

سوہنگ مہاراج شیر سنگھ و شرنوں بھگوان دی ہے

نہ کلنک ہر شبد

سو لہواں بھاگ

- ۱۲ مکھڑ ۲۰۲۰ بکرمی کرتارا سنگھ دے گھر پنج ڈھیرا ہوشیار پُر ۱
- ۱۲ مکھڑ ۲۰۲۰ بکرمی ہزارا سنگھ دے گرہ پنج ڈھیرا ہوشیار پُر ۷
- ۱۲ مکھڑ ۲۰۲۰ بکرمی اٹمان شہید سڑک پنج ڈھیرا ہوشیار پُر ۹
- ۱۲ مکھڑ ۲۰۲۰ بکرمی ارجن سنگھ دے گرہ سلیم پُر ہوشیار پُر ۱۱
- ۱۳ مکھڑ ۲۰۲۰ بکرمی جوگندر سنگھ دے گرہ فتح گڑھ ہوشیار پُر ۱۶
- ۱۳ مکھڑ ۲۰۲۰ بکرمی بھگوان سنگھ دے گرہ ارمڑ ہوشیار پُر ۲۱
- ۱۴ مکھڑ ۲۰۲۰ بکرمی پورن سنگھ دے گرہ روپوال ہوشیار پُر ۳۰
- ۱۴ مکھڑ ۲۰۲۰ بکرمی امریک سنگھ دے گرہ سرائی ہوشیار پُر ۳۵
- ۱۵ مکھڑ ۲۰۲۰ بکرمی پیارا سنگھ دے نوت بھوگ پُر مل ہوشیار پُر ۴۵
- ۱۶ مکھڑ ۲۰۲۰ بکرمی پیارا سنگھ دگرہ کیشن پُر ا محلہ جالندھر ۴۷
- ۱۶ مکھڑ ۲۰۲۰ بکرمی ہر دیال سنگھ دے گرہ کیشن پُر ا محلہ جالندھر ۵۵
- ۱۷ مکھڑ ۲۰۲۰ بکرمی جسونت سنگھ دے گرہ کرتار پُر جالندھر ۶۴
- پہلی پوہ ۲۰۲۰ بکرمی ہر بھگت دوار جیٹھووال امرتسر ۶۵
- ۲ پوہ ۲۰۲۰ بکرمی ہر نام سنگھ دے گرہ گمان پُر امرتسر ۷۴

- ۳ پوہ ۲۰۲۰ بکرمی سورن سنگھ دے گرہ گمان پُرا امرتسر ۸۱
- ۳ پوہ ۲۰۲۰ بکرمی زین سنگھ دے گرہ گمان پُرا امرتسر ۸۲
- ۳ پوہ ۲۰۲۰ بکرمی اجیت سنگھ دے گرہ گمان پُرا امرتسر ۸۳
- ۳ پوہ ۲۰۲۰ بکرمی ہرنام سنگھ دے گرہ گمان پُرا امرتسر ۸۴
- ۳ پوہ ۲۰۲۰ بکرمی درشن سنگھ دے گرہ درگا پُرا ۸۶
- ۳ پوہ ۲۰۲۰ بکرمی رام سنگھ دے گرہ فروزپُرا چھاؤنی ۸۹
- ۴ پوہ ۲۰۲۰ بکرمی سُر جن سنگھ دے گرہ فروزپُرا ۱۰۰
- ۴ پوہ ۲۰۲۰ بکرمی رام سنگھ دے گرہ فروزپُرا چھاؤنی ۱۰۵
- ۵ پوہ ۲۰۲۰ بکرمی ہری سنگھ دے گرہ بستی خلیل فروزپُرا ۱۱۷
- ۵ پوہ ۲۰۲۰ بکرمی کپور سنگھ دے گرہ موگا فروزپُرا ۱۱۹
- ۵ پوہ ۲۰۲۰ بکرمی کچھمن سنگھ دے کھوہ تے رُٹکا کلاں جالندھر ۱۲۱
- ۶ پوہ ۲۰۲۰ بکرمی کچھمن سنگھ دے کھوہ تے رُٹکا کلاں جالندھر ۱۳۲
- ۷ پوہ ۲۰۲۰ بکرمی گردوار سنگھ دے گرہ رُٹکا کلاں جالندھر ۱۴۹
- ۷ پوہ ۲۰۲۰ بکرمی سنسارا سنگھ دے گرہ ڈوڈا رہانا ہوشیارپُرا ۱۵۰
- ۸ پوہ ۲۰۲۰ بکرمی نصیب کور دے گرہ ڈوڈا رہانا ہوشیارپُرا ۱۶۰

- ۸ پوہ ۲۰۲۰ بکرمی منڈی احمد گڑھ ۱۶۴
- ۲۵ پوہ ۲۰۲۰ بکرمی ہر بھگت دوار جیٹھووال امرتسر ۱۷۵
- ۲۶ پوہ ۲۰۲۰ بکرمی ہر بھگت دوار جیٹھووال امرتسر ۱۸۲
- ۲۷ پوہ ۲۰۲۰ بکرمی ہر بھگت دوار جیٹھووال امرتسر ۲۱۰
- ۲۷ پوہ ۲۰۲۰ بکرمی ہر بھگت دوار جیٹھووال امرتسر ۲۲۳
- پہلی ماگھ ۲۰۲۰ بکرمی ہر بھگت دوار جیٹھووال امرتسر ۲۳۴
- ۳ ماگھ ۲۰۲۰ بکرمی گردھاری لال دے گرہ بھولے کے گرداس پُر ۲۴۰
- ۳ ماگھ ۲۰۲۰ بکرمی جسبیر سنگھ دے گرہ بھولے کے گرداس پُر ۲۴۳
- ۳ ماگھ ۲۰۲۰ بکرمی جاگیر سنگھ دے گرہ بھولے کے گرداس پُر ۲۴۵
- ۴ ماگھ ۲۰۲۰ بکرمی سوہن سنگھ دے گرہ بھولے کے گرداس پُر ۲۵۳
- ۴ ماگھ ۲۰۲۰ بکرمی کرتار سنگھ دے گرہ وہیلا گرداس پُر ۲۵۷
- ۴ ماگھ ۲۰۲۰ بکرمی بی بی گرو دے گرہ چھیاری گرداس پُر ۲۶۶
- ۴ ماگھ ۲۰۲۰ بکرمی پریتم کور دے گرہ جٹاں گرداس پُر ۲۶۷
- ۵ ماگھ ۲۰۲۰ بکرمی سادھاں پر سنتاں نال بچن ہوئے رمداس ۲۷۲
- ۵ ماگھ ۲۰۲۰ بکرمی بی بی جیتو دے گرہ سر جاجوگ گرداس پُر ۲۷۷

- ۵ ماگھ ۲۰۲۰ بکرمی پال سنگھ دے گرہ چھوہن گرداس پُر ۲۸۱
- ۶ ماگھ ۲۰۲۰ بکرمی گرگھ سنگھ دے گرہ سون گرداس پُر ۲۸۹
- ۶ ماگھ ۲۰۲۰ بکرمی بھجن سنگھ دے گرہ جیو جولائی گرداس پُر ۲۹۴
- ۶ ماگھ ۲۰۲۰ بکرمی بھجن سنگھ دے گرہ دوست پُر گرداس پُر ۲۹۶
- ۷ ماگھ ۲۰۲۰ بکرمی بنتا سنگھ دے گرہ گڈیاں گرداس پُر ۳۰۲
- ۷ ماگھ ۲۰۲۰ بکرمی کیشن سنگھ دے گرہ الہڑ پنڈی گرداس پُر ۳۰۶
- ۸ ماگھ ۲۰۲۰ بکرمی اچھر سنگھ دے گرہ الہڑ پنڈی گرداس پُر ۳۱۱
- ۸ ماگھ ۲۰۲۰ بکرمی بیبی لاجی دے گرہ الہڑ پنڈی گرداس پُر ۳۱۴
- ۹ ماگھ ۲۰۲۰ بکرمی بشن کور دے گرہ الہڑ پنڈی گرداس پُر ۳۱۷
- ۹ ماگھ ۲۰۲۰ بکرمی سائیں داس دے گرہ الہڑ پنڈی گرداس پُر ۳۲۱
- ۹ ماگھ ۲۰۲۰ بکرمی سُرُپ سنگھ دے گرہ الہڑ پنڈی گرداس پُر ۳۲۲
- ۹ ماگھ ۲۰۲۰ بکرمی سانجھی رام دے گرہ الہڑ پنڈی گرداس پُر ۳۲۳
- ۹ ماگھ ۲۰۲۰ بکرمی پورن سنگھ کھڑگ سنگھ دے گرہ الہڑ پنڈی گرداس پُر ۳۲۴
- ۱۰ ماگھ ۲۰۲۰ بکرمی سنت سنگھ دے گھر بابو پُر گرداس پُر ۳۳۱
- ۱۰ ماگھ ۲۰۲۰ بکرمی بھاگ سنگھ دے گھر بابو پُر گرداس پُر ۳۳۶

۱۰ ماگھ ۲۰۲۰ بکرمی میلہ سنگھ منشا سنگھ دے گھر بابو پُر گرداس پُر ۳۳۹

۱۱ ماگھ ۲۰۲۰ بکرمی منشا سنگھ دے گرہ بابو پُر گرداس پُر ۳۴۲

۱۱ ماگھ ۲۰۲۰ بکرمی گنڈھا سنگھ تے بلونت کور دے گھر بابو پُر گرداس پُر ۳۴۶

۱۱ ماگھ ۲۰۲۰ بکرمی بختیش سنگھ دے گھر بابو پُر گرداس پُر ۳۴۸

۱۲ ماگھ ۲۰۲۰ بکرمی ورکھا سنگھ ورسا سنگھ دے گھر بابو پُر گرداس پُر ۳۵۷

۱۲ ماگھ ۲۰۲۰ بکرمی دلپ سنگھ دے گھر بابو پُر گرداس پُر ۳۶۰

۱۳ ماگھ ۲۰۲۰ بکرمی مکھن سنگھ دے گھر بابو پُر گرداس پُر ۳۶۴

۱۳ ماگھ ۲۰۲۰ بکرمی بتا سنگھ دے گرہ چھناں گرداس پُر ۳۶۸

۱۳ ماگھ ۲۰۲۰ بکرمی کیشن سنگھ دے گرہ الہڑ پنڈی گرداس پُر ۳۷۰

۱۳ ماگھ ۲۰۲۰ بکرمی دیدار سنگھ دے گرہ بابو پُر گرداس پُر ۳۷۱

۱۴ ماگھ ۲۰۲۰ بکرمی پریتم سنگھ دے گرہ بابو پُر گرداس پُر ۳۷۴

۱۴ ماگھ ۲۰۲۰ بکرمی کھیڑا سنگھ دے گرہ بابو پُر گرداس پُر ۳۷۹

۱۴ ماگھ ۲۰۲۰ بکرمی دلپ سنگھ دے گرہ بابو پُر گرداس پُر ۳۸۰

۱۵ ماگھ ۲۰۲۰ بکرمی آسا سنگھ بلاکا سنگھ دے گرہ بابو پُر گرداس پُر ۳۸۸

۱۵ ماگھ ۲۰۲۰ بکرمی ہزارا سنگھ پیارا سنگھ گرداس پُر ۳۹۴

- ۱۶ ماگھ ۲۰۲۰ بکرمی گرچن سنگھ دے گھر نوشیہرا گرداس پُر ۴۰۰
- ۱۶ ماگھ ۲۰۲۰ بکرمی ۴۰۵
- ۱۶ ماگھ ۲۰۲۰ بکرمی ہر دیپ سنگھ دے گھر اوگرا گرداس پُر ۴۰۷
- ۱۷ ماگھ ۲۰۲۰ بکرمی عطر سنگھ چتر سنگھ اوگرا گرداس پُر ۴۱۲
- ۱۷ ماگھ ۲۰۲۰ بکرمی ترلوک سنگھ دے گھر اوگرا گرداس پُر ۴۱۶
- ۱۷ ماگھ ۲۰۲۰ بکرمی سورن سنگھ دے گھر اوگرا گرداس پُر ۴۱۹
- ۱۷ ماگھ ۲۰۲۰ بکرمی منشا سنگھ گیان سنگھ اوگرا گرداس پُر ۴۲۱
- ۱۸ ماگھ ۲۰۲۰ بکرمی اجاگر سنگھ دے نوت چیسے گرداس پُر ۴۲۷
- ۱۸ ماگھ ۲۰۲۰ بکرمی سہمل سکور نوں جانڈیا راوی دے کنڈے گرداس پُر ۴۲۹
- ۱۸ ماگھ ۲۰۲۰ بکرمی بچن سنگھ دے گھر سہمل سکور گرداس پُر ۴۳۰
- ۱۹ ماگھ ۲۰۲۰ بکرمی چرن سنگھ دے گھر سہمل سکور گرداس پُر ۴۴۰
- ۱۹ ماگھ ۲۰۲۰ بکرمی بی بی بچنی دے گھر سہمل سکور گرداس پُر ۴۴۴
- ۱۹ ماگھ ۲۰۲۰ بکرمی راوی وچوں لنگھن سمیں گڈے اتے سنڈیاں دے پرتھائے ۴۴۷
- ۱۹ ماگھ ۲۰۲۰ بکرمی چرن سنگھ دے گھر انتور گرداس پُر ۴۵۰
- ۲۰ ماگھ ۲۰۲۰ بکرمی سڑک دے اُتے مہاتمانال ۴۵۹

- ۲۰ ماگھ ۲۰۲۰ بکرمی بیبی پرکاش کور دے گھر ساہلے وال گرداس پُر ۴۶۱
- ۲۰ ماگھ ۲۰۲۰ بکرمی بیبی بنتی دے گھر ساہلے وال گرداس پُر ۴۶۳
- ۲۰ ماگھ ۲۰۲۰ بکرمی باہر سڑک اُتے گرداس پُر ۴۶۴
- ۲۰ ماگھ ۲۰۲۰ بکرمی لال چند دے گرہ گجرات گرداس پُر ۴۶۴
- ۲۱ ماگھ ۲۰۲۰ بکرمی ڈرگا دیوی دے گرہ گجرات گرداس پُر ۴۷۲
- ۲۱ ماگھ ۲۰۲۰ بکرمی مہنگا سنگھ دے گرہ سدا گرداس پُر ۴۷۴
- ۲۱ ماگھ ۲۰۲۰ بکرمی ہیمراج پُرا گرداس پُر ۴۷۹
- ۲۲ ماگھ ۲۰۲۰ بکرمی کھیڑا سنگھ دے گھر ہیمراج پُرا گرداس پُر ۴۹۰
- ۲۲ ماگھ ۲۰۲۰ بکرمی سورن سنگھ دے گھر حیات نگر گرداس پُر ۴۹۳
- ۲۲ ماگھ ۲۰۲۰ بکرمی بیبی ہر بنس کور دے گھر گزری پُر گرداس پُر ۴۹۸
- ۲۳ ماگھ ۲۰۲۰ بکرمی کندن سنگھ دے گھر گزری پُر گرداس پُر ۵۰۵
- ۲۳ ماگھ ۲۰۲۰ بکرمی دھرتا سنگھ دے گھر کلا نور گرداس پُر ۵۱۰
- ۲۴ ماگھ ۲۰۲۰ بکرمی سردارا سنگھ دے گھر کلا نور گرداس پُر ۵۱۷
- ۲۴ ماگھ ۲۰۲۰ بکرمی بیبی جیتو دے گھر رام پُرا گرداس پُر ۵۲۱
- ۲۴ ماگھ ۲۰۲۰ بکرمی تیجا سنگھ سریر چھڑون دے سمیں الہ پندی گرداس پُر ۵۲۳

- کیشن سنگھ نے پھیر کہنا چودھری تيجا سنگھ دا نام آواز ماری ۵۳۲
- ۲۴ ماگھ ۲۰۲۰ بکرمی تيجا سنگھ دی سڑی اُتے الہڑ پنڈی گرداس پُر ۵۳۴
- ۲۴ ماگھ ۲۰۲۰ بکرمی کیشن سنگھ دے گرہ الہڑ پنڈی گرداس پُر ۵۳۷
- ۲۴ ماگھ ۲۰۲۰ بکرمی دیدار سنگھ دے گھر تارا سنگھ دے کپڑے اُتار کے ۵۴۲
- ۲۵ ماگھ ۲۰۲۰ بکرمی دلپ سنگھ دے گرہ بابو پُر گرداس پُر ۵۵۰
- ۲۵ ماگھ ۲۰۲۰ بکرمی میلہ سنگھ دے کما دِ وِچ بابو پُر گرداس پُر ۵۶۸
- ۲۵ ماگھ ۲۰۲۰ بکرمی بیبی سنگھنی دے گرہ الہڑ پنڈی گرداس پُر ۵۷۴
- ۲۶ ماگھ ۲۰۲۰ بکرمی چرن کور دے گرہ الہڑ پنڈی گرداس پُر ۵۹۰
- ۲۷ ماگھ ۲۰۲۰ بکرمی کیشن سنگھ دے گرہ الہڑ پنڈی گرداس پُر ۶۳۲
- ۲۸ ماگھ ۲۰۲۰ بکرمی ہر بھگت دوار وِچ اجیت سنگھ دے نوٹ جیٹھووال ۶۳۳
- ۲۹ ماگھ ۲۰۲۰ بکرمی ہر بھگت دوار جیٹھووال امرتسر ۶۳۹
- پہلی پھگن ۲۰۲۰ بکرمی ہر بھگت دوار جیٹھووال امرتسر ۶۴۲
- ۱۱ پھگن ۲۰۲۰ بکرمی ہر بھگت دوار جیٹھووال امرتسر ۶۶۲
- ۱۲ پھگن ۲۰۲۰ بکرمی ہر بھگت دوار جیٹھووال امرتسر ۶۶۴
- ۱۳ پھگن ۲۰۲۰ بکرمی جسونت سنگھ دے گرہ کرتار پُر جالندھر ۶۶۶

- ۱۳ پھلن ۲۰۲۰ بکرمی پریتم سنگھ دے گرہ دھنوالی جالندھر ۶۶۸
- ۱۳ پھلن ۲۰۲۰ بکرمی تھان سنگھ مساسنگھ کوٹلی جالندھر ۶۷۲
- ۱۴ پھلن ۲۰۲۰ بکرمی گریت سنگھ دے گرہ ہردو پھرا لا جالندھر ۶۷۸
- ۱۵ پھلن ۲۰۲۰ بکرمی منسا سنگھ، رام سنگھ ہردو پھرا لا جالندھر ۶۸۶
- ۱۵ پھلن ۲۰۲۰ بکرمی گرچن سنگھ دے گرہ ہردو پھرا لا جالندھر ۶۹۰
- ۱۵ پھلن ۲۰۲۰ بکرمی بی بی چرن کور دے گرہ ہردو پھرا لا جالندھر ۶۹۲
- ۱۵ پھلن ۲۰۲۰ بکرمی بی بی ہرنس کور دے گرہ آریا محلہ لدھیانہ ۶۹۴
- ۱۵ پھلن ۲۰۲۰ بکرمی نچھتر سنگھ دے گرہ دوراہا لدھیانہ ۶۹۷
- ۱۵ پھلن ۲۰۲۰ بکرمی سورن سنگھ دے گرہ برکت پرا پیالہ ۷۰۰
- ۱۵ پھلن ۲۰۲۰ بکرمی ہرنس سنگھ دے گرہ ٹھیکری چھناں کرنال ۷۰۲
- ۱۵ پھلن ۲۰۲۰ بکرمی جسا سنگھ دے گرہ پہیوانہر کلونی کرنال ۷۱۰
- ۱۶ پھلن ۲۰۲۰ بکرمی موہن سنگھ دے گرہ گڑی لانگری کرنال ۷۱۶
- ۱۶ پھلن ۲۰۲۰ بکرمی مہندر سنگھ دے گرہ گڑی لانگری کرنال ۷۱۹
- ۱۶ پھلن ۲۰۲۰ بکرمی کرتار سنگھ دے گرہ قومی فارم کرنال ۷۲۸
- ۱۷ پھلن ۲۰۲۰ بکرمی گر میج سنگھ دے گرہ کھرکا کرنال ۷۳۵

- ۱۷ پھلن ۲۰۲۰ بکرمی کرنیل سنگھ، جرنیل سنگھ کھرکا کرنال ۷۳۹
- ۱۷ پھلن ۲۰۲۰ بکرمی چان سنگھ دے گرہ ہنڈولا کرنال ۷۴۲
- ۱۸ پھلن ۲۰۲۰ بکرمی ارجن سنگھ گریپ سنگھ بلوچ پُر کرنال ۷۴۸
- ۱۷ پھلن ۲۰۲۰ بکرمی پریتم سنگھ دے گرہ نانک پُر کرنال ۷۵۷
- ۱۹ پھلن ۲۰۲۰ بکرمی سوہن سنگھ دے گرہ نانک پُر کرنال ۷۶۳
- ۱۹ پھلن ۲۰۲۰ بکرمی زرنجن سنگھ دے گرہ گروکل فارم کرنال ۷۶۶
- ۱۹ پھلن ۲۰۲۰ بکرمی مان سنگھ دے گرہ بوڈی کرنال ۷۷۳
- ۲۱ پھلن ۲۰۲۰ بکرمی ریشم سنگھ دے گرہ میرٹھ چھاؤنی اتر پردیش ۷۸۴
- ۲۲ پھلن ۲۰۲۰ بکرمی شو سنگھ دے گرہ میرٹھ چھاؤنی اتر پردیش ۷۹۳
- ۲۲ پھلن ۲۰۲۰ بکرمی وشوا متر دے گرہ میرٹھ چھاؤنی اتر پردیش ۷۹۶
- ۲۲ پھلن ۲۰۲۰ بکرمی دلی دربار وچ دلی ۷۹۸
- ۲۴ پھلن ۲۰۲۰ بکرمی بھگت سنگھ دے گرہ اٹارسی مدھیہ پردیش ۸۰۷
- ۲۶ پھلن ۲۰۲۰ بکرمی اورنگاباد، اٹارسی سنگت دے نوٹ اٹارسی ۸۱۸
- ۲۷ پھلن ۲۰۲۰ بکرمی سنت سنگھ دے گرہ اٹارسی مدھیہ پردیش ۸۲۴
- ۲۷ پھلن ۲۰۲۰ بکرمی ہری دت سنگھ دے گرہ اٹارسی مدھیہ پردیش ۸۲۵

- ۲۷ پھگن ۲۰۲۰ بکرمی سوندر سنگھ دے گرہ اٹاری مدھیہ پردیش ۸۲۸
- ۲۷ پھگن ۲۰۲۰ بکرمی جسونت سنگھ دے گرہ اٹاری مدھیہ پردیش ۸۲۹
- ۲۷ پھگن ۲۰۲۰ بکرمی ٹوپن لال دے گرہ اٹاری مدھیہ پردیش ۸۳۰
- ۲۷ پھگن ۲۰۲۰ بکرمی کلابائی، پٹولا بائی اٹاری مدھیہ پردیش ۸۳۰
- ۲۷ پھگن ۲۰۲۰ بکرمی جسونت سنگھ دے گرہ اٹاری مدھیہ پردیش ۸۳۲
- پہلی چیت ۲۰۲۱ بکرمی جیٹھووال دربار وچ جیٹھووال امرتسر ۸۳۵
- ۲ چیت ۲۰۲۱ بکرمی ہر بھگت دوار جیٹھووال امرتسر ۸۶۳
- ۲ چیت ۲۰۲۱ بکرمی گرنام سنگھ دے گرہ ویرکا امرتسر ۸۷۱
- ۳ چیت ۲۰۲۱ بکرمی نرین سنگھ دے گرہ ویرکا امرتسر ۸۸۳
- ۳ چیت ۲۰۲۱ بکرمی اجیت سنگھ دے گرہ ویرکا امرتسر ۸۸۶
- ۳ چیت ۲۰۲۱ بکرمی پشورا سنگھ دے گرہ ویرکا امرتسر ۸۸۹
- ۵ چیت ۲۰۲۱ بکرمی اجیت سنگھ دے گرہ بٹالا گرداس پڑ ۸۹۴
- ۵ چیت ۲۰۲۱ بکرمی دلپ سنگھ دے گرہ بابو پڑ گرداس پڑ ۸۹۷
- ۶ چیت ۲۰۲۱ بکرمی آسا سنگھ، بلاکا سنگھ، ہزارا سنگھ پیارا سنگھ دے گرہ بابو پڑ گرداس پڑ ۹۱۱
- ۶ چیت ۲۰۲۱ بکرمی سنت سنگھ دے گرہ بابو پڑ گرداس پڑ ۹۱۸

- ۶ چیت ۲۰۲۱ بکرمی کیشن سنگھ دے گرہ الہڑ پندی گرداس پُر ۹۲۲
- ۶ چیت ۲۰۲۱ بکرمی میلہ سنگھ دے گرہ بابو پُر گرداس پُر ۹۲۵
- ۷ چیت ۲۰۲۱ بکرمی مکھن سنگھ دے گرہ بابو پُر گرداس پُر ۹۲۸
- ۱۲ چیت ۲۰۲۱ بکرمی ناظر سنگھ، اجیت سنگھ جیٹھووال دربار وچ ۹۳۰
- ۲۱ چیت ۲۰۲۱ بکرمی راج نرین دے گرہ موسلا پُر ہاٹ پٹنہ بہار ۹۳۳
- ۲۲ چیت ۲۰۲۱ بکرمی راج نرین دے گرہ موسلا پُر ہاٹ پٹنہ بہار ۹۳۷
- ۲۲ چیت ۲۰۲۱ بکرمی پٹنہ صاحب گوبند گھاٹ بہار ۹۴۳
- ۲۲ چیت ۲۰۲۱ بکرمی پٹنہ صاحب گرو کا باغ بہار ۹۴۵
- ۲۲ چیت ۲۰۲۱ بکرمی راج نرین دے گرہ موسلا پُر ہاٹ پٹنہ ۹۴۶
- ۲۳ چیت ۲۰۲۰ بکرمی کچھمن پانڈے دے گرہ پٹنہ صاحب بہار ۹۵۸
- ۲۳ چیت ۲۰۲۱ بکرمی سدنر داس دے گرہ موسل پُر ہاٹ پٹنہ صاحب بہار ۹۶۴
- ۲۴ چیت ۲۰۲۱ بکرمی اوتار سنگھ دے گرہ شاستری نگر کان پُر اتر پردیش ۹۷۳
- ۲۵ چیت ۲۰۲۱ بکرمی بالمیک دی کٹیا اُتے بٹھور کان پُر اتر پردیش ۹۷۸
- ۲۵ چیت ۲۰۲۱ بکرمی ستونت کور دے گرہ شاستری نگر کان پُر اتر پردیش ۹۸۲
- ۲۵ چیت ۲۰۲۱ بکرمی بی بی بھگ ونٹی دے گرہ شاستری نگر کان پُر اتر پردیش ۹۸۵

- ۲۵ چیت ۲۰۲۱ بکرمی کرپا سنگھ دے گرہ شاستری نگر کان پُر اتر پردیش ۹۸۸
- ۲۵ چیت ۲۰۲۱ بکرمی گردت سنگھ دے گرہ شاستری نگر کان پُر اتر پردیش ۹۹۰
- ۲۵ چیت ۲۰۲۱ بکرمی گووند سرن سری واستو ۹۹۱
- ۲۵ چیت ۲۰۲۱ بکرمی اوتار سنگھ دے گرہ شاستری نگر کان پُر اتر پردیش ۹۹۲
- ۲۶ چیت ۲۰۲۱ بکرمی دلی دربار پہاڑ گنج دلی ۱۰۰۴
- پہلی وساھ ۲۰۲۱ بکرمی ہر بھگت دوار جیٹھووال امرتسر ۱۰۰۷
- ۲ وساھ ۲۰۲۱ بکرمی بوڑ سنگھ دے گرہ کادرا باد امرتسر ۱۰۲۰
- ۳ وساھ ۲۰۲۱ بکرمی کرنیل سنگھ دے گرہ کادرا باد امرتسر ۱۰۲۹
- ۳ وساھ ۲۰۲۱ بکرمی سورن سنگھ دے گرہ کادرا باد امرتسر ۱۰۳۲
- ۴ وساھ ۲۰۲۱ بکرمی بختیش سنگھ دے گرہ کادرا باد امرتسر ۱۰۳۴
- ۴ وساھ ۲۰۲۱ بکرمی مسنا سنگھ دے گرہ بل گرداس پُر ۱۰۳۷
- ۴ وساھ ۲۰۲۱ بکرمی امر او سنگھ دے گرہ بل گرداس پُر ۱۰۴۶
- ۴ وساھ ۲۰۲۱ بکرمی سڑک اُتے ۱۰۴۹
- ۴ وساھ ۲۰۲۱ بکرمی کرپال سنگھ نال امرتسر ۱۰۵۱
- ۱۴ وساھ ۲۰۲۱ بکرمی ڈاکٹر پال سنگھ دے گرہ بھلائی پُر ڈوگراں امرتسر ۱۰۵۲

- پہلی جیٹھ ۲۰۲۱ بکرمی ہر بھگت دوار جیٹھووال امرتسر ۱۰۶۰
- ۲ جیٹھ ۲۰۲۱ بکرمی ہر بھگت دوار جیٹھووال امرتسر ۱۰۷۴
- ۲ جیٹھ ۲۰۲۱ بکرمی ہر بھگت دوار جیٹھووال امرتسر ۱۰۷۸
- ۵ جیٹھ ۲۰۲۱ بکرمی سوہن سنگھ دے گرہ منڈی جمال فروز پُر ۱۰۸۴
- ۶ جیٹھ ۲۰۲۱ بکرمی بچیچا سنگھ دے گرہ منڈی جمال فروز پُر ۱۰۹۱
- ۶ جیٹھ ۲۰۲۱ بکرمی کپور سنگھ دے گرہ موگا فروز پُر ۱۰۹۴
- ۶ جیٹھ ۲۰۲۱ بکرمی سائیں فیض مہد توں پُن گچھ تکھان ودھ فروز پُر ۱۰۹۸
- ۶ جیٹھ ۲۰۲۱ بکرمی سُرین سنگھ دے گرہ ندھاں والی فروز پُر ۱۱۰۳
- ۸ جیٹھ ۲۰۲۱ بکرمی ہرنام سنگھ دے گرہ گمان پُر امرتسر ۱۱۰۵
- ۸ جیٹھ ۲۰۲۱ بکرمی زین سنگھ دے گرہ گمان پُر امرتسر ۱۱۰۸
- ۸ جیٹھ ۲۰۲۱ بکرمی اوتار سنگھ دے گرہ کونکے امرتسر ۱۱۰۹
- ۹ جیٹھ ۲۰۲۱ بکرمی اوتار سنگھ دے کھوہ تے کاؤں کے امرتسر ۱۱۱۷
- ۹ جیٹھ ۲۰۲۱ بکرمی ہزارا سنگھ دے گرہ کاؤں کے امرتسر ۱۱۱۸
- ۹ جیٹھ ۲۰۲۱ بکرمی پورن سنگھ دے گرہ لیلیاں امرتسر ۱۱۲۱
- ۹ جیٹھ ۲۰۲۱ بکرمی منگل سنگھ دے گرہ سارنگڑا امرتسر ۱۱۲۵

- ۱۰ جیٹھ ۲۰۲۱ بکرمی گرہن سنگھ، نوتج سنگھ پریٹ لڑی امرتسر ۱۱۳۲
- ۱۰ جیٹھ ۲۰۲۱ بکرمی سوندر سنگھ دے گرہ بھلر امرتسر ۱۱۳۶
- ۱۰ جیٹھ ۲۰۲۱ بکرمی ارجن سنگھ دے گرہ بھلر امرتسر ۱۱۴۳
- ۱۰ جیٹھ ۲۰۲۱ بکرمی ناظر سنگھ دے گرہ ماناں والا امرتسر ۱۱۴۵
- ۱۱ جیٹھ ۲۰۲۱ بکرمی چرن سنگھ دے گرہ ماناں والا امرتسر ۱۱۵۲
- ۱۱ جیٹھ ۲۰۲۱ بکرمی ہزارا سنگھ دے گرہ چھینے جستر وال امرتسر ۱۱۵۳
- ۱۱ جیٹھ ۲۰۲۱ بکرمی پیارا سنگھ دے گرہ جسراؤر امرتسر ۱۱۶۰
- ۱۳ جیٹھ ۲۰۲۱ بکرمی اجیت سنگھ دے گرہ بٹالا گرداس پُر ۱۱۶۸
- ۱۳ جیٹھ ۲۰۲۱ بکرمی مہنگا سنگھ دے گرہ سدا گرداس پُر ۱۱۶۹
- ۱۳ جیٹھ ۲۰۲۱ بکرمی چیل سنگھ دے گرہ وزارت روڈ جموں ۱۱۷۲
- ۱۴ جیٹھ ۲۰۲۱ بکرمی بیٹی امر و دیوی، سدھرو دیوی دے گرہ جموں ۱۱۸۰
- ۱۴ جیٹھ ۲۰۲۱ بکرمی پرکاش چند دے گرہ جموں ۱۱۸۲
- ۱۵ جیٹھ ۲۰۲۱ بکرمی لال چند دے گرہ جموں ۱۱۸۶
- ۱۵ جیٹھ ۲۰۲۱ بکرمی تیج بھان دے گرہ شیخ سر جموں ۱۱۸۹
- ۱۶ جیٹھ ۲۰۲۱ بکرمی تیج بھان دے گرہ شیخ سر جموں ۱۱۹۴

- ۱۶ جیٹھ ۲۰۲۱ بکرمی رام چند دے گرہ شیخ سر جموں ۱۲۰۰
- ۱۷ جیٹھ ۲۰۲۱ بکرمی شو سنگھ دے گرہ شیخ سر جموں ۱۲۰۴
- ۱۷ جیٹھ ۲۰۲۱ بکرمی گردت سنگھ دے گرہ چھب جموں ۱۲۰۸
- ۱۷ جیٹھ ۲۰۲۱ بکرمی گوڑا رام دے گرہ چھب جموں ۱۲۱۱
- ۱۷ جیٹھ ۲۰۲۱ بکرمی گرا رام دے گرہ سرداری جموں ۱۲۱۳
- ۱۸ جیٹھ ۲۰۲۱ بکرمی سردارا سنگھ دے گرہ سرداری جموں ۱۲۱۶
- ۱۸ جیٹھ ۲۰۲۱ بکرمی بسو دیوی دے گرہ سرداری جموں ۱۲۱۸
- ۱۸ جیٹھ ۲۰۲۱ بکرمی نانک چند دے گرہ سرداری جموں ۱۲۱۹
- ۱۸ جیٹھ ۲۰۲۱ بکرمی رام لال دے گرہ سرداری جموں ۱۲۲۱
- ۱۸ جیٹھ ۲۰۲۱ بکرمی بیلو رام دے گرہ سرداری جموں ۱۲۲۲
- ۱۸ جیٹھ ۲۰۲۱ بکرمی نندو رام دے گرہ سرداری جموں ۱۲۲۲
- ۱۸ جیٹھ ۲۰۲۱ بکرمی بیلا سنگھ دے گرہ دھنگالی جموں ۱۲۲۳
- ۱۸ جیٹھ ۲۰۲۱ بکرمی سیوا سنگھ دے گرہ دھنگالی جموں ۱۲۲۸
- ۱۸ جیٹھ ۲۰۲۱ بکرمی پورن سنگھ دے گرہ دھنگالی جموں ۱۲۲۹
- ۱۸ جیٹھ ۲۰۲۱ بکرمی کھیمو دیوی دے گرہ دھنگالی جموں ۱۲۳۰

- ۱۸ جیٹھ ۲۰۲۱ بکرمی وکیل سنگھ دے گرہ دھنگالی جموں ۱۲۳۱
- ۱۹ جیٹھ ۲۰۲۱ بکرمی پھگا سنگھ دے گرہ دھنگالی جموں ۱۲۳۵
- ۱۹ جیٹھ ۲۰۲۱ بکرمی چوڑھ سنگھ دے گرہ دھنگالی جموں ۱۲۳۶
- ۱۹ جیٹھ ۲۰۲۱ بکرمی دیوا سنگھ دے گرہ دھنگالی جموں ۱۲۳۷
- ۱۹ جیٹھ ۲۰۲۱ بکرمی روڑ سنگھ دے نوت دھنگالی جموں ۱۲۳۸
- ۱۹ جیٹھ ۲۰۲۱ بکرمی کرم سنگھ دے گرہ دھنگالی جموں ۱۲۳۹
- ۱۹ جیٹھ ۲۰۲۱ بکرمی اندر رام دے گرہ دھنگالی جموں ۱۲۴۱
- ۱۹ جیٹھ ۲۰۲۱ بکرمی میلہ رام دے گرہ دھنگالی جموں ۱۲۴۲
- ۱۹ جیٹھ ۲۰۲۱ بکرمی چھمن سنگھ دے گرہ دھنگالی جموں ۱۲۴۳
- ۱۹ جیٹھ ۲۰۲۱ بکرمی کلونت سنگھ دے گرہ دھنگالی جموں ۱۲۴۶
- ۲۰ جیٹھ ۲۰۲۱ بکرمی بیبی پریمی دیوی دے گرہ دھنگالی جموں ۱۲۵۰
- ۲۰ جیٹھ ۲۰۲۱ بکرمی فرنگی رام دے گرہ توتوں والی جموں ۱۲۵۱

سوہنگ مہاراج شیر سنگھ وِشنوں بھگوان دی ہے
 سوہنگ مہاراج شیر سنگھ وِشنوں بھگوان دی ہے
 سوہنگ مہاراج شیر سنگھ وِشنوں بھگوان دی ہے
 سوہنگ مہاراج شیر سنگھ وِشنوں بھگوان دی ہے
 سوہنگ مہاراج شیر سنگھ وِشنوں بھگوان دی ہے

★ ۱۲ مگھ ۲۰۲۰ بکرمی کرتار سنگھ دے گھر پنڈ پنج ڈھیرا ضلع ہوشیار پور ★

پُرکھ اکال تیرا وڈ پرتاپ، بے پرواہ بے انت تیری وڈیاںیا۔ سچکھنڈ دوارے تیرا نواس، مقامے حق تیری رُشائیا۔ زرگن نور تیرا پرکاش، جوتی جوت ڈمگائیا۔ زرویر تیرا کھیل تماش، خالق سمجھ کسے نہ آئیا۔ ڈھر درگاہی بے عیب پاک، پُنیت تیری وڈیاںیا۔ وِشن برہاشو تیرے داس، نیوں نیوں بیٹھن سپس جھکائیا۔ ترے گن مایا تیری گاتھ، پنج تت تیرا رنگ سائیا۔ گر اوتار تیرا ساک، زرگن سرگن سو بھاپائیا۔ پیر پیغمبر تیرا ہاتھ، دست بدست آپ ملایا۔ جگ چوکڑی تیرا کھیل تماش، سبجگ تریتا دواپر کلجک وند وندائیا۔ نت نوت تیرا بھوگ بلاس، لکھ چوراسی چارے کھانی جیرج اندج اتبھج سیج بنت بنایا۔ چارے بانی تیری صفت آواز، پراپسنتی مدھم بیکھری بیٹھی ڈھولا گائیا۔ دو جہاناں تیرا راج، شہنشاہ اکو نظری آئیا۔ پری لوء برہمنڈ کھنڈ تیرا ساج، ساجنہارے ہتھ تیرے پترائیا۔ ست ستوادی برہم برہادی آتم پر ماتم تیرا کاج، پاربرہم برہم اپنا انگ دکھائیا۔ شبد سوامی سدا نہکامی جگ چوکڑی رہیا بھاج، بن پاندھی پنڈھ مکائیا۔ ست دھرم پر بھ تیرا سماج، سمجھ سکے کوئی نہ رایا۔ سمنڈ ساگر تیرا جہاز، دھرنی دھرت دھول آپ تراپا۔ سیوا کرے پر تھی آکاش، گگن گلگنتر سپس نوائیا۔ پون پونی تیرا سواس، گھٹ گھٹ نظری آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو

دینا سچا ور، پُرکھ اکال تیری سرنایا۔ پُرکھ اکال تیرا کھیل اولّا، برہمنڈ تیری سرنایا۔ آد جُگادی اک اِکلا، جُگ چوکڑی راہ وکھایا۔ سچ سَنگھاسن دُھر دا ملّا، درگھر ساچے سو بھاپایا۔ نرگن سرگن پھڑا پلا، گر اوتار پیر پیغمبر دتی وڈیایا۔ دھام وکھا نہچل اک اِکلا، محل اُچ کری رُشانیا۔ بھيو چُکا جلا تھلا، دُکھے ساگر دتا سمجھایا۔ دپک جوتی آپے بلا، نرگن نور کر رُشانیا۔ دُھر سندیس سب نوں گھلا، بودھ اگادھ شبد پڑھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اِکو دینا ساچا ور، شاہ پاتشاہ شہنشاہ تیرا بھيو کونے نہ آيا۔ پُرکھ اکال سرب گن داتے، گُونت تیری سرنایا۔ آد جُگاد پتا ماتے، بالک تیرے نظری سارے آيا۔ جُگ چوکڑی کھیل تماشے، ویکھی کھیل ہر گھٹ تھانیا۔ منڈل منڈپ پیندی ویکھی راسے، گوپی کاہن ناچ نچایا۔ گر اوتار پیر پیغمبر بن کے داسی داسے، تیری سیوا گئے کمايا۔ شبد انادی ناد کھول بھيو بودھ اگادھے، تیرا منتر گئے درڑایا۔ شاستر سمرت وید پُران گیتا گیان مار آوازے، دُھر سندیس رہے سنايا۔ انجیل قرآن رچ رچ کاجے، تیری کرنی گئے درڑایا۔ کھانی بانی تیرا کھیل بھوپت راجے، رعیت سمجھ سکے نہ رانیا۔ گھٹ گھٹ اندر تیرے وجدے انحد واجے، دُهن آتمک راگ الايا۔ جوت نرنجن لکھ چوراسی اندر پرکاشے، پرکاشوان تیرا نور الاہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اِکو دینا دُھر دا ور، پر بھ تیرا سنگ اِکو نظری آيا۔ پُرکھ اکال دینا ناتھ، دینن اوٹ اک تکایا۔ وشن برہما شو پڑھ پڑھ تھکے تیری گاتھ، چارے وید سمجھ کونے نہ پانیا۔ پُران اٹھاراں مارن آواز، اُچی کوک کوک الايا۔ گیتا گیان ہو ہو داس، دس اٹھ دے دُہانیا۔ انجیل قرآن پڑھن نماز، نیوں نیوں سجدہ سیس جھکانیا۔ دُھر دی بانی تیرا وجائے ناد، نادى راگ اک الاہیا۔ گر اوتار ہوئے وساد، پیر پیغمبر بسمل رُپ وٹانیا۔ تیرا کوئی نہ جانے بھيو پُرکھ سمراتھ، سمرتھ تیرے ہتھ وڈیایا۔ رسنا جہوا کتھنی کھ کھ گئی تھک، تیرا انت کہن نہ پانیا۔ تیرے ہتھ حقیقت حق، لاشریک تیری سرنایا۔ نرگن نرؤیر پُرکھ اکال اپنا مارگ دُھر دا دس، ساچا پڑدہ دے اٹھایا۔ تیرے چرن کول جاییے وس، دُجی اوٹ نہ کونے تکایا۔ تیرا لپے سچا رس، امرت اِکو جام پیايا۔ بن رسنا جہوا تیرا گایے جس، ساچا ڈھولا صفت صلاحیا۔ جُگ چوکڑی پینڈا گیا نس نس، نو سو چرانوے چوکڑی جُگ بیٹھے پنڈھ مکانیا۔ نرؤیر پُرکھ بن پردھان ہو پرگٹ، پرگٹ اپنا نور درسانیا۔ سچ دوارا کھول ہٹ، اِکو سو دا نام وکانیا۔ لہنا دینا چکے ذات پات، اوچ نیچ نہ

کوئے دکھائیا۔ راؤ رنکاں دے اکو دات، نام ندھانا جھولی پائیا۔ گپت ظاہر باطن کر بات، آپ اپنا راہ جنائیا۔ نظری آساکھیات، کیوں بیٹھا لکھ چھپائیا۔ سبجک تریتا دواپر کلجک تیری کہانی دسدے آئے بات، تیرا لیکھا سرب جنائیا۔ گر اوتاراں پیر پیغمبر اں لکھیا نال قلم دوات، شاہی شہنشاہ تیرے بھیٹ چڑھائیا۔ پاربرہم پت پر میثور پروردگار اتم آوے مات، زرگن اپنا پھیرا پائیا۔ جس داراہ تلگن پر تھمی آکاش، دو جہان بیٹھے دھیان لگائیا۔ وشن برہما شو رکھن آس، نیتز نین اگھ کھلائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر دھیان سواس سواس، رسنا جہوا سیو کمائیا۔ پاربرہم پت پر میثور بھاگ لگائے جنگل جوہ پہاڑ وچ بھرواس، ڈوگھے سمند ساگر ویکھ دکھائیا۔ لکھ چوراسی در در گھر گھر کایا مندر اندر پاوے راس، سرتی شبدی گوپی کاہن نچائیا۔ بھگت سہیلے گرو گرو چیلے ویکھے آپ، آپ اپنا پڑدہ لاہیا۔ اندر وڑ کے پوڑے چڑھ کے سرت سوانی پھڑکے دتے اپنا جاپ، انراگی اپنا راگ سمجھائیا۔ آتم پر ماتم توں میرا میں تیرا ساک، کوڑا بندھن دے کٹائیا۔ چار ورن میٹے اندھیری رات، کھتری براہمن شوڈر ویش اکو نور نظری آئیا۔ اٹھاراں برن سٹے منہ دے کھات، دین مذہب ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ سرب جیاں دا پڑکھ سمراتھ، ابناسی کرتا دے سمجھائیا۔ ہر گھٹ اندر رکھے واس، گھر گھر ڈیرہ لائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا اگئی ور، شاہ پاتشاہ تیرے ہتھ وڈیائیا۔ پڑکھ اکال پر بھو پر بھ ایک، ایکنکار تیری سرنائیا۔ کلجک کوڑی کرپا ویکھ بھیکھ، چاروں گنٹ اندھیرا چھائیا۔ بھرے بھلے ملا شیخ، پنڈت پاندھے سار کوئے نہ آئیا۔ زرگن تیرا ناواں کوئی نہ لئے چیت، چیتن سرتی نہ کوئے کرایا۔ مایا ممتا کوڑی کرپا ہوئے ہنگتا کرن سارے ہیت، ہتکاری سنگر نظر کوئے نہ آئیا۔ آتم تاکی کھول تیرا درس سکے نہ کوئی پیکھ، دوئے دوئے لوچن لبھن جگت لوکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دے اپنا ور، ور داتے تیرے ہتھ سچی سرنائیا۔ پڑکھ اکال پر بھو پر بھ ماہی، مہابلی تیری وڈیائیا۔ کلجک جیو بھلے راہی، پاندھی نظر کوئے نہ آئیا۔ ساچا مارگ نہ رہیا کوئی دکھائی، چاروں گنٹ سگلا سنگ نہ کوئے نبھائیا۔ کوڑ گڑیا رگل پا کے بیٹھا پھاہی، ہوئے ہنگتا گڑھ سکے نہ کوئے تڑائیا۔ جنم کرم دی لگی شاہی، تڈھ بن دُرمت میل نہ کوئے دھوئیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کلجک جیو سارے رہے بھلائی، صاحب سوامی نظر کسے نہ آئیا۔ تیر تھ ت جگت کنار ہوئے حیرانی، دھیرج دھیر نہ کوئے دکھائیا۔ پاربرہم پر بھ ویکھ آد جگاد انترجامی، انترگت تیرے

ہتھ نظری آیا۔ سب نوں بھلی دھر دی بانی، بان انیلا تیر نہ کوئے لگایا۔ کوڑ گڑیارا کھائے چارے کھانی، چاروں کُنٹ پھری دھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، آکے ویکھ اپنا گھر، لوکمت پئی دھایا۔ لوکمت آپر بھ، گر اوتار پیر پیغمبر بیٹھے دھیان لگایا۔ اپنا کھیل ویکھ جھب، بے پرواہ اکھ کھلایا۔ جگت وکارا سب نوں رہیا دت، سر سکے نہ کوئے اٹھایا۔ لکھ چوڑا سی جام پیالہ پیتا مد، امرت رس رسنا نہ کوئے لگایا۔ نو دوارے پار کرے نہ کوئی حد، سکھمن ٹیڈی بنک پنڈھ نہ کوئے مکایا۔ تیرا درس کرے نہ کوئی اندر لنگھ، کایا مندر نہ کوئے وڈیایا۔ بیج سہنجی سوہے نہ آتم پلنگ، جوتی دیک نوں نہ کوئے رُشایا۔ آتم پر ماتم نج ملے نہ کسے اند، ساچا اند نہ کوئے دکھایا۔ بھانڈا بھرم دئی دویت کوئی نہ ڈھاہوے کندھ، کندھی ملے نہ بے پرواہیا۔ تیرا سوہلا گیت گو بند کوئی نہ گاوے چھند، سنسا روگ نہ کوئے چکایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا سچا ور، در بیٹھے منگ منگایا۔ وشن برہما شو منگ منگ، در سچے الکھ جگایا۔ گر اوتار کہن سورے سر بنگ، پار برہم تیری سرنا یا۔ پیر پیغمبر کہن چاڑھ رنگ، چولی اکو کفنی روپ وٹایا۔ الفی ویکھ سرب ملنگ، حرفی تیری صفت نہ کوئے صلاحیا۔ الف یے ہوئی ننگ، پڑدہ سکے نہ کوئے پانیا۔ چوڑاں طبق دسن بھنگ، چوڑاں لوک رہے گر لایا۔ چوڑاں و دیا کسے نہ پاوے ٹھنڈ، چوڑاں چند نہ کوئے رُشایا۔ نو کھنڈ پر تھی بھیکھ پکھنڈ، ست دیپ اندھیرا نظری آیا۔ آتم سب دی ہوئی رنڈ، پر ماتم کنت نہ کوئے ہنڈھایا۔ چار ورنناں ٹٹی گنڈھ، گنڈھنہار گوپال سوامی اپنی دیا کمایا۔ ورنناں برناں پا ٹھنڈ، کلجک جیو کرے نہ کوئے لڑایا۔ روپ نظر آئے اکو ہنگ، ہنگ برہم دے جنایا۔ پچھلا پینڈا کئے پنڈھ، اگے مارگ اک دکھایا۔ تیرا کھیل سدا سکھنڈ، لوکمت تیری اوٹ تکایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہروان دکھا سچا گھر، جس گھر ملیاں دوجا نظر کوئے نہ آیا۔ وشن کہے دے وشو دھار، واستک اپنا جوڑ جڑایا۔ برہما کہے پار برہم پر بھ کر پیار، برہم اپنے لیکھے لایا۔ شکر کہے میری ترسول کرے نمسکار، نیوں نیوں لاگے پانیا۔ ترے گن مایا منگے چرن چھار، دھوڑی ٹکا اکو لایا۔ پیچ تت کرن نمسکار، سجدہ سیس جھکایا۔ تیرا نور جگ جگ اندر واڑ، ساچی سیو کمایا۔ تیرا کھیل گر اوتار، پیر پیغمبر تیری رُشایا۔ تیرا محل اُچ اٹل منار، تیری محفل اکو نظری آیا۔ توں صاحب سلطان پر بھ سب دا سانجھیا، سگلا سنگ بھایا۔ صدی چوڑھویں ویکھ حال، اک چار ڈیرہ ڈھاہیا۔

بیس پیسے بن دلال، زرگن سرگن تیرا دھیان لگایا۔ چاروں کُنٹ کوڈکا کال، سپس نگارہ سرب وجایا۔ سنت سُہیلے پر بھ آ کے بھال، گر چیلے لے رلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا سچا ور، زرگن سرگن تیری اوٹ تکایا۔ زرگن سرگن بے پرواہ، پاربرہم پر بھ اکو ٹھا کر نظری آئی۔ کلجگ انتم بن ملاح، بیڑا اپنے کندھ اٹھایا۔ گر اوتار پیر پیغمبر دے دے گئے صلاح، ساچی سکھیا اک سمجھایا۔ پُرکھ اکال پاربرہم پت پر میثور سب دا سچ ملاح، ایختے اوتھے بیڑا دو جہاناں پار کرایا۔ اشٹ دیو تیرا رہے منا، روپ رنگ رکھ نظر کوئے نہ آئی۔ شاستر سمرت وید پُران گیتا گیان انجیل قرآن تیری صفت رہے گا، صفتی صفت صفت الایا۔ تیرے ملن دا جن بھگتاں سدا چا، چاؤ گھنیرا اک دکھایا۔ کلجگ بھوری وچوں باہر کڈھا، منجھدھار نہ کوئے رُڑھایا۔ تیرے آگے اک صدا، صدا تیرا نام سنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لوکمت دکھا در، در دروازہ اک کھلایا۔ پُرکھ اکال کھول دروازہ، چار اٹھاراں تیرا دھیان لگایا۔ غریب نمائیاں میل غریب نوازا، کوڑی غُربت ڈیرہ ڈھاہیا۔ ساچے کعبے کرا حاجا، حضرت تیرا سجدہ اکو بھایا۔ نام اگنی و جا واجا، راگ دُھن اک شنوایا۔ ساچا رام دے ساتھ، سگلا سنگ نبھایا۔ نانک گوہند میل پُرکھ ابناسا، ابناسی تیرا نور نظری آئی۔ تیرا بھیکو کسے نہ جاتا، تیری سمجھ کوئے نہ پائی۔ صاحب سنگر جن بھگتاں بن پتاما، پوت سپوتے گود اٹھایا۔ چرن کول جوڑ ناتا، دھرت دھول دے وڈیایا۔ ہو سہائی ناتھ انا تھا، دین تیری اوٹ تکایا۔ لہنا دینا چکا مستک ماتھا، پورب سب دی جھولی پائی۔ بن تیرے کایا دے خالی کاسہ، دست نظر کوئے نہ آئی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اک دکھاؤنا اپنا گھر، جس گھر بہہ کے دُھر دا حکم جنایا۔ پُرکھ اکال پر بھ کرپا کر، کرنہار کرتارے۔ کوڑی کریامات ہر، سچ سوہے تیرا اک دربارے۔ چار درناں چکے ڈر، بھانڈا بھرم بھو نوارے۔ بنک سُہا سچا گڑھ، جس گرہ تیرا نور اُجیارے۔ کایا پوڑے سچے چڑھ، پاسار ڈو نگھی غارے۔ ساچا نام اکو پڑھ، شبد انادی بول جیکارے۔ غریب نمائے آپے پھر، دُبدے لا پار کنارے۔ کلجگ اگنی رہے سڑ، تڈھ بن انت نہ کوئی ٹھارے۔ کرپا کر نرائن نر، در تیرے سرب پنہارے۔ آد جگادی تیرا لیکھا چوٹی جڑ، سد تیرا روپ اپارے۔ بھگت بھگوان لگا لڑ، جُگاں دے وچھڑے میل پیارے۔ درس دکھا اُپر شاہ رگ، نرمل نور کر اُجیارے۔ جوتی دیک جائے جگ، مٹے اماوس کوڑ رین اندھیارے۔ کلجگ لیکھا چکے

کوڑی حد، سنجگ و جنے تیرے نام نگارے۔ پریم پریتی دے مد، سدا چڑھے رہن نمارے۔ لوکمت رکھ لُج، لجاونت سرجنہارے۔ ٹھا کر ہو کے پردہ
 کج، اوڈھن دے آپ کرتارے۔ شبد گرو گدیو ہو کے کج، دو جہان تیرے پنہارے۔ گر اوتار پیر پینمبر وشن برہما شو جگ چوکڑی تیتوں رہے سد،
 بھگت بھگوان راہ تلگن تیرے ڈلارے۔ پُری لوء برہمنڈ کھنڈ چرناں ہیٹھاں دب، کرپا کر ایکنارے۔ لوکمت آ کے سچ، ساچا دھام کر اجیارے۔ سمبل نگر
 آ کے وس، گوہند مل میت مرارے۔ نام نگارہ ہو کے ونج، نو کھنڈ تیرے سہارے۔ جن بھگتاں انتر آ کے وس، بھاگ لگا کایا محل منارے۔ سب دی
 پوری کر آس، آساونت سچی سرکارے۔ تیرے ملن دی رکھی پیاس، ترکھا کوئی نہ اور اُتارے۔ پُرکھ اکال دین دیال سدا سہیلے وس پاس، جگت وچھوڑا
 پندھ نوارے۔ تیرا سمرن تیرا پاٹھ، تیری پوجا تیرے شودوالے مٹھ گرو دوارے۔ کلج اتم آ کے رکھ، پر تکھ روپ نستارے۔ اپنے ملن دی کھول آکھ،
 نج نیتنن اگھاڑے۔ تیری سرن جایی ڈھٹھ، دوئے جوڑ جوڑ نمسکارے۔ صدی بیسویں رہی نٹھ، آپ اپنا پندھ وچارے۔ کرپا کر پُرکھ سمرتھ، الکھ
 نرنجن شہنشاہ وڈ بلکارے۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نہہکنک نرائن نر، جن بھگتاں دے دُھر داور، در منگن بھیکھ بھگھارے۔ در منگن
 بھیکھ پا پر بھ بھجھیا، تیرے ہتھ وڈیاںیا۔ کلج اتم کر رچھیا، رچھک پالک اکو نظری آئیآ۔ نانک گوہند لیکھ جو لکھیا، نہ سکے کوئے مٹائیآ۔ چار ورنناں اندر
 تیرا نور دسیا، جوتی جوت جوت رُشائیآ۔ تھہ بن کوئی نہ دیوے دُھر دی سکھیا، ساچی کرے نہ کوئے پڑھائیآ۔ نورس ہوئے بھکھیا، امرت جام نہ کوئے
 پیائیآ۔ صاحب سنگر تیرا نور کدے نہ جائے بھٹیا، دین مذہب ذات پات نظر کوئے نہ آئیآ۔ تیرا کھیل سدا انڈھیا، جگت جیو بن تیرے سمجھ کوئے نہ
 پائیآ۔ جن بھگتاں بن مائی پتیا، پتا پُرکھ تیری سرنایا۔ کایا مندر اندر آ کے کر ہتیا، ہت اپنا دے جنائیآ۔ وڈے وڈے وڈ ات نیکن نکیا، نرگن سرگن
 تیری دھار تیرے روپ سائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نہہکنک نرائن نر، نر ہر تیری آسا ہر جن جن ہر اکو اک رکھائیآ۔

★ ۱۲ گھنٹہ ۲۰۲۰ بکرمی ہزارا سنگھ دے گرہ پنڈ پنج ڈھیرا ضلع ہوشیار پُڑ ★

جن بھگتاں پر بھ سچا میت، سو پُرکھ نرنجن نظری آئیندا۔ چرن کول بندھائے سچ پریت، ہر پُرکھ نرنجن دیا کمانیندا۔ گھر دکھائے اک انڈیٹھ، اینکارا پڑدالا ہندا۔ اک اکلا سے چیت، آد نرنجن نور رُشناہیندا۔ سچ ست سنائے گیت، ابناسی کرتا راگ الائنیدا۔ کایا کرے ٹھانڈی سیت، سری بھگوان میگھ برسائیندا۔ آتم پوری کرے اڈیک، پاربرہم پر بھ اپنا میل ملائیندا۔ دُور دُراڈا نظر آئے نزدیک، گھر سچا اک سہائیندا۔ جگ چوکڑی دتے اولڑی ریت، مارگ پاندھی آپ بنائیندا۔ ناتا توڑ مندر مسیت، گھر گھر وچ آپ دکھائیندا۔ کرنہارا نیچوں اوچ، اوچوں نیچ آپ بنائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جگ جگ جن بھگتاں آپ پرگٹائیندا۔ جگ جگ جن بھگتاں جوگ، جگ جیون داتا آپ جنائیا۔ آتم پر ماتم کر کے دُھر سنجوگ، ساچا میلانے ملائیا۔ بھاگ لگا کایا کوٹ، بنک دوارا دئے سہائیا۔ کر پرکاش نرمل جوت، اندھ اندھیر چکائیا۔ لیکھا چکے ہرکھ سوگ، چنتا غم نہ کوئے دکھائیا۔ نام سنائے اک سلوک، سوہنگ ڈھولا راگ الائیا۔ آسا کرے پوری لوچن لوچ، نچ نیتز درس دکھائیا۔ وجے ودھائی لوک پر لوک، دو جہان رہے جس گائیا۔ سچ پریتی دتے اکو اوٹ، دوجا اشٹ نہ کوئے دکھائیا۔ کام کامنی کڈھے وچوں کھوٹ، مایا متا دئے گوائیا۔ جنم کرم دا کٹے روس، میل ملاوے سچ سہائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیوے نام بھنڈار اتوٹ، کھٹ کدے نہ جائیا۔ بھگتاں دیوے پر بھ دُھر دی راس، وست اموک نام جھولی پائیا۔ نرگن ہو کے وسے پاس، نرکار نظری آئیا۔ کاہن ہو کے پاوے راس، منڈل ناچ نچائیا۔ سیوک ہو کے بنے داس، ساچی سیو کمانیا۔ ٹھا کر ہو کے پوری کرے آس، ترسنا اپنی جھولی پائیا۔ پریم ہو کے اندر کرے واس، پریم پریتی اپنے نال رکھائیا۔ شہنشاہ ہو کے دیوے شاباش، سر اپنا ہتھ لکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جگ جگ بھگتاں لئے ترائیا۔ جگ جگ بھگتاں دیوے ٹیک، سر اپنا ہتھ لکائیندا۔ بُدھی کرے آپ بیک، من مت نہ کوئے جنائیندا۔ پورب لیکھا جانے لیکھ، جنم کرم آپ بنائیندا۔ کھیل کھلائے نیتن نیت، نچ گھر بیٹھا سو بھاپائیندا۔ بھيو کھلائے اپنا بھیت، بھیکھ اپنا آپ جنائیندا۔ بن اکھاں لوے ویکھ، بن رسنا راگ الائنیدا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں دیا کمانیندا۔ جن

بھگتاں دیا کمائے ٹھاکر، سنگر پورا وڈ وڈیاں۔ پار کرائے کایا کوری ڈونگھا ساگر، چپو اکو نام دکھایا۔ لیکھا جانے ماٹی گاگر، کاپی گگریا کھوج کھوجایا۔ ونج
 کرائے بن سوداگر، سودا اپنے ہٹ وکایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں ویکھ دکھایا۔ جن بھگت ویکھے پر بھ ٹھاکر آپ، ہر اپنی
 دیا کمایا۔ جنہاں دے ڈھر دا جاپ، سوہنگ ڈھولا دے جنایا۔ رسنا کہن ٹوں میرا میں تیرا ساک، ہنگ برہم وچھڑ کدے نہ جانیا۔ سو پڑکھ زرنجن
 انا تھاں ناتھ، دین دیال دیا کمایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں گود سہایا۔ جن بھگت بہائے اپنی گودی، گھ گھ جننی لیکھے لائیندا۔
 کوئی نہ جانے گیانی دھیانی بودھی، بدھی وچار وچ کدے نہ آئیندا۔ جنہاں بخشے اپنی سو جھی، سو گرگھ پتر سنگھڑ سُبھان مورکھ موڑھے دھندے لائیندا۔
 پھڑ چڑھاوے ڈھر دی چوٹی، ادھ وچکار نہ کوئے اٹکائیندا۔ کرے پرکاش اپنی جوتی، جوتی جاتا نور چکائیندا۔ ہر کا بھو سمجھ نہ کوئی جیو جنت لوکی، الوکک
 اپنی کھیل رچائیندا۔ بھاگ لگائے جوں رواداس چمارے موچی، مشکل اپنی ہتھیں حل کرائیندا۔ تس صاحب دی سوچ کسے نہ سوچی، سوچیاں سوچ وچ نہ
 کوئے رکھائیندا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں دیوے اکو سوٹی، نام دھارا ہتھ پھڑائیندا۔ بھگت جاناں پر بھ چاڑھے رنگ، رنگ
 گلا آپ رنگایا۔ ساچی سیجا ویکھ پلنگ، بن پاوا چول سہایا۔ اُتے بیٹھ سورا سربنگ، زرنجن اپنا آسن لایا۔ انحد ناد و بے مردنگ، تریا تریا راگ
 سناہیا۔ جوت زرنجن چمکے چند، روس نظر کوئے نہ آہیا۔ نج آتم ملے اک انند، رسنا رس نہ کوئے رکھایا۔ کوڑی کریا نہ کوئی گند، مدرا پان نہ کوئے
 جنایا۔ گرگھ نار نہ ہوئے رنڈ، ڈھاگن روپ نہ کوئے وٹایا۔ جنم کرم دی ٹٹی گنڈھ، بندھن اپنا نام رکھایا۔ اندر وڈ کے کایا پوڑے چڑھ کے دسم دواہری
 کھڑ کے سوہنگ ڈھولا سناہے چھند، ٹوں میرا میں تیرا دوہاں اکو نظری آہیا۔ آگے پچھے دو جہاناں مکے پنڈھ، پر بھ چرن ملے سرنایا۔ بھگت بھگوان رل
 مل اک دوجے دے سن سنگ، سگلا سنگ رکھایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جگ جگ جن بھگتاں دے وڈیاں۔ جگ جگ پر بھ بھگت
 سہیلا، ثالث اپنا کھیل رچائیندا۔ در در گھر گھر کرے میلا، جنم وچھوڑا پنڈھ نکائیندا۔ کرپا کر سجن سہیلا، صحیح سلامت اکو نظری آئیندا۔ کلج انت
 سہائے اپنا ویلا، وار تھت وند نہ کوئے وندائیندا۔ اچرج کھیل پار برہم پر بھ کھیلا، لگھ چوراسی جیو جنت سادھ سنت سمجھ نہ کوئے رکھائیندا۔ جن بھگتاں

چاڑھے دُھر دا تِیلا، جوتِ زرنجنِ سگنِ منائیدا۔ جوتی جوتِ سرُپِ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ہر جن ساچے آپ جگائیدا۔ ہر جن ساچے لائے جاگ، جاگرت جوتِ کر رُشائیدا۔ انتر اُپجائے اک ویراگ، ویراگی رُپِ وٹائیدا۔ کوڑی کرپا کر تیاگ، سچ سچ جھولی پائیدا۔ جنم جنم دا دھو داغ، زمل رُپِ وٹائیدا۔ پھڑ کے ہنس بنا کاگ، سوہنگ ہنسا مانک موتی چوگ چُگائیدا۔ دِپک جوتِ جگا چراغ، اگیان اندھیر مٹائیدا۔ دیوے وڈیائی وڈ وڈ بھاگ، بھگونِ سر اپنا ہتھ لگائیدا۔ جنہاں ملیا پر بھ صاحبِ سَنگَر آج، سو کل لبھن کتے نہ جائیدا۔ تنہاں سوارے دُھر دے کاج، ایختے اوختے ویکھ وکھائیدا۔ زرنجنِ زرویرِ نر اکارِ نر نکارِ کر پیارِ دیوے ساتھ، ہر رگھوناتھ ٹیک ایک انک کل دھاری اپنی آپ جنائیدا۔ جوتی جوتِ سرُپِ ہر، آپ اپنی جوتِ دھر، نہہکَنکِ نرائنِ زر، جس انتر مانے ساچی سچ، تِس اپنے انگ لگائیدا۔

★ ۱۲ مگھ ۲۰۲۰ بکرمی اُشامان شہید سڑک اُتے سنت نال ضلع ہوشیار پُڑ ★

دھن بھاگ ہوون دھن بھاگ، ہر وڈبھاگی سَنگَر پائیدا۔ دُرمت میل دھوے داغ، زمل رُپِ وٹائیدا۔ دِپک جوتِ جگائے چراغ، اندھ اندھیر گویا۔ سُرَتِ سوانی شبد بنائے ساک، سجنِ اک دکھایا۔ گھر گھر وچ میل ملائے کنت سہاگ، دُہاگن اپنے گلے لگایا۔ چرن پریتی بخش دات، دُتر پار کرایا۔ محل اٹل کھول کے ویکھے تاک، بند کوڑی کُنڈا لایا۔ دینِ دیال ہو کے وسے ساتھ، اندر باہر سُرپتِ ظاہر اپنا سنگ نبھایا۔ اوس ویلے گرسکھ کہے میرے دھن بھاگ، جس ویلے سَنگَر درشن پائیدا۔ سَنگَر ملے سَت اتیت، ترے گن ڈیرہ دیوے ڈھاپیا۔ بھاگ لگا کایا مندر مسیت، گرہ ساچا حج کرایا۔ کوڑی کرپا کر کر ٹھنڈی سیت، نچھر جھرنا امرت دھار گھ چوائیدا۔ آتم پر ماتم ملن دی اپنی دے سے ریت، دُئی دوتی دُور کرایا۔ اکو کلمہ اکو نام پڑھائے حدیث، حضرت رام اکو رُپِ نظری آئی۔ کھیلے کھیل جگت جگدیش، جگدیش اپنا رنگ دکھایا۔ گرگھ گرسکھ ہر جن ہر بھگت پار برہم برہم بٹھائے سچ پریت، سُرَتی شبدی جوڑا جوڑا جڑائیدا۔ گرسکھ اوس ویلے کہے میرے وڈبھاگ ٹھیک، پر بھ ٹھا کر اکو نظری آئی۔ دھن بھاگ ہووے کایا تن، پنج تت

وَجَّعَ نَامَ وَدَهَانِيَا۔ بَهْرَمُ بَهْلِكِيهَا نَطْلَ جَنِّ، بَهْمُ بَهْوُ نَظَرِ كَوْنَيْ نَهْ آيَا۔ زَرَمَلُ جَوْتِ چڑھے چن، چَوْدَسُ چنْدِ نَيْنِ شَرْمَانِيَا۔ مَنَ كِي وَاسِنَا مِيٹِي مَنَ، مَنَ مَنَكَ
 آپ بھوانِيَا۔ سَاچَا دے نَامَ دَهْنِ، خَالِي جَهْوَلِي دے بھَرَانِيَا۔ اوس وِيلے گِرْمُكْ كِهے مِيرے وڈ بھاگ دَهْنِ، پَرَبھ مَلِيَا بے پَرَوَاهِيَا۔ دَهْنِ بھاگ كِهے كِهِيڑَا،
 گِرْمُكْ وِرَلَا نَظَرِي آيَا۔ جِس دَا سَنُگَرُ بَنَهِيَا بِيڑَا، بَن كِهِيوٹ كِهِيٹَا اِنپِنے كَنْدَه اُٹھَانِيَا۔ بَهِيو چُكَا يَتِي رَا مِيرَا، مِيں تُوں رَهِن كَوْنَيْ نَه پَانِيَا۔ نَظَرِي آيَا نِيرِن
 نِيرَا، گَهْر گَهْر وِچ وِكِه وِكُهَانِيَا۔ كَا يَا مَنْدَر وَسے كِهِيڑَا، سَاڈَه تِن هَتَّه مِلے وُڊِيَانِيَا۔ اِنڊ پِنڊ بَرَهْمَنڊُ جِس دَا ڏِيرَه، سَو وِكِهِنهَارَا تَهَاوُن تَهَانِيَا۔ كُكْ چَوْرَا سِي
 مُكَا ئے گِيڑَا، آوَن جَاوَن پِنْدَه كُتَانِيَا۔ چَرِن كَوَل كَرَا ئے اِك وَسِيرَا، بَسْتَر سَوَهِنِي سِيچ سُهَانِيَا۔ اُٹَّه پَهَر رَكَّه سَنجھ سَوِيرَا، دَوَس رَيْن وَنڊ نَه كَوْنَيْ وَنڊَانِيَا۔
 اوس وِيلے جَن بَهگت كِهے دَهْنِ بھاگ پَرَبھ مَحَل وِكُهَا يَا اُنچ اُچِيرَا، جِس گَهْر اِنپَا آسَن لَانِيَا۔ دَهْنِ بھاگ كِهے جَن سَاَدَه، رَسْنَا جَهْوَا صِفَت صَالَا حِيَا۔ سَنُگَرُ پُوْرَا
 دِيوے دَا، دَوْلَت اِنپَا نَام وَرَتَانِيَا۔ مِيٹ مِٹَا ئے وَا دِوَا دِ، وَكْ اَمْرَت رُوپ دَرَسَانِيَا۔ كُوٹ جَنَم دے مِيٹ اِپَرَا دَه، پَتَت پَانِي اِنپِنے رَنگ رَنگَانِيَا۔ اِنْدَر وُڊ
 كِهے سَاچے پُوڑے چُڙَه كِهے شَبَد اَكِي سَنَا ئے آوَا، دُهْنِ آتَمَك رَاگ اَلَانِيَا۔ اوس وِيلے سَنَت جِي سَنَت كِهِن وَڊ بھاگ، هَر دَا تَا دَانِي گَهْر كِهِيڙِي بِن كَا يَا تَت
 سَرِي رِ بے نَظَرِي نُوْر نُوْرَانَه نَظَرِي آيَا۔ دَهْنِ بھاگ كِهے تَت كَا يَا چَوَلِي، پَنچَم پَنچ مِلے وُڊِيَانِيَا۔ صَدَقَ وَارِي گَهْوَل گَهْوَلِي، پِيَسِن پِيَسِن سِيو كَمَا نِيَا۔ جِس سَنُگَرُ چُكِي
 مِيرِي ڏُوَلِي، بَن كِهَار كَنْدَه اُٹھَانِيَا۔ پَرِيَم پِيَار كَر كِهے دَسِي اِنپِنِي بُوَلِي، بَن رَسْنَا جَهْوَا گَانِيَا۔ تِس پَرِيَم پَرِيَتِي اِنْدَر مَوَلِي، سَو مَوَلَا اِكُو رُوپ دَرَسَانِيَا۔ جَن اُلُڻِي
 كِيَتِي نَابَه كُوَلِي، اَمْرَت جَهْرِنَا رَهِيَا جَهْرَانِيَا۔ جِس دِي جَوْت نُوْر نُوْرَانِي اِكُو اَوَلِي، عَالَمِيَن رَهِيَا سَمَانِيَا۔ اُس پَنچَه وَيرَا گَن هُوئي بُوَلِي، بَهجَاں وَاهُو دَاهِيَا۔ دَهْنِ
 بھاگ اوس دَهْرِنِي دَهْرَت دَهْوَلِي، جِس گِرَه سَنَت سَنُگَرُ بِيٹَّه ڏِيرَه لَانِيَا۔ دَهْنِ بھاگ كِهے دَهْرِنِي دَهْرَت، گَهْر وَجَّه مِيرے وَدَهَانِيَا۔ سَو بَهَاوَنَت پَرَبھ
 نَظَرِي آيَا كَنَت، كَنَت كَنَتُوَهَل وَڊِي وَڊِيَانِيَا۔ جِس نَه سِيوَا لَائے گِرْمُكْ سَنَت، دَوَس رَيْن اِكُو نَام دِهِيَانِيَا۔ تَهِنَاں مَل كِهے مِيرِي چَوَلِي چُڙَه رَنگ بَسَنَت، آد
 جُگَا دُتَر كَدے نَه جَانِيَا۔ دَهْوَرِي مَسْتَك ڻُكَا لَا كَرَاں مَنَت، دَوْنِي دَوْنِي جُوڑ لَا گَاں پَانِيَا۔ كَلجَك اِنَتَم كَسے وَج نَه وَكِيهي هَمَت، جُو هَر جُوْر سِيَاں لَائے مَنَانِيَا۔ كُكْ

چوڑاسی جیو جنت سارے کردے عِلّت، عالم علما بنی لوکانیا۔ بن بھگتاں گُرمکھاں ہر ملن دی کوئی نہ کرے محنت، مزدوری سچ نہ کوئے کمانیا۔ دھن بھاگ
گُرمکھاں پر بھ نام شیشہ دتی عینک، پردہ دئی دویت اٹھانیا۔ سنت جی صاحب سنگر مارو اکو سینت، گھر اشارے نال آنیا۔

★ ۱۲ مگھ ۲۰۲۰ بکرمی ارجن سنگھ دے گرہ سلیم پُر ضلع ہوشیار پُر ★

کریا کر پُرکھ سمرتھ، سو پُرکھ نرنجن تیری سرنا نیا۔ وشنو دئے جوڑ رہیا ہتھ، نمسکار سپس جھکانیا۔ برہما نیتر رو رو رہیا دس، برہم اپنا بھو
جنانیا۔ شکر کہے میری ہوئی بس، بلہین دئے ڈہانیا۔ ترے گن مایا رہی نچ، گھ گھنگ رہی اٹھانیا۔ پنج تت کہن اسیں رہے تپ، ساتک ست نہ کوئے
ورتانیا۔ شاستر سمرت وید کہن ساڈی کوئی نہ لئے مت، من مت بیٹھی ڈیرہ لایا۔ انجیل قرآن کہے کوئی نہ ویکھے ڈھر دی اکھ، جگت نیتر نین اٹھانیا۔
بانی کہے کوڑی کریا وچھیا سٹھ، ستھ یارڈانہ کوئے ہنڈھانیا۔ گراوتار کہن ساچا لئے نہ کوئی رس، انرس بھری جگت لوکانیا۔ پیر پیغمبر سرن سرنا نیا رہے
ڈھٹھ، سجدہ سپس اک نوانیا۔ دھائیں مارن اٹھسٹھ، تیرتھ تھ رہے گر لایا۔ پھری دروہی مندر مسجد شو دوالے مٹھ، گرو دوار دھیر نہ کوئے دھرانیا۔
ستجگ تریتا دواپر لوکات وچوں گیا نٹھ، کلجگ بیٹھا ڈیرہ لایا۔ سار نہ جانے کوئی تت اٹھ، اپ تیج وائے پر تھی آکاش من مت بدھ پردہ نہ کوئے
اٹھانیا۔ جگت واسنا کوڑی کریا سارے رہے بھکھ، بھاکھیا ڈھر دی سکے نہ کوئے جنانیا۔ لکھ چوڑاسی کایا مندر نادسے نہ کوئی انحد، ڈھولک چھینے سارے رہے
کھڑکانیا۔ رسنا امرت جام پیئے نہ کوئی مد، مدراپان کرے لوکانیا۔ سچ دوارا کوئی نہ ویکھے لنگھ، بجر کپاٹی پردہ نہ کوئے اٹھانیا۔ ساچی سیجا کوئی نہ بہے سج، آتم
انتر سو بھانیا۔ کلجگ انتم لکھ چوڑاسی جیو جنت ہنس ہوئے گت، مانک موتی چوگ نہ کوئے چکانیا۔ کسے درس نہ ملے اُپر شاہ رگ، سری بھگوان
نظر کوئے نہ آنیا۔ دین مذہب پار کرے نہ کوئی حد، ذات پات جھگڑانہ کوئے مُکانیا۔ پار برہم پر بھ نرگن تیرے نالوں ہوئے اڈ، ناتا سکے نہ کوئے
جڑانیا۔ ساڈھے تن ہتھ ڈگے ڈوگھی کھڈ، بھوری پار نہ کوئے کرا نیا۔ پت پر میثور بن ہر نامے خالی دسن ہڈ، تن سو سٹھ ہاڈی رہی گر لایا۔ بہتر ناڑی

ابلے رت، رتی رت نہ کوئے دکھایا۔ تیری جانے نہ کوئی مت گت، مت گت سمجھ کوئے نہ پائیا۔ کلج کوڑ کڑیارا چلے رتھ، چاروں کٹ اگن لگایا۔ کام کرودھ لوبھ موہ ہنکار سادھاں سنتاں پائی نتھ، دہ دشا رہی بھوایا۔ روس سورج چن کوہ کروڑی چل چل گئے تھک، تیرا آر پار نظر کسے نہ آئیا۔ کلج انت سری بھگونت کراپا کر پُرکھ سمرتھ، بے انت تیری وڈیایا۔ ساچا مارگ دُھر درگاہی اکو دس، رہبر اکو نظری آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کراپا کر، سچا دینا دُھر دا ور، جگ چوکڑی تیرا دھیان لگایا۔ تیرا دھیان سری بھگونت، چارے جگ رہے لگایا۔ تیرا مان ساچے کنت، چارے ورن رہے رکھایا۔ تیرا گان مہما گنت، چارے وید کرن پڑھایا۔ تیرا نشان چارے کٹ، اتر پورب پچھم دکھن سو بھا پائیا۔ کراپا کر سری بھگوان نو اسی سچھنڈ بیکنٹھ، مہروان مہر نظر اٹھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کراپا کر، اکو دینا ساچا ور، کلج سارے جھولی خالی رہے دکھایا۔ خالی ویکھ سب دی جھولی، پاربرہم پر بھ اپنی اکھ گھلایا۔ گر اوتار پیر پیغمبر در درویش بن کے گئے گولی، جگ جگ اپنی سیو کمایا۔ تیرے نام دی دسدے گئے اگئی بولی، دُھر دا ساچا راگ سنایا۔ کلج انتم لکھ چوڑا سی جیو جنت نیا ڈولی، کنارہ نظر کسے نہ آئیا۔ کوڑی کرایا گھر گھر کھیلے ہولی، لال گُلا رنگ نہ کوئے چڑھایا۔ پنڈت پاندھے ملا شیخ مساق انجیل قرآناں وید پُراناں پترے رہے پھولی، تیرا پڑدہ سکے نہ کوئے اٹھایا۔ زرگن زرویر پُرکھ اکال دین دیال ساچے کنڈے آپے تولی، نام کنڈا اک دکھایا۔ تیری جوت زرنکار زراکار زرگن سرگن بنے وچولی، دو جہاناں ویس وٹایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کراپا کر، ساچا دینا اک ور، در تیرے آس رکھایا۔ چار جگ منگن دات، داتے دانی تیرے ہتھ وڈیایا۔ گر اوتار پیر پیغمبر ساڈا دے دے گئے ساتھ، سگلا سنگ نبھایا۔ قلم شاہی دوات لکھ کے گئے تیرا نام انا تھاں ناتھ، کاغذ وٹن وٹن وڈنڈا ئیا۔ پُرکھ اکال سرب سوامی پروردگار رکھتا یاد، بے پرواہ پھیرا پائیا۔ جس نے رچنا رچی آد، جو کھیل کرے برہما، جس دا وجے دُھر داناد، شبد انادی راگ سنایا۔ جو دو جہان سدا وساد، پُریاں لو آں دیوے داد، برہمنڈ کھنڈ رچے کاج، کرنی کرتا آپ کمایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کراپا کر، اکو دینا دُھر دا ور، در تیرے تیرا نور نظری آئیا۔ چار جگ کہن پر بھ تیرے گولے، جگ جگ تیری سیو کمایا۔ کلج انتم سارے ہوئے پولے، دست ہتھ نظر کوئے نہ آئیا۔ بن تیرے لوکات رہے ڈولے،

دھیرج دھیر نہ کوئے دھرا ئیا۔ نہ کوئی چکاوے پڑدے اوہلے، نوری مکھ نہ کوئے دکھائیا۔ گر اوتار کر گئے قولے، لیکھا لکھت بھوکھت جنا ئیا۔ پار برہم پت پر میثور پُرکھ اکال انتم پرگٹ ہووے اُپر دھولے، دھرنی دھرت دئے وڈیا ئیا۔ کوڑی کریا جگت وکارا بھار کرے ہوئے، ساچا مارگ اک سمجھائیا۔ بھاگ لگائے سچ منارے کایا چولے، چولی کایا دئے بدلایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا سچا ور، گھر ٹھانڈا نظری آئیا۔ چار جگ تیتوں رہے اڈیک، بے انت بے انت گوسانیا۔ کلجگ انتم آئی تاریخ، طریقہ اپنا دے سمجھایا۔ گر اوتار پیر پیغمبر در تیرے منگدے گئے بھیکھ، الکھ زرنجن الکھ جگایا۔ تیرے نام دا گاؤندے گئے گیت، جگت سندیسہ راگ الایا۔ سنجگ تریتا دوپر کلجگ تیری چلاؤندے گئے ریت، دُھر دا حکم سپس ٹکایا۔ زرنجن سرگن بندے گئے میت، سجن سہیلاناؤں پرگٹایا۔ انتم تیری رکھدے گئے اڈیک، جگ جگ اکو آس تکایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دے ساچا ور، دست اموک جھولی پایا۔ چار جگ کہن پر بھ چوکڑی رہی لنگھ، نو نو چار دئے ڈہایا۔ سہنجنی دے نہ سچ پلنگ، سنگھاسن سو بھا کوئے نہ پانیا۔ لکھ چوڑا سی ہوئی رنڈ، کنت سہاگ نہ کوئے ہنڈھائیا۔ گیت نہ گائے کوئی چھند، سوہلا راگ نہ کوئے الایا۔ منزل مکے نہ کسے پنڈھ، چوٹی چڑھ تیرا درس کوئے نہ پانیا۔ جگت اندھیرا ہو یا اندھ، جلوہ نور نہ کوئے درسا ئیا۔ تیرے درتے اکو منگ، بھکھک بھچھیا دے ورتا ئیا۔ دیا کر سورے سرنگ، مہروان ہوے سہایا۔ کلجگ انت ویکھ بھکھ ننگ، غریب نمائیاں رہی ستایا۔ راج راجان دیون ڈن، ڈنکا سچ نہ کوئے سٹایا۔ دین مذہب ذات پات کوئی نہ ڈھاوے کندھ، شرع شریعت کرے جگت لڑایا۔ گر اوتار پیر پیغمبر رسنا جہوا کہہ کے گئے بتی دند، کلمہ نبی رسول سٹایا۔ کلجگ انتم پرگٹ ہووے شاہ پاتشاہ سورا سرنگ، شہنشاہ اپنا پھیرا پانیا۔ سرشٹ سبائی دیوے اک اند، اند آتم اک جنا ئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دے ساچا ور، سب دا لیکھا کردے پور، پر بھ تیری پوری آس رکھایا۔ کلجگ انتم ویکھ ضرور، ضرورت تیری نظری آئیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر آگے چلے گئے دُور، بچھا تگن کوئے نہ آئیا۔ کلجگ پایا کوڑ فتور، فتویٰ سب دے اُتے لگایا۔ تیرے بھگت ہوئے مجبور، مجبوری سکے نہ کوئے کٹایا۔ سری بھگوان کیوں لگیوں بن مفرور، سچکھنڈ اپنا مکھ چھپایا۔ نظری آ حاضر حضور، حضرت تیرا نور نظری آئیا۔ در درویش کھڑے مزدور، دوئے

جوڑ منگن چائیں چائیا۔ توں صاحب سرب کلا بھر پور، بھر پور رہیا سرب ٹھائیا۔ کلجک ناتا توڑ کوڑو کوڑ، جوٹھ جھوٹھ پندھ مکائیا۔ ترے گن گنی تپے ویکھ تندور، امرت میگھ نہ کوئے برسائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا ڈھر داور، انتم آکے ہو سہائیا۔ انتم آکے ہو سہانک، ہر جو صاحب سچے سلطانا۔ آد جگادی ڈھر دے نانک، لیکھ چکا دو جہاناں۔ نت نوت سدا سکھانک، آتم پر ماتم دے برہم گیانا۔ شبد سندیسہ دے ہدایت، کلمہ الہی سنا ترانہ۔ اکو تیرے در تیری حمایت، ناتا چھٹیا جیو جہاناں۔ اپنے ناں دی کر نہ کوئے کفایت، مہروان مہروان مہروان بھگوانا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچا دینا اک ور، مہابلی نوجوانا۔ مہابلی پر بھ نوجوان، نوبت اپنے نام وجائیا۔ سچ سندیسہ دے سری بھگوان، ڈھر در گاہی آپ جنائیا۔ وشن برہما شو کرو دھیان، نیتز نین اٹھ کھلائیا۔ تن پنج پر بھ دیکھے آن، لہنا دینا جانے تھاؤں تھائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر جو دے کے گئے گیان، شاستر سمرت وید پُران گیتا گیان انجیل قرآن پھول بھلائیا۔ لکھ چوڑا سی جیو جنت صدق صبوری دیکھے سرب ایمان، دھرم ادھرم پڑدہ دے اٹھائیا۔ زرگن سرگن سرگن زرگن ہو پردھان، سچ پردھانگی آپ کمائیا۔ سچ سندیسہ نر نیشا ایکنکارا دیوے آن، بودھ اگادھ کرے پڑھائیا۔ ورن برن اوچ نیچ راؤ رنک اک ہو جان، دوجا نظر کوئے نہ آئیا۔ ست ستوادی برہم برہادی شبد انادی دیوے دان، ساچی جھولی آپ بھرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی سکھیا اک سمجھائیا۔ ساچی سکھیا دیوے آپ، پر بھ اپنی دیا کمائیدا۔ کلجک انتم سبج دیوے دات، ست ستوادی راہ وکھائیدا۔ سرشٹ سبائی کرے اکو چاپ، ساچا منتر اک سمجھائیدا۔ میٹ مٹائے تینو تاپ، ترے گن گنی تپت بھجھائیدا۔ پتت پُنیت کرے پاک، دُرمت میل دھوائیدا۔ پار برہم برہم کھول وکھائے تاک، بجر کپائی پڑدہ لائیدا۔ آتم پر ماتم دیوے ساتھ، گھر مندر سو بھاپائیدا۔ زرگن جوت جگائے للاٹ، جوتی نور نور رُشائیدا۔ نام سنائے انحد ناد، ڈھر داراگی راگ لائیدا۔ سرتی شبد کر وساد، بسمل اپنی کھیل کرائیدا۔ لیکھا جان بودھ اگادھ، ساچا پنڈت اک ہو جائیدا۔ میل ملاواں مادھو مادھ، موہنی اپنا رنگ رنگائیدا۔ گر اوتار پیر پیغمبر سری بھگوان سنے فریاد، لیکھا سب دا پھول بھلائیدا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، کلجک انتم ڈھر دی دھار آپ پرگٹھائیدا۔ ڈھر دی دھار دتے ایک، ایکنکارا دیا کمائیا۔ پُرکھ اکال ساچی ٹیک،

سَت پُرکھ زرنجن اِکو نظری آئیآ۔ کوڑی کریا میٹے بھیکھ، جوٹھ جھوٹھ دے کھپائیآ۔ سَتجگ کھے تیرا لیکھ، کلجگ لیکھا جھولی پائیآ۔ آتم پر ماتم کرے ہیئت، میل ملاوا سچ سُبھائیآ۔ رت بسنتی موَ لے چیت، بھل بھلو اڑی آپ مہکائیآ۔ جن بھگتاں نال کھیلے کھید، وڈ کھلاری بے پرواہیا۔ دُھر سندیسہ اِکو بھج، بھجن بندگی اِک جنائیآ۔ رل مل مانے ساچی سچ، سخی سہیلی اپنے انگ لگائیآ۔ جوتی جلوہ دیوے تیج، ظاہر ظہور نظری آئیآ۔ جس دا بھیت نہ پایا چار وید، شاستر سمتر کہن کچھ نہ پائیآ۔ جس دی مہما کرے جگت کتیب، کُتب خانہ صفت صلاحیا۔ سو کلجگ انت میٹے کوڑ فریب، فیصلہ اِکو وار کرائیآ۔ سَتجگ ساچے کرے سچ بندھج، بندگی اِکو اِک درڑائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سَت دھرم دی ساچی دھارا، آپ چلائے ہر زرنکارا، سَتجگ اُچجائے سَت دُلارا، کلجگ کرے پار کنارہ، منجھدھارا آپ رُڑھائیآ۔ سُن سندیسہ دُھر فرمان، گھر گھر خوشی منائیآ۔ کرپا کرے سری بھگوان، بھگوان آپے ہوئے سہائیآ۔ زرنگن نور کرے پردھان، جوتی جاتا روپ وٹائیآ۔ لکھ چوڑاسی بن کے کاہن، گھننیا اپنا ویس وٹائیآ۔ سرتی شبدی دیوے دان، بھگت بھگونت ویکھ وکھائیآ۔ غریب نہانیاں دیوے مان، کوچھے کملیاں گلے لگائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، جگ جگ اپنا بھيو چُکائیآ۔ جگ جگ بھيو چُکائے ز، ہر وڈا وڈا وڈیائیآ۔ کلجگ اتم کھولے در، سَتجگ ساچا مات لُکائیآ۔ سرشٹ سبائی اِکو گھر، غریب نوازا دے وکھائیآ۔ ورن برن نہاوے اِکو سر، سرور اِکو سو بھاپائیآ۔ آتم پر ماتم ڈھولا سارے لین پڑھ، شرع شریعت ونڈ نہ کوئے وکھائیآ۔ بھاگ لگائے کایا گڑھ، ملے مان بنک مندر سو بھاپائیآ۔ سنگر پورا سچ محلے چڑھ، سچ سندیسہ دے سُنائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، کلجگ انت اپنا حکم ورتائیآ۔ ساچا حکم حکمران، ہر کرتا آپ جنائیآ۔ کلجگ کوڑی مٹے دُکان، مایا متاموہ چُکائیآ۔ سرشٹ سبائی پائے ایکا آن، دُھر دا حکم آپ منائیآ۔ نو نو دسے نہ کوئی بے ایمان، بیوہ روپ نہ رہے لوکائیآ۔ سچ دسائے اِک ایمان، دھرم اِکو اِک درڑائیآ۔ شبد چڑھا دُھر بان، برہمنڈ کھنڈ پھرائیآ۔ اپنی دیوے آپ پچان، مورکھ مکدھ انجان اپنے گلے لگائیآ۔ ناتا توڑ جگت شیطان، تیج وکارا دے رُڑھائیآ۔ بھاگ لگائے کایا مندر مکان، گھر مکہ کعبہ مندر اِکو نظری آئیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ہر جن دیوے مان وڈیائیآ۔ کلجگ اتم بھگتن بھيو، ابھیدا آپ جنائیآ۔ داتا داتار وڈ دیوی دیو،

دیوت سُر آپ سمجھایا۔ سچھنڈ نواسی سدا نہکیو، نہچل بیٹھا ڈیرہ لایا۔ نت نوت جن بھگتاں کرے ساچی سیو، بن سیوک ویس وٹایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ہر جن ساچے لئے جگایا۔ ہر جن جگائے جاگرت جگت، ہر کرتا آپ جگایا۔ سرشٹ سبائی اپنی کرنی رہی بھگت، لیکھا سکے نہ کوئے مکایا۔ نظر نہ آئے اکال مورت، صورت سچ نہ کوئے دکھایا۔ سنے نام نہ کوئے تورت، ناد دھن نہ کوئے جنایا۔ ناتا جڑیا کرپا کوڑی کوڑت، مورکھ موڑھ روپ وٹایا۔ بن سنگر پورے شبد سوامی آسا کرے نہ کوئی پورت، ساتک ست نہ کوئے ورتایا۔ پُرکھ اکال شبدی شبد ست ست کرے مہورت، مہما اکھ کھ سمجھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نہہکنک نرائن نر، نرگن سرب کلا بھرپورت، بھرپوری بھانڈے خالی آپ بھرایا۔

★ ۱۳ مگھ ۲۰۲۰ بکرمی جوگندر سنگھ دے گرہ فتح گڑھ ضلع ہوشیار پُر ★

پُرکھ اکال دھر دی ریت، سری بھگوان کھیل کرائیندا۔ شبد سوامی سنگر اتیت، نرگن زویر دھار چلائیندا۔ کرے کھیل سدا انڈیٹھ، جگ نیتز نظر کسے نہ آئیندا۔ جن بھگتاں دسے اولڑی پریت، پریتم اپنا میل ملائیندا۔ نام سنائے سہاگی گیت، آتم پر ماتم آپ پڑھائیندا۔ ناتا توڑ ہست کیٹ، اوتچ نیچ اکو رنگ رنگائیندا۔ ساچی دیوے ست بختیش، بخشش اکو جھولی پائیندا۔ گرکھاں بھنڈارا دے کے دھر دی بھیکھ، بھجھیا اپنی آپ ورتائیندا۔ من واسنا بدلے نیت، بدھ بیک آپ کرائیندا۔ گھر مندر دکھائے ٹھا کر دوار مسیت، شودالا مٹھ اکو نظری آئیندا۔ دور دراڈا نظر آئے نزدیک، نیتز نین اکھ اک کھلائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا سچا ور، جگ جگ اپنا ویس وٹائیندا۔ پُرکھ اکال ویس اولڑا، نت نوت لئے پرگٹایا۔ آد پُرکھ اک اکلڑا، جگ چوکڑی کھیل کھلایا۔ جوتی دیک آپے بلڑا، نرگن نور کرے رُشنائیا۔ وسنہارا نہچل دھام اٹلڑا، سچھنڈ ساچے سو بھاپایا۔ شبد سندیس جن بھگتاں گھلڑا، دھر دی دھار آپ جنایا۔ زویر ہو پھڑائے پلڑا، پلڑو اپنی گنڈھ بٹھایا۔ سچ سنگھاسن آتم سیجا ملڑا، جگ نیتز نظر کسے نہ آئیا۔ بھاگ

لگائے کا یا مائی چڑا، پنج تت دیوے وڈیاں۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جگ جگ ہر جن لئے جگایا۔ پُرکھ اکال سورا سرنگ، شاہ پاتشاہ وڈا شہنشاہیا۔ جگ چوکڑی نام ندھان وجائے مردنگ، دو جہاناں راگ سنایا۔ لوآں پُریاں برہمنڈاں کھنڈاں لنگھ، نرگن سرگن ویکھ وکھایا۔ لکھ چورا سی آتم سیجا ویکھ پلنگ، در در گھر گھر پھول بھلایا۔ گرگھ ورلے سنت سہیلے پر بھہ چرن پریتی رہے منگ، بھرے بھلی سرب لوکایا۔ دئی دوتی گھر گھر دسے کندھ، بھانڈا بھرم نہ کوئے بھٹایا۔ آتم پر ماتم مل کے کوئی نہ گائے چھند، سوہنگ روپ نہ کوئے وٹایا۔ گرگھ منگن اک انند، انند آتم وچ رسایا۔ خوشی کرے بند بند، سری بھگوان جس اپنی بندگی دے جنایا۔ جگت رنڈیا توڑ رنڈ، کنت سہاگی میل ملایا۔ انگیکار لگائے انگ، انگن اپنے لئے بہایا۔ گرگھ لوکمت چاڑھے چند، روس دوویں نین شرمایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، جگ چوکڑی ہر بھگتاں لئے ملایا۔ پُرکھ اکال چوکڑی جگ، جگ کرتا کھیل کھلایا۔ سنجگ تریتا دوا پر کلجگ اودھ جائے نگ، تھر کوئی رہن نہ پائیندا۔ نرگن نرویر دین دیال ست سوامی پرگٹ ہووے جو بیٹھا لگ، روپ رنگ ریکھ نظر کسے نہ آئیندا۔ کرپا کر پریم پریتی اندر بھگت سہیلے لئے چک، شبدی گود آپ بھائیندا۔ اُجل کرے مات لکھ، لکھ گھڑا آپ سہائیندا۔ جنم کرم دامیٹ ڈکھ، پورب لہنا جھولی پائیندا۔ اندر وڑ کے لئے بچھ، ساڈھے تن ہتھ مندر ویکھ وکھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں دیا کمائیندا۔ جن بھگتاں دیا کمائے ایک، ایککار دیا کمایا۔ لکھ چورا سی وچوں لئے ویکھ، انڈج جیرج اُتھج سیتج پھول بھلایا۔ شبد اگئی دیوے بھیت، چوڈاں ودیا نہ کوئے پڑھایا۔ آتم پر ماتم دسے ہیبت، ساچی ریتی اک جنایا۔ ہر جن سُنجا ہووے کدی نہ کھیت، مہربان ویکھے نظر اٹھایا۔ رت سہنجنی مولے چیت، پت جھڑ نظر کوئے نہ آیا۔ ہر سنت سہیلے پر بھہ سرن سرنائی رہے کھیڈ، دوجا در نہ کوئے وکھایا۔ حکمے اندر دیوے بھیج، مانس وچوں مانس روپ وٹایا۔ آتم پر ماتم سیجا مانے آپ سہنجنی سیتج، سو بھاونت آسن لایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگت پریتی اک درسایا۔ جن بھگت پریتی آتم ناتا، انتر اپنی بو جھ بھائیندا۔ کرے کھیل پُرکھ سمراتھا، سمرتھ اپنی دھار چلائیندا۔ ہو سہائی ناتھ اناتھاں، دین دیال دین اپنے گلے لگائیندا۔ نام ندھان دیوے داتا، وست امولک جھولی پائیندا۔ کلجگ اتم میٹ اندھیری راتا، سنجگ ساچا راہ

دکھائیںدا۔ اتم کرے گرگھ ذاتا، ذات پات ڈیرہ ڈھائیںدا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جس جن دیوے اپنا ور، تس اپنا رنگ دکھائیںدا۔
 بھگت بھگوان چاڑھے رنگ، رنگ رنگیلا وڈ وڈیائیا۔ ست ستوادی دیوے ست اند، اند اند وچوں پرگٹائیا۔ جگ جنم دی ٹٹی گنڈھ، نہہرمی اپنے نال
 ملائیا۔ ٹوں میرا میں تیرا سٹائے سچا چھند، سنساروگ لینا مٹائیا۔ کوڑی کرپا میٹے ترسنا گنگ، ہوئے ہنگتا گڑھ تڑائیا۔ جن بھگت دوار جن بھگتاں اندر لنگھ،
 دسم دوا ری گنڈا لاہیا۔ ساکھیات ہو کے کہے اتم پر ماتم دان منگ، دیونہار بے پرواہیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر،
 جگ چوکڑی اپنا ویس وٹائیا۔ جگ چوکڑی دیونہار داتار، دیندھ ٹھا کر اک اکھوائیںدا۔ جگ چوکڑی ویکھے چار، چاروں گنٹ پھول بھلائیںدا۔ لیکھا جانے دھر
 دربار، دھر دی کار آپ کمائیںدا۔ سیوالا گرو اوتار، پیر پیغمبر حکم منائیںدا۔ کلمہ نبی رسول بول جیکار، شاستر سمتر وید پُران آپ پڑھائیںدا۔ قلم شاہی
 کر کے خبردار، کاغذ اپنی گنڈھ پوائیںدا۔ رسنا جہوادے آدھار، بتی دند صفت لائیںدا۔ زرگن سرگن کھول کوڑ، بھید ابھیدا آپ جنائیںدا۔ جن بھگتاں کر
 اک پیار، پریتی اپنی نال بندھائیںدا۔ تس بھگت دی صفت کرے سنسار، جس ہر جو اپنا میل ملائیںدا۔ کھانی بانی جس دی کرے پکار، جو ہر مندر بہہ بہہ ہر
 ہر درشن پائیںدا۔ گرگھ گر سکھ موقع ملیا اتم وار، لوکات دیا کمائیںدا۔ کل کلکی لئے اوتار، نر نرکار ویکھ دکھائیںدا۔ لگھ چوراسی وچوں کرے پار، منجھدھار
 نہ کوئے رڑھائیںدا۔ سچ دوارا دے دکھال، جس گھر اپنا آسن لائیںدا۔ نرمل دیپ جوت جگے بے مثال، کوٹن کوٹ شمع نین شرمائیںدا۔ سچ دوار نظری آئے
 اک سلطان، شاہ پاتشاہ اکو ڈیرہ لائیںدا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جس دکھایا اپنا گھر، سو گرگھ مل مل خوشی منائیںدا۔ بھگتاں اُپر دیا کر،
 دین دیال دیا کمائیا۔ قلعہ توڑ ہنکاری گڑھ، من واسنا دتی مٹائیا۔ سرت سوانی شبدی پڑھ، ساچا راہ جنائیا۔ پنچ وکارا جائے جھڑ، کام کرودھ لوبھ موہ ہنکار
 رہن نہ پائیا۔ ترے گن اگنی جائے سڑ، پنچ تت نہ کوئے لڑائیا۔ گرگھ ویکھے پرت اپنا گھر، گھر گھر وچوں نظری آئیا۔ جس سیجا پُرکھ اکال بیٹھا چڑھ،
 سو سوبھاونت سہاگن اپنے در خوشی منائیا۔ اکو ڈھولا رہی پڑھ، ٹوں میرا میں تیرا دوجا ماہی نظر کوئے نہ آئیا۔ سچ دوارے پلویا پھر، درگاہ ساچی خوشی
 منائیا۔ جیوندیاں جگ نہ جائے مر، مریاں جنم نہ کوئے بھوائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جنہاں دیوے نام ور، تنہاں لیکھے دے

چُکائی۔ گرگھ ملیا پار برہم، گھر وجے نام ودھائی۔ لہنا چکیا جنم کرم، ورن برن ڈیرہ ڈھاہیا۔ دو جہاناں دیوے ساچی سرن، ایٹھے اوٹھے ہووے سہائی۔
دُھر درگاہی آیا پھڑن، نیکن نیکا پھیرا پائی۔ بھگتاں دوارے ساچے پوڑے آیا چڑھن، کایا مندر ویکھ وکھائی۔ سوہنگ ڈھولا آیا پڑھن، آد جگاد راگ
سنائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جس جن دیوے اپنا ور، تس پریتی اک لگائی۔ گرگھ پریتی جائے لگ، جس سر اپنا ہتھ ٹکائیندا۔ کرپا
کر سورا سر بگ، سو صاحب اپنا میل ملائیندا۔ کوڑی کرپا بھجاگ، امرت میگھ نام برسائیندا۔ گھر کایا کعبہ کراچ، جُھرہ اکو اک سہائیندا۔ شبد نام سنائے
انحد، دُھر داراگی راگ الائیندا۔ امرت پیانگئی مدھ، سچ سرور اک بنائیندا۔ جگت دوارا پار کراحد، گرہ اپنا میل ملائیندا۔ جن بھگت کوڑی سرشی جائے
چھڈ، سنگر اکو نظری آئیندا۔ لکھ چوراسی نالوں ہووے اڈ، ہر مندر بہہ بہہ خوشی منائیندا۔ جس دی کہانی بانی گاوے چھند، سو گرگھ ہر جو اکو بھائیندا۔
جس دے ملیاں دُھر انند، سچا رس اک جنائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ پریتی اک جنائیندا۔ سچ پریتی جوڑ بھگوان، بھگوان اپنی دیا
کمائیا۔ ساچا منتر دس مکان، گھر گھر وچ کرے رُشائیا۔ امرت دیوے پین کھان، جام اکو وار پئیایا۔ آون جاون جم کی چکائے کان، رائے دھرم نہ
دے سزائیا۔ شبد سروپی دے بان، گرگھ سجن آپ چڑھائی۔ لے کے جائے سکھنڈ دوار نوجوان، ادھ وچکار نہ کوئے اٹکائی۔ وشن برہما شو کروڑ تپتیا
سُرپت اند سیس سرب جھکان، نیوں نیوں لاگے پائیا۔ جس پار برہم پت پر میثور پُرکھ اکال دین دیال پروردگار سانجھا یار ملیا آن، تس مقامے حق اک
توفیق نظر خدائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کلج انتم جن بھگتاں دیوے پچھلا حق، چار جگ دا لیکھا ویکھ پُرکھ سمرتھ، سمرتھ اپنی دیا
کمائیا۔ بھگت جناناں پر بھ میل سوامی، ہر سجن آپ ملائیا۔ کلج انتم کھیل مہانی، خالق خلق سمجھ کسے نہ آئی۔ لکھ چوراسی بیتی چار جگ دی پڑھو کہانی،
گرگھ حاضر حضور ویکھ خوشی منائیا۔ جس دی مہما بودھ اگادھ صفت کرے اگئی بانی، سو سنگر بان نرالا تیر اک چلائی۔ جس نوں سجدہ کردے نیز رو رو
اٹھسٹھ تیرتھ پانی، گنگا گوداوری جمنائستہ بیٹھی نین شرمائی۔ جس در بھچھیا منگدے گر اوتار پیر پیغمبر چرن وٹھو جان قربانی، تن مائی کایا خاکی بھیٹ
چڑھائی۔ سنجگ تریتا دواپر کلج جس دی دستدے گئے نشانی، واک بھوکھت جگت سنائی۔ جس دے در ملے پد نربانی، نربان پد اکو چرن کول وڈیایا۔ سو

پُرکھ اکال صاحب سَنگُ لکھ چوڑاسی وچوں گُرمکھ وِ رلے بھگت کرے پروانی، پروانہ اپنا نام پھڑایا۔ کوئی سمجھ نہ سکے پنڈت پاندھا مَلا شیخ جگت وِ دوانی،
 عاقل عقل کسے نہ آئی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ہرجن میلا ایکا تھانیا۔ ہرجن میلا تھان تھنتر، کایا بنک دے
 وڈیایا۔ گھر دکھائے گگن لگنتر، گہر مندر کھوج کھوجایا۔ جنم کرم بھجھا بسنتر، کرم کانڈ ڈیرہ ڈھایا۔ تُوں میرا میں تیرا سچ سنا منتر، سوہنگ کرے نام
 پڑھایا۔ مانس جنم بنا بنتر، آپ اپنی گود اُٹھایا۔ جس دارُپ ہتھ نہ آیا دھونتر، سو روگ سوگ اپنی جھولی پائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا
 کر، جس جن دیوے اپنا ور، تِس پریتی آپ بندھایا۔ بن سَنگُ کرپا نہ اُتجے پریت، پریم نظر کتے نہ آئی۔ ڈُونگھا راز گہر گسپھر ہر گھٹ بھیتر بھیت،
 پردہ سکے نہ کوئے اُٹھایا۔ گُرمکھ وِ رلے پر بھ چرنی جھکے سیس، لکھ چوڑاسی بیٹھی لکھ بھوایا۔ ہرجن وِ رلا جانے سچ حدیث، جس کلمہ نبی آپ سمجھایا۔ سو
 سنت سہیلا ہوئے اتیت، جس میلا ملیا بے پرواہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کلج تیری انتم ور، گُرمکھ گُرسکھ لئے ترائی۔ گُرمکھ گُرسکھ
 تارے آپ، ہر سَنگُ دیا کمایا۔ جنم کرم دامیٹ پاپ، پتت پُنیت بنایا۔ سچ سچ دا اکو جاپ، ڈھر داراگ سمجھایا۔ کایا ماٹی کر کے پاک، اپنا رنگ
 رنگایا۔ ناتا توڑ ذات پات، اوچ پیچ دے وڈیایا۔ آتم پر ماتم دے سجن ساک، سگلا سنگ دکھایا۔ بند کوڑی کھول تاک، گھر دیک جوت کرے رُشانی۔
 امرت بوند پیائے سوانت، ٹھانڈی ٹھار آپ وہایا۔ انحد ناد وجائے ساز، ہر سجن بے پرواہیا۔ کر کرپا رکھے لاج، سر اپنا ہتھ لکایا۔ سر شٹی سٹی گُرمکھ آپ
 اُٹھائے مار آواز، بن کنناں اندرے اندر سنائی۔ ساچے بیڑے چاڑھ جہاز، چپو اپنا نام لگایا۔ کلج انتم سنجگ کاج، ہر کرتا آپ دکھایا۔ گُرمکھ گُرسکھ
 ہرجن ہر بھگت تیرا سمرن پوجا اکو پاٹھ، پر بھ سرن سچی سرنائی۔ سجدہ سیس جھکے نماز، پروردگار نظری آئی۔ تیرا کھیڑا رہے آباد، پر بھ دیونہار وڈیایا۔
 جگ جنم دی بچھلی یاد، بے پرواہ بھل نہ جائی۔ کوڑی کرپا وچوں کاڈھ، ساچی مالا منکا نال ملایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہہکنک
 نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وِ شنو بھگوان، جس جن دیوے آتم پریتی ساچا دان، سو گُرمکھ پریتی جگت نالوں بدلایا۔

گائے نیل نہ مرے مجھ، مجبوری سب دی پور کرائیا۔ گھر گھر سپر دودھ پیو رنج، ترسنا بھکھ مٹائیا۔ گھر لی کلا جائے سج، خالی نظر کوئے نہ آئیا۔
 پُرکھ اکال رکھے دے کر ہتھ، غریب نمائیاں ہوئے سہائیا۔ سُن پُکار دیوے وٹھ، جھولی اک بھرائیا۔ خالی ہووے نہ کسے دا ہتھ، در در گھر گھر وجدی
 رہے ودھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، دُکھیاں دُکھ دلدریاں دلدر دوویں دئے مٹائیا۔

★ ۱۳ مگھ ۲۰۲۰ پکرمی بھگوان سنگھ دے گرہ اُرْمُڑ ضلع ہوشیار پُر ★

شاہ پاتشاہ شاہ سلطان، شہنشاہ تیری وڈ وڈیائیا۔ سو پُرکھ زرنجن وڈ مہروان، بے پرواہ تیری سرنائیا۔ ہر پُرکھ زرنجن حکمران، دُھر فرمانا تیرا اکو
 نظری آئیا۔ ایکنکار راج راجان، بھوپت بھوپ نورِ الاہیا۔ آد زرنجن جوت مہان، جوتی جاتا اکو نظری آئیا۔ ابناسی کرتے تیرا کھیل مہان، سمجھ سکے
 کوئے نہ رائیا۔ سری بھگوان تیرا اُچ مکان، نیز نظر کوئے نہ پائیا۔ پاربرہم تیرا بودھ اگادھ گیان، کر سکے نہ کوئے پڑھائیا۔ سچکھنڈ نواسی نوجوان، یودھا
 سورپیر اکھوائیا۔ آد جُگاد کھیلے کھیل وڈ بلوان، بے انت اپنی دھار چلائی۔ دُھر دی اچھیا کر بلوان، ساچی بھچھیا جھولی پائیا۔ زرنجن زرنجن کرے کھیل آپ
 بھگوان، بھگوان اپنا ویس وٹائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی دھار آپ پرگٹائیا۔ ساچی دھار سری بھگونت، سو سترُگ آپ پرگٹائیا۔ ہر
 پُرکھ زرنجن کھیل بے انت، مہما کھ سکے نہ کوئے رائیا۔ ایکنکار آد جُگاد دُھر داکنت، ست ستوادی نظری آئیا۔ آد زرنجن نور مہنت، دو جہان کرے
 رُشائیا۔ ابناسی کرتا بودھ اگادھا بن کے پنڈت، دُھر دا لیکھا دئے جنائیا۔ سری بھگوان ویس دھرے انت، اکل کل دھاری اپنی کل جنائیا۔ پاربرہم
 پر بھ سوبھانت، سچ دوارے بیٹھا آسن لائیا۔ اپنی اچھیا کھیلے کھیل سری بھگونت، بھگوان اپنی کار کمائیا۔ زرنجن زرنجن بنائے بنت، نار کنت رُپ وٹائیا۔
 سچ سُنجنی چاڑھے رنگ بسنت، رُپ رکھ نظر کسے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچکھنڈ دوارا اک سہائیا۔ سچکھنڈ دوارا سری
 بھگوان، ست پُرکھ زرنجن آپ سہائیدا۔ جوتی جاتا کھیل مہان، ہر کرتا آپ دکھائیدا۔ محل اٹل اُچ مکان، درگاہ ساچی سوبھا پائیدا۔ مقامے حق حق

نشان لاشریک آپ جھلائیندا۔ تختِ نواسی نوجوان، بردہ بال نہ روپ وٹائیندا۔ بھوپت بھوپ بن راج راجان، شہنشاہ اپنا حکم ورتائیندا۔ دُھر سندیسہ پائے آن، وشن برہما شو سپس جھکائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچکھنڈ اکو ڈیرہ لائیندا۔ سچکھنڈ دوارے سچ سنگھاسن، سو سنگر آپ لگائیا۔ زرگن زرُور پُرکھ اکال کھیلے کھیل آپ ابناسن، ابناسی اپنی کل جنائیا۔ زرگن زرگن بن کے ساتھن، سگلا سنگ آپ رکھائیا۔ درگاہ ساچی ویکھے کھیل تماشن، منڈل اپنی راس رچائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، اُچ محلے اکو نور کرے رُشنائیا۔ سچ محل نور اُجیارا، سچکھنڈ ساچے وے ودھائیا۔ اک اکلّا ایکنکارا، اکل کل دھاری بیٹھا سو بھاپائیا۔ دو جہاناں بن ونجارا، ترے پنچ بیٹھا ہٹ چلائی۔ لکھ چوراسی کھیل نیارا، انڈج جیرج اُتہج سیتج اپنا رنگ رنگائیا۔ شبد اناد بول جیکارا، دُھر دی دھارا آپ پرگٹائیا۔ وشن برہما شو دے سہارا، چرن کول دے سرنائیا۔ نام ندھان کر پیارا، پاربرہم پر بھ اپنا بھو گھلائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچکھنڈ نواسی پُرکھ ابناسی گھٹ گھٹ اپنا ڈیرہ لائیا۔ گھٹ گھٹ اپنا ڈیرہ لا، زرگن سرگن دھار چلائیندا۔ وشن برہما شو آپ پرگٹا، سر اپنا ہتھ لکائیندا۔ ترے گن مایا جھولی پا، پنچم ناتا توڑ ٹرائیندا۔ پاربرہم برہم ونڈ ونڈا، لیکھا اپنے ہتھ رکھائیندا۔ زرگن سرگن گھاڑت لئے گھڑا، بن ٹھٹھار کھیل کھلائیندا۔ بھید ابھیدا آپ جنا، انبھو اپنی دھار جنائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچکھنڈ دوارے ساچے مندر چڑھ، درگھر ساچے سو بھاپائیندا۔ سچکھنڈ دوارے ایکنکارا، سو صاحب آسن لائیا۔ وشن برہما شو کر پیارا، شبدی شبد دے وڈیائیا۔ دُھر سندیسہ اکو وار، آد پُرکھ آپ جنائیا۔ رچنارچ رچ سنسار، ساچی سیوا اک درڑائیا۔ زرگن سرگن دے ادھار، پنچ تت میلا سہج سُبھائیا۔ جگ چوکڑی کھیل کرتار، سنجگ تریتا دواپر ونڈ کلجگ نال ملایا۔ دُھر دا لیکھا کرتیار، برہما ویتا کر پڑھائیا۔ چارے ویداں دے ادھار، چارے جگ کرے رُشنائیا۔ چارے کھانی بول جیکارا، چارے بانی لئے سبھائیا۔ چارے گنٹ کر کے خبردار، چار ورن رنگ رنگائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی آپ کرائیا۔ ساچی کرنی ہر زرنکارا، ہر کرتا آپ کرائیندا۔ جگ چوکڑی کھیل نیارا، زرگن سرگن آپ رکھائیندا۔ پنچ تت اندر ہو اُجیارا، جوتی جاتا ڈگمگائیندا۔ ناؤں رکھ گراوتارا، دُھر سندیسہ راگ لائیندا۔ شبد اگنی بول جیکارا، رسنا جہوا بتی دند صالائیندا۔

لیکھ لیکھ لکھت اپارا، قلم شاہی انک بنائیدا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا سچا ور، بھیو ابھیدا اپنے ہتھ رکھائیدا۔ سچھنڈ نواسی بھیو اولّا، سمجھ کسے نہ آئیآ۔ نر نر نکار اک اکلا، اینکار کھیل رچائیآ۔ سچھنڈ وسائے دُھر مٹلا، درگاہ ساچی ڈیرہ لائیآ۔ جوت دیپک آپے بلا، تیل باقی نظر کوئے نہ آئیآ۔ شبدی سٹ پھڑایا پلا، وشن برہما شو کری گُرمائیآ۔ گر اوتار پیر پیغمبر آپے گھلا، دُھر فرمانا حکم سنائیآ۔ دھام دکھایا اُج اٹلا، نر ویر نر نکار نظری آئیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچھنڈ دوارا اکو اک سہائیآ۔ سچھنڈ دوارے چڑھ بھگوان، دُھر فرمانا حکم جنائیآ۔ جگ چوکڑی کھیل مہان، خالق خلق آپ دکھائیآ۔ دات دے دے دُھر دا دان، تیلی اوتار حکم منائیآ۔ اٹھاراں بھگت کر پردھان، نام امولک اک سمجھائیآ۔ عیسیٰ موسیٰ محمد دے کلام، کلمہ نبی رسول پڑھائیآ۔ نانک گوہند کر پروان، منتر ست ست جنائیآ۔ ڈنکا و بے دو جہان، فتح اپنے ہتھ رکھائیآ۔ لیکھ لکھا شاستر سمرت وید پُران، گیتا گیان گنڈھ پوائیآ۔ انجیل قرآن دس ایمان، صدق صبوری اک سمجھائیآ۔ دُھر دی بانی لا کے بان، لکھ چوراسی انیالا تیر چلائیآ۔ آتم پر ماتم دے کے برہم گیان، لکھ چوراسی کری پڑھائیآ۔ گھٹ گھٹ اندر نظری آئے اینکارا نوجوان، ست سرُپی بیٹھا ڈیرہ لائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچھنڈ دوارے ساچے وڑ، ساچی کرنی آپ کمائیآ۔ ساچی کرنی کرے جگ چار، ہر کرتا وڈ وڈیائیآ۔ نام سندیس دے گرو اوتار، لوکات دتی وڈیائیآ۔ لکھ لکھ گئے دُھر دی دھار، ناتا جوڑ قلم شاہیا۔ اُچی کوک گئے پکار، جیو جنت جگت سمجھائیآ۔ آتم پر ماتم کرو پیار، دوجا نظر کوئے نہ آئیآ۔ پار برہم برہم دے ادھار، گھر میلا سہج سُبھائیآ۔ کوڑی کریا کوئی نہ ہوئے خوار، پنج وکار ڈیرہ ڈھاہیا۔ اکو بولو نام جیکار، بے بے کار گھر ساچے راگ الاہیا۔ سرت سوانی شبد ہانی مل کے گائے منگلا چار، گیت گوہند اک الاہیا۔ مُرید مُرشد کرے دیدار، دید عید چند چکائیآ۔ پیر پیغمبر کہن پروردگار، لاشریک نور خدائیآ۔ آد جگادی سانجھیا، سگلا سنگ نبھائیآ۔ رسنا جہوا بُدھی کرو وچار، مت اپنی اپنے نال رلائیآ۔ من واسنا دیو مار، نو دوارے کھوج کھوجائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچھنڈ نواسی دُھر دا حکم آپ ورتائیآ۔ دُھر دا حکم گرو اوتار، پیر پیغمبر گئے مات سنائیآ۔ شاستر سمرت وید پُران بن لکھار، اٹھ دس بھیو چکائیآ۔ تیس بتیس کرے ہاباکار، راگ چھتیس رہے گر لائیآ۔ نو کھنڈ پر تھی ست دیپ چار گنٹ دہ دشا گر کا

شبد کرے خبردار، دُھر سندیسہ اک سنایا۔ غفلت وِچ نہ سوں ہووو بے دار، نیتز لوچن نین اٹھ گھلایا۔ کایا مندر ویکھو گھر وِچ گھر سچی دھر مسال، باہر کھوجن کوئے نہ جانیا۔ زرگن زرویر پُرکھ اکال کرو دیدار، دیدِ عیدِ چند چمکایا۔ مانس جنم نہ آئے ہار، کوڑی کریا ڈیرہ ڈھاہیا۔ بھرے بھلو نہ جیو گوار، نانک گوہند رام کرشن عیسیٰ موسیٰ محمد لکھ لکھ کلمہ گئے سمجھایا۔ نو کھنڈ پر تھی برہمنڈ کھنڈ جیرج اند اُتبیج سیتج پاوے سار، ٹلے پربت سمنڈ ساگر جنگل جوہ اُجاڑ پہاڑ ڈونگھی کندر ویکھ دکھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، جگ چوکڑی اِکو حکم ورتایا۔ جگ چوکڑی دے فرمان، لوکمت راہ چلایا۔ سنجگ تریتا دوپر کھج کھیل کر مہان، مہما اکتھ کتھ درڑایا۔ نام سندیسہ دے گیان، اگیان اندھیر چُکایا۔ بودھ اگادھ شبد ناد آتم دُھنکان، انحد نادی ناد سنایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا جان دُھر دے گھر، لکھ چوراسی گھر گھر پھول بھلایا۔ گر اوتار پیر پیغمبر سندیسہ دے دے گئے تھک، کھجک ویلا اتم آئی۔ مورکھ مگدھ انجاناں کولوں گئے اک، آپ اپنا پلو گئے چھڑایا۔ اِکو اک سچ سندیسہ گئے دس، دُھر فرمان آپ جنایا۔ کھجک انت سری بھگونت پرگٹ ہوئے پُرکھ سمرتھ، نہہکٹک ناؤں رکھایا۔ لکھ چوراسی جیو جنت سادھ سنت شبد ڈوری پائے نتھ، تندی تار اپنے ہتھ رکھایا۔ ساڈھے تن ہتھ کایا وچوں کوئی باہر نہ سکے نس، اندرے اندر بند کرایا۔ ویکھنہارا گھٹ گھٹ، گرہ گرہ پڑدہ دئے اُٹھایا۔ حقیقت جانے آپ حق، بھيو ابھیدا آپ گھلایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، لیکھا منگے تھاؤں تھانیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کر کے گئے پکار، لوکمت ڈنک وجایا۔ کھجک انت کل کلکلی لئے اوتار، کل اپنے ہتھ رکھایا۔ لہنا دینا منگے جگ چوکڑی چار، نو سو چرانوے جگ چوکڑی ویکھ دکھایا۔ وشن برہما شو کرے خبردار، نیتز لوچن نین اٹھ سرب گھلایا۔ گر اوتار درس دے سدے اپنی وار، حکم اِکو اک جنایا۔ لیکھا منگے دُھر دربار، پردہ اوہلا دئے چُکایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچھنڈ نواسی سچا شہنشاہیا۔ شہنشاہ ہر شاہ سلطانا، حکمران اِک اکھوانیدا۔ آدجکادی پہرے بانا، زرگن سرگن ویس وٹانیدا۔ شبد اگئی اِک ترانہ، دُھر داراگ آپ الاینیدا۔ سنجگ تریتا دوپر کھجک ویکھے وِچ جہانا، نو اپنا کھیل رچانیدا۔ لکھ چوراسی وچوں بھگت بھگونت کڈھے بال نادانا، بچپن اپنی جھولی پانیدا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل

سچا ہر، سچکھنڈ دوارے اکو اپنی کار کمانیدا۔ سچکھنڈ دوارے ہو پرتکھ، پاربرہم پر بھ اپنی دیا کمائیا۔ گر اوتاراں پیر پیغمبر اں کھولے اگھ، نیز لوچن پردہ رہیا اٹھائیا۔ اٹھو ویکھو لوکمت لو تک، چاروں کُنٹ دھیان لگائیا۔ کلجک جیو مایا متا کوڑی کر یا گئے پھس، ہوئے ہنگتا گڑھ نہ کوئے تڑائیا۔ کام کرودھ لو بھ موہ ہنکار نو دوارے مان رس، آتم رس ہتھ کسے نہ آئیا۔ رسنا جہوا شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن گرو گرنھ سادھ سنت گاؤندے جس، اندر وڑ کے پر بھ تیرا درس کوئے نہ پائیا۔ مایا کارن کرن تیرا پاٹھ، پوجالے لے تھکی جگت لو کائیا۔ نیز رووے تیر تھ تھ، جمنا سُرستی گنگا گوداوری نیناں نیر وہائیا۔ پاربرہم پر بھ ساڈی رکھے کوئی نہ پت، ناری پُرش ننگے تاریاں لائیا۔ ماں پُتر اک دُو بے دل رہے تک، نیز اگھ نہ کسے شرمائیا۔ جو گر اوتار پیر پیغمبر مارگ گئے دس، سو بھلے جیو شدا ئیا۔ سجن سجنناں رہے ٹھگ، نار کنت پئی جُدا ئیا۔ کسے نظر نہ آیا زِر گن زرا کار اُپر شاہ رگ، گھر ساچے و جی نہ کوئی ودھائیا۔ راج راجاناں شاہ سلطاناں کوڑی لگی اگ، امرت میگھ نہ کوئے برسائیا۔ کایا جُجرے سچ محرابے تیرا کوئی نہ کرے جج، مکے کعبے پھرن واہو داہیا۔ مندر مسجد شو دوالے مٹھ تیتوں رہے لہ، گھر وچ گھر کھوجن کوئے نہ آئیا۔ سچ دوارا پر بھ تیرا گئے چھڈ، ناتا جُڑیا جگت لو کائیا۔ پریم کرن مائی چام کایا ہڈ، پر ماتم آتم تیرے نال نہ کوئے پرنائیا۔ تیری کوئی نہ بنے جد، پُرکھ اکال پتا نہ کوئے ملائیا۔ سرشٹ سبائی چار کُنٹ دہ دشا تیرے نالوں ہوئی اڈ، کلجک اپنا کوڑ محل رہی وسائیا۔ کرپا کر پُرکھ سمر تھ، گر اوتار پیر پیغمبر جوڑن ہتھ، سجدہ کر سرن سرنائی گئے ڈھٹھ، خالی جھولی اڈ اکو منگ رہے منگائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر منگن منگ، کلجک انت دھیان لگائیا۔ کرپا کر سورے سر بنگ، شہنشاہ تیری سرنائیا۔ گر کاشد سب نوں بھلیا اند، رس رسنا ہوئے ہلکائیا۔ بتی دند کھا کھا گند، تیرا ڈھولا راگ نہ کوئے سنائیا۔ بن تیرے پر بھو سرشٹ سبائی ہوئی رنڈ، جگت دُہاگن دئے دُہائیا۔ سنگرُو دوارے کوئی نہ گاوے چھند، سنسا روگ نہ کوئے چُکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کلجک اتم اکو دے ور، آپ اپنے ویکھ وکھائیا۔ پاربرہم پر بھ آکے ویکھ، تیری اکو اوٹ تکائیا۔ کلجک کوڑا ودھیا بھیکھ، چاروں کُنٹ بھجے واہو داہیا۔ تیرا سادھ سنت دسے کوئی نہ بھیت، تیرا میل نہ کوئے ملائیا۔ جگت واسنا ہو یا ہیبت، کوڑی کر یا رہے پرنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، تیرے اگے اک آدیس، نیوں نیوں سیس جھکائیا۔ نیوں نیوں سیس

جھکائے گر اوتار دھیان لگایا۔ پیر پیغمبر کہن پروردگار بہرہ، شاہ پاتشاہ تیری سرنایا۔ لکھ چوڑاسی تیرا پھل ہو یا کوڑ، تھہ بن مٹھارس نہ کوئے بھرایا۔ نو کھنڈ پر تھی ست دیپ ساچے مندر کوئی نہ لائے پوڑ، منزل چڑھ کے تیرا درس کوئے نہ پانیا۔ دین مذہب ذات پات جھگڑے اندر رہے دوڑ، بن کے پاندھی راہیا۔ مہروان دیکھ کر کے غور، گہر گمبھیر تیرے ہتھ سرب وڈیایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا سچا ور، در تیرا نظری آیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر آکھن بول، اک آواز اٹھایا۔ ابناسی کرتے لکھ چوڑاسی آ کے تول، نام کنڈا ہتھ اٹھایا۔ کھانی بانی و جدائے نہ کوئی ڈھول، پڑھ پڑھ بھرے مٹھلی سرب لوکایا۔ بن تیری کرپا اندر کوئی نہ جائے مول، مولا روپ نظر کسے نہ آیا۔ کر پرکاش اُپر دھول، دھرنی دھرت دھول دئے ڈھایا۔ نانک گوہند نال کیتا قول، محمد بیٹھا اٹھ اٹھایا۔ عیسیٰ کہے میرا پروردگار سد سے کول، دُور ڈراڈا پندھ مکایا۔ وید ویاس دس کے گیا پوت سپوتا براہمن گوڑا اُچے ٹلے پربت چڑھ و جاوے ڈھول، مردنگا اپنے ہتھ رکھائیندا۔ آسوامی صاحب سنگر پُرکھ اکال اڈول، تیری اوٹ سرب جنائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا ساچا ور، در تیرے لکھ جگائیندا۔ گر اوتار پیر پیغمبر بول لکھ، لکھ لکھنے رہے درٹایا۔ پُرکھ اکال نظری آ سرب پرتکھ، کیوں بیٹھا لکھ چھپایا۔ کلج دے سنجگ حق، کلج جیواں لہنا دینا جھولی پانیا۔ سنجگ سچا دھرنی رکھ، دھرت گود سہایا۔ بھگت سہیلے کر پرگٹ، آپ اپنا نام جپایا۔ ست دھرم دا کھول ہٹ، ونج اکو اک وکھایا۔ دُھر درگاہی چلا رتھ، بن رتھواہی سیو کمایا۔ چوتھے جگ صدی چو دھویں بیس پیسے سب دی ہوئی بس، پچھلے بستے رہے بندھایا۔ آگے دتائیتوں حق، تیری حقیقت تیرے ہتھ پھڑایا۔ جوں بھاوے توں لہنا رکھ، رکھک تیری اک سرنایا۔ سچا مارگ دُھر دا دس، چار ورن اٹھاراں برن اکو کر پڑھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچا دینا دُھر دا ور، تھہ بن داتا نظر کوئے نہ آیا۔ دے دات ہر داتار، دیاوان تیری سرنایا۔ در درویش کھڑے بھکھار، دئے جوڑ منگن چائیں چانیا۔ ست پُرکھ نرنجن ہو اجیار، جوتی جاتے نور دھرایا۔ سنجگ ساچا مارگ دے دکھال، بن اکھاں اٹھ کھلایا۔ ساچے بھگت لے اٹھال، لکھ چوڑاسی وچوں کھوج کھوجایا۔ تیرا ناؤں دین دیال، دیناں انا تھاں گلے لگایا۔ مرشد آ کے دیکھ حال، مرید رہے گر لایا۔ جلوہ نور دے جلال، ظاہر ظہور بے پرواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ

اپنی کرپا کر، اِکو دینا سچا ور، گھر ٹھانڈے خوشی منایا۔ گھر ٹھانڈا تیرا دربار، اُج اتھاہ نظری آیا۔ دیا باقی اِک اُجیارا، آد جگاد کرے رُشنا یا۔ کملا پاتی
 میت مُرا، سو صاحب سو بھاپایا۔ شبد اناد دُھر جیکارا، انراگی راگ الایا۔ وشن برہما شو دے ہلارا، ساچا مارگ اِک سمجھایا۔ گر اوتار کر ونجارا، ہٹ
 لوکات چلایا۔ پیر پیغمبر دے سہارا، سر اپنا ہتھ ٹکایا۔ جگ چوکڑی بن لکھارا، کاتب اپنی قلم اپنے رنگ رنگایا۔ جگ چوکڑی کرنہارا پار کنارہ، سبجگ
 تریتا دوا پر کلجگ، ڈیرہ ڈھاہیا۔ سچکھنڈ سہاونہار دوارا، درگاہ ساچی سو بھاپایا۔ نرگن نرگن کرنہارا پیارا، آپ اپنا بھو کھلایا۔ در سد گر اوتارا، پیر پیغمبر
 اگھ کھلایا۔ کلجگ ویکھ کی ورتے ورتا، نہ کوئی میٹے میٹ مٹایا۔ دھواں دھار سرب سنسارا، چو دس چند نہ کوئے چکایا۔ راؤ رنگ کرن ہاکارا، سادھ
 سنت دین ڈھایا۔ گر در مندر مسجد شو دوالے مٹھ جگت سیاست بنیا اکھاڑا، من مت بیٹھی ناچ نچایا۔ چاروں کُنٹ آئی ہارا، جت بیٹھی مگھ چھپایا۔ کرپا
 کر پروردگارا، بے پرواہ تیری آس رکھایا۔ کل کلکی لے اوتارا، مہابلی تیرے ہتھ وڈایا۔ بن مات پت ہو اُجیارا، بوند رکت میل نہ کوئے ملا یا۔ جوتی
 نور تیرا چمتکارا، دو جہان کرے رُشنا یا۔ تیرا وجے نام نگارہ، لگھ چوڑاسی سوئی سرتی دئے جگایا۔ ساچا نام دس اگم اپارا، اگم اگمڑے اگمڑی کار کما یا۔ ہڈ
 ماس ناڑی چڑے وسیں باہرا، سچ دوارے سو بھاپایا۔ کلجگ انتم تڈھ بن دسے نہ کوئے سہارا، سر ہتھ سمرتھ نہ کوئے ٹکایا۔ صدی چو دھویں پار کنارہ،
 چو داں و دیا دئے ڈھایا۔ چو داں و دیا کرن پکارا، چو داں لوک رہے سنا یا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اِکو دینا سچا ور، تڈھ بن پار نہ کوئے
 کرا یا۔ تڈھ بن پار نہ ہوئے بیڑا، کلجگ ساگر رہیا رُٹھایا۔ جیو جنت کہے میرا میرا، تیرا نام نہ کوئے دھیایا۔ کوڑ گڑیارے پایا گھیرا، پلو سکے نہ کوئے
 چُھڈایا۔ پنچ وکارے لایا ڈیرہ، گھر گھر دھونی تانیا۔ آتم پر ماتم کرے نہ کوئے نیڑا، سرتی شبدی جوڑ نہ کوئے جڑایا۔ بن تیرے پُرکھ اکال اُجڑیا کھیڑا،
 وسدا گھر نظر کوئے نہ آیا۔ من کہے میں سنگر تیرا، ست نظر کوئے نہ آیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اِکو دینا دُھر دا ور، ورتے
 بے پرواہیا۔ دے ور میرے بھگوت، بھگون تیری آس رکھایا۔ آکے ویکھ لگھ چوڑاسی جیو جنت، جیون جگتی سارے گئے بھلایا۔ بن گرگھ ناری کسے نہ
 ملے ہر جو کنت، سُنہجینی سچ جگت لوکایا۔ بھو کوئی نہ جانے بودھ اگادھا پنڈت، تیرا پردہ سکے نہ کوئے اُٹھایا۔ در درویش بھکھاری در دے منگت، اِکو

اوٹِ اِکُو آسِ اِکُو دھیانِ لگانیا۔ سِری بھگوانِ منّ لے منّت، مہروانِ مہر اُکھ اُٹھانیا۔ ساڈی کوئی نہ رہی ہمت، تیرا ویلا اتم آئیا۔ تیرے نام دی کوئی نہ پاوے قیمت، سوڈے ہٹو ہٹ وکانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اِکُو دینا سچا ور، کلج اتم لیکھ چکانیا۔ کلج لیکھا جائے چک، پر بھ تیرے اگے عرضوینا۔ کوڑا پینڈا جائے نک، سچ سچ ملے ڈھونیا۔ مایا مٹا مٹے بھکھ، ترسنا کوئے رہن نہ پانیا۔ سفل کرا جننی گکھ، گرگھ اپنے رنگ رنگانیا۔ بھگت بھگوانِ گودی چک، مات پت ہو کے نظری آئیا۔ ہر جن بوٹا جائے نہ سک، امرت سچ ہرا کرا ئیا۔ اپنی دھاروں نرگن اُٹھ، تینوں جنمے کوئے نہ مانیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر جس دے پت، پوترے گر سکھ گود سہانیا۔ غریب نمائیاں کوجھیاں کملیاں کلج اتم آ کے بچھ، جو تیرا بیٹھے دھیان لگانیا۔ اتم ویلا گیا ڈھک، رت سہنجی نین اُٹھانیا۔ کرپا کر ابناسی اچت، کایا بت دے ڈھانیا۔ تھہ بن بیخ ت کوئی نہ مولے رت، کول بھل نابھ نہ کوئے وڈیانیا۔ آون جاون پت پاون گیرا نکا اٹا رکھ، مات گر بھ دس دس ماس اگن نہ کوئے تپانیا۔ سنجگ تریتا دواپر کلج تیریاں سکھنا رہے سکھ، اپنی پریم پریتی بھیٹ چڑھانیا۔ سچکھنڈ دوارے ہر نر نکارے چڑھ کے بیٹھوں اچی چوٹ، تیری چوٹی نظر کسے نہ آئیا۔ تیرے بھگت سِری بھگوانِ آلیوں ڈگے بوٹ، تھہ بن گلے نہ کوئے لگانیا۔ کرپا آ کے کلج جیواں وچوں کڈھ کھوٹ، کھوٹی واسنا دے گوانیا۔ کر پرکاش نرمل جوت، گھر شبد راگ سنانیا۔ بند کواڑے کھول سوت، سرتی اپنے نال رلا ئیا۔ اتم اُتے ہو موہت، پر ماتم محبت اپنی اک سمجھانیا۔ تیری کوئی سوچ نہ سکے سوچ، کر کر منّت سارے بیٹھے دھیان لگانیا۔ سچکھنڈ دوارے ویکھئے تیری موج، کس بدھ اپنا گھر وسانیا۔ کلج کسے ہتھ نہ آئیوں کیتیاں کھوج، لہ لہ تھگی سرب لوکانیا۔ پار برہم تیرے اچرج چوج، چوجی پریم تیری بے پرواہیا۔ تیرے بھگت تیرا درشن منگن روز، اٹھے پہر تیرے وچ سمانیا۔ تیرے پیار دا کھانا پینا منگن بھوج، تیری پریتی بستر اوڈھن نظری آئیا۔ تیرے درشن نوں انتر اُکھ رہی لوچ، باہر دو لوچن کم کسے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر اپنا میل ملائیا۔ بھگت جن جن رہے کوک، ہاہاکار مچانیا۔ پھری دروہی چار کوٹ، یامین تیری سرنا ئیا۔ لگی اگ تن قلبوت، کایا قبرستان نظری آئیا۔ تیرا دیوے نہ کوئی ثبوت، ساکھیاں میل نہ کوئے ملائیا۔ سارے کہن وسے کایا بیخ ت بھوت، بھید سکے نہ کوئے کھلائیا۔ کلج سارے ہوئے اوت، اتر

پُورب سچھم دکھن تیرا راہ نظر کسے نہ آئی۔ سنگر سوامی کرپا کر آپ محبوب، محبت اپنے نال جڑائی۔ دُور دُراڈے حاضر ہو موجود، نرگن پاندھی پندھ مُکائی۔ تیرا دیکھئے سچ عروج، عرش قُرس ڈیرہ ڈھاہیا۔ اپنے چرن رکھ محفوظ، محفل اپنی دے دکھائی۔ تیرا جلوہ دیکھئے وچ مخلوق، خالق تیرا رنگ اکو نظری آئی۔ پیر پیغمبر سارے صدی چوڑھویں چھڈ گئے حقوق، تیرا حق تیرے چرن لکائی۔ اکو وار سارے کر موقوف، مکمل حکم سنائی۔ دین مذہب سارے ہوئے معروف، سکلا سنگ نظر کوئے نہ آئی۔ مُرید مُرشد دے دیدار اپنا گھر دکھا ثبوت، ثابت صورت اک در سائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا سچا ور، نہکلنک نرائن نر، نر ہر در تیرے منگ منگائی۔ در تیرے منگ اگم، جگ نیز نظر کسے نہ آئی۔ کرپا کر سری بھگون، بھگون اپنی وست ورتائی۔ نام ندھان دے دھن، اتوٹ اتٹ جھولی پائی۔ پوت سپوتے بنا اپنے جن، دھن جنیندی بن مائی۔ اکو راگ سناکن، ڈھر دا ڈھولا آپ الائیا۔ من واسنا میٹ من، من کا منکا دے بھوائیا۔ تیرے لیکھے لگے بھگتاں تن، تیرے چرناں بھیٹ چٹھائی۔ جے ہوں بالک مورکھ اندھ، دے مت آپ سمجھائی۔ کرپا مٹا کوڑا گند، تیری سنگندھ اکو نظری آئی۔ سری بھگوان کہے سورا سرنگ، دو جہاناں حکم منائی۔ کلجگ انت سارے رل مل گاؤ سوہنگ چھند، توں میرا میں تیرا دوجا نظر کوئے نہ آئی۔ پُرکھ اکال دوارے چڑھو چند، روس بیٹھن نین شرمائی۔ مانس جنم نہ ہوئے بھنگ، لکھ چوڑا سی پینڈا دے مُکائی۔ ایٹھے اوتھے دو جہان نگلی ہون نہ دیوے کنڈ، سر اپنا ہتھ لکائی۔ گرکھ نار سہاگن چار جگ کدے نہ ہووے رنڈ، رنڈیا رہن کوئے نہ پائی۔ سنگر پورا حاضر حضورا جنم کرم دی ٹٹی دیوے گنڈھ، گنڈھنہار گوپال سوامی اکو نظری آئی۔ پُرکھ اکال مل کے دوجا در کوئی نہ لئے منگ، دیونہار اکو اک گوسانیا۔ جس دا لیکھا ہنگ برہم، پاربرہم بھو چکائی۔ گر سکھ گرکھ گھر سنگر جانا جم، مات پتا لیکھا پچھلا مول چکائی۔ اگے بیڑا سنگر شبد دیوے بنھ، کھیوٹ کھیٹا اپنے کندھ اٹھائی۔ مارگ دس اکو ست دھرم، کرم کانڈ ڈیرہ ڈھاہیا۔ کلجگ انت تہاں لیکھے لگا جنم، جنہاں پر بھ ملیا بے پرواہیا۔ لکھ چوڑا سی بھرمی وچ بھرم، بن سنگر پورے بھانڈا بھرم نہ کوئے بھنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر جن رکھے اپنی سرن، سرنگت اکو اک جنائی۔

★ ۱۴ گھنٹہ ۲۰۲۰ بکرمی پورن سنگھ دے گرہ پنڈ روپوال ضلع ہوشیار پور ★

سو پڑکھ زرنجن تیرا دربار، آد جگاد اکو نظری آئی۔ ہر پڑکھ زرنجن سرجنہار، ست ستوادی تیری اوٹ تکانیا۔ اینکار ویکھنہار، انجھو تیری دھار بے پرواہیا۔ آد زرنجن جوت اجیار، جوتی جاتے لکھ چوڑاسی تیری رُشانیا۔ ابناسی کرتے دیونہار، اتوٹ اتٹ نام ورتایا۔ سری بھگوان سانجھے یار، دئی دویتی ڈیرہ ڈھاہیا۔ پاربرہم پرہم کر پیار، برہم نیتز نین اٹھایا۔ سچھنڈ نواسی کرپا دھار، شاہ پاتشاہ سچے شہنشاہیا۔ وشن برہما شو در بھگھار، خالی جھولی رہے دکھایا۔ ترے گن رووے زارو زار، پنچ تت دے ڈھایا۔ کلجک دھاہاں رہیا مار، اچی کوک کوک سنایا۔ گر اوتار کرن نمسکار، در ٹھانڈے سپیس نوایا۔ پیر پیغمبر کہن پروردگار، لاشریک تیری سرناہیا۔ جن بھگت کہن پرہم دے دیدار، زرنجن نور کر رُشانیا۔ سنت سہیلے چرن دھوڑ منگن چھار، خاک مستک لگا اک لگایا۔ گر لکھ گر سنگر چرن کول جان بلہار، بلہاری پرہم اپنا پھیرا پائی۔ گر سیکھ نیتز نین اکھ رہے اٹھال، پر تکھ اپنا نور درسایا۔ مرید مرشد تیری کرن بھال، دہ دشا ویکھ دکھایا۔ صوفی راہ تنگن ڈونگھی غار، کایا کعبہ پڑدہ اک اٹھایا۔ نو کھنڈ پر تھی ست دیپ چار کٹھاں دے دھواں دھار، اتر پورب پچھم دکھن جگت اندھیرا چھایا۔ جوٹھ جھوٹھ گھر گھر گیا پسا، مایا ممتا بیٹھی ڈیرہ لایا۔ لکھ چوڑاسی ہوئی نار و بھچار، زہر کنت نہ کوئے ہنڈھایا۔ کرپا کر پڑکھ اکال دین دیال صاحب سوامی سانجھے یار، بے عیب تیرا روپ اکو نظری آئی۔ آتم پر ماتم ساچی دس اک گفٹار، دھر سندیسہ راگ سنایا۔ شاستر سمتر وید پُران گتے ہار، جگت جیواں کر پڑھایا۔ گیتا گیان کرے نہ کوئے پیار، اٹھ دس بیٹھی ڈیرہ ڈھاہیا۔ انجیل قرآن نیتز رووے زارو زار، سچ حدیث کلمہ نبی نہ کوئے سمجھایا۔ کھانی بانی سمنڈ ساگر ویکھے ڈونگھی غار، تیری سار صاحب کوئے نہ پائی۔ پنڈت پاندھے ملا شیخ کلجک انت ہوئے خوار، ساچا رنگ نہ کوئے رنگایا۔ کاغذ قلم شاہی ڈگی منہ دے بھار، تیری صفت صلاح سکے نہ کوئے لکھایا۔ نو نو چار لیکھا بیتیا وچ جہان، دو جہاناں والی پرہم تیرا دھیان اک لگایا۔ آد جگاد جگ چوڑی صاحب سلطان تیرا اکو نام، دو جا نظر کوئے نہ آئی۔ کلجک اتم تیرا لہے کسے نہ دھام، مندر مسجد شو دوالے مٹھ گردوارے تیرا روپ نظر نہ آئی۔ کرپا کر سری بھگوان، تڈھ بن دو جانہ کوئے سہایا۔ ست دھرم دا دے نہ کوئی نشان، راج راجان بیٹھے لکھ

۳۰

۳۰

بھوایا۔ انحد ناد سُننے نہ کوئی سچی دُھنکان، سادھ سنت انتر آتم جوت نہ کوئے جگایا۔ شبد انیلامارے نہ کوئے بان، بجرکپائی توڑ تڑایا۔ تیرا مندر سکے نہ
 کوئی پہچان، گھر وچ گھر سمجھ کوئے نہ پایا۔ لکھ چوڑاسی جیو جنت کلج انت ہویا ویران، ویری گھر گھر نظری آیا۔ دین مذہب سرب گران، ذات پات
 کرے لڑایا۔ ثابت رہیا نہ کسے ایمان، دھرمی دھرم نہ کوئے جنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا اپنا ور، در ساچے آس رکھایا۔
 صاحب سوامی ٹھا کر ایک، آد پرکھ تیری سرنا یا۔ جگ چوکڑی تیرا کھیل لیا ویکھ، سنجگ تریتا دوپر کلج مات ہنڈھایا۔ تینی اوتار کرن آدیس، بھگت
 اٹھاراں سیس جھکایا۔ سجدہ کرن عیسیٰ موسیٰ محمد اولیئے شیخ، نیوں نیوں لاگن پایا۔ کوڑی کرپا کلج انت میٹ ریکھ، ریکھا سب دی دے بدلایا۔
 تیرے گھر اک آدیس، شاہ سلطان تیری سرنا یا۔ گر اوتار کہن پر بھ نرگن آکے ویکھ، سرگن بھلیا تیرا ناؤں خدایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ
 اپنی کرپا کر، اکو دینا سچا ور، در ساچے آس رکھایا۔ دوئے جوڑ کر نمسکار، پر بھ آگے سیس نوایا۔ سچھنڈ نواسی اینکار، اکل کل دھاری تیری وڈیایا۔
 جگ پیتے چوکڑی نو نوچار، تیری سمجھ کسے نہ آیا۔ سیوا کر کر تھکے گر اوتار، پیر پیغمبر بن بردے مات پھیرا پایا۔ قلم شاہی بن لکھار، تیرا سندیس گئے
 سنایا۔ سرشٹ سبائی کر خبردار، تیرے نام وجے ودھایا۔ کلج انتم غفلت بھریا سرب سنسار، نیزا اکھ نہ کوئے گھلایا۔ گھر گھر در در مندر اندر دے
 دھواں دھار، دیا باقی کملا پاتی جوت نور نہ کوئے جگایا۔ مدھ پیالہ امرت رس پیائے نہ کوئی ساقی، نام نمار نہ کوئے چڑھایا۔ اندر وڈ کایا مندر چڑھ بند
 کوڑی کھولے کوئی نہ تاکی، پردہ سکے نہ کوئے اٹھایا۔ چار جگ دی پچھلی پڑھن سارے ساکھی، اگلا لیکھانہ کوئے سمجھایا۔ تھدھ بن چکائے کوئی نہ باقی،
 پورب لہنا جھولی کوئے نہ پایا۔ کلج ویکھ اندھیری راتی، چار ورن ساچا چند نظر نہ آیا۔ رسنا جہوا ہتی دند سارے تیرے بنے پاٹھی، انتر آتم پر ماتم تیرا
 میل نہ کوئے ملایا۔ در در گھر گھر مندر مسجد شودوالے مٹھ سندھیا کرن دیا باقی، گھر جوت نرنجن نظر کسے نہ آیا۔ چار ورن اٹھاراں برن راتیں سوون
 سچ اپر کھائی، آتم سیجا سچ دوارے ڈیرہ کوئے نہ لایا۔ سجن ساک سین مل مل کرن باقی، تیری گفتار بے پرواہ سنن کوئے نہ پایا۔ دوئے لوچن چم
 در شٹی رہے جھاک، تیجے لوچن تیرا درس کوئے نہ پایا۔ گر اوتاراں پیر پیغمبراں کوئی نہ منے آکھی، کلج انتم بھرے بھلی سرب لوکایا۔ کرپا کر پرکھ

ابناسی، پاربرہم تیری سرنائیا۔ لیکھا چکا ذات پاتی، کملاپت اکو نظری آئیآ۔ پردہ کھول کایا تن خاکی، خالص اپنا رُوپ دکھائیآ۔ سرب جیاں بن پتاما تی، پوت سپوتے گود بہائیآ۔ جنم کرم دے وچھڑیاں آ کے بچھ واتی، سر اپنا ہتھ لگائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا ساچا ور، در ٹھانڈے منگ منگائیآ۔ در منگن در درویش، گر اوتار پیغمبر دھیان لگائیآ۔ نیتز رووے وشن برہم ہمیش، شکر اپنا حال سنائیآ۔ گر اوتار پیر پیغمبر سجدہ کرن آدیس، دوئے دوئے واسطہ پائیآ۔ پُرکھ اکال دین دیال جگ چوکڑی آد جگادنت نوت رہے ہمیش، نہ مرے نہ جائیآ۔ کلجگ انت جگت اندھیرا آ کے پیکھ، اپنا نور کر رُشنائیا۔ تیرے بھگت تیرے سنت تیرے گرکھ تیرے گر سکھ تیتوں رہے چیت، چیتن اپنا دھیان لگائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا دُھر دا ور، ہر سوامی بے پرواہیا۔ آ کے ویکھ بھگت بھگوان، کلجگ اتم پھیرا پائیآ۔ اندر وڈ تیرا کرن دھیان، باہروں نظر کسے نہ آئیآ۔ آتم پر ماتم مل کے ڈھولا گان، رسنا جہوا بتی دند نہ کوئے ہلائیآ۔ کلجگ جیو ہون حیران، بھيو ابھیدا سکے نہ کوئے کھلائیآ۔ کرپا کر نوجوان، نہ ہر اپنی دیا کمائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا ساچا ور، کلجگ اتم تیری آس رکھائیآ۔ کلجگ اتم کر آسا پور، پاربرہم تیری وڈیائیآ۔ آد جگادی وسنہارا نیڑے دُور، دُور دُراڈا پندھ مکائیآ۔ گھر مندر درشن دے حاضر حضور، ساڈھے تن ہتھ و بے ودھائیآ۔ سرشٹ سبائی ناتا توڑ کوڑو کوڑ، انتر آتم میل ملائیآ۔ جوتی بخش ساچا نور، نور اپنے وچ ملائیآ۔ بھيو کھلے ظاہر ظہور، بے نظیر تیری صفت صلاحیا۔ کوٹ جنم دے بخش قصور، سر اپنا ہتھ لگائیآ۔ کلجگ انت تیرے بھگت ہوئے مجبور، اندرے اندر رہے حال سنائیآ۔ لیکھا جان چتر سنگھڑ موڑھ، مورکھ اپنے دھندے لائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا ساچا ور، آتم پر ماتم تیرا راہ نکائیآ۔ آتم پر ماتم تنے راہ، گھر گھر وچ نین اٹھائیآ۔ پُرکھ ابناسی مل آ، انڈھ اپنا پھیرا پائیآ۔ ساڈھے تن ہتھ اندر بن ملاح، کایا گاگر ڈونگھا ساگر پار کرائیآ۔ انحد نادى ناد سنا، رسنا جہوا چھٹے پڑھائیآ۔ برہم برہمادی درس دکھا، جوتی نور کر رُشنائیا۔ آتم بیج سُنہنجی ڈیرہ لا، سچ سنگھاسن سو بھاپائیآ۔ سرت سوانی کو جھی کملی پکڑ بانہہ، آپ اپنے گلے لگائیآ۔ ساچا مندر اک دکھا، جس گھر وسے شہنشاہیا۔ توں میرا میں تیرا دُجا دے کوئی نہ، نور نور وچ سمائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اک وکھاؤنا ساچا گھر، ہر جن بیٹھے دھیان لگائیآ۔ بھگت کہے

میرے بھگوان، میں تیری اوٹ تکایا۔ زرگن ہو کے دے دان، سرگن آسا پور کرایا۔ ناتا ٹٹے جگت جہان، جیون جگت دے جنایا۔ من واسنا مٹے شیطان، شرع کرے نہ کوئے لڑایا۔ اکو سناں تیرا فرمان، انحدادی ناد وجایا۔ امرت دینا پین کھان، نورس ڈیرہ دینا ڈھاہیا۔ ساچا ویکھنا مندر مکان، جس گھر وسیں نور خدایا۔ لوکمت میں آیا تیرا مہمان، اتم تیرے لیکھے اپنا لیکھا پانیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر لکھ کے دے کے گئے بیان، ڈھر سندیسہ راگ الاپیا۔ کلجگ انت سری بھگونت پرگٹ ہووے یودھا سور پیر بلوان، نہکلنک اپنا نام رکھایا۔ روپ رنگ جس دالبھے نہ کوئے نشان، مات پت سمجھ کوئے نہ پانیا۔ ڈھر سندیسہ سنائے آن، دو جہان کرے شنوایا۔ جگ چوکڑی سیس جھکان، سر سکے نہ کوئے اٹھایا۔ جن بھگتاں ویکھے آن، اتم پر ماتم کڈا آپ گھلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا سچا ور، در ٹھانڈے منگ منگایا۔ دے ور پر بھو بھگونت، ہر وڈے وڈ وڈایا۔ سچ سوامی ڈھر دے کنت، تیرے چرن ملے سر نایا۔ کایا چولی چاڑھ رنگ بسنت، لوکمت اتر کدے نہ جانیا۔ گرٹھ توڑ ہوئے ہنگت، ہنگ برہم دے سمجھایا۔ تیرا بھو نہ پاوے کوئی پنڈت، چو داں و دیا تیرا نام صفت صلاحیا۔ در درویش در تے منگت، خالی جھولی رہے دکھایا۔ میل ملا اگئی سنگت، زرگن شبدی دھار بندھایا۔ لیکھا ٹھکے جیرج انڈج، اُتجھ سیتج بندھن رہن کوئے نہ پانیا۔ نہکرمی لا اپنے انگن، انگیکار اک ہو جانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ڈھر دا ور، در گھر میلا میل ملایا۔ در گھر میلا کر ملاپ، ہر پر م پُرکھ سلطانا۔ چار ورن دے اکو جاپ، اتم پر ماتم اُتجے برہم گیانا۔ ترے گن مایا مٹے تاپ، پنچ تت نہ رہے شیطانا۔ سچ سندیسہ ڈھر دا آکھ، اچی بول بن رسنا جہوا زبانا۔ تیرا کھیل الاہی پاک، پروردگار نوجوانا۔ وست امولک دے دے ہاتھ، زرگن زرویر والی دو جہاناں۔ پار برہم برہم دے دے ساتھ، سگلا سنگ نبھانا۔ ہو سہائی انا تھاں ناتھ، دین دے اگئی دانا۔ لہنا دینا چکا ذات پات، اوج نیچ اکو گھر دکھانا۔ کلجگ میٹ اندھیری رات، سچج ویکھے تیرا بھانا۔ کوڑی کرپا سٹے ڈوگھے کھات، سچ سچ ہوئے پردھانا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ پیالہ پیا آب حیات، امرت رس اکو کھ لگانا۔ امرت رس دے سوامی، مرید مرشد تیرا دھیان لگایا۔ ڈھر درگاہی انترجامی، گھٹ گھٹ ویکھ دکھایا۔ چار جگ شاستر سمترت وید پُران گیتا گیان انجیل قرآن کھانی بانی تیری دسدی گئی نشانی، نشانہ تیرا نام لگایا۔ گر اوتار پیر پیغمبر

سادھ سنت تیری کردے گئے اکٹھ کہانی، کہہ کہہ جگت سناؤ۔ کرپا کر وڈ مہروان کلجگ انتم شاہ سُلطانی، شہنشاہ تیرے چرن سیس نوایا۔ میل ملاوا کر سرتی شبدی دُھر دے ہانی، آپ اپنا رنگ رنگایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں آسا ترسنا دے مٹایا۔ جن بھگت آسا ترسنا جائے لٹھ، مایا ممتا رہن نہ پانیا۔ کر کرپا جس دتی وتھ، نام امولک اک ورتایا۔ سگل وسورے گئے لٹھ، دُرمت میل دھوایا۔ نچھر دتا امرت رس، کول ناہھ اُلٹایا۔ سنمکھ ہو کے سنگر ہس، سوہنگ ہسا جاپ چپایا۔ پد نربان چوتھا پد، گھر ساچا دے دکھایا۔ نو دوارے پار حد، کوڑی کرپا ڈیرہ ڈھاہیا۔ نام سناے انادی ند، انحد ناد الاہیا۔ امرت آتم دیوے مدھ، بن رسنا جہوارا س چکھایا۔ گھر وچ گھر مندر لے سد، محل اٹل دے وڈیایا۔ نرگن نرگن کرے لاڈ، سرگن لیکھا اپنی جھولی پانیا۔ اچی کوک سناے آواز، درگاہ ساچی ناد وجایا۔ سنت سہیلے گروگر چیلے بھگت بھگوان گھر میلا کنت سہاگ، سہنجنی بیج سوہا پانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کلجگ تیری انتم ور، ہر جن سچے آپ اٹھایا۔ سنت سہیلے لے اٹھال، ہر سنگر دیا کمائیدا۔ کرپا کر دین دیال، مہر نظر نین اٹھائیدا۔ لکھ چوراسی وچوں ویکھ اٹھ لال، کرتا قیمت آپے پائیدا۔ سنجگ تریتا دواپر کلجگ پورب جنم جو گھالن آے گھال، تیاں مستک لیکھ ویکھ دکھائیدا۔ شبد سروپی بن دلال، جگت ونجارا ہٹ چلائیدا۔ کایا مندر اندر دکھا سچی دھر مسال، دُھر دوارا اک جنائیدا۔ جتھے لیکھا چکھے شاہ کنگال، اڈچ نیچ رہن کوئے نہ پائیدا۔ سنگر پورا نرگن روپ چلے نال نال، جوتی جاتا پڑکھ بدھاتا سد اپنا سنگ رکھائیدا۔ دوس رین کرے پرتپال، گھڑی پل ونڈ نہ کوئے ونڈائیدا۔ لیکھا توڑ کال مہاکال، آپ اپنی گود بہائیدا۔ ترے گن مایا رہے نہ کوئی جنجال، پنج تت اگن نہ کوئے تپائیدا۔ لکھ چوراسی وچوں کر بہال، آپ اپنے گھر وسائیدا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ہر جن ساچے اپنی گود اٹھائیدا۔ بھگت بھگوان گود چک، سچکھنڈ دیوے مان وڈیایا۔ آون جاون پینڈا جائے مک، لکھ چوراسی گیڑ نہ کوئے بھوایا۔ مات گربھ نہ اٹا رُکھ، دس دس ماس نہ اگن تپایا۔ جنم کرم دی میٹے بھکھ، ترسنا پوہ نہ سکے رانیا۔ لیکھے لائے جننی لکھ، ویکھے دھن جنیندی مایا۔ شبد نگارے لائے چوٹ، تن نوبت اک وجایا۔ کوڑی کرپا کڈھے کھوٹ، سچ سچ ساچے مندر دے اٹھایا۔ کر پرکاش نرمل جوت، بھگت بھگوان اپنا درس دکھایا۔ جگ چوڑی جن بھگتاں ملن دار کھے شوق،

زِرنِگن وڈا وڈا وڈیا نیا۔ بن بھگتاں پر بھ جی جائے اونت، لوکماں نام نظر نہ آتیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کلج تیری اتم ور، ہر جن ساچے ویکھ وکھائیا۔ ہر جن ویکھے لوکماں، زِرنِگن سرُگن بھيو چُکائیا۔ ٹھا کر ہو کے دیوے دات، نام بھنڈارا جھولی پائیا۔ پریتم ہو کے پُچھے وات، پر م پُرکھ بے پرواہیا۔ سجن ہو کے بنے ساک، سگلا سنگ نبھائیا۔ چاکر ہو کے کھولے تاک، بند کواڑی کُندا لاہیا۔ درویش ہو کے مارے آواز، دُھر داناد سنا نیا۔ کرتا ہو کے کرے کاج، کرنی اپنے ہتھ رکھائیا۔ شہنشاہ ہو کے رکھے لاج، سر بھگتاں ہتھ رکھائیا۔ سنجگ تریتا دوا پر کلج بن بھگت بھگوان ساچا بنے نہ کوئے سماج، سمگری سچ ہتھ کسے نہ آتیا۔ نت نوت کر ہت مات پت پتا پوت دیوے دات، داتا دانی دیا کمائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کلج تیری اتم ور، زِرنِگن روپ ست سرُپ سنت سہیلے گھر ساچے میل ملا نیا۔ بھگت بھگوان میلا گھر، گھر گھر وچ وجے ودھائیا۔ زِرنِگن چُکائے بھے ڈر، بھیانک روپ نہ کوئے وکھائیا۔ قلعہ توڑ ہنکاری گڑھ، گھر مندر دئے وڈیا نیا۔ ساچے پوڑے آپے چڑھ، محل اٹل کرے رُشنا نیا۔ توں میرا میں تیرا ڈھولا پڑھ، سوہنگ روپ دئے سمجھائیا۔ ناتا جڑے ناری زر، زرنان اکو نظری آتیا۔ جگ جنم وچھڑے لے کے جائے اپنے در، آپ اپنی گود بہائیا۔ بھگت بھگوان دوویں مل کے نہ جنمے نہ جائے مر، مرن جنم وچ کدے نہ آتیا۔ ایہتھے اوتھے دو جہان دیوے دُھر دا ور، آتم پر ماتم پر ماتم آتم اپنے گھر وسائیا۔ جنہاں پھڑائے شبدی لڑ، تنہاں بن پوڑی ڈنڈے اپنے گھر چڑھائیا۔ سو گرگھ گرسکھ ہر جن ہر بھگت ست سرُپ درشن کر، بن رنگ روپ وچ سمائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، آپ اپنی سیو کمائیا۔

★ ۱۴ مگھ ۲۰۲۰ پکرمی امریک سنگھ دے گرہ پنڈ سرائیں ضلع ہوشیار پُر ★

سو پُرکھ زرنجن شہنشاہ، شاہ پاتشاہ تیری سرنا نیا۔ ہر پُرکھ زرنجن بے پرواہ، بے انت تیری وڈیا نیا۔ ایکنکار دُھر ملاح، کھیوٹ کھیٹ تیری اوٹ نکائیا۔ آد زرنجن نور رُشنا، جوتی جاتے تیرا نور اکو نظری آتیا۔ سری بھگوان آد جگادی حکمران، بھوپت بھوپ تیری اک سرنا نیا۔ ابناسی کرتے تیرا کھیل

مہان، سمجھ سکے کوئے نہ رائیا۔ پاربرہم تیرا سچ نشان، زرگن اکو نظری آئیآ۔ سچکھنڈ سوہے اک مکان، چھپر چھن نہ کوئے سہائیا۔ درگاہ ساچی نور مہان،
 مقامے حق تیری رُشائیا۔ لاشریک نوجوان، بردہ بال نہ روپ وٹائیا۔ زرگن زرگن کھیلے کھیل آپ بھگوان، بھگون اپنی دھار چلائیا۔ کرپا کر وڈ مہروان،
 مہر نظر نال اٹھائیا۔ وشن برہما شو تیرے چرن منگن پناہ، دوئے جوڑ سپس جھکائیا۔ ترے گن نیتز رومارے دہاہ، اچی کوک کوک سٹائیا۔ پنچ تت رہیا
 کُرا، اپ تیج وائے پر تھی آکاش دھیر نہ کوئے دھرائیا۔ برہمنڈ کھنڈ پُری لوء آکاش تیرا راہ رہے تکا، رہبر نظر کوئے نہ آئیآ۔ زرگن سرگن تیری
 دھوڑی خاک منگن دوئے جوڑ کرن دُعا، انتر آتم ویکھ دکھائیا۔ گر اوتار کہن کرپا کر سچ شہنشاہ، شاہ پاتشاہ تیری اوٹ رکھائیا۔ پیر پیغمبر سجدہ سپس
 رہے جھکا، نیوں نیوں لاگن پائیا۔ چارے وید تیرے در الکھ رہے جگا، الکھ اگوچر تیری وڈ وڈیائیا۔ پُران اٹھاراں کوئی نہ لبھے راہ، مارگ سمجھ کوئے نہ
 پائیا۔ سنجگ تریتا دواپر کلجگ جگ چوکڑی لیکھا رہے مُکا، وست امولک جھولی کوئی نہ پائیا۔ وید پُران انجیل قرآن گیتا گیان کھانی بانی بنے نہ کوئی گواہ،
 شہادت دیوے نہ کوئی بے پرواہیا۔ چار ورن اٹھاراں برن راؤ رنک راج راجان ہوئے حیران، ہر کا بھو کوئے نہ پائیا۔ نو کھنڈ پر تھی ست دیپ گھٹ
 گھٹ اندر وڈیا کل شیطان، آپ اپنا بل دھرائیا۔ جنگل جوہ اُجاڑ پہاڑ اُچے ٹلے پر بت ویکھے آن، سمنڈ ساگر پھول بھلایا۔ تیرے بھگتاں ملے نہ کوئی
 مان، سر ہتھ نہ کوئی ٹکائیا۔ سنت ساجن ہوئے انجان، بالی بُدھ بیٹھے نین اٹھائیا۔ گر کھیا نین جگت شرمان، اکھ پر تکھ نہ کوئے کھلایا۔ گر گھ تیری
 چرن پریتی منگن دان، گر سکھ اکو اوٹ رکھائیا۔ نو سو پُرانوںے چوکڑی جگ پنڈھ گیا وچ جہان، پاندھی نظر کوئے نہ آئیآ۔ سنجگ تریتا دواپر کلجگ ست
 سنتو کھی بھلیا سرب گیان، آتم پر ماتم بھو نہ کوئے چُکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دے دُھر دا ور، ابناسی کرتے تیری اوٹ
 رکھائیا۔ تیری اوٹ لئی رکھ، شاہ پاتشاہ سچے سلطانا۔ گر اوتار پیر پیغمبر جگ چوکڑی مارگ گئے دس، شبد اگئی تیرا نام دے بیانا۔ کلجگ انت سری
 بھگونت زرگن روپ ہوئے پر تکھ، جوت سروپی پہرے بانا۔ وشن برہما شو دو جہاناں دکھائے ہٹ، برہمنڈ کھنڈ پھولنہار دکانا۔ ساچا مارگ اکو دیوے دس،
 چار ورن اک گیانا۔ جن بھگتاں اندر جائے وس، پریم پریت کرے مہانا۔ دُھر دا امرت دیوے رس، نہجھر جھرنا اک جھرانا۔ سچ جوت کرے پرکاش،

اندھ اندھیر مٹانا۔ ساچے منڈل پاوے راس، گوپی کاہن روپ وکھانا۔ پیر پیغمبر کرے داس، ڈھر سندیسہ دے پروانہ۔ گر اوتاراں بھيو گھلائے خاص، خالص اپنا رنگ رنگانا۔ نو نو چار پوری کرے آس، زرگن روپ ہوئے پردھانا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا سچا ور، تیرا در اکو اک سہانا۔ سوہے در پر بھو تیرا بھگت، سچکھنڈ وجے سچ ودھانیا۔ آد جگادی مہما گنت، جگ چوکڑی سمجھ کسے نہ آتیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر تینوں من کے گئے ساچا کنت، بن ناری سیو کماتیا۔ تیرا بودھ اگادھانا منت، شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن تیرا انت کہن نہ پاتیا۔ تیرا لیکھا کوئی نہ جانے پنڈت، ملا شیخ مسائق دین ڈھانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دے سچا ور، در تیرے سپس جھکائیا۔ در تیرے جھکے چار جگ، جگ چوکڑی سپس نوائیا۔ پُرکھ اکال آکے بچھ، بے پرواہ پھیرا پاتیا۔ زرگن زرویر کیوں بیٹھا لگ، زرگن جوت کر زشائیا۔ جگت وکارا رہیا کھ، کوڑی کرپا گھر گھر نظری آتیا۔ تیرا کوئی نہ دے ساچا سٹ، سٹ اپرا دھی روپ وٹائیا۔ بن ہر نامے خالی بت، لکھ چوراسی نظری آتیا۔ مات گربھ دے اُلٹے رُکھ، تیرا مکھ ویکھ کوئے نہ پاتیا۔ تیرے نالوں تیرے گئے رُس، ساچا میل نہ کوئے وکھانیا۔ زرگن دھاروں زرویر پُرکھ اکال اٹھ، انجھو اپنا روپ درسائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا ساچا ور، در ٹھانڈا نظری آتیا۔ کلجگ انتم کرن پکار، گر اوتار پیر پیغمبر دھیان لگائیا۔ جگ چوکڑی لیکھا لکھ کے گئے وچ سنسار، ناتا جوڑ قلم شاہیا۔ شبد اگمی دے کے گئے دھار، ڈھر دی بانی بان لگائیا۔ چاروں گنت سرشٹ سبائی ہوئی خوار، خالص روپ نظر کوئے نہ آتیا۔ تیرا نور نظر نہ آئے سرجنہار، سچ توفیق نہ کوئے خدائیا۔ مہبان بیدوبی خیر یا اللہ نور الاهی پروردگار، بے عیب تیری وڈ وڈیائیا۔ رام رحیم سرجنہار، وڈ کاہن ویس وٹائیا۔ تیری بنسری وجے دو جہان، ناد دُھن اک شنوائیا۔ تیرا منتر ستنام، ست ستوادی دے سمجھائیا۔ تیرا ڈنکا اک مہبان، راو رنگاں لئے جگائیا۔ گھر گھر وچوں کڈھے کوڑ شیطاں، مایا ممتا ڈیرہ ڈھاہیا۔ مندر وکھائے اک مکان، کایا کعبہ نظری آتیا۔ سچ محرابے نظری آئے تیرا نور مہبان، محبوب تیری وڈ وڈیائیا۔ چوڈاں لوک ہوئے حیران، چوڈاں طبق تیری سمجھ کسے نہ پاتیا۔ چوڈاں و دیا جیو جنت کرنی پردھان، ست پردھاگی ہتھ نہ کوئے رکھائیا۔ کر کرپا سری بھگوان، کلجگ انتم ویکھ لکھ چوراسی دھر کے بھیکھ، نو نو چار رووے مارے دھانیا۔ نو نو چار رہی رو، دھیرج دھیر نہ

کوئے دھرائیا۔ آتم پر ماتم کسے سکے نہ چھوہ، سرتی شبد نہ کوئے ملائیا۔ ڈھر دا ڈھو آ دیوے کوئی نہ ڈھو، ڈھوک چھینے گھر گھر در در رہے کھڑکائیا۔ سو پُرکھ نرنجن تیری کوئی نہ دیوے سو، ست سندیس نہ کوئے سنائیا۔ تیرے جہا دوجا کوئی نہ جائے ہو، ہوکا دیوے سرب لوکائیا۔ جیو جنت سادھ سنت کوڑی ممتا لگے موہ، مُجبت تیرے نال نہ کوئے رکھائیا۔ نچھر جھرنا در ساچے آ کے چو، امرت میگھ اک برسائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا ساچا ور، کلج انت سِری بھگونت اپنا پھیرا پائیا۔ اپنا پھیرا پاپربھ ایک، ایکنکار تیری سرنائیا۔ جگ چوکڑی تیری ٹیک، مہروان تیری اوٹ رکھائیا۔ کلج انتم ترے گن مایا لکھ چوراسی لائے سیک، سائتک ست نہ کوئے کرائیا۔ بن تیری کرپا بُدھی ہووے نہ کوئی بیک، من مت گھر گھر ڈیرہ لائیا۔ تیرے چرن کول من واسنا کرے کوئی نہ بھیٹ، کھنڈا کھڑگ نام سِری نہ کوئے دکھائیا۔ سنت سادھ تیرا اندر وڑ کے دتے کوئی نہ بھیت، رسنا جہوا بتی دند ڈھولے رہے سنائیا۔ آتم پر ماتم مل کے دس اپنا ہییت، ہتکاری اپنا رنگ رنگائیا۔ رت سُنہنجنی مَوَلے چیت، پت ڈالی آپ مہکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا سچا ور، چار ورن اٹھاراں برن تیرا بیٹھے راہ تکائیا۔ چار ورن تیرا تگن راہ، کھتری براہمن شُور ویش دھیان لگائیا۔ کون ویلا پر بھ ملے ملاح، نرگن سرگن لئے اٹھائیا۔ سچ سندیسہ دیوے آ، ڈھر دی بانی آپ پڑھائیا۔ دُئی دوتی پڑدہ دیوے لاه، بجر کپائی توڑ تڑائیا۔ آتم سیجا سچ سُنہنجنی دے سہا، سچ سِنگھاسن سو بھاپائیا۔ انحد نادى ناد دُھن دے وجا، آتمک راگ اک الائیا۔ ساچے مندر دے وساء کھیڑا اکو اک وڈیائیا۔ جگ جنم دا وچھوڑا پندھ دے گوا، لکھ چوراسی ڈیرہ ڈھاہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا سچا ور، در تیرے منگ منگائیا۔ در منگے منگ دھرنی دھرت دھول، دوئے جوڑ سیس جھکائیا۔ تیرے ناؤں نور خدائی اول، عالمین تیری سرنائیا۔ برہوں ویراگن ہوئی بول، چاروں کُنٹ نین اٹھائیا۔ نظر نہ آئے ساول سول، مگند منوہر تیرا رُپ لکھی نرائن رنگ نہ کوئے دکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا سچا ور، در ٹھانڈے پھیرا پائیا۔ در ٹھانڈا تیرا دسے اک، ایکنکار تیری سرنائیا۔ داتے دانی پا بھکھ، بھگت بیٹھے جھولی ڈاھیا۔ کلج انتم سچجگ لیکھا لکھ، لکھنہار گوپال گوسانڈیا۔ تیرا کوئی نہ جانے پت، پاربرہم پر بھ تیرے ہتھ سرب چٹرائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا ساچا ور، سچ سندیسہ دے سنائیا۔ سچ

سندیسہ ہر جناؤندا اے۔ سچکھنڈ نواسی سچکھنڈ تخت سو بھاپاؤندا اے۔ ڈھر فرمانا آپ الاؤندا اے۔ وشن برہما شو آپ اٹھاؤندا اے۔ گر اوتار پیر پیغمبر در منگاؤندا اے۔ جگ چو کڑی ویکھ گھر، لوکمت پڑدہ لاہندا اے۔ لیکھا جان ناری نر، لکھ چو راسی پھول پھولاؤندا اے۔ ساچی و دیا جو رہے پڑھ، تنہاں اپنے رنگ رنگاؤندا اے۔ دُور دُراڈے جو رہے کھڑ، تنہاں پلو لڑ چھڑاؤندا اے۔ چار ورن اٹھاراں برن کلجگ انتم دیوے ور، سچ سنیہہرا اک گھلاؤندا اے۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دیوے ڈھر دا ور، حکم سچ سچ سمجھاؤندا اے۔ حکم دیوے ڈھر فرمانا، ہر ساچا سچ جنایا۔ کلجگ انت پھرے بانا، مہربان دیا کمایا۔ عیسیٰ موسیٰ محمد جس دا لہندے گئے لکانا، سو بھیا بھیدا دئے گھلایا۔ گر اوتار جس دا رکھدے گئے مانا، سو ابھمان میٹے تھاوں تھانیا۔ کلجگ انتم ست دھرم جھلائے اک نشانہ، ساچی دھار آپ جنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ سندیسہ اک جنایا۔ سچ سندیسہ ہر جناؤندا اے۔ ڈھر دا لیکھا آپ سمجھاؤندا اے۔ نرگن نرویر دھرے بھیا، ویس اگما آپ وٹاؤندا اے۔ نہ کوئی روپ رنگ نہ ریکھا، ذات پات نہ ونڈ ونڈاؤندا اے۔ دین مذہب نہ کوئی چیتا، جوتی نور ڈگمگاؤندا اے۔ جن بھگتاں کرے انتر پیتا، باہروں نظر کسے نہ آؤندا اے۔ جگ جنم دا ویکھے لیکھا، پورب لہنا جھولی پاؤندا اے۔ ناتا جوڑے مات پت پتا پوت بیٹا بیٹا، پُرکھ اکال بندھن پاؤندا اے۔ اک سہائے سہنجنی سیجا، سو بھاوت آسن لاؤندا اے۔ گر اوتاراں پیر پیغمبراں شبد سنیہہرا ڈھر دا بھیجا، واک بھوکھ آپ درڑاؤندا اے۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی آپ کماؤندا اے۔ ساچی کرنی آپ کماویگا۔ نرگن نرویر پُرکھ ویس وٹاویگا۔ نہ کوئی سوگ نہ کوئی ہرکھ، چنتا غم نہ کوئی جناویگا۔ لکھ چو راسی کر کے پُرکھ، گرگھ ساچے باہر کڈھاویگا۔ غریب نمائیاں کوجھیاں کملیاں اُتے کر کے ترس، ناتھ انا تھاں گود بہاویگا۔ امرت میگھ اکو برس، جنم جنم دی ترکھا اگت بھجاویگا۔ جو برہوں وچھوڑے وچ رہے تڑپھ، تنہاں اپنا میل ملاویگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نرگن اپنی کار کماویگا۔ نرگن اپنی کار کمائے گا۔ پُرکھ اکال پھیرا پائے گا۔ پروردگار نظری آویگا۔ تیئی اوتار کھیڑا دکھائے گا۔ بھگت اٹھاراں بھیا چکائے گا۔ عیسیٰ موسیٰ محمد اٹھ گھلائے گا۔ نانک گو بند جوت جگائے گا۔ شاستر سمرت وید پُران پڑدہ لاہیگا۔ شبد اگئی دے گیان، نہکرمی اپنا کرم کمائے گا۔ کلجگ

انت ہوئے پردھان، دو جہاناں راج جوگ کمائے گا۔ جن بھگتاں دے دھرم نشان، ست ستوادی آپ جھلائے گا۔ گرگھ گرسکھ ہر جن ہر بھگت صوفی کر
 پتر سجان، بدھ بیسی روپ وٹائے گا۔ مریداں مرشد ملے آن، دید عید چند چمکائے گا۔ ساچا کلمہ بولے بے زبان، شریعت اپنی ونڈ دکھائے گا۔ ساچا
 دھرم کر پردھان، چارے ورن گنڈھ پوائے گا۔ نو کھنڈ پر تھی ست دیپ رل مل اکو ڈھولا گان، دوجا راگ نہ کوئے الائے گا۔ توں میرا میں تیرا دوہاں
 دامندر اک مکان محفل اکو اک رکھائے گا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، زرگن اپنی کل ورتائے گا۔ زرگن ورتائے
 اپنی کل، کل دھاری پھیرا پائیا۔ پڑکھ ابناسی اچھل اچھل، ول چھلدھاری اپنی دھار جنائیا۔ جوتی شبدی بیٹھارل، جگت نیتز دس کسے نہ آئیا۔ وسنہارا
 نہچل دھام اٹل، لوکمت پھیرا پائیا۔ پائے سار جل تھل، مہینل آپے کھوج کھوجائیا۔ سچ پرکاش دیپک جائے بل، تیل باقی سنگ نہ کوئے لیا۔ جن
 بھگتاں اندر ڈئی دویتی میٹے سل، ہوئے ہنگتا گڑھ ٹڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ست دھرم دا اک دروازہ،
 آپے کھولے غریب نوازا، سبجگ ساچا راہ جنائیا۔ سچ دروازہ دیوے کھول، خالق خلق وڈی وڈیائیا۔ دھر سندیسہ دیوے بول، انبولت راگ الایا۔ نام
 ندھان وجائے ڈھول، پری لوء برہمنڈ کھنڈ دو جہان سنایا۔ سچ وست پر بھ لے کے آئے کول، لکھ چوڑاسی جیو جنت دے ورتایا۔ ہر گھٹ اندر جائے
 مول، مولا روپ نظری آئیا۔ اٹا کرے نابھ کول، جھرنا بوندو بوندو جھرائیا۔ بھاگ لگائے دھرنی دھرت دھول، دھولا ہولا بھار رکھائیا۔ آد جگاد جگ
 چوکڑی کدے نہ جائے ڈول، اڈل بیٹھا بے پرواہیا۔ آتم پر ماتم آب حیات سچ پیائے امرت ساچی پاہل، جگت وکارا میٹ مٹائیا۔ ہر کا بھيو کوئی نہ جانے
 پنڈت پاندھا رول، گرنتھی پننتھی سمجھ کسے نہ آئیا۔ نانک گو بند عیسیٰ موسیٰ محمد وید ویاس کیتا قول، پُران اٹھاراں دین گواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر،
 آپ اپنی کرپا کر، لیکھا جانے دھر دے گھر، سبکھنڈ ساچے خوشی منایا۔ سبکھنڈ پر بھ چاؤ گھنیرا، گھر وے نام ودھائیا۔ کلج انتم بٹھے بیڑا، کل کلکی
 پھیرا پائیا۔ سمبل نگر لائے ڈیرہ، چھپر چھن نہ کوئے جھہرائیا۔ دو جہاناں گھلا کرے ویہڑا، آد انت کہن کوئے نہ پائیا۔ شبد سروپی پائے گھیرا، چار
 دیواری نظر کوئے نہ آئیا۔ جن بھگتاں اندر وڑ کے کہے توں میرا میں تیرا، تیرا میرا اکو نور نظری آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،

کرے کھیل ساچا ہر، کلج اتنم دیا کمائیا۔ کلج دیا کمائے ٹھا کر، ہر کرتا ہوئے سہائیا۔ لکھ چوڑاسی دیکھے کایا گاگر، ساڈھے تن ہتھ پھول بھلائیا۔ ڈو نگھی
 دھار کڈھے باہر سمند ساگر، جلدھار نہ کوئے وہائیا۔ جن بھگتاں دیوے اکو آدر، آدرش اپنا دئے سمجھائیا۔ مہروان کرتا کریم قادر، قدرت ہو کے
 رنگ دکھائیا۔ دو جہاناں وڈ بہادر، سوربیر سچا شہنشاہیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر جس نوں کہندے جبر جابر، زبردست بے پرواہ اکو نظری آئیا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچا لیکھا رہیا جنائیا۔ ساچا لیکھا سُنو پر بھ انت، نرگن نرور آپ جنائیا۔ سرشٹ سبائی بھلی گر کا
 منت، منتر سچ نہ کوئے درڑائیا۔ جگت وکاری ہوئے کلج سادھ سنت، انتشکرن شدھ نہ کوئے کرائیا۔ جھگڑاپیا ہوئے ہنگت، کوڑا گڑھ نہ کوئے تڑائیا۔
 در در گھر گھر پھر دے منگت، جھولی خالی رہے دکھائیا۔ چار ورن بنی نہ ساچی سنگت، ذات پات بھو نہ کوئے چکائیا۔ لیکھا چکھیا کسے نہ جیرج انڈن، اتبج
 سیج پندھ نہ کوئے مکائیا۔ پُرکھ اکال دین دیال چرن کول کوئی نہ کرے بدن، بندگی ڈنڈوت سمجھ کسے نہ آئیا۔ مستک لاؤندے پنڈت چندن، جوت
 لاٹ کرے نہ کوئے رُشنائیا۔ انتر آتم ملے نہ کسے اند اندن، نجاند نہ کوئے رسائیا۔ دئی دویتی شرع شراعتی ڈھائے کوئی نہ کندھن، پڑوہ سکے نہ
 کوئے اٹھائیا۔ سنگر گودی کوئی نہ بہے انگن، نو دوارے بھجن واہو داہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، کلج اتنم اکو
 گن گونتا دئے جنائیا۔ گونتا گن دیوے دات، داتا دانی دیا کمائیا۔ کلج مٹے اندھیری رات، اماوس رہن کوئے نہ پائیا۔ سبجگ مولے سچ پر بھات،
 پر بھاتی اپنا روپ وٹائیا۔ پُرکھ ابناسی ناتا توڑے ذات پات، ورن گوت اکو برہم جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا مارگ دئے لگائیا۔
 ساچا مارگ لائے جگ، ہر کرتا دیا کمائیا۔ جگ چوکڑی جائے لنگھ، کلج انت رہن نہ پائیا۔ سبجگ ساچا چمکے چند، نو کھنڈ کرے رُشنائیا۔ گیت گو بند سنائے
 سہاگی چھند، ساچا ڈھولا راگ الائیا۔ آتم پر ماتم وسے سنگ، سگلا سنگ نبھائیا۔ ہر جن ہر بھگت آون جاون چکے پندھ، لکھ چوڑاسی ڈیرہ ڈھایا۔ سرت
 سہاگن ہووے کدے نہ رنڈ، کنت اکو نظری آئیا۔ لیکھا چکے بھیکھ بکھنڈ، سچ سچ سو بھاپائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سنت سہیلے گرو
 گر چیلے بھگت بھگوان اپنے رنگ رنگائیا۔ جن بھگتاں رنگ رنگے چلول، ہر کرتا آپ رنگائیا۔ ابناسی کرتا کدے نہ جائے بھول، ڈھر دا لیکھا لیکھ چکائیا۔

بچھلا لہنا چُکائے مول، اگے مارگ اِکو لائیا۔ چرن دھوڑی مستک لائے دھول، دُرمت میل دھوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا
 ساچا ور، لکھ چوڑاسی وچوں بھگت سہیلے آپ جگائیا۔ بھگت سہیلا جائے جاگ، جاگرت جوت کرے رُشائیا۔ کوڑی کریا کرے تیاگ، سچ سچ اک اپنائیا۔
 پر بھ ملن دا اُتےجے اک ویراگ، من واسنا ڈیرہ ڈھائیا۔ دوس رین رکھے تانگھ، اٹھے پہر اِکو لو رکھائیا۔ کون ویلا پر بھ ملے کنت سہاگ، سہنجنی سچ دے
 وڈیائیا۔ گھر دیپ جگائے چراغ، اگیان اندھیر مٹائیا۔ نام ندھان سنائے راگ، انحد دُھن اُچجائیا۔ بن رسنا جہو مارے آواز، اپنا حکم سنائیا۔ جس آد
 سازن لیا ساز، سوانت اپنے وچ سمائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اِکو دینا ساچا ور، بھيو ابھیدا دے گھلایا۔ بھيو ابھیدا کھولے پر بھ، ہر
 جو اپنی دیا کمائیا۔ جگ جگ سنت سہیلے لہ، پردہ دُوئی دے اُٹھایا۔ امرت جھرائے اپنی نبھ، کول کولا گھ بھوائیا۔ جگت دوارا پار حد، نو در ڈیرہ ڈھاپیا۔
 درس دکھائے اُپر شاہ رگ، شہنشاہ اپنا میل ملائیا۔ ترے گن مایا بُجھائے اگ، اگنی تت رہن نہ پائیا۔ ایتھے اوتھے پردہ دیوے کج، سر اپنا ہتھ اُکائیا۔
 ۴۲ صدی یسویں شبد نگارہ دو جہاناں رہیا وچ، وشن برہما شولے انگڑائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر ویکھن بھج بھج، زرگن اپنا پنڈھ مکائیا۔ کرے کی کھیل پُرکھ
 ۴۲ سمرتھ، شہنشاہ اپنی کار کمائیا۔ چوتھے جگ کسے دا چلے کوئی نہ وس، سارے بیٹھے ڈھیریاں ڈھاپیا۔ نیر روون تیر تھ اٹھسٹھ، گنگا گوداوری جمنائستی اگھ نہ
 کوئے گھلایا۔ گھر ساچے ستھر بیٹھے سارے گھت، یارڑا اِکو منگ منگائیا۔ تیرے پریم پیار اندر سکی رت، ناڑی ناڑی دے ڈھایا۔ کلجگ انتم پروردگار
 دین دیاں پُرکھ اکال سرب سوامی پت رکھ، رکھک ہو ہر گھٹ تھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اِکو دینا سچا ور، جن بھگتاں پڑدہ دے
 چُکائیا۔ جن بھگتاں چکے پڑدہ اوہلا، دوت نظر کوئے نہ آئیا۔ بھاگ لگے کایا چولا، ساڈھے تن ہتھ ملے وڈیائیا۔ تیرے در دا ہووے گولا، دُوبے در نہ
 سیو کمائیا۔ تیرے نام دا پاوے رولا، اُچی کوک کوک سنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دکھاؤنا اپنا گھر، جس گھر بہہ کے سو بھاپائیا۔
 بھگت کہن دس بھگوان، کی تیری وڈیائیا۔ جگ چوکڑی میتے وچ جہان، جگ جگ تیرا دھیان لگائیا۔ کلجگ انتم ہوئے حیران، سار کوئے نہ پائیا۔ در
 درویش منگدے دان، چرن کول سیس جھکائیا۔ رحمت کر وڈمجان، مہبان بیدو تیری اک سرنائیا۔ صدق صبوری صبر نہ آئے کسے ایمان، حقیقت حق نہ

کوئے جنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کیوں بیٹھا مکھ چھپائیا۔ کیوں مکھ چھپایا وچ پردہ، پر بھ اپنا گھر رہیا دسائیا۔ کلجگ انتم ویکھ تیرا جیو جنت سڑدا، تڈھ بن ہوئے نہ کوئے سہائیا۔ گر اوتار پیر پینمبر تیتھوں ڈردا، انتم تیرا ڈھولا گئے سنائیا۔ صدی چودھویں کھیل ہووے نہ ہر دا، عیسیٰ موسیٰ محمد چلے نہ کوئے چترائیا۔ دو جہان تیرا کلمہ پڑھدا، اشٹ دیو سوامی اکو اک منائیا۔ گر اوتار بھکھاری تیرے در دا، اکھ نہ رنجن اکو اکھ جگائیا۔ کلجگ انتم ویس نہکک نرائن نردا، جوتی جامہ سارے گئے گائیا۔ نہ جیوندانہ کدے مردا، جنم مرن وچ نہ آئیا۔ اپنی ترنی دو جہاناں تردا، لکھ چوڑاسی جیو جنت ترائیا۔ جوں بھاوے توں کرنی کردا، کرتا پڑکھ آپ اکھوائیا۔ لوکات لیکھا جانے نکلے چھ گھر دا، جس وچ لکھ چوڑاسی رہیا بہائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، آکے ویکھ اپنا گھر، سُنجی دے لوکائیا۔ پڑکھ ابناسی کیوں بیٹھا لگ، پر بھ اپنا نین چھپائیا۔ کلجگ جیو غریب نمانے مردے بھکھ، بھکھیاں بھکھ نہ کوئے مٹائیا۔ راج راجان دیون ڈکھ، رعیت رہی گر لائیا۔ کوجھے کملیاں کوئی نہ گودی لئے چک، سر ہتھ نہ کوئے لکائیا۔ کلجگ انتم ویلا صدی یسویں گیا ڈھک، تیرا لیکھا لیکھے وچ سمائیا۔ کرپا ندھان سنگر پورے ٹھا کر آپے اٹھ، پروردگار پھیرا پائیا۔ دُور دُراڈے نیرن نیرے نیڑے آکے بچھ، پسچاپ کرے لوکائیا۔ ناتا تپا پت، مات دیوے نہ کوئے وڈائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لوکات ویکھ اپنا در، گھر ساچے پھیرا پائیا۔ در گھر آکے ویکھ نہکار، نہرگن اپنا پھیرا پائیا۔ ست دھرم نہ کوئے پیار، کوڑی کرپا جگت رہیا پرنائیا۔ در در گھر گھر دے ہاہاکار، ہر مندر بہہ کے تیرا گت کوئے نہ گائیا۔ نو نو چار دے خوار، اٹھ دس نہ کوئے آدھار، تن پنچ کرے لڑائیا۔ نو دس نہ کوئے وچار، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، آکے ویکھ پچھلا گھر، مہروان پھیرا پائیا۔ مہروان ویکھ پچھلا لیکھا، تیرے لیکھے وچ لوکائیا۔ سرشٹ سبائی میٹ بھرم بھلیکھا، بھانڈا بھو بھنائیا۔ مات گربھ داسب نوں بھلیا چتیا، تیرا ناؤں نہ کوئے دھیائیا۔ بن تیرے سُنجا ہویا کھیتا، راکھا نظر کوئے نہ آئیا۔ نہرویر پڑکھ پڑکھ اکال ست سرُپی دھار بھیکھا، ویس اوئیس روپ وٹائیا۔ کلجگ کوڑی جڑ اُکھڑے میخا، سنجگ ساچا بوٹا لائیا۔ کلجگ نینہاں بیٹھاں گوبند بھیٹ چڑھایا بیٹا، بیٹے بیٹے نال کر گڑمائیا۔ انتم سب دا پورا کر ٹھیکہ، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، آکے ویکھ کلجگ گھر، گھر ساچا رنگ نہ کوئے رنگائیا۔ کلجگ ویکھ رنگ

کالا، کالی دھار رہیا جنائیا۔ جگت سیاست ناچ نچائے مندر مسجد گرو دوارا شودوالا، مسیت مٹھ سو بھا کوئی نہ پائیا۔ انتر آتم ملے نہ کسے گر گوپالا، گہر گمبھیر
 سنگ نہ کوئے رکھائیا۔ بجر کپائی کوئی نہ کھولے تالا، طالب طلبا کرے جگت پڑھائیا۔ منکا منکا سادھ سنت اکو تیری پھیر دے مالا، اٹھ تت تیرے رنگ نہ
 کوئے رنگائیا۔ چو نکڑا مار دے اُپر مرگ چھالا، آتم سیجا سو بھا کوئے نہ پائیا۔ رسنا جہوا پڑھ پڑھ تیرے نام دا دسدے حالہ، اندر وڑ کے کایا پوڑے چڑھ
 کے تیرا نور نظر کسے نہ آئیا۔ اگنی دھواں دھار بیٹھے سڑدے، ڈونگھی دھار دیکھے ہڑدے، اکھر اکھر پاٹھ پڑھدے، تیرا نراکھر روپ نظر کسے نہ آئیا۔
 جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دھر سندیسہ دے پتر، پاتی کمل پاتی اکو نام جنائیا۔ ساچی پاتی دے دے پتر، پنت پاپی پار کرانا۔ سچھنڈ
 دوار یوں آئی اتر، اتر پورب پچھم دکھن تیرا دسے نہ کوئی ٹکانا۔ لکھ چوراسی جیو جنت تیرا منائے شکر، شہنشاہ تیرے چرن دھیان لگانا۔ نانک گو بند کیتا
 قول نہ جائیں مگر، وید ویاسا دے بیانا۔ جن بھگتاں کر لکھ اُجل، کوڑی کر یا میٹ مٹانا۔ اندر وڑ کے کھول اپنی گنجھل، بھو کھلے سری بھگوانا۔ نال
 اشارے سمجھا اُنگل، جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، آکے ویکھ ناکا گھر، لکھ چوراسی کر دھیانا۔ لوکمت تیرا گھر ناکا، نگی جہی وڈیائیا۔ پُرکھ اکال
 بن کے سب دا پتا، کیوں بیٹھا لکھ چھپائیا۔ ہر گھٹ اندر وسے چتا، چیتن روپ دکھائیا۔ کلج آکے ویکھ رنگ جھوٹھا ہو یا بھکا، رس نظر کوئے نہ آئیا۔
 تیرا کھیل ویکھئے سدا انڈھا، جگ روپ نہ کوئے درسائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا انتم ور، آپ اپنے گھر وسائیا۔ بھگت کہے
 بھگوان تیرے در و سیرا، سچ سہنجنی سو بھا پائیا۔ بے ودھائی چاؤ گھنیرا، گھنٹیا ملے اک گوسائینیا۔ سچ دوارے لگے ڈیرہ، دو جا مندر نظر کوئے نہ آئیا۔
 دوہاں مل کے ناتا جڑے توں میرا میں تیرا، بندھن اکو اک رکھائیا۔ زرگن سرگن اُتے کر مہرا، مہر نظر اٹھائیا۔ کلج انتم چکے جھیرا، ناتا بھٹے مات
 لوکائیا۔ ڈب دے ساگر تار بیڑا، پار کنارہ اک دکھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہ ہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنو بھگوان،
 آد جگاد جگ چو کڑی زرگن تیرے ہتھ گیرا، نت نوت اپنے تھم رہیا پھرائیا۔

★ ۱۵ گھنٹہ ۲۰۲۰ بکرمی پیارا سنگھ دے نوت بھوگ پُر مل وچ ★

انجھو اندر نہ اندھ وشوآش، جھوٹھ سچ نہ روپ وٹائیا۔ انجھو اندر اکو نور جوت پرکاش، ست سرؤپ نظری آئیا۔ انجھو اندر کوٹن کوٹ چرناں ہیٹھ
 وسن برہمنڈ کھنڈ پر تھی آکاش، منڈل منڈپ بیٹھے سپس نوآئیا۔ انجھو اندر روس سورج چندر بن بن داسی داس، بھجن واہو داہیا۔ انجھو اندر وشن برہما
 شو ترے گن مایا پنچ تت نیوں نیوں منگے دات، خالی جھولی رہی دکھائیا۔ انجھو اندر نظری آئے گر اوتار پیر پیغمبر پُرکھ ابناس، ابناسی کرتا اکو بے پرواہیا۔
 جس جن انجھو سنگر کولوں ملے دات، سو گرکھ بھرم بھلکھے وچ کدے نہ آئیا۔ سرتی شبدی گھر پئے ساچی راس، گوپی کاہن روپ وٹائیا۔ من واسنا من
 خواہش، من روپ انوپ جنائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جس جن دیوے اگئی ور، تِس انجھو اندر کایا مندر محل اٹل اکو اک بوُجھ
 بُجھائیا۔ انجھو اندر نہ کوئی بھلکھا، بھرم روپ نہ کوئی وٹائیا۔ نج نیز جس نہ ہر پیکھا، نہ زرائن بے پرواہیا۔ سو ایتھے اوتھے دو جہان سنت سہیلے رکھے چیتا،
 چیتن سرتی اپنی آپ بنائیا۔ من واسنا کدے نہ کھیڈا، مت بدھ نہ کوئی چترائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جس دیوے انجھو پرکاش، سو
 دو جہاناں اکو گھر ویکھ دکھائیا۔ انجھو اندر دو جہان، نہرگن سرگن دیا کمائیا۔ انجھو اندر زمیں اسمان، برہمنڈ کھنڈ ویکھ دکھائیا۔ انجھو اندر بھاگ لگے کایا
 ساڈھے تن ہتھ مکان، گھر وچ گھر پردہ لئے اٹھائیا۔ انجھو اندر لکھ چوراسی جیو جنت ویکھے کھیل مہان، گھٹ گھٹ اندر اکو نور نظری آئیا۔ انجھو اندر من
 واسنا نہ پھرے شیطان، پنچ وکار نہ کوئی لڑائیا۔ انجھو اندر اکو سچ گیان، اگیان روپ نہ کوئی دکھائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جس جن
 جنائے اپنا گھر، تِس اندر پڑدہ دئے اٹھائیا۔ انجھو اندر ویکھے ساگر، جنگل جوہ اُجاڑ پہاڑ پھول بھلائییا۔ انجھو اندر کایا ماٹی لیکھا جانے ڈونگھی گاگر، نہرگن
 سرگن سرگن نہرگن اپنا بھيو چُکائیا۔ انجھو اندر نہرمل کرم کر اُجاگر، جوتی جوت جوت نور کرے رُشنائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جس
 جن انجھو کھولے دُھر دادر، تِس منزل وچ منزل نہ کوئی اٹکائیا۔ انجھو منزل وڈ دُورن دُور، جگ نیز نظر نہ آئیا۔ ہر بھگت سہیلا ویکھے ساچے پوڑے چٹھ
 حاضر حضور، حضرت اکو بے پرواہیا۔ جو گرکھ سنگر دوارے ہون منظور، تنہاں پڑدہ دئے چُکائیا۔ انجھو اندر نہ کوئی شرع نہ کوئی قصور، بھرم بھلکھا رنگ

نہ کوئے وٹائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جس جن دیوے انجھو پرکاش، تس سیوا کرے بن داسی داس، در گھر گرہ مندر رُپ انوپ
 ست سرُپ شبد سوامی انترجامی اکو اک وکھائیا۔ دیا کرپا کرے کرپاندھ، ہر سنگر وڈ وڈیائیا۔ جنم کرم دا کارج سدھ، بدھ اپنی نال لیکھے لائیا۔ آتم
 پر ماتم ملن دی بدھ، انترگت دے جنائیا۔ درس دکھائے گھر نچ، پردہ دئی دویت چُکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیاوان سر اپنا ہتھ
 ٹکائیا۔ دیاوان ٹھا کر گھر گبھیر، گر سنگر دیا کمائندا۔ پنچ تت کایا ماٹی ٹھانڈا کر سریر، ترے گن گنی تت بُجھائندا۔ امرت آتم بخشے نیر، نچھر جھرنا آپ
 جھرائندا۔ ہوئے ہنگتا کڈھ پیڑ، مایا متا موہ کٹائندا۔ درس دکھائے بے نظیر، جگت نیتز نظر کسے نہ آئندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
 دیونہارا ساچا ور، دیاوان داتار سوامی نام ندھان کایا چولی آپ ٹکائندا۔ گرگھ کدے نہ کہے بس، انتر آتم پیار ودھائیا۔ دوہاں مل کے آئے رس، جہوا کہن
 کچھ نہ پائیا۔ جگت دکھاون خالی ہتھ، اندر نام خزانہ اتوٹ اتھ بھنڈار نظری آئیا۔ سنگر پورا جس چلائے ساڈھے تن ہتھ ہٹ، تس وجے گھر ودھائیا۔
 وست امولک کایا گولک دیوے رکھ، سچ سلوک اک سمجھائیا۔ لکھ چوڑاسی جم کی پھاسی دیوے کٹ، رائے دھرم نہ دے سزائیا۔ مات گر بھ اٹارخ نہ
 دے ماس دس، اگنی تت نہ کوئے تپائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جس گرگھ نال اندر وڈ کے نچ نیتز اکھ نال ملائے اکھ، آخر اپنا رنگ
 رنگائیا۔ بس کہن وچ بستی، کایا مندر ملے وڈیائیا۔ جس دے اندر گرگھ ہستی، ست سرُپ ڈیرہ لائیا۔ دوس رین نام مستی، سچ خُماری اک چڑھائیا۔ کوڑ
 وکارا ہویا نشئی، سچ سچ وجے ودھائیا۔ سنگر ملیا اکو اشئی، اشٹ درشت دیوے کھلایا۔ لیکھا چکے کوڑی سرشئی، آتم پر ماتم جوڑ جڑائیا۔ لہنا کئے سورگ
 بہشتی، چرن کول دے سرنائیا۔ آد جگاد جگ چوڑی سنگر لہے لکھی لیکھ لکھتی، ساکھیاں گرگھ ورلے نظری آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا
 کر، دیونہارا ساچا ور، پار کرائے ویراگی گرہ ہستی، گرہ اپنا اک وکھائیا۔

روٹی اندر جگت دھندا، سری بھگوان کھیل رچانیا۔ دھندے اندر گرگھ بندہ، پر بھ بندگی رہیا کمائیا۔ بندگی اندر سنگر بخشندا، بخشش اپنا نام ورتانیا۔ کر پرکاش چاڑھے چندا، جوت زرنجن کر رُشنائیا۔ لیکھ چُکائے جیرج اندا، اُتبیج سبتج پندھ مُکائیا۔ پار کرائے ڈُوگھی کندھا، سمند ساگر تارنہار اکھوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، روٹی رزق رحیم کریم داتا دانی اپنا تھم وکھائیا۔ روٹی کارن پھرے سنسار، پر بھ ساچی کھیل کھائیا۔ جس روٹی چھے درشن دتے دھنے جٹ گوار، زرنگن سرگن اپنا روپ وٹائیا۔ سیوا کرے زرنکار، بال بالا روپ وکھائیا۔ سو روٹی لکھ چوڑاسی جیو جنت روزگار، ابناسی کرتے دھار بندھائیا۔ روٹی کماؤندیاں لہجو ہر کرتا، ہر گھر بیٹھا ڈیرہ لائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جس جن وکھاوے اپنا در، کایا مندر اندر در دروازہ غریب نوازا کرنی کار وچ کھائیا۔

★ ۱۶ گھنٹہ ۲۰۲۰ بکرمی پیارا سنگھ دے گھر کیشن پُرا محلہ جالندھر ★

کرپا کر پُرکھ سمرتھ، آد جگاد تیری وڈیائیا۔ سچھنڈ دوارے رہوں وس، مقامے حق تیری رُشنائیا۔ زرنگن نور کر پرکاش، جوتی جوت جوت رُشنائیا۔ وشن برہما شو داسی داس، سیوک سیوک روپ نظری آئی۔ گر اوتار پیر پینمبر کہن انا تھاں ناتھ، دینا ناتھ تیری وڈیائیا۔ جن بھگت کہن پر بھ زرنگن سرگن دے ساتھ، سگلا سنگ نبھائیا۔ کلجگ انت نو کھنڈ پر تھی ودھیا پاپ، ست دیپ رہیا گر لائیا۔ آتم سب نوں بُھلیا جاپ، بھرے بُھلی جگت لوکائیا۔ ساچے پتن کوئی نہ جائے گھاٹ، پار کنارہ نہ کسے دسائیا۔ چاروں گنٹ اندھیری رات، اندھ اندھیر نہ کوئی چُکائیا۔ رسنا جہوا بتی دند کردے تیرا پاٹھ، انتر لو نہ کوئے لگائیا۔ کام کرودھ لوبھ موہ جگت ترسنا کوئی نہ کرے گھات، جیواں جنتاں گھاؤ رہی لگائیا۔ گھر سہاگن نار ملے نہ کنت سہاگ، لکھ چوڑاسی خوشیاں جگت منائیا۔ کلجگ انتم مایا پائی بے انت، ترے گن سکے نہ کوئی مٹائیا۔ ساڈے تن ہتھ گڑھ بنیا ہوئے ہنگت، ہنگ برہم نہ کوئے سمجھائیا۔ تیرا بھیو نہ پائے کوئی بن کے بودھ اگادھا پنڈت، انجھو دھار نظر کسے نہ آئی۔ چار ورن اٹھاراں برن کھتری براہمن شو در ویش ساچی بنے نہ کوئی سنگت،

ذات پات کرے لڑائیا۔ سادھ سنت در در گھر گھر پھر دے منگت، تیرے در بھکھاری پھیرا کوئی نہ پائیا۔ جگت خواہش بہشت جنت، تیرے چرن کول ملے نہ کوئی سرنائیا۔ پاربرہم پت پر میثور دین دیال کلجک ویکھ انتم، نج نیز نین اٹھائیا۔ در در گھر گھر ناری نر دے نار کمذاتن، سہاگن روپ نہ کوئی وٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، آد دے دھر داور، آتم پر ماتم بھو چکائیا۔ آتم پر ماتم پر بھ پر دہ کھول، بے انت تیری وڈیائیا۔ شبد اگمی ناد سن دھر دا ڈھول، ڈھولک چھینا کم کسے نہ آئیا۔ سچ سنگھاسن آتم سیجا وسنا کول، دور دراڈا پندھ مکائیا۔ سرتی شبد جائے مول، تیرے رنگ سمائیا۔ مات گربھ دا پورا کر کیتا قول، بھو ابھیدا دے کھلائیا۔ ساچے کنڈے اگمی تول، ترازو نام ہتھ اٹھائیا۔ کلجک جیو جگت رین اندھیری سٹے انھول، اگھ نین نہ کوئی کھلائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دے اپناور، ساچا مارگ اک جنائیا۔ ساچا مارگ دس بھکونت، جن بھگت بیٹھے دھیان لگائیا۔ لیکھا چکے جگا جگنت، جگ چوکری پندھ مکائیا۔ کلجک کوڑ گڑیا رے کر انت، جوٹھ جھوٹھ ڈیرہ ڈھاہیا۔ سرشٹ سبائی پاربرہم برہم اکو دے اپنا منت، منتر سچ سچ سمجھائیا۔ لہنا دینا چکے لکھ چوڑا سی جیو جنت، تیرے سرن ملے سرنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا ساچا ور، در تیرے الکھ جگائیا۔ در تیرے الکھ زرنجن، آد پرکھ تیری سرنائیا۔ داتے دانی درد دکھ بھے بھنجن، بے پرواہ تیری وڈیائیا۔ شبد ندھان نیز گیان پا انجن، نج نیز نین کھلائیا۔ تیرے نام دی چڑھے رنگن، کسمبڑا روپ نظر کوئی نہ آئیا۔ آتم پر ماتم اندر وڑ کے کایا پوڑے چڑھ کے سچ دوارا سنا سہاگی چھندن، سوہنگ اپنا راگ الائیا۔ در در ویکھ نر زریش در تیرے آئے منگن، خالی جھولی رہے دکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا دھر داور، سد وجے تیرے گھر ودھائیا۔ سد وجے گھر تیرے ناد، انادی تیرے ہتھ وڈیائیا۔ لیکھا چکے برہم برہما، برہمانڈ تیری سرنائیا۔ کلجک ویکھ اندھیری رات، تیرے بھگت تیرے جن تیرے سنت تیری اوٹ تکائیا۔ دھر در گاہی اگم اتھاہ بے پرواہ دے دات، وست امولک کایا گولک جھولی پائیا۔ من واسنا مٹے نار کمذات، سرت سوانی سہاگن اکو روپ نظری آئیا۔ امرت آتم پیا آب حیات، حیاتی وچوں حیاتی دے بدلایا۔ سجدہ جھکے سیس تیتوں کرے آداب، نمو نمو تیری سرنائیا۔ تیرا نور چمکے مہان مہتاب، جلوہ اکو نظری آئیا۔ تیتوں سجدہ کرے کوٹن آفتاب، پردہ نشیں اپنا پردہ دے چکائیا۔ محل نظری آئے

تیری اک محراب، محبوب تیرا درشن پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا ساچا ور، جس گھر وجے تیرے نام ودھائیا۔ بھگت کہن پر بھ ٹھاکر بیتے، مٹر پیارے مہر نظر نین اٹھائیا۔ نو سو چرانوے چوکڑی جگ تیرے پچھلے بیتے، بیٹی کہانی سُنن کوئی نہ آئی۔ گر اوتار پیر پینمبر جگ چوکڑی دس دس گئے ریتے، سنجگ تریتا دوپر کلج لوکمت پھیرا پائیا۔ شاستر سمرت وید پُران گیتا گیان انجیل قرآن دے حدیث، کہانی بانی دھر فرمان سنائیا۔ بھگت بھگوان اکو منگن تیری چرن پریتے، دوجی اوٹ نہ کوئی تکائیا۔ تینوں مل کے ہون ٹھانڈے سیتے، اگنی تت پوہ سکے نہ رائیا۔ لیکھا چکے ہست کیٹے، اوچ نیچ اکو نظری آئی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دے سچا ور، کلج اتنم پھیرا پائیا۔ کلج اتنم ہو مہروان، محبان بیدو تیری اوٹ تکائیا۔ لاشریک نوجوان، مرد مردانے پھیرا پائیا۔ مُرید مُرشد ویکھ آن، دید عید کر رُشنائیا۔ بھگت بھگوان منگن دان، دوویں جوڑ سپس جُھکائیا۔ ٹھانڈے در کر پروان، مہر نظر نین تکائیا۔ چوڈاں لوک دسن ویران، چوڈاں طبق بھل بھلوڑی نہ کوئی مہکائیا۔ چوڈاں وِدیا ہوئی شیطان، شرع نال مل کے کرے لڑائیا۔ گردر مندر شوڈوالے مٹھ ساچا دسے نہ دھرم نشان، جگت سیاست بیٹھی ڈیرہ لائیا۔ تیرتھ تٹ نیتز نیناں نیر وہان، گنگا گوداوری جننا سُرستی دھیرج دھیر نہ کوئے دھرائیا۔ جیاں جنناں سادھاں سنتاں کلج انت ثابت رہیا نہ کوئی ایمان، صدق صبوری سنگ نہ کوئی رکھائیا۔ کوڑی کرپا لوکمت چڑھیا تیرا طوفان، ڈوگھے ساگر رہیا وہائیا۔ تڈھ بن چرن کول کوئی نہ کرے پروان، سر ہتھ نہ کوئی ٹکائیا۔ پڑھیاں کسے ہتھ نہ آیا گیان، اندر وڑ کے زرگن تیری دھار نہ کوئی سمجھائیا۔ کوٹن کوٹ اگنی اگت بیٹھے سڑ کے، جل جل دھارا بیٹھے تن سیتل روپ وٹائیا۔ تیرا نگر سچ محل اٹل منار پُرکھ اکال دین دیال سرب سوامی کوئی نہ ویکھے چڑھ کے، در گھر ساچے درس کوئی نہ پائیا۔ تیرے بھگت کلج کولوں پھر دے ڈردے، کایا مندر اندر وڑ وڑ تیرا دھیان لگائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دے سچا ور، ہر جن ساچے رنگ رنگائیا۔ کرپا کر ٹھاکر سوامی، سو پُرکھ زرنجن وڈ مہروانا۔ آد جگادی انترجامی، ہر پُرکھ زرنجن نوجوانا۔ ایکنکار دے پد زربانی، شاہ پاتشاہ سچے سلطانا۔ آد زرنجن تیرا نور مہانی، جوتی جوت ڈگمگانا۔ سری بھگوان تیری سچ نشانی، نشانہ جُھلے دو جہاناں۔ ابناسی کرتے تیرا کھیل مہانی، سمجھ سکے نہ کوئی بال انجانا۔ پاربرہم پر بھ بن پردھانی، برہم دیوے

اک گیانا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اِکو دینا ساچا ور، در ساچا منگ منگانا۔ در ساچا منگن جن بھگت، پر بھ تیرا دھیان لگایا۔ کوڑی کرپا
 ناتا تے جگت، جگ جیون داتے اپنے چرن دے وڈیایا۔ لیکھے لگے بوند رکت، کایا مائی ہڈ ماس ناڑی چڑی تیری جھولی پانیا۔ آتم پر ماتم گھر وچ گھر دے
 برہم مت، کوڑی کرپا چھٹے پڑھایا۔ امرت جھرنالے رس، نخبھر اپنی دھار وہایا۔ شبد سنا انادی انحد، انراگی راگ الایا۔ آتم سیجا کر پرکاش، تیرا نور
 نظری آیا۔ تُوں ٹھا کر ہوں سیوک داس، تُوں میرا میں تیرا دوجا نظر کوئے نہ آیا۔ ست پرکھ نرنجن سدا سوامی وس ساتھ، وچھوڑا تیرا جن بھگت
 سہہ سکے نہ رانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اِکو دینا سچا ور، آپ اپنا میل ملایا۔ اپنا میل پر بھ میل آپ، تیرے ہتھ وڈیایا۔
 دھر در گاہی دھر دا دے جاپ، اجپا جاپ اک سمجھایا۔ ہوں بالک سیوک چا کر تُوں مائی باپ، پتا پوت گود اٹھایا۔ چرن کول بندھانات، ناتا بدھاتا
 اک دکھایا۔ درس دکھا اک اِکانت، نرگن زوریر نظری آیا۔ بند کوڑی کھول تاک، بجر کپائی پڑوہ دے اٹھایا۔ کلجگ میٹ اندھیری رات، اپنا نور کر
 رُشانیا۔ ظاہر باطن کر بات، کُفت شنید تیری سناں شنوایا۔ کھول دکھا ڈونگھا کھات، اکھٹ تیرا بھنڈار اِکو نظری آیا۔ لیکھا چکے ذات پات، پار برہم
 برہم تیرے رنگ سمایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں لے ترایا۔ جن بھگت کرن پکار، اُچی کوک کوک سنایا۔ کلجگ انتم کرپا
 دھار، کرپا ندھ بے پرواہیا۔ کایا مندر اندر دیک بال، جوتی جوت کر رُشانیا۔ گھر وچ گھر دکھا سچّی دھر مسال، باہر کھو جن کوئے نہ جانیا۔ نام انملٹا دے
 لال، سچھنڈ بھنڈارا جھولی پانیا۔ بھاگ لگے کایا مائی کھال، گھر وچے نام ودھایا۔ شبد سروپی بن دلال، حق حقیقت دے جنایا۔ مسل بنائے بے مثال،
 لیکھا لکھے نہ قلم شاہیا۔ جن بھگتاں ملے سری بھگوان، بھگوان اپنا پھیرا پانیا۔ سرشٹ سبائی نہ جانے بال نادان، من مت سمجھ کوئے نہ پانیا۔ نرگن زوریر
 پُرکھ سلطان، ہر جن ساچے آپ اٹھایا۔ اندر وڑ کے دے گیان، پردہ دئی دویت چُکایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر جن اپنے نال
 ملایا۔ ہر جن میلا کر بھگونت، ہر بھگون دیا کمائیندا۔ لکھ چوراسی وچوں لہ لہ ساچے سنت، ہر سجن میل ملائیندا۔ جنم جنم دی بنائے بنت، کرم کرم دا
 گیٹ مکنائیندا۔ مانس جنم بنائے بنت، گھٹن بھنہار سمرتھ سوامی سر اپنا ہتھ لکائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر جن ساچے آپ ترائیندا۔

ہر جن تارے آپ پر بھ، ہر سنگر دیا کمائیا۔ گرگھ گرگھ ہر جن لبھ، میل ملاوے ہر گھٹ تھانیا۔ امرت نابھ کول چوائے جھب، جھرنا اپنا آپ برسائیا۔
 جگت دوارا پار حد، گھر مندر دے بہائیا۔ کر پرکاش نرمل جوت گھر سجن لے سد، صدا اپنا نام سنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے
 کھیل ساچا ہر، ہر جن اپنے رنگ رنگائیا۔ ہر جن چاڑھے ساچا رنگ، کلجک وجے نام ودھائیا۔ کرپا کر سورا سربنگ، شاہ پاتشاہ ہوئے سہائیا۔ آتم سیجا سچ
 پلنگ، بن پاوا چول سہائیا۔ اُتے بیٹھ وجائے مردنگ، انراگی راگ الائیا۔ کر پرکاش نرگن جوت چند، سورج چند نین شرمائیا۔ آتم پر ماتم جگ جنم دی
 وچھڑی اپنے نال لے گنڈھ، گنڈھنہار گوپال سوامی نرگن اپنی دیا کمائیا۔ اگلا پچھلا میٹ پنڈھ، ساچا گھر دے دکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی
 کرپا کر، دیونہارا سچا ور، جن بھگتاں گود اٹھائیا۔ جن بھگت سہیلے کلجک آپ، اپنی گود اٹھائیا۔ ترے گن مایا میٹ تاپ، ترے گن اتینا دیا کمائیا۔
 ساچی تھاپنا ڈھر دی تھاپ، پچھلا لیکھا مول چکائیا۔ پت پاپی کر کے پاک، پنت اپنا روپ دکھائیا۔ آتم پر ماتم لیکھا سجن ساک، ڈھر داناتا جوڑ
 جڑائیا۔ شدا گئی دے دات، سرب سوامی جھولی آپ بھرائیا۔ پار اتار اپنے گھاٹ، پتن ماہی اکو نظری آئیا۔ ہو سہائی اناتھاں ناتھ، دین اپنے
 گلے لگائیا۔ کلجک انت سری بھگونت نرگن روپ ست سروپ سوہنگ جنائے سچا جاپ، کوٹ جنم دے پاپ آپ دھوائیا۔ سچ سہنجنی سہائے کھاٹ،
 کھٹیا اکو ویکھ دکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، جن بھگتاں آپ اپنائیا۔ جن بھگت اپائے سنگر میت، ہر وڈا وڈ
 وڈائیا۔ کلجک اندر سنجک چلائے ریت، ست ستوادی پھیرا پائیا۔ جن بھگتاں نظری آئے اک اتیت، ترے گن بیٹھا ڈیرہ ڈھاہیا۔ کایا کعبہ دکھائے
 مندر مسیت، شودوالا مٹھ گر در اکو نظری آئیا۔ اکو رنگ رنگائے ہست کیٹ، اوتچ نیچ نہ کوئے دکھائیا۔ آتم پر ماتم سرب جیاں دا سانجھا دتے گیت، نو نو
 چار کرے پڑھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، جن بھگتاں کھیل کھلائیا۔ جن بھگتاں کھیل کھلائے انوکھا، اکل کل اپنی
 دھار جنائیا۔ گرگھاں نال کدے نہ کرے دھوکھا، ڈھر دی بانی بان لگائیا۔ ہر جن ہر بھگت تیری کایا اندر پار برہم دا وڈا پوتھا، جس دا پڑھیاں انت
 کوئے نہ آئیا۔ کر کرپا جس مارگ دیوے سوکھا، سو ہر جن جنگل جوہ اجاڑ پہاڑ سمند ساگر کھو جن کوئے نہ جائیا۔ پار برہم پت پر میشور گھر وچ گھر

دکھائے اُچا، محل اٹل اِکو سو بھاپائیندا۔ جس اندر ساچا نام دسے سُچا، جھوٹھی وست نہ کوئے دکھائیندا۔ اگے رائے دھرم کدے نہ ٹنگے پُٹھا، چتر گپت نہ لیکھ جنائیندا۔ مات گر بھ کدے نہ ہووے اُلٹا رُخا، دس دس ماس اگن نہ کوئے تپائیندا۔ کلجگ انت سیری بھگونت جن بھگتاں کہے آمیرے لاڈلے پُتا، پناں بھگتاں بھگوان سو بھاکوئے نہ پائیندا۔ تس گر گھ سوہے سُهنجنی رُتا، گھر سنگر نظری آئیندا۔ سو ہر جن جاگے جس اُپر پر بھوٹھا، مہر نظر نین اٹھائیندا۔ پر بھ دا میت لُکیا رہے نہ کسے گٹھا، نو کھنڈ ست دیپ چار کُنٹ دہ دشا ویکھ دکھائیندا۔ سنجگ تریتا دو پر کلجگ پورب جنم جو رسا، تس انتم میلا اپنے نال کرائیندا۔ بھگتاں اُتے سیری بھگوان کدے نہ کرے غصہ، کو جھ کملے اپنے گلے لگائیندا۔ خوشی منائے گھر کھا کے ٹکر رُکھا، مہروان نرگن سرگن ساچی سیو کمائیندا۔ کرے کھیل ابناسی اچتا، چیتن دھار آپ سمجھائیندا۔ اُجل کرے لوک مات کھا، جس سیر اپنا ہتھ لگائیندا۔ گر گھ گر سکھ ہر جن ہر بھگت کوئی نہ کھاوے جگت حلالی جھکا کٹھا، اِکو امرت آتم رس سنگر پورا کھ چوائیندا۔ ایٹھے اوٹھے دو جہان تہناں پینڈا مُکا، جس اپنا کھ دکھائیندا۔ بھگت پریتی سیری بھگوان سدا بُھکھا، جگ جگ لوک مات ویکھن آئیندا۔ کلجگ انت کدے نہ رہے لکا، نرگن نر ویر نر اکال مورت اجونی رہت انھو پرکاش آپ کرائیندا۔ سنت سہیلا گرو گر چیللا گر شبدی آپے جھکا، نیوں نیوں سجدہ سیس نوائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ہر جن ساچے اپنے گھر وسائیندا۔ ہر جن وسیرا پر بھ چرن کول، ملے پار برہم سلطانا۔ سو سہائے دھرنی دھول، جس گھر وجے راگ ترانہ۔ نور الایٰ خدائے اول، نور نورانی پہرے بانا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، شاہ پاتشاہ والی دو جہاناں۔ دو جہاناں والی ہر نر نکار، پار برہم وڈی وڈیاں۔ بھگت وچھل گرور گر دھار، گند منوہر لکھی نرائن اِکو نظری آئیا۔ سرب سوامی رمتار میا انتر جامی وڈ بلکار، جودھا سور اِکو نظری آئیا۔ پروردگار لاشریک دیوے اِک نشانی، نور ظہور جلوہ اِک در سائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر جس دے نام صفت دی دسدے گئے بانی، دُھر سندیسہ جگت سنائیا۔ جس دا لیکھا لکھ سکے نہ کوئے قلم شاہی کانی، کاتب بیٹھے مکھ بھوائیا۔ جس دا بھید کسے ہتھ نہ آیا ودوانی، لکھ لکھ کھوج کھوج تھگی سرب لوکائیا۔ سو شاہ سلطان پُرکھ اِکو اِک نوجوانی، جو بن اپنا آپ ہنڈھائیا۔ کلجگ انت کرے مہروانی، جن بھگتاں لئے جگائیا۔ مکھی مکھی مارے تیر کانی، سوہنگ چلے آپ

چڑھائیا۔ پریم پریت دی دے کہانی، آتم پر ماتم کر پڑھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ہر جن ساچے انگ لگائیا۔ ہر جن لگائے انگ انگیکار، اگلا پچھلا پندھ مُکائیا۔ پنج تت کایا چولی کرے سویکار، ساڈھے تن ہتھ اپنی گنڈھ رکھائیا۔ انتر آتم دے آدھار، لیکھا اُدر دے مُکائیا۔ سرتی شبدی کر کے خبردار، بے خبر اپنی خبر دے سناائیا۔ اٹھ سخی ویکھ سانجھیا، سری بھگوان اِکو نظری آئیا۔ جس دے نال گرو اوتار پیر پیغمبر سارے کر دے گئے پیار، مُجبت ناتا جوڑ جڑائیا۔ نیوں نیوں کر دے گئے نمسکار، سجدہ سیس جگدیش جُھکائیا۔ سو صاحب سنگر جن بھگتاں رہیا اٹھال، لکھ چوڑاسی وچوں باہر کڈھائیا۔ اپنے لیکھے لائے انملڑے لال، ہر کرتا قیمت پائیا۔ نام کُٹھالی لئے ڈال، کنجن اپنا رنگ دکھائیا۔ دین دیاں پر بھ ہوئے دیاں، دیاں دے سدا سہائیا۔ لیکھ چکا شاہ کنگال، نیچوں اوچ رہیا بنائیا۔ جس جن اپنا درس دے دکھال، سو گرگھ ست سرُپ سہائیا۔ ناتا توڑ جگت جنجال، ہر چرن اِکو اک دھیان رکھائیا۔ سرشٹ سبائی دے گرگھ سدا کنگال، گرگھ کہے پر بھ اتوٹ اٹ خزانہ میری جھولی دتا پائیا۔ بن سنگر پورے ایتھے اوتھے دو جہان کوئی نہ کرے سنبھال، اگے لاکے گھر لے کے کوئے نہ جائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ہر جن ساچے اپنے گرہ وسائیا۔ ہر جن وسے گرہ ساچے کھیڑا، ہر مندر آپ جنائیا۔ اگلا پچھلا چکھے جھیڑا، جھیڑا جگت نہ رہے لوکائیا۔ جنم جنم دانہ بھے بیڑا، بندھن دئی دویت کٹائیا۔ کوڑی کریا میٹ اندھیرا، ساچے مندر دے وسائیا۔ جتھے نادو بے اِکو توں میرا میں تیرا، دو جاراگ نہ کوئے سناائیا۔ ست دوارا کھلا دے ویڑا، دوجی ونڈ نہ کوئے دکھائیا۔ آون جاون پتت پاون لکھ چوڑاسی جم کی پھاسی کٹائے جیڑا، ڈور نام اپنے تند بندھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کلج تیری اتم ور، ہر بھگت سہیلے اپنے گلے لگائیا۔ ہر بھگت سہیلا گلے جائے لگ، ہر اپنا میل ملائیا۔ کلج اگن بُجھائے اگ، امرت میگھ اِک برسائیا۔ ساچا مارگ دھر دا دس، دو جہاناں پندھ مُکائیا۔ کرپا کر پڑکھ سمرتھ، آپ اپنے گھر بہائیا۔ رکھے سر دے کر ہتھ، بخشے سچ سرنائیا۔ ہر کا مندر آد جگاد جگ چوڑی کدے نہ جائے ڈھٹھ، باڈی بنت نہ کوئے بنائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر بھگت ساچے سنت جس مندر رہے وس، سو مندر سو بھ پائیا۔ چرن کول پریتی مان رس، انرس بیٹھے سرب تجائیا۔ زرگن ویکھ زرگن رہے ہس، سرگن ناتا گئے تڑائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،

دیونہارا ساچا ور، بھگت بھگونت ناتا جوڑ نار کنت، آتم سیج سیج سہنجی اِکو اک سہائیا۔ آتم سیجا کر پرکاش، دِپک لو اُجیارا۔ شبد سوامی وسے پاس، زرگن
 زرویر زراکارا۔ گھر منڈل پاوے راس، گوپی کاہن کھیل نیارا۔ سیتا سرتی رام کدے ہون نہ دیوے اداس، مل ساچی سخی منگلاچارا۔ جوتی جوت سروپ
 ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں سد وسے پاس، جگت وچھوڑا پار کنارہ۔ جگت وچھوڑا تھے ناتا، حرص ہو س نہ کوئے رکھائیا۔ پر م پُرکھ پر بھ سرب
 سکھ داتا، ہر جن ساچے اپنی گود بہائیا۔ پورب جنم دا پورا کرے گھاٹا، مہر نظر نین اُٹھائیا۔ انتر آتم پوری کرے خواہشا، خالص اپنا روپ وٹائیا۔ ایہتھے
 اوتھے مانس جنم ہار نہ آئے پاسا، جیون وچوں جیون دے بدلایا۔ گھر نور دِپک پرکاشا، جوتی جوت کرے رُشنائیا۔ انحد شبد سُنائے اگمی واجا، سرتال نظر
 کسے نہ آئیا۔ شاہو بھوپ بن راجن راجا، ڈھر فرمانا تھم سُنائیا۔ بھگت بھگوان چڑھائے آپ جہازا، کھیوٹ کھیٹا ہو کے سیو کمائیا۔ کلجگ انتم رچ کے کاجا،
 کرنی کرتا آپ کمائیا۔ لکھ چوراسی وچوں گرگھ گر سکھ ہر جن ہر بھگت پیارا سنگھ آیا بھاجا، اگا بچھا نظر کوئی نہ آئیا۔ ساک سجن سین سنبندھی مار دے رہے
 آوازاں، اُچی کوک کوک سُنائیا۔ کیوں پھر دا بھلیا بچھے سادھاں، سادھنا سمجھ کسے نہ پائیا۔ کر کرپا جس پر بھ شبد سُناوے بودھ اگادھا، سو دوجی سُنے نہ
 کوئے پڑھائیا۔ پورن اندر پرکاش لادھا، پرکاش وچوں پورن روپ نظری آئیا۔ سو پوت جس پتا نال ملایا ڈھر دے دادا، نانک دادک دوویں چھٹے جگت
 لوکائیا۔ دوہاں بُجھیا اپنا آپا، گھر وچ گھر پر بھ سچا نظری آئیا۔ ایہتھے اوتھے مائی باپا، بیٹھا گود اُٹھائیا۔ جس دا آد جگاد گر اوتار پیر پینمبر سارے جیدے
 گئے جاپا، سو سوہنگ روپ سائیا۔ روگ سوگ چنتا ڈکھ نہ کوئی تاپا، مڑھی گور دفن کر کفن نہ کوئے کائیا۔ گرگھ گر سکھ ہر جن ہر بھگت تیرا انت کرے
 نہ کوئی سیپا، نیتز نیناں نیر نہ کوئے وہائیا۔ سری بھگوان ہو مہروان ہر بھگت اپنی گود اُٹھائے نکا جہا کاکا، وڈا چھوٹا چھوٹا وڈا اِکو رنگ دکھائیا۔ گر سکھ
 سچکھنڈ پر بھ چرن دوار جا بن تت توں کہیں میرا پاپا، پتا پُرکھ تیری سرنائیا۔ زرگن تیری دھار تیرے نال جڑیا ناتا، تیرے نالوں وچھرتا تیرے وچ
 سائیا۔ بھگت بھگوان دا اِکو ساکہ، بن بھگت بن بھگوان دوویں وچ جگت کم کسے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، لیکھا
 جانے تت آٹھا، نو در ویکھے کھیل تماشا، دسویں گھر گرگھ واسا، کر کرپا آپ کرائیا۔

★ ۱۶ گھنٹہ ۲۰۲۰ بکرمی ہر دیاں سنگھ دے گرہ محلہ کشن پرا جالندھر ★

سو پڑکھ زرنجن کر ترس، گر اوتار پیر پیغمبر وشن برہما شو دھیان لگایا۔ زرنجن زور پڑکھ اکال دے درس، ہر پڑکھ زرنجن تیری سرناٹیا۔ ایکنار والی دو جہان جگ جگ دی مٹا تڑپ، بہبل ہو ہو دین دھائی۔ زرنجن جوت نور پرکاش کر ساچی دے پرکھ، آد زرنجن تیرا جلوہ اکو نظری آٹیا۔ دین دیاں ٹھاکر سوامی درس دکھا گھر گھر وچ پرت، ابناسی کرتے پھیرا پائی۔ جنم جنم داروگ سوگ چنتا دکھ مٹا ہرکھ، سری بھگوان تیری اوٹ تکانیا۔ پاربرہم پت پر میثور سنجگ تریتا دوا پر کلج پوری کرا لکھت پڑھت، شاستر سمرت وید پُران قرآن انجیل نیتزین رہے اٹھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دے دھر دا ور، ہر ٹھاکر تیری سرناٹیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر منگن بھیکھ، در بھکھ روپ وٹایا۔ جگ چوکڑی تیری منڈے رہے حدیث، حضرت تیری سچ پڑھایا۔ لیکھا لکھ شاستر سمرت صفت کر کر راگ چھتیس، دند بتیس ڈھولا گایا۔ زرنجن سرگن چلاؤندے رہے ریت، آتم پر ماتم ناتا بیخ تت جڑایا۔ سچ سندیسہ دھر دا گاؤندے رہے تیرا گیت، مندر مسجد شو دوالے مٹھ گر در تیرا ناد سناٹیا۔ ہر گھٹ و سیا دسدے رہے اتیت، ترے گن اتیتا بے پرواہیا۔ ایکا رنگ وکھاؤندے رہے ہست کیٹ، راؤ رنگ اوچ نیچ نہ کوئے وڈایا۔ جگ چوکڑی گئے بیت، کلج ویلا انتم آٹیا۔ سرشٹ سبائی بھلی تیری حدیث، ساچا کلمہ نہ کوئے سناٹیا۔ من واسنا کوئی نہ سکے جیت، جگت ترسنا پھرے ہلکانیا۔ مٹھا کوڑا کوئی نہ کرے بیٹھ، وکھ امرت روپ نہ کوئے وٹایا۔ کایا کرے نہ کوئی ٹھانڈی سیت، اٹھسٹھ تیرتھ تاریاں رہے جگت لایا۔ تیرے چرن کوئی نہ بنھے پریت، پریتوان نظر کوئے نہ آٹیا۔ چھتر جھلے نہ کسے سیس، راج راجان شاہ سلطان بیٹھے ڈھیریاں ڈھاپیا۔ کر کھیل آپ انڈیٹھ، صاحب سنگر تیری سمجھ کوئے نہ پائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا سچا ور، پڑکھ اکال تیری سرناٹیا۔ پڑکھ اکال تیری اوٹ، دو جہان دھیان لگائیندا۔ برہمنڈ کھنڈ رکھن تیری اوٹ، لوک پر لوک تیرا راہ تکانیندا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کہن سچ نگارے لاچوٹ، نام ڈکا اک سناٹیندا۔ کلج انتم لکھ چوراسی گھر گھر اندر بھریا کوڑا کھوٹ، سچ سچ روپ نہ کوئے وکھائیندا۔ کایا مندر کسے نظر نہ آئے جگدی جوت، جوتی جاتا روپ نہ کوئے وکھائیندا۔ کوڑی واسنا سارے بھوگن بھوگ، آتم سیجا کوئی نہ سو بھاپائیندا۔

مدھ پیالے کیتے مدہوش، سرتی شبد نہ کوئے ملائیندا۔ تیرا لیکھا کوئی نہ سکے سوچ، سوچیاں ہتھ کسے نہ آئیندا۔ پُرکھ اکال پروردگار سانجھے یار کیوں بیٹھا خاموش، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دے سچا ور، در تیرے منگ منگائیندا۔ در منگے منگ پر تھی آکاش، منڈل منڈپ دھیان لگائیا۔ کرپا کر پُرکھ ابناس، ابناسی کرتے تیرے ہتھ وڈیائیا۔ ساچے منڈل پاوے کوئی نہ راس، گوپی کاہن روپ نہ کوئے وٹائیا۔ کوڑی کرپا کھیل تماش، ناری نہ رہے دکھائیا۔ سچ گھر نہ دے کوئی واس، منڈل منڈپ بیٹھے ڈیرہ لائیا۔ چاروں کُنٹ اندھیری رات، ساچا چند نہ کوئے چکائیا۔ ساچی پٹی پڑھے نہ کوئی کتاب، چوڈاں وڈیا ہوئی ہلکائیا۔ کلمہ حق نہ جانے کائنات، نبی رسول پڑدہ سکے نہ کوئے اٹھائیا۔ کھ پردہ ویکھ نقاب، پروردگار پھیرا پائیا۔ سچ رباب وجائے نہ کوئے احباب، تار ستار نہ کوئے ہلایا۔ ساچے سجدے کرے نہ کوئے آداب، سیس جگدیش نہ کوئے نوائیا۔ حجرہ دے نہ کسے محراب، محبوب درس کوئے نہ پائیا۔ خالق خلق ویکھ آپ، مخلوق اپنا ویس وٹائیا۔ پیر پیغمبر تیرے داس، بن بردے سیو کمائیا۔ کلجگ اتم رکھی آس، صدی چوڈھویں دھیان لگائیا۔ چوڈاں طبق بُجھا پیاس، آب حیات مکھ چوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا سچا ور، دُھر درگاہی ویکھ دکھائیا۔ دُھر درگاہی پُرکھ اکال، اکل کل تیری سرنائیا۔ ست سوامی ہو دیال، دیناں ناتھ ویکھ دکھائیا۔ نو نو چار دے بے حال، دھیرج دھیر نہ کوئے دھرائیا۔ لگی اگت کایا ماٹی کھال، پنج تت سیتل دھار نہ کوئے وہائیا۔ زرگن سرگن دے نہ کسے نال، پڑدہ اوہلا سارے بیٹھے پائیا۔ بن تیرے نام ہوئے کنگال، شاہ پاتشاہ دین دُہائیا۔ آکے ویکھ مُریداں حال، مُرشد اپنا ویس وٹائیا۔ چاروں کُنٹ ترے گن مایا پیا جنجال، جاگرت جوت نہ کوئے رُشنائیا۔ ساچی گھالن کوئی نہ رہیا گھال، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا دُھر دا ور، ور داتے بے پرواہیا۔ دھرنی دھرت دھول رہی کوگ، نعرہ اکو اک جنائیا۔ کلجگ اگنی رہی کوگ، سانک ست نہ کوئے ورتائیا۔ کسے گھر نہ دے کوئی سُکھ، دُکھاں بھری لوکائیا۔ چار ورن اُجل دے نہ کوئی مکھ، برن اٹھاراں کالکھ ٹکا شاہی نہ کوئے دھوائیا۔ سری بھگوان تیرے نالوں تیرے بیٹھے رُٹھ، گر کاشد سارے رہے بھلایا۔ کام کرودھ لوہ موہ ہنکار سب نے کیتا رُخ، من واسنا چاروں کُنٹ بھوائیا۔ کسے مندر گرہ گھر کھیڑے دے نہ سچ سچ، جوٹھ جھوٹھ کرے لڑائیا۔ پروردگار سانجھے یار خالق خلق آکے پُچھ،

بے نظیر شاہ حقیر شہنشاہ اٹھایا۔ جگت وکار وڈ ہنکار آ کے کٹ، نام کھنڈا تیز کٹارا ہتھ چکایا۔ کلجگ انت سری بھگونت پر م پُرکھ پینڈا رہیا مک، دُور دُراڈی واٹ انتم نیڑے آئیا۔ بھگت بھگوان سنت سہیلے گرکھ سجن اپنی گودی چک، پھڑ باہوں گلے لگایا۔ تیرا بوٹا کدے نہ جائے سک، امرت میگھ سنج ہرا کرایا۔ سچھنڈ دوارے گرور گر دھارے کیوں بیٹھا لگ، کھ پردہ دے اٹھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا سچا ور، گھر سا جن پھیرا پایا۔ گھر سجن آپر بھ میرے، نیتز نین دھیان لگایا۔ ٹدھ بن وسدے اُجڑے کھیڑے، خالی بُت دین دُہایا۔ تیرے نام دے پے جھیڑے، جھگڑا سکے نہ کوئے مُکایا۔ کلجگ ویکھ کوڑے گیڑے، لکھ چوراسی رہیا بھوایا۔ کوئی نہ وسے تیرے نیڑے، دُور دُراڈے بھجن واہو داہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، آ کے ویکھ اپنا گھر، لوکمت ویس وٹایا۔ لوکمت کھول تکی، طاقتور تیری اوٹ تکایا۔ سمرتھ پُرکھ مار جھاتی، بند کو اڑی کُنڈا لاہیا۔ لیکھا ویکھ مائس خاکی، خاک وچ رُلی تیری لوکایا۔ تیرے نام توں سارے ہوئے عاقی، عقل کم کسے نہ آئیا۔ کوڑی کرپا مایا متا وکے ہائی، کلجگ بن ونجارا ہٹ وکایا۔ ساچا ملے نہ کوئے ساتھی، سگلا سنگ نہ کوئے رکھایا۔ رسنا جہوا ہتی دند شاستر سمرت وید پُران کرن پاٹھی، انتر آتم تیرا ناؤں نظر کسے نہ آئیا۔ بھرے بھلے ذات پاتی، تیرا روپ نہ کوئے درسایا۔ کرپا کر کملا پاتی، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دے ساچا ور، سچ تیری اوٹ تکایا۔ تیری اوٹ رہے تک، وشن برہما شو نین اٹھائیندا۔ گر اوتار رہے تھک، جگ چوکڑی پندھ نہ کوئے مُکائیندا۔ پیر پینمبر در منگن حقیقت حق، دوئے جوڑ سیس نوائیندا۔ ترے گن مایا رہی ڈھٹھ، پنچ تت ویکھ گر لائیندا۔ لکھ چوراسی کوڑی کرپا کلجگ انتم گئی پھس، فیصلہ سچ نہ کوئے سناکیندا۔ تیرے نام دا ملے نہ کسے رس، رسنا جہوا جگت ہلاکیندا۔ آ کے ویکھ کھیڑا اٹھ تت، اپ تیج دئے پر تھی آکاش من مت بُدھ تیرا راہ تکائیندا۔ آتم پر ماتم تیرا ستھر رہی گھت، ٹدھ بن یارڑے ستھر نہ کوئے ہنڈھائیندا۔ ناڑ بہتر اُبلے رت، رتی رت نہ کوئے وکھائیندا۔ کرپا کر پُرکھ سمرتھ، نیتز نین سرب بللائیندا۔ آ کے کھول اپنی اٹھ، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا دُھر دا ور، نیتز نین سرب اٹھائیندا۔ نیتز نین رہے کھول، اٹھ پر تکھ جنایا۔ پاربرہم پر بھ سچ و جا ڈھول، ڈھول دو جہاناں ناد سناکیندا۔ دھرم دوارا اکو کھول، جن بھگت لے جگایا۔ ہر گھٹ اندر جا موئل، موئل اپنا

رُوپ وٹاڻيا۔ سڄڻ تريتو دواپر ڪلج گُر اوتاراں نال جو ڪيتا قول، انتم پورا دے ڪراڻيا۔ ڪر پر ڪاش اُپر دھول، دھرنی دھرت دھول اپنا رنگ رنگاڻيا۔
 جوتی جوت سروپ هر، آپ اپنی ڪرپا ڪر، اڪو دينا ساچا ور، در تیرے آس رکھائيا۔ در رکھی آس سري بھگونت، چار جگ نين اُڻھائيا۔ ڪلج انتم ڪھيل
 ڪرے بے انت، مھما اڪھ ڪھ سکے ڪوئے نہ رانیا۔ بھيد نہ جانے ڪوئی سنت، رُوپ رکھ سکے نہ ڪوئے جنايا۔ گُر اوتار پير پيغمبر ڪھن بے انت، بے انت
 بے انت ڪھہ ڪھہ پلو سرب چُڙھراڻيا۔ بن تیرے تیرا ڪوئی نہ جانے منت، منتو ہتھ ڪسے نہ آڻيا۔ تیرا ڪھيل جگو جگنت، جگ چو ڪڙی دھار بندھائيا۔ بودھ
 اگادھا بنے پنڈت، ساچی سکھيا سچ سمجھائيا۔ ديويے دات جیرج انڌج، اُتبھج سبتج رُوپ وڪھائيا۔ دُو بے در ڪدے نہ جاوے منگت، ديونھار اڪ هو آڻيا۔
 جوتی جوت سروپ هر، آپ اپنی ڪرپا ڪر، اڪو دينا سچا ور، در تیرا سو بھ پائيا۔ در منگن اُڻھاراں بھگت، ڪير جلاھا نال رلاڻيا۔ پاربرهم تیرا ساچا وقت، گُر
 اوتار ليکھا ديويے لڪھائيا۔ نرگن هو ڪے مات پرت، سرگن تت نہ ڪوئے جنايا۔ غريب نمانے اُتے ڪر ترس، ڪو جھے ڪمے گلے لگاڻيا۔ لکھ چو راسی وچوں
 پرکھ، نام ڪسوٹی اڪو لائيا۔ جوتی جوت سروپ هر، آپ اپنی ڪرپا ڪر، اڪو دينا ساچا ور، شاه پاتشاھ شهنشاھ تیرے اگے اڪو آس رکھائيا۔ ڪير ڪھے پر بھ ٿھا ڪر
 سوامی، سو بھاونت تیری وڏياڻيا۔ ڪلج انتم دے نشانی، ست سروپ اڪ سمجھائيا۔ پڙھ پڙھ سارے تھکے تیری بانی، بان نرالا تیر نہ ڪوئے لگاڻيا۔ بن
 تیری ڪرپا ڪسے نہ ملے پد نر بانی، چو تھه گھر نہ ڪوئے سمايا۔ شاستر سمتر ويد پُران تیری مھمادی اڪھ ڪھانی، اڪھ اڪھ جوڙ جُڙاڻيا۔ قلم شاھي جگت بنی بال
 انجانی، تیری سمجھ ڪوئے نہ پائيا۔ جوتی جوت سروپ هر، آپ اپنی ڪرپا ڪر، اڪو دينا سچا ور، جن بھگتاں هو آپ سھائيا۔ بھگت ڪھن پر بھ بھگت جن، اپنے
 رنگ رنگاڻيا۔ ليکھا چکے واسنا من، من منسا رهن نہ پائيا۔ لگے بھاگ پنج تت تن، تتوت دے سمجھائيا۔ ڪر پر ڪاش نيترا ٺھ، اگیان اندھير مٹائيا۔ دُھر دا
 راگ سنا ڪن، شبد انادی ناد وچائيا۔ بھانڌا بھرم بھو دے بھن، گھرن بھنھنھار تیرے ہتھ تیری وڏياڻيا۔ دست اموک دے دھن، سچ بھنڌارا آپ
 ورتائيا۔ جوتی جوت سروپ هر، آپ اپنی ڪرپا ڪر، اڪ وڪھا سچا گھر، جس گھر تیرا ڪھيل نظری آڻيا۔ سچا ڪھيل دس بھگوان، چو تھه جگ سارے دھيان
 لگاڻيا۔ جس دا ليکھا لکھ لکھ دتا بيان، قلم شاھي بند ڪراڻيا۔ ڏھولا گایا رسنا زبان، بے زبان تیری ڪری پڙھائيا۔ ڪلمہ نبی رسول جنایا ڪلام، ڪائنات ڪر شنواڻيا۔

کرپا کر وڈ امام، محمد تیری اوٹ تکایا۔ عیسیٰ موسیٰ بردے بن غلام، دھوڑی خاک رہے رمانیا۔ پروردگار کر پچان، ویلا وقت آپ سہایا۔ ساڈی تیرے
 آگے سلام، دو جاکعبہ نظر کوئے نہ آیا۔ کلجک ویکھ انت حیران، اُمت نبی رسول گئی بھلایا۔ تیرا جانے نہ کوئی پیغام، آیت شریعت نہ کوئی وڈیایا۔
 ہوئے بالے تیرے انجان، تیرا انت کہن کوئے نہ پایا۔ بن پیشوا منگدے گئے دان، تیرے آگے جھولی ڈاہیا۔ کلجک انتم ویکھے آن، وڈ پیرن پیر
 بے پرواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، آکے ویکھ اپنا در، در بدر اپنا پھیرا پایا۔ در بدر ویکھ پر بھ خالق، خلیل تیری سرنا یا۔ چاروں
 گنٹ دے نہ کوئی پالک، پرتپالک کرے نہ کوئے لوکایا۔ گر اوتار پیر پیغمبر جو لوکمت بنائے ثالث، سارے پلو گئے چھڑایا۔ تھدہ بن لکھ چورا سی کرے
 نہ کوئی خالص، ست سروپ نہ کوئے وٹایا۔ جیواں جنتاں سادھاں سنتاں کوڑی نندرا لاه آلس، سچ ہلارا اک لگایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی
 کرپا کر، اک وکھاؤنا دھر دار، جس گرہ بہہ کے اپنا کاج رچایا۔ جس گھر بہہ کے کرے کاج، سو مندر دینا دکھایا۔ جس مندر بہہ کے مارے آواز،
 دھر سندیسہ اک منایا۔ جس سندیسے اندر تیرا راگ، کوئی سمجھ سکے نہ رانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ وکھاؤنا اک گھر، جس گرہ بہہ
 کے اپنا راگ الا یا۔ جس مندر بہہ سناویں راگ، تس ملے مان وڈیایا۔ جس گھر جگے چراغ، بن تیل باقی رُشنا یا۔ جس در رکھیں لاج، سر اپنا ہتھ لکایا۔
 جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ وکھاؤنا اپنا در، در درویش بیٹھے دھیان لگایا۔ در وکھاؤنا پر بھ ٹھا کر ایک، ایکنار تیرے آگے منگ منگایا۔
 کلجک انتم جس بدھ بھگتاں دیویں ٹیک، سر اپنا ہتھ لکایا۔ من مت بدھ اکو وار کریں بیک، نام رنگ سچ رنگایا۔ کوڑی کرپا اپنے چاڑھیں بھیٹ، جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا گئی ور، مہروان اپنا رنگ دکھایا۔ مہروان وکھاؤنا رنگ، سب بیٹھے دھیان لگایا۔ صدی پیسویں رہی لنگھ،
 گھڑی پل نہ ونڈ ونڈایا۔ گر اوتار پیر پیغمبر تیرا سُننا چاہندے چھند، شہنشاہ ساچا راگ الا یا۔ گر گھ گر سکھ ہر جن ہر بھگت کس بدھ دیویں اک انند، انند
 انند وچوں پر گٹایا۔ جنم جنم دی ٹٹی دیویں گنڈھ، ڈوری نام تند بندھایا۔ تیری آتم پر ماتم کدے نہ ہووے رنڈ، بن سہاگن خوشی منایا۔ ساچے مندر
 لاویں انگ، انگیکار اک ہو جایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا سچا ور، گھر ساچے خوشی منایا۔ گھر ساچے ویکھو وسے بھگوان، ہر

بھگون دیا کمایا۔ ویہ دس دا کھیل مہان، ہر کرتا دئے جنایا۔ زرگن سرگن ملے آن، دُور دُراڈا پندھ مُکایا۔ سنت سُہیلے لئے پہچان، لکھ چوڑاسی وچوں پھول پھلایا۔ سچ دوارے بہہ بہہ دیوے دان، داتا دانی آپ درتایا۔ گرگھ بنائے سچا کاہن، مکھ بنسری نام وجایا۔ دُھر دوار وکھائے اک مکان، سچکھنڈ ساچے پڑدہ لاہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیونہار وڈیایا۔ دیوے وڈیائی غریب نمانے، رحمت اپنی سچ کمایا۔ تختوں لاہے راجے رانے، شاہ سلطاناں خاک ملائی۔ جن بھگتاں بنھے دھرمی گانے، ڈوری تند نظر کسے نہ آئی۔ ایٹھے اوتھے دو جہان سری بھگون دیوے مانے، سر اپنا ہتھ ڈکایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گر اوتاراں پیر پیغمبراں ساچی وار ساچی تھت، پُرکھ ابناسی کر کے ہت، دین دیال ساچا مت، متر پیارا دئے وکھایا۔ گر اوتار پیر پیغمبر آو آگے، دُور دُراڈے لیا بلایا۔ کرے کھیل سورا سر بگے، شہنشاہ اپنا تھم ورتایا۔ ہر جن دیکھے اپنے رنگ رنگے، رنگ رنگیلا اکو نظری آئی۔ غریب نمانے آپے جانے چنگے مندے، وڈ داتا وڈ وڈیایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیونہار وڈیایا۔ گر اوتار پیر پیغمبر اک دُوجے ول تنگن، نیتز نین نین اٹھایا۔ کلج ویکھو پار برہم پر بھ بھگتاں آیار کھن، زرگن اپنا ویس وٹایا۔ کوڑی کرپا جڑ آیا پٹن، لوکمت رہن نہ پایا۔ سنت سُہیلے مارگ ساچا آیا دسن، دُھر دی کرے پڑھایا۔ ہر دے اندر آیا وسن، ست سرُپ سمائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لکھ چوڑاسی وچوں ورو لے مکھن، سچ مدھانا نام رکھایا۔ گر اوتار پیر پیغمبر سارے ویکھن اٹھ، لوکمت دھیان لگایا۔ پر م پُرکھ پر بھ گیا تھ، دین دیال دیا کمایا۔ جن بھگتاں دوارے رہیا جھک، سیس جگدیش رہیا نوائیا۔ نردھناں نمانیاں رہیا بچھ، گھر گھر صدا نام سٹایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیونہار وڈیایا۔ گر اوتار پیر پیغمبر اک دُوجے نوں کہن ویکھو تھت آئی سولاں گھر، دو جہاناں وچے ودھایا۔ ویہ سو دس بکرمی جس پوری کیتی سدھر، آسا ترسنا میٹ مٹایا۔ سو زور ویر پُرکھ زرگن روپ آیا بدل، جوتی جاتا نظر کسے نہ آئی۔ کلج اتنم کرے ساچا عدل، عدالت اکو اک رکھایا۔ جن بھگت چڑھائے اپنی منزل، سچ دوارے دئے پچایا۔ آپے ہوئے جن بھگتاں ہر دل، عزیز اپنا روپ وٹایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی رتڑی اک سہایا۔ آو ویکھو رت سہندی، گر اوتار رہے جس گایا۔ دین دیال بن بخشندی، بخشش اپنی رہیا کمایا۔ جن بھگتاں

پھولن دیوے نام سنگدھی، دُھر دی وست اک ورتایا۔ کر کرپا کڈھے وچوں واسنا گندی، دُرمت میل دھوایا۔ ست دھرم دی دتے اِکو ڈنڈی، آتم پر ماتم راہ چلایا۔ کرے سہاگن آتم رنڈی، ہر کنت میل ملایا۔ درتے رہن نہ دیوے کوئی بھیکھ پکھنڈی، کوڑی کریا ڈیرہ ڈھاہیا۔ اِکو ڈھولا سٹائے سچا چھندی، شہنشاہ اپنا راگ الایا۔ توڑنہارا خانہ بندی، لکھ چوڑا سی پھند کٹایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر جن سچے رہیا وڈیایا۔ آؤ ویکھو پر بھ کھیل کرے انمل، ہر کرتا بھو چُکایا۔ لوکمت دا گلشن ویکھو سچا گل، گرکھ رہیا مہکایا۔ پر بھ غنچے وچوں پرگٹ ہو یا بھل، واسنا اپنا پریم رکھایا۔ سچ پریتی گیا گھل، ہر گھولی گھول گھمایا۔ گرکھ گر سکھ ہر جن ہر بھگت لوکمت نہ جان رُل، پھڑ باہوں لئے اُٹھایا۔ ساچے کڈے تولے تول، تولنہارا اِکو نظری آیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں ویکھے چائیں چانیا۔ جن بھگتاں ویکھ پر بھ ہر ٹھاکر، نرگن نرُویر پھیرا پایا۔ کلج پار کرائے دُونگھا ساگر، نیا نوکا نام اک چٹھایا۔ مہروان ہر کرتا قادر، ظاہر ظہور نظری آیا۔ صبر پیالہ دیوے اِکو ساغر، صدق صبور ی اپنے چرن رکھایا۔ نرمل کرم کرے اُجاگر، دُرمت میل دھوایا۔ ساچا ونج اک دکھائے بن سو داگر، سو دا اپنے ہٹ وکایا، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیونہار وڈیایا۔ دیوے وڈیائی گھڑ تھت، ودی سدی نہ نال رلائیندا۔ غریب نمائیاں کر کر ہت، جگ وچھڑے میل ملائیندا۔ جس نوں جگ چو کڑی سارے لبھدے نت، سو نو ت بھگتاں اپنی کار کمائیندا۔ نرگن ہو کے بنیا پت، سرگن رُپ رنگ نہ کوئے دکھائیندا۔ سنت سہیلے پریم پریتی نال لئے کچھ، رسنا جہوانہ بول سٹائیندا۔ کایا مندر اندر دُونگھی بھوری وڑے وچ، آپ اپنا گھ چھپائیندا۔ بھو چُکائے گھر نچ، نچ آتم امرت رس چوائیندا۔ پر بھ سچے ملن دی دُھر دی بدھ، شبدی شبدی آپ سمجھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا لیکھا ویکھ دکھائیندا۔ دُھر دا لیکھا رہیا ویکھ، ویکھنہارا نظر کسے نہ آیا۔ جن بھگتاں کرے سچا ہیت، ہتکاری پھیرا پایا۔ ہر بھگت بھلوڑی مولے رُت بسنتی چیت، خزاں رُپ نہ کوئے وٹایا۔ پر م پُرکھ دا آد جگاد جگاد جگائتر کھید، کوئی سمجھ سکے نہ رایا۔ سبجگ تریتا دواپر کلج نو سو چرانوے جگ گراوتاراں پیر پیغمبراں رہیا بھیج، اتم اپنا پھیرا پایا۔ شاستر سمرت دے دے گئے سندیس، گر اوتار پیر پیغمبر واک بھوکھت جنایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا سچا ور، ہر جن ساچے

لئے ملائیا۔ ہرجن ملیا ٹھا کر اکو، پر بھہ ایکا نظری آئیا۔ آد جگاد جگ چو کڑی دیوے دُھر دی ٹیکو، ٹکا دھوڑی مستک نام اک لگائیا۔ پتت پُنت کرے بدھ بیکو، وویکی اپنا رنگ رنگائیا۔ پُرکھ اکال دین دِیال ہرجن سنت سہیلے سدا چیتو، چت وت ٹھگوری کوئے نہ پائیا۔ انتر آتم پر ماتم نچ نیتز پیکھو، باہر دوئے لوچن لبھن کوئے نہ جائیا۔ صاحب سَنگر گودی بہہ بہہ کھیدو، سچ ہلارا اکو اک دکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نرگن اپنے رنگ رنگائیا۔ نرگن رنگ رنگائے آتم چم، مائی نظر کوئے نہ آئیا۔ پُرکھ اکال کرے اپنا کم، نہہرمی اپنی کار کمائیا۔ جس دے ہتھ مرن جنم، جنم مرن دوویں اپنی جھولی پائیا۔ سو پُرکھ اکال دین دِیال کلج انتم بخشے اکو سرن، سرنگت اک سمجھائیا۔ بھے بھیانک بھو چکے مرن ڈرن، ڈرن مرن رہن کوئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچا گھر اکو اک دکھائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر گھر ویکھو سچ، ہر ساچا سچ بھجھائیا۔ سری بھگوان نوجوان مرد مردان جن بھگتاں ملے ہس ہس، رت سہنجنی آپ سہائیندا۔ ست ستوادی برہم برہادی شبد انادی مارگ دس، رہبر اکو راہ چلائیندا۔ جوت پرکاش گھر گھر نواس، بن داسی داس سیوک سیو کمائیندا۔ دُور ڈراڈے سدے پاس، جنم جنم دی پوری کرے آس، کرم کرم داروگ کٹائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی کرنی آپ کمائیندا۔ ساچی کرنی کرے پر بھہ اپنی کل، گلونتا ویکھ دکھائیا۔ جن بھگتاں پائے قیمت ل، ہر کرتا آپ چکائیا۔ ویہہ سدانی پنچ آسو جو گئے بھل، سو بھل لیکھے رہیا لگائیا۔ دوآبہ سنگت دیوے اک اک بھل، پنچ پوہ ویکھ دکھائیا۔ سچ دوارے بھلواری جائے بھل، نام مہک اک مہکائیا۔ کرے کھیل آپ ابھل، بھل وچ کدے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی کرنی آپ کمائیا۔ پنچ پوہ دا وبارا ست، ست ست وڈائیندا۔ جاندا جاندا دے رکھ، سر اپنا ہتھ ٹکائیندا۔ ہر سنگت اپنے نال لے کے آونی بھل وتھ، دُھر سندیسہ آپ الائیندا۔ کرپا کرے پُرکھ سمرتھ، سمرتھ ساچی کار کمائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، تن پنچ آپ وڈائیندا۔ تن پوہ بدھک لیکھا، ہر سَنگر پور کرائیا۔ پنچ پوہ عاشق بھلیکھا، معشوق دے سمجھائیا۔ دوہاں رکھیا دُھر دا چیتا، سری بھگوان ہوئے سہائیا۔ پنچ سکھ نال بنائے نیتا، نرگن اپنا تھم ورتائیا۔ جنم وچوں جنم دی پھیر بدلے ریکھا، مائس مائس نال ملائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن

بھگتاں کارن آیا تیج سوارن، بنائے ساچی دھارن، دھرنی دیونہار وڈیاںیا۔ تن پوہ بدھک مگن والا پنڈھ، لوکمتا پینڈا نظر نہ آئی۔ پنج پوہ ڈبن والا چند، آپ اپنا کھ چھپائی۔ ہر سنگت تیرے نال مل کے دوہاں بیڑا دیوے بنھ، آپ اپنے کندھ اٹھائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، مہروان ہوئے سہائی۔ مہروان سدا سکھانک، سکھ ساگر ویکھ دکھائی۔ پر م پرکھ پر بھ ساچا نانک، نرگن داتا وڈ وڈیاںیا۔ ہر سنگت کرے اک ہدایت، حاضر ہو سمجھائی۔ بخشش رحمت جن بھگتاں اُتے عنایت، پروردگار آپ جناںیا۔ پنج پوہ در آون دی کرے نہ کوئے کفایت، مہروان ہوئے سہائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، چار اٹھ لیکھا لکھے تھاواں تھانیا۔ چار اٹھ انک جوڑ اٹھتالی، سولاں پہر سولاں گھڑ دئے وڈیاںیا۔ جن بھگتاں پچھے بنے پالی، پرتپالک پھیرا پائی۔ لیکھے لائے پت ڈالی، بھل پاتی ویکھ دکھائی۔ پورب جنم جنہاں گھال گھالی، تنہاں لیکھا رہیا سمجھائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا سچا ور، ہر جن ساچے لئے ترائی۔ اک اک بھل دیو وند، ہر وندن وند وندائی۔ جس وچ بھری نام سنگندھ، خوشیاں روپ وٹائی۔ سو بھگتاں نال گھر جائے نینگ، بن کے پاندھی راہیا۔ راتیں ستیاں دئے اند، دئے خمار چڑھائی۔ تن دن سارے گھر وچ منگنی منگ، دوئے جوڑ دھیان لگائی۔ کرپا کر پر بھو بخشند، بخشنہار تیری وڈیاںیا۔ گرکھاں نالوں نہ ٹئے ساڈا سنگ، صدی ییسویں نہ ہوئے جدائی۔ آگے ویکھے تیرا رنگ، کی وجے سچ ودھائی۔ عاشق چھپے نہ تیرا چند، بدھک گھاؤ نہ کوئے لگائی۔ ہر سنگت تیرے پچھے ٹٹی دئے گنڈھ، جنم کرم کرم جنم پھیر بناںیا۔ کرپا کرے سورا سربنگ، سوربیر سچا شہنشاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہروان ہوئے سہائی۔ پھولن برکھالان بھل، کلی کلی مہکائی۔ تیرے نالوں وچھڑے گئے بھل، بھرم پیا لوکائی۔ جگ چوکڑی مایا ممتا گئے رُل، کرتے قیمت کوئے نہ پائی۔ دھن بھاگ توں بناںیں اپنی کل، کلونت تیری سرناںیا۔ تیرا بوٹا کدے نہ جائے بل، سنمل روپ نہ کوئے دکھائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا سچا ور، ہر جن ساچے پھیر جوائیا۔

★ ۱۷ اگھڑ ۲۰۲۰ بکرمی جسونت سنگھ دے گرہ کرتار پُر ضلع جالندھر ★

ساچی بھگتی بھگوان پریت، سری بھگوان آپ بنا ئیا۔ جس دی کرے نہ کوئی ریس، کوٹن کوٹ دھیان لگائیا۔ ہر سرنائی جگت واسنائے جیت، ست سرُپ سائیا۔ مٹھا کرے کایا کوڑا ریٹھ، امرت رس سچ بھرائیا۔ سدا سہیلا وسے چیت، سگلا سنگ نبھائیا۔ لوکات ساچی ریت، سو صاحب سنگر آپ سمجھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیونہار وڈیائیا۔ ساچی بھگتی سنگر چرن پیار، لوکات اک جنائیا۔ گرگھ گرگھ دیوے آدھار، سنت سہیلے دھیر دھرائیا۔ بھگت بھگوان لئے اٹھال، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ شبد سرُپ بن دلال، ساچا ونج آپ کرائیا۔ لیکھے لائے ہر جن گھال، کرتا قیمت آپے پائیا۔ سچ پریتی جو جن رہے بھال، تنہا اپنے رنگ رنگائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر جن اکو بوُجھ بُجھائیا۔ ساچی بھگتی سنگر ہت، ہتکاری اکو نظری آئیندا۔ لیکھ لیکھا دئے لکھ، لکھیا لیکھ آپ مٹائیندا۔ اندر وڑ کے کھولے بھیت، بھید ابھید چکائیندا۔ نظری آئے نیتن نیت، نج نیز درس دکھائیندا۔ جگت مایا نہ لائے سیک، تت گنی آپ بُجھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہروان مہر نظر اٹھائیندا۔ ساچی بھگتی سنگر سنگ، ہر کرتا آپ جنائیندا۔ کایا چولی چڑھے رنگ، ست سرُپ دکھائیندا۔ گھر سنائے اپنا چھند، ساچا راگ لائیندا۔ اگلا پچھلا میٹ پندھ، ٹھانڈے گھر بہائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جس جن اپنی بھگتی لائیندا۔ جس جن بھگتی لائے آپ بھگونت، اپنی دیا کمائیا۔ تس لیکھا لکھے بودھ اگادھا مہما انگنت، پردہ دئی دویت اٹھائیا۔ مانس جنم بنائے بنت، لکھ چوراسی وچوں دئے وڈیائیا۔ ناؤں دھرائے ہر سجن سنت، سنت سنگر رُپ ویکھے چائیں چائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جس اپنے راہ چلا ئیا۔ بھگتی مارگ دسے آپ، ناتا اپنے نال جڑائیا۔ گھر ملاوا ہر سنگر سجن ساک، باہر ٹولن کوئے نہ جائیا۔ گرہ مندر کھولے بند کواڑی تاک، پردہ اپنا آپ پرے ہٹائیا۔ ساچا دے نام ندھان جاپ، ایشان چرن دھوڑ کرائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ پریتی دیوے پاٹھ، پُستک ہتھ نہ کوئے پھرائیا۔ پُستک پاٹھ نہ کوئے کتاب، اکھر اکھر نہ کوئے سمجھائیا۔ ہر بھگت اندرے اندر کرائے اپنا جاپ، بن رسنا جہواراگ لائیا۔ آتم پر ماتم سنائے گاتھ، دُھر سندیسہ اک جنائیا۔ پتن ویکھ پر بھ بیٹھا گھاٹ، بن کھیوٹ کھیٹ ملا ہیا۔ جوتی

جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر جن لیکھا لیکھے پائیا۔ جن بھگت بھگتی رنگ رتا، رتی رت رت سُکائیا۔ پُرکھ اکال دین دیاں سَنگَر پورے ٹیکو اکو متھا، دُو بے سپس نہ کسے نواپیا۔ جگت وکار کرے ہتا، ہتیا بن چُھری کٹار حلال وکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا سچا ور، ہر جن لیکھا لیکھے وچوں سمجھائیا۔ بھگتی لیکھا اگم اتھا، بن سَنگَر ہتھ کسے نہ آسندا۔ لہ لہ تھلے جنگل جوہ اُجاڑ پہاڑ تھل اسگا، سمند ساگر کھوج کھوج جائیا۔ آگے ہو کوئی نہ پکڑے بانہہ، باہوں پکڑ پار نہ کوئے کرائیا۔ دُور دُراڈے سارے کرن نہ، سگلا سنگ نہ کوئے نبھائیا۔ ناتا تئے پُتراں ماں، پتا پوت گود نہ کوئے اُٹھائیا۔ پُرکھ اکال دین دیاں سَنگَر پورا جن بھگتاں اکو کرے ہاں، آپ اپنے انگ لگائیا۔ سچ وسائے دُھر مکان، سچکھنڈ دوارا اک سہائیا۔ ساچی بھگتی پر بھ چرن دھیان، سچ گیان اک درڑائیا۔ کلج انت ہو مہروان، مُجبت اکو اک جنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، بھگتاں دیوے سچ پریتی بھگتی دان، بھگوان اپنے در رکھائیا۔

★ پہلی پوہ ۲۰۲۰ بکرمی ہر بھگت دوار جیٹھووال ★

نرگن سرگن سرگن نرگن سو، سو پُرکھ نرنجن وڈی وڈیائیا۔ نرور نرنکار پر بھ آپے ہو، ساکار کھیل وکھائیا۔ انجھو پرکاش اگمی لو، جوتی جاتا وڈ وڈیائیا۔ آد جگادی دُھر داموہ، ست ستوادی آپ بندھائیا۔ برہم برہادی آپے چھوہ، شہنشاہ اپنی کار کمائیا۔ دو جہاناں دیوے ڈھو آ ڈھو، برہمنڈ کھنڈ ویکھے تھاوں تھانیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر امرت رس اکو چو، دُھر دی دھار ست وہائیا۔ نر نریش سچ سندیس شبد اگم آپے ہو، ہوکا ست ست درڑائیا۔ جگا جگنتر بھو نہ جانے کو، الکھ الکھنا لکھ سکے کوئی نہ رائیا۔ جگ چوکڑی بنیا رہیا نر موہ، مُجبت ہتھ نہ کسے پھرائیا۔ لکھ چوراسی جیو جنت سادھ سنت رہیا ٹوہ، گھر گھر اپنا پھیرا پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ نرگن سرگن کھیل اپار، ہر کرتا آپ کرائندا۔ آد جگادی ساچی کار، دُھر دی دھار آپ بندھائندا۔ نت نوت کھیل نرنکار، نر نرنکارا آپ کرائندا۔ جگ چوکڑی ویکھنہار، نرگن سرگن ویس وٹائندا۔ بودھ

اگادھا بول جیکار، نام نعرہ اک لگائیندا۔ کاتب بن وڈ لیکھار، قلم شاہی رنگ چڑھائیندا۔ سندیسہ دے سرب سنسار، ساکھی سچ آپ سمجھائیندا۔ قدرت
 قادر دے آدھار، کلمہ اپنا آپ سمجھائیندا۔ محبوبُ محبت کرے سچ دربار، درگاہ ساچی ویکھ وکھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی
 کرنی آپ کمائیندا۔ نرگن سرگن کرنی کرے کرتار، ہر کرتا وڈ وڈیائیا۔ وسنہار سچ دوار، سچکھنڈ ساچے سو بھاپائیا۔ محل اٹل اُچ منار، نرگن جوتی نور نور
 رُشنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچی کرنی آپ کمائیا۔ نرگن سرگن بن کے آپ، پر بھ اپنی کھیل کھائیندا۔
 سرگن دے کے نرگن جاپ، دُھر سندیسہ راگ سنائیندا۔ نرؤیر ہو کے سجن ساک، سگلا سنگ نبھائیندا۔ پوتر ہو کے کھولے تاک، پتت پار کرائیندا۔
 اندر وڈ کے دسے بات، ہر باطن آپ سمجھائیندا۔ مندر چڑھ کے مارے جھات، درگھر ساچے سو بھاپائیندا۔ ماہی بن کے ویکھے پتن گھاٹ، کنارہ اپنے
 ہتھ رکھائیندا۔ پاندھی بن کے میٹے واٹ، دو جہاناں پندھ چکائیندا۔ پرکاش ہو مٹائے اندھیری رات، جوتی چند اک چکائیندا۔ ستگر ہو سناوے گاتھ، دُھر
 دا ڈھولا راگ الائیندا۔ کنت ہو کے بنے کملاپات، ناری نر نرائن پرنائیندا۔ داتا ہو کے کھولے ڈونگھا کھات، اتوٹ اٹھ آپ ورتائیندا۔ نرگن ہو کے
 لیکھ چکائے اپنی ذات، ذات اذاتی ونڈ نہ کوئے ونڈائیندا۔ آد جگاد جگ چوکڑی دو جہاناں ویکھے حالات، حالت سب دی آپ بنائیندا۔ پُرکھ اکالا دین دِیالا
 ہرکھ سوگ نہ پائے وفات، مڑھی گور نہ آسن لائیندا۔ پیالہ مدھ نہ کوئے آب حیات، امرت رس مکھ نہ کوئے رکھائیندا۔ دیونہارا دُھر دی دات، وڈ
 بھنڈاری آپ ورتائیندا۔ ویکھنہارا کانتات، لوک پر لوک کھوج کھوجائیندا۔ بخشنہارا سرب نجات، مہر نظر نین اٹھائیندا۔ سناونہارا بھوکت واک، گر
 اوتاراں پیر پیغمبراں آپ پڑھائیندا۔ جانہارا لیکھامات، دھرنی دھرت دھول سو بھاپائیندا۔ وسنہارا اک اِکانت، نر ہر نظر کسے نہ آئیندا۔ رچنہارا رچنا
 آد، انت اپنے وچ چھپائیندا۔ کھیلنہارا کھیل برہماد، برہمانڈ اپنی کار کمائیندا۔ اُچاونہارا سنت سادھ، صادق اپنے رنگ رنگائیندا۔ مارنہارا دُھر آواز، شبدری
 ڈھولا راگ سنائیندا۔ رچنہارا سچا کاج، نرگن سرگن سرگن سرگن اپنی کل دھرائیندا۔ کرنہارا دُھر داراج، درگاہ ساچی سو بھاپائیندا۔ بولنہارا بودھ اگادھ،
 بن رسنا جہوا راگ سنائیندا۔ بننہارا کنت سہاگ، جگ چوکڑی نار آپ پرنائیندا۔ کرنہارا سرب تیاگ، سچ دوارے بہہ بہہ آسن لائیندا۔ بناونہارا سچ سماج،

جگ چوکڑی کھیل کھلائیندا۔ نرگن سرگن سرگن نرگن دیونہارا اپنا داج، دولت نام خزانہ جھولی اک بھرائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نرگن سرگن اپنی کھیل دکھائیندا۔ نرگن سرگن کھیل دو، دو جہان وجے ودھائیا۔ نرگن سرگن دے موہ، محبت اپنے نال جڑائیا۔ نرگن سرگن کرے لو، سچ پرکاش اک رُشائیا۔ نرگن سرگن امرت دیوے چو، ساچی دھار اک وہائیا۔ نرگن سرگن دھر دی دیوے سو، ست سندیسہ نام سناٹیا۔ نرگن سرگن ڈھو آ دیوے ڈھو، پنج تت ملے وڈیائیا۔ نرگن سرگن بھونہ جانے کو، پر بھ اپنے ہتھ رکھی وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، شاہ پاتشاہ بے پرواہیا۔ نرگن سرگن بے پرواہ، بھے بھونہ کوئے رکھائیا۔ آد جگادی شہنشاہ، بھوپت اکو نظری آٹیا۔ لیکھا جانے دو جہاں، سچکھنڈ سے سچا ماہیا۔ دھر سندیسہ دیوے الاہ، شبدی شبد جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نرگن سرگن دیونہار وڈیائیا۔ نرگن سرگن دیوے دان، داتا دانی دیا کمائیندا۔ نرگن سرگن دیوے پچان، بے پچان اپنی بوجھ بُجھائیندا۔ نرگن سرگن دیوے مان، چرن کول دھیان رکھائیندا۔ نرگن سرگن دیوے گیان، برہم و دیا آپ پڑھائیندا۔ نرگن سرگن کرے کلیان، سر اپنا ہتھ رکھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، بھو ابھیدا آپ گھلائیندا۔ نرگن سرگن ہویا ایک، اینکار وجے ودھائیا۔ سرگن کہے پر بھ تیری ٹیک، دوجا نظر کوئے نہ آٹیا۔ نرگن کہے میں تیرا بھیت، گھر تیرے بیٹھا گھ چھپائیا۔ سرگن کہے تیرا روپ نہ دے کوئی رکھ، رنگ نظر کوئے نہ آٹیا۔ نرگن کہے میں کراں ہیت، گھر ساچے پھیرا پائیا۔ رل کے کھلاں اگئی کھید، سمجھ سکے کوئے نہ رائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا سچا ور، سچ سندیسہ اک سناٹیا۔ نرگن کہے سُن سرگن میت، ست ست جنائیا۔ سو پڑکھ نرنجن چلائی اپنی ریت، ہر پڑکھ نرنجن کھیل رچائیا۔ اینکار ہو انڈیٹھ، آد نرنجن نور رُشائیا۔ ابناسی کرتا گائے گیت، سری بھگوان ساچا ڈھولا راگ الائیا۔ پاربرہم پر بھ اک اتیت، ترے گن وچ کدے نہ آٹیا۔ سرگن تیری چلائی اگئی ریت، ریتوان ہوئے سہائیا۔ جگ چوکڑی سرگن نرگن کھیل کھیلی ٹھیک، انتم ٹھیکر بھن وکھائیا۔ سنجگ تریتا دواپر کلج سارے کردے گئے اڈیک، بن نیت دھیان لگائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر منگدے گئے بھیکھ، در درویش جھولی ڈاہیا۔ لوکمت مار جھات سناوندے گئے گیت، دھر داراگ الائیا۔ لیکھا دسدے

گئے شو دوالے مندر مسجد مٹھ مسیت، گرو دوارے گر گر بندھن پائیا۔ سرگن کرے سرگن پریت، سرگن زرگن میلا سچ سُبھائیا۔ کلجگ انت سری بھگونت پت پر میشور پروردگار سب رکھدے گئے اڈیک، نیتز لوچن نین دھیان لگائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، بھیو ابھیدا رہیا گھلائیا۔ سرگن سُن سچا سوبلا، سو صاحب آپ جنائیا۔ جگ چوکڑی رکھیا اوہلا، پڑدہ پڑدے وچ چھپائیا۔ ستنام دا دتا سوبلا، ڈھولا اک جنائیا۔ کلے اندر گایا مولا، مولا اپنا حکم منائیا۔ زرگن ہو کے سرگن نظری آیا اُپر دھولا، دھرنی دھرت وجے ودھائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کر کے گئے قولا، کیتا اقرار منگ منگائیا۔ پاربرہم پت پر میشور تیرا کھیل بن کایا چولا، چولی اپنا رنگ دکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سب دا لیکھا دئے جنائیا۔ ساچا لیکھا سُنو اکال، اکل کل دھاری آپ جنائیدا۔ سرگن ہو کے ملے دیال، دین اپنی دیا کمائیدا۔ زرگن سرگن کھیل کمال، دوا بندھن اِکو پائیدا۔ سرگن ناتا ٹٹے کایا مائی کھال، ہڈ ناڑی ماس چم کم کسے نہ آئیدا۔ لوکما دسے نہ کوئے نشان، نشانہ ہتھ نہ کوئے اُٹھائیدا۔ چاروں گنت ویکھ مار دھیان، نیتز نین رُپ نظر کوئے نہ آئیدا۔ زرگن سرگن اتم صفرا ہویا انک بنے نہ کوئے جہان، لیکھا لیکھ نہ کوئے جنائیدا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سرگن تیرا حال سمجھائیدا۔ سرگن تیرا انت صفرا، زیرو رُپ وٹائیا۔ اِکو رہ جائے اکھراں والا فقرہ، تت نظر کوئے نہ آئیا۔ ناتا ٹٹ جائے سچناں متراں، سگلا سنگ نہ کوئے نبھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سرگن سچ دئے درٹائیا۔ سرگن کہے کی پر بھ میرا رُپ صفرا، نشان نظر کوئے نہ آئیا۔ سُن کے میٹوں ہویا فکر، غم گین دئے ڈھائیا۔ میرے کول بے کیتا میرا ذکر، سچ بھیو دے سمجھائیا۔ تیرے نالوں زرگن سرگن کدے نہ جائے وچھڑ، وچھوڑا سہہ سکے نہ رائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اِکو دینا سچا ور، در تیرے الکھ جگائیا۔ سُن صفراے دھر دی بات، ہر کرتا آپ جنائیا۔ سرگن دیوے نہ کوئی ساتھ، زرگن اپنا میل ملائیا۔ صفراے بچھ نہ کوئی وات، مطلب حل نہ کوئے کرائیا۔ صفرا ہو کے اِکو منگ سچّی وات، پُرکھ اکال رہیا جنائیا۔ اِک اکلے بچھ میری وات، تڈھ بن میری سار کوئے نہ پائیا۔ پاربرہم پت پر میشور جے مہر کر ویکھے جھاک، بن اگھاں نین اُٹھائیا۔ تیری بچھے آپ وات، زرویر ہوئے سہائیا۔ لیکھا پورا کرے لکھیا قلم دوات، شاہی اپنے رنگ رنگائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی

کرپا کر، اکو دتا سچا ور، ساچی سِکھیا اک سمجھائیا۔ صفرا کہے میں ہویا نہال، ملی مان وڈیائیا۔ اکو دست منگاں سچ کمال، خالی جھولی آگے ڈاہیا۔ زرگن
 سرگن ہو کے بنیا تیرا لال، لالن تیرا روپ وکھائیا۔ انتم و سیا تیری دھر مسال، دو جا گھر نہ کوئے بنائیا۔ زرگن سرگن بنے دو دوہاں ویکھ اپنا حال، حال
 اپنا دے جنائیا۔ بن ایکے ہوئے کنگال، صفرا کوک کوک سٹائیا۔ دو آ صفرا بیس انک ملیا آن، جوڑا دھر دا سچ ملاییا۔ بن ایک کوئی نہ کرے پہچان، ٹیک
 نظر کوئے نہ آئیا۔ کرپا کر سری بھگوان، اکو تیری اوٹ تکائیا۔ صاحب سترگ ہو ڈیال، پُرکھ اکال حکم جنائیا۔ جگ چوکڑی اوٹڑی چال، کوئی سمجھ نہ سکے
 رانیا۔ کلج انت ویکھاں آن، زرگن اپنا پھیرا پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا سچا ور، اکو اپنا روپ درسائیا۔ صفرے سُن اپنی
 یاد، ہر کرتا آپ جنائیدا۔ ٹھا کر سوامی سُنے فریاد، بے پرواہ پھیرا پائیدا۔ جس زرگن ہو کے سرگن رچنارچی آد، سو مدھ جگاد اپنا حکم ورتائیدا۔ جس
 گھٹ گھٹ انتر ست سنایا ناد، دھر انادی ناد لائیدا۔ سو پُرکھ اکال دین دیال اپنا ایک بنائے سماج، سمگری تیری جھولی پائیدا۔ گر اوتار پیر پیغمبر چار جگ
 دے ویکھن رچیا کاج، جگ چوکڑی نال ملاییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، زیرو تیرا انک ایکا دے بدلاییا۔ زیرو ایکا
 بدلے انک، انگیکار آپ کرائیا۔ سرگن سہائے دوائے تیرا بنک، بنک دوا ری وڈ وڈیائیا۔ لیکھ چکا راؤ رنک، راج راجان حکم ورتائیا۔ نام اگم سنا ڈنک، دو
 جہان کرے شنوائیا۔ جگ چوکڑی میٹ شنک، سنساب دادے گوائیا۔ ست بنائے ساچی بنت، گھڑنہار بے پرواہیا۔ ایکے نال اک سنائے منت، منتو
 اکو اک جنائیا۔ اکو ملے ہر سہاگی کنت، کنتوہل اکو نظری آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، صفرے دیوے مان وڈیائیا۔ زیرو کہے آ اک،
 تیری اڈیک لگائیا۔ گر اوتار تیرا لیکھا گئے لکھ، پیر پیغمبر صفت صلاحیا۔ آد جگاد دھر دے پت، پتا پر میثور تیری سرنائیا۔ زرگن سرگن کر ہت، ہتکاری
 ویکھ وکھائیا۔ دھر دا لیکھا دے لکھ، لکھنہار تیری سرنائیا۔ جن بھگتاں پا بھکھ، بھجھیا بھکھیا اکو وار ورتائیا۔ لیکھے لا اپنے رت، رتی رت نہ اگن تپائیا۔
 جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا پردہ دے اٹھائیا۔ پڑدہ چک صفرا کہے، پاربرہم تیری سرنائیا۔ ست دوارے ایکا ہے، اپنا بل دھرائیا۔ تیرا
 ناؤں سدا سد رہے، جگا جگنتر تیری وڈیائیا۔ تیرا محل کدی نہ ڈھے، جس گھر وسیں آسن لائیا۔ جگ چوکڑی تیرا بھے، بھو وچ سرب لوکائیا۔ گر اوتار

پیر پینمبر تیرا نام سندیسہ گئے کہہ، لکھ چوڑاسی جیو جنت سنایا۔ پُرکھ اکال دین دیاں آد جگاد کسے دی کدے نہ لئے رے، جو کرنا کر دکھایا۔ صفر انیواں ہو کے چرنیں ڈھیہہ، بن ایکے تیری کُل نظر کسے نہ آئی۔ دُور دُراڈے نیڑے آ کے بہہ، ہر جن تیرے تیرا دھیان لگایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار وڈیایا۔ دُو آکے آمل اک، اینکار تیری سرنایا۔ میرا لیکھا پھیر لکھ، سرگن ملے وڈیایا۔ کر پیار ساچا ہت، مہروان مہر نظر اٹھایا۔ تیرے دوار یوں منگیئے بھکھ، بھچھیا جھولی پائی۔ تُوں صاحب آد جگاد جگ چوکڑی سرگن سارے لئے جت، نرگن اپنا ڈنک وجایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا سچا ور، دُوے دیوے مان وڈیایا۔ دُوے دیوے مان سری بھگونت، اینکار اک جنایا۔ دُوے تیرے آگے بن کے بنے انک، پُرکھ اکال جوڑ جڑایا۔ ویہہ توں اکی بنے بنت، اکیس اپنا رنگ رنگایا۔ لکھ چوڑاسی وچوں لہہ کے گرگھ سنت، سچن سہیلے انگ رکھایا۔ نام جنائے دُھر دامت، منتر اکو اک سمجھایا۔ گرٹھ توڑ ہوئے ہنگت، ہنگ برہم اک سمجھایا۔ اکیاں بنائے ساچی سنگت، سنگ وسے بے پرواہیا۔ سنگت چاڑھے ساچی رنگت، دو جہان اتر کدے نہ جانی۔ دُوجے در جان نہ دیوے منگت، جنہاں اپنا درس کرایا۔ ہر کا بھیو کسے نہ پایا پنڈت، ملا شیخ کہن کوئے نہ پائی۔ لہہ لہہ تھکے جیرج انڈج، اُتبیج سیتیج بھجن واہو داہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُوے ایکے ایکے دُوے دو اک کرے گڑٹایا۔ دُو آکے میں منگی منگ، ایکا نظری آیا۔ اک کہے میں سورا سربنگ، دُوے تیرا جوڑ جڑایا۔ دوہاں مل کے آیا سچ انند، انند انند وچوں پرگٹایا۔ سرگن نرگن نرگن سرگن مل کے چڑھیا چند، بن چنداں جوت چکایا۔ جن بھگتاں خوشی کرائے بند بند، بندگی اپنے نام سمجھایا۔ ناتا توڑ جگت دُہاگن رنڈ، کنت کنتوہل میل ملایا۔ ست سنا سہاگی چھند، ساچا ڈھولا راگ الایا۔ آتم پر ماتم دے انند، منگل اکو اک سنایا۔ جگ جنم دی ٹٹی گنڈھ، دُھر دا میل میل ملایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیونہار وڈیایا۔ دُوے ایکے تیری اکی، ویہہ سو چوڑاں بکرمی دھیان لگایا۔ کون ویلا پر بھ بنائے ساچی سکھی، سکھیا اکو نام سمجھایا۔ جس نوں گو بند کہہ کے گیا کھنڈیوں نکھی والوں کی، اپنے وچ چھپایا۔ پیر پینمبر جس دے نام دی لکھ لکھ دیندے گئے چٹھی، بن چٹھی رسین پھیرا پائی۔ اُس دی کھیل سدا انڈٹھی، جگ نیتز نظر کسے نہ آئی۔ بن بھگتاں دھار دے نہ کسے چٹھی، کالی کملی سب دے سر

تے اوڈھن نظری آئیآ۔ جگت واسنارس مانے پھکی، امرت دھار نہ کوئے جنائیآ۔ بن پُرکھ اکال نرگن سرگن ہو کوئی نہ بنائے دُھر دی اکی، دُو آریکا جوڑ نہ کوئے جُڑائیآ۔ صاحب سَنگَر دی ساچی اکی، لوکمت کدے نہ جائے بھٹی، ذات پات دین مذہب ونڈ نہ کوئے رکھائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیونہار وڈیائیآ۔ اگی تیرا سُن کے حال، جگدیش تاج اگھ گھلایآ۔ میں دیکھاں پر بھ دا سچ سماج، جس دی بنت آپ بنائیآ۔ چار جگ دا پچھلا میٹ رواج، مارگ اِکو اِک سمجھائیآ۔ جن بھگتاں دے کے دُھر داراج، خالی جھولی نام دھرائیآ۔ بن پڑدیوں رکھ کے لاج، سر اپنا ہتھ ٹکائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا دینا اِکو ور، پر بھ تیرے ہتھ وڈیائیآ۔ تاج کہے پر بھ میں سوہاں تیرے سیس، وڈ تیری شہنشاہیا۔ تیرا ناؤں آد جگاد جگدیش، جگدیش تیری سر نائیآ۔ تیری کوئی نہ کرے ریس، ثانی رُپ نہ کوئے وٹائیآ۔ تیرے در تے منگاں بھیکھ، بن سوالی جھولی ڈاہیا۔ نو سو پُرانوے چوکڑی تیری رکھی اڈیک، گر اوتار پیر پیغمبر دھیان لگائیآ۔ سو صاحب وقت آیا نزدیک، دُو آصفا ویکھ وکھائیآ۔ صفرے اپنے اُتے پھیر لیک، تیرا ایکا لیا بنائیآ۔ دُو اے ایکے مل کے اگی بنی ٹھیک، جس اگی وچوں ٹھا کر نظری آئیآ۔ ایس اگی دی گو بند رکھ کے گیا اڈیک، دُو رُداؤ نین اٹھائیآ۔ کون ویلا پر بھ نبھے اِک پریت، سچ پریتی لئیں لگائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اِکو دینا سچا ور، میری لاج انت رکھائیآ۔ تاج کہے پر بھ رکھیں لاج، تیرے اگے عرضیآ۔ اِک ست دارچ کے کاج، ویہ سو ستاراں بکرمی تیرا دھیان لگائیآ۔ تن سال تہاں لوکاں ماردا رہیا آواز، چوتھے سال چوتھا پد وکھائیآ۔ جس دوارے گر اوتار پیر پیغمبر سارے آون اپنی چھڈ کے پچھلی نماز، سجدہ سیس اِک جھکائیآ۔ تیرا کسے نہ پایا کوئی آواز، تیرا بھو کوئے نہ پائیآ۔ دُروں دُروں پر بھ تیرے نام دی سُن دے رہے آواز، سچ سندیسہ اِکو اِک جنائیآ۔ دھن بھاگ پر م پُرکھ کھولے اپنا راز، پڑدہ اوہلا اِک چُکائیآ۔ غریب نمانے کو جھے کملے بھگت بھگوان سدے اپنے پاس، پاسہ سب دادے اُٹائیآ۔ در تیرے رل مل گر اوتار پیر پیغمبر دیکھن پیندی راس، کون بدھے بھگت بھگوان گوپی کاہن نچائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اِکو دینا سچا ور، در تیرے جھولی ڈاہیا۔ تاج کہے میں سب دا تاج، بن میرے شہنشاہ نظر کوئے نہ آئیندا۔ تاج کہے میری رعیت سماج، سمگری اِکو اِک وکھائیندا۔ تاج کہے میری اِک آواز، دو جہاناں صاحب سنانیندا۔ تاج

کہے میرا اکو کاج، ہر کرتا آپ کرائیندا۔ کاج کہے میں کھولاں راز، پڑدہ اوہلا آپ اٹھائیندا۔ جن بھگتو سارے میٹوں کہو شتاباش، جو تہاڈا سنگ نبھائیندا۔ پُرکھ اکال اگے کراں ارداس، عرضوئی اکو اک سنائیندا۔ جنہاں دا لیکھا میرے اُتے لکھیا خاص، تیری شہادت سوہنگ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان نال بھگتائیندا۔ ماجھا مالوا دوآبہ جموں ویکھو وسے آس پاس، ساہمنے سب نوں نظری آئیندا۔ اکو ائی تیری خاص، خالص روپ سمجھائیندا۔ پنچ پنچ انہاں وچوں کر داس، داسی اپناراہ وکھائیندا۔ چھبھی پوہ تیرا ویکھاں کھیل تماش، درگھر ساچا سوہا پائیندا۔ اکیواں رلے اکو ساتھ، دُور دُرڈا وند وندائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی ائی آپ وڈیائیندا۔ ساچی ائی پر بھ تیری ایک، رویداس چمیار دتی وکھائیا۔ چھبھی پوہ کھولنا بھیت، ابھید آپ جنائیا۔ اکیاں کر کے سچا ہیت، ہر سنگت رنگ رنگائیا۔ سب دا داتا نیت نیت، نیرن نیر نظری آئیا۔ اکو مہر نظر سب نوں لینا ویکھ، دُوجی وند نہ کوئے وندائیا۔ پر ماتم پُرکھ دس اگئی کھید، بن کھلاری آپ کھڈائیا۔ جے کوئی لبھے ہر دی ریکھ، بن بھگتاں نظر کسے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا سچا ور، سیس تاج دیوے مان وڈیائیا۔ سیس تاج تیرا مٹیا کہنا، سو صاحب آپ جنائیا۔ چوتھے جگ دُور ہو کے بہنا، نیڑے رہن کوئے نہ پائیا۔ تیرے اکھراں مل پینا، کرتا قیمت آپ چکائیا۔ سونا سورن نہیں کوئی گہنا، جن بھگتاں بنت بنائیا۔ اکیاں وچے ہر جو بہنا، بہہ بہہ خوشی منائیا۔ ماجھا مالوا دوآبہ جموں سچ وکھائے اپنے نیناں، نین اپنے نال ملایا۔ چار ورن بنائے بھائی بھیناں، سچ سین اک سمجھائیا۔ اوچ پنچ کوئی نہ رہنا، راؤ رنگ نہ کوئے وڈیائیا۔ اکیاں اکیاں بھانا سہنا، بھادی در دُرکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا سچا ور، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، ایکا ائی کرے پروان، ائی سکھی بن لیکھ لیکھی اپنے وچ رکھائیا۔ دو اک جڑی جوڑی، ہر سنگر آپ جڑائیندا۔ اپنے ہتھ پکڑی ڈوری، تند اپنے نال بندھائیندا۔ ویکھنہارا اندھ گھوری، دو جہاناں کھوج کھوجائیندا۔ جنہاں گوہند چاڑھیا موت گھوڑی، سو موت گرگھاں چرناں ہیٹھ دہائیندا۔ کھیل کرے اپنی دوہری، دھار دھار وچوں بدلاییندا۔ گوہند سُت کرے مہری، مہر اپنا نام لگائیندا۔ امرجیت سُرجیت زورا زوری، زبردست دیا کمائیندا۔ بنتا سنگھ وست دتی کوری، کرپاندھ آپ وکھائیندا۔ بچن سنگھ نال نہ کرے چوری، کیتی گھال لیکھے پائیندا۔ منگل سنگھ پر بھ گیا بھڑی، بھڑ جنم پھیر نہ

آئیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پنچم اپنا رنگ رنگائیندا۔ پنچم مان ملے سانجھا، ہر سنگت آگے آگے رکھائیا۔ ماجھے نال جوڑ دوآبہ، دوآبہ ماجھا رُپ وٹائیا۔ سرب جیاں دا بن کے سانجھا، سانجھی وارتا اک دکھائیا۔ زرویر زرنکار جنائے اپنا سواں گا، سوانگی اپنا سوانگ رچائیا۔ امریک سنگھ پوری کرے تانگھا، پریتم سنگھ گودی گود سہائیا۔ نصیب سنگھ پائے گانڈھا، لال سنگھ چند چکائیا۔ پیارا سنگھ کھیل دوسانجھا، لیکھا سبج سُبھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پنچم دیوے مان وڈیائیا۔ دوآب ملے مان وڈیائی، ہر سنگت کھیل کھلائیندا۔ مالوے نال کرے گڑمائی، بھگت بھگوان ناتا جوڑ جڑائیندا۔ رام سنگھ دیا کمائی، کیہر سنگھ انگ لگائیندا۔ زرنجن سنگھ گاؤنا چائیں چائیں، جاگیر سنگھ جوگ دکھائیندا۔ ہر بنس سنگھ پکڑے باہیں، کلی سکھاں سو بھاپائیندا۔ پنچ ملاواں بھائی بھائی، دُئی دویت ڈیرہ ڈھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی آپ کمائیندا۔ مالوے میل کیتا کرتا، جموں جوڑ جڑائیا۔ بال اوستھا دیوے تار، گرنام خوشی دکھائیا۔ دیوی سنگھ دے آدھار، دیوا سنگھ گود بہائیا۔ پریم سنگھ کرپیار، پگی طرح دے سمجھائیا۔ رام چند سیوا لگی وچ سنسار، ثابت بلیا بے پرواہیا۔ پنجاں دے اک آدھار، انتر آتم بوجھ بُجھائیا۔ ہر سنگت ساچی دے دکھال، ویاکھیا اپنی نال جنائیا۔ اکیاں اکیو لئے بھال، ایکنکار کھوج کھوجائیا۔ جسونت سنگھ لئے اٹھال، ٹھوکر نام لگائیا۔ زرنجن سرگن بن دلال، دلالی اکو اک دکھائیا۔ سمت پندراں دے ساچے لال، ویہہ سو پکرمی بھید کھلائیا۔ پندراں کنگ جنہاں نبھائی نال، تنہاں ناتا لئے جڑائیا۔ سیس دستار بنھ لال، پنچم رنگ سو بھاپائیا۔ سوہا ویکھ ویکھ ہوئے نہال، چٹی دھار وجے ودھائیا۔ پیلا کرے آپ پرپال، نیلا نیل کنٹھ مان گوائیا۔ کالا سوسا میٹے کال، کلکاتی دے گوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اگی اگی جوڑ جڑائیا۔ اگی آگے اگی پچھے، پچھا آگا اکیاں وچ رکھائیا۔ اکیاں اندر آپے بھجے، پھرے واہو داہیا۔ جدھر ویکھو گرگھ سجے، بے گھ نظر کوئے نہ آئیا۔ مہروان ہو کے پڑدہ کجے، سر اپنا ہتھ لگائیا۔ ہر سنگت درشن کر کر رے، ویکھ ہر سنگت سنگت خوشی منائیا۔ شبد سرُپی صاحب گجے، غزل ڈھولا راگ طرز نام جنائیا۔ ماجھا مالوا دوآبہ جموں بدھے، بدھی سکے نہ کوئے جھڈائیا۔ بن کیوں کعبیوں کرائے حے، بن جُریوں لئے ملائیا۔ مندر مسیتاں وچوں باہر کڈھے، سچ دوارا اک دکھائیا۔ شو دوالے مٹھ چھڈے، تیرتھ تٹ نہ کوئے دکھائیا۔ جنگل جوہ اُجاڑ پہاڑ ڈونگھی کندر کوئی نہ لہے،

سَنگَرُ ساہکیات اپنا درس کرائیا۔ پریم پریتی نال بدھے، مدھر رس اک دکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نہہکنک نرائن نر، ساچی ائی
 ائی وچ سکھی سکھی وچ نکی اپنی دھار سمایا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، سہائے سہنجی رت اپنی تھتی، جس تھت سرگن نرگن نظری آئی۔

★ ۲ پوہ ۲۰۲۰ بکرمی ہرنام سنگھ دے گرہ گمان پرا ضلع امرتسر ★

دو جہان رہے تک، جگ چوکڑی دھیان لگائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر منگن حق، جھولی نرگن آگے ڈاہیا۔ لکھ چوڑاسی کہے پڑکھ سمرتھ، جیو جنت
 رہے دل لائیا۔ بھگت کہن بھگوان ہر دے آکے وس، دُور دُراڈے سچے ماہیا۔ ستجگ تریتا دوپر کجگ رہے نس، بن بن پاندھی راہیا۔ سنت ساجن چرنی
 رہے ڈھٹھ، دھوڑی ٹکا مستک لائیا۔ مُرید مُرشد حال رہے دس، بھید ابھیدا آپ سمجھائیا۔ گرکھ گر سکھ نیز کھول ویکھن آکھ، لوچن اپنا آپ گھلائیا۔ دُھر
 دی دے وست ساڈے ہتھ، شاہ پاتشاہ سچے شہنشاہیا۔ نرگن جوت کر پرکاش، اندھ اندھیر مٹائیا۔ شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن تیری رکھ کے
 گئے آس، آساوت تیری سرنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچا دے دُھر دا ور، وست اپنی دات ورتائیا۔ دو جہان رہے جھک، سجدہ
 سیس نوائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر رہے بچھ، دوئے جوڑ واسطہ پائیا۔ جگ چوکڑی کہن کیوں بیٹھا لگ، نرگن اپنا کھ چھپائیا۔ لکھ چوڑاسی کہے کرپا ندھان
 ٹھاکر سوامی اٹھ، بے نظیر اپنی دیا کمائیا۔ بھگت کہن بھگوان بنا ساچے سٹ، پوت سپوتے گود بہائیا۔ سنت ساجن منگن تیری اگئی رت، رت بسنتی اک
 مہکائیا۔ گرکھ گر سکھ کہن تیری کرپا بن ساڈے کول نہیں کچھ، خالی ہتھ جگت دکھائیا۔ بن تیرے نام خالی دے سے بُت، پنج تت نہ کوئے وڈیائیا۔ جگت
 واسنا رہی لٹ، لٹی سرب لوکائیا۔ بے پرواہ کیوں بیٹھا رُس، گھر گھر وچ کھ بھوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دے دُھر دا ور،
 دُھر درگا ہی اپنی دیا کمائیا۔ دو جہان کھولن آکھ، چرن کول دھیان لگائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر پندھ مکاون نس نس، بن بن پاندھی راہیا۔ لکھ چوڑاسی جیو
 جنت اکو منگے تیرا رس، رس آتم پر ماتم دے دکھائیا۔ بھگت بھگوان گرہ مندر محل اٹل نہچل جانا وس، دھام بھومکا اکو سو بھاپائیا۔ سچ سرنائی ٹھاکر رکھ،

سَت سَتوادی تیری اوٹ تکانیا۔ سرشٹ سبائی دے اکو مت، برہم و دیا کر پڑھانیا۔ برہمنڈ کھنڈ لوک پر لوک پُری لوء آکاش دھرت دھول کوئی نہ ابلے رت، رتی رت نہ کوئے تپانیا۔ پاربرہم برہم تیرا گائے جس، جس وید پُران نہ صفت صلاحیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، در گھر ساچے اکھ جگانیا۔ دو جہان کہن پر بھ ٹھا کر سوامی، ہتھ تیرے وڈیانیا۔ گر اوتار کہن پر بھ انترجامی، گھٹ گھٹ ویکھے بے پرواہیا۔ سنت بھگت کہن بودھ اگادھ شبد ناد تیری دُھر دی بانی، بان نرالا تیر چلانیا۔ لکھ چوراسی کہے راہ تگے تیرا چارے کھانی، انڈج جیرج اُتبیج سیتج بیٹھی دھیان لگانیا۔ پریم پریتی کہے تیرا امرت رس ملے پانی، سر سرور اکو نظری آئی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا سچا ور، شاہ پاتشاہ شہنشاہ ہتھ تیرے وڈیانیا۔ ہتھ تیرے وڈیائی ٹھا کر، پاربرہم تیری سرنایا۔ کلج ویکھ ڈونگھا ساگر، گھر گسپھر اپنا پھیرا پانیا۔ سچ کرے نہ کوئی عادل، عدالت حق نہ کوئے دکھانیا۔ چار گنٹ اندھیرا بادل، نوری چند نہ کوئے چکانیا۔ سنت سہیلے بن تیرے ہوئے پاگل، ساچی سُدھ نہ کوئے دھرائیا۔ تیرا لیکھا پڑھ پڑھ تھکے اُتے کاغذ، تیرا رُپ نظر کسے نہ آئی۔ سری بھگوان جنان چر نہ ہوئیوں حاضر، حضرت اپنا پھیرا پانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا سچا ور، سب تیرا دھیان لگانی۔ حاضر ہو ہر مہروان، وڈ وڈے تیری وڈیانیا۔ جن بھگتاں دے درس دان، دید عید چند چکانیا۔ محبوب مل سچ گھر آن، مُجبت اپنی اک سمجھانیا۔ محل اٹل سوہے مکان، گرہ مندر و بے ودھانیا۔ دیک جوتی جگے سچا بھان، اکو نور ہوئے رُشانیا۔ سچ سگھاسن بیٹھے آن، سچ سہنجنی سو بھا پانیا۔ نظری آئے اکو کاہن، نور ظہور اک دکھانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا سچا ور، صاحب سلطان در تیرا سچا بھانیا۔ صاحب سلطان ٹھا کر میت، بے انت بے پرواہیا۔ بودھ اگادھ شبد اناد دُھر سنا اکو گیت، سوہلا ڈھولا اکو گایا۔ چرن کول اُپر دھول آتم مول دے پریت، ساچی سکھیا اک درڑایا۔ دوس رین گھڑی پل اٹھے پھر و سین چیت، جگت ٹھگوری رُپ نہ کوئے دھرایا۔ متر پیارے ٹھانڈے دربارے نظری آہست کیٹ، اوج نیچ راؤ رنک اپنا ڈیرہ لایا۔ در درویش منگن بھیکھ، بھچھیا بھکھت جھولی دے بھرایا۔ ترے گن پنچت من مت بُدھ اپ تیج وائے پر تھی آکاش داتے کر ٹھانڈی سپت، امرت میگھ اک برسایا۔ ست دربار ہر نرنکار کرپا دھار جن بھگتاں کر اپنی ریجھ، مہروان سر اپنا ہتھ لکایا۔ آ ویکھ کایا مندر اندر

لنگھ دلیز، دسم دوا ری اپنا کُنڈا لاہیا۔ تیری اڈیک رکھی ٹھیک، گر اوتار پیر پیغمبر لوکات گئے سمجھایا۔ پاربرہم پت پر میثور سچ سوامی دیال وسے سدا
 انیت، ترے گن وچ کدے نہ آیا۔ کرے کھیل سدا انڈیٹھ، انڈیٹھری کار کمایا۔ جگ چوکڑی صدی سدیوی گئی بیت، کلج ویلا انتم آیا۔ گر اوتار پیر
 پیغمبر سچج تریتا دوا پر کلج تیری رکھدے رہے اڈیک، سمت سمتی لیکھ لکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا سچا ور، جن بھگت تیری
 اوٹ تکایا۔ تیری اوٹ تگی پر بھ ایک، اینکار تیری سرناہیا۔ سو پُرکھ زرنجن آکے دیکھ، ہر پُرکھ زرنجن پھیرا پانیا۔ اینکار تیری ٹیک، آد زرنجن تیری
 رُشانیا۔ ابناسی کرتے تیرا لیکھ، سری بھگوان اکو نظری آہیا۔ پاربرہم برہم اپنا دس بھیت، کایا مندر اندر وڑ اپنا پڑدہ لاہیا۔ ساچی رُت بسنتی موالے
 چیت، پھل پھلوڑی اکو اک مہکایا۔ آتم پر ماتم مل کے گھر کرہیت، چری وچھنے اپنا میل ملاہیا۔ سرت سوانی شبد ہانی مل کے کھید، گھر ساچے وجے
 ودھایا۔ ڈھر سندیسہ اپنا اکو بھج، جگت وکارا بھجے واہو داہیا۔ جوتی بخش نوری تیج، اندھ اندھیر گواہیا۔ بن سخی گرگھ مانن تیری تیج، گھر ساچے سو بھاپانیا۔
 ۷۶ زویر زراکار زرنکار جوتی آکے دیکھ، بے پچان اپنا پھیرا پانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا سچا ور، ہر جن بیٹھے دھیان لگایا۔
 دھیان لگان تیرا پر بھ، بے پرواہ تیری سرناہیا۔ بن تیری کرپا کوئی نہ سکے لہ، جنگل جوہ اجاڑ پہاڑ اچے ٹلے پر بت لہ لہ تھکی لوکایا۔ تیری نظر کسے نہ
 آئی حد، حدود سکے نہ کوئے سمجھایا۔ تیرا کھیل پُرکھ سمرتھ، تیرے ہتھ وڈیایا۔ گر اوتار پیر پیغمبر جگ چوکڑی تیرا نام جگت اکھراں وچ گئے دس،
 نش اکھر در تیرے جھولی پانیا۔ اندر وڑ کے کھول کے گئے اکھ، نچ نیتز پردہ لاہیا۔ رسنا جہوا بتی دند بول چلایا ہٹ، بن ونجارے جگت کار کمایا۔ ڈھر
 سندیسہ دے کے گئے سچ، ست ستوادی تیرا راہ جنایا۔ بن پُرکھ اکال کوئی نہ مانے ڈھر دارس، رسا نظر کوئے نہ آہیا۔ کلج انت سری بھگونت جن
 بھگتاں پوری کر آس، آسا ترسنا تر کھا دے بھجھایا۔ چرن کول اُپر دھول دھرنی دھرت سب رکھ پاس، وچھوڑا نظر کوئے نہ آہیا۔ سچ کنارہ ملے تیرا
 گھاٹ، پتن ملے سچا ماہیا۔ بیس پیسے چکے واٹ، پاندھی اپنے پندھ مکایا۔ شبد اگنی چاڑھ راتھ، بن رتھوا ہی سیو کمایا۔ نام جیکارا بول الکھ، الکھ الکنے
 اک الکھ جگایا۔ در تیرے توں لینا حق، حقیقت اپنی منگ منگایا۔ بے پرواہ نہ جائیں اک، خوشی غمی وچ ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ تیرا ناؤں پُرکھ سمرتھ،

شہنشاہ تیری سرنائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دے دھر داور، سنت سہیلے گرو گر چیلے بیٹھے جھولی ڈاہیا۔ جھولی ڈاہی کئی کھول، گنڈھ نظر کوئے نہ آئیا۔ کرپا کر کے تول تول، نام ترازو کنڈا ہتھ اٹھائیا۔ ہب وست تیرے کول، اتوٹ اتوٹ ورتائیا۔ تیرے صدقے رہی اڈول، بھرمی بھرم نہ کوئے بھلائییا۔ دُور دُراڈے وس کول، نیرن نیرا نظری آئیا۔ نانک گو بند کر کے گیا قول، کلجک انتم پورا دے کرائیا۔ کل کلکی آوے اُپر دھول، دھرنی ہولا بھار کرائیا۔ آتم پر ماتم نجھرس امرت جن بھگتاں دیوے ساچی پاہل، کھنڈا اپنا نام وچ پھرائیا۔ سچ پریتی مٹھارس دیوے وچ گھول، شکر گڑ نہ کوئے وڈیائییا۔ کایا اندر جائے مول، مولا اپنی رت سہائییا۔ اٹا کر کے نابھ کول، جھرننا نجھراک جھرائیا۔ سچ سندیسہ سنائے بول، انخدادی راگ الائییا۔ بند کوڑا دیوے کھول، پڑدہ اوہلا آپ چکائییا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا سچا ور، بیس بیسے تیری آس رکھائییا۔ بھگت کہن پر بھ آجا نیڑے، دُور دُراڈا پندھ مکائییا۔ ساچے وس ساڈھے تن ہتھ کھیڑے، پنج تت ملے وڈیائییا۔ جگت وچھوڑا مٹن جھیرے، جھکڑا رہن کوئے نہ پائییا۔ گن گائیے تیرے میرے، توں میرا میں تیرا دوجا نظر کوئے نہ آئیا۔ گھر وچ گھر چاؤ گھنیرے، وجے تیرے نام ودھائییا۔ پریم پریتی چڑھیے بیڑے، شوہ دریا نہ کوئے رُٹھائییا۔ سچ محل وسیئے ڈیرے، جتھے سورج چند نظر کوئے نہ آئیا۔ لکھ چوراسی کوئی نہ گھیرے، ترے گن بندھن نہ کوئے دکھائییا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا سچا ور، گرگھ بیٹھے دھیان لگائییا۔ گرگھ دھیان لگان تیرا، تڈھ بن نظر کوئے نہ آئیا۔ پاربرہم پر بھ کر اپنی مہرا، مہروان مہر نظر اٹھائییا۔ آون جاون لکھ چوراسی چکے گیڑا، جم کی پھاسی رہن نہ پائییا۔ سچ دوار دیکھئے تیرا کھیڑا، جس دوارے بیٹھا چرن لکائییا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا ساچا ور، گرہ مندر دے جنائییا۔ گرہ مندر دس بھگوان، ہر بھگت رہے جنائییا۔ کون جھلے سچ نشان، نشانہ کون روپ دکھائییا۔ کون مندر سوہے مکان، کون گرہ وجے ودھائییا۔ کون سنگھاسن ہے آن، سوبھاونت کون اکھوائیا۔ کون ابناسی پُرکھ نوجوان، نہ مرے نہ جائیا۔ کون شاہو بھوپ راج راجان، شہنشاہ کون اکھوائیا۔ کون محم دیوے حکمران، حکمے اندر سرب بھوائیا۔ کون نرگن سرگن کرے پروان، جوتی جاتا وڈ وڈیائییا۔ کون بھگتاں دیوے دان، وست امولک مات ورتائییا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا سچا ور، در

تیرے منگ منگایا۔ سری بھگوان کہا ہس، جن بھگت آپ جنایا۔ جو کچھ ہے سو میرے وس، دوجا نظر کوئے نہ آیا۔ جگ چوکڑی دیواں وتھ، نت
 نوت ورتایا۔ سرب جیاں دا دیکھاں حق، حق حقیقت کھوج کھوجایا۔ زرگن سرگن مارگ دس، گر اوتار کری پڑھایا۔ پیر پینمبر سر رکھ ہتھ، کلمہ نبی
 رسول جنایا۔ بھگت بھگوان کھول اکھ، آخر اپنا میل ملایا۔ سنت سہیلے سجن رکھ، رچھیا کرے تھاؤں تھانیا۔ گرکھاں لیکھے لائے رت، رتی رت اپنے
 رنگ رنگایا۔ گر سکھ دیوے اکومت، گرمت سچ درڑایا۔ لکھ چوراسی کھیڑا کرے بھٹھ، جگت بھٹھیا راروپ وٹایا۔ پرگٹ ہو پڑکھ سمرتھ، زرگن اپنا
 پھیرا پایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگت لئے ملایا۔ جن بھگت ملاوا کرے آپ، ہتھ رکھے پر بھو وڈیایا۔ جگ جنم دامیٹ سنتاپ،
 سنساروگ چکایا۔ آتم پر ماتم دس کے جاپ، سوہنگ ڈھولا اک سمجھایا۔ پتت پنتیت کر کے پاک، پوت آپ سمجھایا۔ زرگن سرگن سجن ساک، سگلا
 سنگ دکھایا۔ بند کواڑی کھول تاک، بجر کپائی دئے تڑایا۔ گھر میٹ اندھیری رات، نور چند جوت کرے رُشانیا۔ اکو سچ دکھائے پر بھات، سندھیا نظر
 کوئے نہ آیا۔ اکو گیت گو بند گاتھ، راگ اکو اک شنوایا۔ اک سہیلا وسے ساتھ، نر نرائن اکو نظری آیا۔ کلجگ انتم بچھے وات، بے پرواہ ہوئے سہایا۔
 جن بھگتاں میل ملائے خاص، خواہش سب دی پور کرایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا سچا ور، ہر جن اپنے نال ملایا۔ ہر جن میلا
 سچ دربار، در گھر ساچا اک جنائندا۔ کلجگ انتم کر پیار، پریم پریتی اک دکھائندا۔ ساچی ریتی سر جنہار، جن بھگتاں آپ درڑائندا۔ مندر مسیتی نظر نہ
 آئے ہر نرنکار، گھٹ گھٹ اندر ڈیرہ لائندا۔ نیتز کھول ویکھو کواڑ، گھٹ گھٹ نظری آئندا۔ گرکھ لہجن نہ جائے کوئی وچ اجاڑ، جنگل جوہ نہ پھیرا
 پائندا۔ کرے پرکاش بہتر ناڑ، کایا باقی جوت جگائندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر جن ساچے آپ اٹھائندا۔ ہر جن ساچے جاؤ جاگ،
 ہر جاگرت جوت جگایا۔ ڈھردر گاہی سُن آواز، زرگن اپنا ویس وٹایا۔ نہکرمی کرے اپنا کاج، سچ کرنی دئے سمجھایا۔ غریب نمائیاں رکھے لانج، سر اپنا
 ہتھ لٹکایا۔ چرن دھوڑ کرائے مجن ماگھ، دُرمتم میل دھوایا۔ سرت سوانی شبد ملاواں کنت سہاگ، لاو چوتھی اکو وار پڑھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر،
 آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں ہوئے سہایا۔ جن بھگتاں ہوئے سہانک ہر ہر، ہر جن دیا کمائندا۔ جنم کرم دامیٹ ڈر ڈر، بھئے بھو سرب چکائندا۔

محل اٹل کایا وڑ وڑ، سچ سنگھاسن ویکھ وکھائیندا۔ آتم سیجا اپنی چڑھ چڑھ، سوبھاونت سوبھاپائیندا۔ توں میرا میں تیرا ڈھولا پڑھ پڑھ، سوہنگ راگ اک سمجھائیندا۔ جن بھگتاں بھانا سرتے جر جر، ساچا مارگ اک وکھائیندا۔ سنتاں بچھے ہر جو مر مر، مر جیوت روپ وٹائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا سچا ور، ہر جن اپنے رنگ رنگائیندا۔ ہر جن رنگے رنگ آپ، رنگ چلوں اک چڑھائیا۔ بھگت سہیلا مائی باپ، پتا پوت گود اٹھائیا۔ ست سنائے اکو چاپ، پوجا سمرن اک درڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر جن دیوے مان وڈیائیا۔ ہر جن دیوے مان، ہر سنگر دیا کمائیندا۔ کلج اتم لہے آن، لکھ چوراسی کھوج کھوجائیندا۔ شبد اگئی مارے بان، انیالا تیر چلائییندا۔ آتم پر ماتم دیوے پن کھان، جگت واسنا ترسنا بھگت مٹائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر جن ساچے نظری آئیندا۔ ہر جن نظری آئے حاضر حضور، حضرت اپنا ویس وٹائیا۔ کر کرپا جنم جنم دا معاف کرے قصور، کسوٹی اپنا نام لگائیا۔ چتر سنگھ بنائے مورکھ موڑھ، مہر نظر نین اٹھائیا۔ جس بخشے چرن دھوڑ، دُرمت میل دئے دھوایا۔ آتم دیوے اک سرور، رس اکو جام پیا ئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا سچا ور، جن بھگتاں جگت دلدر کرے دور، دکھ نظر کوئے نہ آئیا۔ دکھ روگ نہ کوئی سوگ، چنتا رنگ نہ کوئے وکھائیا۔ اکو دیوے نام جوگ، ساچی جگتی آپ سمجھائیا۔ آتم پر ماتم چگنی چوگ، سوہنگ ہنسا مانک موتی آپ سمجھائیا۔ ہو سہیلا لوک پر لوک، دو جہاناں سنگ نبھائیا۔ ایٹھے اوتھے بخشے اوٹ، اوٹ اکال اکو آپ جنائیا۔ پھڑ بہائے ساچے کوٹ، سچ دوارا دئے وکھائیا۔ جس گھر پر کاش اکو نرمل جوت، دوجا دیپ نہ کوئے وکھائیا۔ جن بھگتاں نہ جنائے کوئی مکتی موکھ، نرگن اپنی جوت اپنے وچ سمائیا۔ جس دوارے کوئی نہ سکے پہنچ، تیس مندر گرگھ بیٹھا ڈیرہ لائیا۔ جگت و دیا کوئی نہ سکے سوچ، چوڑاں و دیا ہوئی ہلائییا۔ پار برہم پر بھ جن بھگتاں مل کے مانے موع، موجودہ اپنے نال رکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں بیڑا آپ ترائیا۔ ڈبدا بیڑا دیوے تار، ہر سنگر ہتھ وڈیائیا۔ پار کنارہ سنگر وچ سنسار، چرن کول سمجھائیا۔ صاحب سنگر نمسکار، نمو نمو درڑائیا۔ بھرم بھلیکھا کوڑ نوار، جگت سنسا دئے مٹائیا۔ سد ہمیشہ پاس رہے سرجنہار، وچھڑ کدے نہ جائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر جن ساچے لئے اپائیا۔ ہر جن اپایا آپ ہر، ہر مندر دئے وڈیائیا۔ اپنی کرپا

بھگت کر، بھگتی رنگ چڑھائیا۔ نام شکتی اندر دھر، کایا بستی آپ دکھائیا۔ دُھر دا اکھر آپے پڑھ، ڈھولا راگ سنائیا۔ لیکھا جان چوٹی جڑ، مدھ اپنی رچن رچائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر جن ساچے پار کرائیا۔ ہر جن اترے پار کنار، نیا سنگر آپ چلائیندا۔ سچ دوارے دے بہال، گھر اکو اک دکھائیندا۔ لگی پریتی نبھے نال، ادھ وچکار نہ کوئے تڑائیندا۔ اکو لیکھا شاہ کنکال، اوچ نیچ نہ ونڈ ونڈائیندا۔ کلج اتنم آپے بہال، ہر جن ساچے نال ملائیندا۔ شبد سرُپی بن دلال، جگت ونجارا پھیرا پائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ہر جن جن ہر اپنے گھر وسائیندا۔ ہر جن وسنا گھر اک، اکو اک جنائیا۔ ہر جن مندر دیکھنا اک، اندرے اندر رُشنائیا۔ ہر جن منا پر بھ اک، ایکنکار وڈی وڈیائیا۔ ہر جن منگنا دان اک، نام ندھانا جھولی پائیا۔ ہر جن منگنا گیان اک، پر بھ وجے نام ودھائیا۔ ہر جن منگنا ایشان اک، چرن دھوڑی مل مل نہائیا۔ ہر جن منگنا دھیان اک، لو اتر اتنم لائیا۔ ہر جن منگنا بہان اک، گر شبد لئے چڑھائیا۔ ہر جن منگنا مکان اک، پر بھ چرن ملے سرنائیا۔ ہر جن ملنا بھگوان اک، جس ملیاں وچھڑ کدے نہ جائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر جن ساچے انگ لگائیا۔ ہر جن منگن اکو اوٹ، دوجی آس نہ کوئے رکھائیا۔ ہر جن منگن ایکا جوت، جس جوت جوتی نور دتا پائیا۔ ہر جن منگن اکو سوچ، سوچ پر بھ دھیان لگائیا۔ ہر جن منگن اکو مَوج، سنگر گودی لئے اٹھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیونہار وڈیائیا۔ ہر جن منگن ایک بھکھ، وست اک درڑائیا۔ ہر جن منگن اک سیکھ، سکھیا صاحب سمجھائیا۔ ہر جن منگن اک دس، دہ دشانہ کوئے بھوائیا۔ ہر جن منگن اک تھت، تھتے نظر کسے نہ آئیا۔ ہر جن منگن پریت نت، آد جگاد جگ چوکڑی لگی توڑ نہھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر سنتن سنگ رکھائیا۔ ہر جن منگن اک آس، آسا اک جنائیندا۔ ہر جن منگن اک پیاس، درس درسی درس جنائیندا۔ ہر جن منگن اک راس، بن گوپی کاہن نچائیندا۔ ہر جن منگن اک ذات، توں میرا میں تیرا دوجا نظر کوئے نہ آئیندا۔ ہر جن منگن اک پر بھات، سورج چند نہ کوئے چکائیندا۔ ہر جن منگن اک سوغات، سو پڑھ نہ نجن اپنی مہر جھولی پائیندا۔ ہر جن منگن چرن پریتی سچی دات، دیاوان آپ سمجھائیندا۔ جس ملیا ایہتے اوتھے بچھے نات، ناتا جگت نہ کوئے تڑائیندا۔ کو جھی کملی کلکھنی لیکھے لائے نار کمذات، سہاگن اپنے نال کرائیندا۔ اتنم کر کے مات ذات، ذات اپنی

وِجِ ملائیندا۔ جس دا لیکھا لکھ لکھ دسدی رہی قلم دوات، کلمہ نبی رسول سمجھائیندا۔ سو صاحبِ کرپا کرے آپ، آپ اپنی گود اٹھائیندا۔ ہر جن بنائے سجن ساک، سگلا سنگ نبھائیندا۔ چار جگ دا بھوکت واک، پر بھ پورا پورا کرائیندا۔ جن بھگتاں دے کے ساتھ، سنگی آپ اکھوائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جن بھگتاں پوری کرے آس، اپنی آسا جن بھگتاں وِجِ ٹکائیندا۔

★ ۳۰ پوہ ۲۰۲۰ بکرمی سورن سنگھ دے گرہ گمان پُرا ضلع امرتسر ★

بے پرواہ عرشی فرشی، بے پہچان دیا کمائیندا۔ لیکھا جانے دھول دھرتی، دھرنی دھرم دکھائیندا۔ گرگھ دھار جگ جگ نرگن سرگن ہو کے پرتی، پتلا پنچ تت دکھائیندا۔ صاحب سنگر بن لیکھے چکن نہ دیوے کسے ارتھی، اتھوا اپنا رنگ رنگائیندا۔ دو جہان کلا رکھے چڑھدی، کل اپنی نال رلائیندا۔ ہر جن آسا کدے نہ مردی، مر جیوت روپ وٹائیندا۔ سچ دوارے گھر صاحب وڈی، ست سنگر درس کرائیندا۔ جنہاں ٹھا کر بنے دردی، دردیاں درد جھولی پائیندا۔ نہ کوئی جانے آرزو عرضی، آشا اپنی ویکھ دکھائیندا۔ پُرکھ اکال کھیل نہیں فرضی، فضل رحمت آپ کمائیندا۔ پانا چیتھڑ سیویں درزی، ہڈ ماس ناڑی جوڑ بڑائیندا۔ نہ مقروض نہ دے قرضی، غرض اپنی بھگتاں نال رکھائیندا۔ جگت جہان چلے نہ کسے مرضی، راہ اپنا آپ دکھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کر کرپا ویکھ دکھائیندا۔ گرگھ آسا رہی کوک، پورب دھیان لگائیا۔ ٹدھ بن چکے نہ کوئے چوک، چوکڑی جگ گئے وہائیا۔ کوٹن وار تن کایا ماٹی دتی پھوک، گور قبر ٹکائیا۔ کوٹ وار جنم اجنم کھیل کھیلیا پنچ بھوت، پنچ تت سنگ رکھائیا۔ ٹدھ بن کوئے نہ بنائے ساچا پوت، سپوت نال نہ کوئے دھرائیا۔ آسا ترسنا مٹے نہ کوئی بھوکھ، دھیرج ترپت نظر کوئے نہ آئیا۔ پھر پھر ویکھیا چارے کوٹ، دہ دشا پنڈھ مکائیا۔ بن سنگر ناتا دے جھوٹھ، سگلا سنگ نہ کوئے نبھائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر سارے کر گئے کوچ، کوچا گلی ہوکا برہمنڈ کھنڈ تیرا نام سنائیا۔ بن تیری کرپا سوچم ملی نہ کوئی سوچ، سچے ہتھ کسے نہ آئیا۔ جگت ہنکاری اُچے لے ادھ موچ، نون سواکھر سمجھ کوئے نہ پائیا۔ چرن کول دھرنی دھول تیرے کوئے نہ جائے

جھک، بن مہر نظر نظر نہ کوئے ملائیا۔ کر کرپا پر بھ لیا بچھ، کلجگ انتم ویس وٹائیا۔ جگ دوپر جس لیا چک، لیکھا لیکھ نہ کوئے دکھائیا۔ تس دا دانہ پانی جگت رہیا مک، سواس سواس تھکے سیو کمائیا۔ تس اُپر کرپا کیتی تھ، مہر نظر اٹھائیا۔ پھڑ باہوں اُجل کرے مکھ، مکھ مکھ نال چھہائیا۔ پریم پیار دی ساچی رت، رتڑی اپنے نال مہکائیا۔ جنم جنم جنم دا بوٹا پئے بھٹ، پت ڈالی نال رلائییا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا سچا ور، صاحب سنگر پوہ تن لوک تن سلوک تن بن تیاں تن وڈیائیا۔

★ ۳ پوہ ۲۰۲۰ بکرمی زائَن سنگھ دے گرہ گمان پُرا ضلع امرتسر ★

پار برہم پر بھ کرپا دھار، پر دھرت دے وڈیائیا۔ در تیرے کوک کراں پکار، سچ سچ سنائیا۔ جگ چوکڑی مسکھاں چکدی رہی بھار، اپنے کندھ اٹھائیا۔ ار تھی کہے بخشش کر بخشہار، بخشیش تیرے ہتھ نظری آئییا۔ میرا لیکھا دے نوار، بن لیکھیوں لیکھے پائیا۔ میرا اہناں نال پیار، جیسہڑے تیتوں گئے بھلائییا۔ چک چک سُندی رہی گھروں باہر، مڑھی گور لکائییا۔ وینہدے رہن سجن یار، بھین بھائی سرب لوکائییا۔ میں کھیل کراں اپار، اپنی چھاتی ڈاپیا۔ جو میری چھاتی اُتے میرا چڑھیا یار، تس لوکات تت نظر کوئے نہ آئییا۔ گو بند کول میں کری پکار، پہلی وار سیس نوئییا۔ جس ویلے اُچ دا پیر بن کے چار بنائے کہار، کندھ کندھ نال ملائییا۔ میں کہاتوں سانجھیا یار، سب دا صاحب گوسائیں۔ میرے اُتے سنتوں پیر پیار، چپوت جیون روپ وٹائییا۔ میرے اوگن اوگن بخش کرپا دھار، شاہ پاتشاہ سچے شہنشاہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا سچا ور، مہر نظر اٹھائییا۔ گو بند کر کے گیا قول، اقرار میرے نال رکھائییا۔ دیواں وڈیائی اُپر دھول، دھرنی دھرت سو بھاپائییا۔ بیس پیسے آواں کول، دُور دُراڈا پنڈھ مکائییا۔ سچ دوارا دیواں کھول، دروازہ اکو نظری آئییا۔ لکھ چوراسی وچوں بھگت وِروں، آپ اپنے انگ لگائییا۔ تیرا پورا کراں بچن بول، انبولت رہیا سمجھائییا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیاوان دیا کمائییا۔ ار تھی تیرا بھار کرے تھوڑا، تھوڑی تھوڑی ونڈ ونڈائیندا۔ نیہاں ہیٹھ رکھ کے پتر جوڑا، جوڑی اپنے رنگ رنگائیندا۔

شبدا گئی چڑھ کے گھوڑا، دھرت دھول ویکھ وکھائیندا۔ زرگن سرگن سسے اُپر ہوڑا، ہاہا ٹپی میل ملائیندا۔ نال کاغذ رکھے کورا، جگت رُبیا انگ لگائیندا۔ کرے کھیل اور کاہورا، بھیو ابھیدا اپنے ہتھ رکھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا سچا ور، تیرا لیکھا لیکھے پائیندا۔ سُن ارتھی کر دھیان، ہر دھیانی آپ جنائیا۔ کرپا کرے سری بھگوان، ہر بھگون ویکھ وکھائیا۔ تیرے اُتے بالے سون نادان، بالی بدھ و بے ودھائیا۔ جس گرہ تیری ارتھی پہلی ویر رکھے آن، سچ نشان دے جھلائی۔ ساڈھے تن ہتھ مکان، نو در ویکھے چائیں چائیا۔ جن بھگتاں کر پروان، گھر ساچے لئے بہائیا۔ کھیلے کھیل نوجوان، بھیو ابھیدا آپ سمجھائیا۔ بیس بیس کرے پروان، جگت جگدیش خوشی منائیا۔ جن بھگتاں دے کے دان، جیون جیون وچوں بدلایا۔ تیری کرے پھیر سنبھال، سمبل تیرا پندھ کرائیا۔ جگ جگ جگ جو چلیا بھار، جن بھگتاں نال ہو لا کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا سچا ور، تیرا لیکھا لیکھے لایا۔ تیرا بھار جائے گھٹ، گھاٹا سنگر پور کرائیندا۔ گرگھ تیرے اُتے اپنا چرن دے رکھ، خوشی خوشی نال لگائیندا۔ مات پت بھائی بھین سجن سین سارے خوشی نال کہن ہس، واہوا گرگھ اپنے گھر جائیندا۔ جتھے ملے پُرکھ سمرتھ، دو جا نظر کوئے نہ آئیندا۔ پنچ تت لت بانہ نہ کوئی ہتھ، نو در نہ کوئے رکھائیندا۔ بن اگھاں میل کے اپنی اکھ، آخر اپنے وچ سمائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا سچا ور، سب دا لہنا پور کرائیندا۔

★ ۳ پوہ ۲۰۲۰ بکرمی اجیت سنگھ دے گرہ گمان پُرا ضلع امرتسر ★

دھن بھاگ پر بھ دتا دلاسا، دھر دی آس پُجائیا۔ خوشیاں نال میرا نکلے ہاسا، جس ویلے گرگھ آسن لایا۔ اُتے سوں بدلے کوئی نہ پاسا، انگڑائی لئے نہ کوئے لوکائیا۔ سرشٹ سبائی سدا من رہے اُداسا، جو میرے سنگ اپنا قدم اٹھائیا۔ سارے کہن پے گیا گھاٹا، نیتز نیناں نیر وہائیا۔ سنبندھی کہن ٹٹا ساکا، سجن کھ چھپائیا۔ دھیان پُت کہن وچھڑیا ماپا، پتا پوت ویکھ رہیا گر لایا۔ سنج مسان دھواں دھار میرا احاطہ، اگن لاٹ اکو نظری آئیا۔ میں کہہ

کہہ تھی میرا کوئی نہ سنے ساکہ، ساکھی سمجھے نہ کوئے جیو شو دایا۔ جس اُپجائی سولے کے چلیا داتا، وڈ داتار وڈی وڈیایا۔ سنجگ تریتا دواپر کلجگ گُر اوتارا پیر پینمبراں دا کسے نہ مٹیا آکھا، عمل سکے نہ کوئے کمایا۔ گوبند اپنے انگیٹھے اُتے ماری جھاکا، جھاکا پُرکھ اکال نال ملائیا۔ ہڈیاں بالن نہ کوئی ساتھ، کایا مائی چم کم کسے نہ آئیا۔ کوئی ہونجھ نہ سٹے تیر تھ تاٹا، بن پُرکھ اکال پار نہ کوئے کرائیا۔ جس گُرگھ امرت پیتا میرے باٹا، سو گُرگھ انگیٹھا پھول نہ کوئے دکھایا۔ سُن کے بچن جگت ار تھی نکلیا ہاسا، بھجی پھرے چائیں چانیا۔ صاحب سنگر دس اگلی باتا، کس ویلے ملے وڈیایا۔ گوبند کہے پر بھ آئے میرا پیتا ماتا، پاربرہم پھیرا پائیا۔ جن بھگتاں مناوے اپنا آکھا، آخر سب دا ڈیرہ ڈھاہیا۔ ہر جن ہر بھگت ہوئے نہ کوئے اداسا، غمی خوشی وچ پرگٹایا۔ تیری وست پر بھ تیرے پاسا، جگت پسارا کوڑا نظری آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، تیری آسا پور کرائیا۔ ار تھی کہے دس ساچی ریت، ریتوان دیا کمایا۔ کی میرے نال چل گاؤں تیرے گیت، تیرا نام دھیایا۔ مینٹوں تسلی نہ آوے ٹھیک، جگ چوکڑی دیکھی تیری لوکایا۔ سنجگ تریتا دواپر کلجگ گیا بیت، ویلا انت رہیا گر لایا۔ سری بھگوان کہے اتیت، ست سنگر آپ جنایا۔ جنہاں بھگتاں بخشاں اپنی پریت، سو میرے دوارے آون چائیں چانیا۔ نیتز مونہوں رسنا بول کوئی نہ مارے چیک، بہڑی بہڑی نہ کوئے سنایا۔ خوشیاں نال کہن ہر بھگت پر بھ گھر جائے جس دی رکھی اڈیک، سو میلا لئے ملائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان لیکھا سب دا لیکھے لایا۔

★ ۳ پوہ ۲۰۲۰ بکرمی ہر نام سنگھ دے گرہ گمان پُرا ضلع امرتسر ★

بھگت بھگوان تھاپن تھاپ، سر اپنا ہتھ لکائیندا۔ آتم پر ماتم سچا جاپ، بن رسنا جہوا بتی دند سمجھائیندا۔ بودھ اگادھا دُھر دا پاٹھ، سو صاحب آپ سمجھائیندا۔ امرت سروور تیر تھ تاٹ، گھر کنارہ اک درساہیندا۔ اندھ اندھیر مٹائے رات، جوتی نور چند چکائیندا۔ مندر چٹھ کے دیوے ساتھ، گھر گھر وچ ویکھ دکھائیندا۔ سچ پریتی بندھائے نات، ناتا بدھاتا جوڑ جڑائیندا۔ جگ چوکڑی پُچھے وات، نیت نوت پھیرا پائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی

کرپا کر، دیونہارا سچا ور، جن بھگتاں اکو راہ درسائیندا۔ بھگت بھگوان ساچا میت، متر پیارا اکو نظری آئیآ۔ سچ سندیس سنائے گیت، ڈھر دا ڈھولا راگ
 الائیآ۔ دھام دکھائے اک انڈیٹھ، نج نیتز کر رُشنائیا۔ متوت کرے سیتل سیت، دھار امرت میگھ برسائیآ۔ لیکھا توڑ مندر مسیت، سچ دوار اکو اک
 سمجھائیآ۔ جس گرہ سوامی سنگر ملے سجن اتیت، ترے گن رنگ نہ کوئے رنگائیآ۔ آد جگاد نہ ہوئے پیت، پاک پاکی نظری آئیآ۔ کوڑا کرے مٹھاریٹھ،
 رس اپنا نام بھرائیا۔ سچ دوار یوں دیوے بھیکھ، بھجھیا اکو اک ورتائیآ۔ جنم جنم جس دی رکھی اڈیک، سو ویلا وقت سہائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ
 اپنی کرپا کر، دیونہارا سچا ور، جن بھگت سدا سہائیآ۔ جن بھگت پر بھ سدا سہیلا، آد جگادی دیا کمائیندا۔ جگ چوکڑی ویکھے ویلا، تھت اپنے ہتھ رکھائیندا۔
 لیکھا جانے گرو گرو چیل، چیل گرو کھیل کھائیندا۔ پڑکھ اکال بن کے سجن سہیلا، سنگر ساچا سنگ نبھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر
 نظر آپ اٹھائیندا۔ مہر نظر کرے کرتار، ہر کرتا وڈ وڈیائیآ۔ دھرنی دھرت دھول تیج دے سوار، جس گرہ اپنا چرن لکائیآ۔ مانس مانکھ مانس لاوے پار،
 منکھتا اپنا بھيو سمجھائیآ۔ روگ سوگ چنتا ڈکھ دے نوار، بھوت پریت جن خبیث ڈیرہ ڈھاہیا۔ لکھ چوراسی وچوں لیس نکال، پھڑ باہوں گلے لگائیآ۔ سنگر
 پورا ہوئے دیال، دین دیونہار وڈیائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا لیکھے دیوے پائیآ۔ بھوت پریت نہ کوئی جن، ہر جننی ویکھ
 دکھائیندا۔ لیکھ چکائے لوک تن، پر لوک گھر وسائیندا۔ کرپا کرے ٹھا کر چھن، چھن بھنگر حکم ورتائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
 دیونہارا سچا ور، ہر جن لہنا جھولی پائیندا۔ لہنا جھولی پائے پڑکھ سمرتھ، ہر وڈا وڈ وڈیائیآ۔ انتر آتم نام بیجے ساچے وت، بھل بھلواری آپ مہکائیآ۔ ناڑی
 ناڑ نہ ابلے رت، رتی رت نہ کوئے جنائیآ۔ جانہارا مت گت، گت مت اپنی دے سمجھائیآ۔ لیکھے لائے جنہاں ملی اکو مت، سنگر مت اک درسائیآ۔
 جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا سچا ور، ہر جن ساچے سگلا سنگ دکھائیآ۔ ہر جن سنگ سنگر پیارا، دوجا نظر کوئے نہ آئیآ۔ ایٹھے اوٹھے
 دے سہارا، سیس جگدیش ہتھ لکائیآ۔ شبد گرو یودھا سور پیر بلکارا، روپ رنگ ریکھ نظر کسے نہ آئیآ۔ محل اٹل دکھائے سچھنڈ سچا گھر بارا، دیا باقی کملا پاتی
 نرگن جوت اکو اک رُشنائیا۔ سچ سنگھاسن پڑکھ ابناسن ہبے اینکارا، اکل کل دھاری اپنا ڈیرہ لائیآ۔ نام ندھان سری بھگوان ست ست بول جیکارا، ست ست

ستوادی ستم ورتایا۔ بھگت بھگونت کھیل نیارا، زرگن سرگن سرگن زرگن اپنی کار کمایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ہرجن ساچے کنٹھ لگایا۔ ہرجن کنٹھ لگائے ٹھاکر، ہر کرتا دیا کمانیدا۔ پار کرائے جگت ساگر، ڈونگھی بھور نہ کوئے زڑھانیدا۔ درگاہ ساچی دیوے آدر، چرن دوار اک دکھانیدا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، آپ اپنے گھر وسانیدا۔ ساچے گھر وسے جن سجن، ہر سنگر دیا کمایا۔ پر بھ ملے درد دکھ بھجن، بھو ساگر پار کرایا۔ نیز نام ندھان پائے انجن، اگیان اندھیر مٹایا۔ ساچے تال سچ دوارے وجن، گھر ساچے دیکھے اک شنوایا۔ دین دیال پڑدے کجن، کرتا پڑکھ بے پرواہیا۔ پچھلا لیکھا گرگھ چھڈن، آگے سنگر چلن رجایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، آد جگاد جگ چوکڑی زرگن سرگن جن بھگتاں آئے لبھن، رپ انوپ آپ دھرایا۔ رپ انوپ دھرے بھگونت، بھگون اپنی دیا کمانیدا۔ سنت سہیلے لبھے سنت، ہرجن ساچے میل ملائیدا۔ سچ پیار نار کنت، آتم پر ماتم آپ بندھانیدا۔ سچ سہنجنی سوبھاونت، سرتی شبدی جوڑ جڑانیدا۔ لیکھ چکائے جگت پنڈت، بودھ اگادھا ستم سناییدا۔ ساچی سخیاں جنائے ساچی سنگت، سنگ سوہنا آپ دکھانیدا۔ مانس جنم نہ ہووے بھنگت، جس جن اپنا میل ملائیدا۔ ناتا توڑ بہشت جنت، سورگ چرناں ہیٹھ دبانیدا۔ بھگت بھگوان اتم میلے اپنے نال انت، جوتی جوت وچ رلائیدا۔ سچ دھام سچ دوارا سچھنڈ سوبھاونت، تھر گھر اپنا رنگ دکھانیدا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا سچا ور، لکھ چوڑاسی کٹے پھاسی، بھوت پریت کل وناسی، اداسی ہرجن آپ مٹانیدا۔

★ ۳ پوہ ۲۰۲۰ بکرمی درشن سنگھ دے گرہ درگا پڑ ★

کرے پکار چیو آتم، بن نیناں نیر وہایا۔ کرپا کر پر م پر ماتم، پار برہم تیری سرنا یا۔ درشن دے جلوہ نور باطن، باہر ملے نہ کوئے وڈیا یا۔ کایا مندر اندر بن ساتھن، زرگن سگلا سنگ نبھایا۔ بودھ اگادھ شبد اگئی دس گاتھن، کلمہ اکو اک سمجھایا۔ بھومکا دکھا سچ سنگھاسن، دھام ساچا نظری آیا۔ ساچے منڈل پاراسن، سرتی شبدی گوپی کاہن نچایا۔ لکھ چوڑاسی بھری تیری رکھ کے آسن، انڈج جیرج اتبھج سیتج پھیرا پایا۔ تیری ہتھ نہ آئی میٹوں ذاتن،

ذات پات ویکھی جگت لڑائیا۔ رسنا جھوٹی دند نرگن سرگن گاؤندے تیرا بھاشن، شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن گیتا گیان دے دُہائیا۔ بھگت سنت گرگھ سجن سارے آکھن، پرم پُرکھ پر بھ داتا اکو بے پرواہیا۔ چرن کول بنھے اپنا ناتن، ناتا بدھاتا جوڑ جڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اک دکھاؤنا اپنا گھر، گھر گھر وچ پڑدہ لاہیا۔ آتم کہے پر ماتم میت، پر بھ تیرا راہ تکائیا۔ سچ سوامی صاحب اتیت، گھر آؤنا چائیں چائیا۔ سوہنگ ڈھولا تیرا گاواں گیت، مندر مسیت نظر کوئے نہ آئیا۔ بھگت بھگوان دُھر دی ریت، دوجا راہ نہ کوئے چلائی۔ مندر دس اک اندیٹھ، جس گرہ بیٹھا ڈیرہ لائی۔ کروٹ لے بدل لے پٹھ، ستمکھ نور نورانہ دے درسائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، برہوں وچھنی دے دُہائیا۔ آتم کہے پر بھ میرے ٹھاکر، ہتھ تیرے وڈیائیا۔ پر ماتم تیرا ڈونگھا ساگر، گھر گھیر بھيو کوئے نہ پائیا۔ جگ چوکڑی بنی رہی سوداگر، لکھ چوراسی ونج ہٹ چلائی۔ تیرا روپ نظر نہ آیا اک اکاگر، ست سروپ نہ کوئے درسائیا۔ بھيو کھولے نہ تیرا کوئے پُرکھ ابناسن، ابناسی تیری دھار نہ کوئے جنائی۔ ویکھ تھکی پر تھی آکاشن، گگن منڈل پُری لوء کھوج کھوجائی۔ گر اوتار پیر پیغمبر بسمل ہو کے سارے آکھن، داتا کرتا اکو نظری آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا سچا ور، در تیرے بھیکھ منگ منگائیا۔ منگے بھیکھ آتم گرگھ، گر گر دیا کمائیا۔ جنم کرم دی میٹ بھکھ، ترسنا روگ چکائیا۔ درس دکھا نرگن ستمکھ، جوتی جوت جوت رُشائیا۔ جگت وکارا پھڑ کے کٹ، شبد کھنڈا ہتھ دکھائیا۔ در دوارے آ کے بچھ، دُور ڈراڈے سچے ماہیا۔ تیرے چرن کول جاواں جھک، بندنا ڈنڈوت سیس جگدیش اک نوائیا۔ مہروان کیوں بیٹھا چپ، نرگن اپنا آپ چھپائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا دینا دُھر دا ور، بن مستک لیکھ لیکھائیا۔ گرگھ آتم رہی رو، بن نیناں نیر وہائیا۔ تیری کوئی نہ دیوے سو، کلجک بھرے بھلی سرب لوکائیا۔ امرت امیوں رس کوئی نہ دیوے چو، سائنک ست نظر کوئے نہ آئیا۔ سچ پرکاش کرے کوئی نہ لو، چاروں گنٹ اندھیرا چھپائیا۔ چيو جنت سادھ سنت اپنی کرنی گئے کھو، خالص روپ نہ کوئے دکھائیا۔ مایا متا کوڑی کرپا لگا موہ، کام کرودھ ہنکار کرے لڑائیا۔ تیرے نال صاحب ستگر کوئی نہ سکے چھوہ، انگیکار نہ کوئے اکھوائیا۔ کر کرپا مہروان اپنا دس ساچا موہ، مُجبت اکو اک رکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ میلانے ملائی۔ آتم کہے پر ماتم

میل، ملنی جگدیش کرایا۔ صاحب سوامی سجن سہیل، سنگر تیرے ہتھ وڈیا۔ لیکھا جان گرو گرجیل، گر گوبند گیا سمجھایا۔ دھام وکھا اک نویل، جس گھر بیٹھے ڈیرہ لایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچا دینا دھر داور، نہکرمی کرم کمایا۔ نہکرمی کر اپنا کرم، کرم کانڈ رہن نہ پانیا۔ کوڑی کریامیٹ بھرم، من کا مکا آپ بھوایا۔ سفل کر پنچ تت جنم، کایات و بے ودھایا۔ آتم پر ماتم مانگے تیری سرن، سرنگت اکو نظری آیا۔ لیکھا چکے ورن برن، ذات پات اوچ پنچ نہ کوئے دکھایا۔ میں تیرا ناؤں ڈھولا آئی پڑھن، گیت سہاگی ساچا چھند جنایا۔ حق منزل منزل تیرے پوڑے آئی چڑھن، بن پاندھی پندھ مکایا۔ نت اڈپکاں تیرا درشن کرن، انتر اکو دھیان لگایا۔ میرا لیکھا چکے آون جاون مرن ڈرن، بھے بھو بھرم گڑھ دے تڑھایا۔ تیری دھار تیری مانگے سرن، دوجی اوٹ نہ کوئے رکھایا۔ توں صاحب دیال کرتا پڑکھ کرنی کرن، بے عیب پروردگار تیری وڈیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیونہار وڈیا۔ گرگھ آتم درس پیاسی، آساوند اک اکھوایا۔ جنم جنم دی سیوک داسی، گر سنگر سیو کمایا۔ گھر ملاواں پڑکھ ابناسی، ابگت ناتا دے تڑایا۔ گرہ مندر اندر پائے راسی، گوپی کاہن نچایا۔ اتم کرے مات ذاتی، اذاتی روپ نہ کوئے وٹایا۔ نام ندھان دیوے داتی، دیاوان خالی جھولی آپ بھرایا۔ بند کوڑا کھول تاکی، بجرکپائی دے تڑایا۔ جام پیالہ مدھر ساقی، سچ صراحی دے دکھایا۔ تیر نشانہ مارے کاتی، نام انیلا آپ چلایا۔ پورب جنم دالہن باقی، پڑکھ اکال دیونہارا تھاؤں تھانیا۔ ناتا جانے پنچ تت خاکی، اپ تیج وائے پر تھمی آکاش کھوج کھو جایا۔ امرت آتم پر ماتم دیوے کایا بائی، ساچا کاسہ اک پھڑایا۔ نرمل جوت جوت پرکاشی، پرکاشوان اکو نظری آیا۔ اٹھے پہر رہے پر بھاتی، سندھیاروپ نہ کوئے دکھایا۔ آتم پر ماتم پر ماتم آتم بھگت بھگوت اکو ذاتی، گر سکھ گر گر وچ سمایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جس جن دکھائے اپنا گھر، تس لیکھا دے مکایا۔ آتم وچھنی میلا رام، ہر رمیا آپ کر اینیدا۔ شبد سندیسہ دے پیغام، حضرت پیر پیغمبر آپ پڑھائیندا۔ در بردا سجدہ اک سلام، صاحب سنگر نظری آئیندا۔ کلمہ کائنات کلام، مہروان آپ سمجھائیندا۔ سچ محرابے اک امام، محبوب ہر جی سو بھاپائیندا۔ شہنشاہ نوجوان، نر نرکار اک اکھو اینیدا۔ ست ستوادی کھیل دو جہان، نرگن سرگن کار کمائیندا۔ بھگت بھگوت دیکھے آن، ستجگ تریتا دو اپر کلجگ آپ ہنڈھائیندا۔ کلجگ انت ہو پردھان، سچ پردھانگی

نام کمانیندا۔ گرگھ سجن لبھے آن، لکھ چوراسی کھوج کھوجانیندا۔ چرن دھوڑ بخش اشنان، دُرمت میل دھوانیندا۔ سچ دوارے دیوے مان، درگاہ ساچی اک وکھانیندا۔ جگت وچھنی ملے آن، دُور دُراڈا پندھ مُکانیندا۔ جس پنج تت دتا دان، ترے گن اپنے گنڈھ پوانیندا۔ سو پُرکھ صاحب سلطان، سجن اکو نظری آئیندا۔ گرگھ آتم میل ملاواں سری بھگوان، بھگوان اپنی جوت جوتی وچ ملائیندا۔ لیکھا چکھے دو جہان، آون جاون پندھ چُکانیندا۔ آتم پر ماتم پر ماتم آتم اکو رُپ ست سمان، ست ست ست وچ ملائیندا۔

★ ۳ پوہ ۲۰۲۰ بکرمی رام سنگھ دے گرہ فروز پُر چھاؤنی ★

کرپا کر پُرکھ سمرتھ، شہنشاہ تیری وڈیا نیا۔ آد جگاد جگ چوکڑی تیرے وس، بندھن تیرا نظری آئیا۔ سولاں گھڑ دتی وٹھ، ویہہ سو دس بکرمی وٹی ودھانیا۔ ہر سنگت مارگ سچا دس، جگت جہان سمجھانیا۔ چھوٹا بالا آگے لایا ہس ہس، خوشی خوشی نال ملائیا۔ پندھ مُکایا نٹھ نٹھ، دو جہان چرناں ہیٹھ دبانیا۔ تیرا درس پایا بن نیز اکھ، نینی رُپ نہ کوئے وٹانیا۔ مہروان ہو کے سر رکھیا ہتھ، دین دیال دیا کمانیا۔ سچ پریتی دتی مت، دُھر دی دھار سمجھانیا۔ ساچی سیجا چڑھنا بھج، سنگھاسن اکو اک وکھانیا۔ چرن کول دوار درشن کیتا رنج رنج، ترسنا ترکھا بُجھانیا۔ چار گنٹ دہ دشا ویکھیا تیرا ہٹ، بے پرواہ تیری وڈی وڈ وڈیا نیا۔ بن رسنا جہوا گا جس، صفتی صفت صلاحیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا مارگ دتا جنانیا۔ دُھر دا مارگ دتا ایک، اینکار دیا کمانیا۔ گرہ مندر تیرا لیا ویکھ، گھر سہنجننا سو بھا پانیا۔ اندر وڈ کے آیا بھیت، باہروں سمجھ کوئے نہ رانیا۔ مہروان پر بھ نیتن نیت، نیرن نیرا ڈیرہ لائیا۔ بال انجانے کیتا ہیت، بالی بدھ سو بھا پانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، تیرے در بہہ کے آس رکھانیا۔ تیرا در ویکھیا آن، انڈ ٹھرا دھام سو بھا پانیندا۔ جس گھر وسیں صاحب بھگوان، سو مندر نظری آئیندا۔ دیکھ جوت جگے مہان، تیل باقی اور نہ کوئے رکھانیندا۔ محل اٹل سو ہے مکان، سچھنڈ ساچا سو بھا پانیندا۔ میں بالا نڈھا انجان، تیرا بھيو کوئے نہ آئیندا۔ تیرے حکمے اندر آسری بھگوان، در تیرا

درشن پائیندا۔ سکھیا دے سرب جہان، جیو جنت جگت جنائیندا۔ ایکا سمر و ساچا نام، نام ندھانا اک و کھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی آپ کمائیندا۔ ساچی کرنی کیتی سولاں گھڑ، ملی مان وڈیائی۔ بال اوستھا پوری ہوئی سدھر، صدقے واری گھولی گھول گھمائی۔ بچھلا لیکھا دتا بدل، بدلی اپنے ہتھ رکھائی۔ سچ دوارے بہہ کے کرے عدل، عدالت اکو اک لگائی۔ سوہلا ڈھولا نام سنائے غزل، راگ تال سمجھ سکے کوئی نہ رانی۔ پاربرہم پت پر میثور میرے نیڑ نہ آئی اجل، قیامت روپ نہ کوئے وٹائی۔ تیری رحمت ہو یا فضل، مہروان تیری سرنائی۔ آون جاون چچی منزل، محبوب ملیا بے پرواہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دتا سچا ور، گھر و بے ست ودھائی۔ گھر ودھائی وٹی ست، ہر سنگر درشن پایا۔ بال اوستھا برہم مت، پاربرہم پر بھ بھو چکایا۔ زرویر ہو کے کھولی اٹھ، زرگن زرگن درس دکھایا۔ نو نو چار پچھوں دتا حق، خالی جھولی آپ بھرایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا کھیل آپ رچایا۔ ساچا کھیل سری بھگوان، سولاں گھڑ ملی وڈیائی۔ بال انجانا منگے دان، بالی بدھ جھولی ڈاہیا۔ دس سال پیٹے وچ جہان، رسنا جھوا بول نہ کوئے سنائی۔ تیرے چرن بہہ کے وینہدا رہیا مار دھیان، زمیں اسمان کھوج کھوجائی۔ کون کھیل کرے بھگوان، کون کرنی کار کمائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا سچا ور، در تیرے منگ منگائی۔ تیرے در منگاں بھکھ، بیس پیسا و بے ودھائی۔ جن بھگتاں دے اپنا حص، حصہ سب دی جھولی پائی۔ سدوسے دھام انڈھ، جگ نیز نظر کسے نہ آئی۔ گرگھاں ول کر نہ پٹھ، کروٹ اپنی لے بدلایا۔ پریم پیارا ہو کے کر ہت، پریتی اپنے چرن لگائی۔ اندر وڑ کے دس بھیت، پڑدہ اوہلا آپ چکائی۔ کاتب ہو کے لکھ لکھ، لکھیا لکھ نہ کوئے مٹائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دے مان وڈیائی۔ ایکا مان وڈیائی منگے منجیتا، جگ جیون داتے تیرے آگے جھولی ڈاہیا۔ تیرا کھیل سدا بے پرتیتا، ول چھل تیری دھار نظری آئی۔ جگ چوکڑی تیری ریتا، گر اوتار پیر پیغمبر حکم منائی۔ لکھ چوراسی جیو جنت پنچ تت کایا تپے انگیٹھا، ترے گن مایا گنی لبو لائی۔ کوئی نہ کرے ٹھانڈا سیتا، تتوت نہ کوئے بھجائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا سچا ور، سال دسویں گھر تیرے منگ منگائی۔ دسویں سال منگ اگم، اگوچر تیرے ہتھ وکھائی۔ گرگھ لیکھے لاؤنا دما دم، بن دمڑی قیمت جگ نیز نظر کوئے نہ آئی۔ جو تیری دھاروں پیا جم،

اتم تیرے وچ سمایا۔ اہناں بیڑا دے بٹھ، جیسہڑے بیٹھے پندھ مُکایا۔ چھبھی پوہ ویہہ سو ویہہ بکرمی جنہاں ملنا نام دھن، سو خزانہ جھولی دے
 بھرایا۔ سری بھگوان سُن لا کر کن، چھوٹا بالا کوکے دے ڈھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا سچا ور، در تیرے سپس جھکایا۔ در
 تیرے جھکیا سپس، میرے صاحب سچے سلطانا۔ کرپا کر ہر جگدیش، مہروان وڈ مہروانا۔ تیرا لیکھا سدا اتیت، ترے بھون دھنی تیرا کھیل مہانا۔ جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا ساچا ور، نرگن سرگن سرگن نرگن کر پروانہ۔ ساچا ور دے بھگونت، تیرے اگے جھولی ڈاہیا۔ تیرا کھیل
 جگا جگنت، جگ چوکڑی دھیان لگایا۔ تیرا نام ساچا منت، منتر اک پڑھایا۔ تیری مہما سدا اگنت، لیکھا لکھت وچ نہ آیا۔ توں آد جگاد سب داکنت،
 نر نرائن وڈی وڈیا یا۔ در درویش ویکھ منگت، بیٹھے جھولی ڈاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا سچا ور، شہنشاہ تیرے اگے عرضویا۔
 تیرے اگے عرضوی سچ ارداس، در تیرا عادل نظری آئیندا۔ کرپا دے ساتھ، سجن صاحب اک اکھوائیندا۔ کلجگ اتم دے دات، دانی تیرا روپ
 نظری آئیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا سچا ور، در ساچے آس رکھائیندا۔ ساچی آس گرگھ جوڑ، جوڑی جڑے جگت جہانیا۔
 ہر جن سدا تیری لوڑ، گھر گمبھیر شاہ سلطانیا۔ کچے تند نہ ٹٹے ڈور، گڈی چڑھی وچ اسمانیا۔ گرگھ گرگھ پوہ مہینہ کوئی نہ تور، کرپا کر صاحب سلطانیا۔
 تیرے اگے نہیں کوئی زور، چرن کول منگاں بن نماںیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا سچا ور، بھوپت بھوپ راج راجانیا۔ راجن راج
 شاہو بھوپ، بھوپت تیری وڈ وڈیا یا۔ میں بالا نڈھا تیرا پوت، سپوت تیری سرنا یا۔ اٹھ ویکھ ساچی کوٹ، دشا اکو نظری آیا۔ جوتی جوت سروپ ہر،
 آپ اپنی کرپا کر، ساچا دینا ڈھر دا ور، شاہ پاتشاہ تیری سرنا یا۔ شاہ پاتشاہ شہنشاہ ویکھ اپنا قول، کیتا اقرار بھل نہ جانیا۔ دتاماں اُپر دھول، دھرتی دیون
 آئی گواہیا۔ اچھل چھلداہاری بن نہ آپ انھول، انبھلڑی کار کما یا۔ ہب دست پر بھ تیرے کول، وڈ خزانہ نظری آیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ
 اپنی کرپا کر، اکو دینا ساچا ور، لیکھا لیکھے وچوں بدلا یا۔ منحیت کہے ٹھا کر پر بھ سوامی، شہنشاہ تیری وڈیا یا۔ ہر گھٹ ویکھیں انتر جامی، اتم لکھ چوراسی
 کھوج کھوجا یا۔ جگ چوکڑی تیری نشانی، نرگن سرگن نظری آیا۔ چھوٹے بالے نہیں بدھ انجانی، تیری کرپا سو بھ سمجھ اکو اک رکھایا۔ جن بھگتاں وک

کر دھیانی، جو تیرا دھیان لگایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی دینی مان وڈیایا۔ منجیت کہے میں ویکھی دلیل، گھر تیرے سو بھا
 پائیدا۔ جن بھگت کرن مات اپیل، گھر تیرا نظری آئیدا۔ شہنشاہ شاہ پاتشاہ گرگھ نہ کر ذلیل، دوئے جوڑ عرض سنائیدا۔ جو لیکھا کرنا بستی خلیل، سو بستہ
 بٹھ اپنے رنگ رنگائیدا۔ جو لیکھا جانے جگت بھیل، بے پرواہ کار کمائیدا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کھیل آپ سمجھائیدا۔ ساچی
 کھیل دسے ہر آپ، اپنا بھو جنایا۔ چھوٹے بالے کھول تاک، ہر پڑدہ رہیا کھلایا۔ اٹھ ویکھ لکھیا بھوکھت واک، بن قلم شاہی کاغذ رہیا جنایا۔ زرگن
 دیوے سچا ساتھ، سرگن ہوئے سہایا۔ کرے کھیل پُرکھ سمراتھ، سمرتھ ہتھ وڈی وڈیایا۔ جنگل جوہ لیکھا جانے پر بھاس، پاربرہم سچا شہنشاہیا۔ اتم
 بدھک گیا آکھ، آخر اپنا لھم سنا یا۔ تیرا تیر نشانہ رکھاں یاد، یادو کل ملے وڈیایا۔ جس رچنارچی آد، سو اتم ویکھن آ یا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ
 اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، شاہ پاتشاہ سچا شہنشاہیا۔ سُن بدھک کرے وچار، من منسا وچ سمانیا۔ کرپا کر گرور گر دھار، مگند منوہر لکھمی نرائن تیری
 وڈیایا۔ ٹھا کر سوامی میت مُرار، کول نین تیری اوٹ تکایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دے سچا ور، میرا لیکھا مات چُکایا۔ تیرا لیکھا
 تیر نشانہ، نشانی اکو اک جنائیدا۔ بھو چُکائے کرشنا کاہنا، گھنٹیا اپنا راگ الائیدا۔ ساچی تھت دیوے مانا، وڈ وڈیائی تیری جھولی پائیدا۔ جیو دیاں جگ
 دے دانا، مریاں اپنی گود سہائیدا۔ کلجگ انت سیری بھگونت پہرے بانا، کل کلکی ویس وٹائیدا۔ وید ویاس لکھیا راگ ترانہ، لیکھا اپنی گنڈھ پوائیدا۔
 زرگن سرگن دو آ زیرو صفر نہ کوئی نشانہ، جگت نشانی میٹ مٹائیدا۔ شبد اگمی کھیل مہانا، جوتی جاتا آپ دکھائیدا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا
 کر، کرے کھیل ساچا ہر، مہروان اپنی دیا کمائیدا۔ جگ دوپرتن پوہ، بدھک تیر انداز بنایا۔ چرن کول گیا چھوہ، شہنشاہ خوشی دکھایا۔ جنم کرم پر بھ لئے
 ٹوہ، بھانڈا بھرم بھٹایا۔ اندر باہر نہ جائے سو، سووت جاگت لئے اٹھایا۔ زرگن سرگن کرے موہ، زرموہ نظر کوئے نہ آ یا۔ پریم پیار امرت رس چو،
 ساتک ست ست دکھایا۔ بدھک نیز نیناں رہیا رو، ہنچھواں ہار بنایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا سچا ور، میری بھل پر بھو
 بخشایا۔ میری بھل بخش پر بھ ایک، ایککار تیری سرنا یا۔ تڈھ بن نظر نہ آئے ٹیک، سر ہتھ نہ کوئے کٹایا۔ میری بدھ کر بیک، تیرا رُپ نظری

آئی۔ تیرے چرن کراں ہیئت، جس وچ دتا تیر لگایا۔ ایہہ وی پر بھ تیری کھڈ، میری چلے نہ کوئے چتر آیا۔ سوہنا ستھر تیری چنگی لگے سچ، جس دھرنی اُپر بیٹھا آسن لایا۔ تُوں آد جگاد جگ چوکڑی رہیں ہمیش، جنم مرن اپنا کھیل کرایا۔ کرپا کر کے دس اپنا بھیت، پڑدہ اوہلا آپ اٹھایا۔ جے پہلوں دیندوں میٹوں اپنا ہیئت، بھرم بھلیکھا دُور کرایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا سچا ور، آگے دینی نہ کوئے سزایا۔ آگے سزا نہ دیویں بعد موت، مریاں پر بھو ہتھ کسے نہ آسیندا۔ میں تیرا نور تیری جوت، انت تیرے آگے لکھنیدا۔ میں تیرا برہم تیری گوت، پاربرہم تُوں ہی نظری آسیندا۔ میٹوں تیری گودی بہن دا شوق، بھل بخشائیندا۔ میری آگے چلے نہ کوئی سوچ، بن سوچ سمجھ اپنا آپ تیری جھولی پائیندا۔ ایٹھے اوٹھے جاویں پہنچ، دو جہان تیری اوٹ تکائیندا۔ تریلوکی ناتھ کہے میرا کھیل کروچ، پشکر سان لکھن تیری دھار بندھائیندا۔ اتم جمبو ماننی موچ، کُشا سلمل رنگ رنگائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنی کرنی آپ جنائیندا۔ بدھک سُن دُھر دی دھار، سو صاحب آپ جنایا۔ بن پُرکھ اکال میلا ملے نہ سچ دربار، درگاہ ساچی وجے نہ کوئے ودھایا۔ تُوں جیو دیاں اپنا آپ جھولی دتا ڈال، میں امانت درگھر ساچے دیاں پُچایا۔ تن پوہ رکھنا یاد، نرگن تُوں ہو یا سرگن سرگن تُوں صفرارُپ وٹایا۔ بیس انک کہے سنسار، سیری بھگوان انک نہ کوئے بنایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل سچا ہر، تیرا لیکھا رکھیا یاد، منجیتا سولاں گھریا یاد کرایا۔ ویہہ سو ویہہ بکرمی کون ویلا تیرا بھجیا جگے چراغ، دیک جوت ہوئے رُشنائیا۔ تیرا ساچا بنے سماج، سمگری تیری نظری آئی۔ تیرا بھگت تیرا ویکھے دُھر دا کاج، کرتا کی کی کھیل رچایا۔ دُبا بیڑا ترے جہاز، شوہ دریا نہ کوئے رُڑھایا۔ سنت سہیلے رائے دھرم نہ مارے آواز، چتر گپت نہ لیکھ دکھایا۔ لاڑی موت نہ آوے پاس، کھ گھگھٹ سکے نہ کوئے اٹھایا۔ تتاں پچھے کھیلے کھیل تماش، تتاں وچ تتاں لئے جگایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا سچا ور، شہنشاہ تیرے ہتھ ڈوری نظری آئی۔ تیرے ہتھ نرمل ڈوری، تند نظر کسے نہ آسیندا۔ جگ چوکڑی ویکھیں چٹھ کے اگنی گھوڑی، دو جہاناں پھیرا پائیندا۔ کلجگ اتم ویہہ سو ویہہ بکرمی گرکھاں نالوں وچھرن والی جوڑی، تن پنج پوہ ویلا وقت تیرے بناں نہ کوئے سہائیندا۔ جنہاں دی ویہہ سو ویہہ بکرمی پریم پریتی نال ونڈنی لوہڑی، گھر سنگر جنم

دوانیندا۔ دو جہاناں نالوں کر کے چوری، گرگھ اپنے میل ملائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، دُھر سندیسہ آپ سنانیندا۔ سولان گھڑ دُھر سندیسہ، ویہہ سو ویہہ بکرمی آپ جنایا۔ تن دن ساری سنگت پر بھ دے کولوں پورا کرو لیکھا، رسنا جہوا ہر ہر گائیا۔ جن بھگتاں پچھے اپنا کرے پیتا، ہنکاری ہوئے سہایا۔ دواپر جگ دار کھے چیتا، اُبھل بُھل کدے نہ جایا۔ جن تیر نشانہ ماریا نیزہ، گھکی دھار پر گٹایا۔ تس اپنی پریم پیار دی دیوے سیجا، لاڑی مَوّت گود نہ کوئے بہایا۔ سچ سندیس ہر سنگت دوارے بھیجا، دُھر سندیسہ آپ سنانیا۔ اک اک بُھل پریم پریتی دی ساچی سہنجی سیجا، لوکمت آپ بنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا سچا ور، شاہ پاتشاہ سچا شہنشاہیا۔ سولان گھڑ سولان دن، سولان سولان ونڈ ونڈایا۔ سولان کلا وینہدی رہی کرشن گن گن، کشا شکلا پگھ جنایا۔ جس داروپ رنگ ریکھ نہ کوئی چنھ، ت سمجھ کوئے نہ پانیا۔ سو کرے کھیل سری بھگوان، جن بھگتاں ہوئے سہایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ سولان دن تگدے رہے راہ، ترے بیج دھیان لگایا۔ اٹھ ت کرن گناہ، نو در پھرے ہلکایا۔ سمجھ سکے کوئی نہ راہ، بھیو سکے نہ کوئی گھلایا۔ انتم لیکھا سکے نہ کوئی چکا، بھار مات نہ کوئے ونڈایا۔ دواپر ویلا کلج انتم رہیا سہا، سوبھاونت اپنے ہتھ رکھے وڈ وڈایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سولویں دن سولی سار کر پیار، اپنے چرن بہایا۔ سولان دن ہو یا سویرا، پوہ تن رتڑی سہایا۔ رائے دھرم دُور دُراڈا آئے نیڑا، نیرن نیر ہو سیس جھکایا۔ چتر گپت لیکھا دکھائے نہ کرے ہیرا پھیرا، پترا پترا انک اُلٹایا۔ لاڑی مَوّت مارے گیڑا، بھیجی پھرے چائیں چانیا۔ جمدوت کہن دے گھلا ویہڑا، در دروازہ نظر کوئے نہ آیا۔ پاندھی پندھ مُکا کے آئے نیڑن نیڑا، گھر ساچا ویکھ دکھایا۔ دُور دُراڈا ہو کے تگیا نظری آیا شہنشاہ شیرا، شاہ پاتشاہ سچا شہنشاہیا۔ اگے کسے نہ پئے جیرا، قدم سکے نہ کوئے اٹھایا۔ رائے دھرم کہے چتر گپت ایہہ بھگتاں ویہڑا، لاڑی مَوّت کہے گرگھ ستگر گود بہایا۔ ایتھے لیکھا نہیں تیرا میرا، میرا تیرا نظری اکو آیا۔ دواپر وچھڑیا کلج انتم بیٹھا رہیا کر کے جیرا، زیر زبر نہ کوئے دکھایا۔ پر م پُرکھ پر ماتم اپنے ہتھ رکھے نیڑا، کھیل اچرج رہیا جنایا۔ اگے ہو کے پھرے کیہڑا، بھے وچ بھجن واہو داہیا۔ ملا کہے بن مسیتوں بن شرع ریتوں چھتوں میٹوں پالو جیرا، اپنی دُور بندھایا۔ یاراں

صدیاں وینہدا رہیا کدوں مُرشد آوے میرا، مہروان پھیرا پائیا۔ جس ویلے اپنے بھگت اُتے کرے مہرا، مہر نال میرا پردہ دے تڑائیا۔ چو داں لوک چو داں طبق پر لوک رہے نہ گیزا، درگاہ ساچی لئے ملائیا۔ گرگھ وسا کایا کھیرا، گلشن اپنے لئے مہکائیا۔ اگلا لیکھا اُس دے کول ہتھیرا، پچھلا لہندا دے چکائیا۔ جبرائیل میکائیل عزرائیل اسرافیل پروردگار دوارے کوئی نہ کرے جھیرا، جھگڑا نظر کوئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا سچا ور، پچھلا قول اقرار رہیا نبھائیا۔ قول اقرار نبھے توڑ، ہر کرتا آپ نبھائیا۔ جنم جنم دا لیکھا پچھے نہ دیوے چھوڑ، لیکھا اگلے لیکھے نال ملائیا۔ اگلا حال اگلی ہور، اور ہور سمجھائیا۔ جے کوئی کر کے دیکھے غور، وینہدیاں نظر کسے نہ آئیا۔ جس دیاں ہو کے جائے بہڑ، بہڑ لئے گل لائیا۔ اٹھو دیکھو رائے دھرم دوئے ہتھ رہیا جوڑ، واسطہ اکو پائیا۔ تیرے اگے نہیں کوئی زور، جابر تیری اک سرنائیا۔ گرگھ بنے تیرے ساچے کور، شہنشاہ تیرا بنس نظری آئیا۔ اسیں درویش در مجور، سد بیٹھے سیو کمائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا سچا ور، تیرے ہتھ سرب وڈیائیا۔ سبناں دیکھ ارتھی آئی نٹھ، اپنا پندھ مکائیا۔ پر بھ چرناں گئی ڈھٹھ، دوئے جوڑ مستک لگا لائیا۔ پر بھ میرے ول اک وار تک، اپنا دھیان لگائیا۔ میرا دے میٹوں حق، میری تیج سنجی کم کسے نہ آئیا۔ چار جگ میں جگت جیواں ڈھونڈی اچے نہ گئی تھک، تھکاوٹ وچ کدے نہ آئیا۔ گھروں کڈھ پر بھاس دیواں دھک، جس پر بھاس وچ بدھک دتا ترائیا۔ خالی ہو ہوئی بے بس، بن نمائی رہی گر لائیا۔ میٹوں دتا مان توں دو فٹ، لکڑی کاٹھ جوڑ جڑائیا۔ شاہ سلطاناں راج راجاناں میں اپنے اُتے دتا رکھ، مڑھی گور دتا دبائیا۔ نو سو چرانوے چو کڑی پچھوں پہلی وار جن بھگتاں کولوں دتا ڈک، در آئی باہر کڈھائیا۔ میرے خالی دسن ہتھ، مہندی رنگ نہ کوئے رنگائیا۔ میٹوں ہور وی پیا شک، ایسے کارن نیناں نیر رہی وہائیا۔ دیکھیں کتے سارے بھگت اپنی گود نہ لئیں چک، پھر باہوں گلے لگائیا۔ کیوں بن بھگتاں میری کون رکھو پت، کون میرا سنگ نبھائیا۔ گو بند اکو وار گیا دس، چیوندیاں میرے اُتے آسن لائیا۔ مریاں خاک جگت چھار گیا سر گھت، جو چھار سادھاں سنتاں راج راجاناں منھیتا ونڈ ونڈائیا۔ ہوئی حیران سری بھگوان تیریاں بھگتاں بُرج نہ جاوے ڈھٹھ، ساڈھے تن ہتھ نظری آئیا۔ جے ناتا چھٹے ت اٹھ، جوتی جوت ملائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا ساچا ور، جن بھگتاں میری تیج نہ سو بھائیا۔ ارتھی

کہے میرا وسیرا مسان، مسدہ حل نہ کوئے کرایا۔ مریاں بچھوں میری کرن پہچان، جیوندیاں یاد کسے نہ آئیا۔ تیرے در توں منگاں دان، دوئے جوڑ جوڑ سرنائیا۔ کر کرپا سیری بھگوان، بھگوان اپنی دیا کمائیا۔ تیرے سنت تیرے بھگت جس ویلے میرے اُتے آسن لان، میں خوشیاں نال گیت گاواں چائیں چائیا۔ ساک سجن بھائی بھین مات پت جو میرے نال جان، خوشیاں وچ تیرا ناؤں دھئیایا۔ دے کے مت گیا بال انجان، ویہہ سو دس بکرمی جگت سمجھائی۔ گرگھو گرگھو جن بھگتو ساچے سنتو آگے ویکھو سیری بھگوان، پھڑ بھجاں گلے رہیا لگائیا۔ دھن بھاگ جس جیا دان دیوے آن، پتر دھیاں رُوپ وٹائیا۔ سو گرگھ جنم وچوں جنم پان، جنم جنم نال بدلایا۔ پورب لہنا چکے جہان، آگے لہنا سنگر ہتھ دکھائیا۔ سوہرے پیسے کوئی نہ آوے مُکان، نیتز نین نیر نہ کوئے وہائیا۔ سیپا کرے نہ کوئی نین، الاؤنی دے نہ کوئے سمجھائیا۔ جنہاں ٹھا کر آئے لین، اتم اپنا میل ملائیا۔ سو گرگھ جیوندے جی سدا جگ رہن، مر جیوت رُوپ وٹائیا۔ ایہہ لیکھا ار تھی دینا دین، سار تھی اپنا سار تھ پورا لئے کرایا۔ جوتی جوت سر رُوپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، کرے کھیل ساچا ہر، بھگت بوہار پیار نال چلائیا۔ تن پوہ کہے خوشی نال رلائی غمی، اگتا اکو اک جنائیا۔ بھگوان گھر بھگت آتم جی، ملی مان وڈیایا۔ نہ کوئی پاپا نہ کوئی می، پتا پُرکھ اک سرنائیا۔ نہ کوئی امڑا نہ کوئی امی، پوت گود نہ کوئے اٹھایا۔ نہ کوئی چولی نہ کوئی کٹی، انگی تن نہ کوئے پہنائیا۔ نہ کوئی دات نہ کوئی دان نہ کوئی دھنی، دولت رہیا نہ کوئے لٹائیا۔ نہ کوئی چھپر نہ کوئی چھن نہ دسے چھٹی، محل منار نہ کوئے بنائیا۔ نہ کوئی نار کھونت سنگھڑ سوانی دسے رنی، بیج سُنہجی نہ کوئے وچھائیا۔ نہ کوئی نیتز نہ کوئی کھیتز نہ کوئی اندھ اگیان اٹھی، جوتی دھار نہ کوئے دکھائیا۔ سیری بھگوان جگ جنم دی وچھڑی اپنے گھر آپ کیتی متبئی، اپنا حق گرگھ جھولی پائیا۔ لاڑی موت پھرے بھئی، بھجڑا پیٹی دے دھائیا۔ میں دھرم رائے دی آئی گھلی، سنہیہرا سچ سنائیا۔ خالی ہتھیں مڑ کے چلی، اپنا گھ بھوئیایا۔ جگ چوکڑی گرو اتار پیر پیغمبر میری مار کسے نہ جھلی، میرا پاسہ سکیا نہ کوئے بدلایا۔ کیتھوں آگیا ڈھر درگا ہی ولی چھلی، اچھل چھلدھاری اپنی کھیل کرایا۔ جس نے در آئی کر دتی جھلی، میری سوچ سمجھ بھلائیا۔ گرگھ بنا کے اپنے پریم پیار دی کلی، گھر ساچے آپ مہکائیا۔ جوتی جوت سر رُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہروان ہوئے سہائیا۔ لاڑی موت کہے کی ہویا ہائے، ہوکا بھر سنائیا۔ وڈ پیر پیرا کیتھوں گیا آئے،

آؤندا جاندا نظر کسے نہ آئیا۔ جس بھگت سہیلے اپنے لئے چھڈائے، بلہین سانوں دتا بنائیا۔ رائے دھرم نہ نیڑے آئے، چتر گپت بٹھ بستہ بیٹھا مکھ
 بھوائیا۔ ایہناں کوئی نہ دیوے پھاپے، جنہاں ملیا بے پرواہیا۔ مرن توں پہلاں جنم دوائے، کرم اپنا نال بنائیا۔ قول اقرار دا دھرم نبھائے، ادھرمی
 رُوپ نہ کوئے دکھائیا۔ سرن پڑھے دی لاج رکھائے، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ آتم پر ماتم کاج رچائے، ماتم نظر کوئے نہ آئیا۔ پتر دھی نار سنسار نہ کوئی
 کُرائے، ہاہاکار نہ کوئے دکھائیا۔ ساک سجن نہ کوئی منگائے، متر پیارے دین نہ کوئے ڈھائیا۔ کوئی نہ کہے رام سنگھ پلا گیا چھڈائے، ناتا جگت مات چکائیا۔
 کوئی نہ کہے کھارے لو چڑھائے، اشان انتم وار کرائیا۔ کوئی نہ کہے کفن لو بنائے، ساڈھے تن ہتھ پڑدہ پائیا۔ کوئی نہ کہے ار تھی اتے دیو ٹکائے، مکھ
 گھرت گھی پوائیا۔ کوئی نہ کہے کاہنی لو بلائے، جو اپنے کندھ اٹھائیا۔ کوئی نہ کہے چکھا لو چنائے، بالن مڑھیاں وچ سٹائیا۔ کوئی نہ کہے لاگی لاگنا لو بلائے،
 ویلا اتم دین سہائیا۔ کوئی نہ کہے سر پیر آگے پچھے لو بدلایے، بھانڈا پانی گاگر جگت رڑھائیا۔ کوئی نہ کہے ویکھو اکلا جاندا، سنگ نظر کوئے نہ آئیا۔ کوئی نہ
 کہے گر مکھ گھر اپنے جاندا، سارے دین ڈھائیا۔ جنہاں سنگر آپ بخشاندا، بخشش جھولی پائیا۔ تنہاں پچھے پھیرے پاندا، بھجنا پھرے واہو داہیا۔ سولاں
 دوس پہلوں گاندا، سولاں اچھیا پور دکھائیا۔ بن بھگت گھر نہ دسے ٹھاندا، اگنی رُوپ نظری آئیا۔ جن بھگتاں جن بھگت آند گواندا، سجن سین آپ
 دکھائیا۔ بھگت جن جن بھگتاں مل کہن اوہ گر مکھ جاندا، جنہاں ملیا بے پرواہیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی دیا آپ کمائیا۔ تیری دیا
 ویکھ زراں، سارے رہے دھیان لگائیا۔ جس غمی وچ دتی خوشحالی، خوشی غمی نال وٹائیا۔ بن وچولا کر دلالی، تن ویر پہلے گیا سمجھائیا۔ بن سمجھوں سارے
 رہے خالی، بدھک تیری سار کسے نہ آئیا۔ انت کرن آیا رکھوالی، بن سیوک سیو کمائیا۔ بن مڈھ توں کوئی نہ ہٹکے پت ڈالی، پتے بالے نکلے نکلے نال
 ترائیا۔ رام سنگھ بناں گھر دسے خالی، ہر سنگت ملے نہ مان وڈیائیا۔ جگ دواپر گھال گھالی، منگی منگ بن سوالی، جھولی خالی دئے بھرائیا۔ جس دا کوئی نہ
 بنے والی، تیس اپنی گود بہائیا۔ ایہو کھیل پر بھو دی زراں، شاستر سمرت وید پُران سمجھ کسے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گھر اپنے
 خوشی منائیا۔ خوشی کہے میں کی کراں تیری خوشامند، مہروان تیری وڈیائیا۔ دھن بھاگ تیری ہوئی آمد، احمق کراں کی چترائیا۔ لیکھا یاد وچ بنواس

باز، ہنوت دتا سمجھائی۔ کلج انت اکو رام کرے چان، جس چان رام سرتی سینا بناس دے کٹائی۔ اوہ کھٹرا گرگھ ورلے مات پہچان، جنہاں پیشتر
 دے سمجھائی۔ پُرکھ اکال بن کے ضامن، ظاہر ظہور لئے بچائی۔ کسے ہتھ نہ آوے کھتری براہمن، شودر ویش پلُونہ کوئے پھڑائی۔ جوتی جوت سرُپ
 ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیونہارا ور، صدقہ اکو اک رکھائی۔ غمی کہے میٹوں آوے ہاسا، ہستی پر بھ دی نظری آئی۔ جس دا دیکھیا عجیب تماشا، اچرج
 کھیل رچائی۔ سچ سچ پر بھ نوں کھندے پُرکھ ابناسا، ابناسی اپنی کل دھرائی۔ بھگت کھٹرا ہون نہ دتا وناسا، ڈھندا ڈھندا لیا بچائی۔ ایہہ پر بھو دی اپنی
 خواہشا، پچھلا لیکھا اپنے وچ رکھائی۔ سواساں وچوں سواساں دتا ساتھا، سوار تھی اکو نظری آئی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مُکا ونہارا
 پچھلی واٹا، اگلا پندھ اپنے ہتھ رکھائی۔ خوشی کہے سُن غمی بھین، کی تیتوں حال سنداواں۔ اٹھ دیکھ میرا سجن سین، جس دیاں میرے سرتے چھاواں۔
 اوہنوں لاڑی موت کی آوے لین، جنہاں دیاں بھگون پکڑیاں باہاں۔ اوتھے کوئی نہ پاوے وین، وچھوڑا ہوئے نہ پُتراں ماواں۔ جگ جگ لہنا دیوے
 دین، نت نوت جن بھگتاں تول تولے ساواں۔ اپنی چرنی دیوے بہن، نت گیت اوہدے اٹھ اٹھ گاواں۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
 ساچا دتا اک ور، کرے پیار جوں پریم پریتی اندر پُتراں ماواں۔ غمی کہے خوشی سہیلی میں کی دتاں، دس وچ کچھ نہ آئی۔ نالے روواں نالے ہساں،
 دوویں رنگ دکھائی۔ میں دیکھ کے آئی اکھاں، سری بھگوان جن بھگتاں دیا کمائی۔ جس دا وچھن نہ دتا ستھر ستھا، ناتا تھانہ تت جدائی۔ اگنی تپن نہ دتا
 بھٹھا، ہڈیاں بالن روپ وٹائی۔ بھسم رلن نہ دتی وچ گھٹا، مٹی خاک نہ کھیہہ اڈائی۔ اکو پیار اپنے وچ رتا، رنگ سچا چڑھائی۔ پھڑ باہوں کہا میں تاریا
 اپنا بچے، بچیاں والا بچے پھیر بنائی۔ ایہو کھیل پر بھو دا سچا، غمی کہے میں اکھیں دیکھ آئی۔ جوت اکالن تن پوہ آپ ماں بن گئی بچا، ننھا اپنی گود بہائی۔ بچھے
 کایا ماٹی بھانڈا دسیا کچا، اگے ٹھٹھیار اپنی گھاڑت لئی گھرائی۔ جس دا کسے نہ دیکھیا سچا، سو باڈھی اپنی بنت بنائی۔ جس دے بھانے نوں مریاں بچھوں
 سارے کہن اچھا، اوہدے اگے چلے نہ کوئے وڈائی۔ آد جگاد جگ چوکڑی لکھ چوراسی کھا کدے نہ رجا، سرب بھکھا کہے لوکائی۔ تس مہروان ہو کے جن
 بھگتاں رکھی لجا، سر اپنا ہتھ لکائی۔ بھجن والا بھانڈا نہ بھجا، ساڈھے تن ہتھ ہتھ دے بچائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُور دُراڈا آیا

بھجاء، بن پاندھی پندھ مُکائیا۔ خوشی کہے غمی ایہہ کی دسیا، پر بھہ اچرج کھیل رچائیا۔ میں دیکھیا اوہ گُرمکھاں اندر وسیا، باہروں نظر کتے نہ آئیا۔ سچ پریتی اندر پھسیا، ڈوری اپنا نام بندھائیا۔ جے کوئی گُرمکھ غصے ہو کے اگوں مارے پچھے کدے نہ ہٹیا، وانگ بچیاں گلے لگائیا۔ جے کوئی جن بھگتاں ول دیکھے آگے ہو کے ڈٹیا، اوہ دیکھو رائے دھرم دے سکے نہ کوئے سزائیا۔ اگو رنگ پریم اگمی رنگیا، لاری اپنا روپ وٹائیا۔ جن بھگتاں سیوا کردا کدے نہ سنگیا، سیوک اپنی کار کمائیا۔ سدا سدا پر بھہ چنگے کرے مندیاں، مندے چنگے آپ بنائیا۔ جگ جنم دے وچھڑے کوجھے کملے گندیاں، لکھ چوڑا سی گندگی وچوں باہر کڈھائیا۔ دوئے نیتز جگت ہین اندھیاں، اپنا درس دئے کرائیا۔ رائے دھرم دی پھاسی توڑ پھندیاں، بدھک پھاند کی دئے ترائیا۔ جس دے نال جگ جگ ہنڈھیا، سگلا سنگ بنائیا۔ کلج اتم ناتا گنڈھیا، آتم پر ماتم میل ملائیا۔ جس دے پچھے پروار پائی ڈنڈیا، اگنی آگ نہ کوئے لگائیا۔ آپ چکھیا اپنے کندھیا، کاہنی نیڑ کوئے نہ آئیا۔ کوئی نہ رکھے اتے ار تھی پھٹے ڈنڈیا، ڈنکا اپنا نام سنائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا سچا ور، لیکھا دیوے تھاؤں تھانیا۔ خوشی غمی دوویں کر سلوک، صلح کل ول دھیان لگائیا۔ اس دا کوئی نہ ملے ثبوت، صاحب وڈا وڈا وڈیا ئیا۔ محل اٹل اُچ عروج، عرش فرش دیکھ وکھائیا۔ آد جگاد ڈھر محبوب، مُجت سچ سچ سمجھائیا۔ جس رحمت کیتی کایا قلبوت، رُوح بُت نہ ہوئی جدائیا۔ کر کرپا رکھے محفوظ، سر اپنا ہتھ لکائیا۔ پچھلے جگ دا اصل نال دتا سود، کل زر انک دتا بنائیا۔ حاضر ہو کے آپ موجود، پچھلا لکھیا ناواں دتا چکائیا۔ چل کے آیا بھگت حدود، حد اپنی پار کرائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنی کھیل ورتائیا۔ خوشی غمی دوویں سنیاں، صاحب ول دھیان لگائیا۔ اٹھیں وہندیاں مینٹوں رہیاں، نیتز نین اٹھائیا۔ تُوں بھگتاں ملیا کر کے لمیاں بہیاں، گلو کڑی اپنی پائیا۔ سچ چڑھایا ڈھر دی نیا، نوکا اپنا نام وکھائیا۔ جگت دُہانناں روندیاں رہیاں، شاہ ملیا نہ بے پرواہیا۔ ہائے ہائے کرن جگت مینا، مات پت سنگ نہ کوئے نبھائیا۔ رائے دھرم کڈھ وکھائے ہنیا، جنہاں صاحب سنگر وچھڑیا نور الاہیا۔ گُرمکھ سخیاں چرنیں بہیاں، مان ابھمان جگت مٹائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی کرنی رہیا کمائیا۔ خوشی غمی رل کے آکھن، اک آواز لگائیا۔ چل کے دیکھئے ناتھ اناتھن، دینن ہوئے سہائیا۔ جس دا جگ چوکڑی اگم نرالا بھاشن، جگت بھاشا بھاکھیا وچ جنائیا۔

جس نوں گر اوتار پیر پیغمبر بے پرواہ آکھن، بے پرواہی وچ سمایا۔ سو صاحب جن بھگتاں آیا پاتن، تٹ کنارے بیٹھا ڈیرہ لائیا۔ سچ دوار کر کے واسن، بستر سچ سہنجی سو بھاپائیا۔ گھر دپک جوت کر پرکاشن، اگیان اندھیر مٹائیا۔ جلوہ دیوے ظاہر باطن، بیٹیل اکو دھام وکھائیا۔ مقدس روپ عالمین شاہو شباسن، مقصد سب دا حل کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، خوشی غمی خوشی اکو در کرے کڑمائیا۔ خوشی غمی پر بھ جوڑ ناتا، گھر اکو رنگ وکھائیندا۔ جس ملیا پُرکھ ابناسا، تنہا اپنی دھار جنائیندا۔ ہر کھ سوگ نہ رہے پاسا، چنتا غم نہ کوئے جنائیندا۔ جنہاں صاحب ستگر نیا آکھا، تنہاں آخر اپنے گھر وسائیندا۔ خوشی غمی جن بھگت دوار اکو جہاں سا تھا، سگلا سنگ رکھائیندا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جنہاں پورا کرے گھاٹا، تنہاں گھاٹ نہ کوئے وکھائیندا۔ رین کر اندھیری گھپ، تن دن دا لیکھا پورا کرائیا۔ اپنے اپنے بستر اُتے لیٹا چپ، اندرے اندر ہر جس گائیا۔ دھن بھاگ پر بھ اُجل کیتا مکھ، ملی مان وڈیائیا۔ اپنی گودی بہایا اپنا ست، ابناسی اچت ہو سہائیا۔ سوہنگ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، سب نے کہنا نال مکھ، مگھار بند بند گر مکھ روپ وٹائیا۔

★ ۴ پوہ ۲۰۲۰ بکرمی سرجن سنگھ دے گرہ فروز پُر ★

پُرکھ اکال کھیل بے نظیر، جگ نیتز نظر کسے نہ آئیندا۔ بالا کہے اُٹھ دیکھ کبیر، جلاہے تیرا دھیان وکھائیندا۔ کلجگ انتم مات اخیر، اکل کل دھاری ویس وٹائیندا۔ بد لہنہار سدا تقدیر، تدبیر اپنے ہتھ رکھائیندا۔ دو جہاناں وڈا پیر، پروردگار کھیل کرائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی آپ کمائیندا۔ بالا کہے اُٹھ دیکھ بھگت، ہر بھگوان کھیل کرائیا۔ نرگن نرویر نر اکار وچ جگت، جاگرت جوت کرے رُشائیا۔ لیکھا جانے بوند رکت، تتوت ویکھ وکھائیا۔ جنہاں دیوے نام شکت، شکتی اپنا روپ وکھائیا۔ میل ملاوا کرے پھیر پرت، گھر ساچے ہوئے سہائیا۔ جنم جنم جو رہے بھٹک، انتم لیکھے دئے لگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ ویکھ کبیر سچکھنڈ نواسی، لوکمت دھیان لگائیا۔ پاربرہم پر بھ پُرکھ

ابناسی، بے عیب دھار چلائی۔ ساچے منڈل پاوے راسی، نوآ اپنا سوانگ ورتائی۔ جگ جنم دی پوری کرے آسی، جگت ترسنا میٹ مٹائی۔ بھگت سہیلا اک اکیلا بنیا سچا ساتھی، سگلا سنگ نبھائی۔ دیکھنہارا ڈونگھی بھور اچی گھاٹی، ٹلے پر بت پھول پھلایا۔ جس دی گر اوتار پیر پیغمبر بھگت اٹھاراں مل کے گاوندے گئے ساکھی، سو ساکھیاں اپنی کار کمائیا۔ سنتاں میت دیونہارا باقی، لہنا دینا رہیا چکائی۔ بھاگ لگائے پنج تت کایا ماٹی خاکی، خالق خلق ہوئے سہایا۔ اپنی کھیل دسے صفائی، ذاتی نظر کوئے نہ آیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی رہیا کمائیا۔ اٹھ کبیر کر دھیان، نیر نین نین کھلایا۔ نیر رووے جگت شمشان، بھومی رو رو دئے ڈہایا۔ بھگت وچھوڑا وچ جہان، ساچا میل نہ کوئے ملایا۔ تھوڑا تھوڑا کھیل بھگوان، سچک تریتا دوپر کجگ گیا کرائیا۔ اتم سکے نہ کوئی پہچان، بھیس سکے نہ کوئی کھلایا۔ گر اوتار پیر پیغمبر شاستر سمرت وید پُران لکھ کے گئے گیتا گیان، انجیل قرآن بندھن پائی۔ ساچے مندر چڑھ میل کرے نہ کوئے نوجوان، نوبت نام نہ کوئے وجایا۔ بن بھکاری در درویش منگدے گئے دان، گھر ساچے الکھ جگایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا راہ آپ چلایا۔ کبیر کہے میں دیکھاں کی، چاروں گنٹ دھیان لگایا۔ لکھ چوڑا سی جنت جی، ہر کا رپ نظری آیا۔ جگت ناتا پتر دھی، مات پت کٹمب رپ وکھایا۔ رویداس کہے ساڈھے تن ہتھ سپیں، لیکھا سب دی جھولی پائی۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کون کرنی رہیا کمائیا۔ بالا کہے اٹھ مار جھات، صاحب سنگر دیاں وکھایا۔ جس دا لیکھا کائنات، چوڑاں لوک چوڑاں طبق رہیا سمائی۔ جس دا نور آفتاب، شمع جوت کرے رُشانیا۔ جس دا نام ست رباب، احباب رہیا وجایا۔ جس دا کھیل جگ چوکڑی چھن بھنگر رپ خواب، خواہش سب دی پور کرائیا۔ جس دا گر اوتار پیر پیغمبر امرت منگدے گئے حیاتِ آب، امرت میگھ رہیا برسائی۔ جس دی دو جہان لا سکے نہ کوئی تاب، سو تابعدار ہو کے سیو کمائیا۔ جس نوں دو جہان نرگن سرگن ہو کے کرن آداب، سجدہ سپس جگدیش جھکائی۔ سو صاحب بن حق جناب، حقیقت دیکھے تھاوں تھانیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، شاہ پاتشاہ اپنی کار کمائیا۔ کبیر کہے کون تھان تھنتر، برہمنڈ کھنڈ نظر کوئے نہ آیا۔ کون کھیل کرے پر بھ ساچے مندر، شو دوالے مٹھ گردر خالی دیکھے سو بھاونت سو بھا کوئے نہ پائی۔ دوار بنک وجے جندر، کنبھی قفل لا نہ کوئے

گھلایا۔ نیز رووے سورہ چندر، چند نور نہ کوئے رُشانیا۔ لکھ چوڑاسی من واسنا بھوندی بندر، دہ دشا پھرے ہلکانیا۔ ساڈھے تن ہتھ کایا دسے کھنڈر، محل اٹل نہ کوئے رُشانیا۔ سچ دوارے کوئی نہ جاوے منگن، بھچھیا جھولی نہ کوئے بھرائیا۔ صاحب سنگر پُرکھ اکال لائے کوئی نہ انگن، کوڑی کریا سچ ہنڈھانیا۔ مستک ٹکا جوت للاٹ لائے نہ کوئی چندن، جگت سندھور ترسول رہے بنایا۔ دوئے جوڑ نمسکار نمو سوامی کوئی نہ کرے بدن، بندگی سچ نہ کوئے سمجھانیا۔ پورب لیکھا کوئی نہ جانے تریلوکی نندن، ناتھ انا تھاں گیا جنایا۔ جس دا صاحب سلطان پُرکھ اکال توڑے بندھن، بندی خانہ آپ تڑانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچی کرنی آپ کمائیا۔ کبیر کہے کون محلہ، کون کوٹ نظری آئی۔ میں دیکھے اُچے ٹلے پر بت جنگل جوہ اُجاڑ ڈلا، جل تھل اپنا دھیان لگایا۔ سچ سندیس نر نریش کون دوار گھلا، بودھ اگادھ شبد اناد جنایا۔ کون مندر پاربرہم بیٹھ اگلا، اینکار اپنی کار کمائیا۔ کس بدھ لوک مات پھڑائے اپنا پلا، پلو اپنے گنڈھ پوئی۔ وسنہارا نچل دھام اٹلا، نرگن نر ویر نظر کسے نہ آئی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچی کرنی اپنے ہتھ رکھانیا۔ بالا کہے دیکھ جلاہ، کبیر قبر نظر کوئے نہ آئی۔ پروردگار بے پرواہ، بے پرواہی وچ سمائی۔ نرگن نر ویر بن ملاح، شاہ پاتشاہ اپنا پھیرا پائی۔ سنت سہیلارہیا جگا، جاگرت جوت کر رُشانیا۔ پورب لہنا رہیا چکا، لیکھا اپنے ہتھ ورتایا۔ کاغذ قلم لیکھا لکھے نہ کوئی شاہ، گر اوتار پیر پیغمبر بے انت کہہ کہے گئے شکر منایا۔ سو پُرکھ ابناسی اپنی کرنی رہیا کما، کامل پُرکھ اکو نظری آئی۔ محبوب محبت اکو رہیا جنا، سچ ثبوت اکو اک سمجھانیا۔ محل اٹل اُچ عروج منار کر رُشنا، دیا باقی کملا پاتی جوتی نور اک لگایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی کرنی آپ کمائیا۔ کبیر کہے میں دیکھے لوک، چاروں گنٹ دھیان لگایا۔ لکھ چوڑاسی شاستر سمرت وید پُران گائے سلوک، رسنا جہوا جتی دند نال ملائی۔ صاحب سنگر پُرکھ اکال دی کوئی نہ رکھے اوٹ، پروردگار سنگ نہ کوئی نبھانیا۔ ناتا جڑے نہ نرمل جوت، گھر مندر نہ کوئے رُشانیا۔ سچ دوارے کوئی نہ سکے پہنچ، گُردر مندر مسجد شو دوالے مٹھ بیٹھے ڈیرے لائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، بے پرواہ سمجھ سکے کوئی نہ رانی۔ دیکھ جلاہے کھول اکھ، اکو وار جنائیندا۔ جس مارگ میٹوں دتا دس، در گھر ساچے میل ملائیندا۔ سو پُرکھ ہو پرتکھ، لوک مات کار کرائیندا۔ آد

جگاد جس نوں کہندے سمرتھ، وڈ داتا ویس وٹائیندا۔ بھگت بھگوان رہیا رکھ، لکھ چوڑاسی وچوں کھوج کھوجائیندا۔ جس ماریا تیر مرگ ویکھ اگھ، تِس نشانہ اپنا نام کرائیندا۔ اتم گودی لئے چک، گیانی بودھی بھيو کوءے نہ پائیندا۔ تین نہ دیوے انگیٹھا بھٹھ، اگنی اگ نہ کوءے جلائیندا۔ لیکھے لاوے رتی رت، رت اپنے رنگ وکھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا پڑدہ آپ اٹھائیندا۔ کبیر ویکھ ہویا حیران، ہر کا بھيو کوءے نہ آئی۔ کرے کی کھیل بھگوان، بھگوان اپنی دیا کمائی۔ جگ جنم دا داتا دان، نہکرمی جھولی پائی۔ لکھ چوڑاسی وچوں کر پہچان، بے پہچان ویکھ وکھائی۔ اتم ویلے لجیا رکھی آن، سر اپنا ہتھ ٹکائی۔ خالی دے بھومکا وچ مسان، گرگھ سبجا اپنی گود بنائی۔ اکو دیوے دھر دا دان، داتا دانی جھولی پائی۔ کیتا کھیل وچ جہان، کلج اتم ہو سہائی۔ چار جگ بچھوں ڈھولے سارے گان، پاربرہم پت پر میشور ہر وڈا وڈ وڈیائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سنت سہیلا اک اکیلا ابناسی کرتا اکو اک اکھوائی۔ کبیر کہے میں ہویا خوشحال، خوشی بھگتاں نال رلائیندا۔ صاحب سنگر ویکھ دیال، دیالتا اپنی جھولی پائیندا۔ جنہاں ملیا ہر گوپال، سو گوپالن اپنے رنگ رنگائیندا۔ تنہاں نیڑ نہ آوے کال، مہاکال بھے نہ کوءے وکھائیندا۔ سچ دوار ویکھ دھر مسال، ساچے مندر سو بھائیندا۔ جس گرہ جس دوارے پُرکھ ابناسی ملے آن، سو گھر دو جہان وڈ وڈیائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سنجگ ساچا راہ چلائیندا۔ کبیر کہے ویکھیا کھیل انڈٹھ، پر بھ انڈٹھڑی کار کمائی۔ بن سدیاں پچھیاں گھر جا کے کرے ہت، ہتکاری نظر کسے نہ آئی۔ ہر گھٹ و سیا ابناسی چت، چت و تھگوری کوءے نہ پائی۔ آد جگادی دھر داپت، پتا پُرکھ بے پرواہیا۔ جینودیاں جگ لیکھا دیوے لکھ، مریاں اپنے گھر و سائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، اچرج اپنی کار کرائی۔ کبیر کہے کھیل کیا اچرج، اسپرج ویکھ وکھائی۔ سری بھگوان اپنی رکھ کے غرض، جن بھگت دوارے پھیرا پائی۔ دُکھ روگ سنتاپ میٹ مرض، قضا موت اپنی جھولی رہیا ٹکائی۔ دیناں ناتھ دینن کر درد، دردیاں درد وڈائی۔ جن بھگتاں ہون نہ دیوے حرج، حرجانہ اپنے ہتھ رکھائی۔ دواپر دار رہیا پچھلا قرض، کلج اتم پور کرائی۔ سچا دے کے دھر دا خرچ، خزانہ اکو اک وکھائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، جن بھگت دے وڈیائی۔ کبیر کہے میتوں چڑھیا چا، گھر وٹی اک ودھائی۔

کھل کھیل ویکھیا شہنشاہ، پاتشاہ اپنی دھار بندھائیا۔ رہبر بن کے گیا آ، در گھر ساچے پھیرا پائیا۔ پروردگار ویس وٹا، ظاہر ظہور نور کرے رُشائیا۔ کاتب لیکھا سکے نہ کوئے لکھا، مکتب کرے نہ کوئے پڑھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی آپ کمائیا۔ بالا کہے کبیر نہیں ایہہ بات، پر بھ اپنی دیا کمائیدا۔ میرے نال بھگت ملائے سچ جماعت، پیٹی اپنا نام پڑھائیدا۔ اوہ ویکھ رُوداس لکھے نال قلم دوات، جس دا لکھیا لیکھ نہ کوئے مٹائیدا۔ پورب جنم دا پچھلا ساک، کھل انتم لیکھے لائیدا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی کرنی آپ کمائیدا۔ کبیر کہے موہے چاؤ گھنیرا، میرے انتر وجے ودھائیا۔ میں مڑ کے جاواں اپنے ڈیرہ، گھر ساچے پھیرا پائیا۔ جا کے دتتاں اکو ویرا، سچ سنہیرا اک جنائیا۔ اٹھو ویکھو پُرکھ اکال شاہ پاتشاہ شہنشاہ شیرا، ساچی کھیل رہیا کرائیا۔ جس لیکھ چکایا میرا تیرا، تیرا میرا اکو رنگ دکھائیا۔ جینودیاں جگ دیوے گیرا، گیرا اپنا آپ بھوائیا۔ جنم مرن چکائے جھیرا، مڑھی گور ڈیرہ ڈھاپیا۔ درس دکھائے نیرن نیرا، دُور ڈراڈا پندھ مکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا بھو رہیا گھلایا۔ کبیر کہے بھگت اٹھاراں نال لیاواں گا۔ اٹھ دس رُت سہاواں گا۔ ہس ہس پھل برکھاواں گا۔ رس رس اک چواواں گا۔ جس جس راگ سناواں گا۔ کس کس تیر لگاواں گا۔ ڈھٹھ ڈھٹھ اپنا مان مٹاواں گا۔ کھیل ویکھ پُرکھ سمرتھ، دوئے جوڑ سیس جھکاواں گا۔ اٹھ دس جن بھگت ساتھی آون گے۔ گھر مندر سچ سہاؤن گے۔ اندر وڑ کے درشن پاؤن گے۔ خوشی خوشی نال ملاؤن گے۔ رُچی اکو دھیان لگاؤن گے۔ آتم ویکھ سچی، سچ سچ صاحب گن پاؤن گے۔ جس دی وات پُرکھ اکال پچھی، تس نوں اپنا سیس جھکاؤن گے۔ کہن بات نہیں ایہہ گجھی، پردہ سب اٹھاؤن گے۔ اس نوں کوئی سمجھ نہ سکے بدھی، بدھیوان سرب شراؤن گے۔ ہر کا لیکھا کسے وچ نہ آئے ودی سدی، تھت دار نہ ونڈ ونڈاؤن گے۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اک دکھاؤنا سچا در، در تیرے سارے درشن پاؤن گے۔ کبیر کہے جن بھگتاں نال رلاواں گا۔ ساچے سنتاں پھڑ اٹھاواں گا۔ ناری کنتا ویکھ دکھاواں گا۔ جس بھگت بنائے بتا، تس بھگون درشن پاواں گا۔ جس دا بھو کوئی نہ جانے پنڈتا، پُستک اوہدی صفت صلاح سمجھاواں گا۔ جس دے درتے لیکھا کوئی بہشت نہ جتتا، سورگ رنگ نہ کوئے دکھاواں گا۔ جس یلیا پر بھ گنوتتا، تس مل کے گن گہر گجھیر سناواں گا۔ جوتی جوت سروپ ہر،

آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، گھر ساچے دیکھن آواں گا۔ سنت سہیلے سجن آون گے۔ خوشیاں نال گیت گاؤن گے۔ ویکھ ویکھ خوشی مناؤن گے۔ پر بھ چرن دھیان لگاؤن گے۔ گرگھ نال گرگھ ہو کے ہتھ ملاؤن گے۔ جو تیتھوں ملیا سکھ، ایہہ سکھ سب تیرے کولوں منگ منگاؤن گے۔ جینودیاں پر بھ کٹیا ڈکھ، ڈکھ تیرے نال ونڈاؤن گے۔ بے شک سری بھگوان بیٹھا چپ، چپ کیتا بن رسنا جہوا سارے گیت سناؤن گے۔ لوکات نہ دے اندھیرا گھپ، چند چاندنی اک رُشاؤن گے۔ دیال سنگر اکال پرکھ پروردگار بے پرواہ گیا تھ، ٹٹیاں چھٹیاں جوڑ جڑاؤن گے۔ اسیں آ کے ہیئے دکھن دشا گھ، ساڈھے تن ہتھ دُروں سیس نو اؤن گے۔ اگلا لیکھا پر بھ آپے لئے پچھ، حال بے حال بیان اپنا سرب سناؤن گے۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، در سیس جائے جھک، جھکیا سیس سیس پھیر نہ کسے جھکاؤن گے۔

★ ۴ پوہ ۲۰۲۰ بکرمی رام سنگھ دے گرہ فروز پُر چھاؤنی ★

سچ دوار پرکھ سمرتھ، سو پرکھ زرنجن دیا کمائیندا۔ ہر پرکھ زرنجن مہما اکھ، بھو ابھیدا آپ جنائیندا۔ ایکنکار دیونہارا وٹھ، وست اگم آپ ورتائیندا۔ آد زرنجن جوت پرکاش، نور نورانہ ڈگمگائیندا۔ ابناسی کرتا کھیل تماش، ہر خالق آپ دکھائیندا۔ سری بھگوان کھول اکھ، بن نیتز نین اٹھائیندا۔ پاربرہم جانہارا گھٹ گھٹ، گرہ مندر پھول پھلائییندا۔ سچھنڈ دوارے ساچے وس، محل اٹل اک سہائیندا۔ بودھ اگادھا ڈھر دا جس، شبد انادی راگ الائیندا۔ برہمنڈ کھنڈ پری لوء رہیا وس، دو جہاناں سو بھاپائیندا۔ جگ چوکڑی دیکھے نھ نھ، زرنگن پاندھی اک اکھوائیندا۔ وشن برہما شو مارگ دس، ترے پنچ میللا میل ملائییندا۔ گر اوتاراں دے حق، حقیقت اپنی ہتھ پھرائیندا۔ پیر پیغمبراں دیوے ساتھ، سگلا سنگ نبھائیندا۔ لگھ چوڑاسی جیون دات، جگ جیون داتا آپ سمجھائیندا۔ آتم پر ماتم جوڑ جماعت، ناتا بدھاتا میل ملائییندا۔ جگ چوکڑی گا گا گاتھ، شاستر سمرت وید پُران آپ پڑھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دوارے سو بھاپائیندا۔ سچ دوارا سو بھاونت، سو صاحب آپ سہائیا۔ آد جگاد سری بھگونت، ہر کرتا کار کمائیا۔ زرنگن

سرگن دے دے منت، منتر اپنا نام سمجھائیا۔ بودھ اگادھابن کے پنڈت، نش اکھر اکھر دے سمجھائیا۔ لکھ چوڑاسی جیو جنت، سادھ سنت رنگ رنگائیا۔ کر کھیل پورن بھگونت، بھگون اپنی گود بہائیا۔ لوکات بنائے بنت، دھرنی دھرت دھول سہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی آپ کمائیا۔ ساچی کرنی سچھنڈ دوار، سو پڑکھ زرنجن آپ کرائیندا۔ ہر پڑکھ زرنجن کھول کواڑ، اینکارا پڑدہ لائیندا۔ آد زرنجن دیک بآل، جوتی جاتا ڈگمگائیندا۔ ابناسی کرتا سہائے سچ دھرمسال، دھرم دوارا اک وڈیائیندا۔ ابناسی کرتا وسے نال، وچھڑ کدے نہ جائیندا۔ پاربرہم پر بھ ہو ڈیال، دین ڈیال کھیل کرائیندا۔ برہم ویتا ساچا لال، لالن اپنے گود اٹھائیندا۔ جگ چوکڑی گھالن گھال، سنج تریتا دواپر کھجگ پندھ مکائیندا۔ گر اوتار پیر پیغمبر منگن دان، داتا دانی اک ورتائیندا۔ لکھ لکھ لیکھا جگت گیان، قلم شاہی کاغذ بند کرائیندا۔ زرنگ سرگن ہو پردھان، صاحب سلطان حکم ورتائیندا۔ تینی اوتاراں دے نشان، عیسیٰ موسیٰ محمد جوڑ جڑائیندا۔ گر دس کر پروان، نانک گو بند جوت جگائیندا۔ بھگت اٹھاراں کر کلیان، کلمہ نبی رسول سمجھائیندا۔ لیکھا جان زمیں اسمان، لوک پر لوک سو بھاپائیندا۔ چوڑاں طبق جھلا نشان، چوڑاں لوک حکم ورتائیندا۔ داتا دانی ہو مہروان، مہر نظر نین اٹھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دوارے کھیل رچائیندا۔ سچ دوارے کھیل اولاء، ہر کرتا آپ رچائیا۔ آد جگادی اک اکلا، پڑکھ اگم وڈی وڈیائیا۔ نہچل دھام اکو ملا، سچ سنگھاسن سو بھاپائیا۔ جوتی شبہی آپے رلا، زرنگ زرنگ نظر کوئے نہ آئیا۔ گر اوتار جس نے گھلا، پیر پیغمبر سیو کمائیا۔ ست سروپ پھڑائے پلا، ڈوری اپنے نال بندھائیا۔ آد جگادی بنے اچھل اچھلا، ول چھلدھاری کھیل کھلائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی آپ کمائیا۔ ساچی کرنی کرے جگ چار، چوکڑی اپنا بندھن پائیا۔ وشن برہما شو خبردار، بے خبر خبر سنائیا۔ لوکات کھول کواڑ، ٹھانڈا در اک وڈیائیا۔ لکھ چوڑاسی کر پیار، انڈج جیرج اُتھج سٹیج وند وندائیا۔ پنچ تت کھیل اپار، ترے گن ناتا جوڑ جڑائیا۔ نو دوارے کھول کواڑ، دہ دشا اپنا رنگ رنگائیا۔ زرنگ جوت کر اُجیار، جوت زرنجن دے رُشائیا۔ گھر وچ گھر کھیل اپار، ہر کرتا آپ کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی آپ کمائیا۔ ساچی کرنی جگ جگنتر، ہر کرتا آپ کرائیندا۔ لکھ چوڑاسی بنائے منتر، گھرن بھننہار آپ اکھوائیندا۔ سرب جیاں دا اکو منتر، آتم پر ماتم بو جھ بھجھائیندا۔ جیو

پنڈ کھول گگن گگنتر، انڈ برہمنڈ آپ سمجھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کھیل آپ کرائیندا۔ ساچا کھیل جُگو جگ، ہر کرتا آپ کرائیا۔ بھگت سہیلے ساچے چُگ، سنت سجن لے ملائیا۔ بھو گھلائے انتر گجھ، رمز رمز نال ملائیا۔ کرنی کرتا لے بُجھ، بھو ابھیدا اپنا پردہ دے اٹھائیا۔ لیکھا جانے من مت بُدھ، انھو اپنی کار کمائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جگ چوکڑی ونڈ ونڈائیا۔ جگ چوکڑی کھیل کرتا، ہر کرتا آپ کرائیندا۔ شبد سندیسہ وارو وار، زرگن سرگن آپ جنائیندا۔ گر اوتار دے ادھار، پیر پیغمبر سیس ہتھ لکائیندا۔ محل اٹل اک منار، جُجرہ حق حق دکھائیندا۔ نور خدائی سانجھیا، بے عیب نظری آئیندا۔ رام رچیم ٹھانڈا دربار، درگاہ ساچی اک پرگٹائیندا۔ سورج چند نہ کوئے ستار، زمیں اسمان ونڈ نہ کوئے ونڈائیندا۔ شبد ناد نہ کوئے ڈھنکار، راگی راگ نہ کوئے سنائیندا۔ سرگن کرے نہ کوئے پیار، تتو ونڈ نہ کوئے ونڈائیندا۔ رسنا جہوانہ کوئے جیکار، بٹی دند نہ صفت صالاجندا۔ کاغذ قلم نہ کوئے لکھار، کاتب رُپ نہ کوئے وٹائیندا۔ تٹ سرور نہ کوئے کنار، جلدھار نہ کوئے وٹائیندا۔ مندر مسجد شو دوالا نہ گرُودوار، اشٹ دیو نظر کسے نہ آئیندا۔ چار کُٹ دہ دشانہ کوئے وچار، دھرنی دھرت دھول نہ کوئے سہائیندا۔ کرے کھیل آپ نرنکار، زرگن اپنی کار کمائیندا۔ جوتی جاتا پُرکھ بدھاتا آد جگادی برہم برہادی وسنہارا دھام نیار، سچ دوارا سوبھا پائیندا۔ جگ چوکڑی ویکھے وارو وار، زرگن سرگن لے اوتار، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی آپ کمائیندا۔ ساچی کرنی کرے سمرتھ، اپنے ہتھ رکھے وڈیائیا۔ جگ چوکڑی مارگ دس، جیو جنت جہان کرے پڑھائیا۔ نام ندھان ڈھر دی وتھ، نت نوت آپ ورتائیا۔ زرگن سرگن لیکھا لکھ، اکھراکھ دے جنائیا۔ جگ چوکڑی کرے ہت، ہتکاری وڈ وڈیائیا۔ بن کے آئے مات پت، پتا پوت گود اٹھائیا۔ سدا سہیلا وسے چت، من چندیا دے گوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جُگا جگنتر جن بھگتاں ہوئے سہائیا۔ جن بھگت سہائی ہو پر بھ، اپنے ہتھ رکھے وڈیائیا۔ لکھ چوراسی وچوں لے لہج، کھوجت کھوجت اپنا میل ملائیا۔ جگت وکارا پار حد، گھر وچ گھر مندر دے دکھائیا۔ شبد اناد سنائے چھند، ساچا سوبلا ڈھولا راگ الائیا۔ بیچ وکار کھنڈ کھنڈ، کھنڈا کھڑگ اک چکائیا۔ سرت سوانی نار سہاگن نہ ہووے رنڈ، کنت اکو نظری آئیا۔ کر پرکاش اپنے چند، جوت نرنجن کرے رُشنائیا۔ آتم سبجا سچ پلنگ، سہنجنی رت دے دکھائیا۔ پچھلا مکائے

سَنگَر پندھ، اگے اپنا راہ چلائی۔ جگ جنم دی ٹٹی گنڈھ، گھر میلا سہج سُبھائی۔ اگنی تت پائے ٹھنڈ، ساتک ست ست ورتائی۔ بھانڈا بھرم بھلیکھا ڈھاھے
 کندھ، کوڑا گڑھ تڑائی۔ انگیکار لگا کے انگ، انگن اپنے لئے بہائی۔ خوشی کرائے بند بند، جن بھگتاں دے وڈیائی۔ آتم پر ماتم اک اند، نجاند کرے
 رسائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھگت بھگوان دیوے دان، وست امولک جھولی پائی۔ پائے دان گھر گسپیر، ہر وڈا وڈ وڈیائی۔ آد
 جگادی دُھر دا پیر، صاحب سلطان نظری آئی۔ کرے کھیل بے نظیر، نیز نین اٹھ سمجھ سکے کوئے نہ رانی۔ جگت تت کٹ زنجیر، شرع اپنی دے
 سمجھائی۔ جانہارا اک اسیر، تقدیر اپنے ہتھ رکھائی۔ داتا دانی گنی گھیر، وڈ وڈا نظری آئی۔ جنم کرم دی کٹے بھیر، لیکھا کوئے رہن نہ پائی۔ میٹنہار
 لکھی تقدیر، مہر نظر نین اٹھائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، صاحب سلطان سچا شہنشاہیا۔ شہنشاہ ہر پُرکھ اگم، اگمڑی کار
 کمانیدا۔ ہڈ ماس ناڑی نہ کوئی چم، چم درِ شئی نہ کوئے دکھائیدا۔ ہرکھ سوگ نہ کوئے غم، چنتا روگ نہ کوئے رکھائیدا۔ پون سواس نہ کوئے دم، بن
 اکھاں اٹھ ملائیدا۔ دو جہان سچا کم، ہر کرنی کرتا کار کمانیدا۔ جن بھگتاں بیڑا دے بٹھ، شوہ دریا نہ کوئے ڈبائیدا۔ آپ اٹھائے اپنے کندھ، کھیوٹ
 کھیٹا روپ وٹائیدا۔ داتا دانی سورا سربنگ، یودھا سور پیر اکھوائیدا۔ سدا سہیلا گھر وسے سنگ، وچھڑ کدے نہ جائیدا۔ گر اوتار پیر پیغمبر چار جگ دی
 جس دی منگن گئے منگ، سو پُرکھ اکال اپنی کار کمانیدا۔ کلجگ انتم میٹ پندھ، صدی یسویں ویکھ وکھائیدا۔ بھگتن چولی چاڑھے رنگ، رنگ اکو اک
 رنگائیدا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچا مندر آپ سہائیدا۔ ساچا مندر گرکھ گرہ، گھر و بے نام ودھائی۔ جس
 دوارے سَنگَر ہے، سو بنک سو بھاپائی۔ نام سندیسہ اکو کہے، بے جیکار سنائی۔ ایہتھے اوتھے سدا رہے، وچھڑ کدے نہ جائیا۔ شکر انت کرے نہ کھے،
 کھسرا چھٹے جگت لوکائی۔ پورب لیکھا دینا دیوے دے، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، وڈ داتا وڈ وڈیائی۔ پورب لہنا سچھنڈ نواسی، دیاوان دیا
 کمانیدا۔ سچ دوارے پوری کرے آسی، آساترنا میٹ مٹائیدا۔ لکھ چوراہی وچوں کر بند خلاصی، بندھن اپنا اکو پائیدا۔ پار کنارہ اوکھی گھاٹی، پھڑ باہوں
 آپ چڑھائیدا۔ دواپر لیکھا کلجگ انتم کی واٹی، پندھ نظر کوئے نہ آئیدا۔ زرگن سرگن ہو کے کرے راکھی، سیوک اپنی کار کمانیدا۔ بدھک تیری کوڑی

آکھی، آخر اپنا میل ملائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی دیا آپ کمائیندا۔ ساچی دیا کرے نرنکار، ہر وڈا وڈا وڈیاٹیا۔ بالے نکلے سُن
 پکار، گھر خوشی خوشی وچ پرگٹایا۔ ساڈھے تن ہتھ لیکھا رویداس چمار، کلج گنڈھ پوایا۔ دھرنی دھرت دھول دے ادھار، مہر نظر نین اٹھایا۔ محل
 اٹل اُچ منار، محفل اپنی اک درسایا۔ ساچا کعبہ کھول کواڑ، قدرت نور نظری آتیا۔ لیکھا جان جنگل جوہ اُجاڑ پہاڑ، پر بھاس اپنے لیکھے لایا۔ مڑھی گور
 رووے زارو زار، نیتز نیناں نیر وہایا۔ شمشان بھومی کہے میرے کرتار، واہوا تیری وڈا وڈیاٹیا۔ میں تندی رہی کون ویلا جن بھگت آوے میرے دوار،
 سنگی ساتھی نال رلاٹیا۔ خوشیاں نال ہووے سسکار، سہکے اتم جگت لوکایا۔ میں گیت گاواں اُچی کوک پکار، میری گودیلے وڈیاٹیا۔ لے کے آواں
 تیرے دربار، پُرکھ اکال چائیں چانیا۔ بن بھگتاں میں ہوئی بے حال، میری سار کسے نہ پانیا۔ کلج جی دسن کنگال، نام وست ہتھ نہ کوئے رکھایا۔ گر
 اوتار پیر پیغمبر انت بنے نہ کوئی دلال، کھہرا سارے گئے چھڑایا۔ کوئی کھاوے جھٹکا کوئی حلال، چھری قصائی ہتھ اٹھایا۔ صدی یسویں سارے دے
 کے گئے جواب، لاجواب کرے لوکایا۔ تیرے لیندے گئے خواب، نچ نیتز دھیان لگایا۔ سجدہ کردے گئے آداب، نمو نمو سناٹیا۔ کلج اتم پر بھ
 پرگٹ ہووے آپ، نرگن اپنا روپ وٹایا۔ جوتی جوت کرے پرکاش، پنج تت نہ کوئے رکھایا۔ جن بھگتاں دیوے دات، داتا دانی آپ ورتایا۔ لیکھا
 جانے اپنا خاص، خواہش اپنے نال ملاٹیا۔ اتم ویلے پُچھے وات، در در گھر گھر ہووے سہایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا سچا ور،
 ساچی کرنی آپ کماٹیا۔ ساچی کرنی ہر کرتا ایک، ایکنکارا آپ کماٹیا۔ گر اوتار رہے ویکھ، لوکماں دھیان لگایا۔ سنگھ منچیتے دسیا بھیت، کیر جلاہے دتا
 سمجھایا۔ اٹھ اپنے نیتز پیکھ، لوکماں وٹی ودھایا۔ جس بالے نہیاں ہیٹھ کیتے بھیت، سو اپنی کھیل رہیا دکھایا۔ جن بھگتاں رکھے چھایا ہیٹھ، سر اپنا ہتھ
 ڈکایا۔ جنی جن بن کے رکھے پیٹ، گھگھ سٹکھنی اپنی آپ پرگٹایا۔ نرویر ہو کے کرے ہیت، پریم پریتی توڑ نبھایا۔ حکمے اندر سندیسہ بھجج، سچ دوار دتا
 سناٹیا۔ نیتز ویکھو وچھی سچ، سہنجنی رت دکھایا۔ جوتی جلوہ نوری تیج، لاشریک بے عیب اک خدایا۔ ساچے وسیا جا کے دیس، سمبل اپنا ڈیرہ لایا۔ دو
 جہاناں بن نریش، نر نرنکار حکم ورتایا۔ در کھلو تے وشن برہما شو مہیش، نیوں نیوں لاگن پانیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر بن درویش، در بردے سپس جھکایا۔

پُرکھ اکال کرے اگئی کھڈ، جگ چوکڑی سمجھ کسے نہ آیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، اپنی کرنی آپ کمائیا۔ چھوٹے بالے تیرا سُن سندیسہ، جن بھگتاں وٹی ودھائیا۔ کپیر کہے میں آکے ویکھاں، جن ساچے نال ملایا۔ دھن بھاگ توں دتا بھڈئا، پردہ اوہلا چُکائیا۔ سری بھگوان وسیا ساچے دیسا، محل اٹل کرے رُشنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی آپ کمائیا۔ کپیر کہے جن اُٹھو بھگت، بھگوان دیا کمائیا۔ ویکھو کھیل جا کے جگت، جگت اگلی رہیا سمجھائیا۔ بیس بیس پوہ چار سُنجننا وقت، ویلا اک درسائیا۔ زرویر پُرکھ گیا پرت، پاربرہم ویس وٹائیا۔ جس دی گوبند لا کے آیا شرط، جیو جنت جگت سمجھائیا۔ سو دین دیال راہ وچ نہ گیا اٹک، دو جہاناں پندھ مُکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیونہار وڈیائیا۔ جن بھگت کہن چل کپیر، تیرے نال ساڈی وڈیائیا۔ چل کے ویکھئے بے نظیر، نیتز نیناں درشن پائیا۔ جس دی ٹپ نہ سکے کوئی کپیر، حد ہتھ کسے نہ آیا۔ جس نوں لہجہ پیر فقیر، سادھ سنت دھیان لگائیا۔ جس دا پچھے ہوئے دلگیر، دھیرج دھیر نہ کوئے دھرائیا۔ جس دے حکمے اندر چوٹی چڑھے اخیر، گھر ساچے ملی وڈیائیا۔ سو صاحب کھجگ انت جن بھگتاں کٹے بھیر، او جڑ راہ نہ کوئے دکھائیا۔ لیکھا جانے ہست کپیر، اوچ نیچ نہ کوئے رکھائیا۔ جس نوں عیسیٰ موسیٰ محمد کہہ کے گئے وڈ پیرن پیر، سو دستگیر کھیل رچائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی آپ کمائیا۔ کپیر کہے اُٹھو بنو پاندھی، پندھ اپنا آپ مُکائیا۔ گیت گاؤ اک صاحب سُلطانی، دُجا راگ نہ کوئے الائیا۔ نال رکھو پچھلی نشانی، جو دے کے گیا ماہیا۔ توں میرا میں تیرا دوہاں دی اکو زندگانی، جیون مرن نظر کوئے نہ آیا۔ پُرکھ اکال پڑھو بانی، دُجاناد نہ کوئے سُنائیا۔ جا کے ویکھو لوکات کھیل مہانی، ہر کرتا آپ کرائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا کھیل رہیا کرائیا۔ جن بھگت آئے نٹھ، بن پاندھی پندھ مُکائیا۔ بھگت دوارے کر اٹھ، کپیر جلا ہے رہے سُنائیا۔ اندر وڑ کے اگے ہو کے دس، سچا حال سُنائیا۔ تیتوں لہجہ لہجہ گئے تھک، لہبھیاں ہتھ کسے نہ آیا۔ ساڈا دے پر بھو حق، تیرے اگے جھولی ڈاہیا۔ متھائیک کپیر کڈھیے نک، تقدیر دے مٹائیا۔ اگوں ہس کے کہندا دھننا جٹ، میں سچ دیاں سمجھائیا۔ پُرکھ اکال بن میرے کسے نہ آیا وس، میں پھڑ باہوں لیا منائیا۔ ناما کہے میں دساں سچ، سچ جنائیا۔ سری بھگوان میں سیوک لیا رکھ، باڈھی بن کے بنت

بنائیا۔ کبیر کہے اُس دی کھیل اکھ، کوئی سمجھ سکے نہ رائیا۔ سارے کھول کے ویکھو اکھ، نیز نیز نال ملائیا۔ سری بھگوان پُرکھ سمرتھ، کلج انت جن بھگت دوارے ڈیرہ لائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیونہار وڈیائیا۔ کبیر کہے پر بھ سُن ارداس، دوئے جوڑ میری بینتیا۔ دُور دُراڈا آیا پاس، تیرا سوہنا دھام سو بھاونتیا۔ چرن کول کراں پرنام، دیکھاں کھیل آد انتیا۔ میرے نال تیرے غلام، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اِکو دینا سچّا ور، دین دِیال سدا بخشدیا۔ بخشش کر آپ کرتار، ہر کرتا دِیا کمائیا۔ آکبیر ویکھ دربار، پُرکھ اکال رہیا لگائیا۔ بھگت جن رکھے نال، جن بھگتاں بھگتی آپ کمائیا۔ پورب جنم دی لیکھے لائے گھال، گھال اپنی جھولی پائیا۔ رل مل سارے ویکھو میرا لال، لالن اپنا رنگ رنگائیا۔ مُردے کولوں بچھو جیندیاں حال، جیون وچوں جیون دتا بدلایا۔ جس داتن نہ کھادھا کال، اگنی سیونہ کوئے کمائیا۔ غنی اندر خوشی دتی دکھال، خالص اپنا میل ملائیا۔ جن بھگت کہن تیری کرپا دین دِیال، آد جگاد توہے بن آئیا۔ ساڈھے تن ہتھ منگ منگی رُوداس چمار، اِکو چمپارا تیرے نال نظری آئیا۔ بے در کھڑا سیس کنگال، شہنشاہ تیری اوٹ تکائیا۔ کر کرپا جے چرناں وچ لئیں بہال، گھر وجے سچ ودھائیا۔ اوہ تیری سچّی دھر مسال، جس دوارے بیٹھا آسن لائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی دِیا آپ کمائیا۔ کبیر اندر آنگھ، شبد اشارے نال جنائیا۔ نال لیاؤنا اپنا سنگ، بچھے رہن کوئے نہ پائیا۔ سارے خوشیاں نال و جاؤن مردنگ، سارنگ سارنگ اِکو نام ہتھ رکھائیا۔ گھر ویکھیا پرکاش نوری چند، اسمانی چند بیٹھا کھ چھپائیا۔ گرہ مندر منگل سُنن آیا انند، انند انند وچوں پرگٹائیا۔ کبیر کہے جن بھگت ویکھو رام سنگھ دوارے پی ٹھنڈ، ٹھنڈک ہر جو آپ ورتائیا۔ جس دی ٹٹی دتی گنڈھ، گنڈھنہار گوپال سوامی آپے ہوئے سہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر نین اُٹھائیا۔ بھگت اٹھاراں کرن نمسکار، نیوں نیوں سیس جھکائیا۔ تیری کرنی تُوں جانے کرتار، کرتا پُرکھ تیری وڈیائیا۔ جگ چوکڑی گئے ہار، شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن تیری سار کسے نہ آئیا۔ گر اوتار منگدے گئے دان، پیر پیغمبر آگے جھولی ڈاہپا۔ انتم کہہ کے گئے نال زبان، شبد اشارے نال جنائیا۔ کلج انتم پرگٹ ہووے نہ ہکک بلی بلوان، بل اپنا آپ رکھائیا۔ اماں سر ہوئے امام، عدل عدالت اِک کرائیا۔ دُھر سندیسہ دئے پیغام، پیر پیغمبر کرے پڑھائیا۔ نام جنائے اِکو نام، ست ست

سمجھائی۔ نظری آئے دُھر دارام، رمیا اپنی کار کمائی۔ ویس وٹائے سچا کاہن، بنسری اِکو گیت سنائی۔ نانک گو بند دے نشان، دھرم نشانہ اک جھلایا۔ جن بھگتاں رچھیا کرے آن، اچھیا سب دی پور وکھائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنی کھیل وکھائی۔ کبیر کہے جن بھگتو ہوو تیار، تیاری اِکو وار سمجھائیندا۔ سچ پٹاری جو لیاندی نال، دُھر اشارے نال سمجھائیندا۔ شبد اگمی بھل لو اٹھال، پت ڈالی نظر کوئے نہ آئیندا۔ سارے بولو سوہنگ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان جیکار، بے جیکار سنائیندا۔ پھیر ویکھو گرگھ لال، رام سنگھ وڈیائیندا۔ اس دے اُتوں اک اک بھل دیو وار، وارتا پر بھ دی بھیٹ چڑھائیندا۔ جنم پھیر نہ آوے وچ سنسار، سنساری سنگ تچائیندا۔ ایختے ملیا آپ کرتار، آگے تہاڈے نال رلائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اٹھائیندا۔ بھگت اٹھاراں بھل برساؤندے نے۔ گیت پُرکھ اکال گاؤندے نے۔ دھیان اِکو چرن لگاؤندے نے۔ نیز نین اگھ کھلاؤندے نے۔ سری بھگوان درشن پاؤندے نے۔ دھوڑی ٹکا مستک لاؤندے نے۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اِکو دینا سچا ور، در ساچے منگ منگاؤندے نے۔ منگن منگ در کھلو، چرن دھیان لگایا۔ پُرکھ ابناسی کر موہ، مُجبت اپنے نال جڑایا۔ دھن بھاگ چار پوہ، بیس پیسا خوشی وکھایا۔ جن بھگت اندر کیتی لو، پرکاش ایکا نام پرگٹایا۔ رائے دھرم کولوں کھوہ، اپنی گودی لیا اٹھایا۔ آگے کوئی نہ سکے چھوہ، شہنشاہ تیری اوٹ نظری آیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیونہار وڈیایا۔ بھگت اٹھاراں بولن بول، پر بھ تیرا ناؤں جنایا۔ واہوا تولیا سچا تول، ترازو اپنا نام اٹھایا۔ دُور دُراڈا ہو کے کول، نیرن نیرا نظری آیا۔ دتی وڈیائی اُپر دھول، دھرنی خوشی منایا۔ پُرب بھلیا نہ پر بھ جو قول، کرنی اپنے ہتھ رکھایا۔ بھگت جن سچ دمامہ وجاون ڈھول، تال اپنا آپ وجایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیونہار وڈیایا۔ کبیر کہے تیری کی وڈیائی، وڈ وڈے بے پرواہیا۔ جگ چوکڑی تیری سمجھ نہ آئی، سب بیٹھے دھیان لگایا۔ اپنا بھو بیٹھوں چھپائی، وڈ شہنشاہ بے پرواہیا۔ اپنا نقطہ کسے نہ دتا سمجھائی، آد انت نہ کسے وکھایا۔ بھری کرینے حال دُہائی، اُچی کوک کوک الایا۔ گر اوتار پیر پیغمبر تیرا ڈھولا گئے گاٹی، گا گانت کسے نہ پایا۔ کجگ انتم زرگن اپنی کھیل رچائی، روز روز کھیل ویکھ وکھایا۔ چھوٹا بالا بھیٹ چڑھائی، چڑھ چڑھ مندر ویکھے بے پرواہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،

بھیو ابھیدا تیرا ہتھ کسے نہ آیا۔ بھيو ابھیدا میرا انوکھا، سری بھگوان آپ جنایا۔ گر اوتاراں پیر پیغمبراں شبد دھار نال لکھایا پوتھا، بُدھ بودھ کر پرگٹایا۔ بل دے بنایا جودھا، سور پیر اکھوایا۔ نام سنا جنایا ہوکا، اُچی کوک کوک الایا۔ جگ جگ مارگ دسیا سوکھا، رہبر راہ چلایا۔ آد انت بے کوئی لبھے سب نال کرے دھوکھا، لبھیاں ہتھ کسے نہ آیا۔ چار جگ نو سو چرانوے چوکڑی سب نوں دسیا اکو موقع، کلجگ انتم پر بھ آوے بے پرواہیا۔ لکھ چوڑاسی وچوں پرکھے کھرا کھوٹا، گھر گھر اندر وڑ کے پھول بھلایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرنی کرتا آپ کمایا۔ بھگت کہن سُن ارداس، عرض آرزو اک جنایا۔ دھن بھاگ پوری کیتی آس، جن بھگتاں ہو سہایا۔ ایٹھے وچھڑے اوتھے تیرے پاس، بن تیرے دوجا نظر کوئے نہ آیا۔ چار جگ سارے کوک گئے آکھ، جیو جگت جہان جنایا۔ رسنا جہوا بتی دند تیرا کر کر تھکے پاٹھ، سر سرور تیر تھ تھ نہاون نہایا۔ تیری کسے نہ لبھی ذات، تیرا نور نظر کسے نہ آیا۔ کلجگ انت سری بھگونت مہروان ہو کے دتی دات، دیاوان دیا کمایا۔ میں اٹھ کے ساریاں دیواں آکھ، سچ سُنو جن بھگت میرے بھایا۔ اکو پُرکھ اکال جو جگ جگ بچھے وات، واسطہ اپنے نال رکھایا۔ اکو پروردگار رسول پاک، پاکیزہ روپ نظری آیا۔ اکو ناد اکو دھن راگ اکو شبد سنائے بانگ، کلمہ کلام سانتک ست اک درڑایا۔ اکو محبوب سچ امام، اکو عروج اُج نشان، اکو محفوظ دو جہان، چاروں گنت نظر کسے نہ آیا۔ میں درشن کیتا آن، پایا پر م پُرکھ سلطان، حرص مٹی جیو جہان، جگت لیکھا رہیا نہ رانیا۔ اُپر چڑھ دیکھیا مکان، گڑھ بنک چھٹا شیطان، ڈنکا وچا اک مہان، تُوں ہی تُوں راگ الایا۔ سو پُرکھ سلطان جن بھگتاں ملیا آن، جس دی کسے نہ آئے پہچان، انتر آتم سمجھ کوئے نہ پانیا۔ ملا شیخ مسائق صوفی سارے کرو سلام، علیکم اکو اک دکھایا۔ پیر پیغمبراں دے پیغام، کلمہ اپنا آپ پڑھایا۔ چار جگ جس دانام، تحریری بنیا رہیا اشام، نانک نرگن مہر لگایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سو گرگھ رہیا ترانیا۔ بھگت کہن کیہڑا گرگھ، جس ملے مان وڈیایا۔ کبیر کہے اوہ دیکھو پر بھ گودی رہیا چک، پھڑ باہوں گلے لگایا۔ بھگت کہن اسیں ہوئے خوش، سری بھگوان اچرج کھیل رچایا۔ جنم جنم دی مٹی بھکھ، کرم کرم داروگ مٹایا۔ اسیں کہندے رہے صرف اسیں پر بھ دے پُت، دوجا نظر کوئے نہ آیا۔ ساڈیاں سُن کے بیٹھا رہیا چُپ، اگوں بول نہ کوئے سنایا۔ چُپ کیتا

سچھنڈ دوارپوں آیا اٹھ، لوکمت پھیرا پائیا۔ اوہ ساتھوں چنگے جنہاں لیا بچھ، بن بھگتیوں بھگت بنا لیا۔ کلجک ویکھ اندھیرا گھپ، ساچا چند اک چکائیا۔ تنہاں گرکھاں اگلا پچھلا لیکھا گیا چھٹ، چھٹی وست پرائیا۔ سری بھگوان ہو مہروان جن بھگت پھڑ کے گٹ، کہے تیری میری ہوئے گڑمائیا۔ تیرے میرے وچ نہیں کوئی پھٹ، توں میرا میں تیرا آتم پر ماتم جوڑ جڑائیا۔ جنم مرن دا پینڈا گیا ٹک، لکھ چوڑا سی گیڑ نہ کوئے رکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر اپنا ہتھ لگائیا۔ کبیر کہے تیرا درشن پیکھ، پر بھ وٹی اک ودھائیا۔ گھر ساچے لیا ویکھ، جن بھگتاں دے ترائیا۔ پچھلی میٹنہارا ریکھ، آگے اپنی بنت بنا لیا۔ دھن بھاگ توں کو جھیاں کملیاں دسیا ہیئت، بن ہتکاری ہوئیں سہائیا۔ سری بھگوان سانوں او سے تھاں دے بھیج، جس دوارپوں لیا منگائیا۔ جا کے مانیے تیری پچھلی تیج، گھر ساچے خوشی منائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا سچا ور، مہر نظر اٹھائیا۔ کبیر جلاہے لے پریم پرساد، جن بھگتاں نال ورتائیا۔ پر م پڑکھ کول ایہو داد، جیہڑی ہتھ کسے نہ آئیا۔ جس دارسنا جہوا کوئی چکھ نہ سکے سواد، رس سمجھ کوئی نہ پائیا۔ ایہو کرپا آد جگاد، جن بھگتاں اتے کمائیا۔ کلجک انت سُن فریاد، فیصلہ اکو وار سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیونہار وڈیائیا۔ جن بھگت کہن سوہی بستی، ہر بسمل روپ نظری آئیا۔ جس دی اُج اگم اتھاہ ہستی، سو ہست کپٹاں وچ ڈیرہ لائیا۔ کلجک جیواں جگت ویکھے ار تھی، دوئے لوچن نیر وہائیا۔ جن بھگتاں پر بھ پوری کیتی بھگتی، جنہاں بھگت در ہلا لیا۔ خوشی ہووے وڈ عرش عرشی، عرشی پریتم بے پروا ہیا۔ ڈھر دا کھیل ناک نہیں فرضی، کوڑی کریا نہ کوئے وڈیائیا۔ تن کپڑ سینویں بن کے درزی، سوئی تند ڈور آپ بندھائیا۔ جن بھگتاں نال رلا کے اپنی مرضی، مرض جیون مرن دی دتی گوائیا۔ صاحب سنگر مقروض بن فرضی، قرضہ پچھلا ادا کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار سد وڈیائیا۔ کبیر کہے پر بھ سانوں تور، ترت اپنا تھم جنائیا۔ پریم پریتی کھچ ڈور، بن تند ہلا لیا۔ دُور دُراڈے آئے دوڑ، تیرا پنڈھ مُکائیا۔ آگے ویکھیا آ کے براہمن گوڑ، جس دی ذات پات سمجھ سکے کوئی نہ رائیا۔ اپنیاں بھگتاں رہیا بھڑ، بھڑی بھڑی کرے لوکائیا۔ کر کرپا لا کے دے اوہ پوڑ، جس دا ڈنڈا ہتھ کسے نہ آئیا۔ کبیر کہے میں چار گنٹ دہ دشا نو نو چار ویکھیا کر کے غور، نج نیز دھیان لگائیا۔ اکو بالا ندھا نظری آیا تیرا چھوہر، گرگھ سچا آسن لائیا۔ سر شٹ

سبائی دسی ٹھگ چور، کام کرودھ لوبھ موہ ہنکار ہلکانیا۔ کرپا کر سانوں خوشیاں نال موڑ، حکم اپنا سچ سنا یا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار وڈیا یا۔ جن بھگتاں دیا کماؤندا اے۔ سر اپنا ہتھ ٹکاؤندا اے۔ مہروان حکم سناؤندا اے۔ اشارے نال آپ جناؤندا اے۔ رام سنگھ اک وکھاؤندا اے۔ جس دا پورن کیتا کام، بھگتاں در منگاؤندا اے۔ سارے لے کے جاؤ پیغام، سری بھگوان آپ سمجھاؤندا اے۔ چرن دھوڑی کر کے جاؤ اشان، سرور اکو اک نہاؤندا اے۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگت آپ وڈیاؤندا اے۔ جن بھگت چرن سرور نہاؤندے نے۔ پُرکھ اکال گیت گاؤندے نے۔ دین دیال اک دھیاؤندے نے۔ اک دُوبے دے چلن نال نال، سوہنی بنت بناؤندے نے۔ سچ دوارا ویکھ دھرمسال، دھرم نشان اٹھاؤندے نے۔ جس ساڈی کیتی پرتپال، سو پرتپالک ویکھ وکھاؤندے نے۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا سچا ور، در تیرا منگ منگاؤندے نے۔ جن بھگت پنہہ نکایا اے۔ سچ دوارے ڈیرہ لایا اے۔ نر نرکارا ویکھ وکھایا اے۔ ست سرپ وچ سما یا اے۔ رپ رنگ ریکھ نہ کوئے رکھایا اے۔ مچھ داہڑی کیس نہ کوئے، سیس جگدیش نہ کوئے منڈایا اے۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا سچا ور، ساچا مارگ اک درسایا اے۔ پر بھ ساچے مارگ جاواں گے۔ دین دیال تیتوں دھیاواں گے۔ جن بھگتاں آکھ سناواں گے۔ دھر دی سچی بات پرگٹاواں گے۔ کلج ویکھ اندھیری رات، اکو تیری اوٹ تکاواں گے۔ تڈھ بن وسے نہ کوئی پاس، ناتا جگت جہان چھڈاواں گے۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچا دینا دھر دا ور، رل مل تیرا حکم سناواں گے۔ تیرا حکم سچ جناؤنا ایں۔ لاڑی موت آپ سمجھاؤنا ایں۔ چتر گپت آپ اٹھاؤنا ایں۔ رائے دھرم نین کھلاؤنا ایں۔ تیرا کھیا لیکھ وکھاؤنا ایں۔ اگلا پچھلا بھیت کھلاؤنا ایں۔ جنہاں صاحب سنگر کرے ہیت، تنہاں نیڑتساں کدے نہ آؤنا ایں۔ پُرکھ اکال دی سچی کھیڈ، دو جہان بھیکو کسے نہ پاؤنا ایں۔ جن بھگت پہلوں لئے بھیج، پچھے اپنا پھیرا پاؤنا ایں۔ گرکھاں اندر وڑ کے مانے سچ، سچ سنگھاسن ڈیرہ لاؤنا ایں۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا حکم اک ورتاؤنا ایں۔ کیر کہے میں دو جہاناں دس کے جاواں گا۔ غافل کوئی نہ رہے، آلس سب دی میٹ مٹاواں گا۔ پاگل کوئی نہ کہے، سرتی سرت سرب کھلاواں گا۔ عادل پُرکھ اکال اکو رہے، دُوبی عدالت نہ کوئی وڈیاواں گا۔ جو پر بھ دی سرتی ڈھبے،

تہاں اپنے نال رلاواں گا۔ جو پر بھ دی چرنی ہے، تہاں بھگتاں رُپ وکھاواں گا۔ جو ہر دا بھانا سہے، تہاں سب کچھ بھیت چڑھاواں گا۔ جو ہر سنگت وچ کہے، میں ہر سنگت رُپ پُرکھ اکال ویکھ وکھاواں گا۔ تس دا کایا مائی بُرج کدے نہ ڈھے، رائے دھرم نہ ہتھ پھڑاواں گا۔ سو گرگھ پر بھ دی گودی ہے، جگت جہان پار کراواں گا۔ نہ جنم نہ ہووے لے، آون جاون گیر چکاواں گا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچی کرنی کار کماواں گا۔ ساچی کرنی اک کماویگا۔ پر بھ اپنے رنگ رنگاویگا۔ جنم جنم دی ٹٹی گنڈھ، گنڈھنہار گوپال سوامی ویکھ وکھاویگا۔ کرم کرم دا کٹ کے ننگ، اوڈھن بھوشن پردہ اِکو پاویگا۔ ناتا توڑ بھیکھ بکھنڈ، ساچا مارگ اک لگاویگا۔ لیکھا جان دُہاگن رنڈ، کنت سہاگ میل ملاویگا۔ جنہاں گرگھیاں سوہنگ مہاراج شیر سنگھ وشنو بھگوان گایا چھند، تہاں اتم اپنی جوت ملاواں گا۔ سچھنڈ دا سچ انند، انند اِکو اک وکھاواں گا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچے مندر سچ بہاواں گا۔ کسیر جلاہا سچ جناؤندا اے۔ اُچی کوک آکھ الاؤندا اے۔ سری بھگوان دیا کماؤندا اے۔ ویکھو میرا تانا پیٹا ساچی تند، ڈور گنڈھاؤندا اے۔ خوشی کر کے بند بند، بندگی اپنی اک سمجھاؤندا اے۔ سچ پریتی چاڑھ چند، کایا مائی تن رُشاؤندا اے۔ سرشٹ سبائی ویکھ ہنگ، برہم اپنا بھو گھلاؤندا اے۔ شاہ پاتشاہ سورا سربنگ، صاحب سنگر کھیل رچاؤندا اے۔ کلج انت جن بھگتاں پوری کرے منگ، بن منگیاں دات ورتاؤندا اے۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ڈبڈے پاہن آپ تراؤندا اے۔ ڈبڈے پاہن تارے آپ، اپنے ہتھ رکھے وڈیائیا۔ کرے پریم بن مائی باپ، پتا پوت گود سہائیا۔ جن بھگتاں پوجا کرے آپ پاٹھ، پاٹھشالا گرگھ کایا رہیا بنا ئیا۔ اندر وڑ کے جوڑے نات، باہروں نظر کسے نہ آئیا۔ درس دیوے ساکھیاں، جوتی جاتا وڈ وڈیائیا۔ راتیں سٹیاں جو جائے آکھ، دے جاگدیاں پور کرائیا۔ ایہو پر بھو دی اگئی بات، جیہڑی سمجھ کسے نہ آئیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر اِکو منگدے گئے دات، انجھو تیرا نور نظری آئیا۔ من واسنا گھر رہے نہ نار کمذات، گرمت بیٹھے ڈیرہ لائیا۔ جدھر ویکھئے کھول تاک، پر بھ توں ہی نظری آئیا۔ بن تیرے دوجا دے نہ کوئی ساتھ، ساتھ سگلا انت جان چھڈائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دینی مان وڈیائیا۔ مان وڈیائی جگت ناتا، آگے کم کسے نہ آئیا۔ جنہاں ملیا پُرکھ بدھاتا، تہاں سدا سدا سد و جدی رہے ودھائیا۔ بچھوں سرشٹ

سبائی اُہناں دی گائے گاتھا، جنہاں پر بھہ درشن کیتا چائیں چاننیا۔ مندر مسجد ٹھا کر دوارے مسیت شو دوالے ٹیکن ماتھا، مستک اٹاں نال رگڑائیا۔ جے ویکھن سب دے خالی ہاتھا، ہتھ وچ نظر نہ کچھ رکھائیا۔ جنہاں اُپر پُرکھ اکال سنگر ہو کے تھھا، تنہاں رُٹھیاں لئے ملائیا۔ اُہناں رائے دھرم نہ ٹنگے پُٹھا، کُنجھی نرک نہ کوئے بھوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، آد جگاد جگ جگنتر جن بھگتاں پریم پریتی بھکھا، دوجی ترسنا ترکھا نہ کوئے رکھائیا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، گرگھ گرگھ ہر جن ہر بھگت اتم سریشٹ و شیش بنائے سچا، وشن برہما شو گنپت گنیش دیوت سر سیس جھکائیا۔

★ ۵ پوہ ۲۰۲۰ بکرمی ہری سنگھ دے گرہ بستی خلیل ضلع فروز پُر ★

بھگت پیاس بھگوان سک، گرگھ دھیان لگائیندا۔ دوہاں میت سدا انڈٹھ، جگت جگ بھيو کوئے نہ پائیندا۔ صاحب سنگر گرگھاں کایا مندر وسے وچ، رُپ رنگ ریکھ نہ کوئے وکھائیندا۔ نرگن ہو کے کرے ہت، سرگن اپنا میل ملائیندا۔ کروٹ لے بدلایے پٹھ، ستمکھ اپنا درس کرائیندا۔ جگت واسنا کوڑی جت، سچ پریت اک درڑائیندا۔ کھیلے کھیل نت نوت، نر ہر اپنی کار کمائیندا۔ مہروان ہو پائے بھکھ، بھچھیا جھولی نام بھرائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں کھیل کھلائیندا۔ بھگت وچولاشد گردیو، ہر سوامی وڈ وڈیائیا۔ آد جگاد سدا نہکیو، نہچل بیٹھا آسن لائیا۔ الکھ اگوچر اگم اھیو، بھيو رہیا درسائیا۔ ساچا رس امرت میو، شکھ ساگر رُپ وٹائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں ویکھ وکھائیا۔ بھگت پیار نام سنگندھی، ست واسنا وچ لکائیندا۔ دُور دُراڈا بن سنبندھی، صاحب سنگر ناتا جوڑ جوڑائیندا۔ کوڑی واسنا کڈھ گندی، امرت رس رس چکھائیندا۔ گھر وکھائے من مت بدھ اندھی، آتم پر ماتم پردہ لائیندا۔ راگ سنائے دُھر دا چھندی، انحد نادى ناد سنائیندا۔ ناتا توڑ خانہ بندی، محل اٹل اک بہائیندا۔ لیکھا رہے نہ بھیکھ پکھنڈی، سچ سچ میل ملائیندا۔ دیونہارا اک اندی، انند آتم وچ رکھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں ویکھ وکھائیندا۔ بھگت سجن بھگوان پیار، پریتی پار برہم جنائیا۔ جگ چوکڑی ویکھے چار، دو جہاناں کھوج کھوجائیا۔ برہمنڈ کھنڈ کھول کوٹا، پُری لوء پردہ دئے اٹھائیا۔ سنت

سُہیلے لہجے یار، لکھ چوڑاسی کھوج کھوجا گیا۔ جنم کرم داروگ نوار، سنجوگ اپنے نال کرائیا۔ چوگ چنگائے امرت دھار، ترسنا بھکھ گوائیا۔ شبد سنائے اک
دُھنکار، انراگی راگ الایا۔ جوت زرنجن کر اُجیار، آد زرنجن کرے رُشانیا۔ محل اٹل ٹھانڈا دربار، گھر گھر وچ دئے دکھایا۔ سیج سہنجینی میت مُرار، انتر
آتم نظری آئی۔ شاہو بھوپ وڈ سِکدار، شہنشاہ اپنا حکم ورتایا۔ تُوں میرا میں تیرا دوہاں میلا اک دوار، گھر سچا اکو نظری آئی۔ جوتی جوت سرُپ ہر،
آپ اپنی کرپا کر، بھگت سُہیلا وڈ وڈیایا۔ بھگت سُہیلا صاحب سلطانا، ست ستوادی ہر اکھوائیندا۔ ست سرُپی بنھے گانا، موئی تند نہ کوئے دکھائیندا۔ آتم
انتر سیج ترانہ، بن تریا راگ سنائیندا۔ کر پرکاش کوٹن بھانا، نرمل نوری جوت جگانیندا۔ بودھ اگادھی اکو گانا، بن رسنا جہوا سنائیندا۔ نرگن سرگن کر
پروانہ، آپ اپنے رنگ دکھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھگت سُہیلا دیا کمائیندا۔ بھگت سُہیلا پر بھ ٹھا کر سوامی، پُرکھ اکال
بے پرواہیا۔ گھٹ گھٹ دیکھے انتر جامی، بے پہچان کھیل کرائیا۔ یودھا سوربیر وڈ سلطانی، شہنشاہ اپنا حکم ورتایا۔ جگ چو کڑی لکھے کہانی، جس سر اپنا ہتھ
رکھایا۔ اٹھسٹھ تیرتھ نہ کوئی ورو لے پانی، جس امرت جام پیایا۔ سو گرگھ گر سکھ اکو بولے دُھر دی بانی، سیج تیرا راگ الایا۔ لیکھا چکے چارے کھانی،
چوتھے جگ ملے وڈیایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں دیوے اک ور، سری بھگوان بھو گھلایا۔ بھگت بھگوان میلانت، جگ
جگ کھیل کرائیندا۔ نرگن سرگن دُھر دا ہت، لوکات دیکھ دکھائیندا۔ لیکھے لا کایارت، پنچ تت اپنی گنڈھ پوائیندا۔ در دوار یوں پائے بھکھ، بھجھیا اپنی
اک ورتائیندا۔ پورب لیکھا پہلوں لکھ، آگے مارگ اک سمجھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگت سُہیلا کھیل دکھائیندا۔ بھگت سُہیلا
صاحب گُونت، گُنکار وڈی وڈیایا۔ لیکھا جان جیو جنت، چارے کھانی دیکھ دکھایا۔ لکھ چوڑاسی وچوں بنائے بنت، مہر نظر آپ اٹھایا۔ سو گرگھ ہوئے
سنت، جس ملے بے پرواہیا۔ تِس دا لیکھا لکھ نہ سکے کوئی انک، شاستر سمرت وید پُران دین دُہایا۔ سو بھگت بھگوان دا اکو گائے منت، منتو اپنا حل
کرائیا۔ تِس دا لیکھا کوئی نہ جانے پنڈت، شیخ مسائق نظر کسے نہ آئی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگت دئے وڈیایا۔ بھگت بھگوان
اک دروازہ، گرہ مندر اک سہائیندا۔ آد جگاد غریب نوازا، غریب نمانے گلے لگائیندا۔ ساڈھے تن ہتھ اندر مارے واجاں، سوئی سرتی شبد جگانیندا۔

بھوپت بھوپ بن راجن راجا، شہنشاہ شاہ آپ اکھوائنیدا۔ گھر وچ گھر رنج کے کاجا، گرہ گرہ اپنا رنگ وکھائیندا۔ سنت سہیلا پھرے بھاجا، پاندھی اپنا پندھ
 مکائیندا۔ کلجگ انتم رکھے لاجا، لاجاوت دیا مکائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھگتن کھیڑا اک سہائیندا۔ بھگت کھیڑا کھول کھڑکی، کڈا
 اپنی ہتھیں لائیندا۔ کھیل کرے ساچی پرتی، پیاپریم دیا مکائیندا۔ ٹٹی جوڑے پریت چرکی، چریں وچھنے میل ملائیندا۔ چرن کول اکو برتی، من واسنا ڈیرہ
 ڈھاہندا۔ دیوے درس ساچا درسی، آدرش اپنا اک وکھائیندا۔ کھیلے کھیل عرشی فرشی، لوک پرلوک سو بھاپائیندا۔ جن بھگتاں دیوے نام ندھان بن اکھرا
 پرچی، ساچا منتر آپ درڑائیندا۔ سری بھگوان شبدی شبد وڈا وڈا چرچی، چرچا چار جگ رکھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر جن
 ساچے پار کرائیندا۔ پار لنگھاونہارا پر بھ ایک، انتشکرن ویکھ وکھائیا۔ جگ چوکڑی جس دی ٹیک، گر اوتار دھیان لگائیا۔ نرگن سرگن جس دا بھیکھ، کایا
 چولا سو بھاپائیا۔ دو جہان جس دی کھیڈ، برہمنڈ کھنڈ ناچ نچائیا۔ جن بھگتاں اندر جس دا بھیت، راز اپنا بیٹھا چھپائیا۔ سو پڑکھ اکال کرے ہیت، دین
 دیال ہوئے سہائیا۔ ہر جن میلا اپن اچیت، وار تھت نہ کوئے رکھائیا۔ نیتز لوچن بھگت بھگوان نین لین پیکھ، نین اپنا رنگ رنگائیا۔ دوہاں میلا وار ایک،
 دوجی وار نہ ہوئے جدائیا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، ایٹھے اوتھے سد رکھے چھایا ہیٹھ، مہروان سر اپنا ہتھ لگائیا۔

★ ۵ پوہ ۲۰۲۰ بکرمی کپور سنگھ دے گرہ موگا ضلع فروزپر ★

نام خُماری دتی رنگ، شبد راگ شنوائیا۔ گرگھ سچ آتم پلنگ، محل اٹل سہائیا۔ دئی دویت بھرماں کندھ، بھانڈا بھرم بھٹائیا۔ گیت اگئی ڈھر دا
 چھند، سچ سلوک سمجھائیا۔ سچ دوارے اگئی اند، رس امرت گھ چوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھگت سہیلا سچا ماہیا۔ آتم دھن ناد
 شبد سرتال، تلواڑا اکو اک وجائیا۔ بھاگ لگائے پنج تت کایا مائی کھال، ناڑ بہتر تن رباب وکھائیا۔ جوتی دیک دیا سچ پرکاشی بال، پرکاش اکو اک دھرائیا۔
 پون سواسی لیکھے لا سواس، پون پوناں راہ جنائیا۔ جگ جنم دی پوری کر کر آس، کرنی کرتا جھولی پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد

دیونہار وڈیاں۔ نام ٹھاری ڈھر دارس، ہر سنگر آپ پرگٹائیندا۔ گھر گبھیر صاحب سلطان ہو کے وس، بے پہچان کھیل کرائیندا۔ دست امولک دے دے ہتھ، گھر ساچا ہٹ چلائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھگتن پیتا ٹھانڈا سینتا رس ایکا دھار وہائیندا۔ رس دھار امیوں امرت، بوند سوانتی آپ چوائیا۔ لیکھا چھوڑ سوگ ہرکھ، چنتا غم نہ کوئے رکھائیا۔ نام کسوٹی گرکھ پرکھ، سچ کٹھالی ایکا پائیا۔ قیمت کرتا پائے لائے نہ کوئی دھرت، کنڈے ترازو تول نہ کوئے رکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیونہار وڈیاں۔ نام ٹھاری دیوے گھر ایک، گرہ مندر خوشی رکھائیندا۔ پُرکھ سلطان کرنہارا بڈھ بیک، دُرمت میل آپ دھوائیندا۔ جنم جنم دا لیکھا ویکھ، کرم کرم دا بھو مکائیندا۔ سچ دوار رکھائے اپنا دیس، گھر اکو اک سہائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہرجن ساچے دیا مکائیندا۔ نام ٹھاری کایا بنک، ٹیڈھی دھار نہ کوئے جنائیا۔ سوگرکھ جانے ڈھر دا سنت، صاحب سنگر جس اپنا بھو کھلائیا۔ ہر نام سمجھائے ڈھر دامت، منتر اکو اک درڑائیا۔ میل ملاوا نر نرائن کنت، نار سہنجنی سیج سو بھاپائیا۔ رنگ رنگیلا چاڑھے رنگ بسنت، رنگن اکو اک رکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیونہار وڈیاں۔ نام رنگ رنگ امولا، سو سنگر آپ رنگائیا۔ رنگنہارا کایا چولا، تن ماٹی ویکھ رکھائیا۔ بھو چکا پردہ اوہلا، نرگن سرگن سرگن نرگن اکو نظری آئیا۔ نام سندیس ڈھر دا ڈھولا، ساچا راگ الائیا۔ شبد اگئی اکو سویہلا، سو پُرکھ نرنجن گائیا۔ پروردگار بن کے مولا، آپ اپنا سنگ رکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نام رنگن اک چڑھائیا۔ نام رنگن سنگر ٹھاری، پریتوان اکو وار جنائیندا۔ آتم پر ماتم ڈھر دی یاری، سو صاحب اپنے نال نبھائیندا۔ خالق خلق کھیل کرے نیاری، خالص گرکھ آپ اٹھائیندا۔ چرن کول کول چرن دے سہاری، سہانک نانک سر اپنا ہتھ لکائیندا۔ در دروازہ کھول باری، کھڑکی تاکی کُنڈا آپے لاہندا۔ دیا باقی کملا پاتی بن تیل باقی کر اجیاری، گھر مندر آپ سہائیندا۔ جگ مگ جوت جگے نرنکاری، پون ہلار انہ کوئے لگائیندا۔ توں ویکھے وگسے ویکھنہاری، دوجا نظر کوئے نہ آئیندا۔ بھگت بھگوان دوویں مل کے وس سچ دوا ری، در گھر ساچا سو بھاپائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جس جن اپنے گھر وسائیندا۔ نام ٹھاری بھگت سہیلا، بھگوان بھاؤ بھگتی اپنے لیکھے لائیا۔ آد جگاد اک اکیلا، جگا جگنتر ویکھ رکھائیا۔ آد وچھری اتم میلا، ملنی جگدیش کرائیا۔

شبدی گرو ناد دُھن چیلہ، گھر منگلاچار جنایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہرجن دیونہار وڈیایا۔ نام خُماری گھر گمبھیر، سو سنگر آپ کرائیندا۔ چوٹی چاڑھ پھڑ اخیر، بے نظیر درس دکھائیندا۔ کوڑی کرپا میٹ لکیر، اکھشر اکو نام سمجھائیندا۔ جگت ناتا توڑ زنجیر، شرع اپنی وچ بندھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار سچ تدبیر، مارگ اکو اک لگائیندا۔ نام خُماری مارگ ایک، اینکار آپ جنایا۔ زرگن سرگن لئے پیکھ، نج نیز نظری آئی۔ پتا پوت بنے ہیئت، گود سہنجی سو بھاپایا۔ رت بسنتی مولے چیت، پت ڈالی پھل مہکایا۔ بھگت بھگوان مل کے کھیلے کھید، وڈ کھلاڑی پھیرا پایا۔ شبد سندیسہ اکو بھج، سوئی سرتی آپ اٹھایا۔ جوتی جلوہ نوری تیج، نر نرائن کرے رُشایا۔ دھن بھاگ پاربرہم پت پر میثور گھر آتم پر ماتم پھولن سہائے سہنجی تیج، سو بھاونت اپنا آسن لایا۔ تس صاحب ٹھا کر آگے کوئی نہ چلے پیش، جو پیشتر اپنا تھم منایا۔ وشن برہما شو آدک سرب کرن آدیس، سارے بیٹھے سپس نوائیا۔ سو سوامی جن بھگتاں رہیا ویکھ، آپ اپنا دھیان لگایا۔ سدا سدا سدا رکھے چھایا ہیٹھ، اگنی ت نہ لاگے رانیا۔ کلج انت سری بھگونت، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، گرگھاں اندر وڑ کے دیوے بھیت، باہروں کرے نہ کوئے پڑھایا۔

★ ۵ پوہ ۲۰۲۰ بکرمی چھمن سنگھ دے کھوہ تے پنڈ رُڑکا کلاں ضلع جالندھر ★

ویکھو کھیل نر ہر دا، ہر دے ہاردک دے ودھایا۔ زرگن روپ جوتی دھردا، اجونی رہت وڈیایا۔ اچرج کھیل اگنی کردا، کرتا پُرکھ بے پرواہیا۔ آد جگاد لیکھا جان چوٹی جڑ دا، مدھ اپنا پردہ لاہیا۔ جگا جگنت سری بھگونت جن بھگتاں کولوں ڈردا، بھے اپنا آپ رکھایا۔ کلج انتم کھیل کردا، کرنی اپنی آپ پرگٹایا۔ گرمیز پچھے نہ کچھمن کھڑدا، لاش نظر کوئے نہ آئی۔ ایہو وڈیائی جو بے سمجھوں کردا، کوئی سمجھ سوچ سکے نہ رانیا۔ سمت انی لکھیا لیکھ کوئی نہ پڑدہ، جو لکھ کے گیا سمجھایا۔ ہر کا منتر بن ہر کرپا کسے نہ پھردا، فُرنے وچ سرب لوکایا۔ مُرشد مُرید ہون نہ دیوے مُردا، مُشکل آپ حل کرائیا۔ جس ویلے جن بھگتاں بیڑا ویکھے رُڑھدا، پھڑ باہوں لئے ترانیا۔ ایہو کھیل پُرکھ اکال سنگر دا، سُنیاں لئے جگایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا

کر، ساچی دھارا اٹھ دس دے سمجھایا۔ پُرکھ اکال تیرا دربار، سچ ست اِکو نظری آئیندا۔ دین دِیال تیرا پِساہ، جگ چو کڑی کھیل کھائیندا۔ پُرکھ اکال
 تیرا وِہار، دو جہاناں ونڈ ونڈائیندا۔ صاحب سلطان تیرا سہارا، نرگن سرگن اوٹ تکانیندا۔ پرم پُرکھ تیرا پیارا، پریتم بھل کدے نہ جائیندا۔ نِت نوت
 ٹھانڈا دربار، اک اِکلا آپ سہائیندا۔ سنجگ تریتا دو پر کلجک وچھڑے تیتھوں یارا، سگلا سنگ تیرا نظری آئیندا۔ کوٹن کوٹ جنم جگ جو اے ہار، لیکھا
 لیکھے کوئی نہ پائیندا۔ پھر پھر جوئی تھکا وارو دارا، اگنی گربھ تت جلائیندا۔ سچ نہ ملیا کوئی دوارا، در در گھر گھر ویکھ وکھائیندا۔ ویس وٹاؤندا رہیا پُرکھ نار،
 ناری پُرکھ کار کمانیندا۔ بندارہیا جگت و نجارا، کھتری براہمن شو در ویش ہٹ چلائیندا۔ بندارہیا درویش بھگھارا، جگت مایا منگ منگائیندا۔ گاؤندا رہیا سرشتی
 نعرہ، رسنا جہوا بٹی دند لائیندا۔ وساؤندا رہیا گھر مٹی اٹاں گارا، سچ محل نہ کوئے سہائیندا۔ وکھاؤندا رہیا پتراں دھیاں نال اشارہ، ساچا ناتا نہ کوئے
 جڑائیندا۔ جناؤندا رہیا اپنا بل وچ سنسارا، تیرا بھيو کوئے نہ پائیندا۔ تجاؤندا رہیا راج بھاگ وڈ دربارا، گھر تیرا نظر کوئے نہ آئیندا۔ سیو کماؤندا رہیا بن
 چاکر خاک گوارا، ساچی مت نہ کوئے سمجھائیندا۔ لبھدارہیا جنگل جوہ اُجاڑ پہاڑا، ساچے مندر کُنڈا کوئی نہ لائیندا۔ ناتا جوڑدارہیا اپرا، تیرا سنگ نہ
 کوئے رکھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اِکو دینا سچا ور، در تیرے الکھ جگائیندا۔ تیرے دوارے جگائی الکھ، الکھ الکھنے تیری اوٹ
 تکانیا۔ جن بھگتاں کرے سدا پلکھ، نِت نوت ویکھ وکھائیا۔ ساچا مارگ اِکو دس، عاشق معشوق عِشق اِکو اک کرائیا۔ صفت صلاحی لکھت حروف، بیان
 حلفیہ جگت لکھائیا۔ آد جگاد رہے مصروف، بن سیوک کار کمانیا۔ ویکھ وکھائے دشا کوٹ، چاروں کُنٹ دھیان لگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی
 کرپا کر، اِکو دینا سچا ور، در تیرے آس رکھائیا۔ تیرے آس در، دردی درد وندائیا۔ اِکو بھو آوے ڈر، بھیانک دھار وکھائیا۔ تیری پریم پریتی اندر رہیا
 مر، مرنا تیری جھولی پائیا۔ ساچی ریتی جگت دھر، دھرنی دھرت دھول ملے وڈیائیا۔ ساچی کرپا آپ کر، کرپاندھ تیری سرنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر،
 آپ اپنی کرپا کر، اِکو دینی مان وڈیائیا۔ دے مان سری بھگونت، در تیرے آس رکھائیا۔ بلہاری صاحب ساچے کنت، بے انت تیری شہنشاہیا۔ ہوں
 بھگھاری در ٹھانڈے منگت، بھگھیا بھگھیا اِکو جھولی پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر نین اٹھائیا۔ مہر نظر کر ویکھ کھیل عاشق

معشوق، مشورہ ساڈے نال کرائیا۔ ساڈا حق رکھ محفوظ، مفلس ہو کے رہے جنایا۔ تیرے پریم دی سچ حدود، لنگھ کے وکھئے چائیں چائیا۔ اُج محل تیرا
 عروج، بن پریم پریتی نظر کسے نہ آیا۔ عاشق معشوق دوہاں دا اکو منز لے مقصود، مقام اکو اک سمجھائیا۔ تیری دُعا تیرا ہزارا درود، تیرا اسم اعظم اکو
 ویکھ وکھائیا۔ تیرا ناؤں نہ ہوئے نیست و نابود، آد جگاد تیری شنوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا سچا ور، در تیرے اوٹ تکائیا۔
 پروردگار سُن متر میت، تیری بنت جنایا۔ بھگتاں نال کرے پریت، آپ اپنا نام پرگٹائیا۔ تیرا نشانہ دینئے ٹھیک، مانس مانس اپنا سنگ نبھائیا۔ عاشق
 معشوق دوہاں اک توہین، توحفہ تیرا نام اپنی جھولی پائیا۔ اک دُجے نوں مل کے پریم پیار دی کرن حدیث، تیرا کلمہ نہ کوئے پڑھائیا۔ بن قلم شاہی
 کھچن لیک، لاکیر اپنے انتر آتم لایا۔ ایہو پریتی دُھر دی ٹھیک، جس نوں کوئی ویکھ سکے نہ رایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا ساچا
 ور، سچ اہیت تیری سرنائیا۔ عاشق معشوق دوویں کہن، اندرے اندر دھیان لگائیا۔ ویکھ پر بھو ساڈا ساک سجن سین، سنبندھی اکو نظری آیا۔ ناتا تٹا
 بھائی بھین، مات پت نہ کوئے وڈیایا۔ دوویں اک دُجے بچھے جگت طعنے سہن، دُکھ درد اپنے سر اٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچا
 دینا اک ور، تڈھ بن دُجا ہوئے نہ کوئے سہایا۔ نہ کوئے سہانک دے دُجا، تیجا نظر کوئے نہ آیا۔ چو تھے گھر تیرا پریم پتیجا، پنچم وجے سچ ودھائیا۔
 اٹھ ویکھ لنگھ اندر دلیرا، بند کواڑی کُنڈا لاہیا۔ تیری پریم پریتی اندر تن من بھیجا، سیتل دھار اک وکھائیا۔ عاشق معشوق دوہاں دا اکو گلشن اکو باغیچہ،
 بھل اکو اک مہکائیا۔ تڈھ بن کوئی نہ کرے ساچی ریبھجا، جوڑی جوڑ نہ کوئے ملایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیونہار وڈیایا۔ سُن
 کے ناؤں ہر جو، بھل اپنی خوشی جنایا۔ عاشق معشوق میری کُل، بھگت بھگوان ملے وڈیایا۔ ساچے کنڈے جان تل، ترازو اکو دے وکھائیا۔ سچ دوارا
 جائے گھل، پریم اکو نظری آیا۔ لوکات جگت مایا وچ نہ جائے بھل، جس پریم ریتی اکو نظری آیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا
 ساچا ور، سچ سندیہ اک سنایا۔ سچ سندیہ معشوق عاشق، آد جگاد آپ جنایندا۔ جگت ویکھو لگی آتش، امرت میگھ نہ کوئے برسائیندا۔ سرشٹ سبائی ہوئی
 تاس، ست سروپ نہ کوئے سمائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، اکو بھل بھگت بھگوان نظری آیندا۔ پریم پریتی لُجیا

بھل، بھلواری آپ مہکائی۔ سری بھگوان جن بھگتاں کہا آد انت اِکو پاواں ل، قیمت دُوجے ہتھ نہ کوئے رکھائی۔ وڈیائی دیواں ساچی گل، گلوتا بن کے ہواں سہائی۔ آد جگد کدے نہ جاواں بھل، اُبھل اپنا ناؤں دھرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیونہار وڈیائی۔ عاشق معشوق سُن کے بول، تن مائی خوشی منائی۔ صاحب سنگر وسے کول، دین دیال سدا سہائی۔ اسیں رہیے مات اڈول، ڈل کدے نہ جائیا۔ پریم پریتی لیئے گھول، گھولی گھول گھمائی۔ انتر انتر پڑدے لیئے پھول، دویت نظر کوئے نہ آئی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، عاشقاں عشق حقیقی مجازی وچوں باہر کڈھائی۔ عشق حقیقی دے سے آپ، اپنی دیا کمائیدا۔ صوفی بن کے لہجو باپ، پڑدہ دئی دویت چُکائیدا۔ سچ پریتی کوئی نہ سمجھو باپ، پت پُنیت آپ سمجھائیدا۔ رُوح بُت دوویں پاک، پاکیزہ اِکو گھر دکھائیدا۔ اگے لیکھانہ کوئے حساب، لہنا دینا مول چُکائیدا۔ پورب کر آپ بے باق، بہتر اپنی کار کمائیدا۔ دُھر دی مار اندر آواز، سچ سندیہ اِک سنائیدا۔ عاشق معشوق مُشکل اوہ راز، بن رہر ہتھ کسے نہ آئیدا۔ کی ہویا جے چھڈیا راج، سیس تاج نہ کوئے ٹکائیدا۔ اندر پریم پریتی پیوو آب، حیاتی حیاتی وچوں بدلاییدا۔ پردہ چک اِک نقاب، نقاب پوش زردوش آپ سمجھائیدا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، پیار اندر رکھ پیار، ایہتھے اتھے کھیل سنسار، دو جہاناں کار آپ کمائیدا۔ دو جہاناں کر کے ونڈ، ہر اپنی کھیل رچائی۔ پریم پریتی دُھر دی گنڈھ، ساچے تند بندھائی۔ دئی دویت ڈھاہ کندھ، مارگ اِک سمجھائی۔ تُوں ہی تُوں ہی گاؤنا چھند، دُوجا راگ نہ کوئے الائیا۔ دوہاں وچولا اِک بخشند، بخشش اپنی آپ کرائیا۔ جگت دھارا ویکھ کندھ، کنڈھا اِکو اِک سہائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کایا گاگر دے وڈیائی۔ کایا گاگر مائی کچ، لوکات تت جنائی۔ جس انتر پریم پریتی گئی رچ، رچنا ویکھ دکھائی۔ سو کر کے ویکھے سچ، جنہاں سچ سچ سمجھائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، کنڈھا اِکو اِک دکھائی۔ عاشق باطن بات سُجھی، سمجھ سمجھ وچوں اُچائی۔ معشوق رمز رکھے گجھی، جگت جہان نہ کوئے درسائی۔ پر بھ دی دھار کسے نہ بُجھی، سمجھ سکے کوئی نہ رائی۔ جگت وچھوڑے سنسار پوائی جُھگی، پار کنارہ اِک درسائی۔ برہوں اندر سوہنی ڈبی، نیتز نیر وہائی۔ کچے نال کچی ہوئی بُدھی، کچا تن گئی مٹائی۔ مہیوال دُور دُراڈا پریم پریتی اندر پاوے لُڈی، خوشیاں حال

سناٹیا۔ کون ویلا بھاگ لگے میری سدھی، سدھ اپنی اک اپناٹیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیونہار وڈیاٹیا۔ دے وڈیاٹئی ہر کرتار، نیتز اکھ گھلائیندا۔ اٹھ یار ویکھ پیار، در دیدار دکھائیندا۔ گلشن بھل نہ کوئے بہار، کلی کلی نہ کوئے مہکائیندا۔ پنکھڑی رووے زاروزار، پت ڈالی نظر کوئے نہ آئیندا۔ جس بھل دی منگے توں بہار، سو بھل خزاں روپ وٹائیندا۔ اچی کوک کرے پکار، توں ہی توں ہی راگ الائیندا۔ نال اشارے لیا اٹھال، بے مثال کھیل کرائیندا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، آپ اپنا حکم ورتائیندا۔ مہیوال ویکھ خوشنودی، خوشنما نظر کچھ نہ آٹیا۔ سکی ہوئی سرتوں ڈوڈی، تن ہر نہ کوئے کرائیا۔ میری پریم پریتی ہوئی بوڈی، سیس چوٹی نظر نہ کوئے دکھایا۔ جس پریم پیار دی میں پڑھدا رہیا پوتھی، سو ورقہ ورقہ دتا اٹھایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، انتر انتر اک آواز جنایا۔ انتر آئی اک آواز، کوک کوک سناٹیا۔ اٹھ ویکھ اپنا راج، شہنشاہ تیری ریت دے دھایا۔ جس دے پچھے چھڈیا گھر داکاج، سو کاج تیرا کر کے اپنا گھ بھوٹیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا سچا ور، جگت وچھوڑا دے مکھایا۔ سنی آواز اکو دھن، پنج تت لئے انگڑایا۔ ایہہ سریلی سوہنی سُر، دوجی تار نہ کسے ہلاٹیا۔ جلدھارا ویکھاں چھان پُن، لہر لہر کھوج کھوجایا۔ ہوئے سہنجنا ویلا ملے ہن، اپنا روپ درسایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا سچا ور، واہوا تیری وڈ وڈیاٹیا۔ مہیوال اندر سوچ، رسنا کہن کچھ نہ پائیا۔ اشارہ ہویا ایہہ پر بھ دی موج، عاشق معشوق دوہاں کھیل کرائیا۔ جگت وچھوڑے دوہاں کوئی نہ سکے پہنچ، پیار پیار ناتا رہیا چھڈایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دتا سچا ور، ساچی سکھیا اک سمجھایا۔ ویکھ وچھوڑا آیا ویراگ، جھگی کنڈھے دے دھایا۔ جہدے پچھے کیتا تیاگ، سو میٹوں تیاگ پلا گیا چھڈایا۔ جس دے پچھے چھڈیا راج، سو رعیت نظر کوئے نہ آٹیا۔ جدھر ویکھاں بھجیا چراغ، دیکھ نور نہ کوئے رُشناٹیا۔ جس دے ہتھ پھرائی اپنی واگ، سو واگاں گیا بھوٹیا۔ کس نوں ملاں آج، متر پیارا نظر کوئے نہ آٹیا۔ سری بھگوان خوشی ہو کے ماری اک آواز، دھر سندیس سناٹیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا بھو بھید رہیا گھلائیا۔ آئی آواز شبد ترانہ، سو پُرکھ نرنجن آپ جنائیندا۔ مہیوال ویکھ سری بھگوانا، جو آد جگاد سنگ نبھائیندا۔ عاشق معشوق دوہاں بٹھے گانا، اپنا تند اپنے ہتھ اٹھائیندا۔ کدے نہ جاوے وچ مڑھی

مسانا، جلد ہار نہ کوئے رڑھائیندا۔ جے دیکھیا تے اچا لکانا، سچھنڈ ساچے سو بھاپائیندا۔ ویلے انت دیوے بانا، مہیوال سوہنی وانگ نہ مکھ بھوائیندا۔ اٹھ دیکھ نہ بن انجانا، صاحب سنگر دیا کمائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنی کھیل آپ دکھائیندا۔ مہیوال ہو چپ، آپ اپنا رہیا چھپائیا۔ جدھر دیکھاں اندھیرا گھپ، سچ چند نہ کوئے چمکائیا۔ میرا ناتا گیا چھٹ، چھٹی سرب لوکائیا۔ سچ سہنجنی گئی رت، خزاں بیٹھی ڈیرہ لائیا۔ کی میٹوں رہیا پچھ، دس والی گل میری سمجھ وچ نہ آئیا۔ میرا پیار میرے نالوں گیا رُس، لہیاں ہتھ نہ کوئے پھرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیوے مان وڈیائیا۔ کرپا کرے ست سروپ، پر بھ اپنی دیا کمائیندا۔ پریم پریتی اندر سوہنی روپ، اکو وار دکھائیندا۔ ایہہ وی تت مائی کایا جھوٹھ، سچ نظر کوئے نہ آئیندا۔ چولا دیکھ پنچ بھوت، محبوب پریم نہ کوئے ودھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی سکھیا اک درڑائیندا۔ ساچی سکھیا جھگی کنار، صاحب سنگر آپ جنائیا۔ زرگن ہو کے دے دیدار، سر اپنا ہتھ لکائیا۔ ڈبن توں پہلوں لئے تار، پھڑ باہوں آپ اٹھائیا۔ تیرے پچھے آوے تیرا پیار، بھجے واہو داہیا۔ کر چرن کول ہر نمسکار، نیوں نیوں سپس جھکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیونہارا ڈھر داور، وست اکو جھولی پائیا۔ مہیوال کہے میرے مہروان، واہوا تیری وڈ وڈیائیا۔ میٹوں روپ آیا سوہنا سوہنی نشان، نشانہ اکو اک جنائیا۔ مرن توں پہلوں دے جوال، جیوت مرن نہ روپ وٹائیا۔ پھیر مٹاں دین دیال، دیاندھ تیری سرنائیا۔ صاحب سنگر ہو کرپال، پریم پُرکھ آپ سمجھائیا۔ انتم لیکھا چکاواں وچ جہان، دین دُنی دوویں کھوج کھوجائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، مہروان اگلا لیکھا اپنے ہتھ رکھائیا۔ مہیوال اٹھ کر تیاری، ترے بھون دھنی آپ جنائیندا۔ آپے پھول اپنی انت کیاری، تیری تیرے نال پرنائیندا۔ عاشق معشوق جگت یاری، بھگت دھاری بھو کھائیندا۔ دُجی وار زرگن سرگن کر کے لائے یاری، یارانہ اپنے نال رکھائیندا۔ ڈبے نہ وڈ ڈوگھی دھاری، سمند ساگر چرناں ہیٹھ دہائیندا۔ مرن توں پہلوں کرے خبرداری، بے خبر خبر سنائیندا۔ جھگی کنڈھے جوت زرنکاری، زرویر اپنی کار کمائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سر اپنا ہتھ لکھائیندا۔ عاشق کہے دس کون ویلا، وار تھت دے سمجھائیا۔ پُرکھ اکال کہے مہیوال پنچ پوہ تیرا انج وقت دُھیلا، پھیر میلا لئے کرائیا۔ کھیل کرے

گروگر چیلہ، گوبند اپنی انگلی لائی۔ ہر سنگت سچ بھلوڑی کر کے میلا، ملنی اگو گھر دکھائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیونہار وڈیائی۔ صاحب سنگر دیا کماے گا۔ مانس مانس پھیر بنائے گا۔ جونی جون نہ کوئی بھوائے گا۔ عاشق اپنا عشق دکھائے گا۔ معشوق ہو کے پریم ودھائے گا۔ حق حقوق اگو اک رکھائے گا۔ سوہنا کول بن ملوک، جو بن اگو اک ہنڈھائے گا۔ کایا چھڈتت قلبوت، تن ماٹی ویکھ دکھائے گا۔ گھر بن سچ محبوب، مُجبت اپنے نال دکھائے گا۔ پریم پریتی ساچی جھو جھ، نچھاور اگو وار کرائے گا۔ چند چڑھے دوج تیج، چوتھے اپنا رنگ دکھائے گا۔ تھت وار جائے سو جھ، پنچم پوہ میل ملائے گا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ پریتی توڑ نبھائے گا۔ سچ پریتی تیرا بھل پریم، صاحب سنگر جھولی پائے گا۔ انت چکے تیرے نال نیم، دھوکھا دغانہ کوئے کماے گا۔ جس نے سیو کمائی اُپر ہم، گنٹ تیری پھول بھلائے گا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی آپ کماے گا۔ ساچا وعدہ کر قول، اقرار نامہ دے لکھائی۔ سچ توفیق تیرے کول، واحد تیرے ہتھ وڈیائی۔ میرے رفیق جانا مول، طیب بن کے پھیرا پائی۔ دینی اسپس اُپر دھول، جگدیش تیری سرنائی۔ میرا دھرم رکھنا اڈول، کرم کانڈ دینا مٹائی۔ عاشق ہو کے واری گھول، گھولی تیرے اتوں گھمائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیونہار وڈیائی۔ دیوے وڈیائی ہر جو آپ، بے پرواہ دیا کماندا۔ تیرا میرا جڑیا ساک، ناتا اگو وار بندھائیندا۔ سدا سہیلا بن کے دیواں ساتھ، سگلا سنگ نبھائیندا۔ پتن ویکھاں تیرا گھاٹ، ماہی اپنا روپ وٹائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی آپ کماندا۔ ساچی کرنی دس بھگوان، در تیرے سپس نوايا۔ توں پہلوں کیوں نہ ملیا آن، سوہنی نال کیوں پیار ودھایا۔ جیہڑی وچھوڑا دے گئی وچ جہان، سگلا سنگ نہ کوئے رکھایا۔ میرے وینہدیاں رڑھ گئی وچ طوفان، طوبی طوبی کر گر لایا۔ میں روند اودھے پچھے مہان، میری مُجبت خاک رُلايا۔ جے جاناں پر بھ تیرا سچ ایمان، تھہ بن اکھ نہ کوئے تکایا۔ کر کرپا دے فرمان، سچ سندیسہ اک سنایا۔ جے ہیں سچا بھگوان، کیوں وچھوڑا میرا پایا۔ جس دے پچھے میں رُلدا رہیا بیابان، چناب کنڈھے ڈیرہ لایا۔ اُس دالہ نہ کوئے نشان، نشانی ہتھ نہ کوئے رکھایا۔ سری بھگوان ہو مہروان، سر اپنا ہتھ رُکایا۔ کر اک وار چرن دھیان، چرن وینہدیاں صدقہ نور اگو گل نظری آیا۔ ایہہ گل وڈا بلوان، جس داروہ رکھ کوئی سمجھ نہ سکے ریا۔ سنگدھی لے

کے سُٹ دئے سرب جہان، انت خاکی خاک ملایا۔ کوئی نہ جانے اس دے اندر کی کچھ رکھیا آن، جس دا رُوپ رکھ نظر کسے نہ آیا۔ اوہ خوشبو جو صاحب سلطان، گھٹ گھٹ اندر دتی ٹکایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سر اپنا ہتھ ٹکایا۔ مہیوال دیا کماواں گا۔ نرگن ہو کے پھیر آواں گا۔ سرگن تیرا رُوپ بناواں گا۔ پریم پریتی اک سمجھاواں گا۔ ساچی ریتی مات چلاواں گا۔ معشوق حقیقی اک دکھاواں گا۔ جس دی صفت ہوئے نہ وچ حرفی، سب عارف منہ دے بھار سُٹاواں گا۔ اوہ جوت نرجن آد پُرکھ دی رکھے سد اڈیکی، اڈیکدیاں اڈیکدیاں کوٹن کوٹن جگ چوکڑی بیت بتاواں گا۔ پریم پریتی دا میٹوں شوق، بن شوقین گود بہاواں گا۔ تیری وچھڑ کے تینوں کر گئی اونت، توں اونترا اتنم اپنے نال پرناواں گا۔ پچھلا رہن نہ دیواں کھوٹ، ساچی چوٹ نام لگاواں گا۔ معشوق بنا نرمل جوت، جوڑی سوہنی جوڑ جوڑاواں گا۔ جھگی وچ بہہ کے لاویں جھوک، مولا ہو کے درس دکھاواں گا۔ ماس کٹیں نہ کوئی پوٹ، چھری کرد نہ ہتھ پھڑاواں گا۔ پریم کریں نہ نال ہونٹ، اندرے اندر میل ملاواں گا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ اپنی کار جتاواں گا۔ مہیوال بھرے ہوکا، ہائے ہائے جنایا۔ ویکھو سوہنی دے گئی دھوکھا، ہڈیاں بالن گئی جلائی۔ اڈیکدیاں اڈیکدیاں ملیا اوہ نہ موقع، مکمل اپنا پتہ دئے جنایا۔ جس دے نال پریت لگائی نال شوقنا، سو شوقہ دریائے ڈبی نیں دی دھار نظر نہ آئی۔ ویکھو خالی دے کوٹھا، جھگی مارے اچی دھائی۔ جس نوں کباب دھریا کڈھ کے اُتے پوٹا، سو اپنی جڑ رہیا پٹائی۔ رُوپ نظر نہ آیا وڈا چھوٹا، اکھیاں سار کوئے نہ پائی۔ جس دے پریم پیار اندر ہو یا بے ہوشا، سو ہو چھی مت کر کے گئی دکھائی۔ او سے ویلے پُرکھ اکال کہا اُس دے نال کاہدا روسا، جسوں صاحب سنگر دھکا لائی۔ پنچ تت کایا ویکھ بھانڈا تھو تھا، بن پُرکھ اکال ساچی دست نہ کوئے ٹکائی۔ جتھے سوہنی ماریا غوطہ، اتھے تیری دھار پنچ تت دئے رڑھائی۔ اتنم وار اکورکھ اوٹا، پر بھ میلا لینا ملایا۔ ملے گھر اُس جس گھر دادے دوارے آئے پوٹا، پتا گوبند نظری آئی۔ میری جھگی دکھانا میٹوں موقع، مُفت میری سیو کمائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، انت سمیں رہیا جنایا۔ مہیوال اٹھ کر کنارہ، کایا کپڑ دے تجائی۔ وہندی دھار کر اشارہ، سوہنی پچھے دتا رڑھائی۔ اکو بول سچ جیکارا، اچی کوک کوک سنائی۔ تیرا ویکھاں کھیل دوارا، پاربرہم تیری سرنائی۔ مرن توں

پہلوں دتا جس سہارا، ساچی سکھیا اک درڑائیا۔ لوکمت کھیل کرے پیارا، پریم اپنے نال رکھائیا۔ جینودیاں جینودیاں مرن توں کرے جھٹکارا، آون جاون پھند کٹائیا۔ پنج پوہ دا اوہ دھاڑا، دھاڑا پھیر دے پرگٹائیا۔ مہیوال پہلی وار ڈبا لاڑا، دوجی وار اپنی گود بہائیا۔ اک بھل دا اک سہارا، صاحب سنگر بھلاں سچ ہیٹھ وچھائیا۔ سچ کہے میں بھگتاں اُدھارا، گرکھاں میری بنت بنائیا۔ جو دُور دُراڑے لے کے آئے وچ دوارا، بن کے پاندھی راہیا۔ چھوٹے بالے سولاں گھر کیتا اشارہ، ہر سنگت سچ سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیونہار وڈیائیا۔ بھل کہن ساڈے جاگے بھاگ، کلج انت ملی وڈیائیا۔ ساڈی کرتے رکھی لاج، قیمت اپنے گھر جنائیا۔ جن بھگتاں دتا داج، سوہنی گنڈھ بنائیا۔ گھر اپنے رکھنا سانجھ، دُھر دا حکم سنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا جانے تھاؤں تھانیا۔ بھل کہن ساڈی آئی بہار، پت ڈالی رہی مہکائیا۔ سری بھگوان بھگتاں در دتا وکھال، گھر گئے چائیں چائیا۔ دوس رین کردے رہے دھیان، نیتز نین نین اٹھائیا۔ کون ویلا پوہ پنج پُرکھ ابناسی صدے وچ جہان، شبد سندیسہ اک سنائیا۔ پچھلا لیکھا پورا کرے آن، آگے بھرم بھلیکھا دے مٹائیا۔ سوہنی سیجا بنے اک مہان، گرکھ گرکھ ہر جن ہر بھگت چھوٹے وڈے بالے نڈھے بڈھے خوشیاں نال ورتائیا۔ سارے رل کے چرناں اُتے کریئے پرنام، نیوں نیوں سیس جھکائیا۔ ار تھی اُتے نہ چڑھے گرکھ بلوان، فرشی خاک سوہنی آپ سہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا سچا ور، ہر سنگت اک اک بھل دینا برسائیا۔ ار تھی کہے میٹوں ملیا مان، پُرکھ اکال دیا کمائیا۔ بھگت سہیلے بھل برسان، ننمی ننمی دھار وہائیا۔ سنت سہیلے خوشی منان، گیت گوہند الایا۔ دھرم رائے ہوئے خیران، چاروں گنٹ نین اٹھائیا۔ چتر گیت کہے میرا لیکھا مٹیا نشان، حساب کتاب نہ کوئے وڈیائیا۔ لاڑی موت کہے میں نار رکان، جو بن متی بھجائیا واہو داہیا۔ جھوٹ کہن سانوں آئی ہان، بہڑی بہڑی رہے سنائیا۔ جھگی کس دی ویکھیے آن، کلی گکھ ملی وڈیائیا۔ ساڈی وچ نہ آیا پچھان، پچھان سکے نہ کوئے رائیا۔ کرپا کیتی سری بھگوان، شاہ پاتشاہ ہو سہائیا۔ جس گھر پرگٹ اُس گھر دے وشنوں بھگوان، جن بھگتاں ہوئے سہائیا۔ بھگت سہیلے گیت گوہند دا گان، ہاباکار نہ کوئے جنائیا۔ سیپا کرے نہ کوئی بردھ رکان، نیتز نین نیر نہ کوئے وہائیا۔ خالی دے سے بھومی شمشان، اگنی بھیٹ نہ کوئے چڑھائیا۔ دروہی خدائے دی سارے ویکھ کرن پچھان، دھیرج

دھیر نہ کوئے دھرائیا۔ نوی کھیل کیتی شہنشاہ سلطان، بلوان اپنا تھم ورتائیا۔ پچھلی کیتی یاد کیتی، بھل گیا نہ بے پرواہیا۔ چلو چلیے ایہہ اوہدی نہیں چٹھی، جس چٹھی اُتے لچھن ویکھ وکھائیا۔ چٹھی لے کے گئے مُڑ، اپنا پنڈھ مُکائیا۔ رائے دھرم دسیا دھر، نیتز نیر وہائیا۔ اوتھے نہیں ساڈی لوڑ، گرگھ بیٹھے ڈیرہ لائیا۔ ہور پاسے دے تور، چوڑاں کوس دکھن دشا ویکھ وکھائیا۔ پھڑ کے لیاے مائس اوہ ڈھور، جو بیٹھا پر بھو بھلایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی آپ کمائیا۔ دھرم رائے کہے میں پہلوں ویکھاں اپنی اکھ، پر بھ کی کی کھیل رچائیدا۔ جاں تلیا بگتاں دیوے پچھلا حق، لہنا دینا جھولی پائیدا۔ میں ڈردا پچھے گیا ہٹ، بھے آگوں نظری آئیدا۔ کتے گرگھ مینوں پانہ لئے نتھ، کیوں جٹ بن کے چنگے ویہڑے نتھ وکھائیدا۔ جے میں آواں اوہدے ہتھ، پھڑ کے ہٹ آگے جڑائیدا۔ اوتھے سنگت آوے نس نس، مینوں پڑانے وچ بھائیدا۔ جے میں جاواں تھک، پچھوں کچھ پرانی میرے اُتے رکھائیدا۔ سارے کہہ دیو ایہہ نہیں اوہدا خط، خطا میں اپنی بھل بخشائیدا۔ اوہ پر م پُرکھ دانت، جس دانت کوئی نہ پائیدا۔ جس دے اندر برہم مت، پُرکھ اکال اک دھائیدا۔ اوہنوں سارے دیو چھڈ، سنسا سب دا آپ مٹائیدا۔ تیخ پوہ اوہدے نہیں سڑنے ہڈ، ہڈیاں بالن نہ کوئے بنائیدا۔ ویکھو عاشق ہو کے بیٹھا اڈ، معشوق زرگن جوت بنائیدا۔ جوت اکالن سوہنی وانگ کدے نہ جائے بھج، بھجیاں جانڈیاں اپنے گلے لگائیدا۔ پریم پریتی دا کرا کے حج، جُجرہ اک دسائیدا۔ ساچی سیجا بہے سج، سجن میت اکو نظری آئیدا۔ اوتھے کوئی نہ پوہے گنی اک، گئی اک آپ بھجائیدا۔ جس جھگی اندر آپ بیٹھے سج، سو جھگا چوڑ نہ کوئے کرائیدا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جیوت جیوت جیون رنگ رنکائیدا۔ دھرم کہے دھرم رائے ایہہ کی ہویا، ساچا بھو دے جنایا۔ اوہ لچھن کیوں انج نہیں مویا، جس دی لکھت تیرے دوٹاں تیتوں وکھائیا۔ فرش خاکی اُتے کیوں نہیں سویا، دھرنی دھرت ڈیرہ لائیا۔ کی تیرا حق کس نے کھویا، کون تیری کیتی اٹائیا۔ رائے دھرم نیتز ہنچھو بھر بھر رویا، ہتھ متھے دے دُہائیا۔ اُس دا پپو دادا اوہو ہویا، جس گو بند دتی وڈیائیا۔ میں ویکھن گیا گرکھاں نوں لے کے آئے ڈھوآ، پُرکھ اکال خوشیاں نال بھیٹ چڑھائیا۔ پر بھ دی کرپا اوہ نواں نروآ، نہ مریا جنم وچ نہ آئیا۔ جو لچھن سنگھ انج مریا، سو گر میز سنگھ گھر پیدا کرائیا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان ایہہ کھیل اچر ج

کریا، اپنی بنت بنایا۔ سُن کے بات باطن بات ترتیب، وِشَن برہما شو دُوروں سُنن کن لایا۔ شکر کہے ایہہ کی ہویا عجیب، میری کیتی کیوں اُلٹایا۔ تئیں
 کیوں نہیں لنگھے اوہدی دہلیز، گھر گئے واہو داہیا۔ پھڑ کے لیاؤناسی گھسیٹ، تن ماٹی ناتا تڑایا۔ بھین بھائی ساک سجن رو کے لیندے پیٹ، پٹنا گھر گھر
 پانیا۔ کیوں بدلائی میری ریت، خالی ہتھ مڑ کے دیو ڈھانیا۔ سارے کہن شکر جو کہیے سو ٹھیک، اوتھے تیری چلے نہ کوئی چترانیا۔ بھولا ناتھ کہے میں لا
 کے ویکھاں نیجھ، لوکمت دھیان لگایا۔ جاں ویکھیا پر بھ چرن لگی پریت، لگی پریت عاشق معشوق اِکو رُوپ نظری آیا۔ وِشَنو خوشیاں نال کرے
 تعریف، برہے رہیا سنا یا۔ اُٹھ برہے ویکھ کھیل انڈیٹھ، سری بھگوان رنگ رنگایا۔ ساڈے ول کر کے اپنی پیٹھ، جن بھگتاں دے وڈیا یا۔ اندر وڈ گیا
 کڈا کھول دہلیز، آؤندا جاندا نظر کسے نہ آیا۔ سدا سدا نت نوت جگ جگ اوہنوں بھگتاں ملن دی ریجھ، بھجا پھرے واہو داہیا۔ غریب نمائیاں گھر
 منگدا پھرے بھیکھ، شہنشاہ ہو کے اپنی شرم گوانیا۔ ایسے کر کے سب نوں لیندا جیت، اتیت اپنے گھر وسایا۔ شکر کہے ہن میں اُس کچھن دی رکھاں
 اڈیک، جو میرے اگوں لنگھ کے سچھنڈ جائے چائیں چانیا۔ وِشَنو کہے شکر ایہہ کھیل بیس بیس، دو آزیرو زیرو دو آصفرا صفرا زیرو روپ وٹایا۔ پر بھ
 دا کسے نہ سمجھیا الجبرا، سارے انت اڈا کے اِکو ایک نظری آیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر نکیاں نکیاں دیندے گئے خبراں، اکھراں نال جڑایا۔ لیکھا کھدے
 گئے اُتے پتھراں، پتھراں نال لکیر کھچایا۔ پریم پریتی اندر وچھاؤندے گئے ستھرا، ستھرا اپنا آپ بنایا۔ جے پردہ لاه کے نیز کھول کے ویکھن وکھرا،
 وکھری کار کمانیا۔ جے اُس دا لبھن نخرہ، نخرے کردا نظر کسے نہ آیا۔ ضد کھورا اڑیدار بڑا اتھرا، اپنا حکم آپ منایا۔ جے کوئی پریم پریتی کرے بڑا
 چلے سدھا پدھرا، ول چھل چھل ول نہ کوئے رکھایا۔ جے کوئی کہے میں اوہدا لواں بدلہ، بدلی سب دی لئے کرایا۔ سب توں وڈا عادل عدلا، عدالت
 اِکو اِک رکھایا۔ پیر پیغمبر کہن اوہدا فضل فضلا، فضول وقت نہ کوئے لنگھایا۔ نانک کبیر چڑھ کے ویکھیا اُپر منزلا، محبوب اِکو نظری آیا۔ ویکھ کے کہن
 بڑا منچلا، پنچل بدھی سب دی رہیا دکھایا۔ بھگت کہن نہیں ہر دلا، ہر دل عزیز پریم پریتی وِچ سما یا۔ گر گھ کہن نہیں اوہ پھلا بھلا، جیسہڑا بھل مہیوال
 پریم وچوں پرگٹایا۔ جس پچھے لیکھے لگی بھگت کلا، کلونتا ہوئے سہایا۔ سارے کہن انسان پانی بلبل، اُتے ترنگ ترنگ وِچ سما یا۔ سری بھگوان کہے میرا

بھگت بڑا انملا، جس دی قیمت کوئے نہ پائیا۔ جنہاں دوارے ہر جو تلاء، کنڈا گرگھ دھار رکھائیا۔ اہناں نال اوہدی صلح، جو بیٹھے دھیان لگائیا۔ کسے ہتھ نہ آیا قاضی ملا، جو سرتے کلمہ رہے ٹکائیا۔ لکھ چوڑاسی رکھے دوارا کھلا، دروازہ بند نہ کوئے کرائیا۔ جے کوئی در آئے بھلا، ابھل لئے بخشائیا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان عاشق معشوق عاشق ہو کدی نہ رلا، رلدیاں لئے اٹھائیا۔ عاشق معشوق نالوں نہ جائے وچھڑ، وچھڑیاں میل ملائیا۔ عاشق گل لاوے بھریاں چکڑ، گرگھ میل دھوائیا۔ عاشق کدے نہ ہووے بھڑ، سدا سدا ست سرپ سہائیا۔ عاشق معشوق دا مٹائے فکر، فقرہ اپنا نام سنائیا۔ معشوق عاشق دا پتر لئے پتر، جسوں اشٹ گردیو کہہ کے لوک سنائیا۔ دوویں آد جگاد جگ چوکڑی اک دوجے دا کرن ذکر، دوجی کتھا کہانی نہ کوئے سنائیا۔ بھگت بھگوان سدا متر، ناتا سکے نہ کوئے تڑائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، عاشق معشوق مشق مشقت مجت نال کرائیا۔ ساڈھے تن مٹھی لیئی خاک، کھر خالق آپ سمجھائیندا۔ در دروازہ بند تاک، جگت اندھیر جنائیندا۔ کچھن رکھے اپنے پاس، ساچی ونڈ ونڈائیندا۔ بیخ تن کٹمب ساتھ، سگلا سنگ جنائیندا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، راتیں سٹیاں دیوے دات، دے لیکھا پھر لیکھائیندا۔

★ ۶ پوہ ۲۰۲۰ بکرمی چھمن سنگھ دے کھوہ تے ضلع جالندھر ★

سچ دوار سچی دھر مسال، گھر اکو ملے وڈیائیا۔ ویکھ کھیل مہیوال، عاشق معشوق سارے لین انکڑائیا۔ اک دوجے نوں پچھن حال، بن رسنا جہوا بول سنائیا۔ نیتز کھول ویکھو وچ جہان، لوکمت دھیان لگائیا۔ کرتا کھیل کرے بھگوان، شاہ پاتشاہ سچا شہنشاہیا۔ زرگن ہو کے دیوے دان، سرگن جھولی آپ بھرائیا۔ سچ دوارے دیوے مان، مہر نظر اک اٹھائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اچرج کھیل رہیا دکھائیا۔ عاشق معشوق کرن صلاح، متا متے نال پکائیا۔ ویکھو پروردگار اک ملاح، جو ڈبڈے بیڑے رہیا ترائیا۔ جس نوں ملیاں رڑھے نہ کوئے چنا، جلدھار نہ کوئے وہائیا۔ تھلاں وچ نہ لئے کوئے گرا، ہوکا بھرے نہ کوئے جدائیا۔ ونجلی دے نہ کوئے سنا، سر تال نہ کوئے مٹائیا۔ تن سک کے کرے نہ کوئی سواہ، خالی بت نہ کوئے دکھائیا۔

سچ حقیقت دے سمجھا، لاشریک بے پرواہیا۔ مُجّت اِکو دے جُڑا، ناتا توڑ کوڑ لوکائیا۔ رحمت اپنی دے کما، بے نظیر دیا کمائیا۔ صحیح سلامت لئے بچا، صاحب وڈا وڈا وڈیا۔ کوڑی علامت دے مٹا، مارگ اِکو اک درسائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیونہار وڈیا۔ کر صلح کرن اکٹھ، ادھ وچکارے متا پکائیا۔ اگے پچھے رہے نٹھ، راہ نظر کوئے نہ آئیا۔ اک دُوبے نالوں ساڈھے تن تن ہتھ بیٹھے دکھ، انگیکار انگ نہ کوئے لگائیا۔ حقیقت وچوں ملیا نہ حقیقی حق، حاصل ہتھ کسے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار سدا وڈیا۔ حق حقیقت رہے پھول، چار کُنٹ دھیان لگائیا۔ سچ دست نہ کسے کول، پریتی پریتم نظر کسے نہ آئیا۔ کایا پچھے کایا آئے وِروں، تن پچھے تن بھسم کرائیا۔ انتم ہو کے آئے ڈاواں ڈول، صدق صبوری مات جھڈائیا۔ سرشٹ سبائی کول رہ گیا بول، اگے ساڈی حالت ویکھن کوئے نہ پائیا۔ لوکمتا پر بھ ملیا نہ اُپر دھول، اگے سنگ نہ کوئے رکھائیا۔ عاشق معشوق دوویں مل کے رون، نیتز نین دین دُہائیا۔ وِچ وچھوڑے ملے نہ سون، سُنہنجی سچ نہ کوئے وڈیا۔ جگت دُکھرا میٹے کون، اگلا پندھ کون چُکائیا۔ برہمنڈ دے وچے وِچ بھون، آر پار کنارہ سکے نہ کوئے دکھائیا۔ رل مل ڈھولے سارے گاؤن، پیر پیغمبراں تیری اوٹ تکائیا۔ تیتوں سجدہ کریئے کر کر لمی دھون، نیتز نین راہ تکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہروان ہو سہائیا۔ عاشق معشوق دوویں تگن، نیتز نین نین اُٹھائیا۔ کون ویلا پر بھ ملے سجن، پروردگار ہوئے سہائیا۔ درس دکھائے مورت اکال مدن، موہنی اپنا رنگ پر گٹائیا۔ چرن دھوڑ کرائے مجن، سرور اک اِشان جنائیا۔ کر کرپا لائے اپنے انگن، گودی گود سہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنی پریتی پچھے رہے پچھتائیا۔ ہیر کہے اُٹھ ویکھ رانجھا، نیویں نین رہی سمجھائیا۔ پرم پُرکھ پر بھ ایکو سانجھا، پروردگار سچ گوسانیا۔ لوکمتا کھیلے کھیل ورتیا سوانگا، سوانگی اپنا سوانگ رچائیا۔ جس دے پریم نام دی وڈی کانگا، گہر گہر نظری آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ رانجھا کہے سُن نڈھی ہیر، میں سچ سچ جنائیا۔ اِس نے لکھی میری تقدیر، حکم اپنے وِچ بھوائیا۔ تیرے پریم دی پازنجیر، اپنے نالوں توڑ تڑائیا۔ جاچک ہو کے ہو یا دِگِیر، در تیرے کوگ سُنائیا۔ درویش ہو بنیا فقیر، الفی تن ہنڈھائیا۔ تیرا جلوہ تکدا رہیا بے نظیر، تیری صورت موہے بھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ ساچی کار

کمایا۔ ہیر کہے سُن رانجھن میت، میں سچ سندیسہ دیاں سُنایا۔ عاشق معشوق بن کے اک دُوبے دا گایا گیت، پروردگار نہ کوئے دھیایا۔ جس دا کلمہ سدا
 ایت، شرع نظر کسے نہ آئی۔ جے اُس دے بردے بندے سانوں درگاہ ملے دھام انڈیٹھ، گھر ساچے لئے بہایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا
 کر، ساچی کرنی آپ کمایا۔ رانجھن کہے سُن ہیر سیال، صاحب ست ہتھ وڈیایا۔ تیرے پچھے ہو کنگال، در در پھیرا پانیا۔ دیکھ میرا تن من بے حال،
 ہاڈی چم کھل رُلایا۔ جنم جنم دی گھالی گھال، تیری جھولی پانیا۔ اگے پچھے دوزخ بہشت درگاہ دِسیں تُوں دلال، لاثانی ثانی نظر کوئے نہ آئی۔ بن
 چھریوں کر حلال، نکھی دھار کرد چلایا۔ عاشق عشق معشوق بہشت، دواں مل کے پریمی ایشٹ، درشٹ درشٹ نال ملایا۔ ناتا جڑیا وچ سرشٹ، اگے
 کوئی نہ لہھی لکھت، بھوکھت نظر کوئے نہ آئی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی آپ کمایا۔ ہیر کہے میں تیتوں سچ رہی سناؤندی،
 اکو اک وڈیایا۔ اندرے اندر اپنا پیر رہی مناؤندی، جو پنجاں پیراں دے وڈیایا۔ تیرا پیار بناؤندی رہی ڈھانڈی، ڈھان بنا تیرے نال چلایا۔ ویلے انت
 آئی پچھتاؤندی، تیرا رُوپ نظر نہ آئی۔ ساچی سچ نہ سوبھا پاؤندی، ونجلی راگ نہ کوئے الاییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرنی اپنے ہتھ
 رکھایا۔ رانجھا کہے سُن ہیر نڈھی، سچ سچ درڑایا۔ تیرے پریم دی دھار بدھی، بدھی چھٹی نہ مُشکل اکو نظری آئی۔ میں کھا کھا روٹی ادھی، جنگل بیلے
 تیری سیو کمایا۔ تُوں پریم اک سچی، سوبھانت نظری آئی۔ میری سرتی جس نے بدھی، بندنا اپنی اک جنایا۔ جگت پچھوں میری کم کسے نہ آئی ہڈی،
 ناڑی چمرا گور بیٹھی دباہیا۔ رُوچ نمائی بن ویراگن پھرے بھی، پندھ کئے نہ بن گوسانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل
 بے پرواہیا۔ ہیر کہے چھڈ پچھلا جھیرا، عاشق معشوقی مُشکل راہ دکھایا۔ اٹھ دیکھ رانجھن پر بھ دا کھیڑا، جس گھر وجے نام ودھایا۔ اوتھے چل کے جائے
 جیہڑا، تنہاں پریت اک سہایا۔ جگت جہان نہ دیوے گیرا، اگے سکے نہ کوئے اٹکایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اٹھایا۔ رانجھا
 کہے میں پُتوں دیواں دس، سچ سندیسہ اک جنایا۔ اٹھ سجن میرے نال نس، بھج واہو داہیا۔ تُوں وی اپنا جا کے حال دس، کیوں ہوئی انت جڈایا۔
 ڈاچی والے چرنی ڈھٹھ، تھلاں پندھ مکایا۔ رل مل کریئے اک اکھ، مہیوال دا لہھیئے سچا ماہیا۔ جس دی کسے اگے ہو نہ پائی دس، اشاریاں نال سرب

سمجھایا۔ سو سچے عاشقاں ہو یا وس، بن معشوق جوت اکالن رُوپ وٹایا۔ سچ پریتی اندر گیا پھس، جس دا زنجیر نظر کسے نہ آیا۔ غمی وچ آکدی نہ جاوے نٹھ، پچھا دیوے نہ وچ لوکایا۔ جد ویکھوتے پوے ہس، خوشیاں رنگ رنگایا۔ ساچا مارگ رہیا دس، پھڑ باہوں گلے لگایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیونہار وڈیایا۔ ہیر کہے میں دساں سسی بھین، سسیر کالے رہی دکھایا۔ اٹھ پیاری ویکھ نین، نیتز نین گھلایا۔ جس دے حکمے اندر تھلاں وچ پائے وین، تنگی پیریں پندھ مکایا۔ جس دے حکمے اندر تن ماٹی کھاگئی لاڑی موت ڈین، چم کم کسے نہ آیا۔ جس دا کھیل نظر نہ آیا عین، غم نہ کوئے دکھایا۔ اُس دوارے عاشق معشوق رل کے سارے بہن، دوجی دار نہ ہوئے جدایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر رہیا اٹھایا۔ پٹوں کہے سچ دس گرہ، جس گھر وسے بے پرواہیا۔ عاشق معشوق بن کے بہے، محبت اکو اک سمجھایا۔ پریم پریتی ڈھولا کہے، دوجی کرے نہ کوئے پڑھایا۔ پھڑ کے تارے ڈوگھی نیں، تھل سکے نہ کوئے زلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیوے کون دھام وڈیایا۔ سسی کہے سُن ہیر سہیلی، سچ سنا دے سمجھایا۔ ویکھیں آپ نہ جائیں اکیلی، دوئے جوڑ واسطہ پانیا۔ پر بھ ملن نوں میں وی ہو گئی ویہلی، چھڈی پریت پرانیا۔ پٹوں نالوں پٹوں ملے بلی، بلیاں وچ نہ پھیر زلایا۔ میں اُس دی بناں چیلی، جیسہڑا چم ماٹی کایا خاک اپنی جھولی پانیا۔ سد وساں دھام نویلی، جس گھر وسے میرا ماہیا۔ پٹوں نال کھیل کھیلی، پنی آس پرانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیونہار مان وڈیایا۔ ہیر کہے رل مل گاواں گے۔ جا کے پچھلا حال سناواں گے۔ اگلا مارگ بچھ بچھاواں گے۔ پچھلی بھل بخشاواں گے۔ وچھڑے ساتھی ہو ر نال ملاواں گے۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دیوے سچا ور، چرن کول سپس جھکاواں گے۔ پٹوں کہے میں دساں سب نوں، عاشق سویا رہن کوئے نہ پانیا۔ پھڑ اٹھاواں سٹا منوں، مجلس اک کرایا۔ اٹھ ویکھ اُس الہی رب نوں، جس وکھت دتا پانیا۔ عاشق معشوق پیارا سب نوں، دوہاں دا سانجھا پیر اکھوایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا رنگ دکھایا۔ سسی کہے میں جا کے کہنا، ساچا حال جنایا۔ لیلا ویکھ میری بھیناں، بھیاو ابھید گھلایا۔ سرب سوامی ساچا سینا، ساک اکو نظری آیا۔ چرن دوارے اُس دے بہنا، گھر ساچے وجے ودھایا۔ پچھلا پاوے جھولی دینا، آگے اپنا حکم ورتایا۔ جوتی جوت سروپ ہر،

آپ اپنی کرپا کر، سد دیونہار وڈیایا۔ مجنوں کہے میں کی ویکھاں اوہ ملوگ، جیسہڑا نظر کسے نہ آیا۔ جس میٹوں مار ساڑ دتا پھوگ، اگنی تت جلائی۔ جے میری اودوں سُن دا کوگ، ہندی نہ انت جدایا۔ پھڑ بناؤندا اپنا پوت، پتاروپ دکھایا۔ اتر جاندی میری بھوگھ، ترسنا رہن کوئے نہ پائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گھر دیوے مان وڈیایا۔ لیلہ کہے کی ویکھاں لہر، نیتز نین اٹھایا۔ پروردگار کھیل گمبھیر گھر، سمجھ کوئے نہ پائی۔ وچھوڑے وچ ورتیا اکو قہر، رو رو دیاں دُہایا۔ جے کرپا کر کے کردا مہر، عاشق معشوق اپنے نال لیندا ملائی۔ کیوں کھیڑا اُجڑدا شہر، شہنشاہ دھکا لائی۔ کیوں کوئی اٹھ نکدا ایر غیر، نیتز نین اٹھایا۔ پریم پیار مُجّت دی چھیڑاں چھیڑ، آپ بیٹھے مکھ لکائی۔ تت نال تت کردا رہے بھیڑ، سار نال سار نہ کسے سمجھایا۔ حکمے اندر لوکمت سارے اپنے چالیوں دئے اُکھیڑ، پینترارہن کوئے نہ پائی۔ ایہو پر بھو دا ہیر پھیر، اپنا بھو نہ کسے سمجھایا۔ میں سُن کے ہوئی سسی تیتھوں دلیر، پر بھ ملے بے پرواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیوے مان وڈیایا۔ عاشق معشوق سارے رل، وہیر اک بنایا اے۔ جس نے کرپا کیتی وچ جل، سو تھل ویکھ دکھایا اے۔ جس نے جنگل بیلے گھلے جھل، سو اپنی جھلک جنایا اے۔ جس نے ہڈ ماس ناڑی سکاکی کھل، سو خالق ویکھن آیا اے۔ چلو دوارا لئیے مل، گھر ساچا ویکھ دکھایا اے۔ ساڈی پریتی دا کی کچھ دیوے پھل، راہ تنڈیاں تنڈیاں ویلا وقت لنگھایا اے۔ جے کوئی لگا بدھا دیوے پچھے نہ آئیوں ٹل، آگے ہو ہو سپس جھکایا اے۔ اُس دا کھیل بڑا اچھل، ول چھل اپنی کار کمایا اے۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی آپ کمایا اے۔ سارے اٹھ کے ہوئے تیار، اپنا راہ تکایا۔ عشق مجازی واج دتی مار، تکرڑا ہو کے آگوں سنائی۔ اتھوں لنگھے نہ کوئے لکار، آگے قدم نہ کوئے اٹھایا۔ اوہ تہاڈا کاہدا یار، جو جنگلاں وچ رُلائی۔ جگت پریتی پریم پیار، خوشیاں نال ہنڈایا۔ دُوبے پاسیوں اٹھیا عشق حقیقی خبردار، سچ خبر رہیا سنائی۔ اوہ صوفیاں نال کرے پیار، دُکھیاں درد گوائیا۔ اُس دی لنگھو درگاہ جا سچ دربار، گھر اکو اک دکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیونہار وڈیایا۔ عشق کہے مجازی ویکھو میرا مزہ، مجلس میرے نال کرائیا۔ سچ پچھو آگے کوئی نہ دیوے سزا، ایستھے رنگ رلیاں مانو چائیں چانیا۔ عشق حقیقی کہے دو جہان اُس دے حکمے اندر بدھا، سکے نہ کوئے جھڈایا۔ سچ دربار اکو سجا، جس گھر وسے نور الایا۔ ویکھو

میں وی اٹھ کے تہاڑے نال بھجھا، آگے ہو کے جاواں چائیں چائیندا۔ منہ دے بھار جا کے ڈگا، مستک لگا چرن دھوڑ لگائیا۔ جو اُس دوارے ہووے نگا، نکلیوں وڈا دے کرائیا۔ جے تہاڑا پریم پیار ہو گیا پھکا، رس امرت دے بھرائیا۔ ہیر رانجھے سسی پٹوں لیلنا مجنوں جے ویکھو تہاڑیاں ساریاں دا اکو پتا، پُرکھ اکال نظری آئیا۔ جس بن درگاہ ساچی اچ تک گھر کسے نہ ڈٹھا، سارے رو رو مارو دھائیا۔ ایسے کر کے مردیاں مردیاں سب نوں شبد سروپی دے کے گیا چٹھا، سچ سندیسہ اک سنائیا۔ کلجگ تہاڑے نام دا چلے قنسہ، جگت کہانی کہہ سنائیا۔ کلجگ انتم آپ آ کے تہاڑا کڈھے سٹھ، چوٹی گودی ویکھ دکھائیا۔ اناں چر لیکھا رہے چٹا، چٹے اُتے کالا لیکھ لکھ کے پچھلا لیکھ نہ کوئے مکائیا۔ جس نے عاشق معشوق پیار دتا، سو پیار وچوں اپنا پیار بھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، لیکھا سب دا پور کرائیا۔ پُرکھ اکال لگا دربار، سچ دوارا سو بھا پائیندا۔ بھگت سہیلے سجن یار، گرگھ گرگر کول بھائیندا۔ عاشق معشوق رل مل کرن پیار، نیوں نیوں سجدہ سپس جھکائیندا۔ پچھوں آ کے فرہاد پکار، نعرہ اکو اک سنائیندا۔ سچ سندیسہ دیواں سانجھے یار، سچ کہانی آکھ سنائیندا۔ کی ہو یا جے رانجھا ہیر پچھے مچھی آیا چار، جنگل پیلے اپنی کار کمائیندا۔ کی ہو یا جے سوہنی ڈبی جلدھار، مہیوال اپنا انگ کٹائیندا۔ کی ہو یا پٹوں پچھے سسی ہوئی خوار، ڈاپی والا بے مہارا نظر کوئے نہ آئیندا۔ سری بھگوان میرے ول کر خیال، میں اپنی بیٹی آپ جنائیندا۔ نیز ویکھ میں کٹ دتے پہاڑ، نال پتھراں ٹکر لگائیندا۔ جے اوس ویلے میرا اندروں پتھر دیندوں پاڑ، ناتا تیرے نال جڑائیندا۔ تیرے پچھے شیر لہدا میرا یار، کون دوارے سو بھا پائیندا۔ لوک مات نہ ہندا خوار، ٹھوکر جگت نہ کوئے لگائیندا۔ ایسے کر کے میں پچھوں آیا تیرے دوار، اک اکل پھیرا پائیندا۔ نال شیر نیتر رووے زارو زار، دھیرج دھیر نہ کوئے دھرائیندا۔ عاشقاں معشوقاں میں سبناں دستاں کوک پکار، ساچا سوہلا اک سنائیندا۔ رل مل سارے منگو گھر سچے دوار، در دروازہ اکو نظری آئیندا۔ جس پریم پریتی اندر جگت رلے سنسار، سو لیکھا تیری جھولی پائیندا۔ کر کرپا ٹھا کر اپنا دے دیدار، درس تیرا اکو سو بھا پائیندا۔ کرپا کرے پروردگار، مہر نظر نین اٹھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچی کرنی آپ کرائیندا۔ عاشق معشوق سارے بولن، کوک کوک سنائیا۔ فرہاد سُن فریاد پر بھ تولے اپنے تولن، ترازو اپنا نام اٹھائیا۔ پریم پیارے کدی نہ ڈولن، اڈول اڈل رکھائیا۔

اسیں سکھیا پیار پنج تت اُتوں پنج تت گھولی گھول گھولن، زِگن نُوْر نظر کسے نہ آئیآ۔ جے معشوق بنے وِچ وچولن، عاشق لیکھا دے مُکائیآ۔ اوہناں دا نظری آئے اِکو اوڈھن، بستر سیجا اِکو اِک سُہائیآ۔ اوتھے دسے وِچھوڑا بیماری نہ کوئی روگن، سوگ چنتا غم نہ کوئے پرگٹائیآ۔ پریم پریتی بھوگ بھوگن، دُوچی دھار نہ کوئے دکھائیآ۔ آد جُگاد رہن سنجوگن، ناتا سکے نہ کوئے تڑائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جس دیوے مان وڈیائیآ۔ فرہاد کہے سارے جوڑو ہتھ، نیز نیناں دھیان لگائیآ۔ اُچی کوک کہو پُرکھ سمرتھ، تیرے ہتھ وڈیائیآ۔ جے رانجھن ہیر ملائی اگھ، پُنوں سسی گنڈھ پوئیآ۔ جے سوہنی مہیوال کیتا اگھ، فرہاد شیری دتے در بھوئیآ۔ بن تیرے کوئی نہ نہیسا ساتھ، سنگ نظر کوئے نہ آئیآ۔ ویکھ ساڈے سب دے خالی ہتھ، مہندی رنگ نہ کوئے رنگائیآ۔ کایا مائی تن تت پیار لوکمت گئے چھڈ، اگے دوارا نظر کوئے نہ آئیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچا دینا دُھر دا ور، تیرے گھر ملے وڈیائیآ۔ عاشق معشوق رل رل جھکدے، نیوں نیوں سیس جھکائیآ۔ بن تیرے پینڈے کتے نہ گدے، پھر پھر تھکے پاندھی راہیا۔ کوٹن کوٹ مجنوں سُکدے، سنکیاں تیری سار کوئے نہ پائیآ۔ کوٹن کوٹ سوہنی مہیوال ڈبے، جلدھارا وینہدی دھار وہائیآ۔ کوٹن کوٹ سسی پُنوں تھلاں وِچ راہ پچھدے، بھججن واہو داہیا۔ کوٹن کوٹ شیریں فرہاد پہاڑاں پُٹدے، دوس زین کار کمائیآ۔ کوٹن کوٹ عاشق معشوق جگت خواری رُلدے، سیس ہتھ نہ کوئے لگائیآ۔ پاربرہم پت پر میشور تیری پریتی کردے جن بھگت سچ دوارا تیرا پچھدے، دُو جے در کوئی نہ جائیآ۔ اوہناں پینڈے آپے گدے، منزل تیرا دوارا نظری آئیآ۔ سوت جاگت بہندے اُٹھدے، سد خوشیاں منگل گیت الائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دینی مان وڈیائیآ۔ عاشق کہن پر بھ ویکھ حال، حالت سارے رہے جنائیآ۔ بھگتاں پچھے ہو دِیال، زِگن سرگن رُپ وٹائیآ۔ ساڈے اُتے ترس نہ کیتا آن، پھر باہوں نہ گلے لگائیآ۔ بے شک سرشٹی ساڈا گاؤندی گان، رسنا جہواراگ الائیآ۔ جلدھارا رُڑھ گئے وِچ طوفان، تیرا صدقہ تیرا نُوْر نظر کوئے نہ آئیآ۔ پریم پریتی اندر جگت واسنا ثابت رکھ کے گئے ایمان، نار کنت رُپ نہ کوئے وٹائیآ۔ پریم پریتی اندر بنے رہے مہمان، مُجبت مُجبت نال جڑائیآ۔ کام شرع نہ کوئے شیطان، شریعت رُپ نہ کوئے دکھائیآ۔ اِک دُو جے دا اِشٹ منڈے رہے بھگوان، درشٹ اپنی نال ملائیآ۔ دوزخ بہشت وینہدے رہے وِچ جہان، میل وِچھوڑا

دوویں روپ وکھائیا۔ انتم منگدے گئے دان، سگلا سنگ اک رکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دے مان وڈیائیا۔ عاشق معشوق مل
 مل کہندے، کہہ کہہ رہے جنائیا۔ رُوح بُت اکٹھے بہندے، گھر اکو ڈیرہ لائیا۔ اک دُوجے دا بھار سہندے، بھیسو سکے کوئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سرُپ
 ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا سچا ور، گھر گمبھیر تیری وڈیائیا۔ سری بھگوان کہے سُنو ساچا عشق، صاحب سنگر دے جنائیا۔ جنہاں مستک لائے آپ
 تلک، تلکن بازی وچوں باہر کڈھائیا۔ سو بھگت سورگ دھکا لاون بہشت، حور بہشتی ٹھوکر نال ٹھکرائیا۔ پر م پُرکھ دا اکو ایشٹ، سری بھگوان دھیان
 لگائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دینی مان وڈیائیا۔ سُن کے بات آیا عشق مجازی، ہوکا دے کے رہیا سناٹیا۔ میں وی وڈا مُلا قاضی،
 شرع ریت بناٹیا۔ میں وی بردا در نمازی، بیٹھا سپس جُھکائیا۔ میں وی پاندھی سچا حاجی، حضرت تیرا درشن پائیا۔ کیوں پریم پریتی جگت ساجی، ساجنا
 اپنی نال اپائیا۔ اس دے وچ کیوں راز رکھیا بد معاشی، محشے حشر تیرا نور نہ کوئے رُشنائیا۔ ایہہ کھیل دے سارا فاشی، فرشتے کوکن کوک رہے
 سناٹیا۔ بن تیری کرپا تھلے تھلے تیتھوں سارے ہو جان باغی، مُجبت پنچ تت رکھائیا۔ کون جانے کتھے وسدی تیری آبادی، کون دوارا سو بھا پائیا۔ کون
 وکھانے کس درگاہ تیری ہندی شادی، شادیانہ وجے چائیں چائیا۔ سرشٹی پھس گئی وچ عشق مجابی، تن ربانی نظر کوئے نہ آتیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر،
 آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی رہیا کمائیا۔ بل دھار عشق حقیقی، ہوکا دے سناٹیا۔ پر بھ دا حال سدا تاریخی، تحریری دے وڈیائیا۔ جنہاں بنے آپ
 نزدیکی، دُور دُراڈا پندھ مُکائیا۔ پروردگار بن رفیقی، رفاقت اپنے نال رکھائیا۔ پچھلی دساں کی کہانی بیٹی، عاشق معشوق دوویں دتے رُلاٹیا۔ اگلی کھیل ویکھ
 انڈٹھی، نرگن زرویر رہیا کرائیا۔ جن بھگتاں نال لگا اپنی پریتی، مُجبت اکو اک سمجھائیا۔ کایا کر کے ٹھانڈی سپتی، اگنی تت رہیا گوائیا۔ ناتا توڑ مندر
 مسیتی، مُشکل ساچی حل کرائیا۔ سوہنی لا اک باغیچی، پت ڈالی رہیا مہکائیا۔ جن بھگتاں پریم پیار دی مدھ اکو وار پیتی، نشہ اتر کدے نہ جائیا۔ اوتھے
 نہ عشق مجازی نہ حقیقی، حق سب دا جھولی پائیا۔ ایہو کھیل وڈ پُرکھ توفیقی، توفیق اکو نظری آتیا۔ نوجوان نہ ضعیفی، بردھ بال نہ روپ وٹائیا۔ جوتی جوت
 سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ عاشق معشوق بولن چھند، اُچی کوک کوک سناٹیا۔ مجازی حقیقی تہاڈی ویکھی حد، حد حدوڈ پھیرا

پایا۔ ناتا جوڑ بچھے جاؤ چھڈ، اگے راہ نہ کوئے دکھایا۔ جاناں چر ملے نہ پُرکھ سمرتھ، پھڑ باہوں پار نہ کوئے کرایا۔ نیتز لوچن روون اٹھ، اگھ نین دئے ڈہایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ڈھر داتا وڈ وڈیایا۔ عاشق معشوق کہن پر بھ آئے تیرے دوارے، در اکو نظری آئی۔ جگت جہان ویکھے لارے، کوڑی کرپا پڑدہ لاپیا۔ اسیں نہ ویائے نہ کوارے، تیرے تھم سہارے وقت لنگھایا۔ اک دُوبے نوں پریم کردے رہے نال اشارے، عیشو عشرت نیڑ کوئے نہ آئی۔ تیتھوں ڈردے ڈردے سیجے چڑھے نہ بن کے لاڑے، لاڑی روپ نہ کوئے دکھایا۔ تھدھ بن پھڑ کے باہوں نہ کوئی اُتارے اُتوں کھارے، گاناں سگن نہ کوئے بندھایا۔ سر اُتوں ماتا پانی کوئی نہ وارے، گیت سوہلا راگ نہ کوئے سنائی۔ تکدیاں تکدیاں وینہدیاں وینہدیاں ساڈے آگئے اوہ دہاڑے، جنہاں بیٹھے دھیان لگایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی دینی مان وڈیایا۔ عاشق معشوق دوویں اگے کرن ہتھ، خالی جھولی رہے دکھایا۔ چرن کول گئے ڈھٹھ، دھوڑی ٹکا مستک لایا۔ پیار اندر بیٹھے رہے کر کے ہتھ، دھیرج دھیر تیرا نام رکھایا۔ ست سنتو کھی رکھیا جت، کوڑی کری نہ کوئے کمایا۔ واسنا اندر نہ اُلی رت، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا دینا اک ور، تھدھ بن گھر نظر کوئے نہ آئی۔ عاشق معشوق کہن پر بھ بن تیرے جھیرے، جھگڑا سکے نہ کوئے مکایا۔ سب نے چھڈے اپنے کھیڑے، اگے کھیڑا نہ کوئے دکھایا۔ ادھ وچکار دیندے رہے گیرے، واسنا روپی پنکھ اڈاری لایا۔ کون ویلا پر بھ کرے اپنی مہرے، مہروان ہوئے سہایا۔ سو پُرکھ اکال دین دیال ساڈے پینڈے آگئے نیڑے، در گیا پاندھی نظر کوئے نہ آئی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا سچا ور، در تیرے سرنائی۔ عاشق معشوق مارن ہا، ہوکا لے کے دین جنایا۔ ویکھے جل تھل اسگاہ، جنگل جوہ اُجاڑ پہاڑ پھیرا پائی۔ ساچا ملیا نہ کوئے ملاج، بیڑا پار نہ کوئے ترائیا۔ اسیں سمجھ نہ سکے اپنا کوئی گناہ، مُشکل حل نہ کوئے کرایا۔ تھدھ بن مدد کرے نہ کوئی خُدا، خالی دے سرب لوکایا۔ تیری فطرت اندر ہوئے فدا، فیصلہ تیرے ہتھ پھڑایا۔ ساڈا ناتا لے جڑا، پریتی اپنے نال کرایا۔ بن تیرے عاشق معشوق دوہاں دا کوئی نہ کرے نکاح، پڑدہ نقاب کوئی سکے نہ گھ اٹھایا۔ مہروان کر کرپا ساچا پلّو دے پھڑا، پھڑیا پلّو چھٹ کدے نہ جانی۔ تیرے دوارے ہووے اک وواہ، سدا وچدی رہے ودھایا۔ ہن تک بے گھرے پھردے رہے

بے گناہ، دروازہ نظر کوئے نہ آیا۔ دھن بھاگ توں ملیا آ، بھگتاں پچھے پھیرا پانیا۔ پھڑ کے باہوں لے ترا، تار نہار تیری سرنایا۔ شاہ پاتشاہ سچے شہنشاہ، شان تیری عالیشان، شانان وچوں نظری آیا۔ ہن سبھے رل مل تیرا ایشٹ تیرا ایمان، بن تیرے مقام در بہن کوئے نہ پانیا۔ جیون وچ نہیں کیتا حرام، صحیح سلامت ایمان تیری جھولی پانیا۔ آگے بردے تیرے غلام، ٹھا کر ابناسی تیری سیو کمائیا۔ کرپا کر سری بھگوان، پاربرہم سچ سکھدائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، دھر سندیسہ اک سنائیا۔ عاشق معشوق سنو سچ کرو دھیان، ہر کرتا آکھ سنائیا۔ میرا بھگتاں اُتے ایمان، ایمان میرا بھگت نظری آیا۔ جنہاں پچھے بن معشوق پھرا وچ بیابان، جنگل جوہ اُجاڑ پہاڑ کھوج کھوجاںیا۔ جنہاں پچھے نرگن روپ دھریا آن، سرگن ناتا جگت تڑائیا۔ اوہناں نال سارے ملو آن، آپ اپنا پڑدہ لاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی سکھیا اک سمجھائیا۔ ساچی سکھیا دیوے بھگوان، ہر کرتا آکھ سنائیندا۔ بھگتاں سنگ مل کے گاؤ گان، بھو ابھیدا آپ گھلائیندا۔ عاشق معشوق ویکھو بھگت بھگوان، بھگوان بھگتاں سنگ پریت نبھائیندا۔ سوہنگ روپ بنو پاو مان، ابھیمان نظر کوئے نہ آئیندا۔ ناتا چھٹے دو جہان، پچھلا جہان پچھے پندھ مکائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی ریتی آپ سمجھائیندا۔ جن بھگتاں رل کے بیٹھنا آن، عالم گیر رہیا جنائیا۔ سجدہ سپس کرو سلام، نمسکار اکو اک جنائیا۔ ساچا منو اک ایمان، عمل عامل دئے کرائیا۔ کامل پُرکھ مہروان، مہر نظر نین اٹھائیا۔ دیدہ دانستہ ویکھو سری بھگوان، فرشتہ روپ نہ کوئے دکھائیا۔ سورگ بہشتاں دوہاں چکے آن، درگاہ ساچی دیوے وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا سنگ نبھائیا۔ عاشق معشوق کہن اک آواز، ساچا راگ الائیا۔ ساڈا کلمہ سچ نماز، رحیم رحمان اک خدائیا۔ جن بھگتاں مل کے گایے گان، سوہنگ ڈھولا راگ سنائیا۔ کرپا کرے سری بھگوان، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ درگاہ ساچی دیوے مان، چرن کول بخشے اک سرنایا۔ رل مل سکھ ساچا لئیے آن، دکھ نظر کوئے نہ آیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا لیکھے لئے لگائیا۔ عاشق معشوق آئے چوہ جگس، جگ چوکڑی رہی جس گائیا۔ ایہہ رمز کسے نہ سنجھی، بن پر میثور پار نہ کوئے لنگھائیا۔ اک دوجے دے پریم پچھے پاؤندے رہے لڈی، خوشیاں ناچ نچائیا۔ خواہشاں نال اسمانے چڑھاؤندے رہے گڈی، پننگ ٹٹی ڈور ہتھ کسے نہ آیا۔ ایس رمز

نوں سمجھ سکی کوئی نہ بدھی، مت متوالی راز سمجھ سکی نہ رانیا۔ جس دی پریتی سب نالوں اُچی، عاشق معشوقاں اشارے رہی درڑانیا۔ اوہ پریتی سب
 نالوں سُچی، سنگر ہتھ رکھانیا۔ جگت پریتی در در دی کُتی، بن سوان گھر گھر پھرے بجے واہو داہیا۔ بن سنگر کرپا ہووے لُچی، لُچی گنڈیاں نال رلانیا۔ بن
 بھگت توڑ پریت کسے نہ بچی، سِل پو جس مر مر تھگی مات لوکانیا۔ کیر کہا ایہہ گل نہیں گجھی، پردہ دتا کھلانا۔ نانک کہا میری زرگن نال رُچی، در گھر اکو
 نظری آیا۔ جس دوارے عاشق معشوق اکھ کھول سرتی وچ کوئی نہ رُٹھی، رُٹھ اپنا حال سنانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کھیل
 آپ رچانیا۔ عاشق معشوق کہن کھیل اپارا، وچدی ویکھی ودھانیا۔ پاربرہم پر بھ زرگن دھارا، زرگن جوت نور رُشنانیا۔ سب نوں دیندار ہیلا لارا، آپ اپنا
 گھ بھوانیا۔ آپ وی بنیا رہے کوارا، لاڑی لڑ نہ کوئے بندھانیا۔ پر بھو داماں پیو بن کے کسے نہ پایا چھہارا، سگن ہتھ نہ کوئے ٹکانیا۔ برہمن نائی گھ کسے نہ
 لایا چھہارا، جھولی مٹھے نہ کوئے رُجھانیا۔ سوہرے پیئے نگر کھیڑا دسیا نہ کوئی گھر اُجیارا، ناؤں پکار نہ کوئے سنانیا۔ عاشق معشوق ویکھ کھیل دوویں کرن
 نمسکارا، نیتز نیناں نیر وہانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کھیل آپ رچانیا۔ کھیل وچار دے پر بھ میت، بھيو ابھید کھلانا۔ عاشق
 معشوق ویکھو ریت، ریتوان اک سمجھانندا۔ جنہاں گایا توں میرا میں تیرا گیت، سو اپنے انگ لگانندا۔ نس پریت پریتی اندر کوئی نہ دے جھیت، راہ
 کھہرا نظر کوئے نہ آئندا۔ جے تہانوں نکاح کراؤن دی ریجھ، ریجھ نقل اصل رُپ وٹانندا۔ سارے آگے آؤ لنگھو دلیز، جن بھگتاں وچ بہانندا۔
 ہن منگو کر کے جھولی بھیکھ، چرن دھوڑی تہاڈی جھولی پانندا۔ جس دی مہیوال رکھی اڈیک، سو ماہی سچا آئندا۔ جھگی بہہ کرے بخشیش، بخشش اپنی
 آپ ورتانندا۔ کلمہ پڑھو اک حدیث، حضرت آپ سمجھانندا۔ سچ پریتی اندر جاؤ تیج، پت پر میثور آپ کمانندا۔ پچھلی کیتی دا اُبجیا تیج، پت ڈالی بھل
 آپ مہکانندا۔ بھل وچوں خوشبو ویکھو کر کے نیجھ، جو ہر سنگت ہتھ پھڑانندا۔ جس دی عاشق معشوق سارے کردے رہے اڈیک، بن دسیاں بھيو
 کوئے نہ پانندا۔ سو بھوندی بھوندی آگئی تارنخ، جس دی توارنخ نہ کوئے لکھانندا۔ صاحب سنگر ملیا میت، مطلب سب دے حل کرايندا۔ سچ پیار دی
 گنڈھ دیوے تیج، پیچی گنڈھ نہ کوئے کھلانا۔ مجازی حقیقی دوویں شریک، شرکت سب دی ویکھ دکھانندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،

ساچی کار کمانیندا۔ آگئے نیڑے بیٹھے ڈھک، نین نین شرمایا۔ اک دوجے نوں رہے بچھے، عاشق معشوق متا پکایا۔ کیہرا ڈھولا کیہری ٹک، کیہرا نام
 صلاحیا۔ کیہرا دوار دے سچ، مندر کون کون وڈیایا۔ کون بیٹھا رہیا لگ، کون پڑدہ رہیا کھلایا۔ کون پریم پریتی ساڈی لٹ، جنگل جوہاں وچ بھوایا۔
 کون وہندی دھار دیوے سٹ، کچے گھڑے تر پار ملن کوئے نہ آئی۔ کون رانجھن جائے رٹھ، ہیر سیال دے ڈہایا۔ کون پننتوں بچھاں رہی بچھے، راہ
 دسو جاندے راہیا۔ کون مجنوں گیا ٹک، پنجر تن خاک رلائی۔ کون فرہاد پہاڑ رہیا کٹ، شیری سار کوئے نہ آئی۔ کون سب نوں رہیا بچھے، بے پرواہ
 پھیرا پائی۔ کولوں بھگت کہن نیتز کھول کے ویکھو کھ، ساکھیاں نظری آئی۔ جس میٹنا تہاڈا ڈھ، پچھلا وچھوڑا دے کٹایا۔ اپنی گودی لئے چک، پھڑ
 باہوں گلے لگایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیوے مان وڈیایا۔ عاشق معشوق کھولی اٹھ، نیتز نین نین نہالیا۔ نظری آیا پڑکھ سمرتھ،
 داتا دردی دین دیا لیا۔ چرن کول سارے گئے ڈھٹھ، نمو نمو کرن نمسکاریا۔ ساڈے لیکھے لارٹ، رنگ رنگیے پروردگاریا۔ ساڈا پورا کر دے حق، حق
 حقیقت دے ونجاریا۔ ساڈا کھیڑا ہویا بھٹھ، تڈھ بن محل نظر کوئے نہ آریا۔ مہروان ہو کے وٹ کروٹ، دوئے جوڑ سرب پکاریا۔ ذئی دوتی میٹ
 پھٹ، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اک تیری اوٹ رکھ لیا۔ عاشق معشوق نیتز رون، نیناں نیر وہایا۔ ہنخھوواں ہار اک پرون، لڑی لڑی
 نال بندھایا۔ پر بھ سوامی چرن دھون، در ساچی سیو کمانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا سچا ور، گھر سچے کر گڑمایا۔ سری بھگوان
 صاحب ست ٹھاکر، ہر کرتا دیا کمانیندا۔ جگ جنم دے وچھڑیاں دیوے آدر، سر اپنا ہتھ کمانیندا۔ جگت کنارہ پار ساگر، نیا نوکا نام اک چڑھانیندا۔ ونج
 کرائے بن سوداگر، ساچا ہٹ وکھانیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر اپنا ہتھ کمانیندا۔ سر ہتھ رکھ کرتار، کرنی اپنی دے جنایا۔ بھگتاں
 مل کرو پیار، ریتی اکو اک درسایا۔ تہاڈے وچوں مہیوال لیا اٹھال، ماہی اپنے رنگ رنگایا۔ اہناں پچھے سارے دیوے تار، تاری اکو وار لگایا۔ جے
 معشوقاں قائم رکھیا کوار، عاشقاں ناتا دے جڑایا۔ وچولا بن کے سر جنہار، ساچا سگن لئے منایا۔ سوہرے پیئے دوہاں کرے وبار، نان نائی روپ وٹایا۔
 وٹنا ملے آپ کرتار، امرت دھارا سچ ایشان کرائیا۔ پریم پریتی بھلکاری دیوے اپر لال، سالو اکو اک وکھایا۔ دیالو ہوئے آپ کرتار، سپس پڑکا دے

بندھائیا۔ مینڈھی گندے اپر اپار، چونڈی سیس سو بھاپائیا۔ ساچے لاڑے کر شنگار، نام سوٹی ہتھہ لکائیا۔ ساچی سخی دے پیار، بستر بھوشن اکو رنگ رنگائیا۔ پریم پریتی گہنا کرتیار، سچ شنگار دے سہائیا۔ نیتز نیناں کجلا دھار، تکھی دھار دے بندھائیا۔ دند دنداسا اپر اپار، رنگ گللا لال چڑھائیا۔ جو بن ڈکاں لئے مار، سورج چند نور شرمائیا۔ نک تھہ سہاگ پائے آن، صاحب سنگر ہو سہائیا۔ سیس سیہرا بٹھے دستار، لڑی لڑی نال گندائیا۔ ساچی گھوڑی دیوے چاڑھ، صاحب سجن بے پرواہیا۔ آد شکت اگوں واگ پھڑے آن، بھین بھنیا نانا جوڑ دکھائیا۔ لچھی سُرما پائے آن، سوہنا ویلا وقت سہائیا۔ عاشق معشوق دوویں جان قربان، کل کرتا کاج رچائیا۔ چوتھے جگ وواہ ہو یا آن، بے نکاح رہن کوئے نہ پائیا۔ ایہہ بھگتاں وچوں ملیا دان، مل سنگتاں خوشی منائیا۔ اک اک بھل خوشی نال پنج پوہ سارے برسان، جس بھلاں سچ عاشق معشوق دتے بہائیا۔ کریا کھیل سیری بھگوان، پچھلا لہنا رہیا چکائیا۔ جن بھگتو تہاڈے پچھے درگاہ دتاماں، سچھنڈ سرنائیا۔ اچ تک رلدے رہے وچ جہان، ہیر رانجھا سسی پٹوں سوہنی مہیوال شیری فرہاد لیلہ مجنوں بن سنگر کم کسے نہ آئیا۔ پُرکھ اکال دین دیال ہو کرپال بنائے لال، لالاں وچ رلائیا۔ جس دا کسے کولوں لبھیاں لبھے نہ حال، پچھیاں بچھے نہ کوئے سمجھائیا۔ لیکھا لکھ لکھ تھکے ہوئے کنگال، شہنشاہ شاہ سمجھ کوئے نہ پائیا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، پُرکھ اکال ہو مہروان، عاشق معشوق پریم مُبت کردے لئے سنبھال، جنہاں ثابت صورت اپنی آپ دکھائیا۔ تہاں ٹٹن نہ دتاماں، کلام کلمہ اک پڑھائیا۔ اہناں دا جن بھگتاں بھریا ضمانت دا ایشام، بنام لیکھا سمجھ کوئے نہ پائیا۔ جس ویلے ملیا وڈامام، عمل سب دے ویکھ دکھائیا۔ سولاں گھڑ سب نوں دتای پیغام، بھل بھگتاں ہتھ پھڑائیا۔ اپنا وگرن نہ دیوے نظام، لیکھا جانے تھاؤں تھانیا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، زندگی وچوں جیون دتاماں، بندگی وچوں بندہ لیا پرگٹائیا۔ کچھن لاش ہون نہ دتی حرام، ہر آستا اپنے وچ رکھائیا۔ برکھاست کیتا شکر دا کھیا کلام، رائے دھرم دتا بھجائیا۔ کرپا کر اٹھا جوان، جو بن اپنے رنگ رنگائیا۔ پورے سنگر دا ایہو وڈا کام، ڈبڈیاں لئے ترائیا۔ جینودیاں شبد بنائے نشان، لیکھا دُھر درگاہ لکھائیا۔ مریاں پچھوں گاتھا گائے جہان، رسنا جہوا بتی دند ہلائییا۔ جنہاں صاحب ملیا بھگوان، تہاں عیب رہن کوئے نہ پائیا۔ بھگت نائب سدا اکھوان، غائب بیٹھے ڈیرہ لائیا۔ لوکماں پر بھہ ہوئے آپ مہروان، مہر نظر اٹھائیا۔ مہاراج

شیر سنگھ وِشنوؤں بھگوان، اُنہاں دا کارج کیتا آن، جو عاشق معشوق بیٹھے بے مکان رہے دھیان لگایا۔ سنگر پورا سدا مہروان، آد جگاد دیا کمائیندا۔ برہمنڈ کھنڈ ویکھے مار دھیان، پُری لوء آکاش پرکاش کھوج کھوجائیندا۔ لکھ چوڑاسی جیو جنت سادھ سنت ویکھے آن، زرگن سرگن اپنا بھيو چکائیندا۔ گرگھ گرگھ سجن کر پروان، پریم پریتی جھولی پائیندا۔ ناتا توڑ پنچ تت شیطان، شرع شریعت اک سمجھائیندا۔ نو دوارے کوڑ دکان، گرہ مندر اک سمجھائیندا۔ وست امولک پین کھان، امرت رس نجھر جھرنا آپ جھرائیندا۔ انحد شبد ناد سچی دھنکان، دُھن آتمک راگ الائیندا۔ آتم سیجا کر پردھان، سچ سنگھاسن اک سہائیندا۔ سُرتی شبدی میلا کرے آن، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جس جن دیوے اپنا ور، تِس اپنے رنگ رنگائیندا۔ سنگر پورا گر شبد دیال، دینا ناتھ ہوئے سہائیا۔ سنت سہیلے بیٹھے لال، گرگھ گرگر گود اٹھائیا۔ ست سروپی بن دلال، ساچا ونج اک کرائیا۔ جنم جنم دی پوری کرے گھال، کرم کرم دا لیکھا دئے نکائیا۔ بھرم بھرم دا توڑ جنجال، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا سچا ور، ہر جن اپنے رنگ نام رنگائیا۔ سنگر پورا دیوے نام دھن، دھن خزینہ اک ورتائیندا۔ ساچا راگ سنائے بن سرون کن، اناد انادی ناد وجائیندا۔ وسیرا کرائے بن چھری چھن، محل اٹل اک سہائیندا۔ تن واسنا بھھے من، من کا منکا آپ بھوائیندا۔ بھانڈا بھرم بھو دیوے بھن، گرگھ ہنکاری توڑ تڑائیندا۔ کر پرکاش اندھیرے اٹھ، اگیان اندھیر چکائیندا۔ مانس جنم بیڑا بٹھ، صاحب سنگر اپنے کندھ اٹھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جس جن دیوے نام ور، تِس اپنے گھر وسائیندا۔ من واسنا نہ سکے دوڑ، دہ دشانہ اٹھ اٹھ دھائیا۔ ابناسی کرتا جس دوارے جائے بھڑ، سری بھگوان ہوئے سہائیا۔ تن کایا ماٹی رس مٹھا کرے کوڑ، وکھ روپ رہن نہ پائیا۔ گھر وچ گھر لگائے پوڑ، ساچا ڈنڈا نام جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جس جن دکھائے اپنا در، تِس بنک دوا ری کھول وکھائیا۔ من واسنا کرے چور، ممتا موہ نہ کوئے جنائیا۔ سرب کلا پر بھ ہو بھر پور، مہروان مہر نظر اٹھائیا۔ کوڑی کریا کرے دور، ناتا سچ سچ جڑائیا۔ آتم انتر اک سرور، سچ پریتی چرن کول بندھائیا۔ نظر آئے جو سے دور، نیرن نیرا سچا ماہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جس جن دیوے اپنا سر، دُرمت میل رہن نہ پائیا۔ من واسنا دیوے بندھ، بندھن اپنا نام رکھائیندا۔ دُئی دویتی ڈھاہ کندھ، بھانڈا بھرم بھو بھنائیندا۔ جوت

زرنجن چاٹھ چند، گھر دیپک اک ٹکانیندا۔ آتم پر ماتم ساچا چھند، واہوا گرو راگ الائنیدا۔ شبدي سرتی جوڑ پائے گنڈھ، پون سواس سواس وچوں
 میل ملائیندا۔ نج آتم نج گھر نج گرہ دیوے اک انند، جس در من کاموہ نہ کوئے رکھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور،
 گرہ مندر سو بھاپائیندا۔ من منو آٹھ نہ سکے نس، پاندھی بن نہ پنڈھ مکائیا۔ صاحب سنگر کرے وس، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ اشارے نال دیوے دس،
 سینت نال سمجھائیا۔ میریاں گرکھاں ول تک نہ دیکھنا اٹھ، نیتز نین نہ کوئے اٹھائیا۔ ساچے بھگتاں چرنی ڈگنا ڈھٹھ، مان موہ اہمان مٹائیا۔ جنہاں سنت
 سوامی دیوے گرمت، گرکھ روپ دئے بنائیا۔ اوتھے من واسنا نہ ہوئے پرگٹ، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیونہارا نام ور، گھر مندر
 کایا گڑھ بنک دوار من واسنا دیوے مار، شبدي جوت کرے پیار، اوٹ اکو اک سہائیا۔ من واسنا بٹھے مالک، جس ہتھ وڈی وڈیائیا۔ پرم پڑکھ پر بھ ساچا
 خالق، خالق خلق ویکھ دکھائیا۔ زرگن سرگن بنے ثالث، سچ ثالثی مات کمائیا۔ اندر وڈ کے کایا محلے چڑھ کے سچ سنگھاسن بیٹھ کرے عدالت، عدلی اکو
 نظری آئیا۔ اُس دوارے من کرے نہ کوئی بغاوت، جس گھر سنگر سچا وسے ماہیا۔ مہروان گردیو کر نہارا سخاوت، بخشش اپنی آپ ورتائیا۔ گرکھ آتم
 پر ماتم امانت، آپ اپنے ہتھ دکھائیا۔ بن پورے سنگر ایٹھے اوتھے دیوے نہ کوئی ضمانت، بری خانہ نہ کوئے جنائیا۔ سو گرکھ گر سکھ سدا صحیح سلامت،
 جنہاں سنگر ملیا پھڑ باہوں لئے ترائیا۔ مہروان مہر نظر نظر کرے اٹھ، آخر اپنی دیا کمائیندا۔ سب دا دیونہارا حق، حق حقیقت کھوج کھوجائیندا۔ جنہاں
 گر سکھاں پئے شک، تنہاں شکوہ شکوہ سرب چکائیندا۔ کرپا کر پڑکھ سمرتھ، انتر آتم بوجھ بوجھائیندا۔ شبد اگئی مار سٹ، سوئی سرتی آپ اٹھائیندا۔ سنت
 سہیلا گرو گر چیلادوس رین اٹھے پہر ہر کا نام لئے رٹ، رٹا من کارہن کوئے نہ پائیندا۔ گھر گھر وچ دیکھے کھلیا ہٹ، سنگر ونجارا اکو دست نام امولک
 آپ ورتائیندا۔ جنہاں ملے برہم مت، تنہاں پاربرہم اپنا رنگ دکھائیندا۔ بن گرکھاں کسے ہتھ نہ آئی گرمت، من مت وچ سرب جگت گر لائیندا۔
 جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جنہاں کھولے تیجی اٹھ، تنہاں تتوت سمجھائیندا۔ کرپا اندر سنگر ٹھاکر، نت نوت دیا کمائیا۔ دیکھنہارا گھر
 گبھیہر ڈونگھا ساگر، کایا کوری پھول بھلائی۔ در آیاں در دیوے آدر، آدرش اپنا دئے دکھائیا۔ نرمل کرم کر اجاگر، دُرمت میل دھوائیا۔ جو آتم پر ماتم

بنے سوداگر، تِس سودا بن قیمت دے کرایا۔ صاحب سَنگَر یودھا سُو رِپِر وڈ بہادر، تے دُھنی نام داتا سَنگھنی اِک اُپجایا۔ لیکھا جانے ساڈھے تِن ہتھہ کا یا
 ماٹی گاگر، گھر گھر وِچ پڑدہ لاہیا۔ جوتی جوت سِرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، جس جن دیوے دُھر دا ور، تِس لیکھا رہن کوئے نہ پانیا۔ سَنگَر ساچے چرن
 دھوڑ، سرور وڈ وڈیاںیا۔ جس وِچ نہاتیاں چتر سَنگھ بن موڑھ، مورکھ موڑھے اپنے رنگ رنگایا۔ جگت ناتا تے کوڑو کوڑ، سچ سچ میلا سچ سُبھایا۔ انتر
 آتم وِجے ناد دُھن تُو، تریا بیٹھی نین شرمایا۔ ست سرور وِچوں ست دے سرور، خُماری اتر کدے نہ جایا۔ آد جگاد جگ چوکڑی سدا رہے بھر پور،
 خالی سکے نہ کوئے کرایا۔ گر گھو گر سَنگھو سَنگَر سر نہاونا ضرور، بن نہاتیاں دُرمت میل نہ کوئے دھوایا۔ اوتھے مان ابھمان نہ رہے غرور، غرُبت نظر
 کوئے نہ پانیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر اِس سرور نوں کردے گئے مشہور، بھگت سنت رسنا ڈھولا راگ الاہیا۔ جوتی جوت سِرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر،
 دیونہارا ساچا ور، ساچا سر اِکو اِک وڈیاںیا۔ ساچا سر صاحب سُلطان، پُرکھ اکال اِک اُپانیدا۔ جس اندر گر اوتار پیر پیغمبر سارے کرن اِشان، سیتل دھارا
 اِک چوانیدا۔ جس در لوکما ت بنا پورے سَنگَر دے نہ کوئے نشان، چار گنٹ دہ دِشا نو کھنڈ پر تھمی ست دیپ لبھیاں ہتھہ کسے نہ آئیندا۔ گر گھ وِرلے
 سنت سہیلے سچ سرور وڈ کے نہان، نہا نہا دُھر دا شکر منانیدا۔ مان سرور جس دوار یوں اِکو بوند ملی پان، جس دی سو بھا شاستر سمرت وید پُران اِنجیل
 قرآن گیتا گیان سرب درڑا ئیندا۔ سو سر اتم سریشٹ وِشیش جہان، بن گرگھاں وِشن برہما شو نہاون کوئے نہ جائیندا۔ جوتی جوت سِرُوپ ہر، آپ اپنی
 کِرپا کر، سدا رکھے اپنے دیس، سچھنڈ نو اسی پُرکھ ابناسی تھر گھر اپنے آپ اِکائیندا۔ منو آ من وس کرے شبدی ڈور، تند اپنا نام بندھانیا۔ ناتا توڑے پنچ
 چور، کام کرودھ لوبھ موہ ہنکار نہ کوئے ہلکانیا۔ کر پرکاش اندھ گھور، گھر گھر وِچ کرے رُشانیا۔ لو چھکلی پھیر دیوے جوڑ، مات گر بھ دا لیکھا پور کرایا۔
 سَنگَر اپنے نال لئے تور، پھڑ باہوں اگے اگے لگانیا۔ اگے سکے کوئی نہ ہوڑ، رُکاوٹ رہن کوئے نہ پانیا۔ اوتھے من دا چلے کوئی نہ زور، جتھے جابر سَنگَر
 نظری آہیا۔ صاحب سَنگَر دا منتر پھور، فُر نے سارے بند کرایا۔ گر گھ پھڑ کے چاڑھے گھوڑ، شبدی گھوڑا اِک درڑا ئیا۔ جس ویلے گھوڑے دا وِجے پوڑ،
 من اُٹھ اُٹھ بھجے بھجے واہو داہیا۔ جوتی جوت سِرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، گرگھاں سدا جائے بہر، پوڑی اپنا ڈنڈا لایا۔ من منو آ کی کرے وِچارا، منسا

کم کسے نہ آئیا۔ جس سَنگَرِ ملیا سِرِ جنہارا، سِرِ اپنا ہتھ لکائیا۔ نام پدارتھ دے بھنڈارا، اتوٹ اتٹ ورتائیا۔ داتا دانی اک ورتارا، دیاوان ہوئے سہائیا۔ جس ویلے گرگھ سَنگَرِ مل بولے جیکارا، واہوا گرو تیری وڈیائیا۔ واگرو فتح آد جگاد جگ چوکری وچ سنسارا، ڈنکا اکو نام وجائیا۔ جس نوں سادھ سنت بن لہجیاں کردے گئے نمسکارا، دوئے جوڑ واسطہ پائیا۔ سو کرتا پُرکھ کھیل کرے کرتارا، کرنہار سچا شہنشاہیا۔ تس آگے من دا چلے نہ کوئی چارا، من مت بدھ اپنی دھار دکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جس جن پھڑائے اپنا لڑ، تس پلو سکے نہ کوئے چھڈائیا۔ من دی ہوئے اُس ویلے نشا، جس ویلے گرگھ نچھاور اپنا آپ کرائیا۔ کتھا کہانی نہیں ایہہ قصہ، دھر دی بات سنائیا۔ سجن متر دا نہیں ایہہ چٹھا، پورے گر وڈیائیا۔ سَنگَرِ گرگھ آپ ڈٹھا، آپ گرگھ لئے ملائیا۔ پریم پریتی اندر کر ہتا، دوجی لوڑ نہ کوئے رکھائیا۔ سَنگَرِ پورا بن کے ماتا پتا، گرگھ اپنی گود بہائیا۔ جے کوئی کہے سَنگَرِ وڈا کہ زکا، ویکھن وچ کدے نہ آئیا۔ اُس گرگھ دسا، جس آپ دے بھجائیا۔ باقی سب ول ستا دے کر پٹھا، کروٹ سکے نہ کوئی بدلایا۔ من منو آگرگھ گر کرپا جتا، جیون جگت سَنگَرِ دے سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ہر جن اپنے راہ چلائی۔ تن من نہ ہووے دور، آتم پر ماتم نیرن نیر نظری آئیا۔ کرپا کرے حاضر حضور، ہر کرتا بے پرواہیا۔ جنم جنم دے کر معاف قصور، پچھلے لیکھے اتے قلم دے پھرائیا۔ آگے لیکھا لیکھے لائے ضرور، انت کنت سری بھگونت ہو سہائیا۔ آون جاون لکھ چوڑا سی ناتا توڑ کوڑ، ہر سنگت سنگ رکھائیا۔ جس دا پینڈا دسدے دور، سو نیرن نیرا ہوئے سہائیا۔ اپنے گھر لے کے جائے ضرور، جو جن بیٹھے دھیان لگائیا۔ انت ملائے اپنے نور، جوتی جوت وچ سمائیا۔ سنت سَنگَرِ بھنڈارا سدا بھر پور، دیندیاں توٹ نہ کوئے رکھائیا۔ جس داناک نرگن بنھ کے گیا دستور، کیر کہا ہو مجبور، بن سَنگَرِ پورے ایہتے او تھے ہوئے نہ کوئے سہائیا۔

★ ۷ پوہ ۲۰۲۰ بکرمی گرداور سنگھ دے گرہ رڑکا کلاں ضلع جالندھر ★

جیو کہے جگ تیری آس، جگت تیری وڈیاں۔ ایش کہے میں تیرا ساتھ، آد جگاد سدا سنگھد ایا۔ جیو کہے میں تیرا نات، ناتا سچا جوڑ جڑا ایا۔ ایش کہے میں تیرا باپ، پتا پڑکھ اکھو ایا۔ جیو کہے میں تیرا پاٹھ، پوجا اک سمجھ ایا۔ ایش کہے میں تیرا ناتھ، انا تھاں سدا سہا ایا۔ جیو کہے میری کھول آنکھ، نیتز نین رشنا ایا۔ ایش کہے میں میٹاں اندھیری رات، ساچا نور اک چک ایا۔ جیو کہے میں پڑھاں گاتھ، تیرا نام دھی ایا۔ ایش کہے میری اک جماعت، دوجی پٹی نہ کوئے بنا ایا۔ دوہاں مل کے پوری ہووے آس، نراسا رہن کوئے نہ پانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیونہار وڈیا ایا۔ جیو کہے میں ہاں کی، کی میری بنت بنا ایا۔ ایش کہے توں میری نیہہ، تھہ بن میرا محل نہ کوئے سہا ایا۔ جیو کہے کی میں تیرا جی، سچ سچ وڈا ایا۔ ایش کہے توں میرا بی، تھہ بن بوٹا پھل پھل نہ کوئے لہر ایا۔ جیو کہے میں تیرا پتر دھی، پتا توں ہی نظری آ ایا۔ ایش کہے میں تیرا توں میرا دوہاں دی ساچی سیں، سیاں جگت ونڈ نہ کوئے ونڈا ایا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، اپنی کھیل آپے کی، کرنی اپنی آپ پرگٹا ایا۔ جیو کہے دس میرا مول، کون بدھ بنت بنا ایا۔ ایش کہے توں نہ بھول، اُبھل دے سمجھ ایا۔ سچ پریتی داسرگن پھول، زرگن لیا اُچا ایا۔ پریم پیار اندر جھولا رہیا جھول، جھلک لوکات دکھ ایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایش جیو دے سمجھ ایا۔ ایش کہے سُن جیو جن، جن جننی تیری جانا ایا۔ جس اُپا اترے پنچ تن، نو در راہ دکھ ایا۔ جس سنا یا راگ کن، سُر تال و جانا ایا۔ جس وسایا گرہ من، بدھ مت وڈیا ایا۔ سو صاحب بیڑا رہیا بن، جیو تیرا جگدیش اپنے کندھ اٹھا ایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار وڈیا ایا۔ سُن جیو ہر سچ بوہار، بوہاری دیا کمائندا۔ جیو جیو سرب سنسار، جیون ہتھ کسے نہ آئندا۔ جیون وچوں ملے نر نکار، نر اکار اپنا میل ملائندا۔ سو جیو اترے پار، جس ایش گلے لگائندا۔ جیو کہے میرے سر جنہار، تیرا بھو کوئے نہ پائندا۔ ایش کہے میرا کھیل اپار، ساچی کرنی آپ سمجھائندا۔ جن بھگتاں دیواں اک ادھار، سر اپنا ہتھ لگائندا۔ چرن کول دے سہار، سہارا اکو اک جنانندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا لیکھا ویکھ دکھائندا۔ جیو سُن صاحب دُھن راگ، گھر سچا رہیا جانا ایا۔ ایش کھیل ویکھ برہما، تیرا پریم ودھ ایا۔ گرہ

مندر دیوے داد، بنک دوار سہانیا۔ دس کے کرے سچا کاج، ہس کے میل ملانیا۔ جیواں وچوں جیو دیوے ساتھ، جیو جیواں وچوں اپانیا۔ ایش روپ پُرکھ ابناس، ابناسی کار کمانیا۔ ایش جیو جیو ایش سارے گاؤندے گئے گاتھ، گا گا جگت سنانیا۔ کلجگ انت سری بھگونت جیو جن بھگتاں دیوے ساتھ، ایش ایشور ایش اپنا اک سمجھانیا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان بن وچولا آپ، ساچا میل ملانیا۔ ایش جیو کرے ملاپ، جیو ایش دے وڈیانیا۔ ایہہ کھیل پر بھ دے ہاتھ، دوسر ہتھ نہ کسے پھڑانیا۔ کلجگ انت بن کے ساتھ، سجن نظری آنیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جیو جگت انجانا، سری بھگوان دھر داسیان، دھر دی کار کمانیا۔

★ ۷ پوہ ۲۰۲۰ پکرمی سنسار سنگھ دے گرہ ڈوڈا رہانا ضلع ہشیار پُر ★

۱۵۰

سو پُرکھ نرنجن صاحب پر بھ ایک، اک اکلا وڈ وڈیانیا۔ ہر پُرکھ نرنجن کھیل ابھید، بھیسو سکے نہ کوئے جنانیا۔ ایکنکار وسے ساچے دیس، سچکھنڈ ساچے سو بھاپانیا۔ آد نرنجن روپ رنگ نہ کوئی رکھ، جوتی جاتا ڈگمگانیا۔ سری بھگوان نرنیش، شاہ پاتشاہ اک اکھوانیا۔ ابناسی کرتا رہے ہمیش، نہ مرے نہ جانیا۔ پاربرہم پر بھ اپنا جانے آپے بھیت، دوجے سار کسے نہ آنیا۔ نرگن نرویر ہو کے کھیلے کھیل، اجونی رہت بے پرواہیا۔ سوت دلارا شبدری بھج، تھر گھر ساچا آپ سہانیا۔ ست سرپ سہنجنی سچ، ست ستوادی آپ ہنڈھانیا۔ جوتی جلوہ دھر دا تیج، مقامے حق کرے رُشانیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی کار کمانیا۔ ساچی کرنی ہر کرتا، آد پُرکھ آپ کرانیندا۔ سچکھنڈ نواسی ہو اجیار، نرنکار ولس وٹانیندا۔ محل اٹل اُچ منار، سچ سگھاسن سو بھاپانیندا۔ شاہو بھوپ بن سکدار، شاہ پاتشاہ حکم ورتانیندا۔ سوت دلارا کر کے خبردار، تھر گھر اپنی کار کمانیندا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کھیل آپ رچانیندا۔ ساچی کھیل سری بھگوان، ہر کرتا آپ رچانیا۔ جس دا کرے نہ کوئے بیان، لیکھا سکے نہ کوئے سمجھانیا۔ جس دا نظر نہ آئے کوئی نشان، روپ رنگ رکھ نہ کوئے دکھانیا۔ جس دا کرے نہ کوئی دھیان، نیتراکھ نہ کوئے ملانیا۔ جس دا کھیل

۱۵۰

بے مہان، ہر خالق آپ دکھانیا۔ سوت یودھا کر بلوان، سر اپنا ہتھ لکانیا۔ در گھر دیوے اکو مان، چرن کول کول سرنا نیا۔ سچ پریت سری بھگوان، ہر کرتا آپ سمجھانیا۔ وست امولک دے کے دان، ست ستوادی جھولی آپ بھرانیا۔ وشن برہما شو کر پردھان، شاکر اپنے نال کرانیا۔ بن اکھراں دے گیان، نراکھ دے سمجھانیا۔ بن اندر مندر مکان، بن چھپر چھن چھہانیا۔ بن سورج چند بھان، بن روس کرے رُشانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیوے مان وڈیانیا۔ سچ وڈیائی صاحب گنوت، ہر کرتا آپ جنائندا۔ کھیل کھلائے آدانت، جگا جگنت دھار بندھانندا۔ دُھر درگاہی اکو منت، بودھ اگادھا آپ پڑھانندا۔ سچ ملاواں نار کنت، سچ سہنجینی اک سہانندا۔ ست ستوادی بن کے پنڈت، پاربرہم پر بھ اپنی وڈیا اک اُچھانندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، شبدی سوت آپ سمجھانندا۔ شبد سوت سُن ساچے بال، ہر سنگر آپ جنانیا۔ تھر گھر تیرا دھر مسال، دیونہار پر بھو اکو اک نظری آنیا۔ سچکھنڈ میرا جلوہ نور جلال، ظہور اکو اک پرگٹانیا۔ آد انادی اکو سچا لال، لالن توہے وڈا بنانیا۔ وشن برہما شو تیرے نال، بن سیوک سیو کمانیا۔ سچ کٹھالی لئے ڈال، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیوے مان وڈیانیا۔ وشن بھریارنگ اتیت، ہر کرتا آپ جنائندا۔ پاربرہم پر بھ کھیل اندیٹھ، لیکھا لکھت وچ نہ آئندا۔ آد جگادی دُھر دی ریت، ست ستوادی آپ سمجھانندا۔ زرگن سرگن کرن پریت، سرگن زرگن میل ملانندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا بھو آپ سمجھانندا۔ ساچا بھو پُرکھ اکال، اکل کل دھاری آپ جنانیا۔ آد کرپا کھیل مہان، مہما اکھ کتھی نہ جانیا۔ ترے گن مایا کر پردھان، رجو طمعو ستو وند وند انیا۔ پنچ تیت کھیل مہان، ہر کرتا کار کمانیا۔ بن وچولا سری بھگوان، ساچا ناتا دے جڑانیا۔ دُھر دا لیکھا دُھر فرمان، دُھر دی دھار آپ اُچھانیا۔ لکھ چوراسی دے کے دان، برہما جھولی آپ بھرانیا۔ شکر دے اک گیان، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، گھر ساچے اکو حکم ورتانیا۔ ساچا حکم سچ سندیسہ، آد پُرکھ آپ اپنیا۔ سیوالا برہما وشن شو نریشا، دُھر داراگ اک الایا۔ نظری آئے سچانیتا، شاہ پاتشاہ سچا شہنشاہیا۔ آد جگاد جگ چوکڑی کرے پیتا، ہتکاری بھل کدے نہ جایا۔ سچکھنڈ دوارے ساچے بیٹھا، سچ سنگھاسن سو بھا پایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی ریت اک درسایا۔ ساچی ریت دے پر بھ آپ، اپنی وڈیا کمانیا۔ آد جگادی دُھر دا جاپ، زرگن

نرور آپ سمجھائیا۔ ناتا جوڑ پتا باپ، پوت سپوت گود اٹھائیا۔ دوہاں نظری آئے اکو ذات، دوجی ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ وشن برہما شو تھاپن تھاپ، سر
 اپنا ہتھ ٹکائیا۔ توں میرا میں تیرا چپنا ڈھر دا جاپ، سوہنگ ست سرپ سمجھائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیونہار وڈیائیا۔ وشن
 برہما شو سن کے جاپ، گھر گھر وچ خوشی منائیا۔ پاربرہم تیرا سمرن پاٹھ، پوجا اکو نظری آئیا۔ درگاہ ساچی ملی دات، پری لوء رُشائیا۔ بن رسنا جہوا
 گایئے گاتھ، بتی دند نہ کوئے وڈیائیا۔ پریم پریتی ویکھئے ہاٹ، تن تیری بھیٹ چڑھائیا۔ ہوں بالک نڈھے تیری ذات، توں پتا پُرکھ سچ سکھائیا۔ توں
 صاحب سلطان پاکی پاک، پروردگار تیری سرنائیا۔ جو صاحب دیال دتا آکھ، سچ سچ سنائیا۔ تیرا کہنا گیا بھاکھ، دوجی اور نہ کوئے پڑھائیا۔ سچ دس پُرکھ
 ابناس، دوئے جوڑ پئے سرنائیا۔ کون جگ تیری رکھئے آس، اپنا میلا لئیں ملائیا۔ نرگن نرگن تیری بات، سرگن سمجھ کوئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سرپ
 ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا سچا ور، وشن برہما شو آپ سمجھائیا۔ وشن برہما شو دسے نرکار، آد اپنی دھار سمجھائیا۔ جگ چوکڑی مینے وچ سنسار، ستجگ
 تریتا دوپر کلجگ ونڈ ونڈائیا۔ حکمے اندر آون گرو اوتار، پیر پیغمبر سیو کمائیا۔ حکمے اندر شبد ناد دھنکار، شاستر سمرت وید بھیو گھلائییا۔ حکمے اندر بھگتاں دیوے
 بھگتی دان، بھگوان اپنی کار کمائیا۔ حکمے اندر سنت کر پروان، سچ سندیسہ دئے سمجھائیا۔ حکمے اندر گرگھیاں دیوے دان، آتم پر ماتم جھولی آپ بھرائیا۔ حکمے
 اندر گرگھیاں پریتی نبھے نال، ساچا ناتا جوڑ جڑائیا۔ حکمے اندر سب نوں کھائے کال، تھر رہن کوئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
 آد پُرکھ آپ جنائیا۔ آد پُرکھ آپ سمجھائیا۔ وشنوں ایکا کار لگاؤندا اے۔ برہے اپنا بندھ وکھاؤندا اے۔ شکر ہتھ ترسول اٹھاؤندا اے۔
 ترے گن مایا جوڑ جڑاؤندا اے۔ پنچ تت گنڈھ پواؤندا اے۔ لکھ چوراسی گھاٹ گھر وکھاؤندا اے۔ چارے کھانی ونڈ ونڈاؤندا اے۔ انڈج جیرج اُتھج
 سیج سچ سمگری نال ملاؤندا اے۔ چارے بانی راگ الاؤندا اے۔ پرا پسنتی مدھم بیکھری اکو ناد و جاؤندا اے۔ برہما ویتا ست پڑھاؤندا اے۔ چارے کھ
 آپ گھلاؤندا اے۔ ڈھر سندیس راگ الاؤندا اے۔ شاستر سمرت ونڈ ونڈاؤندا اے۔ گر اوتار راہ چلاؤندا اے۔ پیر پیغمبر حکم ورتاؤندا اے۔ گیتا
 گیان آپ پرگٹاؤندا اے۔ انجیل قرآنا مسد حق سناؤندا اے۔ سچ تو فین خدائے اکو ہتھ رکھاؤندا اے۔ لاشریک ویکھ وکھاؤندا اے۔ دُور دُراڈا ہو

نزدیک، زرگن سرگن دھار چلاؤندا اے۔ نبی رسولان دے پریت، پریتوان پریت جڑاؤندا اے۔ گرگر کھیل سدا انڈیٹھ، انڈیٹھری کار کماؤندا اے۔
 کروٹ لے بدلے پٹھ، ستمکھ اپناکھ وکھاؤندا اے۔ زرگن سرگن گاؤے گیت، سوہنگ ڈھولا راگ جناؤندا اے۔ آتم پر ماتم سچی پریت، پاربرہم برہم
 اپنا میل ملاؤندا اے۔ لیکھا جانے ہست کیٹ، اوچ نیچ راؤ رنگاں وچ سماؤندا اے۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، وشن برہے شو اکو حکم
 سمجھاؤندا اے۔ ساچا حکم آپ جناؤندا اے۔ اگلا بھو آپ کھلاؤندا اے۔ دیوی دیونال رلاؤندا اے۔ سبجگ تریتا دواپر کلجگ وندن وند جھولی پاؤندا
 اے۔ تینی اوتاراں دے دے گنڈھ، لوکمت حکم سناؤندا اے۔ اٹھاراں بھگت پاٹھنڈ، امرت دھار سیتل اک وھاؤندا اے۔ عیسیٰ موسیٰ محمد چاڑھ چند،
 نوری جلوہ نور رشناؤندا اے۔ نانک گوہند ہووے سنگ، زرگن سرگن کار کماؤندا اے۔ بودھ اگادھا ڈھر دا چھند، کھانی بانی نال رلاؤندا اے۔ دو جہان
 شبد مردنگ، انحد ساچا تال و جاؤندا اے۔ برہمنڈ کھنڈ پری لوء آکاش پاتال آپے لنگھ، گرہ گرہ اپنا آسن لاؤندا اے۔ وشن برہما شو سب دی پوری کرے
 منگ، آسا ترسنا میٹ مٹاؤندا اے۔ جس ویلے نو سو چرانوے چوکڑی جائے لنگھ، تس ویلے زرگن جوتی جامہ پاؤندا اے۔ ست سنگھاسن ست پانگ، ڈھر
 دی دھرم سبج ہنڈھاؤندا اے۔ جن بھگتاں لائے انگ، انگیکار آپ اکھواؤندا اے۔ بھانڈا بھرم ڈھاہ کندھ، دئی دویت میٹ مٹاؤندا اے۔ سرت سوانی
 ہوئے نہ رنڈ، ہر شبدی کنت ملاؤندا اے۔ ست پرکاش چاڑھ چند، سورج چند نین شراماؤندا اے۔ جگ چوکڑی میٹ کے پنڈھ، پاندھی بن کے آپے
 آؤندا اے۔ سنت سہیلے پائے ٹھنڈ، اگنی تت مٹاؤندا اے۔ ناتا توڑ جیرج انڈ، اُتسبج سبج پار کراؤندا اے۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
 سچ پریتی اک رکھاؤندا اے۔ سچ پریتی پر بھو جناؤندا اے۔ وشن برہما شو آکھ سناؤندا اے۔ دیوت سرنال رلاؤندا اے۔ گر اوتاراں بھو کھلاؤندا اے۔
 پیر پیغمبراں ویکھ وکھاؤندا اے۔ دو جہاناں رچ سویمبہر، لکھ چوراسی نار کنت روپ وٹاؤندا اے۔ لیکھا جانے برہمنڈ کھنڈ اچے ٹلے مندران، ڈو نگھی کندر
 پھول پھولاؤندا اے۔ لیکھا جانے سب دے اندراں، گھٹ گھٹ اندر اپنا آسن لاؤندا اے۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں آپ
 اٹھاؤندا اے۔ وشن برہے شو آپ جنایا اے۔ پُرکھ ابناسی بھو کھلایا اے۔ نو سو چرانوے چوکڑی وند وندایا اے۔ زرگن سرگن راہ سمجھایا اے۔ ڈھر

داشد راگ ناد سنایا اے۔ برہم برہما کھوج کھوجایا اے۔ گر اوتار پیر پینمبر دھر سندیسہ راگ الایا اے۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا راہ اک در سایا اے۔ ساچا راہ اک در ساواں گا۔ دو جہاناں مارگ پاواں گا۔ وشن برہما شو تھم ورتاواں گا۔ لکھ چوراسی کھیل کھلاواں گا۔ گر اوتار بنا کے داسی، سر سر اپنا تھم مناواں گا۔ راس پامنڈل راسی، گونی کاہن نچاواں گا۔ اپنا ناؤں رکھ پڑھ ابناسی، اگنی کار کماواں گا۔ جگ چوکڑی پیتے جگت پر بھاتی، سندھیا اکو وار وکھاواں گا۔ جن بھگتاں دے کے امرت بوند سوانتی، ساتک ست ست کراواں گا۔ لکھ چوراسی وچوں ستیاں پھڑ اٹھاواں راتی، جاگت سوت اپنا رنگ رنگاواں گا۔ پریم پیار دی دے کے پاتی، شبد سندیسہ اک سناواں گا۔ اتم کر کے سب توں ذاتی، اتم اپنے نال ملاواں گا۔ دوزخ بہشت سورگ پار کرا کے گھائی، بچھنڈ دوار بیٹھاواں گا۔ جتھے جوت جگے للائی، نورو نور نور رشناواں گا۔ میل ملاواں کملاپاتی، پریم پڑھ اکو نظری آواں گا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا ویلا وقت سہاواں گا۔ ساچا ویلا وقت سہائے گا۔ پر بھ اپنی کھیل رچائے گا۔ گر اوتار پیر پینمبر منگ منگائے گا۔ در بردا سپس جھکائے گا۔ چرن کول دھیان لگائے گا۔ دھرت دھول کھیل کھلائے گا۔ اول نور اکو نظری آئیگا۔ ظاہر ظہور ویس وٹائے گا۔ ناتا توڑ کوڑو کوڑو، سچ سچ اک سمجھائے گا۔ چتر سنگھڑ بنا موڑ، گرگھ گر سکھ اپنے رنگ رنگائے گا۔ جنہاں دیوے دھر دی دھوڑ، دُرمت میل دھو وکھائے گا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا راہ اک چلائے گا۔ ساچا راہ پر بھو چلاویگا۔ کل اتم ویکھن آویگا۔ جگ چوکڑی واسطہ پاویگا۔ گر اوتار اوٹ تکاویگا۔ پیر پینمبر سپس نواویگا۔ بھگت سنت نین نیر وحا سرب گرلاویگا۔ سرت سوانی وچھڑی رووے کون ویلا ملے کنت، دہاگن سہاگن روپ بناویگا۔ جن بھگتاں کایا چولی چاڑھ رنگ بسنت، رنگ اکو اک وکھاویگا۔ گرھ توڑ ہوئے ہنگت، ہنگ برہم آپ سمجھاویگا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، وشن برہما شو دیوے ور، کلجگ اتم اپنا پھیرا پاویگا۔ کلجگ انت پر بھو پر بھ آئیگا۔ نہکٹک ناؤں رکھائے گا۔ نام ڈنک شبد وجائے گا۔ راو رنگ سرب اٹھائے گا۔ دوار بنک اکو سوبھا پائے گا۔ لکھ چوراسی جیو جنت پڑدہ اوہلا آپ مکائے گا۔ اگلی مہما دتے اگنت، بچھلا لیکھا پور کرائے گا۔ گرگھ آپ اٹھاسنت، سنگر سجن اکو نظری آئیگا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، چار ورن اٹھاراں برن بخشنہارا

سچی سرن، سچ پریتی اکو اک لگائے گا۔ سچ پریتی دیوے بھگت، بھگوان اپنی دیا کمائیا۔ کھجک ویلا ویکھے وقت، بیس بیسا وڈ وڈیائیا۔ نرگن ہو کے آوے پرت، سرگن روپ نہ کوئے رکھائیا۔ چار جگ دا پچھلا لیکھا کڈھے فرق، وہی کھاتہ پھول پھلایا۔ نانک گوہند جس دی لا کے گیا شرط، کل کلکی ویس وٹائیا۔ بانگی چال نرالی مٹک، جوتی جاتا بے پرواہیا۔ دو جہاناں ادھ وچکار نہ جاوے اٹک، راہ وچ روک سکے کوئی نہ رائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ بے پرواہ کرے کھیل مولا، بے نظیر دیا کمائیا۔ وشن برہما شو تیرا پورا کرے قولا، کیتا اقرار دھر درگاہیا۔ پرگٹ ہويا اُپر دھولا، دھرنی دھرت دھول سہائیا۔ آد جگاد رہے اڈولا، ڈل کدے نہ جائیا۔ جن بھگتاں انتر جائے مولا، نرگن نرگن رنگ رنگائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیونہار وڈیائیا۔ دیوے وڈیائی پُرکھ اکال، ہر کرتا دیا کمائیدا۔ لکھ چوراسی وچوں گرگھ بھال، گرگھ اپنے نال ملائیدا۔ پچھنہارا مریداں حال، مُرشد اپنا پھیرا پائیدا۔ شبد سروپی بن دیاں، سنگر ساچا سنگ نبھائیدا۔ ناتا توڑ کال مہاکال، چرن پریتی اک دکھائیدا۔ پورب جنم دی لیکھے لائے گھال، کیتی گھال لیکھے پائیدا۔ بال انجانے پکڑے لال، ہر جن اپنی گود دکھائیدا۔ کایا مندر اندر سچی دھر مسال، گھر گھر وچ آپ دکھائیدا۔ ترے گن مایا توڑ جنجال، جاگرت جوت اک جگائیدا۔ شبد اگمی وچے تال، انحد نادی راگ الائیدا۔ امرت آتم سرور دے نہال، دُرمت میل دھوائیدا۔ دوس رین کرے پرتپال، بن سیوک سیوک کمائیدا۔ انت پریتی نبھے نال، ناتا بدھاتا آپ لگائیدا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، گرگھ گرگھ ہر جن ہر بھگت سنت سہیلے آپ ملائیدا۔ سنت سہیلے ملے پر بھ، ہر ٹھاکر وڈ وڈیائیا۔ کوڑی کریا وچوں لہ، ہر جن اپنے رنگ رنگائیا۔ کر پرکاش جوت جھب، شبد کرے شنوائیا۔ پنچ وکارا دیوے دب، کام کرودھ لو بھ موہ ہنکار نہ کوئے ہلاکائیا۔ نو دوارے پار حد، سکھمن ٹیڈھی بنک پنڈھ دے مکائیا۔ ایڈاپنگل نہ کوئے شنک، ڈونگھی بھور نہ کوئے بھوائیا۔ نام ندھان سنائے اگمی چھنت، انراگی اپناراگ سنائیا۔ چری وچھنی میلے ایکانت، ڈہاگن سہاگن روپ وٹائیا۔ گھر میلا سری بھگونت، سجن اکو نظری آئیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر جن ساچے لئے ترائیا۔ ہر جن تارے پار برہم، برہم اپنے لیکھے لائیدا۔ نہکرمی کرے ساچا کرم، کرم کانڈ نہ کوئے رکھائیدا۔ دھر درگاہی جانے سچا دھر، ادھر م روپ

نہ کوئے وٹائیندا۔ ناتا توڑ ورن برن، ذات پات نہ کوئے رکھائیندا۔ اوچاں نیچاں اِکو سرن، راؤ رنکاں سنگ رکھائیندا۔ لیکھا چکے مرن ڈرن، لکھ چوڑاسی
 پندھ مُکائیندا۔ صاحب سَنگَر پُرکھ اکال دین دِیال جو سرنی پڑن، تنہاں جم کال کوئے نہ کھائیندا۔ رائے دھرم چتر گُپت دوویں دُور دُراڈے ڈرن، اگے ہو
 باہوں پکڑ ہتھ نہ کوئے اُٹھائیندا۔ سنت سُہیلے گُرو گُر چیلے شبد گھوڑے ساچے چڑھن، شاہ سوارا اِکو نظری آئیندا۔ تُوں میرا میں تیرا دُھر دا ڈھولا راگ
 اگئی پڑھن، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی کرنی آپ کمائیندا۔ وشن برہما شو کرن دھیان، کلجگ انتم نین اُٹھائیا۔
 پاربرہم تیرا ویلا پہنچیا آن، کوٹن کوٹ کال بتائیا۔ سَنجگ تریتا دواپر مٹیا نشان، کلجگ انت رہن نہ پائیا۔ اسیں سُن کے آئے تیرا فرمان، دُھر سندیسہ
 بے پرواہیا۔ کون بدھ جن بھگتاں ملیں آن، سنت سُہیلے لئیں اُٹھائیا۔ گُرکھاں اندر وڑ کے دیویں دان، باہروں نظر کسے نہ آئیا۔ گُرسکھ لکھ چوڑاسی
 وچوں لئیں پہچان، بے پہچان اپنی دیا کمائیا۔ بن اکھراں دیویں گیان، شاستر سمرت نہ کوئے پڑھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اِک
 دکھاؤنا سچا گھر، جس گرہ بہہ کے اپنی کار کمائیا۔ وشن برہما شو ویکھن نیز کھول، نین نین اُٹھائیا۔ کس بدھ جن بھگتاں وسیں کول، دُور دُراڈا پندھ مُکائیا۔
 کون اگئی وجائیں ڈھول، ڈنکا اپنا نام سنائیا۔ کون دوارا کُنڈا کھڑکی دیویں کھول، بند تاکی کُنڈا لاہیا۔ کون امرت آتم دیویں پائل، نَجھر جھرناسچ جھرائیا۔
 کون گرہ مندر گھر سوامی پریتی لئیں گھولی گھول، گھول گھمائی رُپ وٹائیا۔ کون کنڈے کون ترازو لئیں تول، تکلر کون ہتھ اُٹھائیا۔ کلجگ انتم لکھ چوڑاسی
 جیو جنت سادھ سنت مایا اندر رہے ڈول، پنج تت کرے لڑائیا۔ برہمنڈ کھنڈ دسن انھول، تیری سار کسے نہ پائیا۔ چوڈاں لوک چوڈاں طبق تیرا سُنیانہ کسے
 بول، نیز اگھ نہ کوئے کھلائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اِکو دینا ساچا ور، سچا مارگ دے سمجھائیا۔ سری بھگوان دیا کماؤندا اے۔ نر گن
 ہو کے سچ سماؤندا اے۔ بھگت بھگوان آپ دکھاؤندا اے۔ جنہاں بخشے چرن دھیان، پریتی سچ دوار لگاؤندا اے۔ اندر وڑ کے دیوے گیان، آتم پر ماتم
 آپ سمجھاؤندا اے۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھيو اُجھیدا آپ کھلاؤندا اے۔ بھيو اُجھیدا کھولے آپ، اپنے ہتھ رکھے وڈیائیا۔ جنہاں
 گُرکھاں دیوے ساتھ، سگلا سنگ بنائیا۔ لکھ چوڑاسی وچوں کرے پاک، پوت اپنے نال ملائیا۔ دھوڑی ٹکا مستک لائے خاک، جوتی نور کرے رُشنائیا۔

بجر کپاٹی کھول تاک، پڑدہ دُوئی دئے اُٹھایا۔ گرسکھ اندرے اندر لئے جھاک، پر بھ سنکگر نظری آئیآ۔ رسنا جہوا پتی دندکھ کرے کوئی نہ بات، سرتی شبد
 شبد جڑایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنی کرنی ہر جن سچے لئے اُٹھایا۔ ہر جن سچا جائے اُٹھ، لوکمت لئے انکڑایا۔ کلجگ انت سری
 بھگونت جس اُپر جائے تھ، مہروان مہر نظر اُٹھایا۔ سچ سہنجنی مولے رت، پت ڈالی آپ مہکایا۔ دُور دُراڈا نیڑے ہو کے لئے پُچھ، جنم جنم دا لیکھ
 چُکایا۔ پھڑ باہوں گلے لگائے جوں ماں پُت، پتا پوت گود اُٹھایا۔ کرے کھیل ابناسی اچت، چیتن اپنی دھار جنایا۔ جنم کرم دا میٹ دُکھ، سکھ آتم اک
 سمجھایا۔ لیکھا چکے مات گربھ دس دس ماس اُٹا رُکھ، اگنی تت نہ کوئے جلائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، بھگتن میلا
 سہج سُبھایا۔ بھگتن میلا کایا گڑھ، ساڈھے تن ہتھ دئے وڈیایا۔ پُرکھ اکال دین دیال اندر وڑ، محل اٹل کرے رُشٹایا۔ دُھر دے پوڑے جائے چڑھ،
 چوتھے ڈنڈے ہتھ لگایا۔ ست ستوادی ڈھولا اِکو پڑھ، ساچی کرے نام پڑھایا۔ لیکھا جان چوٹی جڑ، نرگن سرگن کار کمائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر،
 آپ اپنی کرپا کر، گُرمکھ گُرمکھ لئے بنایا۔ گُرمکھ ویکھے سنسار، وڈ سنساری دیا کمانیدا۔ جس دا راہ تگدے گئے جگ چار، جگ چوکڑی دھیان لگانیدا۔
 جس دا سندیسہ دیندے گئے گر اوتار، شاستر سمتر وید پُران انجیل قرآن گیتا گیان صفت صلاحندا۔ جس نوں پیر پیغمبر کہندے گئے پروردگار،
 لاشریک اپنا ویس وٹانیدا۔ جس نوں نانک گوہند کہا مہابلی اترے اوتار، کل کلکی پھیرا پانیدا۔ سرب جیاں دا سانجھیا، دین مذہب ذات پات ورن
 گوت وند نہ کوئے وندانیدا۔ بھگت بھگوان لئے اُٹھال، لکھ چوڑاسی جیو جنت کھوج کھوجانیدا۔ سنت سہیلے ویکھے لال، لالن اپنے رنگ رنگانیدا۔ گُرمکھ
 گُرمکھ لئے بھال، جنگل جوہ اُجاڑ پہاڑ اُچے ٹلے پر بت سمند ساگر ڈونگھی کھائی پھول پھلایانیدا۔ کلجگ انت ہو کرپال، کرپاندھ سوامی ٹھا کر ٹھو کر اپنے نام
 لگانیدا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر جن سچے آپ جگانیدا۔ ہر جن جاگے نیتز کھول، آلس زندرا نظر کوئے نہ آئیآ۔ در دروازہ ڈونگھی
 کندر وجائے ڈھول، راگ اناد برہم برہماد آپ جنایا۔ آتم پر ماتم نج گھر وسے کول، گرہ مندر سو بھاپایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
 ہر جن ساچے لئے ترایا۔ ہر جن تارے صاحب سنکگر، ہر وڈا وڈا وڈیایا۔ جنہاں لیکھا کھیا دُھر، تنہاں میلے سہج سُبھایا۔ ہر کا بھيو پائے نہ کوئی دیوت

سُر، وشن برہا شو انت کہن نہ آئیآ۔ جنہاں ٹھا کر جائے بہڑ، بے پرواہ ہوئے سہائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ہر بھگت اکو رنگ رنگائیآ۔ ہر بھگت رنگ پر بھ سچ پریت، چرن کول سرنائیآ۔ ناتا تے مندر مسیت، گھر ٹھا کر ویکھو چائیں چائیا۔ بن رسنا جہوا گاؤ گوہند دے گیت، آتم پر ماتم راگ الائیا۔ من تن موالے کایا ٹھانڈی سیت، اگنی تت نہ کوئے تپائیآ۔ کلجگ انتم سنجگ ریت، سو صاحب آپ چلایا۔ ٹوں میرا میں تیرا گیت، سوہنگ ڈھولا راگ الائیا۔ صدی یسویں رہی بیت، بیس یسا کھیل کھلایا۔ کھ چورا سی ایہہ حدیث، کلمہ اکو اک پڑھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا سچا ور، ساچی کرنی آپ کمایا۔ ساچی کرنی کرے کرتا، قدرت قادر ویکھ دکھائیندا۔ دو جہاناں پاوے سار، نرگن سرگن سنگ نبھائیندا۔ سچ دوارا کھول کوڑ، سچ سنگھاسن سو بھاپائیندا۔ در بھکھک گرو اوتار، پیر پیغمبر سیس نوائیندا۔ وشن برہا شو بن بھکھار، اچی کوک الکھ جگائیندا۔ کلجگ ویکھ اندھیری رات، چاروں گنٹ اندھیرا چھائیندا۔ سچا کوئی نہ سجن ساک، بھین بھائی مات پت پتا پوت پریم نہ کوئے دکھائیندا۔ ناری کنت کرے گھات، جگت وچھوڑا گت لگائیندا۔ سب نوں بھلیا پوجا پاٹھ، آتم پر ماتم میل نہ کوئے ملائیندا۔ جھگڑا پیا ذات پات، سچا دھرم ہتھ نہ کسے آئیندا۔ من واسنا ہوئی نار کمذات، گومت گھر نہ کوئے وسائیندا۔ کرپا کر پُرکھ ابناس، دو جہان تیرا دھیان لگائیندا۔ جن بھگت ہوئے اداس، ساچا سنگ نہ کوئے نبھائیندا۔ کلجگ جیو کوڑی کریا کیتے بدمعاش، مایا متا موہ سرب ودھائیندا۔ ساچا نور نہ کوئی پرکاش، دیا باقی گھر گھر سرب جگائیندا۔ پُرکھ اکال وسے کسے نہ پاس، سخی سچ جگت نظری آئیندا۔ جن بھگتاں آکے دے ساتھ، تھہ بن سنگ نہ کوئے نبھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا سچا ور، در تیرے منگ منگائیندا۔ در مانگے بھیکھ دوئے جوڑ، گرگھ دھیان لگایا۔ سری بھگوان پر بھ تیری لوڑ، دوجی اوٹ نہ کوئے تکایا۔ جنم کرم دی وچھڑی جوڑ، ناتا اپنے نال بندھائیآ۔ کلجگ ویکھ اندھیرا گھور، چاروں گنٹ اندھیرا چھائیآ۔ ٹھگ چور یار مچاون شور، جن بھگت بیٹھے مکھ چھپائیآ۔ بن تیرے ہور کسے اُتے نہیں زور، کوک کوک رہے گر لائیآ۔ نرگن سرگن آکے بہڑ، بہڑی بہڑی دین دُباہیا۔ پُرکھ ابناسی گھٹ گھٹ واسی چڑھ کے ویکھ گھوڑ، شبد اگئی اپنا پھیرا پایا۔ تیری سر شٹی دی در شٹی ہو گئی ہور، ایشٹی نظر کوئے نہ آئیآ۔ کھتی کھت سارے رہے پھول، پھولیاں ہتھ

کچھ نہ آیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا دُھر دا ور، گُرمکھ آتم رہی گُر لایا۔ گُرمکھ آتم بن پیاسی، در کوک کوک سُنایا۔ کرپا کر پُرکھ ابناسی، ابناسی تیرے ہتھ وڈی وڈیایا۔ کلجک جیو میٹوں کردے ہاسی، تیری سمجھ کسے نہ آیا۔ جدھر ویکھاں اندھیری راتی، گُرمکھ چند نہ کوئے چکایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، گُرمکھ گُرسکھ دئے جنایا۔ گُرمکھ گُرسکھ جانا جاگ، سو سَنگر آپ جنایا۔ گھر تیرے لگا اکو بھاگ، ناتا توڑ جگت جُدایا۔ ہنس بن کالے کاگ، دُرمت میل دھوایا۔ صاحب توری پکڑے واگ، سَنگر اپنے ہتھ اُٹھایا۔ سُنسار وچوں لی نا اِک ویراگ، ویراگی آپ اُچجایا۔ جھوٹھانا دینا تیاگ، کُٹمب موہ نہ کوئے دکھایا۔ جس مات گربھ تیری رچنارچی آد، سو انتم ویکھن آیا۔ سنسار ساگر جھوٹھاساک، سنسار سنگھ سنگ کوئے نہ جایا۔ جس اندر وڑ کے کھولیا تیرا تاک، سو تیرا داتا بے پرواہیا۔ جس دی لہبھیاں ہتھ نہ آوے ذات، مذہب ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ سو ماہی پتن بیٹھا اُتے گھاٹ، نیا نوکانام چلایا۔ پھڑ پھڑ باہوں ہر سنگت بنائے ساتھ، ساچا سنگ رکھایا۔ لیکھا کھے قلم دوات، نہ کوئی میٹے میٹ مٹایا۔ سچ پیالہ دیوے آب حیات، امرت جام مکھ چوایا۔ سچ خُماری کایا کھاٹ، سچ سَنگھاسن آپ سہایا۔ جنم جنم دی آگے مکے واٹ، لکھ چوڑاسی پھیر نہ کوئے بھوایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا سچا ور، آتم پر ماتم پر ماتم گُرمکھ اکو گھر وسایا۔ اکو گھر سدا وسیرا، ہر بچھرت آپ ملایا۔ ناتا جڑیا تیرا میرا، سکے نہ کوئے تڑایا۔ آون جاون چکلیا جھیرا، جھگڑا رہیا نہ وچ لوکایا۔ مندر دسے نیرن نیرا، ہر مندر سو بھاپایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، کلجک تیری انتم ور، نہ ہکنک نرائن نر، سنت سہیلے لہے در، در دروازہ آپ کھلایا۔ در دروازہ کھولے اِک، اینکار وڈی وڈیایا۔ جس ماتا کیتا تیرا ہت، تس پتر گود سہایا۔ مانس جنم نہ آوے نت، جگ چوکڑی لکھ چوڑاسی وچ بھوایا۔ دھن بھاگ ہر سنگت کیتا ہت، ہتکاری ہوئے سہایا۔ بیس پیسے ساچی تھت، گھڑی پل نہ کوئے سمجھایا۔ جس اُچجائی تیری رت، انت رکت بوئد لیکھے لایا۔ ایہتے او تھے نہ دیوے پٹھ، سَنمکھ اکو نظری آیا۔ وست امولک پا کے جائے بھکھ، بچھیا اپنا نام ورتایا۔ سو گُرمکھ سو کہیے گُرسکھ، جس صاحب سَنگر نظری آیا۔ لکھ چوڑاسی بھری دُکھ، دُکھیاں دُکھ نہ کوئے ونڈایا۔ جگت ترسنا کسے نہ مٹے بھکھ، من واسنا ہوئی ہلکایا۔ جنہاں دیاں ٹھا کر گُرسَنگر ہو کے

لئے بچھ، پشت اپنا ہتھ لگانا۔ سو گرگھ اچی کہن ساڈا ابل گھ، دُرمت میل نظر کوئے نہ آئیا۔ جننی وری جنے اوہ سوت، جو سوت بھگت روپ وٹائیا۔ جگت مایا جگت جہان رہی لٹ، مات پت بھائی بھین ساک سجن سکے نہ کوئے بچائیا۔ انتم تت ناتا جانا چھٹ، مائی مڑھی گور لگانا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جس جن دیوے اپنا نام ور، تس مرن جیون دوویں دے کٹائیا۔ مرن جیون دوویں جاون ٹک، مکتی گرگھیاں چرناں ہیٹھ لگانا۔ جنہاں سنگر گودی لے چک، تنہاں وشن برہما شو سیس جھکانا۔ جن بھگت کہن بھگتاں دیکھیا گھ، کبیر جلاہا خوشی منائیا۔ سنگر ناک آ کے آگے ہو کے لے بچھ، گرگھ تیری وڈ وڈیائیا۔ جو لوکمت وچوں اپنا بوٹا پٹ، سچھنڈ وچ رہیا لگانا۔ انت ملاواں نرمل جوت، جوت جوتی وچ سمائیا۔ جس مائس جنم وچ نہ آئی ہوش، سو لکھ چوراسی گیڑا گیڑے وچ بھوائیا۔ ہر کا کھیل کوئی نہ سکے سوچ، من مت بدھ تیاں چلے نہ کوئے چترائیا۔ جنہاں مہر کر کے گھر آپ جائے پہنچ، سو پوت پتا گود اٹھائیا۔ جن بھگتاں نال کاہدا روس، جنہاں ملیا بے پرواہیا۔ باہروں رہن خاموش، اندروں اکو نام دھیائیا۔ جنہاں دا کھلیا لوچن لوچ، سو لوچا اکو اک وکھائیا۔ آد جگاد جگ چوکڑی صاحب سنگر پُرکھ اکال دین دیال اینکار نراکار اکو بہت، ہتے گرو کم کسے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نہہلنک نرائن نر، کرے کھیل ساچا ہر، بھگت بھگونت اپنا رنگ وکھائیا۔

★ ۸ پوہ ۲۰۲۰ بکرمی نصیب کور دے گرہ ڈوڈا رہانا ضلع ہوشیار پُر ★

نرگن سرگن تیری رچن، برہمنڈ پری لوء آکاش نظری آئیا۔ بودھ اگادھ شبد ناد دھن اناد تیرا پنجن، شاستر سمرت وید پُران گیتا گیان انجیل قرآن ناؤں دھرائیا۔ لکھ چوراسی پنچ تت کایا مائی کنچن، انڈج جیرج اُتھج سیج ونڈ ونڈائیا۔ نام ندھان سری بھگوان تیری رنگن، بے پرواہی گھر گھر بھانڈے پوچ پچائیا۔ اگم اتھہ تیرا مردنگن، دو جہان کرے شنوائیا۔ ست ستوادی سچ سچ تیرا چندن، جوت للائی لکا اکو اک وکھائیا۔ در دربار تیرا سورے سرنگن، شاہ پاتشاہ شہنشاہ اکو نظری آئیا۔ وشن برہما شوگر اوتار درتے منگن، پیر پیغمبر دھیان لگانا۔ آتم پر ماتم تیرا سچ انندن، پاربرہم برہم تیرا نور

نظری آیا۔ نرکار ساکار تیرا کھیل وچ ورجنڈن، نوست وے ودھایا۔ بھرم بھلیکھا دئی دویت تیری کندھن، حد حدود سمجھ کسے نہ آیا۔ گرہ مندر گھر تیرا اکوانگن، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا سچا ور، شہنشاہ تیری وڈیایا۔ شہنشاہ گھر تیرا ٹھاکر، آد جگاد جگ چوکڑی سمجھ کسے نہ آیا۔ گھر گمبھیر گورا ساگر، کوٹن کوٹ سمنڈ بیٹھے سیس جھکایا۔ بلدھاری یودھے سوربیر بہادر، تیرا انت کوئے نہ پایا۔ آد جگادی دھر دے عادل، عدالت اکو اک سہایا۔ لیکھا جانے مقتول قاتل، بے پرواہ تیری وڈیایا۔ بھو چکائے سب دا باطن، ظاہر ظہور اپنی کار کمایا۔ پُرکھ اکال دین دیاں ابناسی کرتا تیتوں سارے آکھن، لکھ چوراسی جیو جنت سادھ سنت رسنا جہوا ڈھولا گایا۔ قلم شاہی اکھراں نال تیرا نام بنایا بھاشن، جگت بھاشا ونڈ ونڈایا۔ بن تیری کرپا سچا دے نہ کوئی ساتھن، سگلا سنگ نہ کوئے نبھایا۔ پڑدہ کوئی نہ آوے ڈھاکن، اوڈھن سیس نہ کوئے لکایا۔ لکھ چوراسی کلجگ انتم بن تیری کرپا ہوئی پاپن، پنت پنت نہ کوئے کرایا۔ آتم انتر بھلیا جاپن، رسنا جہوا بتی دند سرب گرلایا۔ اک دوجے نوں سارے آکھن، سکھیا دے دے سمجھایا۔ اپنا کھولے نہ کوئی تاکن، کپاٹی بجر نہ کوئے تڑایا۔ میل ملے نہ پُرکھ ابناسن، گھر وے نہ نام ودھایا۔ ساچے چڑھے نہ کوئی گھاٹن، پتن ویکھن کوئے نہ پایا۔ کوڑی کریا جگت وکار دوئے لوچن تاکن، نج نیزا کھ نہ کوئے گھلایا۔ ملا شیخ مساق پنڈت پاندھے گرنختی پنختی کرن پاٹھن، پاربرہم تیری پاٹھشالا پڑھن کوئے نہ جایا۔ بن بھگتاں ساچا بنے نہ کوئی جمعتن، الف یے نیزا رو دے ڈھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیونہار وڈیایا۔ الف یے کرے تقریر، نقطہ نوں نہ کوئے سمجھایا۔ کہہ کہہ گئے پیر فقیر، پیغمبر اپنی دُھن سناپا۔ صدق صبوری دسدے گئے یقین، دھیرج دھیر اک دکھایا۔ کلمہ کہندے گئے یامین، لاشریک توفیق خدایا۔ لیکھا جانے عالمین، کائنات کھوج کھوجایا۔ کلمہ نبی رسول کرے تلقین، دھر سندیسہ راگ سناپا۔ مرید مرشد ہو ادھین، طالب طلبا کرے پڑھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا سچا ور، الف یے لیکھا دینا سمجھایا۔ الف یے گئی تھک، لوکات کر پڑھایا۔ بن تیری کرپا ملے نہ کوئی حق، حقیقت سمجھ کوئے نہ پایا۔ جگت شریعت شرع نکیل نک، جیواں جتاں رہی بھوایا۔ تیرا نور ظہور کسے نہ آیا ہتھ، مفرور پھرن کوئے نہ جایا۔ دہ دشا کوڑی واسنا بیویاں بیوی رہے تھ، خاوند سنگ نہ کوئے نبھایا۔ ناڑی

ناڑی اُبلے رت، آبِ حیات جام نہ کوئے پیانیا۔ کلجگ انت سری بھگونت پروردگار تیرے کلمے اُتے ہو یا شک، شاکر نظر کوئے نہ آئیا۔ بھرے بھلاتت اٹھ، تسبیح مالا تند نہ کوئے دکھانیا۔ کرپا کر پُرکھ سمرتھ، شہنشاہ تیری وڈیانیا۔ مُرشد ہو مُرید کھول اکھ، بھگت بھگوان دے سمجھانیا۔ آتم پر ماتم مل کے گا جس، جس وید پُران کہن کوئے نہ پانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی دے مان وڈیانیا۔ الف یے کہے محبوب، اُچی کوک کوک سنائیا۔ تیرا لیکھا دیکھیا خوب، خوبصورت تیری جگت لوکانیا۔ محل اٹل تیرا عروج، عرش قُرس تیری شنوائیا۔ بے پرواہ تیری حدود، چوداں طبق سمجھ سکے نہ رانیا۔ تیرے اندر کوٹن کوٹ پیغمبر بیٹھے محفوظ، مفلح ہو کے جھولی ڈاہیا۔ جنہاں ہتھ پھرائیں خطوط، دُھر سندیسہ اک جنانیا۔ تنہاں کایا چولی دیویں پنج بھوت، تت مائی جوڑ جڑانیا۔ سو تیرا دس آن ثبوت، کلمہ حق پڑھانیا۔ حاضر حضور تیرا جلوہ دیکھے نہ کوئے موجود، نیرن نیرا درس کوئے نہ پانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہروان مہر نظر اٹھانیا۔ الف یے کہے میری اکھر بناوٹ، قلم شاہی نال بنانیا۔ سچ خدائے تیری سخاوت، مہروان اکو نظری آئیا۔ کلجگ انتم پئی بغاوت، در در گھر گھر پئی لڑانیا۔ کوڑی کرپا لگی علامت، میٹ سکے نہ کوئے خدائیا۔ آد جگادی تیری امانت، انتم تیرے اگے لکانیا۔ زرگن ہو دے ضمانت، سرگن ساچا سنگ رکھانیا۔ ویلے انت کر ممانت، لیکھا کوئے رہن نہ پانیا۔ نظری آ صحیح سلامت، صاحب سچ تیری وڈیانیا۔ بے رُپ بے پچھانت، بن رُپ رنگ رکھ دے سمجھانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا لیکھا دے دکھانیا۔ الف یے نیز نیر، بن اکھاں رہی دکھانیا۔ تیرا کھیل انت اخیر، ہوں ٹھاکر دیکھن آئیا۔ کرپا کر اگئی پیر، بے نظیر تیری سرنائیا۔ لوکات ہوئی دِگیر، دھیرج دھیر نہ کوئے دھرائیا۔ جگت شریعت پایا زنجیر، شبدی شبد نہ کوئے تڑانیا۔ انگ انگ کرے پیر، دُکھی درد نہ کوئے ونڈانیا۔ دوزخ بہشت دوہاں دے بھیر، مارگ سچ نہ کوئے دکھانیا۔ چوٹی چڑھ دیکھ اخیر، منزل حق نور خدائیا۔ تیرا بشر کون بشیر، بسمل رُپ کون وٹانیا۔ راہ تگدے گئے پیر فقیر، عیسیٰ موسیٰ محمد دھیان لگانیا۔ مُرید مُرشد پندھ دیکھ چیر، منزل اپنی آپ مکانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دے سچا ور، جس گرہ ساڈی چلے نہ کوئے چترانیا۔ الف یے سُن کر دھیان، پروردگار سچ جنائندا۔ ابناسی کرتا دیوے دان، سری بھگوان جھولی آپ بھرائندا۔ جنہاں اُپر ہوئے مہروان، مہر

نظر نین اٹھائیں۔ چرن کول کرے پروان، دھرت دھول سو بھاپائیں۔ کلج انت ہو پردھان، سچ پردھانگی نام کمائیں۔ جن بھگتاں جنم کرم دے
 وچھڑیاں میلے آن، میل ملاوا اپنے ہتھ رکھائیں۔ بن پڑھیاں دیوے گیان، الف یے تیرا روپ نظر کسے نہ آئیں۔ اکو ڈھولا گاؤن سوہنگ مہاراج شیر
 سنگھ وشنوں بھگوان، دو جاراگ نہ کوئے لائیں۔ اوتھے تیری کوئی نہ کرے پچان، بے پچان اکو نظری آئیں۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
 اکو دیوے دھر دا ور، جن بھگتاں آپ پڑھائیں۔ جن بھگت پڑھائے ساچا لفظ، کھت ہتھ نہ کوئے پھرائیں۔ جس دا سمجھ نہ کوئی تلفظ، طلبا روپ نہ
 کوئے وٹائیں۔ کوئی بھیو نہ پائے میاں حافظ، حزا نظر کسے نہ آئیں۔ جس نوں محمد کہا اسم اعظم، سو اسم اعظم جن بھگتاں اندر لکائیں۔ جوتی جوت سروپ
 ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیونہار وڈیائیں۔ الف کہے اوہ کیٹری الف، بن اکھراں دے بنائیں۔ سری بھگوان کہے جو میرے نام دا چکے حلف، تنہاں تیری
 لوڑ رہے نہ رائیں۔ بن پیر پیغمبر گرو اتار کسے نہ کیتی پرکھ، لکھ چوراسی سار کوئے نہ آئیں۔ مرید مرشد مرشد مرید اکو آدرش، در اکو سو بھاپائیں۔ اہناں
 اُتے کریں کوئی نہ ہرکھ، جنہاں ملیا بے پرواہیا۔ جے تیرے اُتے کرن ترس، اکھ تیرے نال ملائیں۔ اہناں ویکھ توں وی پیس تڑپ، لوکمت جھلی نہ جائے
 جدائیں۔ اکھ اکھ پر بھ ملن نوں سارے رہے بھٹک، جگت بھٹکنا نہ کوئے مٹائیں۔ جن بھگتاں اکو دتی سدھی سڑک، سرک اپنے نام لگائیں۔ ایٹھے اوتھے
 دو جہان آوندیاں جانیاں کوئی نہ لگے خرچ، چرن پریتی اک رکھائیں۔ دین دیال ٹھاکر سوامی صاحب سنگر دیناں ناتھ ونڈے درد، دکھیاں دکھ میٹ
 مٹائیں۔ مانس جنم آگے پچھے ہون نہ دیوے حرج، حرجانہ اپنے کولوں بھرائیں۔ دھرم رائے دی پھڑ کے پاڑے فرد، فرد جرم نہ کوئے لگائیں۔ جم جنڈار ہتھ
 پھڑے نہ کوئی کرد، قصائی روپ نظر کوئے نہ آئیں۔ کرپا کرے مردانہ مرد، مرد مردانہ پاربرہم بے پرواہیا۔ آگے نہ کوئی کھت نہ کوئی پڑھت، الف
 یے چلے نہ کوئی چٹرائیں۔ جنہاں صاحب سنگر ملیا تنہاں لیکھا چکھیا سورگ نرک، دوزخ بہشت ڈیرہ دیوے ڈھاپیا۔ نانک گوبند نرگن سرگن لا کے گئے
 شرط، سچ سندیسہ لوکمت سنائیں۔ جنہاں بھگتاں اُتے بھگوان کرے ترس، تنہاں جنم جنم داروگ رہن نہ پائیں۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
 امرت میگھ دھار اگئی اکو برس، ساتک ست ست ورتائیں۔

★ ۸ پوہ ۲۰۲۰ بکرمی منڈی احمد گڑھ ★

سو پُرکھ زرنجن شاہ سلطان، ست ستوادی ویکھ وکھائیندا۔ ہر پُرکھ زرنجن نوجوان، یودھا سوربیر بھيو چکائیندا۔ ایلکارا حکمران، بھوپت بھوپ حکم ورتائیندا۔ آد زرنجن نور مہان، جوتی جاتا ڈگمگائیندا۔ ابناسی کرتا ہو پردھان، سچ پردھاگی آپ کمائیندا۔ سری بھگوان ویکھنہارا مار دھیان، زرنجن ساچی سیوا اپنے ہتھ رکھائیندا۔ پاربرہم پر بھ لیکھا جانے دو جہان، زرویر نراکار نظر کسے نہ آئیندا۔ سچکھنڈ دوارے سچ نشان، ست پُرکھ زرنجن آپ جھلائی۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، آد رچنا اپنے ہتھ رکھائیندا۔ آد پُرکھ ہر پُرکھ ابناسا، بے انت وڈی وڈیا۔ سچکھنڈ دوارے جوت پرکاشا، نورو نور نور رُشائیا۔ پروردگار شاہو شاباشا، مقامے حق کھیل رچائیا۔ منڈل منڈپ پاوے راسا، برہمنڈ کھنڈ اپنی کار کمائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کھیل آپ رچائیا۔ ساچی کھیل کرے کرتار، ہر کرتا وڈ وڈیا۔ آد جگادی اولٹری کار، اکل کل دھاری ویس وٹائیا۔ محل اٹل اُچ منار، درگاہ ساچی سو بھاپائیا۔ لاشریک پروردگار، بے عیب نور خدائیا۔ رام رحیم سانجھیا، شرکت ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ لکھ چوراسی پاوے سار، زرنجن سرگن کھوج کھوجائیا۔ لیکھا جان گرو اوتار، پیر پیغمبر بھيو چکائیا۔ وشن برہما شو کر کر خبردار، ست سندیسہ نام سنائیا۔ سنجگ تریتا دوا پر کلجگ جگ چوکڑی ویکھنہار، برہمنڈ کھنڈ جیرج انڈج اُتہج سیتج اپنی کار کمائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی آپ کمائیا۔ ساچی کرنی سری بھگوان، ہر کرتا آپ کرائیندا۔ جگ چوکڑی ویکھے آن، زرنجن سرگن ونڈ ونڈائیندا۔ نام سندیسہ دو جہان، بودھ اگادھا آپ پڑھائیندا۔ لیکھا لکھت لکھ سکے نہ کوئے زبان، اکھر ونڈ نہ کوئے ونڈائیندا۔ کاغذ قلم ہوئے حیران، ہر کا بھيو کوئے نہ آئیندا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دربارا ایلکارا، درگاہ ساچی دھام نیارا، محل اٹل اُچ منارا، بے نظیر اکو اک سہائیندا۔ بے نظیر لاشریک، شہنشاہ وڈی وڈیا۔ سچ خدائے اک توفیق، سری بھگوان سمجھ کوئے نہ پائیا۔ دُور دُراڈا کھیل کرے نزدیک، نیرن نیرا اپنی کار کمائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر جس دی رکھدے گئے اڈیک، نیت نوت دھیان لگائیا۔ سو صاحب سنگر سچ جنائے اک پریت، پریتوان اکو نظری آئیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے

کھیل ساچا ہر، زرویر نرکار نرکار اپنی کل ورتائی۔ اپنی کل ورتے بھگونت، بھيو ابھیدا آپ جنائندا۔ کلجگ کھیل کرے اگنت، مہما کتھ نہ کوئے سٹائندا۔ جس نوں لہجہ سادھ سنت، مُرید مُرشد اپنا رنگ رنگائندا۔ لکھ چوراسی جان چيو جنت، گھٹ گھٹ اندر پڑدہ لائندا۔ دُھر سندیسہ دُھر دامت، منتو اپنا آپ سمجھائندا۔ آتم پر ماتم میلا نار کنت، سچ سُنہنجی سوبھا پائندا۔ گرُھ توڑ ہوئے ہنگت، ہنگ برہم اک درسا ئندا۔ چار ورنال اکو سنگت، کھتری براہمن شوڈر ویش وند نہ کوئے وندائندا۔ بودھ اگادھا بن کے پنڈت، شاستر سمرت وید پُران گیتا گیان انجیل قرآن اپنا ناؤں سمجھائندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ سندیسہ اک سٹائندا۔ سچ سندیسہ سری بھگوان، سو پُرکھ زرنجن اک جنائیا۔ کلجگ انت ہو پردھان، بھرم بھلیکھا دُور کرائیا۔ تخت نواسی نوجوان، بلدھاری اکو بل پرگٹائیا۔ بھوپت بھوپ راج راجان، شاہ پاتشاہ آپ اکھوائیا۔ شبد سٹ حکمران، سپس جگدیش تاج سہائیا۔ برہمنڈ کھنڈ پُری لوء آکاش پرکاش ویکھے مار دھیان، گنگ منڈل کھوج کھوجائیا۔ چار گنت دہ دشا پڑدہ لاہے آن، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دوار اک سہائیا۔ سچ دوار سہائے ہر، ہر وڈا وڈ وڈیائیا۔ کلجگ انتم کرپا کر، کل کلکی ویس وٹائیا۔ پیر پیغمبر گُر اوتار سدے در، در دروازہ اک گھلائی۔ بھگت بھگوان جنائے ڈر، بھے بھو اک رکھائیا۔ سنت سجن چرنی رہے پڑ، مستک لگا سپس نوایا۔ گرگھ گرگھ دوئے جوڑ رہے کھڑ، نیتز نین نین شرمائیا۔ مُرید مُرشد کہن پر بھ کرپا کر، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ بے پرواہ کھیل اگم، سمجھ سکے کوئے نہ رائیا۔ کلجگ انتم جانے کم، نہکرمی کار کمائیا۔ جن بھگتاں بیڑا دیوے بنھ، سنت ساجن سنگ نبھائیا۔ گرگھال جوت زرنجن چاڑھ چن، گھر گھر وچ کرے رُشنائیا۔ گرگھال دیوے ساچا دھن، وست امولک جھولی پائیا۔ اکو راگ سٹائے کن، انخد نادی ناد و جائیا۔ بھرم بھلیکھا میٹے جن، بھانڈا بھو دئے چکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دوارا اک وکھائیا۔ سچ دربار اک وکھاؤندا اے۔ پُرکھ ابناسی کھیل رچاؤندا اے۔ سچ سنگھاسن سوبھا پاؤندا اے۔ جوتی جلوہ نور چکاؤندا اے۔ پنج ت نہ کوئے رکھاؤندا اے۔ کلجگ انتم ویکھ وکھاؤندا اے۔ دُھر فرمانا حکم سٹاؤندا اے۔ وشن برہما شو اٹھاؤندا اے۔ ترے گن مایا پردہ لائندا اے۔ پنج ت ڈنکا اک و جاؤندا اے۔ تینی اوتار پھڑ اٹھاؤندا اے۔ بھگت اٹھاراں

کھیل رچاؤندا اے۔ عیسیٰ موسیٰ محمد نیز نین سرب شراؤندا اے۔ نانک گوہند کر پکار، پنے پنے اپنے سپس نو اؤندا اے۔ لکھ چوڑاسی رووے زارو زار، دھیرج دھیر نہ کوئے دھراؤندا اے۔ شاستر سمرت وید پُران کرن پکار، اچی کوک کوک سناؤندا اے۔ انجیل قرآن دھاہاں رہی مار، کھانی بانی رنگ نہ کوئے رنگاؤندا اے۔ مندر مسجد شودوالے مٹھ دھواں دھار، نرمل جوت نہ کوئے جگاؤندا اے۔ آتم پر ماتم کرے نہ کوئے پیار، برہم پار برہم ناتا جوڑ نہ کوئے جڑاؤندا اے۔ چارے کھانی چارے بانی بولے نہ کوئے جیکار، پرا پسنتی مدھم بیکھری راگ نہ کوئے الاؤندا اے۔ بھگت بھگونت راہ تنگن چار دیوار، بند کواڑی کُنڈا کوئے نہ لاہندا اے۔ سنت سجن منگن امرت دھار، نہجھر جھرنا بوئند نہ کوئے پکاؤندا اے۔ گرکھ چرن دھوڑی منگن چھار، مستک للائی ککا جوت نہ کوئے لگاؤندا اے۔ گر سکھ نیز لوچن تڑپن اک دیدار، اھ اھ پر تکھ نہ کوئے دکھاؤندا اے۔ کاغذ قلم شاہی گئی ہار، حق حقیقت پڑہ نہ کوئے اٹھاؤندا اے۔ دین مذہب ہوئے خوار، ذات پات بھید نہ کوئے چکاؤندا اے۔ ملا شیخ مسائق واعظ کرن کرگفتار، کھت شنید کھیل نہ کوئے جناؤندا اے۔ ساچا کلمہ نبی نہ مارے کوئی آواز، حُجرہ حق نہ کوئی دکھاؤندا اے۔ چاروں کُنٹ دسے اندھیار، نوری چند نہ کوئے چکاؤندا اے۔ دھرنی ڈگی منہ دے بھار، باہوں پھڑ نہ کوئے اٹھاؤندا اے۔ اٹھسٹھ تیرتھ گنگا گوداوری جمناسرتی نعرہ رہی مار، میری لچیت مات نہ کوئے رکھاؤندا اے۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دے ساچا ور، سری بھگوان تھہ بن نظر کوئے نہ آؤندا اے۔ دو جہان مارن دھاہ، اچی کوک کوک سناہیا۔ برہمنڈ کھنڈ رہے گرا، سورج چند دین دُہانیا۔ زمیں اسماناں بیڑا سکے نہ کوئی ترا، چوڑاں لوک سمجھ کوئے نہ پانیا۔ چوڑاں طبق بھو نہ آئے خدا، خودی تکبر سب میں رہیا چھانیا۔ پڑہ سکے کوئی نہ لاہ، کھ نقاب گھر گھر بیٹھے پانیا۔ گھر سجدہ سپس سکے نہ کوئی جھکا، نمو نمو نہ کوئے سناہیا۔ کلج انت اکو بھلیا بے پرواہ، پار برہم برہم میل نہ کوئے ملاہیا۔ ہستی نالوں ہستی ہوئی جداء، جُز اپنا ونڈ ونڈاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا سچا ور، در تیرے الکھ جگانیا۔ زمیں اسمان روون سورج چند، پر بھ آگے دین دُہانیا۔ پھری دروہی خدائے نو کھنڈ، ست دیپ نہ کوئے وڈیاہیا۔ لکھ چوڑاسی آتم سب دی ہوئی رنڈ، جگت دُہانگن سار کوئے نہ پانیا۔ گھر گھر گرہ گرہ در در دسے بھیکھ پکھنڈ، سچ سچ نہ کوئے ورتاہیا۔ گیت گوہند نر نرائن پروردگار تیرا کوئی نہ

گائے چھند، سنساروگ نہ کوئے چُکائیا۔ رسنا جھوا بٹی دند مکھ لگایا گند، امرت جام ہتھ کسے نہ آئیآ۔ آب حیات دیوے نہ کوئی ونڈ، صُراحی سچ ہتھ نہ کوئے پھرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا ساچا ور، در تیرے منگ منگائیا۔ کوک پکارن دین مذہب، نعرہ اکواک لگائیا۔ تیرا پر بھو کوئی نہ کرے ادب، سچ آداب نہ کوئے دکھائیا۔ گھر گھر دسے ماس مدر، تیرا نام رسنا پان نہ کوئے دکھائیا۔ من واسنا پیا غدر، عدل عدالت نظر کوئے نہ آئیآ۔ جن بھگتاں پوری کرے کوئی نہ سدھر، صدق صبوری سارے بیٹھے رُٹھائیا۔ تیرے ملن دا کرے کوئی نہ فکر، فقرہ الف یے پڑھائیا۔ کوڑی کریا کردے ذکر، ظاہر ظہور نظر کسے نہ آئیآ۔ جگت پیار کوڑے پتر، تیرا اشٹ دھیان نہ کوئے رکھائیا۔ مایا ممتا بنیا بچتر، نائک بھری جگت لوکائیا۔ جس نوں گو بند بنایا متر، سو متر پیارا سمجھ سکے کوئی نہ رائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا سچا ور، در تیرا ٹھانڈا نظری آئیآ۔ گر اوتار پیر پیغمبر ہو اکٹھے، پر بھ چرن بیٹھے سرنائیا۔ بن وجودوں سرنی ڈھٹھے، ت نظر کوئے نہ آئیآ۔ جوں بھاوے توں صاحب رکھے، پر بھ تیرے ہتھ وڈیائیا۔ سبجگ تیرتا دوا پر کلجگ لوکمت تیرے دے کے آئے پتے، ست سندیہ نام سنائیا۔ بودھ اگادھ لیکھے لکھے، شاستر سمرت وید پُران کر پڑھائیا۔ کلجگ مایا انتم سارے کیتے بچکے، رس ہتھ کسے نہ آئیآ۔ اسیں ویکھ کھیل تیرا انڈٹھے، بیٹھے مکھ بھوایا۔ کلجگ جیواں لوکمت جا کوئی نہ بچھے، گر اوتار پیر پیغمبر بھو نہ کوئے رکھائیا۔ مہروان مہر کر ابناسی اجتے، چیتن اپنا روپ دھرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دینی مات وڈیائیا۔ بھگت کہن پر بھ سچے ٹھاکر، اک تیری اوٹ تکائیا۔ کلجگ ویکھ ڈونگھا ساگر، گھر گسپھر پھیرا پائیا۔ تیرے بھگتاں کوئی نہ ملے آدر، تیرے سنتاں سبجن نظر کوئے نہ آئیآ۔ ساچا بنے نہ کوئی سوداگر، کوڑا ہٹ چلائیآ۔ نرمل کرم کسے نہ ہووے اُجاگر، پاپاں بھری لوکائیا۔ در در گھر گھر سارے بیٹھے بن کے چاتر، چاترک روپ نہ کوئے وٹائیآ۔ تیرے ملن دی رکھے خواہش کوئی نہ خاطر، جگت واسنا پھرے ہلکائیآ۔ تیرا ناؤں لبھے نہ لگ ماتر، اکھر وکھر گنڈھ نہ کوئے پوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا سچا ور، جن بھگت تیرا دھیان لگائیا۔ سنت کہن پر بھ سبجن میت، سو پرکھ نرنجن تیری سرنائیا۔ کلجگ ویکھ اپنی ریت، مندر مسیت رہیا گر لائیآ۔ باہروں وضو اندروں پلیت، پُنیت روپ نہ کوئے دکھائیا۔ رسنا گیت من نیچ، سچ سچ نہ کوئے رکھائیا۔ چاروں گنٹ در

درویش منگن بھیکھ، کلج کوڑ بھنڈارا رہیا ورتائیا۔ سبجگ تریتا دوپر کلج نو سو چرانوے چوکڑی تیری کردے رہے اڈیک، بن اکھاں دھیان لگائیا۔ کون ویلا پر بھ آکے زرگن سرگن دتے اک پریت، دوجی ونڈ نہ کوئے دکھائیا۔ لکھ چوراسی جیو جنت سمجھائے اگوگیت، آتم پر ماتم راگ الائیآ۔ ناتا تے مندر مسیت، کایا گرو دوار مٹھ شو دوالا اگو نظری آئیآ۔ جس گھر وسیں آپ انیت، ترے گن دیویں ڈیرہ ڈھاہیا۔ ایکارنگ رنگائیں ہست کیٹ، اوچ نیچ نہ کوئے دکھائیا۔ لکھ چوراسی لئیں جیت، ہار سب دی جھولی پائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اگو دینا سچا ور، سب بیٹھے دھیان لگائیا۔ چار ورن اٹھاراں برن چاروں گنٹ راہ نکائیآ۔ کرپا کر کرنی کرن، کرتا پرکھ تیری سرنائیا۔ کلج اتم تیرا دھر دا ڈھولا کوئی نہ پڑھن، رسنا جہوا ہوئی ہلکائیآ۔ ترے گن مایا اگنی سڑن، امرت میگھ نہ کوئے برسائیآ۔ ساچے پوڑے کوئی نہ چڑھن، جگت محل بیٹھے بنائیآ۔ ساچے گھر مول نہ وڑن، گھر گھر وچ وجے نہ کوئے ودھائیآ۔ دیک جوتی دیپ نہ جلن، نوری نور نہ کوئے رُشنائیا۔ تیرا درس نہ پانن مورت گوپال مدن، گند نظر کسے نہ آئیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اگو دینا سچا ور، در تیرے سیس جھکائیآ۔ در جھکاؤن سیس سب، چار جگ پے سرنائیا۔ کرپا کر نر نرائن جھب، کلج جھگڑا دے چکائیآ۔ کوڑ وکارا دے دب، اُپر اپنا بھار رکھائیآ۔ ذات پات کوڑ حد، حدود اپنی اک سمجھائیآ۔ آتم پر ماتم دسے جد، وشو اگو رنگ رنگائیآ۔ دھرم نشانہ ساچا گڈ، لکھ چوراسی سیس جھکائیآ۔ سنت سہیلے سجن سد، ڈا اگو نام سنائیآ۔ کوڑی کرپا بھانڈا جائے بھج، شبد نشانہ تیر چلائیآ۔ مکہ کعبہ اگو نظری آئے حج، مندر مسجد شو دوالا مٹھ، گردوارا ایکا گھر دکھائیآ۔ پریم پیار دا پیا مد، دوس رین نمار چڑھائیآ۔ تیرے دوارے بیٹھے سچ، سگلا سنگ نبھائیآ۔ درشن کریئے رنج رنج، نیتر لوچن نین کھلائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اگو دینا دھر دا ور، دھرم دوارا لے پرگٹائیآ۔ دھرم دوارا کھول ہٹ، در تیرے کرن بینتیا۔ پرکھ ابناسی ہو پرگٹ، نہکرمی سو بھاونتیا۔ ہر گھٹ دے نام ست، ست سروپ مہما اگنتیا۔ دھیرج آوے سنتو کھ جت، پار برہم بے انت بے انتیا۔ سرشٹ سبائی اگو مت، من کا منکا آپ بھونتیا۔ گھر ساچا لاہا لائے کھٹ، ناتا کوڑو کوڑ تڑنتیا۔ ناڑ بہتر نہ ابلے رت، تن سو سٹھ ہاڈی کھوج کھوجنتیا۔ رل مل آتم پر ماتم تیرا گایے جس، ساچا ڈھولا راگ سننتیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر وشن برہما شو آد جگاد تیرے وس، شاہو بھوپ سری

بھگوئنتیا۔ کلجگ انتم دے ور، ہوں بالک منگ گنتیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ سندیسہ اک سُننتیا۔ صاحب سَنگر دیا
 کماؤندا اے۔ سو پُرکھ زرنجن حکم الاؤندا اے۔ دو جہاناں آپ سناؤندا اے۔ برہمنڈ کھنڈ اٹھاؤندا اے۔ گر اوتار اگھ گھلاؤندا اے۔ پیر پیغمبر سگلا سنگ
 آپ بناؤندا اے۔ زرنگن سرگن وجا مردنگ، راگ راگنی بھيو چکاؤندا اے۔ زرنگن جوت چاڑھ چند، اگیان اندھیر مٹاؤندا اے۔ آتم سیجا ویکھ پلنگ، لگھ
 چوڑاسی آپ ہنڈھاؤندا اے۔ ساچا دیوے ست اند، اند اند وچوں پرگٹاؤندا اے۔ ویہ سو ویہ بکرمی جائے لگھ، پار کنارہ اک دکھاؤندا اے۔ نو
 کھنڈ پر تھمی ست دیپ سرشٹ سبائی پائے گنڈھ، گنڈھنہار گوپال سوامی دیا کماؤندا اے۔ جن بھگتاں پائے دُھر دی ٹھنڈ، ٹھنڈک اکو اک دکھاؤندا
 اے۔ سوہنگ ڈھولا دُھر دا چھنڈ، ست ستوادی آپ جناؤندا اے۔ جنم جنم دامیٹ کے پنڈھ، کرم کرم داروگ گواؤندا اے۔ جوتی جوت سرُپ ہر،
 آپ اپنی کرپا کر، سچ سندیسہ اک سناؤندا اے۔ سچ سندیسہ سچ جناواں گا۔ زرنگن زرویر ہو کے آواں گا۔ گہر گہبھیر کھیل کھلاواں گا۔ بن سریر پھیرا پاواں
 گا۔ بے نظیر جوت جگاواں گا۔ چوٹی چڑھ اخیر، پڑدہ سب دا پھول بھلاواں گا۔ نانا توڑ شرع زنجیر، دین مذہب پنڈھ مُکاواں گا۔ لیکھا جان شاہ حقیر، اوچ
 نیچ اکو گھر وساواں گا۔ کلجگ بدل دیاں تقدیر، تدبیر اپنے ہتھ رکھاواں گا۔ کوڑی کریا کڈھاں پیڑ، مایا ممتا موہ چکاواں گا۔ چار ورن بناواں بھائی سجن
 ویر، ساک سجن اکو گھر دساواں گا۔ کام کرودھ لو بھ موہ ہنکار آسا ترسنا شبد کھنڈے کٹ شمشیر، سیاست جگت اگن جلاواں گا۔ دو جہاناں پینڈا چیر،
 لوکمت ویکھ دکھاواں گا۔ جس نو لبھدے پیر فقیر، تنہاں فقرہ حق سناواں گا۔ الف یے کے انت تقریر، تحریر اپنی جھولی پاواں گا۔ جوتی جوت
 سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا مارگ اک دکھاواں گا۔ سچ مارگ اک لگائے گا۔ برہمنڈ کھنڈ ویکھ دکھائے گا۔ نو کھنڈ جوت جگائے گا۔ چار گنٹ پھول
 بھلائے گا۔ دہ دشا ونڈ ونڈائے گا۔ لگھ چوڑاسی کھوج کھوجائے گا۔ منڈل راسی سو بھاپائے گا۔ جگت اداسی دُور کرائے گا۔ نہ کوئی رہے مدرا ماسی، مدھر اپنا
 نام جام پیائے گا۔ لیکھا جانے پنڈت کاشی، ملا شیخ قطب گونش آپ اٹھائے گا۔ زرنگن سرگن بن کے پاندھی، کلجگ انتم پنڈھ مُکائے گا۔ کسے کم نہ
 آوے سونا روپا چاندی، ہر کا نام اکو ہٹ چلائے گا۔ بھيو گھلائے بودھ اگادھی، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی کرنی

آپ کمائے گا۔ ساچی کرنی پر بھوکماویگا۔ کلجگ اتم میٹ مٹاویگا۔ پورب لیکھا لیکھے لاویگا۔ سرشٹ سبائی اکو حکم ورتاویگا۔ لکھ چوراہی بنائے تھم، تاثیر اپنے نال ملاویگا۔ سنت سہیلے کر کے اتم، درشٹ اشٹ آپ جناویگا۔ بھگت بھگوان بنائے پتر، پتا پوت گود سہاویگا۔ گر اوتار پیر پینمبر رل رل مناوان شکر، شہنشاہ شاگر اپنے گھر کراویگا۔ ایٹھے کوئی نہ جائے مکر، مقدمہ اکو اک رکھاویگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، چار ورنناں اکو رنگ رنگاویگا۔ چار ورنناں رنگ رنگاونا اے۔ اوچ نیچ بھو چکاونا ایں۔ راؤ رنگ اکو گھر سہاونا اے۔ نام ڈنک شبد و جاونا ایں۔ لکھ چوراہی جیو جنت سادھ سنت آپ پڑھاونا ایں۔ آتم پر ماتم آد جگادی منت، منتر اکو اک درساونا ایں۔ چری وچھنا میلا نار سوانی سرتی کنت، شبدی شبد اک دکھاونا ایں۔ کایا چولی چاڑھ رنگ بسنت، بھل بھلوڑی آپ مہکاونا ایں۔ سنجگ بنا ساچی بنت، کلجگ بسترا کوڑ اٹھاونا ایں۔ کرے کھیل سری بھگونت، ہر کا بھو کسے نہ آونا ایں۔ کوئی سمجھ نہ سکے پاندھا پنڈت، ملا شیخ مسلہ حل نہ کسے کراونا ایں۔ جس دا لیکھا جیرج انڈج، اتبھج سیج اپنا حکم ورتاونا ایں۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ست ستوا دی راہ دکھاونا ایں۔ ست ستوا دی دکھائے راہ، رہبر اکو نظری آئی۔ شبد سروپی بن ملاح، زرگن سرگن لئے ترائی۔ آتم پر ماتم دئے صلاح، سکھیا ساچی کرے پڑھائی۔ ڈبڈے پاہن لئے ترا، پاتھر اپنے نال رکھائی۔ آتم پر ماتم لئے ملا، ملنی جگدیس کرائی۔ جگت وچھوڑا پندھ مکا، گھر ساچے دئے بہائی۔ اکو نور خدائے نظری جائے آ، بے نظیر کرے رُشائیا۔ بی مہرباں مہبان بیدوہوئے سہا، خالق خلق وڈی وڈیائی۔ آد جگاد جگ چوکڑی جس دے ہتھ سرب شفا، احباب اکو اک اکھوائیا۔ طیب بنے دو جہان، چوواں طبق کرے صفائی۔ لیکھا جانے انجیل قرآن، تیس بتیسا پردہ آپ اٹھائی۔ جس دے اُتے محمد رکھ کے گیا ایمان، سو عامل اپنا پھیرا پائی۔ کامل پُرکھ نوجوان، نہ مرے نہ جائیا۔ چوڈھویں صدی دیکھے سرب گناہ، گناہ بھری دے لوکائی۔ مکہ کعبہ کوئی دے نہ دھر دا تھاں، جگت مجور رہے گر لائی۔ موسیٰ عیسیٰ کہے میرے خدایا، رحمت تیرے ہتھ وڈیائی۔ پتا پُرکھ پھیرا پا، پاربرہم تیری سرنائیا۔ وید ویاسا رہیا گا، اٹھ دس پُرانی پُران انک بنائی۔ نانک گوبند سیس رہے جھکا، شہنشاہ تیری سرنائیا۔ کل کلکی پھیرا پا، کلجگ تیری اوٹ تکائی۔ جگ چوکڑی گئے وہا، لیکھا ویکھ تھاواں تھانیا۔ جیو جنت تیرا ناواں گئے بھلا،

آتم پر ماتم اِشٹ نظر کسے نہ آئی۔ جگ بھلیاں پھیر جگا، جاگرت جوت کر رُشنائی۔ مارگ دس بے پرواہ، بے پرواہی وِچ سمائی۔ سری بھگوان دیا کما، ابناسی کرتا رہیا سنائی۔ نیتز نین اگھ سارے لوگھلا، آلس نندرا رہیا مٹائی۔ پروردگار بے پرواہ پھیرا رہیا پا۔ الفی چولا تن نہ کوئے ہنڈھائی۔ جس دی صفت الف یے گئی لکھا، لفظ لفظ جوڑ جڑائی۔ تس دا حرف کوئی نہ سکے بُجھا، حضرت بیٹھے سیس نوئی۔ جو ہستی نالوں ہووے آپ جڈا، جڈا ہو کے ہستی وِچ سمائی۔ اوہ رہبر بنے خُدا، خالق خلق ویکھ دکھائی۔ نوبت اِکو دے وِجا، دو جہاناں دے سنائی۔ پاربرہم پت پر میثور پھیرا رہیا پا، انترجامی شبد نہکامی، نہکرمی اپنی کار کمائی۔ کلجگ کوڑے کولوں سب دی کٹے آپ غلامی، بری خانہ دے کھلائی۔ چار جگ دامسلہ حل کرے دیوانی، اپیل اگے نہ کوئے رکھائی۔ جس دی سمجھ پائے نہ کوئے ودوانی، چو داں وِدیا ہوئی ہلکائی۔ جس دا لیکھا لکھیا گر اوتاراں پیر پیغمبراں نال کانی، سو کلمہ کائنات پڑھائی۔ اُس دا دے کوئی نہ ثانی، آسانی سب نوں دے جنائی۔ جگت جہان کرائے فانی، فاتحہ اِکو وار پڑھائی۔ مُرید مُرشد دوہاں دی رہے انت نشانی، نشانہ اِکو اِک لگائی۔ جس دا لیکھ لکھیا گر ارجن سوت بھانی، شبدی دھار دھار وہائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، کلجگ انتم کوڑی کریا شوہ دریائے دے رُٹھائی۔ کلجگ انتم تے ناتا، کوڑی کریا رہن نہ پائی۔ چار ورن بنے اِک جماتا، جملہ اکھر پیٹی اِکو دے سمجھائی۔ ورن برن دا دُھر دا کھاتہ، ہر خالق دے کھلائی۔ کلجگ میٹ اندھیری راتا، سبجگ چند کرے رُشنائی۔ سرب جیاں دا اِکو پتا ماتا، پاربرہم پر بھ سچا نظری آئی۔ جگ چو کڑی دیونہارا داتا، دُھر دی دست آپ ورتائی۔ جس دا سمرن پوجا سندھیا پاٹھا، اگنی ہون جگت کھیل دکھائی۔ جس دا نہاون تیر تھ تاٹا، اٹھسٹھ سرور پھیرا پائی۔ جس دا نور جوت للائی ماتھا، مستک ٹکا دھوڑی خاک رمائی۔ جس دا نور مکہ کعبہ، سو ظہور رہیا پرگٹائی۔ جس دا میل دو دو آہ، سو آب حیات جام رہیا پلائی۔ جس دا پیر پیغمبر حُجرے اندر لیندے رہے خواہا، سو خواہش سب دی پور کرائی۔ جس دا نور جھلے نہ آفتابہ، آفتاب کوٹن بیٹھے کھ شرمائی۔ سو صاحب حق جنابا، حقیقت ویکھے تھاوں تھانیا۔ کلجگ انت سب نوں کرے لاجوہا، جواب دے سکے کوئی نہ رائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، زرگن زرویر پُرکھ اکال دین دیاں پروردگار سانجھیاں رام رحیم اپنا پھیرا پائی۔ اپنا پھیرا پر بھو پر بھ پاؤندا اے۔

سنت سہیلے لہ، جن بھگت آپ اٹھاؤندا اے۔ امرت جھرنا جھرا کول نبھ، اٹا کھ کر اؤندا اے۔ نو دوارے مکے حد، گھر دسویں میل ملاؤندا اے۔ آتم جوتی دیک جائے جگ، اگیان اندھیر چکاؤندا اے۔ انحد ناد سنائے چھند، سنساروگ مٹاؤندا اے۔ ڈونگھی بھوری وچوں کڈھ، سکھمن ٹیڈی بنک پار کر اؤندا اے۔ ایڑا پنگل تھلے چھڈ، ساچے مارگ آپے لاؤندا اے۔ آتم سیج چڑھائے بھج، بن پاندھی پندھ مکاؤندا اے۔ سرتی شبدی پریتی جائے بھ، ٹی گنڈھ پھیر پواؤندا اے۔ آتم پر ماتم کرے جج، ججرہ اکو اک سہاؤندا اے۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ہر جن ساچے گھر وساؤندا اے۔ ہر جن ساچے گھر وساؤندا اے۔ پھڑ پھڑ باہوں گلے لگاؤندا اے۔ کایا مندر اندر راہ دکھاؤندا اے۔ بجر کپائی توڑ جندر، پڑدہ ڈئی دوت چکاؤندا اے۔ سوہنا دے اگئی مندر، چھپر چھن نہ کوئے بھہاؤندا اے۔ جوت جگے اندرے اندر، تیل باقی نال نہ کوئے رکھاؤندا اے۔ من واسنا دے نہ کوئی بندر، دہ دشانہ اٹھ اٹھ دھاؤندا اے۔ شرع شریعت توڑ سنگل، سنگل دین مذہب پندھ مکاؤندا اے۔ گھر وڑ کے پوڑے چٹھ کے گرگھ گرسکھ ہر جن ہر بھگت سنے اگئی منگل، جس دا بھيو چھتی راگ نہ پاؤندا اے۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، جن بھگتاں کوڑی کریا ناتا آپ تڑاؤندا اے۔ کوڑی کریا ناتا آپ تڑاؤندا اے۔ پر بھ سنگر دیا کماؤندا اے۔ بھگت بھگوان آپ جگاؤندا اے۔ سوئی سرتی آپ اٹھاؤندا اے۔ اکال مورتی نال ملاؤندا اے۔ ناد تورتی اک سناؤندا اے۔ خوبصورتی اپنی جوت چکاؤندا اے۔ آسانسا پورتی، پوری اچھیا آپ کر اؤندا اے۔ کلج کوڑی کھیل دے کوڑ دی، سیج ناتا آتم پر ماتم آپ نبھاؤندا اے۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل او سے کوہ طور دی، جتھے موسیٰ منہ دے بھار سٹاؤندا اے۔ کوہ طور دے نورانہ، نوری جلوہ اک جنائیا۔ جس پروردگار ہوئے مہروانا، مہر نظر اک اٹھائیا۔ سو مرید ہوئے پروانا، مرشد اپنے گلے لگائیا۔ ساچا کلمہ دے الہی کلاما، بن رسنا جہوا پڑھائیا۔ نظری آئے اک امامہ، آمد سمجھ سکے کوئے نہ رائیا۔ جس دا درگاہ جھلے نشانہ، سیج نشانہ اک دکھائیا۔ سو اتم پہرے بانا، امام اپنا پھیرا پائیا۔ پیر پیغمبر جس کرے غلاما، بردے در رہیا بہائیا۔ تس نوں سجدہ جھک کرن سلاما، علیکم اکو اک سناؤندا اے۔ اُس دا وجے سیج دامہ، دو جہان رہیا ہلاؤندا اے۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مرشد ویکھے آپ مرید، اسم اعظم

دیوے دید، شنید اپنا بھیو چُکایا۔ دیدِ شنید کھیل اپار، ہر کرتا آپ کرائیندا۔ جگ چوکڑی ہو تیار، نیت نوت ویس وٹائیندا۔ بھگت بھگونت لئے سنبھال، سر اپنا ہتھ ٹکائیندا۔ ناتا توڑ شاہ کنگال، راؤ رنگ نہ کوئے وڈیائیندا۔ گھر وچ گھر دکھائے سچی دھر مسال، دھرم دوارا اکو اک پرگٹائیندا۔ دیک جوت نورانی بال، روشن اکو اک دکھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ست سرشٹی دئے درشٹی اشٹ دیوگر سوامی اکو اک جنایا۔ اکو اک ایکٹکار، اکل کلا اکھوائیندا۔ اکو اک پروردگار، بے پرواہ نظری آئیندا۔ اکو اک رام آدھار، سر اپنا ہتھ ٹکائیندا۔ اکو اک میت مُرار، کاہن گھنٹیا بنسری نام و جائیندا۔ اکو اک بھگت بھنڈار، ہر ہر نامہ نام ورتائیندا۔ اکو اک مندر دوار، اکو گرہ سوہا پائیندا۔ اکو اک چرن ہر کرتار، دُوبی ونڈ نہ کوئے ونڈائیندا۔ اکو اک پریم پیار، سچ پریتی آپ بندھائیندا۔ اکو نام شبد دُھن جیکار، اکو راگ سٹائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، کلجگ انتم لیکھا پور کرائیندا۔ کلجگ لیکھا پور کراونا، ہر وڈا وڈ جنایا۔ ست ستوادی مارگ لاونا، سچ سچ کرے کُرمایا۔ سرشٹ سبائی اکو راہ دکھاونا، دُجا در نہ کوئے درسایا۔ سرب جیاں مل کے آتم پر ماتم ڈھولا گاونا، دُھر داناد وجے شنوایا۔ مل کے سخیاں صاحب سوامی منگل گاونا، گیت گو بند لایا۔ نج نیز نج گرہ درشن پاونا، باہر ڈھونڈن کوئے نہ جایا۔ انتر آتم سچ سرور تیرتھ نہاونا، اٹھسٹھ ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ گھر وچ گھر دیک جوتی جوت جگاونا، کایا مندر ہوئے رُشٹایا۔ پت پر مشور اکو اشٹ مناونا، اکو نور نور خدایا۔ آتم پر ماتم برہم پار برہم آتم سیجا مل کے گرہست ہنڈھاونا، ست ستوادی گرہستی روپ وٹایا۔ سورگ بہشتی ڈیرہ ڈھاونا، سچھنڈ اکو آس رکھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں دیوے دُھر دا ور، پورب لیکھا لیکھے لئے لگایا۔ پورب لیکھا جانے آپ، اپنے ہتھ رکھے وڈیایا۔ مہروان پر بھ کوٹ جنم دے میٹ پاپ، پت پت پت دئے کرایا۔ آتم پر ماتم بنائے سچا ساک، سچن اکو اک اکھوائیا۔ تن کایا ماٹی ناتا جھوٹھا ساک، تھر کوئے رہن نہ پائیا۔ پر م پُرکھ پر بھ دیوے ساتھ، سگلا سنگ نبھایا۔ جس دا اکو سمرن پوجا پاٹھ، اکو نام وڈیایا۔ اکو پتن اکو گھاٹ، اکو بیٹھا سچا ماہیا۔ اکو دین اکو ذات، مذہب اکو اک دکھایا۔ آد جگاد نہ پائے وفات، مڑھی گور نہ کوئے سمایا۔ اُس صاحب کولوں منگو دات، جس دیندیاں توٹ کوئے نہ آیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر جس دا دسدے گئے کھات، کھاتہ دُنگھا

اک دکھائیا۔ کایا مندر اندر وڑ کے ویکھو مار جھات، نج نیتز نین کھلایا۔ سری بھگوان سنگر پورا نرگن روپ نظری آئے ساکھیات، پڑدہ اوہلا نہ کوئے رکھائیا۔ اوس نال مل کے کرو بات، جس دی بات باطن سمجھ کوئے نہ پائیا۔ مانس جنم دا ایہو لاہا خاص، لکھ چوراسی لینا گیر کٹائیا۔ مات گر بھ پھیر نہ ہووے واس، دس دس ماس اگن نہ کوئے تپائیا۔ جن بھگت کہن پر بھ جو کچھ ہے سب تیرے ہاتھ، ساڈی چلے نہ کوئے وڈیائیا۔ ہوں بالک نڈھے ننھے کی جانئے تیرا گھاٹ، انت کہن کوئے نہ پائیا۔ کر کرپا میٹ اگلی واٹ، پچھلا پنڈھ دے مکائیا۔ تیرے نالوں وچھڑی تیری ذات، اتم اپنے نال ملائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں ہوئے سہائیا۔ جن بھگتاں دیا کماؤندا اے۔ نت نوت ویس وٹاؤندا اے۔ سنج تریتا دواپر کلج اپنا پھیرا پاؤندا اے۔ لکھ چوراسی وچوں چگ، آپ اپنی گود بیٹھاؤندا اے۔ جگت نیتراں رہے گنم، بن نج نیتز نظر کسے نہ آؤندا اے۔ گرکھاں آسا جائے پُن، پوری اچھیا پور کر اؤندا اے۔ اندر باہر گپت ظاہر پکار لئے سُن، اندھڑی کھیل دکھاؤندا اے۔ جنہاں انتر آتم اُپجائے اپنی دُھن، تنہاں کایا دُھنی رباب اک وجاؤندا اے۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، گرگھ سنت سہیلے گھر میلے میل ملاؤندا اے۔ گھر میلے میل ملایا اے۔ دین دیال دیا کمایا اے۔ جگت وچھوڑا دور کرایا اے۔ سسے اُپر ہوڑا اک لگایا اے۔ ہا ہا ٹپی نال سجایا اے۔ نرگن سرگن ونڈ ونڈایا اے۔ سوہنگ سوہنی دھار چلایا اے۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ست ناتا آپ بندھایا اے۔ ست ناتا ننھے بندھن، بندگی اپنا نام جنائیا۔ آتم پر ماتم سچا بھجن، ہر سنگر کرے پڑھائیا۔ نام ندھان نیتز انجن، نرگن زوریر آپ پائیا۔ صاحب سلطان بن کے سجن، جن بھگتاں سنگ نبھائیا۔ کلج اتم آیا پڑدے کجن، شبد دوشالہ ہتھ اٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، گرگھ گر سکھ ہر جن ہر بھگت اپنے رنگ رنگائیا۔ اپنا رنگ رنگائے مھیٹھ، لاری ہتھ نہ کسے پھڑائیا۔ اپنا نام سنائے گیت، گھر گسپھر کرے پڑھائیا۔ اپنا مندر دکھائے مسیت، ملا قاضی پنڈت نظر کوئے نہ آئی۔ اپنا سوبھاونت سہائے سیس، سیس جگدیش اکو اک دکھائیا۔ اپنا کلمہ دسے حدیث، حضرت کرے سچ پڑھائیا۔ جس دا لیکھا بیس اکیس، دو آزیرو صفرا دو اک ایککار جوڑ جڑائیا۔ تس دا کھیل اگنی ٹھیک، بے دی رہیا دکھائیا۔ سرشٹ سبائی دسے اک پریت، پریتی پر ماتم نال

سمجھایا۔ لکھ چوڑاسی ہر جن جائے جیت، جتے سرب لوکایا۔ مٹھا ہووے کوڑا ریٹھ، جو ہر نام دھیایا۔ گھر سجن سنگر ملے میت، متر پیارا پھیرا پایا۔ آد جگاد جگ چوڑی نت نوت بھگت بھگوان دی سچی ریت، پریم اکو اک دکھایا۔ رل مل جیو جنت سادھ سنت مرید مرشد صوفی گاؤ اکو گیت، مصروفی کوڑی دے چکایا۔ حرفی جس دی سن دے تعریف، اس دا تعارف کرو نیز نین اٹھایا۔ سنت سنگر اک دوجے دی سدا کرن اڈیک، دو جہان دیکھن چائیں چائیا۔ گرگھ گرگھ گرگھ منگن پریت، پریتی اپنے وچوں پرگٹایا۔ جنہاں کر کپا کر پال ٹھا کر پر بھ ملے آپ ٹھیک، تنہاں ٹھا کر گھر گھر نظری آئی۔ اوہ گرگھ دین مذہب شرع دی پار کرن لیک، شرکت وچ کدے نہ آئی۔ اوہناں پروردگار دے توفیق، توحفہ گھر گھر آپ پچایا۔ ایہو دھار کوئی سمجھ نہ سکے بریک، جگت نیز نظر نہ پایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ سچ سبناں جھولی پائے بھیکھ، جو در گھر ساچا منگن آئی۔ جوئے دے کرپٹھ، تنہاں لکھ چوڑاسی وچ بھوایا۔ پر م پڑھ پت پر میثور اپنا کھیل کرے انڈیٹھ، انڈیٹھری کار کمائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہہکنک زائن ز، زرگن سرگن سرگن زرگن اکو مندر اکو دوارا، اکو گھر اکو دلہیز، اکو آسن اکو سنگھاسن اکو ترسنا اکو آسن، اکو نور اکو پرکاشن، انت اکو جوت سمائی۔

★ ۲۵ پوہ ۲۰۲۰ بکرمی ہر بھگت دوار جیٹھووال ★

گر اوتار پیر پیغمبر جھکاون سیس، شاہ پاتشاہ شہنشاہ تیری سرنائی۔ آد جگاد جگ چوڑی تیرا کلمہ ناؤں پڑھی سچ حدیث، حضرت حاضر حضور تیری وڈیائی۔ زرگن سرگن تیرا کھیل تنگدے رہے بیس اکیس، بے پرواہ تیری سمجھ کوئے نہ پائی۔ دو جہان زرویر پڑھ اکال دین دیال چھتر جھلے تیرے سیس، جگدیش تیرا دوارا اکو نظری آئی۔ لکھ چوڑاسی کروٹ بدل بدل اپنی پیٹھ، ستمکھ اپناکھ دکھلایا۔ آتم پر ماتم ڈھولا سوبلا راگ گا گا تھکی تیرا گیت، گو بند گھر گبھیر بے نظیر تیرا نور نظر نہ آئی۔ شاستر سمرت وید پوان انجیل قرآن گیتا گیان دس سکی نہ سچ تیری تصویر، تسبیح مالا منکا منکا منکا نہ کوئے

بھوآیا۔ نو نو چار تیرا لیکھا چکھا نہ ہست کیٹ، انڈیٹھ تیرا روپ ست سرؤپ سمجھ کوئے نہ پآیا۔ ست سوامی ترے بھون دھنی ترے گن اتیتے ٹھانڈے
 سیت، ست ستوادی برہم برہادی شبد انادی بودھ اگادھی تیری اوٹ تکآیا۔ پنج تت کا یا بندے رہے پاندھی، رسنا جہوا ڈھولا رہی گاندی، مٹی دند صفت
 کہن کوئے نہ پآیا۔ کلجگ انت سری بھگونت ڈھر دے کنت در تیرے آس اک لیاندی، بے پرواہ پردہ اوہلا رہے چکآیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ
 اپنی کرپا کر، اکو دے اگئی ور، جس دی سمجھ کسے نہ آیا۔ اکو ور دے زرنکار، در تیرے سپس جھکایا۔ گر اوتار کرن پکار، پیر پیغمبراں ہنچھواں نیر
 وہایا۔ پروردگار سانجھے یار، در ٹھانڈے ڈیرہ لایا۔ ڈھر دے خالق دے آدھار، خالص اپنا روپ دکھایا۔ جگ چوکڑی میتے وچ سنسار، تیرا لیکھا لیکھے وچ
 کسے نہ گایا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا ڈھر دا ور، پورب لیکھا ویکھ دکھایا۔ پورب لیکھا ویکھ بھگوان، پر بھ تیرے ہتھ وڈیآیا۔
 گر اوتار پیر پیغمبر منگن دان، در درویش الکھ جگآیا۔ توں آدجگادی نگاہبان، مہر نظر نین تکآیا۔ ہوں بالی بڈھ انجان، چرن کول کول چرن منگن آئے
 سرناآیا۔ نت نوت تیرے در توں تیرا لیندے رہے گیان، زراکھر تیرا اکو اکھر سچ پڑھایا۔ توں داتا دانی صاحب سلطان، بے انت تیری شہنشاہیا۔ اٹھ
 ویکھ پر بھ مار دھیان، زرگن اپنی اٹھ گھلآیا۔ چار جگ دا لیکھا لکھیا ویکھ بیان، لکھ کے آئے جگت لوکآیا۔ کل انت پرگٹ ہووے سری بھگوان، کلکی اپنا
 روپ وٹاآیا۔ بیس پیسا ہوئے پردھان، پردھانگی اپنے ہتھ رکھایا۔ جس دا سمجھ نہ آیا سانوں چار جگ نشان، نشانہ اپنا لئے بھلآیا۔ جس دا سادھ سنت
 کرن دھیان، نچ نیتز دھیان لگآیا۔ جس دا بودھ اگادھا شبد گیان، بن اکھراں دئے سمجھایا۔ جس دا محل اٹل اُچ مکان، چھپر چھن چار دیوار نہ کوئے
 بناآیا۔ سو صاحب سچا سلطان، ست ستوادی اکو نظری آیا۔ در تیرے ڈگے آن، پھر باہوں گلے لگآیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو
 دینا سچا ور، شہنشاہ تیرے ہتھ وڈیآیا۔ شہنشاہ تیرے ہتھ وڈیآئی، گر اوتار پیر پیغمبر سپس نوآیندا۔ سبجگ تریتا دوپر کلجگ وجے تیرے نام ودھائی،
 سادھ سنت جیو جنت ڈھولا جس تیرا گآیندا۔ زرگن سرگن لیکھا لکھ کے آئے قلم شاہی، کاغذ اپنی ونڈ ونڈا آیندا۔ تیری اوتار گل پلورے پائی، پلڑا ہتھ نہ
 کسے پھر آیندا۔ عیسیٰ موسیٰ محمد سجدہ سپس رہے جھکائی، پردہ نشیں پردہ پوش خاموش سوچ وچ نہ کوئے سنا آیندا۔ نانک گو بند کرن صلاحی، پُرکھ اکال اکو

نظری آئیندا۔ بھگت اٹھاراں دین دہائی، کسیر جلاہا اُچی کوک سٹائیندا۔ جس دا لیکھا دو جہان ہر گھٹ تھائیں، سو تھان تھنتر ویکھ وکھائیندا۔ جس دی شاستر سمتر وید پُراں دین گواہی، سو شہادت اپنا نام بھگتائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچی کرنی آپ کمائیندا۔ ساچی کرنی کر بھگونت، پر بھ تیرے ہتھ وڈیائیا۔ تیری مہا سدا بے انت، کتھنی کتھ نہ سکے رانیا۔ راہ تیرا تگن ساچے سنت، ست ستوادی تڈھ بن ویکھن کوئے نہ پانیا۔ بھرے بھلا جیو جنت، کل کاتی رُپ قسایا۔ گرھ بنیا ہوئے سنگت، ہنگ برہم نہ کوئے سمجھایا۔ تیرے پریم دی دے کوئی نہ سنگت، کھتری براہمن شوڈر ویش کرن لڑایا۔ بودھ اگادھا بنے کوئی نہ پنڈت، آتم پر ماتم سمجھ کوئے نہ آیا۔ لیکھا بنیا دوزخ بہشت جنت، تیرے چرن سیس نہ کوئے لکایا۔ لکھ چوراسی بھوؤندی جیرج انڈج، اُتہج سیج رُپ وٹایا۔ در بھکاری بنے کوئی نہ منگت، بھچھیا سچ نہ کوئے ورتایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دے دھر دا ور، سچ لے تیری سرنایا۔ سچ سرنائی دے پر بھ ٹھاکر، گر اوتار کرن عرضویا۔ گہر گمبھیر ڈونگھے ساگر، پیر پیغمبر منگن ڈھویا۔ جگ چوکڑی دیویں آدر، تیرے نام خدائے دروہیا۔ قادر کریم کرتے دھر دے قادر، قدرت تیری تیرے وچ پرویا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا دھر دا ور، تڈھ بن اور نہ دیسے دو جہاناں کوئیا۔ تڈھ بن اور نہ دیسے ہور، ہوکا تیرے نام سٹایا۔ تیرے ہتھ دھر دی ڈور، دوجا سنگ نہ کوئے نبھایا۔ تیرا لیکھا تور مور، مور تور تیرے وچ سمایا۔ کلج ویکھ اندھ گھور، نو نو چار اندھیرا چھایا۔ جس رویداس ڈھوئے ڈھور، سو رویداس تیرا ساتھ رکھایا۔ کر کرپا دوار اکو کھول، چار ورن رہے سرنایا۔ دھر دا بول اگئی بول، سچ سنہیہرا اک جنایا۔ نام کٹدے اگئی تول، تول بن کے بے پرواہیا۔ ڈونگھی بھوری بن کے پھول، پڑدہ دئی دویت لاہیا۔ جن بھگتاں وس کول، کیوں دُور دُراڈے مکھ چھپایا۔ سرتی شبدی آ کے مول، مولا اپنی کرنی دے پر گٹایا۔ کر پرکاش اُپر دھول، دھرنی درد ڈکھ ونڈایا۔ گو بند کر کے گیا قول، اقرار تیرے نال رکھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا سچا ور، سچھنڈ نواسی تیری اوٹ تکایا۔ سچھنڈ نواسی تیری اوٹ اک، ایکنکار تیری سرنایا۔ ابناسی کرتے لیکھا لکھ، تیرا لکھیا نہ کوئے مٹایا۔ گر اوتار پیر پیغمبر منگن بھکھ، خالی جھولی رہے وکھایا۔ تڈھ بن دوجا کوئی نہ پئے دس، دہ دشانین اٹھایا۔ چاروں گنٹ جگت رس پھک،

امرت دھار نہ کوئے وہائیا۔ من واسنا سکے کوئی نہ جت، سادھ سنت رہے گر لائیا۔ بن گو بند کسے دابنیوں آپ نہ پت، پوت گود نہ کوئے اٹھائیا۔ کرپا کر ابناسی اچت، چیتن اپنی دھار سمجھائیا۔ سچ سہنجی مولے رت، رتڑی اپنے رنگ مہکائیا۔ نرگن اپنی دھاروں اٹھ، تیتوں جنمے کوئی نہ مانیا۔ جن بھگتاں آکے بچھ، جو بیٹھے تیرا دھیان لگائیا۔ کلج بوٹا رہیا سک، ہرا سنج نہ کوئے کرائیا۔ جنم جنم دے وچھڑیاں لگا دکھ، دکھیاں درد نہ کوئے ونڈائیا۔ تیرے پیار دی اکو بھکھ، دوجی ترسانہ کوئے جنائیا۔ آکے ویکھ اہناں کھ، جو کھ کھڑے وچوں صلاحیا۔ نردھن سردھن گودی چک، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا سچا ور، گھر تیرے منگ منگائیا۔ گھر منگی منگ تیرے نرکار، بیس پیسا خوشی منائیا۔ لکھیا لیکھ پورا کر وچ سنسار، وڈ سنساری تیری سرنائیا۔ ہوں بالے نڈھے مورکھ گدھ گوار، توں شہنشاہ پاتشاہ صحت تیری اکو نظری آئیا۔ الف یے تیرے در نہ کوئی درکار، نقطہ نظر کوئے نہ آئیا۔ مکتا ہوئے رہیا خوار، ہوڑا ٹپی تیری چرن سرنائیا۔ نرگن سرگن آد جگادی ڈھر دا جوڑا، بن جوڑی جگت جوت نہ کوئے رُشنائیا۔ پتا پوت بازکا چھورا، گو بند اکال پُرکھ پُرکھو تم روپ وٹائیا۔ کلج انت سری بھگونت ست ست ست تیری لوڑا، ست ستوادی تیری دھار تیرے وچوں نظری آئیا۔ بھگت بھگوان بنا جوڑا، جوڑی اپنے نال جڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دے سچا ور، در تیرے الکھ جگائیا۔ در تیرے جگائی الکھ، الکھ اگوچر تیری سرنائیا۔ جوں بھاوے توں لینا رکھ، پار بہم وڈی وڈیائیا۔ کرپا کر پُرکھ سمرتھ، سمرتھ تیری سرنائیا۔ درس دکھا ہو پر تکھ، مہروان اپنی مہر نظر لگائیا۔ جن بھگتاں دے اپنی اکھ، دوئے لوچن پنڈھ مکائیا۔ کلج کھیڑا کر بھٹھ، بھٹھیارا اکو اگن تپائیا۔ سچ دوارا کھول ہٹ، گرہ مندر وچے ودھائیا۔ ڈھر دامارگ اپنا دس، گر گو بند ڈھیہ پئے سرنائیا۔ چار ورن دے کے آیامت، متا تیرے نال پکائیا۔ پُرکھ اکال چلا رتھ، بن رتھو ای سیو مکائیا۔ پنڈھ مکا نٹھ نٹھ، دو جہان چرناں ہیٹھ لگائیا۔ کر پرکاش گھٹ گھٹ، نرگن نور تیرا رُشنائیا۔ جن بھگتاں پوری کر آس، آسا ترسنا میٹ مٹائیا۔ نرگن ہو کے دے ساتھ، سرگن سگلا سنگ نبھائیا۔ سدا سہیلا وس پاس، وچھڑ کدے نہ جائیا۔ لہنا چکا ذات پات، اوچ نیچ ڈیرہ ڈھاہیا۔ لیکھا چکے من مت نار کمذات، کلکھنی گھر رہن نہ پائیا۔ اندر وڈ کے کھول تاک، بجر کپائی کُنڈا لایا۔ پریتم ہو کے کر بات، باطن اپنی کُفت سَنائیا۔ شنید رہے نہ کوئی رات،

دید تیرا نورِ رُشنائیا۔ نظری آ اکِ اکانت، اکِ اِکلا سچا ماہیا۔ سچ بناست جماعت، جملہ اکھراک پڑھائیا۔ لیکھا لکھ قلم دوات، لیکھا چکے کوڑی شاہیا۔ تیرا مُرید مُرشد نہ پائے وفات، فاتحہ انت نہ کوئے پڑھائیا۔ دُھر دادے آبِ حیات، حیاتی حیاتی وچوں بدلایا۔ کلمہ دس کائنات، کلام اکو اک سمجھایا۔ نورِی چمکے آفتاب، سچ سچ ہوئے رُشنائیا۔ جلوہ دے اکِ محراب، محبوبِ اکو اکِ وڈیایا۔ جس دا عیسیٰ موسیٰ محمد لیندا رہیا خواب، سو خالص اپنا کھیل دے سمجھایا۔ غریب نمائیاں بن احباب، رباب ساچی تن وجایا۔ تینوں جھک جھک سجدہ کریئے آداب، عدل تیرا اکو نظری آیا۔ دُھر درگاہی حق جناب، حقیقت تیرے ہتھ وڈیایا۔ گر اوتار پیر پیغمبر اسیں جھگڑے کردے رہے فساد، مذہب دین ونڈ ونڈایا۔ تیری کرپا ویکھئے لکھ چوراسی تیرا باغیچہ باغ، باغبانِ اکو نظری آیا۔ تیرے نیڑے ہو کے تیرا سُنیاراگ، تیری دھار اکو اکِ شنوایا۔ دھن بھاگ توں کھولی ساڈی جاگ، آلس نندرا دتی مٹایا۔ زرگن ہو کے پکڑی واگ، مہر نظر نین اٹھایا۔ گرہ مندر جگدا ویکھیا اکو چراغ، شمع دپک سکے نہ کوئے بُجھایا۔ اسیں سارے کہہ کے آئے پروردگار واحد اکو گاڈ، رام رحیم اکو نظری آیا۔ کر کرپا مہروان جن بھگتاں نال کر اپنا لاڈ، مُجبت اپنے نال رکھایا۔ تیری رچنا کسے نہ ویکھی آد، انت تیرا کہن کوئے نہ پانیا۔ در تیرے منگی مانگ، مانگت ڈھیہ پے سرنایا۔ کلجگ ورتے کی اپنا سوانگ، سوانگی اپنا روپ وٹایا۔ نانک گوہند رکھی تیری تانگھ، آسا وچ دھیان لگایا۔ ملا مسائق دیندے تیری بانگ، اوچی کوک کوک سنایا۔ نو سو نڑنویں ندی چڑھاؤندی تیری کانگ، سمند ساگر لہر لہر نال لکرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا سچا ور، تیری چرن دھوڑی ساچی منگ منگایا۔ چرن دھوڑی دے خاک، خالق تیری سرنایا۔ بے عیب خدائی پاکی پاک، پتت لئے ترایا۔ تیرے ہتھ سرب نجات، مہروان تیرے ہتھ وڈیایا۔ تیرا لیکھا لکھے نہ کوئی لکھات، زیر زبر کہن کچھ نہ پانیا۔ تیرے ہتھ ساڈا مُفاد، مُفلس بیٹھے سپس جھکایا۔ کر کرپا کر آغاز، غرض سب دی ویکھ وکھایا۔ تیرے اندر ساڈا راز، تھدہ بن سمجھ کوئے نہ پانیا۔ ہوں در تیرے محتاج، مانگت منگن اکو در آیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دے اپنا ور، جس ملیاں ترسنا رہن نہ پانیا۔ سری جھگوان ہو مہروانا، مہر نظر اٹھایا۔ گر اوتار پیر پیغمبر اپنا بھرو پچھلا پروانہ، بن اکھراں دے وکھایا۔ جس دالوکمات نہ ملے نشانہ، سو سچھنڈ نواسی اپنی

پتی اپنے اُتے لکھائیا۔ جس دا دیوے نہ کوئی بیانا، مسل سکے نہ کوئے سمجھائیا۔ سو کھیلے کھیل سری بھگوانا، ست ستوادی اپنی کار کمائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی کرنی آپ کمائیا۔ ساچی کرنی دو اک، اینکار آپ جنائندا۔ دو جہانا لیکھا لکھ، دو اک اپنی گنڈھ پوانیندا۔ دو اک دا ساچا ہت، زرگن سرگن دھار چلائیندا۔ اک دو دا بن کے پت، پت پر میثور روپ وٹائیندا۔ دو اک دا لیکھا لئے نجٹھ، زرگن سرگن اپنی کار کمائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، گر اوتاراں پیر پیغمبراں در دوار ہر کرتا شبد اشارے نال سمجھائیندا۔ شبد اشارہ دیوے ایک، ایک ہتھ وڈیائیا۔ بیس میسا جس دی رکھدے آئے ٹیک، سو ٹیک دئے بنائیا۔ جس کارن زرگن بدلایا بھیکھ، سو بھیکھ دئے سمجھائیا۔ جس مارگ دا لکھدے آئے لیکھ، سو مارگ دئے لگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچی کرنی آپ کمائیا۔ ساچی کرنی آپ کماویگا۔ پر بھ اپنی کھیل رچاویگا۔ گر اوتار پیر پیغمبر آسا پور کر اویگا۔ جگ چوٹری دو جہان لیکھا ویکھ وکھاویگا۔ شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن و تا بیان، آسا سب دی پور پوری آس آپ کر اویگا۔ لیکھا جان وچ جہان، جاگرت جوت ڈگمگاویگا۔ پُرکھ ابناسی ہو مہروان، مہر نظر اک اٹھاویگا۔ دو آ صفر اکر پروان، ایک اپنا رنگ چڑھاویگا۔ دو اک دا دھرم ودھان، وادھا کو اک سمجھاویگا۔ جس دا سمجھ نہ سکے کوئی بیان، سو وید کتیب اپنے لیکھے لاویگا۔ سچ دوارے بن حکمران، سچھنڈ نواسی ساچی کار کماویگا۔ امام مہندی نوجوان، عملہ اپنا ویکھ وکھاویگا۔ عملہ پیر پیغمبر سرب بن جان، حکومت سب دے سیس لگاویگا۔ شہنشاہ حکمران، حاکم کو اک نظری آویگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی کار کماویگا۔ ساچی کرنی کار کماویگا۔ پُرکھ اکال ویکھ وکھاویگا۔ دین دیال دیا کماویگا۔ زرگن سرگن رنگ رنگاویگا۔ بھگت بھگوان جوڑ جڑاویگا۔ جگت نشان اک جھلاویگا۔ سچ نظام اک بناویگا۔ نہکرمی اپنا کرم کماویگا۔ دُھر دا دھرم اک سمجھاویگا۔ برن اٹھاراں ڈیرہ ڈھاویگا۔ چار ورن پنڈھ مکاویگا۔ کھتری براہمن شودر ویش رنگ رنگاویگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی کار کماویگا۔ ساچی کرنی کار کماویگا۔ گر اوتاراں پیر پیغمبراں آپ وکھاویگا۔ دُھر دارچ کے سچ سویسبرا، ناری کنت جوڑ جڑاویگا۔ کوڑی کریا میٹ اڈمبرا، ساچا مارگ اک وکھاویگا۔ من واسنا میٹے بندرا، دہ دشانہ اٹھ اٹھ دھاویگا۔ بجر کپائی توڑ جنڈرا، گھر مندر اک

سُہاوِیگا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ کرنی اپنے ہتھ رکھاویگا۔ ساچی کرنی آپ درڑاویگا۔ گر اوتاراں پیر پیغمبر اں سد کول بہاویگا۔ نو نو
 حد اپنی ونڈ ونڈاویگا۔ بھگت سہیلے سجن سد، صدقے واری گھولی گھول گھماویگا۔ اپنی کرنی وچوں دے کے ادھ، ادھیکاری اپنے نال ملاویگا۔ جو رسنا جہوا
 سوہنگ ڈھولا گاؤن چھند، تنہاں سنساروگ چکاویگا۔ نام اگئی چاڈھ رنگ، کایا چمی آپ سُہاویگا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا لیکھا پور
 کراویگا۔ ساچا لیکھا پور کراویگا۔ گر اوتار پیر پیغمبر آپ وکھاویگا۔ سری بھگوان ہو مہروان، دین دیال دیا کماویگا۔ چھبھی پوہ دوس مہان، ویہہ سو ویہہ
 پکرمی کر پروان، پروانہ سب دے ہتھ پھڑاویگا۔ بھگت بھگونت مل کے ڈھولا گان، سنت ساجن سیس جھکان، جھکیا سیس گود ٹکاویگا۔ گر گھ گر سکھ
 دے کے مان، ناتا توڑ جیو جہان، جاگرت جوت اک جگاویگا۔ سچ دوارے کر مہمان، نام ندھانا دیوے دان، توحفہ سب دی جھولی پاویگا۔ چرن دھوڑ
 کرائے اشان، کاگ ہنس روپ بن جان، سوہنگ مانک موتی چوک چکاویگا۔ گر اوتار پیر پیغمبر ویکھن کر دھیان، نگہ نگہ اشارے نال لگاویگا۔ جس اگی دا
 اک وچوں ملے نشان، سو اگی اگو گھر دساویگا۔ جس اگی وچوں سکھی ہوئے پردھان، سو سکھی سکھ جھولی پاویگا۔ جو گوبند پُرکھ اکال ماجھیوڑے سولائ سچ
 اُتے لکھی چھٹی، سو ساری پھول سناویگا۔ ایہو کھیل پر بھو دی انڈھی، انڈھڑی کار کماویگا۔ جس دی کوئی وار نہ جانے تھتی، گھڑی پل نہ ونڈ ونڈاویگا۔
 جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا سچا ور، ساچی کھیل آپ رچاویگا۔ اوہ چھٹی جس دا نہیں کوئی اکھر، اکھراں نال نہ بنت بنایا۔ اوہ
 چھٹی جس دا نہیں کوئی پتر، پتر نظر کوئے نہ آیا۔ اوہ چھٹی جس دی نہیں کوئی سطر، حرف حرُوف نہ ونڈ ونڈاویگا۔ اوہ چھٹی جس دی کوئی نہ جانے
 سدھر، صدمہ صدقہ دوویں سمجھ نہ پانیا۔ اوہ چھٹی جس دے گوبند لگا مگر، بجھے واہو داہیا۔ اوہ چھٹی جس وچ پُرکھ اکال لگی لگن، لگی پریت نہ کوئے
 تڑاویگا۔ اوہ چھٹی جس نال چھبھی پوہ گر گھ دیوے جگن، دیپک دیپک نال کرے رُشناویگا۔ اوہ چھٹی جس نال دو جہاناں بُجھے اگن، ستی اگت نہ لاگے رانیا۔
 اوہ چھٹی جس نال اکیاں اگے اکیاں پچھے پُرکھ اکال پاؤنا سگن، سگن سمگری دے لٹاویگا۔ گر اوتار پیر پیغمبر جن بھگتاں ول ویکھ ہسن، ہس ہس خوشی
 منایا۔ جنہاں سری بھگوان آیا مارگ دس، دہ دشا چھڈ لوکانیا۔ پریم پریتی اندر آیا بھجن، ناتا بدھاتا جوڑ جڑاویگا۔ غریب نمائیاں آیا پڑدے کجن، سچ

دوشالہ ہتھ ٹکایا۔ پریم پریتی آیا منگن، بن بھکاری پھیرا پائیا۔ چھوٹیاں وڈیاں بالیاں بڈھیاں نوجواناں چاڑھے رنگن، للاری اکو روپ وٹایا۔ جس نوں کہندے موہن موڑت گوپال مدن، مدھ سوڈن صورت وچ رکھایا۔ سہاؤن آیا بھگتاں انگن، آپ اپنا پھیرا پائیا۔ لیکھے لائے جس رویداس چڑایا کنگن، کنگن رویداس کنگن رویداس وچوں اپنا روپ نظری آئی۔ چھٹی پوہ ویہہ سو ویہہ بکرمی اکو وار کرا کے اپنا بھجن، آگے بھانڈا بھرم بھو بھٹایا۔ گرگھو گرگھو رائے دھرم لاڑی موت جمدوت کسے کوئی نہ آوے سدن، پھریدار اکو سنگر نظری آئی۔ باہوں پھڑ کے سچھنڈ تہانوں آپے جائے چھڈن، راہ وچ وشن برہاشو سارے سیس نوایا۔ سچھنڈ دوارے بہہ کے سنت سہیلے سارے ہسن، واہوا وچدی رہے ودھایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک زانن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، مہمکھاں کولوں آیا ٹھن، گرگھاں پلو رہیا پھڑایا۔

★ ۲۶ پوہ ۲۰۲۰ بکرمی ہر بھگت دوار جیٹھووال ★

بھگت بھگوان نہ جائے وچھڑ، پرہہ وچھڑے لئے ملایا۔ آد جگاد جگ چوکڑی رکھدا آیا فکر، فکران وچ کوٹن کوٹ کال بتایا۔ زرگن سرگن سرگن زرگن بنا آیا متر، متر پیارا بے پرواہیا۔ شاستر سمرت وید پُراناں اندر کردا آیا ذکر، کہانی بانی ڈھولا راگ سنایا۔ اندر باہر گپت ظاہر چڑھدا آیا چوٹی سخر، سچ دوارے سو بھا پائیا۔ کلجگ انت سری بھگونت زرگن دھاروں آیا نتر، جوتی جوت نور رُشایا۔ کوجھے کملے غریب نہمانے گلے لگائے بھریاں چکڑ، دُرمت میل آپ دھوایا۔ ایٹھے اوتھے دو جہان بن کے ساچا پتا پتر، پوت سپوتے لئے اٹھایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا سچا ور، جگت وچھوڑا دئے مٹایا۔ جگت وچھوڑا کرے دُور، دُور دُراڈا دیا کمائیندا۔ پر م پُرکھ پرہہ حاضر حضور، زرگن زرویر زراکار زراکار کھیل کھلاییندا۔ کوٹ جنم دے کوٹن کوٹ کر معاف قصور، در منظور اپنے لیکھے لائیندا، جس دے پچھے سولی چڑھیا منصور، سو جن بھگتاں آسا منسا پور کر ایندا۔ سرب کلا پرہہ ہو بھرپور، بھگت سہیلے اپنے رنگ رنگائیندا۔ گر اوتار پیر پیغمبر منگاں منگدے گئے ضرور، خالی جھولی سرب بھرائیندا۔ کلجگ انت سری بھگونت

پرگٹ ہووے اِکو نُور، دُوجا چند نہ کوئے چکائیندا۔ ناتا توڑے کوڑو کوڑ، سچ سچ پریتی اِکو اِک رکھائیندا۔ چتر سگھڑ بنا مورکھ موڑھ، غریب نمانے اپنے سنگ رکھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، کھیلے کھیل نیڑے دُور، دُور نیڑا گرکھ کا یا اندر اپنا گھر وسائیندا۔

دُھر دی چٹھی کرے فریاد، اندھڑا حال سناٹیا۔ سولائ سچ ستر آیا یاد، یادداشت بھل کدے نہ جائیا۔ کرپا کری غریب نواز، مہردان مہر نظر اٹھائیا۔ جگ چوکڑی چکی منیاد، لیکھا سب دا پور کرائیا۔ نرگن ہو کے رکھے لاج، جوتی جاتا وڈ وڈیائیا۔ دو جہاناں رنج کے کاج، ہر کرتا ویکھ دکھائیا۔ سبجگ تریتا دواپر کلجگ سچ سنہیہرامار در آواز، دُھر دی دھار آپ جنائیا۔ ورن برن ذات پات گر اوتار پیر پیغمبر بناؤندا رہیا سماج، سکھیا لوکماں سمجھائیا۔ کلمہ نبی رسول دسدا رہیا کائنات، پروردگار وڈی وڈیائیا۔ نرمل نرور نیر دسدا رہیا آب حیات، امرت رس روپ وٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی آپ کمائیا۔ دُھر دی چٹھی کھولے خلاصہ، بن اکھراں دئے سمجھائیا۔ آدجگادجگ چوکڑی دسدا کھیل تماشا، سو صاحب بے پرواہیا۔ نت نوت پوری کر نہارا آسا، آسا ترسنا میٹ مٹائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر جس دے چرن کردے گئے بھروسا، سو صاحب اپنی دیا کمائیا۔ نرمل نور ظاہر ظہور حاضر حضور جوتی جوت کرے پرکاشا، پنج تت تن نظر نہ آتیا۔ بھوپت بھوپ شاہ پاتشاہ راج راجان بنے دُھر داراجا، رعیت اپنی ویکھ دکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ دُھر دی چٹھی کہے میرا سندیس، کلجگ سمجھ کوئے نہ آتیا۔ اِکو جانے نر ہر نریش، پُرکھ اکال بے پرواہیا۔ کاغذ قلم اتے گوبند لکھیا کوئی نہ لیکھ، شاہی رنگ نہ کوئے چڑھائیا۔ نیر لوجن نین کوئی نہ سکے پیکھ، رسنا جہوا بتی دند کوئے نہ گائیا۔ اندر وڈ کے پوڑے چڑھ کے چرنی پڑ کے کوئی بُجھ نہ سکے بھیت، پڑدہ سکے نہ کوئے کھلائیا۔ پت پر میثور دین دیاں ہر گوپال تیری سمجھ نہ آوے کھید، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی کرنی آپ کمائیا۔ چٹھی کہے میرا لیکھ انوکھا، دو جہاناں سمجھ کوئے نہ پائیا۔ پُرکھ اکال

گوہند اِکو دتا مَوَقع، ماچھوواڑا اِک سُهائیا۔ چھپر چھن نہ مندر کوٹھا، گُرودوار نہ کوئے دکھائیا۔ گودی دسے نہ اوہدے پوتہ، پھڑ اُنگی نہ کوئے لگائیا۔ اِکو
 نوری میل زِمل جوتا، جوتی جوت کرے رُشائیا۔ پُرکھ اکال چرنی لایا غوطہ، سُمند ساگر ڈیرہ دکھائیا۔ کری پُکار بن رسنا جہوا مٹی دند ہونٹا، انتر انتر آواز
 لگائیا۔ تیرا بھانا آد جُگاد کسے نہ روکا، ایستے اوتھے سکے نہ کوئے مٹائیا۔ جینودیاں پر بھ میرے پر بھ کیتا موچھا، اپنی مُشکل حل کرائیا۔ در دوارے منگاں
 مارگ سوکھا، اوکھی گھڑی نہ کوئے جنائیا۔ تیرا درس چھن بھنگر پر بھ جو بہتا، مہر نظر تیری اِکو موہے بھائیا۔ تیری کرپا چرناں ہیٹھ دبایا چوُداں لوکا،
 چوُداں طبقاں ڈیرہ ڈھاہیا۔ تیرے نال اِکو میرا روسا، سچ سنہیہڑا دیاں گھلائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دینی مان وڈیائیا۔ ساچی چٹھی
 کہے مضمون، دس دسمیش لکھت لکھائیا۔ جس دا سمجھ سکے نہ کوئے قانون، قلم کاغذ ہتھ نہ کوئے اٹھائیا۔ جس دا نُقطہ نہ کوئی نوُن، الف یے نہ ونڈ
 ونڈائیا۔ اُس دا اِکو اِک جنون، جلوہ اِکو اِک رُشائیا۔ اُس دے در ہوئے ممنون، مایا ممتا موہ مٹائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی
 کھیل آپ سمجھائیا۔ گوہند کہے میرا لیکھ اولّا، عقل وچ کسے نہ آئیا۔ دو جہان ہتھ نہ آوے پلا، پلو گنڈھ نہ کوئے پوائیا۔ سچ سندیسہ اِکو گھلا، اندرے
 اندر آواز سنائیا۔ توں میرا میں تیرا جوتی شبدی دھار رلا، رل مل اپنی کھیل دکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔
 گوہند کہے میری چٹھی اوہ، جس نوُن واچن والا نظر کوئے نہ آئیا۔ جس دا لیکھا سکے کوئی نہ پوہ، کاغذ پاڑ نہ پرے سٹائیا۔ جس نال ہتھ سکے نہ کوئی چھوہ،
 پنج تت اوٹ نہ کوئی تکائیا۔ جس نوُن پڑھ کے زِگن اِکو تیرا آوے موہ، خوشیاں نال نساں ستھ وچھائیا۔ جس نوُن سُن کے تیرے نام دا ملے ڈھو آڈھو،
 اِکو ناد وجے واہو داہیا۔ جس نوُن پیکھ پیکھ دو جہاناں ہووے لو، روشنی اِکو اِک دکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اِکو دینا سچا ور، گھر
 تیرے وڈی وڈیائیا۔ گوہند کہے میری چٹھی لیکھ، بن اکھراں اکھربنایا۔ جس وچ میرا اگمرا بھیکھ، تتو تن نہ کوئے ہنڈھایا۔ جس دا روپ نہ کوئی ریکھ،
 ساکار نظر کوئے نہ آیا۔ جس دا اِکو اِک ہیبت، ہتکاری جوڑ جڑایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کھیل آپ کرایا۔ چٹھی کہے میرا
 لکھنہار گوہند، بن لیکھا لیکھ بنائیا۔ جس دے نال میری مٹی چند، چنتا کوئی رہن نہ پائیا۔ میں کول جاواں گنی گہند، گہر گبھیر درشن پائیا۔ پُرکھ اکال اٹھ

دیکھ اپنی بند، جو سولائ سچ رہیا ہنڈھایا۔ جس دی پریم پریتی دھار سندھ، ساگر کوٹن کوٹ مکھ شرمایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نیز
 نین اک گھلایا۔ چٹھی کہے میں جاواں در، گھر ساچے پھیرا پانیا۔ لے کے آواں ڈھر داور، خالی جھولی اک بھرایا۔ پُرکھ اکال کولوں نہ جاواں ڈر،
 نیوں نیوں چرنی لاگاں پانیا۔ دوویں سنبھال لوواں پھڑ، نیز نیناں نہر وہانیا۔ پُرکھ اکال کرپا کر، کرتے تیرے ہتھ وڈیایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ
 اپنی کرپا کر، کرے کھیل سچا شہنشاہیا۔ گوہند کہے میں سچ لکھاؤندا ہاں۔ بن کاغذ قلم لیکھ جناؤندا ہاں۔ انتر انتر سندیس سناؤندا ہاں۔ ساچا مندر اک
 وساؤدا ہاں۔ ساڈھے تن ہتھ کندر ڈیرہ لاؤندا ہاں۔ آد جگاد دا وچا جندر، پریم پریتی نال تڑاؤندا ہاں۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، در
 تیرے حال جناؤندا ہاں۔ در تیرے حال جناواں گا۔ بن لیکھا لیکھ پچاواں گا۔ چار جگ دا کیس، بن دسمیش تیرے آگے رکھاواں گا۔ توں داتا اک
 زیش، نہر تیری اوٹ تکاواں گا۔ سنگھ تک میرے ول دیکھ، میں تیرا دھیان اپنے وچ تکاواں گا۔ تیرے پریم وچ کھیل کھیل، بازی جت ہار کدی
 نہ جاواں گا۔ جے سوت بنا کے دتا بھیج، پوت سپوتا ہو کے سیو کماواں گا۔ جے توں میتھوں اوہلے کیتا بھید، اچی کوک رو رو رولا پاواں گا۔ جوتی جوت
 سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دے اپناور، جس وچ تیرا رنگ رنگاواں گا۔ گوہند چٹھی لکھی اپار، اکھر نظر کوئے نہ آئیا۔ توں میرا میں تیرا دوہاں
 دا اک پیار، محبت تیرے نال رکھانیا۔ تیرے پچھے وار دتا پروار، پروردگار تیری دھار جنایا۔ تن لاه ہار شنگار، ستھر سولائ سچ ہنڈھانیا۔ کھلڑے کیس
 دیکھ داتار، دس دسمیش رہیا جنایا۔ تیری اوکھی گھاٹی وچ سنسار، منزل چڑھن کوئے نہ پانیا۔ پیر پیغمبر گئے ہار، مرید مرشد دین ڈھانیا۔ شاستر سمرت وید
 پُران روون زارو زار، گیتا گیان رہی گر لایا۔ انجیل قرآنا کوئی نہ پاوے سار، مسلہ حل نہ کوئے دکھانیا۔ میں نیز دیکھیا آ کے تیرا کھیل سانجھے یار، تھد
 بن ہوئے نہ کوئے سہانیا۔ مندر مسجد شو دوالے مٹھ دھواں دھار، خالی بت سل پوجس منسا پور نہ کوئے کرائیا۔ میں اکو تیرا منگاں دیدار، دید تیری
 نظری آئیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا سچا ور، ساچی چٹھی تیرے ول بن قاصد آپ پہنچایا۔ نہ قاصد نہ کوئی ہلکار، چٹھی
 رسائن نظر کوئے نہ آئیا۔ نہ سپاہی نہ پیادا نہ اسوار، نہ کوئی بھجے واہو داہیا۔ نہ کوئی پاندھی پندھ کر اترے پار کینار، منزل منزل ڈیرہ کوئے نہ لایا۔

جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اِکو دینا سچا ور، در تیرے آس رکھائیا۔ چٹھی اندر لیکھ اگم، گر گوہند آپ لکھائیا۔ تیرا نور تیرا چم، تن مائی تیری وڈ وڈیائیا۔ جوں بھاوے توں لینا بھن، گھرن بھنہنہار تیری سرنائیا۔ میٹوں پھیر کسے نہ کہنا گجری چن، گزریا حال تینوں دیاں سنائیا۔ تیغ بہادر اِکو وار پتا لیا من، مستک جگت وچ ٹکائیا۔ اند پُر کھیڑا وسایا چھپر چھن، دونہ دونہ ہتھیں سیو کمائیا۔ دوتاں دُشٹاں دتا ڈن، چلہ تیر کمان ٹنک اٹھائیا۔ انتم تیرے چرنی منگاں منگ، دوئے جوڑ واسطہ پائیا۔ دوجی وار نیلے پھیر نہ کساں تنگ، واگ ہتھ نہ کوئے ٹکائیا۔ اِکو تیرے لگاں انگ، دوجا نظر کوئے نہ آئیا۔ میں گاواں تیرا چھند، راگ ناد اِکو اک سنائیا۔ توں میٹیں میرا پندھ، بن پاندھی پھیرا پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر نین اٹھائیا۔ گوہند کہے میری اِکو آس، پر بھ تیرے اگے رکھائیا۔ مات پت پوت کوئی نہ دسے پاس، جو تیرا تیری جھولی دتا ٹکائیا۔ تیرے ملن دی اِکو خواہش، خواہش اپنی رہیا سمجھائیا۔ تیرے پریم پیار دی پیندی ویکھاں راس، گوپی کاہن نظر کوئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اِکو دیویں سچا ور، سچ سندیہ رہیا جنائیا۔ سچ سندیہ اِک سناؤندا ہاں۔ پُرکھ اکال چرنی سیس نوؤندا ہاں۔ جگت جگدیش تیرے در توں منگ منگاؤندا ہاں۔ تیرا کھیل آد جگاد اتیت، درگاہ ساچی ویکھ سوبھا پاؤندا ہاں۔ تیرے نال لگے پریت، پریت اِکو اک دھیاؤندا ہاں۔ تیرا لیکھا اوچ نیچ، گھر چار کُنٹ تیرا رنگ رنگاؤندا ہاں۔ زرگن بنا سچا میت، متر پیارے اوٹ تکاؤندا ہاں۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، مہر نظر اِک اٹھاؤندا ہاں۔ مہر نظر اٹھا پر بھ ٹھاکر، اپنی دیا کمائیا۔ گوہند تیری واپی پاتر، بن پتریوں پترا آپ اُلٹائیا۔ پرگٹ ہوواں تیری خاطر، خطرہ سرب چُکائیا۔ چل کے آواں تیرے پاتن، پتن ڈیرہ لائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر جگ چو کڑی جو میرے نام دا دیون بھاشن، تہناں بھاشا دیاں بدلائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ سنیہڑا اِک جنائیا۔ سچ سنیہڑا دئے اکال، اکل کلا وڈیائیا۔ سُن میرے لاڈلے لال، ہر لالن رنگ رنگائیا۔ زرگن ہو کے بناں دلال، سگلا سنگ نبھائیا۔ مُرشد ہو کے بچھاں حال، مُریداں جھولی پائیا۔ شبدی ہو وجاواں تال، دو جہاناں راگ الائیا۔ زرویر ہو کے وساں نال، وچھڑ کدے نہ جائیا۔ پرتپالک ہو کے کراں بھال، دو جہاناں کھوج کھوجائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ سندیہ

اک الایا۔ سچ سندیہ ستر سچ، گوبند سرون سُن خوشی منایا۔ پُرکھ اکال دتا بھیج، آوند ا جاندا نظر کسے نہ آئی۔ نرگن ہو کے کھیڈاں کھیڈ، سرگن دیاں وڈیایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر تیرے ہتھ ٹکایا۔ سر میرے پر بھ رکھیں ہتھ، ایہہ تیری وڈیایا۔ اکو وار دیواں دس، دوجی منگ نہ کوئے منگایا۔ تیرا میرا نبھے ساتھ، سگلا سنگ رکھایا۔ تُوں میرا میں تیرا تیری گاداں گاتھ، دوجی اور نہ کوئے پڑھایا۔ میریاں سکھاں ول ویکھیں جھاک، مہر نظر اٹھایا۔ اینہاں ورولیں نہ وچ خاک، ماٹی خاکی لیکھے لایا۔ میری اینہاں وچ رل گئی ذات، کھتری براہمن شوڈر ویش اکو نظری آئی۔ من مت ناتا تے کمذات، گرمت اکو اک سمجھایا۔ ڈھیہہ سرنائی دیواں آکھ، آخر اپنا حال سنایا۔ تُوں صاحب کملاپات، بے پرواہ تیری وڈیایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا سچا ور، میری آسا پور کرایا۔ اکو آسا تیرے دربار، گر گوبند آپ جنائندا۔ نرگن آویں وچ سنسار، نرور اپنا کھیل کرائندا۔ میرے گرکھاں لینا اٹھال، سویا کوئی رہن نہ پائندا۔ ترے گن مایا توڑ جنجال، جاگرت جوت اک چکائندا۔ لیکھا کھکے شاہ کنگال، اوج نیچ نہ کوئے دکھائندا۔ آکے ویکھ مریداں حال، مُرشد تیری اوٹ رکھائندا۔ میں بالا نڈھا تیرا بال، بالک گرگھ تیرا روپ اک جنائندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا سچا ور، در تیرے جھولی ڈھاندا۔ تیرے درتے جھولی ڈا، پر بھ اکو منگ منگایا۔ نرگن آویں بن ملاح، بیڑا میرا کندھ اٹھایا۔ میرے اندر وڈ کے کریں صلاح، باہروں سمجھ سکے نہ کوئے رانیا۔ مل کے سیوا تیری لواں کما، در در گھر گھر پھیرا پانیا۔ لکھ چوراسی وچوں سرسا وچھڑے لواں جگا، جاگن ویلا اکو اک سمجھایا۔ اپنا سچ سنہیہڑا اک سمجھا، پڑدہ اوہلا رہے نہ رانیا۔ پُرکھ اکال دتا گا، دُھر دا ڈھولا اک جنایا۔ نرگن سرگن گوبند تیرا دوا دتا بنا، صفرا اپنا روپ وٹایا۔ صفرا دواے آگے انک دتا جڑا، دس گناں ملی وڈیایا۔ بیس تیرا نام رکھا، بیس اپنی دھار چلایا۔ جس صفرا وچوں پرگٹ ہوئے بے پرواہ، نرگن سرگن دے سمجھایا۔ سو بیس پسا لوکمت وار تھت دے وڈیا، وڈا اپنے ہتھ رکھے وڈیایا۔ اچی کوک سب نوں دے سنا، کلجگ انت سری بھگونت بے پرواہ آوے واہو داہیا۔ ویہہ سو ویہہ بکرمی میرا لہنا دیوے پور کرا، لیکھا اپنی جھولی پانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھایا۔ گوبند سندیہ دے جگ، پُرکھ اکال جنایا۔ پرگٹ ہوئے پُرکھ سمرتھ، کل کلکی

ویس وٹائی۔ کسے نظر نہ آوے جگت اکھ، دوئے لوچن دین دُہائی۔ شاستر سمرت وید پُران کوئی نہ سکے لہجہ، چاروں گنٹ بھجے واہو داہیا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیوے مان وڈیائی۔ گوہند سنائے دُھر فرمان، سچ دوارے خوشی منائی۔ سولاس سچ ہوئے پروان، در ملی مان وڈیائی۔
 جس دوارے پُرکھ اکال ملیا آن، آپ اپنا حکم منائی۔ اگے دس کے دُھر فرمان، سچ سنیہڑا اک سمجھائی۔ زرگن ہو کے آواں وچ جہان، جوتی جامہ
 ویس وٹائی۔ تیری کایا کراں پروان، ساڈھے تن ہتھ رنگ چڑھائی۔ اندر وڑاں ہو جوان، بل تیرے نال گنڈھائی۔ ڈھولا گاواں بے زبان، راگ تیرا ناد
 وجایا۔ لیکھا جاناں دو جہان، پُری لوء کھوج کھوجائی۔ جگ چوکڑی پردہ لاہواں آن، پچیا رہن کوئے نہ پائی۔ ساچا مارگ دتاں اکو ہو مہروان، مہر نظر
 نین اٹھائی۔ جو گوہند تیری پریتی پچھے ہوئے قربان، تنہاں اپنا میل ملائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیوے مان وڈیائی۔ تیری
 وڈیائی موہے منظور، پاربرہم تیری سرنایا۔ آد جگاد رہیں حضور، ظاہر اکو نظری آئی۔ میرا جھنڈارا رکھیں بھرپور، اتوٹ اٹ نکھٹ کدے نہ جائی۔ اپنا
 بخشش ساچا نور، جوتی جوت جوت رُشنائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیوے مان وڈیائی۔ دیویں وڈیائی ٹھا کر سوامی، صاحب تیری
 اوٹ تکائی۔ آد پُرکھ اپر مہر سوامی، شہنشاہ تیری سرنایا۔ جگ چوکڑی تیری کہانی، گر اوتار پیر پیغمبراں گائی۔ سرگن ہو کے بولی بانی، زرگن تیرا نام
 دھیائی۔ جگت سروور بنیا پانی، تیری دھوڑ و بے ودھائی۔ کر کرپا میری عرض کریں پروانی، میننتی تیرے در شنوائی۔ تیرا محل اٹل اُچ عالیشانی، عظیم
 رُتبہ نظری آئی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میرا لیکھا لیکھے لائی۔ تیرا لیکھا چٹھی کھاتہ، ہر خالق آپ جنائندا۔ گوہند ویکھ سچکھنڈ احاطہ،
 چار دیوار نہ کوئے بنائندا۔ نہ کوئی دوس نہ کوئی راتا، سورج چند نہ کوئے چکائندا۔ نہ کوئی پوجا نہ کوئی پاٹھا، گیان دھیان نہ کوئی درڑائندا۔ نہ کوئی پُتر نہ
 کوئی ناتا، زرگن رُپ نہ کوئے وٹائندا۔ نہ کوئی سچن نہ کوئی ساکا، سین پیار نہ کوئے دکھائندا۔ نہ کوئی کواڑ نہ کوئی تاکا، گنڈا پھڑ نہ کوئی لائندا۔ نہ کوئی
 پتانہ کوئی ماتا، نہ کوئی بالک گود سہائندا۔ نہ کوئی مذہب نہ کوئی ذات پاتا، دین نظر کوئے نہ آئندا۔ کلجگ انتم تیری پوری کراں آسا، آسا تیرے نال
 ملائندا۔ اکو ڈھنیا رکھ بھرواسا، تیری نیا تیرے وچوں پار کرائندا۔ چار جگ دی ویکھ شاخا، پت ٹاہنی پھول بھلائندا۔ تیرا امرت پریم پریتی دُھر دا

باٹا، لوہار ترکھان نہ کوئے گھڑائیندا۔ تیرا سوا سیر اکو وئے تُلّیا آتا، دوجا ترازو نظر کوئے نہ آئیندا۔ تیرا ویکھ چیتھڑ پاتا، باز ہتھ نہ سوہا پائیندا۔ نیلا چھڈ کے بیٹھا راساں، شاہ سوارا خالی ہتھ دھرائیندا۔ تُوں مَیا میرا آکھا، چھوٹے بچیاں نیہاں ہیٹھ دہرائیندا۔ مَیں بنیا تیرا باپا، پتا پُرکھ اکال ناوَن دھرائیندا۔ تُوں میرا جیبا جاپا، مَیں تیرا رُوپ نظری آئیندا۔ کلجگ انتم ہو کے آواں آقا، اکل کل اپنی کھیل کھلائیندا۔ تیرے سیکھ لہنا چُکاواں باقا، باقی اپنی جھولی پائیندا۔ پاندھی بن کے مُکاواں واٹاں، در در گھر گھر ویکھ وکھائیندا۔ اندر وڑ کے ماراں ٹھاٹھاں، باہروں نظر کسے نہ آئیندا۔ سچ دوارا کھولاں باٹا، بن ونجارا ہٹ چلائیندا۔ اوتھے کوئی نہ دے آد شکتی جوت للاٹا، نوری جلوہ نظر کسے نہ آئیندا۔ نرگن ہو کے بناں راکھا، چوری چوری سیو کمائیندا۔ دو ہزار بکرمی بدل کے اپنا پاسا، پاسہ تیرا پھیر اٹائیندا۔ تُوں ویکھیں خوشیاں نال تماشا، بیس بیس تیرا رنگ رنگائیندا۔ دو ہزار اک بکرمی کھول کے تیرا خلاصہ، سچکھنڈ دوار آپ جنائیندا۔ دو ہزار دو بکرمی تیرا کھول دے بھروسا، دو ہزار تَن گنڈھ پوائیندا۔ دو ہزار چار بن سمرا تھا، جو بن نورا آپ درسائیندا۔ دو ہزار پنج جانے تماشا، دو ہزار چھ تیری چھال اک لگائیندا۔ دو ہزار ست دے ساتا، ست ستوادی حکم منائیندا۔ تیرا لیکھے لگے آکھا، آخر اپنی کل دھرائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی آپ کرائیندا۔ دو ہزار ست کرے پیار، گوہند شبدی دے وڈیایا۔ تیرا سچا گھر تیار، تیری اُنگی دے لگایا۔ جس دی کھیل سمجھ سکے نہ کوئی سنسار، سنساری سار کسے نہ آئیا۔ سورن سورن وچوں اٹھال، سرن اپنی لئے لگایا۔ لیکھا چکے دھرو بال، بالک اپنی گنڈھ پوائیا۔ دو ہزار اٹھ بن دلال، سنگھ منی خوشی کرائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیوے مان وڈیایا۔ دو ہزار نو نو دوار، ہر کرتا دیا کمائیا۔ اندر وڑ کے کر پیار، دُرمت میل دھوائیا۔ صاف کرے آپ کرتا، کوڑا ہو نچھے چائیں چائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گوہند تیری ساچی بنت دے بنایا۔ گوہند بنت بنائے تیری، طرح طرح سمجھائیندا۔ ویہہ سو دس بکرمی پائے پھیری، پھیرا اپنے نام لگائیندا۔ پریم پیار دی کر کے چیری، چیلارو رُوپ وکھائیندا۔ مٹی خاک ویکھے ڈھیری، خالق اپنے رنگ رنگائیندا۔ کیتی کہانی پچھلی ویری، ویرا آگے آپ سمجھائیندا۔ سولاں گھڑ کر دیری، شاہ سلطان حکم سنائیندا۔ تیرے بھگتاں لئی تیار کر کے بیڑی، تیرا بیڑا جگت ساگر وچ رکھائیندا۔ ایہو پر بھ

دی ہیری پھیری، بھرم بھلکھے سرب جنائندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی آپ کمانندا۔ ویہہ سو دس بکرمی سولاں گھھر، سو صاحب خوشی منایا۔ تیری پچھلی پوری کرے سدھر، صدقے واری گھولی گھول گھمائیا۔ گرکھاں لئی مارگ رکھے پدھر، راہ وچ نہ کوئے اٹکایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، چھوٹے بالے دئے وڈیایا۔ چھوٹا بالا اک منحیت، سُت تیرے وڈیایا۔ پُرکھ اکال چلائے ریت، ریتوان وڈی وڈیایا۔ مل سخیاں گائے دُھر داگیت، سوہنگ راگ سناپا۔ کایا کر ٹھنڈی سیت، اگنی تت بُجھایا۔ وسنہارا نرگن چیت، چیتن سرب دکھایا۔ سچ دوارے پیسن پیس، چچی نام چلایا۔ رِوداس چمارے ملیا میت، بٹوارے وجے ودھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، تیرا لیکھا لیکھا لیکھے لایا۔ تیرا لیکھا لیکھا لیکھے جائے لگ، ہر کرتا آپ لگایا۔ ساچا دیک گیا جگ، دو جہان کرے رُشناپا۔ جگت دوارے گیا بھج، ساڈھے تن ہتھ ملے وڈیایا۔ سرشٹ سبائی نالوں کیتا اڈ، وکھری دھار چلایا۔ گرگھ سچے صد، سکھیا اک سمجھایا۔ گرگھ تورو ہس ہس، نیتز نین نہ نیر وہایا۔ پرم پُرکھ دے چڑھیا رتھ، رتھوا ہی بنیا بے پرواہیا۔ تن تت کھیڑا نہ ہو یا بھٹھ، اگنی بھانہ کوئے جلاپا۔ ملیا میل پُرکھ سمرتھ، گھر ساچے وجے ودھایا۔ سری بھگوان کھولی آکھ، اندر دوار دتا دکھایا۔ ہر سنگت شبدی کر اکھ، اک ستاراں خوشی منایا۔ ویہہ سو یاراں نیہہ رکھ، کھجک جڑ رہیا اُکھڑایا۔ اُنی سنگت ہس ہس، ہستی اپنے وچ سماپا۔ جگت جگدیشا کر پرکاش، نورو نور نور رُشناپا۔ پنچ پوہ ہو کے وس، پڑدہ سب دارہیا اُٹھایا۔ نو دوارے کر پرگٹ، گھر ساچے اپنا آسن لایا۔ چھبھی پوہ کھیل کیتی کتھ، کتھنی کتھ نہ سکے راپا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، شاہ پاتشاہ سچی دیوے وڈیایا۔ ویہہ سو باراں خوشی نہ، ہر سنگت دیا کمانندا۔ گوبند تیرا مارگ لا، پہلی چیتز کھیل رچائندا۔ شبد سنہیہرا اک سنا، کھکھ کھ پاتر آپ گھلائندا۔ ویہہ سو باراں رنگ رنگا، ہاڑ ستاراں جوڑ جڑائندا۔ ہر سنگت ساچا میل ملا، وچولا اپنا آپ بنائندا۔ دُھر دا ڈھولا اکوگا، سوہنگ راگ الائندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی سنگت آپ بنائندا۔ ساچی سنگت ویہہ سو باراں، گوبند تیرے نال بنایا۔ پُری انند دی ویکھ بہارا، یار یاراں وچ رکھایا۔ لیکھا چکلیا جنگل اجاڑاں، جوہاں وچ نہ ڈیرہ لایا۔ ہتھ پھرے نہ کوئے تلوارا، خبزر کھچ نہ کوئے چکایا۔ بھتھا کمند نہ کوئے دھارا، چلہ کمان نہ کوئے سکھایا۔ نیلے کرے نہ کوئے اسوار، باز ہتھ

نہ کوئے اڈایا۔ گوہند روپ اپار، نرگن زویر دے سمجھایا۔ کاغذ قلم نہ لکھنہار، لیکھا لیکھ نہ کوئے رکھایا۔ پُرکھ اکال کرنا پیار، پریتی اپنے نال جڑایا۔
 اکو بول سچ جیکار، تُوں میرا میں تیرا سوہنگ ڈھولا رہیا سنایا۔ تیرا کر سچ وہار، شاہ پاتشاہ دیوے مان وڈیایا۔ ویہہ سو تیراں کھیل نیار، راج راجاناں رہیا
 ہلایا۔ سادھاں سنتاں کرے خوار، جیواں جنتاں آپ اٹھایا۔ راشٹر پت دے ہلار، سویا کوئے رہن نہ پانیا۔ کر کے کھیل آپ نیار، پھیر تیری بنت
 بنایا۔ ویہہ سو چو داں بکرمی آئی وچ سنسار، گوہند تیرے تیتوں تیتوں تیرے چرناں سیس نوایا۔ نو کھنڈ منگے بن بھکھار، دھرنی دھرت دھول اپنی آس
 پور کرایا۔ دو اک دا بنے پیار، اگی روپ وٹایا۔ اکیاں اکیاں دا بنے سچا پروار، پروردگار ہوئے سہانیا۔ اگی اکیاں دے سہار، گھر اکیاں آیا پھیرا پانیا۔
 جس دا سمجھ نہ آیا کسے کنارہ، سو بھجیا واہو داہیا۔ سمت پندراں دے ہلار، تیر تھ تہاں اٹھسٹھاں پھول بھلایا۔ سادھ سنت روندے دیکھے جوں رون
 کچھیاں ناراں، جچ اچار نظر کسے نہ آیا۔ سرت شبد شرت کسے نہ کوئی پیار، پیا پریم نہ کسے منایا۔ گلاں باتاں نال کرن جگت پرچارا، آتم پرچہ سکے
 نہ کوئے پانیا۔ چرچہ کر کر تھکے جیو گوارا، خرچہ پلے گنڈھ نہ کوئے بندھایا۔ کایا چرخہ کسے کم نہ آئے وچ سنسارا، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا
 کر، کر کرپا کھیل کرایا۔ سمت پندراں دیکھ اٹھسٹھ، ہر اپنا کھیل رچایا۔ پرگٹ ہو پُرکھ سمر تھ، پر بھ ساچی کار کمایا۔ اکیاں سکھاں دے کے و تھ،
 اپنی انگلی رہیا لگایا۔ شبدي ڈوری پائی نتھ، شبدي تند نال جڑایا۔ اندر وڈ کے کھولی اگھ، باہروں پڑدہ رہیا پانیا۔ گنگا گوداوری جمناسرتی تہناں جائے تھ،
 تھ کنارہ دیکھے چائیں چانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دیوے مان وڈیایا۔ پندراں کہے میرا کھیل اپار، دس ست وٹی ودھایا۔ پُرکھ
 اکال ہو دیال، دین دیال دیا کمایا۔ گنگا جمناسرتی تے ہوئیاں خوشحال، خوشیاں گیت الایا۔ کرپا کری پُرکھ اکال، تھ آیا ڈیرہ لایا۔ اکیاں سکھاں دتا
 سکھاں، دھر دی کر پڑھایا۔ ڈھولے گاؤں بے مثال، تُوں ہی تُوں ہی راگ الایا۔ ماہیگیر بن کے پایا جال، مچھلی بچی کوئی رہن نہ پانیا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر اپنا ہتھ لکایا۔ گنگا کہے جمناسرتی، میں سچ سچ سنایا۔ اوہ دیکھ سانوں آیا لین، جن ساڈی بنت بنایا۔ سرتی کہے
 میرے شرماؤندے نین، اگھ سکاں نہ اُپر اٹھایا۔ دو جہاناں ایہو دسدا سین، ساک نظر کوئے نہ آیا۔ تے کہن نی دیکھو ایہدی چرنی گرگھ بہن، سانوں

ملے نہ کوئے وڈیاںیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل سچا شہنشاہیا۔ گنگا جمنا سُرستی پمیاں رو، نیز نین وہایا۔ ویکھو ساڈا ہو کے گُرمکھاں جوگا گیا ہو، ساڈی سار کوئے نہ پایا۔ ساڈے نالوں توڑ کے موہ، مُجبت غریباں نال رکھایا۔ اینہاں نوں دیوے ڈھو آ ڈھو، ساڈے خالی ہتھ کرایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سب دا لیکھا ویکھ وکھایا۔ تے روندیاں ویکھ ٹیاراں، پر بھ اپنی دیا کمایا۔ اکیاں نال لگی بہارا، خوشیاں نال وٹی ودھایا۔ جس نیلا چولا کھدر دا دتا پہلی وارا، تِس کولوں تیاں داماں چُکایا۔ بھر کے لیائیاں پریم والی دھارا، جل چرناں اُتے رُڑھایا۔ خوشیاں نال دتا اشارہ، اُنگلاں نال سمجھایا۔ اوہ ویکھو دُھر دا لاڑا، زرگن داتا نور نظری آیا۔ جس دے گرد گُرمکھ سخیاں لایا اکھاڑا، نچن ٹپن واہو داہیا۔ اینہاں نال کرے پیارا، اندر سُنہنجی سچ ہنڈھایا۔ سانوں دیوے نہ کوئی سہارا، سر ہتھ نہ کوئے ٹکایا۔ سری بھگوان آد جگاد رہیا کوارا، ساچا سگن نہ کوئے منایا۔ اوسے ویلے ابناسی کرتے دتا لارا، حکمی حکم اک جنایا۔ لے کے جائے تہانوں تہاڈا لاڑا، لاڑی رُپ بنایا۔ خبردار رہنا سرب تیار، تیاری آپ کرایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیاوان کر وارا، سمت سولاں کھیل سمجھایا۔ سمت سولاں کھیل زرنکار، کر کرپا آپ کرایا۔ حکم دتا دُھر دربار، درشن سنگھ سچ سمجھایا۔ سچ پنچ دا کھیل نیار، زرگن جھولی اک بھرایا۔ سچ سمگری کرو تیار، ترے گن اتیتا دے ورتایا۔ پندراں کنگ کھیل اپار، ہر اپر پیر دے وکھایا۔ مستوانا مست مستان، مسلہ پچھلا حل کرایا۔ منی سنگھ منگیا دان، منسا منسا نال رکھایا۔ پورا کرے آپ بھگوان، بھگوان دیونہار وڈیاںیا۔ اوہناں وکھائے سچ پکوان، بھوجن اگنت جنایا۔ نو سو نڑھنوںے راج راجان، دوار آوے دُھر سندیسہ اک سنایا۔ ساچی کرنی کر پروان، پروانے اپنے وچ لکھایا۔ گُرمکھ سچن سہیلے گھر مہمان، بھوجن اکو وار ورتایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا بھنڈارا کر تیار، اگے کرے سچ وارا، سمت ستاراں پہلی چیت نیڑے آیا۔ پہلی چیت آئی نیڑے، سمت ستاراں خوشی منایا۔ گر اوتار پیر پیغمبراں پے جھیرے، جھگڑا سکے نہ کوئے مٹایا۔ برہمنڈ کھنڈ روون کھیرے، دھیرج دھیر نہ کوئے دھرایا۔ سچجگ تریتا دواپر کلجگ آئے ہتھیرے، کوٹن کوٹ رُپ وٹایا۔ موسم وانگ اڈ گئے ہٹیرے، تھر کوئے رہن نہ پایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دو جہان ویکھے تھاون تھانیا۔ دو جہان ہویا خطرہ، خاطر خواہ نظر کوئی نہ آیا۔

شاستر سمرت وید پُران پُکارن پترا پترا، اُچی کوک کوک سُنایا۔ گر اوتار پیر پیغمبر اں جوتی نُور ملیا قطرہ، قطرہ قطرے وچوں ورتایا۔ آپ اپنے وچوں بیٹھا رہے وکھرا، جس دی سار کسے نہ آئی۔ کسے نوں پوجن لایا پھراں، کسے نوں کاغذاں اُتے سیس لُکایا۔ کسے نوں وچ بہایا مندر اں، کسے نوں جنگلاں وچ پھرائیا۔ اپنا کسے نہ دکھایا شجرہ، حدود سمجھ کوئے نہ پائی۔ گوہند اکو گایا فقرہ، فقط تیری منگ منگایا۔ میں لیکھا چھڈیا بازاں تیراں، در تیرے جھولی ڈاہیا۔ تیرا نُور زرنجن تیرے کسے نہ پترا، پترا کار نظر کوئے نہ آئی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، شہنشاہ اپنا لھم ورتایا۔ شاہ شہنشاہ ہوئے نہ کسے محتاج، لوڑوند نہ کوئے اکھوایا۔ آپے جانے دُھر داراج، درگاہ ساچی ڈیرہ لایا۔ جس نے رچنارچی آد، سوانت ویکھ وکھایا۔ سچکھنڈ دا سچا تاج، سری بھگوان بنت بنایا۔ جس نے سب دی رکھنی لاج، پڑہ سب دے سرتے پائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سمت ستاراں سیس جگدیش اپنے آپ لُکایا۔ سمت ستاراں گیا لنگھ، ہر اپنی کل دھرائیا۔ سمت اٹھاراں دُھر دی منگ، دو ہزار بکرمی رہی گر لایا۔ بھیسکھن کہا رام چند، چند رام تیری سر نایا۔ لکاپتی میری ٹٹی گنڈھ، سیناپتی تیری وڈیایا۔ جگت اوڈھ گئی لنگھ، تیری سیوانہ کوئے کمایا۔ میرا دے سنگ، پاربرہم تیری سر نایا۔ اکو منگاں ساچی منگ، دوئے جوڑ واسطہ پائی۔ میری ٹٹی دیویں گنڈھ، گنڈھنہار گوپال گوسانیا۔ دسرتھ سُنٹ کہا تیری ڈور بدھی تند، تار تار نال گنڈھایا۔ چوتھے جگ تیرا چاڑھے تینوں رنگ، رنگ تیری سمجھ نہ آئی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچی کرنی آپ کمایا۔ ساچی کرنی ہر کرتار، ہر کرتا آپ کرانیدا۔ ویہہ سو اٹھاراں بکرمی کھیل اپار، دُھر دی دھار آپ جنانیدا۔ جس خنجر کٹار کیتا جگت سُدھار، سو کٹار اپنے ہتھ رکھانیدا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچی کرنی آپ کمانیدا۔ ساچی کرنی ہر کرتار، ہر کرتا آپ کرانیا۔ ویہہ سو اُنی کھیل اپار، اک نو جوڑ جڑانیا۔ گر اوتاراں پیر پیغمبر اں دئے سہارا، سر اپنا ہتھ لُکایا۔ مُسلم سنی پار کتارہ، مذہب دین نہ کوئے لڑانیا۔ سچکھنڈ دا سچ وبارا، ست ستوادی آپ سمجھایا۔ سچکھنڈ دا کھول دوارا، ساچے مندر ڈیرہ لایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، گر اوتار پیر پیغمبر اکٹھے لئے کرانیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کر اکٹھے، دُھر سندیس آپ جنایا۔ ویہہ سو ویہہ بکرمی چرنی ڈھٹھے،

پہلی چیتر خوشی منائی۔ سارے کہن ساڈے مکے رٹے، بچھلا لیکھا کوئے رہن نہ پائیا۔ تیرے پریم پیار دے اندر رتے، رتا رنگ نہ کوئے لگایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا سچا ور، شہنشاہ تیری سرنائیا۔ پہلی چیتر بیس بیس، آئے تیری سرنائیا۔ تیرا کلمہ تیری حدیث، تیرے نام وڈیائیا۔ تیرا ڈھولا تیرا گیت، تیرا راگ الایا۔ تیرا مندر تیری مسیت، تیرا مٹھ نظری آئی۔ تیرا کھیل پر بھ انڈیٹھ، ویکھ ویکھ دگسائی۔ تیرے چرن اک پریت، پُرکھ اکال سچی بھائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا سچا ور، در بیٹھے منگ منگایا۔ پہلی چیتر منگ اپار، گر گوبند اک منگایا۔ سولاں ستھر تیرا یاد، بھل کدے نہ جائیا۔ پورا کر قول اقرار، ابھل تیری وڈیائیا۔ گرکھ سجن میرے تار، گر سکھ لے اٹھایا۔ زرگن ہو کے دے دیدار، سرگن پردہ لاہیا۔ اندر وڈ کے کر پیار، پریم پریتی سچ ہنڈھائی۔ سکھیاں گا منگلا چار، گیت گوبند الایا۔ ناتا توڑ سرب سنسار، ہرجن ساچے لے پرنائیا۔ میں وی ویکھاں آ کے وچ دربار، گر اوتار نال رلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سب دے مان وڈیائیا۔ سد وڈیائی دے مان، پر بھ تیری اوٹ تکائی۔ شاہ پاتشاہ سری بھگوان، تڈھ بن نظر کوئے نہ آئی۔ ویہ سو ویہ بکرمی پندراں کنگ دوس مہان، سارے بیٹھے دھیان لگایا۔ کس بدھ تھم دیوے تھمران، حاکم اپنا تھم سنایا۔ شہنشاہ بنے وچ جہان، پاتشاہ اکو نظری آئی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، بے پرواہ اپنی بے پرواہی وچ سائی۔ پندراں کنگ ویکھ نظارہ، گر اوتار خوشی منائی۔ گوبند کہے میرے گرکھاں کیتا پیارا، پریتی میرے نال نبھائی۔ اکیاں سیس بٹھ دستار، دوس رین روپ وکھائی۔ ست ست داست کنارہ، تے کوٹاں ونڈ ونڈائی۔ راہ دے نہ کوئی وچ سنسار، تاکی بند نہ کوئے کھائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، تیری کھیل ویکھ خوشی منائی۔ اکیاں ویکھ ہوئے خوش، ملے مان وڈیائیا۔ اُس ویلے رہے چپ، کہن کچھ نہ پائی۔ سری بھگوان جن بھگت تیرے ست، پتا پُرکھ اکو نظری آئی۔ انہاں کولوں کیوں بیٹھا لگ، جیہڑے تیرا نام دھیائی۔ زرگن دھاروں آپ اٹھ، زرویر نور کر رُشنائیا۔ ٹھا کر ہو کے سوامی تھ، مہر نظر لگایا۔ باہوں پھر کے گودی چک، اپنے گلے لگایا۔ بچھلا پینڈا جائے مک، مکے جگت لوکائی۔ آگے آوے نہ کوئی دکھ، رائے دھرم نہ دیوے سزائی۔ اجل ہووے مات کھ، گرکھ میل دھوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،

کرے کھیل ساچا ہر، ساچی کرنی آپ جنائیا۔ ساچی کرنی حال مُریداں، مُرشد اکو اک جنائیا۔ پندراں کنگ پر پیغمبراں کیتیاں عیداں، بقر عید سمجھ کوئے نہ پائیا۔ پچھے وڈیائی مدی رہی جگت شہیداں، شہادت دھرم ہیٹ لڑائیا۔ نهن پریم پیار دی کٹے اپنی ہتھیں رسیداں، کھنڈا سیس نہ کوئے کٹائیا۔ گرسکھ مرے نہ کوئی مار کے چیکاں، اچی کوک نہ کوئے سنائیا۔ جس دی گوہند رکھیاں اڈیکاں، سو آیا بے پرواہیا۔ ویہہ سو ویہہ توں آگے پین نہ دیوے طریقاں، دُبدے لئے ترائیا۔ مان توڑنا گرسکھو تہاڈے شریکاں، شرکت کوئے رہن نہ پائیا۔ کباب بھنے سب دا اُتے سیکھاں، جو بیٹھے پر بھ بھلائیا۔ در آیاں دیوے مان نیچاں، نیچوں اوچ بنائیا۔ پریم پریتی اندر پیچا، گنڈھ نہ کوئے کھلائیا۔ گرسکھ پر بھ دا بنیا جیچا، پھر باہوں گھوڑی چڑھائیا۔ خوشیاں نال کرے ریجھا، گل سونے ہار پہنائیا۔ پچھلا ویلا سب دا بیتا، آگے خوشیاں رنگ رنگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ویہویں صدی دے وڈیائیا۔ ویہویں کہے میٹوں ملیا پوہ چھبی، چھبیاں دیوے نہ کوئے لوکائیا۔ پر بھ دوارے آئی بھیجی، ہر سنگت ملے وڈیائیا۔ چار جگ جو رہی دبی، دین مذہباں وچ دھکے کھائیا۔ جس دا لیکھا سٹیا وچ ربی، اکھر کرے نہ کوئے پڑھائیا۔ سو صاحب سنگر پریم نال در اپنے سدھی، سدا دے منگوائیا۔ گرسکھو تہاڈے پچھے نہیاں ہیٹھ پچیاں دبی ہڈی، محل اٹل دتا بنائیا۔ پھیر بنائی تہاڈی ساچی جدی، پشت اپنا ہتھ کٹائیا۔ تہاڈے پریم اندر سولاں سچ اچے نہ چھڈی، اکی وساکھ الہڑ پنڈی آیا ہنڈھائیا۔ کی ہویا جے تارے وچوں نیانہی، نوکا اپنے کندھ اٹھائیا۔ شبدی نوبت سچ دوارے وٹی، دو جہان رہی جگائیا۔ جوت اکالن بن کے مالن جن بھگتاں دوارے آئی بھیجی، اپنا پندھ مکائیا۔ گرسکھ آتم کوئی نہ رہے رنڈی، کنت سہاگی لئے ملائیا۔ کھلی مینڈھی سیس نہ رہے چھڈی، نک نتھ سہاگ آپ پوائیا۔ دُور دُراڈا پار لنگھا دھرت مات اُتے مار دیاں آئیاں اڈی، پندھ مکیا واہو داہیا۔ جنہاں پریتی دُھر در گاہی گئی، لوکمت سکے نہ کوئے تڑائیا۔ دیکھو پر بھ تہانوں ملدا ابٹی بٹی، راتیں سٹیاں درس دکھائیا۔ گرسکھ دھار اکو بدھی، نہ سکے کوئے تڑائیا۔ چل کے آئی ویہویں صدی، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل سچا شہنشاہیا۔ شہنشاہ تیرا کھیل سوہنا، پر بھ سوہنی بنت بنائیا۔ جن بھگتاں اندر وڑ کے سونا، اپنی سچ ہنڈھائیا۔ آتم پر ماتم ڈھولا گاؤنا، سوہنگ راگ الائیا۔ پریم پریتی جام پیاوننا، سچ نمار چڑھائیا۔ وچھڑیاں نوں آن ملاؤنا، اپنے انگ

لگایا۔ غریب نمائیاں گود بہاؤنا، شاہ سلطاناں خاک رلائی۔ ستھر سیج دا مل پٹوئا، قیمت آپے رہیا چکائی۔ گوہند تیرا وقت سہاؤنا، سہنجی گھڑی خوشی منائی۔ اکیاں سر چھتر بھلاؤنا، ائی اپنی گنڈھ پوایا۔ بیس اکیس بھو کھلاؤنا، ویکھے سنے سرب لوکائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچی رچنا آپ رچائی۔ ساچی رچنا تیری ویکھ سچ، سچ وٹی ودھائی۔ خوشیاں نال رہے نچ، گر اوتار خوشی منائی۔ اک دُوبے نوں رہے دس، ویکھو چائیں چائیا۔ پُرکھ اکال کیتا اکھ، ہر سنگت سنگ نبھائی۔ ناتا توڑ اٹھسٹھ، چرن دھوڑی ایشان رہیا کرائیا۔ لیکھا چکا مندر مسیت مٹھ، کایا بنک اک سہائی۔ اکو مارگ رہیا دس، کھتری براہمن شور ویش رہیا سمجھائی۔ اکو دھیرج دیوے جت، کام کرودھ لوبھ موہ ہنکار نہ کوئے ہلائی۔ اکو اپنے ملن دی دیوے اکھ، نچ نیتز نین کھلائی۔ تس دی چرنی جاییے ڈھٹھ، دھوڑی خاک رمائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا سچا ور، ساچی بنت بنائی۔ پر بھ ساچی بنت بناؤندا اے۔ کل اچرج کھیل رچاؤندا اے۔ زرگن زرویر ہو کے آؤندا اے۔ ڈھر دا ڈھولا راگ سناؤندا اے۔ ساچا سوبلا آپ الاؤندا اے۔ مولا اپنا روپ دکھاؤندا اے۔ کیتا قول توڑ نبھاؤندا اے۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں آپ وڈیاؤندا اے۔ جن بھگت وڈیائی ساچی ائی، ہر کرتا آپ جنائندا۔ گوہند منگی ایہو سکھی، جس سکھیا وچ پُرکھ اکال سمانندا۔ کھنڈیوں دھاروں ایہو نکی، جس داروپ نظر نہ آئندا۔ جگت والوں ایہو نکی، جو اندرے اندر بنائندا۔ ماچھو واڑے دی سچی چٹھی، پُرکھ اکال پڑھ سناؤندا۔ جس دے اُتے ویہہ سو ویہہ بکرمی لکھی متی، متر پیارا اپنے وچ چھپائندا۔ کوئی نہ جانے منی رکھی، سادھ سنت بھیسو نہ پائندا۔ سب دی کیتی کیتی بھکی، رس اپنا آپ بھرائندا۔ دو جہان جائے نہ بھٹی، پورا روپ نہ کوئے رکھائندا۔ جے کوئی ویکھے نہیاں ہیٹھ اوہ رکھائی چٹھی، جس دے اُپر اکھر کوئے نہ پائندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکیاں نال ائی جڑائندا۔ گوہند تیری ائی جوڑاں، جوڑی پتراں نال ملایا۔ جس دی پُرکھ اکال نوں پی لوڑا، تیری لوڑ رہے نہ رانی۔ ایہو جواب اُدوں دتا کورا، تیری دست تیری جھولی پائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا سچا ور، ساچی کرنی آپ کمائی۔ گوہند کہے تیری آگئی متی، متر پیارے تیرے ہتھ وڈیایا۔ میری ارداس اکو نکی، نکی نکی گفنتار سنائی۔ تیری جھولی پائے تیری سکھی، فتح ڈنکا واکرؤ تیرا نام وجایا۔

جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اِکو دینا سچا ور، شاہ پاتشاہ میرا لیکھا مول چُکائیا۔ میرا لیکھا مول چُکا آپ، بے پرواہ میرے گوسائیا۔ توں صاحب سبج بن ساک، دو جہان نہ ہون جُدا ئیا۔ اِکو واری گیا آکھ، اُبھل بُھل جائیں نہ رائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اِکو دینا سچا ور، شاہ پاتشاہ شہنشاہ سچ گوسائیا۔ سچ گوسائیں میرے صاحب، ہتھ تیرے وڈیائیا۔ تیری مہما اچرج اجائب، لیلانگت گنی نہ جائیا۔ تیرا لیکھا سب توں ہو یا غائب، گو بند چٹھی ہتھ کسے نہ آئیا۔ تیرا دُجا بنیا نہ کوئی نائب، جو پڑدہ دے چُکائیا۔ جو آیا سو تیرے ماتحت، گر اوتار پیر پینغمبر دُور دُراڈے بیٹھے دھیان لگائیا۔ سارے کہن پر بھ تیری منیئے رہت، پچھلی چھڈی سرب لوکائیا۔ تیرے نام دا چاروں کُنٹ پیا قحط، در در گھر گھر جانہ کوئے ورتائیا۔ اِک دُوجے نال سارے رہے بحث، پنڈت پاندھے مَلا شیخ گرنٹھی پنٹھی کرن لڑائیا۔ تیرے نام توں آوے تہش، نون سو اکھر جھولی کوئی نہ پائیا۔ ساڈی کوئی نہ چلے پیش، سارے بیٹھے مکھ بھوائیا۔ توں آپ آپے دیکھ، تیرے ہتھ وڈیائیا۔ اِکیاں دے اپنا بھیت، اِگی اِگی بچھے اِکیاں وِچ تیرا رُپ نظری آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہروان مہر نظر اُٹھائیا۔ مہروان اُٹھا مہر نظر، در اِکو اِک منگ منگائیا۔ پروردگار کر فضل، رحمت آپ کمائیا۔ زرویر پُرکھ تیرا عدل، عدالت اِکو سو بھاپائیا۔ سب دے سرتے کوکدی اجل، لوکات سکے نہ کوئے بچائیا۔ پیر پینغمبر تیرے نام دی گاؤن غزل، غرض اپنی اِک پرگٹائیا۔ ساڈی دھارا سب دی بدل، بدلا نچکے جگت لوکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اِکو دے دُھر دا ور، تہدہ بن نظر کوئے نہ آئیا۔ گو بند کہے دیکھ پر بھ میرے مٹر، نیتز نین اُٹھائیا۔ گر اوتار پیر پینغمبر کردے آئے تیرا ذکر، دوئے جوڑ دھیان لگائیا۔ وشن برہما شو روندے بتر بتر، نیر وہاون مارن دھانئیا۔ جنہاں دے صاحب و سیا نیڑے اندر، دوارے آیا ماہیا۔ جگ چوکڑی جنہاں دا راہ تکدا رہیا کر کے وڈے جیرے صبر، صبوری اپنے نال ہنڈھائیا۔ مہروان ہو کے کرے مہر نظر، نظر اِک لکائیا۔ دُبدے پھڑ پھڑ تارے بیڑے، بیڑا اپنے کندھ اُٹھائیا۔ کوڑی کریا پئے جھیرے، اِکو اپنا نام سمجھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیوے مان وڈیائیا۔ گو بند کہے پر بھ کر دھیان، اپنا نین اُٹھائیا۔ باہر کھڑے تیرے مہمان، در آئے آس رکھائیا۔ ساڈی کرے سچ پچان، اُبھل بُھل کدے نہ جائیا۔ چرن کول کرے پروان، سر اپنا ہتھ رکھائیا۔ سچ

دکھائے اک نشان، جس دارنگ سمجھ کوئے نہ پائیا۔ دُھر دا دیوے اک گیان، ساچی کرے ست پڑھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
 لیکھا لیکھے لئے لگائیا۔ گوہند کہے پر بھ کھول اکھ، نیتز نین اکو نظری آئیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر رہے ڈھٹھ، دھوڑی ٹکا مستک لائیا۔ آگے پچھے آئے نٹھ،
 بن پاندھی پنڈھ مکائیا۔ تیرا ناؤں رہے رٹ، دُھن اکو راگ لائیا۔ اکو تیری لین مت، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا ساچا ور،
 پروردگار تیری سرنائیا۔ وشنوؤں اگوں جوڑے ہتھ، نیوں نیوں سیس جھکائیندا۔ برہما کہے پت رکھ، در تیرے واسطہ پائیندا۔ شکر کہے میں بھولا ناتھ،
 سدھ بدھ نہ کوئے جنائیندا۔ تیئی اوتار کہن اسیں ہوئے داس، داسی روپ سرب وٹائیندا۔ عیسیٰ موسیٰ محمد کہن آئے چھان دھوڑی خاک، پہچان نظر
 کوئے نہ آئیندا۔ نانک نرگن کہے کھول تاک، دوارا تیرا اکو سوہا پائیندا۔ بھگت اٹھاراں کہن اسیں جن بھگت دیکھیے ساک، سبجن سنگ نہ کوئے
 رکھائیندا۔ رل مل کرئیے اکو بات، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا سچا ور، مہروان مہر نظر اٹھائیندا۔ گر اوتار پیر پیغمبر آؤ آگے، اگلی
 کہانی دے جنائیا۔ در آئے سارے لگے چنگے، بھلاں سچ ہیٹھ وچھائیا۔ پریم پریتی اندر بچھے، پلّو سکے نہ کوئے جھٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی
 کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، مہروان مہر نظر اٹھائیا۔ گر اوتار تگدے جاؤ، سبجے کھبے دھیان لگائیا۔ رسنا جہوا ہسدے آؤ، خوشیاں گیت لائیا۔ بھگت دوارے
 وڑدے آؤ، اپنا سیس جھکائیا۔ سوہنگ ڈھولا پڑھدے آؤ، اکو راگ لائیا۔ ساچے پوڑے چڑھدے آؤ، اپنا پنڈھ مکائیا۔ پر بھ سرنائی پڑدے آؤ، مان
 ابھمان نظر کوئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سب نوں پلّو دے پھڑائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر دیکھو ساڈھے تن ہتھ، ہر اگلی ونڈ
 ونڈائیا۔ جس دے اتے بہہ کے جن بھگتاں لئے رکھ، سر اپنا ہتھ رکھائیا۔ ایٹھے ٹیکو سارے متھ، مستک دھوڑی نال رگڑائیا۔ حکم دیوے پڑکھ سمرتھ،
 نہ کوئی میٹھ میٹھ مٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ گر اوتار سارے تگدے، سبجے کھبے دھیان لگائیا۔ گر گھ
 سوہنے چنگے پھدے، چیرے رنگدار بٹھائیا۔ درس دیدار اکو منگدے، بن پڑکھ اکال دوجی اوٹ نہ کوئے تکائیا۔ پریم پریتی دان ونڈدے، دست اکو
 اک ورتائیا۔ چرن پریتی نال ہنڈھدے، ناتا چھٹا جگت لوکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ گوہند کہے سُنو گر

اوتار، سو سچ سچ جنائیا۔ درشن کرو نال پیار، گرگھ سارے نظری آئیآ۔ جنہاں اندر وڑیا نرنکار، گھر بیٹھا ڈیرہ لائیآ۔ ایہناں نال کرو پیار، چار جگ دے وچھڑے میل ملائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، آسا سب دی پور کرائیآ۔ تینی اوتار آئے ویکھن، اپنا دھیان لگائیآ۔ ایہناں پچھے گوہند اپنے بچے کیتے بھیسٹن، بھیسٹا اکو وار چڑھائیآ۔ ایہہ گرگھ گوہند دی گودی کھیڈن، خوشیاں نال خوشی منائیآ۔ گرگھ اپنا آپ آئے وپچن، پُرکھ اکال قیمت پائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل بے پرواہیآ۔ عیسیٰ موسیٰ محمد کہن، گوہند ایہہ کون جنہاں بدھے چیرے، سیس اپنے رنگ رنگائیآ۔ گوہند کہے ایہہ میرے نکلے نکلے ہیرے، جنہاں نال میری وڈیائیآ۔ جنہاں دی میٹوں وی لگے پیرے، میری پیر پُرکھ اکال وندا ئیآ۔ جنہاں وچ نہ کوئی شرع نہ زنجیرے، نہ کوئی گنڈھ پوایا۔ ایہہ گرگھ چوٹی چڑھے اخیرے، جتھے ملے بے پرواہیآ۔ کلج اتنم عیسیٰ موسیٰ محمد تہاڈے مُرید ہوئے بے پیرے، جو تہاڈی سکھیا گئے بھلائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچی کرنی آپ کمائیآ۔ بھگت اٹھاراں آئے آگے، بھجن واہو داہیا۔ کیر کہے کیوں سوہنے لگے، کیوں دیویں مان وڈیائیآ۔ پُرکھ اکال کہے ایہہ میری پریتی بچھے، دُجا ایشٹ نہ کوئے منائیآ۔ گوہند کہے میں ایہناں دے سچے کہے، اٹھے پہر سیو کمائیآ۔ لکھ چوڑاسی وچوں تھوڑے لبھے، جنہاں اپنا میل ملائیآ۔ بھگت دوارے پھرن بچھے، سوہنی رچن رچایا۔ سری بھگوان پڑدے کجے، سر اپنا اوڈھن اک کائیآ۔ ڈونگھی ڈگے نہ کوئی کھڈے، پھڑ باہوں لئے ترائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیوے مان وڈیائیآ۔ نانک کہے موہے چڑھیا چاؤ، گھر وٹی سچ ودھائیآ۔ پُرکھ اکال کرے نیاؤں، مہروان ہوئے سہائیآ۔ گرگھ گرگھ پکڑے باہوں، پھڑ باہوں لئے ملائیآ۔ نتھوایاں دیوے تھوڑے، چرن کول اک سرنائیآ۔ نگر کھیڑا وسائے گاؤں، ساڈھے تن ہتھ سوہا پائیآ۔ تس صاحب بل بل جاؤں، جو ڈبڈے رہیا ترائیآ۔ نرگن سرگن لائے پاؤں، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل سرب سکھائیآ۔ گوہند کہے میں ہويا دیاں، دیاں تیری نال رلائیآ۔ لیکھا چکيا شاہ کنگال، شہنشاہ اکو ویکھ دکھائیآ۔ میرا بوٹا لیا پال، بن مالی سیو کمائیآ۔ آکے پچھیا مُریداں حال، مُرشد ویس وٹائیآ۔ سنت سہیلے لئے بھال، گر چیلے رہیا ترائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیوے مان وڈیائیآ۔ گوہند کہے گر اوتار پیر

پینمبر ویکھو بھگت، ہر بھگتی اک درڑائیندا۔ پُرکھ اکال دی ساچی شکت، شہنشاہ اپنی کار کمائیندا۔ دیوے وڈیائی وچ جگت، جاگرت جوت ڈگمگائیندا۔ لیکھے لائے بوند رکت، مات گربھ دس دس ماس بندھن چکائیندا۔ در آیاں رہن نہ دیوے کوئی فرق، نکیاں وڈیاں اکو گھر وسائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کر کرپا کھیل کرائیندا۔ وشنو کہے ایہہ کی رنگ لال، لالن روپ وٹائیا۔ چھمی کہے میں ہوئی بے حال، نیتز نیناں نیر وہائیا۔ پر بھ بھگتاں اتے ہویا دیال، مہر نظر نین اٹھائیا۔ جیو جگت دسن کنگال، لال اپنی جھولی پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیوے مان وڈیائیا۔ برہما کہے نظری آئے رنگ کنجن سوہنا، سوہنی بنت بنائیا۔ آتم انتر جس نے موہنا، موہنی روپ وٹائیا۔ ساچی سیجا جس نے سونا، سہنجی سیج اک اپنے رنگ رنگائیا۔ جس دا بول سب نے گاونا، گاوے گیت لوکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سو رنگ رہیا دکھائیا۔ شکر کہے رنگ سوہا، سوہنی دھار چلائیندا۔ میں پھر پھر ویکھیا جنگل جوہاں، چارے کٹناں پھیرا پائیندا۔ جل دھارا ویکھے ندی نوہا، سمند ساگر ڈیرہ لائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، اچرچ اپنی کار کمائیندا۔ تینی اوتار کہن رنگ چٹا، چٹی دھار وٹی ودھائیا۔ گرگھ پر بھ میل ملیا وڈا نکا، نکے وڈے رہیا ترائیا۔ پھڑ کے باہوں باہر کڈھے اندھیری کھڈا، گھر ساچے کر رُشنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، مہروان دیا کمائیا۔ گر گر کہن رنگ کھٹا، کھٹی گرگھیاں جھولی پائیا۔ پریم پریتی اندر رتا، رتی رت رہیا سکائیا۔ دیونہارا برہم متا، برہم و دیا کرے پڑھائیا۔ نرگن سرگن پکا اکو متا، دوجا سنگ نہ کوئے رکھائیا۔ مارگ دے کے جائے سچا، سچ سچ سمجھائیا۔ جن بھگت کوئی نہ رہے کچا، جس اپنا میل ملایا۔ پہلوں گوہند بنایا بچہ، بچہ گوہند گرگھ بچیاں نال ملایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو رنگ رہیا چڑھائیا۔ عیسیٰ موسیٰ کہے رنگ نیلا، نیلی دھار سمجھ نہ آئیا۔ پروردگار چھیل چھیل، دُھر درگاہی سچا ماہیا۔ ویکھن آیا بھگت قبیلہ، اکو اپنا پھیرا پائیا۔ دو جہاناں بن وسیلہ، وصل اپنا رہیا کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیوے مان وڈیائیا۔ محمد کہے رنگ کالا، کلمہ اک جنائیا۔ گل وچوں لاہی تسبیح مالا، من کا منکا آپ بھوائیا۔ نرگن نر ویر بنے دللا، سچ دلالی اک دکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ ستے رنگ چڑھیا روپ، رکھ نظر کسے نہ آئیا۔

دیوے وڈیائی شاہو بھوپ، شہنشاہ بے پرواہیا۔ آون جاون چچی چوک، لیکھا کوئے رہے نہ رانیا۔ دہ دشا نہ بھوے کوٹ، چار کٹ نہ کوئے بھوانیا۔ ہر سنگت پر بھ دی گودی سونا گھوک، سُنٹیاں پھیر نہ کوئے اٹھانیا۔ گرگھ سوہنے بنے پوت، پتا اکو نظری آتیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیوے مان وڈیانیا۔ ستے رنگ کرن ہاسا، خوشیاں نال رہے جس گانیا۔ ویکھو پر بھ ملیا پُرکھ ابناسا، جس دی سمجھ کسے نہ پانیا۔ سیوک بنیا داسی داسا، چاکر روپ وٹانیا۔ آد جگاد نہ کدے وناسا، نہ مرے نہ جانیا۔ ساچا دیوے اک بھرواسا، ایکا اکی نال بندھانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا رنگ رنگانیا۔ ستے رنگ کہن ساڈا ملیا میل، وٹی سچ ودھانیا۔ پُرکھ ابناسی چاڑھیا تیل، جن بھگتاں سگن منانیا۔ رل مل کھیلینے اکو کھیل، خالق خلق رہیا کھلانیا۔ پھیر کوئی نہ پوے رائے دھرم دی جیل، بندی خانہ نظر کوئے نہ آتیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر ساڈے ہتھ وٹانیا۔ ست رنگ کہن ساڈی اکو وار، اینکار دتی وڈیانیا۔ ویکھو بھگت کھلی گلزار، گلشن ہر جو رہیا مہکانیا۔ مولی رت اک بہار، رت بسنت روپ وٹانیا۔ پت ٹاہنی ٹھکے پُرکھ نار، بردھ بال سو بھاپانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ بے پرواہ کھیل ایہہ تیرا، تیری قدرت وچوں نظری آتیا۔ آکے ویکھیا تیرا ڈیرہ، گھر ساچے وجے ودھانیا۔ ایہتھے نظر نہ آئے تیرا میرا، میرا تیرا اکو روپ وٹانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ بے پرواہ کہے میں چٹھی پھولاں، جو گوبند سولاں سچ لکھانیا۔ بن اکھراں بن جہوا بولاں، انبولت راگ الاانیا۔ بن کنڈے ترازو تول تولوں، ساچے تکر نام چڑھانیا۔ بن مندر مسجد مٹھ دوار کھولاں، ساچے گھر وجے ودھانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا سچا ور، ساچی چٹھی آپ سمجھانیا۔ گوبند چٹھی لکھی اپار، اپر میر آپ جنائندا۔ ساچی سکھی ہوئے تیار، سکھیا سب نوں اک سمجھانندا۔ چار ورنوں دے پیار، اوج نیچ نہ کوئے رکھانندا۔ سب دا ایشٹ پُرکھ اکال، دوجا سیس نہ کوئے نوائندا۔ تِس دی سارے کرو بھال، جو لبھیاں ہتھ کسے نہ آئندا۔ جس دا آد جگاد وجے تال، شبد ناد سیو کمانندا۔ جس دی گھالنا رہے گھال، سیوا سب دی ویکھ وکھانندا۔ جس دی سچھنڈ سچھی دھر مسال، سچ سنگھاسن آسن لائندا۔ جس دا جوتی نور جلال، جلوہ اکو اک پرگٹانندا۔ جس دا نام سچا دھن مال، ٹھگ چور یار لٹ کوئے نہ جانندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ

اپنی کرپا کر، ساچی کرنی کار کمانیندا۔ ساچی کرنی کرے کرتار، قادر اپنا کھیل کرائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر سارے کرو نمسکار، نیوں نیوں سپس جھکایا۔ گوہند کھڑا خبردار، اپنی بھجاں رہیا اٹھایا۔ جس دا پھریدار زرنکار، دوجا نظر کوئے نہ آیا۔ جس دے غریب نمائے یار، دکھیاں درد ونڈایا۔ ویکھو سب دے سپس بدھی دستار، چونڈی کوئی رہن نہ پانیا۔ ہر کنت ہوئے سہاگن نار، رنڈیا انت نہ کوئے ہنڈھایا۔ سخیاں مل کے گاوے منگلاچار، گیت گوہند الایا۔ اگی نال اگی ہوئی تیار، ایہہ اگی اپنے وچوں پرگٹایا۔ گوہند دے سچے لال، لالن روپ دکھایا۔ خوشیاں نال گل وچ پا ہار، امرچیت وجے ودھایا۔ چھوٹا نڈھا نکا بال، سُرچیت سنگھ رنگ چڑھایا۔ گر سکھ ہر سنگت آگے ہوئے نہ کوئی کنگال، سب دی کنگالی اپنی جھولی پانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پندراں کنگ سمت پندراں دا لیکھا دئے دکھال، جو سوارتی کیسر دتا دکھایا۔ سوارتی کڈھ کیسر، ہر کیشو آپ جنائیندا۔ جیسہرا لیکھ لکھایا اڈوں تھنسیسر، سو تھنسیسر سنگت گھر بنائیندا۔ جس دی سیوا کرے پر میشر، پیشوا اپنا روپ دھرائیندا۔ ہر سنگت سارے ویکھو سارے کھلے نیتز، رنج نیتز دیا کمانیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر سب دے ہتھ لکائیندا۔ سر ہتھ رکھے زرنکار، مہروان دیا کمانیا۔ سبناں نال کرے پیار، پریتی اپنے چرن بندھایا۔ جنم جنم دے وچھڑے یار، گر سکھ سجن لئے ملایا۔ خوشیاں نال کرے آدھار، آدھ وچکار نہ کوئے لکایا۔ وشنوں ہو جا خبردار، شبد سندیس نال سمجھایا۔ برہے کری نمسکار، جو تیرا برہم میرے وچ ملایا۔ شکر ایہناں چرناں ہیٹھ ترسول رکھنی جھاڑ، چار دوار نہ کوئے جنایا۔ تیمی اوتاراں ایہناں نوں لہنا سنبھال، حکم اکو وار سمجھایا۔ عیسیٰ موسیٰ محمد کریو سچ پیار، پریم پریتی اک درڑایا۔ نانک زرنگن کہے میں ایہناں دا سیوادار، جو تیرا نام دھیایا۔ اوہ گوہند میرا جوت نور اجیار، جس دی جوتی بچھ کدے نہ جایا۔ ایہہ اوہدے گرگھ گر سکھ سردار، جنہاں دی سرداری سچھنڈ وچ اپنے لیکھے لایا۔ ویہہ سو ویہہ بکرمی نوں لہدے گئے گرو پیر اوتار، بن بھگتاں ہتھ کسے نہ آیا۔ اوہ سچا راج اوہ سچا جوگ، جس نوں لہیا بے پرواہیا۔ گرگھ سدا منگن پیار، سر اپنے تاج لکایا۔ جنہاں اندر وڈیا زرنکار، تنہاں اوٹ کوٹ کوٹ جگ دی شہنشاہی چرناں ہیٹھ رکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا سچا ور، سوارتی کیسر، کیسر گرگھ لہنا دوائیا۔ کیسر کہے میرے وچ پاؤ پانی، آب آب ملے وڈیایا۔ جن بھگتاں ملیا ہانی، ہانی

ہانیاں نال ملایا۔ جس دی چار جگ پڑھ پڑھ سناؤندے بُجھاؤندے رہے بانی، سار شبد پڑھائیا۔ جس دی کسے نہ آئی پچھانی، سو اپنی پچھان گرکھاں رہیا بُجھائیا۔ جس دی گاؤندے رہے اکھ کہانی، سو مہما رہیا سناٹیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سو دعوے نال دیوے جن بھگتاں پد زربانی۔ دعوے نال دیوے زربان پد، پدوی اکو اک رکھائیا۔ گرگھ لنگھ کے جائے پار حد، جس حد وچ وسے بے پرواہیا۔ گرگھ تیرا پلو کدی نہ جاوے چھڈ، پلو چھڈے نہ سچا شہنشاہیا۔ بھگتاں نالوں کدی نہ ہو یا اڈ، اڈرا گھر نہ کدے بنائیا۔ تیس میری دھر دی جد، یادداشت اپنی نال رکھائیا۔ دھن بھاگ میں تہاڈے وچ گیا سچ، بن بھگتاں میری سار کسے نہ آئی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ کیسر کہے پانی ملے ٹھنڈا، میری ترکھا بُجھائیا۔ میں بھگتاں نال پاواں گنڈھاں، اپنی سیو کمائیا۔ جس بندگی کر بنے بندہ، سو بندگی دیاں سمجھائیا۔ جس صاحب سنگر میرا تلک لگاوے مستک چندا، سو چند چاندنی نور چکائیا۔ ہری دوار آ کے کوئی نہ رہے گندہ، گندگی سب دی باہر کڈھائیا۔ ترکھان ہو کے پھیریا رندا، دُرمت میل دھوائیا۔ جٹ بن کے پھڑیا ڈنڈا، حکم نال ڈرائیا۔ زرگن ہو کے اندر لنگھا، آؤندا جاندا نظر کسے نہ آئی۔ گرگھ مانے سیج پلنگا، سوہنی رت سہائیا۔ ایہہ اوہ دوارا جس نوں کہندے پری انندا، انندا وچوں پری اپنا نام پرگٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچی کرنی آپ کمائیا۔ اگی کہے میرا لیکھ ایکا، اینکار تیری وڈیائیا۔ تیری رکھی جگ جگ ٹیکا، دوجی آس نہ کوئے ٹکائیا۔ تینوں ملیاں ہوئے بڈھ بیکا، کوڑی کریا میٹ مٹائیا۔ ترے گن مایا نہ لائے سیکا، اگنی تت نہ کوئے جلائی۔ جنم جنم دی بدلے ریکھا، کرم کانڈ دا ڈیرہ ڈھایا۔ سدا رکھے چھایا بیٹھاں، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا سچا ور، صاحب تیری سرنائیا۔ صاحب سرنائی گئے آ، اپنا پنڈھ مکایا۔ پُرکھ اکال ہوئے سہا، صاحب سنگر مہر نظر اٹھایا۔ ڈبڈے پار لئے کرا، پاتھر اپنی جھولی پایا۔ غریب نمائے گلے لگا، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا سچا ور، ہرجن ساچے رنگ رنگایا۔ ہرجن رنگ چڑھے انوکھا، اتر کدے نہ جائیا۔ ہر سنگت تیرے نال کرے نہ دھوکھا، پورے سنگر ہتھ وڈیائیا۔ کسے نوں لوڑ نہیں پڑھن دی پوتھا، بن پڑھیاں پار لنگھائیا۔ سادھ سنت سارا کیتا تھوتھا، تھوتھی مت جنائیا۔ کلج انت بن پُرکھ اکال کوئی نہ دیوے ہوکا، بھرے

بُھلی سرب لوکانیا۔ ہر سنگت ویہہ سو ویہہ بکرمی چھبی پوہ نرگن ملن دایلیا موقع، مکمل اپنے نال رلائیآ۔ گو بند سٹ اٹھیالا کے ڈھونکا، اپنی لئے انگڑائیآ۔
 ہتھ نال ملایا پاؤنچا، انگلی انگلاں نال چھہائیآ۔ ڈبے تارے پھڑ پھڑ پوٹا، بیڑا اپنے کندھ اٹھائیآ۔ پھرے دروہی چوڈاں لوکا، دستگیر ہوئے نہ کوئے سہائیآ۔
 گرگھ آگے کوئی نہ رہے اوکھا، اوکھی گھائی پار کرائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر سنگت لئے ترائیآ۔ ہر سنگت پر بھ تارن آیا، دیناں
 ناتھ دین دیالا۔ ترے گن مایا ڈیرہ ڈھایا، ہوئے آپ رکھوالا۔ سمرتھ سوامی سر دیوے چھایا، شہنشاہ لیکھا جانے شاہ کنگالا، جوتی جوت سروپ ہر، آپ
 اپنی کرپا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ پوہ ستائی لیکھ لکھے، لکھت لیکھ وڈیائیآ۔ اگی اگی پچھے، پچھے آگے اپنی گنڈھ پوایا۔ اگی اگی دھار رکھے نکلے وڈے،
 بڈھے بال اکوگھر وسائیآ۔ سب دے مارگ کرے سدھے، او جڑ راہ نہ کوئے پائیآ۔ پر بھ ملن دی ساچی بدھے، سمرتھ آپ سمجھائیآ۔ رل مل سخیاں پاون
 گدھے، خوشیاں راگ الائیآ۔ پریم پریتی اندر جو جن بچھے، تنہاں بھنڑا رنگ چڑھائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا سب دادے
 سمجھائیآ۔ لیکھا سمجھن دی سچی لوڑ، بن لیکھے لیکھ بنے نہ رائیآ۔ بھنڑی رین کہے میرا ناتا جوڑ، جوڑی اک بنائیآ۔ چار جگ میٹوں رہی تھوڑ، میرا گھاٹا پور
 نہ کوئے دکھائیآ۔ تیرے ہتھ میری ڈور، دو جا نظر کوئے نہ آئیآ۔ میرا سکھ لیندے رہے ٹھگ چور، یاری کوڑی جگت لگائیآ۔ میری سمجھ نہ پائی کسے اندھ
 گھور، اندھ اندھیر نہ کوئے مٹائیآ۔ تیرے درتے پاواں شور، ہوکا دے سنائیآ۔ پُرکھ اکال دیکھنا کر کے غور، گھر گمبھیر دھیان لگائیآ۔ جوتی جوت سروپ
 ہر، آپ اپنی کرپا کر، میری وچھنی چریں آس پچائیآ۔ بھنڑی رین کہے میں روواں نیر، نیرتین وہائیآ۔ میرے سکھ وچ سٹے رہے پیر فقیر، راتیں جاگ
 لئے نہ کوئے انگڑائیآ۔ تیرے وچھوڑے اندر میٹوں لگی پیر، برہوں روگ نہ کوئے مٹائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میرا لیکھا دے
 چکائیآ۔ بھنڑی رین سُن بات سچی، سو سنگر آپ جنائیآ۔ چار جگ توں رہی کچی، یاری کچیاں نال لگائیآ۔ چھبی پوہ میٹوں کراں پئی، پئی طرح سمجھائیآ۔
 سری بھگوان دی بنیں بچی، وانگ پچیاں لاڈ لڈائیآ۔ کو جھی کملی ہوویں نہ رنڈی، رنڈاپن نہ کوئے رکھائیآ۔ جن بھگتاں درس کریں اپنی اٹھیں، گھر آ کے
 پھیرا پائیآ۔ امرت ویلے اٹھ کے دسیں، اپنا حال سنائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، تیرا دکھڑا دئے گوائیآ۔ پر بھو میں راتیں اٹھ کے

دیکھن آواں گی۔ جیہڑے گاؤندے تیری ساکھی، تنہاں نیتز درشن پاواں گی۔ جو پچھے رہ گئے باقی، لہنا دینا انت چکاواں گی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا سچا ور، سچ سہنجی رین اکھواواں گی۔ توں چل آئیں دوار، سو صاحب سچ جنایا۔ جن بھگتاں کریں دیدار، جو میرا درشن رہے پانیا۔ تیرا دکھڑا دین نوار، بن دردی درد وندا یا۔ تیرا مٹے اندھیرا اندھیار، چند چاندنا دین چکایا۔ کوڑی کریا وچ نہ ہوئیں خوار، ٹھگ چور سنگ نہ کوئے نبھایا۔ ساچے گریہ کریں تیار، پریتی اکو اک لگایا۔ تیرا دسے ادھ وچکار حال، حالت دے سمجھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، تیرا دکھڑا دے گویا۔ میں راتیں اٹھ کھلاواں گی۔ سمرتھ تیتوں سیس نواواں گی۔ تیرے در توں منگاں حق، حقیقت اپنی جھولی پاواں گی۔ جے تیرے بھگت گئے تھک، ایہناں اپنی گود سواواں گی۔ جیہڑے تیرے کولوں پچھے گئے ہٹ، تنہاں مایا پردہ اک رکھاواں گی۔ میں بولاں سچو سچ، سچ سوانی بن کے سیو کماواں گی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا سچا ور، تیرا رنگ اک رنگاواں گی۔ تیرا رنگ اکو لال، لال لال چڑھایا۔ کیسر بنے سچ دلال، بھگت دلالی وچ لکایا۔ مستک جلوہ نور جلال، لالا اکو اک رشنا یا۔ کھیل ویکھ دین دیال، در تیرے سوبھاپانیا۔ میں کر کر تھگی بھال، چاروں کنت اٹھ اٹھ دھایا۔ میرا حل نہ ہو یا سوال، آسا پور نہ کوئے کرایا۔ میں شاہوں ہوئی کنگال، دولت دھن نہ کوئے ورتایا۔ بلہین ہوئی نڈھال، آگے قدم نہ کوئے اٹھایا۔ پھر پھر آئی مندر مسجد شہودوالے مٹھ دھر مسال، دھرمی روپ نہ کوئے وٹایا۔ سچ دوارے کرن حرام، و بچار سارے رہے کما یا۔ بن بھگتاں آتم انتر دسے نہ کسے آرام، سانک ست نہ کوئے ورتایا۔ دین مذہب دے سارے ہوئے غلام، اکھراں نال پریت لگایا۔ تیرا جلوہ تگے نہ کوئی امام، تیرا نور نظر کسے نہ آیا۔ میں جھک جھک بردی در کراں سلام، سجدہ اکو اک دکھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دینی مان وڈیایا۔ دینی وڈیائی مان کیسر لال رنگ، سوارتی رت نال رنگایا۔ بھگت سہیلے لانگ، انگیکار آپ ہو جائیا۔ جنہاں شبدری پائی وچ منگ، تنہاں جگت دے وڈیایا۔ ایہناں سیس جھکائے پنڈھ، ہر سنگت بھار کٹایا۔ گو بند ست کدی نہ دیون کنت، مکھ سکے نہ کوئے بدلایا۔ سارے ڈھولا گاؤں چھند، توں میرا میں تیرا ساچا سنگ اک رکھایا۔ گو بند دوارا پری انند، انند پری روپ دکھایا۔ اکو وار جیہڑا گجری چند، دوجی دھار

شبد پر گٹائیا۔ جن بھگتاں پائے ٹھنڈ، امرت آتم میگھ برسائیا۔ دُئی دویتی ڈھائے کندھ، بھانڈا بھرم بھو بھٹائیا۔ پُرکھ اکال رکھایا سنگ، ساچا جوڑ جڑائیا۔ لیکھا چھے جیرج انڈ، اُتج سبتج ڈیرہ ڈھاپیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گرسکھ ساچے لئے ترائیا۔ اگے پچھے ائی ائی، اکل کلا اکھوائیا۔ اگے پچھے ساچی سکھی، سنگر وچ سمائیا۔ اگے پچھے دھار نکھی، ترت اپنا حکم ورتائیا۔ اگے پچھے روپوں کی، زرگن آپ پر گٹائیا۔ دوہاں مل کے بنے لگن مچی، اندر باہر پردہ لاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساڈھے اٹھ دے وڈیائیا۔ ساڈھے اٹھ پوہ ستائی، رت رتڑی آپ سہائیندا۔ دو ست نہ ہوئے جدائی، جنم ونڈ نہ کوئے ونڈائیندا۔ در آیاں گھر کرے کڑمائی، پچھے رہندیاں میل ملائیندا۔ لیکھا جانے تھاؤں تھائیں، تھان تھنتر کھوج کھوجائیندا۔ گو بند بوٹا پٹیا اکو کاہی، تس بوٹے بیٹ کھلائیندا۔ سچھنڈ لیکھا دے لکھائی، جس دانک نہ کوئے بنائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گھر ساچا ویکھ وکھائیندا۔ بوٹا پٹیا کاہی اک، اک اک نال ملائیا۔ اوہو لیکھا جائے لکھ، جس ایہہ کھیل رچائیا۔ دوسر کسے نہ پئے دس، ویکھے نہ کوئے لوکائیا۔ کروٹ دے نہ بدلے پٹھ، ستمکھ نہ لئے انگڑائیا۔ کلجک جیو سارے رہے پٹ، نیتز نیناں نیر وہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کھیل آپ سمجھائیا۔ ساچی کھیل سمجھائے سچ، سچ سچ جنائیندا۔ جو پر بھ سرنی گئے ڈھٹھ، تہناں ڈھٹھیاں آپ اٹھائیندا۔ اپنے بٹھ ساچی گٹھ، ایہتھے اوتھے نہ کوئی کھلائیندا۔ پر بھ دی چھاتی چڑھن نٹھ نٹھ، جنہاں اپنا گھر وکھائیندا۔ پنچ تت کایا چولا سب نے جانا چھڈ، تھر کوئی نظر نہ آئیندا۔ مڑھی گور رکھنے ہڈ، تن ماٹی خاک سمائیندا۔ جن بھگتاں پر بھ پت لئے رکھ، پر میثور اپنے وچ ملائیندا۔ آد جگاد جگ چو کڑی ایہو اکو سچا ہٹ، جو بن سنگر حاکم جھولی کوئی نہ پائیندا۔ گر اوتار پیر پیغمبر سب نوں کر کے گئے پک، پکی طرح سرب سمجھائیندا۔ پروردگار پُرکھ اکال رام رحیم اکو سمر تھ، جس دی سمر تھیا وچ گر اوتار سیو کمائیندا۔ پیر پیغمبر اوہدے ہتھ، جنہاں دی ناڈ بہتر ونڈ ونڈائیندا۔ جہاں چر نہ دیوے اپنی آٹھ، اکھر پڑھ نہ کوئے سنائیندا۔ ایسے کر کے سارے مارگ گئے دس، شبد سنہیہڑا اک گھلائیندا۔ سو صاحب کھولے ہٹ، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں دیا کمائیندا۔ کھولے ہٹ بھگت دوار، بھگون دے وڈیائیا۔ گھر ملیا متر پیار، میت پیارا اک اکھوائیا۔ تلو اس دانظار، بن اکھاں رہیا وکھائیا۔ جس دا لہجیا نہ کسے کنار، سر سے

لہجے جگت لوکائی۔ جس نے اپنا لیکھ روڑیا جل وچ جلدھار، لیکھا پھیر رہیا سمجھائی۔ بن چھٹیوں چھٹی رسیں بنیا ہلکار، ڈاک دیوے واہو داہیا۔ پُرکھ اکال
 نال کرے پیار، دوجی ریت نہ کوئے جنائی۔ گرگھ تیرا مندر دوار، کایا بنک نظری آئی۔ جس دے اندر وڑ کے امرداس گرو پُکار، اُچی کوک کوک سنائی۔
 امرداس کہے ایہہ وی وچوں جلدھار، سنگر پورا جام پئیایا۔ انگد کہے نانک لکھار، نانک کہے میرا زَنکار، زَنکار کہے ارجن میرا ونجار، جو میرا ونج کرائیا۔
 گوہند کہے ہر چرن تکھی دھار، ہر گوہند تکھی دھار وچ سمائی۔ ست اٹھ نو دے کے گئے لار، دسویں اپنی گنڈھ پوائیا۔ دسواں نہیں ایہہ ست دُلا،
 پُرکھ اکال پتاما ئیا۔ پُرکھ اکال نہیں ایہہ سیوادار، جو گرگھوں سیو کمائی۔ گرگھ نہیں ایہہ بھگت ادھار، بھگن اپنے رنگ رنگائی۔ بھگن نہیں ایہہ سب
 دا پیار، پیار وچوں پیار پرگٹائی۔ پیار نہیں پر بھ دا کھیل نیار، بن ہر کرپا سمجھ کسے نہ آئی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سوہنا لایا اک اکھاڑ،
 جس وچ گرگھ گر سکھ ہر جن ہر بھگت یودھے سور بیٹھے آسن لائی۔ گرگھ کہن اسماں کرنا دنگل، کلج اپنا بل پرگٹائی۔ کلج کہے میرا ٹٹا سنگل، گھنڈی
 گھنڈی دے دُہائی۔ جاں ویکھیا تاں سُنیاں اکو منگل، جو پر بھ نوں رہے دھیائی۔ نہ کوئی اُجاڑ نہ کوئی جوہ نہ کوئی جنگل، بھگت دوار بہہ کے خوشی منائی۔
 اکو وار جن چرن کول کیتی بندھن، تِس پوجا پاٹھ دی لوڑ رہی نہ رائی۔ کیوں سوارتی نال گر سکھ پریم پیار نال مستک لائے چندن، چند چاندنی نور رُشنائیا
 - جگ جگ اپنی ٹٹی آیا گنڈھن، گوہند وچ وچولا بنائی۔ گر سکھ پچھلی بچھیا آیا منگن، اگلی آپے دے ورتائی۔ جو پر بھ دے در توں سنگن، دھرم
 رائے پھڑ لے کے جائے واہو داہیا۔ پھڑ کے ایہناں پُٹھا ٹنگن، دیون بہت سزائی۔ جے روداس کرپا نہ کردا براہمن کیوں تر دا جس چرایا کنگن، کنگناں
 والا اپنی کانگ وچ رُڑھائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار وڈی وڈیائی۔ ہر سنگت تیرے پیار دا ٹکا، ہر سنگر آپ لگائی۔ ہر جن تارے
 وڈا نکا، نکے وڈے اکو رنگ رنگائی۔ سرب جیاں دا بن کے پتا، پُرکھ اکال پھیرا پائی۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان کسے کولوں کوئی اکھرنہ سکھا،
 سکھا ونہارا آپ ہو جائیا۔ گر گوہند دا لکھیا چٹھا، بن اکھراں دے پڑھائی۔ جس نے حال آ کے ڈٹھا، تِس لیکھا دے سمجھائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر،
 آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ور اکو اک سمجھائی۔ اکو ور دے سمجھا، سمجھ سمجھ وچ ملائی۔ جو پریتی وچ ہوئے فدا، اپنا آپ بھیٹ چڑھائی۔ تنہاں

سر ہتھ دئے ٹکا، مہر نظر اٹھایا۔ ہر سنگت نال لئے رلا، میل ملاوا سہج سُبھایا۔ ساری سنگت رل مل سوہنگ مہاراج شیر سنگھ وِشنوں بھگوان لہنا گا، گا گا خوشی منایا۔ ویکھو وِشنوں گیا آ، نیتز نین اٹھایا۔ ہر سنگت اگے کرے دُعا، اپنا حال سنایا۔ نوری نور اک خُدا، بے پرواہ بے پرواہیا۔ لیکھا جانے دو جہاں، دو جہاناں والی اک اکھوایا۔ رل مل سارے اکو تھان لُوکھا، کھا کھا خوشی منایا۔ اگی سنگت اگی پنگت اکیاں لیکھا دتا لیکھا، اگی پرگٹ کر کے اگی اکیاں نال جوڑ جڑایا۔ ہر سنگت ایہناں دے اگے دھر کے، آپ اپنی اُنگی لایا۔ وینہدیاں وینہدیاں سب دے اندر وڑ کے، اپنا میل ملایا۔ نو دوارے پار کر کے، دسم دواہری سو بھاپایا۔ درس دکھاوے اگے کھڑ کے، جوتی نور رُشنایا۔ گر سکھ کوئی نہ اٹھے سویرے تڑ کے، پنج ویر اکو نام دھیایا۔ پُرکھ اکال شبد بمانے آئے چڑھ کے، نرگن اپنا پھیرا پائیا۔ گر سکھ ستے سرتی پھڑ کے، اپنے نال سوائیا۔ ستمکھ باتاں کر کے، خوشیاں حال سنایا۔ سپس تاج رکھ کے، اپنا پڑوہ لاپیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کوئی کھیل نہ کرے ڈر کے، اپنا تھم رہیا ورتایا۔ ہر کا تھم کرنا پئے منظور، سر سکے نہ کوئی اٹھایا۔ جو آیا سو کر کے گیا قصور، خطا معاف ہوئے نہ رایا۔ گر اوتار پیر پیغمبر جاپ چیدے رہے ہو کے مجبور، مجبوری اپنی جھولی پائیا۔ صوفی تپدے رہے وانگ تندور، اگنی تت بھسم کرایا۔ سولی چڑھدے رہے بن منصور، مُشکل اپنے سر ٹکایا۔ بھگت ڈبدے گئے وِہندے پور، کبیر جلاہا جلدھار ڈیرہ لایا۔ سارے کھندے گئے توں حاضر حضور، کیوں بیٹھا کھ بھوایا۔ کلجک اپنا بٹھ سچ دستور، ساچا مارگ اک لگایا۔ تیرے بھگتاں بن تیرے کوئی نہ کرے بھر پور، خالی بھانڈے نہ کوئے بھرایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا سچا ور، ہرجن ساچے رہیا ترایا۔ گر اوتار کہن دھن نر نکار، نرگن تیری وڈ وڈیایا۔ بھگت دوارا دے وکھال، اپنی اُنگی نال لگایا۔ جس گھر و سیں ہو کے کال دیاں، دیاں اپنی جھولی پائیا۔ تیرا مہکدا ویکھئے بھل ڈال، پت ٹاہنی خوشی منایا۔ نیتز ویکھئے تیرے لال، گرگھ سجن چائیں چانیا۔ جنہاں پچھے بدلی اپنی چال، چال نرالی اک بنایا۔ نو چار پچھوں پوری کیتی گھال، کیتی گھال لیکھے پائیا۔ سکھنڈ دا سچ دوار سچی دھر مسال، بھگت دوار دتا بنایا۔ دیک اپنا جوتی بال، اکو نور کیتا رُشنایا۔ سب دے سر تے چیرے بٹھ کے لال، کنچن روپ دتا وٹایا۔ کنچن وچوں سوہا کرے سوال، سوہا چٹے سپس نوایا۔ چٹا کھٹے رہیا بھال، جس گوہند رنگ

چڑھائیا۔ کھٹا کہے عیسیٰ موسیٰ ملے دلال، نیلا اپنا لیکھ جنائیا۔ نیلا کہے محمد ہو یا حلال، کالی دھار چھری چلائیا۔ محبوب ماہی آپ نرنگار، نرگن اکو بے پرواہیا۔ جس دامندر اک دربار، درگاہ ساچی نظری آئیا۔ در درویش کھڑے کرن پکار، اچی کوک کوک سنائیا۔ تیرا گلشن کھلے گلزار، کلی کلی مہکائیا۔ بلبل ویکھے اپنی وار، سوہناگیت راگ سنائیا۔ چند چمکے اپنی دھار، نوری نور کرے رُشنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہرجن ساچے رہیا دکھائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر لو تک، ہر طاقت نال جنائیدا۔ اینہاں وچ کسے اُتے نہیں کوئی شتک، جنہاں اپنا رنگ چڑھائیدا۔ اپنی ہتھیں دتا حق، نہ کوئی میٹے میٹ مٹائیدا۔ پچھلا میٹ کے دوئی پھٹ، پٹی اپنے نام بندھائیدا۔ سب داناواں آون جاون وچوں دتا کٹ، لکھ چوڑا سی پندھ مکائیدا۔ سچ دوارا کھول ہٹ، ونج اکو اک کرائیدا۔ چار ورنال دے کے مت، گرمت اک سمجھائیدا۔ جس دے تھلے دبی اپنی رت، سو اپنے رنگ رنگائیدا۔ نیز کھول کے ویکھو اکھ، ہر بھگتاں آخر اپنے کول بہائیدا۔ سچ سچ کہے پر بھ ایہناں دا کرنا پلھ، پکی اپنے نام بندھائیدا۔ دھیرج سننو کھ دے کے جت، جاگرت جوت اک جگائیدا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کھیل آپ کرائیدا۔ گر اوتار پیر پیغمبر چار کُٹ کرو خیال، ہر خالق آپ جنائیا۔ گرگھ ہوئے سچے لال، پُرکھ ابناسی بنت بنائیا۔ بن چھریوں کیتے حلال، کرد نظر نہ کوئے دکھائیا۔ کریا کھیل اک کمال، بے پرواہ اپنی دھار چلائیا۔ سچھنڈ دتا دکھال، دکھرا اپنا راہ دکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ گر اوتار ویکھن جھک، نیوں نیوں دھیان لگائیا۔ جدھر ویکھن گرگھ رہے بک، سوہنگ ڈھولا الائیا۔ سارے کہن ساڈا پینڈا گیا تک، آگے سکے نہ کوئے بھوائیا۔ گو بند سانوں بنا کے گیا پُت، پُرکھ اکال دی جھولی پائیا۔ پُرکھ اکال گیا تھ، مہروان ہوئے سہائیا۔ لکھ چوڑا سی وچوں رکھی مُٹھی اکو مُٹھ، جو اپنی جھولی رہیا بھرائیا۔ کرپا کر ابناسی اچت، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سب نوں اشارے نال رہیا سمجھائیا۔ اشارے نال دیوے اشارہ، ایش انت نہ کوئے پائیدا۔ ایہہ گرو آں پیراں دا انت کنارہ، اپنے چرناں وچ رکھائیدا۔ غریب نمائیاں دے سہارا، سر اپنا ہتھ رکھائیدا۔ جنہاں مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان بولیا جیکارا، تنہاں ایتھے اوتھے دُکھ نہ کوئے دکھائیدا۔ گر سکھاں اٹھال رنگ چاڑھیا گاڑھا، رت اپنی نال رنگائیدا۔ لیکھے لگا غریب ماڑا، شاہ سلطاناں چرناں

ہیٹھ دباہنیدا۔ گرگھو گرگھو تہاڈی پریتی پچھے کڈھے ہاڈا، ہوکا تہاڈا اپنی جھولی پائیندا۔ گوہند لال برخوردارا، برخورداری آپ کمانیدا۔ ست دھرم دا بن
 ونجارا، ساچا ہٹ آپ چلائیندا۔ بھگت دوار اک دوارا، ٹھانڈا گھر وسائیندا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کھیل آپ دکھائیندا۔ ساچی
 کھیل کرے کرتار، کرتے ہتھ وڈی وڈیائیا۔ ہر سنگت دیوے اک پیار، ناتا اپنے نال جڑائیا۔ اوہ بچے گوہند رکھے نال، جو جنگ شہادت گئے پائیا۔ جوتی
 جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، صدی دیہویں دیہواں حصہ اپنا اپنے حصے پائیا۔ دیہویں حصے توں ہوئی اگی، ایکنکار دیوے وڈیائیا۔ گرو نالوں سنگت
 اچی، سنگت وچ بیٹھا ہر جو ڈیرہ لائیا۔ جنہاں دی پرکھ اکال نال لگی رچی، تنہاں دی رچنا دیکھے جگت لوکائیا۔ ایہو دھار نو سو پُرانوے چوکڑی جگ
 پچھوں چلائی پٹھی، جس دی سمجھ کسے نہ آئی۔ ایہتھے گوہند سکھی اچ نہیں لگی، پچیاں اگلا راہ دکھائیا۔ جنہاں دھرت دھول دی مٹی اپنی پٹھ چھی، تھلے
 بیٹھے ڈیرہ لائیا۔ جنہاں دی راہ پھڑ کے اک اک مٹھی، راج راجاناں شاہ سلطاناں سادھاں سنتاں گھر گھر دتی پچائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی
 کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ہر سنگت دیوے مان وڈیائیا۔ دیوے مان وڈیائی وچ سنگت، سنگھ سنگت لئے اٹھائیا۔ نال رلائے براہمن پنڈت، نو جنم دا پندھ
 چکائیا۔ ----

★ ۲۷ پوہ ۲۰۲۰ بکرمی جیٹھووال دربار وچ ★

اچرج کھیل جوت نرنکاری، بے انت آپ کرائیندا۔ شبد گر سچ سکداری، تھر گھر ساچے حکم سنائیندا۔ گر اوتار کرو نمسکاری، پیر پینمبر آپ
 سمجھائیندا۔ وشن برہما شوچرن جھہاؤ داہڑی، در دوارا اک دکھائیندا۔ جگ چوکڑی دیکھو واری، نیر لوجن نین اکھ کھائیندا۔ وید پُران شاستر سمرت کرو
 وچاری، بودھ اگادھا آپ سمجھائیندا۔ گیتا گیان انجیل قرآن کرو نمسکاری، حکم حاکم اک اپائیندا۔ در گھر ساچا دیکھو اکو واری، اک اکلا آپ پرگٹائیندا۔
 جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کھیل آپ رچائیندا۔ ساچی کھیل رچ نرنکار، نرگن وڈی وڈیائیا۔ شبدی ست کر تیار، جو دھا گرو اک
 بنائیا۔ سنگر بنے پہریدار، سیوا سچ سچ کمائی۔ سچکھنڈ دی ساچی دھار، تھر گھر وچوں باہر کڈھائیا۔ سن اگم چرناں ہیٹھ لتا، بن پاندھی پندھ مکائیا۔ لیکھا

جان سرب سنسار، گر اوتار بھیو مٹائیا۔ لیکھا دیوے دیونہار، داتا دانی ہوئے سہائیا۔ جگ چوکڑی کر پنہار، سیوک چاکر روپ وکھائیا۔ کاغذ قلم بن لکھار، لیکھا دو جہان جنائیا۔ انتر سب دی وجاندا رہیا ستار، ست ستوادی آپ ہلایا۔ بودھ اگادھا دیندا رہیا آدھار، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیونہار وڈیائیا۔ دیوے وڈیائی جوت اکال، اکل کلا اکھوائیندا۔ شبد گرو سنگرو دیال، دیالتا اپنی آپ وکھائیندا۔ جگ جگ دی گھالن گھال، ہر لیکھا لیکھے وچ رکھائیندا۔ پیر پیغمبراں من سوال، ہر رحمت آپ کھائیندا۔ پروردگار بن دلال، بھگت وچولا پھیرا پائیندا۔ حقیقت جنائے اک حلال، حضرت اپنا پڑھ لاہندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی آپ کھائیندا۔ ساچی کرنی اک توفیق، طاقتور وڈ وڈیائیا۔ سچ سندیسہ اک حدیث، کلمہ اپنا نام پڑھائیا۔ پچھلا لیکھا گیا بیت، آگے مارگ رہیا سمجھائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر دس اکو سچی ریت، دوجا راہ نہ کوئے وکھائیا۔ مل کے سب نے گاؤنا گیت، گہر گبھیر کرے پڑھائیا۔ ناتا ٹٹے مندر مسیت، دوارا رہن کوئے نہ پائیا۔ پُرکھ ابھاسی وسے ہر گھٹ چیت، گرہ گرہ بیٹھا ڈیرہ لائیا۔ لکھ چوراسی پرکھ نیت، جیو جنت پڑھ رہیا بھلایا۔ آتم پر ماتم بنے میت، متر پیارا اکو اک اکھوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا حکم آپ ورتائیا۔ ساچا حکم سنائے ایکو، ایکنکار وڈی وڈیائیا۔ نیز کھول سارے ویکھو، پڑدہ رہیا اٹھائیا۔ جن بھگتاں کرے بدھ، بیکو، بیکو، بیکو اپنی سیو لگائیا۔ نرگن ہو کے دھارے بھیکھو، بھیکھ پکھنڈ رہیا گوائیا۔ چرن کول دیوے ٹیکو، ٹکا مستک چرن لگائیا۔ پہلوں اپنا آپ کیتا بھیسو، متوت نظر کوئے نہ آئیا۔ اُس دی گودی بہہ کے کھیدو، جو صاحب سچ گوسائیا۔ دکھ سکھ سنسہرا اکو وار بھیجو، پر بھ سنے چائیں چائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیونہار وڈیائیا۔ سچکھنڈ نو اسی اک اکلا، اکل کلا وڈیائیا۔ وساونہارا سچ محلا، رحمت آپ کھائیا۔ حکم اندر پھرائے رانی اللہ، محمد خواہش دے دھائیا۔ وسنہارا نچل دھام اٹلا، محل اٹل بیٹھا ڈیرہ لائیا۔ دیک جوت اکو بلا، دیا باقی نظر کوئے نہ آئیا۔ سچ سندیسہ دھر دا گھلا، جگ جگ کر پڑھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ بے پرواہی کھیل اپار، اپر پر آپ کرائیندا۔ دھر درگا ہی سانجھیا، سگلا سنگ نبھائیندا۔ حکمے اندر گر اوتار، پیر پیغمبر در بہائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دوارا اک پرگٹائیندا۔ سچ دوارا کر پرگٹ، پرگٹ دھار چلائی۔ نو نو چار پچھوں کھولیا ہٹ، بن

ہٹوانا سیو کمائیآ۔ جن بھگتاں مارگ دتا دس، بھرے بُھلی سرب لوکائیآ۔ ہر دے اندر ہر جو وس، سوہنگ ہنسا روپ وٹائیآ۔ تیر نرالا ماریا گس، چلہ کمان اپنا نام بنائیآ۔ اُپر پڑدہ آپ رکھ، بھچھیا دوجی نہ کوئے دکھائیآ۔ نرگن ہو کے کردا پلھ، سرگن اپنا رنگ چڑھائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی آپ کمائیآ۔ ساچی کرنی کرے کرتار، کرنی اپنے ہتھ رکھائیندا۔ لیکھا پچھلا چکا سنسار، سنساروگ سرب مٹائیندا۔ آگے دیوے نہ کوئی سہار، پیر پیغمبر سنگ نہ کوئے رکھائیندا۔ سارے طوبی طوبی کر کے رہے پکار، اپنا سبق نہ کوئے سنائیندا۔ سو سچا اکو پروردگار، صاحب ساچا نظری آسیندا۔ توحفہ دیوے دیونہار، رحمت اپنا نام ورتائیندا۔ لوک پر لوکا کرے خبردار، سچ سلوکا اک جنائیندا۔ موقع ملیا پہلی وار، گر اوتار پیر پیغمبر نیوں نیوں خوشیاں نال سیس جھکائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا سچا ور، گھر ساچا سچے بھائیندا۔ گھر ساچا سچا دربار، وٹی سچ ودھائیآ۔ آگے دیکھیا اینکار، اکل کلا اکھوائیا۔ تخت نواسی بیٹھا شاہ سلطان، شہنشاہ اپنا ڈیرہ لائیآ۔ آد جگادی حکمران، ایکا حکم سنائیآ۔ پر م پُرکھ دی مٹو آن، دوجا اشٹ نہ کوئے منائیآ۔ شاستر سمرت وید پُران جس دی صفت گان، سو صفتی بھریا بے پرواہیا۔ اُس دے اُتے رکھو ایمان، جو کامل پُرکھ اکھوائیا۔ اُس دا کرو دھیان، جو ہر گھٹ رہیا سمائیآ۔ اُس دا کلمہ پڑھو کلام، جس کائنات بنائیآ۔ اُس نوں کرو سلام، جو پیر پیغمبر اراں رہیا سمجھائیآ۔ اُس نوں مٹو امام، جس نوں محمد بیٹھا سیس جھکائیآ۔ اُس دا سُنو پیغام، جو پیغمبر اراں کرے پڑھائیآ۔ اُس دے بنو مہمان، جو مُجبت اپنے نال رکھائیآ۔ اُس دی کرو پہچان، جو جگ چوکڑی پہچان وچ کسے نہ آئیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر اکٹھا ہویا دستہ، دستگیر آپ بنائیندا۔ سارے کہن پچھلا بھئیے بستہ، آگے پھول نہ کوئے دکھائیندا۔ تیرا نام کلجگ کوڑی کریا کیتا ستا، کاغذ قلم شاہی ونڈ ونڈائیندا۔ سچ خُماری چڑھے کوئی نہ مست، مستی وچ کوئے نہ آسیندا۔ ویکھ ساڈا حال خستہ، دھیرج دھیر نہ کوئے رکھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا سچا ور، در تیرا نظری آسیندا۔ پیر پیغمبر پکڑن انجیل قرآن، در تیرے سیس جھکائیآ۔ تیرا صدق تیرا ایمان، تیری مُجبت نظری آئیآ۔ تیرا مندر تیرا مکان، کعبہ تیرا روپ وٹائیآ۔ تیرا حکم بے پہچان، سمجھ سکے کوئے نہ رائیا۔ اسیں ہوکا دے کے آئے وچ جہان، اُچی کوک کوک سنائیآ۔ بیس پیسا پرگٹ ہوئے

سری بھگوان، پروردگار نور الایا۔ جس دا اکو اک اسلام، اسم اکو اک دکھانیا۔ جس دا جلوہ نور نور نوران، مہتاب بیٹھانین شرمایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا سچا ور، در تیرے سپس جھکایا۔ عیسیٰ کہے میری پوری آسا، ترسنا رہن نہ پانیا۔ موسیٰ کہے میرا بھروسا، کوہ طور دھار نہ کوئے بنایا۔ محمد کہے موہے تیرا بھروسا، قدم بوسی اکو موہے بھانیا۔ پُرکھ ابناسی کہے میں دیکھاں آپ تماشا، جگ چوکڑی کھیل رچانیا۔ نانک کہے میں منگاں ساٹھا، سگلا سنگ نبھانیا۔ گوہند کہے میرا نیا آکھا، جو پچھلا لیکھا سمجھانیا۔ پُرکھ اکال کہے میں پُرکھ سمراتھا، نت نوت اپنی دھار بنانیا۔ سبج کہے میں کوئی نہیں کرنا پوجا پاٹھا، اکو تیرا اشٹ منانیا۔ کلج کہے میری اندھیری راتا، تیری سمجھ کسے نہ آئی۔ سری بھگوان کہے میں بھگتاں پتا ماتا، پوت سپوتے گود اٹھانیا۔ راتیں سٹیاں دے جاگدیاں کر کرپا دیواں اپنیاں داتاں، نام ندھان جھولی پانیا۔ لیکھ نکاواں ذاتاں پاتاں، اوچاں نیچاں میٹ مٹانیا۔ سیوا کراں بن کے راکھا، ہوکا دیواں واہو داہیا۔ رنگ رنگاں اکو ساچا، ست ستوادى کنت ہو جانیا۔ فرش بنائے دھرت ماتا، جس گھر گرگھ بیٹھے آئی۔ جنہاں دی اکو سوہنی سچی بھاشا، سوہنگ ڈھولا رہے گانیا۔ ایتھے رہے نہ کوئی بد معاشا، بدی نیکی اپنے رنگ رنگانیا۔ دھرم دوارا کھول کے پاٹا، جن بھگتاں اکو نام جھولی پانیا۔ آتم سچ سہائے کھاٹا، سہنجھنی رت نال ملانیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ موسیٰ کہے میں منگیا دان، ابن الوقت تیری سرانیا۔ ہوکا دے کے گیا پیغام، پیغمبر کر پڑھانیا۔ موسیٰ کہے میں کیتی اک کلیان، تیرے کلمے وچوں اپنا کلمہ بنانیا۔ اوس کلمے وچ تیرا ایمان، جس دی سمجھ کسے نہ آئی۔ اوہ کلمہ تیرے چرناں بیٹھاں دبیا سدا نشان، بن تیری کرپا دیکھ سکے کوئی نہ رانیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا ساچا ور، در داتے بے پرواہیا۔ محمد کہے میں دتا ثبوت، ثابت تیرا نام جنانیا۔ تت ہنڈھایا پنج تت قلبوت، کلمہ اکو اک گانیا۔ سچ درڑائے سچ محبوب، محبت تیرے نال رکھانیا۔ عرش فرش توں اچا عروج، شہنشاہ تیرا اک سمجھانیا۔ آد جگاد رہے محفوظ، بھن توڑ سکے کوئی نہ رانیا۔ کون جانے کیوں بنیا مضبوط، گھاڑت کون گھرانیا۔ میں نکا نڈھا بالا تیرا پوت، سمجھ سکا نہ رانیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا سچا ور، در تیرے آس رکھانیا۔ پیر پیغمبر کرن سجدہ، سپس جگدیش جھکایا۔ ٹھاکر سوامی تیرا بردا، بندگی اکو دے سمجھانیا۔ تیرے دوارے

کوئی نہ آوے ڈردا، بھے وچ بیٹھے مکھ لکھنیا۔ تیرا ناؤں برہم پڑھدا، رسنا جہوا گائیا۔ بھانا بھانے وچوں جردا، سر اپنے اک اٹھانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دے سچ وڈیانیا۔ تئاں دتی اک دلیل، پر بھ اگے عرض سنائیا۔ درگاہ ساچی سچ اپیل، من بے پرواہیا۔ تڈھ بن دے نہ کوئے وکیل، وکالت کرے نہ کوئے لوکائیا۔ ویلا انت دس آخیر، آخر اپنا میل ملائیا۔ کون ویلے بدلیں تقدیر، تدبیر اپنی دے جنائیا۔ اسیں بیٹھے شاہ حقیر، شہنشاہ تیری اوٹ نکائیا۔ پڑکھ ابناسی سانوں ہون نہ دیویں دیکیر، در تیرا راہ نکائیا۔ شرع تیری کڑی زنجیر، شرع نال بندھائیا۔ توں اُج اگما پیر، بے نظیر تیری وڈیانیا۔ تیرے ہتھ وڈی شمشیر، دو جہاناں ڈیرہ ڈھاہیا۔ تیرا لیکھا کھینے کاغذاں اُتے مار لیکر، قلم شاہی جوڑ جڑائیا۔ تیرا ڈھولا گائے پیر فقیر، فقرہ تیرا نام سنائیا۔ کون ویلا بھیس دھیر، مہر نظر اٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا سچا ور، ساچی کرنی آپ کمائیا۔ ساچی کرنی پر بھ کماؤندا اے۔ ڈھر دالہنا آپ سمجھاؤندا اے۔ عیسیٰ موسیٰ محمد بھو چکاؤندا اے۔ اک مارا گئی رمز، رحمت اپنی آپ کماؤندا اے۔ کلجگ اتم چکے منزل، بن پاندھی پندھ مکاؤندا اے۔ سری بھگوان بنے ہر دل، ہر جن اپنے آپ اٹھاؤندا اے۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی آپ کماؤندا اے۔ ساچی کرنی آپ کماواں گا۔ لوکات کھیل کھلاواں گا۔ نانک نرگن اک پرگٹاواں گا۔ سرگن تند ستار و جاواں گا۔ برہم مت اک درڑاواں گا۔ کلمہ اکو اک پڑھاواں گا۔ مکہ مدینہ ویکھ وکھاواں گا۔ پاک پُنیت سرب کراواں گا۔ مذہباں دیناں ڈیرہ ڈھاہواں گا۔ رمضان مہینہ ویکھ وکھاواں گا۔ شمشان بھومی بہہ کے گھات لگاواں گا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا لیکھ اک درڑاواں گا۔ ساچا لیکھ اک درڑاواں گا۔ پر بھ اپنی کھیل رچاویگا۔ ایکا جوتی نور چکاویگا۔ گوبند اپنا سُت بناویگا۔ ساچی رُت آپ سہاویگا۔ بنس سر بنس بھیٹ چڑھاویگا۔ سولاں ستر ہیٹھ وچھاویگا۔ سوہنی سیجا نال ہنڈھاویگا۔ پاتی چٹھی آپ لکھاویگا۔ حرف حروف نہ کوئے پڑھاویگا۔ سچ ثبوت آپ جتاویگا۔ محبوب اکو نظری آویگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا اپنے ہتھ رکھاواں گا۔ نرگن ہو کے کھیل کراواں گا۔ سرگن اپنا مارگ لاواں گا۔ گوبند اکو گود بہاواں گا۔ ارداسا سودھ حکم سناواں گا۔ بن کے جودھن جودھ، سورپیر آپ پرگٹاواں گا۔ پیر پیغمبراں سب دا پے جائے بھوگ، بھگون ہو کے کھیل کراواں گا۔

صدی چوڑھویں کراں سنجوگ، جگت اپنے ہتھ رکھاواں گا۔ ویکھ دکھاواں چوڑاں لوک، چوڑاں طبق پھول بھلاواں گا۔ انتم سب نوں دے کے موکھ، اپنے چرن بہاواں گا۔ گر اوتار پیر پینمبر سارے منن اسیں زردوش، دوشی جگت دکھاواں گا۔ نو نو چار رہاں خاموش، انتم رسنا ڈھولا گاواں گا۔ گر گھکھ اٹھاواں آلیوں ڈگے بوٹ، پھڑ باہوں گلے لگاواں گا۔ دو جہان جگاواں جوت، برہما وشن شو سیوا لاواں گا۔ کر پرکاش نرمل جوت، اندھ اندھیر گواواں گا۔ میری کوئی نہ کرے سوچ، میرا سوچ سمجھ اپنی کار کماواں گا۔ جو درشن رہے لوچ، تنہا اندر وڑ کے کُنڈا لاہواں گا۔ بنک دوار بناواں کوٹ، سچ محل اک سہاواں گا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی کھیل اک دکھاواں گا۔ ساچی کھیل اک دکھائے گا۔ پر بھ اپنی دیا کمائے گا۔ نرگن نور زویر پرگٹائے گا۔ کلجک ویکھے کوڑا قہر، امرت میگھ اک برسائے گا۔ کرے کھیل گنی گیسر، گہر گیسر آپ ہو جائے گا۔ دو جہاناں کرے سیر، سیر گاہ اکو اک دکھائے گا۔ پر م پڑکھ دی اکو وگے لہر، نام دھارا آپ چلائے گا۔ دین مذہب ذات پات بوٹا کوئی نہ رہے زہر، ظاہر اپنا حکم ورتائے گا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، عیسیٰ موسیٰ سن محمد، حمد اکو اک جنائے گا۔ حمد اک سنائے حافظ، نابینا اپنی کار کمائیا۔ ویلے انت نہ ہوون دیوے غافل، غفلت سب دی دے مٹائیا۔ سرشٹ سبائی سمجھے پاگل، جن بھگت کہن بے پرواہیا۔ دو جہاناں کرے عادل، عدالت اکو اک لگائیا۔ ویکھاں کھیل مقتول قاتل، قتل گاہ اکو اک پرگٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دیونہار وڈیائیا۔ عیسیٰ موسیٰ محمد گئے جھک، قدم قدم تیری سرنائیا۔ کون ویلا گودی لیں چک، پر بھ اپنے انگ لگائیا۔ نت درشن کریئے اٹھ، لوچن نین خوشی منائیا۔ پچھلا پینڈا جائے نک، آگے وچے نام ودھائیا۔ توں دوہاں توں ہوویں اک، اک توں انیک روپ وٹائیا۔ اپنا لیکھا دیدے کھت، کھت ساڈے وچ چھپائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دے مان وڈیائیا۔ پروردگار اک حروف، تیاں انتر دے لکھائیا۔ اس دے نال رہنا مصروف، ساچا حکم سنائیا۔ میرے نام دا اک ثبوت، سچ ساچا نظری آئی۔ ناتائے جگت قلبوت، کلمہ نبی بھل نہ جائیا۔ ست ستوادی ملے آپ محبوب، مہروان ہوئے سہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیوے مان وڈیائیا۔ تیری وڈیائی اک دو، نرگن سرگن نظری آئی۔ سرگن کرے نرگن لو، نوری نور نور پرگٹائیا۔ نرگن سرگن

جائے ہو، ہوکا نام سنائیا۔ تیرا بھو نہ جانے کو، بے پرواہ بے انت تیری شہنشاہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دو اک تیری وڈیائیا۔ دو اک دا کی پر بھ میل، زرگن دھار چلائی۔ سچ دس اپنا کھیل، خالق خلق کون رنگ رنگائی۔ کرپا کر سجن سہیل، سچ مت دے درڑائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیوے مان وڈیائیا۔ تنہا لیکھا دئے لکھ، ہر لکھنہار زرنکارا۔ دو اک دا بھو انڈٹھ، جانے پروردگار۔ سب نوں ستا دے کرپٹھ، نظر نہ آئے وچ سنسار۔ کلجگ انتم کرے ہت، ظاہر ظہور ہو اُجیارا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل سچ سِکدارا۔ ساچی کھیل کرے پر بھ ایک، اکو وار جنائی۔ کلجگ انتم دھرے بھیکھ، بھیکھی اپنا روپ وٹائی۔ پہلوں گوبند پورا کرے لیکھ، دو اک جوڑ جڑائی۔ پہلی اگی نور دسمیش، دس دسمیشی دھار چلائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ عیسیٰ موسیٰ محمد تیری منگ، ایکنار پور کرائیا۔ ساچی سکھی چاڑھ رنگ، کلمہ اک پڑھائی۔ اندر وڑ کے دے اند، رس ساچا لکھ چھہائی۔ زرگن چمکے چو دھویں چند، چند چو دھویں نین شرمائی۔ ست ستوادی دیوے گنڈھ، اپنے نال بندھائی۔ ساچی وست دیوے ونڈ، امولک آپ ورتائی۔ دئی دوتی ڈھاہ کندھ، بھانڈا بھرم بھٹائی۔ گر اوتار پیر پیغمبر نال ملائے سبناں سنائے سچا چھند، سوہنگ راگ الائیا۔ دین دیال بن بخشند، بخشش دئے کمائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، تہاڈی کرنی تہاڈی جھولی پائی۔ تہاڈی کرنی پروردگار، ہر کرتا جھولی پائیندا۔ ہر سنگت وچوں کرپار، ایکا اگی آپ پرگٹائیندا۔ جس اگی دا میلا وچ سنسار، زرنکاری آپ کرائیندا۔ گوبند پتراں نال کرے پیار، پتا پوت کھیل کھلائیندا۔ اتر پورب پچھم دکھن دسے اکو دھار، چاروں گنٹ کھوج کھوجائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی آپ کمائیندا۔ محمد سکھی دیواں دس، تیرا حال جنائی۔ تیری اُمت تیرے رہی نہ وس، واسطہ تیرے نالوں تڑائی۔ حقیقت کسے نہ جانی حق، حق سمجھے کوئی نہ رائیا۔ کرے کھیل پرکھ سمرتھ، سمرتھ ہتھ وڈی وڈیائیا۔ اٹھ ویکھ تیتوں دکھاواں اٹھ، گڑھی چمکور وجے ودھائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دیونہار وڈیائیا۔ محمد اٹھ کھول پلک، پروردگار آپ جنائی۔ آپ دکھائے جس اپائی خلق، ہر کرتا نور الاہیا۔ اُس دا اکھاں نال کر درس، تیری دید رہیا جنائی۔ ایسے کر کے پیا فرق، فرد جرم رہیا لگائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ

دیونہار وڈیاںیا۔ محمد ویکھ گڑھی چمکور، چمکے نورِ الہیہا۔ نیز نال تک لے غور، گہر گمبھیر رہیا سمجھایا۔ سب دی میرے ہتھ ڈور، تند اکو اک بندھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دیوے مان وڈیاںیا۔ گڑھی چمکور تک نظارہ، محمد نیناں نیر وہاںیا۔ طوبیٰ طوبیٰ پروردگارا، انت غفار تیری سرناںیا۔ ہاہاکار کر کے مارے نعرہ، اچی کوک کوک سناںیا۔ میں تلیا تیرا گوبند اک سٹ دُلا را، جس نوں اپنی انگلی لایا۔ میری اُمت آیا پاسہ ہارا، جو جھگڑا کرے بن لوکانیا۔ تیرا سور پیر اک دُلا را، تیرے بھانے وچ سمانیا۔ جس ساچے پتراں کیتا پیارا، تیرے در رہیا گھلایا۔ گھوڑی چاڑھ اجیت جھجھارا، میری دتی جڑ اُکھڑاںیا۔ اگے دے نہ کوئی کنارہ، نیا شوہ دریا رڑھایا۔ اوہ اکیاں دا سردارا، اوہ اکیاں دا لاڑا، اوہ اکیاں دا پیارا، اپنی کرنی رہیا کمایا۔ حکمے اندر میٹوں دتا اشارہ، بن شرع دتا سمجھایا۔ ویہہ سو ویہہ بکرمی کراں کھیل نیارا، چھبھی پوہ جوتی جوت نال ملایا۔ جن بھگتاں لا اک اکھاڑا، ساچی مجلس رہیا بناںیا۔ پوت سپوتاں کراں پیارا، پتا پوت گود اٹھایا۔ مان دیواں دوجی وارا، دوزخ بہشت دوہاں ڈیرہ ڈھاپیا۔ اکیاں اگے کر سکدارا، ساچے پوڑے دیاں چڑھایا۔ اجیت جھجھار دا اک منارا، بن جھو جیاں اپنے لیکھے لایا۔ دین مذہب دا پار کنارہ، کوڑی کریا ڈیرہ ڈھاپیا۔ تیری اُمت میرا نعرہ، کلمہ اک سناںیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، پچھلی آشا پور کراںیا۔ گڑھی چمکور لئی تک، تقویٰ تیرے اُتے رکھایا۔ صدی یسویں دیدے حق، محمد نیوں نیوں رہیا سناںیا۔ میں دیکھاں اپنی اکھ، عیسیٰ موسیٰ نال ملایا۔ ویکھو کھیل پُرکھ سمرتھ، مہروان ہوئے سہانیا۔ بھگت دُلا رے اپنے رکھ، رکھیا کرے تھاؤں تھانیا۔ اکیاں کولوں لیکھا چکایا اٹھ سٹھ، اکیاں کولوں پچھلا گھاٹا پور کراںیا۔ دونوں وچ بنایا اپنا ہٹ، سچ و نجارا رُپ وٹایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا سچا ور، ہر جن دیوے مان وڈیاںیا۔ عیسیٰ موسیٰ محمد کہن پر بھ تیری دھار اچرج، اکو نظری آںیا۔ دھن بھاگ توں ملیا وچھرت، وچھڑے لئے ملایا۔ کلج کوڑی کریا میٹے عیشو عشرت، عاشق معشوق تیرا رُپ نظری آںیا۔ تیرے درتے تیری دے فطرت، عبرت تیرا رُپ وٹایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دینی مان وڈیاںیا۔ تیری وڈیائی دُھر دی اکی، اکل کل اکھوایا۔ جگت جہان دے نکی، سری بھگوان رہیا صلاحیا۔ ہتھ رکھایا تنہاں پٹھی، پشت پناہ اک جنایا۔ لکھ چوراسی جنہاں جتی، در تیرے سو بھاپایا۔ دھن بھاگ

ویہ سو ویہ مٹی، بکری اپنا راگ الایا۔ گوہند تیری لیکھے لگے چٹھی، جو ماچھو واڑے گیا لکھایا۔ لوکات ہور کسے نہ ڈٹھی، گیانی دھیانی سمجھ کسے نہ آئی۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ چٹھی وچ پرہ رہ گئی اک بات، جیسہڑی صاحب نہ اے سمجھایا۔ لیکھا لکھدے نال قلم دوات، نہ کو میٹے میٹ مٹایا۔ تیتوں دسیا اک وار حالات، حالت اپنی آپ جنایا۔ میری کدے نہ ہووے وفات، جنم مرن گیز نہ کوئے رکھایا۔ تیرے نال جڑیا رہے نات، دوجی لوڑ رہے نہ رانیا۔ تُو ہی پتا تُو ہی مات، ماتا بگری تیری سیو کمایا۔ تُو ہی صفت تُو ہی ذات، ظاہر ظہور تُو ہی نظری آئی۔ تُو ہی راگ تُو ہی تُو ہی گائی تیری گاتھ، دسم گرنتھ گرنتھ پنٹھ سمجھ سکے نہ رانیا۔ جس دے وچوں تیرا نکلے پاٹھ، تس پاٹھ وچوں تیری صفت صلاحیا۔ میری اکو پوری کر خواہش، خالص تیتوں رہیا جنایا۔ تیرا بھگت تیرا ناؤں گائے سواس سواس، اکو تیرا اشٹ منایا۔ میں اتم گیا آکھ، پُرکھ اکال داتا بے پرواہیا۔ اتم دیوے سرب نجات، مہر نظر اٹھایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی دے مان وڈیایا۔ دے دے وڈیائی گوہند ٹھا کر، ہر گوہند منگ منگائیدا۔ گہر گہیر ڈونگھے ساگر، تیرا انت کوئے نہ آئیدا۔ غریب نمائیاں دیویں آدر، سمجھ تیری جھولی پائیدا۔ تُوں کرتا میرا کریم قادر، قدرت تیرا روپ وکھائیدا۔ دُھر درگا ہی تیرا عادل، عدل اکو موہے بھائیدا۔ کلج لیکھا دینا بدل، بدلی تیری رحمت وچ جنائیدا۔ میری پوری نہ ہووے منزل، مقصود تیرے نال رکھائیدا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا سچا ور، در تیرے منگ منگائیدا۔ میری منگ تیری ٹیک، ٹکا تیرے نام لگایا۔ زرگن آویں دھر کے بھیکھ، بھیکھادھاری روپ وٹایا۔ بھگت بھگوان لئیں پیکھ، بن اکھاں نین کھلایا۔ زرگن ہو کے کریں ہیت، ساچا سنگ نبھایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، آپے رکھیں چھایا ہیٹھ، سر اپنا ہتھ ٹکایا۔ سر ہتھ رکھ بھگوان، پاربرہم برہم تیرا روپ نظری آئی۔ نہکرمی کرنا اپنا کم، کرم کانڈ ڈیرہ ڈھاپیا۔ کلج بیڑا دینا بنھ، بندھن اپنا نام رکھایا۔ گرسکھ چکاؤنا ساچا چن، چند چاندنی جوت رُشنائیا۔ ساچا دینا نام دھن، انمنگی دست آپ ورتایا۔ اکو راگ سناؤنا کن، ڈھولا اکو اک جنایا۔ میں تیرا بردا جاواں بن، بن سیوک سیو کمایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا سچا ور، در ویکھاں چائیں چائیا۔ تیرا در ویکھن دا چاؤ گھنیرا، میرے انتر وجے ودھایا۔ پاربرہم

تیرا دیکھاں کھیڑا، جس دوارے توں ہی نظری آئی۔ ذات پات نہ رہے جھیڑا، جھگڑا کرے نہ کوئے لوکائی۔ اوتھے تیرے بھگتاں لگے ڈیرہ، دوجا رہن کوئے نہ پائی۔ سارے کہن توں میرا میں تیرا، تیرا میرا اکو روپ نظری آئی۔ اوس ویلے گوہند کہے گرسکھ میرا چیرا، چیللا گرسکھ ہر گوہند نظری آئی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا سچا ور، رت سہنجی اک سہائی۔ رت سہاونی ست سہنجی، سوبھاونت تیری وڈیائی۔ تیرا روپ جوت آد زنجی، زرگن زویر کار کمائی۔ تیرا کھیل درد دکھ بھے بھنجی، بھوساگر پار کرائی۔ تیری چرن دھوڑ ساچا مجھی، دُرمت میل دھوئی۔ تیری سنگت ہر سنگت روپ سجنی، سجن ساچے لئیں ملائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچا دینا دھر دا ور، تھہ بن سمجھ نہ کوئے سمجھائی۔ تھہ بن سمجھ نہ آوے کوئے، لیکھا سکے نہ کوئے جنائی۔ تھہ بن بھو نہ جانے کوئے، پڑدہ سکے نہ کوئے اٹھائی۔ تھہ بن اٹھائے نہ کوئی سوئے، نیترا آکھ نہ کوئے کھلای۔ تھہ بن کوئی نہ دیوے ڈھوئے، دھر دی دات ورتائی۔ تھہ بن امرت کوئے نہ چوئے، پنج پیار نہ کوئے بنائی۔ تھہ بن گرسکھاں پیار وچ کوئے نہ روئے، پنجے بھیٹ نہ کوئے چڑھائی۔ تھہ بن میرا کوئی نہ ہوئے، کوٹن آ آگئے واہو داہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ کرنی آپ کمائی۔ تیرے جوگا ہو یا داس، ہر گوہند آکھ جنائی۔ اکو وار کری ارداس، دوجی وار نہ منگ منگائی۔ نت نوت وساں تیرے پاس، سگلا سنگ رکھائی۔ میری پوری کرنی خواہش، ویہہ سو ویہہ بکرمی گئی آئی۔ گر اوتار پیر پیغمبر سارے کھڑے اُداس، ویکھن نیتزنین اٹھائی۔ سیری بھگوان کی کوئی سنیہڑا دیوے آکھ، دھر فرمانا اک جنائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ ساچی کار کمائی۔ میری منسا پور آس، پر بھ پورن تیری وڈیائی۔ ہوں بالک نڈھا سیوک داس، چاکر روپ وٹائی۔ جگ چوکڑی رکھی آس، نت نوت دھیان لگائی۔ اک وار دے شاباش، سر میرے ہتھ لگائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا سچا ور، تیری وچدی رہے ودھائی۔ شاباش کہہ کے آکھ پر بھ، گوہند دیاں وڈیائی۔ سنت سہیلے تیرے سب، گرسکھ گود بہائی۔ آگے جنم مرن دی چکی حد، حالت سب دی دتی بدلائی۔ جو پچھے پچھے دتے چھڈ، سو آگے آگے لئے لگائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ گوہند کہے میں نہ مٹاں، پر بھ دساں سچ جنائی۔ اوہ ویکھ رولا پاؤندا دھنہ، اچی کوک کوک سنائی۔ گوار

جٹ کہے پُرکھ اکال بیٹھا ہو کے اٹھا، جگت نیز نظر کوئے نہ آیا۔ ناما کہے میرے ہتھ جس پھڑایا چھٹا، سو چھری چھن رہیا چھہایا۔ کبیر جولہا آیا بھٹا، دُور دُراڈا پندھ مُکانیا۔ رُوداس چمار کہے میرا مُٹیا اہے نہ سلا، براہمن لیکھا رہیا نہ رانیا۔ گر اوتار پیر پینمبر سارے کہن اکتھا کر لو ہلا، اکو وار بل دھرائیا۔ دُور دُراڈی وینہدی آوے رانی اللہ، سجدہ کر کر سیس جھکایا۔ پُرکھ ابناسی ہو مہروان سب نوں کہے میرے گر سکھاں پھڑ لو پلا، جنہاں تہاڈی یاد میٹوں کرانیا۔ سُنیا پر بھ بن کے آیا جھلا، نرگن سرگن سمجھ کسے نہ پانیا۔ کریا پرکاش ماٹی کھلا، پنچ تت وٹی ودھانیا۔ میں لیکھا یاد کراواں جو کیتا نال ڈلا، مالوے بن قلموں دتا لکھانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ سد دیوے مان وڈیانیا۔ ڈلے کر اوہ دھیان، ہر ساچا سچ جنانیندا۔ جس ویلے اڈھی میان وچوں کھچی کرپان، پھڑ ہتھاں ونڈ کرانیندا۔ ایہہ کلغی والے دا اوہ نشان، بن کلغی والے سمجھ کوئے نہ پانیندا۔ تیرے دسن چوتھے جگ جوان، میرا جوان نظر کسے نہ آئیندا۔ ڈلے منگیا اکو دان، نیوں کے چرنی سیس جھکائیندا۔ کرپا کر مہروان، مہر تیری اپنی جھولی پانیندا۔ پُرکھ ابناسی کہے توں شیطان، گو بند تیرے نال ناتا جڑائیندا۔ جنہاں وچ وسے بھگوان، بھگوان اپنی کار کمانیندا۔ تیرا جنم دیواں وچ جہان، اگنی سکھی اپنی دھار بندھائیندا۔ اوہ سکھی دا جھلے سچ نشان، جس داراہ ویہہ سو ویہہ مات تکانیندا۔ ایہہ کسے نہ لکھیا بیان، شبد اشارے نال پڑھائیندا۔ اوہ سکھی ہوئی پردھان، جنہاں چھبھی پوہ اپنا رنگ رنگائیندا۔ جنہاں آگے گو بند ست بنے بلوان، ساچی سیوا آپ سمجھائیندا۔ اگنی سکھ اٹھ اٹھ کے ہر سنگت پچھے چلے جان، پہریدار آپ بنائیندا۔ سارے مل کے سارے پھیر گان، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جس دارا کھا اکو نظری آئیندا۔

گرگھیاں گرگھ پہریدار، چاروں گنت سیو کمانیا۔ نیتروکھ کے رائے دھرم رووے زارو زار، دُور دُراڈے دئے ڈہانیا۔ پتر گپت سب دے لیکھے لئے پاڑ، کہے میری چلے نہ کوئے پترانیا۔ لاڑی موت کھلی گت رہی دکھال، مینڈھی سیس نہ کوئے گندا نیا۔ جردوت ہوئے بے حال، بھجن واہو داہیا۔ چیکاں مارے کوئے کال، آپ اپنا رہیا مٹانیا۔ سارے کہن چلو چل کے کریئے اک سوال، پر بھ آگے سیس جھکایا۔ پچھلی مسل دینے دکھال، جو

ساڈے ہتھ پھڑائی۔ سنجگ تریتا دواپر کلجگ اسماں سیوا کیتی کمال، تیرے حکمے اندر سیو کماںیا۔ انت ویکھ ساڈا حال، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر لئے اٹھائی۔ روندے کُراؤندے آؤندے در، چیک چھاڑا رہے پائی۔ دروازوں باہر گئے کھڑ، اگے لنگھ کوئے نہ آئی۔ منہ دے بھار ڈگے در، باہوں پھڑ نہ کوئے اٹھائی۔ اگنی نال رہے سڑ، امرت میگھ نہ کوئے برسائی۔ سارے ڈھولا رہے پڑھ، ساچا راگ الائی۔ پر بھہ اسیں جیؤندے گئے مر، ساڈی کرنی کم کسے نہ آئی۔ اسیں کیسوں لیتے پھڑ، پھڑ دیئے کس سزائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی سکھیا دئے درڑائی۔ صاحب سنگر سدا دیال، مہروان دیا کماںیا۔ سارے آؤ میرے لال، اگے اشارے نال منگائی۔ اپنا نیڑے آ کے دسو حال، دُور کوک کیوں گر لائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، در دروازوں اگے لئے بلائی۔ در دروازوں اگے آؤ لنگھ، سو صاحب آپ جنائی۔ اگے لنگھ کے ویکھو منگدے منگ، دوئے جوڑ سیس جھکائی۔ تیرا سوہنا دے پلنگ، جس اُتے ڈیرہ لائی۔ ایٹھے کوئی نہ رہے گھنڈ، مان ابھمان نہ رُپ جنائی۔ اسیں خوش ہوئے ویکھ کے تیرے گرگھ سچے چند، چاروں کُنٹ کرن رُشائی۔ سانوں ویکھ کے پئی ٹھنڈ، اگنی تت رہیا نہ رائی۔ ساڈا لیکھا لگا پندھ، پچھلی واٹ کم کسے نہ آئی۔ جنہاں چاروں کُنٹ تیرے نام دا گایا چھند، سوہنگ ڈھولا رہے گائی۔ ساڈی اوہناں اگے منگ، فریاد رہے سنائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دینی مان وڈیائی۔ دیواں وڈیائی وار اک، اکو وار سمجھائی۔ تہاڈے ساہمنے لیکھا دتا لکھ، لکھیا لیکھ نہ کوئے مٹائی۔ ایہہ گوہند دے سچے سکھ، جنہاں ساچی سیو کماںیا۔ ایہہ بھگت بھگوان نال کرن ہت، ہتکاری رُپ وٹائی۔ اینہاں اندر وسیا چت، جگت ٹھگوری کوئے نہ پائی۔ اینہاں دا لہنا دینا نجھٹھ، سر اپنا ہتھ ٹکائی۔ اگے لگن نہیں دینی پٹھ، میری کرپا نال تہانوں ساریاں نوں گئے جت، دھرم رائے پتر گپت تہاڈا لیکھا کم کسے نہ آئی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیوے مان وڈیائی۔ دھرم رائے کہے میں سیس نو اؤندا ہاں۔ پتر گپت کہے میں دھوڑی ٹکا لاؤندا ہاں۔ در آ کے بھل بخشاؤندا ہاں۔ دھن بھاگ میں ویکھی اُچی کُل، جس کُل وچ تیرا بھگت رُپ دکھائیندا۔ در آیاں پاؤنا مل، قیمت تیرے ہتھ پھڑائیندا۔ اینہاں چرن پریتی جانا گھل، ہوں گھولی گھول گھمائیندا۔ خوشیاں نال ہلاواں بل، دنداں نال صفت صلاائیندا۔ ایہہ گوہند بھلو اڑی موئے بھل، پت ڈالی مہکائیندا۔ ایہہ دیک کدی نہ

ہویا گل، جنہاں جوتی نور نال چکائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی آپ کمائیندا۔ ساچی کرنی آپ کمائیا۔ پُرکھ ابناسی دیا کمائیا۔
 چترگُپت دے ودھائیا۔ رائے دھرم خوشی دکھائیا۔ لاڑی مَوّت سیو کمائیا۔ رسنا کہے تیری کھیل بے پرواہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
 جس اچرج ریت چلائیا۔ تیری اچرج ریت اوئی اے۔ تیرے باغ دی مہکی کلی اے۔ بن کے اکو ول چھلی اے۔ تیری جوت اکو بلی اے۔ جوتی جوت
 سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کیتی کھیل اک اوئی اے۔ تیری کھیل اوڑی دس دی اے۔ تیری جوت نہ کسے اُتے دس دی اے۔ آد جگاد جگ چو کڑی
 جن بھگتاں لیکھ لکھدی اے۔ بن بھگتاں جائے اونتری، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچی کرنی آپے آپ نچھدی
 اے۔ رائے دھرم اُٹھ کر دیدار، تیتوں خوشیاں نال کرائیندا۔ چترگُپت اُٹھ پیکھ نیتز حال، نظارہ اک جنائیندا۔ لاڑی مَوّت در دے بہال، تیری سیوا سچ
 سمجھائیندا۔ ایہہ سوہنے سجن میرے یار، جنہاں اپنے رنگ رنگائیندا۔ انہاں وچوں پرگٹ ہووے گوہند دھار، گر شبد روپ وٹائیندا۔ شبد جوت کرے
 پیار، جوتی جاتا آپ اکھوائیندا۔ چاروں گنٹ پہریدار، دہ دشا روپ دکھائیندا۔ گرگھ سجن کر پیار، طرح طرح نال سمجھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر،
 آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی کار کمائیندا۔ ساچی کرنی کھیل اپار، ہر کرتا آپ کرائیا۔ چار گنٹ کھڑی گلزار، پُرکھ اکال آپ مہکائیا۔ اکیاں اکیاں نال
 پیار، ایکنکار رہیا بندھائیا۔ جے آگے ویکھو نظری آئے سر جنہار، پچھے تلو گوہند سیو کمائیا۔ سنگت دوہاں دے وچ بیٹھی ادھ وچکار، خطرہ خوف رہیا نہ
 رایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ مہر نظر کرے ہر داتا، اپنی دیا کمائیندا۔ بھگت وچھل ہر پُرکھ بدھاتا، بدھ ساچی
 سچ جنائیندا۔ زرگن سرگن جڑیا ناتا، نہ کوئی توڑے توڑ تڑائیندا۔ پُرکھ اکال نیا آکھا، گوہند بیننتی پور کرائیندا۔ پچھلا پورا کیتا گھانا، دادھا جھولی پائیندا۔
 جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی کار کمائیندا۔ پچھلا گھانا ہویا پورا، ہر سنگر آپ کرائیا۔ سنگت دوارے حاضر حضورا، زرگن اپنا ویس
 وٹائیا۔ پندھ مکایا نیڑ دورا، دور دواڈا چل کے آئی۔ کوڑی کریا ہونجھیا کوڑا، دُرمت میل دھوائیا۔ اپنا قول کرے پورا، کیتا قول بھل نہ جائیا۔ جوتی
 جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر سنگت دیوے وڈیائیا۔ ہر سنگت تیرا سنگر راکھا، راکھی دوس رین کرائیا۔ میری پریتی جوڑ ناتا، رنگ اپنا دے

رنگائیا۔ اِکُو سب نے مَنّا آکھا، ہر سنگت مَنّا بھین بھائیا۔ گُرسکھ ہو کے رُوپ دھرے نہ کوئی نار کمذاتا، من مت نہ کوئے پرنائیا۔ گھر بیٹھیاں سب دیاں پوریاں کرے آساں، جو بیٹھن دھیان لگائیا۔ راتیں سُنّیاں پندھ مکائے واٹاں، آوے جاوے واہو داہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں دیوے مان وڈیائیا۔ جن بھگتو سُنو لاکن، ہر سنگر آپ سُنّیائیا۔ بن ونجھ مہانیوں بیڑا دتا بنھ، چپو اپنا نام لگائیا۔ بن کے دُھر درگاہی جننی جن، ہر جن ساچے گود اٹھائیا۔ لیکھے لگا خاکی تن، جو گُرکھ گُرسکھ در آئے درشن پائیا۔ چار کُنٹ دہ دشا چمکدا نوری چن، ہر جن ہر آپ چمکائیا۔ رسنا جہوا مل اِکیاں نال ہر سنگت کہو دھن دھن، دھن پر بھ دھن تیری وڈیائیا۔ تہاڈے پچھے سری بھگوان تہاڈا آکھا لیا من، کیوں بیٹھے تسیں بھلائیائیا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنو بھگوان، خوشیاں نال دیوے دان، سب دی جھولی آپ بھرائیا۔

★ ۲۷ پوہ ۲۰۲۰ بکرمی جیٹھووال دربار وچ ★

نام جوتی پیو بھنگ، بھنگڑا ویکھے لوکائیا۔ جس دا چڑھے انوکھا رنگ، رنگ نظر کسے نہ آئیآ۔ نچھے ٹیپے بن ملنگ، خوشیاں تال وجائیا۔ جگت دوار یوں آگے لگھ، گھر اپنا ویکھ وکھائیا۔ جس گرہ کھیل سورا سربنگ، نرگن کرتا رہیا کرائیا۔ دوس رین اک انند، انند آتم وچوں پرگٹائیا۔ کر پرکاش نورانی چند، جوتی دیپ ڈگمگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی بھنگ اِکو اک سمجھائیا۔ ساچی بھنگ نام نُماری، بن رگڑیوں رگڑا دئے لگائیا۔ آتم پر ماتم ٹٹی گنڈھ یاری، یاراں اِکو گھر وکھائیا۔ محل اٹل سوہے تن مناری، بنک وجے اِک شنوائیا۔ نظری آئے نرگن نرکاری، نرکار سچا شہنشاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جس اِکو بھنگ پیائیا۔ پیو بھنگ لاؤ رگڑا، ڈنڈا کونڈا نظر کوئے نہ آئیآ۔ جس پیتیاں آون جاون کئے جھگڑا، ناتا چھٹے جگت لوکائیا۔ رائے دھرم نہ لئے بدلہ، آگے دیوے نہ کوئے سزائیا۔ گُرکھ چڑھے اپنی منزلا، سنت گھر ویکھن چائیں چائیا۔ جس گھر ہووے اِکو عدلا، انصاف اپنا آپ سمجھائیا۔ پی بھنگ نہ ہووے پگلا، پاگل پن پرے ہٹائیا۔ گھر سنے چار منگلا، گیت سہاگی ڈھولا گائیا۔ پھیر جے لیکھا بچھو اکلا، آگے چنگی

طرح سمجھائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھنگ اکو اک سمجھائی۔ پیو بھنگ چڑھے مستی، مست دیوانہ روپ وٹائی۔ جس پیتیاں نظری آئے اکو ہستی، ہست کیٹ روپ نہ کوئے دکھائی۔ کایا مندر سوہے بستی، گھر ساچے و بے ودھائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی بھنگ اک پیائی۔ پیو بھنگ پھڑ پیالہ، ساچا کاسہ اک سمجھائی۔ جس وچ وسیا دین دیا، زرگن اپنا آسن لائی۔ جس پیتیاں ناتاٹے کال مہاکالا، جگت جنجالا توڑ تڑائی۔ اوس بھنگ دا دیواں حوالا، جیہڑی بھنگ پوست ڈوڈیاں وچ کدے نہ آئی۔ جس دے پیون داراہ سکھالا، سنگر پورا دئے سمجھائی۔ پچھلا کوئی کہن دا نہیں حوالا، حالت وینہدیاں دئے بدلایا۔ کی کرے وچاری بہنگم چالا، جنہاں اپنی گود بہائی۔ سو گرگھ گرگھ بھگت بھگوان سکھنڈ بیٹھن سچی دھر مسالا، آگے پنڈھ نظر کوئے نہ آئی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی مستی مست امست اپنے نام چڑھائی۔ بھنگ کہے میں بڑی چلاک، اپنے وچ رکھاں وڈیائی۔ سادھاں سنتاں وچ رلایا خاک، منہ دے بھار سٹائی۔ بن تیری کرپا کوئی نہ کھولے تیرا تاک، تاڑی تیرے نال نہ کوئے لگائی۔ سب نوں لگی جھوٹھی چاٹ، رسنا جہوا سواد بنائی۔ جو آئے پر بھو تیرے گھاٹ، تنہاں لیکھا رہے نہ رائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جس جن دیوے اپنا رس، رس اکو اک سمجھائی۔ بھنگ کہے میرا ویکھو گھوٹا، رگڑا رگڑے نال بندھائی۔ جیہڑا میٹوں پی کے ہویا موٹا، راتیں سٹیاں سرت بھلائی۔ سکھنڈ دوار یوں کیتا کھوٹا، قیمت آگے نہ کوئے رکھائی۔ کی ہویا جے کایا بھریا لوٹا، انتر منہ دے بھار رڑھائی۔ جہاں چر اندر جگے نہ زربل جوتا، سچ سروپ نہ کوئے سمائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھنگ خُماری اکو اک دکھائی۔ اک بھنگ بن کوئڈے ڈنڈے، اپنا رس دکھائی۔ اک بھنگ جن بھگتاں نال ہنڈھے، ساچا سنگ نبھائی۔ اک بھنگ پر بھ نالوں ٹٹی گنڈھے، آتم پر ماتم جوڑ جڑائی۔ اک بھنگ جگت سادھ کیتے مارن کھنڈے، ٹکراں ساہناں وانگ لگائی۔ اک بھنگ پریم پریتی گھر گھر وٹدے، ہر جن ساچے میل ملایا۔ اک بھنگ مور کھاں چکی پھردی کندھے، جوں بھاوے توں رہی بھوئی۔ اوس بھنگ تے پر بھو کدی نہ منے، جو بھنگ نکلیاں نال منگائی۔ گرگھ سجن اوہ چنگے، جو پی نام بھنگ اٹھے پھر تاڑی لائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا سچا ور، رس اپنا نام دکھائی۔

آسا پُنی ہوئی شانت، گر اوتار رہے جس گائیا۔ کرپا کری پر بھ ٹھا کر آپ، مہروان ہو یا سہائیا۔ پورب لیکھا کر بے باق، لہنا دینا دتا مُکائیا۔ سچ دوارے کر اتفاق، میل ملاواں سچ سُبھائیا۔ پورا کر بھوکھت واک، گو بند اک دے وڈیائیا۔ آپ ملا اپنی ذات، ذات ذات وچ رکھائیا۔ نرگن ہو کے کھولیا تاک، طاقتور پردہ لاہیا۔ سچ سنائی اِکوبات، مہما اکھ کھ پر گٹائیا۔ پورب جنم دی مگی واٹ، اگے پندھ نہ کوئے پائیا۔ میٹ رین اندھیری رات، سچ نور کرے رُشنائیا۔ پیر پیغمبر جو گئے آکھ، سو پوری دتی کرائیا۔ لہنا چکھیا مستک ماتھ، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ بچھلا لہنا دینا مُکا، مگی وست پرائیا۔ کرپا کری آپ خُدا، مہر نظر اِک ٹکائیا۔ دوجا ناتا دتا چُھدا، اِکو گھر رہیا دکھائیا۔ ساچا مندر دتا سہا، محفل اپنا نام سنائیا۔ کاغذ شاہی لہنا دتا چُکا، قلم کرے نہ کوئے وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیونہار وڈیائیا۔ حساب بے باق کیتا آپ، لیکھا کوئے رہن نہ پائیا۔ جس نوں عیسیٰ موسیٰ مٹیا باپ، سو بے نظیر ہوئے سہائیا۔ جس داناک گو بند دسیا جاپ، سو جگ جیون داتا ویس وٹائیا۔ جس جگ چو کڑی دتے تھاپ، سچج تریتا دوا پر کلج ناول رکھائیا۔ جس دا کھیل آد جگادی پاک، پتت پاپی لئے ترائیا۔ کر کھیل پُرکھ سمراتھ، سمرتھ اپنی دھار دکھائیا۔ نرور ہر کے کھول آنکھ، آخر اپنا میل ملائیا۔ ساڈے سب دے خالی کر کے ہاتھ، چاروں گنٹ رہیا دکھائیا۔ نہ کوئی رہیا تریلوکی ناتھ، ناتھ انا تھاں لئے اٹھائیا۔ نہ کوئی رہیا پوجا پاٹھ، رسنا جہوا ڈھولا کوئے نہ گائیا۔ نہ کوئی رہیا تیرتھ تاٹ، تٹ کنارہ ویکھ دکھائیا۔ کرپا کر کے کھولیا ہاٹ، در دوارا سو بھاپائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیوے مان وڈیائیا۔ لیکھا ملیا انتم آن، انتشکرن نظر کوئے نہ آئیا۔ کرپا کھیل سری بھگوان، دوجا سنگ نہ کوئے رکھائیا۔ ساڈے اُتے کرے نہ کوئی ایمان، ایمان پر بھ دی جھولی پائیا۔ نیتز روندی ویکھی انجیل قرآن، بائبل رو رو دے دُہائیا۔ ساڈا پیٹڈا مگیا آن، مگی حد پرائیا۔ جس نے ساچا دتا نشان، سچ نشانہ اِکو اِک جُھلایا۔ جس دا گیت گا گا تھگی بناں زبان، زیر زبر نال ملائیا۔ الف یے ہوئی حیران، حالت اپنی رہی جنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ بے پرواہ کھیل اپارا، ہر کرتا آپ کر ایندا۔ نرگن لے چوویاں اوتارا، چاروں گنٹ ویکھ دکھائیا۔ متھے ٹکاؤن دی گئی بہارا، بہیل ہو کے سرب سنائیا۔ مندر مسجد شو دوالے مٹھ وڑن دا گیا نظارہ، نرگن

نظام آپ بدلائیندا۔ تیرتھ تہ نہاون دا گیا سہارا، کنارہ اکو اک جنائیندا۔ گوپی کاہن پنچن دا گیا اکھاڑا، ساچی سخی گرگھ روپ وٹائیندا۔ ناتا ٹٹیا کوڑے یاراں، یاری اپنے نال بندھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی آپ کمائیندا۔ ساچی کرنی کرے کرتار، اپنے ہتھ رکھی وڈیائیا۔ سب دا لیکھا دتا نوار، نوازش رحمت آپ کمائیا۔ گزارش کرن گرو اوتار، دوئے جوڑ واسطہ پائیا۔ سفارش کرینے نہ کسے دی وچ سنسار، آگے سنگ نہ کوئے نبھائیا۔ ویہہ سو ویہہ بکرمی چھبھی پوہ تیرا تعارف کرایا کلغی دھر اپرا، شبد اشارے نال جنائیا۔ عبارت لکھے نہ دوجی وار، قلم شاہی نہ کوئے وڈیائیا۔ ڈوگھی گارت کر اُجیار، نوری چند دتا چکائیا۔ آلس نندرا دتی اُتار، غافل روپ نہ کوئے وٹائیا۔ محفل اک لگا پتی سرکار، مُجت ساچی دتی سمجھائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کرن پکار، پُنه پُنه تیری سرنائیا۔ دوزخ بہشتوں وسے باہر، سورگ نرک چلے نہ کوئے چترائیا۔ عرش فرش تیری کار، قُرس تیرے ہتھ وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی دے مان وڈیائیا۔ لیکھا چکھیا پچھلا مول، اصل تیرے ہتھ وڈیائیا۔ تیری کرپا سمجھیا تیرا اصول، اصلیت تیرے وچوں نظری آئیا۔ تیرا سُن کے حکم معقول، مُجت تیرے نال لگائیا۔ تیرے نام دالے نہ کوئے محصول، مٹا شیخ پنڈت پاندھا گرنختی تیرا ناؤں نہ ہٹ وکائیا۔ تیرے چرن دی سچی دھول، بھبھوئی اکو نظری آئیا۔ کسے کم نہ آئے ترسول، شکر بیٹھا دھیان لگائیا۔ برہما رو رو کہے میں گیا بھول، برہم ودیانہ کوئے پڑھائیا۔ وشنوں کہے میں نہ جاناں تیرا اصول، شاہ پاتشاہ تیری وڈی شہنشاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دینی مان وڈیائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر پئے ہس، گھر ساچے خوشی منائیا۔ اِنج توں ساڈی ہوئی بس، بستے سرب بندھائیا۔ خالی دکھاون اپنے ہتھ، دو جہان جنائیا۔ جس نے دتی سانوں مت، سو متوالہ پھیرا پائیا۔ جس دامارگ گئے دس، سو آیا بے پرواہیا۔ دو جہان پندھ مکائے نٹھ نٹھ، بن پاندھی پھیرا پائیا۔ بیس سال دسدا رہیا ساچی گاتھ، اکھر گا گامات جنائیا۔ کلج مٹے اندھیری رات، لوکمت رہن نہ پائیا۔ جن بھگتاں دیوے دات، دست اموک اک ورتائیا۔ اندر وڑ کے کرے بات، باہروں کہن کچھ نہ پائیا۔ اپنا کارج کرے خاص، خالص گرگھ رہیا پرگٹائیا۔ گو بند پوری کرے آس، ماچھوواڑے رُت سہائیا۔ پچھلا لیکھا کرے بے باق، اگلا تاک آپ گھلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساڈی خوشی خوشی نال ملایا۔ خوشی غمی کرائے میل، میلا

اپنے نال کرائیا۔ سچ دوارے چاڑھے تیل، سگن اکو جھولی پائیا۔ پر م پُرکھ سجن سہیل، سنگر اپنی دیا کمائیا۔ ست دھرم دی ودھائے آپے ویل، وادھا اپنے ہتھ رکھائیا۔ لکھ چوڑاسی کر کے فیل، گر سکھ تھوڑے لئے ترائیا۔ سچھنڈ دوارپوں کر کے ویہل، کنجھی نرک لئے سہائیا۔ لیکھا جان گرو گر چیل، گر چیلے لئے اٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیونہار وڈیائیا۔ دیوے وڈیائی پاربرہم، پر بھ اپنی دیا کمائیدا۔ پورن ہويا ڈھر دا کرم، کم اپنا آپ سمجھائیدا۔ نو سو پُرانوے چو کڑی جگ جو بنیا رہیا نرم، انتم اپنا حکم وڈیائیدا۔ اگے کوئی نہ رہے بھرم، گر اوتار سرب سمجھائیدا۔ اس دے چرنی لگیاں مٹے جنم مرن، آون جاون گیڑ چکائیدا۔ سنگر ملیاں نہیں کوئی شرم، حیا حیاتی وچوں باہر کڈھائیدا۔ آتم پر ماتم اکو دھرم، دھرم اپنا اک سمجھائیدا۔ لکھ چوڑاسی وچوں مانس جنم، گر گھ ورا لیکھے لائیدا۔ سنت سہیلے پوڑے چڑھن، سنگر ڈنڈا نام پھرائیدا۔ بھگت بھگوان ڈھولے پڑھن، سوہنگ ساچا راگ لائیدا۔ گر سکھ گھر سچ دوارے وڈن، سری بھگوان کڈا لائیدا۔ ناتا توڑ ورن برن، ذات پات پنڈھ مکائیدا۔ درس کرا اکو چرن، چرنو دک لکھ چوائیدا۔ جاگرت سوت کھولے ہرن پھرن، نج نیت پڑدہ لائیدا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی آپ کمائیدا۔ ساچی کرنی پُرکھ سمرتھ، پر بھ تیرے ہتھ وڈیائیا۔ پچھلا لیکھا ہويا بھٹھ، اگلی کرنی لئے کمائیا۔ چار جگ دا بند دوارا ہويا بنک، اگے مندر اک وسائیا۔ بن سوانگی کھیل کر نوے نٹ، آپ اپنی راس رچائیا۔ تیرا روپ اگمی سچ، جگ چو کڑی نظری آئیا۔ گر اوتار پیر پیغمبراں کا یا ماٹی بھانڈا بھنیا کچ، تھر کوئے رہن نہ پائیا۔ تیرے نور گئے رچ، جوتی جوت وچ سائیا۔ انتم دتا پورا حق، حقیقت سب دی جھولی پائیا۔ خوشیاں نال دیکھیا اگھ، آخر تیرا درشن پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں دے وڈیائیا۔ جن بھگتاں دیوے مان، سری بھگوانیا۔ تیرے چرن کرن دھیان، ناتا تے دو جہانیاں۔ تیرا سنن سچا فرمان، ڈھر درگاہی بول مہانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا دینا اک پروانیا۔ سچ پروانہ دے دے گیت، گانتری منتر نہ کوئے پڑھائیا۔ ناتا تے مندر مسیت، پنڈت ملا نیڑ کوئے نہ آئیا۔ بھگتاں دس دے اپنی ریت، جیہڑی کبیر گیا سمجھائیا۔ توں نیچوں کر اوج، اوج نیچ تیری سرنائیا۔ تیرا مندر دوارا دیکھئے دلہیز، گھر وڈ کے درشن پائیا۔ تیرا نور نظری آئے ٹھیک، کوڑا ٹھیکر بھن وکھائیا۔ مٹے رین اندھیری

تاریک، چند اکو اک رُشنا گیا۔ تیری دھار سدا باریک، باریکی وچوں لئے پرگٹا گیا۔ تیرے نال لگے پریت، پریتوان سچے ماہیا۔ صدی سد یوی رہی بیت، بیس بیس دے ڈہا گیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر تیری پڑھن حدیث، کلمہ اکو اک سنایا۔ تیرے چھتر جھلے سیس، جگدیش تیری وڈیا گیا۔ تیرا رنگ چڑھے میٹھ، دو جہاناں اتر کدے نہ جانا۔ میرے صاحب سجن میت، متر پیارے تیری وڈ سرنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دے مان وڈیا گیا۔ مان وڈیا دے اک، اینکار منگ منگایا۔ جن بھگتاں لیکھا دے کھ، تیرا لیکھ نہ کوئے مٹایا۔ سچ دوار کر ہت، ہت اپنے نال بندھایا۔ آگے پھیر نہ دیویں پٹھ، بچھلی کروٹ لے بدلایا۔ تیرے در توں منگی بھکھ، دوجے در منگن نہ جانا۔ اوہ گر گھ سچے سکھ، جنہاں سکھیا تیری بھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دے مان وڈیا گیا۔ سکھیا تیری سکھی سچ، سو صاحب سچے سلطانا۔ تیرا لیکھا نہ آیا ہتھ، شاہ پاتشاہ نوجوانہ۔ مندر دوارا ویکھیا جھٹ، آئے وچ میدانا۔ جنم مرن دا گیڑا کٹ، تیرے چرن وٹھو قربانا۔ نام چڑھا ساچے رتھ، بن رتھوا ہی وچ جہانا۔ اپنے ملن دی کھول اکھ، دوئے لوچن پنڈھ مکانا۔ حقیقت وچوں دے حق، لاشریک میرے مہروانا۔ پیر پیغمبر گئے تھک، گر اوتار دین بیانا۔ اکو دیونہار پُرکھ سمرتھ، زرگن سرگن سرگن زرگن کھیلے کھیل مہانا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا جان جیو جہانا۔ سری بھگوان کہے نال دعوہ، جن بھگت آپ جنایا۔ ناتا جڑیا پتراں ماواں، پتا پُرکھ اکال اکھوایا۔ جگ چوکڑی دا کٹیا تھادا پھیر لگایا ناواں، لیکھے اپنے وچ رکھایا۔ پھڑ کے بھجاں اٹھایا باہواں، بل اپنا آپ پرگٹا گیا۔ پھڑ کے ہنس بناواں کاواں، کاگوں ہنس روپ وٹا گیا۔ سر دے کے ٹھنڈیاں چھاواں، کلجگ اگنی تت بھجایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر اپنا ہتھ لگایا۔ دیوے دات ہو دلیر، دلیری اکو اک جنائیدا۔ نو نو چار بچھوں کیتی مہر، مہروان مہر نظر اٹھائیدا۔ جگ جنم دے وچھڑے لئے گھیر، گھیرا اپنا نام رکھائیدا۔ پہریدار ہو کے شیر، کوڑی کریا پرے ہٹائیدا۔ دُور دُراڈے آیا نیڑ، نیڑے ہو کے درس دکھائیدا۔ اگلا بچھلا لہنا دے نیڑ، باقی اپنی جھولی پائیدا۔ زرگن کوئی نہ کرے ہیر پھیر، اچھل چھل روپ نہ کوئے وٹائیدا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں آپ ترائیدا۔ بھگتاں تار کھولے تاک، پردہ اوہلا رہیا اٹھایا۔ پریم پریتی اندر بن مشتاق، مشکل سب دی حل کرائیا۔ صدی چودھویں ملن دا اک

اتفاق، اتفاقاً اپنا میل ملائیا۔ پروردگار بنے پاک، پاکیزہ اپنا روپ وٹائیا۔ صاحبِ ہو کے دیوے دات، داتا دانی آپ ورتائیا۔ لیکھا کھے قلم دوات، کاغذ نال پائے گواہیا۔ تنہاں مُریداں ملی نجات، جنہاں مُرشد اکو نظری آئیا۔ وفات وچوں بنائے جماعت، جماعت وچوں اپنا آغاز بنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا سنگ رکھائیا۔ سنگ رکھائے اینکار، اکل کلا اک اکھوائیندا۔ دُوبے در نہ ہوئے خوار، ہر جن اپنے گھر وسائیندا۔ نال رلا گر اوتار، پیر پیغمبر جوڑ جڑائیندا۔ ساچا مندر کر تیار، اندرے اندر کھیل وکھائیندا۔ چھٹی جگ دالاہ اُدھار، قرضہ مقروض جھولی پائیندا۔ ناما کہے میری پوری آس، چھپر چھن سو بھا پائیندا۔ دھنّا کہے میرے وڈے بھاگ، وڈبھاگی ویکھ وکھائیندا۔ کبیر کہے در جگیا چراغ، دیا باقی نظر کوئے نہ آئیندا۔ گو بند کہے پر بھ ملیا ڈھر سہاگ، کنت اکو نظری آئیندا۔ سری بھگوان کہے میرا بھگت سماج، سچا مارگ اکو لائیندا۔ نرگن نرگن رچیا کاج، گھر ساچے کھیل کر آئیندا۔ اکو مارے اگئی آواز، سوئی سرتی آپ اٹھائیندا۔ دُور ڈراڈے آئے بھانج، پاندھی بچھلا پندھ مکھائیندا۔ لیکھا چکے جگت نماز، وُضو سجدہ رہن کوئے نہ پائیندا۔ گرگھ پھولے نہ کوئے کتاب، کُتب خانہ اپنا نام بنائیندا۔ تندی پھڑ وجائے نہ کوئی رباب، بہتر ناڑی ستار آپ ہلائیندا۔ کاغذ قلم کرے نہ کوئی آداب، نرگن جوتی نور اک رکھائیندا۔ جس دا لیکھا ونڈیا نہ جائے کسے وچ باب، اپنی بابت گر اوتار پیر پیغمبر سیوا لائیندا۔ کلجگ انتم سارے کر لاجواب، جواب طلبی اپنے ہتھ رکھائیندا۔ جس دا دیندا رہیا خواب، سو خبر آپ سنائیندا۔ اکو اک صاحبِ گرو مہاراج، مہابلی ہر اکھوائیندا۔ جس نے پہلی وار سپس تے رکھیا تاج، پنچم کلغی اکو روپ وٹائیندا۔ اُس دے چرناں تھلے کوٹن کوٹ گر اوتار پیر پیغمبر بہہ بہہ پڑھن نماز، بن اپنی کرپا سجدہ کسے نہ قبول کر آئیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی آپ مکھائیندا۔ نہ کوئی روزہ نہ کوئی بانگ، شرع مسدہ نظر کوئے نہ آئیا۔ نہ کوئی تن خاکی وٹائے سوانگ، سوانگی روپ نہ کوئے جنائیا۔ اک محمد پوری کرے تانگھ، دُوجا عیسیٰ نال ملائیا۔ تیجا موسیٰ کہے میتھوں جھلی نہ جائے تیری کانگ، جلوہ کوہے تُو تیری وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ سچ رہے سمجھائیا۔ نہ جلوہ پاتھر کوہ طور، چشمائی چشم رشم نہ کوئے جنائیندا۔ نہ عادل نہ فضل کھیل کرے مجبور، مجبوری روپ نہ کوئے وٹائیندا۔ جگ چوکڑی جو دسدا رہیا دستور، سو دستاویز کاغذ ہتھ پھرائیندا۔ نو نو چار جو رہیا مفرور، سو

حاضر ہو کے کھیل کرانیندا۔ جس دا کسے نہ لکھیا مضمون، مجموع حرف نہ کوئے بنانیندا۔ جس دا ہتھ نہ آیا قانون، سولا لکھات نہ کسے سمجھانیندا۔ جو پیراں پیغمبر اں کردا رہیا فون، فن اشارے نال جنانیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی آپ کمانیندا۔ کرنی کرے اک الگ، وکھری دھار چلائیا۔ پیر پیغمبر و تہاڈا کرے پوراج، حضرت اپنا ویس وٹائیا۔ پچھلے سبق دی ہوئی بس، آگے مکتب اک گھلائیا۔ الف یے دیوے نہ کوئی مت، عین اشارہ اگھ نہ کوئے ملائیا۔ مرید مرشد ہو کے وس، مسلہ سچا حل کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کہن پر بھ ہو یا موجود، مجلس اکو اک لگائیا۔ کسے نظر نہ آئے وجود، وجہ وضاحت نال سکے نہ کوئے سمجھائیا۔ نہ کوئی تت کایا قبولت، ہڈ ماس ناڑی ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ کلمے اندر دسدا رہیا ثبوت، پیر پیغمبر کر پڑھائیا۔ آد جگاد نہ ہو یا نیست و نابود، چوٹی جڑ نظر کسے نہ آئیا۔ دروہی خدائے خدا کتھے رہیا محفوظ، پردہ اوہلا اپنا اک رکھائیا۔ صفت لکھ لکھ انتر رو روپے حرؤف، حافظ بیٹھے کھ بھوائیا۔ اکو وار جس سارے کیتے موقوف، نام نامہ نظر کسے نہ آئیا۔ سارے کہن پروردگار چرن ہوئے مصروف، مشکل سب دی حل کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا جانے تھاوں تھانیا۔ لیکھا دین آیا در، وٹی جگت ودھائیا۔ اک وکھایا وکھرا گھر، جس گھر وچ نظری آئیا۔ بھگت دوار بیٹھا وڑ، گرہ مندر سو بھاپائیا۔ پچھلی اُکھیر اپنی ہتھیں جڑ، اگلا بوٹا رہیا لگائیا۔ بھگتاں پچھے آپ مر، مرنا بھگتاں دے سمجھائیا۔ جنم جنم دا چکے ڈر، بھے بھو نظر کوئے نہ آئیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر لیاندے پھڑ، شبدی تھم اک ورتائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اچرج اپنی کھیل رچائیا۔ اچرج کھیل رچائی لیلہ، دو جہان وجے ودھائیا۔ بھگت بھگوان چھیل چھیلہ، شہنشاہ اکو اک اھوائیا۔ ہر سنگت بنایا دھر قبیلہ، کبل اپنے نام رنگائیا۔ زرگن ہو کے بن وسیلہ، ساچا وصل کرائیا۔ سیس دستار بندھایا لال کنچن سوہا پیلہ، چٹا پیلی دھار اک وکھائیا۔ خوشیاں نال ملایا نیلا، نیلے والا بے پرواہیا۔ کالی کفنی کالا رنگ ویکھ ویکھیا اک وسیلہ، واہوا وٹی سچ ودھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا جانے بے پرواہیا۔ بے پرواہی لیکھا دیون آیا، داتا دانی اک اھوائیندا۔ ست ستوادی ویس وٹایا، جوتی جامہ نور رُشانیندا۔ برہمنڈاں کھنڈاں ویکھ وکھایا، پُری لوء آکاش پرکاش اپنے چرن لگانیندا۔ وشن برہما شو اٹھایا، کروڑ تیتیس اگھ گھلائیندا۔

گر اوتار نال ملایا، پیر پیغمبر انگلی لائیندا۔ سب دارستہ اک بنایا، مارگ دوجانہ کوئے جنائیندا۔ بھگت دوارے لے کے آیا، بھگتاں میل ملائیندا۔ ہوئی
 ہوئی رہیا سمجھایا، سمجھ سمجھ نال رکھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہرجن ساچے آپ وڈیایا۔ سارے اکٹھے ہوئے گھر، گرہ مندر وٹی
 ودھایا۔ پُرکھ اکال کرپا کر، میل ملایا سہج سُبھایا۔ اچرج کھیل ویکھیا ناری نر، نر نرائن دتا وکھایا۔ سارے رل مل اکو ڈھولا رہے پڑھ، ٹوں میرا میں
 تیرا تیری میری نہ ہوئے جدائیا۔ ساچے پوڑے آپے چڑھ، اُچی منزل پندھ مُکایا۔ جگت جہان چکے ڈر، اگے بھے نہ کوئے رکھایا۔ پُرکھ اکال پو پو پھڑ،
 ساچا ناتا جوڑ جڑایا۔ جینودیاں جگ گئے مر، مریاں جنم وچ نہ آئیا۔ ساچی ترنی گئے تر، شوہ دریا نہ کوئے رڑھایا۔ جو بھگت دوارے آدرشن جائے کر،
 تس کرم کانڈ رہن نہ پایا۔ پُرکھ اکال دین دیال اگے ہو کے لئے پھڑ، دُور دُرڈا آوے واہو داہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا سچا
 ور، ہر سنگت لہنا دئے مُکایا۔ لہنا مکے ہر سنگت تیرا، سو سنگت آپ مُکایا۔ جنہاں پچھے پایا پھیرا، نرگن ویس وٹایا۔ ہر کا بھو جانے کیہڑا، من مت بدھ
 بیٹھی ڈیرہ ڈھایا۔ جگ چوکڑی پچھوں آیا ویلا، ویلا وقت گو بند گیا لکھایا۔ پر م پُرکھ پر بھ ہوئے آپ چیلہ، ہر سجن سچا ماہیا۔ رنگ رنگائے گرو گرو
 چیلہ، چیلہ گروپ وٹایا۔ لکھ چوڑاسی نالوں ہو کے وہلا، جن بھگتاں گلے لگایا۔ آون جاون لکھ چوڑاسی کٹ کے جیلہ، ظالم ظلم دئے کھپایا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا سچا ور، ہر سنگت سچا سنگ بندھایا۔ سنگت سنگ بندھایا چنگا، چنگی طرح جنایا۔ کرپا کرے سورا سر بگا، صاحب
 سنگت ہر رکھورایا۔ لیکھے لگا بھکھا ننگا، غریب نمائیاں دئے وڈیایا۔ دیوے نور نین اندھا، اندھ اگیان دئے چکایا۔ سنگت دوارے کوئی نہ رہے مندہ،
 مندیاں اپنے گلے لٹکایا۔ اندر پھیرے تکی دھار کھنڈا، کھڑگ اپنا نام چکایا۔ گر سکھ کوئی نہ رہے رنڈا، پُرکھ اکال لئے پرناہیا۔ پچھلی ٹٹی پائی گنڈھا،
 گنڈھ اگے نہ کوئی کھلایا۔ بھو ساگر دا پار کنارہ ویکھیا کنڈھا، پتن بیٹھا بن کے ماہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر سنگت لئے ترایا۔
 ہر سنگت تارن آیا پر بھ، وکھری دھار چلایا۔ لکھ چوڑاسی وچوں لہ، اپنا میل ملایا۔ ذات پات دی چکی حد، حدود اک سمجھایا۔ آتم پر ماتم دھر دی جد،
 یادداشت پچھلی رہیا کرایا۔ مات گر بھ جس دی لو آئے چھڈ، لو چھسکی آپ جڑایا۔ جس دے نالوں ہوئے او، انتم اوسے نال ملایا۔ ناتا چھٹنا کایا ماٹی

ہڈ، ناڑی چم سنگ نہ کوئے نبھائیا۔ آتم پر ماتم چاڑھے رنگ، رنگ اکو اک وکھائیا۔ گرگھ دیوے اک اند، اند اند وچوں پرگٹائیا۔ آتم سیجا بیٹھ
 پلنگ، ہرجن ناری گود بہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر سنگت دے وڈیائیا۔ ہر سنگت وڈیائی دیوے مان، ممتا موہ چکائیا۔ کرپا کر سری
 بھگوان، بھگوان اپنا گھر وکھائیا۔ لیکھے لائے بڈھے نڈھے بردھ جوان، جو در آئے چائیں چائیا۔ دھرم دکھائے اک نشان، خوشیاں نال رہیا جھلایا۔ پُرکھ
 اکال اُتے رکھو ایمان، دوجا اشٹ نہ کوئے منائیا۔ گوہند دے کے گیا فرمان، پُرکھ اکال ہوئے سہائیا۔ تس دا درشن کرو آن، دیدِ عید چند رُشائیا۔ کوٹن
 کوٹ شرمان بھان، چمک دمک نہ کوئے دکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر سنگت پار کرائیا۔ ہر سنگت ویکھو پار کردا، پر بھ اپنی دیا
 کمانیندا۔ کایا مندر اندر وڑدا، ڈوگھی بھوری کوری پھول بھلائیندا۔ نرگن ہو کے ڈھولا پڑھدا، سوہنگ راگ الائیندا۔ جن بھگتاں پچھے پہلاں آپ مردا،
 مر کے بھگتاں پھر جوائیندا۔ سچا کھیل نر ہر دا، نر نرائن آپ دکھائیندا۔ مندر اندر پوڑی چڑھدا، محل اٹل سو بھاپائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ
 اپنی کرپا کر، دسم دوا ری بھو چکائیندا۔ دسم دوا ری کھولے خلاصہ، خوشیاں نال جنائیا۔ جن بھگتاں دیوے اک بھرواسا، بھرم بھو چکائیا۔ جنہاں بخشی اکو
 آسا، آسا ترسنا دے مٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گھر ساچا اک رکھائیا۔ ساچے گھر کرو دھیان، ہر کرتا آپ جنائیا۔ جنہاں نوں
 راتیں سُتیاں ملے آن، جوت پرکاشی رُپ دکھائیا۔ پورن نال پورن بھگوان، بھگوان پھیرا پائیا۔ سو گرگھ سمجھو ساڈی منزل کمی وچ جہان، اندھ گھور نظر
 کوئے نہ آئیا۔ جنہاں دے اندر وڑے آپ بھگوان، گھٹا کوئی رہن نہ پائیا۔ سُتیاں جاگدیاں دس کے جائے نشان، میں اوہو سچا ماہیا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بن دسم دوا ری اپنا ڈیرہ کوئی نہ لائیا۔ دسم دوا ری ڈیرہ لا کے، گرگھ سُرتی لئے جگائیا۔ اٹھ سوانی درشن کر آ کے، گھر آیا
 بے پرواہیا۔ تیری ترسنا ترکھا جائے بھجھا کے، امرت اپنا جام پیائیا۔ پھڑ باہوں گلے آپ لگا کے، دکھیاں دکھ گوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی
 کرپا کر، دیوے مان وڈیائیا۔ دسم دوا ری کہے سُنو سکھو میرے میت، میں سچ سچ جنائیا۔ ایہہ پر بھ نے دکھری چلائی ریت، گھر میرے چل کے آئیا۔
 تھادی گئی اک پریت، جنہاں پچھے میرا گھر وسائیا۔ نو سو چرانوے چو کڑی جگ کردی رہی اڈیک، سنہیہڑے کاغذاں اُتے لکھائیا۔ جگت دکھاؤندی رہی

مندر مسیت، شو دووالے مٹھ نال بنائیا۔ میں بیٹھی رہی ایسے وچ اڈیک، نیتز نین نین گھلایا۔ کس ویلے آوے لاشریک، شہنشاہ میرا سچا شہنشاہیا۔ میرے مندر وڑ کے میٹوں کرے ٹھنڈی سیت، گرگھ اپنے نال رلائیآ۔ گرگھو ٹساں جنم لیا جیت، ضامن بنیا نور خدائیا۔ اس دی میں نہانی کی کراں تعریف، مار دوہتھڑا دسم دواری رووے روپی گرائیآ۔ میری خوشیاں نال نکلے چیک، چاکر بنیا بے پرواہیا۔ جے میں دستاں سب نوں ٹھیک، بھرے بھلے لوکائیآ۔ ویکھو تہاڈے پچھے بنیا نیچ، نیچاں اُپر رہیا اٹھائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، موہے دیوے مان وڈیائیآ۔ دسم دواری کہے میں کی کہنا، سخیو کی کی حال سناواں۔ ہار شنگار کی پاواں گھنا، کس بدھ اپنا پریم رجاواں۔ میں ایہو تگاں گرگھیاں درس کراں نیناں، بن نیناں اکھ ملاواں۔ جنہاں پچھے پُرکھ اکال میرے اندر وڑ کے بہنا، میٹوں ملاوے اپنیاں نال بھراواں۔ بھرا میرے اوہ کیہڑے، جنہاں گر اتار ویکھے جگت لکھایا ناواں۔ ناواں اوہ کیہڑا، جنہاں پر م پُرکھ دے ملن دا دتا دعویٰ۔ دعویٰ اوہ کیہڑا، جنہاں پچھے جن بھگتاں اُتے کرے ٹھنڈیاں چھاواں۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، گرگھیاں گرگھیاں اندر وڑ کے سچ سہنجی اکو راواں۔ سچ سہنجی روے کنت، کنتوہل خوشی منائیآ۔ چولی رنگ رنگائے بسنت، اتر کدے نہ جائیا۔ نام سمجھائے نیاں منت، منتر اک درڑائیآ۔ گرگھ کہیے سو سنت، جنہاں ملیا بے پرواہیا۔ دیوے وڈیائی وچ جیو جنت، لکھ چوڑاسی وچوں لئے ترائیا۔ پھڑ کے میل ملایا ساچی سنگت، سنگت پنگت روپ وٹائیآ۔ بھکھا کوئی نہ رہے منگت، دیونہار دیا کمائیآ۔ گرگھو تہاڈا ناتا جھٹیا جیرج انڈج، اُتھج سیتچ پھیرا کوئی نہ پائیآ۔ کسے کوئی نہ مناؤنا پاندھا پنڈت، جگدیش سپس کسے نہ بھیٹ چڑھائیآ۔ داتار بن کے آیا منگت، کرتار اپنا پھیرا پائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ سمجھائے بودھ اگادھا پنڈت، اگادھ بودھ گرگھ نام وڈیائیآ۔

★ پہلی ماگھ ۲۰۲۰ بکرمی جیٹھووال ہر بھگت دوار ★

پُرکھ اکال تیرا بھوکھت، بھوش تیرے ہتھ وڈیاںیا۔ تیرے سھم دی دھر دی لکھت، شاہ پاتشاہ تیرا نام لکھوایا۔ تیرے پریم دا اگما عشق، اصل وچوں سچ سمجھایا۔ تیری دھار دی دھر دی لکھت، لیکھا لیکھ رہی بناںیا۔ تیری وڈیاںی جن بھگتاں لہنا چکایا سورگ بہشت، گھر سچ دتی سرناںیا۔ ہوئے خیران دیکھ تیرا اشٹ، مہر نظر نین اٹھایا۔ کر کرپا کھولی درشٹ، جنہاں اپنا درس دکھایا۔ لکھ چوڑاسی دیکھ سرشٹ، سنت سہیلے لئے ملاںیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ کرنی پور کرایا۔ سچ کرنی بھوکھت واک، واقف تیرے نال کرایا۔ گرہ مندر کھول اپنا تاک، پڑدہ گھر دوار اٹھایا۔ نرمل نور کر پرکاش، گھر دیکھ جوت اک رُشناںیا۔ انتر انتر دس اپنا جاپ، منتر سچ کری پڑھایا۔ دو جہاناں اکو پاٹھ، صاحب سنگر دتا سمجھایا۔ جگت کنارہ دور تاٹ، گھاٹ اکو رہیا دکھایا۔ سچ پریم بن کے کملاپات، نر نرائن ہوئے سہایا۔ کوڑی کریا میٹ اندھیری رات، چند نور اک چکایا۔ لیکھا چکا ذات پات، اوج نیچ ڈیرہ ڈھاہیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر جو گئے آکھ، آخر لیکھا پور کرایا۔ سچ دھرم دی اک پر بھت، پر بھ اپنا نام پر گٹایا۔ پورب چکی پچھلی واٹ، مارگ اکو اک درسایا۔ چرن پریتی بھ کے مات، جن بھگتاں دے وڈیاںیا۔ لیکھا لکھ قلم دوات، روداس چمار رہیا سمجھایا۔ دھر دی اچھیا جو لیا بھاکھ، سو اپنی بھاکھیا نال ملاںیا۔ لہنا چکایا مستک ماتھ، لیکھ کوئے نظر نہ آںیا۔ چار ورنال اکو گاتھ، کھتری براہمن شوڈر ویش کری پڑھایا۔ اوج نیچ راو رنگ بنائی جماعت، شاہ سلطان نہ کوئے وڈیاںیا۔ بھگت سہیلا بن کے پتاماٹ، گر گھ گر گر گود اٹھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر نین تکایا۔ بھوکھت واک تیرا سندیسہ، شاہ پاتشاہ اک جنایا۔ سیوالا وشن برہم مہیشا، شکر تیرا گن الایا۔ راج راجان بن نریشا، دو جہاناں سھم درتایا۔ گر اوتار پیر پیغمبر نرگن بھیجا، سرگن سگلا سنگ نبھایا۔ آتم پر ماتم مانی سیجا، گھر محل اٹل اک رُشناںیا۔ جوتی نور دتا تیجا، چک اپنے نال ملایا۔ نیتز لوچن نین آپے دیکھا، دوجا سنگ نہ کوئے رکھایا۔ نظر نہ آئی کسے ریکھا، روپ رنگ نہ کوئے جنایا۔ لکھ چوڑاسی رکھیا لیکھا، بھرے بھرے نہ کوئے بھلایا۔ جگ چوکڑی پورب چیتا، چیتن دھار رہیا پر گٹایا۔ جن بھگتاں کر کے پیتا، ہتکاری اپنا ناؤں دھرایا۔ دھر مستک لائی میخا، جوت لائی تلک لگایا۔ جوتی جوت سروپ

ہر، آپ اپنی کرپا کر، پورب لیکھا آپ چکایا۔ بھوکھت واک تیرا زرنکار، زرنگن اکو نظری آئیآ۔ شاہ پاتشاہ سچی سرکار، شہنشاہ تیری وڈ وڈیائیآ۔ ہوں سیوک سیوادر، بالک روپ اک اکھوئیآ۔ جگ چوکڑی زرنگن سرگن تیرا کردے رہے وہار، وویاری تیری دھار چلانیآ۔ تیرے نام دا بول جیکار، لکھ چوڑاسی جیو جنت رسنا جہوا ڈھولا راگ سنائیآ۔ اندر وڑ کے دسدے رہے پیار، پر ماتم آتم ویکھ دکھائیآ۔ کاغذ قلم بندے رہے لکھار، بن کاتب تیری صفت صلاحیا۔ سنت سہیلے کردے رہے خبردار، گر چیلے میل ملائیآ۔ سنہیہڑا دیندے رہے وارو وار، سنجگ تریتا دوپر کلجگ پھیرا پائیآ۔ دھن بھاگ توں لہنا دینا مکایا اُدھار، پچھلا لیکھا رہن کوئے نہ پائیآ۔ جن بھگتاں کریا سچ شنگار، پیٹی سیس جگدیش گندا ئیآ۔ نام ندھانا کجل دھار، نین زالا اک مٹکائیآ۔ ساچی سخیاں منگلا چار، گیت گو بند اک سنائیآ۔ محل اٹل اُچ منار، محفل اکو گھر دکھائیآ۔ زرنگن باقی کملا پاتی کر اُجیار، دیپک جوت جوت رُشنائیآ۔ پون اُنجا چوڑ جھلار، سائک ست ست دکھائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی آپ کما ئیآ۔ تیرا بھوکھت تیرا ڈھولا، تیری دھار جنا ئیآ۔ گر اوتار پیر پیغمبر بن وچولا، جن بھگتاں میل ملائیآ۔ زرویر پُرکھ دا اکو سولہا، ہر جن ساچے سچ سمجھائیآ۔ ذئی دویتی پڑدہ اولہا، بھانڈا بھرم بھو بھنائیآ۔ دے درس اک انمولہ، دست امولک آپ ورتائیآ۔ سچ دوارا دُھر دا کھولا، در دروازہ اک سمجھائیآ۔ جن بھگتاں بن پر بھو وچولا، آپ اپنا رنگ رنگائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی دینی مان وڈیائیآ۔ تیرا بھوکھت تیری جھولی، دوجا نظر کوئے نہ آئیآ۔ ہوں سیوک ٹھا کر تیری گولی، گر اوتار پیر پیغمبر تیرا روپ رہے جنا ئیآ۔ چار کُنٹ دی شبدی بولی، چار جگ رہے جس گائیآ۔ آد جگاد جگ چوکڑی تیری دھار کسے نہ تولی، کنڈا ترازو نظر کوئے نہ آئیآ۔ تیری کھیل ویکھی ہوئی ہوئی، ست سوامی تیرے بھانے وچ سما ئیآ۔ تیری جوت نورانی ہر گھٹ موئی، مولا گھر گھر نظری آئیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دینی مان وڈیائیآ۔ تیرا بھوکھت تیرے ساتھ، ہتھ تیرے وڈیائیآ۔ تیری مہما تیری گاتھ، تیرا نام جنا ئیآ۔ تیری منزل تیرا راتھ، تیرا پندھ مکائیآ۔ تیرا دوارا تیرا ہاٹ، گھر تیرا اک وڈیائیآ۔ تیرا پریم تیرا نات، چرن تیری سرنائیآ۔ تیرا نور تیری ذات، قدرت تیرے وچوں پرگنائیآ۔ تیرا تھم سندیہ گئے آکھ، آخر اکو اک جنا ئیآ۔ پرگٹ ہوئے پُرکھ سمرا تھ، بے انت بے پروا ہیا۔ جس دا کسے نہ آوے کنارہ ہاتھ، پتن سمجھ کوئے نہ پائیآ۔

جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا دُھر دا ور، سر اپنا ہتھہ لُکایا۔ تیرا بھوکھت دُھر دا سچا، سچ تیری وڈیایا۔ گر اوتار پیر پیغمبر تیرا سچ، بچپن تیری جھولی پائی۔ تیرا تھم ہووے نہ کچا، کایا کاجی گاگر نظر کوئے نہ آیا۔ دھن بھاگ توں سب دا لیکھا کیتا اچھا، پر بھ اچھی طرح جنایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھایا۔ تیرا بھوکھت تیرا جس، خوشیاں نال ڈھولا گایا۔ گر اوتاراں پیر پیغمبراں میرا سنیہرا دتا دس، دُھر دی آواز لگایا۔ جگ چوکڑی بینڈا مکانس نس، ویلا انتم گیا آیا۔ پرگٹ ہو پُرکھ سمرتھ، مہر نظر اک اٹھایا۔ میرا لیکھا لیا تک، پڑدہ آپ چُکایا۔ دُور دُراڈے نیڑے لیا صد، ہوکا اپنا نام جنایا۔ گر اوتار پیر پیغمبر دین مذہب وچ جو بیٹھے اڈ، اپنا راہ دکھایا۔ تنہاں میٹنہارا حد، حدود اپنی اک جنایا۔ سب نوں دسیا ڈھولا چھند، سد اکو اک سنایا۔ اچی کوکو سارے گج، نعرہ اکو اک لگایا۔ چرن دوارے دُھر دا جج، مکہ کعبہ اک دکھایا۔ لہنا چکے شودوالا مٹھ، گر دوار اک سرنایا۔ نرمل جوت ویکھو اک پرگٹ، اشٹ اگئی نظری آیا۔ جس دی نظر نہ آوے رت، رتی رت سب دی لیکھے پائی۔ جس دے گرہ برہم مت، پار برہم کرے پڑھایا۔ تس سرنائی جاو ڈھٹھ، چرن کول ملے وڈیایا۔ اکو سوہلا لورٹ، رٹا مکے جگت لوکایا۔ سچ دوارا ویکھو ہٹ، سری بھگوان رہیا گھلایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا اپنا ور، جس ملیاں توٹ رہے نہ رایا۔ تیرا بھوکھت سوہنا چنگا، چنگی تیری وڈیایا۔ جگ چوکڑی جس دا وجدار رہیا مردنگا، ڈھولا ناد الاہیا۔ جس دی حرس اندر آوندار رہیا اندا، اند ہوس وچ سمایا۔ تس دا ویکھیا آکے کنڈھا، پتن بیٹھا بے پرواہیا۔ دُھر سندیس سناوے اکو چھندا، ساچا ڈھولا راگ الاہیا۔ بن بندگیوں کرائے بندہ، بندنا اپنے چرن کرایا۔ جگت جہان دا پھڑکے اندھا، نرمل جوت کرے رُشایا۔ پوڑے چاڑھے اپنا ڈنڈا، منزل اکو اک دکھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گھر ساچے دے وڈیایا۔ بھوکھت کہے میں دُھر دا مالک، پر بھ دیوے مان وڈیایا۔ آد جگاد بن کے ثالث، ساچا تھم سنایا۔ میرا روپ نرگن خالص، تت نظر کوئے نہ آیا۔ جگ چوکڑی پر بھ دا بالک، مات پتا نہ کوئے اکھوایا۔ میں کھیلاں کھیل نال خالق، خلق وچ سمایا۔ نت نوت نہ کوئے آس، نندرا غفلت نہ نظری آیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میرا سچا سنگ نبھایا۔ بھوکھت کہے میں نکا لال، نکئی نکئی بات سنایا۔ جگ چوکڑی دیندا رہیا احوال، دُھر سندیسہ راگ

الائیا۔ جگ چوکڑی پیتے کال، تھر رہن کوئے نہ پائیا۔ انتم پرگٹ ہووے دین دیاں، شاہ پاتشاہ سچا شہنشاہیا۔ جس نوں گو بند کہے پُرکھ اکال، اکل کل دھاری بے پرواہیا۔ چل کے آوے سچ دوار سچّی دھر مسال، در اکو اک گھلایا۔ دیپ اگئی جوتی بال، گرہ مندر کرے رُشانیا۔ شبد اناد و بے دُھکان، انراگی راگ سناپیا۔ سمبل دیوے اکو مان، بن چرناں چرن ٹکایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، وڈ داتا بے پرواہیا۔ بھوکھت کہے میری سچ دلیل، دیاوان موہے سمجھایا۔ میرا کھیل جانے نہ کوئے وکیل، وکلا سمجھ کوئے نہ پائیا۔ میرا کھیل انت اخیر، آخر اکو وار جنایا۔ پاربرہم پت پر میثور بدلے سرب تقدیر، طاقت اپنی اک پرگٹایا۔ شرع شریعت توڑ زنجیر، لاشریک کھیل دکھایا۔ لہنا چکا پیغمبر پیر، پہرہ اپنا دئے لگایا۔ اٹھ سٹھ و رول نیر، امرت اکو اک برسایا۔ چار جگ دی میٹ لکیر، حرف حرُوف اپنا دئے پڑھایا۔ کرے کھیل بے نظیر، نظر کسے نہ آئی۔ چوٹی چڑھ آپ اخیر، محل اٹل سو بھاپایا۔ غریب نمائیاں کٹے بھیر، کوجھے کملیاں گلے لگایا۔ جن بھگت ساچے سنت ملائے بھائیاں نال ویر، ایکا دوجا بھو چکایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، رحمت اپنی آپ کمایا۔ بھوکھت کہے میں دتا سندیسہ، صدقے واری گھولی گھول گھمایا۔ پاربرہم پر بھ آئے زریشا، نر نرائن اک اکھوایا۔ لہنا دین چکائے وشن برہما شو ہمیشا، شکر اپنا حکم ورتایا۔ کھیلے کھیل دیس پردیسا، دو جہاناں ویکھ دکھایا۔ لکھ چوڑا سی دھارے بھسیا، نرگن نور رُپ الاہیا۔ پنچ تت کایا اپنی اپنے کرے بھینٹا، ساچی سیوا آپ لگایا۔ شوہ دریا دُنگھی بھوری وڑ کے ویکھے کھیوٹ کھینٹا، ساگر کنارہ پھول بھلایا۔ لہنا دینا جانے گو بند گر پُرکھ اکال دا بیٹا، پتا پوت اپنی دھار جنایا۔ پورب لیکھا رکھے چیتا، اُبھل بُھل کدے نہ جائیا۔ جس کارن جگ چوکڑی بھوکھت کہے موہے بھیجا، میری آسا پور کرایا۔ جن بھگت سوائے میری سیجا، سوہنی رت ملائی۔ میں نیر نین خوشیاں نال ویکھا، کول اٹھ گھلایا۔ جگ جگ دا مٹے بھلیکھا، بھانڈا بھرم بھو بھٹایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میری آسا پور کرایا۔ بھوکھت کہے میری پوری آسا، آسا پنی آپ جنائیدا۔ جگ چوکڑی دیندا رہیا بھرواسا، مارگ اگلا اک سمجھائیدا۔ سری بھگوان ویکھے کھیل تماشا، خالق خلق رُپ وٹائیدا۔ نرگن سرگن ہو کے دیوے سا تھا، سگلا سنگ نبھائیدا۔ ورن برن دا اکو پوجا پاٹھا، آتم پر ماتم راگ الائیدا۔ بھگت بھگوان جڑائے ناتا، دوجا میل نہ کوئے ملائیدا۔ جوتی جوت سرُپ ہر،

آپ اپنی کرپا کر، ساچا کھیل آپ کراہندا۔ بھوکھت کہے میں ہويا ديال، گرہ میرے وجے ودھائيا۔ کرپا کري پُرکھ اکال، مہروان ہويا سہائيا۔ بھگت بھگوان ميلے لال، لالن اپنے رنگ رنگائيا۔ ناتا توڑ کال مہاکال، چرن کول دتی سرنائيا۔ سچکھنڈ دوار سچي دھر مسال، دھر مندر دتا دکھائيا۔ زرگن ہو کے چلیانال، سرگن اپنا جوڑ جڑائيا۔ مريدان آکے بچھيا حال، ہر مندر اپنا پھیرا پائيا۔ جگ چوکري پوري کيتي گھال، کيتي گھال ليکھے لائيا۔ بھگت سہيلا بھگت کرے پرتپال، بھگوان اکو نظري آيا۔ ترے گن مایا توڑ جنجال، جيون جگت رہيا سمجھائيا۔ ايته اوته ديوے مان، سر اپنا ہتھ رکھائيا۔ ليکھا چکے آون جان، لکھ چوراسي پنڊھ مکائيا۔ انتر ديوے پن کھان، امرت رس اک دکھائيا۔ جوتي جوت سروپ ہر، آپ اپني کرپا کر، لہنا دينا رہيا چکائيا۔ بھوکھت کہے میرا لہنا دينا کئے، کي دست پرائيا۔ بھگت بھگوان گودي چکے، گھر خوشياں راگ سنائيا۔ انتر دھارون زرگن اٹھے، آتم پر ماتم جوڑ جڑائيا۔ پت پر ميشور ہو کے بچھے، پاربرہم بے پروا ہيا۔ زروير ہو کدے نہ لکے، زراکار کرے رُشنائيا۔ سنت سہيلے لکے رہن نہ ديوے گٹھے، چارون گنٹ ويکھ دکھائيا۔ جگ جنم جو پچھلے رُٹھے، پھڑ باہون لئے ملائيا۔ لگي پریت کسے نہ ٹھے، ٹٹی اپنے نال گنڈھ پوائيا۔ جگت وکارا پھڑ کے کٹھے، گر سکھ پنت پنت رُپ وٹائيا۔ سچ سرنائی آپے جھکے، نيون نيون اپنا سپس نوائيا۔ اجل کرے گرکھاں کھے، مکھ گھڑے نال صلاحيا۔ ليکھا چکے مات گر بھ تن کھے، آون جاون گير کٹائيا۔ جوتي جوت سروپ ہر، آپ اپني کرپا کر، ہر جن ساچے آپ ترائيا۔ بھوکھت کہے موہے چاو گھنیرا، وجے اک ودھائيا۔ گھر آيا پر بھ ٹھاکر میرا، جس ٹھوکر نام لگائيا۔ جنم جنم دا چکيا گير، جھير اکوئے رہن نہ پائيا۔ بھگت بھگوان وسایا کھير، کھڑکی مندر آپ کھلائيا۔ جد ويکھيا نظري آيا تيرا میرا، تون میرا میں تيرا اکو رُپ دکھائيا۔ گھر سوہے گر وگر چيرا، چيلا گر و نظري آيا۔ دھن بھاگ گھر سنگر لایا ڈيرہ، مينڈے در تال وجے وجے سچ ودھائيا۔ ایس دھار نوں جانے کيہڑا، بن پُرکھ اکال نہ کوئے سمجھائيا۔ ڈبدے پاہن تارے بير، ساگر اپنا پار کرائيا۔ جوتي جوت سروپ ہر، آپ اپني کرپا کر، مہر نظر اٹھائيا۔ بھوکھت کہے میں گاواں چھند، چار گنٹ جنائيا۔ سري بھگوان جنہاں بھگتاں دتا انند، انند اپنے وچوں پر گٹائيا۔ گر سکھ چاڑھ سچے چند، بن چندوں دتے چکائيا۔ ساچے منار محل اٹل دتے ٹنگ، تندى ڈور اپني آپ بندھائيا۔ جس دوارے کوئی نہ سکے لنگھ، اُس گرہ بيٹھن سو بھاپائيا۔ اکو منگن

دُھر دی منگ، ساچی جھولی اگے ڈاہیا۔ سیری بھگوان جھولی پا اپنا چھند، شاکر چرناں نال رکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گھر ساچی بنت بنائیا۔ بھوکھت کہے میں کی کی دساں، کہن کچھ نہ پائیا۔ پر بھ دا کھیل ویکھ ویکھ ہساں، گھر اپنے خوشی منائیا۔ چاروں کُنٹ اُٹھ اُٹھ نٹھاں، بھجاں واہو داہیا۔ پر بھ لہنا دین چُکایا ڈھاڈی بھٹاں، گرگھاں اِکو راگ سناٹیا۔ مول چُکیا سٹھریاں نٹاں، سٹھری گل اِک سناٹیا۔ جوں بھاوے توں میں بھگتاں رکھاں، بن میرے دیوے نہ کوئے وڈیائیا۔ سارے منگدے خالی کر کے دوویں ہٹھاں، گر اوتار پیر پیغمبر اپنی جھولی ڈاہیا۔ درشن لوڑن نچ نیترا کھاں، آخر اپنی آس لگائیا۔ کر کرپا جس مہر مُجبت پریم پریتی جھولی گھٹاں، اتھ اتوٹ بھنڈار ورتائیا۔ نت نوت اپنے سنگ رکھاں، سگلا سنگ جناٹیا۔ میرا کھیل لکھوں کراں لکھاں، لکھوں لکھ روپ وٹائیا۔ مہروان ہو کے جس نوں مارگ دساں، بن پڑھیاں دیواں پڑھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچی کرنی آپ کمائیا۔ بھوکھت کہے تیری سُن کے سو بھا، سوبت دے وڈیائیا۔ کرتا پُرکھ میرا پورا کیتا ہوکا، میٹوں ہوکا رہیا نہ رائیا۔ میں چاروں کُنٹ پھراں وچ چوڈاں لوکاں، چوڈاں طبق رہیا جناٹیا۔ اُٹھو سارے ویکھو پر بھ دا موقع، مُخبر ہو کے دیاں جناٹیا۔ جگ چو کڑی نہ کیتا کوئی دھوکھا، دُھر دا حال سناٹیا۔ جس دی سارے رکھدے گئے اوٹا، اوڑک اپنا پھیرا پائیا۔ ویکھو پریم پیار دیاں لگائے چوٹاں، نگارہ ہتھ نہ کوئے رکھائیا۔ چرن دوار رہن نہ دیوے کوئی کھوٹا، کھرے اپنی جھولی پائیا۔ سوچیاں کسے وچ نہ آئے سوچاں، من مت بُدھ چلے نہ کوئے چترائیا۔ نو سو چرانوے چو کڑی جگ بچھوں اِکو وار ملیا موقع، مُفت اپنا رنگ چڑھائیا۔ جن بھگت ادھارے کرپا دھارے نال شوقا، شہنشاہ اپنا پھیرا پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، صاحب سنگر اپنے ہتھ رکھی وڈیائیا۔ بھوکھت کہے اُٹھو نٹھو، بن پاندھی پندھ مکائیا۔ پر م پُرکھ دا درشن تگلو، تقویٰ اِک رکھائیا۔ خوشیاں نال در ٹھانڈے نچو، منگل گیت اِک سناٹیا۔ آون جاون لکھ چوڑا سی دے گیزوں بچو، بچیاں وانگ لئے بچائیا۔ درشن پا کے خوشیاں نال ہسو، سنساروگ رہے نہ رائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر ہر دا رہیا جگائیا۔ بھوکھت کہے جاگو اُٹھو کھولو اُکھ، نیترا نین رہیا کھلاٹیا۔ سچ پیغمبر ظاہر ظہور ہو یا پر تکھ، پر بت چوٹی تِلے جنگل جوہ اُجاڑ ویکھ وکھائیا۔ حقیقت وچوں و رول کے حق، حق ہر جن جھولی پائیا۔ سچ دوار دُھر دا

مارگ گرہ سوامی جائے دس، وہ دشا بھو گھلایا۔ پریم پیار دی پریتی اندر پھس، فیصلہ اکو وار سنایا۔ جو گرگھ گرسکھ ہر جن ہر بھگت چرن کول سچ سرنائی
گیا ڈھٹھ، تس آون جاون رہیا نہ رانیا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، پُرکھ اکال جوت سمرتھ، سب دی اپنے ہتھ رکھے وڈیایا۔

★ ۳ ماگھ ۲۰۲۰ بکرمی گردھاری لال دے گرہ پنڈ بھولے کے ضلع گرداس پُر ★

ہر شبد کہے بھوکھت سندیسہ، سری بھگوان پور کرانیا۔ سچھنڈ نواسی دھر نریشا، شہنشاہ اکو اک وڈیایا۔ جگ چوکڑی دھار نہارا ویسا، نرگن سرگن
رُپ وٹایا۔ سنجگ تریتا دواپر کلجگ پور کرائے لیکھا، جگ چوکڑی پنڈھ مکایا۔ گر اوتار پیر پیغمبر جس نے بھیجا، بھگت بھگوان کھیل دکھایا۔ لکھ چوراسی
گھٹ گھٹ اندر نرگن سرگن مانے سیجا، آتم پر ماتم میل ملایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرنی اپنی کار کما یا۔ شبد کہے پر بھ واک
بھوکھت، دھر دی دھار دھار جنایا۔ گر اوتاراں جو لیکھا کھیا وچ لکھت، سو صاحب ویکھ دکھایا۔ پیر پیغمبر جس نوں مندے گئے اشٹ، نوری جلوہ نور
الاہیا۔ جس دی اوٹ رکھے رام و ششٹ، سو وشو اپنی کار کما یا۔ لیکھا جان سرب سرشٹ، دو جہاناں کھوج کھوجایا۔ لہنا دینا چکا سورگ بہشت، سچ
دوارے دیوے مان وڈیایا۔ جن بھگتاں کھول اگئی درشٹ، انتر اپنی بو جھ بھجھایا۔ من مت بدھ نہ ہوئے بھر شٹ، بھانڈا بھرم بھو بھٹایا۔ جوتی جوت
سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دیوے مان وڈیایا۔ شبد کہے پر بھ بھوکھتی بول، انبولت راگ الا یا۔ آد جگاد جگ چوکڑی کسے نہ تولیا تول، کنڈا ترازو
ہتھ نہ کوئے دکھایا۔ چرن پریتی ساچی ریتی نت نوت گئے گھول، گھولی اپنا آپ گھمایا۔ سچ سندیسہ دیندے رہے اڈول، گر اوتار پیر پیغمبر راگ الا یا۔
کلجگ انت سری بھگونت نرگن نرور آوے کول، نراکار اپنا ویس وٹایا۔ جن بھگتاں پڑھدا دیوے کھول، گرہ مندر اندر دئی دوتی دے چکایا۔ آتم
پر ماتم مل کے کرے چوہل، پاربرہم برہم اپنا رنگ رنگایا۔ شبد اناد و جاوے اگئی ڈھول، ڈھولک چھیننا نہ کوئے کھڑکایا۔ لکھ چوراسی وچوں سنت سہلے
آپ و رول، گر چیلے میل ملا یا۔ دیوے نام دات انمول، وست انملڑی جھولی پانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا کھیل آپ سمجھایا۔

شبد کہے بھوکھت میرے مت، متر پیارے تیرے ہتھ وڈیاںیا۔ تیری دھار لہدے گئے من رکھ، جگت منیشر دھیان لگایا۔ شاستر سمتر وید پُران
 گیتا گیان انجیل قرآن لیکھا لکھ، کھانی بانی مات سناںیا۔ بھیو ابھید بودھ اگادھ تیری سار کوئی نہ پائے نت نوت، نر نرائن اپنے ہتھ رکھے وڈیاںیا۔ کلج
 انت لیکھا جانے ابناسی اچت، چتر بھج پردہ اک چکاںیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا لیکھا رہیا جناںیا۔ شبد کہے بھوکھت سچ سنگ، سنگی اکو
 نظری آںیا۔ جگ چوکڑی تیرے نام دا وجدارہیا مردنگ، ڈھولا راگ ناد سرب سناںیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر سادھ سنت منگدا رہیا منگ، صوفی بیٹھن
 دھیان لگایا۔ سنجک تریتا دواپر کلج ویکھدا رہوں بھیکھ پکھنڈ، چاروں کنت نظر نین اٹھایا۔ من واسنا کوڑی کریا نو نو چار پائے ڈنڈ، سچ سچ نہ کوئے
 سمجھایا۔ آتم سہاگن بن پر ماتم ہوئی رنڈ، کنت کنتوہل نظر کسے نہ آںیا۔ گر چیلہ ٹٹی گنڈھ، بھگت بھگوان جوڑ نہ کوئے جڑاںیا۔ کھتری براہمن شوڈر ویش
 بھریا گھنڈ، چارے کھانی رہی گر لایا۔ آون جاون کسے نہ مکیا پنڈھ، لکھ چوڑا سنی ناتا توڑ نہ کوئے تڑاںیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے
 کھیل سچا ہر، صاحب سنگر بے پرواہیا۔ شبد کہے بھوکھت سچ سور، سور پیر تیری وڈیاںیا۔ تیرا کھیل اگئی نور، نورو نور تیری رُشناںیا۔ تیرا لیکھا لکھدے گئے
 سرب ضرور، ضرورت پور نہ کوئے کراںیا۔ جگ چوکڑی وینہدے گئے پور، کوٹن کوٹ چوکڑی کال وہاںیا۔ تیرا کھیل اک بھر پور، پاربرہم پر بھ نرگن
 نرور آپ کراںیا۔ در ٹھانڈے حاضر حضور، حضرت اپنا ویس وٹاںیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ڈھر دی کرنی آپ کماںیا۔ شبد کہے
 بھوکھت تیرا زور، زیر زبر سمجھ کسے نہ آںیا۔ جگ چوکڑی ہتھ تیرے ڈور، گر اوتار پیر پیغمبر گئے پھڑاںیا۔ دو جا کوئی نہ جانے ہور، تیجانین نہ کوئے
 کھلایا۔ جگت واسنا سرشی پاوے شور، شاہو شہنشاہ سنگ نہ کوئے رکھایا۔ بن پُرکھ اکال دین دیال کوئی نہ دیکھے نال غور، گہر گمبھیر گور نظر نہ کوئے
 اٹھایا۔ شاہ سلطان سری بھگوان نوجوان چڑھ کے اپنے گھوڑ، دو جہاناں دیکھے تھاواں تھانیا۔ جن بھگتاں دے سے سری بھگوان ملن دی اوڑ، امرت میگھ نہ
 کوئے برسایا۔ جگت واسنا ہوئی کوڑ، امرت پھل سچ نہ کوئے کھوایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا لیکھا رہیا درڑاںیا۔ بھوکھت کہے شبد
 سُن سچ، سچ سچ درڑاںیا۔ کایا مائی بھانڈا سب دا دیکھیا کچ، کنچن روپ نظر کوئے نہ آںیا۔ من واسنا نو دوارے رہے سچ، مایا ممتا نال رکھایا۔ پر بھ ملن دی

بن بھگت کھولی کسے نہ اگھ، دوئے لوچن بیٹھے ڈھیریاں ڈھائیا۔ کل انت سری بھگونت کرپا کرے پُرکھ سمرتھ، مہما اکھ کتھ جنائیا۔ بھگت ملاواں ہس ہس، سوہنگ ہنسا اکو راگ سنائیا۔ توں میرا میں تیرے وس، تیرا میرا بھیو رہے نہ رائیا۔ انتر آتم سیج سہنجنی زرگن ہو کے چڑھے نٹھ نٹھ، آوند ا جاندا نظر کسے نہ آئیا۔ کر کرپا جس امرت دیوے رس، رس پھیکا سرب دئے دکھائیا۔ سو گرگھ نیتز نیر ورو لے اتھ، ہنچھو اکو دھار دھائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگت دئے وڈیائیا۔ جن بھگت سدا پر بھ ٹھاکر سوامی، ہر ٹھاکر اک رگھورائیا۔ آد جگاد انتر جامی، گھٹ گھٹ ویکھ دکھائیا۔ شبد اناد بودھ اگادھ بانی، بان نرالا تیر چلائیا۔ امرت سرور ٹھنڈا پانی، گھر نچھر جھرنا اک دھائیا۔ ست دھرم دی سیج نشانی، آتم پر ماتم دئے سمجھائیا۔ گرگھ گر سکھ گر پنڈت کرے برہم گیانی، نش اکھر نرادھار وچوں سمجھائیا۔ لیکھا چکے چارے کھانی، چارے بانی لوڑ رہے نہ رائیا۔ پائے اکو پد نربانی، نربان پد اکو اک جنائیا۔ جس گھر وسے شاہ سلطانی، شہنشاہ اپنا ڈیرہ لائیا۔ دیک جوت جگے نورانی، دیا بانی سنگ نہ کوئے دکھائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگت لئے ترائیا۔ جن بھگت ادھارے ہر جن مات، متا اپنے نال پکائیا۔ انتر آتم پوری آس، جگت ترسنا دئے گوائیا۔ ہوئے سہائی انا تھاں ناتھ، ناتھی ناتھ وڈ وڈیائیا۔ اک سنائے پوجا پاٹھ، سمرن اکو اک درڑائیا۔ اک دکھائے اتم ذات، کھتری براہمن شودر ویش اکو نور نظری آئیا۔ اکو پتن دکھائے گھاٹ، سرور اکو اک نہائیا۔ اکو مندر شودوالا اکو جنائے ماٹھ، مسجد اکو نظری آئیا۔ آون جاون پتت پاون جنم جنم دی میٹے واٹ، لکھ چوڑا سی ڈیرہ ڈھائیا۔ آتم سیج سہنجنی کھاٹ، سو بھاونت آپ سہائیا۔ کلجک میٹ اندھیری رات، ست ستوادی چند چمکائیا۔ بھگت سہیلا بن کے پتاماٹ، ہر جن اپنی گود اٹھائیا۔ ساچی دیوے دھر دی دات، بن قیمت آپ درتائیا۔ گرگھ بچھے آپا آپ، آپاچین ملے وڈیائیا۔ بھگت بھگوان جگ چوڑی سگلا ساتھ، کلجک اتم لیکھا پور کرائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، ہر جن اتارے اپنے گھاٹ، پورب جنم کرم کرم جنم گھاٹا پور کرائیا۔

★ ۳ ماگھ ۲۰۲۰ بکرمی جسبیر سنگھ دے گرہ پنڈ بھولے کے ضلع گرداس پُر ★

بھوکھت کہے میں دُھر دا ہوکا، جگ چوکڑی جگت جنایا۔ ناد وجایا لوک پرلوکا، دو جہان شنوایا۔ نام سنایا دُھر سلوکا، سچا راگ الایا۔ پاربرہم پر بھ کل انتم ویکھن آئے موقع، دو جہاناں ویکھ وکھایا۔ کسے نال نہ کرے دھوکھا، ساکھیاں اپنی کار کماںیا۔ زرگن پرکاش کرے اگئی جوتا، جوتی نور نور رُشانیا۔ محل اٹل سہائے سمبل اکو کوٹھا، چھپر چھن نہ کوئے وڈیایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنی کھیل رچایا۔ بھوکھت کہے سمبھل سنسار، ہر سمبل دئے وڈیایا۔ ہر سمبل اگم اپار، سنگر دئے سمجھایا۔ جس سمبل دی کسے نہ پائی سار، سو سمبل دئے پرگٹایا۔ جس سمبل گوہند دئے اُدھار، تِس سمبل دیوے مان وڈیایا۔ سو سمبل ہوئے اجیار، جس سمبل بیٹھے ڈیرہ لایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا لیکھ دئے سمجھایا۔ بھوکھت کہے سمبل اوہ، جس ملی وڈیایا۔ جس گرہ پرکاش کیتا چھبی پوہ، زرگن نور جوت رُشانیا۔ پُرکھ اکال مُجبت کر اپنا موہ، مہروان اپنا میل ملایا۔ گوہند نال ہر گوہند گیا چھوہ، شہنشاہ اپنا رنگ چڑھایا۔ لکھ چوڑا سی نالوں ہو زرموہ، میل ملایا ایکا تھانیا۔ جگ چوکڑی کرپا کھوہ، انتم اپنی جھولی پانیا۔ ست ستوادی ڈھو آ ڈھوہ، ایکا نام دئے سمجھایا۔ کر پرکاش اگئی لو، دیا بائی کملاپاتی اکو اک جگایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ بھوکھت دئے وڈیایا۔ بھوکھت کہے میری بھاکھیا اپار، اپر میر آپ جنایا۔ جگ چوکڑی لیکھا لکھدے رہے گرو پیر اوتار، پیر پیغمبر سیو کماںیا۔ اچی کوک کوک سناؤندے رہے سنسار، ہوکا اکو نام جنایا۔ سنجگ تریتا دوپر کلج اترے پار، تھر کوئے رہن نہ پانیا۔ لکھ اگوچر اگم اتھاہ بے پرواہ اپنی کل آئے دھار، کل کلکی ویس وٹایا۔ نو کھنڈ پر تھی ست دیپ برہمنڈ کھنڈ جوت کرے اجیار، شبدی ڈنک اک وجایا۔ شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن گیتا گیان کھانی بانی کرے خبردار، بے خبر اپنی خبر آپ سنایا۔ کھتری براہمن شودر ویش چاروں گنٹ دئے ہلار، اتر پورب پچھم دکھن سویا کوئے رہن نہ پانیا۔ ہندو مسلم سکھ عیسائی کرے بے دار، نیز لوچن نین اٹھ پر تکھ آپ گھلایا۔ کاغذ قلم شاہی ویکھے ویکھنہار، زرگن سرگن سرگن زرگن پردہ آپ چکایا۔ بھوہو ابھیدا اچھل اچھیدا بودھ اگادھ کھولے آپ کرتار، قدرت کرتا کرنی دئے سمجھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ

بھوکھت لیکھا لیکھے لایا۔ لیکھا کھت بھوکھت، ہر کرتا پور کرایا۔ جس اپائی سرشٹ، سو ویکھے چائیں چانیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر بھگت بھگوان جس نوں منڈے گئے اشٹ، اشٹ دیو سوامی نہکرمی نہکامی اکو نظری آیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ہر جو اپنی دھار چلایا۔ ہر جو دھار چلائے ایک، اینکار وڈی وڈیایا۔ جگ چوکڑی دھر دھر بھیکھ، زرگن سرگن روپ وٹایا۔ سنجگ تریتا دوپر کلجگ گر اوتار آپے بھیج، پیر پیغمبر نور الایا۔ اندر وڈ کے پوڑے چڑھ کے کایا محل اٹل مانے سچ، سچ سہنجنی سو بھاپایا۔ زرگن نور جوتی جلوہ دیوے تیج، شبد اناد دُھن آتمک راگ سٹانیا۔ بن اکھاں بن نیتراں لئے پیکھ، بن نیناں نین گھلایا۔ پُرکھ اکال دین دیال سچ دوارے کھیڈے اپنی کھیڈ، دھرم دوارا اکو اک سہایا۔ سنت سہیلے گرو گر چیلے سجن سہیلے لئے میل، میل وچھوڑا پچھلا پندھ مکایا۔ دھرم دوار ہر کرتار اکو نظری آئے سجن سہیل، سگلا سنگ آپ اکھوایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ہر جن دیوے مان وڈیایا۔ بھوکھت کہے بھگوان ٹیک، ٹیک ایک جنایا۔ بھگوان کہے بھوکھت میرا لیکھ، لیکھ سمجھ کوئے نہ پانیا۔ آد جگاد جگ چوکڑی جس ٹھا کر ہوئے آدیس، سو ٹھا کر ٹھوکر اپنا نام لگایا۔ دو جہاناں زرویر پُرکھ اک زریش، ناؤں زرنکارا آپ پرگٹایا۔ نت نوت جن بھگتاں کرے ہیئت، بن ہتکاری ویکھ وکھایا۔ کلجگ انت سری بھگونت اندر وڈ کے گھر وچ گھر گھلایے، اپنا بھیت، باہروں سمجھ کسے نہ آیا۔ رت سہنجنی سدا مولے چیت، پت ڈالی بھل بھلوڑی آپ مہکایا۔ ہر جن ہر بھگت ہر سنت درس کرائے نیت نیت، نج نیت نین گھلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ہر جن اپنا رنگ رنگایا۔ بھوکھت کہے بھگت بھگوان رنگ، رنگ اکو اک چڑھایا۔ گر اوتار پیر پیغمبر منگاں گئے منگ، بیس پیسے ملے وڈیایا۔ زرگن سرگن سرگن زرگن آد جگاد جگ چوکڑی وسے سنگ، سگلا سنگ نبھایا۔ انتر آتم پر ماتم شبد ناد دُھن وجائے مردنگ، کلی ستار تندی تند نہ کوئے رکھایا۔ کرے کھیل سورا سرنگ، شہنشاہ شاہو بھوپ وڈ وڈیایا۔ بھگت بھگونت دیوے اک اندر، اندر اندر وچوں پرگٹایا۔ کر پرکاش کوٹن کوٹ چند، چند بھان سورج بیٹھن مکھ شرمایا۔ دین دیال ہو بخشند، بخشش اپنی رحمت گرگھاں جھولی پانیا۔ جس جن جنائے اپنا چھند، تیس بندی خانہ رہن نہ پانیا۔ بھگت دوار بھگوان لنگھ، گرہ مندر کھوجے بے پرواہیا۔ ناتا ٹٹے جگت دُھاگن رنڈ، گھر سہاگی کنت

سُہاگن لئے بنائیا۔ ایٹھے اوتھے آون جاون لکھ چوڑاسی مکے پندھ، مات گر بھ اگنی تت نہ کوئے تپائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ناتا توڑ جیرج انڈ، اُتہج سہج سہج چارے کھانی ڈیرہ دیوے ڈھائیا۔

★ ۳ ماگھ ۲۰۲۰ بکرمی جگیر سنگھ دے گرہ پنڈ بھولے کے ضلع گرداس پُر ★

گر اوتار پیر پینمبر سارے کہن، سچھنڈ دوارے ساچا ڈھولا گائیا۔ پُرکھ ابناسی نرگن نرور بنیا ساک سچن سین، بے پرواہ سہج سچھدائیا۔ لوکمت ویکھیا بن اگھاں نین، نچ نیتز نین کھلائیا۔ سہج تریتا دواپر کلج پورب دیوے لہنا دین، جگ چوڑی لیکھ چکائیا۔ بھگت بھگوان بنائے ساک سچن سین، سگلا سنگ آپ نبھائیا۔ کھتری براہمن شوڈر ویش دھام اکٹھے بہن، بھگت دوارا سو بھاپائیا۔ نام سندیسہ ڈھر داراگ شبد اگنی اکو کہن، توں میرا میں تیرا ساچا راگ ناد سنائیا۔ اوج نیچ راو رنک راج راجان شاہ سلطان ناتا جڑیا بھائی بھین، پتا پُرکھ اکال اکو نظری آئیا۔ کوڑی کرپا کام کرودھ لوبھ موہ ہنکار مایا ممتا گرگھ کدے نہ وہن، ڈو نگھی بھوری بھوجل نہ کوئے بھوئیا۔ رسنا جھوٹی دند آتم پر ماتم نام ندھانا اکو کہن، کہہ کہہ اپنے انتر اگن بھجائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دتا ڈھر داور، درگھر ساچا اک سمجھائیا۔ گر اوتار پیر پینمبر ہسن، سچھنڈ ساچے خوشی منائیا۔ چار جگ دی بیٹی کہانی دسن، پورب لیکھا پھول بھلائی۔ چار کنت دہ دشا جوتی دھار اٹھ اٹھ نٹھن، پنچ تت نظر کوئے نہ آئیا۔ پھیرا پاون اتر پورب پچھم دکھن، پشکر کروچ لکھن ویکھ دکھائیا۔ سری بھگوان ہو مہروان لکھ چوڑاسی وچوں جن بھگت ورو لکھن، نام مدھانا اکو پائیا۔ ست ستوادی برہم برہادی آد جگادی اکو نام آیا دسن، آتم پر ماتم بھو بھید کھلائیا۔ سنت سہیلا گرو گرو چیلہ ہر ہر دے آیا وسن، گھٹ گھٹ اپنا ڈیرہ لائیا۔ کلج کوڑ اندھیری رین میٹے مسن، ست ست ساچا چند چکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ گر اوتار پیر پینمبر گاؤن گیت، ڈھر دا ڈھولا راگ سنائیا۔ کرے کھیل پر بھو انڈیٹھ، پاربرہم وڈی وڈیائیا۔ جن بھگت جنائے ڈھر دی ریت، ساچی سکھیا اک سمجھائیا۔ نظری آئے اک اتیت، ترے گن لیکھ رہیا مکائیا۔ لہنا دینا

چُکھے ہست کیٹ، اُوچ نیچ بھیو نہ کوئے رکھائیا۔ نظری آئے شو دولا مٹھ اِکو مندر مسیت، گُرودوارا اِکو اِک سمجھائیا۔ شبد اِگئی پڑھائے سچ حدیث، حضرت اپنا نام سمجھائیا۔ چھتر جھلے پر بھ ساچے سیس، دو جہاناں شہنشاہ اِکو نظری آئیا۔ صدی چو دھویں رہی بیت، بیس میسا اپنا پڑدہ لاہیا۔ گُر اوتار پیر پیغمبر واک بھوکھت کہہ کہہ گئے ٹھیک، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچی کرنی آپ کمائیا۔ گُر اوتار پیر پیغمبر بول جیکارا، اُچی کوک کوک سناٹیا۔ سچھنڈ نو اسی اینکارا، اکل کل دھاری کھیل رچائیا۔ سو پُرکھ زرنجن کھول کوڑا، در ٹھانڈے دئے وڈیائیا۔ ہر پُرکھ زرنجن جوتی نور کر اُجیارا، دیا باقی اِکو ڈگمگائیا۔ اینکارا کر پسار، اکل کل دھاری آپے ویکھ دکھائیا۔ آد زرنجن کرے کرائے کر نیہارا، کرتا پُرکھ بے پرواہیا۔ ابناسی کرتا سانجھیا، پروردگار نورِ الہیا۔ سری بھگوان پرگٹا ونہارا اپنی دھارا، روپ رنگ ریکھ نظر کسے نہ آئیا۔ پاربرہم پت پر میثور کرتا پُرکھ اگم اگوچر اکل کل کھیل کرے نیارا، خالق اپنا راہ چلائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل سچا شہنشاہیا۔ گُر اوتار پیر پیغمبر خوشیاں نال رہے ہس، درگاہ ساچی وجے ودھائیا۔ ویکھ کھیل پُرکھ سمرتھ، نیوں نیوں بیٹھے سیس جھکائیا۔ آد جگاد جگ چو کڑی جس دی مہما گائی اکھ، شاستر سمرت وید پُران گیتا گیان انجیل قرآن صفت صلاحیا۔ سو صاحب سلطان ہو مہروان، زرنجن سرگن چلائے رتھ، بن رتھوا ہی پھیرا پائیا۔ بھگت سہیلا اِک اکیلا ساچا مارگ رہیا دس، دہ دشا آپ سمجھائیا۔ گُرگھ گرسکھ سنت سہیلے رہیا رکھ، لکھ چوڑا سی وچوں باہر کڈھائیا۔ اپنے ملن دی دیوے اِکو اکھ، نج نیتز نین گھلائیا۔ جھولی پائے حقیقت حق، لاشریک بے پرواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہروان مہر نظر اٹھائیا۔ گُر اوتار پیر پیغمبر کہن پروردگار، واہوا تیری وڈ وڈیائیا۔ دو جہان سری بھگوان آد جگاد مددگار، سر اپنا ہتھ اِکائیا۔ زرنجن سرگن سرگن زرنجن کھیل کرے کرتا، قُدرت قادر اپنا کرم کمائیا۔ سبجگ تریتا دواپر کلجگ نو سو پُرانوںے چو کڑی جگ ویکھیا کھیل وچ سنسار، مہاسار تھی اپنی سیو لگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، دھر دی کرنی کار کمائیا۔ گُر اوتار پیر پیغمبر سارے کرن پکار، اِکو ایک نام جنائیا۔ پُرکھ اکال کرپا دھارا، پر م پُرکھ تیری سرنائیا۔ جگ چو کڑی میتے وچ سنسار، کلجگ انتم گیا آئیا۔ شاستر سمرت وید پُران گئے ہار، ہر کی سمجھ کسے نہ پائیا۔ کاغذ قلم رووے زارو زار، شاہی اپنا حال سناٹیا۔

مندر مسجد شودوالے مٹھ کرن پکار، پاربرہم تیری وڈیا نیا۔ تھہ بن دے نہ کوئی سہار، سگلا سنگ نہ کوئے جنایا۔ چاروں کٹ دھواں دھار، نرگن نور چند نہ کوئے چمکایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا دھر دا ور، گھر ساچے میل ملا نیا۔ در گھر ساچے میل ملاؤنا، پاربرہم تیری سرنا نیا۔ کلج کوڑ اندھیر ملاؤنا، نرگن نور چند رُشنا نیا۔ سرشٹ سبائی ایکا مارگ لاؤنا، چار ورن پڑھانیا۔ اوچاں نیچاں راؤ رنکاں ایکا گھر وساؤنا، ذات پات رہن کوئے نہ پانیا۔ آتم پر ماتم سب دارنگ رنکاؤنا، کایا چولی رنگن اک رنکایا۔ شبد سندیسہ اک سناؤنا، دھر دا نام جنایا۔ جگ وچھریاں جگ میل ملاؤنا، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گھر اپنا اک سمجھانیا۔ اپنا گھر سمجھا ٹھاکر، ہتھ تیرے وڈیا نیا۔ کلج ویکھ ڈونگھا ساگر، ڈونگھی بھور پی لوکایا۔ بن سنگر پورے کوئے نہ دیوے آدر، سر ہتھ نہ کوئے نکایا۔ ایٹھے اوٹھے کوئی نہ کرے عادل، عدالت حق نہ کوئے دکھانیا۔ جگت کھیل مقنول قاتل، کوڑی کرپا چھری ہتھ اٹھانیا۔ جلوہ بھجے نہ نور باطن، بیتل دھام نہ کوئے پرگٹانیا۔ پیر پیغمبر سارے آکھن، سجدہ سیس نو انیا۔ تیرا نور تیری ذاتن، اذاتی روپ نہ کوئے دکھانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا دھر دا ور، تیرے نام وجے ودھانیا۔ تیرا نام کلمہ کلام، کائنات آپ جنایا۔ تیرا اسم سچ اسلام، اکو اک نور خدانیا۔ تیرا حکم دھر نظام، نوبت تیرے نام وجانیا۔ پیر پیغمبر تیرا دے کے گئے پیغام، دھر سندیسہ ناد سنا نیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اک دکھاؤنا ساچا گھر، جس گھر ملے مان وڈیا نیا۔ پیر پیغمبر نوبت نام، تیرے نام وجانیا۔ گر اوتار دے کے گئے دھیان، دھیان دھیان وچ نکایا۔ بودھ اگادھ شبد گیان، نش اکھر اکھر روپ سمجھانیا۔ گھر مندرا گرہ کھول دکان، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دے سچا ور، در تیرے ملے سرنا نیا۔ در تیرے ملے سرنائی، سرنگت اکو اک جنائندا۔ ورن برن رہے نہ رائی، بھانڈا بھرم بھو بھنائندا۔ آتم پر ماتم میل ملاؤنا سچ سمجھانیا۔ دئی دوتی پڑدا لاہندا۔ گھر وچ گھر ہوئے رُشنا، اندھ اندھیر نہ کوئے رکھائندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا دھر دا ور، گر اوتار پیر پیغمبر در تیرے آس رکھائندا۔ در تیرے آس رکھاؤندا اے۔ گر اوتار دھیان لگاؤندا اے۔ پیر پیغمبر سیس جھکاؤندا اے۔ سبجگ تریتا منگ منگاؤندا اے۔ دواپر کلج جھولی ڈاہندا اے۔ وشنو اپنا حال سناؤندا اے۔ برہما نیز نیناں نیر وھاؤندا اے۔ شکر ہتھ ترسول

سٹاؤندا اے۔ ترے گن مایا پلّو نہ کوئے پھڑاؤندا اے۔ پنج تت بہیل ہو گراؤندا اے۔ پر کرتی رنگ نہ کوئے رنگاؤندا اے۔ سرتی شبد نہ کوئے ملاؤندا اے۔ ناد تورتی نہ کوئے سناؤندا اے۔ اکال مورتی نہ کوئے دکھاؤندا اے۔ تینی اوتار آکھ جئاؤندا اے۔ بھگت اٹھاراں خاک رلاؤندا اے۔ موسیٰ منہ دے بھار سٹاؤندا اے۔ عیسیٰ اکو پتا پڑکھ اکھواؤندا اے۔ محمد بتی دند صفت صالاخندا اے۔ نانک گوہند دھار جئاؤندا اے۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا گئی ور، جس دا بھو کوئے نہ پاؤندا اے۔ اگئی ور اک دواؤندا ہاں۔ گر اوتار پیر پیغمبر پورب لیکھ انت مکاؤندا ہاں۔ سنجگ تریتا دواپر کلجگ، جگ چوکڑی پار کراؤندا ہاں۔ سنت سہیلے لکھ چوراسی وچوں چگ، نرگن سرگن میل ملاؤندا ہاں۔ کایا مندر اندر سہنجنی ہوئے رت، رت رتڑی آپ مہکاؤندا ہاں۔ جن بھگتاں پنج وکارا کڈھاں کٹ، شبد کھنڈا اک چکاؤندا ہاں۔ کر پرکاش نرمل جوت، جوتی جاتا آپ اکھواؤندا ہاں۔ سچ دوار سہایا کوٹ، بنک اکو اک دکھاؤندا ہاں۔ لہنا چکا لوک پرلوک، چوڈاں لوکاں ڈیرہ ڈھاہندا ہاں۔ چرناں ہیٹھ دباکتی موکھ، مفت اپنا آپ دکھاؤندا ہاں۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ہر جن ساچے کول وساؤدا ہاں۔ ہر جن ساچے کول وساویگا۔ پر بھ اپنا ڈھول مردنگ جئاویگا۔ شبد اگئی بول، ڈھر داراگ اک سناویگا۔ اپنے کنڈے تول، ترازو اپنے ہتھ اٹھاویگا۔ آد جگاد رکھ اڈول، سر اپنا ہتھ لگاویگا۔ گر اوتار پیر پیغمبر تیرا واک بھوکھت جو گئے بول، تس اپنا پور کراویگا۔ سچ دوار ڈھر دا کھول، ہر مارگ اک لگاویگا۔ دے نام وست انمول، انملڑی دات ورتاویگا۔ سرتی شبدی آپے مول، مولا اپنی کار کماویگا۔ نانک گوہند کیتا قول، کیتا قول توڑ نبھاویگا۔ ایتھے اوتھے دو جہان تیرا وجے ڈھول، مردنگا اکو اک سناویگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا ڈھر دا ور، جس وچ اپنا راگ الاویگا۔ ہر اپنا راگ الاویگا۔ ڈھر داناد اک وجاویگا۔ بن تند ستار ہلاویگا۔ بتی دند نہ کوئے رکھاویگا۔ رسنا جہوانہ کوئے الاویگا۔ شبد اگئی اک سناویگا۔ کایا ماٹی چئی دیکھ دکھاویگا۔ سرت سوانی انھی، نیر نین کھلاویگا۔ گھر ساچے بنا کے وئی، شبدی کنت میل ملاویگا۔ گھر گہیر داتا دھنی، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، کرنی اپنے ہتھ رکھاویگا۔ کرنی اپنے ہتھ رکھائے گا۔ پر بھ اپنا کھیل رچائے گا۔ چو جنت سمجھ کوئے نہ پائے گا۔ شاستر سمرت وید پرائن نین شرمائے گا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،

کرے کھیل ساچا ہر، گر اوتار پیر پیغمبر اپنا کھیل دکھائے گا۔ گر اوتار پیر پیغمبر دیکھن کھیل، کلجگ انت وٹی ودھائیا۔ زرگن سرگن سرگن زرگن ہويا
 میل، گھر ملیا بے پرواہیا۔ ایکا رنگ چڑھایا گرؤ گر چیل، چیلار گر اکو نظری آئی۔ صاحب سَنگر سَجَن سُهیل، ٹھاکر سوامی اپنا در دکھائیا۔ جوتی جوت
 سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ہرجن ساچے لئے جگائیا۔ ہرجن جگائے ٹھاکر سوامی، بے پرواہ دیا کمائندا۔ بودھ اگادھ انترجامی، شبدی
 ناد الائندا۔ امرت آتم ٹھنڈا پانی، نجھر جھرن اِک جھرائندا۔ نام سنائے اکھ کہانی، رسنا جہوا بھو مٹائندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
 ہرجن اپنے گھر وسائندا۔ ہرجن وسائے گھر سچ، سچ ملے وڈیائیا۔ صاحب سَنگر مارگ دس، دہ دشا پنڈھ مُکائیا۔ آتم پر ماتم دیوے رس، نچ رس اِک
 چوایا۔ زرگن زرویر کھول اکھ، آخر اپنا پردہ لاہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہرجن کر جوت پرکاش، پرکاشی اپنے نال ملایا۔ جوت
 پرکاش ملے پر بھ ٹھاکر، دیاوان دیا کمائیا۔ کلجگ ڈونگھا پار کرائے ساگر، بھوری بھور نہ کوئے رُٹھائیا۔ در دوارے دیوے آدر، آدرش اپنا اِک جنایا۔
 کرپا کرے کریم قادر، کرتا پُرکھ وڈ وڈیائیا۔ ایتھے اوتھے بن کے ثالث، شہنشاہ اپنا تھم سنایا۔ سنت سُهیلے اتم سریشٹ کڈھے خالص، خالص اپنے نال
 ملایا۔ کوڑی کریا میٹے بندرا آلس، ڈکھ دلدر ڈیرہ ڈھاپیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا رنگ اِک رنگایا۔ گرگھ رنگ ویکھ چڑھدا،
 گر اوتار خوشی منایا۔ بھگت بھگوان ڈھولا پڑھدا، پیر پیغمبر رہے جس گایا۔ سنت سَجَن گھر سچے وڑدا، جس گھر ملے مان وڈیائیا۔ گر سکھ اِکو ترنی تردا، پار
 کنارہ نظری آئی۔ صاحب سَنگر کرپا کردا، مہر نظر نین اٹھایا۔ کلجگ کوڑا ویکھو ڈردا، نیتز نین رہیا شرمایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
 دیونہارا ساچا ور، ہرجن ساچے لئے اٹھایا۔ ہرجن اٹھائے سَنگر پیتا، سر اپنا ہتھ ٹکایا۔ پر بھ ملن دی دسے ریتا، ریتوان آپ جنایا۔ دیوے مان اِکو اکھر
 اٹھاراں دھیائے گیتا، گیت گو بند اِک سمجھایا۔ چرن کول بندھائے پریتا، پریتی اِکو اِک لگایا۔ مان رکھائے اوچاں نیچاں، نیچاں اوچاں ایکا رنگ
 چڑھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، صاحب سَنگر بے پرواہیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کرن ہاسا، گھر ساچے خوشی منایا۔
 پُرکھ اکال کلجگ ویکھے آپ تماشا، زرگن اپنا ویس وٹایا۔ نو کھنڈ پر تھی ست دیپ منڈل منڈپ کاہن بن کے پاوے راسا، بن نوٹو آ اپنا سانگ ورتایا۔

بھو ابھیدا اچھل اچھیدا چار جگ دا کھولے آپ خلاصہ، خالق خلق دے سمجھایا۔ جن بھگتاں دیوے اک بھروسا، چرن کول سچی سرناہیا۔ ساچے سنتاں
 پوری کرے آسا، آسا ترسنا میٹ مٹایا۔ گرکھاں کایا چولی بھرے کاسہ، نام بھنڈارا اک ورتایا۔ گرکھاں لیکھے لائے سواس سواسا، پون انجا ڈیرہ
 ڈھاہیا۔ سرب جیاں پر بھ اکو دیوے جاہا، آتم پر ماتم میل ملایا۔ میٹ مٹائے تینوں تپا، ترے گن لیکھا دے چکایا۔ نظری آئے اکو ماہا، سوہرا پسینا اکو
 گھر دکھایا۔ زرگن جوڑے زرگن ناتا، جوتی جوت کرے کڑمائیا۔ لیکھا جانے پُرکھ بدھاتا، بدھ اپنے ہتھ رکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا
 کر، کرے کھیل ساچا ہر، ہر بھگتاں لیکھا لیکھے لایا۔ گر اوتار پیر پیغمبر رہے تک، بن نیناں نین اٹھایا۔ دیکھ کھیل پُرکھ سمرتھ، اک دُوبے رہے
 سناہیا۔ دیکھو پچھلا ملدا حق، لیکھا باقی نظر کوئے نہ آہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ہر جن ساچے لئے جگایا۔ ہر جن
 جاگے سنگر مہر، پر بھ مہر نظر اٹھایا۔ مہروان نہ لائے دیر، چھن بھنگر کھیل دکھایا۔ ذئی دویتی پردہ دے اُدھیر، بجر کپائی توڑ تڑایا۔ اندھ اگیان مٹائے
 اندھیر، زرگن نور جوت کرے رُشناہیا۔ اکو گھر دکھائے سنجھ سویر، سورج چند نہ کوئے چکایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر جن میلا لئے
 ملایا۔ ہر جن میلا آتم تاک، ہر پردہ آپ چکایا۔ کوڑی کرپا میٹ اندھیری رات، ساچا چند دے رُشناہیا۔ زرگن سرگن سرگن شبد سنیہرا جو گئے
 آکھ، تِس آخر پور کرایا۔ گر اوتار پیر پیغمبر جو رسنا جہوا بولیا بھوکھت واک، سو واقعہ دے دکھایا۔ بھگت بھگوان بٹھے نات، ناتا بدھاتا جوڑ جڑایا۔ لیکھا
 چکا ذات پات، ورن برن پنڈھ مکایا۔ آتم پر ماتم دے سچا ساک، سجن اکو نظری آہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سنت سہیلے رنگ
 رنگایا۔ سنت سہیلے رنگ اول، سو پُرکھ زرنجن آپ چڑھایا۔ آد جگادی اک اکلّا، کلج انتم ویس وٹایا۔ سمبل سہائے سچ محلا، ساڈھے تن ہتھ وے
 ودھایا۔ جوتی دیکھ اکو بلا، تیل باقی نظر کوئے نہ آہیا۔ سچ سندیس شبدی گھلا، نام ندھانا راگ سناہیا۔ پریم پریتی پھڑائے پلا، پلو اپنے گنڈھ بندھایا۔
 جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ہر جن میلا اپنے گھر، گھر مندر اکو اک سہایا۔ گھر مندر سہائے سو بھاونت، کایا بنک
 دے وڈیایا۔ جس گرہ ملے نرائن زکنت، ہر کنتوہل بے پرواہیا۔ شبد سناے دُھر دامنت، منتو اپنا اک جنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،

ہر جن دکھائے اپنا گھر، جس وجے سچ ودھائیا۔ وجے ودھائی گھر سچے مندر، ہر سنگر آپ وجائیدا۔ ہوئے پرکاش اندرے اندر، دیاباتی نظر کوئے نہ
 آئیدا۔ لیکھا چکے ڈونگھے کھنڈر، بھوری بھے نہ کوئے درڑائیدا۔ صاحب سوامی توڑے جندر، بند کواڑی کُنڈا لائیدا۔ سچ سہنجی سہائے بن کے ساول
 سندر، موہنی اپنا روپ وٹائیدا۔ من واسنا بنھ کے بندر، گرگھ آسا ترسنا میٹ مٹائیدا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر جن اپنا گھر
 دکھائیدا۔ ہر جن گھر دکھائے اک، گھر گھر وچ میل ملائیا۔ جس گرہ سنگر پورا آئے دس، دوجا نظر کوئے نہ آئیا۔ کروٹ لے بدلایے پٹھ، سنگھ اپنا
 مکھ دکھلایا۔ پریم پریتی کرے ہت، ہتکاری نور الاہیا۔ کھیلے کھیل ابناسی اچت، چیتن اپنی دھار جنایا۔ بن کے ٹھا کر سوامی دھر داہت، گرگھ گرگر
 گود اٹھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ٹھانڈے گھر لئے ملائیا۔ ٹھانڈے گھر سیتل دھار، صاحب سنگر آپ جنایا۔ آتم پر ماتم کرے پیار،
 پریم پڑکھ دیا کمایا۔ سرتی شبد دے ادھار، سر اپنا ہتھ ٹکایا۔ پاربرہم برہم کھیل کرے پڑکھ نار، نار کنت روپ وٹایا۔ ساچی سبجالے بیٹھال، آتم
 انتر اک پنگ سہایا۔ پاوا چول نظر نہ آوے وچ سنسار، باڈی بنت نہ کوئے بنایا۔ جس سنگھاسن بہہ کرے پیار، سو آسن اکو اک دکھایا۔ جس دی
 صفت کرے گرو اوتار، پیر پیغمبر راگ سنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں دیوے اک گھر، جس گھر ہوئے جوت رُشانیا۔
 جوت رُشانی دیپ اُجالا، گھر اکو نظری آئیدا۔ جس گرہ وسے ہر گوپالا، گوہند اپنا کھیل کھلاییدا۔ جن بھگتاں پریم پریتی پائے مالا، رسنا جہوا پتی دند
 جاپ نہ کوئے جپائیدا۔ آتم پر ماتم مارگ دے سچ سکھالا، ناتا بدھاتا اپنے نال جڑائیدا۔ لیکھا چکے کال مہاکالا، محبوب اکو نظری آئیدا۔ جن بھگتاں ہوئے
 حل سوالا، فقرہ آگے نہ کوئے پڑھائیدا۔ اکو مندر اکو شودوالا، گرو دوارا مٹھ اکو اک دکھائیدا۔ اکو مندر مسیت اکو چاڑھے رنگ گلا، جوتی جوت سروپ
 ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر جن اکو گھر بہائیدا۔ ہر جن بہائے گھر اک، جس گرہ وڈی وڈیایا۔ جس دا لیکھا شاستر سمرت وید پُران رہے کھ، کھ لکھ
 لوکات سمجھایا۔ بن سنت سنگر کسے نہ آئے ڈٹھ، بن بھگت بہن کوئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جس جن دکھائے اپنا گھر،
 تیس لیکھا کوئے رہن نہ پائیا۔ گرگھ گھر ساچے بہن، بہہ بہہ خوشی منایا۔ پریم پڑکھ دا درشن نین، نیوں نیوں سیس جھکایا۔ توں ہی توں ہی ڈھولا گائن،

میں ممتا مول مٹائیا۔ سچ دوارے سدا سدا سد بہن، بہہ بہہ خوشی دکھائیا۔ لیکھا چکے الف یے نظری آئے کوئی نہ عین، حمزا رمز نہ کوئے لگائیا۔ ناتا
 ٹٹے بھائی بھین، ساک سجن سبندھی سنگ نہ کوئے رکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگت دکھائے اپنا در، در دروازہ اکو اک
 کھلائیا۔ در دروازہ کھول یار، مبان بیدو مجت اپنے نال لگائیا۔ صاحب سنگر کر پیار، سو بھا صحبت دیوے مان وڈیائیا۔ غفلت نندرا آلس کر کے پار، خوشیاں
 رنگ اک چڑھائیا۔ رسنا جہوا بٹی دند بول گیا جہان، بن رسنا جہوا ڈھولا اک سنائیا۔ ست ستوادی ست دکھائے سچ نشان، شہنشاہ اکو اک جھلائیا۔ جس در
 گر اوتار پیر پیغمبر سارے سیس جھکان، وشن برہما شو دھوڑی مستک خاک رمائیا۔ سو دوارا محل اٹل اچ مکان، سچکھنڈ اکو نظری آئیا۔ جس گرہ وسے
 سری بھگوان، نرگن نرویر جوتی جاتا آسن لائیا۔ جگ جگ جن بھگتاں میلے آن، نت نت اپنا پھیرا پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن
 بھگتاں دیوے اک گھر، جس گھر وڑیاں دوجی لوڑ رہے نہ رائیا۔ گرگھ وڑے گھر ایک، ایککار دئے وڈیائیا۔ پُرکھ اکال دی اوتھے ٹیک، دوجا اشٹ نہ
 کوئے منائیا۔ وشن برہما شو جس گھر دا پایا کسے نہ بھیت، بھيو سکے نہ کوئے کھلائیا۔ تس مندر جن بھگت کرن ہیت، بھگوان اپنے رنگ رنگائیا۔ کبیر
 جلاہے کہا ویکھ، اچی کوک کوک سنائیا۔ پار برہم دی اگئی کھید، نرگن نرگن رہیا کھلائیا۔ جس دھاروں گر اوتار پیر پیغمبر دتے بھیج، سو دھار نور الائیا۔
 چڑھ کے ویکھو ڈھر دی سچ، جو سری بھگوان آپ وچھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، آد جگاد جگا جگنتر جن بھگتاں ہوئے سہائیا۔ جن
 بھگتو بھگتی ویکھو رنگ، ہر بھگوان آپ رنگائیدا۔ کایا مندر اندر دوارا ویکھو لنگھ، گھر گھر وچ سو بھا پائیدا۔ شبد ناد سُنو مردنگ، ڈھولک چھینا کم کسے نہ
 آئیدا۔ آتم پر ماتم مانو انند، رسنا جہوا پھکارا دُور کرائیدا۔ نرگن جوت چاڑھو چند، سورج چند گھ شرمائیدا۔ ملو میل سورے سربنگ، سوریر اکو نظری
 آئیدا۔ لیکھا چکے جگت دھارا گنگ، امرت سرور اک نہائیدا۔ لہنا دینا چکے بھکھ ننگ، سر اپنا ہتھ کائیدا۔ جگ جنم دی آتم پر ماتم وچھری ٹٹی لو
 گنڈھ، گنڈھنہار گوپال سوامی اپنی گنڈھ پوائیدا۔ رسنا جہوا بٹی دند ڈھولا گاؤ سوہنگ چھند، سو پُرکھ نرجن ہنگ برہم برہم اپنے گھر وسائیدا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل سدا بخشند، بخشش اپنی آپ ورتائیدا۔ جن بھگتو اٹھو کھولو اکھ، ہر اکھر نام درٹائیا۔ ملو میل پُرکھ سمرتھ،

دُوجی لوڑ رہے نہ رانیا۔ شاسترِ سمتر جس دی گاؤندے مہما اکھ، انجیلِ قرآن تیس بتیس رہی سنایا۔ سو دیونہارا دُھر دا حق، حقیقت ویکھو تھاواں تھانیا۔ اندر وڈ پوڑے چڑھ سچ نظارہ لو تک، تقویٰ اکو اک رکھانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں رہیا ملانیا۔ جن بھگتو اٹھو پکڑو راہ، رہبر اکو نظری آئیندا۔ جس نوں پیر پیغمبر مندے رہے نوری خدا، سولاشریک اپنا پھیرا پائیندا۔ ہستی وجود نہ ہوئے جدا، جستجو اپنے رنگ رنگائیندا۔ پاربرہم برہم مارگ دے سدھا، او جھڑ راہ نہ کوئے دکھائیندا۔ گھر ٹھا کر ملن دی اکو بدھا، بدھ اپنی آپ درڑائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ہر بھگتاں اپنے گھر وسائیندا۔ بھگت و سیرا ٹھانڈے دربار، درگاہ ساچی خوشی منانیا۔ کرپا کرے کرپن کرپا دھار، ہر جن ساچے لئے جگانیا۔ جس دا لیکھتس جھولی دیوے ڈار، جگت ادھار نہ کوئے رکھانیا۔ جن بھگتاں سری بھگوان سدا بنے سیو ادار، چاکر اپنا ناواں دھرائیا۔ لکھ چوڑاسی وچوں کڈھے باہر، پھڑ باہوں گلے لگانیا۔ گھر مندر گرہ پچھلا دئے دکھال، جس وچوں وچھڑ لکھ چوڑاسی وچ بھوانیا۔ کلجگ انتم ہو دیال، گرگھ ویکھ اپنے لال، لالن اپنے رنگ رنگانیا۔ سچ دوارا سچھنڈ پئی دھر مسال، جتھے دیک جوت جگے بے مثال، مسل نظر کسے نہ آئیا۔ ہر بھگت بھگوان اوس دھام لئے بہال، جس گھر ویکھن کوئے نہ جانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہہکنک نرائن نر، نرگن نرویر نراکار سرگن اپنے لیکھے پانیا۔

★ ۴ ماگھ ۲۰۲۰ بکرمی سوہن سنگھ دے گرہ بھولے کے ضلع گرداس پور پر ★

شبد اشارہ دے بھگوان، دو جہان رہیا دکھانیا۔ نیتز کھولو نوجوان، گر اوتار پیر پیغمبر اپنی دھار سمجھانیا۔ سرشٹ سبائی ویکھو جگت گیان، رسنا جہوا بٹی دند صلاحیا۔ کاغذ قلم شاہی پڑھو بیان، پورب لیکھا رہیا درڑانیا۔ سچ سچ دھرم ویکھو ایمان، صدق صبوری نظر کوئے نہ آئیا۔ مندر مسجد شو دوالے مٹھ ویکھو مکان، ست سنتو گھر رنگ نہ کوئے رنگانیا۔ اٹھ سٹھ تیر تھ تھ سرور ویکھو مار دھیان، چاروں کُنٹ اکھ گھلانیا۔ جیو جنت سادھ سنت سرب

گرلان، ہاہا کرے لوکایا۔ وشن برہما شو ہوئے حیران، ہر کا بھیو کوئے نہ پایا۔ کروڑ تیتیساً نیتز نیناں نیر وہان، چھہبر اکو اک وکھایا۔ عیسیٰ موسیٰ محمد
 کہے ناتا تٹا انجیل قرآن، کایا گرہ کھوج نہ کوئے کھجایا۔ سچ مُجبت دے نہ کسے اسلام، اسم اعظم نور نہ کوئے رُشانیا۔ لیکھا جانو اپنا جو دے کے آئے
 پیغام، پرا پسنتی مدہم بیکھری گایا۔ کلجگ انت نو نو چار دے حرام، ست روپ نہ کوئے پرگٹایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا
 لیکھا رہیا درڑایا۔ ویکھو اٹھ کھول سنسار، جگ جیون داتا آپ جنایا۔ سچ سچ نہ کوئے آدھار، کوڑی کریا جگت گُرمایا۔ مات پت پتا پوت نہ کوئے پیار،
 بھئیّا بھین ناتا نظر کوئے نہ آیا۔ در در گھر گھر دے و بچار، نار کنت سہاگ نہ کوئے ہنڈھایا۔ سادھاں سنتاں اندر دھواں دھار، نرمل جوت نہ کوئے
 رُشانیا۔ جیواں جنتاں کام کرودھ لوبھ موہ ہنکار، گڑھ جھوٹھا رہیا بنایا۔ ایکو بھلیا نر ہر نرائن کرتار، کرتا نظر کسے نہ آیا۔ چار جگ دی سکھیا گئی ہار،
 ساکھی سچ نہ کوئے سمجھایا۔ پنڈت پاندھے ملا شیخ مسائق اچی کوکن دھاہاں رہے مار، دھرناپت میل نہ کوئے ملائیّا۔ جگت اندھیرا ڈونگھی غار، سمند
 ساگر پار نہ کوئے کرایا۔ رسنا جہوا پتی دند پڑھ پڑھ گئے ہار، پاربرہم پر بھ نظر کسے نہ آیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ لیکھا رہیا
 سمجھایا۔ ساچا لیکھا ویکھو حال، حالت سب دی آپ جنائیدا۔ لکھ چوڑاسی سرتے کوئے کال، کلجگ نگارہ اک وجائیدا۔ سرشٹ سبائی ہوئی بے حال، سرتی
 سرت نہ کوئے بھوائیدا۔ آتم پر ماتم کسے نہ دے نال، سگلا سنگ نہ کوئے نبھائیدا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اگلا لیکھا آپ جنائیدا۔ اگلا
 لیکھا ویکھو نیتز، نرگن نرنکار آپ جنایا۔ جگت خواری کوڑا کھیتز، ساچا کھاتہ سمجھ کوئے نہ پایا۔ رت بسنتی کوئی نہ موئے چیتز، پت ڈالی نہ کوئے مہکایا۔
 سب دے خالی کورے ہوئے پیپر، پچھلا لیکھا نظر کوئے نہ آیا۔ اگے ہو کے سارے ویکھن، اٹھ اٹھ اپنا دھیان لگایا۔ پاربرہم کی کھیلے کھیلن،
 خالق خلق ویس وٹایا۔ نرگن ہو کے سرگن آیا میلن، سرگن نرگن اپنی دھار چلائیّا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اٹھایا۔ گر اوتار
 ویکھن خالی، لیکھا نظر کوئے نہ آیا۔ سارے کہن بدھ بالی، پر بھ تیری سار کوئے نہ پایا۔ شاستر سمرت وید پُران کردے رہے دلالی، جگت ونجارا ہٹ
 چلائیّا۔ کلجگ انت کرے کھیل شاہ سلطانی، شہنشاہ اپنا حکم ورتایا۔ آدجگادی دیونہارا دُھر دی بانی، بان نرالا تیر چلائیّا۔ جن بھگت اٹھائے سچ نشانی، نشانہ

اپنا نام لگایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیوے مان وڈیایا۔ گر اوتار کہن جن بھگت، ہر بھگون دے وڈیایا۔ لیکھے لگے بوند رکت، ہڈ ماس ناڑی خوشی منایا۔ اتم کرے سریشٹ جگت، جگت اپنی اک سمجھایا۔ لکھ چوڑاسی وچوں میلے فقط، فقرہ اپنا نام سنایا۔ زرگن ہو کے آیا پرت، سرگن اپنا پردہ لاہیا۔ نہ کوئی سوگ نہ کوئی ہرکھ، چنتا غم نہ کوئے جنایا۔ سنت سہیلے لئے پرکھ، نام کسوٹی اکو لایا۔ میل ملایے ہوندرک، بھئے بھونہ کوئے جنایا۔ گر سیکھ منزل وچ نہ جائے اٹک، گھر ساچے لئے بہایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لہنا لہنا جھولی پانیا۔ ویکھ کھیل پُرکھ سمرتھ، سب بیٹھن دھیان لگایا۔ جن بھگتاں اپنے ملن دی دتی اٹک، سرشٹ سبائی پردہ پانیا۔ لکھ چوڑاسی خالی ہتھ، چاروں کُنٹ رہیا دکھایا۔ گر کھیاں دے اگئی ورتھ، ہر جن جھولی آپ بھرایا۔ شبد چڑھا ساچے رتھ، بن رتھو ہی سیو کمایا۔ ونج کرا ڈھر دے ہٹ، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر جن اپنا رنگ رنگایا۔ ویکھ رنگ پر بھو ہر ٹھاکر، گر اوتار رہے جس گایا۔ کرپا کرے گمبھیر گہرگن ساگر، ہر داتا دیا کمایا۔ جن بھگت اُدھارے نرمل کرم کر اُجاگر، اُجرت انت کوئے نہ لایا۔ لیکھا جانے تیغ بہادر، سُنٹ گجری بے پرواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کھیل آپ دکھایا۔ ساچی کھیل سُنٹ ڈلارا، جن جننی آپ جنائیدا۔ پرم پُرکھ پر بھو اُجیارا، اُجل نگھ آپ کرائیدا۔ شبد انادی بول جیکارا، ڈھر داراگ سنائیدا۔ انتر اتم اک پیارا، پرم پُرکھ میل ملائیدا۔ لکھ چوڑاسی پار کنارہ، گھاٹ پتن ماہی اک جنائیدا۔ جس گرہ وسے آپ کرتارا، سو قادر اکو گھر سو بھا پائیدا۔ محل اٹل اُچ منارا، دیا باقی کملا پاتی آپ جگائیدا۔ کاغذ قلم نہ لکھنہارا، شاستر سمرت وید کتیب کہہ کہہ انت نہ کوئے سنائیدا۔ کرے کرائے کرنہارا، ہر کرتا اپنی کار کمائیدا۔ جن بھگتاں دیوے اک پیارا، چرن کول کول چرن اُپر دھول جوڑ جڑائیدا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر جن اپنے رنگ دکھائیدا۔ ہر جن رنگ چاڑھ اگم، انتر اتم آپ رنگایا۔ لیکھا چکے ماٹی چم، چم درشٹی ڈیرہ ڈھاہیا۔ بھو جنائے ہنگ، برہم بھو آپ کھلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر جن اکو در دکھایا۔ ہر جن ویکھ در نرالا، گھر ساچے خوشی منائیدا۔ جس گھر وسے پُرکھ اکالا، زرگن جوتی جوت ڈگمگائیدا۔ سو مندر سوہے پئی دھر مسالا، گرودوار اکو نظری آئیدا۔ جس گرہ پوہ نہ سکے کال مہاکالا، مہابلی سر اپنا ہتھ لکائیدا۔ ایہتھے اوٹھے دو جہان

ہوئے رکھوالا، رکھک اپنی کار کمانیندا۔ ست ستوادی اِکو پائے ساچی مالا، من کا منکا آپ بھوائیندا۔ جن بھگتاں مارگ دے سکھالا، سکھ ساگر رُوپ وٹائیندا۔ ترے گن مایا توڑ جنجالا، جیون جگت آپ جنائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا سچا ور، ہر جن اِکو گھر وسائیندا۔ ہر جن وسے گھر اِک، ہر اِکو نظری آئیآ۔ اگلا لیکھا دیوے لکھ، پچھلا مول مُکائیآ۔ صاحب سنگر نظری پے دس، دہ دشا کرے رُشائیآ۔ مانس جنم لئے جت، اجنم رُوپ نہ کوئے وٹائیآ۔ ٹھا کر ملے دُھر دا پت، پت پر میثور نظری آئیآ۔ آتم پر ماتم کرے ہت، برہم پار برہم سمائیآ۔ اِکو اِشٹ وسے چت، درِشٹ اپنے نال ملائیآ۔ کر کھیل صاحب انڈِٹھ، انڈِٹھرا بھيو چُکائیآ۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر بھگت دے وڈیائیآ۔ ہر بھگت وڈیائی بھگت دوار، بھگون بنک اِک سہائیندا۔ محل اٹل اُچ منار، ساڈھے تن ہتھ وند وندائیندا۔ نو دوار کر کر پار، ڈو گھی بھوری پنڈھ مُکائیندا۔ کُنڈا کھڑکی کھول کرتار، کایا کعبہ اِک پرگٹائیندا۔ شبد ناد سچّی دُھنکار، انحد نادی راگ سٹائیندا۔ امرت آتم ٹھنڈا ٹھار، سر سرور جھرنا اِک جھرائیندا۔ دیپ اگّی دیپک بال، جوت زرنجن ڈگمگائیندا۔ آتم سبجا اِک وکھال، ہر جن ساچے آپ بہائیندا۔ سُر ت شبد پریتی نبھے نال، پریم اِکو گھر کرائیندا۔ ساچی سخیاں منگلاچار، گیت گوہند آپ الائیندا۔ دُھر داوے اگّی تال، جگت نگارہ نہ کوئے رکھائیندا۔ گھر سوامی ویکھے آن، ٹھا کر اِکو پھیرا پائیندا۔ جن بھگتاں دیوے مان، اِبھمان رُوپ نہ کوئے وکھائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، گھر مندر اِک سہائیندا۔ گھر مندر سہائے سوبھاونت، سو صاحب وڈی وڈیائیآ۔ نام جنائے مہما گنت، شبدی راگ الائیا۔ بھيو چُکائے ساچے منت، منتر اِکو اِک درڑائیآ۔ بودھ اگادھ پڑھائے پنڈت، اکھرنش اکھرنش وچوں پرگٹائیآ۔ دُو بے در نہ ہووے منگت، دیونہار سرب اکھوائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر جن میلانا کنت، رُت بسنت اِک پرگٹائیآ۔ نار کنت رُت بسنتی، بسن بنواری آپ کرائیندا۔ سچ سچ سٹائے دُھر دی پگتی، اکھرنش آپ پڑھائیندا۔ کوئی بھيو نہ پائے شاستر سمرت وید پُرانا پنڈتی، پاندھا نظر کوئے نہ آئیآ۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا سچا ور، ہر جن ہر ہر لائے اپنے انگتی، انگیکار ایکنکار اِکو اِک، اِک اِنیک نظری آئیآ۔

★ ۴ ماگھ ۲۰۲۰ بکرمی کرتار سنگھ دے گرہ پنڈ وھیلا ضلع گرداس پُر ★

سو پُرکھ زرنجن ٹھانڈا دربارا، آد جگاد اک رکھائیندا۔ ہر پُرکھ زرنجن کھیل نیارا، زرنجن زرویر آپ کرانیندا۔ ایکنارا کھول کواڑا، محل اٹل اک سہائیندا۔ آد زرنجن ہو اُجیارا، جوتی جوت ڈگمگائیندا۔ ابناسی کرتا کرپسارا، شاہ پاتشاہ ویکھ وکھائیندا۔ سری بھگوان سچ ہلارا، ست ستوادی آپ لگائیندا۔ پاربرہم بول جیکارا، دُھر دا نعرہ اک سٹائیندا۔ سچھنڈ دوارے کرے کھیل اگم اپارا، الکھ اگوچر اپنی کار کمائیندا۔ شاہو بھوپ بن سکدارا، راجن راج راجاناں آپ ہو جائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، دوجا سنگ نہ کوئے رکھائیندا۔ دوجا سنگ نہ کوئے ساتھ، اک اکلا وڈ وڈیائیا۔ کرے کھیل پُرکھ سمراتھ، شہنشاہ اکو اک نظری آئیآ۔ جگ چوکڑی کھیل تماش، خالق خلق ویکھ وکھائیآ۔ زرنجن سرگن پاوے راس، گوپی کاہن ناچ نچائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچھنڈ دوارا اک سہائیآ۔ سچھنڈ دوارا سو بھاونت، سو صاحب آپ سہایا۔ آد جگادی دُھر دا کنت، زرنجن ڈیرہ لائیآ۔ شہد اگمی مہا اگنت، بودھ اگادھ جنائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی رچنا آپ رچائیآ۔ ساچی رچنا رچ سچھنڈ دوارا، گھر ساچے کھیل کھائیندا۔ زرنجن سرگن ہو اُجیارا، جوتی جاتا ڈگمگائیندا۔ وشن برہما شو دے ادھارا، ترے پنج میل میل ملائیندا۔ کھانی بانی بول جیکارا، شہد انادی راگ الائیندا۔ ویکھے وگسے ویکھنہارا، اکل کل دھاری اپنی کل جنائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دربارا اک لگائیندا۔ سچ دربار ست پُرکھ، ست ستوادی آپ لگائیآ۔ جگ چوکڑی نہ کوئی سوگ ہرکھ، چنتا غم نہ کوئی رکھائیآ۔ زرویر زراکار اجوئی رہت اکو نور کرائے درس، آدرس آدرس اپنا روپ وٹائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ کرے کھیل بے پرواہ، بے انت اپنے ہتھ رکھے وڈیائیآ۔ جگ چوکڑی ویس وٹا، سنجگ تریتا دواپر کلجک مات ہنڈھائیآ۔ تینی اوتار سیوالا، ساچی سکھیا اک سمجھائیآ۔ بودھ اگادھ نام درڑا، منتر اکو اک سمجھائیآ۔ آتم پر ماتم میل ملا، دُئی دوتی ڈیرہ ڈھاہیا۔ ساچا مندر اک سہا، محل اٹل کرے رُشنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل سچا شہنشاہیا۔ شہنشاہ کھیل کرے ہر جگت، جگ جیون داتا دیا کمائیندا۔ لکھ چوراسی وچوں اُبھارے بھگت، بھگوان اپنا بھيو چکائیندا۔ لیکھے لائے بوند رکت،

کایا مائی کھیل کھلایند۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گھر ساچے خوشی منائند۔ ساچے گھر خوشی کرے زرنکار، زرنگن اپنی دیا کمائی۔ پیر پیغمبر کرتیار، مسہ حق حق سمجھائی۔ لاشریک پروردگار، سچ توفیق نورِ الاہیا۔ مہمان بیدوسانجھ یار، نوبت اپنے نام لگائی۔ عیسیٰ موسیٰ محمد کر خبردار، بے خبر خبر سنائی۔ ساچا کلمہ دُھر دی دھار، کائنات کرے پڑھائی۔ الف یے کر پیار، اُلفت اکو اک سمجھائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ بے پرواہ مقامے حق، زرنگن زوریر سو بھاپائند۔ جگ چوکڑی مارگ دس، پیر پیغمبر آپ سمجھائند۔ لکھ چوراسی ہردے وس، ہر گھٹ اپنا ڈیرہ لائند۔ زرنگن جوت کر پرکاش، جوتی نور ڈگمگائند۔ اندر باہر دیوے ساتھ، گپت ظاہر سنگ نبھائند۔ نچ نیز کھول اکھ، پر تکھ اپنا روپ جنائند۔ زرنگن ہو چلائے رتھ، سرگن ساچی سیو کمائند۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی آپ کمائند۔ ساچی کرنی گروگر دھار، سنگر اپنی دیا کمائی۔ دیا باقی کملاپاتی جوتی جوت کرتیار، گرہ مندر کرے رُشائی۔ کایا مائی کھول کوڑ، ساچی ہائی اک جنائی۔ بوند سوانتی ٹھانڈی ٹھار، امرت دھار وہائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی آپ کمائی۔ ساچی کرنی سچھنڈ نواسی، اک اکلا آپ کرائند۔ زرنگن نور جوت پرکاشی، گرگر اپنی دھار سمجھائند۔ مندر منڈل منڈپ پاوے راسی، گھر ساچا کھیل وکھائند۔ اتم رکھے اپنی ذاتی، اذات روپ نہ کوئے وکھائند۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سنگر اپنا روپ وٹائند۔ سنگر روپ روپ اپار، اپر پیر اپنی دھار چلائیا۔ شبد گروگر بکار، بلدھاری ویس وٹائی۔ کاغذ قلم نہ لکھنہار، شاہی نیز رو رو نیر وہائی۔ پاربرہم تیرا انت نہ پاراوار، بے انت تیری وڈیائی۔ نانک زرنگن کر پیار، سرگن میلا سچ سُبھائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جگ چوکڑی وند وندائی۔ جگ چوکڑی وند بھگوان، ہر کرتا آپ کرائند۔ نانک زرنگن شبد جوان، اگمی راگ سنائند۔ لیکھا جان دو جہان، پُری لوء برہمنڈ کھنڈ ویکھ وکھائند۔ ناتا توڑ زمیں اسمان، لوک پرلوک ڈیرہ ڈھائند۔ ست وکھا اک نشان، ست ستوادی اپنا گھر سُبھائند۔ چار ورنان اک گیان، کھتری براہمن شودر ویش آپ پڑھائند۔ اتم پر ماتم کھیل مہان، مہان آتما آپ درڑائند۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جگ چوکڑی حکم ورتائند۔ جگ چوکڑی حکم سندیسہ، سو پُرکھ زرنجن آپ جنائی۔ بھوپت بھوپ بن زرنیشا، زرنکار کھیل کھلایا۔

دیکھے وگسے دیس دیسا، دیسنتر اپنا بھیو چُکائیا۔ بن نیتز لوچن نین پیکھا، اکھ پر تکھ نظر کسے نہ آئیا۔ جگ چوکڑی بچھوں پُرکھ اکال اکو گوبند بنایا بیٹا، سر اپنا ہتھ لُکائیا۔ انتر آتم ساچی سیجا لیٹا، سچ سہنجنی دے وڈیائیا۔ ایٹھے اوٹھے دو جہان بن کے کھیوٹ کھیٹا، ساچی نیا پار کرائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی رہیا جنائیا۔ ساچی کرنی ہر کرتا، آد جگاد آپ کرائیندا۔ سنجگ تریتا دوپر کلجگ کھیل ویکھ سنسار، گر اوتار پیر پیغمبر آپ پڑھائیندا۔ رسنا جہوا ہتی دند بول کلام، کائنات سرب سمجھائیندا۔ دُور دُراڈا نیرن نیرا اک امام، نیتز نین جگت نظر کسے نہ آئیندا۔ سچ سندیسہ دے پیغام، پرا پسنتی مدھم بیکھری راگ سنائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جگ جگ اپنا حکم ورتائیندا۔ جگ جگ حکم ورتے بھگونت، نہ کوئی میٹے میٹے مٹائیا۔ سیس نوآوندے گئے سادھ سنت، بھگت بھگوان دھیان لگائیا۔ گر اوتار دسندے گئے نیاں منت، منتر اکو نام سمجھائیا۔ اچی کوک جناوندے گئے پر بھو بے انت، انت کہن کوئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کھیل آپ رچائیا۔ ساچی کھیل رچے زرنکار، لکھ چوراسی ونڈ ونڈائیا۔ سیوالا گرو اوتار، پیر پیغمبر میل ملائیا۔ ناتا جوڑ جگ چوکڑی چار، سنجگ تریتا دوپر کلجگ جوڑ جڑائیا۔ سندیسہ دیندے گئے وارو وار، شاستر سمتر وید پُران گیتا گیان انجیل قرآن وکھائیا۔ کھانی بانی بول جیکار، دُھر دی دھار اک پرگٹائیا۔ آتم پر ماتم کرو پیار، جیو جنت اک جنائیا۔ سرب جیاں داسا نھیا یار، پُرکھ اکال نظری آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کھیل آپ رچائیا۔ ساچی کھیل رچ کرتا، ہر کرتا ویکھ وکھائیندا۔ مارگ دس دس گئے گرو اوتار، پیر پیغمبر رہبر اکو اک نظری آئیندا۔ کلجگ انت چاروں کُنٹ ہو یا دھواں دھار، ساچا چند نہ کوئے چکائیندا۔ کسے ملے نہ میت مُرار، گھر سجن سنگ نہ کوئے رکھائیندا۔ سرشٹ سبائی نیتز رووے زارو زار، دھیرج دھیر نہ کوئے رکھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا ویس آپ جنائیندا۔ ساچا ویس دسے آپ، پر بھ اپنی دیا کمائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر اں جگ چوکڑی جو دسیا جاپ، کلجگ جیو گئے بھلائی۔ گھر گھر گرہ گرہ در در ترے گن مایا چڑھیا تاپ، ترے گن گنی رہی جلائی۔ جوٹھا جھوٹھا ناتا جڑیا سجن ساک، سننگر سجن میل نہ کوئے ملائی۔ آتم پر ماتم ہوئی کسے نہ پاک، پنت پنتی رُپ نہ کوئے وٹائی۔ کایا مندر کھولے کوئی نہ تاک، بجر کپائی توڑ نہ کوئے تڑائی۔ امرت پیوے نہ کوئی بوند سوانت، اٹھسٹھ

بھجن واہو داہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، زرگن ویکھے بے پرواہیا۔ زرگن ویکھے ہر داتار، لکھ چوڑاسی کھوج کھوجائیندا۔ انتر آتم نہ کسے پیار، سرتی شبد نہ کوئے ملائیندا۔ رسنا گاوے سرب سنسار، بتی دند ڈھولا لائیندا۔ مندر وڑ کرے نہ کوئی دیدار، درس دید نہ کوئے دکھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کلجگ انتم ویکھ دکھائیندا۔ کلجگ انتم ویکھے چار کھانی، چاروں گنٹ دھیان لگائیا۔ چوتھے جگ آئی ہانی، ساچا سنگ نہ کوئے نبھائیا۔ امرت ملے نہ کسے پانی، نجھر جھرنانہ کوئے جھرائیا۔ پائے کوئے نہ پد زربانی، زربان پد آسن نہ کوئے لگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا ویکھے تھاؤں تھانیا۔ لیکھا ویکھے تھان تھنتر، دہ دشا پھول بھلائیندا۔ کلجگ مایا لگی بسنتر، امرت میگھ نہ کوئے برسائیندا۔ پھری دروہی گنگن لگنتر، لوک پر لوک سرب گر لائیندا۔ گر کا بھلیا سب نے منتر، منتو حل نہ کوئے دکھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، لکھ چوڑاسی کھوج کھوجائیندا۔ لکھ چوڑاسی ویکھے ایک، اینکار وڈی وڈیائیا۔ پڑکھ اکال دی سب نوں بھلی ٹیک، گو بند لیکھا گئے بھلائیا۔ چاروں گنٹ ودھیا بھیکھ، کوڑی کریا ہوئی ہلاکائیا۔ زرگن سرگن کوئی نہ لئے چیت، چیتن سرتی نہ کوئے بنائیا۔ اندر وڑ کے کایا پوڑے چڑھ کے نج نیتز درشن کوئی نہ لئے پیکھ، دوئے لوچن جگت ویکھ ویکھ بگسائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچکھنڈ دوارے بیٹھا کھیل رچائیا۔ سچکھنڈ دوارے سچا شہنشاہ، ہر سنگر دیا کمائیندا۔ گر اوتار پیر پیغمبر لئے اٹھا، شبد سنہرا اک جنائیندا۔ لوکات ویکھو تگوارا، دہ دشا پردہ لائیندا۔ کلمہ نبی رسول جو آئے پڑھا، کاغذ قلم نیتز نیناں نیر وائیندا۔ منتر ست ست جو آئے درڑا، نام رنگ رنگ نہ کوئے رنگائیندا۔ جیو جنت ہوئے بے وفا، صفحہ سب دی آپ اٹھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کھیل آپ دکھائیندا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کھول اٹھ، لوکات دھیان لگائیا۔ سب دے بھانڈے دسن سکھ، کایا ماٹی کوڑی پوچ پوچائیا۔ کسے گرہ ملے نہ پڑکھ سمرتھ، سنگر نظر کسے نہ آئیا۔ جگت منارے رہے ڈھٹھ، ساڈھے تن ہتھ ماٹی خاک ملائیا۔ کوئی نہ وکے ساچے ہٹ، بن سنگر قیمت ہٹ نہ کوئے دکھائیا۔ دئی دوتی لگا پھٹ، ذات پات کرے لڑائیا۔ اوچ نیچ اک دوجے نوں رہے دس، آتم برہم نہ کوئے سمجھائیا۔ ہر گھٹ اندر ہر جو رہیا وس، زرگن اپنا ڈیرہ لائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر رسنا جہوا کہن دے پر بھ حق، حقیقت تیری جھولی پائیا۔ صدی

چو دھویں سارے گئے تھک، چو داں طبق بن پاندھی راہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا دُھر دا ور، جس ملے نام وڈیا نیا۔ پیر پیغمبر رہے بول، اچی کوک کوک سٹانیا۔ تڈھ بن تولے نہ کوئے تول، ترازو ہتھ نہ کوئے رکھانیا۔ تیرے نام دا و جا کے آئے ڈھول، کلمہ کوک کوک سٹانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دے اپنا ور، سد بھانے لئے چلایا۔ پیر پیغمبر مارن دھاہ، نعرہ اکو اک جنایا۔ پروردگار سچ خُدا، رحمت تیری نظری آتیا۔ چو داں لوک چو داں طبق تگن تیرا راہ، بے نظیر نظر اٹھانیا۔ گر اوتار سارے آئے لکھا، کلجگ انتم آوے بے پرواہیا۔ کل کلکی ویس وٹا، جوتی جوت نور رُشانیا۔ شبدی ڈنک دئے و جا، سمبل اکو ڈیرہ لایا۔ جگ چوکڑی پورب لہنا دئے مُکا، لیکھا ویکھے تھاؤں تھانیا۔ سرشٹ سبائی دتے اکو راہ، رہبر بنے نور الاہیا۔ مکہ کعبہ ڈیرہ ڈھاہ، مکتب اکو اک کھلایا۔ ساچی سکھیا دئے سمجھا، سبق اپنے نام پڑھانیا۔ آخر میلانے ملا، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دینی مان وڈیا نیا۔ پیر پیغمبر دسن حال، حالت اپنی رہے جنایا۔ پروردگار من سوال، صاحب تیرے ہتھ تیری وڈیا نیا۔ صدی چو دھویں پوری ہوئی گھال، کیتی گھال لیکھے پانیا۔ چاروں گنٹ دسے زوال، زیر زبر نہ کوئے سہانیا۔ تیرے ہتھ کال مہاکال، بے مثال تیری سرنایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دے اگما ور، جس وچ توٹ رہے نہ رانیا۔ پروردگار ساچا میت، متر پیارا آپ جانیندا۔ پیر پیغمبر پڑھو ایہہ حدیث، حضرت کلمہ اک سمجھانیندا۔ لکھ چو راسی بدلی نیت، نیتیان ویکھ وکھانیندا۔ سچھنڈ دوار گر اوتار سارے گاؤن اکو گیت، دوجا راگ نہ کوئے الاہیندا۔ ناتا تے مندر مسیت، ٹھا کر دوار اکو اک سمجھانیندا۔ پر بھ دا کھیل سدا انڈیٹھ، بن سنگر کرپا نظر کسے نہ آئیندا۔ صدی ییسویں رہی بیت، بیس ییسا منگ منگانیندا۔ لیکھا چکے اوچ نیچ، نیچ اوچ تیرا روپ نظری آئیندا۔ ملے مان ہست کیٹ، کیٹ ہست تیرے در سو بھ پانیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، دُھر دا لیکھا اک سمجھانیندا۔ دُھر دا لیکھا ہر سمجھاؤندا اے۔ پت پر میثور دیا کماؤندا اے۔ پروردگار کھیل رچاؤندا اے۔ سچ توفیق اک درساؤندا اے۔ بن رفیق ویکھ وکھاؤندا اے۔ حق حقیق حقیق وچوں پر گٹاؤندا اے۔ دُور دُراڈا آزدیک، نیرن نیرا کھیل کھلاؤندا اے۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، پیر پیغمبر لیکھا مول چکاؤندا اے۔ پیر پیغمبر لیکھا مول چکاواں

گا۔ پروردگار ہو کے کھیل کھلاواں گا۔ مرید مُرشد ویکھ وکھاواں گا۔ دیدِ عیدِ چند چکاواں گا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور،
 سچا مارگ اک سمجھاواں گا۔ سچا مارگ اک لگائے گا۔ پرہہ اپنا کھیل وکھائے گا۔ لکھ چوڑاسی رنگ رنگائے گا۔ بھگت سُہیلے میل ملائے گا۔ گر چیلے جوڑ
 جڑائے گا۔ مرید مُرشد انگ رکھائے گا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی آپ کمائے گا۔ ساچی کرنی کار کماویگا۔ صدی چوڑدھویں
 پنڈھ مُکاویگا۔ بیس بیسا لیکھے لاویگا۔ جگت جگدیشا ویس وٹاویگا۔ راج راجاناں شاہ سلطاناں خالی کرے کھیسہ، سیس تاج نہ کوئے کواویگا۔ نو کھنڈ پر تھی
 ست دیپ برہمنڈ کھنڈ دیوے اک حدیثا، وشن برہما شو آپ پڑھاویگا۔ پچھلا لیکھا سب دا بیتا، آگے مارگ اک رکھاویگا۔ جن بھگتاں کرے ریحھاں، مکھ
 کھڑا آپ ڈھلاویگا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی آپ کماویگا۔ ساچی کرنی آپ کرائے گا۔ پُرکھ ابناسی کھیل رچائے گا۔ کلج
 کوڑی کریا میٹ مٹائے گا۔ جوٹھ جھوٹھ شوہ دریا رڑھائے گا۔ سچ سچ اک سمجھائے گا۔ چو جنت آپ اٹھائے گا۔ سادھ سنت میل ملائے گا۔ سرت شبد نار
 کنت رُپ وکھائے گا۔ کایا چولی چاڑھ رنگ بسنت، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی دھار آپ بدلانے گا۔ ساچی دھار پر بھو بدلاویگا۔ بن
 کے عدلی عدل کماویگا۔ کلج منزل پنڈھ مُکاویگا۔ ہر دل اکو نظری آویگا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا رہبر اک اکھواویگا۔ ساچا رہبر
 اک اکھوائے گا۔ پُرکھ اکال ناؤں دھرائے گا۔ امام اماں سر ناؤں رکھائے گا۔ سچ کلام اک پڑھائے گا۔ منتر اکو اک جنائے گا۔ چار ورن جوڑ جڑائے گا۔
 برن اٹھاراں ڈیرہ ڈھائے گا۔ چارے کھانی ویکھ وکھائے گا۔ چارے بانی بھو کھلائے گا۔ چارے جگ پنڈھ مُکائے گا۔ چار ورنائے گئے لگائے گا۔ ساچی سرنا
 اک سمجھائے گا۔ ترنی ترنا پھیرا پائے گا۔ ہرنا پھرنا نین کھلائے گا۔ مرنا ڈرنا ڈیرہ ڈھائے گا۔ گھر ساچے وڈنا، اکو راہ وکھائے گا۔ بھگت بھگوان ڈھولا
 پڑھنا، ساچا راگ اک سنائے گا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچا لیکھا لیکھے لائے گا۔ ساچا لیکھا لیکھے لاویگا۔ سو پُرکھ
 زرنجن دیا کماویگا۔ ہر پُرکھ زرنجن ویکھ وکھاویگا۔ ایکنکار خوشی مناویگا۔ آد زرنجن نور رُشناویگا۔ ابناسی کرتاراگ الاویگا۔ سری بھگوان سو بھا پاویگا۔ پار برہم
 پردہ آپ اٹھاویگا۔ برہم ویتا ہو کے کھیل کھلاویگا۔ گر اوتاراں پیر پیغمبراں چار جگ دا یاد کرائے چیتا، اُبھل بُھل کدے نہ جاویگا۔ پُرکھ اکال سب دا

بنے نیتا، نر نرائن اکو اک اکھواویگا۔ کلج کوڑی میٹے کھیڈا، سنجگ ساچا راہ جناویگا۔ گر اوتار پیر پیغمبر لوکات جس نے بھیجا، سو بھجن بندگی اکو اک
سناویگا۔ لکھ چوراسی آتم انتر مانے سیجا، پلنگ رنگیلا اک سہاویگا۔ جوتی نور چمکے تیجا، تیج اکو اک دکھاویگا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
سچھنڈ دوارے اکو حکم ورتاویگا۔ اکو حکم ورتاویگا۔ دھر فرمان سناویگا۔ وشن برہما شو سیس جھکاویگا۔ کروڑ تیتسا اکھ شرماویگا۔ گر اوتار پیر پیغمبر لکھ لکھ
شکر مناویگا۔ آد جس نے رچیا اڈمبر، سو اتم ویکھ دکھاویگا۔ نرگن سرگن رچ سومبر، آتم پر ماتم جوڑ جڑاویگا۔ دیوے وڈیائی ساڈھے تن ہتھ کایا مندر،
گرودوار اکو اک دکھاویگا۔ جس گھر وڈیائی نہ کوئی سورج چندر، چند سورج نین شرماویگا۔ جن بھگتاں توڑ چوراسی بندھن، بندگی اپنی اک لگاویگا۔ پریم
پریتی ڈوری بٹھ کے تمدن، شبدی گنڈھ اک رکھاویگا۔ مستک ٹکا لائے چندن، ڈرمت کوڑی میل ڈھاویگا۔ نج آتم دے انندن، انند انند وچوں
پرگٹاویگا۔ دین دیال بن بخشدن، بخشش اپنی آپ ورتاویگا۔ جو جن دوارے آون منگن، تنہاں بھجھیا امولک جھولی آپ بھراویگا۔ جوتی جوت سرپ
ہر، آپ اپنی جوت دھر، کرے کھیل ساچا ہر، جگ چوکڑی اپنے وچ ساویگا۔ جگ چوکڑی اپنے وچ ساوند اے۔ کوٹن کوٹ کال بتاؤندا اے۔ دین
دیال پھیرا پاؤندا اے۔ سچھنڈ سچھی دھر مسال اک سہاؤندا اے۔ دیک جوتی اکو بال، تیل باقی نہ کوئے رکھاؤندا اے۔ گر اوتار پیر پیغمبر بھیج کے لال،
لالن آپ حکم سناؤندا اے۔ نت نوت اولڑی چال، بھیو ابھید نہ کوئے جناؤندا اے۔ سنجگ تریتا دواپر کلج کھیل کرے کمال، کمالا ملا دس کسے نہ
اؤندا اے۔ ناک گو بند گھالن گھال، کیتی گھال ویکھ دکھاؤندا اے۔ کلج کوڑی کریا میٹے جنجال، جاگرت جوت اک جگاؤندا اے۔ جوتی جوت سرپ
ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، اگلا لیکھا اپنے ہتھ رکھاؤندا اے۔ اگلا لیکھا رکھے ہتھ، بھوکھت سمجھ کسے نہ آئی۔ تھوڑا تھوڑا سارے گئے
دس، جو صاحب سنگر دتی مان وڈیائی۔ گر اوتار پیر پیغمبر اتم ٹیکن چرن متھ، مستک ٹکا دھوڑی خاک رمائی۔ ہوں بالک نڈھے تیرے وس، بے پرواہ
تیری سرنائیا۔ نام تیرے دی دے کے آئے مت، گرمت اکو اک درڑائی۔ آتم پر ماتم مارگ دس، سرشٹ سبائی کری پڑھائی۔ مانس مانکھ مانس من واسنا
لینئی کٹ، کوڑی کریا ڈیرہ ڈھاہیا۔ گھر وچ گھر کھلاؤنا ہٹ، گرہ مندر وجے ودھائی۔ جس گھر وسے پڑکھ سمرتھ، نرگن بیٹھا ڈیرہ لائی۔ دوس رین

گائے جس، صفت صلاحی راگ الایا۔ پریم پریتی اندر ہونا وس، دوجی ڈور تند نہ کوئے بندھائیآ۔ سچ سرنائی جانا ڈھٹھ، مان ابھمان نظر کوئے نہ آیا۔ پُرکھ اکال دین دیال آد جگاد جگ چوکڑی سنت سہیلے گروگر چیلے بھگت بھگوان گُرمکھ گُرسکھ سچن لئے رکھ، جو بیٹھے اکو اوٹ تکائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، کرے کھیل ساچا ہر، دیونہارا دھر داور، ور اکو اک ہر ہر نام جنائیآ۔ بھائی گرداس نرگن جوت، روپ رنگ رکھ نظر کسے نہ آئیندا۔ نہ کوئی ورن نہ کوئی گوت، ذات پات نہ کوئے رکھائیندا۔ اکو شبد وجے چوٹ، نگارہ نام ست درڑائیندا۔ نرگن ہو کے ملیا نرگن جوت، نرگن دھار نرگن نظری آئیندا۔ گرداس گرداس داس گرداس کوئی نہ سکے سوچ، من مت بدھ بھو کوئی نہ پائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گرداس اکو روپ اکو گھر رکھائیندا۔ گرداس اکو ایک آیا، ایکنکار دتی وڈیائیآ۔ ترے گن مایا ڈیرہ ڈھاہیا، ناتا نٹیا جگت لوکائیآ۔ پُرکھ ابناسی سچا گایا، گا گا خوشی منائیآ۔ آپ آپا بھیٹ چڑایا، باقی رہن کچھ نہ پائیآ۔ سو صاحب سنگر ہوئے سہایا، دین اپنے رنگ رنگائیآ۔ کایا مائی تن کھیہہ ملایا، خاکی خاک سمائیآ۔ جوتی جوت جوت ملایا، نرگن اپنا گھر رکھائیآ۔ سنگر گھر وچوں گرداس پرگٹ ہو کے آیا، انتم سنگر دوارے ڈیرہ لائیآ۔ گرداس کہے میں پایا کھیل گردا، گھر وچی سچ ودھائیآ۔ میرا لیکھ لیکھا دھر دا، نہ کوئی میٹے میٹ مٹائیآ۔ بن پر بھ دی کرپا اوہدے نال کوئی نہ جڑدا، پُھٹکی لو نہ کوئے لگائیآ۔ بے شک جیو جہان جگت پھر دا، بجے نٹھے واہو داہیا۔ بن سنگر پورے ہو یا مردا، مرید مرشد بیٹھا کھ بھوائیا۔ ایہو کھیل آتم پر ماتم راگ انادی سردا، سرتی شبد وچ جڑائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جس دتا اکو ور، سو گرداس گرداس روپ سمائیآ۔ گرداس دسے نہ کسے اکھ، جگت نیز دین دہائیآ۔ گرداس گرداس اندر گیا وس، واسطہ اپنے نال رکھائیآ۔ دوہاں مل کے خوشی آئی بن خوشیوں پین ہس، خواہش خواہش نال پرگٹائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گرداس رکھایا اوہ گھر، جس گھر وچوں مرن جنم مرن رہے نہ رائیا۔ گرداس کہے میری نرمل روج، بت ناتا گئی تڑائیآ۔ جدھر ویکھاں توں ہی توں، ایکنکار اکو نظری آئیآ۔ جس دا حلیہ ہو بہو، میرے اندر نور کرے رُشنائیا۔ میں اُس دے نال گیا چھو، مل کے اپنی ذات گوائیا۔ جاں ویکھیا دوارے بیٹھا دھرو، راہ وچ سپس جھکائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گرداس کیتا اجل منہ، مکھ اپنا صفت صلاحیا۔ آگے

کرے پُرکھ سمرتھ، مان سچ نہ کوئے وڈیاںیا۔ جس نانک نرگن دتا حق، دُھر دا حکم آپ سمجھایا۔ سو کھیل کرے اکھ، کتھنی کتھ نہ سکے رانیا۔ جس دا
 جگ چو کڑی چلے رتھ، سنجگ تریتا دوپر کلج گپڑ بھوایا۔ سو دین دیاں لکھ چوڑا سی اندر رہیا وس، ہر جن ساچے رہیا سمجھایا۔ پر بھ دا کھیل کدی نہ
 ہووے بس، بستہ بنھ چپ وٹ نہ وقت لنگھایا۔ سدا سدا جن بھگتاں اپنا مارگ دیوے دس، سو جھی اپنے نام سمجھایا۔ تیر نرالا انیالا مارے کس، اگی نکلی
 دھار وہانیا۔ ناتا توڑت اتھ، اپ تیج وائے پر تھی آکاش من مت بُدھ لیکھ چُکایا۔ نو دوارے دُرمت میل کٹ، دسویں گھر وے ودھایا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، جگ جگ اپنا حکم ورتایا۔ سمرتھ پُرکھ نہ ہووے بند، بندگی جگ جگ آپ جنائندا۔ نت نوت
 دیونہارا اک انند، انند آتم وچوں پرگٹائندا۔ جس دا ڈھولا سوہلا اگمی چھند، لکھن پڑھن وچ نہ آئندا۔ جس دا پرکاش رو سس سوریا چند، کرن کرن
 کرن رُشائندا۔ جو سے جیرج انڈ، اُتھج سٹیج اپنا روپ دکھائندا۔ سو صاحب سدا بخشند، بخشش رحمت جگ جگ جھولی آپ بھرائندا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اگلا لیکھا اپنے نال رلائندا۔ گن گاؤ سدا گھر گمبھیر، دوجا نظر کوئے نہ آیا۔ جس پنچ تت کایا دتا سریر، تن ماٹی دئے
 وڈیاںیا۔ جو امرت آتم بخشے نیر، سیر اکو جام پیانیا۔ جس ہتھ تیری تقدیر، تدبیر اپنی دئے سمجھایا۔ چوٹی چڑھ کے بیٹھا اخیر، منزل حق نور خدایا۔
 پروردگار سانجھا پیر، لاشریک اک اکھوایا۔ داتا دانی دستگیر، دست بدست لہنا رہیا مکانیا۔ پاربرہم پت پر میشور پُرکھ اکال جن بھگتاں دیوے دھیر،
 دھیرج اپنا نام رکھایا۔ جس گرو گرتھ لوکماں بندھائی بیڑ، سو بیڑا سب دارہیا چلایا۔ ٹھیک اندر ہووے ٹھیک، گھر ٹھوکر ٹھا کر نام لگایا۔ اندروں
 اندھیرا چکے تاریک، چند چاندنا اک رُشائیا۔ سنگر مارگ سدا باریک، بن گر کرپا چڑھن کوئے نہ پانیا۔ جس دوارے سوہن اوچ نیچ، نیچ اوچ اکو ملے
 وڈیاںیا۔ تس مندر گرگھ ویکھے لنگھ دہلیز، دہ دشا ڈیرہ ڈھاہیا۔ پُرکھ اکال دین دیاں نظری آئے اکو ٹھیک، جس دیکھیا ٹھیک ٹھیک کہے لوکایا۔ ٹھیک
 کہے تے ہوئے ٹھا کر، ٹھگ چور نظر کوئے نہ آیا۔ بھاگ لگائے کایا گاگر، گھر گھر وچ دیکھ دکھایا۔ گرگھ گرگھ تیرے کرم کرے اجاگر، نرمل اپنا نیر

جام پیاٹیا۔ ایتھے اوتھے دو جہان دیوے آدر، لکھ چوڑاسی پھند کٹائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ٹھیک ٹھیک طرح یکطرفہ ہو کے بھگتاں دے سمجھائیا۔

★ ۴ ماگھ ۲۰۲۰ بکرمی بیبی گرو دے گرہ پنڈ چیماری ضلع گرداس پُر ★

آد جگاد نِت نوت، سری بھگوان پھیرا پائیندا۔ جن بھگتاں کر کے ساچا ہت، گھر کایا ویکھ وکھائیندا۔ پورب لہنادے کے حصّ، حصّہ سب دا ونڈ وندائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا سچا ور، چوہہ سطران وچ چار جگ دا پچھلا لیکھا پور کرائیندا۔ سنگر لیکھ چار سطر، دیوے مان وڈیائیا۔ غریب نمائیاں پوری سدھر، صاحب سنگر لیکھے پائیا۔ آگے مارگ کرے پدھر، راہ وچ نہ کوئے اٹکائیا۔ ناتا توڑ کایا کندر، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچے مندر دے وسائیا۔ ساچے مندر ہوئے وسیرا، گھر وچے نام ودھائیا۔ آون جاون چکلیا گیڑا، جنم مرن روگ گوائیا۔ بھاگاں بھریا وسیا کھیرا، ہر بھگوان ویکھ وکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہروان ہو کے بدھا بیڑا، پھڑ باہوں پار لنگھائیا۔ بیڑا بٹھ دیوے تور، نیا اپنا نام چلائیا۔ شبد سرُپی پھڑ کے ڈور، تند اپنے نال بندھائیا۔ پار اتار کھج گھور، جگت اماوس دُور کرائیا۔ لہنا چکے مور تور، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میل اپنے نال کرائیا۔ ملیا میل ہر گوہند، گھر وچے نام ودھائیا۔ جنم جنم دی مٹی چند، ترسنا دکھ گوائیا۔ امرت دھار دے ساگر سندھ، سائتک ست ست ورتائیا۔ لیکھا چکے چوپنڈ، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر جن اپنے وچ ملایا۔ ملیا میل ہو یا ملاپ، ملنی جگدیش کرائیندا۔ جنم جنم دا مٹیا تاپ، ترے گن آگن نہ کوئے تپائیندا۔ لیکھے لگا پوجا پاٹھ، سمرن اپنی جھولی پائیندا۔ زرگن ہو کے دیوے ساتھ، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، کرے کھیل ساچا ہر، ہر جن ساچے سنگ نبھائیندا۔ سنگ نبھائے بنائے سنگی، صاحب سنگر ہتھ وڈیائیا۔ گرگھ کنڈ نہ ہووے نکلی، سر اپنا ہتھ اٹکائیا۔ ہر جن آد جگاد پر م پُرکھ دے سچ بھینگی، بہنگم اپنی چال وکھائیا۔ جگ جنم دی منگ منگی، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، زرگن ہو کے پور کرائیا۔

★ ۴ ماگھ ۲۰۲۰ بکرمی پریتیم کور دے گرہ پنڈ جٹاں ضلع گرداس پُر ★

چار جگ در کھلو، گھر ساچے سپس نوایا۔ نیتز نیناں رہے رو، اچی کوک کوک دُہایا۔ جگ چوکڑی ٹٹاموہ، مُجبت رہن کوئے نہ پانیا۔ سچ پرکاش
دسے نہ لو، جگت اندھیرا نظری آیا۔ تیرا نام سناوے نہ کوئی سو، ہنگ برہم نہ کوئے پڑھایا۔ شاستر سمرت اپنا آپ بیٹھے کھو، خالی ہتھ رہے دکھایا۔
کھانی بانی دیوے نہ کوئی ڈھو آ ڈھو، سگلا سنگ نہ کوئے جنایا۔ چاروں کُنٹ دسے دھروہ، دروہی تیرے نام خدایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی
کرپا کر، سر اپنا ہتھ ٹکایا۔ چارے جگ ہوئے اکتھے پر بھ آگے دین دُہایا۔ اکو وار چرنی ڈھٹھے، بلہین رہے گر لایا۔ جگ چوکڑی پھر دے رہے نٹھے،
بن پاندھی پنڈھ مُکایا۔ گر اوتار پیر پیغمبر ساڈے اندر وسے، سنجگ تریتا دوپر کلجگ اپنا ویس وٹایا۔ شاستر سمرت وید پُران گیتا گیان کھ لکھ دتے،
انجیل قرآناں نال رلایا۔ مندر مسجد شودوالے مٹھ لکائے متھے، اٹھسٹھ تیرتھ دھار وہایا۔ رسنا جہوا بتی دند صفت صلاحی گاؤندے گئے جسے، جس تیرا
نام صلاحیا۔ تیرے نال مل کے سری بھگوان گرگھ وراہسے، بھگت بھگوان خوشی منایا۔ لکھ چوڑاسی جیو جنت مانس دیہی مل گئی گٹھے، کل قیمت نظر
کوئے نہ آیا۔ تیرے نام رنگ رنگ کوئی نہ رتے، کوڑی کریا گھر گھر ڈیرہ لایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دینی مان وڈیایا۔ چارے
جگ چرنی لگ، پر بھ آگے سپس جھکایا۔ صاحب سلطان سورے سر بنگ، بے پرواہ تیری وڈیایا۔ کلجگ انت نو کھنڈ لگی آگ، ست دیپ نہ کوئے
بُجھایا۔ سرشٹ سبائی رہی دگ، ساتک ست نہ کوئے کرایا۔ ملے کعبے دسے کوئی نہ حج، حضرت روپ نہ کوئے وٹایا۔ خالی ہوئے شودوالے مٹھ، مندر
سوبھا کوئے نہ پانیا۔ گنگا گوداوری جمن سُرستی رووے تیرتھ اٹھسٹھ، ساچی دھار نظر کوئے نہ آیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر سگلا ساتھ گئے چھڈ، انتم سنگ نہ
کوئے نبھایا۔ بن ہر نامے کلجگ جیواں خالی ہوئے ہڈ، رتی رت رنگ نہ کوئے رنگایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا سچا ور، تیرے
سرن ملے سرنا یا۔ چارے جگ مارن نعرہ، کوک اکو وار سنا یا۔ کلجگ انت ویکھ اندھ اندھیارا، ساچا نور نہ کوئے رشنا یا۔ کوڑی کریا لگات اکھاڑا، مایا متا
ناچ نچایا۔ ساچا ملے نہ کوئی میت مُرا را، متر نظر کوئے نہ آیا۔ سادھ سنت کرن ہاکارا، ہوکا لے لے رووے جگت لوکایا۔ جوتی جوت سروپ ہر،

آپ اپنی کرپا کر، اِکو دینا سچا ور، سب دا لیکھا دے مُکائیا۔ چارے جُگ کرن نِمسکار، نیوں نیوں مستک ٹُکا سپس جُھکائیا۔ تیرا کھیل اگم اپار، اپر پیر سمجھ کوئے نہ آئیا۔ سرشٹ سبائی ہوئی بے حال، دینِ دیال تیرا سنگ نہ کوئے رکھائیا۔ سب دے سرتے کوئے کال، کوڑ نگارہ رہیا وجائیا۔ جُگ چوکڑی تیری کردے رہے بھال، سرگن زِرگن ویکھ وکھائیا۔ گر اوتار پیر پینمبر تیرے بندے رہے دلال، لوکمت ویس وٹائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی سکھیا دے سمجھائیا۔ چارے جُگ کہن زِرنگار، پر بھو تیرے اگے عرضوئیا۔ ساڈے وچ آئے تیی اوتار، زِرگن سرگن رُپ وٹائیا۔ عیسیٰ موسیٰ محمد ساچا نعرہ بول جیکار، کلمہ کائنات گئے پڑھائیا۔ نانک گو بند اِکو دھار، جوتی جوت جوت رُشنائیا۔ بھگت اٹھاراں کھیل اپار، کبیر جُلاہا رہیا سُنائیا۔ چاروں گُنٹ تیرا ڈنکا وجے اگم اپار، زِرگن سرگن سرگن نادرگن نادشَنوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ مارگ دے وکھائیا۔ چار جُگ تیرا وِجیا ڈنکا، ہر جو تیرے نام وڈیائیا۔ راگ سُنایا راؤ رنکاں، اُوچاں نیچاں بھيو مٹائیا۔ اِک سُبایا ساچا بَنکا، بَنک دوار اِکو نظری آئیا۔ گڑھ توڑیا ہوئے ہنگتا، ہنگ برہم آپ سمجھائیا۔ بودھ اگادھا بن کے پنڈتا، بھيو ابھیدا اِک گھلائیا۔ در درویش تیرے دوارے منگتا، جُگ یگتی نال جھولی ڈاہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اِکو دے سچا ور، گھر ساچے ہونا سہائیا۔ چار جُگ کرن دلیل، گھر اپنے متا پکائیا۔ کھج وِیلانت اِخیر، ساچا سنگ نہ کوئے رکھائیا۔ لیکھا جانے بے نظیر، مہروان وڈی وڈیائیا۔ جس دے ہتھ ساڈی تقدیر، تدبیر اپنی دے سمجھائیا۔ چٹے اُتے کالی کھچھے لکیر، قلم شاہی کاغذ جوڑ جُڑائیا۔ صاحب سلطان وڈ وڈا پیر، پیرن پیراں آپ اکھوائیا۔ نت نوت بندارہیا دستگیر، دست دست نال ملائیا۔ لیکھا جانے ہست کیر، کیت کیتاں وِچ ڈیرہ لائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دیوے مان وڈیائیا۔ چارے جُگ رہے بول، نعرہ اِک سُنائیا۔ پُرکھ ابناسی آئے تیرے کول، پورب پندھ مُکائیا۔ ساچے کنڈے تولنا تول، ترازو اِکو نام اُٹھائیا۔ در دروازہ دینا کھول، مندر اِکو اِک سُبائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر ساڈے ہتھ لُکائیا۔ چار جُگ رسنا کہن، اِکو اِک اِک جنائیا۔ پر بھ تیرا درشن پیکھیا نین، گھر ساچے وجے ودھائیا۔ ناتا چھٹیا جُگ چوکڑی ساک سجن سین، سنگی رہن کوئے نہ پائیا۔ در تیرے دست اِکو آئے لین، لہنا دینا دے مُکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی

سکھیا اک درڑا ئیا۔ چارے جگ آؤ نیڑے، ہر کرتا آپ جنائندا۔ گر اوتاراں پیر پیغمبراں دین مذہب جو پائے جھیرے، جھگڑا سرب چکانندا۔ آتم پر ماتم وسے اکو کھیڑے، گرہ مندر اکو اک سہائندا۔ سنجگ تریتا دو پر کلجگ لیکھا آپ نیڑے، پورب پچھلا بھیو چکانندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ سندیسہ اک الائندا۔ چارے جگ آؤ آگے، ہر اگلا حال سنائیا۔ سنجگ ساچی دھارا لگے، ست پُرکھ زرنجن دے وڈیا ئیا۔ کلجگ کوڑا پچھے بچھے، مکھ اپنا آپ چھپائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، راہ اکو اک دکھائیا۔ چارے جگ کرن صلاح، متا اکو وار پکائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبراں جس دا گاؤندے گئے ناں، ناؤں زرنکارا اک سنائیا۔ سو پُرکھ اکال دین دیال گیا آ، روپ رنگ رکھ نظر کوئے نہ آئیا۔ جگ چوکڑی ساڈا لہنا دے مکا، حساب بے باق رہیا دکھائیا۔ پھڑ کے باہوں راہے دیوے پا، رہبر اکو نور خدائیا۔ ساچا کلمہ دے پڑھا، حرف حروف اک سمجھائیا۔ سمل روپ جائے سما، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساڈا لہنا دے چکائیا۔ چار جگ چکائے لہنا، کلجگ انتم دیا کمائیا۔ نیتز لوچن آپ دکھائے نیناں، پردہ اوہلا رہیا اٹھائیا۔ سب دی جھولی پائے دینا، دیونہار اکو اک آئیا۔ گر اوتار پیر پیغمبراں سب نوں منائے کہنا، سر سکے نہ کوئے اٹھائیا۔ سری بھگوان پُرکھ اکال پروردگار اکو رہنا، دوجا نظر کوئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچا تھم اک سنائیا۔ ساچا تھم دیوے جگ چار، چوکڑی اپنی دھار چلا ئیا۔ سنجگ نیتز نین کھول اگھاڑ، اگھ پرکھ رہیا دکھائیا۔ تریتے اپنی سرتی رکھ نال، سوئی سوانی آپ جگائیا۔ دو پر اٹھ کے ویکھ حال، حالت سب دی رہیا بدلایا۔ کلجگ چاروں گنٹ کر خیال، خالق خلق رہیا سمجھائیا۔ انتم دے نہ کوئے دلال، وچولا روپ نہ کوئے پرگٹائیا۔ کایا ماٹی دے کھال، پنچ تت رہیا گر لائیا۔ دیک جوت جگے نہ کوئی بے مثال، زرنگن نور نہ کوئے رُشنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا کھیل رہیا دکھائیا۔ کلجگ کہے میں کلکاتی، پر بھ تیرے ہتھ وڈیا ئیا۔ لکھ چوراسی بن کے ساقی، کوڑا جام دتا پیا ئیا۔ خاکی تن رلایا وچ خاک خاکی، خالص رہن کوئے نہ پائیا۔ سادھ سنت رہن دتا نہ کوئی عاقی، عقل سب دی دتی گوائیا۔ بند کوڑا کھول سکے کوئی نہ تاکی، بجر کپائی کُنڈا کوئی نہ لاہیا۔ کسے گرہ مندر گھر وچ گھر نظر نہ آوے دیا باقی، کملا پاتی درس کوئے نہ پائیا۔ منزل ساچی چڑھے کوئی نہ گھاٹی، لکھ چوراسی بیٹھی ڈھیریاں ڈھاہیا۔ چاروں گنٹ ویکھ میری

اندھیری راتی، کلج خوشیاں نال سنائیا۔ سری بھگوان میں تیری مٹی اکو آکھی، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، موہے دینی مان وڈیائیا۔ کلج کہے سُن دواپر یار، ساچی سچ دیاں جنائیا۔ تُوں ویکھ میری اگمی کار، کرنی کرتے سیوالائیا۔ سرشٹ سبائی کیتی نار و بھچار، آتم سچ نہ کوئے سہائیا۔ گھر گھر دسے دھواں دھار، سوچھ سروپ نہ کوئے وٹائیا۔ نیز روون سوریه چن زاروزار، روس نہ کوئے وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا دتا اک ور، دھر دا محکم اک سمجھائیا۔ کلج کہے ترپتے میت، متر پیارے دیاں جنائیا۔ نیز کھول ویکھ میری اچرج ریت، لوکمت آپ رچائیا۔ کلج جیو کیتے پلیت، پاک رہن کوئے نہ پائیا۔ جھکڑا چھڑیا اوچ نیچ، ذات پات کرے لڑائیا۔ شاہ سلطاناں منگاواں بھیکھ، راج راجاناں خاک ملاییا۔ ہر کا نام کسے وسن نہ دیواں چیت، گھر گھر ٹھگوری اک کرائیا۔ کوڑی کرپا سب دی رسن چٹھایا گیت، کام کرودھ لوبھ موہ ہنکار ہلکائیا۔ سنگر بھلی مات پریت، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا دتا اک ور، میری سیوا اک لگائیا۔ کلج کہے سُن سنجگ سنگی، سچ کہانی دیاں جنائیا۔ سرشٹ سبائی ویکھ کیتی سنگی، سچ اوڈھن نظر کوئے نہ آئیا۔ کھتری براہمن شودر ویش چار ورن پاون بھنڈی، ور بھنڈ دھیر نہ کوئے دھرائیا۔ آتم سب دی ہوئی رنڈی، ہر جو کنت نہ کوئے ہنڈھائیا۔ دین مذہب ذات پات او جھڑ پائی ڈنڈی، پاندھی پنڈھ سکے نہ کوئے مکائیا۔ سرشٹ سبائی انتر واسنا کیتی گندی، امرت جام سچ پیالہ گھ نہ کوئے لگائیا۔ دوئے لوچن جگت سوانی ہوئی اندھی، گھر نور نظر کسے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دتا سچا ور، میری آسا پور کرائیا۔ سنجگ کہے سُن کلج سجن، میں سچ سچ درڑائیا۔ سنت سہیلے سری بھگوان لبھن، گرگھ بیٹھے دھیان لگائیا۔ کایا مندر اندر اٹھ اٹھ بھجن، دہ دشا ویکھ دکھائیا۔ میں اوہناں آیا سدن، جنہاں سدا اک سمجھائیا۔ پریم پریتی انتر رہن مگن، مایا ممتا موہ تھجائیا۔ آتم پر ماتم سوہنگ ڈھولا گاؤں بھجن، بندگی اکو اک نظری آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، تنہاں گرکھاں کرائے ساچا مجن، سر سرور اک نہائیا۔ تریتا کہے سُن کلج پریمی، پریتی اکو اک جنائیا۔ میں ویکھن آیا گرگھ نیہی، جو پڑکھ اکال نیم رہے رکھائیا۔ ایٹھے اوٹھے بنے ساک سجن سینہی، سگلا سنگ نبھائیا۔ تنہاں اوچاں نیچاں مل کے بنی اکو رہنی، دین مذہب ذات پات نظر کوئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، تنہاں دیوے مان وڈیائیا۔

دواپر کہے سُن کھج یار، یاری یاراں نال نبھائیا۔ میں ویکھاں سچ وبار، جن بھگت ملے وڈیائیا۔ بھگون کرے کھیل اپار، زرگن نور کر رُشنائیا۔ جگ جنم دے وچھڑے میلے آن، لکھ چوراسی وچوں باہر کڈھائیا۔ ایکا دیوے دُھر فرمان، سچ سندیسہ نام جنائیا۔ در دوارے کر پروان، گھر ساچے لئے بہائیا۔ جتھے پوہ نہ سکے کال، مہاکال نیڑ نہ آئیا۔ میں اوس دا دیاں احوال، جو آد جگاد جگا جگنتر اپنی کھیل رچائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، زرگن ساچا کھیل دکھائیا۔ کھج کہے میں سُنیا سچ، سنجگ تریتا دواپر جو رہے درڑائیا۔ پُرکھ ابناسی دیون آیا حق، حقیقت سب دی جھولی پائیا۔ جن بھگتاں ول رہیا تک، نچ نیتر لوچن نین اٹھائیا۔ اپنے ملن دی کھول کے اکھ، انتر اپنا بھو چکائیا۔ پرگٹ ہو پُرکھ سمرتھ، سمرتھ اپنی کار کمائیا۔ میں اُس دی چرنیں جاواں ڈھٹھ، کھج کوک کوک جنائیا۔ میری بدل دیوے پر بھ مت، ساچی سکھیا اک درڑائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی رہیا کمائیا۔ سنجگ تریتا دواپر رہے اکھ، کھج سچ سچ درڑائیا۔ اسیں اوس صاحب دی شاخ، جو شناخت وچ کدے نہ آئیا۔ گر اوتاراں پیر پیغمبراں کولوں سُن دے رہے اوس دی بات، جو باطن حال رہے جنائیا۔ شاستر سمرت وید پُران گاؤندے رہے اوس دی گاتھ، اکھ اکھ جوڑ جڑائیا۔ لکھ چوراسی جیو جنت سادھ سنت کردے رہے پاٹھ، رسنا جھوا مٹی دند ہلائییا۔ سو صاحب پُرکھ اکال دین دیاں دیونہارا دات، داتا دانی اک ہو جائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا سچا ور، میری آسا پور کرائیا۔ کھج کہے میری آسا پورے، میں اک دھیان لگائیا۔ پرگٹ ہووے حاضر حضورے، حضرت اپنا پھیرا پائیا۔ ناتا توڑے مان غرورے، غرُبت رہن کوئے نہ پائیا۔ مستک لائے چرن دھوڑے، ٹکا اکو نام لگائیا۔ رنگ چاڑھے دُھر دے گوڑھے، دوجی وار اتر نہ جائیا۔ مورکھ مگدھ سمجھائے موڑھے، ساچی کرے نام پڑھائیا۔ ناد و جاوے اکو تورے، تریا بیٹھے کھ شرمائیا۔ امرت دیوے ست سرورے، جام پیالہ مدھ پیائیا۔ کر پرکاش جوتی نورے، اگیان اندھیر دے چکائیا۔ پُرکھ اکال دین دیاں میرا لیکھ چکائے ضرورے، ضرورت اپنی پور کرائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، اکو دیوے سچا ور، ساچا لیکھا دے مکائیا۔ کھج کہے میرا لیکھا کئے، کئے دست پرانیا۔ جن بھگتاں پر بھ جو گودی چکے، جو بیٹھے دھیان لگائیا۔ منتمکھ مورکھ ٹنگے بیٹھے، رائے دھرم ہتھ پھرائیا۔ ایہتھے اوتھے اوہناں کوئی نہ

پُچھے، جو بیٹھے پر بھو بھلایا۔ گرگھ گرسکھ ہر جن ہر بھگت سچ پریتی اندر رُجھے، رُچی اپنی اپنے نال ملایا۔ لکھ چوڑاسی وچوں باہر کڈھے گُجھے، گوجھ بھیو آپ گھلایا۔ بھگت دیک کدے نہ بُجھے، شمع رہے نہ جگت لوکایا۔ لیکھا چھے ایک دُوبے، دُو ایک ایک کو نظری آیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میرا پاندھی پندھ مُکایا۔ کُجگ کہے میرا کُے پندھ، اتم لیکھا پور کرایا۔ میں اُس دا ڈھولا گاواں چھند، جو شہنشاہ میرا لیکھا لیکھے پایا۔ دوئے جوڑ کر بندنا منگاں منگ، عرض عرضوئی اِکو اک سنایا۔ پُرکھ اکال سنجگ ساچا چاڑھ چند، دین دِیال کر رُشَنایا۔ جن بھگتاں پریتی اپنے نال گنڈھ، ساچی ریتی اک اکھوایا۔ دوہاں مل کے بنے سوہنگ چھند، توں میرا میں تیرا تیرا میرا اِکو رُپ نظری آیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کُجگ میٹے بھیکھ پھنڈ، کوڑی کرپا ڈیرہ ڈھاہیا۔

★ ۵ ماگھ ۲۰۲۰ بکرمی سادھاں پر سنتاں نال بچن ہوئے رمداس ضلع گرداس پُر ★

بن سنگر کرپا نہ ہوئے وچار، من مت بدھ چلے نہ کوئے چتر آیا۔ رسنا جھوٹی دند پڑھ پڑھ تھکا سرب سنسار، آد جگاد جگ چوڑی ڈھولا راگ الا یا۔ کاغذ قلم شاہی اچی کوک کوک کرے پُکار، جیواں جنناں جگت سمجھایا۔ زرگن سرگن سرگن کوئی نہ پاوے سار، بھیو ابھید نہ کوئے گھلایا۔ جنہاں ملے صاحب سوامی سرجنہار، ست ستوادی دیا کمایا۔ تنہاں سمجھوے آپ اپنی کرپا دھار، بن اکھروں نراکھر کر پڑھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ وچار اپنے ہتھ رکھایا۔ سچ وچار نہ آوے جگ، چارے کھانی رہی گرا لایا۔ جگت دوارے لگی اگت، اگنی تت نہ کوئے بُجھایا۔ درس نہ پاوے کوئی اُپر شاہ رگ، گھر گھر وچ پردہ نہ مات اُٹھایا۔ کرپا کرے جنہاں اُپر پُرکھ سمرتھ، مہروان مہر نظر اُٹھایا۔ بودھ اکادھ انتر آتم اِکو دیوے مت، شبد اناد دُھن شنوایا۔ سو گرگھ گرسکھ ہر جن ہر سنت بھگت بھگوان مل کے پین ہس، گھر خوشیاں منگل گایا۔ جگت وچار سنگر دوار دوارے ہو جائے بس، بن ہر کرپا کم کسے نہ آیا۔ سو وچار جگت سنت دینی دس، جس وچوں ملے بے پرواہیا۔ تیر نرالا وجے کس، دُئی دوتی بجر کپاٹی چیر چرایا۔

لیکھا چھکے تت اٹھ، اپ تیج وائے پر تھی آکاش من مت بدھ ڈیرہ دیوے ڈھاہیا۔ ناڑ بہتر نہ ابلے رت، کام کرودھ لوبھ موہ ہنکار نہ ہوئے ہلاکایا۔ جس وچوں اُتجے برہم مت، برہم ودیا اک درسایا۔ سو وچار جھولی دینی گھت، اپنے اندروں باہر کڈھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، آد جگاد جگا جگنتر سچ وچار شبد دھار سنت سنگر ہتھ رکھایا۔ سچ وچار دسو ایک، ایککار نظری آئی۔ بدھی ہوئے جگت بیک، دُرمت میل رہن نہ پانیا۔ ترے گن مایا نہ لائے سیک، اگنی تت نہ کوئے جلائی۔ صاحب سوامی لئے پیکھ، گھر ٹھا کر بے پرواہیا۔ نظری آئے نیت نیت، نچ نیز درشن پانیا۔ آتم سیجا مل کے لئے کھیڈ، پریم پریتی اک لگایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ وچار اکو منگ منگایا۔ سچ وچار دسو حال، حالت اپنی نال رلائی۔ جس وچار وچوں لیکھا چھکے کال مہاکال، رائے دھرم نہ دئے سزایا۔ سچ پریتی لگے سنگر نال، دوجی اور نہ کوئے سرنائی۔ گرگھ گرگھ بنے ساچا لال، لالن اپنا رنگ چڑھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو پچھ سچ وچار، جس اندر ملے نرمل دھار، روپ رنگ ریکھ تے وسے باہر، ظاہر اپنا نور کرایا۔ وچار دسو کایا مندر، گھر گھر وچ ملے وڈیایا۔ من واسنا بھتے بندر، وہ دشانہ اٹھ اٹھ دھایا۔ ہوئے پرکاش اندھیرے کندر، نرگن جوت جوت رُشانیا۔ سو بھاونت سہائے مندر، منڈپ اکو ویکھ دکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، وچار وچوں وچار رہیا کھوج، کھوجت اپنا راہ چلائی۔ سچ وچار دسو اوہ، جو سنت سنگر سچی بھائی۔ ناتا تئے جگت موہ، ممتا کوئے رہن نہ پانیا۔ آتم پر ماتم پر ماتم آتم جائے چھوہ، دئی دوتی ڈیرہ ڈھاہیا۔ پار برہم برہم مل کے اکو جائے ہو، ایکا دو جا نظر کوئے نہ آئی۔ کر پرکاش نرگن جوت کرے لو، اگیان اندھیر مٹایا۔ دُھن ناد شبد راگ سنیئے اکو سو، سو پُرکھ نر نجن کرے پڑھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بچھنہارا اک گھر، جس گھر وچار بیٹھی ڈیرہ لائی۔ وچار وسے کس گھر، کایا مندر اندر ڈیرہ لائی۔ کون کرنی رہی کر، کون کار کمائی۔ کون اکھر رہی پڑھ، کون راگ سنائی۔ کون پوڑھے رہی چڑھ، کون منزل پنڈھ مکائی۔ جس وچار وچوں چھکے سرب ڈر، بھے بھو رہن کوئے نہ پانیا۔ سو وچار جھولی دینی بھر، جس دی سمجھ کسے نہ آئی۔ جس وچار وچوں ملے ہر، ہر ہر کا روپ نظری آئی۔ سو وچار آد جگاد جگا جگنت کھڑی سدا سنتاں در، بن سنتاں نظر کسے نہ آئی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اوہ وچار لئے

پھڑ، شبد ڈوری تند بندھائیا۔ شبد دسو اوہ کیہڑا، اچھی طرح جنائیا۔ جس نے دو جہان وسایا کھیڑا، برہمنڈ کھنڈ اپنا ڈیرہ لائیا۔ جگ چوکڑی زرگن سرگن کرے نیڑا، گر اوتار پیر پیغمبر اپنا حکم منائیا۔ مندر مسجد شودوالے مٹھ گرو دوار لائے ڈیرہ، اٹھسٹھ تیرتھ گھٹ گھٹ رہیا سمائیا۔ دُور ڈراڈا نیرن نیرا، اتر پورب پچھم دکھن دہ دشا کھیل وکھائیا۔ بن سنت سنگرنت نوت سدا ہنیرا، دیک جوت کرے نہ کوئے رُشائیا۔ ہر کاشد ہر جن کہے توں میرا میں تیرا، دوجا نظر کوئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بچھنہارا اک در، جس گھر شبد شبدی بیٹھا ڈیرہ لائیا۔ کرپا اندر پُرکھ اکال، سنجگ تریتا دواپر کلج کھیل کھلائیا۔ جگ چوکڑی دین دیاں، گر اوتار پیر پیغمبر حکم ورتائیا۔ بھگت بھگوان وکھائے سچ سچ دھر مسال، کایا مندر اک وڈیائیا۔ ساڈھے تن ہتھ اندر وجائے اگئی تال، تال تلواڑا نظر کسے نہ آئیا۔ امرت آتم نچھر جہرنا اک اچھال، سر سروور دئے وکھائیا۔ دیپ اگئی جوتی بال، جوتی جوت کرے رُشائیا۔ اندر باہر کپت ظاہر چلے نال نال، زرگن سرگن سنگ نبھائیا۔ سنت سہیلے گرو گُر چیلے لئے بھال، لکھ چوڑا سی کھوج کھوجائیا۔ جنہاں اُپر ہوئے آپ کرپال، کرپاندھ اپنا رنگ رنگائیا۔ سو ویکھن بن نیت پُرکھ اکال، اکل کل دھاری اکو نظری آئیا۔ سنتاں اگے ہر ست سوال، ست ستوادی اک رکھائیا۔ جس اکال دا گوہند لال، شبدی ست ناؤں رکھائیا۔ سو دسو سچ دھر مسال، جس گھر بیٹھا ڈیرہ لائیا۔ جس دا جلوہ نور بے مثال، مسل سکے نہ کوئے بنائیا۔ پروردگار سانجھیا، دھر درگا ہی اک اکھوائیا۔ تس دی کرپا کھیل جگت سنسار، وڈ سنساری اپنی رچن رچائیا۔ وشن برہما شو سیوادار، در بیٹھے سیس جھکائیا۔ سو سنت بھگونت کس وسے مکان، محبوب اپنا آسن لائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرپا اندر لکھ چوڑا سی سہائے مندر، گرہ گرہ گھر گھر در در اپنا ڈیرہ لائیا۔ بے انت پر بھ دا گپھا، جگت نیتز نظر کسے نہ آئیندا۔ جس گرگھ اندرے اندر مارگ دتھا، سو گر سکھ مل مل خوشی منائیندا۔ جگت وکار جیو جنت پھسا، باہوں پھڑ باہر نہ کوئے کدھائیندا۔ رسنا جہوانو دوار ویکھن رسا، آتم رس نچھر دھار نہ کوئے وہائیندا۔ سُن سنا کے کہن اپھا، اچھی طرح بھيو کوئے نہ پائیندا۔ گل وچ پھاسی دسے رسا، رائے دھرم سرب لکھائیندا۔ بن سنگر کرپا کوئی نہ بچا، بچپن سب دا مول چکائیندا۔ جگت واسنا جیو جہان نچا، نو در کوڑی کرپا کھوج کھوجائیندا۔ جنہاں ملیا پُرکھ سمرتھا، سو گرگھ ہر جن مل سو بھا پائیندا۔ جوتی جوت

سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کھیل ویکھ وکھائیندا۔ بابے بڈھے دوارے آئے بڈھا، زرگن سرگن ویس وٹایا۔ اُس دا بھو کون گھلائے گجھا، انھو
 اپنی دھار چلایا۔ جگت مایا جگیا سو رُجھا، رُچی جگت نال پرنا یا۔ انتر آتم کوئی نہ سچا، سچ سنم بیٹھی ڈیرہ ڈھاہیا۔ من وکاری نو آ لُپا، بھجے واہو داہیا۔ کایا
 اندر جگت وکاراں بھریا گجھا، گٹھڑی پھول نہ کوئے وکھایا۔ کوڑی واسنا ہو یا بھکھا، ترسنا مٹے نہ جگت لوکایا۔ جنہاں صاحب سنگر پُرکھ اکال اکو ٹٹھا، سد
 دیوے مان وڈیایا۔ بڈھے نالوں بڈھا رُٹھا، رُٹھیاں پُرکھ اکال آپ منایا۔ سچ نشانیوں سنگر کدے نہ اکا، تیر انیالا بان چلایا۔ اُہناں دا بینڈا پچھے آگے
 مُکا، جنہاں ملیا بے پرواہیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، بڈھا اپنے لیکھے پایا۔ بڈھے دا جانے کون بڈھیا، بردھ بال
 جوان سمجھ کسے نہ آیا۔ ویکھنہارا اکو نیتا، نر نرائن سچا شہنشاہیا۔ جو زرگن دھار گرگھ چیتا، شبدی ناد دُھن شنوایا۔ منگی منگ کھا کے ٹھیدا، مستک خاک
 نال ملا یا۔ پُرکھ اکال میرا رکھنا چیتا، چیتن ہو کے رہیا سنایا۔ تیری سیکداری دا میرے ہتھ ٹھیکا، مستک اگا گر گر دھار لگایا۔ تیرا رُپ نیتز نہ پیکھا،
 تیرے نام نہ سنی شنوایا۔ صاحب ٹھا کر رکھنا چیتا، اُبھل بھل کدے نہ جایا۔ میں راہ تگاں تیرا وچ کھیتاں، جنگل جوہ ڈیرہ لایا۔ توں میری مانی آن کے
 سیجا، سچ سہنجی سو بھاپایا۔ تیرا نظری آوے نور تیجا، سورج چند نین شرمایا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میرا لہنا پاؤنا اپنے گھر، تیرے
 گھر میری وڈیایا۔ تیرے گھر میں ہوواں وڈا، وڈے ہتھ تیرے وڈیایا۔ جگت جہان کہے بڈھا نڈھا، ہو چھی مت بنایا۔ لکھ چورا سی وچوں جس نے
 کڈھا، سر میرے ہتھ لگایا۔ اُس دوارے جاواں بھجا، بن پاندھی پندھ مُکایا۔ جس پنج تت کایا چولی رکھی لجا، مہر نظر نین اٹھایا۔ سو صاحب سورا
 سرگا، شہنشاہ اکو اک اکھوایا۔ بیس میسا دینا سدا، صدقے واری گھولی گھول گھمایا۔ پنچم پنچ پر پنچ جس اپنے حکمے بدھا، دو جہان حکم ورتایا۔ میں اُس
 دی چرنی ڈھٹھا، جو ڈگیاں لئے اٹھایا۔ گر اوتار پیر پیغمبر جس پہلوں کیتا اٹھا، چار جگ دے وچھڑے در ملا یا۔ پھیر میرا بڑیا ویکھے آکے اگھاں، بن
 اگھاں نین گھلایا۔ کی اُس نوں حال دساں، جس میری بنت بنایا۔ نہ روواں نہ ہساں، خوشیاں منگل اکو گایا۔ نانک گو بند نال پر بھو تیرے چرن
 دوارے وساں، تیرا وچھوڑا آگے رہے نہ رایا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اک وکھاؤنا دھر دا گھر، جس گھر سورج چند نظر کوئے نہ آیا۔

بڈھا کہے بڈھے دا بابو، پُرکھ اکال اِکو نظری آئیآ۔ نانک گو بند دھار نہ کوئے پچھا تو، ویکھ سکے نہ کوئے لوکائیآ۔ اُتم سریشٹ جن اُتم پر ماتم بنائی ذاتو، ذات پات نہ کوئے رکھائیآ۔ سو صاحب سَنگَر اِکو ایک ایکنکار بنے سا تھو، سگلا سنگ نبھائیآ۔ اُس پُرکھ پر ماتم مل کے میں ایہو آکھوں، آخر اپنے وِچ ملائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نرگن ہو کے دو جہاناں پھرے ڈاکو، نام ڈاکا دِن دہاڑے گھر گھر رہیا لائیآ۔ کرپا اندر آپ بلاؤندا اے۔ جس اُپر مہر نظر اِکاؤندا اے۔ میر تیر سرب چکاؤندا اے۔ سوئی سرتی شبدی چھیڑ آپ اٹھاؤندا اے۔ پندھ مُکا کے دُور دُراڈا نیرن نیر، گھر گھر وِچ نظری آؤندا اے۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جس اپنے رنگ رنگاؤندا اے۔ جس اپنے رنگ رنگاؤندا اے۔ تِس ساچا سنگ نبھاؤندا اے۔ اندر وڑ کے کُنڈا لاپہندا اے۔ دسم دواری چٹھ کے سو بھاپاؤندا اے۔ شبد اگئی پڑھ کے راگ الاؤندا اے۔ جوتی دِپیک بل کے اگیان اندھیر مٹاؤندا اے۔ سچ سندیسہ اِکو گھل کے، ہر جو اپنا حال جناؤندا اے۔ جن بھگتاں اندر رل کے، ساچا کھیل آپ دکھاؤندا اے۔ سچ سَنگھاسن اِکو مل کے، سَنگَر پورا سو بھاپاؤندا اے۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جس اپنا گھر دکھاؤندا اے۔ جس اپنا گھر دکھاؤندا اے۔ تِس بند دوار گھلاؤندا اے۔ جنگل جوہ اُجاڑ پہاڑ نہ کوئے بھواؤندا اے۔ کر پرکاش ناڑی ناڑ، گھر نوری جوت رُشناؤندا اے۔ اُتم پر ماتم دے ادھار، انتر اپنا میل ملاؤندا اے۔ اٹھے پہر شبد دُھنکار، انحد نادی راگ سناؤندا اے۔ ساچی سخی کر پیار، گوپی کاہن رُپ وٹاؤندا اے۔ سو گرگھ گر سیکھ ہر جن اُدھرے پار، جس اپنا میل ملاؤندا اے۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جس جن دکھائے اپنا گھر، سو مندر بہہ بہہ خوشی گیت سہاگی گاؤندا اے۔ جس اپنا گھر دکھاؤندا اے۔ گھ چوڑا سی ناتا توڑ تڑاؤندا اے۔ جم کی پھاسی ڈیرہ ڈھاہندا اے۔ منڈل راسی چرناں ہیٹھ دباؤندا اے۔ جوت پرکاشی اِکو نور دکھاؤندا اے۔ پورب جنم دی پوری کر کے آسی، بھگت بھگوان میل ملاؤندا اے۔ ایٹھے اوٹھے دو جہان دی دُور کرے اُداسی، اِکو امرت سچا نام جام پلاؤندا اے۔ سو گرگھ اُترے پار گھائی، ادھ وچکار نہ کوئے اِکاؤندا اے۔ چرن کول اُپر دھول بندھائے اپنا ناتی، ناتا بدھاتا جوڑ جڑاؤندا اے۔ پُرکھ اکال جنہاں دا بنیا سچا ساتھی، سچکھنڈ دوارے پھڑ وساؤدا اے۔ بابے بڈھے اُس دی مٹی آکھی، جو آخر کار انت سب نوں اپنی جوت ملاؤندا اے۔ پچھوں جیو جنت جہان گاوے ساکھی، اکھر

اکھشراں نال میل ملاؤندا اے۔ جو اتم سمیں رہ گئی باقی، سو باقی نویس لیکھا لیکھے لاؤندا اے۔ پُرکھ اکال دی اگئی جھاکئی، جگت نیتز ویکھیاں نظر کسے نہ آؤندا اے۔ جے کوئی کہے بندہ خاکی، خاک وچ سرب ملاؤندا اے۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچی کرنی اپنے ہتھ رکھاؤندا اے۔

★ ۵ ماگھ ۲۰۲۰ پکرمی بی بی جیتو دے گرہ پنڈ سر جا چک ضلع گرداس پُر ★

کرپا کرے سری بھگونت، جن بھگت دے مان وڈیاںیا۔ لیکھا جانے جگا جگنت، جگ چوکڑی ویکھ وکھایا۔ بودھ اگادھانام نیا منت، انتر آتم اک سمجھایا۔ گڑھ توڑ ہوئے ہنگت، ہنگ برہم بھیو کھلایا۔ لہنا دینا چکا بہشت جنت، سورگ چرناں ہیٹھ رکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیونہار وڈیاںیا۔ کرپا کرے سری بھگوان، جن بھگتاں دیا کمائیندا۔ زرگن سرگن دیوے دان، وست امولک جھولی پائیندا۔ بھاگ لگا کایا مندر سچ مکان، گرودوار اکو اک وکھائیندا۔ شبدی راگ سنائے سچی ڈھنکان، آتمک راگی راگ لائیندا۔ دیا باقی کملاپاتی اکو بال، جوت زرنجن ڈگمگائیندا۔ ست ستوادی برہم برہادی نظری آئے نوجوان، زہر اپنا روپ وکھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں ویکھ وکھائیندا۔ سری بھگوان بھگتن مینا، ایکنکار وڈی وڈیاںیا۔ آد جگاد چلائے اپنی ریتا، سنجگ تریتا دواپر کلجگ آپ ہنڈھائیا۔ لہنا دینا چکائے مندر مسجد مٹھ شودوال مسیتا، گرہ اکو اک وکھایا۔ ڈھر دربار سہائے ٹھانڈا سیتا، اگنی تت نہ کوئے جلاںیا۔ میل ملائے اوچاں نیچاں، راؤ رنکاں ہوئے سہایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگت دے اٹھایا۔ سری بھگوان کرپاندھ ٹھا کر سوامی، زرگن سرگن دیا کمائیندا۔ بھگت وچھل سدا سدا انتر جامی، گھٹ گھٹ انتر پھول بھلائییندا۔ نش اکھر زرویر ہو سنائے بانی، شاستر سمرت وید پُران نہ کوئے پڑھائیندا۔ سچ دوار وکھائے اکو ڈھر نشانی، زمل جوتی جوت ڈگمگائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں وکھائے ساچا گھر، جس گرہ اپنا ڈیرہ لائیندا۔ بھگت سہیلا سنگر سنگ، ست پُرکھ وڈی وڈیاںیا۔ جگت دوارے آپے لنگھ،

گھر میلا سہج سُبھانیا۔ شبدی ناد وجائے مردنگ، انحد راگی ناد سُنایا۔ سیج سُنہنجی آپ سہائے پلنگ، پاوا چول نہ کوئے بنایا۔ نرگن نور چاڑھ چند، سورج چند پندھ مُکانیا۔ درس دے سورا سربنگ، صاحب سلطان اپنا میل ملائیا۔ اند وچوں پرگٹائے اند، اند اپنا نام جنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں ہوئے سہانیا۔ بھگت سہانک ایککار، اکل کل دھاری دیا کمائیدا۔ نرگن سرگن لئے اوتار، جگ چوکڑی اپنا کھیل رچائیدا۔ لکھ چوراسی وچوں لئے اُبھار، اندج جیرج اُتبیج سیتج دیکھ دکھائیدا۔ ساچی بانی بول جیکار، چارے بانی بھو مٹائیدا۔ لکھن پڑھن توں دسے باہر، کاغذ قلم شاہی انت کوئے نہ پائیدا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر جن اپنے رنگ رنگائیدا۔ ہر جن رنگ رنگائے اگم، ہر اگڑی کار کمائیا۔ دیکھنہارا کایا مائی چم، تن بھانڈا پھول بھلائی۔ لہنا دینا چکائے پون سواسی دم، سواس سواساں لیکھے پائیا۔ نرگن نرویر نراکار جانے اپنا کم، نہہکرمی اپنی کرنی آپ کمائیا۔ جن بھگت مٹائے ہر کھ سوگ چنتا غم، سائک ست اکو اک ورتائیا۔ مائس جنم لوکات بیڑا بٹھ، سچھنڈ دوارے دیوے مان وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں اکو راہ چلائی۔ جن بھگت چلائے اکو راہ، دوجی اوٹ نہ کوئے دکھائیدا۔ شبد سروپی بن ملاح، بیڑا اپنے کندھ اٹھائیدا۔ سیج سندیسہ دئے سنا، دُھر داراگی راگ الائیدا۔ انتر آتم میلا سہج سُبھا، پر م پُرکھ آپ کرائیدا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جوتی جوت کر رُشا، دیا باقی اکو اک چمکائیدا۔ محل اٹل سو بھاپا، گھر گھر وچ ڈیرہ لائیدا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جگ چوکڑی جن بھگتاں دیکھ دکھائیدا۔ جگ چوکڑی جن بھگتاں دیکھے آپ، پر بھ اپنے ہتھ رکھے وڈیائیا۔ بن اکھراں دیوے جاپ، بن رسنا جہوا بتی دند کرے پڑھائیا۔ میٹ مٹائے ترے گن مایا تینو تاپ، پنچ وکار نہ کوئے ہلائی۔ جنم جنم دا پورب میٹے پاپ، پتت پُنیت دئے کرائیا۔ آتم پر ماتم بنائے سجن ساک، سگلا سنگ نبھائی۔ بند کواڑی کھول تاک، مندر اکو اک دکھائی۔ نظری آئے رسول پاک، پاربرہم وڈی وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں اکو گھر وسایا۔ جن بھگت وسائے ایکو گھر، گرہ مندر آپ جنایا۔ ابناسی کرتا کھول در، در دروازہ دئے کھلائی۔ نر بھو چکائے بھے ڈر، بھیانک نظر کوئے نہ آئی۔ درس دکھائے اگے کھڑ، سوچھ سروپی روپ وٹائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر جن ساچے میل ملائی۔ ہر جن میل ملے

ہر پر بھ، وجے نام ودھائیا۔ جھوٹھا جھگڑا مکے سب، لیکھا مکے مات لوکائیا۔ پنچ وکارا دیوے دب، کوڑی کر یا ڈیرہ ڈھاہیا۔ نو دوار مکے حد، گھر دسویں خوشی منائیا۔ درشن کرے رنج رنج، نج نیز نین کھلائیا۔ نظری آئے اکو کعبہ سچ دوارے جس دا حج، حضرت نوری نور الایہا۔ ملے میل پڑکھ سمر تھ، مہما اکھ اک منائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگت دے وڈیائیا۔ جن بھگت کہے پر بھ پایا ٹھا کر، گھر وٹی نام ودھائیا۔ جگت سنسار تریا ساگر، ڈو نگھی بھور نہ کوئے رڑھائیا۔ بھاگ لگا ساڈھے تن ہتھ کایا گاگر، نرمل نیر سپر اکو نظری آئیا۔ نرمل کرم ہو یا اجاگر، دُرمت میل رہن نہ پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میرا لہنا دتا مکائیا۔ بھگت کہے پر بھ پایا ایک، ایکنار نظری آئیا۔ جس ملیاں چکی دوجی ٹیک، اشٹ درشت اکو اک کھلائیا۔ مہر نظر کر کیتی بدھ بیک، بیکی اپنے نال ملائیا۔ اندر وڑ کے کھولیا بھیت، باہروں کرے نہ کوئے پڑھائیا۔ موئی رت بسنتی چیت، پت ڈالی آپ مہکائیا۔ آتم پر ماتم کیتا ہیت، سرتی شبد شبد ملائیا۔ سچ سنگھاسن بہہ کے لیا کھیڈ، آپ اپنی گود اٹھائیا۔ جوتی جلوہ دتا نوری تیج، طالب طلبا کر پڑھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھگت بھگوان ہوئے سہائیا۔ بھگت کہے میرا ٹھا کر اک، جس وچ وڈی وڈیائیا۔ دو جہان چار کنت دہ دشا رہیا دس، ہر گھٹ بیٹھا ڈیرہ لائیا۔ کر کرپا کروٹ بدل بدلی اپنی پٹھ، ستمگھ اپنا درس دکھائیا۔ پریم پریتی اندر کیتا ہت، ہتکاری ہو کے لیا ملائیا۔ من واسنا ٹھگوری پائے نہ کوئے چت، بدھی چلے نہ کوئی چترائیا۔ بن تند ستار پائی کچھ، ڈوری نظر کسے نہ آئیا۔ میں درشن کراں نت، نج نیز پیکھ پیکھ بگسائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گھر ملیا سچا ماہیا۔ بھگت کہے میرا سنگر سوامی، صاحب اکو اک نظری آئیندا۔ آد جگاد سدا نہ کامی، نہہرمی کرم کمائیندا۔ جس دی رچنا چارے کھانی، چارے بانی بول الائیندا۔ جس دا حکم گر اوتار پر پیغمبر متن دو جہانی، سنجگ تریتا دواپر کلج اپنی کار کمائیندا۔ ایٹھے اوتھے دو جہان شاہ پاتشاہ سچا سلطانی، شہنشاہ اکو نظری آئیندا۔ شاستر سمرت وید پُران گیتا گیان انجیل قرآن جس دی اگنی بانی، گر گر اپنا راگ الائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، جن بھگتاں ویکھ دکھائیندا۔ بھگت کہے پر بھ پایا سچ، گھر وٹی سچ ودھائیا۔ بھاگ لگا کایا ماٹی کچ، کنچن روپ لیا وٹائیا۔ من منوآنہ دوڑے پنچ، دہ دشا نہ اٹھ اٹھ دھائیا۔ سنگر کرپا ہو یا وس، شبدی ڈوری تند بندھائیا۔

نمانا ہو کے گیا ڈھٹھ، ابھمان کوئے رہن نہ پائیا۔ نیواں ہو کے رہیا دس، اُچی کوک کوک سٹائیا۔ جنہاں سری بھگوان ہویا وس، اوتھے میری چلے نہ کوئے چٹرائیا۔ میں سیج وچھا کے سٹا سٹھر سٹھ، خاکی خاک اُتے ڈیرہ لائیا۔ میرا لہنا چکیا ت اٹھ، متوت نہ کوئے سمجھائیا۔ صاحب سوامی دتی اکو مت، برہم مت اندرے اندر درڑائیا۔ ناڈ بہتر نہ اُلی رت، ہڈیاں بالن نہ کوئے جلائی۔ جدھر دیکھاں پر بھ نظر آئے پر تکھ، نرگن نور جوت رُشائیا۔ جن بھگتاں اپنے ملن دی دتی اکو اٹھ، نج نیز دتا کھلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھگت سہیلا اکو بے پروا ہیا۔ بھگت کہے میرا بھگونت، بھگون اکو نظری آئی۔ میں نار سہاگن اوہ میرا کنت، سیج سہنجنی رہیا سہائیا۔ بودھ اگادھا بن کے اگمی پنڈت، دُھر داراگ اک جنائیا۔ دوئے جوڑ بن درویش در ٹھانڈے کراں منت، نیوں نیوں سیس بھکائیا۔ بن تیری کرپا میری کوئی نہ دسے ہتت، حوصلہ نظر کوئے نہ آئی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دینی مان وڈیائیا۔ بھگت کہے کرپا کرے پر بھو پر بھ میرا، سر میرے ہتھ لکائیا۔ دُور دُراڈا آوے نیرن نیرا، بن پاندھی پندھ مکائیا۔ گرہ مندر چاؤ گھنیرا، گھر اند ٹھڑے وجے ودھائیا۔ گھر وچ گھر وسائے کھیڑا، کھڑکی کُنڈی آپ کھلایا۔ بھوری گپھا چکے اندھیرا، نرگن جوت کرے رُشائیا۔ اکو رنگ دکھائے سنجھ سویرا، سورج چند نہ کوئے چکائیا۔ پریم پریتی اندر کہے توں میرا میں تیرا، دوجا نظر کوئے نہ آئی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں سدا سہائیا۔ بھگت کہے میرا ٹھا کر اوہ، جس ہتھ سرب وڈیائیا۔ کوٹن کوٹ برہمنڈ جس دی لو، نرگن نور جوت رُشائیا۔ جس دے چرن بن کیر کوئی نہ سکے چھوہ، دھوڑی ٹکا مستک کوئے نہ لائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں اکو بوجھ بھجائیا۔ جن بھگت کہے میرا صاحب ست، ست دئے وڈیائیا۔ جگ چوکڑی چلائے رتھ، بن رتھوا ہی سیو کمائیا۔ گر اوتاراں پیر پیغمبراں مارگ دس، نرگن سرگن کرے پڑھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپناراہ چلائی۔ بھگت کہے پر بھ دتا پریم، ریتی اپنی سیج جنائیا۔ آد جگاد جس دا نیم، نیم اپنے نال نبھائیا۔ جس دا میلا گوبند اُتے ہم، مہروان مہر نظر اک اٹھائیا۔ سو جگ جگ جن بھگتاں دیوے لہن دین، پورب لیکھا جھولی پائیا۔ رسنا جہوا کوئی نہ سکے کہن، کہہ کہہ انت نہ کوئے جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا سیج ور، ہر بھگت لئے اُچجائیا۔ ہر بھگت

اُچاوے آپ پر بھ، دین دیاں دیا کمائیندا۔ لکھ چوڑاسی وچوں لبھ، جگ جنم دے وچھڑے میل ملائیندا۔ امرت جام پیائے مد، رس اکو اک چکھائیندا۔ کوڑی کرپا پار حد، سچ دوارا اک سہائیندا۔ اندر وڑ سنائے ند، بن تندى تند ستار و جائیندا۔ جیواں جنناں نالوں کر کے اڈ، گرہ اپنے میل ملائیندا۔ کر پرکاش کایا مائی چم ہڈ، نورو نور ڈگمگائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نت نت جن بھگتاں ویکھ وکھائیندا۔ نت نت جن بھگتاں ویکھن آیا، پار برہم وڈی وڈیائیا۔ ترے گن میٹے کوڑی مایا، ممتا موہ چکائیا۔ بھانڈا بھرم دے بھٹایا، گرھ ہنکار تڑائیا۔ سر رکھے اپنی ٹھنڈی چھایا، مہر نظر نین اٹھایا۔ ساچا اکھر اک سمجھایا، پٹی اپنا نام پڑھایا۔ بن اکھاں نیتراں نظری آیا، نج گھر بیٹھا تاڑی لائیا۔ ساچا مندر ست سہایا، صاحب خوشی منائیا۔ بھگت بھگوان اکو روپ اکو جوت سمایا، دوجا سنگ نہ کوئے پرگٹایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، جن بھگت ساچی بھگتی وچوں بھگوان اپنے گھر وسایا۔

★ ۵ ماگھ ۲۰۲۰ بکرمی پال سنگھ دے گرہ پنڈ چھوہن ضلع گرداس پُر ★

کھج انتم ویکھ گھڑی، گر اوتار پیر پیغمبر دھیان لگایا۔ پنج تت ناتا دے کوئی نہ گڑھی، روپ رنگ ریکھ نہ کوئے وکھایا۔ آد جگاد جگ چوکڑی سرشٹ سبائی جس دبائی گور مڑھی، لکھ چوڑاسی خاک ملائیا۔ سبجگ تریتا دواپر کھج نرگن سرگن جس دی لڑی، نت نوت ڈوری تند بندھایا۔ سو پُرکھ اکال دین دیاں کرپانڈھ کرپا اپنی کری، کرنی کرت رہیا کمائیا۔ بھگت سہیلا اک اکیلا گرکھ دوارے لائے جھڑی، چھہبر اپنا نام وکھایا۔ ساچے سنت سیری بھگونت اکو دھارا اولڑی پڑھی، الف یے نہ کوئے سمجھایا۔ آون جاون پتت پاون لکھ چوڑاسی وچوں کرے بری، بری خانہ اکو پھول بھلایا۔ آتم پر ماتم پر ماتم پروردگار آپے پھڑی، مہروان مہر نظر اٹھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیوے مان وڈیائیا۔ کھج گھڑی ویکھ وقت، وشن برہما شو دھیان لگایا۔ کرے کھیل پر بھ ساچا جگت، جگ جیون داتا ویس وٹایا۔ جگ چوکڑی جو رہیا فرق، فیصلہ اکو وار سنایا۔ پچھلا لیکھا کرے

ترک، ثرت اگلا حکم منائیا۔ آتم پر ماتم بھگت بھگوان گھڑے ساچی گھڑت، گھٹن بھننہار اپنے ہتھ رکھے وڈیائیا۔ شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن کھانی بانی منگے کوئے نہ دھڑت، حصہ ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ ٹھاکر سوامی نرگن جوت اک اگلا آیا پرت، پاربرہم پر بھ اپنا پھیرا پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا کھیل رہیا دکھائیا۔ کلج گھڑی ویکھ ویلا، بھگت اٹھاراں رہے جس گائیا۔ ملیا میل گرو گرو چیلہ، چیلہ گرو کو نظری آئیا۔ پرم پُرکھ پر بھ سجن سہیلا، صاحب سنکر پھیرا پائیا۔ کھ چوراسی نالوں ہو کے وہلا، ہرجن ساچے ویکھ دکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی دیونہار وڈیائیا۔ کلج ویلا ویکھ وچار، چارے جگ اٹھ اٹھ دکھائیا۔ ستجگ نیتز رو کرے پکار، اچی کوک کوک سنائیا۔ تریتا دکھاہاں رہیا مار، نیتز نیناں نیر وہائیا۔ دوپرڈگا منہ دے بھار، بلہین رہیا گر لائیا۔ کلج کوڑی کرپا رہیا لکار، چاروں کنٹ رہیا جنائیا۔ ویکھو کھیل میرا سنسار، سرشٹ سبائی بھرم بھلائی۔ گر کاشد نہ کوئے پیار، سنکر نظر کسے نہ آئیا۔ ورننا برناں دھواں دھار، کھتری براہمن شوڈر ویش نہ کوئے رُشنائیا۔ مندر مسجد شوڈوالے مٹھ کرے نہ کوئی پیار، پریتی حق نہ کوئے نبھائیا۔ مقامے حق نظر نہ آئے سانجھیا، لاشریک جلوہ نور نہ کوئے خدائیا۔ رام رحیم سارے گئے وسار، اشٹ دیو گرو سوامی گھر سچ نہ کوئے منائیا۔ مایا متا کوڑی کرپا کرن پیار، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا سچا ور، واہوا تیرے ہتھ وڈیائیا۔ کلج ویلا ویکھ اخیر، شاستر سمرت وید پُران دین دُہائیا۔ چار کنٹ وہاون نیر، دہ دشا ہاکار سنائیا۔ سرشٹ سبائی گئی ہوئے پیر، دئی دویت پڑدہ نہ کوئے اٹھائیا۔ جھگڑا پیا شاہ حقیر، اوچ نیچ کرن لڑائیا۔ کوئی نہ بدلے تیرے بناں تقدیر، تدبیر سکے نہ کوئے سمجھائیا۔ تیرا کھیل بے نظیر، شہنشاہ نظر کسے نہ آئیا۔ ثابت نظر نہ آوے کوئی تصویر، تسبیح مالا بیٹھی کھ بھوائیا۔ کلج سادھاں سنتاں گئی بھیر، بھیرا راہ پار نہ کوئے دکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا ساچا ور، در ٹھانڈے منگ منگائیا۔ کلج ویلا ویکھ ترے گن مایا، خالی جھولی رہی دکھائیا۔ پرم پُرکھ تیری سیس نہ دسے چھایا، اوڈھن نظر کوئے نہ آئیا۔ کوڑی کرپا کھیل رچایا، جھوٹے دھندے سرب لوکائیا۔ پتا پوت رہیا بھلایا، مات پت نہ کرے وڈیائیا۔ نار کنت نہ کوئے ہنڈھایا، گھر گھر و بچار نظری آئیا۔ آتم پر ماتم چھند کسے نہ گایا، ڈھولا راگ نہ کوئے سنائیا۔ نرگن نوری چند نہ کوئے چکایا، گھر گھر دیوے بتی رہے

ڈگمگایا۔ پرم پُرکھ تیرا درش کسے نہ پایا، تیرتھ تٹ جنگل جوہ اُجاڑ پہاڑ اُچے ٹلے پربت پھرن واہو داہیا۔ ساچا مندر کایا بنک نہ کسے سہایا، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اِکو دینا ساچا ور، در تیرے الکھ جگایا۔ کلجگ انتم ویکھ روون پنچ تت، اپ تیج وائے پر تھی آکاش رہیا گر لاپیا۔ سری بھگوان ویکھ ساڈے خالی ہتھ، دست نظر کوئے نہ آئی۔ ورن برن کر کر تھکے پوجا پاٹھ، سمرن رسنا جہوا ڈھولا گایا۔ تیرے ملن دی کسے نہ کھلی اکھ، پردہ سکے نہ کوئے چُکایا۔ تیری آتم پر ماتم تیرے نالوں ہوئی وکھ، پھڑ باہوں گلے نہ کوئے لگایا۔ جگت واسنا نو دوارے دوس رین رہی نٹھ، گھڑی پل اپنا پنڈھ مُکایا۔ ناتا تٹیا دھیرج جت، ست سنو کھ رہن کوئے نہ پائی۔ بن تیری کرپا کھیڑا ہندا دسے بھٹھ، ساچا سنگ نہ کوئے نبھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اِکو دینا ساچا ور، در تیرے منگ منگایا۔ کلجگ ویلا ویکھ رووے سورج چند، چند چاندنی رہی گر لاپیا۔ میرا ڈکھی ہو یا بند بند، بندگی کردا نظر کوئے نہ آئی۔ سرشٹ سبائی ہوئی آتم رنڈ، سہاگی کنت نہ کوئے ہنڈھایا۔ نہا نہا تھکے جمنائے سستی گوداوری گنگ، انتر آتم نہاؤن کوئے نہ جایا۔ پنچ وکاراں کرے نہ کوئی کھنڈ کھنڈ، کھنڈا کھڑگ نام نہ کوئے چکایا۔ بن تیرے گیان ہوئے اندھ، دوئے لوچن کم کسے نہ آئی۔ میں کوک سناواں چھند، ہوکا دے دے رہی جنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، تڈھ بن کوئی نہ میٹے پنڈھ، سگلا سنگ نہ کوئے رکھایا۔ کلجگ ویلا ویکھ روون ستار، منڈل منڈپ دین ڈھایا۔ سرشٹ سبائی کرے وِ بھار، ست سروپ نہ کوئے وکھایا۔ کوار کنیا کرے شنکار، نیتر نیناں دھار بندھایا۔ پتا پوت ناتا تٹیا وِچ سنسار، مات پت تیج ہنڈھایا۔ کاغذ قلم ہوئے خوار، شاہی اپنا حال سنا یا۔ جو لیکھا کھ کے گئے گرو اوتار، سو گر کا شبد سکے نہ کوئے کمائی۔ نو کھنڈ پر تھی دھواں دھار، ست دیپ نہ کوئے رُشنائیا۔ کرپا کر آپ نرنکار، تیرے آگے اک عرضو یا۔ ڈبڈے پاتھر لے اُبھار، پاہن اپنا چرن چُھہایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اِکو دینی مان وڈیایا۔ کلجگ انتم ویکھ روون زمیں اسمان، دھرنی اپنا حال سنا یا۔ ثابت رہیا نہ کسے ایمان، صدق صبوری نہ کوئے ہنڈھایا۔ کلمہ کوئی نہ پڑھے زبان، گیت گو بند نہ کوئے لاپیا۔ سادھ سنت کرن حرام، دھیرج جت نہ کوئے جنایا۔ گھر گھر وسیا کرودھ کام، کام کامنی روپ وٹایا۔ تیرا پلو پکڑے کوئی نہ دام، ڈوری شبد نہ کوئے بندھایا۔ سری بھگوان تیرا لوکمت وِگریا نظام، نوبت سچ نہ

کوئے وجائیا۔ پُرکھ اکال ویکھ آن، کیوں بیٹھا مکھ چھپائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا دُھر دا ور، مہر نظر نین اٹھائیا۔ کجگ انتم ویکھ، جن بھگت دین دُہائیا۔ سرشٹ سبائی جھوٹھا بھیکھ، پر بھ ودھیا تھاؤں تھانیا۔ مایا ممتا کھیڈاں رہے کھیڈ، موہ مُجّت سیج نہ کوئے جنائیا۔ سہجگ تریتا دواپر کجگ جو گرو اوتار دتے بھیج، حکم سندیسہ گئے سنائیا۔ انتم کہہ کے گئے پُرکھ اکال سب دی مانے سیج، ہر گھٹ اپنا آسن لائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، در دینی مان وڈیائیا۔ کجگ ویلا ویکھ رووے حقیقت، حق نظر کوئے نہ آئیا۔ چار ورنناں لگی شریکت، شریکت سکے نہ کوئے مٹائیا۔ صدی چو دھویں لیکھا ہویا بیتت، بتی کہانی نہ کوئے سمجھائیا۔ تیرا کھیل پر بھوانڈیٹھت، جگ اکھاں نظر کسے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ویلا وقت دے سمجھائیا۔ کجگ ویلا ویکھ، کہانی بانی دے دُہائیا۔ لگی اگن مہینہ جیٹھ، امرت میگھ نہ کوئے برسائیا۔ سادھ سنت رکھے کوئی نہ چھایا ہیٹھ، اگنی تت نہ کوئے بُجھائیا۔ چاروں کُنٹ ودھیا بھیکھ، بھیکھی بیٹھے ڈھیریاں ڈھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا ساچا ور، سیج تیری اوٹ تکائیا۔ سری بھگوان دیا کماؤندا اے۔ سچھنڈ نواسی حکم فرماؤندا اے۔ سو پُرکھ نرنجن آپ جناؤندا اے۔ ہر پُرکھ نرنجن بھو کھلاؤندا اے۔ ایکنکار پردہ لاہندا اے۔ آد نرنجن نورُ رُشاؤندا اے۔ سری بھگوان راہ سمجھاؤندا اے۔ ابناسی کرتا ویکھن آؤندا اے۔ پاربرہم پھیرا پاؤندا اے۔ برہم اپنا رنگ رنگاؤندا اے۔ وشنوؤں آسا پورُ کراؤندا اے۔ برہمے بھرواسا اک رکھاؤندا اے۔ شکر دھرواسا آپ جناؤندا اے۔ گر اوتاراں پاسا آپ بدلاؤندا اے۔ پیر پینمبراں دے کے ساتھ، ساچا سنگ نبھاؤندا اے۔ جن بھگتاں کھول خلاصہ، انھو اپنی کار کماؤندا اے۔ رَو سس کر پرکاشا، نورُی جلوہ اک جناؤندا اے۔ لیکھا جان پر تھی آکاشا، گگن منڈل سو بھا پاؤندا اے۔ ترے گن مایا تیری دیکھے راسا، گوپی کاہن رُپ وٹاؤندا اے۔ پنچ تت تیرا لیکھا جانے پنچ تت احاطہ، کایا بنک کھوج کھوجاؤندا اے۔ در گھر ساچے بندھائے اکو ناتا، ناتا بدھاتا جوڑ جڑاؤندا اے۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سب دا لہنا موُل مُکاؤندا اے۔ سب دا لہنا موُل مُکاؤندا اے۔ سری بھگوان دیا کماؤندا اے۔ پُرکھ اکال کھیل رچاؤندا اے۔ نرگن نرَویر اکو نورُ ڈگمگاؤندا اے۔ ظاہر ظہورُ پھیرا پاؤندا اے۔ ناد تورُ شبد وجاؤندا اے۔ آسا منسا پورُ، اپنا رنگ رنگاؤندا اے۔ ناتا توڑ کوڑو کوڑ، کجگ اندھ اندھیر

گو اوند اے۔ ساچی بخش چرن دھوڑ، مستک اکو ٹکا نام لگاؤندا اے۔ چتر سگھر بنائے مورکھ موڑھ، گرگھ اپنے گھر وساؤدا اے۔ داتا یودھابن کے سور، سر اپنا ہتھ لگاؤندا اے۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کلجک ویلا وقت سہاؤندا اے۔ کلجک ویلا وقت سہاواں گا۔ جوتی جامہ ویس وٹاواں گا۔ کل کلی پھیرا پاواں گا۔ سہبل اپنا چرن لکاواں گا۔ سچھنڈ دوار اک وساواں گا۔ تھر گھر اپنا ناد و جاواں گا۔ جوتی جوت جوت رُشناواں گا۔ ورن گوت نہ کوئے رکھاواں گا۔ ساچی چوٹ نگارے لاواں گا۔ لکھ چوراسی آلینوں ڈگا بوٹ، پھر باہوں پھیر اٹھاواں گا۔ کلجک کوڑی کریا ڈرمت میل دھوت، سچ سچ اک ورتاواں گا۔ جو پر بھ درشن رہے لوچ، تنہاں اکو درس دکھاواں گا۔ جو اندر وڑھ کے رہے کھوج، تنہاں پردہ ترت چکاواں گا۔ جو سرتے بستے بنھ کے پھر دے چکی بوجھ، تنہاں چار کٹ بھواواں گا۔ جیہڑے ویہندے چوڈاں لوک، تنہاں لوک پر لوک اپنے چرناں ہیٹھ دکھاواں گا۔ جو گاؤندے اک سلوک، تنہاں ثابت سروپ نظری آواں گا۔ جو منگدے کمتی موکھ، تنہاں مُفت نام ورتاواں گا۔ جو چرنی آ کے کہے میں زردوش، سو دوشی پار کراواں گا۔ جو کہے تیرے ملن دی میٹوں نہیں ہوش، تِس اتر آتم جوڑ جڑاواں گا۔ جو چرن دھیان لگا رہے خاموش، تِس خواہش اپنی خواہش وچ سماواں گا۔ جو مست پیالہ پی ہوئے مدہوش، تنہاں مدھر دُھن راگ سناواں گا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، کلجک کوڑی کریا میٹ مٹاواں گا۔ کلجک اتم میٹ مٹائے گا۔ پر بھ اپنی دیا کمائے گا۔ زرگن زوریر کھیل کرائے گا۔ گر چیلہ رنگ رنگائے گا۔ سجن سہیلا رنگ چڑھائے گا۔ ویلا وقت آپ سہائے گا۔ جگت ڈھیلا روپ وٹائے گا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سب دی آسا منسا پور کرائے گا۔ سُن سندیس سری بھگوان، وشن برہما شو خوشی منائیا۔ بھگت اٹھاراں گائُن گان، کبیر جلاہا راگ الائیا۔ تیمی اوتار کرن دھیان، چرن کول منگن سرنایا۔ عیسیٰ موسیٰ محمد بن رسنا جہوا بولن زبان، تُوں ہی تُوں راگ سنایا۔ نانک گوبند کر پروان، پروانہ اکو ہتھ رکھائیا۔ شاستر سمرت وید کتیب کہن اسیں تیرا ایمان، انجیل قرآن گیتا گیان نال ملایا۔ شکر کرے زمیں اسمان، سورج چند بھجے واہو داہیا۔ منڈل منڈپ ہوئے حیران، پر بھو کی کی کھیل ورتائیا۔ کلجک اتم پرگٹ ہووے نوجوان، یودھا سوربیر اپنا ویس وٹائیا۔ سنت سہیلے ویکھے آن، لکھ چوراسی کھوج کھوجائیا۔ آتم پر ماتم دیوے اک گیان، برہم و دیا

کرے پڑھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا سب دا رہیا چُکائیا۔ لیکھا چُکے لوکمت، کُجگ انت رہن نہ پائیا۔ زرُگن سرُگن دیوے
 ساتھ، سگلا سنگ نبھائیا۔ چار ورن بنائے اک جماعت، کھتری براہمن شوُدر ویش، بھو رہے نہ رائیا۔ نام دیوے دُھر سوغات، وست امولک جھولی پائیا۔
 رین اندھیری میٹ رات، ست ست کرے رُشائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر واک بھوکھت جو گئے آکھ، آخر سب دے پور کرائیا۔ جُگ چو کڑی ویکھنہار
 حالات، حالت سب دی پھول بھُھلایا۔ جانہارا کائنات، کاتب کلمہ اک دکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کُجگ لہندا دے چُکائیا۔ کُجگ لہنا
 چُکے جگ، لوکمت رہن نہ پائیا۔ سرشٹ سبائی ہنس رُپ بنائے گت، کاگوں ہنس آپ اڈائیا۔ جنہاں درشن دیوے اُپر شاہ رگ، شہنشاہ اپنا میل ملائیا۔
 ترے گن مایا بھُھے اک، پنچ وکار نہ کوئے لڑائیا۔ نو دوارے پار حد، دسویں اپنا گھر سہائیا۔ سچ سہنجینی چڑھے بھج، گرگھ ملے مان وڈیائیا۔ بن کعبیوں
 مکیوں کرائے جج، حُجرہ حق اک دکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ہر جن دیوے مان وڈیائیا۔ ہر جن حُجرہ تگے آگم،
 لکھ اگوچر آپ جنائیا۔ جتھے نہ کوئی سورج نہ کوئی چن، چوُدس رُپ نہ کوئے وٹائیا۔ نہ کوئی گیت نہ کوئی چھند، ڈھولا راگ نہ کوئے سنائیا۔ نہ کوئی جہوا
 نہ کوئی دند، تتوت نہ کوئے چٹرائیا۔ پرم پُرکھ پت پر میثور اکو دیوے اپنا اند، اند اند وچوں پر گٹائیا۔ کُجگ اندر جن بھگتاں میٹ اگلا پچھلا پنہد،
 گھر ساچے لئے دکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سب دی آسا پورن منسا، مانو اپنے لیکھے لئے لگائیا۔ کُجگ ویلا انت، انت رہیا سمجھائیا۔
 نیتز کھول جگت جنت، جیو ایش درڑائیا۔ پرم پُرکھ دا اکو منت، گر اوتار پیر پیغمبر گئے سمجھائیا۔ ناتا جوڑ نار کنت، سرتی شبدی میل ملائیا۔ بودھ اگادھا
 بن پنڈت، گھر وجے نام ودھائیا۔ دُوجے در نہ ہو منگت، دیونہار اک اکھوائیا۔ چار ورن جس دی سنگت، برن اٹھاراں سو بھاپائیا۔ جوتی جوت سرُپ
 ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ سنہیہڑا رہیا جنائیا۔ کُجگ ویلا اٹھ جیو جاگ، ہر جاگرت جوت جگانیدا۔ تیرے انتر جگے چراغ، بن سنگر اٹھ نظر کسے نہ
 آئیندا۔ دُرمت میل دھو داغ، پاپاں گھٹری پھول بھُھلایندا۔ ہر سرنائی ساچی لاگ، سری بھگوان اکو نظری آئیندا۔ میٹ مٹائے واد وواد، وکھ امرت
 رُپ بنائیندا۔ شبد سنائے اگئی نا، دُھن آتمک راگ الائیندا۔ آتم پر ماتم بنے ساک، سجن اکو اک اکھوائیندا۔ بجر کپائی کھول تاک، تیرا پردہ آپ

اٹھائیندا۔ نجھر جھرننا دیوے بوند سوانت، امرت رس اک وکھائیندا۔ نظری آئے اک اکانت، گھر ساچے سو بھاپائیندا۔ توں گرگھ اُس دی ذات، منمگھ ہو کیوں کھ بھوائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جگ چوکڑی آپ جنائیندا۔ اٹھ جیو کھول اکھ، کیوں بیٹھا کھ بھوائیا۔ جو تیرا ساڈھے تن ہتھ چلائے رتھ، کایا اندر سیو کمائیا۔ صاحب نال مل کے ہس، گھر خوشیاں منگل گائیا۔ اوہ تیرا کرے جس، جس وید پُران دتی وڈیائیا۔ مایا کارن ہوئیوں اڈ، پردہ دئی دوت اٹکائیا۔ کوڑی کرپا جگت چھڈ، گھر ساچا ویکھ دکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جیو جنت رہیا جنائیا۔ کلج جیو کر دھیان، صاحب سنگر آپ جنائیا۔ سب دے اندر نام گیان، سری بھگوان رہیا اٹکائیا۔ دپیک جوت جگے مہان، گرہ گرہ کرے رُشنائیا۔ رسنا جہوا دتی زبان، بتی دند میل ملائیا۔ نو دوارے کھول دکان، جگت واسنا نال بھرائیا۔ سکھمن ٹیڈی بنک کھیل مہان، اڑاپنگلا پھریدار اکھوائیا۔ کرے کھیل سری بھگوان، گھر گھر وچ رچن رچائیا۔ امرت بھریا تال مہان، سروور اپنے ہتھ رکھائیا۔ شبد ناد وجے ڈھنکان، اٹھے پھر راگ سنائیا۔ دپیک جوت جگے مہان، تیل باقی نظر کوئے نہ آئیا۔ گھر سیجا ویکھ سچ نشان، آسن سنگھاسن اک وچھائیا۔ کیوں بھلیا بن نادان، نج گھر ویکھن کوئے نہ آئیا۔ جس گھر وسے سری بھگوان، سو تیرا مندر سو بھاپائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جیو جنت رہیا جگائیا۔ کلج جیو جاگ جگت ڈھیلا، جگت اندھیرا چھائیا۔ پر بھ ملن دا کو ویلا، مانس جنم ملے وڈیائیا۔ گھر ٹھا کر سوامی چاڈھے تیل، خوشیاں سگن منائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اٹھائیا۔ کلج جیو کہے میں اندھا، نیز اکھ نہ کوئے کھلائیا۔ بن بندگیوں پھراں بندہ، بندنا سچ نہ کوئے سمجھائیا۔ کوڑی کرپا جگت دھندا، واسنا لوبھ موہ ہلاکائیا۔ کھ چوڑا سی پار نہ آیا کٹھدا، ساچے بیڑے نہ کوئے چڑھائیا۔ جگ جگت ڈھاگن رہیا رنڈا، سچ سہاگ نہ کوئے ہنڈھائیا۔ مات گر بھ وڈا رہیا ڈو نگھی کندا، کندر پار نہ کوئے کرائیا۔ ملیا صاحب نہ ہر بخشندا، بخشش کری نہ بے پرواہیا۔ ماں پیو میٹوں لاڈ نال کہندے رہے لاڈلے چندا، خوشیاں نال نام صلاحیا۔ بن سنگر پورے انت کوئی نہ لائے انگا، گودی گود نہ کوئے بہائیا۔ کلج انت سری بھگوانت در تیرے منگ منگاں، دوئے جوڑ جوڑ سرنائیا۔ اپنی کرپا پار کر چاہے چنگا چاہے مندا، مندا چنگا تیری جھولی پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گھر دیویں مان وڈیائیا۔ پُرکھ اکال کہے میں تاراں ٹھک

چور، جو چل آن سرناہیا۔ سرشٹ سبائی ہتھ میرے ڈور، جگ چوکڑی رہیا بھوہیا۔ جن بھگتاں دی سدا لوڑ، بن بھگتاں بھگوان کم کسے نہ آہیا۔ جگ جنم دے وچھڑے لواں جوڑ، پھڑ باہوں میل ملاہیا۔ پار کراواں ڈبے اندھ گھور، شبد اشارے نال ترانیا۔ پُرکھ اکال آد جگاد اکونہ کوئی ہور، اک اکلآ آپ اکھوہیا۔ جس دے اگے چلے نہ کسے کوئی زور، جو رُو زور کم کسے نہ آہیا۔ جس دا منتر اکو پھور، گر اوتار پیر پینمبر دے سمجھایا۔ انت کال کل جائے آپے بہر، نرگن اپنا پھیرا پانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، کلجگ جیو لئے ترانیا۔ کلجگ جیو کہے پر بھ اوکھی گھاٹی، کنارہ نظر کوئے نہ آہیا۔ جوٹھے جھوٹھے میرے ساتھی، تیرا راہ نہ کوئے دکھایا۔ کی میں متاں تیری آکھی، میری بدھ رہے گواہیا۔ کرپا کر کے بن ساقی، صاحب اپنا جام گھ لگاہیا۔ اپنے ملن دی کھول تاکی، بند دروازہ دے کھلایا۔ من منو آ رہے کوئی نہ عاقی، منسا منسا وچ کھپایا۔ تیرے نام دا بنناں سچا پاٹھی، پوجا اکو دے درٹایا۔ تیتوں مل کے ہوواں تیری ذاتی، اپنی ذات نہ کوئے دکھایا۔ جدھر دیکھاں نظری آئے پر بھاتی، سندھیا روپ نہ کوئے وٹایا۔ صاحب سنگر پُرکھ ابناسی، مہروان تیری سرناہیا۔ نرگن نور جوت سچ پرکاشی، پرکاش اکو نظری آہیا۔ غریب نمائیاں کو جھیاں کملیاں گھر آ کے دے باقی، پورب لہنا جھولی پانیا۔ تیرے بھگتاں مل کے رلیئے سچ جماعتی، جس گھر الف یے نہ کوئے پڑھایا۔ چرن کول سچ پریتی بٹھ ناتی، ناتا اپنے نال رکھایا۔ لیکھا چکھے مات پت بھائی بھین ساک سجن سین پھو پھی ماسی، مسیر نظر کوئے نہ آہیا۔ کوڑی کریا ترے گن مایا جگت مٹے اداسی، سنساروگ نظر کوئے نہ آہیا۔ تیرے نال مل کے آتم پر ماتم کرے ہاسی، ہس ہس تیری خوشی منایا۔ تیرے منڈل دیکھاں راسی، جس گھر گوپی کاہن تُو ہی نظری آہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دے اپنا ور، جس وچ تیرا روپ نظری آہیا۔ پر م پُرکھ پر بھ ہو دیال، دین دیال دیا کمائیندا۔ گر گھ اٹھ ساچے لال، لال اپنے رنگ رنگائیندا۔ مرید مرشد پچھ حال، پردہ دئی دویت چکائیندا۔ تیرا صاحب تیرے نال نرگن، وچھڑ کدے نہ جائیندا۔ ناتا توڑے کال مہاکال، سر اپنا ہتھ لکائیندا۔ جنم جنم جو گھالن گھال، کیتی گھال لیکھے لائیندا۔ حاضر ہو کے منے سوال، ظاہر ہو کے پور کرائیندا۔ سنگر ہو کے بنے دلال، دو جہاناں پار کرائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر جن آسا پور وکھائیندا۔ ہر جن آسا پوری منسا، ترکھا ترپت رہن نہ پانیا۔ ہر

بھگت سہائے اپنا بنسا، سر بنس اپنے رنگ رنگا۔ سوہنگ جاپ چپائے ہنسا، مانک موتی چوگ دکھایا۔ گھر ناری نرائن ملے کنتا، گرگھ گرگر انگ لگایا۔ مانس جنم بنائے بنتا، گھڑن بھننہار بے پرواہیا۔ چولی چاڑھ رنگ بسنتا، زرگن دیکھے چائیں چانیا۔ گرھ ٹٹے ہوئے ہنگتا، ہنگ برہم اک سمجھایا۔ بھگت بن بھگوان نہ ہوئے منگتا، دوجے در نہ منگن جایا۔ میل ملے جن ساچی سنگتا، جس سنگت وچ ہر جو رہیا سائیا۔ ملا شیخ مسائق نہ کوئی جانے پاندھا پنڈتا، گرنتھی پنتھی سمجھ کوئے نہ آیا۔ جس اپائی لکھ چوڑاسی جنتا، سو جیوت جی اپنے گھر دکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہہنگ نرائن نر، آد جگا جگا جگنتر جن بھگتاں نال کرے سچ محبتا، محبوب اپنا میل ملایا۔

★ ۶ ماگھ ۲۰۲۰ پکرمی گرگھ سنگھ دے گرہ پنڈ سون ضلع گرداس پور ★

کریا کرے ہر جگدیش، جن ہر دیوے مان وڈیایا۔ ایکا کلمہ نام حدیث، حضرت کرے سچ پڑھایا۔ درس دکھائے بیٹھ اتیت، ترے گن ڈیرہ رہیا ڈھابیا۔ مان رکھائے ہست کیٹ، اوج نیچ لئے ملایا۔ ست ستوادی دتے اپنی ریت، پورب لہنا رہیا مکایا۔ آتم پر ماتم ڈھولا گیت، سوہنگ سچ سچ جنایا۔ لیکھا چکھے مندر مسیت، کایا کعبہ اکو نظری آیا۔ لکھ چوڑاسی مانس جنم لئے جیت، جوئی جوئی نہ کوئے بھوایا۔ کرے کھیل صاحب انڈیٹھ، انڈ ٹھڑا اپنا راہ چلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ہر جن ساچے لئے ترایا۔ ہر جن تارے ہر زرنکار، پڑکھ زرنجن وڈ وڈیایا۔ سبجگ تریتا دواپر کلجگ دیندا رہیا سہار، سوہلا ڈھولا راگ نام جنایا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کر اجیار، شاستر سمرت وید پوران قرآنا لیکھ لکھایا۔ پنج تت کایا کھول کواڑ، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ہر جن دیکھے تھاواں تھانیا۔ ہر جن دیکھے صاحب سلطان، ہر وڈا وڈ وڈیایا۔ کریا کرے سری بھگوان، پاربرہم پر بھ اپنی دیا کمایا۔ لکھ چوڑاسی دیکھے مار دھیان، انڈج جیرج اُتبیج سبج پھول بھلایا۔ سنت سہیلے لہے آن، سرگن دیوے مان وڈیایا۔ گرگھ گرگر بخشے چرن دھیان، سرن دیوے اک سرنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، اچرج اپنی کھیل رچایا۔ اچرج کھیل پڑکھ سمرتھ، ہر کرتا آپ رچائیدا۔ زرگن نور کر

پرگٹ، لوکمت ویس وٹائیندا۔ جگ چوکڑی چلاونہارا تھ، زرویر اپنی کل دھرائیندا۔ پندھ مکائے نٹھ نٹھ، دو جہاناں چرناں ہیٹھ رکھائیندا۔ سنت سہیلے گروگر چیلے سری بھگوان کر کے وکھ، بھگتن اپنا گھر جنائیندا۔ نج نیتز کھول اکھ، پردہ دئی دوت مٹائیندا۔ دیونہار حقیقت حق، لاشریک دیا کمائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ہرجن اپنا رنگ رنگائیندا۔ ہرجن رنگ رنگے انوکھا، کلجک جیو نظر کسے نہ آئی۔ لکھ چوڑا سی نال کر کے دھوکھا، گرگھ سجن لئے اٹھایا۔ کر پرکاش نزل جوتا، گرہ مندر کرے رُشایا۔ بھاگ لگائے ساڈھے تن ہتھ کایا کوٹھا، چھپر چھن نہ کوئے وڈیایا۔ نو سو چرانوے چوکڑی جگ پچھوں مانس جنم اکو دتا موقع، مکمل اپنا گھر دکھایا۔ اوچی کوک سنائے شبدی ہوکا، نعرہ اکو نام لگایا۔ دیکھے کھیل لوک پرلوکا، دو جہاناں پھیرا پایا۔ جن بھگتاں دیوے پُرکھ اکال اپنی اوٹا، دوسر سیس نہ کوئے نواہیا۔ شبد نگارے لگے چوٹا، تن وے نام ودھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہرجن اپنے در دکھایا۔ ہرجن دیکھے اپنے گھر، گھر وے اک ودھایا۔ پُرکھ ابناسی کرپا کر، کرپاندھ ہوئے سہایا۔ جگ جنم دے وچھڑے پھڑ، پھڑ باہوں گلے لگایا۔ آتم سبجا ساچی چڑھ، گھر مندر ڈیرہ لایا۔ کر پرکاش بہتر نر، اندھ اندھیر چکایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گرگھ گر گر رہیا اٹھایا۔ گرگھ اٹھائے شبدی دھار، جگ چوکڑی سمجھ کوئے نہ پائی۔ پریم پریتی دے پیار، پریم اپنے انگ لگایا۔ ساچی یتنی وچ سنسار، پنت پنیتی دے سمجھایا۔ ہست کیٹی دیکھے ایکنار، اکل کل دھاری اپنا کھیل کھلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہرجن اپنے گھر بہایا۔ گرگھ کہے پر بھ تیرا در، گھر اکو نظری آئی۔ سری بھگوان آکھے اُپر چڑھ، میں بیٹھا سیج وچھایا۔ دوہاں وچولا نرگن نر، نرائن اکو نظری آئی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی بنت رہیا بنایا۔ گرگھ کہے میں تیرا میت، دوجا نظر کوئے نہ آئی۔ سنگر کہے میں چھتر جھلاواں تیرے سیس، سر اپنا سو بھاپایا۔ دوہاں وچولا اک جگدیش، دوجا سنگ نہ کوئے رکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، اچرج اپنا راہ چلایا۔ گرگھ کہے موہے تیری آس، سنگر دینی مان وڈیایا۔ سنگر کہے میں وساں تیرے پاس، دوس رین وچھڑ کدے نہ جانی۔ نرگن کہے میں پُرکھ سمرا تھ، دوہاں دیکھاں چائیں چانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچا لیکھا رہیا جنایا۔ گرگھ

کہے پر بھ سُن پُکار، ہتھ تیرے وڈیاںیا۔ پُرکھ اکال کہے میں تیرا یار، گھر ستر سچ ہنڈھانیا۔ دوہاں وچولا اینکار، اک اِکلا سچا ماہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچی کرنی آپ کمانیا۔ گُرگھ کہے پر بھ ملیا میل، گھر سچن اِکو آںیا۔ سَنگر کہے چڑھیا تیل، دو جہان وٹی ودھانیا۔ پُرکھ اکال کہے میرا کھیل، خالق خلق وچ کھلایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا مارگ اِک سمجھانیا۔ گُرگھ کہے پر بھ دتا راہ، نیتز نین نین درسانیا۔ پُرکھ اکال کہے میں بن ملاح، ہرجن بیڑا رہیا چلایا۔ دوہاں مل کے بنے اِک صلاح، دوئی رہن کوئے نہ پانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جس جن دکھائے اپنا گھر، تس در دیوے مان وڈیاںیا۔ گُرگھ پریت ویکھ پر بھ ٹھاکر، ہرجو اپنی دیا کمانیدا۔ کلجک ڈونگھا جگت ساگر، پھڑ باہوں پار کرائیندا۔ ونج وپار کرائے اِک سوداگر، سودا اپنے ہٹ نام وکائیندا۔ بھاگ لگائے کایا گاگر، ساڈھے تن ہتھ سو بھاپانیدا۔ ایتھے اوتھے دو جہاناں کرے عادل، عدالت اِکو اِک دکھانیدا۔ لیکھا جانے مقنول قاتل، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہرجن اپنے رنگ رنگانیدا۔ گُرگھ رنگ چڑھے اپار، ہر اپر پیر آپ چڑھانیدا۔ سنجگ تریتا دواپر جو پریم پُرکھ دی کردے رہے بھال، گر اوتار پیر پیغمبر راہ تکانیا۔ سو صاحب سَنگر اِک اِکلا وسنہارا ساچا محلا پرگٹ ہويا دین دیاں، دینن اپنے گلے لگانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، گُرگھ سچ دھر مسال اِک دکھانیا۔ گُرگھ دکھائے دھر مسال، گھر مندر اِک جنانیدا۔ دیا باقی اگتا بال، گھر نورو نور ڈگمگانیدا۔ مریداں پچھے مُرشد حال، در دروازے چل کے آئیندا۔ پورب جنم دی گھالی گھال، اپنے لیکھے لائیندا۔ شبد سرُپی بن دلال، جوتی جاتا میل ملائیندا۔ اندر باہر گپت ظاہر چلے نال، جگت نیتز نظر کسے نہ آئیندا۔ انتم سپس نہ کوکے کال، کلجک جنجال نہ کوئی رکھانیدا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ہرجن ساچے ویکھ دکھانیدا۔ ہرجن ویکھے آپ پر بھ، دیوے مان وڈیاںیا۔ لکھ چورا سی وچوں لہ، رُٹھڑے لئے منایا۔ کر پرکاش جوت جھب، جھگڑا دئے چُکانیا۔ جگت دوارا پار حد، گھر مندر دئے دکھانیا۔ شبد اگئی وجے ند، انحد راگ الاںیا۔ امرت جام پیائے مد، رس اِکو اِک چکھانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیوے مان وڈیاںیا۔ گُرگھ کہے پر بھ سُن سوامی، میری اِک عرضوینا۔ سرشٹ سبائی دسے فانی، انت کوئے رہن نہ پانیا۔ بن تیری کرپا ملے نہ سچ نشانی،

سچا مارگ نظر کوئے نہ آئیا۔ شاستر سمرت وید پُران گیتا گیان انجیل قرآن گائے تیری کہانی، صفتی صفت ڈھولا گائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر تیری بن کے گئے نار سوانی، کنت کنتوہل اکو اک ہنڈھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا ڈھر داور، ساچی دست آپ ورتائیا۔ گر گھ کہے پر بھ سُن عرض، ارداس اکو اک جنائیا۔ گا گا تھکيا تال طرز، رسنا جہوا بتی دند ڈھولے راگ سنائیا۔ جنم مرن دی کمی نہ مرض، گر بھ روگ نہ کوئے چکائیا۔ لکھ چوراسی ہندا رہیا حرج، حرجانہ سکے نہ کوئے بھرائیا۔ بھگتاں تارنا تیرا فرض، پاربرہم تیری سرنائیا۔ کر کھیل اک اسپرج، اچرج تیرے ہتھ وڈیائیا۔ تیتوں ساڈے ملن دی سدا غرض، ساڈی غرض تیرے وچوں نظری آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، در اپنے لے بلایا۔ بھگت کہے پر بھ سُن سنگیت، تیرا ناؤں نرنکار جنائیا۔ اٹھ ویکھ پیارے متر میت، ہوں بیٹھا راہ تکائیا۔ جگ چوکڑی گئے بیت، انتم پندھ نہ کوئے مکائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر دس کے گئے ٹھیک، چارے جگ بھو گھلایا۔ کلج اتم بیس پسا آئے نزدیک، نرگن اپنا پھیرا پائیا۔ عیسیٰ موسیٰ محمد جس دا کلمہ پڑھدے گئے حدیث، سو حضرت اپنا نور کرے رُشنائیا۔ نرگن ہو کے سرگن کرے پریت، آتم پر ماتم جوڑ جڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا پردہ دے اٹھائیا۔ اپنا پردہ آ کے چک، پر بھو صاحب سچے سلطانا۔ کلج پینڈا رہیا مک، نیتز کھول ویکھ والی دو جہانا۔ تیرا بوٹا رہیا سک، بھگوان بھگتاں دے بھگتی دانا۔ ساڈے کول نہیں کچھ، خالی ہتھ سرب پھرانا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، در گھر ساچے کر پروانہ۔ بھگت کہے پر بھ کرپا دھار، ہتھ تیرے وڈیائیا۔ چاروں کُنٹ دے اندھیار، ساچا چند نہ کوئے چکائیا۔ جگت اٹھا سرب سنسار، ناتا تئامات لوکائیا۔ مات پت بھائی بھین رہے وسار، نار کنت سنگ نہ کوئے رکھائیا۔ تھہ بن کرے نہ کوئے پیار، پریتی سچ نہ کوئے لگائیا۔ کلج باہوں پکڑ اٹھال، سر اپنا ہتھ لکائیا۔ ہوں بالے نڈھے تیرے لال، غریب نمانے رہے گر لائیا۔ نو نو چار تھکے بھال، تیرا روپ سکے نہ کوئے دکھائیا۔ بن تیری کرپا ہوئے کنگال، راج جوگ کم کسے نہ آئیا۔ نرگن آ کے سرت سنجال، سمبل اپنا ڈیرہ لائیا۔ تیرے آگے اک سوال، بن سواہی رہے جنائیا۔ انتم لیکھا چکے کال مہاکال، رائے دھرم نہ دئے سزائیا۔ ساچی گودی لہنا سوال، چرن کول ملے سرنائیا۔ لکھ چوراسی وچوں کرجال، آون جاون گیڑ مکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا ڈھر

داور، سگلا سنگ آپ ہو جائیو۔ بھگت کہے پر بھ من ارداس، ہوکا تیرا نام جنایا۔ بندی خانہ توڑ کر بند خلاص، خالص اپنے نال ملایا۔ کوڑی کریا چھٹے بھوگ بلاس، سیجا اکو اک ہنڈھایا۔ کلجگ انت نہ کریں نراس، نراستا تیری جھولی پائیو۔ آد جگاد تیری شاخ، جگ چوکڑی تیرا نام وڈیایا۔ تیرے وچوں پر گئی تیری ذات، دو جانور نہ کوئے رُشنایا۔ ساڈی پوری کرنی خواہش، خواہش اپنے نال ملایا۔ کوٹن کوٹ تیری کرن تلاش، لبھیاں ہتھ کسے نہ آئیو۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گھر ملاونا چائیں چانیا۔ سری بھگوان سچ سمجھاؤندا اے۔ جن بھگتاں آکھ سناؤندا اے۔ زوریر ہو دیا کماؤندا اے۔ نراکار ویس وٹاؤندا اے۔ جگت آکار نہ کوئے دکھاؤندا اے۔ سچ دھار اک چلاؤندا اے۔ شبد ستار تند و جاؤندا اے۔ کرگفتار آپ اٹھاؤندا اے۔ اُچ منار ڈیرہ لاؤندا اے۔ محفل اکو اک دکھاؤندا اے۔ غفلت بچھلی میٹ مٹاؤندا اے۔ اُلفت اپنی آپ سمجھاؤندا اے۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں گھر وساؤندا اے۔ جن بھگتاں گھر وساواں گا۔ دپیک جوت اک رُشناواں گا۔ آتم سیجا سچ وچھاواں گا۔ انحدادی ناد الاواں گا۔ امرت دھار اک چواواں گا۔ اندھ اندھیار میٹ مٹاواں گا۔ سوئی سرتی آپ اٹھاواں گا۔ اکال مورتی نظری آواں گا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر جن اپنے گھر بلاواں گا۔ ہر جن اپنے گھر بلاواں گا۔ بجر کپائی کُنڈا لاہواں گا۔ ساچی ہائی اک دکھاواں گا۔ بن کے ساتھی سنگ نبھاواں گا۔ پورب جنم دی پوری کر کے آکھی، آخر اپنا میل ملاواں گا۔ اتم کر کے ذاتی، ذات اپنی وچ سماواں گا۔ گرہ مندر دیواں جھاکی، جلوہ اکو نور رُشناواں گا۔ لیکھے لا کے تن خاکی، خالص اپنا آپ دکھاواں گا۔ جگ جگ دی دیواں باقی، پورب لہنا سرب چکاواں گا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بن بندگیوں بندہ اپنے لیکھے لاواں گا۔ ساچے لیکھے آپ لگائے گا۔ پُرکھ اکال دیا کمائے گا۔ دین دیال ویکھ دکھائے گا۔ سنت سہیلے نال رلائے گا۔ گرگھ گرگر گود بہائے گا۔ ہردا سودھ جوت جگائے گا۔ لوک پرلوک ڈیرہ ڈھایگا۔ سچ سلوک اک سنائے گا۔ کر پرکاش نرمل جوت، اندھ اندھیر آپ مٹائے گا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر جن اپنے گھر وساے گا۔ ہر جن ساچے گھر وساواں گا۔ سچکھنڈ دوارا اک دکھاواں گا۔ تھر گھر شبدی ناد و جاواں گا۔ سُن اگم ڈیرہ ڈھاہواں گا۔ دسم دواری بیڑا بٹھ، ساچے کندھ آپ اٹھاواں گا۔ ایکاراگ سناکن، ڈھر داناد اک و جاواں

گا۔ لہنا ٹکے چھپر چھن، بنک دوارا اک وکھاواں گا۔ کوڑی کریا میٹ واسنا من، من کا منکا آپ بھاواں گا۔ کر کرپا گرگھ بنا اپنے جن، جن جننی لیکھے لادواں گا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ کرنی کار کماواں گا۔ سچ کرنی کار کمائے گا۔ پُرکھ اکال ویکھ وکھائے گا۔ ہر جن ساچے لال اٹھائے گا۔ بن دلال ونج کرائے گا۔ سچکھنڈ سچّی دھر مسال آپ بہائے گا۔ جتھے پوہ نہ سکے کال، رائے دھرم نہ گھ پرگٹائے گا۔ سُن کے آپ مُریداں حال، مُرشد اپنے سنگ لے جائے گا۔ چوٹھے جگ اوٹڑی چال، نرگن اپنی آپ چلائے گا۔ گر اوتار پیر پیغمبر ہون حیران، نیوں نیوں سیس سرب نوائے گا۔ کریا کی سری بھگوان، کاغذ قلم شاہی نین شرمائے گا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا سچا ور، جن بھگت بھاوی بھانیوں باہر کڈھائے گا۔

★ ۶ ماگھ ۲۰۲۰ بکرمی بھجن سنگھ دے گرہ پنڈ جیو جلائی ضلع گرداس پُر ★

جگ جنم پر بھ کٹ وچھوڑا، سد وچھڑے میل ملائیندا۔ سرت شبد آد جگادی جوڑا، جگ چوٹڑی رنگ رنگائیندا۔ نرگن سرگن جانے اپنی لوڑا، لوڑوند ہر اکھوائیندا۔ ویکھنہارا سدا اندھ گھورا، جگت اندھیرا پھول بھلائیندا۔ مٹاونہارا ٹھگ چورا، زور اپنا اک درڑائیندا۔ کلجگ انتم آپے بہڑا، پُرکھ اکال پھیرا پائیندا۔ رنگ دے نہ کالا گورا، رُوپ نظر کوئے نہ آئیندا۔ سچکھنڈ نواسی بانکا چھوہرا، شہنشاہ اپنی کار کمائیندا۔ اکو سسے اُپر لا کے ہوڑا، سوہنی اپنی بنت سمجھائیندا۔ ہنگ برہم کر مورا، مہر نظر اک اٹھائیندا۔ دوہاں مل کے بنے دوہرا، دوہرا تال آپ وجائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی آپ کمائیندا۔ ساچی کرنی کرے پر بھ سد، نت نوت وڈی وڈیائیا۔ جگ چوٹڑی پار کرائے حد، حدود اپنی نہ کسے سمجھائیا۔ شبد نگارہ ہو کے جائے ونج، دو جہان کرے شنوائیا۔ لوکما ت بھجائے اگ، امرت میگھ اک برسائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیونہارا وڈیائیا۔ جگ وچھڑے جگ کرے ملاپ، ملنی اپنا نام کرائیا۔ سنجگ تریتا دوا پر کلجگ تھاپن تھاپ، لوکما ت ونڈ ونڈائیا۔ گر اوتاراں پیر پیغمبراں دے دے جاپ،

جیو جنت دے سمجھانیا۔ اپنے ملن دی کھول کے اکھ، گھر پردہ دے چُکائیا۔ آتم پر ماتم بنا کے ذات، نور نور وچوں پر گٹائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہرجن اپنا بھو چُکائیا۔ بھگت وچھوڑا دیوے کٹ، اپنے ہتھ رکھے وڈیائیا۔ سچ پریتی بٹھ کے نت، گھر سجن میل ملائیا۔ جھولی پا حقیقت حق، وست امولک نام ورتائیا۔ جنم جنم جو آون جاون وچ گئے تھک، بن بن پاندھی پندھ مکائیا۔ تہناں کرپا کرے پُرکھ سمرتھ، صاحب سنگر دے وڈیائیا۔ کوڑی کرپا کر کے بھٹھ، امرت ساچا جام پیائیا۔ جگت وکاریوں کر کے دکھ، وکھرا اپنا گھر درسائیا۔ زرگن نور کر پرکاس، گھر دیک جوت جگائیا۔ لہنا ویکھ مستک متھ، پورب دے مکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہرجن وچھوڑا رہے نہ رانیا۔ کٹ وچھوڑا توڑے بندھ، بندی خانہ نظر کوئے نہ آئیا۔ جنم جنم دی ٹٹی گنڈھ، گنڈھنہار گوپال سوامی اپنی گنڈھ پوائیا۔ اندر باہر زرگن ہو کے دیوے سنگ، سرگن ساچا میل ملائیا۔ پریم پریتی اندر دتے اپنا چھند، سوہنگ سوہلا اک سمجھانیا۔ آتم پر ماتم ملے انند، انند اکو اک دکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہرجن ساچے بھو گھلایا۔ جگت وچھوڑا گیا مک، لیکھا کوئے رہن نہ پائیا۔ بھگت بھگوان گودی لئے چک، پھڑ باہوں گلے لگائیا۔ زرگن دھاروں زرگن اٹھ، زرگن ویکھے جائیں چانیا۔ سرگن بیٹھا رہے چُپ، رسنا جہوانہ کوئے ہلایا۔ اندھ اندھیرے آپے لگ، پردہ اوہلا آپے پائیا۔ ڈونگھی بھوری لئے بچھ، سکھ سنہسہرا سچا ماہیا۔ گرگھ کہے میں تیرا پُت، پُرکھ اکال پتا مانیا۔ سری بھگوان کہے سہاواں تیری رت، رت رتڑی اک مہکائیا۔ دوہاں مل کے اگلا پچھلا وچھوڑا جائے چھٹ، چھٹکی لو پھیر لگائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگت میلے اپنے در، پچھلا درد دکھ رہے نہ رانیا۔ پورب درد رہے نہ دکھ، جنم اجنم نظر کوئے نہ آئیندا۔ گھر پر ماتم دیوے سکھ، آتم خوشیاں گیت لائیندا۔ دھن وڈیائی اُجل مکھ، مکھ گھڑا صفت صلاحیندا۔ گیز چوراسی بیندا جائے مک، کمتی مُفت چرناں ہیٹھ دباؤیندا۔ انت کال کل گودی چک، پھڑ خوشیاں گلے لگائیندا۔ ٹھا کر ہو کے سوامی تھٹھ، اٹھ بھنڈار نام ورتائیندا۔ سچ دوارے بچھنڈ ساچی سکھنا آپے سکھ، سکھ سکھاں وچوں گرکھاں جھولی پائیندا۔ گرگھ کہے میرا ناتا جڑیا پیو پُت، ہناں پُرکھ اکال پتا نظر کوئے نہ آئیندا۔ کلج انت ملی انملی لٹ، بن گرکھاں لٹن کوئے نہ آئیندا۔ لکھ چوراسی کوڑی کرپا پائی پھٹ، بھٹے ددھ جاگ نہ کوئے لگائیندا۔ دھن بھاگ جنہاں

گرگھاس موی رت، پت پر میثور پت ڈالی بھل ویکھ دکھائیدا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا سچا ور، جن بھگت وچھوڑا بن بھگتی پار کرائیدا۔ بھگتی کہے ایہہ کی ہویا، پر بھ کھجک کھیل رچایا۔ کتھوں اٹھیا دھر دا سویا، اپنی اکھ گھلایا۔ نہ جمے نہ کدے مویا، جنم مرن نہ کوئے رکھایا۔ کر پرکاش دھر دی لوآ، نرگن نور کرے رُشٹایا۔ جن بھگتاں پچھے پاگل ہویا، پگی کرے لوکایا۔ دھر دالے کے آیا ڈھوآ، ساچا نام رہیا ورتایا۔ جس دا بیج کسے نہ بوآ، سو بن کرسانا اپنی کار کمایا۔ جن بھگتاں اندر وڑ کے جس امرت چویا، اٹھ سٹھ بیٹھے مارن دھاپینا۔ مان تان جس میرا کھویا، خالی ہتھ کرایا۔ جن بھگت دوارے سدا سدا سد نواں نرویا، نرور اپنی کھیل کرایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سنت سہیلا آپے ہویا، ہور نال نہ کوئے رلائی۔ ہور نال رلے کون، سگلا سنگ کون رکھایا۔ سیوا اندر گر اوتار پیر پیغمبر پونی پون، دھرت دھول آکاش بیٹھے سپس نوائیا۔ جس پر م پرکھ دی گودی بہہ کے سارے سون، تس نال بن کرپا جاگرت روپ نہ کوئے وٹایا۔ سارے قدماں اتے رکھ کے دھون، چرناں تھلے ہتھ رکھایا۔ بن رسنا جہوا گہر گبھیر گن سارے گاؤن، اکو ساچا نام دھیایا۔ جس لوکمت گھلے راون روں، رام اپنی دھار بندھایا۔ اُس دا کھیل ویکھ سارے پچھتاؤن، پسچا تاپ نظری آئی۔ جن بھگتاں بیڑا پار آیا لاؤن، اتر پورب پچھم دکھن چارے کٹھاں ویکھ دکھایا۔ لکھ چوراسی وچوں باہر آیا کڈھاؤن، پھر باہوں لئے اٹھایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں اپنے نال آیا ملاؤن، پچھلا وچھوڑا رہیا مکایا۔

★ ۶ ماگھ ۲۰۲۰ بکرمی بھجن سنگھ دے گرہ دوست پرا ضلع گرداس پُر ★

چھوٹے بالے کرمی پکار، پنے پنے سٹایا۔ کرپا کر سرجنہار، میرے صاحب سچ گوسانیا۔ کھجک ویکھ کوڑا اندھیار، چاروں گنٹ اندھیرا چھایا۔ سرشٹ سبائی ہوئی و بھار، کوڑی کریا رنگ رنگایا۔ آتم پر ماتم بھلیا تیرا پیار، سچ پریت نہ کوئے رکھایا۔ من واسنادہ دشا پھرے وارو وار، چار گنٹ گنٹ ہلکایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر میرے ہتھ لکایا۔ بالا کہے میرے بھگوان، واہوا تیری وڈ وڈیایا۔ ساڈی حالت ویکھ آن، نرگن اپنا پھیرا

پائیا۔ سنگی دسے نہ کوئی جہان، متر نظر کوئے نہ آئیا۔ چاروں کُنٹ دسے ویران، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اِکو دینا سچا ور، ملے تیری سرنائیا۔ بالا کہے میرے بھگونت، پر بھ تیرے ہتھ وڈیائیا۔ بھرے بھلے جیو جنت، سادھ سنت نہ کوئے چترائیا۔ نظر نہ آوے دُھر دا کنت، کوڑی رہے سچ ہنڈھائیا۔ منوآ کوئی نہ جانے منت، من کا منکانہ کوئے بھوئیا۔ گڑھ بنیا ہوئے ہنگت، ہنگ برہم نہ کوئے سمجھائیا۔ سنگر ملی نہ کسے سنگت، ساچی سکھیا نظر کسے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اِکو دینا سچا ور، شاہ پاتشاہ تیری وڈیائیا۔ بالا کہے پر بھ کھول اٹھ، کیوں بیٹھا کھ چھپائیا۔ حقیقت جھولی پا حق، لیکھا پورب دے مکائیا۔ لکھ چوڑاسی جیو جنت نیز لوچن رہے تک، گھر گھر دھیان لگائیا۔ سب نوں ساڈے اُتے پیا شک، شکوہ سکے نہ کوئے مٹائیا۔ کرپا کر پُرکھ سمرتھ، پاربرہم تیری سرنائیا۔ مورکھ گلدھ انجاناں اپنے ملن دی دے اٹھ، دُئی دویتی پردہ مات چُکائیا۔ بھکا بولنوں جاون ہٹ، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ بالا کہے موہے وچا دھکا، نکلی نکلی گفتار سنائیا۔ جگت جہان دسے کپتتا، کوڑی کرپا کرے لڑائیا۔ کسے نہ ملے پُرکھ سمرتھا، سنگر پورا نظر کسے نہ آئیا۔ جگت واسنا پھرے نٹھا، من منوآ اٹھ اٹھ دہ دشا دھائیا۔ کام کرودھ لوبھ موہ ہنکار گھر گھر رٹا، جھگڑا سکے نہ کوئے مکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اِکو دینا سچا ور، میرے صاحب سچ گوسائیں۔ بالا کہے پر بھ کر منظور، در تیرے ارداس جنائیا۔ اوہناں بخش جگت قصور، جو بیٹھے تیتوں بھلایا۔ تن تپدا وانگ تندور، اگنی تت رہی جلائی۔ امرت میگھ برس اپنی بھور، نمھی نمھی دھار وہائیا۔ ناتا توڑ کوڑو کوڑ، سچ سچ دے درڑائیا۔ چتر سنگھڑ بنا مورکھ موڑھ، موڑھے اپنے رنگ رنگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، تیرے ہتھ سرب وڈیائیا۔ بالا کہے بھلا جگ، جگت ملے نہ کوئے وڈیائیا۔ گھر گھر ویکھی لگی اگ، لوکات سکے نہ کوئے بھجھائیا۔ دھیرج جت تٹا تگ، ست سروپ نہ کوئے دکھائیا۔ بن ہر نامے خالی دسن ہتھ، دست امولک جھولی کوئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سب دی پوری کر آس، ترسنا اپنے نال ملائی۔ بالا کہے پر بھ میرے میت، مہروان تیری سرنائیا۔ کلجگ بدل کوڑی ریت، ریتی اپنی دے جنائیا۔ پتت کر جگت پُنیت، پلپیاں پردہ دے اٹھائیا۔ ساچا کھیل دس اندیٹھ، انڈیٹھری کار کمائیا۔ مٹھا کر کوڑا ریٹھ، امرت اپنا رس بھرائیا۔ صدی ییسویں رہی بیت، بیس

پیساً خوشی دکھائی۔ رل مل سارے گائیے تیرا گیت، گھر گھر تو ہی نظری آئی۔ تیرا لیکھا اوج نیچ، راو رنکاں رہیا سمایا۔ در ٹھانڈے دینی بھیکھ، بھجھیا اکو منگ منگائی۔ کایا ہوئے ٹھانڈی سیت، اگنی اگ نہ کوئے تپائی۔ تیرے چرن لگے پریت، جو تیتوں رہے بھلایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر ساچے ہتھ رکھائی۔ بالے نڈھے سُن بالی بدھ، سری بھگوان دیا کمائی۔ سب دے کارج کرے سدھ، ہر کرتا بے پرواہیا۔ شبد گھوڑے ساچے اسو چڑھے کد، دو جہاناں دیکھ دکھائی۔ مورکھ مگدھاں نزل کرے بدھ، ساچی سکھیا اک سمجھائی۔ سچ پریتی سارے جاون لُجھ، جو بیٹھے ہر بھلایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، رحمت اپنی آپ کمائی۔ چھوٹے بالے کوئی نہ مارے دھکا، دُھر دی دھار آپ بندھائیندا۔ جگت جہان رہ جائے حکا بگا، ہر جو کی کی کھیل رچائیندا۔ جس بھيو گھلایا مدینہ مہ، سو کایا کعبہ اک پرگٹائیندا۔ گر اوتار پیر پیغمبر جس دے نام رتا، سو رتی رت اپنا نام رنگائیندا۔ دُھر سندیسہ دیوے سچا، شبد کہانی اک پڑھائیندا۔ گر گھ لکھ چوراسی وچوں اکو بچے، سری بھگوان اپنی گود اٹھائیندا۔ نو دوار کدے نہ نچا، دہ دشا نہ اٹھ اٹھ دھائیندا۔ حکمے اندر کہے سدا اچھا، نیوں نیوں سجدہ سپس نوائیندا۔ سری بھگوان اُس دا پردہ رکھا، اوڈھن اپنا نام رکھائیندا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر جن ساچے پار کرائیندا۔ چھوٹے بالے دھار بل، بلدھاری دے وڈیائی۔ کرے کھیل اچھل اچھل، ول چھل دھاری سمجھ کوئے نہ پائی۔ وسنہارا بچل دھام اٹل، اٹل پدوی رہیا دوائیا۔ سچ سنگھاسن لینا مل، ناتا توڑ جگت لوکائی۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیوے مان وڈیائی۔ دھکا دیوے نہ کوئی مات، سو صاحب سنگر دیا کمائیندا۔ کلجک میٹے اندھیری رات، ست ستوادی ساچا چند چکائیندا۔ ہر سنگت مل کے گاؤنی گاتھ، سوہنگ ڈھولا راگ الائیندا۔ پت پر میثور رکھے پات، پت پاپی پار کرائیندا۔ چرن پریتی اکو نات، ناتا بدھاتا جوڑ بڑائیندا۔ کوڑی کریا جگت ساک، سبجن نظر کوئے نہ آئیندا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ہر جن ساچے دیا کمائیندا۔ بیس بیس کہے پر بھ دس راہ، رحمت آپ کمائی۔ جگ چوکڑی پیٹے وچ جہاں، نت نت اپنا پھیرا پائی۔ گر اوتار پیر پیغمبر بن گواہ، شہادت اپنی گئے بھگتائی۔ تیرا مارگ دس کے اکو راہ، لیکھا لکھت گئے سمجھائی۔ شاستر سمتر وید پُران گیتا گیان انجیل قرآن کرن ہاں، حامی سارے نظری آئی۔ تڈھ بن دسے نہ کوئے نشاں، نشانہ سچ

نہ کوئے جھلایا۔ سچکھنڈ نواسی ساچا پھیرا اپنا پا، پاربرہم بے پرواہیا۔ سبجگ تریتا دواپر کلجگ تیرا دسدے رہے ناں، ناؤں نرنکار اک جنایا۔ کلجگ انت سری بھگونت وشن برہما شو جیو جنت آن سمجھا، سمجھ اپنے نال ملایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہروان پھیرا پانیا۔ مہروان آپربھ نیڑے، دُور دُراڈا پنڈھ مُکایا۔ دین مذہب چُکا جھیرے، ذات پات نہ کوئے لڑایا۔ نو کھنڈ پر تھمی لا اپنے ڈیرے، دیپ ست چرن چُھہایا۔ لکھ چوڑاسی وچوں لہج بھگت کیہڑے کیہڑے، جو تیرا دھیان لگایا۔ لکھ چوڑاسی آون جاون چُکن گیڑے، اندج جیرج اُتبھج سبتج نہ کوئے بھوایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اُٹھایا۔ در آپاربرہم، برہم تیری سرنایا۔ نہکرمی کر اپنا کرم، کرم کانڈ کوئے رہن نہ پانیا۔ جگ چو کڑی میٹ بھرم، بھانڈا بھو بھنایا۔ گر اوتار پیندے ڈھیہ تیری سرن، پیر پیغمبر سجدہ رہے کرایا۔ آد جگاد جگ چو کڑی تیرا کسے نہ ویکھیا جنم، دھن جنیندی بنے نہ کوئے مایا۔ چار ورن اٹھاراں برن تیرا لہجے نہ کوئے دھرم، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا سچا ور، صاحب سنگر پھیرا پانیا۔ آکے ویکھ پر بھ سوامی، سچ تیری آس لگایا۔ نیتز رووے کھانی بانی، دھیر نہ کوئے دھرایا۔ ورن برن دسے ویرانی، سر ہتھ نہ کوئے لگایا۔ شاستر سمرت وید پُران پچھے رہی کہانی، اگلا گیت نہ کوئے الاپیا۔ اٹھسٹھ نیتز نیر ورو لے پانی، گنگا گوداوری جننا سُرستی دے دُہایا۔ آتم پر ماتم کرے نہ کوئے پچھانی، نرگن میل نہ کوئے ملایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نرگن اپنا پھیرا پانیا۔ نرگن آکے ویکھ تک، طاقت اپنی اک ازمایا۔ گر اوتار پیر پیغمبر لوک مات گئے تھک، جگ جگ سندیس سنایا۔ انتم جاندی وار کہہ گئے سچ، سچ سندیسہ اک الاپیا۔ کلجگ انت پرگٹ ہوئے پُرکھ سمرتھ، شہنشاہ اپنا پھیرا پانیا۔ سب دے خالی کرے ہتھ، دست رہن کوئے نہ پانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نرگن اپنی دیا کمایا۔ نرگن آکے کھول دروازہ، در تیرے منگ منگایا۔ بھگت وچھل توں صاحب غریب نوازا، گھر گھیر تیری وڈیایا۔ آد آد جس ساجن ساجا، انتم آپے ویکھ دکھایا۔ لکھ چوڑاسی رنج کے کاجا، گھر گھر کھیل کھلایا۔ گر اوتار پیر پیغمبر تیتوں مارن واجا، اچی کوک کوک الاپیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گھر ساچا ویکھ دکھایا۔ گھر ساچا ویکھ ٹھا کر پر بھ، دُور دُراڈے پھیرا پانیا۔ کلجگ انتم کمی حد، حاضر ہو کے دے سمجھایا۔ وشو دکھا اپنی جد، بنس اکو اک بنایا۔ پچھلی

کرنی پچھے چھڈ، اگے منگی تیری سرناہیا۔ کوٹن کوٹی بھار گئے لد، بن تڈھ پار نہ کوئے کرائیا۔ پیر پیغمبر خالی کر گئے مکہ مدینہ کوئی نہ دسے حج، تجرہ حق نہ کوئے سہانیا۔ نیز روون مندر مسیت شودوالے مٹھ، متھرا کاہن بنسری نام نہ کوئے وجانیا۔ سادھاں سنتاں جیواں جنتاں بن تیرے نام خالی دسن ہڈ، کایا ماٹی چم کم کسے نہ آہیا۔ رسنا جہوا ہتی دند کھا کھا مچھلی ڈڈ، ڈنکا کوڑا جگت وجانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، آکے اپنا بھجو کھلایا۔ آکے اپنا بھجو کھول، خالق خلق تیری سرناہیا۔ تیی اوتار و جا کے گئے ڈھول، تیرا نام سچ سمجھانیا۔ بھگت اٹھاراں کہن تولے پر بھ تول، سچ ترازو کڈا نام ہتھ اٹھانیا۔ عیسیٰ موسیٰ کہے مولا جائے مول، محمد کہے اپنی رمز لگانیا۔ نانک گوہند کہے سد سے کول، وچھڑ کدے نہ جانیا۔ کلجگ انت لکھ چوڑاسی سٹی انہول، تڈھ بن سکے نہ کوئے جگانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دے مان وڈیانیا۔ آکے ویکھ پر بھ انتر جامی، انبولت راگ سنانیا۔ بھرے بھلی چارے کھانی، چاروں گنٹ دے ہلکانیا۔ مان نہ کوئی دے چارے بانی، پراپسنتی مدھم بیکھری سار کسے نہ آہیا۔ من واسنا گھر گھر بیٹھی رانی، در در اپنا ناچ نچانیا۔ کوڑی کریا شرع شیطانی، شریعت حق گئی بھلایا۔ تیری نظر نہ آئے ڈھر نشانی، ساچا در نہ کوئے دکھانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ اپنا بھجو جنانیا۔ ساچا بھجو کھول نرنکار، در ٹھانڈے منگ منگانیا۔ در ٹھانڈے گرو اوتار، نیوں نیوں سیس جھکانیا۔ پیر پیغمبر کہن اسیں بر خوردار، بن فرماں بردار سیو کمانیا۔ بھگت کہن ہوں بال انجان، بالی بدھ نہ کوئے وڈیانیا۔ نانک گوہند کہے ٹوں پُرکھ سلطان، شہنشاہ سچ تیری شہنشاہیا۔ تیرا کھیل زمیں اسمان، سورج چند تیری رُشنانیا۔ کلجگ انتم آکے ویکھ اپنا جہان، جہالت بھری سرب لوکانیا۔ نظری آئے نہ کسے کاہن، گوپی روپ نہ کوئے وٹانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، آکے ویکھ اپنا گھر، جس گرہ لکھ چوڑاسی دتی بہانیا۔ گھر اپنا ویکھن آواں گا۔ نرگن نر ویر روپ دھراواں گا۔ دو جہاناں کر کے سیر، لوکمت ڈیرہ لاواں گا۔ کلجگ میٹ اخیر قہر، مہر میگھ اک برسواں گا۔ کوڑی کریا کڈھ کے زہر، امرت رس اک بھراواں گا۔ کوئی رہن نہ دیواں ایر غیر، گرگھ گرگھاں نال ملاواں گا۔ انتم پورا کر کے گیٹ، لکھ چوڑاسی گیٹ بھواواں گا۔ سب دالہنا دینا نیٹ، گرگھ چولی اک سہاواں گا۔ پُرکھ اکال نہ لاوے ڈیر، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ اپنی کار کماواں گا۔ پر بھ سچ کار کمائے گا۔ نرگن نور

جوت پر گٹائے گا۔ گر اوتار دھیر دھرائے گا۔ پیر پینمبر ویکھ دکھائے گا۔ شرع شریعت میٹ مٹائے گا۔ سچ حدیث اک پڑھائے گا۔ بیس بیس رنگ رنگائے گا۔ راگ چھتیس نین شرمائے گا۔ ساچا گیت اک الائے گا۔ مندر مسیت پندھ مکائے گا۔ ہست کیٹ ویکھ دکھائے گا۔ اوچ نیچ ڈیرہ ڈھاہیگا۔ جن بھگتاں کر کے پوری ریجھ، سر اپنا ہتھ لکائے گا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ کرنی کار کمائے گا۔ سچ کرنی کار کماواں گا۔ جگ بھگت وچھل اکھواواں گا۔ اچھل اچھل ویس وٹاواں گا۔ نر نریش ناؤں دھراواں گا۔ وشن برہما شو اٹھاواں گا۔ کروڑ تیتیس پھڑ ہلاواں گا۔ ساچی ریت اک سمجھاواں گا۔ لکھ چوراسی جیت، اپنا لحم اک ورتاواں گا۔ مان دے کے اک اکیس، ایکا اگی اپنی پاواں گا۔ ہر جن کر کے پت پت پت، پتن ساچے آپ تراواں گا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا سچا ور، سچک ساچا مارگ لگیگا۔ کلج کوڑا مکھ ڈھکیگا۔ صاحب سورا سنکر اکو اٹھیگا۔ بھگت بھگوان اک دوجے اُتے تھھیگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، چھوٹیاں بالیاں آپے بچھیگا۔ چھوٹے بالے دے دلاسا، دھیرج دھیر دھیرا۔ کوڑی کریا کوڑا ہاسا، کوڑی سر شٹی کوڑے دھندے لایا۔ جنہاں پر بھ ملن دی رکھی آسا، تنہاں صاحب سنکر ملے چائیں چائیا۔ ایہو پر بھ دا عجب تماشا، جیو جنت سمجھ کوئے نہ پائیا۔ دھرم رائے دا ڈونگھا کھاتہ، منمکھاں نال بھرائیا۔ سچکھنڈ دا وڈا احاطہ، تھوڑے سکھ بہائیا۔ جنہاں جوڑے چرن ناتا، تنہاں رنگ رنگایا۔ پڑھن لکھن دی نہیں گاتھا، جو کرنی کر دکھایا۔ چھوٹیاں وڈیاں ایہتھے اوتھے رہے کوئی نہ گھاتا، پر بھ خالی بھانڈے رہیا بھرائیا۔ جنہاں دا پڑکھ اکال بنیا پتا ماتا، تنہاں دھکا دے نہ کوئے ڈرائیا۔ سدا سدا سد نظری آوے ساکھیاتا، سوچھ سروپی روپ وٹایا۔ سب دیاں پوریاں کرے آسا، اصل وچوں اصل اپنا آپ دکھایا۔ سری بھگوان بن کے پتا ماتا، بھگت بھگونت گود اٹھایا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، بن کرنیوں بن بھگتیوں بن شکتیوں بنیا دھر دا ساتھا، درگاہ ساچی سنگ رکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکٹک نرائن نر، دور ڈراڈیاں کٹ کے واٹاں، واٹ بچھے وٹاندر اپنا پریم کرایا۔

★ ۷ ماگھ ۲۰۲۰ بکرمی بتا سنگھ دے گرہ پنڈ گڈیاں ضلع گرداس پُڑ ★

جگ چوکڑی مکے جھیرا، جھگڑامات رہن نہ پائیا۔ سنجگ تریتا دواپر کلجگ تیرا گیڑا، پُرکھ اکال تیری وڈیائیا۔ نو کھنڈ پر تھی ست دیپ آد جگاد
 سنجھ سویرا، جوتی نور تیرا رُشنائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر سد کہن توں میرا میں تیرا، دوجا روپ نہ کوئے دکھائیا۔ تیرا کھیل نت نوت گروگر چیرا، چیلار
 آپ ہو آئیا۔ بھگت بھگوان بنھے بیڑا، سد اپنے کندھ اٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیوے مان وڈیائیا۔ جگ چوکڑی مکے پنڈھ،
 تھر کوئے رہن نہ پائیا۔ سچکھنڈ نواسی تیرا چھنڈ، نرگن سرگن راگ الایا۔ وست امولک دُھر دی وند، لکھ چوڑاسی جھولی بھرائیا۔ انتر آتم دے انند،
 انند اکو اک سمجھائیا۔ نرمل جوت چاڑھ چند، گھر گھر کرے رُشنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد مہر نظر اٹھائیا۔ جگ چوکڑی جائے
 مک، لوکمت رہن نہ پائیا۔ نرگن سرگن سہائے اپنی رُت، پاربرہم پر بھ اپنا ویس وٹائیا۔ بھگت بھگوان گودی چک، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ اُجل کر مات لکھ،
 صفتی صفت صلاحیا۔ سو ویلا اتم آیا ڈھک، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گھر ساچے دئے وڈیائیا۔ جگ چوکڑی کرے یاد، سنجگ تریتا دواپر
 کلجگ تیرا دھیان لگائیا۔ پیر پیغمبر کرن فریاد، نیز رو رو نیر وہائیا۔ گر اوتار منگن داد، خالی جھولی آگے ڈاہیا۔ بھگت کہن بھگوان رچ کاج، جگ ساچی
 کھیل دکھائیا۔ کوڑی کریا میٹ سماج، مایا ممتا ڈیرہ ڈھاپیا۔ سنت سہیلے سازن ساز، ساچی دے اک وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
 ساچا مارگ اک دکھائیا۔ جگ کہے پر بھ مارگ لا، سری بھگوان تیری سرنائیا۔ وشن برہما شو نال رلا، سچ سندیسہ اک سنائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر در تیرے
 منگدے گئے دُعا، نیوں نیوں سجدہ سیس نوایا۔ کرپا کر میرے مہرواں، مہربان تیرے ہتھ وڈیائیا۔ جگت اندھیرا دُور کرا، کلجگ کوڑ رہن نہ پائیا۔
 سرشٹ سبائی آپ سمجھا، کھتری براہمن شو در ویش پردہ لاپیا۔ دُھر دا مندر اک دکھا، سچکھنڈ ساچا سو بھا پائیا۔ سچ کلمہ اک پڑھا، نبی رسول رہے جس
 گائیا۔ ساچا منتر اک درسا، آتم برہم کرے جنائیا۔ ساچا مندر اک پرگٹا، جس گھر اوچ نیچ راؤ رنک بہہ کے خوشی منائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ
 اپنی کرپا کر، ساچی سکھیا اک سمجھائیا۔ جگ چوکڑی منگے دان، کلجگ دیوے انت ڈھائیا۔ کرپا کر سری بھگوان، شاہ پاتشاہ تیری سرنائیا۔ پرگٹ ہو والی دو

جہان، نرگن اپنا ویس وٹایا۔ نظری آئے اکو کاہن، لکھ چوڑاسی گوپی مات پرناٹیا۔ غریب نمائیاں دیویں مان، کوجھیاں کملیاں گلے لگایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گھر ساچے پھیرا پائیا۔ جگ چوڑی کرے ارداس، پر بھ تیرے آگے عرضویا۔ نرگن نور جوت کر پرکاش، پنج تیت جانے بھیونہ کوئی آ۔ جن بھگتاں سداوس پاس، آپ اپنے جہا ہویا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا دینا اک ور، در گھر ساچے دینی ڈھویا۔ چار جگ رہے پکار، کوک کوک سنایا۔ کلجگ انتم ویکھ سرجنہار، صاحب سنگر پھیرا پائیا۔ کاغذ قلم گئی ہار، شاہی اپنا حال سنایا۔ ساچا دے سے نہ کوئی میت مرار، سجن نظر کوئے نہ آئیا۔ سمند ساگر ڈونگھی غار، کلجگ بھوری پار نہ کوئے کرایا۔ نظر نہ آئے تیرا دوار، دروازہ سچ نہ کوئے کھلایا۔ گھر گھر وڈیا کام کرودھ لوبھ موہ ہنکار، مایا ممتا ڈیرہ کوئے نہ ڈھاہیا۔ بھرے بھلا نرنار، نر نرائن درس کوئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، در ٹھانڈے منگ منگایا۔ ٹھانڈا در تیرا بھگونت، بھگون اکو نظری آئیا۔ لکھ چوڑاسی تیرا جیو جنت، چارے کھانی سو بھا پائیا۔ چارے بانی تیرا منت، منتر اکو نام درڑایا۔ آتم پر ماتم ساچے کنت، کنتوہل تیری اک سرناٹیا۔ لوکات بنا ساچی بنت، ساچی سکھیا اک سمجھایا۔ بودھ اگادھا بن کے پنڈت، نراکھر دے درڑایا۔ گرٹھ ٹٹے ہوئے ہنگت، ہنگ برہم اکو نظری آئیا۔ در سوامی تیرے منگت، بھلکھ روپ جھولی دے بھرایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا سچا ور، جگ چوڑی در تیرے منگ منگایا۔ جگ چوڑی منگے منگ، خالی جھولی اک دکھایا۔ کرپا کر سورے سرنگ، کلجگ ویلا انتم آئیا۔ لکھ چوڑاسی دے ننگ، ہر کا نام اوڈھن سر نہ کوئے ٹکایا۔ کایا مندر اندر دھن آتمک وے نہ کوئے مردنگ، انحد راگ نہ کوئے سنایا۔ آتم سرور دھارا چلے نہ کوئی گنگ، سُرستی روپ نہ کوئے وٹایا۔ گھر پرکاش نہ چڑھے چند، نرگن جوت نہ کوئے رُشانیا۔ نو دوارے کوئی نہ دیکھے لنگھ، بجر کپاٹی گنڈانہ کوئے کھلایا۔ دسویں سوہے نہ کوئے پلنگ، سیج سُنہنجنی سو بھا کوئے نہ پائیا۔ سرتی شبدی کوئے نہ کرے کارج انند، انند کارج دیکھے جگت لوکایا۔ آتم پر ماتم ڈھولا گیت کوئے نہ گائے چھند، شہنشاہ تیرا نام نہ کوئے دھیایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا سچا ور، در تیرے لکھ جگایا۔ تیرے در لکھ سچ جگدیش، جگدیش تیرے ہتھ وڈیایا۔ جگ چوڑی پیسن لیا پیس، کلجگ ویلا انتم آئیا۔ سب دے خالی ہوئے کھیس، دھن

دولت نام خزانہ ہتھ نہ کوئے دکھایا۔ پر بھ سرنائی لگے نہ کسے پریت، سنگر شبد نہ کوئے کمایا۔ کوڑی کریا سب دے وسی چیت، من ٹھکوری اک دکھایا۔ جگت واسنا کیتا کوڑا ریٹھ، امرت رس نہ کوئے بھرایا۔ جھگڑاپیا اوچ نیچ، ذات پات کرے لڑایا۔ تیرا بھیو سمجھے نہ کوئے ٹھیک، ٹھیکر کوڑا بھن نہ کوئے دکھایا۔ تینوں لبھدے مندر مسیت، کایا کعبہ گھر وچ گھر دیکھن کوئے نہ آیا۔ تیرا کھیل سدا انڈیٹھ، انڈیٹھری تیری کار سمجھ کسے نہ آیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا سچا ور، جگ چوکڑی تیری آس رکھایا۔ جگ چوکڑی رکھی آس، سنجگ تریتا دواپر کلجگ رہے جنایا۔ صدی چودھویں وسے پاس، بے نظیر سچا شہنشاہیا۔ بیس پیسا کھیل کرے خاص، خواہش سب دی پور کرایا۔ نرمل جوت کر پرکاش، جوتی جوت کرے رُشٹایا۔ دو جہان منڈل منڈپ گنگن گگننتر پاوے راس، نرگن سرگن گوپی کاہن نچایا۔ بھگت بھگونت بن کے داسی داس، نیوں نیوں سیو کمایا۔ کلجگ میٹے اندھیری رات، سنجگ ساچا چند چکایا۔ چار ورنانا دیوے اکو دات، کھتری براہمن شوڈر ویش اکو نام درٹایا۔ پتن اتارے ڈھر دے گھاٹ، ماہی بن کے نور خدایا۔ لکھ چوراسی وچوں لئے راہ، مہر نظر نین اٹھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا ساچا ور، در تیرے سپس نوایا۔ جگ چوکڑی جھکے سپس، پر بھ چرن ملے وڈیایا۔ صدی سدیوی رہی بیت، ویلا وقت دے سمجھایا۔ نو کھنڈ پر تھی ست دیپ اکو گائے تیرا گیت، دوجا ناد نہ کوئی وجایا۔ اکو کلمہ اکو حدیث، کائنات اک پڑھایا۔ اکو کرم تیرا بخشیش، رحمت اکو نظری آیا۔ اکو چرن اک پریت، اک اشٹ دیو دے سمجھایا۔ اکو مندر اک مسیت، گردوارا اکو نظری آیا۔ اکو ہست اکو کیٹ، اکو اوچ نیچ سمایا۔ اکو چاڑھے رنگ مچیٹھ، پاربرہم برہم اتر کدے نہ جانا۔ اکو وسیا ہر گھٹ چیت، لکھ چوراسی پڑدہ لاپیا۔ نو سو چرانوے جگ تیری کردے رہے اڈیک، نت نوت دھیان لگایا۔ پروردگار دیکھ اپنی تاریخ، طریقے اپنے نال سمجھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نرگن سرگن ہو سہایا۔ جگ چوکڑی کہے پر بھ کھول تاک، مہروان تیری سرنایا۔ گر اوتار پیر پیغمبر لکھ کے گئے بھوکھت واک، واقعہ تیرا مات جنایا۔ کلجگ انت سری بھگونت پرگٹ ہووے پڑکھ سمرتھ، سمرتھ اپنی دھار چلائی۔ دو جہاناں کرے وس، وشن برہما شو حکم منایا۔ لکھ چوراسی شبدی ڈور پائے نتھ، آتم پر ماتم گنڈھ دکھایا۔ نام جنائے بودھ اگادھ مہما اکھ، کتھنی کتھ نہ سکے رانیا۔

سَت سَتوادی برہم برہادی آد جگادی شبدی شبد چلاوے رتھ، بن رتھواہی سیو کمائیآ۔ کوڑی کریا کلج دیوے متھ، نام مدھانا اک رکھائیآ۔ سَتجگ ساچے کھول اکھ، نیتر لوچن دے پرگٹائیآ۔ جن بھگتاں امرت آتم دے کے رس، نچھر جھرنا اک جھرائیآ۔ چار ورنناں کر اکھ، اُوچاں نیچاں میل ملائیآ۔ چوواں لوکاں ویکھ ہٹ، چوواں طبقات پڑدہ لاہیا۔ سرشٹ سبائی دے مت، برہم مت اک سمجھائیآ۔ ناڑ بہتر نہ اُبلے رت، پنچ تت نہ کوئے لڑائیآ۔ تن نگارے مارے سٹ، شبدی راگ اک سٹائیآ۔ نرگن جوت کرے پرکاش، گھر گھر دیپ کرے رُشائیآ۔ جگ چوکڑی پوری کرے آس، ترسنا میٹے تھاؤں تھائیآ۔ کھیلے کھیل شاہو شاہباش، شہنشاہ اپنی دھار چلائیآ۔ پورا کرے بھوکھت واک، واقف کار اپنے نال ملائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سرشٹ سبائی بنائے اک جماعت، پٹی اکو اک سمجھائیآ۔ جگ چوکڑی کہے پر بھ ساچے ٹھاکر، ہر تیری سچ سرنائیآ۔ کلج بھوری ڈونگھا ساگر، تھدھ بن ترن کوئے نہ پائیآ۔ گر اوتار پیر پیغمبر بن دے رہے سوداگر، جگ چوکڑی ونج کرائیآ۔ اکو کوک دسدے رہے کریم قادر، کرتا کرنہار بے پرواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جگ چوکڑی کرے عادل، عدالت اپنی اک لگائیآ۔ جگ چوکڑی کہے پر بھ کر عدل، اتفاق تیرے ہتھ وڈیائیآ۔ کلج کوڑی دھارا بدل، سچ سچ اک سمجھائیآ۔ تیرے نام دی گایے غزل، غرض تیرے نال رکھائیآ۔ جنم مرن دی مکے منزل، منزل تیری چڑھ چڑھ درشن پائیآ۔ نیڑ نہ آئے موت لاڑی کوڑی اجل، جبرائیل میکائیل اسرائیل اسرائیل سنگ نہ کوئے رکھائیآ۔ تیری رحمت تیرا فضل، فضل تیری اک سرنائیآ۔ کھیل ویکھ مقتول قاتل، قتل گاہ دے سرب لوکائیآ۔ تیرا جلوہ نور باطن، بیتل مقدس اکو نظری آئیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، جگ چوکڑی تیرا دھیان لگائیآ۔ جگ چوکڑی کہے پر بھ کر معاف، پروردگار تیری سرنائیآ۔ اُمت اُمتی ہوئی گستاخ، غصہ گلہ کر گرائیآ۔ پیر پیغمبر جو گئے آکھ، کلمہ نبی رسول پڑھائیآ۔ سرشٹ سبائی نہ سکے بھاگھ، بھاشا اپنی بیٹھے بدلایآ۔ تیرے ملن دی رکھے کوئی نہ خواہش، خالق خلق تیرا نور نہ کوئے رُشائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا ساچا ور، در تیرے منگ منگائیآ۔ جگ چوکڑی کہے پر بھ کرپا کر، مہروان ٹھاکر تیری سرنائیآ۔ سچکنڈ دوارا کھول در، در دروازہ اک جنائیآ۔ سَتجگ بنا اپنا گھر، جس گھر بہہ بہہ خوشی منائیآ۔ کلج کوڑی کریا جائے جھڑ، جھگڑا رہے نہ جگت لوکائیآ۔

آسا ترسنا مایا متا جائے سڑ، من کا منکا دے بھوایا۔ ہوئے ہنگتا ٹٹے گڑھ، ساچی سنگت آپ ملائیا۔ لیکھا جان چوٹی جڑ، اپنی کھیل دکھایا۔ بھگت بھگوان ساچے پھڑ، جگ چوکڑی وچھڑے لئے ملائیا۔ لیکھا چکے سپس دھڑ، پنچ تت نہ کوئے جڑائیا۔ اکو اکھر لینا پڑھ، تیرا نام ڈھولا گائیا۔ کرپا ندھان دے در، شاہ سلطان در تیرے منگ منگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا سچا ور، ساڈا لیکھا لیکھے لائیا۔ جگ چوکڑی بنے مزدور، بن چاکر سیو کمائیا۔ پچھلا پینڈا رہیا دور، اگا نیرن نیر دے دکھایا۔ پرگٹ ہو کے حاضر حضور، حضرت اپنا میل ملائیا۔ تیرا وچھوڑا کرے مجبور، مجبوری بھگتاں دے کٹائیا۔ اکو بخش اپنا نور، ظہور اکو کر رُشنائیا۔ ساچا بیڑا بھر کے پور، پر بھ اپنے کندھ لکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا ساچا ور، در دوار تیرا نظری آئیا۔

★ ۷ ماگھ ۲۰۲۰ بکرمی کیشن سنگھ دے گرہ الہڑ پندئی ضلع گرداس پور ★

دربار ویکھ لگا سچھنڈ، چاؤ گھنیرا نظری آئیا۔ گر اوتار کہن دھن بھاگ جے مکیا پندھ، منزل پنچے سچی آئیا۔ اندر لنگھدیاں ویکھی کچی اکو کندھ، مٹی خاک نال بنائیا۔ نیتز کھول ویکھیا اُس دے اوہلے چند، بے تاب نور رُشنائیا۔ نیتز نین گئے سنگ، خیرانی اکو وار چھائیا۔ کی کیتا کھیل سورے سرنگ، بے پرواہ دیا کمائیا۔ جس دے گرہ کہندے بھکھ ننگ، اُس در بیٹھا آسن لائیا۔ سچ پریتی رہیا منگ، بن مانگت بے پرواہیا۔ جدھر ویکھے لائے انگ، انگیکار اک ہو جائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی آپ کمائیا۔ پندھ مکیا آئے ڈیرے، چاروں گنٹ نین اٹھائیا۔ سوہنے لگے صاف کھیڑے، جس گرہ بیٹھا ڈیرہ لائیا۔ چاؤ ویکھے ہن گھنیرے، گھر وچدی نام ودھائیا۔ چڑھدے ویکھے سارے بیڑے، خوشیاں راگ الائیا۔ چرن کول آئے نیڑے، نیوں کے سپس نوائیا۔ پریم پریتی اندر آگئے گھیرے، باہر نکل کوئے نہ جائیا۔ بندھے گئے بن رسیوں جیہڑے، تند تندی نظر کوئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرنی اپنی رہیا کمائیا۔ بن تندئی ڈوری لیا بٹھ، بٹھنہارا نظر کسے نہ آئیدا۔ باہروں ویکھے نیتز

اٹھ، اندر نورو نور ڈمگائیندا۔ دو جہاناں تکیئے سب دا جننی جن، جن اکو اک آپ اکھوائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا کھیل آپ رچائیندا۔ ساچا کھیل ویکھن آئے، آون جاون سمجھ کچھ نہ پائیا۔ پہلا لیکھا گئے مکائے، آگے خوشیاں گیت اک الایا۔ در ٹھانڈے لاگے پائیں، گھر اکو سو بھاپائیا۔ صاحب دیال ہوئے سہائے، ٹھاکر مہر نظر اٹھائیا۔ نرگن نور نظری آئے، نورو نور نور رُشائیا۔ سچ سنگھاسن رہیا وچھائے، سو بھاونت آپ سہائیا۔ شبد اشارے نال جنائے، انجانت بوجھ بُجھائیا۔ نیتز کھول ویکھ رگھورائے، ----- نظری آئیا۔ آد جگاد جوت جگائے، گھرن بھٹنہار وڈی وڈیائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر نیتز کھول درشن پائے، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، کرنی اپنی دئے جنائیا۔ درشن پا بولیا نانک، نرگن اکو نام جنائیا۔ جگ چوکڑی جس دی بنے رہے امانت، سو صاحب ویس وٹائیا۔ سچ دوارے کرے عدالت، مہم حاکم اک سمجھائیا۔ کوڑی کرپا میٹے علامت، سچ سچ اک درڑائیا۔ مورکھ کوئی نہ رہے احمق، برہم مت اک اکھوائیا۔ لیکھا جانے دھوتی ٹکا بودی تہمت، لکھ چوراسی کھوج کھوجائیا۔ پیر پیغمبراں سمجھائے نال سینت، شبدی شبد نشانہ اک رکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی رچنا اپنی دکھائیا۔ رچنا ویکھ نانک نرگن دھار، اکاون باون رہیا جنائیا۔ نیتز کھول کرو دیدار، درس دیداری اکو نظری آئیا۔ جس دی صفت کردے رہے جگ چار، شاستر سمرت وید پُران گیتا گیان لیکھ لکھائیا۔ جس دا ناؤں بولدے رہے جیکار، نرگن سرگن ڈھولا گائیا۔ جس دے مندر مسجد مٹھ شودوالے کردے رہے تیار، سو مجرا جُجرہ اکو حق دکھائیا۔ جس نوں لاشریک کہندے رہے پروردگار، بے نظیر نور ظہور کرے رُشائیا۔ جس نوں آد جگاد جگ چوکڑی مندے رہے سانجھیا، سچ تو فین اک خدائیا۔ جس نوں گر اوتار کردے رہے نمسکار، نیوں نیوں سیس جھکائیا۔ جس دے در وشن برہما شو رہن بھکھار، نیت نوت خالی جھولی اپنی ڈھپیا۔ جس دا مہم رہے سدا جگ چار، سنجگ تریتا دواپر کلجک میٹ نہ کوئے مٹائیا۔ جس دا کھانی بانی سدا آدھار، جیرج انڈج اُتبیج سیتج بیٹھا ڈیرہ لائیا۔ جس دا سورج چند نور اجیار، رَو سس جوتی جوت رُشائیا۔ جس دا دو جہاناں سچ اکھاڑ، منڈل منڈپ ناچ نچائیا۔ سو صاحب کھیل کرے نرگن دھار، جوتی جاتا ویس وٹائیا۔ ساچے تخت بیٹھ سچی سرکار، شہنشاہ اکو مہم ورتائیا۔ حکمے اندر پسر پسا، زرویر پُرکھ آپ کرائیا۔ کاغذ قلم نہ لکھنہار، لیکھا لیکھ نہ کوئے

جنائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر سارے کرو خیال، نانک نرگن اک جنائیا۔ جو سب دا بنیا رہیا دلال، سدا سدا ساچا ونج کرائیا۔ جس دی حقیقت حق حلال،
 حالت ویکھے تھاؤں تھانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ نانک نرگن کہے کرو دھیان، گر اوتار پیر پیغمبر بھو رہن
 نہ پائیا۔ جس کرپا کر لیکھا دتا ترکھان، لالو لالن اپنے رنگ رنگائیا۔ اج اُس نوں ویکھیا آن، جس دیکھیاں ویکھنہارا نظری آئیا۔ بن رسنا جہوا بولو زبان،
 درے دربار پر بھ تیری وڈیائیا۔ جگ چوکڑی کھیل کرے مہان، مہما اکھ کتھی نہ جائیا۔ غریب نمائیاں دیوے مان، کوچھے کملیاں گلے لگائیا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا لیکھا رہیا مکائیا۔ گر اوتار لوتک، نانک نرگن آپ جنائیا۔ ویکھو پریم پریت دا ملے حق، سری بھگوان جھولی پائیا۔
 جس لکڑی اوتوں لاہے سک، تِس سگلا میل ملائیا۔ جس دو دو چیر پھاڑ دتے گھت، تِس دُئی دویٹی ڈیرہ ڈھاہیا۔ جس سچ پریتی انتر اپنی نچوڑی رت، تِس
 رتی رت لیکھے لائیا۔ جن سیس چرناں اُتے دتا رکھ، تِس سیس جگدیش اپنی گود اُٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گھر ساچے خوشی
 منائیا۔ گھر ساچے خوشی منائے آپ، اپنے ہتھ رکھے وڈیائیا۔ نرگن ہو کے دیوے ساتھ، سرگن سنگ نبھائیا۔ در در آ کے بچھے وات، گھر گھر پھیرا
 پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دیوے مان وڈیائیا۔ گر اوتار کہن لالو دس کھاڑا، جس دا ہتھا ہتھ اُٹھائیا۔ لالو کہے میرا اوہ پیارا، جس
 میری بنت بنائیا۔ پُرکھ اکال کہے میرا ڈھر دایارا، لگی یاری توڑ نبھائیا۔ گر اوتار کہے دس کتھے آرا، جو چیر دوپھاڑ کرائیا۔ لالو کہے میرا کرینہارا، میرے
 ہتھ نہ کوئے چترائیا۔ پُرکھ اکال کہے میری ڈھر دی کارا، جن بھگتاں ہوواں سہائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کہن دس کیہڑا تیسرا، گھن گھن دھار رکھائیا۔ لالو
 کہے میرا پر بھ ملن دا پیشہ، دوجی کار نہ کوئے کمائیا۔ سری بھگوان کہے میں اُجڑیا وساواں دیسا، جس گھر اپنا چرن ٹکائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کہن لالو دس
 اوہ ستھرا، جس نال سُر اُخ لگائیا۔ لالو کہے پریم پریتی اندر ہو یا پدھرا، میٹوں سار کوئے نہ آئیا۔ سری بھگوان کہے میں تنہاں پوریاں کراں سدھراں،
 آسا منسا میٹ مٹائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کہن لالو دس اوہ ورا، جو گیڑا گیڑے نال بھوائیا۔ لالو کہے میں سنگر جھولی پائے اپنے کرماں، کرم کانڈ رہن
 کوئے نہ پائیا۔ سری بھگوان کہے میں آد جگاد جگ چوکڑی دیواں سرنا، سرنگت اکو اک رکھائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کہن لالو دس اوہ کانڈی، جیہڑی

اپنے ہتھ لگائیا۔ لالو کہے میں سنکر بھیٹ چڑھائی اپنی کایا ہانڈی، جس در ردھا پکا مک کدے نہ جائیا۔ پُرکھ اکال کہے میں تاراں بھگتاں آنڈھی گوانڈھی، جنہاں اپنا درس دکھائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کہن دس جاچ، لالو اکو وار سمجھائیا۔ لالو کہے میرے پر بھ کولوں پچھو بات، جو سب دا پتا مانیا۔ پُرکھ اکال کہے میں ہر گھٹ ویکھاں مار جھات، در در بیٹھا آسن لائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، گر اوتاراں پیر پیغمبراں آپ جنائیا۔ دھن بھاگ آئے گرُ اوتار، ہر اوتاری میل ملائیا۔ پہلا چھڈ سرب وہار، وویاری اپنا کھیل دکھائیا۔ آؤ ویکھو مدے یار، یار وچھڑے میل ملائیا۔ بن بھگتیوں کرے پیار، بن شکتیوں رنگ چڑھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا کھیل آپ رچائیا۔ آؤ ویکھو تگنو نین، نیناں والیاں نیناں نال دکھائیا۔ جس نوں بے پرواہ سارے کہن، سو بے پرواہی وچ سمائیا۔ جن بھگتاں دیوے پورب لہن، دینا اپنے کولوں ورتائیا۔ ناتا جوڑ ساک سجن سین، ہر سگلا سنگ نبھائیا۔ سچ دوارے سو گرگھ سچے رہن، جنہاں سر اپنا ہتھ لگائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیوے مان وڈیائیا۔ آؤ ویکھو تگنو تدبیر، ہر کرتا آپ جنائیا۔ وینہدیاں وینہدیاں ساریاں بدل دیوے تقدیر، طاقت اپنے نال ملائیا۔ منزل چاڑھ چوٹی اخیر، آخر اپنے گھر بہائیا۔ نور نورانی لاثانی دکھائے اپنی تصویر، ظاہر ظہور بے پرواہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیونہار وڈیائیا۔ آؤ تگنو گھر سچ نظارہ، صاحب سنکر آپ دکھائیا۔ آد جگاد جگ چوکڑی جس دا لبھیا نہ کوئی کنارہ، کاغذ قلم شاہی انت کوئے نہ پائیا۔ نت نوت جگ چوکڑی جو بھجدا رہیا گر اوتاراں، پیر پیغمبر حکم ورتائیا۔ مقالے حق سچھنڈ نرگن نور جوت جو دے پروردگارا، آپ اپنا ویس وٹائیا۔ بن نیر لوجن نین دیوے دیدارا، بن رسنا جہوا بٹی دند بول جیکارا، دو جہاناں راگ سنائیا۔ محل اٹل سہائے اک منارا، دیا باقی جگے اگم اپارا، تیل باقی نظر کوئے نہ آئیا۔ سچھنڈ نواسی ایک ایکنکارا، کرے کھیل وچ سنسارا، سمند ساگر پھول بھلائیا۔ بھگت وچھل گرور گردھارا، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر جن ساچے دیا کمائیا۔ اٹھو تگنو ویکھو پرتاپ، پر م پُرکھ دین دیاں اپنی دیا کمائیا۔ نت نوت آد جگاد جگ چوکڑی سبجگ تریتا دواپر کلجگ جس دا جپیا جاچ، سو جگ جیون داتا اپنا کھیل رچائیا۔ کوٹن کوٹ جنم دے میٹ پاپ، پت پت پت تھانڈے سیت رہیا کرائیا۔ اچرن چلائے اپنی ریت، نہ گرجا نہ مندر مسیت، کایا بنک اکو

گُردوارا سو بھاپائیا۔ ست ستوادى برہم برہمادی شبد انادی دتے ریت، ریتوان اپنی کار کمائیا۔ ایک رنگ رنگائے ہست کپٹ، اوج نیچ راؤ رنگ ایک در رہیا
 سہائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، وکھاونہارا ساچا گھر، پڑدہ اکو وار چکائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر ہوئے حیران، اک دوجے ول نیتز نین
 اٹھائیا۔ ویکھو بھاگ لگا ترکھان، ترکھان ہو کے ہر جو پھیرا پائیا۔ جس داروپ نظر نہ آئے بردھ بال جوان، گھڑی پل ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ صورت
 مورت سکے نہ کوئے پہچان، باہوں پھڑ دئے نہ کوئے دکھائیا۔ جوتی نور جگائے مہان، نرگن جوتی جامہ پہنے آن، شبدی ڈنک دھار سناٹیا۔ سنت سہیلے میلے
 آن، گرو گر چیلے کرے پہچان، بے پہچان اپنے رنگ رنگائیا۔ در دوارے دیوے مان، ایہو کھیل سری بھگوان، جس دی سار کسے نہ پائیا۔ جوتی جوت
 سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سر اپنا ہتھ لکائیا۔ لالو کہے میرے صاحب گر، پیر پیغمبر و دیو وڈیائیا۔ جس نال پریتی میری گئی جڑ، سو
 جوڑی تہاڈے نال رلاٹیا۔ جے چار جگ رکھائی تھڑ، ہن پوری لو کرائیا۔ سچ دواریوں خالی کوئی نہ جائے مڑ، مڑ کے آیا بھر بھر جھولی اپنا گھر بھرائیا۔
 صاحب سلطان پڑکھ اکال نبھاونہارا توڑ، تھی اپنی گنڈھ پوائیا۔ اُس آگے نہیں کوئی زور، رحمت وچ سرب لوکائیا۔ جس دا منتر فرنا پھرے پھور، فورن
 اپنا لحم سمجھائیا۔ نیتز تلو کر کے غور، گھر گمبھیر اکو نظری آٹیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، وڈ داتا بے پرواہیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر لالو نال
 کرن صلاح، سچ سچ متا پکائیا۔ سانوں دس تیتوں کوں بلیا آ، کیوں تیری کرے وڈیائیا۔ لالو کہے میں سکھیاں ٹکڑیاں نال نانک لیا منا، جس دے پچھے میری
 بنت بناٹیا۔ میں ایہو دیواں صلاح، صاحب آگے کرو نہ کوئی چترائیا۔ سدا متو اوہدی اک رضا، رحمت سدا سدا ورتائیا۔ کوٹن کوٹ بخشنہارا گناہ،
 بخشش اکو جھولی پائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر میرے ہتھ لکائیا۔ سُن کے بچن سکلی روٹی، سارے رہے خوشی منائیا۔ ویکھی پر بھ
 دی دھار نرمل جوتی، رچنا کی رچائیا۔ جگت وچھنی سوانی اٹھائی سوتی، ستیاں جاگ کھلائیا۔ جس نوں کہن ترکھان لوکی، تس دی ترکھا آپ بھجھائیا۔ کلجک
 انتم بن کے اُس دا گوتی، پھر اپنا میل ملاٹیا۔ دو جہاناں وچ واسنا رہے نہ کھوٹی، کھوٹیاں کھرے رہیا بناٹیا۔ شبد اشارے مارے سوٹی، کھنڈا اکو نام چکائیا۔
 سلی بھوری نہ کوئی ٹوپی، شبدی دھار چلاٹیا۔ ویہہ سو انی پکرمی ڈھائی گز دپٹا دو جہان لنگوٹی، لوک پر لوک پڑدہ رہیا پائیا۔ ایہہ دھار کسے نہ سوچی، ہر جو

کی کی کھیل ورتائیا۔ لالو نال رلیا رویداس چیارا موچی، توپے گنڈھے واہو داہیا۔ براہمن گنگا چوں بھرن گیا لوٹی، اپنا آپ آیا لٹائیا۔ کنگن پچھے مت ہوئی ہو چھی، ہو چھی کار کمائیا۔ پُرکھ اکال دُرمت میل بن ٹھا کر ہو کے دھوتی، اپنی ہتھیں صاف کرائیا۔ ساریاں دی سو بھا بن کے بن جائے اک پوتھی، جس پوتھی دی جگت کرے پڑھائیا۔ بولن وچوں پر بھ ملن دی گھاٹی اوکھی، او جڑ راہ پار نہ کوئے لنگھائیا۔ جنہاں کرپا کر کے اپنی ذات دسی سوکھی، گھر سٹیاں لئے ملائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، آپ اپنی کرنی پچھے جن بھگتاں کار کمائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کہن کی ہو یا اچرج ہر جو کھیل رچائیا۔ کتھوں رویداس آیا مویا بنارسی تھیٹا، گنگا لہر اپنی لہر وہائیا۔ کتھوں لالو نرگن لبھا بیٹا، نانک وچولا اک سمجھائیا۔ پُرکھ اکال میل ملا کے اپنی جوتا، جگتی اکو وار سمجھائیا۔ پریم پریتی اندر مارو غوطہ، دو جہان وچوں نظری آئیا۔ پر بھ دارو پ نظر آوے نہ وڈا نہ چھوٹا، اکو نور جوت رُشنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچا کھیل آپ دکھائیا۔ کھیل ویکھ ہوئے پرسن، پرستتا سب نوں نظری آئیا۔ پر بھ نے اکتھے کیتے تن، ترے گن بیٹھی مکھ شرمائیا۔ جنہاں داست سروپ پُرکھ اکال چین، چننا اور نہ کوئی رکھائیا۔ جنم جنم لنگھائے گن گن، گنتی اپنے ہتھ رکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، تئاں منتر اک تریلوکی، جس دی سوچ کسے نہ سوچی، کھیل کرے براہمن موچی، ترکھان گھڑ کے دتی سوئی، جٹ بٹھ کے ڈھائی گز لنگوٹی، چوٹی سب دی ویکھ دکھائیا۔ پُرکھ اکال دی اکو جوتی، گھٹ گھٹ اکو نظری آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ہو چھی مت نہ کوئی جنائیا۔

★ ۸ ماہ ۲۰۲۰ بکرمی اچھر سنگھ دے گرہ الہ پینڈی ضلع گرداس پُر ★

بھگت نورانی جلوہ تک، در دربار جس رہے سب گائیا۔ جنہاں بلدا دھر دا حق، حقیقت نیوں نیوں سیس جھکائیا۔ پر م پُرکھ پر بھ دیوے ساتھ، سکلا سنگ نبھائیا۔ لکھ چوراسی وچوں رکھ، رکھیا کرے تھاؤں تھانیا۔ نچ نیتز کھول اگئی اکھ، بن اکھاں میل ملائیا۔ سچا مارگ آپ دس، پاندھی اپنے پندھ

چلایا۔ امرت آتم اکو رس، رس رسیا کھ چوایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہروان ہوئے سہایا۔ مہروان سہائی ہویا، پاربرہم وڈی وڈیایا۔ زرگن نور نواں زویا، رُپ رکھ نظر کوئی نہ آیا۔ آلس نندرا وچ کدے نہ سویا، سٹی ویکھے سرب لوکایا۔ دُھر دایچ اکو بویا، جن بھگت آپ پرگٹایا۔ تن من سچ سیتل ہویا، سیتل دھارا آپ وہایا۔ در دہلیز اندر سچ دوارے آپ کھلویا، گرہ مندر اندر ڈیرہ لایا۔ دُھر فرمانا لے کے آیا ڈھوآ، ہر ہر نام اک ورتایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہروان دیا کمایا۔ مہروان دیا کما، نہہکرمی کرم کمائیدا۔ سنت سہیلے جگت جگا، جیون جگت اک درڑائیدا۔ پھڑ پھڑ باہوں راہے پا، رہبر اک اکھوائیدا۔ بھگت وچھل ہر اک خُدا، خالق اپنا ناؤں جنائیدا۔ اکو ڈھولا گائے سدا، چھند اکو نام جنائیدا۔ بن بندگیوں کرے اپنا بندہ، بندھن پچھلے توڑ تڑائیدا۔ سچ دوارے چاڑھ چندا، زرگن نور جوت چکائیدا۔ کلجک جگت اندھیارا نو چار اندھا، ہر کا رُپ نظر کسے نہ آئیدا۔ پھری دروہی وچ نو کھنڈاں، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا رنگ آپ رنگائیدا۔ ساچا رنگ چڑھائے ایک، ایکنکار وڈی وڈیایا۔ سنت سہیلے سچن ویکھ، ہر اپنی سیو کمایا۔ دُور دُراڈا نظری آئے نیتن نیت، نج گھر بیٹھا تاڑی لایا۔ آتم پر ماتم گھر مندر کرے ساچا ہیت، گرہ اپنے خوشی منایا۔ اچرج کری کلجک کھید، جگ چوکڑی سمجھ کسے نہ آیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر جو رہیا بھیج، نت نوت سیوا لایا۔ آتم مانے اپنی سچ، سچ سہنجنی سو بھاپایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا کھیل آپ دکھایا۔ ساچا کھیل کرائے خالق، ہر خطرہ سرب مٹائیدا۔ ایٹھے اوتھے بن کے پالک، پرتپالک رُپ وٹائیدا۔ سرگن ہووے زرگن ثالث، دو جہاناں ثالثی آپ کمائیدا۔ لکھ چوڑاسی وچوں کڈھائے خالص، خواہش بھگتاں پور کرائیدا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی آپ کمائیدا۔ ساچی کرنی ویکھ زرنکار، دو جہان دھیان لگایا۔ بھگت وچھل گرور گردھار، گرہ مندر پھیرا پائیا۔ اک پچھے تارے پروار، پر م پُرکھ اپنی ربیتی نویں بنایا۔ جس دا ملے لیکھ نہ کوئی لکھار، کاغذ نظر کوئے نہ آیا۔-----

-- رہوگے بھکھار، ثابت اپنا رُپ جنایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی آپ کمایا۔ پروار اُدھارے پرور آپ، پروردگار وڈی وڈیایا۔ لیکھے لائے اکو آپ، آپ اپنی گود اٹھایا۔ جن بھگتاں پچھے کر کے جاپ، پوجا اپنا نام بنایا۔ سپس جگدیش رکھائے تاج، تخت تاج اکو دیوے

سُہانیا۔ سرگنِ زرگن رکھے لاج، زرگنِ سرگن ہوئے سہانیا۔ نامِ ندھان مار آواز، شرعِ شیطان میٹ مٹانیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہرجن ساچے رہیا دکھانیا۔ ہرجن اٹھ در ویکھ جگ، وشن برہما شو خوشی منانیا۔ کرے کھیل سورا سربنگ، شاہ پاتشاہ بے پرواہیا۔ سنت سہیلے رہیا سد، حکم سندیسہ اک منانیا۔ جیو جہانوں باہر کڈھ، ساچے مندر رہیا بہانیا۔ شبد ناد سنائے ند، دُھر دی بانی بان لگانیا۔ ساچے جُجرے کرائے جج، کایا کعبہ اک دکھانیا۔ ایختے اوختے رکھے لُج، سر اپنا ہتھ لگانیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نت نوت ہوئے سہانیا۔ سہائی ہو یا ویکھ بھگوان، کروڑ تیتسا پھول برسائیا۔ سُرپت اند گائے گان، اپچھراں چلے نہ کوئی وڈیائیا۔ نیتز لوجن نین سرب تکان، چاروں کُنٹ ویکھ دکھانیا۔ دُھر دا ڈھولا مل کے گان، گھر گبھیر مل کے راگ الایا۔ کوئی سمجھ نہ سکے سُرتال، تال تلواڑا ہتھ نہ کوئی اٹھانیا۔ جنہاں صاحبِ وسیا نال، سونا لاق صاحب اپنے نال ملائیا۔ پورب جنم دی لیکھے لائے گھال، کیتی گھال ویکھ دکھانیا۔ زرگن ہو کے بن دلال، اولڑی چال آپ سمجھانیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچے دھندے آپے لایا۔ ساچے دھندے لگا ویکھ بھگت، ترے گن مارے دھاپینا۔ میری مات نہ رہی شکت، شکت کھجی بے پرواہیا۔ میں چار جگ پاؤندی رہی فرق، گرگھ منمگھ روپ وٹانیا۔ سو میرا بیڑا سری بھگوان کیتا غرق، شوہ دریا رہیا رڑھانیا۔ بھگتن کریا آپ بے دھڑک، دھڑکن کوئے رہن نہ پانیا۔ اچی کوک سارے کہن کڑک، مہاراج شیر سنگھ تیری سرناہیا۔ ادھ وچکار کسے نہ جانا اٹک، رائے دھرم نہ دئے سزایا۔ مُڑ کے مات گر بھ پھیر کسے نہ آؤنا پرت، جوئی جوئی نہ کوئی بھوانیا۔ جس دی گر اوتار پیر پیغمبر لاگئے شرط، سو شہنشاہ اپنی دیا کمائیا۔ اوس دے اُتے نہ کوئی سوگ نہ کوئی ہرکھ، اگے ہو کرے نہ کوئی لڑانیا۔ اپنے کھمے اندر کرے لکھت پڑھت، دو جہاناں اپنا حکم ورتانیا۔ سب دا ویکھنہارا پچھلا قرض، باقی سب دی پھول بھلایا۔ ایہہ کھیل پر بھو اسپرج، اچرج لیلآ آپ ورتانیا۔ جن بھگتاں اپنے ملن دی رکھی اکو مرض، دوجی مرضی رہن کوئے نہ پانیا۔ نہکرمی کم کیتا فرضی فرض، فرض اپنا پور کرائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیونہار وڈی وڈیائیا۔ ویکھ پنچ تت رہے ہس، تن ماٹی خوشی منانیا۔ دھن بھاگ پر بھ ساڈا کرے جس، جس گھر گرگھ آتم رہیا سمانیا۔ سرگن ہو کے زرگن وس، زرگن سرگن ڈھولا گانیا۔ نیتز ویکھیا پُرکھ

سمرتھ، لوچن اپنے درشن پائیا۔ سیوا کیتی نال ہتھ، پیراں پنڈھ مکائیا۔ رسنا جہوا گا کے جس، ہتی دند ملے وڈیائیا۔ ستر سچ وچھائی ستر، پریم وچھاونا نال ملایا۔ کرپا کر گوڑی نیند گھر ٹھاکر لائی اکھ، خوشیاں رین اک وہایا۔ ترکان دا لیکھے لگا اوہ سک، جس سک نال نانک بھوجن لیا بنایا۔ اگ ڈاہن والا نال لیا رکھ، آچھر سنگھ نام دھرایا۔ ایہہ کھیل نہیں دھر دا پکھ، پورب جنم کرم لیکھ چکایا۔ جے دیونہارا نہ دیوے حق، دوجا دیون والا نظر کوئے نہ آئی۔ اکو اک پڑکھ سمرتھ، سب دی پوری آس کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جگ جنم وچھڑیاں کر اکھ، اکٹھیاں اکو گھر وسایا۔

★ ۸ ماگھ ۲۰۲۰ پکرمی بی بی لاجی دے گھر، پنڈ الہ پینڈی ضلع گرداس پور ★

سچھنڈ نواسی سہائے عرش، عرشی پریم ناؤں دھرایا۔ وشن برہما شو نین رہے ترس، دوئے جوڑ واسطہ سرب پائیا۔ شبدی گردیو منگے سدا ترس، در ساچے اکھ جگائیندا۔ ترے گن مایا منگے ترس، تڈھ بن مات نہ کوئی رکھائیندا۔ پنج تت منگے درس، تڈھ بن راہ نہ کوئے چلائیندا۔ چارے کھانی منگے ترس، انڈج جیرج اتبج سیتج دھیان نگائیندا۔ چارے بانی منگے درس، ساچا راگ نہ کوئی سنائیندا۔ چارے وید منگن ترس، تڈھ بن صفت نہ کوئی صلاحندا۔ چارے کنت منگن ترس، ساچا رنگ نہ کوئے رنگائیندا۔ روس سورج چند منڈل منڈپ منگن ترس، تڈھ بن تارنہارا نظر کوئی نہ آئیندا۔ زمیں اسمان منگن ترس، بن صاحب سر ہتھ نہ کوئی کھائیندا۔ لوک پرلوک منگن ترس، تڈھ بن بنت نہ کوئی بنائیندا۔ راگ دھن شبد سلوک منگن ترس، تڈھ بن تار ستار نہ کوئی وجائیندا۔ شاستر سمرت منگن ترس، تڈھ بن لیکھ نہ کوئی لکھائیندا۔ انجیل قرآن گیتا گیان منگن ترس، تڈھ بن حرف حروف نہ کوئی پڑھائیندا۔ گرو اوتار منگن ترس، تڈھ بن سرگن روپ نہ کوئی وٹھائیندا۔ پیر پیغمبر منگن ترس، دوئے جوڑ سرب واسطہ پائیندا۔ کھتری براہمن شو در ویش منگن ترس، چرن کول دھیان سرب رکھائیندا۔ جگ چوکڑی منگے ترس، تڈھ بن رحمت نہ کوئی کمائیندا۔ سنجگ تریتا دوا پر کلج منگدے گئے دھر دا ترس، بن تیرے ترس ساڈی تقسیم نہ کوئی مٹائیندا۔ دین مذہب ذات پات منگن ترس، تڈھ بن دئی دویت ڈیرہ کوئی نہ ڈھائیندا۔ کام کرودھ لوبھ

موہ ہنکار منگن ترس، آد جگاد جگ چوکڑی تیری اوٹ تکائیندا۔ مایا ممتا ہوئے ہنگتا منگے ترس، تھہ بن نون سو اکھر نہ کوئی پڑھائیندا۔ نت نوت لکھ
 چوراسی جیو جنت برہمنڈ کھنڈ پُری لوء آکاش پاتال تیرا منگن ترس، بن ترس نظر کوئی نہ آئیندا۔ اکو بھگت تیرے ویراگ اندر رہیا تڑپ، دوجی اوٹ نہ
 کوئی رکھائیندا۔ برہوں وچھوڑے رہیا بھٹک، بھٹکنا مات نہ کوئی مٹائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کھیل آپ دکھائیا۔ بن ٹھا کر نہ
 آوے ترس، دیاوان دئے سمجھائیا۔ بن ترس نہ آوے پرت، لوکات ویس وٹائیا۔ بن پیار نہ ہووے بھگت، بھگون کھیل نہ کوئی کرائیا۔ بن بھگت رام
 نہ کرے ترس، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دیوے مان وڈیائیا۔ بھگت کہے نہ بھٹکنا میری، میں تیرا میرا نظر کچھ نہ آئیا۔ جو دست
 پرہہ سب تیری، تھہ بن اور نہ کوئی وڈیائیا۔ پنچت کا یا ماٹی ڈھیری، خاک تیری جھولی پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنی ریتی دے
 سمجھائیا۔ بھگت کہے بھٹکنا چلے نہ چارا، مان تان نہ کوئی رکھائیا۔ ہوں بالی بڈھ جیو انجانا، تیری سمجھ کوئے نہ پائیا۔ آد جگاد نہ سمجھا تیرا بھانا، کی تیری
 وڈیائیا۔ اکو تیرے اُتے مانا، آپ اپنا بھیٹ چڑھائیا۔ شاہ پاتشاہ توں ہر سلطانا، سنگر اکو نظری آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گھر دینی
 مان وڈیائیا۔ میری بھٹکنا کوئی نہ زور، بل نظر کوئی نہ آئیا۔ تیرے ہتھ پر بھو سچ ڈور، تندی تند توں ہی ستار ہلائیا۔ کرپا آپے بہرہ، بہرہ کوک کوک
 سنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہروان ہو سہائیا۔ سری بھگوان کہے میں دیواں بھٹکن، کایا بھانڈے آپ ٹکائیا۔ دوجی رہے کوئی نہ
 اڑچن، روڑا سکے نہ کوئی اٹکائیا۔ مات گرہ جو اُٹے لٹکن، تہناں اگنی تت بچائیا۔ سد مات کر کے مردن، مردانگی اپنی اک سمجھائیا۔ برہوں وچھوڑے
 اندر جو ترس، تہناں رحمت آپ کمائیا۔ ناتا توڑ سوگ ہر کھن، چنتا غم چکائیا۔ اکو دے کے ساکھیات درشن، پہلا لیکھ صاف کرائیا۔ جوتی جوت سرُپ
 ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا ترس آپ کمائیا۔ دیا اندر کمائے ترس، سری بھگوان ہوئے سہائیا۔ لیکھا جان عرش فرش، دو جہاناں کھوج کھوجایا۔ جنم
 جنم دی میٹ حرص، حشیت اپنے نال ملائیا۔ امرت میگھ اکو برس، جگ بھٹکنا دئے گوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میٹنہارا کوڑا فرق،
 فیصلہ اکو وار سنائیا۔ فیصلے اندر ہووے حکم، ہر حاکم آپ جنائیندا۔ گرگھ گرگھ سچا ٹخم، تاثیر اپنے نال رکھائیندا۔ لکھ چوراسی وچوں آیا پچھن، پھڑ پھڑ

اپنا بھيو گھلائيندا۔ هر جن کوئی نه ديوي لگن، لگياں اپنه رنگ رنگائيندا۔ سنگر پر يم کده نه آوي تنن، سدا ٹياں گنڏه وکھائيندا۔ نرگن دهارون آوي اتر، اتر پورب پچھم دکھن دشا نظر کسه نه آئيندا۔ جنهاں بنائے اپنے پتر، پتا هو گود سُهائيندا۔ هر بھگت گھر گھر منائے شگر، شهنشاه اپنا رنگ رنگائيندا۔ بے شک گرگھ جاوي مکر، سري بھگوان بھل کده نه جائيندا۔ لالو دا ياد اجه مکر، مکرے جھولي اپنا آپ بھرائيندا۔ اي به لالو دا اوس ويلے دا بھچھر، جس بھائی بھائی سنگ جوڑ بھرائيندا۔ اي به کچھ ماري پھرے کڙ، کڙ بانگ دے سنائيندا۔ نانک بچھيا کي اے گودي تيرا پتر، جو هر کا نام دهيائيندا۔ اوس ويلے گيا مکر، مگھ بچھا دے بھوائيندا۔ نانک کها نه بن رُھڙ، رُسياں کم سکتے نه آئيندا۔ لالو کها نهين مالک اي به ميرا بھچھر، فرق وچ کوئی نظر نه آئيندا۔ جوتي جوت سروپ هر، آپ اپني کريا کر، ليکھا جانے ساچا هر، اگلا بھيو آپ گھلائيندا۔ نانک کبه سُن جليل، کي تيري وڏياييا۔ اوه کبه ميري اک دليل، دل دا حال سناييا۔ جے تُوں بنيامات وکيل، کوڙا جھگڙا رهيا مُکائيا۔ وکيه ميرے کڙ اُتے لال رنگ دي ضري شنيل، کلغي کلغي رهيا هلاييا۔ ميري تيرے اگے اک اپيل، مين تيري بھيٺ چڙهاييا۔ اي به هے بڙا اصيل، جے نانک کهاوئ تيتون تھنڊا دے کراييا۔ نانک کها اس دي اي بهو اک آخير، جو ميري سرنی آييا۔ لالو نال بدلا اي بهدي تقدير، سر اپنا هتھ لکائيا۔ ساچي دس اک تدبير، ساچا راگ سناييا۔ اي بهنوں ذبح کرے نه کوئی شمشير، شرع حلال نه کوئی وکھائيا۔ کرد پھڙے نه کوئی کلمه پڙه کے پنج پير، پنجه اي بهدے اُتے نه کوئی رکھائيا۔ مين اس دي کئني بھير، بھيرڙي گلي پنڊه مُکائيا۔ لالو نال اي بهدي کچھي چڙے اُتے کير، ليکھا ليکھ دهر دا پائيا۔ ليکھے لواں انت آخير، آخير اپنا ساس گراس وکھائيا۔ جوتي جوت سروپ هر، آپ اپني کريا کر، ديونهار آپ وڏياييا۔ کڙ کبه نانک ميري کلغي، بغل وچ رهيا هلاييا۔ تيتون وکيه تيتون بھلي گرمي سردی، سردی رت تيرے پر يم وچ منگ مُکائيا۔ نانک کها تيرا بنه اوه دردي، جي بهرا ميري سردی رهيا گوائيا۔ مين وي اوسه در دي بردي، نار سهاگن روپ وڏائيا۔ مين پنج تت کايا چولا پهنيا فرضي، ميرا شهنشاه اکو رنگ رنگائيا۔ جس نے بخشش کيتي تيري آتم مردی مردی، مرد اپنے نال رکھائيا۔ تيري زبان وکيهي اکو راگ پڙهدي، تُوں هي تُوں سناييا۔ جوتي جوت سروپ هر، آپ اپني کريا کر، ديوي وڏي وڏياييا۔ کڙ کبه تيتون کهنڊے مرغا، مغلها خاندان والے جنائيا۔ بے شک مين دو ڙنگاں نال ٿردا، بھجاں

واہو داہیا۔ اپنی کلغی ویکھ جھردا، کلغی والا نظر نہ آئی۔ جنم جنم وچ میرا بیڑا رڑھدا، پھڑ باہوں پار نہ کوئی کرائیا۔ کر کے ذبح میری گردن ڈونگھے کھاتے وچ جگت جہان سُدا، ہڈیاں سواد لگائیا۔ میں سنیا توں بھوگ لگایا لالو روٹ دا، کودھرا خوشیاں نال کھائیا۔ ایسے کر کے درس تیرا لوچدا، لوچا پور دینی کرائیا۔ سنگر نانک کہے میں تیری سوچ سوچدا، تینوں سچ دیاں سمجھائیا۔ جو مالک لوک پر لوک دا، سو ہووے تیرا سہائیا۔ جس کول خزانہ تھوک دا، گر اوتار پیغمبراں رہیا ورتائیا۔ ایہہ کھیل اوس دی کھوج دا، جو مُفلساں نال میری یاری لائیا۔ تیرا حال ویکھ نردوش دا، ترس میرے اندر آئی۔ رس آوے تیری بانگ جھوک دا، صدا تیری موہے بھائیا۔ تیرا لیکھا چکے اتم جنم جنم دے روگ دا، روگی ہو کے روگیاں دے روگ گوائیا۔ تیرا لہنا نرگن جوت دا، پنج تت ہوئے سہائیا۔ لیکھا کئے لالو روٹ دا، گرہ جھوٹھا دے مکائیا۔ یار بناوے جگت لنگوٹ دا، ناتا بھنیا بھائی جڑائیا۔ ایہہ کھیل پر بھو خاموش دا، جو خواہ مخواہ کسے نہ بات سنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ہر جن بھگتاں ترس سدا لوچدا، لوچا بھگتاں نال رکھائیا۔

★ ۹ ماگھ ۲۰۲۰ بکرمی بشن کور دے گرہ پنڈ الہ پینڈی ضلع گرداس پور ★

سک کہے میں کڈھاں ہاڑا، ہوکا دے سنائیا۔ میرے آسے پاسے لاوے تکھا کھاڑا، تکھی دھار کھ دکھائیا۔ میریاں ہڈیاں بالن کر کے پیارا، سچ پکوان دتا پکائیا۔ توں نرگن سرگن آئیوں چل دوارا، نرویر اپنا پھیرا پائیا۔ در تیرے کراں نمسکارا، نیوں نیوں سپیس جھکائیا۔ میرا لہنا دینا چکے وچ سنسارا، گھر ساچی سیو کمائیا۔ جیرج انڈج اتبج سیتج تیرا پسارا، ہر گھٹ اکو نظری آئی۔ گھر ساچے ویکھ لگا اکھاڑا، میں اپنا آپ بھیٹ دتا کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا جانے ساچے گھر، گھر اکو دے وڈیائیا۔ سک کہے میری سچ سیکری، ناتا لالو نال جڑائیا۔ میری سمجھ نہ آئے کسے

تقدیری، بھو سمجھ کوئے نہ پائیا۔ میرا ایہو وقت اخیری، جو اپنا آپ بھیٹ کرانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دے مان وڈیائیا۔ سک کہے موہے لگی اگ، لاٹ اپنا رنگ رکھائیا۔ میں خوشیاں نال نچیا بن ملنگ، بھٹھی اندر بھجا واہو داہیا۔ نیواں ہو ہو منگاں منگ، خالی جھولی اگے ڈاہیا۔ دھن بھاگ میرا لیکھے لگا انگ، انگیکار اپنے لیکھے پائیا۔ میٹوں آیا سچ اند، خوشیاں گھر بیٹھا گاواں چائیں چائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، موہے دے ساچی وڈیائیا۔ اگ نال میں ہویا کولا، اپنا رُپ وٹائیا۔ وڈیوں ہویا زکا تھوڑا، چھوٹی مت رکھائیا۔ ٹوٹے ٹوٹے ہویا جوڑا، انگ انگ اپنا آپ جنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دینی مان وڈیائیا۔ کولا کہے میری بنے سواہ، خاک رُپ وٹائیا۔ میں آد جگاد جگ چوکڑی سب نوں کراں صفا، کوڑی کرپا میل دھوایا۔ اکو نانک منگنا وچ گواہ، شہادت ساچے گھر بھگتائیا۔ چوھی گھر لیکھ چکا، اکیاں رنگ رنگائیا۔ تینی گھر وقت سہا، بھٹھی چڑتی وڈیائیا۔ جس اُتے ردھا لیا پکا، سری بھگوان لیا ورتا، ٹکڑے اپنے ہتھ اٹھائیا۔ ہر سنگت بنا گواہ، ناتھیوال ملی وڈیائیا۔ اچ اوس دا لہنا منگن گیا آ، ویلا وقت اکو نظری آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیوے وڈیائیا۔ سواہ کہے میں ہوئی سواں، در تیرے اک عرضیائیا۔ تیرا نور جوت اکالن، اکل کل تیری سرنائیا۔ میں سچ دوارے آئی بھالن، چھڈی جگت لوکائیا۔ چار جگ دی میں نکمی مالن، پھولن ہار تن چھہائیا۔ تیرا بھیت آئی جانن، اندر وڈ کے چوری چوری دھیان لگائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر ایک دے دکھائیا۔ سواہ کہے میں خاک دی چٹکی، جگ چوکڑی قیمت کسے نہ پائیا۔ سری بھگوان دیکھ میری پھرتی، ناتا تیرے نال جڑائیا۔ سچھنڈ نواسی چھڈ کے آئیوں اپنی گرسی، دھرنی دھرت دھول ڈیرہ لائیا۔ میری آن گھلائی سرتی، سرت اپنے نال ملائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ کرنی آپ کمائیا۔ سواہ کہے میں مٹی خاک، ویہہ سو دس بکرمی ملی وڈیائیا۔ جس گوبند نور کیتا پاک، چھوٹے بالے وٹی دھائیا۔ پُرکھ اکال بنایا میٹوں ساک، آپ اپنی گنڈھ پوائیا۔ نو دوارے کھول تاک، سچ سنگھاسن دتا وچھائیا۔ اوس اُتے میٹوں رکھ، امانت اپنی لیا بنائیا۔ دس سال میں راہ رہی تک، نیتز نیناں نین اٹھائیا۔ سو ویلا آیا حق، حقیقت دیکھے بے پرواہیا۔ پورب وچھڑے کر اکلھ، لالو بنس رہیا ملائیا۔ وچوں پر م پُرکھ پر بھ نٹھ، موہے دیوے مان وڈیائیا۔ نو ماگھ اک چٹکی اپنے

چرناں بیٹھاں رکھ، بھگت دواریوں لیا چائیں چانیا۔ اوہ اپنے لائے مستک متھ، گرگھ دیوے مان وڈیاں۔ بھگتاں کھول اگمی اکھ، اپنے نال ملاں۔ خوشیاں نال نالے رووے نالے پئے ہس، ہستی اپنی اکو دے جنایا۔ ایہہ کھیل پُرکھ سمرتھ، شاہ پاتشاہ اپنی کار کماں۔ لالو نوں ہوئی ہوئی پہلوں رہیا دس، وچلا بھیت نہ کوئی گھلایا۔ کر کرپا مرے جیوندے جاگت سوت سارے کر اکھ، بیڑا اپنے کندھ اٹھایا۔ آگے اپنے چرناں بیٹھاں لوں رکھ، جس گھر وسیں بے پرواہیا۔ بھائیاں نال بھائی ملائیں ساتھ، ساتھی اکو سگلا سائینا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دیونہارا ساچا ور، ساچی راہ دے وڈیاں۔ راہ سُن توں ہوئی کولا، اپنا روپ وٹایا۔ پاربرہم تیرا چکلیا ڈولا، بن کہار سیو کماں۔ تیرا پردہ کسے نہ پھولا، تیرے اندر کی کی رنگ بھرایا۔ سچ پریتی اندر سُنیا تیرا ڈھولا، بولا اپنی جھولی پائی۔ نرگن بنیامات وچولا، پردہ اوہلا رہیا مٹایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیوے مان وڈیاں۔ کولے تیرا روپ بنایا سک، ساقط نظر کولے نہ آئیندا۔ لہنا دینا ہتھو ہتھ چکایا جگت، ادھار نہ کوئی رکھائیندا۔ مہروان ہو پُرکھ سمرتھ، صاحب سنگر دیا کمائیندا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، در ساچے مان دوائیندا۔ سک ویکھ اپنا تن، تنا بناپت دیونہار وڈیاں۔ تیری آرزو لئی من، گزارش اپنی جھولی پائی۔ رسنا کہے دھن دھن، نیوں نیوں سیس جھکایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سکوں تنے دے وڈیاں۔ تنے ویکھ اپنا ٹڈ، ہر ٹڈلی کتھا سٹائیندا۔ جس دی کسے نہ آئی سدھ، سو بھيو ا بھيو گھلاییندا۔ جتھے جیدو دتی سدھ، سدھا اپنا راہ وکھائیندا۔ اوس پیل بڑ تھلے نکا تیرا بروٹی ٹڈ، جس دے اُتے بھگت آسن لائیندا۔ آسن لا ہر چرن پریتی گیا لُج، رچی صاحب نال رکھائیندا۔ اوس ویلے نمانے ہو کے توں لیا پچھ، نیرتین نیر وہائیندا۔ کی تیری بھگتی وچوں میٹوں ملے پچھ، میں تیرا بھار اٹھائیندا۔ جیدو کہا میں اوہدا پت، جو تیرا روپ لوکمت پرگٹائیندا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا بھيو آپ در سائیندا۔ جیدو کہے سُن جھاڑ جڑ، جڑ چیتن کھیل کرایا۔ جس دی کرپا نال کوٹن کوٹ نام اکھر پتیاں اُتے لئے پڑھ، پتن بیٹھا اکو نظری آئی۔ توں اوس دی چرنی ڈگیں دڑ، ڈھیہہ کے اپنا حال سٹایا۔ برہوں وچھوڑے وچ جائیں سڑ، اپنا آپ مٹایا۔ پر بھ پھیر کرپا دیوے کر، تیرا ہوئے سہایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی کرنی اک جنایا۔ جھاڑ کہے دس طریقہ، موہے اک

جنایا۔ کون ویلا آئے نزدیک، نیرن نیرا پھیرا پایا۔ کون حال نئے غریباں، غریب نمانے گلے لگایا۔ جیدو کہے میں دساں سچ پریتاں، پریتی اکو وار
 درڑایا۔ نانک نرگن گھر آوے کپٹاں، پنخ تت کایا چولا جگت ہنڈھایا۔ کرے کھیل اک اندیٹھا، غریب نمانیاں دے وڈیایا۔ اوس دے پیار وچ اپنا آپ
 دھریں وچ انکیٹھا، اگنی بھیٹ چڑھایا۔ جس ویلے جگ مگ کرے تیری چکھا چیتا، اُتے پکوان پکے خوشیاں راگ الاپیا۔ اگلا بھیو جانے سنگر جیو جیاں کا،
 لیکھا دے جنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیونہار وڈیایا۔ سُن کے بچن ہو یا خوشحال، گھر وڈی اک ودھایا۔ میرا سنگر بنے دلال،
 ساچا راہ سمجھایا۔ میں اپنا آپ اگنی بھیٹا دتا ڈال، بلہین اک اکھوایا۔ جے میرا مٹے سوال، بن سواں دیاں سناپیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی
 کرپا کر، موہے دے مان وڈیایا۔ وینہدیاں وینہدیاں سماں گیا لنگھ، گھڑی سہنجنی سو بھاپایا۔ نانک بیٹھا گھر لالو پلنگ، اوڈھن نظر کوئے نہ آپیا۔
 خوشیاں وچ مل کے مانے اند، اند اکو اک جنایا۔ چپ چپیتے نانک ڈھولا گایا چھند، توں میرا میں تیرا میرے صاحب سچ گوسائیں۔ اوس ویلے میں
 بھیٹا کیتا بند بند، اگنی رنگ رنگایا۔ نانک نرگن ہو بخشند، موہے دتا سمجھایا۔ جنم دے وچھڑے منگدے منگ، دیونہار ہوئے سہایا۔ میں ہو نمانے کہا
 بخشند، تیرے ہتھ وڈیایا۔ جس گھر میرا لالو نال بنیا سنگ، تس سنگ ناتا دینا جڑایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دینی مان وڈیایا۔
 نانک نرگن بول ست کرتا، ست ست وچ جنایا۔ تیرا رہے سچ پیار، پریتی اکو گھر سمجھایا۔ مانس جنم ملے وچ سنسار، وڈ سنساری ہوئے سہایا۔ پہلوں
 بھیٹا تیری چاڑھ، اگنی لبو دیوے لگایا۔ پھر کرپا کرے آپ آنر نکار، نرگن ہوئے سدا سہایا۔ جگ جنم جگت وچھڑے کرے پار، پار برہم اپنے وچ
 ملاپیا۔ دھوڑی رتی خاک چھار، شہنشاہ اپنی جھولی پایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نہکلنک نران نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، ہنسے
 وچ لہنا دے مکایا۔

★ ۹ گھنٹہ ۲۰۲۰ بکرمی سائیں داس دے گھر پنڈ الہڑ پنڈی ضلع گرداس پُر ★

راکھ کہے میری پوری منگ، پُرکھ اکال پور کرائیا۔ دس سال بیٹھی رہی اُپر پلنگ، دوس رین دھیان لگائیا۔ کون ویلا پر بھ دیوے ونڈ، مہر نظر اک اٹھائیا۔ راج راجاناں شاہ سلطاناں دیوے ڈنڈ، ہرجن ساچے لئے ترائیا۔ ویہہ سو گیاراں بکرمی پنچ پوہ کاغذاں اندر کر کے بند، چٹکی چٹکی مہراں لا کے باہر کڈھائیا۔ انتم سب نوں کر کے رنڈ، اپنا کھ آئی بھوائیا۔ جن بھگتاں میل کے سنگ، گھر ساچے خوشی منائیا۔ ایہتھے اوتھے جنہاں دیوے انند، پر بھ اپنے گھر رکھائیا۔ ڈھولا گاواں چاواں نال چھند، سوہنگ سچا راگ الایا۔ لوکمت دسے سچ چند، بگھنڈ ساچے سو بھاپائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، موہے دیوے مان وڈیائیا۔ خاک کہے میں گھالی گھال، گھالی گھال پر بھ لیکھے لایا۔ میری بیننتی من سوال، سر میرے ہتھ لکائیا۔ میل ملایا بن دلال، بھگتن جوڑ جڑائیا۔ میں دساں پچھلا حال، جگ چوکڑی نال ملایا۔ میں ہندی رہی بے حال، میرا سنگ نہ کوئی نبھائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دتی مان وڈیائیا۔ خاک کہے موہے چاؤ گھنیرا، وجے اک ودھائیا۔ کوڑی کرپا چھٹیا جھیرا، جھگڑا مکیا نال لوکائیا۔ پرم پُرکھ پر بھ کری مہرا، مہر نظر اک اٹھائیا۔ جن بھگتاں سنگ رلایا میرا اک بیڑا، پتن بہہ کے دیکھے چائیں چائیا۔ اپنی کرنی دتا اٹا گیڑا، گیر نہار اک اکھوائیا۔ جنہاں ٹھا کر ملیا میرا تیرا، تہناں ساگر بھور نہ کوئی بھوائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر میرے ہتھ لکائیا۔ خاک کہے میں ہوئی پاک، پتت پاون دیا کمائیا۔ میرے ول لیا جھاک، گھر نیز نین کھلائیا۔ بھگتاں نال بنایا میرا ساک، سجن ساچے سچ دکھائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میری آسا پور کرائیا۔ پوری آسا دین دیاں، پر بھ میری انت کرائیا۔ جن بھگتاں پچھے کراں اک سوال، سری بھگوان آگے جھولی ڈھاپا۔ کرپا کر میرے مہروان، محبوب تیری سرنائیا۔ جو تیری چرنی ڈگے آن، تس جم پوہ نہ سکے رانیا۔ تس دی خاک نہ اڈے وچ جہان، مڑھی مسان نہ کوئی بھوائیا۔ گور وچ دے کوئی نہ پڑھ کلام، کلمہ تیرا اکو نظری آئی۔ خوشیاں نال ویہویں صدی سد کے دیواں پیغام، پیر پیغمبراں آکھ سنائیا۔ دیکھو پُرکھ اکال بدلایا انتظام، نوبت اپنا نام وجائیا۔ بھگت سہیلے کر پروان، سچا اپنا راہ دکھائیا۔ آون جاون لکھ چوراسی مُکا کے کان، کرم کانڈ ڈیرہ ڈھاپیا۔ واسا

دیوے سچ مکان، جس گھر بہہ بہہ خوشی نال سو بھاپائیا۔ پچھلے مرے اگلے جئے جینودے کرے پروان، جنہاں وچوں گرگھ گرگھ نظری آئیا۔ ایہو کرپا کرے مہان، جس دی نشانی مات نہ کوئے دکھائیا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جینویاں جینودیاں مریاں مردیاں مدد کرے آن، مُردا خلعت کرن کوئی نہ پائیا۔

★ ۹ ماگھ ۲۰۲۰ پکرمی سروپ سنگھ دے گھر پنڈ الہڑ پنڈی ضلع گرداس پُر ★

خاک کہے سرب خلق خاک، انت خاکی خاک سمائیا۔ بن صاحب سنگر کوئی نہ سکے راکھ، رکھیا کرے نہ کوئی تھاؤں تھانیا۔ دو جہاناں نین کھول کے ویکھیا تاک، چاروں گنٹ دھیان لگائیا۔ انت نبھاوے نہ کوئی ساتھ، سنگی ساتھی پلو جان جھڈائیا۔ لکھ چوڑاسی ویکھے خالی ہاتھ، نیتز روون واہو داہیا۔ جنہاں صاحب سنگر کرپا دتی نام وتھ، وست امولک جھولی پائیا۔ سو گرگھ آوندے جانڈے جمدے مردے رہے ہس، غمی روپ نہ کوئے وٹائیا۔ تنہاں اپنے دوارے لئے سد، جنہاں اپنا رنگ رنگائیا۔ جنم مرن دی پار حد، گیڑا گیڑ نہ کوئی دکھائیا۔ دو جہاناں وچوں کر کے اڈ، گھر ساچا اک دکھائیا۔ لیکھے لا کے ماٹی ہڈ، چمڑی اپنی جھولی پائیا۔ خاک کہے میں آئی اوس دے ہتھ، جس ہتھاں نال دھرنی دتی وڈیائیا۔ روداس چمیرا سینو سچ گیا دس، ہن اکال نال رکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی خاک دی رکھے پت، جنہاں پر میثور ملیا بے پرواہیا۔ خاک کہے خاکی جگ، خالص نظر کوئے نہ آئیندا۔ گھر گھر کوڑی لگی اگ، ترکھا ترسانہ کوئی بھانیندا۔ مایا ممتا پی پی مد، جیو جگت جہان کوڑا ڈور ڈنک وجائیا۔ گھر مُرشد کوئی نہ لئے سد، پروہنا چاری سرشٹ سبائی جگت ہنڈھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جنہاں ہووے آپ و س، تنہاں اپنے و س کرائیندا۔ خاک کہے میں وست انملی، میری قیمت کسے نہ پائیا۔ میں پہلوں بنائی ساڈے تن ہتھ کٹی، نو دوارے دربار پھیر سہائیا۔ میٹوں پر بھ کولوں چھٹی مل گئی کھلی، جن بھگتاں ملاں چائیں چائیا۔ میں اڈاں نہ کدے ہوا بلیں، بلیاں وچ نہ کوئی رلائیا۔ میں اوس دے تول تلی، جس دا ترازو ویکھن کوئے نہ پائیا۔ لکھ

چوڑاسی مینوں بُھلی، بُھلی بھٹکی نوں ہر سنگت نظری آئی۔ جتھوں پریم پیار دی ملی اکو چلی، چرنامت دتا بے پرواہیا۔ میں بھاگاں بھری پھلی بُھلی، مہک بھگتاں نال رلائی۔ جس خاک سڑ کے منزل چڑھکے نانک دی پکائی گلی اوہ انملی، کئی وچوں نظری آئی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہروان مہر نظر میرے اُتے رکھائی۔

★ ۹ ماگھ ۲۰۲۰ بکرمی سانجھی رام دے گھر پنڈ الہڑ پنڈی ضلع گرداس پُر ★

خاک کہے پر بھ ہو دیاں، اکال میری بنت بنائی۔ پریم پریتی لال نال سنگھ پال، سچا ناتا دتا جڑائی۔ سنگھ سورن و سیا آن، گھر ساچے پھیرا پائی۔
 بال منجیت کر پروان، موہے دتی مان وڈیائی۔ جگدیش جھلا اک نشان، چووی جگ لیکھ مکائی۔ گردیاں ویکھ راج راجان، حکم رعیت رُپ سمجھائی۔
 پنجاں کر آپ پروان، ساچی گھاٹ لئی گھڑائی۔ جن بھگتاں دے کر دان، میری قیمت پر بھ نے پائی۔ نہاں ہیٹھ رکھایا مان، مُٹھی ڈھائی سو بھاپائی۔
 خون کر بلیدان، زرگن سرگن بھیٹ چڑھائی۔ سچ دوارا کھول ڈکان، سو دا اکو نام وکائی۔ لیکھا چکا دو جہان، ساچا مارگ اک رکھائی۔ گر اوتاراں پیر
 پیغمبراں پورے کر بیان، بھوکھت سب دی جھولی پائی۔ بیس یسا ہو پردھان، سچ پردھانگی آپ سمجھائی۔ لکھ چوڑاسی وچوں کر کے پچان، گرگھ گرگھ
 دے وڈیائی۔ انت لہنا چکائے آن، بے انت اپنا پھیرا پائی۔ سب دی چکھا دا بالن پاڑے ترکھان، بن ترکھان کھاڑا ہتھ نہ کوئی اٹھائی۔ کی ہو یا جے لالو
 ایہناں نالوں بال، لالا بُھل کدے نہ جانی۔ ایہہ اوسے دا ہان پروان، جو سنگی ساتھی اکتھے کیتے در آ کے درشن پائی۔ جنہاں دانانک بنیا مہمان، تہناں
 دا محبوب لیکھا رہیا مکائی۔ غریباں وچ غریب پچان، نیچاں وچوں نیچ کر پروان، دلہیزاں وچوں لنگھ آپ بھگوان، ریجھاں گرگھیاں پور کر آئی۔ جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کسے نظر نہ آوے لایاں نیجھاں، کاغذاں پٹراں اکھراں وچوں ہتھ کسے نہ آئی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی
 کرپا کر، نہ ہکنک زرا نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، مہروان ہو کے آپ پتیجا، چاچے بھتیجے سارے رہیا ترائی۔

★ ۹ ماگھ ۲۰۲۰ بکرمی پورن سنگھ کھڑک سنگھ دے گرہ پنڈ اہڑ پنڈی ضلع گرداس پُر ★

کھیل دیکھ پُرکھ سمرتھ، دو جہان لین انگڑائیا۔ گر اوتار رہے ہس، پیر پیغمبر خوشی منائیا۔ وشن برہما شو گاؤن جس، ساچا ڈھولا راگ الائیا۔ کروڑ تیسارہیا نٹھ، بجھے واہو داہیا۔ ترے گن مایا رووے نیر اگھ، ہنجنھواں ہار بنائیا۔ دیکھو میرا بل بندا بھٹھ، اکیاں چھڈ دتی وڈیائیا۔ در در گھر گھر سبنا رہی دس، اچی کوک کوک سنائیا۔ پُرکھ اکال اوہناں ہو یا وس، جنہاں سر شئی کہے مات شو دایا۔ انتر آتم دتار س، امرت بوند سوانت پیائیا۔ نچ نیر کھول اگھ، راتی نٹیاں درس دکھائیا۔ نام بھنڈارا کھول ہٹ، ساچا ونج رہیا کرائیا۔ کر پرکاش جوتی لٹ لٹ، نورو نور ڈگمگائیا۔ بیج سہنجنی کایا کھاٹ، گرہ بیٹھا ڈیرہ لائیا۔ جنم جنم دی میٹ واٹ، پاندھی اپنے نال ملایا۔ دُرمت میل پچھلی کاٹ، آگے اپنا رنگ رنگایا۔ میں نہانی کر کے گھات، چھری سپس جگدیش رکائیا۔ میٹوں دیوے نہ کوئی نجات، لیکھا پار نہ کوئی کرائیا۔ میں گر اوتاراں پیر پیغمبر ساریاں رہی آگھ، اچی ہو کے دے دے راگ الائیا۔ میرے نک سہاگ نہ کوئی بلاک، مینڈھی سپس نہ کوئی گندایا۔ نہ کوئی سجن رہیا ساک، سگلا سنگ نہ کوئی نبھایا۔ جگ چوکڑی جو بھاکھیا رہی بھاکھ، سو ہن پور کرائیا۔ میری کرنی ہندی دے سے ناس، ناشتہ سنگت رہی بنائیا۔ غریب نہانے اوچ نیچ اکٹھے کیتے اپنی رات، زین اکواک سہایا۔ زرگن سرگن دیکھ کھیل تماش، خالق اپنا ویس وٹایا۔ سچ پیالہ دے آب حیات، حضرت مستی اک چڑھایا۔ میں دیکھ کائنات، دہ دشانین شرمایا۔ میری پچھے نہ کوئی وات، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچا کھیل اک رچایا۔ ترے گن مایا رہی کوک، دو جہان رہی جنایا۔ میں نہانی دتا پھوگ، نام بھنکارا اکو لائیا۔ میرے دروہی چارے کوٹ، دہ دشادھیر نہ کوئی دھرایا۔ میری کلج کلج چوک، چلنی ہو کے رہی سنایا۔ جگ چوکڑی جو سٹا رہیا گھوگ، کلج اپنا پھیرا پائیا۔ نیچ اوچ بنا کے اپنے پوت، پتا اپنا ناواں رکھایا۔ لیکھا چکائے کایا پنج تت بھوت، بھوکھ دے تھواں تھانیا۔ میری جھولی پائی میری کر توت، کرتب اپنا دے جنایا۔ جگ چوکڑی میں ماردی رہی جھوٹھ، جوٹھ جھوٹھ جگا جگنتر کر پڑھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ ترے گن مایا مارے دہا، دھرت دھول ہلایا۔ میں دیکھ تھئی جل اسگاہ، تھل اپنا پنڈھ مکایا۔ میری پکڑے نہ کوئی بانہہ، پیر

پینمبر بیٹھے کھ بھوایا۔ سر دیوے نہ کوئی ٹھنڈی چھاں، گر اوتار اُنگی کوئے نہ لایا۔ شاستر سمرت وید پُران ہوئے خیران، خیرانی سب دے سرتے چھایا۔ نیز نیر ورو لے انجیل قرآن، کائنات بھرے بھلی سرب لوکایا۔ بہڑی دروہی خدائے میرا تئا ایمان، طوبی طوبی کر کے رہی سنایا۔ سنجگ تریتا دوا پر کلج میں بنی رہی جوان، جو بن اپنا اک دکھایا۔ سرشٹ سبائی شرع وچ کیتی شیطان، لاشریک کولوں منگ منگایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، صاحب سلطان ایکا حکم ورتایا۔ ترے گن مایا دسے حالت، ہلت پلت راکھا نظر کوئے نہ آیا۔ بالی بدھ بال انجانت، انجن نیز نین نہ کوئے مٹکایا۔ ساچی دسے نہ کوئے امانت، دستو ہتھ نہ کوئے رکھایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنی کھیل اپنے ہتھ رکھایا۔ اپنی کھیل کرے کرتار، ترے گن مایا دے ڈھایا۔ میرا کھیڑا بھٹھ ہویا بھٹھیال، بھانڈا نظر کوئے نہ آیا۔ پرگٹ ہو سری بھگوان، اپنی دیا کمایا۔ جگ چوکڑی جو گر اوتاراں دیندا رہیا دان، سو داتا دانی آپے ویکھ دکھایا۔ جس چار جگ دے وچھڑے جنم کرم دے رُٹھڑے جیو اکٹھے کیتے آن، اوچاں نیچاں ایکا رنگ رنگایا۔ کھتری براہمن شوڈر ویش کرے پروان، پر م پُرکھ پر بھ اپنا میل ملایا۔ سرتی شبد ملاوے کاہن، گھر گھننیا نظری آیا۔ سینا میل کرائے رام، شبدی گر بے پرواہیا۔ ساچا کلمہ دے کلام، کایا بُت سو بھاپایا۔ سو صاحب ویکھے آن، جس میری بنت بنایا۔ پرگٹ ہویا بن ترکان، تکھا کھاڑا ہتھ رکھایا۔ موچھے پائے سب دے آن، مُشکل ہوئی وچ لوکایا۔ جگ چوکڑی جس دے ڈھولے گان، گھر گمبھیر ناؤں سمجھایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیونہار وڈیایا۔ ترے گن مایا کہے میں بھلی پر بھ دے چوج، چوجی اپنا کھیل رچایا۔ جگ چوکڑی جس سدھ کیتے چھتی بھوج، بھوجن اپنے رنگ رنگایا۔ جگ چوکڑی جس دی کردے رہے کھوج، کھوجیاں ہتھ کسے نہ آیا۔ گر اوتار جس دی سوچدے رہے سوچ، سوچ سمجھ نہ کوئے وڈیایا۔ سو صاحب سنگر نرگن ہو کے گیا پہنچ، بل اپنا آپ پرگٹایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا کھیل رہیا دکھایا۔ کھیل دکھائے ترے گن اتیتا، طرح طرح سمجھایا۔ جس تپایا سب دا انگیٹھا، سو اگلا لیکھا رہیا سمجھایا۔ جس دا بھيو اوچا نیچا، گھٹ گھٹ ڈیرہ لایا۔ جس دا مارگ سدا سیدھا، گھر ساچا اک درسایا۔ جس دا آد جگاد کھادھا پیتا، نت نوت رہیا ورتایا۔ سو صاحب کھیل کرے اندیٹھا، اندیٹھی کار

کمائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی رہیا کرائیا۔ ترے گن کہے کرنی کرتا، کرتا پُرکھ وڈی وڈیائیا۔ جن بھگتاں دیوے اک آہار، ساچا بھوجن نام وڈیائیا۔ سیوا کر سچ نرنکار، ساچی بھٹھی دے تپائیا۔ ویکھے وگسے ویکھنہار، دوجا نظر کوئے نہ آئیا۔ وشنوں ویکھے ہوئے خیران، نیتز نین نین کھلائیا۔ کوٹن وست پر بھ وچ دیوے ڈار، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیوے مان وڈیائیا۔ وشنوں کہے بھنڈارا کیہڑا، کی کی جنائیا۔ برہما کہے ویہڑا کیہڑا، جس گرہ ملی وڈیائیا۔ شکر کہے اوہ سیوک کیہڑا، جس سچی سیو لگائیا۔ ترے گن مایا کہے جس میرا ڈھاہیا ڈیرہ، مٹی خاک ملائیا۔ اوہ صاحب سنگر شیرا، شہنشاہ اپنا ناؤں پر گٹائیا۔ غریب نمائیاں اُتے کر کے مہراں، تہناں میلا سبج سبھائیا۔ سو سوہنا لگے کھیڑا، جس کھیڑے اپنی سیو کمائیا۔ سو بھاگاں بھریا ویہڑا، جس گھر منگلا چار راگ الائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی رہیا کمائیا۔ وشنوں ویکھیا مار دھیان، چار گنٹ اکھ کھلائیا۔ خوشی ہو یا ویکھ پکا پکوان، برہے رہیا جنائیا۔ اٹھ برہے کر پچان، نرگن اپنی دھار چلائیا۔ برہما کہے میں ویکھی ردھی دال، جس وچ دلدری اپنا دلدر رہے سٹائیا۔ شکر سُن لے نال کان، برہما رہیا سمجھائیا۔ شکر کہے میں اہناں بنا اچ مہمان، جو سچ بھنڈارا رہے دکھائیا۔ برہما کہے میں وی چلاں نال، ہولی ہولی پندھ مکائیا۔ وشنوں کہے میدوں لو اٹھال، باشک سیجا موہے نہ کوئے بھائیا۔ جس گھر وسے سری بھگوان، اُس گھر جائے چائیں چائیا۔ دُھر دی سنی آئی آواز، دُھن اکو اک سمجھائیا۔ وشن برہما شو تے ویکھو تہناں نمائیاں بنیا اک کاج، کرنی کرتا آپ کمائیا۔ پر م پُرکھ دا سوہنا ویکھو سماج، جس دی سمگری اپنے وچ پر گٹائیا۔ جس دے بیڑے اُتے تئیں چڑھو جہاز، سو کھیوٹ کھیٹا اکو اک اکھوائیا۔ اگلا پچھلا ویکھو کھلداراز، رازق رحیم آپ کھلائیا۔ غریب نمانا ہووے نہ کسے مُہتاج، سہمت اپنے نال رکھائیا۔ سبج چلے ست رواج، ست ستوادی آپ رکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیوے مان وڈیائیا۔ وشنوں کہے میں ویکھی دال ردھی، ردھ سدھ کول بیٹھی سیو کمائیا۔ برہما کہے پر بھ دی اچرج ودھی، شاستر سمرت وید پُران سمجھ کسے نہ آئیا۔ شکر کہے اوہدی کھیل بڑی سدھی، سدھی طرح رہیا سمجھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ شکر کہے ویکھو کھیل تماشا، میں سچ سچ جنائیا۔ جس گھر خوشیاں نال گجھا آئا، پانی پریم پیار ملائیا۔ سوہنی کنالی سوہوے بائا، پُرکھ ابناسی دے وڈیائیا۔

وِشَنوُں ہسّ کے کہے میں پورا کراں گھاٹا، اگے واسطے نیڑے ہو کے سیو کمانیا۔ بچھلا پورا کراں کھاتہ، لیکھا ہتھو ہتھ مکیا۔ برہما کہے میتوں سوہنا لگے احاطہ، جس گھر ہتیرا نظر کوئے نہ آئیا۔ جگ چوکڑی میں گر اوتاراں پیر پیغمبراں دیاں سُندا رہیا باتاں، جو قلم شاہی نال کاغذاں اُتے لکھائیا۔ کلجگ انتم سری بھگوان ویکھیا ساکھیاتا، سچ مچ اوہی نظری آئیا۔ جس دی ذات نہ کوئی پاتا، دین مذہب نہ کوئے دکھائیا۔ جن بھگتاں دیوے کھلیاں داتاں، نام بھنڈارا اک ورتائیا۔ لوکی دیکھن اندھیریاں راتاں، گرگھ خوشیاں چند چکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا راہ چلائییا۔ دال کہے میرا ویکھو دانہ، دانشمندی اک سمجھائییا۔ جس رچیا کھیل دو جہاناں، سو دوہرا کڑچھا رہیا پھرائیا۔ جس پانی نال ملا کے میتوں دتا مانا، سر میرے ہتھ لکائییا۔ ہلدی لون مرچ کر پروانا، فرمانا اپنا اک سنائییا۔ غریب نمائیاں وچوں اتم نکلیا اکو کھانا، جس نوں کھا کھا وشن برہما شو خوشی منائییا۔ چھتئی بھو جن ملے نہ کوئی کھانا، جس بھگوان بھوگ نہ لگائییا۔ سو ردھا پکا پکا ردھا سدھا ہو یا پروانا، دوسر اگے نہ کسے لکائییا۔ نہ کوئی مسلہ پڑھے انجیل قرآنا، نہ کوئی اوٹ رکھے وید پُرانا، نہ کوئی گرو گرتھ دئے پروانہ، بن پروانگیوں اپنے لیکھے لائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ سمگری اکو اک ورتائییا۔ گر اوتار اکٹھے ہو کے آوندے نے۔ پیر پیغمبر نال ملاؤندے نے۔ دوئے جوڑ عرض مناؤندے نے۔ پلو پا واسطہ پاؤندے نے۔ چاروں کنت نین اٹھاؤندے نے۔ سچ دھیان اک لگاؤندے نے۔ ویکھ پکوان خوشی مناؤندے نے۔ جس دی سیوا کرے بھگوان، تس دی صفت سرب صالا ہندے نے۔ انتم اٹھیں ویکھیا آن، بچھلا لکھیا لیکھ ورقہ اٹھاؤندے نے۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دے فرمانا، در تیرے منگ منگاؤندے نے۔ دے ور کرتار، تیرے اگے اک عرضییا۔ ویکھ کے آئے تیرا بھنڈار، جس وچ توں ہی نظری آئیا۔ سری بھگوان بول کہا لکار، اکو وار سنائییا۔ ایہہ میرے بھگتاں دا وبار، میں سیوک نظری آئیا۔ میتوں آد جگاد جگ چوکڑی جوت اکالن سب نے کہا نار، کھلڑے کیس رہی دکھائییا۔ میں ہتھاں نال سیوا کراں بن سیوادار، بھانڈے برتن مانج دکھائییا۔ میرے کھان ورلے گرگھ سچے سردار، جنہاں دیواں مان وڈیائییا۔ جے میتوں جھیور نائی کہو میں خوشیاں نال بنا کے گل وچ پاواں ہار، دیواں دو جہان وڈیائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہروان مہر نظر اٹھائییا۔ گر اوتار سپس

نو اوندے نے۔ ڈھیہ ڈھیہ کے بھل بخشاوندے نے۔ دوئے جوڑ واسطہ پاوندے نے۔ دھن بھاگ پر بھ جو تیری کرپا نال در تیرے آوندے نے۔
 جگ چوکڑی جو دتے وسار، جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی کرنی تیرے کولوں منگ منگاوندے نے۔ سری بھگوان
 اک الاوند اے۔ بھیو ابھیدا آپ گھلاوند اے۔ اُجل اپنا راہ چلاوند اے۔ لیہنز فیہنز وقت مُکاوند اے۔ بھگھ بھوج ڈیرہ ڈھاہندا اے۔ دُھر دا
 ارداسا اکو سودھ، شُدھ سب نوں آپ کراوند اے۔ وشنوں ویکھ اپنا رزق روز، روزی تیرے ہتھ پھڑاوند اے۔ جو میرے درشن نوں رہے لوچ،
 تہناں دوارے تہانوں خاک رلاوند اے۔ ایہہ اوہ دوارا سچا کوٹ، جو سچکھنڈ نظر کسے نہ آوند اے۔ شبد اگمی وجے چوٹ، پُرکھ اکال آپ لگاوند
 اے۔ ایختے بھنڈارا پکا بہت، آدجگاد نہ کوئے مُکاوند اے۔ ایہہ سنجگ چلے راؤنس، رُسیاں پھیر نال ملاوند اے۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی
 کرپا کر، ساچی سکھیا اک درڑاوند اے۔ ساچی سکھیا اک درڑائی اے۔ پر بھ ایکا دھار سمجھائی اے۔ وشن برہما شو اگھ گھلائی اے۔ گر اوتار خوشی منائی
 اے۔ پیر پیغمبر رہے جس گائی اے۔ پر بھ دس اوہ ویلا کیہڑا، جس ویلے بہہ کے تیرا بھوجن کھائی اے۔ سری بھگوان کہے جتھے میرے بھگتاں ڈیرہ،
 تس تھان ملے وڈیائی اے۔ اوتھے جا کے بہہ کے منگو پر بھ دیونہار بھتھیرا، دیندیاں توٹ رہے نہ رائی اے۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
 تھم اکو اک سمجھائی اے۔ سُن کے سنگت بن گئی پنگت، بہہ بہہ رہے کھائی۔ نالے ویکھن ہر دی سنگت، خوشیاں راگ الایا۔ سُن گیان بودھ اگادھے
 کولوں پنڈت، جو دُھر دی کرے پڑھائی۔ جس کھیل رچایا جیرج انڈج، اُتبیج سیتج دے وڈیائی۔ اِنج اُس دواریوں آئے منگت، گھر بیٹھے ڈیرہ لائی۔
 جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا سچا ور، ساچی دست دے ورتائی۔ صاحب سنگر ویکھ خوشی مناؤن گے۔ گر اوتار و پیر پیغمبر، میرے
 بھگت آپ ورتاؤن گے۔ گردھارا بختیش ہتھ کڑچھے آپ اٹھاؤن گے۔ پال متانال رلاؤن گے۔ کاشی ہٹا اک چلاؤن گے۔ اندر بھنڈر جس در توں
 کھاں گے۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ بھنڈارا اک ورتاؤن گے۔ گر اوتار کہن اسیں کھاواں گے۔ خوشیاں نال گیت
 الاواں گے۔ ساچی ریت اپنی جھولی پاواں گے۔ جس گھر وسن اوچ نیچ، اُس در بہہ کے سپس نوواں گے۔ ساڈا پچھلا لیکھا مکیا پورا کیتا ٹھیک، ٹھیکر کوڑا

بھنّ وکھاواں گے۔ جگ چوکڑی پچھوں آئی اوہ تاریخ، جس تاریخ دا سُنیا حال سُناواں گے۔ در سواہی بن کے منگیئے بھیکھ، بھجھیا اپنی جھولی پاواں گے۔ ایہتھے اوتھے رہیں اتیت، پر بھو تیرا جس گاواں گے۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا دینا اک ور، گھر تیرا منگن آواں گے۔ تیرے بھگت سب کچھ ورتاؤن گے۔ پھڑ باہوں میٹوں نال رلاؤن گے۔ کھکے اندر چاروں کُنٹ بھواؤن گے۔ بے کوئی لہے جا کے کسے مندر، مندر وڈ کے پھیر پچھتاؤن گے۔ بے کوئی دیکھے آ کے اندر، نرگن نور ظہور رُشاؤن گے۔ میرا اکو گھر منگل، جس گھر بھگت نظری آؤن گے۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی دست سب دی جھولی پاؤن گے۔ میٹوں گرگھیاں نال رلاؤنا اے۔ ساچی سیوا وچ لگاؤنا اے۔ کلا رلا جگت بناؤنا اے۔ جس دے اندر سوہنا بنگلا، محل اٹل اک سُہاؤنا اے۔ جس دے چاروں کُنٹ پنج تت جنگلا، دُروں نظر کسے نہ آؤنا اے۔ کی ہو یا بے سدا مے چے تندلا، بن تندل چیاں پار کراؤنا اے۔ چڑھا کے دُھر دی اپنی منزلا، جس منزل اپنا ڈیرہ لاؤنا اے۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ پکوان گر اوتاراں پیر پیغمبراں جن بھگتاں نال مل کے، آپ کھواؤنا اے۔ وشنوں کہے ایہتھے کی کچھ کھاواں گے۔ برہما کہے کھا کھا تھکیئے، تھک تھک کے انت پچھتاواں گے۔ شکر کہے بے انت بے انت کہہ کے شکر مناواں گے۔ گر اوتار کہن دو جہان تچ کے، گھر ساچے خوشی مناواں گے۔ پیر پیغمبر کہن درشن کریئے رنج کے، جس درشن ڈٹھیاں اپنا آپ مٹاواں گے۔ ناک نرگن کہے نہیں ہر سنگت وچ سچ کے، بھوجن گرگھیاں رل کے کھاواں گے۔ گوہند کہے جیکارا بولینے گج کے، پُرکھ اکال شکر مناواں گے۔ جس نوں پچھے آئے چھڈ کے، اوس دا درشن لوکمتا پاواں گے۔ انج ایہتھوں جاییئے رنج کے، نو سو پُرانوے چوکڑی جگ پھر کھان کدی نہ آواں گے۔ جن بھگتاں نال جاییئے ہس کے، ہس ہس اپنی خوشی مناواں گے۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی دست اپنی جھولی پاواں گے۔ وشنوں کہے کی ورتار ورتائے گا۔ برہما کہے بھکھے ننگیاں بھنڈار بھرائے گا۔ شکر کہے داتار اپنی دیا کمائے گا۔ گر اوتار کہے ساڈا لیکھا مول چکائے گا۔ پیر پیغمبر کہے ساڈی نیاج نہ کوئی چڑھائے گا۔ بھگت بھگوان مل کے ردھا پکا، بہہ کے اکٹھا کھائے گا۔ آد جگاد جگ چوکڑی دا پنجن کر کے سچا، ساچی اپنی دھار رکھائے گا۔ گر اوتاراں پیر پیغمبراں کولوں جو دھاگا رہ گیا کچا، انتم اپنی گنڈھ

دوائے گا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی کرنی آپ کماویگا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کرن وچار، متا متے نال پکائیا۔ اسیں کہندے رہے نر نرنکار، نرگن نور خدائیا۔ جوتی دیک جلوہ تلیا نہ پُرکھ نہ نار، رُپ انُپ سمجھائیا۔ کر ویس بھیو کھولیا کرتار، کرتا اپنا پردہ لاہیا۔ نظری آیا نرگن دھار، سرگن سو بھاپائیا۔ سرگن رُپ بت آکار، تتو آپ پرگٹائیا۔ پریتی اندر دس پیار، پریمی پریمکا رُپ وٹائیا۔ جن بھگتاں میلے ہو خوار، خواری اپنی جھولی پائیا۔ جوت اکالن بن کے نار، کھلڑے کیس پھرے واہو داہیا۔ جے کوئی جو بن دیکھے ٹیاری، بڈھی بالی نظر کسے نہ آئیا۔ جے صفت کروتے پروردگار، سلاہاں وچ پار برہم اکھوائیا۔ ملاح وچ بیڑا کرے پار، پھڑ کے اپنے کندھ اٹھائیا۔ کرپا کرے تے بھکھیاں دے دکھال، کھلی وست ورتائیا۔ آگے کسے دی کوئی نہ چلے چال، مجلس وچ بہہ کے گر اوتار، پیر پیغمبر اپنا تھم نہ کوئی ورتائیا۔ سارے گرگھ ہون خوشحال، خوشیاں جھولی آپ بھرائیا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان بن پریتال، پالنا کرے تھاؤں تھانیاں۔ بھوجن کھادیاں آگے ہووے نہ کسے زوال، دیوے انت نہ کوئی سزائیا۔ سب دا پورا ہو یا حل سوال، ہلت پلت وچوں دو جہان پار کرائیا۔ دھن وڈیائی ردھے پکے پکوان دال روٹی چھتی بھوجن پدارتھ، آگے سوارتھ اپنے لیکھے لائیا۔ گرگھاں جنم نہ جائے آکارتھ، جو جو کھا کھا شکر منائیا۔ ہر سنگت تیرا کو سچا پرمارتھ، جو اپنے نال نبھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نام کسوٹی نال لا کے بنائے پارس، قیمت کرتا آپ چکائیا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان مہر کرے مہروان بن سفارش، سب دی کیتی پچھلی بیٹی اگلی ریتی جھولی پائیا۔

جس ویلے لنگر ورتاؤن گے۔ اگلی اگلی اگلی خوشی مناؤن گے۔ سکھی سکھی وچ رل کے سکھی رُپ سماؤن گے۔ پورب لیکھ دی لکھی تقدیر مٹاؤن گے۔ گرگھ دیکھ منی رکھی، رکھی رکھی سدھے سیس نواؤن گے۔ جنم مرن وچ کوئی نہ ہووے دکھی، دکھی دکھ دلدر ڈیرہ ڈھاؤن گے۔ پر بھ چرن سچھنڈ ہمارے وسن سکھی، سکھی سکھی جو سنگر درشن پاؤن گے۔ اُجل ہووے مات سکھی، سکھی سکھی جو سوہنگ ڈھولا گاؤن گے۔ جن بھگتاں کہی رمز گجھی، گجھی گجھی اپنی رمز لگاؤن گے۔ جنہاں بات اگم دی سُجھی، سو اپنی سوچ سمجھ گواؤن گے۔ تریلوکی اندر دال ر جھی اک پر بھو دی کھی، جس دا

بھیو دو جہان نہ پاؤن گے۔ کوئی سمجھ نہ سکے من مت بدھی، گیان دھیان سرب شراؤن گے۔ ہر سنگت تیری وڈیائی اُچی، اُچے مزار بہہ بہہ ہر گن گاؤن گے۔ تیری آتم پر ماتم کیتی سُچی، سچ سچ سنجم وچ سماؤن گے۔ پُرکھ اکال بھاگ لگائے گوہند نال پُتیں، پتا پوت اک گھر بہہ کے در ساچا سچ سہاؤن گے۔ ایہہ کیہڑا میں کون لکی، اوہلا پردہ سرب مٹاؤن گے۔ جنہاں دی سری بھگوان کٹن آیا بُتی، سو جمان گُرکھ آگوں خیر خریعت پر بھ دی جھولی پاؤن گے۔ سب نوں اندر وڑ کے ویکھیا گٹھیں، لُگ کے کھ نہ کوئی چھپاؤن گے۔ وشن برہما شوگر اوتار پیر پیغمبر کہن اچ کھا جائیے پوری لُچی، جس دے کولوں کڑاہ پر ساد سارے سیس نو اؤن گے۔ اس دی قلم منی سنگھ چلائی بڑھیں، سو بوہے لنگھ کے ویکھ خوشی مناؤن گے۔ جس کلا جگائی سٹی، تس دے سٹ بن کے اپنی جھولی ڈاہن گے۔ آگے بھکھا کسے دارہن نہ دیوے کاغذ قلم شاہی بُتی، بُتخانے سارے نیز نین نیر وہاؤن گے۔ جن بھگتاں دوارے بہہ کے پریم پیار چوری سب نے کٹی، پریم رس اپنا وچ رلاؤن گے۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، نہہکنک نرائن نر، لیکھے لا مندھو کڑی رُکھی، سندھو کڑی ساچی سرب بھراؤن گے۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نہہکنک نرائن نر، جوت اکال بن کے آئی پھمے کٹی، بھیکھ پکھنڈ اپنے وچ چھپایا۔ جگت پلان کسے کولوں نہ گئی لٹی، لٹ لٹ ویکھے جگت لوکایا۔ جن بھگتاں نال ملا کے اپنی رُچی، رچنا ساچی رہی وکھایا۔ بھگت دوارے آ کے گل اکو بچھی، جو صاحب سوامی رہیا سمجھایا۔ گُرکھو تھادی واٹ پچھلی ساری سکی، آگے سنگر دے صفایا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان سارے گاؤ اُچی، جو نیچوں اؤچ رہیا بنایا۔

★ ۱۰ ماگھ ۲۰۲۰ بکرمی سنت سنگھ دے گھر پنڈ بابو پُر ضلع گرداس پُر ★

دو جہان خوشی چڑھی گج، غرض سب دی پور کرائیندا۔ جگ چوکڑی میٹ حد، حد اکو اک سمجھائیندا۔ گُر اوتار پیر پیغمبر اپنا نام سنا سد، سدا اپنا نام سنا سنا۔ ساچے جُجرے کراچ، حضرت اکو نور درسا ئیندا۔ گیت گوہند گاؤن چھند، سوہلا سچ سچ درڑائیندا۔ گرہ مندر اندر آوے سکھ انند، سکھ ساگر

رُپ وٹائیندا۔ سب دا لیکھے لگے پندھ، ہر کرتا قیمت پائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچارنگ آپ چڑھائیندا۔ دو جہان رہے گج، غزل اکو نام سٹائیا۔ رُو سس رہے بھج، بن پاندھی پندھ مُکائیا۔ وشن برہما شو اک دُوبے نوں رہے سد، سنہیہڑا سچ گھلائیا۔ چلو چل کے ویکھئے اچ، اجازت دیوے بے پرواہیا۔ جس دی جگ چوکڑی کسے نہ لہجی حد، کنارہ نظر کوئی نہ آئیا۔ سو صاحب سوامی ہر سنگت اندر بیٹھا سچ، سجن بن کے ڈیرہ لائیا۔ سب دے پڑدے رہیا گج، سر اپنا ہتھ لکائیا۔ حال مُرید ہو کے آئیے دس، مُرشد ملے بے پرواہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا لیکھا رہیا لکھائیا۔ نرگن سرگن نعرہ گج، سچھنڈ نو اسی آپ سٹائیندا۔ لما اچا دسے نہ کوئی گد، گہر گمبھیر سو بھا پائیندا۔ سچ دوارا آپے لنگھ، سچ سہنجنی سو بھا پائیندا۔ کوٹن کوٹ جگ مُکا اپنا پندھ، منزل اپنی آپ سٹائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی آپ کمائیندا۔ گر اوتار جیکار سٹاون گج، گداگر رُپ وٹائیا۔ تیرے نام دا اگما ند، نت نوت رہے وجائیا۔ لکھ چوڑا سی جیو جنت سادھ سنت دتی مدھ، رس تیرا نام بھرائیا۔ نرگن نرور کیوں بیٹھا ہو اڈ، اک اکلار رُپ وٹائیا۔ جگ چوکڑی سب دا ساتھ جاو چھڈ، سگلا سنگ نہ کوئی نبھائیا۔ کایا ماٹی خاک رووے ہڈ، نارٹی نور نہ کوئی رُشٹائیا۔ اٹھ ویکھ اپنی جد، وشنوں بیٹھا دھیان لگائیا۔ نور نورانے چمکن چند، جہان آیا لکھ بھوائیا۔ تیرے پریم مانن انند، انند اکو نظری آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دے مان وڈائیا۔ گج جیکارا پیر پیغمبر، سچ سچ رہے جنائیا۔ پروردگار رچیا اک سو مبر، نرگن سرگن میل ملائیا۔ چلو ویکھئے چل اڈ مبر، کی کی رچن رچائیا۔ سرب کلاں ہر بن بھر تمبر، بھر پور رہیا سرب ٹھائینا۔ نہ کوئی مسجد گردوارا مندر، شو دوالا مٹھ نہ کوئی دکھائیا۔ جن بھگتاں میل ملا کے اندرے اندر، گھر باقی جوت کرے رُشٹائیا۔ من واسنا بن کے بندر، چرن کول رہیا چت لائیا۔ جس روداسے ڈھوئے ڈھور ڈنگر، تس لیکھا قلم شاہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی رہیا دکھائیا۔ گر اوتار گج گج بول، انبولت راگ سٹائیا۔ تیرا اگما دھر دا ڈھول، جگ چوکڑی نت نوت وجائیا۔ سنجگ تریتا دواپر کلجگ دوارا کھول، خالق خلق دتی سمجھائیا۔ لکھ چوڑا سی تول اپنے تول، نام کنڈا اک دکھائیا۔ گرگھ ورلے رکھے کول، بھگت بھگوان دیا کمائیا۔ مایا متاپا کے پردہ اوہل، بھرم بھلیکھا جگت لوکائیا۔ ایہہ تیرا اگنی چوبیل، چال نرالی سمجھ کسے نہ آئیا۔ جوتی جوت

سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر کرنی کار کمائی۔ بھگت کہے بھگوان گج کی کہنا، میں کہن کچھ نہ پائی۔ اکو منگاں درشن نیناں، دوجی آس نہ کوئی تکائی۔ سدا سد تیرے چرن بہنا، ملے مان وڈیائی۔ ناتا تھے مات پت بھائی بھینا، ساک سینا اکو نظری آئی۔ تن بھوشن بستر پہنا تیرے نام گھنہ، نام اولا رنگ رنگائی۔ محل اٹل اُچ منار رہنا، ساڈھے تن ہتھ سو بھاپائی۔ سنگر چرن دھر دا برج کدے نہ ڈھننا، چار دیوار نہ کوئی گرائی۔ سورج چند رَس دوئے شرماتا، اگھ سکے نہ کوئی گھلایا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا ساچا ور، تھہ بن دیونہارا نظر کوئے نہ آئی۔ سنت کہے جن گج کی اکھاں، آکھن وچ کچھ نہ آئی۔ اکو بنا تیرا سا تھا، سگلا سنگ بنایا۔ تُوں صاحب سلطان پُرکھ سمراتھا، پر بھ تیرے ہتھ وڈیائی۔ ہوں بال انجانا ناتھ انا تھاں، دینن رُوپ وٹائی۔ کر کرپا ساڈا پور کر اگھا، گھاٹی اپنی دے چڑھائی۔ پچھے رہ جائے پچھلی واٹا، اگے تیرے چرن ملے سرنایا۔ تیرے نور وچوں اُچی تیری ذاتا، انت تیرے وچ سمائی۔ کایا مائی تیرا کاسہ، جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، موہے اپنا رنگ دکھائی۔ گرگھ کہے گج کی بولاں، سوچ سمجھ کچھ نہ آئی۔ میں اکو جانا تیرا ڈھولا، تُوں میرا سچا ماہیا۔ زرگن ہو کے بن وچولا، سرگن اپنا میل ملائی۔ دے وڈیائی اُپر دھولا، دھرنی دھرت خوشی منائی۔ کیوں رکھ کے بیٹھا اولہا، پردہ اپنا دے چکائی۔ تیری پریتی گھول گھولا، دوجی سیو نہ کوئی رکھائی۔ لگھ چوڑا سی نال مار رولا، جن بھگتاں اپنی دیا کمائی۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا اپنا ور، ور داتے تیری وڈیائی۔ گرگھ کہے کی گز پکارا، رسنا جہوا کہن کچھ نہ پائی۔ اکو میننتی دوئے جوڑ کراں نمسکارا، نیوں نیوں اپنا سیس نوئی۔ تُوں صاحب سنگر سرجنہارا، سچ سوامی نظری آئی۔ سچھنڈ نواسی ایکنکارا، اکل کل تیری وڈیائی۔ کاغذ قلم نہ لکھنہارا، شاہی بل نہ کوئی جنایا۔ آد جگاد تیرا انت نہ پاراوارا، بے انت تیری بے پرواہیا۔ اکو منگاں سچ دوارا، گھر ساچے الکھ جگایا۔ سچ پریتی دے ادھارا، دوجی اوٹ نہ کوئی رکھائی۔ تیجے نین کھول کواڑا، چوتھے پد میل ملائی۔ پنچم دے سچ نظارہ، نظریہ اپنا لئے بدلایا۔ چھیویں گھر ہو اُجیارا، ستویں ست ستوادی ست سرُوپ دکھائی۔ اٹھویں اٹھاں تتاں کر کنارہ، مہر نظر نین اٹھائی۔ نوویں نو در کوڑی کریا نہ کوئی پسارا، پُشت میرے ہتھ رکھائی۔ دسویں در تیرا نور ہوئے اُجیارا، جوتی جوت جوت رُشائی۔ امرت جام دے ٹھنڈا ٹھارا، اگن ت ت ت بُجھائی۔ سچ سُنجنی سو بھاپا گرور گر دھارا،

گھر گمبھیر اپنا ڈیرہ لایا۔ تیرے نال مل کے پھر گاواں تیرا جیکارا، بن تیرے نعرے کم کسے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گھر مندر دے دسایا۔ گج جیکارا بولاں انتر آتم، ست دُھن آواز اٹھایا۔ تیرا روپ نظری آئے سچ پر ماتم، پر م پُرکھ تیری صفت صلاحیا۔ تیرا جلوہ تگاں نوری باطن، نرگن زرویر تیری وڈیایا۔ لکھ چوڑاسی جیو جنت رسنا جہوا تیرا نام آکھن، انتر میل نہ کوئے ملایا۔ دھن وڈیائی توں بنیوں سنگی ساکھن، ناری کنت کھیل کھلایا۔ گرگھ گرگھ ہر جن ہر بھگت اکٹھے ہو کے تیتوں آئے آکھن، اکو اپنی آواز سنایا۔ کلجک مٹی اندھیری راتن، سسجک سچ چند چکایا۔ سرب جیاں دے پچے پت ماتن، پتا پُرکھ تیری سرناپا۔ دُھر دی دے اگئی داتن، دست امولک جھولی پاپا۔ میلے چیتھڑ سب دے پاٹن، پریم پٹولا دے صاحب گوسائیں۔ تیرے پیار دی ملے کھاٹن، بستر سچ لیف تلیا۔ مر مر جنم جنم پھیر نہ اوڈھئے کفن، کفنی نظر کوئے نہ آئیا۔ تڈھ ملیاں کوئی نہ رہے پاپن، پت پت پت دے دکھایا۔ تیرا جینے اکو جاپن، جپت جپت سکھ پاپا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا سچا ور، دیونہار بے پرواہیا۔ تیرا نام جیکارا لایا گج، جل دھار دھیان لگایا۔ نہکرمی ہو کے آئیوں بھج، پاربرہم بے پرواہیا۔ تندوے تند دتا کٹ، تکھی دھار دکھایا۔ انتم لچیا لئی رکھ، مہر نظر اٹھایا۔ ساڈا دے دے پچھلا حق، جن بھگت منگ منگایا۔ جگ چوڑی تیرے ول رہے تک، نیز لوچن نین اٹھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہروان ہو سہایا۔ بھگت کہن پر بھ انتر جامی، انتر جامت تیری سرناپا۔ چار کنت جگت ہوئے تیری بدنامی، بدلہ چکے نہ کوئی جگت لوکایا۔ تیرے پاپے جیو جنت ہوئے حرامی، چار کنت رہے گر لایا۔ دھرم رائے دی چکے نہ کوئے غلامی، شرع زنجیر نہ کوئے کٹایا۔ گر اوتار دس دس گئے تیری بانی، بان نرالا تیر چلایا۔ پیر پیغمبر پیغام دیندے رہے شاہ سلطانی، شہنشاہ تیرا نام وڈیایا۔ کلجک انتم کسے نظر نہ آئے تیری نشانی، نشانے سارے گئے بھلایا۔ بن بھگتاں تیری کرے نہ کوئے مہمانی، گھر سد نہ کوئے لیایا۔ اٹھ سُن اہناں کہانی، جو بتی رہے جنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر سب دے ہتھ لکایا۔ بتی کہانی سُن پر بھ ٹھا کر میرے، ہر جن کوک کوک جنایا۔ چاروں کنت جگت اندھیرے، بھجے پھرن واہو داہیا۔ سرشٹ سبائی دیکھی اُلٹے گیڑے، کوہلو چکی چک بھور بھلایا۔ لکھ چوڑاسی ڈھٹھے کھڑے، کایا مندر سو بھا کوئے نہ پاپا۔ تیرے نام دے پئے

جھکڑے جھیرے، جھنجھٹ سکے نہ کوئے مٹائیا۔ ذات پات دین مذہب لا لا ڈیرے، ڈنکا اپنا رہے وجائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر تیرے حکمے اندر چھیڑاں گئے چھیڑے، چھیڑ بیٹھے پلو پھڈائیا۔ تڈھ بن لیکھا کون نیڑے، ساچا عدل نہ کوئے کمائیا۔ کر کرپا صاحب سنگر میرے، ہر جن سچ سچ درڑائیا۔ دُور دُراڈا آئیوں نیڑے، زرگن زرگن پندھ مکائیا۔ چار ورن اٹھاراں برن تیرے نعرے لاؤندے رہے ہتھیرے، پڑھ بھاشن مات سنائیا۔ ٹوں سُن دار ہوں کر کے وڈے جیرے، کروٹ اپنی نہ کوئے بدلایا۔ اتم آئیوں جن بھگتاں ویڑے، گھر ساچے پھیرا پائیا۔ گرگھ اچی کوک گج کے کہن اسیں تیرے، دوجا سائیں نہ کوئے رکھائیا۔ آگے کریں نہ ہیرے پھیرے، پچھلی عادت لئیں بدلایا۔ جو چڑھ گئے تیرے بیڑے، منجھدھار نہ کوئے رُڑھائیا۔ آس رکھ کے سنگھ شیرے، شیر روپ گئے وٹائیا۔ سب دے انتر چاؤ گھنیرے، مندر ویکھ خوشی دکھائیا۔ اٹھ ویکھ کیہڑے کیہڑے، جو تیرا دھیان لگایا۔ سنجگ تریتا دواپر کلجگ جو حکمے اندر نکھیرے، تنہاں پریم پریتی میل ملائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی دے مان وڈیائیا۔ گج جیکارا لایا ناؤں، زرنگار تیرا جس گائیا۔ نمائیاں دینا سچا تھاؤں، چرن ملے سرنائیا۔ نیوں نیوں سارے لاگن پاؤں، مستک ٹکا دھوڑی خاک رمائیا۔ لکھ چوڑا سی رُڑھدے پڑے باہوں، ڈبڈے ڈبڈے لئے ترائیا۔ پُرکھ اکال بن کے سر رکھ ٹھنڈی چھاؤں، مہر نظر اک ٹکائیا۔ ٹوں آد جگادی سب دا پتا ماؤں، بالک نیتز نین رو رو نیر وہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد ساڈا سگلا سنگ نبھائیا۔ رل مل جیکارا گج کے لایا، خوشیاں گیت الایا۔ اٹھ کے بھجی ترے گن مایا، اپنا کھ بھوائیا۔ پنچ تت واسطہ پایا، دوئے جوڑ پیا سرنائیا۔ بہڑی میں بھلا اوہ ٹھا کر آیا، جس سب دی بنت بنائیا۔ آد جگاد جگ چوڑی جس کھیل رچایا، زرگن سرگن دھار بنائیا۔ گر اوتار جس پرگٹایا، پیر پیغمبر دئے وڈیائیا۔ لکھ چوڑا سی جس نے رچن رچایا، گھٹ گھٹ رہیا سہائیا۔ مندر مسجد شودوالا مٹھ جس وسایا، سو ویکھنہارا تھاؤں تھانیا۔ جس دا سولہا ہر سنگت مل کے گایا، خوشیاں نام صلاحیا۔ گج گج کے گرج لگایا، گھر گمبھیر دیوے وڈیائیا۔ جنم جنم دی مرض مٹایا، منزل مکے پندھ پرانیا۔ اپنا فرض توڑ دئے نبھایا، فضل کرے بے پروا ہیا۔ اچرج کھیل اک رچایا، اچرج اپنا روپ وٹائیا۔ سچ نام سچ جیکار سچ سولہا سچ گرگھ جس مکھ گج کے لایا، سو مکھ مفت سنگر اپنی جھولی پائیا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان مارگ پنتھ اک سچایا،

جس دی شاستر سمرت وید پُران گیتا گیان انجیل قرآن گرو گرنٹھ دے گواہیا۔ گواہی دیوے نال شہادت، صفائی دُھر دی اک بُھگتایا۔ صاحب سچے دی اکو عبادت، آداب ادب اک جنایا۔ پروردگار دی اکو عبارت، جو آد جگاد لکھایا۔ پُرکھ اکال دی اکو سفارش، جس دی کرے تِس اپنے وِچ ملائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، آد جگاد جگ چوکڑی سدا سدا سدا لائے سچ عدالت، عدلی راجا بن کے بہہ کے کہہ کے سچا عدل کمائیا۔

★ ۱۰ ماگھ ۲۰۲۰ بکرمی بھاگ سنگھ دے گھر پنڈ بابو پُر ضلع گرداس پُر ★

مڑھی گور پکارے قبر، دیوے سچ دُہایا۔ مےیں لکھ چوڑاسی کھادھا ٹبر، چارے کھانی بُھکھ بنایا۔ مےیتوں اہے نہ آیا صبر، دھیرج دھیر نہ کوائے رکھایا۔ میرے نال رلی موت رانی اجل، در در گھر گھر ویکھ دکھایا۔ جگ چوکڑی کمی نہ میری منزل، پاندھی پنڈھ نہ کوائے مُکایا۔ سری بھگوان کر عدل، تیرے آگے اک عرضویا۔ میری کرنی مات بدل، بدلا دے چُکایا۔ مہروان کر فضل، رحمت اپنا نام جنایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی سکھیا اک درڑایا۔ مڑھی گور کہے مےیں کھادھا جگ، لکھ چوڑاسی جھولی پائیا۔ کسے نوں پھوکیا لا کے اگت، کوئی ماٹی ہیٹھ دہایا۔ اہے نہ کمی میری حد، لیکھا سکے نہ کوائے چُکایا۔ جگ چوکڑی مےیں رہی لہہ، چاروں کُنٹ پھیرا پائیا۔ گر اوتاراں پیر پیغمبراں چرناں رہی ڈھٹھ، خالی جھولی ڈھایا۔ کون میری کرے بس، بستہ بٹھ دکھایا۔ سب نے آگوں کہا ہس، خوشیاں نال سمجھایا۔ کلجگ انت آئے پُرکھ سمترھ، تیرا لہنادے مُکایا۔ سرشٹ سبائی اکو مارگ دس، ساچا راہ دے سمجھایا۔ مڑھی گور دوہاں توں باہر لئے رکھ، رکھیا کرے ہر گھٹ تھانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اک دیوے مان وڈیایا۔ مڑھی گور کرے پکار، نیناں نیر دہایا۔ مےیں کھا کھا تھھی گرو اوتار، پیر پیغمبر اپنے وِچ دہایا۔ شاہ سلطان میٹیا نام نشان، راج راجان نظر کوائے نہ آئیا۔ نت نوت کردی رہی دھیان، نیتز نین اٹھ کھلایا۔ کون ویلا پر بھ ملے سری بھگوان، کون ہوائے سہانیا۔ میرا لیکھ مُکائے آن، ریکھا پچھلی دے بدلائیا۔ سانجھا دیوے اک گیان، سبناں کرے پڑھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اٹھایا۔ مڑھی گور کڈھے

تراء، نیوں نیوں سیس جھکائیا۔ کرپا کر اپنے گھر ورا، وریام اکو نظری آئیا۔ لوکما وچوں کڈھ لا، مہر نظر اک لکائیا۔ تیرا مندر ویکھئے اڈرا، جس گھر بیٹھے ڈیرہ لائیا۔ اوہ دھام سُنھننا پدھرا، سچ سُنھنجنی سو بھاپائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساڈا لیکھا دے مکائیا۔ مڑھی گور مارے چیک، نعرہ ہو ہو لگائیا۔ تیرے در توں منگیئے بھیکھ، خالی جھولی آگے ڈاہیا۔ جگ چوکڑی پیتے وچ اڈیک، ویلا انتم گیا آئیا۔ سانوں وقت سہیلا دس ٹھیک، ٹھا کر اپنا حکم ورتائیا۔ دُور دُراڈا آئیوں نزدیک، در گھر ساچے پھیرا پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دے مان وڈیائیا۔ مڑھی کہے جو میرے اندر سڑدا، اگنی تت جلائییا۔ اوہ لکھ چوراسی وڑدا، جوئی جوں بھوئییا۔ بن بھگت کوئی نہ ویکھیا تردا، پار کنارہ نظر کسے نہ آئیا۔ توں صاحب لکھ چوراسی گھڑدا، اندج جیرج اُتھج سیتج رچن رچائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دے مان وڈیائیا۔ گور کہے جو کیتا دفن، دفعہ تیرا نام لگائیا۔ اُتے پائے اوڈھن کفن، کفنی تن نہ کوئے لگائیا۔ بن صوفی ساچا در کوئی نہ منگن، درویش لکھ نہ کوئے جگائیا۔ جنم جنم پھرنا ننگن، سیلی ٹوپی سیس نہ کوئے لکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سانوں دے مان وڈیائیا۔ مڑھی کہے جو میرے اُتے سڑدا، اگنی بالن بھیٹ چڑھائیا۔ پھیر پانی اُتے تردا، وہندا جائے واہو داہیا۔ لبھے بھیو نہ اپنے گھر دا، گھر دیوے نہ کوئے وڈیائیا۔ لیکھا ویکھیا جگ چار دا، چاروں کُنٹ پھول بھلائییا۔ مانس جنم منگھ ہار دا، ہر کی سار کسے نہ پائیا۔ کنارہ نظر نہ آئے پار دا، منجھدار ہڈیاں رہے سٹائیا۔ تیر تھ تٹ نہ لیکھا جانے سچے یار دا، محبوب میل نہ کوئے ملائییا۔ جیو پرانی کوک کوک پکاردا، سر ہتھ نہ کوئے لکائیا۔ لہنا دینا چکے نہ پُرکھ نار دا، ساچا رنگ نہ کوئے رنگائیا۔ ملے میل نہ تیرے پیار دا، پریمی پریم نہ کوئے جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچا دینا اک ور، در تیرے لکھ جگائیا۔ گور کہے جو میرے اندر دہیا، ماٹی اُپر ڈھیر لگائیا۔ اکھیں پھیر کسے نہ لبھیا، نظر نین نہ کوئے جنائیا۔ گیرے اندر بھجیا، مر جتے واہو داہیا۔ پردہ کسے مات نہ کجیا، سر ہتھ نہ کوئے لکائیا۔ انت رکھے نہ کوئی لجیا، پار کنارہ نہ کوئے لگھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دے اپنا ور، جس نال ساڈی رت سہائیا۔ ساڈی رت سہاونی، پر بھ سچے دین دیا لا۔ چوتھے جگ پوری کرنی بھاونی، پار برہم پُرکھ اکالا۔ در پکڑے سچا دامنی، دامنگیر ہو رکھوالا۔ اکو مٹی تیری ضامنی، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا

کر، بن سچ سدا کرپالا۔ سُن پکار بولے بھگوان، بھگون اپنی دیا کمانیا۔ مڑھی گور کر دھیان، ہر دھیانی دھیان لگایا۔ لیکھا جان جیو جنت جہان، جاگرت جوت کرے رُشانیا۔ ساچا مارگ لائے آن، دیونہار آپ وڈیانیا۔ چھوٹے بالے کر پروان، ساچی کرنی آپ کمانیا۔ اگنی بھیٹ بلیدان، بل اپنا دئے سمجھایا۔ ہڈیاں چھکے کوئی نہ آن، خاک جل نہ کوئے وہایا۔ لیکھا مُکا کے وڈ مہروان، ہر جن اپنے رنگ رنگایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دیوے مان وڈیانیا۔ دیوے وڈیائی سری بھگونت، ہر ساچا سچ درڑائیندا۔ سچ بنائے دُھر دی بنت، گھاڑت اپنے ہتھ رکھائیندا۔ دے وڈیائی جیو جنت، بھکت بھگوان رُپ وٹائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، تیرا لہنا مول چُکائیندا۔ تیرا لہنا مول چُکائے مات، مڑھی گور دئے وڈیانیا۔ جن بھگتاں جائے آپ ساتھ، سگلا سنگ نبھایا۔ شبد جیکارا بول گاتھ، سوہنگ ڈھولا اک سنایا۔ چرن پریتی بٹھ نات، ناتا اپنے نال رکھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی دیوے مان وڈیانیا۔ ساچی مان وڈیائی آپ دواؤندا اے۔ سری بھگوان سچ سمجھاؤندا اے۔ جس ویلے گرگھ ویہڑے تیرے چرن لُکاؤندا اے۔ سیڑھی بالن نظری آؤندا اے۔ پروار بنس ویکھ ویکھ گھبراؤندا اے۔ شہنشاہ اکو تھم جناؤندا اے۔ سوہنگ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان سچ جیکار اک لگاؤندا اے۔ زرگن حاضر ہووے آن، تیرا دُکھڑا درد مٹاؤندا اے۔ درشن دے سری بھگوان، تیری بھومکا بھوم سہاؤندا اے۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی کار کماؤندا اے۔ مڑھی گور پئی ہس، در اپنی خوشی منایا۔ تیرا درس پُرکھ سمرتھ، جگ چار نہ کوئی کرایا۔ تیرے بھگتاں پچھے تیتوں ویکھئے نال اکھ، اکھ تیرے نال ملایا۔ ساڈا لیکھا دینا حق، حقوق جھولی پانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دینی مان وڈیانیا۔ سچ وڈیائی مان دواؤندا اے۔ سری بھگوان دیا کماؤندا اے۔ سچ سندیسہ اک سنائوندا اے۔ اگلا لیکھ بھیو چُکاؤندا اے۔ جس ویلے گرگھ آؤندا اے۔ بنس سر بنس نال لیاؤندا اے۔ سجن مٹر جگت رلاؤندا اے۔ پچھلے چھڈ سارے فکر، گھر تیرے سو بھا پاؤندا اے۔ لکھ چوڑاسی وچوں نکل، اپنا نام پرگٹاؤندا اے۔ اوس ویلے ہر سنگت میرا کرے ذکر، ساچی سکھیا اک سمجھاؤندا اے۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر نین اٹھاؤندا اے۔ جس ویلے گرگھ آویگا۔ تیری بھومکا چرن لُکاویگا۔ ار تھی اُتے سو بھا پاویگا۔ فرش خاک نال رلاویگا۔ عرش اکو ویکھن

آویگا۔ درسی ساچا درس دکھاویگا۔ مڑھی گور تیری جگ جگ دی لگی حرص، سچ حرصی آپ مٹاویگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی کار کماویگا۔ جد مڑھی اُتے ڈکاؤن گے۔ مکھ ننگا کر دکھاؤن گے۔ سوہنگ گیت سہاگی گاؤن گے۔ بن ویراگی شکر مناؤن گے۔ جگت تیاگی گھر ساچے سوہا پاؤن گے۔ سو گرگھ وڈے وڈبھاگی، بھاگاں بھریئے تیتوں نال رلاؤن گے۔ تیری قسمت اوہناں نال جاگی، جو میرا نام دھیاؤن گے۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی کر دکھاؤن گے۔ ساچی کرنی کر دکھاواں گا۔ مڑھی گور رت سہاواں گا۔ نیتز رو کوئی نہ پاوے شور، ساچا رنگ اک رنگاواں گا۔ آگے پچھے سارے تور، ثرت اپنا حکم مناواں گا۔ جن بھگتاں پکڑ ہتھ اپنی ڈور، تند اکو اک جناواں گا۔ لوکمت آپ بھڑ، بھڑی بھڑی ڈیرہ ڈھاواں گا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، دیونہارا ساچا دان، داتا دانی اکو اک اھوائیا۔

★ ۱۰ ماگھ ۲۰۲۰ بکرمی میلا سنگھ منشا سنگھ دے گھر پنڈ بابو پُر ضلع گرداس پُر ★

بھنڑی زین اٹھ اٹھ کہندی، ہر جناں حال سنایا۔ چڑھدا پہاڑ دکھن دشا ویکھو لہندی، نیتز نین ہر کھلایا۔ جس نوں پینمبر کہندے امام مہدی، سو محبوب اپنا پھیرا پایا۔ جس دی جوت آد جگاد جگا جگنتر رہندی، نت نوت اپنی کار کماپا۔ جس دے چرن سرن دو جہان سرشی پیندی، گر اوتار سیس جھکایا۔ میں وی اوس دا بھانا سہندی، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی کار کماپا۔ بھنڑی زین کہے اٹھ گر سکھ، سکھیا اک درڑایا۔ جس دانانک گو بند لیکھا گئے لکھ، سو آیا صاحب سچا ماہیا۔ بن دھر دے نیتز پے نہ دس، دوئے لوچن نہ کوئے وڈیایا۔ سب نوں ستا دے کر پٹھ، بن بھگت نہ کوئے درشن پایا۔ صاحب سنگر نال کرو ہت، پریم پریتی اک رکھایا۔ دو جہاناں بنے پت، گود سہنجی لئے بہایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، چل آیا نور الاہیا۔ بھنڑی زین کہے گرگھ گردیو، ہر کرتا نظری آپا۔ آد جگادی الکھ ابھیو، اپر پیر بے پرواہیا۔ صاحب سلطان وڈ

دیوی دیو، دیو آتما ہوئے سہائیا۔ وسنہارا سدا نہچل دھام نہکیو، سچکھنڈ ساچے سو بھا پائیا۔ دیونہارا ڈھر دا میو، شبد وست نام ورتائیا۔ ساچی کرو اکو سیو، سیوک سچی سیو درٹائیا۔ ایہدے نال مل کے کھولو اپنا بھیو، پردہ وچوں لو چکائیا۔ کوئی لوڑ نہ رہے گاؤن دی جہو، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سب دا سانجھا اک اکھوائیا۔ بھنڑی رین کہے میں کی کچھ دساں، دسن وچ کچھ نہ آئیا۔ نالے روواں نالے ہساں، ہسڈیاں روندیاں سمجھ کچھ نہ آئیا۔ ہو نمائی نیوں نیوں صاحب دی چرنی ڈھٹھاں، ڈھیہہ ڈھیہہ شکر منائیا۔ میں دیکھن والی چوڈاں لوک چوڈاں طبقال ہٹاں، چار گنٹ دھیان لگائیا۔ واہو داہی کملی ہو کے نٹھاں، بن کے پاندھی راہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، صاحب سنگر ہووے سہائیا۔ بھنڑی رین کہے گرگھ سنیو، پڑکھ اکال نظری آئیا۔ اپنا آپ آپے میلو، وچ وچولا رہن کوئے نہ پائیا۔ ساچے مندر اوس دے کھیلو، جس مندر خالق بہہ کے خلق بنائیا۔ جو کچھ لہنا سو اس توں لے لو، دیونہار اک اکھوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا جانے تھاؤں تھانیا۔ بھنڑی رین کہے میں دساں بول، اپنا بل دھرائیا۔ ہب کچھ وست اس دے کول، اتا دانی نظری آئیا۔ جے بھنڈارا دیوے کھول، دیندیاں توٹ رہے نہ رانیا۔ مہروان ہو کے جے انتر جائے مول، مؤلا اپنا روپ بنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سب دا سانجھا پیر گوسائیں۔ گر سکھ کہن سن بھنڑی رین، دھن تیری وڈیائیا۔ جو سانوں آئی کہن، کہہ کہہ رہی سمجھائیا۔ اسیں اس توں لیئے لین، جھولی سارے اگے ڈاہیا۔ ویہلا کدی نہ دیئے بہن، اٹھے پھر منگ منگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساڈی سیوارہیا کمائیا۔ بھنی رینڑیئے تیرا ساک سنبدھ، ناتا بھگتاں نظری آئیا۔ ٹوں صاحب سنگر دیکھ چڑھیا اگئی چند، سب نوں دتا آن سنائیا۔ اسیں دیکھ کے ہوئے انند، گھر وچی نام ودھائیا۔ پر بھ ملیا اک بخشند، بخشش ساچی جھولی پائیا۔ پورب جنم دی ٹٹی لئے گنڈھ، اگے اپنا سنگ نبھائیا۔ لکھ چوڑاسی وچوں سمجھ آئی اسیں اوہو روپ ہنگ، جو برہم رہیا اکھوائیا۔ اکو ڈوری اکو تند، اکو جوڑا جوڑ جڑھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساڈا لیکھا لیکھے لائیا۔ بھنڑی رین کہے میں دساں حال انوکھا، سچ سچ جنائیا۔ آد جگاد اچھل اچھل سب نال کردا آیا دھوکھا، اپنا پلو نہ کسے پھڑائیا۔ لوک مات اپنے ملن دا کسے نہ دیوے موقع، چوری چوری دیکھ دکھائیا۔ گر اوتاراں پیر پیغمبراں شبد اگئی دیندا رہیا ہوکا، اچی کوک کوک سنائیا۔ نو

سو چرانوے چوکڑی جگ بچھوں میں دیکھیا اکو ملیا موقع، جو کل کلکی ویس وٹائی۔ جس دے کول اگئی نوکا، نیا نظر کسے نہ آئی۔ ڈھنیا ہویا پار لا کے ڈھونکا، گو بند گر گیا لکھائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہروان ویس وٹائی۔ بھنڑی رینڑیئے تیری سُن کے بات، باطن اپنا بھیو گھلایا۔ تیری وڈیائی تیری رات، راتی رتی سو بھاپائی۔ تُوں سچ سنہیہڑا دتا آکھ، اکھر اکھر ڈھولا گایا۔ اسیں پُرکھ ابناسی دیکھئے ساکھیات، صاحب سبجن نظری آئی۔ اکتھے ہو کے کریئے ارداس، دوئے جوڑ واسطہ پائی۔ تُوں ساڈے وسنا پاس، جگ وچھڑ کدے نہ جائیا۔ کوٹن کوٹ جنم بچھوں پوری ہوئی آس، آسا ترسنا دے بھجائی۔ اُف ہائے نہ کوئی کاش، ہوکا لے نہ کوئے جنایا۔ جن بھگتاں ملن دا تیرا کم خاص، دو جی منگ نہ کوئے منگایا۔ چرن پریتی دے نات، ناتا اپنے نال جڑایا۔ سری بھگوان کہے شاباش، شہنشاہ خوشیاں حال سُنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دیوے مان وڈیایا۔ بھنڑی رین کہے میرے گرگھ بھائی، بھگوان دیکھ صاحب سلطانا۔ جس دے گھر و بے ودھائی، سچا ناد دُھن نام ترانہ۔ اُس دا درشن کرو چائیں چائیں، نیتز نین ہوئے مستانہ۔ نیوں نیوں لاگو پر بھ دے پائیں، دو جہان ملے مانا۔ ڈھولا گاؤ چائیں چائیں، تُوں ہیں صاحب وشنوں بھگوانا۔ جس آد جگاد رچن رچائی، برہما شکر دتا دانا۔ لکھ چوراسی ونڈ ونڈائی، انڈج جیرج اُتبیج سیتیج کر پردھانا۔ زمیں اسماناں رچن رچائی، سورج چند پرکاش بھانا۔ چارے بانی راگ الائے، چاروں کُنٹ جھلایے نشانہ۔ دوس رین رنگ رنگائی، گھڑی پل دیکھے مار دھیانا۔ نو سو چرانوے چوکڑی بچھوں بھنڑی رین اکو نظری آئی، جس ملیا شاہ سلطانا۔ جن بھگتاں دے چائیں چائیں، گھر خوشیاں منگل گائے گانا۔ پُرکھ اکال اک گوسائیں، جس زرگن جوتی پہریا بانا۔ چل کے آیا دُھر دامای، جس دا سبھنڈ کانا۔ جن بھگت پکڑے باہیں، گود اٹھائے جوں پتا بال انجانا۔ میل ملایے سچ سُبھائی، او جھڑ راہ نہ کوئی دکھانا۔ میں دیکھیا اُس دے تائیں، جوتی نور جگے مہانا۔ مستک دے نہ کوئی شاہی، لالائی اکو رنگ دکھانا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل نوجوانا۔ بھنڑی رینڑیئے تیرا گایے جس، جن بھگت رہے سُنایا۔ جس ملایا پُرکھ سمرتھ، صاحب ستگر سچا ماہیا۔ سرشٹ سبائی سٹی ساڈی کھولی آکھ، آخر ویلا دتا جنایا۔ اُس دی چرنی جاییے ڈھٹھ، جیہڑا ڈھٹھیاں لئے اٹھایا۔ اپنا دکھڑا دیئے دس، جو دکھیاں درد ونڈایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد ہووے مات

سہانیا۔ بھنڑی رین کہے دسو اپنا ڈکھ، خوشیاں حال سنائیا۔ پر بھ سب دی میٹے بھکھ، بھکھیاں بھکھ گوانیا۔ اُس دے کولوں کاہدا لگ، جو گھر گھر بیٹھا ڈیرہ لائیا۔ بن جاؤ ساچے ایہدے پُت، پتا پوت آپے ہوئے سہانیا۔ آد جگادی ایہو مڈھ، ڈالی پت رہیا مہکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر دیوے ہتھ لکائیا۔ بھگت کہن بھنڑی رین پیاری، تیری مُجّت نظری آئیا۔ جس لیکھا دسیا جوت زرنکاری، زرگن اپنا پھیرا پائیا۔ اسیں رل کے سارے کریئے تیاری، ترت اپنا بل پرگٹائیا۔ جا کے چرن کریئے نمسکاری، نیوں نیوں سپس نوائیا۔ ساڈی تیرے ہتھ سکداری، شہنشاہ اکو اک اکھوائیا۔ آون جاون لگا ڈکھ بھاری، لکھ چوراسی رہی ستائیا۔ جنم کرم دی پہلوں کٹ بیماری، اگلا حال پھیر جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گھر سچ دے وڈیائیا۔ بھنڑی رین کہے تسیں دسو حال، اپنا آپ جنائیا۔ اوہ صاحب بڑا دیال، دین دیال ناؤں دھرائیا۔ تہاڈا جھکڑا مُکاوے کال، موت نگارہ نہ کوئے دکھائیا۔ کوڑی کریا توڑ جنجال، جیون جگت دے سمجھائیا۔ اُس نوں مل کے ہور کرنی نہ پئے بھال، لبھن کوئی کتے نہ جائیا۔ جس دے گھر سوہن شاہ کنگال، اوچ نیچ ڈیرہ لائیا۔ جس دی سچ سچی دھر مسال، سچکھنڈ اکو اک دکھائیا۔ سو سوامی زرگن ہو کے بدلے پچھلی چال، مارگ اپنا اک لگائیا۔ زرگن ہو کے بن دلال، جن بھگتاں رہیا ترائیا۔ میں وی تہاڈے نال مل کے کراں سوال، بیننتی اکو اک جنائیا۔ پر بھو میدوں بھگتاں رکھی سدا نال، میرا بھنڑا روپ میرے اندھیرے وچوں نظری آئیا۔ میں ویکھاں گرگھ تیرے لال، لالاں وچوں لال جو بیٹھے رنگ چڑھائیا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، سچکھنڈ نواسی ہو کر پال، مہروان ہو کے کہے دیال، دوہاں دا پورا کراں سوال، گھال اپنی تہاڈی جھولی پائیا۔

★ ۱۱ ماگھ ۲۰۲۰ بکرمی منشا سنگھ دے گرہ پنڈ بابو پُر ضلع گرداس پُر ★

چند ستار کہے میرے خالق خلق، مخلوق تیری نظری آئیا۔ تیرا نور نظر نہ آیا اتے فلک، ظہور ملی نہ کوئے رُشنائیا۔ تیری کرپا تیرے سہارے رہے لٹک، تندی ڈور نہ کوئے بندھائیا۔ جگ چوڑی درس تیرے نوں رہے بھٹک، بھٹکنا سکے نہ کوئے مٹائیا۔ تیرے پریم دا ملیا نہ سچا عشق، حقیقی

رُوپ نہ کوئے دکھائیا۔ ساچا نظر نہ آیا اشٹ، ملیا میل نہ بے پرواہیا۔ نیڑے ہندییاں کھولی نہ کسے درشٹ، بھو ابھید نہ کوئے سمجھائیا۔ تیرا کھیل
 ویکھدے رہے وچ سرشٹ، جگ چوکڑی دھیان لگائیا۔ سُنڈے رہے تیری صفت، صفتی صفت وڈ صفت صلاحیا۔ تیرے حکمے اندر ہو کے گرفت،
 بندھن دُھر دارہیا پائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ مارگ دے دکھائیا۔ چند ستار کہے سُن صاحب نرگن، نرُویر تیری سرنائیا۔ ساڈا
 رُوپ اگئی دھار سرگن، ست سرُوپ وچوں پرگٹائیا۔ آد جگاد جگ چوکڑی کوئی نہ جانیا تیرا گن، پردہ بھو نہ کوئے اٹھائیا۔ چُپ چُپاتے بیٹھے ہو کے
 مَن، راگ ناد نہ کوئے الائیا۔ سن سادھی اندر ہوئے سن، ساچی سیو نہ کوئے کمائیا۔ سنجگ تریتا دواپر کلجگ ساڈے وینہدیاں بھگت بھگوان لئیں چُن،
 لکھ چوڑا سی کھوج کھوجائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا بھو دے چکائیا۔ چند ستار کہن اسیں ہوئے ٹیٹھے، مکھ تیرے ولوں بھوائیا۔
 وچھوڑے اندر گئے کٹھے، ڈکھ سکے نہ کوئے مٹائیا۔ ساڈی وارتا آن کوئی نہ بچھے، ڈکھڑا سُنن کوئے نہ جائیا۔ تیرے دوارے اوہلے لکے، ستمکھ رُوپ نہ
 کوئے دکھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، در اپنے دے وڈیائیا۔ چند ستار کہے ساڈی نکمی چمک، جیو جنت نظری آئیا۔ بھو نہ پایا جس بنائی
 بنت، پر بھ ملیا نہ بے پرواہیا۔ ہو یا وچھوڑا دُھر دے کنت، انگیکار نہ کوئے کرائیا۔ ساچی بنی نہ اچے بنت، گھاڑت گھڑن نہ کوئے گھڑائیا۔ سمجھ نہ آئے
 اپنے انت، پر بھ ہوئے کب سہائیا۔ در درویش ہوئے منگت، بیٹھے سپس جھکائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ اپنا رنگ رنگائیا۔ چند
 کہے سُن نٹھے ستار، تینوں سچ سچ جنائیا۔ پُرکھ ابناسی کرپا دھار، نظر ساڈے ول اٹھائیا۔ نرگن نرُویر لے اوتار، جوتی جوت کری رُشنائیا۔ اک نو دا قرض
 اُتار، پورب لیکھا لیکھے پائیا۔ لہنا میٹ گرو اوتار، پیغمبراں اپنے راہ چلائیا۔ ساچی کرنی کر نرنگار، نرُویر کھیل کھلائیا۔ پروردگار ہو مہروان، مُجت ساڈے
 نال کرائیا۔ لوکمت یج سوار، ساچی بنت رہیا بنائیا۔ اپنے تن کر شنگار، شہنشاہ اپنا رنگ دکھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار آپ
 وڈیائیا۔ ستار کہے سُن سجن چند، میں ویکھ ویکھ بگسائیا۔ سری بھگوان ہو بخشد، بخشش ساڈے اُتے کمائیا۔ نرگن سرگن ہو کے لایا انگ، انگیکار آپ
 اکھوائیا۔ چھاتی نال لگائے خوشی کیتا بند بند، ساچی بنت رہیا بنائیا۔ سب دی پوری کر نہارا منگ، آسا تر سنا میٹ مٹائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی

کرپا کر، سد ساچی تیج رکھائیا۔ چند کہے سُن ستارے میت، پر بھ ہتھ وڈی وڈیائیا۔ محمد دس کے گیا پر بھ دی ریت، پروردگار بھو چکائیا۔ جس داکبہ سچ
 مسیت، جُہرہ اکو اک وڈیائیا۔ جس دانسانہ سچا ٹھیک، تیر نرالابان دکھائیا۔ جو جگت اندھیرا میٹے تاریک، ساچا نور چند چکائیا۔ جس دی سدا دھار باریک،
 ست ستار دے پرگٹائیا۔ جس دے وسے نزدیک، دُور دُرڈا پندھ مکائیا۔ جس دی کوئی نہ سمجھے ریت، ریتوان اک اکھوائیا۔ نہ ہوئے کدے پلےت،
 پاک رسول اک اکھوائیا۔ سو ساڈے نال کرے پریت، نیلا فلک روپ دکھائیا۔ خالق نشانہ دیکھے ٹھیک، تن چولی اک ہنڈھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر،
 آپ اپنی کرپا کر، سچ دیوے مان وڈیائیا۔ ستار کہے سُن چند چنگیرے، میں چنگی طرح سمجھائیا۔ لوک پر لوک جس دے گھیرے، طبق سبق جو رہیا
 پڑھائیا۔ برہمنڈ کھنڈ جس دے کھیرے، دو جہان کھیل کھلائیا۔ آد جگاد جو بنھے بیڑے، جگ چوکڑی ہوئے سہائیا۔ گر اوتار جس دے چیرے، پیر پیغمبر
 سیو مکائیا۔ اوہ کرے حق نبیرے، سب دیکھے تھاؤں تھانیا۔ کلجگ انتم لائے ڈیرے، گھر ساچے سو بھاپائیا۔ لکھ چوراسی دیوے گیرے، مرید مرشد لئے
 تراپیا۔ دُور دُرڈا آئے نیڑے، نیڑن نیرا نظری آپیا۔ دو جہان بن در دلیرے، حکم اپنا اک سنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دیوے
 مان وڈیائیا۔ چند کہے ستار تیری سمجھ نکی، وڈے بھو کوئے نہ پائیا۔ پروردگار دھار رکھے نکی، دو جہان آر پار دکھائیا۔ کرے کھیل اک اندھٹی، جس دی
 سمجھ کسے نہ پائیا۔ اکو گوبند دی میں پڑھاں چٹھی، جس اُتے حرف جگت نظر نہ آپیا۔ بن کاغذ بن ہکارے دتی، مہر اُتے نہ کوئے لگائیا۔ جس دی دھار
 اگمی لکھی، قلم شاہی نہ کوئے وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دیوے مان وڈیائیا۔ ستار کہے چند دس اوہ لیکھ، جو نیڑن نہالیا۔
 تُوں انہاں اکھاں لیا دیکھ، دُور دُرڈا سچ متوالیا۔ گوبند کھیڈے کھیڑی کھیڈ، ملے میل پُرکھ اکالیا۔ کی سنہرہ اِتا بھیج، سچ سندیسہ اک سنالیا۔ جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا کھیل اک دکھالیا۔ چند کہے سُن ستار میرے، میں سچ دیاں جنائیا۔ گوبند سولاں ستھر کر چنگیرے، آسن سوہنا
 اک وچھائیا۔ خنجر کڈھ اپنے ہتھ وچ پھیرے، سیس اُپر آپ لگائیا۔ نوک نال مستک چھیرے، دھار پریم پریت وہائیا۔ چھوٹی انگلی نال کھیا کر کے
 وڈے جیرے، کاغذ قلم نہ کوئے دکھائیا۔ اکو اکھر پایا نرنکار میں چڑھیا تیرے بیڑے، تُوں بیڑا میرا آپ چلائیا۔ میں وسیا تیرے دیہڑے، تُوں میرا گھر

وسائیا۔ اِکو کیتے قولِ بٹھیرے، گنتی ہور نہ کوئے ودھائیا۔ سری بھگوان کہا میں سد وساں تیرے کھیڑے، کایا بُتِ ملے وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی آپ کمائیا۔ ستار کہے کی گوہند کھیھی دھار، خون اپنا رنگ رنگائیا۔ چند کہے میں گجری چند پیار، پیار پیار وچوں پرگٹائیا۔ دوہاں مل کے بنی اک قطار، سطر رُپ نہ کوئے دکھائیا۔ سجدہ کرن چند ستار، دوویں سیس جھکائیا۔ گوہند کہے توں میرا پُرکھ اکال، پتا اِکو نظری آئیا۔ پُرکھ اکال کہے توں میرا لال، نور نورانہ نورِ الاہیا۔ گوہند کہے میرا اک سوال، سچ تیری جھولی پائیا۔ میرے نالوں پیارے رکھیں میرے گرگھ لال، جنہاں وچوں میرا رُپ نظری آئیا۔ اُنہاں اپنی گودی رکھیں سنبھال، میں تیری بھیٹ چڑھائیا۔ اوہ چند چمکن وچ جہان، ستارے تیری ڈوری نال بندھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اِکو دینا ساچا ور، تیرے ہتھ وڈیائیا۔ چند ستارے دوویں کہن، کہہ کہہ خوشی منائیا۔ اساں آکھیا شاید پر بھ سانوں آئے لین، ساڈا لہنا دئے مکائیا۔ جاں ویکھیا بھگتاں بنیا سجن سین، ساک اِکو بے پرواہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ چند کہے ستارے اٹھ، اٹھ اپنا حال سنائیا۔ جن بھگتاں اُتے بھگوان رہیا تھ، مہر نظر ٹکائیا۔ اُس دے کول پھولئیے اپنا دُکھ، دُکھیاں درد وندائیا۔ کوٹن کوٹ جگ اگے بٹھے رہے چُپ، ساڈی سار کسے نہ پائیا۔ ستارہ کہے اسیں گرگھاں وانگ بنیے اوہدے پُت، پریم پریتی چرناں نال نبھائیا۔ کرپا بے سانوں لئے چگ، پچھلا دُکھ دیوے گوائیا۔ چند کہے چل ویکھیے اُس دا گھ، جو نور نورانہ نظری آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دیوے مان وڈیائیا۔ تارا کہے چند کی ہويا، حالت میٹوں سمجھ نہ آئیا۔ پُرکھ ابناسی کدے نہ سویا، جگ چو کڑی ویکھے تھاؤں تھانیا۔ ساڈی پُکار وچوں سانوں دتا ڈھوآ، دست اگئی آپ ورتائیا۔ زرگن سرگن بن کے نواں نروآ، نوجوان کھیل کرائیا۔ پریم پریتی اندر جس نے موہیا، مُجبت اپنے نال رکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساڈی آسا پور کرائیا۔ چند کہے ستار ساڈی پوری آسا، پر بھ منگیا دان جھولی پائیا۔ کیوں اساں بھگتاں ویکھیا ہندا تماشا، جو بھگوان نال رہے کرائیا۔ سرشٹ سبائی گوڑی نیند سُتی راتاں، اساں جاگ جاگ اپنی اٹھ گھلایا۔ نکیاں نکیاں وڈیاں وڈیاں دوہاں دیاں سُنیاں باتاں، جو آپس وچ رل مل خوشی منائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیوے سرب مان وڈیائیا۔ چند کہے ستارے

ہُن نہیں اوہلا، پردہ نظر کوئے نہ آیا۔ اٹھ ویکھ جس نیلی دھار تن وچ پایا چولا، ستار چند دوویں چھاتی اُتے لگایا۔ ایہو پر بھو صاحب سنگر سچا ڈھولا، پروردگار نور خدایا۔ ایہو نور اگمی مولا، جو ہر گھٹ رہیا سمایا۔ جس نے ساڈا تولن تول، ترازو اپنے ہتھ رکھایا۔ جن بھگتاں سنایا اکو دھر دا ڈھولا، سوہنگ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان بے بے کار لایا۔ سب دا بنیا اک وچولا، دو جہاناں ویکھ دکھایا۔ بھگت دوار بھگوان کھولا، پریم پریتی ونڈ ونڈایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان سب دا سب نور رب، جھب اپناراہ دکھایا۔

★ ۱۱ ماگھ ۲۰۲۰ بکرمی گنڈا سنگھ تے بلونت کور دے گھر پنڈ بابو پُر ضلع گرداس پُر ★

چند کہے ستار ویکھیا کی، کی کچھ نظری آیا۔ ستار کہے پر بھ سبج رکھی نیہہ، بوٹا اپنی ہتھیں لایا۔ بن وچولا جیواں جی، جیون جگت دتی وڈیایا۔ مان دوا کے ساڈھے تن ہتھ سین، تن مائی خاکی لیکھے لایا۔ سنت سہیلے بنا پتر دھی، گرگھ چیلے گود بہایا۔ امرت برس اکو مینہ، ٹھنڈی دھار گھ چوایا۔ کوڑی کریا میٹ لہ، چٹے اُتے کالی لیر آپ پھرایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دتی مان وڈیایا۔ ستارا کہے چند ویکھ اوہ چٹھی پڑھدا، جس بن اکھراں آپ لکھایا۔ لیکھا جانے دھر گھر دا، بھو ابھید رہیا گھلایا۔ کھیل کرے نر ہر دا، نر نرائن بے پرواہیا۔ وینہدیاں وینہدیاں لگھ چوڑا سی وچوں گرگھ تھوڑے پھردا، بھگت بھگوان لئے جگایا۔ مہروان ہو کے کرپا کردا، کرپن دیوے مان وڈیایا۔ کیتے قول اتوں نہیں پھردا، جو گوہند نال رکھایا۔ ایہہ کھیل ساچے پر دا، لگی پریتی توڑ نبھایا۔ میں جگ چو کڑی وینہدا چر دا، کوٹن کوٹ کال بتایا۔ سری بھگوان نظر نہ آوے پھردا، در در بھجے واہو داہیا۔ کلجک انتم ویکھیا گیڑا گڑدا، لٹھ اپنی آپ بھوایا۔ گر اوتار پیر پیغمبر جو لارا دیندا رہیا دیر دا، سو انتم آ کے پور کرایا۔ کرے کھیل شہنشاہ شیر دا، بھبک اپنا نام سنایا۔ لیکھا چکے ہیر پھیر دا، مارگ اکو اک سمجھایا۔ درشن کر اک نر ویر دا، میں اپنی خوشی منایا۔ ایہو کھیل اگمی لہر دا، لہر لہر وچوں پرگٹایا۔ رس پیالہ مٹھا ہویا کوڑے زہر دا، امرت روپ آپ وٹایا۔ بھو ساگر گرگھ ویکھ تیر دا، میرے نیتز خوشی منایا۔ سوہنا باغ باغیچہ

ویکھیا بابو پُر شہر دا، ہٹ بازار اکو جیسے نظری آئی۔ سوہنا تھاں لگا بہن دا، کوڑی چھڈی جگت لوکائی۔ نو سو پُرائوے چو کڑی جگ پچھوں میٹوں وقت ملیا
 کہن دا، جو کہنا کہہ سنائی۔ چند دیکھ ناتا جڑیا بھائی بھین دا، سنگر سچا رنگ رنگائی۔ لیکھا چکھیا پہلا لین دین دا، اگے دیوے نہ کوئے سزائی۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھائی۔ چند کہے سُن میت ستارے، سطح میں بھی دیکھ دکھائی۔ بھومکا دیکھاں نو کنارے، دہ دشا دھیان
 لگائی۔ جاگت سوت کھیل دوویں پنہارے، پگھٹ بیٹھے ڈیرہ لائی۔ کوئی نہ جانے آر پار کنارے، نیا نوکا نظر کسے نہ آئی۔ سارے پھر دے دیکھے وچ
 گھنمن گھارے، بھوری بھور رہی بھوئی۔ جگ چو کڑی بندے دیکھے ونجارے، گر اوتار پیر پیغمبر پھیریاں پائی۔ سارے دے دے کے گئے لارے، لیکھا قلم
 شاہیا۔ نام لکھاتا کجگ اتم اکو آوے نہ کلتک اوتارے، اکل کل دھاری پھیرا پائی۔ سب دے قرضے آن اوتارے، اتر پورب پچھم دکھن دیکھ دکھائی۔
 اوس دے دیکھن والے نظارے، نظام پچھلا دے بدلایا۔ سب دے لکھے چار جگ دے پٹے پاڑے، بے دخل سب نوں دے کرائیا۔ اٹھیں دیکھیے گر
 اوتار پیر پیغمبر کڈھدے ہاڑے، ہوکا لے لے حال سنائی۔ کرے کھیل اگم اپارے، الکھ اگوچر دھار چلائی۔ ہوئی ہوئی بٹھدا جائے دھارے، دھرنی
 دھرت دھول سو بھاپائی۔ اک گوہند نال کرے پیارے، پریم پیارا آپ ہو جائیا۔ دھرنی دھرت سہائے جنگل جوہ اجاڑے، مہروان پھیرا پائی۔ سمتاں
 وچوں سمت اک بیس بیسا وچارے، ائی وساکھ خوشی منائی۔ ستھر کرے سرب توں نیارے، بستر اکو اک سہائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا
 کر، ساچی کرنی آپ کمائی۔ ستارا کہے میں چند دیکھیا حال، بن چند دھیان لگائی۔ سُن دُلا راسٹا آن، سیج سہنجی ڈیرہ لائی۔ کاہی ککھ کر پروان، کلمہ
 کلام گیا مٹائی۔ مل کے صاحب اک امام، امانت اپنی منگ منگائی۔ لیکھا دے میرے بھگوان، جو تیری جھولی پائی۔ سری بھگوان کر پروان، سر اپنا ہتھ
 ٹکائی۔ پہلوں اکیاں کراں بلوان، پھر نکیاں نکیاں گلاں دیکھاں چائیں چانیا۔ دُھر دیاں لکھیاں پڑدے پھولاں آن، ورقہ ورقہ آپ اٹائی۔ لہنا چکا زمیں
 اسمان، ضامنی اپنی وچ رکھائی۔ سنت سہیلے کر پروان، گر چیلے گود لگائی۔ چند ستار دوویں دیکھ ہون حیران، ہر جو اپنی کار کمائی۔ جوتی جوت سروپ ہر،
 آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھائی۔ چند اوہ دیکھے چمکے چند، جس دی روشنی نظر کسے نہ آئی۔ اندر وڑیا دُئی دویتی ڈھاہ کے کندھ، پردہ اوہلا اک

اُٹھایا۔ کر پرکاش بند بند، بندگی اِکو دتی سمجھایا۔ میں تیرا توں میرا برہم، پاربرہم بھيو چُکایا۔ بن سیوک سیوادر کراں کم، نہہکرمی کرم کمايا۔ انڈِٹھری دھار بیڑا بٹھ، جگت نیتز ویکھن کوئے نہ پانیا۔ دیاں کرپال ہو کے سری بھگوان، بے مثال کھیل وکھایا۔ کر وسیرا چھپر چھن، محل اٹل دئے وڈیایا۔ لکھن والی قلم شاہی دتی بھن، بن اکھراں لیکھ بنایا۔ اوس رت دارنگ رتا اگمی چڑھیا چن، جس چن دا پُرکھ اکال پتا مایا۔ نہ ہرکھ نہ کوئی غم، چنتا سوگ نہ کوئی رکھایا۔ بن سدیاں بچھیاں منایاں آپے گیا من، منسا سب دی اپنے نال ملایا۔ جن بھگتاں ویکھ نیتز پیکھ بنا لیکھ میٹ رکھ کہے دھن، دھن دھن جن تیری وڈیایا۔ سورج چن دوویں ویکھن کھید، تارا کہے اگمی بھید، جس دی سار نہ پانن چار وید، بن ویداں بن بھیداں اچھل اچھیدا اچھی طرح اپنی کھیل کھلایا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان لیکھا جان دو جہان، جہان وچوں جوان جان، جوانی جو بن گرکھاں ویکھ خوشی منایا۔

★ ۱۱ ماگھ ۲۰۲۰ بکرمی بخشیش سنگھ دے گھر پنڈ بابو پُر ضلع گرداس پُر ★

اندر گیان وسائے کیہڑا، بن سنگر کرپا نہ کوئی وڈیایا۔ جس اندر پنجاں چھیڑیا جھیرا، جھگڑا سکے نہ کوئی مکایا۔ جس گرہ کوڑ گڑیاں دا ویہڑا، جوٹھی جھوٹھی وجے ودھایا۔ جس گھر اٹھے پہر اندھیرا، ساچا نور نہ کوئی رُشانیا۔ جس گھر من منو آکرے ہیرا پھیرا، منسا آسانا ملایا۔ جس گھر ہووے ہنگتا لگا ڈیرہ، مایا ممتا رہی گرلایا۔ جس در کوئے نہ کرے نہیرا، حقیقت حق نہ کوئے جنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنی وست بیٹھا چھپایا۔ اندر گیان وسے کس، قیمت سکے نہ کوئی بدلایا۔ ہر کا نام نیتز پئے نہ دس، ویکھن وچ کدے نہ آیا۔ کوڑ اندھیارے اندر سٹا دے کرپٹھ، کروٹ سکے نہ کوئی بدلایا۔ کسے ہتھ نہ آوے وچوں کسے سوا گٹھ، انگشت ناپ نہ کوئے نپایا۔ بالشت وچ لئے کوئی نہ چچ، مشکل حل نہ کوئی کرایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پردہ اوہلا آپ اک رکھایا۔ گیان نظر نہ آئے کایا بھور، ڈو نگھی غار سمجھ نہ آیا۔ جگت اندھیری دسے قبر، ڈو نگھی ڈل بھيو نہ رانیا۔ جس اندر اوہلے چھپ کے بیٹھا کرے صبر، بے صبری کرے لوکایا۔ گرج نہ مارے شیر بر، بھبک اپنی نہ کوئی لگایا۔

کھوجت کھوجت ڈھونڈے وکارا ٹبر، لہجیاں ہتھ نہ کوئے پھڑائیآ۔ ویکھو ویکھی اک دُوجے دے لگے مگر، بچھلی کہانی نال رلائیآ۔ کسے نہ پوری ہووے سدھر، سادھنا سکے نہ کوئی سمجھائیآ۔ جس گھر کوڑ گڑیارا بدل، سچ نور نہ کوئی چمکائیآ۔ اٹھے پہر رہے غدر، جھگڑا سکے نہ کوئی مُکائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھيو اپنے وچ رکھائیآ۔ اندر گیان وسائے کون، کون دیوے وڈیائیآ۔ نو دوارے سارے بھون، بھجّجّ واهو داہیا۔ جگت کھاٹ سنگھاسن سون، تکیہ لیف تلاءئی ہنڈھائیآ۔ گڑھ ہنکاری اُچی کر کے دھون، چار کُنٹ دین دُہائیآ۔ من مت بُدھ چترائی سرب وکھاؤن، اپنی آپ کر وڈیائیآ۔ توں توں میں میں کر بلاؤن، ساچی بولی نہ کوئی سنائیآ۔ پڑھ پڑھ گیان ہتھ نہ آوے راون روُن، چار وید چھ شاستر سمجھ کوئی نہ پائیآ۔ اون گون سارے بھون، بھونڈیاں بھے نہ کوئی مٹائیآ۔ کوٹن کوٹ جنم سیس کٹاؤن، کٹ کٹ اپنا بھیٹ چڑھائیآ۔ کوٹن کوٹ جنم نیوں نیوں سیس جُھکاؤن، سجدے کر کر دھیان لگائیآ۔ بن ستگر کرپا اندر وڈ کے درس کوئی نہ پون، ملے میل نہ سچے ماہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا پردہ رہیا چُھپائیآ۔ ہر کا گیان نہ سکے لہ، کھوجیاں ہتھ کسے نہ آئیآ۔ نکئی جہی کوٹھری وچ دتا رکھ، دروازہ کُنڈا آپے بند کرائیآ۔ پھر پھر تھکن تیر تھ تٹ، اٹھسٹھ پھیرا پائیآ۔ لہدے پھرن گُردر مندر مسجد مٹھ، شو دوالے کھوج کھوجائیآ۔ سر وچ پا پا بیٹھے بھس، تن خاکی بھسم کرائیآ۔ دوئے جوڑ جوڑ بندنا کرن ہتھ، ڈنڈاوت رُپ وٹائیآ۔ رسنا جہوا گا گارہے رٹ، رٹا کر کر وقت لنگھائیآ۔ جنگل جوہ اُجاڑاں وچ رہے نٹھ، دوس رین پنڈھ مُکائیآ۔ شاستر سمرت وید پُران پوجا کر کر پاٹھ، سندھیا سرگھی دھیان لگائیآ۔ ہون دیپ جوت جگا لٹ لٹ، گھرت اُپر بھیٹ چڑھائیآ۔ چھڈ سنگھاسن راج راجان در در رہے نٹھ، بچھیا منگن تھاؤں تھانیا۔ بن ستگر کرپا کسے کچھ نہ آیا ہتھ، خالی ہتھ سرب دسائیآ۔ اندر گیان کسے نہ ویکھیا وڈا، جگ نیز نظر نہ آئیآ۔ رسنا جہوا ہر کوئی ڈھولا پڑھدا، اکھر اکھر اکھراں نال جڑائیآ۔ در درویش ہو کو پھرے بردا، بندگی وچ بن شو دائیآ۔ اپنا آپ تن ماٹی خاک ہردا، ہردے ہر نہ کوئے وسائیآ۔ بن ستگر کرپا کوئی بھيو نہ پائے اپنے گھر دا، گھر وچ گھر نہ کوئی سمجھائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پردہ اوہلا اک رکھائیآ۔ اندر گیان وساوے اوہ، جس دیوے مان وڈیائیآ۔ صاحب ستگر دا جائے ہو، اوری دھار نہ کوئی رکھائیآ۔ جیو جنت جی اپنا دیوے کوہ، جانے وست سرب

پرائیا۔ سچ پریتی کرے موہ، مُجّت اِکونال رکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھيو اُبھیدا آپ جنائیا۔ گیان کہے میں وڈا چلاک، پر بھ
 دتی موہے وڈیائیا۔ مات گربھ میں بند کراں تاک، باہر پھر رُپ وٹائیا۔ لو چھٹ کے ساکھیات، ساجن اپنا بیٹھے مکھ چھپائیا۔ کسے نال نہ کراں بات،
 منگل راگ نہ کوئے الائیا۔ کوئی میٹوں دیکھے نہ مار جھات، جھاکى سب دی بند کرائیا۔ رسنا جہوا صفت نال میٹوں سارے جان آکھ، آخر میل نہ کوئے
 ملائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر میرے ہتھ ٹکائیا۔ گیان کہے میں وڈا نکا، دوہاں دھاراں وچ رکھائیا۔ پُرکھ اکال میرا پتا، صاحب
 ستگر دیوے سرنائیا۔ میرا لیکھا لہنا دینا کسے نہ دسا، نیتز نظر کسے نہ آئیا۔ جس نے گایا میرے پریتم داقصہ، تس میری اوٹ ٹکائیا۔ میری ہتھ رکھے پر بھو
 پٹھا، پُشت پناہ اِک جنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میرا پردہ رہیا پائیا۔ پردے اندر رکھ بھگوان، موہے دتی مان وڈیائیا۔ جگ چوکڑی
 میری کردے رہے بھال، چاروں گنت کھوج کھوجائیا۔ گر اوتار دیندے گئے بیان، پیر پیغمبر صفتاں صفت صلاحیا۔ بن بھگتاں میرا ملیا نہ کسے نشان،
 نشانہ تیر نہ کوئی چلائی۔ سوچ سمجھ نوں جو کہندے گیان، بھرے بھلے جیو شو دایا۔ پر م پُرکھ نال جو ملے آن، تنہاں گیان دھیان دوویں سپس نوایا۔
 کی اوہناں دی کراں پہچان، جنہاں ملیا بے پرواہیا۔ پر بھ ملیا میٹوں کوئی نہ دیوے مان، میری چلے نہ کوئی چترائیا۔ سو گیان ہووے پردھان، جس گیان
 اندر ہر کا ڈھولا گائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، جگ چوکڑی میری ریت، اشاریاں نال چلائی۔ جگ چوکڑی میرا
 تنگدے رہے سہارا، سادھ سنت دھیان لگائیا۔ لہجیاں ہتھ نہ آیا کنارہ، کنڈھے بہہ ڈیرہ نہ کوئے دکھائیا۔ رسنا جہوا بولدے رہے جیکارا، بے بے کار
 سنائیا۔ کسے نے اکھراں وچ کیتا پیارا، کوئی کاغذاں اُتے دھیان لگائیا۔ کوئی اٹاں کرے نمسکارا، کوئی پاہن سپس نوایا۔ کوئی کہے کھیل گرو اوتارا، کوئی
 کہے پیر پیغمبر دئے وڈیائیا۔ میں کہاں بن سری بھگوان میرا کوئی نہ میت مُرا، سگی نظر کوئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میری
 بنت آپ بنائیا۔ گیان کہے میں دساں بات، دُھر دی دھار جنائیا۔ جگ چوکڑی میٹوں سارے گئے آکھ، آخر بھيو نہ کوئے کھلائی۔ میری لہجی کسے نہ
 ذات، میرا پردہ نہ کوئے اٹھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میرا بھيو آپ چھپائیا۔ میرا بھيو چھپایا جگ چار، مکھ نظر کسے نہ آئیا۔ دسدے

دسدے گئے سرب سنسار، سنساکے نہ کوئے چُکائیا۔ بدھی کرے نہ کوئے وچار، مت متوالی سار نہ پائیا۔ منوئے ملیا نہ کوئے ادھار، بھيو اجد نہ کوئے کھلایا۔ تھوڑا تھوڑا سب نوں ملدا رہیا اشار، سینت نال سرجنہار سمجھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، مہروان مہروان مہروان موہے دیوے مان وڈیایا۔ گیان کہے میں وساں اوہلا، پردہ آپ رکھایا۔ جگ چوکڑی پیندا رہیا رولا، میرا رُپ نہ کوئے سمجھایا۔ کلجگ انتم سری بھگوان ملیا توہا، مہروان پھیرا پائیا۔ کر پرکاش اُپر دھولا، دھرنی دھرت دھول دئے وڈیایا۔ سچ دوارا جس نے کھولا، بھگت دوارا اک سہایا۔ جتھے اکو گایئے ڈھولا، دوجا راگ نہ کوئے الایا۔ پُرکھ اکال بن وچولا، جن بھگتاں میلا لئے ملایا۔ جس میرا پردہ کھولا، مکھ نقاب نظر کوئے نہ آئی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دیوے مان وڈیایا۔ گیان کہے پر بھ دتا گیان، جن بھگتاں بھيو چُکائیا۔ اندرے اندر سِدھا ملیا آن، مندر اکو اک سہایا۔ ناتا چھوڑ شاستر سمرت وید پُران، انجیل قرآن بھيو چُکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گھر وسیا بے پرواہیا۔ جس گھر وسیا آپ نرنکار، گیان دوارے بہہ بہہ سیو کمایا۔ اوتھے کرن دی نہیں کوئی وچار، وچاریاں ہتھ کچھ نہ آئی۔ میں اہناں جاواں بلہار، بلہاری ہو سیس نوایا۔ جنہاں ملیا آپ کرتار، کرتا دیکھے چائیں چائیا۔ پھڑکے باہوں میٹوں اندر دتا واڑ، گرگھ دوارے سیوا لایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دیوے مان وڈیایا۔ میلا ملایا ہر ڈریکٹ، ادھ وچکار نہ کوئے اٹکایا۔ اندر باہر پئے نہ کوئی افیکٹ، فرق کوئے نظر نہ آئی۔ لکھ چوڑاسی وچوں کر سلیکٹ، ہر جن میرے نال ملایا۔ دسم دواہی نکی جہی بریکٹ، جو میرے نال سو بھاپایا۔ اوتھے جگے اگئی الیکٹ، جوتی نور نور رُشنا یا۔ نہ کوئی ویلا نہ کوئی وقت، گھڑی پل نہ ونڈ ونڈایا۔ نہ کوئی عرش نہ کوئی فرش، زمیں اسمان نہ کوئے چترایا۔ ساڈھے تن ہتھ گھر وچ کرے ترس، مہر نظر اک اٹھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میرا پردہ رہیا چُکایا۔ گیان کہے میرا پردہ لاه، مکھ میرا رہیا جنایا۔ اندرے اندر بن ملاح، مُجبت ساچی رہیا بندھایا۔ بن پڑھیاں لکھیاں بولیاں تولیاں دیوے آپ صلاح، - - - ساچا لیکھا اک سمجھایا۔ رہبر بن نوری خُدا، نوری جلوہ رہیا درسایا۔ اپنا مارگ کر کے سِدھا، بدھ اپنی رہیا کھانیا۔ اندر وڑکے جن بھگتاں دیکھیا جنہاں سدا دوارا نگھا، ٹھنڈک نظر کوئے نہ آئی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی

کرپا کر، سچ دیوے مان وڈیاںیا۔ دیوے وڈیاںی گیان گُردیو، سنگر اِکو نظری آئیآ۔ جس صاحب دی کراں سیو، نت نت چاکر رُوپ وٹاںیا۔ پھڑ کے باہوں سدھا جن بھگتاں اندر دتا بھیج، بھجن بندگی کم نہ کوئے رکھانیآ۔ باہوں پھڑ کے بیٹھایا اُس سچ، جس سچ چڑھن کوئے نہ آئیآ۔ کرپا کر دکھایا جوتی تیج، جس وچ کوٹن کوٹ چند سورج سماںیا۔ پریم پیار اندر کیتا ہیبت، ہتکاری ہو دئے وڈیاںیا۔ میں اوس دوارے رہیا کھیڈ، جس گھر لبھن کوئے نہ جانیآ۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، موہے دتی مان وڈیاںیا۔ گیان کہے میں وڈیا اندر، گھر بھگتاں ڈیرہ لانیآ۔ سوہنا لگا سُچا مندر، جس گھر وسے بے پرواہیا۔ روندی دیکھی ڈونگھی کندر، کوڑی ترسنا دئے دُہانیآ۔ مایا ممتا ہوکا بھرے وچ کھنڈر، گھر سوامی بیٹھا کھ پُچپانیآ۔ آگے تلیا کوئی نظر نہ آیا سورج چندر، چند چاندنی نہ کوئے چکائیآ۔ بھگت بھگوان کولوں اِکو دست منگن، اپنی جھولی آگے ڈاہیا۔ اُس گیان دی چاڑھ رنگن، جیہڑا گیان تیرے وچوں پرگٹ ہو کے نظری آئیآ۔ دُو بے کول کدی نہ جاییے منگن، جو اکھراں نال۔۔۔۔۔ اُتے سوں سوں وقت لنگھانیآ۔ سری بھگوان ساڈے مستک لا چندن، کُکا تیرا اِکو نظری آئیآ۔ شاہ پاتشاہ توں ہن سور سرنگن، سدا سوربیر اکھوانیا۔ جس رویداس چریٹا پانہی لایا گنڈھن، نکھی آر دھار ہتھ پھڑائیآ۔ پہلوں اُس توں جگت بھیکھ نال اپنے مستک لوائے تلک تل بندھن، بندگی پھیر آپ بناںیا۔ پچھے بھگت جن سارے اوسے اندر لنگھن، گنڈا کھڑکی گُرمکھ کولوں گھلانیآ۔ ایہو دات آیا ونڈن، جو بیٹھا آپ لوکانیا۔ گیان کہے میں دیکھیا اوہ انندن، جس اندر وچ اندر رہیا دکھانیآ۔ ناتا جوڑ جگت در بھنڈن، برہمنڈ دیاں تجانیآ۔ بے بھگتاں نال براہمن جائے سنگن، بناں سچھنڈ چرن ڈگانوں نیوں پانیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچا دیوے اک ور، جس ور وچوں وارتا گائے جگت لوکانیا۔ بھگت کہن گیان گجھ، اُٹھ تیتوں دیاں سمجھانیآ۔ دیکھ پر بھو پارہم ساڈے پریم اندر گیا رُجھ، پریتی سچی سچ رکھانیآ۔ تیتوں کُچھ نہ گیا سچھ، سوچ سمجھ نہ چلی کوئی وڈیاںیا۔ ہن آ کے ساتھوں بچھ، تیتوں سدھا دیئے ملاںیا۔ اندر وڑ درشن کر تیری لتھے بھکھ، ترسنا ترپت رُوپ وٹاںیا۔ گیان کہے میں دیکھ کے پہلاں گیا جھک، اپنا سپس نوآئیآ۔ شہنشاہ کس بدھ اپنا بدلایا رُخ، رُچی گرکھاں نال جُڑائیآ۔ سری بھگوان کہے میں نو سو چرانوے جگ چوکڑی پچھوں اُٹھ، پردے اوہلے سارے دیاں مٹانیآ۔ سب دی کھڑی رکھاں مچھ، مُشکل آگے نظر کوئے نہ آئیآ۔ جو

پاربرہم پر میثور دے بنے پُت، تنہاں گیان سکے کی سمجھائیا۔ جدھر ویکھن اودھر موئی رُت، دو جہان ملکھ جگیئر سو بھاپائیا۔ جے غصے وچ جان رُٹھ، پھر وی رُٹھیاں لئے منائیا۔ کر اُجل اُجالا اُجیارا گھ، عجب اپنا رنگ دکھایا۔ اوہ ویلا رہیا ڈھک، بھو رہیا ٹک، اگلا دیوے سکھ، چک چک اپنی گود بہائیا۔ جے کوئی ہتھیں پھڑے ہتھ نہ آوے کچھ، کُشتا مار حکیم دیوے نہ کوئے دوائیا۔ جے کوئی چرن پھڑائے گھٹ، جڑ لوکمت وچوں پُٹ، بوٹا سچھنڈ دیوے لائیا۔ اُنکی نال رکھائے گو بند سٹ، ویکھ موئی تیری رُت، کرے کھیل ابناسی اچت، چاروں کُنٹ خوشی دکھائیا۔ اودھروں بھجی آئی بھکھ، میتوں لگا تیرا دُکھ، چار جگ دھوآں رہیا دُکھ، تیری جوت جگت جگ نہ کوئے جگائیا۔ سری بھگوان کہے میں تیری سہاواں رُت، تیرے ساتھی کڈھاں کُٹ، جنہاں تیتوں لیا لُٹ، روٹی ٹکڑا تیری جھولی پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں سہائے رُت، رُت اپنے نال سہائیا۔ اکھ کتھا دے بن کتھنی کتھا، رسنا جہوانہ کوئے وڈیائیا۔ جو اپنے مندر گرہ سوامی ٹھا کر وسا، گہر گبھیرو وڈی وڈیائیا۔ آد جگاد جگ چوکڑی جس مارگ دتا، گر اوتار پیر پیغمبر سرب پڑھائیا۔ جس نوں نمسکار نمسکار ٹیکدے رہے متھا، سجدہ سیس جھکائیا۔ جے کوئی پہلوں حکم کرے دوئے جوڑ کے کہن سب آچھا، تیری وڈ وڈیائیا۔ تیرے سمندر وچ کوٹن پھر دے مجھ کچھا، گر اوتار پیر پیغمبر تاریاں لائیا۔ کسے دی چوٹی مُنی کسے دی بودی رکھی کسے تیر پوایا کچھا، کسے تہمت وچ بدلایا۔ کسے گل پوایا رستا، کسے نیہاں ہیٹھ دبا، کسے کہا میں تیرا آبا، باپو بن کے کسے دی بنت بنائیا۔ کسے نوں کہا نور الای ربا، کسے نوں کہا ہر گھٹ اندر وسا، کسے نوں کہا چاروں کُنٹ نسا، در دوار نظر کسے نہ آئیا۔ کسے نوں کہا بھگت پریتی اندر بدھا، کسے نوں کہا مویاں اندر دیواں سدا، کسے نوں کہا میں وساں وکھرا سب توں اڈا، دُور دُراڈا ڈیرہ لائیا۔ کسے نوں دسیا نڈھا، کسے نوں نظری آیا وچوں ہڈاں، کسے نوں اکھراں نال سمجھائیا۔ کسے نوں کہا وشو جدا، کسے نوں کہا سورا سر بگا، کسے نوں کہا پار کرائے حدا، دو جہاناں چرناں ہیٹھ رکھائیا۔ چونکہ چنانچہ کر کرپا جنہاں نوں آپ لبھا، لُے لو اب ابناسی دئے جنائیا۔ بھنڈارا دیوے سب کچھ آبا، اتوٹ اٹوٹ ورتائیا۔ جے وگڑ جائے تے بڑا کبا، کئے کبے سارے دیوے ڈھائیا۔ مہروان ہووے بن جائے زکا نڈھا، گر گھیاں اندر وڑ خوشی منائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، خوشیاں نال ہوئے گد گدا، ہر جن اپنے نال رکھائیا۔

بیگم پُرے وچ ملے ہتھ، جگت اکھاں نظر کسے نہ آئی۔ جس دی مہما آد جگاد گاؤندے رہے اکھ، رسنا جہوا ڈھولے ہتی دند سنائی۔ جس گرہ مندر دیپک جوت جگے لٹ لٹ، اگیان اندھیرا نظر کوئی نہ آئی۔ زرگن زرویر دین دیاں بیٹھا سمرتھ، صاحب سنگر سو بھاپائی۔ من مت بدھ جگت و دیا چلے نہ کوئی وس، لکھیا لیکھ سنگ نہ کوئی رکھائی۔ بن رسنا جہوا دیوے اگمی رس، امرت جھرنا اک جھرائی۔ بن چھپر چھن چار دیواری اوہ کھٹرا رہیا دس، سورج چند نہ کوئی چکائی۔ شاستر سمرت وید پُران کھانی بانی انجیل قرآن نہ کوئی دسے تیرتھ تٹ، ہٹ و نجارا روپ نہ کوئی دکھائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بیگم پُر بن بیگم آپ سہائندا۔ بیگم بنے جوت زالی، تھان اپنی بیج سہائی۔ آد جگاد رہے دیوالی، دیپک اکو اک رُشنائی۔ سوہرے پیسے نانک دادک بھین بھائی بھینویا نہ کوئی سالی، سجن سنگ نہ کوئے دکھائی۔ اندج جیرج اُتھج سیج جگت بنا سبت نہ کوئی پت ڈالی، سمند ساگر اُجاڑ پہاڑ روپ نہ کوئی دکھائی۔ نہ گھنٹیا نہ کوئی کاہن نہ کوئی گوآں بنے پالی، بنسری ناد دُھن شبد راگ نہ کوئی الائی۔ ایکا رنگ گھر گمبھیر بن سریر کرے کھیل زالی، لاشریک سچ توفیق اکو نور خدائی۔ بیگم پُرے اوہ بیگم وسے ٹھیک، جس دی آد جگاد سادھ سنت گر اوتار پیر پیغمبر کرن اڈیک، نت نوت نین لوچن سہنجے اندر باہر گپت ظاہر بیٹھے دھیان لگائی۔ جے اوہ بیگم کرے سچ پریت، پریم پریتی اندر گرگھ اپنے گھر منگائی۔ اُس نوں مل کے ہر جن کہے بیگم پُر ہے ایہہ بیگم پُر اٹھیک، جس اندر روگ سوگ چنتا دکھ نظر کوئے نہ آئی۔ اکو جاپ سری بھگوان مہروان نوجوان نظری آئے اتیت، ست ستوادی اپنا آسن لائی۔ پھڑ پھڑ باہوں اوتھے اک دوجے نوں کوئی نہ سکے گھسیٹ، سگی ساتھی سارے دتے تجائی۔ اک اکلا آوے جاوے آپ چلاوے اپنی ریت، ریتوان اکو اک اکھوئی۔ مسجد مندر شودوالا مٹھ نہ کوئے مسیت، انجیل قرآن تیس بتیس حدیث نہ کوئے سنائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیکھنہارا اوہ گھر، جس گھر غمی خوشی روپ نہ کوئے وٹائی۔ غمی خوشی نہ کوئی غم، غفلت نظر کوئے نہ آئی۔ ہرکھ سوگ چنتا دکھ پون سواس نہ کوئی غم، دما دم رنگ نہ کوئے دکھائی۔ تن مائی بیخ ت کوئی نہ چم، چم درشتی نہ کوئے وڈیائی۔ اکو نور سری بھگوان، شاہ پاتشاہ سچ کرے رُشنائی۔ کوئی دیکھ نہ سکے نیز اٹھ، بن سنگر پورے سمجھ کسے نہ پائی۔ کوٹن کوٹ نین شرامون سورج چن، چند چاندنی نہ کوئے چکائی۔ جس ویلے سری بھگوان بھگت

اپنے سدے جن، تنہا دھنّ جنیندی مانیا۔ نظری آئے سچ دوارا جس داروپ اگم، اگمڑی کھیل آپ کرائیا۔ اُس ویلے گرگھ کہے دھنّ دھنّ دھنّ
پرا بیگم بیگم سے بے غم، اکو بیٹھی نظری آئی۔ بیگم کہے میں بڑی سوہنی، میرا روپ نظر کسے نہ آئی۔ میں آد جگاد بھگتاں موہنی، موہ مُجّت وِج
سدا پھسائی۔ جس دے نیڑ نہ آوے ہونی، رائے دھرم نہ ڈر دکھائی۔ میں اُہناں دی کراں بوہنی، پہلاں اپنا میل ملائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ
اپنی کرپا کر، ویکھ کے آیا اوہ گھر، جس گھر بیگم اکو نظری آئی۔ آو سنت جی چلیئے بیگم پڑے، پوڑی ڈنڈا نظر کوئے نہ آئی۔ کیہڑی منزل پہنچو تڑے،
اپنا بھو چھپائی۔ کیہڑا منتر فرنا پھرے، رسنا جہوانہ کوئے ہلائی۔ کیہڑی دھار گرگھ چڑھے، ساچی جوڑی جوڑ جڑائی۔ کیہڑے تھاں توں بیٹھے سارے
پچھاں مڑھے، اگے راہ نہ کوئے دکھائی۔ رسنا جہوا ہتی دند سارے کہن اسیں گڑے، نگرامات نہ کوئے اکھوائیا۔ اُہناں نالوں ہور کون بہن بُرے، جو
جھوٹھ گا گا جگت بھلائی۔ سنت سہیلی نوں سنت ساجن پچھے دس گڑے، اوہ کرماں والا کیہڑا تھاں جس گھر بہہ بہہ سوہا پائی۔ سنت سہیلی کہے نی میں
ویکھیا اوتھے کوئی کوٹ جاندے رڑھے، اگے میل نہ کوئے ملائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ویکھنہارا بیگم پرا پورب گھر، اگلا لیکھا لیکھے
نال ملائی۔ آو سنت جی چکیئے قدم، سجا کھبا پیر اٹھائی۔ ویکھو بیگم پڑے دا جُرحہ، ہر ہر آپ چنائیا۔ اوتھے سنتاں لگیا جُرحا، سوہنا رہے ناچ دکھائی۔ ہن
ویلا نہیں جو پچھے گزرا، بن ساکھیاں اک دوجے نوں دیئے سمجھائی۔ کوئی بھیت نہیں گجھلا، گجھی کندر دے دکھائی۔ پرم پڑکھ پرماتم سدا سدا سد اجلا،
نور ظہور کرے رُشنائی۔ اگے کھیل نہیں کوئی دُھنلا، اندھ اندھیر رہن کوئے نہ پائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، راہ صاف کرن نوں
ہتھ وِج پھڑ کے مونگلا، دو جہاناں دے ڈرائیا۔ ایہہ وڈا سنتاں دا سنت اکھاڑے وِج دنگلا، پہلوان کر لنگوٹے چاروں گنٹ پھرن واہو داہیا۔ کوڑی ننڈیا
نندک نہ کوئی چُغلا، چُغلی مارن کوئے نہ آئی۔ آو ساہمنے ہو کے کریئے شُغلا، شُغل وِج لوکائی۔ اک پاسے شاہ سلطان مُغلا، بے پرواہ بے پرواہیا۔ وید
پران شاستر سمرت انجیل قرآن کوئی بھو نہ جانے مڈھلا، بھو ابھید نہ کوئے گھلائی۔ دُھر دا بھو دسے کوئی نہ باقی، کلج سار کسے نہ آئی۔ سناوے کوئی
نہ دُھر دی ساکھی، ساکھیاں گھر نہ کوئے جنائی۔ بیگم پرا جگت جہان جیو کھیل سمجھیا بازی گر ناٹی، ڈورؤ ڈنک سارے رہے وجائی۔ بن سنگر پورے کسے پار

نہ کیتی گھاٹی، سین نہ ملیا سچا ماہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بیگم پُرے دی کھول تاکی، ہرجن اپنے اندر لئے لنگھایا۔ دو جہاناں دے
 وچ اک تصویر، تسبیح مالا دوہاں نظر نہ آیا۔ دو جہاناں اندر اک پیر، ڈاڈھا ڈیرہ لایا۔ دو جہاناں اندر اک تقدیر، جو تقدیر دے وڈیایا۔ دو جہاناں اندر
 اک زنجیر، جو ڈوری تند بندھ بندھایا۔ دو جہاناں اندر اک تاثیر، جو گلاں باتاں نال خوشی کرائیا۔ دو جہاناں دے اندر اک پیر، اک دُوبے نوں دیکھن
 چائیں چائیا۔ دو جہان چوٹی منزل چڑھ آ ویکھی اخیر، بن اکھراں اکھر نظر کوئے نہ آیا۔ صاحب سنگر ہتھ پھڑی شمشیر، شبد کھنڈا چند پر چند چکایا۔
 دوویں دیکھو تک کے لا نظیر، نکی نکی دھار ہر بندھایا۔ مستکوں آگے چھوٹی جہی دے لکیر، رنگ بدرنگ رہی بدلایا۔ اُس دے مگر جو لنگھے دھیر، پینڈا
 کئے واہو داہیا۔ ادھ وچکار سنگر ملے نہ کوئی بستر نہ کوئی چیر، تتوت نہ کوئے وڈیایا۔ پھر کے باہوں چوٹی لے جائے اخیر، جس داناؤں بیگم پُرا
 دھرائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایہہ دست صرف جن بھگتاں دتی بے نظیر، دوسر ہتھ نہ کسے پھرائیا۔ ایہہ نور پر بھو دا نقطہ، بن قلم
 شاہی بنایا۔ ایہہ بڑا پختہ، ہلایاں بل سکے نہ رایا۔ ایہہ نور دھر دانسہ، چمکیا ہتھ نہ کسے پھرائیا۔ ایہہ نور نہ پھردا نہ تردا، گلی کوچے نہ رنگ رنگایا۔
 ایہہ وہار کرے اپنی لوڑ دا، لوہرا اپنا بھیو نہ کسے گھلایا۔ کدھرے لاؤندا کدھرے توڑدا، توڑ وچھوڑا اپنا کھیل رچایا۔ پہلا کھیل پنج تت چور دا، چوری
 چوری اپنی کار کماہیا۔ ایہہ کھیل آگے بانکے چھوہر دا، شہنشاہ زرگن روپ وٹایا۔ سنت سجن اپنے لوڑدا، لکھ چوراسی وچوں کھوج کھوجایا۔ جس نقطے وچوں
 نقطے بنا کے گر اوتار پیر پیغمبر توردا، زرگن سرگن اپنا حکم منایا۔ اوس نقطے وچوں منتر کڈھے پھوردا، جو فرنا سب دا سار شبد اکھوایا۔ ایہہ کھیل نہیں
 کوڑی طاقت زور دا، بلیاں بل نہ کوئی وڈیایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نقطہ بن نقطیوں اپنے نئے وچ رکھایا۔

★ ۲ ماگھ ۲۰۲۰ بکرمی ورکھا سنگھ ورسا سنگھ دے گھر پنڈ بابو پُر ضلع گرداس پُر ★

بھگوان پریتی دُھر دی نچے، دو جہان خوشی منائیا۔ کرپا کیتی سنگر سچے، شہنشاہِ دتی وڈیائیا۔ سنت سہیلے ڈھالے اپنے سچے، زرگن سرگن سوہنی بنت بنائیا۔ لکھ چوڑاسی وچوں پھڑ پھڑ رکھے، ڈونگھی بھور نہ کوئی رڑھائیا۔ مہروان ہو بنائے اپنے سچے، پتا پوت گود اٹھائیا۔ ساچا مارگ اکو دسے، ست ستوادی کرے پڑھائیا۔ سچ پریم اندر رتے، ازت نام رنگائیا۔ لہنا دینا ہتھو ہتھے، وست امولک جھولی پائیا۔ اگلا لیکھ لکھے متھے، پورب لہنا رہیا مکائیا۔ دین دیال پُرکھ سمرتھے، ساچی کرنی آپ کمائیا۔ میں دیکھنا اپنی اکھے، نیتز لوچن نین کھلائیا۔ گرکھ سجن لگے اچھے، گھر بیٹھے سو بھاپائیا۔ کلج جیو جنت چار گنت پھرن بھجے، نٹھن واہو داہیا۔ جگت ترسانال مول نہ رتے، متا موہ نہ کوئی مٹائیا۔ کوڑی کریا کسے نہ بھانڈے بھجے، گرٹھ ہنکار نہ کوئے تڑائیا۔ جم کی پھاس کٹے نہ رتے، بندی خانہ بند نہ کوئی جنائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر جن دیوے مان وڈیائیا۔ سچی پریت کہے میں آئی ویکھن، لوچن لوچا اپنی پور کرائیا۔ سری بھگوان جنہاں دی کرے سوچن، سوچ سوچ وچ وقت لنگھائیا۔ دین دیال ہو کے سرتے دیوے اوڈھن، دوشالہ اکو نام کائیا۔ جنم کرم دا میٹے روگن، چنتا سوگ رہیا چکائیا۔ آتم سیجا آیا بھوگن، گھر محل اٹارے ڈیرہ لائیا۔ نام ندھانا چکاون آیا چوگن، ساچی چوگ اکو لکھ وکھائیا۔ سہاون آیا دُھر دا کوٹن، بنک دوار خوشی منائیا۔ نام نگارہ لایا چوٹن، ڈنکا اکو اک شنوائیا۔ کوڑی کریا توں آیا روکن، بھانڈا بھرم بھو بھٹائیا۔ دیون آیا سچی موکھن، مُفت اپنی دات ورتائیا۔ پار کراون آیا لوک پرلوکن، برہمنڈ کھنڈ ڈیرہ ڈھاپیا۔ سنانون آیا اک سلوکن، سوہنگ ڈھولا رہیا سمجھائیا۔ کرے کھیل اگمی چو جن، پریتم چو جی کھیل رچائیا۔ ایہو جی پھیر نہ لبھنی مَو جن، مَو جودہ ویلا رہیا سہائیا۔ میں اُچی کوگ سنانون آیا ہوکن، ہوکا دے دے رہیا جنائیا۔ جس مان دوا یا دھتے ترلوچن، سودا ہٹ اکو اک وکائیا۔ جس دی صفت کرے شاستر سمرت وید پُران پوتھی پوتھن، پُستک رہے راگ الائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، سچ کرنی رہیا کمائیا۔ سچ پریتی آئی دوڑ، لوکات پھیرا پائیا۔ جن بھگتو ویکھو کرو غور، نیتز کرے رُشنائیا۔ تہاڈی پکڑے ہتھ وچ ڈور، پریم پریتی تند بندھائیا۔ کوڑی کریا کڈھ کے چور، چوری چوری اپنا میل ملائیا۔ کلج انم تہاڈی پے گئی لوڑ،

میل ملائے سچ سُبھائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اُٹھائی۔ سچ پریتی کہے میں آئی نٹھ، دُھر دا پندھ مُکائی۔ ایہہ سچی دیواں دس، اپنا بھيو گھلایا۔ میرا رہیا نہ کوئی وس، کھچن والے اپنی کھچ لگایا۔ میں اکو سنیا سری بھگوان بھگتاں کیتا اکھ، گھر ساچا سو بھاپایا۔ اکو نام ڈھولا رہیا رٹ، رٹا مکے جگت لوکایا۔ سچ دوارا کھول کے ہٹ، بن ہٹوانا رہیا ورتایا۔ میں وی دیکھاں اپنی اکھ، کی کرتا کھیل رچایا۔ جاں آئی تے ہویا سچ، ساچی کرنی رہیا کمائی۔ مہر کر پُرکھ سمرتھ، مہر نظر اک اُٹھائی۔ گرکھاں دیوے اوہ وٹھ، جس دی قیمت نہ کوئی رکھائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی دیا آپ کمائی۔ پریتی کہے دیکھو کی پایا لوہڑا، لوک پر لوکاں آکھ سنایا۔ بھگت بھگوان بن کے جوڑا، جوڑی جوڑ دئے وڈیایا۔ زوریر بن کے بانکا چھوہرا، زرنکار کرے گڑمائی۔ سسے اُپر لا کے ہوڑا، ہاہے پٹی لئے پرنائی۔ آتم برہم آپے بہڑا، پاربرہم ہو سہائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ رحمت آپ کمائی۔ سچ پریتی کہے میں دیکھیا ایک، اینکار نظری آئی۔ جن بھگتاں بخشے اگٹری ٹیک، ٹکا مستک نام لگایا۔ کوڑی کریا ناتا توڑ بھیکھ، پردہ اوہلا دئے چُکائی۔ نظری آئے نیتن نیت، نچ گھر بیٹھا سو بھاپایا۔ پریم پیار اندر کرے ہیت، ساچی ریتی اک سبھائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، شاہ پاتشاہ کھیل کھلایا۔ سچ پریتی کہے بھگوان تیری دھار، میں دیکھ دیکھ بگسائی۔ تیرے وچوں پرگے اوہ پیار، جس پیار دی رمز سمجھ سکے کوئی نہ رانیا۔ گلاں باتاں دا نہیں کوئی وہار، ہتھاں نال ہتھ نہ کوئی ملایا۔ رسنا جہوا نہیں کوئی گفتار، بتی دند نہ صفت صلاحیا۔ کرپا اپنی کھچے اندروں تار، تندری تند ہلایا۔ جس دی سُرلی اگئی آواز، بن کناں رہیا جنایا۔ جن بھگتاں ہو محتاج، محبوب اپنا میل ملایا۔ نگہبان ہو کے کھولیا راز، رازق رحیم دئے وڈیایا۔ میں خوشیاں وچ در تیرے کراں ناچ، کھ گھنگٹ نہ کوئی رکھائی۔ آلے اپنی پچھلی کھٹی وچ، جو چٹھی میرے ہتھ پھڑائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا بھيو دئے کھلایا۔ چٹھی لے پڑھے بھگوان، پہلا لیکھا رہیا جنایا۔ گر اوتاراں پیر پیغمبراں جھولی پایا تیتوں دان، دتی مان وڈیایا۔ شاستر سمرت وید پُران تیرا سنگ نبھان، بن پاندھی پندھ مُکائی۔ رسنا جہوا بتی دند نال تیتوں سمجھان، سرشٹ سبائی آکھ سنایا۔ سچ پریتی تیرا نظر نہ آیا کسے نشان، رُپ رنگ رکھ نہ کوئے دکھائی۔ تیتوں سدا سدا سد ملدا رہیا مان، جگ چو کڑی رہی وڈیایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر،

آپ اپنی کرپا کر، ساچا کھیل آپ جنائیا۔ ساچا کھیل دسے نرنکار، دُھر دا بھيو آپ چُکائیا۔ توں وچولی بنی رہی جُگ چار، لوکات خوشی منائیا۔ جگت پریتی دسدی رہی وہار، ناتا عاشق معشوق جُڑائیا۔ کاغذاں قلمناں نال دیندی رہی ادھار، سوہنے ڈھولے راگ سنائیا۔ جن بھگت تیرے کولوں میرا منگدے رہے پیار، پریت تیرے نال رکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھيو ابھیدا دے کھلایا۔ بھيو ابھیدا کھولے پن، صاحب سنگر آپ سمجھایا۔ پچھلا ویلا گر اوتار پیر پیغمبر سارے تجن، تینوں اوہناں نال رلائی۔ رل مل چرن دھوڑی کرن اکو محن، سر سرور آپ دکھایا۔ اگلا کھیل کرے سورا سربنگن، شہنشاہ اپنی کار کمائیا۔ جن بھگتاں آپ پرگٹائے ساچا چندن، نور ظہور اک دکھایا۔ جگت پریتی توڑ بندھن، پریم پریتی اک دکھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا راہ آپ جنائیا۔ ساچا راہ دساں اپار، سری بھگوان آپ جنائیا۔ پہلوں بھگتاں اُتے کرپا دھار، پردہ دیاں چُکائیا۔ اندر وڑ کے درس دیدار، گر گر رُشنائیا۔ ناتا جوڑ اگم اپار، اپنی گنڈھ پوائیا۔ کرپا کر کے پریم پریتی تیرا دساں پیار، پیار اپنے وچوں پرگٹایا۔ جہاں چہ نہ ملے سر جنہار، اوناں چہ پریتی سچ نہ کوئی کمائیا۔ سچ پریتی توں وی کریں نمسکار، پر بھ تیتوں دے وڈیایا۔ جا کے مل بھگتاں نال، آپ اپنا پنڈھ مکائیا۔ اہناں اُتے ہویا دیال، دین دیال ہویا سہائیا۔ خوشیاں نال اوس گرہ جا کے پا دھمال، مکھ گھنگھٹ اک اٹھایا۔ گیت گا کے کہے میں وساں تہاڈے نال، سچا سنگ نبھایا۔ گھر آئی نوں لہنا سنبھال، آپ اپنے وچ لکائیا۔ بن کرماں میں ہونی کنگال، کنگالی سکے نہ کوئی چُکائیا۔ سوہنا مندر دیکھ سچی دھر مسال، دھرم دوارے ہر ہر خوشی منائیا۔ میں گیت گاواں خوشیاں نال وجے تال، اڈی پب دوویں رہی اٹھایا۔ پریم پریتی نبھے اوہناں نال، جنہاں پریتی صاحب سنگر نال لگائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان ہو کرپال، کر تار تھ کیتا کرنی کرت اک جنائیا۔

★ ۱۲ ماگھ ۲۰۲۰ بکرمی دلپ سَنگھ دے گھر پنڈ بابو پُر ضلع گرداس پُر ★

جگت شستر کرن پُکار، شاہ پاتشاہ آگے عرضوئیا۔ ساڈی تیج پر بھ سوار، سر اپنا ہتھ لکائیا۔ سانوں گو بند گیا اتار، آگے ملے نہ کوئے وڈیائیا۔ تن نال کردے رہے شنگار، پنچ تت مل مل سو بھاپائیا۔ اپنی تگھی دسدے رہے دھار، تیری دھار نہ کوئے سمجھائیا۔ سیس دھڑا تے کردے رہے وار، وار تا بنی جگت لوکائیا۔ انتم سارے گئے ہار، اپنا بل نہ کوئے جنائیا۔ تیرا کھیل ہر زرنکار، زرنگن زرویر عجیب نظری آئیا۔ جوتی جامہ لے اوتار، کایا مائی تن نہ کوئے پرگٹائیا۔ شستر بستر نہ کوئے آدھار، اسو اسوار سو بھاکوئے نہ پائیا۔ تیری کھیل آگم اپار، الکھ آگوچر تیری وڈ وڈیائیا۔ سارے دیکھ ہوئے خیران، نیز نین نین اٹھائیا۔ نہ کوئی کھڑگ کھنڈا کرپان، خنجر ہتھ نہ کوئے چکائیا۔ نہ کوئی چلہ تیر کمان، بھتھا کندھ نہ کوئے بندھائیا۔ نہ کوئی اسو گج ہوئے اسوار، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دے اک وڈیائیا۔ شستر کہن ساڈا پورا نہ ہو یا شوق، شہنشاہ انگ نہ کوئے لگائیا۔ جس دی کوئی کہانی نہ گائے جوق، لطیفہ قافی سکے نہ کوئے بنائیا۔ ساڈی کوئی نہ پنچے پنچ، نیڑے ہو نہ حال مٹائیا۔ انتم کھجگ خالی جاندے دسدے اونت، ساڈی جڑ نہ کوئے لگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کی زرنگن کھیل رچائیا۔ شستر کہن ساڈی سُن پُکار، سچ سچ رہے درڑائیا۔ توں صاحب داتا سر جنہار، زرویر تیری سرنائیا۔ مہروان ہو کر پیار، پر م پُرکھ اپنے انگ لگائیا۔ سری بھگوان کرے خبردار، سچ سندیسہ اک سمجھائیا۔ سارے شستر کرو نمسکار، بسترہ اپنا بٹھ دھرائیا۔ اک اٹھاؤ اپنا سجن میت مرار، جس نال تہانوں ملے وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ سچ رہیا جنائیا۔ سچ سندیسہ دے سری بھگوان، دھر دا بھو آپ گھلائییا۔ پر م پُرکھ کول کسے کم نہ آئے کرپان، کھنڈے کھڑگ چلے نہ کوئے چترائیا۔ تیر بھتھا دسے نہ کوئے نشان، نشانہ اکو اک چلائییا۔ جا کے اپنا دسو حال، احوال ہر جو رہیا بنائیا۔ متر پیارے کرو بھال، جو بیٹھا گھ چھپائیا۔ چکر سدرشن اپنے لیاؤ نال، جس ملے مان وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی رہیا کمائیا۔ سارے کہن اٹھ چلیے راہ، بن پاندھی پنڈھ مکائیا۔ اوس نال کریئے صلاح، جس نوں ملے مان وڈیائیا۔ گر اوتار جس نوں رہے اٹھا، آپ اپنا سنگ رکھائیا۔ جو بھگتاں ہوئے سہا، دُرباشے مان مٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ

اپنی کرپا کر، ساچی کرنی رہیا جنائیا۔ اٹھے چل پاندھی راہی، اپنا پندھ مُکائیا۔ پینڈا مکیا تھل اسگاہی، سمند ساگر چرناں ہیٹھ دباہیا۔ نظری آئے بے پرواہی، بے پرواہ کھیل وکھائیندا۔ چکّر سُدرشن چرناں ہیٹھاں جس رکھیا دباہی، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی آپ کمائیندا۔ سارے کہن چکّر سُدرشن اٹھ، اٹھ اپنی لے انکڑائیا۔ سری بھگوان تیرے اُتے رہیا تھ، مہر نظر اک اٹھائیا۔ ساڈی کوئی نہ کرے کچھ، بلبین رہے گُرائیا۔ تُوں کیوں دُور دُراڈا رہیا لُگ، لُکویں کھیل کرائیا۔ ساڈا بل گیا نک، زور نظر نہ کوئے جنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا لیکھا رہیا وکھائیا۔ چکّر سُدرشن کہے میں کی جاناں، راہ کھسرا نظر نہ آہیا۔ میرا اگے کاغذاں اُتے ناواں، اکھراں نال میری وڈیائیا۔ نہ کوئی لگیاں لتاں باہواں، پاندھی ہو کے پندھ نہ کوئے مُکائیا۔ آد جُگاد جُگ چوکڑی پُرکھ اکال دیاں ماناں ٹھنڈیاں چھاواں، گھر ساچے سوہا پائیا۔ کیوں وچھوڑا دیواں پُتراں ماواں، لوکمتا پھیرا پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی اپنے ہتھ رکھائیا۔ چکّر سُدرشن کہے میں اُنکلاں اُتے نہیں بھوننا، چکّر دے نہ کوئے ہلایا۔ میں نہیں مارنا کوئی جگت راوَن، راوَن نال نہ کراں لڑایا۔ میں نہیں کرشن کاہن ہتھ آوَن، جو گوپیاں راس رچایا۔ میں نہیں لکھ چوڑاسی ڈیرہ ڈھاوَن، خاکی خاک ملائیا۔ کلج انت میں اکو منگ منگاوَن، سری بھگوان اگے سیس جھکایا۔ کرپا کر جے میری سیو لگاوَن، ساچی سیوا دے درڑایا۔ جتھے شستر کھنڈا جگت کٹار کم نہیں آوَن، اوس دھام ہوواں سہایا۔ باہروں میرا رُپ نظر نہ آوَن، رکھ رنگ نہ کوئے رکھائیا۔ مہروان مہروان مہر کر کے جن بھگتاں اندر میٹوں کُکاوَن، جس گھر ملے مان وڈیائیا۔ دوس رین تیرا درشن پاوَن، جوتی جوت ملے رُشنائیا۔ کوڑ گُریارا پھڑ کے باہر کڈھاوَن، بل اپنا اک سمجھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، موہے دے مان وڈیائیا۔ چکّر سُدرشن کہے میرے بھگوان، میں ساچی سچ جنائیا۔ جن بھگتاں دے میرا دان، اندرے اندر ملے وڈیائیا۔ کایا بنک اک میان، جس وچ وڑ کے سوہا پائیا۔ اندروں کڈھاں کوڑ طوفان، جوٹھا جھوٹھا ڈیرہ ڈھاہیا۔ مایا ممتا موہ مٹے نشان، ہوئے ہنگتا گڑھ تڑایا۔ کام کرودھ نہ ہوئے بلوان، بھے بھو اک رکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دے مان وڈیائیا۔ چکّر سُدرشن کہے کرپا کر، پر بھ تیرے اگے عرضوئیا۔ جن بھگتاں اندر میٹوں دھر، جس در ویکھے اور نہ کوئیا۔ میں اٹھے پہر رہیا لڑ، دوس رین کراں

لڑایا۔ جے کوئی وکار آگے جائے کھڑ، منہ دے بھار دیاں سُٹایا۔ کوڑی کریا صاف کر، سچ سچ محل سُہایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دے مان وڈیایا۔ چکّر کہے میں تیرا درس، ہر درسی منگ منگائیندا۔ میرے اُتے کر ترس، رحمت جھولی تیری پائیندا۔ نو سو چُرانوے چو کڑی جگ میرا پورا نہ ہو یا فرض، ساچی سیو نہ کوئے لگائیندا۔ گر اوتار پیر پینمبر میرے کولوں پوری کردے رہے اپنی غرض، میری آسا پور نہ کوئے دکھائیندا۔ سچ پچھیں میرا ہندا رہیا حرج، حرجانہ کوئی نہ جھولی پائیندا۔ دیکھیں پُرکھ اکال ہُن نہ دیویں درج، وجہ اپنی سچ بتائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ تیری آس رکھائیندا۔ چکّر سُدرشن کہے میرا دیکھ چکّر، چکّرورتی اِکو نظری آئی۔ تیریاں بھگتاں میٹاں سارا فکر، کوڑی کریا ڈیرہ ڈھاہیا۔ جس دُکریئے چیر پوایا تیرا کر کے دُکر، سو ذاکر اپنے رنگ رنگایا۔ تیری دھاووں زِگن ہو کے آیا نتر، زِویر ہو کے سیو کمایا۔ میٹوں کوئی لوہا دھات نہ بنائے پتل، لوہار ترکھان نہ کوئے گھڑایا۔ سِکلیگر کوئی نہ کرے سکل، چک نال چک نہ کوئے پرگٹایا۔ میں آد جگادی دُھر دا تیرا متر، پاربرہم تیری سرناہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دے مان وڈیایا۔ چکّر سُدرشن کہے میں دیکھاں برہمنڈ، برہمانڈ پھیرا پائیا۔ سرشٹ سبائی کراں رنڈ، لکھ چوڑاسی سیس کٹایا۔ پر بھو بن تیریاں بھگتاں میٹوں ملے نہ کوئی اند، بھج دوڑ میری کم کسے نہ آئی۔ پچھلی ریتی پر بھ تیرے نال دتی چھڈ، مارگ آگے اِکو دے دکھایا۔ ہُن میں نہیں کٹنے کسے دے ہڈ، ناڑی رت نہ کوئے وہایا۔ میں بن کے تیری جد، سیوا کراں چائیں چانیا۔ جن بھگتاں اندر میٹوں رکھ، گھر گھر وچ دے بہایا۔ میں کھول کے دیکھاں تیری اٹھ، سینت تیرے نال ملائی۔ تکھا وار کراں جھٹ پٹ، کوڑی کریا کٹ دکھایا۔ سر میرے ہتھ دینا رکھ، شہنشاہ تیری اوٹ نکایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میرا سگلا سنگ نبھایا۔ سری بھگوان کہے میں دیا کماواں گا۔ چکّر سُدرشن تیرا چکّر، کایا چکری وچ چلاواں گا۔ سچ دواویوں تیتوں پکڑ، ساچی سیو لگاواں گا۔ تیرا لیکھا چکے جگت اکھر، نش اکھر دھار ملاواں گا۔ تیرا دیکھ ذرا بکتر، بختہ رنگ اِک چڑھاواں گا۔ تیرا لہنا دینا اِکو اکثر، اصلیت وچوں سمجھاواں گا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ تیرا مان رکھاواں گا۔ سچ تیرا مان رکھائے گا۔ سری بھگوان دیا کمائے گا۔ گوبند لیکھا پور کرائے گا۔ سچ کٹار تیرا روپ دکھائے گا۔ نکھی دھار آپ بنائے گا۔ تن

گاترے وچ ٹکائے گا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی سیوا اک لگائے گا۔ ساچی سیو پر بھو لگاویگا۔ جن بھگتاں میل ملاویگا۔ پھڑ باہوں اندر بہاویگا۔ اٹھے پہر تیرا چٹر چلاویگا۔ خوفِ خطرہ سرب ہٹاویگا۔ جیہڑی کرپا نانک کیتی انگد، انگد کیتی امر داس سال بہتر اں بہتر اں سالوں وچوں بہتر سکھ بہتر بہتر بہتر ناڑی وچوں روگ مٹاواں گا۔ ساچی مُٹھی ہتھ وچ پکڑ، چاروں کُنٹ بھواواں گا۔ جس نوں لگی نہیں کوئی لکڑ، کاٹھ و نڈ نہ کوئے و نڈاواں گا۔ پریم پریتی اندر جکڑ، جگتی اپنی نال چلاواں گا۔ تینوں سیس نواون کھنڈا کھڑگ جگت کٹار تیری پیریں پاواں گا۔ تیری ویکھاں چال مٹک مٹک، چھیل چھیلے تیرا رنگ رنگاواں گا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد تیرا مان ودھاواں گا۔ سری بھگوان میں بھگتاں اندر وڑانگا۔ نہ بھے ہو کے چڑھانگا۔ سچ دوارے کھڑانگا۔ پچھے مُنہ کر کے بیٹھاں، پنجاں چوراں نال لڑانگا۔ کر کے مٹھا کوڑا ریٹھا، تیرے آگے دھرانگا۔ توں نظری آئی نیتا، نہر ویر تیری سیو کراں گا۔ مینوں گو بند دا اوہ آیا چیتا، چیتے وچوں تیرا نام ورائگا۔ جو ماچھو وڑے سٹا جنگلاں وچ کھیتا، کھیتی کنڈیاں ہیٹھ دھرانگا۔ جس ویلے میں پیندی ار جن ویکھی ریٹا، اوس بھانے نوں آپے بہہ بہہ جرانگا۔ جے توں کرپا نہان ہو کے بھگتاں نال کیتا پیتا، میں وی ہتکاری ہو کے لڑانگا۔ ایسے کر کے جگ چوکڑی کسے نہ دسیا بھیتا، بھیتی ہو کے اندر وڑاں گا۔ گو بند نال میرا پچھلا لیکھا، مڑ کے انگلاں اُتے نہ چڑھاں گا۔ تیریاں سکھ نوں نکا ہو کے ویکھاں، ویکھ ویکھ اپنی ریجھ پوری کراں گا۔ بالاں واں گاں اوہناں نال کھیڈاں، نکی کھڑکی تھانیں گھر جا کے ساہمنے کھڑاں گا۔ جے تیرے نالوں پُھٹدی دے برتی، پھڑ باہوں نال جڑاں گا۔ جہنوں کہندے سرتی نرتی، نرت سرت دوویں بہہ کے وراں گا۔ میں بڑا وڈا پر کرتی، کرت کار اپنی کراں گا۔ میں پریم پیار دا بڑا حرسی، ہوس اپنی جھولی بھراں گا۔ جس ویلے اکیاں دی وہیہ سو اگی بکرمی منائی جائے پہلی برسی، برسات وانگوں میگھ ہو کے ورھاں گا۔ جے تیرے دوار ہو گئے بھرتی، تنہاں دے نال مل کے اندر باہر خوب لڑاں گا۔ ایہہ بات نہیں کوئی گھرتی، سچ کہانی اپنی کہواں گا۔ میری دھر دی لگی شرطی، شہنشاہ تیرے حکم اندر رہاں گا۔ جے میرا مان رکھدا اوس ویلے کوئی نہ رڑھدا وچ سرسی، سر جل تھل اسگاہ سارے پار کراں گا۔ میرا کھیل وچ عرشی، فرشی ہو کے جن بھگت سہیلے وراں گا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اک دینا سچا ور، سدا سدا تیری

سیو کراں گا۔ تیری سیو کراں آخر، آخر اکو وار جنائیا۔ میرا بھیو نہ پائے شستر شاستر، شرع سمجھ کسے نہ آئیا۔ شستراں والے کوٹن کوٹ گھوڑیاں اُتے گئے زیناں پا کے پاکھر، لوکماں ویس وٹائیا۔ تیر کماناں کسے دی رہن نہ دتی آکڑ، سر سکے نہ کوئے اُٹھائیا۔ سیری بھگوان میٹوں اکو ورتے بھگتاں دی خاطر، ساچا تھم اک جنائیا۔ ایسے کر کے میں وڈا چاتر، چھوٹیاں موٹیاں نال نہ اٹھ رلائیآ۔ میرا کھیل سدا باطن، ظاہر روپ نہ کوئے جنائیا۔ کلج انتم سیری بھگوان بنائے میرا ساتھن، سگلے ساتھی دئے سمجھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گھر سچے دئے وڈیائیآ۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، میری آسا کدے نہ کرے نراسن، نراسا آسا وچ بدلایا۔

★ ۱۳ ماگھ ۲۰۲۰ پکرمی کھن سنگھ دے گرہ بابو پُرا ضلع گرداس پُرا ★

پروردگار در آئے بردے، بندگی بندنا سیس نوایا۔ زربھو تیرے کولوں سارے ڈردے، نیتز نین رہے شرمایا۔ اندرے اندر تیرا کلمہ پڑھدے، ہو ہو آواز لگایا۔ نہ جیوندے نہ دسن مردے، سوچ سمجھ نہ کوئے رکھایا۔ مکے کعبے آئے پھردے، بھج بھج واہو داہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا بھیو دے سمجھایا۔ در تیرے آئے محبوب، مہردان تیری سرنائیآ۔ سچ محل ویکھ عروج، قدم بوسی سیس کرایا۔ ساڈے کول نہ کوئے ثبوت، سچ سچ دینے جنائیا۔ خالی ہو یا انت قلبوت، کایا کوڑ رہی گر لائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دے ساچا ور، گھر سچ ملے وڈیائیآ۔ تیرے در کرن اپیل، بھجے آئے واہو داہیا۔ بندنا کر جبرائیل، نیوں نیوں لاگے پانیا۔ مان ٹٹا اسرائیل، اسم اعظم نہ کوئے رکھایا۔ نیتز رووے میکائیل، مکمل اپنا حال جنائیا۔ کرے دروہی عزرائیل، زبردست تیرے آگے نہ کوئے وڈیائیآ۔ تیرا ویکھ کے بستر نیل، پروردگار اوٹ تکایا۔ تیرا جو بن چھیل چھیل، شہنشاہ اکو نظری آئیآ۔ تیری سمجھ نہ کوئے دلیل، سوچ جگت نہ کوئے رکھایا۔ خالی ویکھ مکہ مدین، دھیرج دھیر رہی نہ رائیآ۔ نظر آیا ثابت نہ دین، دین ذنی وچوں تیرا روپ نہ کوئے جنائیا۔ ہو کے جابر بن مسکین، در تیرے الکھ جگایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گھر سچ دے

سرناہیا۔ دے سرناہی پروردگار، اکو تیری اوٹ رکھایا۔ پیر پیغمبر تیتوں دس کے گئے سانجھیا، صاحب سبناں اک گوسانیا۔ لوک پر لوک تیرا کھیل نیار، طبق سبق اک پڑھانیا۔ کاغذ قلم تیرا آدھار، لیکھا لیکھ کالی شاہیا۔ لکھ چوراسی تیرا نور اجیار، جلوہ گھٹ گھٹ نظری آہیا۔ ہوں بالک نڈھے تیرے سیوادار، سدا سد سیو کمانیا۔ در دوارے دے آدھار، سر اپنا ہتھ لکایا۔ نیتز روندے دیکھ کے آئے مزار، اچی کوک کوک گر لایا۔ مکہ کعبہ دے خوار، خالق روپ نہ کوئے دکھایا۔ پریم پریتی پئے نہ کوئی آبشار، چشمہ کرشمہ نظر کوئے نہ آہیا۔ طفیل دے نہ کوئی وفادار، طالب روپ نہ کوئے وٹایا۔ عیب بھریا سرب ہنکار، گنہگار دے لوکایا۔ بیوی خاوند نہ کوئے پیار، تیویں مرد نہ کوئے وڈیایا۔ نیویں اکھاں شرمسار، لوچن نین نہ کوئے اٹھایا۔ جگرے حق نہ کوئے آدھار، لعنت گھر گھر ڈیرہ لایا۔ معرفت وچ ملے نہ محبوب یار، محبت سچ نہ کوئے کمانیا۔ عارف سارے کرن پکار، تُعارف سکے نہ کوئے کرائیا۔ سفارش ساڈی کرے نہ محمد یار، انتم بیٹھا مکھ بھوایا۔ خالی دیکھ محل منار، مڑ کے آئے واہو داہیا۔ تیرے در سچّی پکار، پُنے پُنے سناہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا سچّا ور، شہنشاہ تیری اوٹ رکھایا۔ چار کہن دیکھی چار یاری، چاروں کُنٹ نظر کوئے نہ آہیندا۔ جگت کعبہ کوڑ ہنکاری، سچ محرابا نور نہ کوئے چکائیندا۔ شاہ نواب نہ دے کوئے سکداری، تھم حاکم نہ کوئے سمجھائیندا۔ ساچے فیل کرے نہ کوئے اسواری، نیزہ نام ہتھ نہ کوئے اٹھائیندا۔ دیکھ کے آئے چاروں کُنٹ سب تیرے تیری رکھن تابعداری، آگے تاب نہ کوئے دکھائیندا۔ محل اٹل تیری دیکھ اُچ اٹاری، سجدہ سیس سرب نوائیندا۔ پنج تت تیری کھیل نیاری، کایا کپڑ کوٹ وڈیائیندا۔ شرع شریعت لا بیماری، بھيو اپنے وچ چھپائیندا۔ جگت ونڈ کر سنساری، برہمنڈ راہ چلائی۔ آپ بیٹھ دُھر درباری، دُھر سندیسہ تھم جنائیندا۔ زرگن تیرا کھیل دیکھ زرنکاری، زردھن ہو کے سیس نوائیندا۔ آد جگاد جس سب دی تیج سواری، مہر نظر اک اٹھائیندا۔ اُس دے در ملے اکو وفاداری، واقف اپنے نال کرائیندا۔ انتم انت ایہو خواہش ہماری، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی کہہ سمجھائیندا۔ آئے چار چار چو طرف، چار کُنٹ دکھایا۔ اٹھ دیکھو اپنا پچھلا حرف، جو حلف محمد نال اٹھایا۔ صدی چو دھویں سب نے مٹیاں ہونا بر طرف، طرف ونڈ نہ کوئے رکھایا۔ ہر جو پین نہ دتا فرق، فیصلہ اکو تھم سناہیا۔ پچھلی کیتی سب دی کیتی ترک،

طاقت سکے نہ کوئے ازمائیا۔ اگے کوئی نہ سکے اٹک، حکمے اندر حکم منائیا۔ کرے کھیل صاحبِ ندھڑک، بے پرواہ وڈی وڈیائیا۔ جودھا سوربیر بن کے مرد، مردانگی اکو اک وکھائیا۔ چھری حلال سب دی ویکھے کرد، کر بلا اپنا پھیرا پائیا۔ حسن حسین ہوئے اسپرج، فاتمہ نیناں نیر وہائیا۔ کس نوں آیا پچھلا درد، کیوں دکھیاں درد وڈائیا۔ گوہند کہے نہیں کھیل اسپرج، ہر اپنی دیا رہیا کمائیا۔ میرے نال نہ کیتا فرق، بچے نہیاں ہیٹھ رکھائیا۔ ایہہ اوہو آیا پرت، جس دتی مان وڈیائیا۔ جگت پیاسیاں اکو وار دے کے نور لگائی شرط، شہنشاہ اپنا حکم سمجھائیا۔ تھادی میٹاں انتم چنتا سوگ ہرکھ، غمی اپنی جھولی پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دیوے مان وڈیائیا۔ چارے کہن آئے قاصد، لیکھا ہتھ نظر کوئے نہ آئیا۔ صدق صبوری دے دے صادق، صاحب تیری وڈیائیا۔ اسیں ویکھیا توں پچھلی بدلی عادت، اگلا مارگ رہیا پرگٹائیا۔ ساڈی لیکھے لا عبادت، سر اپنا ہتھ لکائیا۔ تیری جھولی پائی تیری عبارت، لہنا دینا دے مکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر نین اٹھائیا۔ حسن کہے اٹھ ویکھ حسین، ہوشیاری نال جنائیندا۔ اوہ ویکھے اپنے نین، جو نیناں رنگ چڑھائیندا۔ اوہ پردہ لاپے مکھ عین، غین غم نہ کوئے وکھائیندا۔ الف یے جس دی صفت کہن، نقطہ نوں سرب مٹائیندا۔ پیر پیغمبر جس دی سرن پین، محمد جھولی اگے ڈھندا۔ مہروان آیا مبین، محبت اکو اک درسائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ اپنے رنگ رنگائیندا۔ حسین کہے سُن حسن، ہستی اکو نظری آئیا۔ جس دے چرناں گر اوتار پیر پیغمبر وسن، بستی وکھری جن بنائیا۔ ساڈی لجا آیا رکھن، مہر نظر نین اٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دیوے مان وڈیائیا۔ دے وڈیائی دیوے مان، دیونہارا دیا کمائیندا۔ اچ کر بلا اوہ ہو یا پروان، جس کر بلے وچوں کعبہ نظر نہ آئیندا۔ جس کعبے وچوں ملے نشان، سو کعبہ ہر جو اپنا نام سہائیندا۔ جس نام وچوں ہو پردھان، گر اوتار پیر پیغمبر راگ سٹائیندا۔ جس راگ وچوں نکلے گان، گا گا جیو جہان شکر منائیندا۔ جس گان وچوں نکلے تان، طرز تلواڑا روپ وٹائیندا۔ جس تال وچوں ملے جمال، جو بن اپنا رنگ وکھائیندا۔ جس جو بن وچوں ملے مہروان، محبت اکو اک جنائیندا۔ جس محبت وچوں محبوب ملے آن، سو محبوب سب اُتے دیا کمائیندا۔ جس دا لیکھا مجید قرآن، مجلس بہہ بہہ جگت سمجھائیندا۔ جس دی تائید کرے اسلام، تعریف کر کر سرب سٹائیندا۔ سو اشیر باد دیوے پیغام، در آیاں لیکھا لیکھے پائیندا۔

جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، پوری کرنی کرتا سب دی وکھ وکھائندا۔ چار یار سدے تیرے، پچھلے طرح طرح سمجھائیا۔ جیہڑے وڈے کر کے بیٹھے رہے جیرے، دُور دُراڈے دھیان لگائیا۔ راہ تئدے رہے کون ویلا پر بھ آئے بھگتاں ڈیرے، ڈیرہ اپنا آپ لگائیا۔ اسیں وسیئے اوسے دیہڑے، جس کھیڑے سو بھاپائیا۔ جس دے کول گر اوتار پیر پینمبر ہتھیرے، بہو گنتی وچ گنن کوئے نہ پائیا۔ جس دے گر اوتار بنے چیرے، چیلے بن بن سیو کمائیا۔ چار یار جس دے گھیرے، پلو سکے نہ کوئے چھڈائیا۔ جگ چوکڑی مُرشد مُرید چڑھدے جس دے بیڑے، بیڑا اکو اک چلائی۔ حقوق حقیقت کر نیڑے، لیکھا لیکھے وچوں چکائی۔ گر کھھاں دیوے مان وڈیرے، وڈے وڈے کر کے صفتاں صفت صلاحیا۔ جگ چوکڑی وچھڑے میلے، جنم جنم دا میل ملائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی رہیا کمائیا۔ ساچی کرنی کرے عین، کامل پُرش اپنی دیا کمائیا۔ حسن حسین سدا آئے دین، دُور دُراڈے چل کے پاندھی راہیا۔ جبرائیل میکائیل اسرافیل عزرائیل چارے کہن، کہہ کہہ خوشی منائیا۔ اوکھا ہو یا ساڈا رہن، مجلس سچ نہ سو بھاپائیا۔ یار وچ جے یار نہ بہن، یاری کم کسے نہ آئی۔ ساڈا دے دے سب دا دین، دیونہار تیری وڈیائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اٹھائی۔ چارے کہن سچ خدا خاطر خواہ، خواہش سب دی پوری دے کرائیا۔ اسیں سارے ہوئے گمراہ، تیرے نالوں بے وفا، بھلے مارگ پاندھی راہیا۔ رحمت رحیم اک کما، تعلیم اپنی سچ پڑھا، عظیم اُشان تیری وڈیائی۔ صدقے واری گھولی گھول گھما، کایا چولی تت بھیٹ چڑھا، در اکو منگ منگائی۔ تیرے ہتھ پر بھو شفا، شفقت کر مہروان مہر نظر اک اٹھائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ سچ دے جھولی پائیا۔ چار کہن دے دات پورا کر مطلب، متا کو بنائیا۔ تیری کریئے اُفت، خوشیاں راگ سنائیا۔ راگ وچ نہ آوے غفلت، گائیے گیتِ الاہیا۔ اُس دے نال ساڈی مُجبت، جس محبوب ملیا چائیں چائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دے مان وڈیائی۔ اوس نال مُجبت پیار، مے خانہ جو رہیا گھلائی۔ جس دا پیالہ پیوے ہمدردی یار، نشہ نوشی اکو اک جنائیا۔ جس دی صُراحی مارے اُچھال، اُبلے واہو داہیا۔ جس دا پیالہ مُمور ہو یا مُسکرار، ہسے چائیں چائیا۔ جس دی منزل آگے نہ رہی دُشوار، دُشمن نظر کوئے نہ آئی۔ جس دا پیر سانجھیا یار، امام نورِ الاہیا۔ جس

دی تسبیح منکا دوویں ہوئے خوار، بیٹھے مکھ بھوآیا۔ جس دی الفی تن شنگار، دو حرفی کرے پڑھایا۔ مغربی مشرقی مشتاق، مہروان محدود نور خدایا۔ اُس دے نال ساڈا پیار، پچھلا حال جنایا۔ باسٹھ دن اُس دے نال اقرار، اقرار نامہ رہے دکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پچھلا پورا کر اُدھار، اگے سر ساڈے ہتھ ٹکایا۔ اقرار نامہ ویکھ خفیف، خُفیفہ رہے دکھایا۔ جس دے وچ اوہدی تعریف، جو تیرا نام دھیایا۔ بے شک ہن اُس نوں کھندے اجیت، پچھلا ساڈا سنگی روپ وٹایا۔ اُس دا لیکھا رہیا بیت، بیٹی کہانی رہے جنایا۔ ایہہ دُھر دی تیری ریت، یار یاراں نال ملایا۔ اُس نوں تیرا کعبہ نظر آئی دُھر دی مسیت، مسلہ اکو پڑھے سچ سچ نور خدایا۔ توں اُس دے ہوئیوں قریب، ناتا رشتہ جوڑ جڑایا۔ اسیں پچھلے وقت دی سانجھ کے رکھی رسید، سامنے رہے دکھایا۔ ایس سال ساڈی تد خوشیاں نال ہووے عید، عید الفتر اِس دے نال منایا۔ توں وی کر ایہنوں تائید، اگے جاوے چائیں چانیا۔ حسن حسین پہلوں کرن دید، پھر محمد خوشی منایا۔ تیرے گھر دی سنائے تعریف، ڈھولا راگ الایا۔ مقامے حق پھر بچے ٹھیک، سچ دوارے سو بھاپایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہروان مہروان مہروان ساچا میلا دے ملایا۔

★ ۱۳ ماگھ ۲۰۲۰ بکرمی بنٹا سنگھ دے گرہ چھٹاں ضلع گرداس پُر ★

شبہ لیکھ شبہ بھوکھت، شبہ شبہ جنایا۔ شبہ لیکھ شبہ لکھت، شبہ شبہ کھیل دکھایا۔ شبہ گردیو شبہ اشٹ، شبہ شبہ سوامی دے سمجھایا۔ شبہ نراکار شبہ ساکار سرشٹ، نرگن شبہ شبہ سرگن روپ وٹایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ رچنا ویکھ دکھایا۔ شبہ گرو شبہ سکھ، ہر شبہ دی کھیل کھلایا۔ شبہ نام شبہ بھکھ، مہروان جھولی پائیندا۔ شبہ او جھل شبہ آئے دس، شبہ انبھو کار کمائیندا۔ شبہ انروپ سدا انڈٹھ، شبہ روپ بھوپ اکھوائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر شبہ دی کاج رچائیندا۔ شبہ سیوک شبہ ٹھا کر، شبہ شبہ دی دھار وہایا۔ شبہ سمند شبہ ساگر، گھر گمبھیر شبہ اکھوائیا۔ شبہ گرو شبہ تے شبہ بہادر، شبہ گوبند شبہ لکھی دھار دکھایا۔ شبہ عادل، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، شبہ دی دھارا آپ پر گٹایا۔

شبد گرو شبد چیلہ، شبد گوہند دھار دکھائیا۔ شبد سجن شبد سہیلا، شبد صاحب سلطان وڈیائیا۔ شبد اندر شبد نویلا، شبد شبدی رچنا ویکھ دکھائیا۔ شبد اندر شبدی کھیل کھیلہ، شبدی شبد دے سمجھائیا۔ شبد آد جگاد جانے اپنا ویلا، وقت وار تھت شبد دے وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ شبدی کار کمائیا۔ شبد گرو دھر کلغی، دھرنی دھرت دھول وڈیائیا۔ شبد گرو پنچ تت کایا چولا پہنے وردی، جگ جگ ویس لئے وٹائیا۔ شبد گرو گوہند دردی، دکھیاں درد گوائیا۔ شبد گرو سنگر گرو کھماں آسا پورن کرے مرضی، منزل ساچی دے پچائیا۔ شبد گرو کدے نہ بنے فرضی، نرگن نرور نرکار اپنا روپ سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ سچ دے جنائیا۔ شبد گرو دھنی تیغ، بھتھا تیر کمان نام جنائیا۔ شبد جس سدے رنگ ریز، شبد اوہو باہر کڈھائیا۔ شبد گوہند تن ماٹی اندر دتا بھیج، ساچی ہاٹی جگت دکھائیا۔ شبد گوہند جوتی نور ہو کے چمکیا تیغ، نکھی دھار اک پرگٹائیا۔ شبد گرو گھہ ہر جن گرو سکھ سجن لئے ویکھ، پردہ اوہلا آپ چکائیا۔ گرو گرو سنگر وچ نہیں کوئی بھیت، بھیت سنگر وچوں سمجھائیا۔ سنگر وچوں دی مانے آپ سچ، گرو سچ گرو کھماں رہیا ہنڈھائیا۔ آد جگاد جگ چوکڑی غریب نمائیاں سدا کرے درلیغ، دکھیاں دکھ جھولی پائیا۔ جس دا بھو نہ پایا کسے وید، چارے کھانی رہی گر لائیا۔ جس دا لیکھا لبھے نہ کسے کتیب، شاستر سمتر کوک کوک سٹائیا۔ سو صاحب سنگر جن بھگتاں سنگ سدا رہیا کھید، گرو گھہ اپنے رنگ رنگائیا۔ پریم پریتی اندر کرے ہیت، ہتکاری پھیرا پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ شبد گرو گوہند، رنگ راتا اک اکھوائیندا۔ سچ سہنجنی ویکھ پلنگ، شاہ سلطاناں سو بھاپائیندا۔ بن رنجیت نگارے وجائے مردنگ، نام ڈنکا اک سٹائیندا۔ انند پری پری انند وچوں آگے لنگھ، مندر اندر سوہنا ڈیرہ لائیندا۔ دھار روپ سورا سربنگ، صاحب سلطان نظری آئیندا۔ پورب پوری کرے منگ، جھولی اپنی آپ بھرائیندا۔ پُرکھ اکال لے کے سنگ، سوہنا جوڑ جڑائیندا۔ دھر دا بول اگمی چھند، سوہنگ راگ لائیندا۔ بن وچولا سورا سربنگ، آتم پر ماتم جوڑ جڑائیندا۔ ہر جن ننگی نہ ہووے کٹڈ، سر گرو کھماں ہتھ لکائیندا۔ اکو گوہند اکو داتا اکو داتار سچ وست دیوے وند، وند نہارا اک اکھوائیندا۔ اکو توڑے اکو وچھوڑے اکو جوڑ پائے گنڈھ، گنڈھ نہار اک ہو جائیندا۔ اکو جوت اکو نور اکو چند، اکو دھام سہایا پری انند، جس پری انند وچوں اکو گوہند نظری آئیندا۔ ساڈھے تن ہتھ اچی لمی اوس دی گنڈھ، چھپر

چھن سوہنی بھاگ لگائیندا۔ دین دیاں ہو بخشد، گھر ساچا سچ وڈیائیندا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا سچا ور، گرسکھ گرو گرسنگر
ساچی گود بہائیندا۔

★ ۱۳ ماگھ ۲۰۲۰ بکرمی کیشن سنگھ دے گرہ الہڑ پنڈی ضلع گرداس پور ★

تیجے دن دا لیکھا پورا، پر بھ پوری طرح کرائیندا۔ گلایاں ہونجھ چکڑ کوڑا، کوٹ گنٹ ویکھ وکھائیندا۔ مستک دے کے اپنی دھوڑا، دھڑکن سرب
مٹائیندا۔ چاڑھ رنگ بہورنگی گوڑھا، لال لال ویکھ وکھائیندا۔ دیا کر ہوئے مشکورا، شکر گزار آپ اکھوائیندا۔ چاکر خاک بن مزدورا، سیوک سیوا آپ
لگائیندا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا اپنا آپ جنائیندا۔ پچھلا لیکھا دن تیجا، تیج تپ جنائیا۔ جس دوار یوں کدی نہ ہوئی ریجھا، سومارگ
سو بھاپائیا۔ پریم پریتی اندر پریتیم بھیجا، خوشیاں رنگ وکھائیا۔ جن بھگت بنا دھر دا جیجا، دیوے مان وڈیائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
ہوئے سدا سہائیا۔ تیجا دن دن سی اوہ، جس وچ ربی نور کھیل کھلائیا۔ جس بھاگ لگایا چھٹی پوہ، سچ دے وڈیائیا۔ صاحب سلطان او تھوں آیا ہو، ہوئی
ہوئی پھیرا پائیا۔ گرکھاں دُرمت میل دیوے دھو، کایا مائی پوچ پچائیا۔ جس وچھوڑے ویراگ وچ پچھوں لیا رو، تِس انت رون رہے نہ رانیا۔ اوہناں دا
ٹھا کر پر بھ آپ گیا ہو، ہر جو اپنا سنگ نبھائیا۔ اوس دا گھاٹا پورا کرن خاطر کیتا موہ، مہروان اپنا پھیرا پائیا۔ اکو وار کر نمسکار نیڑے دُور سنگت ساری
جائے چرن چھوہ، شہنشاہ اپنے رنگ رنگائیا۔ دھر دا دھو آ دتا دھو، ڈھاہ ڈھیری خاک نہ کوئے بنائیا۔

★ ۱۳ ماگھ ۲۰۲۰ دیدار سنگھ دے گرہ بابو پُرا ضلع گرداس پُڑ ★

سنگر سچا صاحب سوامی، ہر کرتا وڈ وڈیاں۔ آد جگاد دُھر دا بانی، جگ چوکڑی کھیل رچایا۔ سچکھنڈ نواسی شاہ سلطانی، شہنشاہ اپنا حکم ورتایا۔ دیونہارا دُھر دا دانی، وست امولک اک ورتایا۔ بھگت بھگوان کر پروانی، پروانہ اپنا نام پھرایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار سدا وڈیاں۔ سنگر پورا ہر نرنکار، وڈا وڈ وڈیاں۔ لیکھا جان سرب سنسار، لکھ چوراسی کھوج کھوجایا۔ بھگت وچھل بن گردھار، مہر نظر اک اٹھایا۔ سنت سہیلے سجن تار، تار نہار آپ اکھوایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہروان اک اکھوایا۔ سنگر پورا گہر گبھیہر، ہر کرتا وڈ وڈیاں۔ دیونہارا آد جگاد دُھر دی دھیہر، سچ سچ اک سمجھایا۔ جنم کرم دی کٹ بھیر، لیکھا پورب دے دکھایا۔ امرت بخش سچا سپر، ست ستوادی جام پیاں۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی آپ کماں۔ سنگر پورا ہر سلطانا، شہنشاہ اکو اک اکھوایا۔ دیونہارا نام ندھانا، دُھر دی وست آپ ورتاں۔ کھیلنہارا دو جہاناں، نرگن سرگن روپ وٹاں۔ پہنہارا اگمی بانا، جوتی جاتا ڈگمگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا ویس آپ دھرائیا۔ سنگر پورا ویس اولہ، اینکار آپ کرائیا۔ وسنہارا نہچل دھام اٹلا، سچ دوارے سو بھاپاں۔ لیکھا جانے جلاں تھلاں، گھٹ گھٹ کھوج کھوجایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، وڈا وڈ وڈیاں۔ سنگر پورا سری بھگوان، اک اکلا آپ اکھوایا۔ کلجگ انت ہو مہروان، سچ مردانگی نام وکھائیا۔ دو جہاناں بن کے کاہن، روپ انوپ آپ پرگٹائیا۔ نردھن سردھن دیوے مان، ساچی سکھیا اک درڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سنگر اکو اک اکھوایا۔ سنگر پورا ہر بھگونت، مہما اپنی آپ سمجھایا۔ جگ چوکڑی سیوالا سادھ سنت، گر اوتار حکم منایا۔ شبد گیان دے بودھ اگادھ بن پنڈت، کرے اک پڑھایا۔ لیکھا جان ماڑی منڈپ، محل اٹل کھوج کھوجایا۔ ساک سجن بن بندھپ، سگلا سنگ نبھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، صاحب سنگر اپنے ہتھ رکھے وڈیاں۔ صاحب سنگر اک داتار، ہر جو دیاوان اکھوایا۔ آد جگادی جس دا اوتار، پنج تت کایا چولا جگت ہنڈھائیا۔ پیر پیغمبر جس دی دھار، گر اوتار رنگ رنگائیا۔ نام ندھان جس دا جیکار، انبولت ساچا راگ سناں۔ لکھ چوراسی جس دا

پیار، گھٹ گھٹ اندر ڈیرہ لائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل سچا ہر، سَنگَرِ اِکُو اِک اِکھوائیندا۔ سَنگَرِ اِک اِک اِکلا، اِکَنکار وڈی وڈیاںیا۔ وسنہارا سچ مِلا، سچ سَنگھاسن سو بھاپاںیا۔ پاوے سار جلاں تھلاں، ڈُونگھے ساگر پھول پُھلایا۔ شبدی دھار جوتی رلا، رُپ رنگ رکھ نہ کوئے وکھایا۔ جن بھگت پُھرائے اپنا پلا، ساچی گنڈھ نام پوایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی کرنی رہیا کماںیا۔ ساچی کرنی کرے کرتار، ہر کرتا اِک اِکھوائیندا۔ لیکھا جان دُھر دی دھار، دُھر مستک ویکھ وکھائیندا۔ سنت سُسیلے لا کے پار، منزل پچھلی پنڈھ مُکائیندا۔ دے درس اگم اپار، جنم ترسنا روگ مٹائیندا۔ چرن کول اِک آدھار، سچ سرنائی آپ سمجھائیندا۔ پریم پریتی بخش پیار، ساچی ریتی مارگ لائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر اپنا ہتھ اِکائیندا۔ سَنگَرِ پورا پُرکھ اکال، اگم اگمرا نظری آئی۔ وسنہارا سچھنڈ سچّی دھرمسال، دھرم دوارے سو بھاپاںیا۔ جن بھگت سُسیلے لئے اُٹھال، ہر سچن آپ جگایا۔ لیکھے لاشاہ کنگال، اوچ پنچ دے وڈیاںیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ہر رگھورایا۔ سَنگَرِ پورا ہر رگھوناتھ، رگھپت اِکُو نظری آئیندا۔ جگ چوکڑی جس دی گاتھ، کھانی بانی صفت صلاحندا۔ نیت نوت جس دا چلے راتھ، رتھواہی گر اوتار رُپ وٹائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچی کرنی آپ کمائیندا۔ سَنگَرِ پورا اِک کرتار، کرنی اپنے ہتھ رکھایا۔ جن بھگتاں دے درس دیدار، دیدار دیدار وچوں رُشناںیا۔ روشن کر اُچ منار، بن دیا باقی ڈگمگایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، شاہ پاتشاہ سچ رگھورایا۔ سَنگَرِ سچا اِکُو اِک، اِک اِکلا نظری آئیندا۔ جس دا لیکھا کوئی نہ سکے لکھ، لکھ لیکھ نہ کوئے سمجھائیندا۔ جگت نیتز کسے نہ آئے دس، لوچن درس کوئے نہ پائیندا۔ جن بھگتاں دیوے دُھر دا حص، ساچا حصہ ونڈ ونڈائیندا۔ لکھ چوراہی دے کے پٹھ، کھ اپنا آپ بھوائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کھیل آپ کرائیندا۔ ساچی کھیل کرنے یوگ، سَنگَرِ وڈا وڈ وڈیاںیا۔ بھگت ملاواں دُھر سنجوگ، جگ وچھڑے لئے ملائی۔ نام ندھانارس ساچی چوگ، کھ اِکُو اِک وکھایا۔ دُھر دا ڈھولا بول سلوک، سوہنگ منتر کرے پڑھایا۔ دے وڈیاںی لوک پرلوک، دو جہاناں پنڈھ مُکایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ سَنگَرِ پورا سچ سوامی، اکل کل دھاری

آپ اکھوائیندا۔ گرگھ ویکھے بُدھ انجانی، بالی بُدھ آپ سمجھائیندا۔ شبد سنا دھر دی بانی، بان نرالا تیر لگائیندا۔ امرت بخش ٹھنڈا پانی، چرنودک اکو گھ چوائیندا۔ ساچا دے پد نربانی، گھر مندر اک سہائیندا۔ لیکھا چکا چارے کھانی، درگاہ ساچی آپ سہائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، صاحب سنگر کھیل رچائیندا۔ صاحب سنگر سوربیر، پیرتا اپنا نام جنائیا۔ شبد نرالا مارے تیر، کھکی کھی دھار دکھائیا۔ کوڑی کریا کڈھے پیر، ہوئے ہنگتا روگ گوائیا۔ امرت ٹھانڈا دیوے سیر، نجھر جھرناک جھرائیا۔ ہتھ پھڑا گئی شمشیر، پنچ وکارا کھنڈ کھنڈ کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، صاحب سنگر سچ دیوے مان وڈیائیا۔ صاحب سنگر دھر دا ٹھاکر، ہر کرتا اک اکھوائیندا۔ پار لنگھائے کلج ساگر، ڈوگھی بھور نہ کوئے بھوائیندا۔ مہروان کریم کرتا قادر، قدرت اپنا رنگ دکھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچی کرنی کار کمائیندا۔ سنگر پورا بھگت سہیلا، ملنی جگدیش کرائیا۔ لیکھا جانے گرو گر چیل، چیل گرو دے وڈیائیا۔ وسنہارا دھام نویلا، سوچھ سروپی ویس دھرائیا۔ نرویر ہو کے پھرے اکیلا، اکل کل دھاری پھیرا پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی آپ کمائیا۔ ساچی کرنی کر کرتا پڑکھ، سد دیوے مان وڈیائیا۔ چنتا سوگ مٹائے ہرکھ، غم روگ نہ کوئے ستائیا۔ دیال ہو کے کرے ترس، جم کال بھے چکائیا۔ جنم جنم دی میٹے تڑپ، ست ساتک ست کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گھر سجن دے دکھائیا۔ سنگر پورا دکھائے گھر سجن، ساجن اکو دے جنائیا۔ کوڑی کریا بھانڈے بھجن، بھو بھرم سب مٹائیا۔ سچ اشان کر اوے مجن، دُرمت میل دھوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دیوے مان وڈیائیا۔ سنگر پورا چاڑھے رنگت، رنگ اکو نام رنگائیا۔ کرپا کرے دھر دی سنگت، سگلا سنگ رکھائیا۔ انگیکار ہو کے انگ لائے جوں نانک انگد، سر اپنا ہتھ لکائیا۔ نام ندھان دیوے بودھ اگادھا بن کے پنڈت، کرے سچ پڑھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی کار کمائیا۔ سنگر پورا دُوھو دُوھ، دُوھاکو نظری آئیا۔ جن بھگت پُھلوڑی ویکھے پھول، پت ٹاہنی آپ مہکائیا۔ سب دا لیکھا جانے مول، پورب پھول بھلایا۔ جو صاحب سنگر گئے بھول، تنہا بھلیاں لئے ملائیا۔ جگ چوکڑی نہ بدلے آپ اصول، اصلیت اپنے نال لیائیا۔ دھر دا بن کنت کنتوہل، ہر جن سچے لئے پرنائیا۔ لہنا ویکھ پچھلا

مول، لیکھے دیوے تھاؤں تھانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی کار کمائیا۔ صاحب سَنگَر دُھر دا دُولھا، نر نر نر کار اکو نظری آئیا۔
 نت نوت کدے نہ بھولا، بھلیاں مارگ دے دکھائیا۔ گر چیلے کرائے صلح، ساچی سکھیا اک درڑائیا۔ بھاگ لگائے کایا کلا، نگر کھیڑا اک وڈیائیا۔ سدا
 دوارا رکھے کھلا، کھڑکی بند نہ کوئے دکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہروان ہوئے سہائیا۔ سَنگَر پورا شبری دھار، پُرکھ اکال دیوے
 وڈیائیا۔ جگ جگ کرے سچ پیار، ہر سنتاں میل ملائیا۔ کلجگ اتم ہو اجیار، نرگن نرگن کرے رُشنائیا۔ گرگھ گرگھ کر پیار، پریم پریتی اک بندھائیا۔
 دوس رین دے دیدار، پردہ اوہلا رہیا چُکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچی کرنی کار کمائیا۔ سَنگَر پورا کرنی کردا
 آیا، کر نہار اک اکھوائیندا۔ آد جگادی بن کے دائی دایا، ساچی سیو کمائیندا۔ رُپ دھر کے پتا مایا، پوت سپوتے گود سہائیندا۔ ساچا مارگ دے دکھایا، راہ
 اکو اک لگائیندا۔ نرگن سرگن راہ چلایا، ساچی کھیل آپ رچائیندا۔ لکھ چوڑاسی وچوں بھگت ترایا، تار نہارا دیا کمائیندا۔ کلجگ اتم میل ملایا، جگت وچھوڑا
 دُور کرائیندا۔ سوہنگ منتر اک درڑایا، ناتا اپنے نال رکھائیندا۔ مہاراج شیر سَنگھ وشنوں بھگوان سدا ہوئے سہایا، سہانک اپنی دیا کمائیندا۔ جوتی جوت
 سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکَنک نرائن نر، ہر سنگت سنگ سدا سمایا، وچھڑ کدے نہ جائیندا۔

★ ۱۴ ماگھ ۲۰۲۰ بکرمی پریتم سَنگھ دے گرہ بابو پُرا صلح گرداس پُر ★

سیوا کہے میرے پرین، بے نظیر تیری سرنائیا۔ میں نردھن ہو مسکین، در ٹھانڈے سیس نوایا۔ جگ چوکڑی رہی ادھین، نیتز نین نہ کوئے
 اٹھایا۔ تیرا ویکھ کھیل یا مبین، مہروان بھیو کوئے نہ آئیا۔ میں ویکھ تھگی لوک تین، چاروں گنٹ دھیان لگائیا۔ برہوں وچھوڑے اندر تڑپھاں جوں جل
 مین، بلب چاترک وانگ گر لائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھایا۔ سیوا کہے میں جگت نہائی، ہستی نظر کوئے نہ آئیا۔
 جگ چوکڑی بھردی رہی پانی، پیسین پیس سیو کمائیا۔ بنی رہی بال انجانی، بل بدھ نہ کوئے رکھائیا۔ پھر پھر ویکھدی رہی چارے کھانی، انڈج جیرج اُتھج

سیتج دھیان لگایا۔ پُرکھ اکال میرے مہروان میٹوں کسے نہ بنایا دُھر دی رانی، سر ہتھ نہ کوئے لکایا۔ میں کو جھی کملی مات پچھتانی، پسچا تاپ وچ وقت لنگھایا۔ سچ دوارے دیوے نہ کوئے مانی، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہروان ہو سہایا۔ سیوا کہے میں ہو جھی مت، مات چلے نہ کوئے چترایا۔ ساچا کرے نہ کوئی ساتھ، سنگی سنگ نہ کوئے نبھایا۔ نیز اٹھا دیکھے نہ کوئی اکھ، نینن نین نین شرمایا۔ میرا کسے نہ دتا حق، حقیقت جھولی کوئے نہ پائیا۔ دروہی خدائے گئی تھک، تھکاوٹ میری نہ کوئے مٹایا۔ پھر پھر دیکھیا جگت ہٹ، گھر گھر اپنی اکھ جگایا۔ میری کوئی نہ رکھے پت، دھیرج دھیر نہ کوئے دھرایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہروان تیری وڈیایا۔ سیوا کہے میں بالی نڈھی، بچپن وچ دیاں دُھایا۔ شاہ سلطاناں گھروں کڈھی، جگت جہان نہ کوئے ڈھویا۔ میرا ڈکھی انگ انگ کرے ہڈی، تت تت رہیا گر لایا۔ میری دھار کسے نہ بدھی، ریت مات نہ کوئے جنایا۔ یتے کال کوٹ صدی، سر صدقہ نہ کوئے سہایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، موہے دے مان وڈیایا۔ سیوا کہے میں نکلی بالی، سوچ سمجھ نہ کوئے رکھایا۔ جگ چوکڑی گھال گھالی، نت نوت کار کمایا۔ جس ویلے دیکھاں ہتھ دوویں خالی، وستو نظر کوئے نہ آیا۔ نانک زرگن دس کے گیا دلالی، ساچی سکھیا اک سمجھایا۔ انگد کہا بے مثالی، مسل سب دی دے بنایا۔ امر داس کہا دُھر دامالی، مالک اکو بے پرواہیا۔ رام داس بول کہا صاحب سنگر دین دیالی، دیاوان وڈی وڈیایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دے مان وڈیایا۔ سیوا کہے میں جگت نمائی، نردھن اپنا ناؤں رکھایا۔ چار جگ میری کرے نہ کوئی پہچانی، مندر گھر نہ کوئے وسایا۔ پریمی ملے نہ کوئی ہانی، اوڈھن سپس نہ کوئے لکایا۔ سچی دیوے نہ کوئی نشانی، نشانہ ہتھ نہ کوئے پھڑایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہروان ہو سہایا۔ سیوا کہے میں گھول گھولی، سپس جگدیس نوایا۔ جگ چوکڑی کدے نہ بولی، چُپ چُپیتی کار کمایا۔ کلجگ اتم انتر ہر دے میں وی ڈولی، دھیرج نظر کوئے نہ آیا۔ چاروں گنٹ دیکھیا پیندی رولی، ہوکا دیوے جگت لوکایا۔ جن بھگت کہن سری بھگوان ہتھ لے کے مہندی موئی، تند سگن نام بندھایا۔ سچ درگاہ جس نے کھولی، دیوے سرب مان وڈیایا۔ میں وی چل کے آئی ہوئی ہوئی، بچھلا پنڈھ مکایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچا دینا اک ور، ور داتے در تیرے منگ منگایا۔ سیوا کہے میں آئی چل، دُور

دُرُاڈا پندھ مُکائیا۔ پر بت چوٹی ٹلے رہے ہل، جنگل جوہ دھیان لگائیا۔ شاہی لشکر ویکھن دل، فوجدار نین اُٹھائیا۔ میں سبناں کر کے ول چھل، او جھل ہو کے مکھ چھپائیا۔ کرپا کر میرے بھگون، صاحب تیری اوٹ تکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا سچا ور، ساچی کرنی دے جنائیا۔ سیوا کہے میٹوں آیا دکھ، دکھا اکو نظری آئیا۔ میرے پریمیاں سدا رہے بھکھ، کنگلا روپ وٹائیا۔ میں اوہناں منگاں سکھ، در تیرے کر عرضوئیا۔ تیری دو جہان لٹ، میں محتاج جھولی ڈاہیا۔ کرپا کر پر بھ ٹھہ، مہر نظر اُٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی بھچھیا دے ورتائیا۔ سیوا کہے میں کو جھی کملی، مورکھ مت رہی گر لائیا۔ برہوں وچھوڑے کیتی بولی، سرتی سرت بھوائیا۔ ملے مان نہ اُپر دھولی، دھرنی دھرت نہ کوئے سہائیا۔ خالی ویکھ میری بغلی، بھچھیا نظر کوئے نہ آئیا۔ کی حالت دساں صاحب اگلی، بل رہن کوئے نہ پائیا۔ میں ویکھ کے خوش اکو ہوئی توں بھگتاں سیس بدھی پگڑی، سر اپنا ہتھ لکائیا۔ اوہناں بچھے میں ہو کے آئی تکرئی، بل اپنا نال ملائیا۔ بن تیری کرپا ٹنگوں ہوئی لنگڑی، بھج سکاں نہ واہو داہیا۔ کوڑی کرپا میٹوں رہی جکڑی، قدم سکاں نہ کوئے اُٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا سچا ور، میں ویکھ کے آئی براہمن کھتری، شوڈر ویش در در پھیرا پائیا۔ سیوا کہے میں ہوئی نالایق، موہے ملے نہ کوئے وڈیائیا۔ آد جگاد میں سب دے رہی ماتحت، حکمے اندر پھیرا پائیا۔ میٹوں کرے نہ کوئی رعایت، جھولی در نہ کوئے بھرائیا۔ سارے کردے رہن ہدایت، اپنا زور جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچا دے اک ور، صاحب ستگر دین دیال دیا کمائیا۔ سیوا کہے میرا کوئی نہ مل، قیمت کرتے نہ کوئی پائیدا۔ کو جھی کملی جے گئی بھل، بھلیاں راہ نظر نہ آئیدا۔ تیرے چرناں اندر جاواں رُل، دوجا گرہ نہ کوئی بھائیدا۔ تیری رحمت سدا انمل، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دے سچا ور، صاحب سب تیری آس رکھائیدا۔ سیوا کہے میں ہوئی مجبور، مشکل حل نہ کوئے کرائیا۔ چاروں کٹ بھریا غرور، غربت وچ پھرے لوکائیا۔ ترے گن مایا تپے تندور، اگنی اگت نہ کوئے بھجھائیا۔ صاحب ستگر میرا کر معاف قصور، دوئے دوئے جوڑ لاگاں پائیا۔ میری آسا منسا پور، سنساروگ رہے نہ رائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میرا لیکھا دے دکھائیا۔ سیوا کہے ویکھ میرا حال، پردہ اوہلا آپ چکائیا۔ اٹھے پھر ہوئی بے حال، سرتی سرت نہ کوئے وڈیائیا۔ میری

چولی ہوئی کنگال، جھولی سکے نہ کوئے بھرائیا۔ ساچا ملے نہ کوئے دلال، وچولا سنگ نہ کوئے نبھائیا۔ میں جگ چوکڑی تھگی بھال، دہ دشا پھیرا پائیا۔ میرا حل نہ ہو یا سوال، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا سچا ور، صاحب اپنے نال ملائیا۔ سیوا کہے میں ہوئی چھوٹی، جگت نیز نظر نہ آئیا۔ میٹوں لہدے گئے کوٹن کوٹی، کوٹن کوٹاں وچوں دھیان لگائیا۔ میں ڈوگھے اندر وڑ کے رہی سوتی، سُتیاں سکے نہ کوئے جگائیا۔ جگ چوکڑی رہی روتی، رُسیاں سکے نہ کوئے منائیا۔ پریم پیار دے ہنہجھواں وھاؤندی رہی موتی، چھہر دھار اک لگائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا دے ساچے گھر، دیونہار تیرے ہتھ وڈیائیا۔ سیوا کہے پر بھ ہو مہروان، مہر نظر اٹھائیا۔ کرپا ندھ دے دان، گہر گبھیر تیری سرنائیا۔ گنی گہند کر پروان، در بیننتی اک جنائیا۔ سد بخشند ویکھ آن، زرویر ویس وٹائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میرا لہنا لہنا جھولی پائیا۔ سیوا کہے میرا دیدے لہنا، در تیرے منگن آئیا۔ اکو وار تیتوں کہنا، سیس سجدہ اکو وار جھکائیا۔ چار جگ پھیر چپ کر کے رہنا، رسنا بول نہ کوئے الائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا دیدے دُھر دا ور، دُھر مستک رکھ مٹائیا۔ سیوا کہے میرا دیدے لیکھا، لیکھا لکھت تیرے ہتھ وڈیائیا۔ کیوں صاحب سنگر میرا بھلیا چیتا، غفلت وچ وقت لنگھائیا۔ تُوں صاحب سوامی سب دانیتا، زرنائن نظری آئیا۔ زرویر زرنکار بنے کھیوٹ کھیٹا، بیڑے اپنے لئے چڑھائیا۔ جویں بھگت دوارے بنائے اپنا بیٹا، پتا پُرکھ اکال ناؤں دھرائیا۔ میں وی اوہ رنگ ویکھاں، جو اندھٹھا دینیں رنگائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دے مان وڈیائیا۔ دے وڈیائی صاحب سنگر، پاربرہم تیری سرنائیا۔ میں دُور دُراڈی آئی تَر، منزل منزل پندھ مکائیا۔ تُوں صاحب سوامی لیکھا جانے دُھر، جگ چوکڑی تیری سرنائیا۔ در دوارے دوئے ہتھ رہی جوڑ، نیوں نیوں سیس جھکائیا۔ بہڑی بہڑی رہی گرلا تُوں بہڑ، بے پرواہ اپنی دیا کمائیا۔ میں نہانی ول ویکھ کر کے غور، گہر گبھیر اٹھ گھلائیا۔ سچ سچ در تیرے پاواں شور، شورش اور نہ کوئے مچائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا دینا اک ور، میرا لیکھا دے لکھائیا۔ تیرا لیکھا لکھنا کی، صاحب سنگر آپ جنائیدا۔ جگ چوکڑی تیری رکھی نیہہ، ساچی سیوا اک سمجھائیدا۔ سنجگ تریتا دواپر کلجک بیجیا بی، اتم آپے ویکھ وکھائیدا۔ برہمنڈاں کھنڈاں وچوں ساڈھے تن ہتھ تیری لیکھے لگیں سیں، سیما اپنی آپ

سمجھائیندا۔ جس دوارے جن بھگت رہے جی، ہر جیوت مُت کرائیندا۔ اوسے گرہ خوشیاں نال تھی، سچ کہانی آپ درڑائیندا۔ سری بھگوان برسے امرت مینہ، میگھلا اکو دھار دکھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی سیوا آپ سمجھائیندا۔ ساچی سیوا کر سمجھ، ہر اکو وار سمجھائیا۔ سری بھگوان مار رمز، اشارے نال لیا اٹھائیا۔ مہروان ہو کے مردانہ مرد، سچ مردانگی اک کمائیا۔ تیرے نال ونڈی درد، دیناں انا تھاں ہوئے سہائیا۔ کھول دکھائے پچھلی فرد، لہنا دینا بھو مٹائیا۔ تیری گوہند پوری کرے عرض، آرزو خواہش نال ملائیا۔ تُوں اپنا پورا کر لے فرض، سیو سچ سچ کمائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دیوے مان وڈیائیا۔ سُن سیوا بالی نڈھی پٹی، سری بھگوان آپ سمجھائیندا۔ جگ چوکڑی تیری رت رہی کچی، ساچا پھل نہ کوئے لگائیندا۔ چاروں گنٹ وگدی رہی وا تتی، سائک ست نہ کوئے کرائیندا۔ تیرا کھیل کسے نہ دیکھیا آ کے اٹھیں، نیز نین نہ کوئے کھلائیندا۔ سارے رسنا جہوا تیتوں کہندے رہے اچھی، اچھی طرح تیرا بھو کوئے نہ پائیندا۔ تُوں تر پھدی رہیوں جل وچھوڑے وانگ مچھی، تیری مُشکل حل نہ کوئے کرائیندا۔ صاحب سنگر پت تیری رکھی، مہروان سر ساچا ہتھ لگائیندا۔ سچ کہانی اگلی دسیں، سری بھگوان بچھ بچھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی آپ کمائیندا۔ سچ کہانی بچھ کرتار، ہر کرتا آپ جنائیا۔ ساچی سیوا دس خدمتگار، کی کی کار کمائیا۔ کیرا ونج کون وپار، کون ہٹ چلائیا۔ کون شہر کون بازار، کون دیکھے چائیں چائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ کہانی بچھ اکو تھم جنائیا۔ سیوا کہے سچ دستاں بھگوان، جھوٹھ نظر کوئے نہ آئیا۔ بن کے بالی نڈھی نادان، سد ساچی سیو کمائیا۔ میتوں سب توں چنگی لگی تیری شان، دوجا نظر کوئے نہ آئیا۔ سب توں چنگا لگا تیرا پت بلوان، گوہند سورا بے پرواہیا۔ میں اوس نال کیتا پیار، سچ سچ دیاں درڑائیا۔ خوشی ونج آ کے بچے نینہاں ہیٹھ دبے نشان، نشانہ تیرے نال ملائیا۔ سچ سندیسہ دے ونج جہان، اُچی کوک دتا سنائیا۔ ساچی سیوا بن سنگر پورے کوئی نہ کرے پروان، لیکھے لیکھے نہ کوئے لگائیا۔ سُن آواز گوہند کہا سُن نادان، کیوں بیٹھی مان ودھائیا۔ میرا لیکھا اچے نہ کیا ونج جہان، بھلیکھا سب دا دُور کرائیا۔ نرگن ہو کے آوے پرکھ اکال، جوتی جاتا ویس وٹائیا۔ میں آواں اُس دے نال، شبدی کار کمائیا۔ کراں کھیل اک مہان، ساچی دُھر دی بنت بنائیا۔ اوس ویلے آویں چل

انجان، بالی اپنا رُوپ وٹائیا۔ پھیر دیواں اک فرمان، سچ سندیس سنائیا۔ جنہاں نہیاں ہیٹھ نشان، تنہاں دیواں مان وڈیائیا۔ ساڈھے تن ہتھ مندر بنے مہان، مانس مانگھ لیکھے سارے لائیا۔ نو در کھول سچ نشان، در دروازہ آپ درڑائیا۔ بھگت دوارا کر پردھان، بھگون تیری سیوا اک دکھائیا۔ گرگھ گرگھ ہرجن ہر بھگت ساچے دیکھن آن، نیتز نیناں درشن پائیا۔ گیت خوشیاں سارے گان، ڈھولا اکو راگ الایا۔ صدی یسویں تیرا لیکھا ہوئے پروان، بیس پیسا دئے جنائیا۔ جن بھگتاں دے کے ڈھر دا دان، سیس جگدیش پگڑی نام بندھائیا۔ پھر تیتوں نال لے کے جائے بھگت دوار بھگوان، اپنا سنگ رکھائیا۔ در در گھر گھر در در گرگھیاں تیتوں دئے دکھال، شبد اشارے نال جنائیا۔ توں خوشیاں نال دیکھیں آن، نیتز اکھاں درشن پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، تیرا لیکھا ہوئی ہوئی تیری جھولی دیوے پائیا۔

★ ۱۴ ماگھ ۲۰۲۰ بکرمی کھیڑا سنگھ دے گرہ بابو پُرا ضلع گرداس پُرا ★

کلی کہے میں گرگھ کھیڑا، جس گرہ ہر جو نظری آئیندا۔ جس دا وڈا سوہنا ویہڑا، گلشن رُوپ وٹائیندا۔ پریم پریتی پایا گھیرا، خوشیاں ناچ نچائیندا۔ میں دیکھاں گرگھ کھیڑا کھیڑا، جو میرے اندر بہ بہ رنگ چڑھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گرہ میرا دیکھ دکھائیندا۔ کلی کہے میں گرگھ نگر، نگر ہر جو آپ وسائیا۔ پوری کیتی میری سدھر، گھر سجن پھیرا پائیا۔ میں کتے نہ جاواں لبھن، جنگل جوہ نہ کھوج کھوجائیا۔ میری پت آیا رکھن، بے پرواہ جگت گوسائیندا۔ سچا مارگ اگئی آیا دسن، رہبر بن کے نور الایا۔ میرے اندر آیا وسن، گھر ساچا اک سہائیا۔ میرے دکھڑے آیا کٹن، سنگھ ساگر وچ سمائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر میرے ہتھ لکائیا۔ کلی کہے میرا بھاگ چنگا، بھاگاں بھری خوشی منائیا۔ جس دوارے صاحب لنگھا، قدم قدم پندھ مکائیا۔ گرگھ گرگھ نال سجا، سوہنی بنت بنائیا۔ پریم پریتی اندر مدھا، مدھر دھن راگ سنائیا۔ جس نے آ کے پردہ کجا، سدا سدا ہوئے سہائیا۔ میں مٹاں اوہدی سد رضا، بھانے وچ سمائیا۔ سچ بچھو پر بھ نوں مل کے آیا اوہ مزہ، جس دارس سکے نہ کوئے دکھائیا۔ جوتی

جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، موہے غریبی دے وڈیاںیا۔ کئی کہے میرا سوہیا بنک، گھر وچی نام ودھائیا۔ پر بھ ٹھاکر ملیا دُھر دا کنت، سچ سُنہنجی رہیا سہائیا۔ میں مل سخیاں گیت گاواں منت، دُھر داراگ الائیا۔ جس میری بنائی بنت، تِس دے نیوں نیوں لاگاں پائیا۔ دھن وڈیائی در آئی سنگت، جے میرے اندر وڑ کے ہر سنگر درشن پائیا۔ اوہناں چڑھے اوہ رنگت، جیہڑی بہار میرے اُتے سہائیا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، سرب جیاں سکھ داتا دیناں بندھپ، بندھن سارے رہیا کٹائیا۔

★ ۱۴ ماگھ ۲۰۲۰ بکرمی دلپ سنگھ دے گرہ بابو پُر ضلع گرداس پُر ★

سری بھگوان کہے سُن سیوا بچی، دُھر دا لیکھ سمجھائیا۔ تیری کہانی لگی سچی، صاحب سنگر بھائیا۔ تیری پریت دُھر دی لگی، نہ سکے کوئی مٹائیا۔ سری بھگوان ریتی ساچی دسی، بے پرواہ دیا کمائیا۔ کریا کھیل پُرکھ سمر تھی، شہنشاہ ہوئے سہائیا۔ میں وکھاواں تیتوں اٹھیں، جو در آیا سیو کمائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ پردہ رہیا اٹھائیا۔ ساچی سیوا سرب کماؤندا اے۔ سو پُرکھ زرنجن بھو چکاؤندا اے۔ ہر پُرکھ زرنجن پردہ لاہندا اے۔ ایکنکار آپ وکھاؤندا اے۔ آد زرنجن بھو مٹاؤندا اے۔ ابناسی کرتا رنگ رنگاؤندا اے۔ سری بھگوان سنگ نبھاؤندا اے۔ پاربرہم سیوا اندر اپنی کار آپ لگاؤندا اے۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی سیوا اک درڑاؤندا اے۔ سیوا اندر سیو کماؤندے نے۔ وشن برہما شو سیس نواؤندے نے۔ گر اتار پیر پیغمبر دوائے جوڑ منگ منگاؤندے نے۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا سچا ور، ساچی کرنی آپ سمجھاؤندا اے۔ ساچی کرنی اک درڑاواں گا۔ دُھر دی ریتی آپ سمجھاواں گا۔ بچھنڈ دوار اک وکھاواں گا۔ گھر دیک جوت رُشناواں گا۔ دُھر دی اگمی بنت بناواں گا۔ نار کنت روپ وٹاواں گا۔ گرہ مندر سو بھاپاواں گا۔ تھر گھر دوار اک اُچاواں گا۔ بن جننی جن سٹ پرگٹاواں گا۔ سچ دوار سہاڑت، بھل بناواں گا۔ بھلوڑی آپ مہکاواں گا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی سیوا اپنے ہتھ رکھاواں گا۔ ساچی سیوا اپنے ہتھ رکھاواں گا۔ شبدی سٹ

اک پرگٹاواں گا۔ دُھر دا تھم اک الاواں گا۔ ساچی رچنا رچنا وچوں پرگٹاواں گا۔ وشنوں وشنو دھار چلاواں گا۔ برہما برہم رُوپ دھراواں گا۔ شکر
 دھواں دھار پرگٹاواں گا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی سیوا اک لگاواں گا۔ ساچی سیوا سرب کماؤن گے۔ سری
 بھگوان دوارے سیس نوآؤن گے۔ بن درویش منگ منگاؤن گے۔ خالی جھولی آگے ڈوہن گے۔ دوئے جوڑ واسطہ پاؤن گے۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ
 اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی کارے لگ لگ خوشی مناؤن گے۔ ساچی کارے آپ لگاواں گا۔ وشنوں ہتھ بھنڈار پھڑاواں گا۔ ساچی سیوا اک
 سمجھاواں گا۔ گھر گھر روزی رزق پچاواں گا۔ ساچا عشق اپنے نال رکھاواں گا۔ سوامی ایشٹ رُوپ ہو نظری آواں گا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی
 کرپا کر، سچ کرنی کھیل کراواں گا۔ برہمے سیوا سچ سمجھاواں گا۔ برہم اکو نوڑ پرگٹاواں گا۔ ظاہر ظہور کھیل کھلاواں گا۔ شبدری ناد تُوڑ و جاواں گا۔ آسا
 نسا پُوڑ، ترسنا ترکھا مٹاواں گا۔ ہو کے حاضر حضور، ہر مندر اک دکھاواں گا۔ جس گرہ نظری آئے جوتی نوڑ، سچ اُجالا اک کراواں گا۔ جوتی جوت
 سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی سیوا اک دکھاواں گا۔ ساچی سیوا سچ جناواں گا۔ شکر دھواں دھار وچوں اُٹھاواں گا۔ کر پیار
 دھوڑی ٹکا مستک لاواں گا۔ ایہہ آدھار سرب سمجھاواں گا۔ ہتھ ترسول اک پھڑاواں گا۔ لہنا دینا مول جھولی پاواں گا۔ بن دُھر دا کنت کنتوہل، سچ
 سندیسہ اک سناواں گا۔ تیاں دس کے سچ اصول، ساچی سکھیا اک درڑاواں گا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اُٹھاواں گا۔ مہر
 نظر پر بھو اُٹھائے گا۔ ترے گن مایا آپ پرگٹائے گا۔ رجو طعمو ستو نام دھرائے گا۔ پنچ تت اپنی گنڈھ پوائے گا۔ اپ تیج وائے پر تھی آکاش کھیل
 کرائے گا۔ شبد سندیسہ بھیج، دُھر دا تھم آپ جنائے گا۔ سچ سمجھا کے اپنی کھیل، سیوا اکو اک دکھائے گا۔ پنچ تت کر کے دُھر دا میل، بندھن اپنا نام
 رکھائے گا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی سیوا اکو اک جنائے گا۔ ساچی سیوا ہر جناؤندا اے۔ ترے گن مایا میل
 ملاؤندا اے۔ پنچ تت ساچا جوڑ جڑاؤندا اے۔ وشن برہما شو آپ سمجھاؤندا اے۔ چارے کھانی ونڈ ونڈاؤندا اے۔ انڈج جیرج اُتھج سیتج ساچی دھار
 بندھاؤندا اے۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سیوا اکو اک رکھاؤندا اے۔ سیوا اندر کھانی چار چاؤندا اے۔ سیوا اندر وشن برہما شو دے

آدھار، ساچے مارگ آپے لاؤندا اے۔ سیوا اندر بول جیکار، چارے بانی راگ الاؤندا اے۔ سیوا اندر کر پیار، لکھ چوڑاسی ونڈ ونڈاؤندا اے۔ سیوا اندر محل اٹل اُسار، لوک پرلوک آپ سہاؤندا اے۔ سیوا اندر گنگن منڈل کھیل نرال، آکاش پرکاش نور چکاؤندا اے۔ سیوا اندر روس آدھار، سیوا اندر منڈل منڈپ ڈیرہ لاؤندا اے۔ سیوا اندر زمیں اسمان، دھرت دھول آپ دکھاؤندا اے۔ سیوا اندر کھیل کرے جگ چار، جگ چوڑی بندھن پاؤندا اے۔ سیوا اندر بول جیکار، چارے ویداں راگ الاؤندا اے۔ سیوا اندر کھیل نیار، نرگن سرگن گھال کماؤندا اے۔ سیوا اندر ہو تیار، نرور پُرکھ ویس وٹاؤندا اے۔ سیوا اندر کر شنگار، پنج تت کایا چولا آپ ہنڈھاؤندا اے۔ سیوا اندر بن گرو اوتار، لوکات ویکھ دکھاؤندا اے۔ سیوا اندر شبدی دھار، دُھر داراگ الاؤندا اے۔ سیوا اندر بن لکھار، کاتب اپنی قلم چلاؤندا اے۔ سیوا اندر کر پیار، امرت میگھ برساؤندا اے۔ سیوا اندر کھیل سنسار، سجن سہیلے میل ملاؤندا اے۔ سیوا اندر ہو خبردار، بے خبر خبر سناؤندا اے۔ سیوا اندر جلوہ نور کر اجیار، ظاہر ظہور پڑو لائدا اے۔ سیوا اندر پیر پیغمبر بن کے میت مرار، سگلا سنگ نبھاؤندا اے۔ سیوا اندر کلمہ کائنات بول جیکار، ہدایت اکو اک سناؤندا اے۔ سیوا اندر بھگت بھگونت کر تیار، بھگتی اکو اک دکھاؤندا اے۔ سیوا اندر سنت سجن لئے اٹھال، اندر وڑ وڑ میل ملاؤندا اے۔ سیوا اندر گرگھاں کرے پرتپال، جگ جگ سر سر ہتھ رکھاؤندا اے۔ سیوا اندر گرگھاں چلے نال، جگت وچھوڑا دُور کراؤندا اے۔ سیوا اندر کھانی بانی کر تیار، شاستر سمتر وید پُران بنت بناؤندا اے۔ سیوا اندر گیتا گیان دے آدھار، انجیل قرآن ڈھولا گاؤندا اے۔ سیوا اندر کرے کھیل اگم اپار، اگڑی کار کماؤندا اے۔ سیوا اندر تینی اوتار، صاحب سنگر تھم چلاؤندا اے۔ سیوا اندر عیسیٰ موسیٰ محمد لئے اٹھال، مُصلّا اکو ہیٹھ وچھاؤندا اے۔ سیوا اندر نانک گوہند بنھ دھار، ساچی سیوا اک لگاؤندا اے۔ سیوا اندر بھگت اٹھاراں کر پیار، پریم پریتی جوڑ جڑاؤندا اے۔ سیوا اندر گوہند بنایا اپنا بال، پتا پُرکھ اکال اکھواؤندا اے۔ سیوا اندر بالے نیہاں ہیٹھاں دے سوال، سیوا اندر محل اٹل رشناؤندا اے۔ سیوا اندر کھنڈا کھڑگ کھچ کٹار، تیر ترکش بھتھا اپنے کندھ دکھاؤندا اے۔ سیوا اندر سب کچھ وار، آپ آپا میٹ مٹاؤندا اے۔ سیوا اندر ستھر ہنڈھایا سانجھے یار، ماچھوواڑا رت سہاؤندا اے۔ سیوا اندر بول جیکار، پُرکھ اکال اک دھیاؤندا اے۔ سیوا

اندر بن بھکھار، ساچی بھکھیا منگ منگاؤندا اے۔ سیوا اندر دیونہار، دُھر دی وست آپ ورتاؤندا اے۔ سیوا اندر اگمی گُفتار، بن رسنا جہواراگ الاؤندا اے۔ سیوا اندر کرے کھیل آپ نرنکار، نرگن اپنی کل ورتاؤندا اے۔ سیوا اندر کیتا قول اقرار، دُھر دا لیکھ اپنے ہتھ رکھاؤندا اے۔ سیوا اندر کل کلکی لے اوتار، سمبل اپنی رت سہاؤندا اے۔ سیوا اندر گوہند کر پیار، شبدي جوتی جوڑ جڑاؤندا اے۔ سیوا اندر لیکھا جان جگ چوکڑی چار، نو نو پندھ مُکاؤندا اے۔ سیوا اندر ہو تیار، ترے گن اتینا پھیرا پاؤندا اے۔ سیوا اندر کرے کھیل آپ کرتار، قُدرت اپنا کھیل رچاؤندا اے۔ سیوا اندر دیکھے وگسے ویکھنہار، نیتز لوچن نین کھلاؤندا اے۔ سیوا اندر ہو کے گرفتار، اپنا بل نہ کوئے جناؤندا اے۔ سیوا اندر آیا آپ وار، پنج تت کایا مائی تت جلاؤندا اے۔ سیوا اندر جوتی جوت کر چتکار، دیادپیک اکو ڈمگاؤندا اے۔ سیوا اندر کرے کھیل سرجنہار، نرگن نروریر پُرکھ اکال دین دیال پروردگار سانجھ یار ساچی کرنی کار کماؤندا ہے۔ سیوا اندر بھگت بھگونت لئے اٹھال، پھڑ باہوں گود بہاؤندا اے۔ سیوا اندر ویکھے لال، لالن اپنا رنگ رنکاؤندا اے۔ سیوا اندر ہو دیال، دیالتا اکو اک ورتاؤندا اے۔ سیوا اندر ناتا توڑ کال مہاکال، محبوب اپنا گھر وکھاؤندا اے۔ سیوا اندر سچکھنڈ دوار سچی دھر مسال، ہر بھگتاں لئی بناؤندا اے۔ سیوا اندر سنت سہیلے لئے بھال، پُرکھ ابناسی در در گھر گھر سیوا کماؤندا اے۔ سُن سیوا آکے ویکھ سب دا حال، بن سیوک نظر کوئے نہ آؤندا اے۔ سب دے مستک نوری جلوہ اک جلال، جوہر اکو رنگ وکھاؤندا اے۔ سری بھگوان ساچی سیوا وچوں لئے بھال، جو بھالیاں ہتھ کسے نہ آؤندا اے۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سیوا وچ سرب رکھاؤندا اے۔ سیوا کہے موہے ہوئی حیرانی، نیتز نیناں نین شرمائی۔ سری بھگوان تیری کھیل مہانی، میں سمجھ سکاں نہ رائی۔ گر اوتار پر پیغمبر تیرے در اُتے بھرن پانی، مان ابھمان نہ کوئے جنائی۔ تیری سیوا وچ پھر دے چارے کھانی، چاروں گنٹ نظری آئی۔ تیری سیوا وچ دو جہان چلاون نشانی، نشانہ اکو اک تکائی۔ تیری سیوا وچ سب نے بولی بانی، بان نرالا تیر چلائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا دے موہے ور، در تیرے منگ منگائی۔ سُن سیوا پر بھ کہے کرتار، ہر کرتا دے جنائی۔ سیوا وچ سرب سنسار، دوس رین سیوا کمائی۔ گر گھاس سیوا پر اپار، جن بھگتاں سیوا سو بھاپائی۔ مہمکھاں سیوا جگت پیار، کوڑا ناتا جوڑ جڑائی۔ ساچی سیوا ہتھ نہ آئے بن ستگر

چرن پیار، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ سندیسہ اک سنایا۔ سیوا کہے میں تیتھوں ڈردی، اُچی کوک سکاں نہ رانیا۔ مستکھ دوارے جاواں مردی مردی، میری چلے نہ کوئی وڈیایا۔ تیرے پریم دا ملے کوئی نہ دردی، دُھر داسنگ نہ کوئی بنایا۔ من واسنا سب دی لگی مرضی، مجرم دسے جگت لوکانیا۔ جس ویلے جن بھگت دوارے وڈدی، گیت گاواں خوشیاں چائیں چانیا۔ نیوں نیوں پیر اوہناں دے پھڑدی، جو تیرے چرنی لگن سرنایا۔ گولی بناں در دی، گھر گھر سیوا کمایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دادے اک ور، ہر ایکا دے دکھایا۔ سُن سیوا کہے نرنکار، ہر کرتا آپ جنائندا۔ سیوا وچ کھیل اپار، اپر پیر آپ سمجھائندا۔ ساچی سیوا اپر اپار، دُھر دا پھل کھوائندا۔ جگت سیوا کوڑ پسا، کرتا قیمت کوئے نہ پائندا۔ کوڑی سیوا اندر نیز رووے پُرکھ نار، پُتر دھی سرب گرائندا۔ جگت کٹنب نہ کوئے ادھار، سچن سین نظر کوئی نہ آئندا۔ ساچی سیوا گرگھ گرگھ کرن پیار، پریم پریتی وچوں پرگٹائندا۔ جس سیوا دی کھلے سچ گلزار، سو باغیچہ ہر مہکائندا۔ سیوا کردے کردے سیوا منگدے گئے گرو اتار، پیر پیغمبر جھولی سرب ڈاہندا۔ سب دی سیوا کرے آپ نرنکار، سیوا کردا نظر کسے نہ آئندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا بھيو آپ سمجھائندا۔ سُن سیوا دُھر دی گاتھ، ہر کرتا آپ جنایا۔ تیری سیوا جگت دات، پار برہم وڈیایا۔ تیرا میلا بھگتاں ساتھ، سنت ساجن جوڑ جڑایا۔ تیری سیوا پر بھ چرن پریتی نات، گھر اکو نظری آئی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ سیوا کہے موہے کوئی نہ ناتا، جگت ملے نہ کوئی وڈیایا۔ اکو منگاں دُھر دی داتا، داتار تیرے آگے جھولی ڈاہیا۔ میں جن بھگت دوارے خالی برتن مانجھاں نال پراتاں، خاک دھوڑی نال سیوا کمایا۔ نیوں نیوں گرکھاں دے چرناں ول جھاکاں، نین اُپر نہ سکاں اُٹھایا۔ ہوئی ہوئی سناں اوہناں دیاں باتاں، جو خوشیاں تیرا ڈھولا گایا۔ جنہاں برہوں وچھوڑے وچ لنگھائیاں راتاں، تنہاں پیراں بھٹ اپنا سیس ٹکایا۔ چک کے بھار دھن دھن آکھاں، کہہ کہہ شکر منایا۔ خوشیاں وچ کہاں میریاں مکیاں واٹاں، آگے پندھ نظر نہ آئی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، موہے دینی مان وڈیایا۔ سری بھگوان کہے سیوا توں سیوا کی کماؤنی آں۔ نیز لوچن لئے پسکھ، ہر جو کی کی کھیل ورتاؤنی آں۔ جن بھگتاں پچھے دھریا بھیکھ، تِس اپنی جوت اکالن نرگن سیوا وچ رکھاؤنی آں۔ بھگت دوارے ویکھ سچ

کوٹ، پھولن برکھا اک برساونی آں۔ دے نام بھنڈار اتوٹ، اٹٹ دات ورتاؤنی آں۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سیوا ساچی سچ کماؤنی آں۔ سیوا کہے توں بھگوان، پر بھ تیرے ہتھ وڈیائیا۔ ایہہ دات میٹوں دے دے دان، در درویش بیٹھی جھولی ڈاہیا۔ میں جا کے سیوا کراں مہان، سیوک بن کے سیوا کماؤنا۔ جس مارگ گرگھ آں، تنہاں کیس چور جھلایا۔ جس ویلے میرے اُپر چرن ٹکان، میں خوشیاں نال لواں اٹھایا۔ نالے کوک پکار کراں پنا زبان، اندرے اندر راگ سناؤنا۔ چلو اوس نوں ملیئے آں، جو دھر دامالک بے پرواہیا۔ جس میری سیوا لائی وچ جہان، جن بھگتاں جوڑ جڑایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دیوے مان وڈیائیا۔ سُن کے بات سیوا دی ہر، دھر سندیسہ اک جنایا۔ اٹھ بال آدر، دردی درد وڈایا۔ اپنی کہانی دس گھڑ، کی بنت بنایا۔ تیری کس لگائی جڑ، پت ڈالی کون مہکایا۔ کی کرنی جگ جگ رہیا کر، نہکرمی اکو منگ منگایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دیوے مان وڈیائیا۔ سیوا کہے میرے رُپ پنچ، پنجاں وچوں نظری آئی۔ پنچ کہن تیری دھار سورا سربنگ، شہنشاہ تیری بے پرواہیا۔ شہنشاہ کہے میرا کھیل اک اند، اند اند وچوں پرگٹایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار وڈیائیا۔ سیوا کہے میرا میل پنچ، پنچ ملے وڈیائیا۔ میرے رُپ دانہ کوئی تت کایا کچ، گڑھ نظر کوئی نہ آئی۔ اپ تیج وائے پر تھی آکاش نہ کوئی نور اگنی انچ، دھواں دھار نہ کوئی رکھایا۔ صاحب سنگر پُرکھ اکال بنائی میری بنت، گھاٹ اپنی ہتھیں گھرائیا۔ جس دا بھینو نو سو پُرانوے چو کڑی جگ کسے نہ پایا جیو جنت، گر اوتار نہ کوئے لیکھ لکھایا۔ میری مہاسدا اگنت، رسنا جہوانہ کوئی سمجھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہروان میرا بھینو دے چکایا۔ سیوا کہے میرے پنچ رُپ، رُپاونتی نظری آئی۔ صاحب سوامی میرا بھوپ، پت پر میثور بے پرواہیا۔ میری سیوا چار کوٹ، چارے رُپ دے سمجھایا۔ پنچویں سیوا چرن وچ رکھ سب توں کرے مضبوط، ہار جت اپنے ہتھ رکھایا۔ نہ کوئی تت نہ وجود، بت رُپ نہ کوئی دکھایا۔ صاحب سنگر اک محبوب، مہروان دے وڈیائیا۔ آد جگاد جگ چو کڑی سدا موجود، وچھوڑا نظر کوئی نہ آئی۔ صاحب سنگر میٹوں کر کے رکھیا محفوظ، سر اپنا ہتھ لکایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، مہروان ہوئے سہایا۔ سیوا کہے میرا رُپ پرگٹ، سری بھگوان آپ پرگٹایا۔ میرا کھیل ہر گھٹ، ہر کرتا آپ

جنائیا۔ میرا کھیل مرگھٹ، مڑھی گور ویکھ وکھائیا۔ میرا کھیل تیرتھ تٹ، تٹ کنارہ پھول بھلائیآ۔ میرا کھیل مندر مٹھ، شودوالے ویکھاں چائیں چائیا۔
 میرا کھیل ہتھ پڑکھ سمرتھ، سری بھگوان ساچی سیوا لائیآ۔ میرا کھیل سدا اکھ، کتھنی کتھ نہ سکے رانیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا
 سچا ور، سچ سیوا دئے وڈیائیآ۔ سیوا کہے میرا پریتم اوہ، دیوے مان وڈیائیآ۔ جس سیوا اندر اپنی سیوا لائی چھبھی پوہ، ویس اولٹرا رُپ وٹائیآ۔ سیوا خاطر
 نرگن ہو، سرگن رنگ نہ کوئے رنگائیآ۔ میت مرارا سجن لیا ٹوہ، گوہند اپنے انگ لگائیآ۔ دو جہاناں سب توں سیوا کھوہ، ساچی سیوا اکو رُپ وکھائیآ۔ کوڑ
 کُٹب نالوں توڑ موہ، جن بھگتاں ہوئے سہائیآ۔ سیوا کر کر دُرمت میل دھو، نرل نرل آپ کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ سیوا
 آپ درسائیآ۔ سیوا کہے میں پنج پیاری، سچ رنگ رنگائیآ۔ جگ چوکڑی مینٹوں سارے وینہدے رہے کواری، جوہن مٹی نور الاہیا۔ ڈولی پھڑ کسے نہ
 چاڑھی، جگت کہار کندھ نہ کوئی اٹھائیآ۔ گر اوتار پیر پیغمبر پریم پریتی کردے گئے وارو واری، وارتا لیکھے جانے لوکائیآ۔ رسنا جہوا ہتی دند بول گئے اُچی
 کوک پکاری، دُھر داناد و جائیا۔ سب داداتا شہنشاہ آوے اکو واری، اینکارا ناؤں اُپائیآ۔ جس دی سیوا سرب توں نیاری، نیتز نین نظر نہ آئیآ۔ جس دی
 سیوا سیوک رُپ بن کے دیوے بہاری، کوڑا کرکٹ ہو نوجھ وکھائیآ۔ تس سیوا سنگ صاحب لگائے یاری، مہروان جوڑ جڑائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر،
 آپ اپنی کرپا کر، سد دیوے مان وڈیائیآ۔ سیوا کہے میرے مہروان، موہے سچ دے درڑائیآ۔ میرا لیکھا کب کریں پروان، اپنے لیکھے لائیآ۔ شاہ پاتشاہ ہو
 مہروان، نرگن نرور آپ جنائیآ۔ بیس پیسے جن بھگتاں دے مان، گرکھ اپنی گود اٹھائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا لیکھا اک
 درڑائیآ۔ ساچی سکھیا اک درڑاؤندا اے۔ سری بھگوان حکم سناؤندا اے۔ بیس پیسا خوشی مناؤندا اے۔ جن بھگتاں آپ وڈیاؤندا اے۔ ساچی سیوا
 تیری ریتی اک دکھاؤندا اے۔ پچھلی ہتی آپ جھولی پاؤندا اے۔ آگے کر کے ٹھنڈی سیتی، جن بھگتاں جوڑ دکھاؤندا اے۔ توں ویکھیں پر بھ دی لگن
 پیٹی، آؤندا جاندا نظر کسے نہ آؤندا اے۔ کرے کھیل اگنی انڈیٹھی، انڈیٹھی کار کماؤندا اے۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، تیتوں سچ دوار
 بہاؤندا اے۔ سیوا تیتوں سچ دوار بہاواں گا۔ جن بھگتاں اندر آپ رکھاواں گا۔ کایا مندر سچ سہاواں گا۔ بھاگ لگا کے ڈوگھی کندر، نرل نور جوت

چکواں گا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اِکو دے سچا ور، کس ویلے کھیل کر کے میرا سچا گھر وکھاویگا۔ سِری بھگوان دیا کماؤندا اے۔ سچ سنہیہڑا اک سناؤندا اے۔ تیرا راہ آپ چلاؤندا اے۔ بیس بیسا ڈھونڈ ڈھنڈاؤندا اے۔ جگت جگدیشا رنگ رنگاؤندا اے۔ سب دا خالی کر کے کھیسے، خالص تیرا رُپ جناؤندا اے۔ دُھر دی دے اک حدیثا، حضرت کلمہ اک پڑھاؤندا اے۔ دُور دُراڈیوں آنز دیکا، نیرن نیر پنڈھ مُکاؤندا اے۔ میرے بھگتاں نال نہ کریں شریکا، شریکت تیری سرب گواؤندا اے۔ ایہناں اندر میری توفیقہ، توحفہ تیری جھولی پاؤندا اے۔ تُوں سیوا سیوا کرائیں نال ریجھاں، رچیم رحمان ویکھ وکھاؤندا اے۔ اگے ویکھ لنگھ دہلیزاں، پردہ اوہلا آپ اٹھاؤندا اے۔ نیتز تک لا کے نیجھاں، نین اگھ گھلاؤندا اے۔ سیوا ویکھ کہے پر بھ نظری آیا پیتا، متر پیارا جو اکھاؤندا اے۔ گرگھ گرگھ ہر جن ہر بھگت جس اکٹھا کیتا، گھر اِکو رنگ چڑھاؤندا اے۔ بھو چکایا اوچاں نیچاں، کھتری براہمن شوڈر ویش سنگ نبھاؤندا اے۔ جنہاں نین کھول تیجا، راتی سُنیاں درش دِکھاؤندا اے۔ ایہناں دی سیوا انتر ریجھا، پریم پریتی اِک وکھاؤندا اے۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کھیل آپ جناؤندا اے۔ سیوا کہے میں سیوا کرنی، سیوک رُپ وٹایا۔ بھگوان کہے لگ ایہناں دی چرنی، جو چرنی بیٹھ سیس جھکایا۔ سیوا کہے میں پانی بھرنی، در در گھر گھر پھیرا پانیا۔ بھگوان کہے اوکھی منزل چڑھنی، بنا ہر کرپا چڑھن کوئی نہ پانیا۔ سیوا کہے میں تیتھوں ڈرنی، سیس نہ اُپر اٹھایا۔ سِری بھگوان کہے میں اوہ کھیل کرنی، جو آد جگاد نہ کسے کرایا۔ سیوا کہے میں مردی مرنی، مر مر آپا آپ مچایا۔ سِری بھگوان کہے تُوں اِکو سکھیا پڑھنی، جو گرگھ دین سمجھایا۔ سیوا کہے میں کئی پھرنی، چولی گنڈھ پوایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سیوا سچ سیوا دے سمجھایا۔ سیوا ویکھ سیوک سیوا کرن، اٹھے پہر دھیان لگایا۔ رسنا جہوا پر م پُرکھ دا ڈھولا پڑھن، سچا راگ الایا۔ برہوں وچھوڑے اندر مرن، جیوت جیون رُپ وٹایا۔ تُوں ہی تُوں ہی کرن، میں ممتا رہے گوائیا۔ جاگت سوت خوشیاں کرن، کر کر رہے وکھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایہہ دیوے سچ مان وڈیایا۔ سِری بھگوان کہے سُن دُھر سچھی، اچھی طرح سمجھایا۔ سیوا اندر رات سنگت گئی بھجی، سرتی سنگت وچ رلایا۔ جس ویلے رات ہوئی ادھی، اندھ اندھیر رہے گوائیا۔ گرگھ گرگھ ہتھ کھلوتے بدھی، بندنا اِک

کرائیا۔ کیشن سنگھ ہوئی جہی بات سنائی ادھی، اگوں بیٹھا زبان بند کرائیا۔ صاحب سنگھ تیری وڈیائی وڈی، کچھ کہنا کہن نہ پائیا۔ او سے ویلے پنجاں پتیریاں کہا بابو گل اچھی، اچھی طرح جنایا۔ مینڈھی سپس کر کے نگی، کھلڑے کیس دتی دہانیا۔ لالو اٹھ کے منگ منگی، مہروان ہو سہانیا۔ سری بھگوان کہا ست مہینے ایہناں دی اودھ رہندی، لیکھا مکیا تھاؤں تھانیا۔ او سے ویلے سنگت ساری رو کے کہندی، بخش صاحب سچے گوسانیا۔ اکو تیرے پریم دی لگے مہندی، دو جا رنگ نہ کوئی رنگایا۔ تیری کایا تیرے ہندیاں ڈھندی، لجیا تیری جھولی پائیا۔ سنگت تیری تیرا بھانا سہندی، سر سر خوشی منایا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، دوہاں ہتھاں پھڑ کے کہا ہر دیا کرے کلا نہ چٹھدی نہ ڈھندی، ڈھیہ ڈھیر نہ کوئی بنایا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان دیوے دان ہو مہروان جگت جہان نشانی رہندی، لیکھا سکے نہ کوئی مکایا۔ سُن بچن لال نیترو، لالو آکھ سنایا۔ تیرے بنا نہ ساڈا کو، سنگ نہ کوئی دکھایا۔ تیرے جوگے گئے ہو، دوس رین نکیاں نکیاں پچیاں رہیاں گایا۔ کیوں پر بھو توڑدا موہ، ناتا پنج تت چھڈایا۔ سری بھگوان دیاوان آپے ہو، سنگھ کیشن دتی وڈیایا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان رکھ وچولا میٹوں ایہناں جو گا گیا ہو، سر اوڈھن پردہ دوشالہ اپنا آپ دکھایا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جینودیاں جینودیاں جیوندے جیوندے لے ترائیا۔

★ ۱۵ ماگھ ۲۰۲۰ بکرمی آسا سنگھ بلاکا سنگھ دے گھر پنڈ بابو پُر ضلع گرداس پُر ★

سو پُرکھ نرنجن کہے میرا ساچا پت، شبدي نور اک اکھوایا۔ ہر پُرکھ نرنجن کہے میری دھاروں پئے اٹھ، نہ کوئی جنم پتا مانیا۔ ایکنکار کہے نہ کوئی کایا نہ کوئی بت، پنج تت نہ کوئی رکھایا۔ آد نرنجن کہے سہائے رت، جوتی جوت ڈمگایا۔ ابناسی کرتا کہے نہ داہڑی نہ مجھ، سپس لئے نہ کوئی منڈایا۔ سری بھگوان کہے نہ بولے نہ ہووے چپ، سن سادھ نہ کوئے لگایا۔ پاربرہم کہے آد جگاد جگ چوکڑی جانے سب کچھ، بھيو ابھیدا بھيو گھلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیوے مان وڈیایا۔ شبد کہے میں دھر دالال، پتا پُرکھ اکال اکو نظری آیا۔ محل اٹل اچ جس دی دھر مسال،

سچکھنڈ ساچے سو بھاپایا۔ دیکھ جوتی جگے بے مثال، نورو نور رُشانیا۔ سچ سَنگھاسن بہے سری بھگوان، شاہ پاتشاہ سچا شہنشاہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ اپنا کھیل دکھایا۔ سری بھگوان کہے میرے شبدی راجا، پوت سپوتے دئے وڈیایا۔ کھولنہرا سچ دروازہ، تھر گھر دیوے مان وڈیایا۔ ست ستوادی مارے آواز، اپنا ناد سنایا۔ گرہ مندر بہہ کے رچے کاجا، سچ کرنی کار کمایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ شبد کہے میرا باپ ایک، سو پُرکھ زرنجن نظری آیا۔ جس نے دتی دھر دی ٹیک، سر سمر تھ ہتھ لکایا۔ جس دا نظر نہ آئے کوئی لیکھ، صفتی صفت نہ کوئی صلاحیا۔ ست سرُپ کیتا بیک، در ایکارنگ چڑھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دتی مان وڈیایا۔ سو پُرکھ زرنجن کہے میرا ست اپارا، اپر پھر کھیل کرایا۔ تھر گھر وسے دھام نیارا، سچکھنڈ اندر ڈیرہ لایا۔ حکمی لھم بن ونجارا، دھر دی ساچی سیو کمایا۔ گھرن بھنہار بن ٹھھیارا، ساچی گھاٹ لئے گھڑایا۔ زرنجن وچوں زرنجن کر وچارا، سرگن اپنا رنگ دکھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی رہیا کرایا۔ ست کہے میرا پتا اگم، جس ہتھ میری وڈیایا۔ نہ مرے نہ پئے جم، جیون مرن نہ کوئی رکھایا۔ نہ پون سواسی لئے دم، رسنا جہوانہ کوئی ہلایا۔ نہ ماٹی نہ کوئی چم، درشت اشٹ نہ کوئی دکھایا۔ آد جگاد بیڑا دیوے بٹھ، بنھنہار اک ہو جایا۔ کرے وسیرا بن چھپر چھن، سچکھنڈ ساچے سو بھاپایا۔ زرویر ہو کے کرے کم، ہر کرنی کرتا کار کمایا۔ ڈپال ہو کے گیا من، کرپال دیوے وڈیایا۔ وست امولک دے کے دھن، میری جھولی دتی بھرایا۔ میں صدقے جاواں بل، بلدھاری اپنا آپ گھول گھمایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی رہیا جنایا۔ ہر پُرکھ زرنجن کہے میرا سیوادار، شبدی ست اک وڈیایا۔ جس دا گھر بھریا بھنڈار، دتی وڈ وڈیایا۔ سچ سندیسہ دے ایکا وار، ایکنکار رہیا جنایا۔ ساچی گھاٹ کرتیار، بے پرواہ دئے سمجھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دیوے مان وڈیایا۔ ست شبد کہے میرے محبوب، سپیس جگدیش اک جھکایا۔ تیرا حُجرہ ویکھ عروُج، محفل تیری نظری آیا۔ نت نوت سدا موجود، حاضر حضور سو بھاپایا۔ پریم پریتی اندر مصروف، گھڑی پل ونڈ نہ کوئی ونڈایا۔ میتوں اپنا دے حقوق، حق تیری جھولی پایا۔ رحمت کر دے توفیق، سچ نام خدایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، مہروان ہو

سہایا۔ سری بھگوان دیا کماؤندا اے۔ مہر نظر اک اٹھاؤندا اے۔ شبدي سُت آپ سمجھاؤندا اے۔ تھر گھر تیرا دوارا اک وڈیاؤندا اے۔ نر نرنکارا خوشی وکھاؤندا اے۔ سچ ورتارا آپ ورتاؤندا اے۔ بن ورتارا درد ونداؤندا اے۔ دے سہارا حکم سناؤندا اے۔ وشن برہما شو تیرا اکھاڑا، دُھر دا اگنی ناچ نچاؤندا اے۔ ترے گن مایا کر پیارا، سچ تیری ونڈ ونداؤندا اے۔ لکھ چوڑاسی، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، دُھر دا بھيو آپ جناؤندا اے۔ شبد سُت کہے میرے گوپال، پاربرہم تیری سرنايا۔ ٹھاکر ہو کے ہوئیوں دیاں، اپنی دتی مان وڈیايا۔ تیری وست رکھاں سنجال، اپنے سچ خزانے پائيا۔ سیوا کراں اک مہان، بن سیوک رُپ وٹايا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دتی مان وڈیايا۔ سُت شبد میرے دُلا رے، سری بھگوان آپ جنايندا۔ وشن برہما شو تیرے پنہارے، دُھر دا حکم آپ سمجھائيندا۔ ترے گن مایا پنچ تت تیرے انگ پیارے، انگیکار آپ رکھائيندا۔ زمیں اسمان گگن منڈل برہمنڈ کھنڈ تیرے محل اُسارے، چار دیوار نہ کوئے سہائيندا۔ رُو سس چمکن تارے، جوتی نور ڈگمگائيندا۔ کرے کھیل اگم اپارے، لکھ اگوچر دھار وکھائيندا۔ دُھر دی وست دے ورتارے، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی آپ کمايندا۔ سُت کہے میرے پتا پر ماتم، پر بھ تیرے ہتھ وڈیايا۔ چرن پریتی جوڑنا ماتم، اکو نانا دینا وکھائيا۔ تیرے کھیل دا جانا ماتم، مہما اکھ دے درڑايا۔ تیرا کھیل ویکھاں باطن، ظاہر ظہور تیری سرنايا۔ توں بنیا سچا ساتھن، سگلا سنگ نبھائيا۔ ہوں سیوک داسی داسن، بالک اکو رُپ وٹايا۔ پھراں وچ پر تھی آکاشن، گگن منڈل پھیرا پائيا۔ نرگن سرگن رچاواں راسن، گوپی کاہن ناچ نچايا۔ ناد سناواں پوجا پاٹھن، شاستر سمتر وید پُراں کر لکھائيا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، موہے دے مان وڈیايا۔ سری بھگوان دیا کماؤندا اے۔ دُھر دا لیکھ آپ جناؤندا اے۔ شبدي سُت ونڈ ونداؤندا اے۔ وشنووں تیرا رنگ وکھاؤندا اے۔ سچ بھنڈار جھولی پاؤندا اے۔ برہما پاربرہم برہم پرگٹاؤندا اے۔ شکر ہتھ ترسول رکھاؤندا اے۔ ترے گن مایا پنچ تت جوڑ جڑاؤندا اے۔ لکھ چوڑاسی گھاڑن گھڑ، انڈج جیرج اُتھج سیتج ونڈ ونداؤندا اے۔ چاروں گنٹ ویکھ نر، اُتر پورب پچھم دکھن کھیل کھلاؤندا اے۔ دُھر دا نام ندھان اگما پٹھ، ساچا ڈھولا راگ الاؤندا اے۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر تیرے ہتھ رکھاؤندا اے۔ پر بھ سر میرے ہتھ

لُکاوِیگا۔ مہر نظر اُٹھاوِیگا۔ مارگ اپنا سچ دِساوِیگا۔ وِشن برہما شو نال رلاوِیگا۔ لکھ چوڑاسی کھیل کھاوِیگا۔ جگ چوڑی راہ پاوِیگا۔ سَتجگ تریتا دوپر کجگ نہکرمی
 کرم کماوِیگا۔ نرِگن سرِگن اپنی دھاروں اُٹھ، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اِکو دینا ساچا ور، چرن کول پریتی توڑ نبھاوِیگا۔ سری بھگوان سچ
 سناؤندا اے۔ آد پُرکھ آپ اپناؤندا اے۔ مدھ تیری گھال رکھاؤندا اے۔ اوڑی چال آپ چلاؤندا اے۔ جگ چوڑی کھیل کرے کمال، جوتی جوت
 سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا راہ اِک دکھاؤندا اے۔ ساچا راہ تیرا چلاواں گا۔ نرِگن نرِویر سیو کماواں گا۔ ہو کے مہروان، مہر نظر اِک اُٹھاواں
 گا۔ نرِگن سرِگن دے کے دان، پنج تت چولا آپ ہنڈھاواں گا۔ تیرا رُپ جگت نشان، گر اوتار ناؤں رکھاواں گا۔ دُھر دا بول اِک جیکار، سرشٹ
 سبائی راگ الاواں گا۔ قلم شاہی بن لکھار، کاتب ہو کے قلم چلاواں گا۔ دُھر سندیسہ دے کے وارو وار، لکھ چوڑاسی جیو جنت اُٹھاواں گا۔ جوتی جوت
 سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی کرنی کر دکھاواں گا۔ ساچی کرنی پر بھ کی کماوِیگا۔ سچ میری سیوا لایوِیگا۔ جگ چوڑی حکم سناوِیگا۔
 لکھ چوڑاسی ویکھ دکھاوِیگا۔ منڈل راس سوبھا پاوِیگا۔ پر تھمی آکاش کاج کراوِیگا۔ بن کے دُھر دا ساتھی، سگلا سنگ نبھاوِیگا۔ میں متاں تیری آکھی، تُوں
 رحمت اِک کماوِیگا۔ منزل ویکھ دو جہاناں گھاٹی، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اِکو دینا ساچا ور، سد تیرا درشن پاواں گا۔ سری بھگوان سچ
 جناؤندا اے۔ شبد سْت تیری سیوا اِک لگاؤندا اے۔ نو سو پُرانوے چوڑی جگ، تیری جھولی پاؤندا اے۔ گر اوتار پیر پیغمبر تیری دھار پئے اُٹھ، نور
 نورانہ نور چکاؤندا اے۔ لوکمت سہائے رت، رت رتڑی نال مہکاؤندا اے۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا حکم آپ سناؤندا اے۔
 سْت شبد کہے میں ساچی سیو کماواں گا۔ نرِگن سرِگن رُپ وٹاواں گا۔ اوتار تیمی تیج چکاواں گا۔ بھگت اٹھاراں تیج ہنڈھاواں گا۔ عیسیٰ موسیٰ جلوہ نور
 درساواں گا۔ محمد ظاہر ظہور نظری آواں گا۔ نانک نرِگن چند چکاواں گا۔ گو بند اپنے انگ لگاواں گا۔ بن سورا سربنگ، دہ دِشا ویکھ دکھاواں گا۔ سَتجگ
 تریتا دوپر کجگ دھاروں لنگھ، نیت نوت پندھ مُکاواں گا۔ انتم منگاں اِکو منگ، تیرے چرن دھیان لگاواں گا۔ صاحب سوامی وسنا سنگ، دوجا سنگ نہ کوئی
 جناواں گا۔ نرِویر دینا انند، انند اِکو جھولی پاواں گا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا دینا دُھر دا ور، در تیرے الکھ جگاواں گا۔ سری

بھگوان سچ درڑاؤندا اے۔ پُرکھ اکال آکھ سناؤندا اے۔ دین دِیال بھيو کھلاؤندا اے۔ شبد سُت توہے وڈیاؤندا اے۔ ابناسی اچت سنگ وکھاؤندا اے۔ اُجل کر کے تیرا کھ، لکھ چوڑاسی گیت راگ الاؤندا اے۔ نو سو چُرانوے چوڑی تیرے کھیل ویکھے چُپ، اپنا حکم نہ کوئی ورتاؤندا اے۔ سدوس اندھیرے گھپ، تیرا نوری جوت رُشاؤندا اے۔ کلجگ انتم زویر زراکار زرنکار اچھل اچھل جائے اٹھ، سوچ سمجھ نہ کوئے رکھاؤندا اے۔ دُھر دا سوامی جائے تھ، مہر نظر اک اٹکاؤندا اے۔ میل ملا کے ساچے سُت، شبدی تیرا گھر وساؤندا اے۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی کار کماؤندا اے۔ سُت شبد کہے پر بھ کلجگ انت دیا کماویگا۔ جگ چوڑی پنڈھ مکاویگا۔ گر اوتار پیر پیغمبر بھگت بھگوان وچ سماویگا۔ شاستر سمرت وید پُران گیتا گیان انجیل قرآن کھانی بانی ڈنک و جاویگا۔ دین مذہب جھلا نشان، کھتری براہمن شودر ویش حکم ورتاویگا۔ ذات پات کر پردھان، اوچ نیچ ونڈ ونڈاویگا۔ رسنا جہوا بتی دند بول نال زبان، شرع شریعت کھیل کھلاویگا۔ صدق صوری دس ایمان، دھرم دھرماتم آپ لگاویگا۔ اٹھسٹھ تیرتھ کھول ڈکان، گنگا گوداوری جمناسرتی پھیرا پاویگا۔ مندر مسجد شودوالے مٹھ ہو پردھان، گرودوارے گر گر ڈنک و جاویگا۔ چارے کُنٹ کھیل مہان، چارے جگ رنگ رنگاویگا۔ انتم بن آپ بلوان، لوکات پھیری پاویگا۔ لے کے دُھر دا سچ نشان، دو جہان آپ جھلاویگا۔ جس دے اگے سیس سرب نوان، وشن برہما شو اکھ نہ کوئی اٹھاویگا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کر پرنام، سجدہ سب نوں اک کراویگا۔ دو جہاناں بن کے حکمران، سچ فرمانا اک پرگٹاویگا۔ لیکھا پچھلا پھکے سرب جہان، جیون جگت اک درڑاویگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کی کرنی کھیل ساچے ہر، دُھر دی کار کماویگا۔ سُت شبد جس ویلے کھیل رچاواں گا۔ ابناسی اچت ہو کے ویس وٹاواں گا۔ سچھنڈ دواویوں اٹھ، لوکات ویکھ وکھاواں گا۔ اُجل کر کے تیرا کھ، سیس چھتر اک جھلاواں گا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سد تیرا سنگ رکھاواں گا۔ پر بھ میرا سنگ نبھاویگا۔ زویر ہو کے انگ لگاویگا۔ دو جہان مردنگ و جاویگا۔ زمیں اسمان لنگھ ویکھ وکھاویگا۔ چوڑاں لوک چوڑاں طبق دے کر کُنڈ، سنمکھ میرے اکو نظری آویگا۔ چوڑاں وِدیا کر کے بھنگ، ساچا منتر نام درڑاویگا۔ جوت اگئی چاڑھ کے چند، سورج چند دوویں شرماویگا۔ بن کے آپ سورا سربنگ، سرب کل اپنا کھیل وکھاویگا۔ سچ سجن مانے انند،

پُری انند سو بھا پاویگا۔ لیکھے لا کے میری منگ، سنسا پچھلا روگ چکاویگا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اِکو دے سچا ور، کون ویلا وقت سہاویگا۔ کلج انتم نرگن ہو کے آواں گا۔ جوتی جامہ ویس وٹاواں گا۔ نہکلنک ناؤں رکھاواں گا۔ مات پتا نہ کوئی بناواں گا۔ وڈا نکا ویس وٹاواں گا۔ نیز نین کسے نہ دسا، رُپ رنگ نہ کوئی دکھاواں گا۔ جگ چوکڑی جو سانہ رکھیا حصہ، انتم اپنے نال لے کے آواں گا۔ سنجگ تریتا دواپر کلج جس دا گایا قصہ، سو آ کے تیری قسمت آپ بدلاواں گا۔ پُرکھ اکال کدی نہ دیوے پچھا، کروٹ لے ستمکھ نظری آواں گا۔ لکھ چوڑاسی وچوں تیرے سبناں کراں رچھا، جن بھگتی رُپ وٹاواں گا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، مہر نظر اک اٹھاواں گا۔ کی صاحب سنگر پر م پُرکھ جد آوگے۔ لیکھا لیکھ ویکھ دُھر، دُھر دی کار کماؤگے۔ شبد اناد میری سُر، تال انادی کی جناؤگے۔ جگ چوکڑی جیہڑی رہ گئی تھڑ، کس بدھ ہر جو پور کراؤگے۔ میں سچ پریتی جاواں جڑ، جوڑی اپنے نال رکھاؤگے۔ میری لگی نبھے توڑ، ادھ وچکار نہ پھیر تڑاؤگے۔ میٹوں سدا تیری لوڑ، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اِکو دینا دُھر دا ور، میری آسا پور دکھاؤگے۔ سری بھگوان سچ سمجھاؤندا اے۔ نرگن نرور آکھ سناؤندا اے۔ شبدی سٹ تیری آسا پور کراؤندا اے۔ بھروسا اِکو اک رکھاؤندا اے۔ پر تھی آکاشا کھوج کھو جاؤندا اے۔ پون سواسا لیکھے پاؤندا اے۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نراکار ہو کے آؤندا اے۔ نراکار ہو کے آواں گا۔ ساکار ویکھ دکھاواں گا۔ داتار نام دھراواں گا۔ سچ پیار اک کماواں گا۔ بھگت بھگوان پنڈھ مکاواں گا۔ آتم دے کے برہم گیان، ساچی وِدیا اک پڑھاواں گا۔ دھرم جھلا کے سچ نشان، نو کھنڈ پر تھی ست دیپ اِکو رنگ رنگاواں گا۔ اوچاں نیچاں راؤ رنگاں دے کے مان، سر سب دے ہتھ لکاواں گا۔ کوڑی کریا میٹ شیطان، شرع اِکو اک وڈیاواں گا۔ سرشٹ سبائی اک ایمان، دھرم اِکو اک درڑاواں گا۔ لکھ چوڑاسی سیس اک جھکان، پُرکھ اکال اِکو نظری آواں گا۔ تیرا رکھ کے دُھر دامن، سیس تاج تیرے لکاواں گا۔ میری کرے نہ کوئی پہچان، تیرا رُپ اک درساواں گا۔ شبدی سٹ کہے توں صاحب میرا مہروان، میں تیرے چرن دھیان لگاواں گا۔ ابناسی کرتا کہے تڈھ بن میرا چلے نہ کوئی کام، سچ تیرا مان ودھاواں گا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا کھیل اک دکھاواں گا۔ شبد سٹ خوشی مناؤندا اے۔

سری بھگوان آکھ سناؤندا اے۔ تڈھ بن نظر کوئی نہ آؤندا اے۔ جگ چوکڑی پندھ مکاؤندا اے۔ سچ دوارا اک سہاؤندا اے۔ جس گرہ دوارا گر اوتار
 پیر پیغمبر سیس نواؤندا اے۔ سد بھرے رہن بھنڈار، نام ندھان اتوٹ اتوٹ ورتاؤندا اے۔ میں ویکھیا ڈھر دا کاہن، ابناسی کرتا اک سو بھا پاؤندا
 اے۔ کوٹن کوٹ گوپیاں کرن پرنام، گوپی روپ گر اوتار پیر پیغمبر بھگتی دھار اک دکھاؤندا اے۔ کلجگ انتم ہو مہروان، بے نظیر نرائن ہو کے آؤندا
 اے۔ گرگھ ساچے کر پہچان، سنت سہیلے جوڑ جڑاؤندا اے۔ بھگتاں دے کے ڈھر فرمان، ڈھر دی دھار رمز لگاؤندا اے۔ کایا بنک کھول دکان، سو دا
 ایک نام جناؤندا اے۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا پردہ آپ اٹھاؤندا اے۔ شبد سٹ کہے میرے پُرکھ اکال، پر بھ تیری وڈ وڈیاں۔
 سری بھگوان کہے میرے لال، تڈھ بن میری نہ کوئی چترایا۔ دوہاں مل کے کھیل بنے جہان، لکھ چوڑاسی رچن رچایا۔ توں میرا میں تیرا دوہاں دا جھلے
 اک نشان، نشانہ ڈھر دا نظری آیا۔ تیری بھگتی آتم دان، پر ماتم سچ سچ ورتایا۔ تیری سکھیا ہووے پردھان، ساچا ڈھولا راگ الایا۔ دوہاں مل کے
 بنے ودھان، ساچی بنت آپ بنایا۔ پتا پوت دوویں مل کے سن اک مکان، گھر گھر وچ ڈیرہ لایا۔ ابناسی کرتا کہے سُن سٹ نادان، ویکھ میری وڈیاں۔
 کلجگ انتم ملیا آن، وچھوڑا دتا چکایا۔ سٹ دلارا کر پرنام، دوئے جوڑ واسطہ پانیا۔ پر بھو تیرا ویکھ نشان، موہے وٹی اک ودھایا۔ سری بھگوان کہے میرا
 نام، ناؤں نرکارا آکھ سناؤندا اے۔ شبد کہے ایہہ تیرا نشان، نشانہ بھگت نظری آیا۔ بھگت کہے میرا بھگوان، میرے اندر ڈیرہ لایا۔ بھگوان کہے شبد ڈھکان،
 گھٹ گھٹ راگ سناؤندا اے۔ راگ کہے میں بال نادان، سمجھ کوئے نہ آئی۔ شاہ پاتشاہ پُرکھ اکال کہے میں ڈھر دا حکمران، جو اپنا حکم بن کے حاکم حق حق
 حق پور کرایا۔

★ ۱۵ ماگھ ۲۰۲۰ پکرمی ہزارا سنگھ پیارا سنگھ دے گھر پنڈ بابو پُر ضلع گرداس پُر ★

شبد سٹ تیرا سچا ناتا، نر ہر نرائن آپ بندھائیندا۔ جن بھگت بنا ڈھر دا ساتھا، سگلا جوڑ جڑائیندا۔ نام جیوا اگما جاپا، ساچی سکھیا اک سمجھائیندا۔
 سروور دکھا اکو تاتا، تیر تھ اکو اک وڈیائیندا۔ نرگن سرگن کھیل کھیل تماشا، ہر کرتا کار کمائیندا۔ تیری پوری کرے آتم آسا، ترسنا بچھلی ویکھ دکھائیندا۔

جگ چو کڑی جو دیندا رہیا بھروسا، دھیرج ست ست رکھائیندا۔ سیوا کردا رہیا بن بن رکھا، دو جہاناں ویکھ وکھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی آپ کرائیندا۔ ست کہے پر بھو بلوان، بے انت تیری وڈیائیا۔ میں سُن تیرا فرمان، گھر گھر خوشی منائیا۔ جن بھگتاں ویکھاں آن، تیرا اکو نین گھلایا۔ لکھ چو راسی وچوں پہچان، آپ اپنے نال ملایا۔ دے کے تیرا دُھر دادان، وست امولک جھولی پائیا۔ سُن ست سچ گننے، نغمہ اپنا نام جنایا۔ تیرا لیکھا چکے مکے مدینے، جُجرہ جگت نہ کوئی وڈیائیا۔ لہنا مکے محمدی دینے، عیس-ال-سلام، نہ کوئی جنایا۔ وست امولک اپنی چھینے، دُھر دا لحم اک فرمایا۔ پانی کھنڈے نہ کسے پینے، امرت دھار نہ کوئی جنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، شبدی ست دے سمجھایا۔ شبدی ست کہے نرنکار، سب تیری وڈ وڈیائیا۔ انت پنج تت تیری دھار، نرگن سرگن رنگ رنگایا۔ میں بن کے سیوادار، چاکر روپ وٹایا۔ سرشت سبائی کر کے خبردار، تیرا راہ جنایا۔ چارے کھانی دے ہلار، چارے بانی راگ الایا۔ چاروں گنٹ دس پیار، مُجبت اکو اک سمجھایا۔ صحبت دیوے ساچا یار، ہر داتار نور الایا۔ رحمت کرے اپر اپار، رحمان اپنی دیا کمایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیوے مان وڈیائیا۔ شبد کہے سُن میرے باپ، پت پر میثور تیری سرناپا۔ جگ چو کڑی تیرا دسدا رہیا جاپ، صفتی ڈھولا راگ الایا۔ آپ بیٹھا رہیا بن کے پاک، پتت سکے نہ کوئی کرایا۔ نو نو چار کھول کے تاک، بھو ابھید اک درسایا۔ گر اوتاراں پر پینمبر اندر وڈ دسدا رہیا بھوکھت واک، بودھ اگادھ جنایا۔ شاستر سمتر وید پُراناں اندر دتا آکھ، اُچی کوک کوک سناپا۔ کلجگ انت سری بھگونت پرگٹ ہووے پرکھ سمرتھ، بے پرواہ پھیرا پائیا۔ جگ چو کڑی جس دے ہتھ، لکھ چو راسی کھیل رچایا۔ سب دی جھولی پائے حق، حقیقت ویکھے تھاوں تھانیا۔ کوڑی کریا دیوے متھ، مایا ممتاموہ مٹایا۔ اکو پرگٹاوے دُھر دا سچ، سچ نام روپ سمجھایا۔ بھاگ لگاوے کایا کچھ، کاجی ماٹی سو بھاپایا۔ امرت دیوے اپنارس، رس رسیا اک اکھوایا۔ دو جہاناں مارگ دس، وشن برہما شو کرے پڑھایا۔ پردہ لاه تت اٹھ، نو دوارے ڈیرہ ڈھاہیا۔ سنت سہیلے کر پرگٹ، بھگت بھگوان لئے اُپجایا۔ سچ دوارا کھول ہٹ، وست اکو نام ورتایا۔ کوڑی کریا میٹ اندھیری رات، ست ستوادی چن چکایا۔ جس نوں عیسیٰ موسیٰ کہہ کے گیا باپ، سو بے پرواہ بے پرواہیا۔ جس نوں نانک گو بند پرکھ اکال گئے آکھ، سو آخر اپنی

کار کمانیا۔ سُت ڈلارا کہے پر بھ درشن دیوے ساکھیات، سوچھ سرُوپی رُوپ دھرائیا۔ ستمکھ ہو کے کرے بات، جن بھگتاں ڈھولا گائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی کار کمانیا۔ سُت شبد تیری سیوا پروان، جگ چوکڑی مات کمانیا۔ برہمنڈ کھنڈ کر سوادھان، پُری لوء رہیا ہلائیا۔ گر اوتاراں دے دے دان، پیر پیغمبراں جھولی آپ بھرائیا۔ رسنا جہوا بول زبان، بٹی دند جگت صلاحیا۔ کلمہ نبی رسول کلام، کائنات اک جنائیا۔ لیکھا جان زمیں اسمان، منڈل منڈپ ویکھ دکھائیا۔ شبد سندیسہ دُھر فرمان، راگاں ناداں وچ الائیا۔ کاغذ قلم شاہی کر پروان، کاتب ہو کے لیکھ لکھائیا۔ وید پُراناں کھیل مہان، شاستر سمرت جوڑ جڑائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سُت شبد دے وڈیائیا۔ شبد کہے میں تیرے جوگا، سد تیری سیوا کمانیا۔ سنجگ تریتا دوا پر کلجگ دیندا رہیا ہوگا، چاروں گنٹ آواز سنائیا۔ شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن گیتا گیان کھانی بانی لکھدا گیا پوتھا، اکھراں نال جڑائیا۔ لکھ چوراسی وچوں لہ لہ جن بھگتاں مارگ دسدا گیا سوکھا، دُھر دا لیکھا اک جنائیا۔ مانس جنم پر بھ ملن دا سچا موقع، مکمل دُھر دا حال سنائیا۔ کسے نال نہ کیتا دھوکھا، دُھر دی کری جگت پڑھائیا۔ اکو پُرکھ اکال تیری دس کے گیا اوٹا، اوڑک تیرا دھیان لگائیا۔ سچ پرکاش کر کے نوری جوتا، نور ظہور کرے رُشنائیا۔ جے لہوتے سب توں چھوٹا، ویکھو نظر کسے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کھیل آپ کرائیا۔ پُرکھ اکال کہے میرے سُت ڈلارے، توہے دیواں اک وڈیائیا۔ تیرے نام وچن سچ نگارے، ناد دُھن رہے جس گائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر تیرے سہارے، سارے بیٹھے دھیان لگائیا۔ اُچی کوک کوک سرب پکارے، بن رسنا جہوا ڈھولا گائیا۔ کرے کھیل پر بھ نیارے، زرگن اپنی کار کمانیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر تیرے ہتھ ٹکائیا۔ سُت شبد کہے سب تیری کار، مہردان تیری سرنائیا۔ میں چوکڑی جگ سیوادار، سیوک اپنا رُوپ وٹائیا۔ کلجگ انت اکو منگاں منگ اپار، دئے جوڑ سیس نوائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میری جھولی دے بھرائیا۔ سُت کہے میں منگاں منگ نکئی، وڈی آس نہ کوئی رکھائیا۔ گو بند شبدی دھار بنا کے گیا سکھی، سکھی سکھیا سمجھ سکی نہ رائیا۔ جس دی دھار دُھر توں نکھی، کھنڈے کھڑگ سار کسے نہ پائیا۔ جتا رُوپ اکو اکی، زرگن سرگن رُوپ وٹائیا۔ میرے کول پچھلی چٹھی، دُھر دا لیکھا دیاں جنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ

اپنی کرپا کر، اِکو دینا سچا ور، شہنشاہ تیری سرنائیا۔ چٹھی کہے ویکھ لکھت، شبد سُت پر بھ ساچے رہیا جنائیا۔ جس دے اُتے واک بھوکت، جس دا بھو کسے نہ آئیا۔ کسے ہتھ نہ آئے جیو سرشٹ، لکھ چوڑاسی دے ڈہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میرا لہنا ویکھ وکھائیا۔ سری بھگوان چٹھی کھول، بن اکھراں پڑھ سنائیا۔ اس دے اُتے گوہند بول، بن رسنا جہوا گائیا۔ منگے منگ اک انمول، خالی جھولی اگے ڈاہیا۔ سدا وسنا گرکھاں کول، وچھڑ کدے نہ جائیا۔ میرے نال نہ ماریں رول، رولا کریں جگت لوکائیا۔ دے وڈیائی اُپر دھول، دھرنی دھرت سو بھاپائیا۔ میرا تیرے نال قول، کیتا اقرار بُھل نہ جائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میرا لہنا دے چکائیا۔ سری بھگوان پڑھدا پاتی، پترکا اپنے ہتھ اٹھائیا۔ جس نے سنیہہرا دتا مچھوواڑے اندھیری راتی، اک اکلا راگ سنائیا۔ صاحب میرا کملا پاتی، بے پرواہ نظری آئیا۔ اٹھ ویکھ مار جھاتی، نیز نین اٹھ گھلایا۔ جے کوئی پچھے رہ گئی باقی، میٹوں سچ دے سمجھائیا۔ میں چھڈ کے اسو راکی، شستر بستر تن لہائیا۔ سولاس ستھر سچ اک پہچانی، سنگھاسن آسن روپ وٹائیا۔ منزل ویکھ تیری گھائی، گھاٹا تیرے کولوں پور کرائیا۔ سری بھگوان نرگن ویکھ کہے شاباشی، سر اپنا ہتھ لکائیا۔ گوہند تیرا بنیا نہ کوئی جماعتی، پٹی نظر کسے نہ آئیا۔ توں متی میری آکھی، آخر اپنے رنگ رنگائیا۔ سری بھگوان بنے سچا ساقی، سچ پیالہ جام پیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دیونہار وڈیائیا۔ شبد کہے میں سُت ڈلارا، پنچ تت نظر کوئے نہ آئیا۔ میرا روپ تیرا ادھارا، ادر اِکو ڈیرہ لائیا۔ محل اٹل نہ کوئی منارا، چھپر چھن نہ کوئی جنائیا۔ مندر مسجد شو دوالے مٹھ گردوارا، چار دیواری بند نہ کوئی کرائیا۔ نرگن روپ زویر تیری دھارا، نرنکار تیرے وچ سمائیا۔ توں میرا میں تیرا پیارا، سچ پریتی اک لگائیا۔ توں میٹوں دتا سہارا، سر میرے ہتھ لکائیا۔ تیرے نام سچ بھنڈارا، لوکات ورتائیا۔ لکھ چوڑاسی وچوں گرگھ گر سکھ آپ اٹھالا، پھڑ باہوں گلے لگائیا۔ ساچا منتر اک سکھالا، دُھر دی کیتی اک پڑھائیا۔ انتر آتم پر ماتم پامالا، من کا منکا آپ بھوائیا۔ پر م پرکھ صاحب سنگر دین دیاالا، جگ چوکڑی ہوئے سہائیا۔ گرگھو گر سکھو میٹوں تہاڈا بھجیا رکھوالا، راکھی کراں ہر گھٹ تھانیا۔ سب دا مالک اِکو پرکھ اکالا، اکل کل دھاری ہر اکھوائیا۔ جس دی سچھنڈ سچی دھر مسالہ، دُھر دربارے ڈیرہ لائیا۔ مقامے حق ہو اُجالا، نورو نور کرے رُشنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اِکو دینا

ساجا ور، در تیرے لکھ جگایا۔ تیرے در لکھ سوامی، اگوچر تیری اک سرنایا۔ زرویر پُرکھ سدا نہکامی، نہکرمی کرم کمایا۔ بودھ اگادھ انترجامی، گھٹ گھٹ ویکھے تھاواں تھانیا۔ شبدی راگ تیری ڈھر دی بانی، سچ سندیسہ آپ سنانیا۔ گر اوتار پیر پینمبر گا گا گئے کہانی، کہاوت ویکھے جگت لوکایا۔ بن تیری کرپا تیری ملے نہ سچ نشانی، در سو بھا کوئے نہ پایا۔ کلجگ انتم میتوں ویکھ ہوئی خیرانی، پر بھ کی کی کھیل در سانیا۔ گر اوتاراں پیر پینمبراں ہندیاں اندر سب دے بھری بے ایمانی، مند واسنا نال ملانیا۔ کوڑی کرپا جگت شیطانی، شرع چھری کرد اٹھانیا۔ مشکل کسے حل نہ ہووے آسانی، پنڈھ سکے نہ کوئے مکایا۔ دُنیا ویکھ تیری فانی، تیرے آگے اکو عرض سنانیا۔ کرپا آپ مہروانی، مہر نظر اٹھانیا۔ ایہناں بخش عالمے جابدانی، جس گھر اپنا ڈیرہ لایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دے مان وڈیایا۔ شبد سٹ کہے پر بھ ٹھا کر ٹھہ، دین دیال دیا کمایا۔ سنت سہیلے ویکھ اپنے سٹ، جو بیٹھے دھیان لگایا۔ بن تیری پریتی کول نہیں کچھ، خالی ہتھ رہے دکھانیا۔ غریب نہانیاں کوجھیاں کملیاں آ کے پچھ، پھڑ باہوں گلے لگایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گھر دے مان وڈیایا۔ شبد سٹ تیری سنی پکار، ہر کرتا آپ جنایا۔ میں ہو کے آیا تیار، ترے گن اتیتا پھیرا پایا۔ لکھ چوڑاسی ویکھ جگت سنسار، جیو جنت پھول بھلایا۔ جگت جنم دا ویکھ پیار، ہر جن ساچے رہیا اٹھانیا۔ در در گھر گھر جھاتی رہیا مار، دوس رین ویکھ دکھانیا۔ جنہاں تیرے نال پیار، تنہاں اپنا رنگ رنگایا۔ سوچھ سروپ دے دیدار، دید عید چند چمکایا۔ چرن کول آپ بہال، لیکھا پچھلا پور کرایا۔ جس دا دے نہ سکے کوئی احوال، حالت سکے نہ کوئی سمجھانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچے لال لئے اٹھانیا۔ شبد سٹ کہے پر بھ لال اوہ چنگے، چنگی طرح جنایا۔ چرن پریتی جو تیری رنگے، رنگ اکو اک دکھانیا۔ جگت جہان دسن بھکھے ننگے، دولت تیرا نام خزانہ گھر بیٹھے اٹھ لگایا۔ اتم سریشٹ سب توں بندے، بندگی وچ جنایا۔ نیرن نیرے سیس چرناں اُتے لگایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا لہنا سب دا ویکھ دکھانیا۔ سٹ شبد میں ویکھے لال، ہر جن ہر ہر نظری آیا۔ جگ چو کڑی جو گھالن آئے گھال، تنہاں کیتی گھال لیکھے لایا۔ تیرا پورا ہوئے سوال، صاحب سٹنگر پور کرایا۔ اپنی گودی لئے اٹھال، جن بھگت روپ وٹانیا۔ پھل لگاوے اپنے ڈال، پت ڈالی مات مہکایا۔ آ کے ویکھ مریداں حال، مرشد

اپنی خوشی دکھائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، تیرا لہنا پور کر آیا۔ شدت کہے پر بھ میرا اُجل کھ، تیرے نال ملی وڈیا گیا۔ بھگت بھگوان گودی چک، گھر خوشیاں راگ دکھائی۔ پتا دی گودی بہے پت، دکھ درد رہے نہ ریا۔ توں اوہناں کولوں بچھ، جو تیرے درتے سیس نوا گیا۔ نواں ہو کے ویکھ جھک، سچھنڈ نواسی دُر دُر اڈے نیڑے آ گیا۔ میں لکھ چوراسی وچوں بھگت لبھے اکو مٹھ، جو تیری جھولی پائی۔ لکھ چوراسی گئی اونت، جگت نشان نہ کوئی رکھ آیا۔ میں تیرے تیری جھولی دتے سو نپ، اپنے خالی ہتھ رکھ آیا۔ ایہو پر بھ میری ساچی پہنچ، تیرے تیرے نال ملا گیا۔ سری بھگوان کہے سوت شد تیری سیوا بہت، صاحب سترگر بھ آیا۔ جگ چوکڑی جس دی سارے کردے رہے کھوج، سو خالق ملیا بے پروا ہیا۔ بھگت بھگوان دوویں رل کے مان مو ج، مفلس روپ نہ کوئے وٹا گیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لہنا دینا دیوے تھاؤں تھانیا۔ سوت کہے موہے چڑھیا چا، چاؤ گھنیرا نظری آ گیا۔ بھگت بھگوان ملے آ، آہ بھر نہ کوئے سنا گیا۔ بن وچولا پر بھو ملاح، بیڑا اپنے کندھ اٹھ آیا۔ جگ چوکڑی جو میں دیندا رہیا صلاح، سری بھگوان ملیا اک رگھور آیا۔ سو کلجگ انتم پر بھ پوری آسا کیتی آ، نراسا روپ نہ کوئے دکھ آیا۔ سنت سہیلے اکٹھے کیتے دھر دے تھاں، چرن کول دتی سرنا گیا۔ غریب نمائیاں پکڑے بانہہ، اوچاں نیچاں لئے اٹھ آیا۔ سچ درڑا کے ایکاناں، سوہنگ ڈھولا راگ سنا گیا۔ ایہتھے اوتھے بن کے پتا ماں، ساچی گودی رہیا سہا گیا۔ مہروان ہو کے دیوے ٹھنڈی چھاں، اگنی تت نہ کوئی تپا گیا۔ بھگت بھگوان مل کے اک دوجے نوں کرن ہاں، وعدہ سچ سچ پکا گیا۔ وچھوڑا ہووے نہ دو جہاں ناتا چھٹے نہ بے پروا ہیا۔ چل کے سینے اوس گراں، جس گھر دی بنت نہ کوئی بنا گیا۔ سری بھگوان ہوئے سہا، سر اپنا ہتھ لکا گیا۔ سچ سہنجنی اتے لیا بہا، پلنگ رنگیلا بن پاوا چول نظری آ گیا۔ سچ دوارے دیوے مان، سری بھگوان دیا کما گیا۔ جس ویلے سچھنڈ دوارے جھلدا ویکھئے دھر نشان، جس اُپر لیکھا لکھیا سوہنگ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، بے بے کار الا گیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نہکٹک نرائن نر، کرپا کرے آپ آن، بے پچان اپنا روپ وٹا گیا۔

★ ۱۶ ماگھ ۲۰۲۰ یکرمی گربخش سنگھ دے گھر پنڈ نوشیہرا ضلع گرداس پُر ★

سو پُرکھ شاہ سلطان، شہنشاہ اکو اک اھوائیا۔ ہر پُرکھ زرنجن وڈ بلوان، جودھا سوربیر ناؤں پرگٹائیا۔ ایکنارا کھیل کرے مہان، مہما اکھ نہ کوئے
 سنائیا۔ آد زرنجن جوتی نور چمکے مہان، دوجا نور نہ کوئی دکھائیا۔ ابناسی کرتا وڈ مہروان، مہر نظر اک اٹھائیا۔ سری بھگوان دیوے دان، دست اگمی آپ
 ورتائیا۔ پاربرہم ہو پردھان، سچ سندیسہ حکم سنائیا۔ سچکھنڈ دوارے سہائے مکان، چھپر چھن نہ کوئی وڈائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
 آد پُرکھ اپنی کار کمائیا۔ آد پُرکھ سچکھنڈ نواسی، بے انت بے پرواہیا۔ زرنجن زرویر جوت پرکاشی، انھو اپنی کھیل رچائیا۔ سچ دوارے پاوے راسی، منڈل
 اپنے دئے وڈائیا۔ زرنجن زراکار بن کے ساتھی، سچا سنگ نبھائیا۔ ناؤں رکھ پُرکھ سمرا تھی، ساچی کرنی اپنے ہتھ رکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ
 اپنی کرپا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ پروردگار بے عیب نور خدائیا۔ مقامے حق سانجھیا ر، لاشریک سو بھاپائیا۔ توفیق خدائے اک جیکار، نعرہ حق حق
 سنائیا۔ کھیلے کھیل وڈ مہان، بے نظیر نظر کسے نہ آئیا۔ پرگٹ ہو وڈ مہان، بیدو اپنی دھار چلائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی
 آپ کمائیا۔ ساچی کرنی کر کے آد، شبدی دھار سنت پرگٹائیندا۔ وشن برہما شو دے کے داد، ساچا مارگ اک سمجھائیندا۔ بودھ اگادھ و جا کے ناد، شبد
 راگ دُھن اُپجائیندا۔ زرنجن زرویر بنا کے سچن ساک، سگلا سنگ نبھائیندا۔ سچ دوارے کھول کے تاک، پردہ اوہلا آپ اٹھائیندا۔ سچ سندیسہ آپے آکھ،
 بھيو اھیدا آپ جنائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی آپ کرانیندا۔ ساچی کرنی ہر کرتا، کرتا پُرکھ آپ کرانیا۔ وشن برہما شو
 کر کے آپ خبردار، بے خبراں خبر سنائیا۔ ساچی سیوا اگم اپار، الکھ اگوچر اک لگائیا۔ ترے گن مایا دست بھنڈار، رجو طمعو ستو آپ ورتائیا۔ پنج تت کر
 اُجیار، اپ تیج وائے پر تھی آکاش بنت بنائیا۔ منڈل منڈپ محل اٹل اُسار، لو آں پُرپاں اپنا رنگ دکھائیا۔ رواس کر اُجیار، سورج چن دئے رُشنائیا۔
 حکمے اندر کھیل اپار، اپر پر سوامی آپ کرانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا جانے دُھر درگاہیا۔ پُرکھ سمرتھ زراکار، زرنکار اک
 اھوائیندا۔ وشن برہما شو کر پرگٹ، دُھر دا حکم اک سنائیندا۔ سچ دوارا کھول ہٹ، ترے پنج دست آپ ورتائیندا۔ زرنجن سرگن کھیل الکھ، الکھ اگوچر

آپ کرائیندا۔ لکھ چوڑاسی چلاؤنا رتھ، انڈج جیرج اُتبیج سیتیج آپ سمجھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی کار کمائیندا۔ ساچی کرنی سری بھگوان، ہر کرتا آپ جنائیا۔ وشن برہما شو در درویش منگن دان، نیوں نیوں سیس جھکائیا۔ توں صاحب سلطان وڈ ٹھمران، ہوں بالک روپ وٹائیا۔ لکھ چوڑاسی دے دان، جھولی اکو وار بھرائیا۔ چارے کھانی کر پروان، انڈج جیرج اُتبیج سیتیج رنگ رنگائیا۔ چارے بانی دے گیان، پرا پسنتی مدھم بیکھری ڈھولا گائیا۔ چارے جگ وچ جہان، جگ چوکڑی رنگ رنگائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، مہروان دیا کمائیا۔ مہروان ہو ٹھا کر سوامی، پت پر میثور دیا کمائیندا۔ آد پُرکھ اپر پسر سرب جیاں گھٹ انترجامی، انجانت اپناراگ الائیندا۔ شبد اگم بودھ اگادھ نربان پد سنائے بانی، اکھر وکھر اپنی دھار پر گٹائیندا۔ دو جہان اکھ کہانی، برہمنڈ کھنڈ راگ الائیندا۔ دیونہارا ڈھر فرمائی، سچ سندیسہ اک سنائیندا۔ شبد گرو گرو گرو شبد سرب جیاں پرانی، آتم پر ماتم بھيو ابھیدا آپ گھلائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچا راہ آپ چلائیندا۔ ساچا راہ پار برہم برہم، لکھ چوڑاسی دے سمجھائیا۔ نہکرمی جانے اپنا کرم، کرم کانڈ جگت جھولی پائیا۔ جگ چوکڑی کھیلے کھیل ورن برن، کھتری براہمن شو در ویش ونڈ ونڈائیا۔ سرشٹ سبائی بے پرواہی سب نوں دے ڈھر دی سرن، پُرکھ اکال اکو نظری آئیندا۔ جس دوارے لیکھا چکے مرن ڈرن، جنم کرم کوئے رہن نہ پائیا۔ کوڑی کر یا میٹے بھرم، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ سندیسہ آد آد سنائیا۔ آد پُرکھ سنایا سچ سندیسہ، لکھ چوڑاسی جیو جنت پڑھائیا۔ وشن برہما شو سیوا کرے ہمیشہ، بن سیوک سیو کمائیا۔ صاحب سلطان سری بھگوان جگ چوکڑی نر نریشا، شاہ پاتشاہ اک نظری آئیا۔ نت نوت رہے ہمیشہ، نہ مرے نہ جائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر لوک مات گھلے دے سندیسہ، ڈھر فرمانا اک جنائیا۔ سبجگ تریتا دو پر کلج کھیلے کھیدا، خالق خلق روپ وکھ وکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا سچا ور، آد آد اپنا راہ چلائیا۔ آد پُرکھ دے راہ، رہبر اکو اک اکھوائیندا۔ دو جہاناں بن ملج، نرگن سرگن بیڑا آپ ترائیندا۔ شبد سروپی سچ صلاح، سکھیا اکو اک سمجھائیندا۔ آتم پر ماتم پر ماتم آتم ناتا جڑا، در ساچا اک سہائیندا۔ سچ سبج سہنجنی سو بھاپا، آتم انتر ڈیرہ لائیندا۔ ناد دُھن مردنگ اک وجا، انج راگی ناد سنائیندا۔ امرت جام مدھ پیالہ اک پیا، نچھر جھرنارس جھرائیندا۔ جوتی

جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی سکھیا اک درڑائندا۔ ساچی سکھیا دھر داگیت، سو پُرکھ زرنجن اپنا آپ جنائیا۔ سدا سدا سد رہے اتیت، ترے گن وچ کدے نہ آئیآ۔ ہر گھٹ وسے اوچ نیچ، راؤ رنگ سو بھاپائیا۔ لیکھا جانے ہست کیٹ، شاہ سلطاناں پردہ اوہلا دے چُکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، پُرکھ اکال بے پرواہیا۔ پُرکھ اکال بے پرواہ، بے عیب نام خُدا ئیا۔ جگ چوکڑی گر اوتار سیوالا، پیر پیغمبر حکم منائیا۔ شبدی ڈھولا دھر دا گا، شاستر سمرت وید پُران گیتا گیان کرے پڑھائیا۔ انجیل قرآناں مسد حق سنا، تیس بتیس دیونہار وڈیائیا۔ کھانی بانی رنگ رنگا، دھر دا پانی امرت جام پیائیا۔ شبد ہانی سنگر سچا اک سمجھا، بھرم بھلیکھا دُور کرائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، آپ اپنی کھیل وکھائیا۔ ساچی کھیل کرے بھگوت، بھگوان اپنی دیا کمائندا۔ جگ چوکڑی دھر دامت، منتر اپنا نام سمجھائندا۔ آتم پر ماتم ناتا جوڑ نال کنت، سچ سُنجنی آپ ہنڈھائندا۔ بودھ اگادھا بن کے پنڈت، جیو جنت آپ پڑھائندا۔ گرھ توڑ ہوئے ہنگت، ہنگ برہم آپ سمجھائندا۔ میل ملاواں ساچے سنت، بھگت بھگوان دیکھ وکھائندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی سکھیا اک وکھائندا۔ ساچی سکھیا بھگت بھگوان، جگ چوکڑی آپ جنائیا۔ چار ورن ایہہ گیان، دھر دی کرے ست پڑھائیا۔ برن اٹھاراں اکو دان، دست امولک اک ورتائیا۔ کھتری براہمن شوڈر ویش اک مکان، کایا مندر دے وکھائیا۔ ہر گھٹ اندر وسے سری بھگوان، زرنگ بیٹھا بے پرواہیا۔ آتم پر ماتم جس نے دتا دان، پار برہم برہم اپنا رُپ وکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں بوجھ بُجھائیا۔ جن بھگت بُجھائے ساچی ٹیک، دھر مستک لیکھ لکھائیا۔ کایا بدھی کر بیک، دھر دی دھار سمجھائیا۔ سچ پریتی دھر دی ٹیک، ابناسی کرتا اک اکھوائیا۔ زرنگ سرگن جگ دھارے بھیکھ، ویس اولٹا آپ کرائیا۔ جن بھگتاں کرے ہیت، مٹر پیارا پھیرا پائیا۔ نظری آوے نیت نیت، نچ نین کرے رُشائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، جن بھگتاں لئے اٹھائیا۔ جن بھگت اٹھائے آپ پر بھ، لکھ چوراسی کھوج کھوجائندا۔ آتم پر ماتم میل ملائے جھب، پردہ اوہلا آپ چُکائندا۔ نو دوارے پار حد، دسویں اپنا رنگ رنگائندا۔ شبد اگم وجائے ند، انحد راگی راگ سنا ئندا۔ بن مکے کھیوں کرائے ج، کایا جُجرہ اک سہائندا۔ جوت دیکھ جگے لٹ لٹ، دیا باقی

نظر کوئے نہ آئیندا۔ کرے کھیل پُرکھ سمرتھ، گھر گھر اندر ویکھ وکھائیندا۔ اپنے ملن دی کھول اگھ، نج نیز اگھ گھلائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں ساچے رنگ رنگائیندا۔ جن بھگتاں متر ہوئے پر بھ ٹھاکر، صاحب سنگر وڈ وڈیائیا۔ بھیت گھلائے کایا گاگر، گھر گھسپھر ویکھ وکھائیا۔ لیکھا جانے سنسار ساگر، پردہ اوہلا آپ چُکائیا۔ نرمل کرم کرے اُجاگر، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیوے مان وڈیائیا۔ جن بھگتاں مان دیوے پر بھ مات، دھرت دھول ملے وڈیائیا۔ جگ چوکڑی پت لئے راکھ، سر اپنا ہتھ لُکائیا۔ چرن پریتی بٹھے نات، ناتا بدھاتا جوڑ جڑائیا۔ لہنا دینا چکے کوڑے سجن ساک، جوٹھا جھوٹھا سنگ تڑائیا۔ بند کواڑی کھولے تاک، بجر کپائی کُنڈا لاہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دیوے مان وڈیائیا۔ جن بھگتاں کھولے ہرن پھرن، نج نیز دیا کمائیندا۔ لیکھا چکے ورن برن، ذات پات نہ کوئے وڈیائیندا۔ کرپا کرے کرنی کرن، ہر کرتا کھیل وکھائیندا۔ سنت سہیلے گروگر چیلے بھگت بھگوان اکو ڈھولا پڑھن، دوجا راگ نہ کوئے لائیندا۔ نت نوت نرگن سرگن درشن کرن، دید عید چند چوکائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں ویکھ وکھائیندا۔ جن بھگتاں ویکھے ویکھنہارا، جیو جنت نظر کسے نہ آئیندا۔ جگ چوکڑی ہو اُجیارا، نرور اپنی کار کمائیندا۔ بھگتاں اندر بھگتی بھنڈارا، اتوٹ اٹوٹ آپ ورتائیندا۔ ایشٹ درشٹ دے سہارا، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا لہنا مول چُکائیندا۔ ساچا لہنا چکے جگت، سری بھگوان دے وڈیائیا۔ سو سنت سہیلا سچا بھگت، جس ملے بے پرواہیا۔ لیکھے لگے بوند رکت، پنج تت نہ کوئے تپائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں اکو اکھر رہیا پڑھائیا۔ جن بھگت پڑھنا اکو اکھر، سو سنگر آپ پڑھائیا۔ جس دا لیکھا سب توں وکھر، لکھ سکے نہ قلم شاہیا۔ جس نوں اکرے نہ کوئی پتھر، گھاٹت گھڑت نہ کوئے گھڑائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں اکو بوجھ بھجھائیا۔ جن بھگت پڑھن اکھر، نر اکار نظر کوئے نہ آئیا۔ جس وچوں نظری آئے گردھار گر، مگند منوہر بے پرواہیا۔ جس دی دھار آد جگاد جگ چوکڑی نہ جائے پھر، گر اوتار پیر پیغمبر جس دی صفت صلاحیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے اک پڑھائیا۔ جن بھگت پڑھن اکھر اک اونکار، اکل کل دھاری آپ جنائیا۔ جس وچ سرب پیار، پسر پیاری دے وکھائیا۔ جس دا لیکھا کوئی نہ سکے وچار،

سوچ سمجھ نہ کوئے جنائیا۔ جس دا آد انت نہ پاراوار، بے انت بے پرواہیا۔ سو صاحب سنگر بھگتاں دیوے دُھر دی دات، امولک اِکو وار جھولی پائیا۔ کوڑی کریا میٹ اندھیری رات، ساچا چند دئے چمکائیا۔ چرن پریتی بَنھ کے نات، ناتا بدھاتا جوڑ جڑائیا۔ پر بھ مل کے جن بھگت گاؤن دُھر دی گاتھ، تُوں میرا میں تیرا دُجا نظر کوئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگت لئے ترائیا۔ بھگت کہے میرا بھگونت، جس اپنی بوجھ بُجھائیا۔ بھگوان کہے میرا سچا سنت، جو میری مہارہیا گائیا۔ بھگت کہے پر بھ میرا کنت، جس سہنجنی تیج سہائیا۔ بھگوان کہے میری مہما اگنت، سمجھ سکے نہ کوئے رائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، جگ جگ بھگتاں دئے وڈیائیا۔ بھگت کہے میں سیوک تیرا، پر بھو تیرا نام دھیائیا۔ بھگوان کہے تُوں میرا چیرا، بن چیلے گرو ملے نہ کسے وڈیائیا۔ بھگت کہے پر بھ ٹھاکر تُوں میرا، بدھا بیڑا، نیا اپنے نام چڑھائیا۔ بھگوان کہے میرا بھگتاں اندر ڈیرہ، بن بھگتاں گھر نظر کوئے نہ آئیا۔ بھگت بھگوان دوویں اک دُجے دا جھل نہ سکن وچھوڑا، وچھڑ جائے سرب لوکائیا۔ ناتا جڑیا گرو دوارا، موہ مُجبت اک جنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں تیج رکھائیا۔ بھگت کہے میرا بھگوان اُچا، سچھنڈ دوارے سو بھا پائیندا۔ بھگوان کہے میرا بھگت سُچا، جو لکھ چوڑاسی وچوں میرا نام دھیائیندا۔ بھگت کہے موہے بھگوان اوٹا، سر میرے ہتھ لکائیندا۔ بھگوان کہے میں بھگتاں جوگا، بن بھگتاں میری قیمت کوئے نہ پائیندا۔ بھگت کہے میرا بھگوان موہے شبدی لائے چوٹا، تن نگارہ رباب و جائیندا۔ بھگوان کہے میرا بھگت سنت دُلارا چھوٹا، جو میری گود سہائیندا۔ دوہاں مل کے پرکاش ہووے اِکو نرمل جوتا، دُجا نظر کوئے نہ آئیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ہر جن ہر بھگت آپ وڈیائیندا۔ جن بھگت کہے میرا سچ سلوک، سوہنگ ڈھولا پر بھ جنائیا۔ بھگوان کہے میرا بھگت اتم اتم وچوں چوڈاں لوک، چوڈاں طبق نین شرمائیا۔ بھگت کہے میرا بھگوان مینٹوں دیوے سوچ، میری بدھی کم کسے نہ آئیا۔ بھگوان کہے میرا بھگت چوڈاں و دیا سمجھے پھوک، بن ہر نامے پریم نہ کسے لگائیا۔ بھگت کہے بھگوان میرا کایا بنک سہایا کوٹ، ساڈھے تن ہتھ دتی مان وڈیائیا۔ بھگوان کہے بن بھگتاں میری کسے

گھر نہ جگے جوت، دیکھ نظر کوئے نہ آیا۔ دوویں مل کے پریم پریتی اندر ہوون خاموش، اوچی کوک نہ کوئے سنا یا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، آدجگادجگ چوکڑی جن بگتاں آسا منسا پوری کرے لوچ، لوچا پور آپ اکھوائنیدا۔

★ ۱۶ ماگھ ۲۰۲۰ بکرمی ★

بل کہے میرے بھگوان، اچھل اچھل تیری وڈیا یا۔ بلکھ دواویوں ایس بھومکا پہنچیا آن، گھڑی پل ساڈھے تن ہتھ وند وندیا۔ اکاون راجدوت کر پروان، سچا رنگ رنگا یا۔ چھپر چھن نہ کوئی مکان، جگت سرائے نہ کوئے وڈیا یا۔ دھرنی کہا دانی موہے دے دان، تیرے آگے جھولی ڈاہیا۔ تیرا میلا سنگ سری بھگوان، رحمت سرب کما یا۔ بل کہا میں ویکھیا مار دھیان، پر بھ چرن کول چت لایا۔ جس دتا موہے گیان، اپنا آپ سمجھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کھیل رہیا دکھایا۔ بل دوئے جوڑ کر ارداس، ہر ٹھاکر سوامی سچ جنائیندا۔ مہروان پُرکھ ابناس، تیری اوٹ تکائیندا۔ نرور پُرکھ دے ساتھ، ساچا سنگ نبھائیندا۔ ویکھ دھرنی دھرت کی کچھ رہی آکھ، دوئے جوڑ واسطہ پائیندا۔ ایہدی پوری کر آس، آساوند توں ہی اکو نظری آئیندا۔ سری بھگوان کہے شاباش، شہنشاہ سر تیرے ہتھ ٹکائیندا۔ توں انتر ویکھ مار جھات، جھاک دھر دی آپ جنائیندا۔ جناں چر ایہہ بل دھرتی تیرے پاس، میں دان دین کچھ نہ آیا۔ ایسے کارن کروں کھیل تماش، اچھل اچھل روپ وٹایا۔ تیرے کولوں پہلوں دھرنی منگاں خاک، ڈھنیا اپنی جھولی پائیندا۔ پھر اگلی دستاں بات، سچ سنہیہرا اک درڑائیندا۔ تیرا بناواں ساتھ، سگلا سنگ نبھائیندا۔ سنجگ تریتا دواپر چلاواں راتھ، کلجگ انتم ویکھ دکھائیندا۔ تیرا نور کر پرگٹ، لوکمت جوت جگائیندا۔ چرن کول جوڑ نات، ناتا بدھاتا کھیل دکھائیندا۔ کرپا کر سچھنڈ کرا نواس، سچ دوارا اک دکھائیندا۔ پچھلی پھیر کرائے یاد، یادداشت آپ رکھائیندا۔ تیرا کوئی نظر نہ آوے راج پاٹ، حصہ وند نہ کوئے وندائیندا۔ اُس ویلے چرن کول لگ آکھیں کملاپات، پاربرہم تیرے آگے جھولی ڈاہندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا کھیل آپ سمجھائیندا۔ بل ہو بلہین، پر بھ چرن سپس نوا یا۔ تیرا

کھیل صاحب پرین، ہوں سمجھ سکاں نہ رانیا۔ میں ٹھاکر تیرے ادھین، نیوں نیوں لاگاں پانیا۔ در درویش بناں مسکین، خاک تیری جھولی رکھانیا۔
 جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر داور، میری آسا دھرنی نال ملانیا۔ سری بھگوان ہو دیال، دین دیال دیا کمائیندا۔ پر بھ دا کھیل
 کھیل مہان، انت کوئی نہ پائیندا۔ جگ چوکڑی پیتے وچ جہان، کلجک ویلا اتہم آئیندا۔ لکھ چوراسی وچوں تیتوں دیوے دان، آتم پر ماتم پردہ لاہندا۔ تیرا
 ناؤں رکھ سنگھ گردیال، تال اپنا ناؤں وجائیندا۔ پنج تت کایا چولی تیری سنبھال، دُھر خزانے آپ ٹکائیندا۔ پھیر پُچھ دس میرے لال، لیکھا باقی کون
 چکائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر نین اٹھائیندا۔ بل کہے میرے سوامی، صاحب تیری وڈیائیا۔ توں آد جگادی انترجامی، گھٹ
 گھٹ رہیا سماںیا۔ بودھ اگادھ تیری کہانی، لکھن پڑھن وچ نہ آئی۔ سچ دس اپنی اک نشانی، جس در تیرا نور نظری آئی۔ لیکھا جانے دو جہانی، نرگن اپنا
 ہکم ورتائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، صاحب سچ دے وڈیائیا۔ سُن بل وڈ بلکار، ولیا چھلیا آپ جنائیندا۔ جگ چوکڑی
 پیتے وچ سنسار، کلجک ویلا انت سہائیندا۔ کل کلکی لے اوتار، لوکمت ویس وٹائیندا۔ شبد اگئی نرگن دھار، نرور پُرکھ آپ چلائییندا۔ تیرا لیکھے لا پنج تت
 آکار، دھرنی دھرت دھول اپنی جھولی پائیندا۔ ڈھائی مٹھی تیری راہ رکھ سنبھال، اپنی گودی آپ ٹکائیندا۔ پھر صاحب ہو پردھان، مہر نظر نین
 اٹھائیندا۔ پہلوں دے کے بھگتاں دان، پھر اپنا پندھ مٹھائیندا۔ ایس بھومکا اُس دھرتی نورتی کرے آن، پر کرتی بندھ نہ کوئے دکھائیندا۔ پھردی پھردی
 کرے نہال، دُکھ درد آپ وڈائیندا۔ تن جگ رکھنا دھیان، شبد اشارے نال سمجھائیندا۔ صدی بیسویں دیواں دان، بیس پیمانوں رکھائیندا۔ وقت ویلا
 سہیلا پہنچیا آن، چاروں گنت خوشی منائیندا۔ جس ویلے دھرنی دیکھیا آوندا سری بھگوان، بل راجے اشارے نال سمجھائیندا۔ دوئے جوڑ نین مگن آن،
 نیتز نیناں نیر وھائیندا۔ پُرکھ اکال میرا وقت پہنچیا آن، در تیرے منگ منگائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، مہر نظر اک
 اٹھائیندا۔ مہر نظر کر کرتار، کرنی شبدی جھولی پانیا۔ تیرا پچھلا دیاں اُدھار، لہنا آگے اک دکھائیا۔ نال بل راجا سردار، گردیال بیٹھا سیس نوایا۔ دھرنی
 دیکھ ہوئی خوشحال، خوشیاں گیت الائی۔ پر بھ ملیا ہو پرتپال، پرتپالک وڈ وڈیائیا۔ اٹھ اٹھ نیوں نیوں ہس ہس دسے اپنا حال، پچھلی کہانی سرب سناںیا۔

میں راہ تندی رہی جگ چار، نیز نین نین اٹھایا۔ صاحب سنگر پُرکھ اکال میرے نال کر اقرار، کیوں بیٹھا رہیا کھ بھوایا۔ ہو کیاں وچ ویکھدی رہی سنسار، روندیاں روندیاں اپنا آپ مٹایا۔ آسا پوری ہوئی اچ میرے داتار، دیاوان دیا کمانیا۔ میں کس بدھ ہوواں شکر گزار، کی کچھ تیری بھیٹ چڑھایا۔ بل کہے نینوی ہو کے چرناں اُتے کر نمسکار، ایہو دست پر بھ توں سچی بھایا۔ جس نال تیرا ہووے ادھار، تیری مٹی خاک لیکھے پانیا۔ اُبھل بُھل نہ گیا نرنکار، ویلا وقت ویکھ آیا سچ سُبھایا۔ سگی ساتھی پچھلے لیاندے نال، جو بل سَتجگ سنگ اپنا بل دکھایا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، دوہاں دے سرتے دے کر پیار، تھاؤں تھائیں لئے بیٹھال، ایٹھے اوٹھے کرے پر تپال، راکھا اکو نظری آلیا۔

★ ۱۶ ماگھ ۲۰۲۰ بکرمی ہر دیپ سنگھ دے گھر پنڈ اوگرا ضلع گرداس پُر ★

پیار نہیں ایہہ سنگر فرض، مہروان پور کر ایندا۔ اپنی پر بھ پوری کرے غرض، گرگھ ساچے سچ وڈی ایندا۔ نام ندھان دُھر داراگ دے طرز، ساچا سوہلا اک سمجھ ایندا۔ انتر انتر نت نوت سُن کے عرض، آرزو سب دی پور کر ایندا۔ کوڑی کریا کڈھ کے مرض، پیٹی اکو نام بندھ ایندا۔ دردی ہو کے وڈے درد، دُکھیاں دُکھ اپنی جھولی پانیندا۔ سیوک بن کے جو دھا مرد، سچ مردانگی آپ کمانیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سچ پیار اک دکھ ایندا۔ پیار نہیں ایہہ پر بھ دا کھیل، خالق خلق ویکھ دکھایا۔ سنت سہیلے گرگھ میل، آپ اپنا رنگ رنگایا۔ وسنہارا دھام نویل، سچھنڈ نو اسی اپنا پھیرا پانیا۔ کر پرکاش بن باقی تیل، جوتی نور کرے رُشنائیا۔ دو جہاناں بن کے سجن سہیل، گرگھ ساچے سنگ نبھایا۔ آون جاون لکھ چور اسی کٹ کے جیل، ساچے مندر دے بہایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سد دیوے مان وڈی ایندا۔ پیار نہیں ایہہ پر بھ دارنگ، رنگ رتا آپ رنگایا۔ پرگٹ ہو سور سربنگ، سور پیر کھیل دکھ ایندا۔ لکھ چور اسی کولوں رہیا منگ، گھر گھر اندر جھولی ڈا ہندا۔ بن گر سکھاں کوئی نہ دے سنگ، ساچا سنگ نہ کوئی نبھ ایندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ساچی کرنی کار کمانیندا۔ پیار نہیں ایہہ سنگر دھار، ہر کرتا بنت بنایا۔ بن بھگتاں میٹوں کرے

کوئی نہ یاد، ہر کا نام نہ کوئی دھیانیا۔ لکھ چوڑاسی کا یا کھیڑا دسے برباد، ساچا گل نہ کوئی مہکانیا۔ گرگھ ہر جن ہر بھگت گرسکھ کر آباد، پر بھہ ویکھے تھاؤں تھانیا۔ سچ پریتی اندر دیوے داد، دست امولک نام ورتانیا۔ آتم پر ماتم رنج کے کاج، گھر خوشی اک دکھانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہروان ہوئے سہانیا۔ پیار نہیں ایہہ پر بھہ دا ویس، نر نرائن آپ کرانیا۔ بن بھگتاں لوکمت سوہے نہ دلش، جگت وجے نہ کوئی ودھانیا۔ پُرکھ اکال دین دیال سنت سہیلے پہلوں بھج، پچھوں دیکھے تھاؤں تھانیا۔ اوہناں اندر وڑ کے مانے اپنی سچ، سچ سنگھاسن ڈیرہ لائیا۔ جیو جنت کوئی نہ سکے ویکھ، جگت نیتز نہ کوئی وڈیانیا۔ سچ پریتی اندر اندر وڑ کے دتے بھیت، ڈھر دی کار سچ کمائیا۔ نرین سنگھ نر نیتز پیکھ، ہر دیدیاں دئے دکھانیا۔ جنہاں لائے دین دیال میخ، آگے سکے نہ کوئی اُکھڑانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیوان دیا کمائیا۔ پیار نہیں ایہہ امر اپد، درگاہ ساچی سچ جنائیندا۔ جگت دوارا لگھ کے حد، گرگھ گر گر آپ اُٹھانیندا۔ سچ اُچا اپنی ید، وشو اپنی دھار سمجھانیندا۔ اتم راگ سناند، ڈھر سندیہ آپ لائیندا۔ امرت آتم جام پیا کے مدھ، سچ خُماری اک چڑھانیندا۔ جوت نور کر پرکاش، اندھ اندھیر مٹانیندا۔ سچ سنگھاسن شاہو شاہباش، شہنشاہ اکو اک دکھانیندا۔ پریم پریتی اندر ہو کے داس، گھر ٹھاکر سیو کمائیندا۔ پورب جنم دی پوری کر کے آس، کوڑی ترسنا میٹ مٹانیندا۔ متر ہو کے وسے پاس، کنت ہو کے انگ لگانیندا۔ داتا ہو کے دیوے دات، دانی ہو کے آپ ورتانیندا۔ گھر گمبھیر ہو کے کھولے کھات، اتوٹ اتٹ آپ جنائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ پریتی اک درڑانیندا۔ پیار نہیں ایہہ پر بھہ دی ساکھی، ساکھیاں رہیا دکھانیا۔ جگ چوکڑی جنہاں رہ گئی باقی، تنہاں لہنا جھولی پائیندا۔ گر اوتار پیر پیغمبر تنہاں بنے ساتھی، جنہاں ہر جو دئے وڈیانیا۔ لیکھا چکے تیر تھ تائی، سرور نہاون کوئی نہ جانیا۔ گھر پر میثور ملے کملا پاتی، کول نین وڈی وڈیانیا۔ نیتز کھول جھروکھے کھول کھیل دکھائے بند تاکی، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ کرنی کار کمائیا۔ پیار نہیں ایہہ پر بھہ دی سیوا، جگ چوکڑی سدا کمائیا۔ نر ویر پُرکھ وڈ دیوی دیوا، دیوت سر حکم منانیا۔ آد جگادی لکھ ابھوا، آگم اتھاہ وڈی وڈیانیا۔ ہر جن دیوے ڈھر دا میوہ، امرت رس اک دکھانیا۔ مستک لائے اپنا تھیوا، جوت للاٹ کرے رُشانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کھیل آپ دکھانیا۔ سیوا نہیں ایہہ پر بھہ دی کرنی،

کرتا پُرکھ آپ کرائیندا۔ لیکھا دیوے اوہناں جو سیس نواون چرنی، دھوڑی ٹکا اک لگائیندا۔ لہنا چکائے ورنی برنی، ذات پات میٹ مٹائیندا۔ لہنا مکے لکھ
 چوڑاسی پھرنی، آون جاون پنہہ مکائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پریتی اندر پریم مکائیندا۔ پیار نہیں پرہ دی دات، اننگی جھولی
 پائیا۔ کلج ویکھ اندھیری رات، گرکھ سجن لے پرگٹائیا۔ پرہہ نوں کوئی لہہ نہ سکے کر کے پوجا پاٹھ، گدر مندر مسجد دین ڈھائیا۔ نیتزیر ورو لے تیرتھ
 تاٹ، گھاٹ کنارے رہے گرلائی۔ شاستر سمتر وید پُران سارے رہے واج، گیتا گیان جگت سنائیا۔ انجیل قرآن دھر دا کلمہ رہے آکھ، کائنات جگت
 سمجھائیا۔ ساچی پڑھے نہ کوئی آیت، پردہ سکے نہ کوئی چکائیا۔ صاحب سنگر سری بھگوان، ابناسی کرتا جگت جگ دینا رہیا ہدایت، حکم صادر اک کرائیا۔
 جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہرجن لیکھا دے لگائیا۔ پیار نہیں ایہہ کھیل محبوب، مُجت اپنے نال لگائیا۔ محل اٹل ویکھ عروج، گھر گھر وچ
 دے سہائیا۔ جن بھگتاں دیوے اپنا آپ ثبوت، وچولا نظر کوئے نہ آئی۔ لیکھا جان پنج تت قلبوت، کایا کعبہ کھوج کھوجا ئیا۔ ویکھ دکھائے چارے کوٹ،
 دہ وِشا پردہ لاہیا۔ ناتا توڑ جوٹھ جھوٹھ، سچ سچ دے سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیوے مان وڈیائیا۔ پیار کہے میں کی جانا،
 پرہہ دا بھو کوئی نہ پائیا۔ بالی بدھ میں انجانا، میری چلے نہ کوئی چترائیا۔ جگ چوکڑی گر اوتاراں پیغمبراں کولوں سندا رہیا گانا، سچ پریم اندر جو گائیا۔
 نت نوت مندا رہیا بھانا، سر سجدہ سیس جھکائیا۔ کلج اتم ویکھیا کھیل مہانا، ویکھ ویکھ بگسائیا۔ پرگٹ ہو وشنوں بھگوانا، جن بھگتاں دے وڈیائیا۔ نام بٹھ
 کے دھر دا گانا، گھر ساچے سگن منائیا۔ شستر دے تیر نشانہ، چلہ بھٹھا اک دکھائیا۔ بول بول انبولت آپ زبانا، ڈھولا اک سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ
 ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر کرنی کار مکائیا۔ پیار کہے میں چھوٹا نکا، عقل نظر کوئے نہ آئی۔ پرہہ دا کھیل ویکھ انڈٹھا، گھر میرے وٹی ودھائیا۔ جگ
 چوکڑی جس اپنا کاغذ رکھیا چٹا، اکھر وکھر جوڑ نہ کوئے جڑائیا۔ گر اوتار پی پیغمبر جس نوں پُرکھ اکال منڈے گئے پتا، پت پر میثور بے پرواہیا۔ سو نرگن
 نر ویر ہو کے جن بھگتاں پھرے بچھا، بچھے بچھے واہو داہیا۔ اپنی پوری کرنی خاطر اچھا، ہرجن ساچے لے جگائیا۔ بن قیمتوں کرتا اوہناں ہٹ وکا،
 جنہاں پریتی اک سمجھائیا۔ نام انملا دتا مٹھا، رس پھلے جگت وکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی سیوا رہیا دکھائیا۔ پیار کہے میں کی

جانا، میٹوں سچ کوئے نہ آیا۔ کھج انت کرے کھیل کی بھگوانا، بھگون اپنی دھار چلایا۔ دھر سندیہ لے کے آیا گانا، سوہنگ ڈھولا اک سمجھایا۔ جس
 انتر آتم پر ماتم میل ملانا، ملنی جگدیش کرائیا۔ تس پیار داروپ نہ کسے پچھانا، رکھ رنگ نہ کوئی دکھایا۔ سو پیار جگ جگ جن بھگتاں دیوے دانا، دیوان
 آپ ورتایا۔ جس پریم پریت پیار اندر کھیل کھیلے گوپی کاہنا، شبدی مدھر دُھن راگ سنایا۔ جس پریم پیار اندر ویکھ دکھائے سینا راما، ہنونت دیوانت
 دئے وڈیایا۔ جس پیار اندر جگ جگ زرگن سرگن پہرے بانا، روپ انوپ مات دکھایا۔ جس پیار اندر شبد انادی گائے گانا، دھر داراگ سنایا۔ جس
 پیار اندر ساچے بھگت کرے پروانا، پھڑ باہوں گلے لگایا۔ اوس پیار پچھے سیوا کرے والی دو جہاناں، ہر جن ساچے ہوئے سہایا۔ جوتی جوت سروپ ہر،
 آپ اپنی کرپا کر، سچ پیار اک دوار رکھایا۔ سچ پیار کرو بھگونت، ہر کرتا آپ جنائندا۔ سچ پیار کرو گرمنت، جو سنگر نام سمجھائندا۔ سچ پیار کرو گھر اپنے
 کنت، جو آتم سچا سو بھاپائندا۔ سچ پیار کرو ستونت، پر بھ اگت لیکھا لیکھ نہ کوئی لکھائندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پیار وچوں پیار
 دسائندا۔ سنگر پیار گرگھ پریم، پریتی اکو اک جنایا۔ گرگھ پچھے جس کھیل کھیلیا گنت ہم، ٹلے پر بت ڈیرہ لایا۔ سکھ پچھے جس پُرکھ اکال کول چکھا
 نیم، سو گندھ اکو وار کھایا۔ گرگھ پچھے جس لہنا لین دینا دین، لہنا اپنی جھولی پائیا۔ گرگھ پچھے جو دھر دی بانی آوے کہن، کہہ کہہ مات سنایا۔
 گرگھ پچھے جو میٹنہارا اندھیری زین، کوڑی کریا ڈیرہ ڈھایا۔ گرگھ پچھے جو در در گھر گھر بنے ساک سین، سگلا سنگ نبھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر،
 آپ اپنی کرپا کر، سچ پریت اک لگایا۔ پریم کہے میرا پیار، بن پر میثور نظر کسے نہ آیا۔ جگ چوکڑی پیتے وچ سنسار، سبجگ تریتا دوا پر کھج مات
 ہنڈھائندا۔ میرا پریم کر گئے گرو اوتار، پر پیغمبر ناتا جوڑ بڑایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کھیل آپ رچائندا۔ پیار کہے میں
 آد جگاد جگ جگ سوچاں، سوچ سمجھ کسے نہ آیا۔ پُرکھ پر میثور اکو درس لوچاں، میری لوچا پوری دئے کرائیا۔ میں اچی کوک سناواں ہوکا، دو جہاناں
 دیاں سنایا۔ پھیراں دروہی چوواں لوکاں، چوواں طبقاں حال جنایا۔ لکھ چوواں جیو جنت سادھ سنت پر بھ نال کاہداروسا، جو رسیاں لئے منایا۔ پیار
 کرن دا اکو موقع، سری بھگوان زرگن روپ وٹایا۔ جن بھگتاں نال کدے نہ کرے دھوکھا، دھوآں دھکھدی ویکھے سرب لوکایا۔ جس دی صفت کرن

انجیل قرآن پنڈت پاندھے پڑھ پڑھ پو تھا، بے پرواہ نور خدایا۔ اوس داپیار سب نالوں سوکھا، کرتا قیمت نہ کوئی لگایا۔ چرن پریتی اکو دیوے دھر دی اوٹا، سر اپنا ہتھ رکھایا۔ اوسے ویلے کھرا کرے کھوٹا، مہر نظر جس اٹھایا۔ لیکھا پچھلا چکے جو گنکا پڑھاؤندا رہیا طوطا، طرح طرح سمجھایا۔ کلج انت سری بھگونت شبد اشارے نال لیکھ چکائے لوک پر لوکا، دو جہان پنڈھ مکایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ پیار آپ کمایا۔ سچ پیار پر بھو کماؤندا اے۔ بھگت بھگوان ویکھ وکھاؤندا اے۔ نگہبان نین اٹھاؤندا اے۔ کر دھیان پردہ لاہندا اے۔ ہو مہروان ترس کماؤندا اے۔ کر پروان چرن لگاؤندا اے۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں پریم ودھاؤندا اے۔ نت اوہناں دے ڈھولے گاؤندا اے۔ سنجک ساچا لیکھ بناؤندا اے۔ کوڑی کریا بھیکھ مٹاؤندا اے۔ ساچا مندر دیس سہاؤندا اے۔ من قلندر بنھ وکھاؤندا اے۔ اندرے اندر دیا کماؤندا اے۔ ساچی وست آپ ورتاؤندا اے۔ دست بدست آپ پھڑاؤندا اے۔ ہست کیٹ رنگ چڑاؤندا اے۔ اوچ نیچ جوت جگاؤندا اے۔ راؤ رنگ بھو کھلاؤندا اے۔ دوار بنک اک وڈیاؤندا اے۔ گھر سہنجنے سو بھاپاؤندا اے۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں پیارا اکھواؤندا اے۔ جن بھگت پیارا رکھدا اے۔ اُس دے اندر وڑ کے وسدا اے۔ اپنا بھو اگما دسد اے۔ خوشیاں نال گیت گا گاہندا اے۔ دو جہاناں پت رکھدا اے۔ دے مان کرے لکھ لکھ دا اے۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پریم پریتی اندر نچدا اے۔ پریم اندر کرے پیار، مُجبت سچ سچ کمایا۔ زرگن ہو کرے گفتار، باطن ظاہر دے وڈیایا۔ سفت شنید کھیل نیار، دید عید چند چمکایا۔ مُرید مُرشد دے ادھار، مہر نظر اک اٹھایا۔ کر مُجبت پروردگار، مے خانہ اک درسایا۔ جام پیالہ کر تیار، سچ متوالہ دے پیایا۔ ہوں خوشحالا دے دیدار، مستی پریم پیار چڑھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پریم اندر پریمکا روپ وٹایا۔ پریم اندر پر بھ بیٹھاناری، نر نرائن ویس وٹایا۔ آد جگاد بن کے رہی کواری، سچ کنت نہ کوئی بنایا۔ جگ چوکڑی وینہدی رہی وارو واری، سچ دوارے دھیان لگایا۔ تگدی رہی بن وڈ سنساری، لکھ چوڑاسی ویکھ وکھایا۔ شبد سندیسے اندر کر کر کھیل نیاری، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا بھو دے چھپایا۔ پریمکا بن کے پریمی رہی کھوج، دو جہاناں ویکھ وکھایا۔ نت اٹھ ویکھے روز، چاروں گنٹ پھیرا پائیا۔ کون رنگ رتا میری کھوج،

مُحبت میرے نال رکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا بھیو دئے کھلائیا۔ پریمن تندی رہی جگ چار، جوت اکالن دھیان لگائیا۔ کھیل ویکھدی رہی گر اوتار، پیر پینمبر ناچ نچائیا۔ سرشٹ سبائی شاستر سمتر وید پُران کردی رہی ادھار، انجیل قرآنا گنڈھ پوائیا۔ کلج انت ویکھیا نین کھول کواڑ، دو جہاناں جھاکئی پائیا۔ کوٹن کوٹاں وچوں گرگھ ورلے جو پر بھ دی کرن بھال، برہوں وچھوڑا تیر لگائیا۔ کوٹن کوٹاں وچوں جن بھگت روون زارو زار، نیز نیناں نیر وہائیا۔ کون ویلا پر بھ دئے دیدار، درشن اپنا آپ کرائیا۔ اوہناں چھے پار برہم پت پر میثور نرگن زرویر لے اوتار، لوکمت پھیرا پائیا۔ در در گھر گھر کردا پھرے پیار، ہر بیٹھا اپنا روپ وٹائیا۔ مل مل سخیاں منگلاچار، خوشیاں گیت سہاگی گائیا۔ سچ پریم لہے نہ کسے دکان، جگت ہٹ نہ کوئی وکائیا۔ سنگر پریم گرگھ مہان، ہر جو کھوج بھگوت ویکھ وکھائیا۔ نیویں اٹھ کرے پڑتال، پر تکھ دے دین دیال، وتھ دیوے سچ سچ دھرمسال، پیار رکھ ہوئے کرپال، ٹھا کر اپنا رنگ رنگائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنو بھگوان، پریم اندر بن انجان، گرگھ وڈے سنگھ سبجے اپنے نال رلائییا۔ پیار کہے گرگھ دکھ کیوں، کی ملے وڈیائییا۔ بھگوان کہے اوہ پر بھ دی چرنی جائے نیوں، مان تان نہ کوئی رکھائیا۔ ایسے کارن دوہاں در لگے نہوں، ناتا سکے نہ کوئی تڑائییا۔ مل پریم امرت بر سے مینہوں، میگھلا اپنی دھار وہائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، پریم اندر رکھ پیار، پیار اندر اپنا آپ چھپائییا۔

★ ۱۷ ماگھ ۲۰۲۰ بکرمی عطر سنگھ، چتر سنگھ دے گھر، پنڈ اوگرا ضلع گرداس پُر ★

نرگن روپ پُرکھ اکال، جوتی جوت ڈگمگائیندا۔ شبد گراگئی لال، ست ستوادی اک اکھوائیندا۔ جگ چوکڑی کھیل مہان، ہر کرتا آپ کرانیندا۔ دیونہارا ساچا دان، وست امولک آپ ورتائیندا۔ لکھ چوراسی کر پچان، بھیو ابھیدا آپ کھلائیندا۔ جن بھگت کر پروان، سچ پریتی اک دکھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھائیندا۔ مہر نظر سری بھگوان، آد پُرکھ آپ کرائیا۔ سنگر میٹوں دے دے دان، دھر دی دات

آپ ورتائیا۔ بھگت بھگوان سچ نشان، لوکمت اُپجائیا۔ ساچے سنتاں دے گیان، انتر آتم بوجھ بُجھائیا۔ گُرگھ لیکھا چُکائے دو جہان، برہمنڈ کھنڈ پنڈھ مُکائیا۔ گُرگھ بخشے چرن دھیان، سچ پریتی اک لگائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہروان دیا کمائیا۔ گُرگھ رکھے اکو آس، ترسنا اپنی آپ پرگٹائیا۔ گُرگھ منگے منگ خاص، ہر چرن ملے سرنائیا۔ سنت دوئے جوڑ کرے ارداس، خالی جھولی آگے ڈاہیا۔ بھگت کہے سدا وساں پاس، وچھڑ کدے نہ جائیا۔ گُرگُر کہے میں سدا داسی داس، سچ سیوک سیوک کمائیا۔ پُرکھ اکال کہے میں جوت پرکاس، نورو نور ہر گھٹ نظری آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ رچنا آپ رچائیا۔ پُرکھ اکال سرب گنوت، ہر وڈا وڈ وڈیائیا۔ شبد گُرگُر دیو سوامی مہما گنت، شاستر سمرت وید پُران بھو نہ آئیا۔ جگ چوکڑی میلا بھگت بھگوت، وچ لوکمت وڈیائیا۔ دھن وڈیائی ساچے سنت، جنہاں ملیا بے پرواہیا۔ گُرگھ میلا نار کنت، گھر سجن سچ سُبھائیا۔ گُرگھاں ڈھولا گائے منت، ہر ہر دے نام دھیائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہروان خوشی منائیا۔ گُرگھ کہے موہے ساچی ٹیک، سیس جگدیش دئے وڈیائیا۔ گُرگھ کہے میں نیت پیکھ، گھر سجن خوشی منائیا۔ سنت کہے میں وساں اوسے دیس، جس گرہ بیٹھے ڈیرہ لائیا۔ بھگت کہے میرا اکو ہیٹ، پریم پریتی اندر سمائیا۔ گُرگُر کہے میرا سچ اُپدیس، سچ سندیسہ اک سمجھائیا۔ پُرکھ اکال کہے میں نر نریش، شہنشاہ اکو نظری آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کھیل آپ پرگٹائیا۔ پُرکھ اکال کہے میں داتا داتار، دیونہار اک اھوائنیدا۔ شبد گُرگُر کہے میں ورتار، اتوٹ اتٹ وکھائینیدا۔ بھگت کہے میں منگنہار، وست امولک جھولی پائینیدا۔ سنت کہے میں دھوڑی منگاں چھار، مستک ٹکا اک رمانیدا۔ گُرگھ کہے میں چرن بھکھار، بلہاری اپنا آپ گھول گھمائینیدا۔ گُرگھ کہے موہے دے ادھار، صدق صبوری منگ منگائینیدا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا مارگ اک لگائینیدا۔ گُرگھ کہے میرا جھکے سیس، من ہنکار رہن نہ پائیا۔ گُرگھ کہے میں ملاں ٹھیک، دُر دُر اڈا پنڈھ مُکائیا۔ جن سنت کہے پر بھ سے نزدیک، گھر گھر وچ ڈیرہ لائیا۔ بھگت کہے نت نوت کرے سچ پریت، آپ اپنا پھیرا پائیا۔ گُرگُر گُر کہے میں نیچوں کراں اوچ، گھر ساچے دئے وڈیائیا۔ پُرکھ اکال کہے میں سب دے بھیتر وساں بھیت، گھر گھر آسن لائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سب دیوے مان وڈیائیا۔ پُرکھ اکال کہے سنگر بلہار،

جس ساچی بنت بنائیا۔ سنگر کہے بھگت جیکار، جس ملے مان وڈیائیا۔ جن بھگت کہے سنت اُجیار، جس گھر دیاباتی اِکو نظری آئیا۔ سنت کہے گرگھ ٹھانڈا دربار، اگنی تت نظر نہ آئیا۔ گرگھ کہے گرگھ وِنجار، دست اموک اِکو منگ منگایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا بھو رہیا کھلایا۔ گرگھ کہے گرگھ میت، متر پیارا نظری آئیندا۔ گرگھ کہے سنت سہیلا ٹھانڈا سیت، ست ستوادی وِچ سمانندا۔ سنت کہے جن بھگت اتیت، مندر مسیت ڈیرہ کوئی نہ لائیندا۔ بھگت کہے گرگھ اتیت، سچ دوارے سوبھا پائیندا۔ شب کہے پُرکھ اکال میرا صاحب انڈیٹھ، جو آد جُگاد انڈیٹھری کار کمانندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنی کرنی کار کمانندا۔ پُرکھ اکال کہے شب گرو ایک، اِکو ایک اکھوایا۔ شب کہے جن بھگتاں ٹیک، جگ چوکڑی مان دوائیا۔ جن بھگت کہے سنت دوارے نہر ویکھ، آسا ترنا ترپت کرائیا۔ سنت کہے گرگھ اولٹا ویس، جس در مہروان اپنا کھیل کھلایا۔ گرگھ کہے گرگھ سوبھا سہنجنا دیس، جس گھر نہر نکارا ڈیرہ لائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھو ابھید آپ کھلایا۔ گرگھ کہے گرگھ وڈیائی دھن، جو انتر آتم اِک لو لائیا۔ گرگھ کہے سنت وڈیائی دھن، جو جگت بسنتر اگت بھجھایا۔ سنت کہے جن بھگت وڈیائی دھن، جو آتم پر ماتم اِکو گایا۔ جن بھگت کہے گرو شب دھن، جو گنگن گنگنتر رہیا سمانیا۔ شب گرو کہے سری بھگوان دھن، جس آد جُگاد جگ چوکڑی شب دی رچن رچایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرنہار آپ اکھوایا۔ وڈیائی کہے وڈا نہر نکار، میری چلے نہ کوئی چترایا۔ وڈیائی کہے وڈا شب دی سٹ دُلا، جو برہمنڈ کھنڈ بیٹھا رچن رچایا۔ وڈیائی کہے وڈا بھگت دوار، جس گرہ پیا پریتم سوبھا پائیا۔ وڈیائی کہے وڈا سنت پیار، جس وِچ نہر گن دھار نظری آئیا۔ وڈیائی کہے وڈا گرگھ اقبال، جس دی مہما جگ چوکڑی شاستر سمرت وید پُران گایا۔ وڈیائی کہے وڈا گرگھ جس دی لگی بہار، چھبر اِکو نام نظری آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہروان دیا کمانیا۔ وڈیائی کہے میں کی دساں وڈیا، ہو چھی مت سار نہ آئیا۔ ہو نہانی گرگھوں در بیٹھی آ، نیتن نہ سکاں اٹھایا۔ مان تان اپنا سرب گوا، خالی ہتھ دیاں دہایا۔ میتوں سچ دیو سمجھا، بھو ابھید کھلایا۔ وڈیائی کر جگ کوئی لہیا نہ راہ، رہبر درس نہ کوئی دکھایا۔ شاستر سمرت وید پُران گیتا گیان انجیل قرآن میرا گواہ، شہادت دیون تھاؤں تھانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، بے پرواہ اپنی دھار

چلائی۔ وڈیائی کہے میں کہہ کہہ تھی، ہر کانت کوئی نہ پایا۔ جگ چوکڑی رہی جھی، بن پاندھی پندھ مکایا۔ نت نوت بیتدی ویکھی صدی، سبجگ تریتا
دواپر کھجگ کوٹن کال گئے وہایا۔ میری بڈھڑی ہوئی ہڈی، تن جو بن نظر کوئے نہ آیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر،
وڈا تا بے صفت صفت صلاحیا۔ وڈیائی کہے میں کی کچھ گاواں، کہن وچ کہہ نہ پایا۔ نیتز نیناں نیر وھاواں، دھیرج دھیر نہ کوئی دھرایا۔ گر اوتار پیر
پینمبر جس دے ناؤں دا کھ کھ گئے ناواں، قلم شاہی جوڑ جڑایا۔ میں وڈا آکھ آکھ کی سناواں، بلہین رہی گرلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی
کرپا کر، سچ اپنا بھو چھپایا۔ وڈیائی سُن کے حال پکار، گر سکھ آکھ کھلایا۔ پھڑ کے باہوں دے ہلار، اشارے نال سمجھایا۔ اٹھ سوآنی ہو خبردار، غفلت
دے گوائیا۔ جا کے ویکھ گرگھ دوار، گھر ساچے و بے ودھایا۔ سنت سبجن بیٹھے پریم نال، سچ پریتی اکو نظری آیا۔ بھگت بھگوان دیاوان تال، ڈھولا
اکو راگ الاپیا۔ گر وگر گر شبد وچ دلال، سچ دلالی رہیا کمایا۔ سچ سنگھاسن بیٹھ پرکھ اکال، مہروان ویکھ دکھایا۔ جگت وڈیائی ذا کر جمال، نوری جلوہ نور
رُشانیا۔ اوس دے آگے کر سوال، نیوں نیوں چرن کول سیس جھکایا۔ مہروان جے تیرے اُپر ہوئے کرپال، کرپاندھ دیا کمایا۔ جوتی جوت سروپ ہر،
آپ اپنی کرپا کر، تیری لجیا لئے رکھایا۔ وڈیائی کہے میں کملی کوچھی، صفتاں وچ وقت لنگھایا۔ میدٹوں پر بھ ملن دی دتی کسے نہ سو جھی، گھر سچ نہ کوئی
جنایا۔ میری مٹی گئی چوٹی، چوٹی میڈھی سیس نہ کوئی گندایا۔ ہنکار اندر میں ہوئی کھوٹی، اپنی سمجھ کوئی نہ آیا۔ منتاں کر کر سادھاں سنتاں جیواں
جنناں کھواؤندی رہی روٹی، کوڈ دالان اپنا نال سنگ رلایا۔ میری مت ہوئی ہو جھی، ساچی سوچ نہ کسے سمجھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا
کر، کرے کھیل ساچا ہر، مہروان بے پرواہیا۔ گرگھ کہے اٹھ بلدھار، سچ سچ دیاں وڈیایا۔ میں چلاں تیرے نال، تیرا دکھ وڈایا۔ جگ چوکڑی توں
صفتاں کر کر گئی ہار، کوک کوک سرب سناپیا۔ چل کے ویکھ ساڈا یار، متر پیارا بے پرواہیا۔ جس نوں اپنی صفت دا نہیں ادھار، وڈیائی وچ کدے نہ
آپیا۔ سو گرکھاں نال کرے پیار، پریم پریتی اک بنایا۔ ساچے سنتاں دے ادھار، سر اپنا ہتھ ٹکایا۔ بھگتاں وڈیائی کرے آپ نرنکار، جس وڈیائی دی
سمجھ کسے نہ آیا۔ ہر کی وڈیائی اکھراں باہر، پتھراں وچوں لبھے نہ کوئی لوکایا۔ سمند ساگر اچھالے نہ کوئی دھار، ٹلے پر بت چوٹی بیٹھی نظر کسے نہ

آئی۔ شاستر سمرت وید پُران کر نہ سکن پہچان، رُپ رنگ نہ کوئی دکھائی۔ نو سو چُرانوںے چوکڑی جگ بچھوں جس وڈیائی اپنی اپنے وچوں کڈھی باہر، باہر کڈھ جن بھگتاں سیوا لائی۔ جگت وڈیائی اُس دے چرناں دھوڑی مستک لا چھار، چرنی سیس نوایا۔ تیرا دکھڑا دیوے نوار، دکھیاں درد وندائی۔ نیتز پیکھ سنت بھگت گرگھ گرگھ جس بیٹھائے اپنے سچ دوار، در دربارا اکو اک سہائی۔ سو شہنشاہ شاہ پاتشاہ اک اکلا اینکار، نرنکار نظری آئی۔ بھگت سہیلا بن کے خد متگار، سیوا اپنا آپ لگائی۔ جگت وڈیائی نہ اوس دی پاوے سار، اوس دی وڈیائی جن بھگتاں دے ترائی۔ گرگھ گرگھ ہر سنت بھگت گرگھ گرگھ سارے بیٹھے در سیس جھکائی۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، سب دا سیس کرے پروان، جگدیش اپنی جھولی پائی۔

★ ۱۷ ماگھ ۲۰۲۰ پکرمی ترلوک سنگھ دے گھر پنڈ اوگرا ضلع گرداس پُر ★

گرگھ قدم سدا نہ دھک، بھے بھو نہ کوئی رکھائیندا۔ آگے کدے نہ جاوے اٹک، پچھے رُخ نہ کوئی بدلانیندا۔ پورے سنگر دی ایہو سدھی سڑک، جس مارگ اُتے گرگھ آپ چلائیندا۔ آد جگاد جگ چوکڑی پین نہ دیوے فرق، متبرک کام آپ کرانیندا۔ آگے جاندیاں ہون نہ دیوے حرج، اندر وڈ کے حوصلہ آپ رکھائیندا۔ سنگر مہا سدا سدا سدا بولو اوچی کھڑک، کھنڈا کھڑگ نہ کوئی ڈرائیندا۔ جس قدم نوں پدما پدم لوک رہے ترس، ارباں کھرباں انت کوئی نہ آئیندا۔ جس دا لیکھا گناں وچ کوئی نہ کڈھے دے کے ضرب، حاصل انک نہ کوئے بنائیندا۔ سو پُرکھ اکال ویاپی سرب، ہر کرتا کھیل کرانیندا۔ جن بھگتاں جگ وندے درد، دُکھ دوتی جھولی پائیندا۔ شبد دھار تکھی کھی آپ پرگٹائیندا۔ نو سو چُرانوںے چوکڑی جگ بچھوں جو ہویا آپ نپڑد، اوس دے اُتے پردہ کیوں رکھائیندا۔ پھل ویکھو گر اوتار پیر پیغمبر پھول فرد، فیصلہ جس دے اُتے سنائیندا۔ ایہہ پر بھ دا کھیل اسپرج، جس دا انت کوئے نہ پائیندا۔ سرشٹ سبائی گرگھ سدا رہی ورج، گرگھ اپنا قدم نہ پچھے ہٹائیندا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ست ستوادی حکم ورتائیندا۔ گرگھ قدم چلے جگ چار، بن پاندھی پنڈھ مکائی۔ ناتا توڑ سرب سنسار، بھجے واہو داہیا۔ وارث بن کرے وچار،

گھڑی پل دھیان لگایا۔ جنگل جوہ اُجاڑ پہاڑ ڈونگھے ساگر ہو ہو باہر، نیتز نین چار کُنٹ اُٹھایا۔ اُچے ٹلے پر بت چڑھ واج لئے مار، دروہی کوک کوک کوک سنایا۔ اکو درس تیرا دیدار صاحب سَنگَر سچ مہان، کر کرپا مہروان، ہتھ تیرے وڈیایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، صاحب سَنگَر اک اکھوایا۔ گر سیکھ قدم رہیا دوڑ، بن پاندھی پندھ مکایا۔ جس نال پہنچ نہ سکے کوئی اسوار گھوڑ، اسو سنگ نہ کوئی رکھایا۔ گر کا قدم گر سیکھ تیرے سنگ جائے بہر، میل ملائے سچ سُبھایا۔ دوہاں مل کے اکو بنے پوڑ، دو جہان چرناں ہیٹھ رکھایا۔ سری بھگوان دیکھے کر کے غور، گھر گمبھیر اپنی اکھ کھلایا۔ جس قدم پچھے راجے بل منائے مور، دھرنی دھرت دھول نہ کوئی وڈیایا۔ ایہہ کھیل وڈا ہور، جس دی صفت نہ کوئی صلاحیا۔ گر سیکھ بڈھا نڈھا کیوں جاوے ڈول، جس ملیا بے پرواہیا۔ جگت نال سدا بھگتاں گھول، اکھاڑا آپ لگایا۔ لکھ چوراسی نال مارے رول، بھرم بھلیکھا سرب رکھایا۔ جنہاں اندر وڑ کے وسے کول، سو گاؤں چائیں چانیا۔ جنہاں پر بھ ملے سو اُچی کوک ڈنکا وجاون اُتے ڈھول، چاروں کُنٹ دین ڈھایا۔ پریم پریتی اندر جاوون مول، رت رتڑی اک مہکایا۔ چرن پریتی آیا وارن گھول، ممتا موہ نہ کوئی وڈیایا۔ جن بھگتاں جیو جنت سمجھ نہ سکے بول، کیوں جن بھگتاں بولی پر بھ آپ سمجھایا۔ سد بیٹھے رہن اڈول، تھر اپنا آسن لایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گر گھ قدم دے وڈیایا۔ گر گھ قدم آگے لئے چک، بل انتر اک دھرایا۔ پچھلا پینڈا سارا جائے ٹک، لکھ چوراسی گیر کٹایا۔ مارگ چلدا کدے نہ جائے رُک، روکن والا نظر کوائے نہ آئی۔ دیوت سُر من جن سیس نواون جھک، سجدہ اک کرایا۔ گر اوتار پیر پیغمبر ہون خوش، خوشیاں راگ الایا۔ گر گھ قدم قدم بھجائے چپ، نیتز نین نہ کوئی کھلایا۔ گر گھ آوند اویکھ سَنگَر پورا اگوں پئے اٹھ، آوے واہو داہیا۔ سب دے وینہدیاں گودی لئے چک، شرم حیا نہ کوئی رکھایا۔ نہ ایہہ نار نہ ایہہ پُرکھ، جوتی جاتا بے پرواہیا۔ اپنا کھیل کرے ترت، ڈھر سندیسہ حکم سنایا۔ کر پرکاس اکال مورت، مورتی گر گھماں کرے رُشٹایا۔ جنہاں دکھائے اپنی صورت، سرگن نرگن شبد نال جڑایا۔ پتر سگھر بنائے موڑ موڑھت، جس سر اپنا ہتھ ٹکایا۔ آسا منسا سب دی پورت، پورب اچھیا جھولی پائی۔ جلوہ نور نورانہ دے نورت، نرگن نرکار اپنا پردہ دے اٹھایا۔ گر اوتاراں پیر پیغمبراں آد آد مدھ مدھ پندراں کنگ سب توں اتم سری بھگوان توں منگی

مہورت، جس مہورت وچ پر بھ جو اپنا روپ پر گٹائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل سچا ہر، ہر جن دیوے مان وڈیائیا۔ گرگھ
 قدم آگے اٹھالدا، پگ اپنا آپ اٹھائیا۔ کھیل ویکھے پُرکھ اکال دا، اکل کل دھاری کی کی رچن رچائیا۔ لہنا جانے دین دیاں دا، دیاوان دے وڈیائیا۔ پردہ
 چکھے مُرید مُرشد حال دا، گھر ساچے سو بھاپائیا۔ لہنا چکھے کال مہاکال دا، آگے دیوے نہ کوئی سزائیا۔ دروازہ کھلے سچکھنڈ سچّی دھر مسال دا، جس گھر وسے
 بے پرواہیا۔ لیکھا مکے شاہ کنگال دا، اوچ نیچ اکو رنگ رنگائیا۔ گرگھ قدم صاحب سنگر اپنے ہتھاں اُتے سمبھالدا، دُکھ درد نہ لاگے رانیا۔ پھڑ باہوں
 اپنی چھاتی اُتے بیٹھالدا، گلو کڑی اکو وار پوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا جانے دو جہان دا، جن بھگت قدم دے وڈیائیا۔ گرگھ
 قدم آگے تڑدا، بھجے واہو داہیا۔ ویکھو کھیل ساچے گر دا، نیز لوچن درشن پائیا۔ لیکھا پورا کرے دُھر دا، شاہ پاتشاہ وڈی وڈیائیا۔ پریم پریتی اندر ناتا
 جڑدا، جوڑی اپنے نال رکھائیا۔ ور سوہے جیہا لوڑدا، ست سہاگی روپ سمجھائیا۔ پھڑ باہوں آگے آگے تورد، پچھے مُرن کوئی نہ پائیا۔ سچ دوارے بھيو چکھے
 مور تور دا، زرگن زرگن جوتی جوت سمائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ہر جن قدم ویکھ وکھائیا۔ گرگھ قدم قدم جائے نٹھ،
 اپنا بل دھرائیا۔ آگوں ویکھ پُرکھ سمرتھ، دُور دُراڈا آوے چائیں چائیا۔ دوہاں مل کے اک بنے ستھ، جس ستھ اُتے یارڑا ستھ گيا ہنڈھائیا۔ پریم پریتی
 اندر اشارہ دیوے اکھ، سینت نال سمجھائیا۔ زرگن روپ ویکھ پرتکھ، ست سرُپ اکو نظری آئیا۔ جو سب نالوں وسے وکھ، جن بھگتاں اندر سمائیا۔ آد
 جُگاد جُگ چوکڑی جس دے ہتھ، لہنا دینا سب دی جھولی پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہروان ہوئے سہائیا۔ قدم کہے میں آگے آیا،
 پہلا قدم اٹھائیا۔ میٹوں ویکھ بھجی ترے گن مایا، پنچ تت رہی گر لائیا۔ چتر گپت دے دُہایا، لاڑی موت کھلی گت رہی وکھائیا۔ کروڑ تینسا سیس نوایا، وشن
 برہما شو بے بے کار سنائیا۔ گر اوتار ساچا ڈھولا گایا، پیر پیغمبر کلمہ نغمہ آپ سنائیا۔ شبد سوامی آگوں آیا، نہکرمی اپنا کرم کمائیا۔ بن دربان دُھر دا کُنڈا
 لاہیا، کھڑکی آپ کھلایا۔ گرگھ قدم اوس دوارے ٹکایا، جس نوں سچکھنڈ کہہ کے سارے رہے سنائیا۔ پت پر میشور آگوں نظری آیا، جوتی جاتا نور رُشنائیا۔
 قدم ویکھ سری بھگوان اپنا قدم پھیر وکھایا، قدم اُتوں چرن کول لئے بدلایا۔ کول روپ آپ مہکایا، سنگندھی اپنا نام بھرائیا۔ دوہاں میلا سچ سُبھایا، ڈھولا

اک سنائیا۔ بن وچولا جوڑ جڑایا، گھر ساچے خوشی منائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سر اپنا ہتھ لگائیا۔ قدم کہے میرا لیکھا لگا، پندھ رہیا نہ رائیا۔ ملیا پُرکھ سورا سربگا، سنگر وڈا وڈا وڈیائی۔ جس سواریا میرا پچھا اگا، اگے اپنا رنگ رنگائیا۔ جگت جہان لنگھ کے حداں، دُور دُراڈا نیڑے آئی۔ درشن کر پُرکھ سمرتھا، خوشی خوشی وچوں پرگٹائی۔ جس دے حکم اندر پیر پیغمبر گُر اوتار دیندے رہے سدا، بھوکھت لکھت ناتا جوڑ قلم شاہیا۔ ویکھ اوس دا سوہنا دربار سجا، چاروں کُنٹ ہوئے رُشنائیا۔ لوکات جن بھگت دوارے پھرے بھجا، آوندنا جاندا کھ چھپائی۔ پریم پریتی اندر بھجھا، اپنا کھیل دکھائی۔ پندراں کنگ سب نوں لگا چنگا، جو جگ چوکڑی گُر اوتار پیر پیغمبر بیٹھے آس لگائی۔ اس دی کوئی ہور سمجھ نہ سکے وجا، وضاحت کر نہ کوئی جنائی۔ ناں لیندیاں گُرگھ کیوں آوے لجا، لوک لجیا وچ دے نہ بے پرواہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنگ نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، پندراں کنگ دوس کر پردھان، جگ چوکڑی اگے دتا دان، جس وچ بنے سرب ودھان، راج راجان نیوں نیوں سیس نوان، سادھ سنت بھگت بھگونت ڈھولا گان، گُرگھ گُرگھ اٹھا جھلاون نشان، نو کھنڈ پر تھمی ست دیپ مئے آن مہما مہان اگے ہر جو ہر ہر آپ چلائی۔

★ ۱۷ ماگھ ۲۰۲۰ بکرمی سورن دے گھر پنڈ اوگرا ضلع گرداس پُر ★

گُرگھ قدم مکائے پندھ، منزل رہن کوئی نہ پائی۔ دُھر دا ڈھولا گا کے چھند، گھر ساچا ویکھ دکھائی۔ آتم پر ماتم ملے انند، رس اکو اک دکھائی۔ کر وسیرا سچے بکھنڈ، در ساچا اک سہائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر جن لیکھے آپ لگائی۔ مکے پندھ دو جہان، صاحب سنگر دیا کمائی۔ گُرگھ سورا وڈ بلوان، بلدھاری نظری آئی۔ نیتز پیکھ سری بھگوان، نچ نین لئے ملائی۔ جگت دوارا سچ مکان، سری بھگوان آپ دکھائی۔ جس گرہ وس کے ناتا مکے سرب جہان، ساتھی نظر کوئی نہ آئی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر جن ساچے لئے ترائی۔ پندھ مکائے گُرگھ پورا، پر م پُرکھ وچ سمائی۔ جو بن ملے جوتی نورا، نورو نور ڈگگائی۔ جنم جنم دا لیکھا کر کے پورا، پورب لہنا جھولی پائی۔ جیو جہان چھڈ کے کوڑا، درگاہ ساچی آسن لائی۔

جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گھر اکو دئے دکھایا۔ منزل مُکا کے جائے دوار، گھر اکو نظری آئی۔ پُرکھ اکال اینکار، سچکھنڈ سوبھا پائی۔ بن
 نیز نیناں درس دکھال، بن دید کرے رُشانی۔ بن رسنا جہوا بٹی دند شد دُھنکار، دُھر داراگ آپ سنائی۔ بن اناں پتھر گارے محل اٹل دئے دکھال،
 چھپر چھن نہ کوئی چُھہائی۔ بن تیل باقی دپیک اکو بال، نرگن جوت کرے رُشانی۔ پریم پریتی اندر گر سکھ کہے آمیرے لاڈلے لال، لالن اپنی گود
 اٹھائی۔ نو نو چار کردار ہیا بھال، لکھ چوڑا سی کھوج کھوجائی۔ کلجگ انت ہو مہروان سچ دوارے لواں سنبھال، ساچی سیوا آپ کمائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر،
 آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سر اکو ہتھ لکائی۔ منزل مگی دیکھیا کھیڑا، درگاہ ساچی خوشی منائی۔ اوتھے وسے کیہڑا کیہڑا، جو بیٹھا دھیان لگائی۔
 سری بھگوان کہے ایٹھے نہیں کوئی جھگڑا جھیڑا، جھنجھٹ نظر کوئی نہ آئی۔ جس کہا توں میرا میں تیرا، سو گرگھ بہہ بہہ خوشی منائی۔ اکو رنگ گرو گرو
 چیرا، چیل گرو اکو دھار سمائی۔ پر م پُرکھ دا کھلا ویہڑا، آر پار کنارہ دتے نہ کوئی سمجھائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور،
 ہر جن ساچے رہیا دکھائی۔ پندھ مُکا کے گرگھ چڑھیا، گھر سچا نظری آئی۔ پُرکھ اکال باہوں پھڑیا، پھڑ اپنا رنگ رنگائی۔ چاروں کُنٹ دکھا کے دریا، در
 دروازہ اک گھلایا۔ جس سنگھاسن ہر جو کھڑیا، سوبھانت سوبھا پائی۔ گرگھ سرنائی ساچی پڑھا، ڈھیہہ ڈھیہہ سیس نوائی۔ ابناسی کرتا دیوے وریا، ور داتا
 وڈا ماہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گھر ساچے خوشی منائی۔ منزل مک گئی جگ، جگ جیون داتے دتی مکائی۔ سچ دوارا دیکھیا جج، جُجرہ
 اکو اک سہائی۔ پروردگار بیٹھا سچ، بے نظیر کر رُشانی۔ اکو ڈھولا گائے سد، سچا راگ الائیا۔ نور الہی پرگٹ ہو کے دتے بھيو واحد، لاشریک دئے
 سمجھائی۔ لکھ چوڑا سی وچوں ایہہ موقع کسے ملے شاید، شاہ پاتشاہ کوٹن کوٹ جنم رُلائی۔ گر اوتاراں پیر پیغمبراں نال جو کیتا عہد، سو پورا رہیا کرائی۔
 مہروان اپنا کدے نہ بھلے قانون قواعد، قاعدہ اپنا اک رکھائی۔ کلجگ انتم جن بھگتاں دیوے مفائد، مُفت اپنی دیا کمائی۔ جگ چوکڑی جو کردا گیا ہدایت،
 حضرت ہر جو کھیل رچائی۔ سچ پریتی کر عنایت، بخشش بخشے بے پرواہیا۔ اپنا پورا کرے فرائض، فارغ ہو کے پلو چھڈائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ
 اپنی کرپا کر، مُرید مُرشد لئے ملائی۔ مکیا پندھ ملیا مُرشد، محبوب اکو نظری آئی۔ کرے پیار وچوں اپنی فرصت، وہلا ہو کے ہووے سہائی۔ اُس دی رسنا

جہوا زبان کیا کرے اُستت، وڈیائی وچ وڈا نہ کوئی سمجھایا۔ جس دا بھوونہ پایا کسے پُستک، جگ چو کڑی لکھ لکھ لیکھ نہ کوئی دکھایا۔ جن بھگتاں کرے سدا اُلفت، مُریداں مُرشد دے وڈیائیا۔ کلجگ انتم ہو کے منفس، گھر غریباں پھیرا پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سب دی منزل رہیا مُکائیا۔ بینڈا مکیا پایا پار برہم، برہم وٹی اک ودھائیا۔ پورن ہویا گرگھ کرم، کاج کرتا آپ رچائیا۔ سنساروگ چکلیا بھرم، بھانڈا بھو بھٹائیا۔ سچ پریتی دسیا دھرم، پُرکھ اکال اک سرنائیا۔ سچا مالک چار ورن، شہنشاہ اک اکھوائیا۔ ٹھنڈ پی دوارے دُھر دے چرن، چرنودک ملی وڈیائیا۔ منزل سکی مکیا جنم مرن، لکھ چو راسی ڈیرہ ڈھایا۔ بھگت بھگوان جس دوارے بہہ کے ڈھولا پڑھن، سوہنگ سچا راگ الایا۔ اوس گرہ مندر سنت سہیلے ورلے چڑھن، دوجا لنگھ کوئی نہ جائیا۔ کلجگ انت سری بھگونت جنہاں وچھڑیاں آیا پھرن، رُٹھیاں لئے منایا۔ سو خوشیاں بھوساگر جگ ترن، شوہ دریا نہ کوئی رُٹھایا۔ توں ہی توں ہی سارے کرن، اکو اک نام دھیائیا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان آیا ورن، نرگن سرگن سرگن نرگن آتم پرما تم پرما تم آتم نار کنت سری بھگونت، ناتا بدھاتا دوس راتا گھڑی پل اپنے نال جڑایا۔

★ ۱۷ ماگھ ۲۰۲۰ بکرمی منشا سنگھ گیان سنگھ دے گھر پنڈ اوگرا ضلع گرداس پُر ★

سری بھگوان دُھر دی سکھیا، نرگن زوریر آپ جنائندا۔ آد جگادی اگئی بھچھیا، بے پرواہ آپ ورتائندا۔ پوری کر کر سب دی اچھیا، آسا منسا رنگ رنگائندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی آپ کمائندا۔ ساچی بھچھیا دے نرنکار، نرگن زوریر دیا کمائیا۔ بھچھیا اندر شبدری دھار، سُت دلارا اک پرگٹایا۔ بھچھیا اندر کھیل پار، اپر پر آپ کرائیا۔ بھچھیا اندر تھر گھر دربار، نر نرنکارا آپ اُپایا۔ بھچھیا اندر دے بھنڈار، دُھر دی جھولی اک بھرائیا۔ بھچھیا اندر وشنوں پسا، وشنو اپنا بھو کھلایا۔ بھچھیا اندر برہم پسا، وڈ پساوی ویکھ دکھایا۔ بھچھیا اندر شنکر دھار، دھواں دھار دے وڈیائیا۔ بھچھیا اندر سن اگم اکھاڑ، ہر کرتا آپ لگایا۔ بھچھیا اندر زمیں اسمان، دھرت دھول آپ رکھایا۔ بھچھیا اندر روس اجیار، بھچھیا اندر

منڈل منڈپ بنت بنائیا۔ بھجھیا اندر زرگن سرگن کرپسار، ہر کرتا ویکھ وکھائیا۔ بھجھیا اندر لکھ چوڑاسی بن دھار، ترے پنچ دے سمجھائیا۔ بھجھیا اندر پرگٹ کرگرو اوتار، جگ چوکڑی رنگ وٹائیا۔ بھجھیا اندر پیر پیغمبر دے ادھار، ستجگ تریتا دواپر کلجک ویس وٹائیا۔ بھجھیا اندر بھگت بھنڈار، ہر اپنا نام ورتائیا۔ بھجھیا اندر سنت دُلا، سکھ ساگر وچ رکھائیا۔ بھجھیا وچ گرگھ گرگرمیت مُرار، انک سہیلا نظری آئیا۔ بھجھیا اندر گرگھ لے اٹھال، سر اپنا ہتھ اٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی بھجھیا آپ ورتائیا۔ ساچی بھجھیا اپنا نام، ہر کرتا آپ جنائیا۔ ساچی بھجھیا دُھر دا جام، امرت پیالہ اک وکھائیا۔ ساچی بھجھیا برہمنڈ کھنڈ بنائے دھام، استھان بھومکا اپنا بھيو جنائیا۔ ساچی بھجھیا ناؤں زرنکار پرگٹائے رام، لوکمت دے وڈیائیا۔ ساچی بھجھیا کلمہ نبی رسول دے پیغام، آنت اکو اک جنائیا۔ ساچی بھجھیا دیونہارا ستنام، ست ستوادی کھیل رچائیا۔ ساچی بھجھیا پُرکھ اکال، دین دیال اک سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بے پرواہ اپنی دھار وکھائیا۔ ساچی بھجھیا آدجگاد، ہر کرتا آپ ورتائیندا۔ ساچی بھجھیا سچ برہم برہماد، برہمانڈ اپنا رنگ رنگائیندا۔ ساچی بھجھیا شبد ناد، دُھن آتمک راگ الائیندا۔ ساچی بھجھیا سنت سادھ، ہر سجن ویکھ وکھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نت نوت اپنی بھجھیا اک ورتائیندا۔ ساچی بھجھیا سری بھگوان، کلجک اپنی آپ ورتائیا۔ لہنا دینا جان دو جہان، زرگن سرگن کھیل کرائیا۔ زرگن سرگن ہو پردھان، سچ پردھانگی آپ کمائیا۔ کوٹن کوٹ پرگٹائے اپنے نام، نت نوت سدا ورتائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا اک اکھوائیا۔ ساچی بھجھیا کرے پکار، پر بھ اگے سیس نوائیا۔ جگ چوکڑی ویکھے چار، نت نوت تیری سیو کمائیا۔ ونڈ ونڈ جھولی پان گرو اوتار، پیر پیغمبر نال رلائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا سچا ور، در تیرے منگ منگائیا۔ بھجھیا کہے میں منگاں منگ، مانگت در تے آئی۔ جگ چوکڑی ورتیں پر بھو سوانگ، بازی گر اپنی کھیل وکھائیا۔ ستجگ تریتا دواپر کلجک میری سارے رکھدے گئے تانگھ، نیز نین نین اٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا دُھر دا ور، دُھر مستک لیکھ لکھائیا۔ بھجھیا کہے میری ونڈاں ونڈ، ونڈنہارے تیتوں ترس کیوں نہ آئی۔ کھیل کر وچ برہمنڈ، ورتھنڈ رچن رچائیا۔ لیکھا جان جیرج انڈ، اُتبجج سیتج آپ ورتائیا۔ گر اوتاراں دے انند،

شبدی کلمہ راگ سنایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا دے اک ور، دُوجی اوٹ رہے نہ رانیا۔ بھچھیا کہے میں ہوئی بھکھارن، در در گھر گھر پھیرا پانیا۔ تیرے نام کوٹن کوٹ لے لے پکارن، اچی کوک کوک سنایا۔ اکھراں نال بندی رہی وگارن، پتھراں ویکھی بھیٹ چڑھانیا۔ انتم آئیوں تیج سوارن، شہنشاہ تیری وڈیانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میرا لیکھا دے چُکانیا۔ بھچھیا کہے میرا لیکھا جائے چک، لہنا رہن کوئے نہ پانیا۔ ونڈ ونڈی میرا حصہ جائے مک، گھر سچا اکو نظری آنیا۔ گر اوتاراں پیر پیغمبراں کر کرپا دے دے تھوک، پرچون ہٹ نہ کوئی چلانیا۔ صاحب سنگر نرمل جوت، پُرکھ اکال تیری سرنایا۔ میں سدوسی تیرے اکو سچکھنڈ سچے کوٹ، دُوجا گھر نہ کوئے بنانیا۔ دیناں مذہباں وچ جھگڑا کیتا روز، ذات پات وچ کری لڑانیا۔ تُوں ونڈاں پا کے بیٹھا رہوں خاموش، نیزا اکھ نہ کوئے کھلایا۔ میں بیٹھی بن دوش، نردوشی دوش لگانیا۔ سبجک تریتا دواپر کلجک سوچدی رہی سوچ، انتر ڈر ڈر ویکھ دکھانیا۔ کون ویلا پر بھ پوری کرے میری لوچ، ترسنا دکھ مٹانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میرا لیکھا دے مُکانیا۔ بھچھیا کہے میرے نرنکار، تیرے ہتھ میری وڈیانیا۔ اکو دے سچ پیار، پریتی اپنے نال لگانیا۔ بھنڈارا دے سرب سنسار، لکھ چوڑاسی جیو ترپت کرانیا۔ اگے ہوواں نہ پھیر خوار، مندر مسجد شو دوالے مٹھ پھیرا پانیا۔ در ویکھاں تیرا اک دربار، درگاہ ساچی چائیں چانیا۔ جس گرہ وسے آپ نرنکار، نرگن اپنا آسن لایا۔ تُوں داتا دانی دیونہار، آد جگاد تیری سرنایا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کردے گئے پکار، ہوکا دے دے رہے جنانیا۔ کلجک انت سری بھگونت، کرے کھیل اپار، اپر پر اپنا ویس وٹانیا۔ عیسیٰ موسیٰ محمد جس نوں مندے گئے سانجھا یار، لاشریک نور خدا نیا۔ مقامے حق پروردگار، بے عیب کرے رُشانیا۔ نرگن نرویر ہوئے اُجیار، نہکنا ناؤں دھرا نیا۔ وید ویاسا کر پکار، دُھر دا لیکھا گیا جنانیا۔ نانک گو بند لیکھا لکھیا اپار، نہ کوئی میٹے میٹ مٹانیا۔ پُرکھ اگما آوے اپنی دھار، نہ کوئی جنمے پتا مانیا۔ سمبل وسے دھام نیار، محل اٹل کر رُشانیا۔ ساچی بھچھیا کہے میٹوں لے کے جائے نال، آپ اپنے سنگ رکھانیا۔ سرشٹ سبائی ویکھ حال، دہ دشا کھوج کھوجانیا۔ صدی میسویں ہو دیال، دیاوان مہر نظر اٹھانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا لیکھا دے چُکانیا۔ بھچھیا کہے میری آسا پورے، پر بھ وڈا وڈ وڈیانیا۔ کلجک ناتا توڑے کوڑے، سچ سچ اک ورتانیا۔ در در

وَجَنُّنُ خَدُّوْرَ، دُھَر دَارَاگ سُنَايَا۔ پَرگٹ ھووے حَاضِر حَضُوْرَ، ھَر حَضْرَت نُوْرُ خُدَايَا۔ جُوْتِي جُوْت سَرُوْپ ھَر، اَپ اِپْنِي كِرْپَا كَر، سِر مِيْرَ ھْتھ ٲكَايَا۔ ٲھچھِيَا كَہے مَنگَاں ٲھكھِيَا، ٲھكھك رُوْپ وُٹَايَا۔ پَارَبْر ھَم اُوھ لِيكھَا كُڈھ لَكھِيَا، جِس دَارُوْپ نَظَر كُوئے نَہ آيَا۔ اَكھْرَاں وِچ كَسے نَہ دِسِيَا، قَلَم شَاہِي نَہ بَنَد كِرَايَا۔ ھْتھَاں نَال نَہ جَاے ٲھٹِيَا، كُوڑَا رَنگ نَہ كُوئے چُرْھَايَا۔ جِس دَا نُوْر اِكُو چُٹِيَا، سَت سَفِيْدِي دَھَار وُھَايَا۔ سَچ دُوَارے جِس نُوں رَكھِيَا، سَچھَنڈ لِيَا ٲكَايَا۔ جِس گِرَہ مَندر سُوَامِي اَپے وِسِيَا، سَچ سَنگھَا سَن ڈِيْرَہ لَايَا۔ مِيْرَا لِيكھَا وَاكھَال ھْتھُو ھْتھِيَا، دَر ٲھَا نڈے مَنگ مَنگَايَا۔ مِيں نِيْتَر وِيكھَاں اَكھِيَاں، لُوچَن مِيْرَا اِك ٲكَايَا۔ مِيں جَا كَے دَسَاں سَخِيَاں، جُو گِرگھ رُوْپ نَظَرِي آيَا۔ مِيٹُوں لَہْمَن نَہ جَاے كُوئي وِچُوں ٲٹِيَاں، گِر دَر مَندر مَسْجِد شُو دُوَالے مِٹھ، ٲھچھِيَا حَق نَہ كُوئي وِر تَايَا۔ مِيں وِس ھُوئي اِكُو كَمَلَا ٲِيَا، ٲَت پَر مِيشُوْر بے پَر وَاھِيَا۔ نِر دَھَن ھُو كَے اُو س دِي چَرْنِي دُھُٹھِيَا، مَان اَبْھَمَان نَظَر كُوئي نَہ آيَا۔ مِيْرِي قِيْمَت كُوئي نَہ پَاوے تُوْلے مَاشے وِچ رَتِيَاں، تَکْرُ كُنڈے نَہ كُوئي چُرْھَايَا۔ لِيكھَا لِيكھ لَكھے نَہ اُتے ٲھٹِيَاں، دُوْجِي گَنَت نَہ كُوئي گَنَايَا۔ جُوْتِي جُوْت سَرُوْپ ھَر، اَپ اِپْنِي كِرْپَا كَر، اِكُو دے اِپْنَا وَر، مِيْرَا لِيكھَا پُوْر كِرَايَا۔ ٲَہلَا لِيكھَا ٲُھُوْل ٲُھُوْلَان، بَن اَكھَاں وِيكھ وَاكھَايَا۔ ٲُھچھِيَا شَبَد مِيْلَا مِلِيَا اَن، ھَر كِرْتَا ٲُھِيُو چُكَايَا۔ جُگ جُگ جِيْنَاں وِچ وِنڈَا رَھِيَا دَان، نَگَا نَگَا رُوْپ وَاكھَايَا۔ اَنتم سَارے اِكُٹھے كِيْتے اَن، ٲُچِيَا رَہَن كُوئي نَہ پَايَا۔ گُر اُو تَار ٲِيْر ٲِيْنَمْبَر سَارے ٲُٹھے وِچ مَكَان، مَندر اِكُو اِك وَاكھَايَا۔ كَلْمَہ نَبِي رَسُوْل مَنّ كَے گَنے اِيْمَان، حَقِيْقَت وِچ سِيْس سَرَب نُوَايَا۔ تِيْرَا لِيكھَا تِيْرَے ھْتھ مَہْرَان، اَگے ھَلْم نَہ كُوئي وَاكھَايَا۔ جُوْتِي جُوْت سَرُوْپ ھَر، اَپ اِپْنِي كِرْپَا كَر، ھَر كِرْتَا كَھِيْل كِرَايَا۔ ٲُھچھِيَا وِيكھ كَھِيْل لَكھِيَا، ھَر لِيكھَك دے جَنَايَا۔ جُگ چُو كُڑِي دَسے مِٹھِيَا، تَھَر كُوئي رَہَن نَہ پَايَا۔ ھَر كَا كَھِيْل سَدَا اِنڈُٹھِيَا، اِنڈُٹھِي كَار كَمَايَا۔ ٲُكْج وِيْلَا اَنتم ٲِيْتِيَا، چُو كُڑِي ٲُھچھِي دَاھُو دَاھِيَا۔ ٲَر ٲُھ سَب دے خَالِي كِيْتے كَھِيْسِيَا، وِسْت اَمُوْلَك اِپْنِي اَپے جُھُوْلِي پَايَا۔ كَسے دُوَارِيُوں كَسے كُوئي نَہ لے ٲُھچھِيَا، ٲُھچھِيَا دِيْن دَا دَا تَا اِكُو نَظَرِي آيَا۔ جُوْتِي جُوْت سَرُوْپ ھَر، اَپ اِپْنِي كِرْپَا كَر، ھَر كِرْنِي اَپ كَمَايَا۔ ٲُھچھِيَا كَہَا مِيں كِرَاں عَرَض، ٲَر ٲُھ سَچے سِيْس نُوَايَا۔ دَھَن ٲُھَاگ جے پُوْرَا كَرے فَرَض، ٲَر ٲُھ وِيْلَا وَقْت سُہَايَا۔ مِيْرِي لِيكھے لَاوَنِي عَرَض، تَر سَنَا كُوئي رَہَن نَہ پَايَا۔ جُوْتِي جُوْت سَرُوْپ ھَر، اَپ اِپْنِي كِرْپَا كَر، سَچ دِيْنِي مَان وُڈِيَايَا۔ صَاہِب سَنگُر ٲُھ كَھ اَكَال اَپ مَنَاوَنْدَا اے۔ دُھَر ٲُھُرَا سَا

اک رکھاؤندا اے۔ بھجھیا تیرا نیتز نین گھلاؤندا اے۔ اٹھیں ویکھیا سب کچھ سمجھاؤندا اے۔ گر اوتار پیر پیغمبر، ہر سرنائی سپس نوآؤندا اے۔ بچھلا چھڈیا جگت اڈمبر، ناتامات نہ کوئی رکھاؤندا اے۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گھر اکو اک وڈیاؤندا اے۔ گر اوتار پیر پیغمبر سپس نوآؤندا اے۔ سچ سندیسہ اکو اک الاؤندا اے۔ جگ چوکڑی جو کریا ویسا، تیرا حکم سپس جھکاؤندا اے۔ پر بھ ٹھا کر اک نریشا، شہنشاہ اکو اک مناؤندا اے۔ پُرکھ اکال جو تیری بھجھیا، ساڈی جھولی اوہ پاؤندا اے۔ میتوں کیتی بھیتا، اپنے خالی ہتھ رکھاؤندا اے۔ گو بند پُرکھ اکال تیرا اکو ڈھر دا بیٹا، جس دے ہتھ سرب پھڑاؤندا اے۔ پورب لکھیا رکھے چیتا، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا سچا ور، سچ سندیسہ اک سناؤندا اے۔ سری بھگوان دیا کماؤندا اے۔ گر اوتاراں آکھ سناؤندا اے۔ پیر پیغمبراں میٹ مٹاؤندا اے۔ چار جگ دی بھجھیا کر کے اکٹھی، اکو گھر بہاؤندا اے۔ ڈھر دی دے کے ساچی متی، مت اکو اک جناؤندا اے۔ سچ دربار کھولی ہئی، ہٹوانا ہر جو ہٹ چلاؤندا اے۔ سرشٹ سبائی کرنا لکھی، پلہ اکو اک دکھاؤندا اے۔ وست امولک دیواں ہتھیں، دوجا سنگ نہ کوئی رلاؤندا اے۔ مات لوک جاوے نٹھی، ادھ وچکار نہ کوئی اٹکاؤندا اے۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی سکھیا اک درڑاؤندا اے۔ پُرکھ اکال آپ سیوا لاؤندا اے۔ بھجھیا ڈھر دی آپ الاؤندا اے۔ لوکات راہ دکھاؤندا اے۔ کلج میٹ اندھیری رات، سنجگ تیرا سنگ رکھاؤندا اے۔ جا کے دس اگئی بات، جو پُرکھ اکال پڑھاؤندا اے۔ لکھ چوراسی اکونات، دوجی ونڈ نہ کوئی ونڈاؤندا اے۔ ہر گھٹ اندر پر بھ دی کھاٹ، گھر گھر اپنا ڈیرہ لاؤندا اے۔ در در امرت دیوے بوند سوانت، نچھر جھرنارس جھراؤندا اے۔ مندر وسے بہہ اکانت، سوبھاونت سوبھا پاؤندا اے۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی بھجھیا آپ سمجھاؤندا اے۔ جن بھگتاں اُپر جانا ٹھہ، ہتھ تیرے وڈیاں۔ زرویر ہو کے کرنا رخ، بھجنا واہو داہیا۔ اوہناں جا کے گھر گھر بچھ، جو میرا نام دھیانیا۔ ڈونگھی بھوری جانا لگ، ساڈھے تن ہتھ اندر سوبھا پانیا۔ نیوں کے سجدہ کرنا جھک، مستک اٹکا دھوڑی خاک رمانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی سکھیا اک جناںیا۔ ساچی بھجھیا ہو تیار، ترے گن اپتا آپ کرائیندا۔ تیری ونڈاں ونڈاں اک اپار، دوجا حصہ نہ کوئی رکھائیندا۔ لکھ چوراسی کرنا اک پیار، چارے کھانی تیرا میل ملائیندا۔

چارے بانی دے ادھار، چارے جگ سنگ دکھائیندا۔ چارے ورنال کھول کواڑ، کھتری براہمن شوڈر ویش تیرا سنگ دکھائیندا۔ سرشٹ سبائی دس بول اک جیکار، نعرہ حق سنائیندا۔ آتم پر ماتم دے ادھار، تیرا مارگ اکو لائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ سیوا اک دکھائیندا۔ بھجھیا کہے میں اٹھ کے جاواں گی۔ سری بھگوان تیرے چرناں سیس نواواں گی۔ لوکمت لے فرمان، جیو جنت سرب سناواں گی۔ پُرکھ ابناسی ہو یا مہروان، ڈھولا اکو اک گاواں گی۔ آتم پر ماتم دیوے مان، برہم پاربرہم الاواں گی۔ جیو جنت سُنو کرو دھیان، ہو کے دے دے آکھ سناواں گی۔ اکو بھجھیا دتی سرشٹ سبائی دھر دا دان، دست امولک اک دکھاواں گی۔ رل مل سارے گاؤ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، میں بن وچولن سچکھنڈ دوار ملاواں گی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا دھر دا ور، تیرے سہارے سیو کماواں گی۔ سری بھگوان دیا کماؤندا اے۔ سر اپنا ہتھ رکھاؤندا اے۔ دھر سندیسہ اک سناؤندا اے۔ وشن برہما شو نال رلاؤندا اے۔ سارے رل مل کرن آدیس، سیس اکو در دکھاؤندا اے۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی سکھیا اک سناؤندا اے۔ ساچی سکھیا اک سمجھاؤندا اے۔ پُرکھ ابناسی کھیل رچاؤندا اے۔ دھر دی بھجھیا اکو وار ورتاؤندا اے۔ نہ کوئی میٹے ہر دکھیا، لیکھا اکو اک جناؤندا اے۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی بھجھیا آپ ورتاؤندا اے۔ ساچی بھجھیا سوہنگ سو، سرب کلا سمرتھ سوامی آپ ورتائیا۔ لکھ چوڑاسی نالوں کر زرموہ، مُجبت اپنے نال لگائیا۔ آتم پر ماتم جائے چھوہ، دُئی دویت رہن نہ پائیا۔ گھر پرکاش کرے لو، اندھ اندھیر مٹائیا۔ یج اگنی دیوے بو، پت ڈالی آپ مہکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنی بھجھیا آپے جھولی پائیا۔ اپنی بھجھیا دے بھگوان، جن بھگتاں دے وڈیائیا۔ چھبھی پوہ میٹ نشان، نشانہ گرگھ لئے رکھائیا۔ آپا کر کے بلیدان، بل بھگتاں رہیا پرگٹائیا۔ داتا بن سری بھگوان، دیاوان دیا روپ دکھائیا۔ بھجھیا اندر بھکھیا دان، بھکھیا وچوں بھجھیا آپ ہو جائیا۔ جس دی کرے نہ کوئی پچان، روپ رنگ نہ کوئی سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں دے وڈیائیا۔ جن بھگتاں بھجھیا پا جھولی، تن مائی خاک رنگائیا۔ تن رنگیلا سوہنی ڈولی، ہر ٹھا کر بنت بنائیا۔ پریم پریتی اندر رت بسنتی ساچی مولی، پت ٹہنی پھل مسکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھکھیا پا کے دسی بولی، سوہنگ نام

جنائیا۔ سو کہے میری بھگھیا اٹل، آد جگاد نہ کوئی مٹائیندا۔ ہنگ کہے میرا ودھیا بل، بلدھاری دیا کمائیندا۔ دوہاں مسلہ ہو یا حل، آتم پر ماتم اکو گھر نظری آئیندا۔ جگ چوکڑی بچھوں پڑکھ اکال دتا پھل، امرت رس جھولی پائیندا۔ صاحب سنگر پڑکھ سوامی بھگھیا جائے بل بل، بلہاری گھر اکو نظری آئیندا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، خالی بھنڈارے دیوے بھر، بھر پور اپنی مہر نظر کر آئیندا۔

★ ۱۷ ماگھ ۲۰۲۰ بکرمی اجاگر سنگھ دے نوٹ پنڈھیے ضلع گرداس پور ★

بھگھیا کہے میری پوری منگ، پڑکھ اکال انت کرائیا۔ میں کو جھی کملی چاڑھ رنگ، سوہنی بنت بنائیا۔ مہروان ہو کے دتا اند، رس اپنے وچوں چوائیا۔ جن بھگت بنایا سنگ، سگلا ساتھ دکھائیا۔ آکے ویکھیا ملیا پرمانند، نچ آتم وٹی ودھائیا۔ دو جہاناں ہو کے سُنیا چھند، سوہنگ ڈھولا رہے گائیا۔ آد جگاد ایہہ منگی منگ، پر بھ اکو اپنا نام دے سمجھائیا۔ میرے ٹکڑے نہ کریں وڈ، کھنڈ کھنڈ نہ روپ وٹائیا۔ تیری رحمت جیرج انڈ، اُتھج سیتج تیرا نور نظری آئیا۔ دین دیاں صاحب بخشد، بخشش تیری وڈ وڈائیا۔ لیکھے لگے برہم ہنگ، پاربرہم وچ سمائیا۔ تیری ڈوری تیرا تند، تانا پیٹا توں ہی نظری آئیا۔ تیرا ناد تیرا مردنگ، ڈھول نگارہ تیرا روپ دکھائیا۔ توں ہی سورپیر سرنگ، شاہ پاتشاہ اک اکھوائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا دتا اک ور، میری آسا پور کرائیا۔ بھگھیا کہے موہے چڑھیا چا، گھر وٹی سچ ودھائیا۔ پر م پڑکھ پر بھ بن ملاح، میرا بیڑا دتا ترائیا۔ جن بھگتاں نال میری صلاح، دُوبے گھر نہ منگن جائیا۔ جو اکو نام رہے دھیا، ناتا دُھر دا جوڑ جڑائیا۔ کھسہرا چھٹیا جل تھل اسگاہ، ٹلے پر بت کھو جن کھوج نہ کوئی دکھائیا۔ میں اوہناں پکڑاں بانہہ، جنہاں ملیا بے پرواہیا۔ سدا ہر سنگت وچ رہاں، رہ رہ خوشی منائیا۔ ساچا ڈھولا مل کے کہاں، توں میرا میں تیرا تیری میری نہ ہوئے جدائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ میری بنت بنائیا۔ بھگھیا کہے میری آسا پٹی، مہروان دیا کمائیا۔ میرے سرتے اوڈھن سالو دتا ساچی چٹنی، پردہ اپنا نام رکھائیا۔ میل ملایا گھر کبھیہر وڈ گن گنی، گنونت دتی سرنائیا۔ لکھ چوراسی وچوں اتم سریشٹ گرگھ گرگھ ملے وڈ مٹی، مٹی

منیشر سار کوئی نہ پائیا۔ جنہاں اندر دُھن آتمک ناد وجے اگئی دُھنی، چھٹی راگ ویکھ ویکھ بگسائیا۔ صاحب سنگر پیارے میری سنی، دُور دُراڈا چل کے
 نیڑے آیا میرا ماہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، مہر نظر نین اٹھائیا۔ بھجھیا کہے میرا چکلیا لیکھا، باقی نظر کوئے نہ آئیا۔
 بچھلیاں بھلیا سارا چیتا، اگے خوشی اکو اک دکھائیا۔ سادھ سنت میرا چکے نہ کوئی ٹھیکا، بولی دے نہ بول چڑھائیا۔ میں جن بھگتاں اندر کراں وسیبا، گھر
 بہہ بہہ خوشی منائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، موہے دتی مان وڈیائیا۔ بھجھیا کہے میں ہوئی بھرپور، پر بھ پورن دیا کمائیا۔ جس بھجھیا
 چھے سولی چڑھیا منصور، نسا اپنی اک دکھائیا۔ جس بھجھیا وچوں کنکا ملیا اک کوہ طور، سو منہ دے بھار سٹائیا۔ جس بھجھیا پچھے پیر پیغمبر ہوئے مزدور،
 در گھر ساچے سیو کمائیا۔ جس بھجھیا وچوں صاحب سنگر داچلے دستور، پُرکھ اکال اپنا راہ دکھائیا۔ سو بھجھیا جن بھگتاں بھانڈے کرے بھرپور، خالی نظر
 کوئی نہ آئیا۔ غریب نہانے توڑ غرور، نون سو اکھراک پڑھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، موہے نہانی در کیتا مشکور، مشکل میری حل
 کرائیا۔ بھجھیا کہے پر بھ وڈا ٹھاکر، جس ٹھیکیداری ختم کرائیا۔ در آئی دے آدر، جن بھگتاں سنگ ملائیا۔ سر لکا چٹی چادر، دُرمت میل دے دھوئیا۔
 میری منگ منگی گر تیغ بہادر، بھیتا اپنا آپ چڑھائیا۔ میری منگ منگی گوبند وچ سر سا ساگر، سچ آرزو اک سنائیا۔ میں انگ لگی اوس کریم قادر، جس
 ہتھ سرب وڈیائیا۔ میرا نرمل کرم کیتا اجاگر، لوکماں کری رُشنائیا۔ جن بھگتاں سنگ کر کے عادل، عدل وچ موہے دتا ورتائیا۔ میں اپنی دھار لئی
 بدل، پہلا روپ نہ کوئی دکھائیا۔ جن بھگتاں نال مل کے میری پوری ہوئی منزل، اگے پندھ نظر کوئے نہ آئیا۔ جو صاحب محبوب دی گاؤں اکو غزل،
 واحد نام دھیائیا۔ میں اوہناں آئی بغل، بغلگیر ہو کے جھٹ لنگھائیا۔ پہلی وار جن بھگت دوارے گھ لگاواں سگن، ساچی خوشی رکھائیا۔ جس نوں جگت
 جہان کہندا پاگل، مورکھ گدھ شودائیا۔ سو چیبیاں وچوں سد کے لیاندا اپنے چرن، سرن دتی وڈیائیا۔ نمسکار سارے کرن، اجرت لیکھا دتا مکائیا۔
 ساری سنگت نال کیتا پرن، سری بھگوان اپنی اچھیا پر گٹائیا۔ گرگھ گر سکھ ہر جن ہر سنگت سنت سہیلے جو سوہنگ ڈھولا پڑھن، سو سرب سربت اپنے لیکھے
 لائیا۔ اجاگر سنگھ چڑھا چند، مکھڑا سوہنا نور چکائیا۔ بخشش کہے میٹوں کر کے گڑوی وچ بند، گھٹ کے ڈوری لئے بندھائیا۔ راوی کنڈھا کنڈھی گہن وچوں

آیا لنگھ، چلیا واہو داہیا۔ گر ارجن منگی منگ، خوشیاں نال سناہیا۔ میرا پریم پیارا لے جا سنگ، جو بیٹھا راہ تکاہیا۔ پُرکھ اکال سو بھے سچ سہنجنی پلنگ، گھر گرگھاں ڈیرہ لائیا۔ اوس دے اگے دیویں رکھ، اکھ نال سمجھائیا۔ جے پر بھو میرا پر تکھ، تیتوں کوچھے کملے دے وڈیائیا۔ اوہ ویلا یاد رکھ، جس ویلے تتی لوح بیٹھا گنی ڈاہیا۔ ٹوں ڈردے ڈردے منگی اک منگ، دوئے جوڑ واسطہ پائیا۔ میتوں لے چل اپنے نال نینگ، میتھوں دُکھ جھلیا نہ جائیا۔ کرپا صاحب سنگر شانت سروپ ہتھ رکھیا اتے کنڈ، پنچے نال سمجھائیا۔ میرا صاحب سنگر سدا بخشند، پُرکھ اکال بے پرواہیا۔ تیری ٹٹی پھیر میرے نال دیوے گنڈھ، راوی کنڈھے جوڑ جڑائیا۔ میں وی اوسے کولوں رہیا منگ، جو سب دا پتا مائیا۔ اوسے کارن سری بھگوان گر پر ساد پر ساد ہر سنگت وچ دے ونڈ، جس وچ ونڈ نظر کوئے نہ آئیا۔ بھچھیا لین واسطے کوٹن کوٹ کھڑے برہمنڈ، دیوت سُر دھیان لگائیا۔ دھن بھاگ جے پر بھ اک سنکا دے کے پاوے ٹھنڈ، اگن دو جہان نہ کوئے تپائیا۔ صاحب سری بھگوان بخشند، شبدی شبد سب نوں دات رہیا ورتائیا۔ پریم رس کھ لگا دند، سارے خوشیاں نال سوہنگ ڈھولا گائیا۔ آگھٹ کے پائے جیپھی، خوشیاں رنگ دکھائیا۔ تیری پریتی لگی اچھی، سوہنا روپ وٹائیا۔ ناتا جڑیا جوں جل میں مچھی، تڑپھ تڑپھ نہ ہوئے کدے جدائیا۔ پریم دھار ہوئی کٹھی، ونڈ سکے نہ کوئی ونڈائیا۔ تیری تپدی کیتی ٹھنڈی بھٹھی، امرت میگھ برسائیا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان صاحب سنگر بن کے کملاپتی، کملار ملا جھلا اپنے لیکھے لائیا۔

★ ۱۸ ماگھ ۲۰۲۰ بکرمی سمل سکور نوں جانداں راوی دے کنڈھے ضلع گرداس پُر ★

ہر گوہند ہر کی آسا، نسا انجھو بھو چکائیندا۔ جگ چوکڑی دیونہار پُرکھ سمرا تھا، صاحب سنگر دیا کمائیندا۔ آر پار بن کے راکھا، دو جہاناں سیو کمائیندا۔ پار کنڈھی ارجن پچھ واتاں، بدھاتا ویکھ دکھائیندا۔ بھٹھیالا چل کے آیا سا تھا، بن پاندھی پنڈھ مکائیندا۔ پانی سرور مارے ٹھاٹھاں، لہر لہر وچوں پرگٹائیندا۔ سوہنا ویکھ پورب گھاٹا، تٹ کنارے ڈیرہ لائیندا۔ بھل نہ جائے پہلی دادا، اُبھل اپنا بھو چکائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا

کر، سچ کنارے سو بھاپائیندا۔ تٹ کنارہ آر پار، جل دھار وکھ وکھائیا۔ ہر گوہند ہر پیار، ار جن لیکھ چُکائیا۔ دوہاں وچولا سر جنہار، صاحب سچ گوسائیں۔
 تٹی توی دے ادھار، سیتل دھار وہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا کھیل آپ ورتائیا۔ ہر گوہند دھار ہر ہر میلا، میل ملاپ اک
 جنائیا۔ سوہنا سُنہنجن ہونے ویلا، تھت وار ملے وڈیائیا۔ پُرکھ اکال نرگن ہو کے میٹوں ملے اکیلا، نر ویر اپنا پھیرا پائیا۔ کلج انت جن بھگتاں بن سجن
 سہیلا، سچا سنگ وکھائیا۔ لنگھ کے آئے ٹلے جگت کاہی کانا بیلا، بلی اپنا میل ملائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا لیکھا دے چُکائیا۔
 ساچا لیکھا ویہہ سو اُنی بکرمی، آر کنڈھی دیا کمائیندا۔ دُھر دی ونڈ پھیر ونڈی، ار جن لیکھ وکھائیندا۔ دوہاں لائی اک پابندی، سری بھگوان حکم اپنے سر
 لُکائیندا۔ ہر سنگت سنگ رکھائے چنگی، جنہاں چنگی طرح اپنا آپ سمجھائیندا۔ سر شٹ سبائی کر کے اندھی، کوڑی کرپا سرب رُلائیندا۔ کرپا کر جلدھار نیں
 لکھی، پار کنارہ آپ وکھائیندا۔ کرے کھیل صاحب بوہ رنگی، انڈھڑا رنگ چڑھائیندا۔ گرگھ گرگھ ہر جن ہر بھگت آر پار وچ منجھدھار دو جہان نہ
 ہووے تنگی، کھانڈیاں پینڈیاں لیکھا پار کرائیندا۔ لکھ چوراسی وچوں لیکھ چُکائے خانہ بندی، بندی چھوڑ ہوئے سہائیا۔ پتا پوت کھیل بھینگئی، تو پر ساد
 دے وڈیائیا۔ سچ وست امولک دھن پدارتھ نام ونڈی، گرگھاں منڈا منڈا رسنا نال کھوائیا۔ ہر گوہند گرو گرو دیو ار جن ایہہ منگ کنڈھی دوارے منگی،
 صاحب سنگر پوری دے کرائیا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان ویکھی بھومکا سوہنی چنگی، جس اُپر ہر گوہند گیا چرن لُکائیا۔

★ ۱۸ ماگھ ۲۰۲۰ بکرمی بچن سنگھ دے گھر پنڈ سنمل سکور ضلع گرداس پُر ★

سو پُرکھ نرنجن شاہ سلطان، ست ستوادی دیا کمائیندا۔ ہر پُرکھ نرنجن راج راجان، برہم برہمادی وکھ وکھائیندا۔ ایلنکارا نوجوان، بلدھاری بل
 پرگٹائیندا۔ آد نرنجن نور مہان، جوتی جاتا نور رُشائیندا۔ ابناسی کرتا ویکھے مار دھیان، مہروان اپنی اٹھ کھائیندا۔ سری بھگوان حکمران، دو جہاناں حکم
 چلائیندا۔ پار برہم ہو مہروان، سچ پردھاگی اک کمائیندا۔ تخت نواسی کھیل مہان، شاہ پاتشاہ شہنشاہ آپ اکھوائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا

کر، نرگن اپنی دھار چلائیندا۔ نرگن دھار ہر نرکار، نرور وڈی وڈیائیا۔ سچ دوارا کھول کواڑ، سچکھنڈ ساچا سوبھا پائیا۔ کھیلے کھیل گم اپار، الکھ اگوچر وڈ
 وڈیائیا۔ لیکھا جانے دھر دربار، درگاہ ساچی بھو چکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچکھنڈ دوارا اک سہائیا۔ سچکھنڈ دوارے سری بھگوان،
 اک اگلا سوبھا پائیندا۔ تخت نواسی نوجوان، ڈنکا اپنا نام وجائیندا۔ سچ سندیسہ دیوے فرمان، دھر دا حکم آپ ورتائیندا۔ گر اوتار پیر پیغمبر اکٹھے کرے سچ
 دکھائے چرن دھیان، نیتز نین سرب کھلائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دھر دی ساچی کار کمائیندا۔ دھر سندیسہ سری بھگوانت، ہر کرتا
 آپ جنائیا۔ نیتز کھول بھگت سنت، پڑکھ اکال رہیا درڑائیا۔ گرگھ ویکھو مہما اگت، لیکھا لکھت وچ نہ آئیا۔ گر سکھ بندی ساچی بنت، پاربرہم ہوئے
 سہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا حکم آپ ورتائیا۔ ساچا حکم وشو دھار، ہر وشنوں آپ جنائیندا۔ برہما کرے خبردار، نیتز لوچن نین
 اکھ کھلائیندا۔ شکر دیوے اک ہلار، بھولا ناتھ سیو لگائیندا۔ کروڑ تپتسا دے ادھار، سُرپت اند آپ جنائیندا۔ لیکھا جانے گرو اوتار، تینی اوتاراں میل
 ملائیندا۔ بھگت اٹھاراں کر تیار، سوبھاوت آپ سہائیندا۔ عیسیٰ موسیٰ محمد نیتز نین اکھ اگھاڑ، دھر دا کلمہ راگ الائیندا۔ نانک گوہند دے ادھار، سچ دوارا
 اک دکھائیندا۔ چارے بانی پاوے سار، شاستر سمرت پھول بھلائیندا۔ پُران اٹھاراں کر پیار، اٹھ دس گیتا گیان جوڑ بڑھائیندا۔ انجیل قرآن کر وچار،
 ساچا میلا جگت ملائیندا۔ کھانی بانی بول جیکار، دھر دا راگ سمجھائیندا۔ سارے اکٹھے ہووو اک دربار، سری بھگوان ساچا گھر دکھائیندا۔ جس گرہ اُجپی
 ساچی دھار، روپ رنگ رکھ نظر کوئی نہ آئیندا۔ جگ چوکڑی کردے رہے سیوا سیوادار، سیوک اپنا ناؤں دھرائیا۔ سنجگ تریتا دوا پر کھجگ پیتے کئی وار،
 کوٹن کوٹ کال وہائیا۔ نرگن سرگن لے اوتار، لکھ چوراسی جیو جنت سیو کمائیا۔ دین مذہب ذات پات کردے رہے وہار، جوتی جوت سروپ ہر، آپ
 اپنی کرپا کر، ساچا کھیل رہیا سمجھائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر آو نیڑے، ہر کرتا آپ جنائیا۔ پڑکھ اکال دے وسو کھیڑے، پروردگار اکو نظری آئیا۔ جگ
 چوکڑی پچھلے چھڈو جھیڑے، اگلا مارگ اک سمجھائیا۔ دین مذہب لوکات انڈج جیرج اُتہج سیتج لائے ڈیرے، در در بیٹھا الکھ جگائیا۔ بھرے بھلے گرو
 گر چیرے، چیلار سمجھ کوئے نہ آئیا۔ پر م پڑکھ دے کوئی نہ وڑے ویہڑے، ساچا مندر نہ کوئی سہائیا۔ سب دے کایا اُجڑے کھیڑے، سچ کواڑی

کھڑکی بجر کپائی نہ کوئے تڑائیا۔ مایا ممتا ہوئے ہنگتا کوڑی کریا کردے جھیرٹے، کام کرودھ لوبھ موہ جگت ہلکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، تھم اکو اک سمجھائیا۔ ساچا تھم دُھر سندیسہ، سوہنگ سو آپ جنائیا۔ پُرکھ اکال وڈ نریشا، شاہ پاتشاہ بے پرواہیا۔ جگ چو کڑی دھرے ویسا، گر اوتار ناؤں پرگٹائیا۔ سب دارکھے اپنے ہتھ لیکھا، لکھ چوڑا سی کھوج کھوجائیا۔ چار کُنٹ دہ دشا کھیل کھیداں، دو جہاناں اپنا راہ چلائی۔ جن بھگتاں اندر وڈ کے اپنا دتے بھیتا، باہروں کرے نہ کوئی پڑھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گر اوتار پیر پیغمبر مارو مات دھیان، دو جہاناں والی آپ سنائی۔ سرشٹ سبائی نو کھنڈ پر تھی ست دیپ شرع ہوئی شیطان، سچ ایمان نظر کوئے نہ آئیندا۔ آتم پر ماتم کرے نہ کوئے پچان، پاربرہم برہم بھو نہ کوئی گھلائیندا۔ دین مذہب نہ جانے کوئی اسلام، اسم اعظم ویکھ نہ کوئی دکھائیندا۔ کلمہ حق نہ جانے کلام، ہر دے رام نہ کوئی وسائیندا۔ ستجگ تریتا دواپر کلجگ جو دے کے آئے پیغام، دُھر سندیسہ تھم منائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا تھم آپ سنائیندا۔ ساچا تھم گرُ اوتار، پیر پیغمبر پر بھو جنائیا۔ کلجگ انتم کرو وچار، سارے نین اٹھائیا۔ سرشٹ سبائی دھواں دھار، دیک جوت نہ کوئی رُشنائی۔ چاروں کُنٹ ہاہاکار، دہ دشا رہی گر لائیا۔ گر در مندر مسجد شو دوالے مٹھ ساچا کرے نہ کوئی پیار، آتم انتر ہر دے ہر نہ کوئی وسائیا۔ پنڈت پاندھے گر نتھی پننتھی ملا شیخ مسائق کرن خوار، خالق خلق سکے نہ کوئی ملایا۔ شاستر سمتر وید پُراناں اوتوں سب دا گیا اعتبار، سچ بھروسہ نظر کوئے نہ آئی۔ در در گھر گھر نیز ویکھو ہندا حرام، دھیرج جگت نہ کوئے جنائیا۔ دُھر دا تھم بھلے کلام، شبد راگ دُھن نہ کوئی شنوائیا۔ چاروں کُنٹ پھرے شیطان، بھجے واہو داہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نیز نیناں سرب دکھائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر تلو جگ، لوکمت دھیان لگائیا۔ نو نو چار ویکھی لگی اک، ترے گن مایا رہی تپائیا۔ سرشٹ سبائی ہنس ہوئی گگ، سوہنگ ہنسا چاپ نہ کوئی جپائیا۔ پر بھ دا درشن کوئی نہ کرے اُپر شاہ رگ، نو دوارے بھرم بھلائی۔ ساچے حُجرے ملے کسے نہ حج، کایا کعبہ کھوج نہ کوئی کھجائیا۔ اٹھسٹھ تیر تھ رہے بھج، آتم سروور نہاون کوئے نہ آئی۔ رسنا جہوا پی پی تھکے مد، امرت جام پیالہ نہجھر جھرنانہ کوئی جھرائیا۔ ساچی کریا جیو جنت سادھ سنت سارے گئے چھڈ، لو چھسکی پھر نہ کوئے لگائیا۔ ورنناں برناں ذاتاں پاتاں اندر وڈ کے ہو گئے

اڈ، ساچا سنگ نہ کوئی نبھایا۔ بن ہر نامے خالی ہڈ، تن سو سٹھ ناڑی رہی گر لایا۔ من واسنا رہی نچ، من کامنا نہ کوئی بھوایا۔ بدھی بولے نہ کوئی سچ، ست ستوادی رہی گر لایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نیتز نیناں سرب دکھایا۔ گر اوتار پیر پیغمبر تنگن لوکمت، چاروں گنٹ دھیان لگایا۔ سچ دست نہ کسے پاس، گر گھ روپ نہ کوئی وٹایا۔ سب نوں بھلیا لیکھا لکھیا جو قلم دوات، شاستر سمرت وید پُران گیتا گیان انجیل قرآن دے گواہیا۔ کوڑی کرپا کائنات، جوٹھا جھوٹھا رنگ رنگایا۔ کوئی نہ دیوے پیالہ آب حیات، امرت رس نہ کوئی چکھایا۔ آتم پر ماتم بنائے نہ کوئی ساتھ، سبجن یار جگت رہے ہنڈھایا۔ انڈ ڈھولا ڈھر داراگ کوئی نہ گائے گاتھ، آتمک ناد نہ کوئی وجایا۔ رُوح بُت کرے نہ کوئی پاک، پتت پُنیت روپ نہ کوئی دکھایا۔ چاروں گنٹ اڈے خاک، خالص روپ نہ کوئی دکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گر اوتاراں رہیا جنایا۔ گر اوتار ہوئے حیران، دھرت دھول ویکھ دکھایا۔ سُنجا دسے زمیں اسمان، برہمنڈ کھنڈ گر لایا۔ چاروں گنٹ کوڑ پھرے پردھان، جوٹھ جھوٹھ کرے لڑایا۔ ہر کا نام ملے نہ کوئی نشان، ساچا مندر نہ کوئی سہایا۔ صدق صبورى نظر نہ آئے ایمان، دھیرج دھرم نہ کوئی رکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی رہیا جنایا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کھولو اکھ، ہر اکو حکم جنائندا۔ لوکمت ویکھو پرتکھ، کون سری بھگوان اپنا میت بنائندا۔ جو ویکھیا سو دینا دس سچ، سری بھگوان اکو منگ منگائندا۔ پُرکھ اکال جائے تھ، مہروان مہر نظر اٹھائندا۔ سو گر گھ گر سکھ ہر جن ہر بھگت سچا پت، پوت سپوتا ناؤں پر گٹائندا۔ جس گرہ مو لے پر بھ دی رت، رت رتڑی آپ مہرکائندا۔ چاروں گنٹ ویکھو گٹھ، دہ دشا آپ سمجھائندا۔ کون نشانیوں رہیا اک، کون اینالا تیر چلائندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا حکم آپ سنائندا۔ ساچا حکم سری بھگونت، ہر کرتا آپ جنایا۔ اٹھ کے ویکھو ساجن سنت، کون بیٹھا دھیان لگایا۔ کون ڈھولا راگ گائے نیا منت، اکھرا کو اک راہ تکایا۔ کون ناری سچ ہنڈھائے کنت، سہاگن ہو ہو خوشی منایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دیونہار وڈیایا۔ گر اوتار دھیان لگاؤندا اے۔ پیر پیغمبر اکھ کھلاؤندا اے۔ لوکمت ویکھ دکھاؤندا اے۔ بھيو ابھید سرب جئاؤندا اے۔ لکھ چوراسی گئی کوڑی کھید، خالق خلق ملن کوئی نہ آؤندا اے۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا دینا اک ور، بن تیری

کرپا تیرا سنگ نہ کوئی نبھاؤندا اے۔ گر اوتار سرب سنایا اے۔ پیر پیغمبر بھیو چکایا اے۔ چو داں طبق پھول بھلایا اے۔ چو داں لوک پردہ لایا اے۔
 چو داں و دیا ویکھ وکھایا اے۔ چو دس چن نہ کوئی چکایا اے۔ سرشٹ سبائی نیترا اندھ، ہر کا درس کسے نہ پایا اے۔ کوٹن کوٹ ایشٹ دیو تگے تن، ہتھ
 کسے نہ اُتے ٹکایا اے۔ دھن دولت اکٹھا کر کے جن، سادھ سنت اپنا نام وڈیایا اے۔ کوئی نہ سنے اپنا راگ بن کن، بن نیتراں تیرا درس کسے نہ پایا
 اے۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا دے سچا ور، گر اوتاراں آکھ سنایا اے۔ پیر پیغمبراں جناؤندا اے۔ اُمت نبی رسولاں ویکھ وکھاؤندا
 اے۔ سچ اصول نہ کوئی کماؤندا اے۔ محبوب نظر کسے نہ آؤندا اے۔ اُچ عروج نہ کوئی سہاؤندا اے۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو
 دینا دھر دا ور، تھ بن نظر کوئی نہ آؤندا اے۔ گر اوتار سچ سناؤندا اے۔ پُرکھ اپنا سی اگے سپس نو اؤندا اے۔ جگدیش تیرا شکر مناؤندا اے۔ جگ
 چو کڑی تیری سیو کماؤندا اے۔ سنجگ تریتا دواپر کلجک مات ہنڈھاؤندا اے۔ تیرا ناد دھن راگ میرا ناؤں الاؤندا اے۔ تیتوں دس کے کنت سہاگ،
 سرت سوانی تیرے نال ملاؤندا اے۔ پیر پیغمبر دے دے بانگ، نیترا رو رو حال جناؤندا اے۔ سب تیرے ملن دی رکھ گئے تانگھ، شاستر سمرت وید
 پُران جگت گواہ نال رلاؤندا اے۔ مسد ویکھ انجیل قرآن، تیس بتیسا آکھ سناؤندا اے۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کلجک انتم سارے
 ہوئے خیران، اکو وار بول سناؤندا اے۔ صاحب سنگر ہوئی خیرانی، نو نو چار دھیان لگایا۔ ست دھرم نہ دسی نشانی، سچ سچ نہ کوئی سمایا۔ شاہ سلطان
 میرے نال کرن بے ایمانی، راؤ رنگ نہ کوئی وڈیایا۔ بھرے بھلے وڈ وڈوانی، میری سار کسے نہ پایا۔ پڑھ پڑھ تھکے جگت گیانی، جاگرت جوت نہ کوئی
 رُشانیا۔ اٹھ سٹھ وروں کے پانی، امرت دھار نہ کوئے چوایا۔ تیرا انحد ناد نہ سنی بانی، دھن آتمک کرے نہ کوئی شنوایا۔ نرمل جوت جگے نہ کوئی
 مہانی، گھر گھر دیوے بتی رہے جگایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا سچا ور، تیرا بھیو کوئی نہ آیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر ویکھو بیس
 بیس، ہر بیسا آپ سمجھائیندا۔ کلغی دھر اک جگدیش، شہنشاہ اپنا حکم منائیندا۔ گند منوہر لکھی نرائن ٹھیک، چتر بھج اپنا راہ وکھائیندا۔ آد شکت نور نورانہ
 پُرکھ اکال اتیت، ترے بھون دھنی اپنا دوار وکھائیندا۔ پروردگار بے پرواہ نور الہی لاشریک، شہنشاہ اکو اک اکھوائیندا۔ چار گنٹ دہ دشا ویکھو ٹھیک، پردہ

اوہلا سرب اٹھائیںدا۔ کون کرے ڈھر پریت، سری بھگوان کون منائیںدا۔ کون جانے ساچی ریہت، ریتوان کون اکھوائیںدا۔ ناتا جوڑ مندر مسیت، کایا کعبہ کھوج کھوجائیںدا۔ کون گھر ٹھا کر سجن لہے میت، نو دوارے پندھ مکائیںدا۔ کون آتم پر ماتم گاوے گیت، سوہنگ ڈھولا راگ الائیںدا۔ کون جگت واسنا رہیا جیت، ہار جیت پر بھ دی جھولی پائیںدا۔ کون پتت ہو پُنت، پاک رسول اک منائیںدا۔ کون ہوئے نیچو نیچ، بن نمانا دھیان لگائیںدا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گر اوتاراں آپ سمجھائیںدا۔ گر اوتار پیر پیغمبر تک کے راہ، دو جہاناں دیکھ دکھائیا۔ کلجگ انتم اندھیرا گیا چھا، سورج چند چاندنی کم کسے نہ آئی۔ دیا باقی گھر مندر سکے نہ کوئی جگا، اندھ اندھیر نہ کوئی گوائیا۔ محل اٹل اُچ منار سکے نہ کوئی سہا، اٹاں گارا رہے وڈیائی۔ آتم سیجا کوئی نہ سکے ہنڈھا، گھر کنت نہ کوئی ملائی۔ رت بسنتی سکے نہ کوئی دکھا، پتھڑ گھر گھر نظری آئی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا سچا ور، اسیں سارے بنیے انت گواہ، شہادت سکے نہ کوئی بھگتائی۔ شہادت بھگتے نہ کوئی مات، گر اوتار پیر پیغمبر متا پکائی۔ کلجگ کوڑی کریا دسی جماعت، ساچی پٹی نام نہ کوئی پڑھائی۔ لیکھا لکھ کے دے آئے قلم دوات، کاغذ شاہی ڈھر دی دھار نام سنائی۔ پُرکھ اکال دین دیال پرورگار سانجھیا کلجگ انتم دیکھے کھیل آپ تماش، خالق خلق روپ وٹائی۔ سارے اوس دی رکھو آس، جو زرگن زرویر نظری آئی۔ ہوں سیوک سارے اوس دے داس، بالک روپ وٹائی۔ جگ چوکڑی دیوے ساتھ، سچا سنگ نبھائی۔ آد جگادی صاحب سلطان پُرکھ سمراتھ، ہر داتا اک اکھوائیا۔ چرن پریتی بٹھے نات، بدھاتا اپنا میل ملائی۔ واک بھوکھت آئے آکھ، آخر ڈھر دا حکم سنائی۔ لیکھا چکے ذات پات، دین مذہب نہ کوئی وڈیائی۔ صدی چوڑھویں لہنا دینا چکے کھات، بیس پیسارنگ دکھائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی دیوے مان وڈیائی۔ گر اوتار پیر پیغمبر کہن اسیں تھکے، جگ چوکڑی سیوکمائیا۔ ناتے توڑے مدینے مکے، قبرائ وچوں آواز نہ کوئی سنائی۔ مندر مسجد شودوالے مٹھ سارے چھڈے، گرودوارا نہ کوئی دکھائی۔ بن کے بالک پر بھو نڈھے، در تیرے سیس نوئی۔ سچ دوارا لنگھ کے پچھلی پار کیتی حدے، حدو درہن کوئی نہ پائی۔ حکم اندر تیرے بدھے، در بیٹھے سیس نوئی۔ وشن برہما شو جس دی سرنی لگے، نیوں نیوں لاگن پائیا۔ کروڑ تپتیا جس دے حکم اندر پھرن بھجے، نٹھن واہو داہیا۔ روس سورج چن جس حکم اندر رکھے، منڈل

منڈپ نال ملائیا۔ زمیں اسمان جو پردہ ڈھکے، سر اپنا ہتھ لکائیا۔ سرب جیاں پر بھٹھا کر پت رکھے، پت پر میثور بے پرواہیا۔ نو کھنڈ پر تھمی ویکھ اسیں
 ہوئے ہکے کبے، حق حقیقت نہ کوئی جنائیا۔ سری بھگوان تیرے چرناں ول کوئی نہ تکے، اکھراں بیٹھے سیس نوائیا۔ کسے کم نہ آوندے دسدے تت
 اٹھے، اپ تیج وائے پر تھمی آکاش من مت بدھ نہ کوئی چٹرائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا سچا ور، تیرے ہتھ وڈی وڈیائیا۔ گر
 اوتار کہن ہتھ تیرے ڈور، آد جگاد تیری سرنائیا۔ پیر پینمبر کہن سد تیری لوڑ، ٹدھ بن نظر کوئی نہ آئیا۔ وشن برہما شو کہے توں سوامی سدا جائیں بہرہ،
 مہروان پھیرا پائیا۔ شبد اگمی چڑیں گھوڑ، واگاں اپنے ہتھ رکھائیا۔ تیرے اگے کسے چلے نہ کوئی زور، جابر روپ نہ کوئی دکھائیا۔ میرا نیتز فرنا اکو پھور،
 فرنے وچ سرب لوکائیا۔ سنجگ تریتا دوپر کلج اگے پچھے گرو اوتار سارے دتے تور، اتم اپنے کول منگائیا۔ تیری سارے رکھدے گئے لوڑ، خالی جھولی
 اگے ڈاہیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ سندیہ اک سمجھائیا۔ سچ سندیہ دیوے پڑکھ اگم، ہر کرتا آپ جنائیا۔ جا کے
 ویکھو محل منارے جگت چبارے چھپر چھن، نو نو چار کھوج کھوجائیا۔ ترے گن مایا دولت خزانہ ویکھو دھن، کون گرہ نظری آئیا۔ بدھ مت ویکھو من،
 پر کرتی اندروں نال ملائیا۔ کام کرودھ لوبھ موہ ہنکار آسا ترسنا ویکھو جن، کوڑی کرپا کون وڈیائیا۔ آتم پر ماتم چڑھیا ویکھو چن، کون کرے سچ رُشنائیا۔
 جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ڈھر دی دھار آپ درڑائیا۔ گر اوتار ویکھن آوندے نے۔ پیر پینمبر پنڈھ مکاوندے نے۔ مندر مسجد مٹھ
 شودوالے پھول پھولاوندے نے۔ تیر تھ تھ کنار ویکھ وکھاوندے نے۔ گنگا گوداوری جمناسرتی ڈیرہ لاوندے نے۔ سادھ سنت جیو جنت ویکھن کرن
 وچار، اندر باہر اپنا دھیان لگاوندے نے۔ ساچا کرے نہ کوئی پیار، پریتم پریت نہ کوئی وکھاوندے نے۔ مایا کارن کرن بوہار، ناری روپ نہ کوئی
 جئاوندے نے۔ چاروں گنٹ ہون خوار، خالص روپ نہ کوئی پرگٹاوندے نے۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دے سچا ور، بن تیری
 کرپا تیرے نظر کسے نہ آوندے نے۔ سری بھگوان دیا کماوند اے۔ مہروان مہر نظر اک اٹھاوند اے۔ ڈھر سندیس نال سناوند اے۔ وشن برہما شو
 مہیش نال ملاوند اے۔ جا کے ویکھو اکو دیس، جس گھر ہر جو ڈیرہ لاوند اے۔ نرگن نور جوت پریش، تیج تت نہ کوئی رکھاوند اے۔ سمبل وٹایا اپنا

بھیکھ، بھیکھی ہو کے بھیکھ وٹاؤندا اے۔ نظر آئے نہ روپ رنگ رکھ، رنگ راگ نہ کوئی جناؤندا اے۔ جن بھگتاں کرے ہیئت، ساچی کرنی کار
 کماؤندا اے۔ شبد سنیہڑا ڈھر دا بھجج، بھانڈا بھرم بھو بھٹاؤندا اے۔ آتم سہنجی مانے سچ، سچ سنگھاسن آسن لاؤندا اے۔ جوتی جلوہ زرگن تیج، نور نور
 ڈگمگاؤندا اے۔ آد جگاد رہے ہمیش، جیون مرن نہ کوئی رکھاؤندا اے۔ داتا بن کے وڈ نریش، شہنشاہ اپنا حکم چلاؤندا اے۔ جن بھگتاں دیوے بھیت،
 پردہ اوہلا آپ اٹھاؤندا اے۔ زرویر ہو کے کرے ہیئت، سچ پریتی میل ملاؤندا اے۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ہر جن
 ساچے آپ پرگٹاؤندا اے۔ ہر جن پر بھو پرگٹاؤندا اے۔ جگ چوکڑی ویکھ وکھاؤندا اے۔ کلجگ انتم میل ملاؤندا اے۔ بن باقی تیل جوت جگاؤندا
 اے۔ بن سجن سہیل سنگ نبھاؤندا اے۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، آد جگاد جگ چوکڑی کیتا بچن اپنا توڑ نبھاؤندا
 اے۔ بچن کیتا قول اقرار، گر اوتاراں پیر پیغمبراں رہیا جنایا۔ کلجگ انتم لے اوتار، زرگن زرویر کھیل کرائیا۔ سنت سہیلے لئے اٹھال، گر چیلے میل
 ملائیا۔ لکھ چوراسی وچوں لبھے لال، انملڑے ہیرے اپنی جھولی پائیا۔ بن ونجارا شبد دلال، سودا ہٹ اک وکائیا۔ ونج کرے شاہ کنگال، لہنا دینا دئے
 ورتائیا۔ گرگھ گرگھ سجن سارے بھال، میل ملاوے تھاؤں تھانیا۔ آپے بچھ مریداں حال، مرشد اپنا پھیرا پائیا۔ ناتا توڑ کال مہاکال، مہما اپنی دئے
 جنایا۔ کرپاندھ دین دیال، سمند ساگر کھوج کھوجائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر جن ویکھ وکھائیا۔ ہر جن سجن ویکھے زراکار، زرنکار
 وڈی وڈیائیا۔ شبد سروپی کھیل اپار، اپر پیر آپ کرائیا۔ جوت سروپی نور اجیار، دو جہان کرے رُشنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر جن
 ویکھے بے پرواہیا۔ ہر جن ویکھے آپ کرتار، ہر کرتا دیا کمانیدا۔ چھپر چھن کر پیار، بیڑا بنھ پار کرائیندا۔ دے دات دھن اپار، اپر پیر آپ ورتائیندا۔
 جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر جن ویکھن اکو آسیندا۔ ہر جن ویکھے ہر رگھرایا، رگھپت اپنی دیا کمائیا۔ پاندھی ہو کے پندھ مکایا، بھجے واہو
 داہیا۔ ندیاں نالے پار کرایا، تھل اسگاہ نہ کوئی اٹکائیا۔ روڑے پتھر چرن ٹکایا، مائی خاکی دئے وڈیائیا۔ بن نیتزین کھول خوشی منایا، کانے کاہی سو بھاپائیا۔
 بھگت مل مل ڈھولا گایا، توں ہی توں راگ الائیا۔ ہر گوبند گرو گرو لہنا دینا جھولی پایا، گر ار جن لیکھا پور کرائیا۔ بھٹھیلا ترے گن گنی وچوں باہر کڈھایا،

جنم مرن روگ مٹائیا۔ نہکرمی ہر کرم کمایا، مہر نظر نین اٹھائیا۔ دھرنی دھرت دھول سہایا، جس اُپر چرن ٹکائیا۔ گرگھ سہمل ویکھن آیا، گر نیتز چائیں چائیا۔ لکھ چوڑاسی وچوں رکھن آیا، بھو جل بیڑا پار کرائیا۔ رائے دھرم نہ دئے سزایا، چتر گپت نہ لیکھ دکھائیا۔ لاڑی موت نہ لئے پرناہا، جمدوت بھئے نہ کوئی رکھائیا۔ چرن پریتی ناتا جوڑ جڑایا، اوتھے ایٹھے کوئی نہ سکے تڑائیا۔ سہمل سکور صاحب سنگر پھیرا پایا، آؤندا جاندا نظر کسے نہ آئیا۔ چور ہو کے چوری رہیا کمایا، ٹھگی اپنی آپے رہیا جنائیا۔ گر اوتاراں پیر پیغمبراں سچھنڈ دوارے شور مچایا، اچی کوک کوک رہے سنائیا۔ اچرج کھیل پر بھ اور کاہور رچایا، بھیدا بھو کسے نہ آئیا۔ آتم پر ماتم جوڑ جڑایا، گھر وجے اک ودھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگت دئے وڈیائیا۔ جن بھگت وڈیائی دیوے مان، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ جگ چوکڑی سری بھگوان، بھگت وچھل دیا کمائیا۔ ساچا مندر ویکھ مکان، ساڈے تن ہتھ اندر سو بھا پائیا۔ چھپر چھن ہوئی حیران، ہر جو کی کی کھیل ورتائیا۔ میریاں لکھاں کیتا پروان، لکھاں خاک وچ رلائیندا۔ اکھاں نال درشن کیتا آن، نیتز لوچن نین بگسائیا۔ سُن کے اک دُھر فرمان، مان تان کوئی رہن نہ پائیندا۔ سنت سہیلے گرو گُر چیلے جو مل کے ڈھولا گان، دو جہان خوشی منائیندا۔ گر اوتار پیر پیغمبر ویکھن کر دھیان، نیتز لوچن نین سرب گھلائیندا۔ وشن برہما شو ویکھ کھیل مہان، سیس جگدیش سیس آپ سرب نوائیندا۔ نو سو چرانوے چوکڑی جگ پچھوں اکو ڈھولا سُنیا وچ جہان، جس دا بھو کوئی نہ آئیا۔ بھگت بھگوان دوویں مل کے گان، نین نظر کوئی نہ آئیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر جن ساچے ویکھ دکھائیندا۔ ہر جن تڑدا ویکھ، جنگل بیلا دئے دھائیا۔ ساڈی اڈدی ویکھ بالو ریت، پر بھو ترس کوئی نہ آئیا۔ جگ جگ لہدے رہے تیرا بھیت، پریتی سچ نہ کوئی لگائیا۔ دھرت دھول دی چھاتی اُتے لیٹ، اپنا جیون رہے بتائیا۔ کی ہویا توں سانوں دتا بھج، لوک مات روپ وٹائیا۔ اسیں وی منگدے اوہو تیج، جو بھگتاں رہیا ہنڈھائیا۔ وسے تیرے سچے دیس، جس گھر وسے بے پرواہیا۔ ساچے مندر لیئے ویکھ، چھپر چھن نہ کوئی وڈیائیا۔ جس دوارے بدلے ریکھ، ریکھا پچھلی دینی مٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دیوے مان وڈیائیا۔ کانا کاہی ویکھ روندے پتھر، پاہن رہے گر لائیا۔ نیتز نیر ورو لن اٹھر، ہنچھواں ہار بنائیا۔ پر بھو کر کرپا ساڈا لکھ دے اکو اکھر، جس اکھر وچوں تیرا روپ نظری آئیا۔ تیری چرنی ڈگے ڈھاہ کے

ستھر، ستھر یارڑے لئے ہنڈھانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دے مان وڈیانیا۔ پتھراں ویکھ روون روڑے، نکے نکے شور مچانیا۔ کیوں صاحب سائوں جل دی دھارے روڑیں، اگے پچھے دھکا لائیا۔ کرپا جے اپنے چرن جوڑیں، نال بھگتاں دسیں وڈیانیا۔ دھنے وانگ ایٹھے بہڑیں، اوتھے تیتوں لبھن کوئی نہ جانیا۔ تیرے اگے نہ کوئی زورے، نیویں ہو کے سیس نوانیا۔ ساڈے ویکھ پچھلے کاغذ کورے، اگلا لیکھا دے مکانیا۔ تیرے اُتے ساڈی ڈورے، دوجا نظر کوئی نہ آنیا۔ سمنڈ ساگر اکو تُوں ہی بہڑے، دوجا ہووے نہ کوئی سہانیا۔ تیرے ملن دی لگی اوڑے، ندیاں جل اسگاہ ساڈی ترکھانہ کوئی بُجھانیا۔ زرویر چڑھ کے آگھوڑے، قدم قدم پندھ مکانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گھر دے مان وڈیانیا۔ روڑے ویکھ رووے جھاڑی، ٹاہنی رہی گر لائیا۔ میری قسمت کیوں لکھی ماڑی، وچ کنڈیاں ڈیرہ لائیا۔ میں سُنیاں تُوں بھگتاں نال نبھاویں یاری، لگی پریتی توڑ نبھانیا۔ ایسے کر کے آئی تیرے اگاڑی، نیوں کے سیس نوانیا۔ خوشیاں نال پھیراں بہاری، اپنی سیو کمانیا۔ میں اڈھ واٹن کھڑی کچھی ناری، سو بھاونت روپ نہ کوئے وٹانیا۔ میں سُنیا تُوں غریب نمانیاں کو جھیاں کملیاں دئے ادھاری، سر اپنا ہتھ لگانیا۔ آون جاون مرن جنم دی میری کٹ بیماری، اُت بھج دیوے کوک ڈھانیا۔ دوئے جوڑ تیرے پر بھ چرن نمسکاری، دھوڑی ٹکا خاک رمانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا سچا ور، در تیرے آس لگانیا۔ ویکھ جھاڑی کوکے ریت، بہڑی رہی سنانیا۔ میں گر ار جن نال کیتا ہیت، اگنی سڑ کے اپنی سیو کمانیا۔ میں اوس دے سیس تے چڑھ کے مانی سچ، تن خوشیاں نال ہنڈھانیا۔ نیتز لوچن نین ویکھ، خوشیاں حال سنانیا۔ اوس ویلے کہا میتوں لے چل اوس دیس، جس دیس وسے سچا ماہیا۔ گر ار جن دتا اک اُپدیس، سچ سنیہڑا آپ سنانیا۔ جو میتوں رہیا بھج، سو صاحب بے پرواہیا۔ کلج انتم کھیلے کھید، خالق اپنا روپ وٹانیا۔ بن کے آوے دھر دا نریش، نیتا اکو اک نظری آنیا۔ تیرا میرا بھلے نہ چیت، ابھل اپنے ہتھ رکھے وڈیانیا۔ سارا کھولے آکے بھیت، پردہ اوہلا آپ دئے چکانیا۔ جس اگنی تپائی ریت، سو بھٹھیالا تیرے نال ملا نیا۔ جو سپنے چھنی چھنی پائے سیک، تیرا سنسا دئے گوانیا۔ تیرے چرناں ہیٹھ سچ بنائے ریت، بن پاندھی پندھ مکانیا۔ ہر سنگت سبیا لہنا ویکھ، بن اکھاں اکھ گھلانیا۔ جن بھگتاں در تیرا پورا کرے لیکھ، لیکھا لیکھے وچوں پر گٹانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، آد جگاد

جگ چوکڑی دیونہار دُھر دا ور، اگم اتھاہ بے پرواہ اپنے ہتھ رکھے وڈیاںیا۔ ریت بالوتپت شانت، اگن میگھ رُوپ وٹاںیا۔ پُرکھ اکال دیوے دات، دیاوان ہوئے سہاںیا۔ نال رلائے بھگت جماعت، سگلا سنگ دکھایا۔ لیکھا لکھ کے قلم دوات، پورب لہن دئے چُکایا۔ سچ پریتی جوڑنات، ناتا بدھاتا اکو اک رکھایا۔ جو صاحب سنگر گرو گرو گرو ارجن دیو گیا آکھ، آخر لیکھا پور کرائیا۔ پاربرہم پت پر میثور نرگن ست سرُوپ جوت پرکاش کر ساکھیات، شبد راگ دُھن شنوایا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنو بھگوان سب دا پردہ لئے ڈھاک، اوڈھن اکو نام رکھایا۔ نہ ہندو نہ مُسلمان، کلمہ نام اک وڈیاںیا۔ نہ شرع نہ کوئی شیطان، نہ دھرم رُوپ وٹاںیا۔ دو جہاناں وچوں سری بھگوان، اپنا حکم ورتاںیا۔ لہنا دینا چکے سچ صدق ایمان، بھرواسا اکو اک رکھایا۔ جس ویلے بیننتی کیتی چرن کر پرنام، نیتزنین نیر وہاںیا۔ اوس ویلے نظری آیا اک امام، پیغمبر پیراں بے پرواہیا۔ سجدہ سیس جُھک کیتا سلام، دید عید چندرُشناںیا۔ کر نِمسکار منگیا دان، دوئے جوڑ واسطہ پانیا۔ میٹوں حکم کردا محکمان، حکمے اندر سیو کماںیا۔ اندروں ویکھیا میٹوں نظری آیا بھگوان، بھگوان تیرے وچ سماںیا۔ بھگونت کول نہ مذہب نہ اسلام، دھرم کرم ورن برن نظر کوئی نہ آںیا۔ سنگر پورے اکو دتا سچا پیغام، دُھر سندیس سناںیا۔ تیرا سہانی پروردگار رام، پُرکھ اکال دئے وڈیاںیا۔ جس دے ہتھ دو جہاناں نظام، نوبت اپنا نام وجاںیا۔ جس داگر اوتار پیر پیغمبر سادھ سنت بھگت گاؤندے کلمہ کلام، کائنات کر پڑھایا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا سچا ور، ہندو مُسلم حصہ دئے چُکایا۔

★ ۱۹ ماگھ ۲۰۲۰ بکرمی چرن سنگھ دے گھر سمل سکور ضلع گرداس پُر ★

جنگل جوہ اُجاڑ پہاڑ پنکھی پنچھی تڑپھن ترور، بے دید دید دھیان لگاںیا۔ مہروان سری بھگوان نوجوان کرپا کر، در ٹھانڈے اوٹ تکاںیا۔ آون جاون پتت پاون جنم مرن بھے بھوکٹ در، در درویش سیس نوایا۔ نردھن نمانے بے آس چرنی سیس رہے دھر، دھرنی دھرت دھول ویکھ دکھایا۔ جگ چوکڑی برہوں وچھوڑے وچ گئے سڑ، اگنی تت نہ کوئی بُجھایا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گھر دے مان وڈیاںیا۔ انڈج جیرج اُتبیج سیتج،

چار کُنٹ وکھائیا۔ جگ چوکڑی صاحب سلطان تیتوں تھکے لہہ لہہ، تیرا روپ نہ نظری آئیا۔ چار کُنٹ دہ دشا ویکھی حد، زمیں اسمانا دھیان لگائیا۔ اچالما وڈا چھوٹا تیرا نظر نہ آیا قد، تت روپ نہ کوئے وکھائیا۔ بن لتاں باہاں چاروں کُنٹ رہے بھج، بن بن پاندھی پندھ نہ کوئے مکائیا۔ بہڑی دروہی خدائے کیوں سانوں کیتا اڈ، ناتا اپنا بیٹھوں تڑائیا۔ چیک پکارن گراون ساڈے ہڈ، ناڑی ناڑی شور مچائیا۔ پُرکھ اکال دین دیال نرگن بن کے جائیں چند، ویلا وقت دئیں سہائیا۔ سرن سرنائی تیری جائے لگ، چرن چرنودک ملے وڈیائیا۔ سچ خماری دے مدھ، نام پیالہ اک پیائیا۔ درشن کر کے جائے رنج، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گھر اپنے دئے وڈیائیا۔ چارے کھانی کرے پکار، بہڑی بہڑی رہی گرا لائیا۔ نور نورانے سانجھے یار، بے پرواہ تیری سرنائیا۔ آد جگادی اینکار، اکل کل دھاری تیری اوٹ رکھائیا۔ لہہ لہہ تھکے سدا جگ چار، سنجگ تریتا دواپر پندھ مکائیا۔ کاغذ قلم شاہی تیرے نام دادے دے گئے ادھار، دھیرج لوکمت جنائیا۔ اشارے دے دے گئے گرو اوتار، تیرا دُھر داراگ سنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا سچا ور، گھر میلا بے پرواہیا۔ چارے کھانی چارے جگ، چاکر بن کے سیو مکائیا۔ اک دوجے نوں سارے رہے بچھ، کس بدھ ملے بے پرواہیا۔ جیرج کہے میں دساں سچ مچ، مانس دیونہار وڈیائیا۔ انڈج کہے ہر گھٹ بیٹھا لگ، نرگن اپنا روپ وٹائیا۔ اُتبھج کہے اپنی دھاروں پئے اٹھ، نہ کوئی جننے پتا مائیا۔ سمیتج کہے لکھ چوراسی اوہدے سٹ، جننی جن اک اھوائیا۔ آد جگاد کدے نہ بہے لگ، دو جہان کرے رُشنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ چارے کھانی کہے پکار، کوک کوک سنائیا۔ اٹھ ویکھ ساڈا حال، بے درد دردی ہو کے ونڈ ونڈائیا۔ جگ چوکڑی تیری اولڑی چال، سمجھ سکے کوئی نہ رائیا۔ تیرے پریم پچھے پٹھی لتھے کھال، اگنی تت بھیٹ چڑھائیا۔ تیری خاطر نہیاں ہیٹھاں دبائے بال، تیری منزل تک کدے نہ جائیا۔ تیرے پچھے گوبند زل کے لال، سولائ ستھرتیج ہنڈھائیا۔ اٹھ کے ویکھ ساڈا حال، جنگل بیلے رہے گرا لائیا۔ تیرے اگے کریا سوال، بل باون تیری اوٹ تکائیا۔ ترپتے رام کر پکار، پنچبٹی تیرا دھیان لگائیا۔ دواپر کرشن ہو خوشحال، نیتز نیناں نیر وہائیا۔ لکھاں اُتے سٹا پیر سنجال، سکھ آسن اک لگائیا۔ بدھک مار تیر نشان، لیکھا لیا چائیں چائیا۔ کلجگ موسیٰ ڈگت کے منہ دے بھار، پر بت چوٹی مان گوائیا۔ عیسیٰ کرے اک سلام، سجدہ تیرے

گھر رکھائیا۔ محمد پڑھ کے کلمہ کلام، کعبہ تیرا گھر دیکھ وکھائیا۔ نانک کر کے تیرا دھیان، روڑاں ستھر گیا بنائیا۔ گوہند کر تیتوں پر نام، کاہی اپنے انگ لگائیا۔ اسیں دیکھ ہوئے خیران، پاربرہم جگ چوکڑی تیتوں رحم کوئے نہ آئیا۔ گر اوتاراں پیر پینمبراں کولوں سُن دے رہے پیغام، کلجگ آوے شہنشاہیا۔ دو جہاناں بدل دیوے نظام، نوبت اپنا نام وجائیا۔ جگ چوکڑی تڑپھدیاں تر دساں درشن دیوے آن، دُور دُراڈا پھیرا پائیا۔ منزل منزل کٹ تے مقام، حق مقام اک سمجھائیا۔ ظاہر ظہور بن امام، اصلیت اکو دئے سمجھائیا۔ دیوے دُھر دا اک تُعام، عام خاص سمجھ سکے نہ رائیا۔ سب دی مُشکل کرے آسان، محفل اپنے نال رکھائیا۔ اسیں تیری بن عوام، نت بیٹھے دھیان لگائیا۔ ساڈا پورن کر دے کام، پر بھ پورن بے پرواہیا۔ ساڈے کول نہیں گری چھہارے بادام، سوہنی وست بھیٹ نہ کوئے کرائیا۔ ککھاں وچ دیکھئے تیری شان، جس شان وچ اپنا نور کرے رُشنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچا دے اک ور، گھر ملے تیری وڈیائیا۔ چار کھانی وچوں نکمے ککھ، اپنا حال سنائیا۔ پر کھ ابناسی سانوں دس، کیوں بیٹھا ککھ بھوئیا۔ ساڈی قیمت نہ کوئی کروڑی لکھ، ونجارا نظر کوئے نہ آئیا۔ ساڈے لئی ککھ دس، ایہہ تیری سب وڈیائیا۔ سانوں دے کے جامت، دُھر دی دھار سمجھائیا۔ ساڈی لیکھے لگے رت، جو تیری بھیٹ چڑھائیا۔ اپنے ملن دی دے اکھ، دوجی لوڑ رہے نہ رائیا۔ ساڈے اندر جاویں وس، باہروں روپ نہ کوئے وکھائیا۔ اسیں خوشی کریئے ہس ہس، سچا ڈھولا گائیا۔ مٹے رین اندھیری مس، سچ نور ہووے رُشنائیا۔ جگ چوکڑی تیری رکھدے گئے آس، پیاس تیرے درس تکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سب دا لیکھا دے مُکائیا۔ چارے کھانی وچوں ہوئے نکمے، ملے مان نہ کوئے وڈیائیا۔ پیراں بیٹھاں لے لے سانوں جیو جنت بھنے، اُتے چلن واہو داہیا۔ جے کدی لوڑ پئی توں آپ سیوا کیتی نامے چھنے، چھپر چھن چھہائیا۔ سچ سچ توں بھگتاں مٹے، دیویں مان وڈیائیا۔ ہُن دیکھیا دُور دُراڈا چل کے آئیوں ساڈے بے، بن کے پاندھی راہیا۔ کی ہویا جے دھنے دے چوپے گتے، ہُن ڈلاں بھوگ لگائیا۔ تیتوں دیکھن والے بن تیری کرپا اٹھے، نج نیزہ درس کوئے نہ پائیا۔ صاحب سنگر جے ساڈی اک مٹے، تیتوں سچ سچ دیئے سمجھائیا۔ تیرا درس دیکھ سانوں اگے کوئی نہ ڈتے، سزا کوئی رہن نہ پائیا۔ سری بھگوان مہروان ہو کے کہے آو میرے پتے، چند چاندنا ناؤں لئے پرگٹائیا۔ نو سو

جس تئکے نال لایا نشان، سو تنکا بنے بیلا کانا کاہیا۔ اُس اندر وڈ کے ویکھے آن، بے پہچان اپنا پھیرا پائیا۔ دوہاں اکٹھا کر کے اک مکان، ماسیر لیکھا دئے سمجھائیا۔ ماسیر بھائی بچن سنگھ لہنا جان، جگ دوپر یاد کرائیا۔ کلجگ انتم گھیرا بنیا ہر گوہند سیوا کرے مہان، ساچی کھیل پر بھو کرائیا۔ تنہاں لہنا دتا اکو وار، اپنا لیکھا سب دا جھولی پائیا۔ اسے خوشی اندر ککھ کنڈے روڑے پتھر سارے خوشی منان، جنہاں دی ویہہ سو اُنی بکرمی لکھت گیا کرائیا۔ داتا دانی مہاراج شیر سنگھ وشنو بھگوان، لہنا دینا تھاؤں تھاں سب دا رہیا چکائیا۔

★ ۱۹ ماگھ ۲۰۲۰ بکرمی بی بی چینی دے گھر سمل سکور ضلع گرداس پور ★

شاہ پاتشاہ سری بھگوان، سچکھنڈ نواسی تیری وڈ وڈیائیا۔ شبدی سنگر یودھا سور پیر بلوان، بے عیب تیرا نور خدائیا۔ وشن برہما شو تیرا نشان، برہمنڈ کھنڈ منڈل منڈپ زمیں اسمان تیری چٹرائیا۔ گر اوتار تیرا دے سندیہ نام، جگ چوکڑی لوکات سمجھائیا۔ پیر پیغمبر کلمہ نبی رسول پیغام، حضرت آیت شریعت اک پڑھائیا۔ شاستر سمرت وید قرآن کرن فرمان، بھيو اہید بھيو گھلائی۔ بھگت سہیلے اُچی کوک سناون تی دند زبان، ککھ چوراسی جیو جنت جنائیا۔ انڈج جیرج اُتبیج سیتج سب در ویکھن مار دھیان، سب دا رکھنہارا مان بے پرواہ اک اکھوائیا۔ چارے بانی بولنہارا دُھر کلام، پرا پسنتی مدھم بیکھری اکو گائیا۔ سنت سہیلے گرو گریچیلے ویکھنہارا نوجوان، نر نرکار وڈ وڈیائیا۔ سبجگ تریتا دوپر کلجگ شبد بھنڈارا کھولنہارا دُکان، گرکھ جھولی آپ بھرائیا۔ گر سکھ سجن میلے آن، جنم کرم دا پورب روگ چکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، آد جگادنت نوت اپنا حکم ورتائیا۔ شاہ پاتشاہ سری بھگونت، مہا اکھ کتھی نہ جائیا۔ ککھ چوراسی دُھر داکنت، پُرکھ اکال وڈی وڈیائیا۔ نرگن سرگن بنائی بنت، گھاٹ اپنا لیا گھرائیا۔ کر پرکاش جیو جنت، نرگن جوت کر رُشنائیا۔ بودھ اگادھ بن کے پنڈت، دُھر داشبد ناد شنوائیا۔ ویکھنہار جیرج انڈج، اُتبیج سیتج رہیا کمائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ بے پرواہ کھیل اولا، ہر کرتا آپ کرائیندا۔ سچکھنڈ محل اٹل اکو ملا، درگھر ساچا سو بھا پائیندا۔ اکو جوتی نور بلا، باقی تیل نہ

کوئے رکھائیندا۔ شبد سندیسہ اِکو گھلا، پریتَم اِکو تھکم منائیندا۔ پاوے سار جلا تھلا، سمنڈ ساگر ڈونگھے گھر گمبھیر ویکھ وکھائیندا۔ نِت نوت بھگت بھگوان پھڑائے پلا، ساچی ڈوری تند بندھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی آپ کرائیندا۔ ساچی کرنی ہر کرتا، ہر کرتا آپ کمائیندا۔ ویکھنہارا جگ چوکڑی چار، جگ جگ اپنی کھیل کرائیندا۔ دیونہارا پیر پیغمبر اِراں گر اوتاراں نام ادھار، دست اموکک جھولی پائیندا۔ سُننہار سرب پکار، لکھ چوڑا سی جیو جنت آتم پر ماتم کھوج کھوجائیندا۔ بھرنہارا وڈ بھنڈار، بے نظیر اتوٹ اٹت ورتائیندا۔ لیکھا جانے پنج تت سریر، ترے گن مایا کھوج کھوجائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کھیل آپ رچائیندا۔ ساچا کھیل سری بھگوان، ہر کرتا آپ رچائیا۔ جگ چوکڑی دیوے دان، داتا وڈا بے پرواہیا۔ کلجگ اتم ہو مہروان، نرگن نرؤیر کھیل وکھائیا۔ وشن برہما شو برہمنڈ کھنڈ سرشٹ سبائی دیوے اِک گیان، سچ سندیسہ نام سنائیا۔ لوک پر لوک چوڑاں طبق ہونا خیران، میرا بھیکو کسے نہ آئیا۔ چوڑاں وِ دیا لیکھا چکے جہان، الف یے نہ کوئی سمجھائیا۔ ساچا دیوے ڈھر نشان، نشانہ اپنا نام لگائیا۔ انپڑھیاں دے دے اِک گیان، گر متز دے سمجھائیا۔ گھر وچ گھر کھیل کرے مہان، مہما کتھ کتھ سنائیا۔ دیپک جوت جگا مہان، نرگن نور کرے رُشنائیا۔ امرت آتم پین کھان، ننجھر جھرننا دے جھرائیا۔ انحد ناد شبد دُھن کان، دُھن آتمک راگ الائیا۔ بجر کپائی توڑے آن، دُئی دوتی پردہ دے اُٹھائیا۔ اِڑا پنکلا نین شرمان، سکھمن چلے نہ کوئی چترائیا۔ ٹیڈھی بنک کر پروان، سر اپنا ہتھ لکائیا۔ نو دوارے نہ کوئی شیطان، کام کرودھ لوبھ موہ ہنکار نہ کوئی ہلکائیا۔ آسا ترسنا میٹے آن، مایا ممتا موہ چکائیا۔ اِکو دیوے نام ندھان، ڈھر دا سولہ راگ سنائیا۔ چرن پریتی بخش گیان، بھيو ابھیدا آپ گھلائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ کھیل اگما، ہر کرتا آپ کرائیا۔ جگ چوکڑی جانے کما، کلجگ اتم ویس وٹائیا۔ صاحب سَنگر سورا سربنگا، دو جہاناں ویکھ وکھائیندا۔ نردھن ہو کے پھرے ننگا، تن کفن نہ کوئی ہنڈھائیندا۔ نام وجائے ڈھر دامردنگا، کھنڈا کٹار نہ کوئی ہلائیندا۔ خبردار کرے برہمنڈا، جیرج انڈا آپ جگائیندا۔ کلجگ اتم ویکھو کنڈھا، چاروں گنٹ اندھیرا چھائیندا۔ جیو جنت سادھ سنت ہو یا رنڈا، آتم بیج ہر جو کنت نہ کوئی ہنڈھائیندا۔ نرگن جوت کسے گھر نہ چڑھے چندا، سچ پرکاس نہ کوئے وکھائیندا۔ دوئے لوچن جگت ہو یا اندھا، تیجا نیتز نین نہ کوئی

وکھائیندا۔ من واسنا ہویا گندہ، بدھ بیک نہ کوئی بنائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل سچا ہر، لکھ چوڑاسی ویکھ وکھائیندا۔ لکھ چوڑاسی ویکھنہارا، ہر وڈا وڈا وڈیاںیا۔ نرگن نروریر نرکار لے اوتارا، جوتی جوت کرے رُشائیا۔ لیکھا جان گر اوتاراں، پیر پیغمبراں رہیا جانیا۔ در درویش منگدے رہے بھکھارا، بھکھک جھولی اکو نام بھرائیندا۔ نیتز نیناں ویکھو اک نظارہ، بے نظیر رہیا درساںیا۔ چاروں کُنٹ دہ دشا نو کھنڈ ست دیپ ہاہاکارا، ہوکے وچ سرب لوکایا۔ منزل دے نہ کوئی پار کنارہ، اپنا پنڈھ نہ کوئی مکایا۔ پھرے دروہی مندر مسجد شو دووالے مٹھ گردوارا ساتک ست دھیرج دھیر نہ کوئی رکھایا۔ اٹھسٹھ تیرتھ گنگا گوداوری جمنا سستی رووے زارو زارا، نیتز نیناں ہنچھواں دھار وہایا۔ کاغذ قلم کرن پکارا، شاہی اپنا حال سٹایا۔ سرشٹ سبائی گر کاشد نہ کسے وچارا، ہر دے ہر نہ کوئی وسایا۔ گھر گھر اندر جوٹھ جھوٹھ کیتا پساہا، سچ سچ نہ کوئی وڈیاںیا۔ پتا پوت نہ کوئی پیارا، نارکت نہ کوئی ہنڈھایا۔ جگت جہان ہویا دکھیارا، دردیاں درد نہ کوئی ونڈایا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کرے نہ کوئی پیارا، ایشٹ دیو سوامی نہکرمی نہکامی کرنی کار نہ کوئی کماںیا۔ پرم پُرکھ پر ماتم سرب گھٹ گھٹ انترجامی، صاحب سنگر نیتز لوچن نین اکو اکھ گھلایا۔ سچ سندیسہ نر نریشا دیوے دُھر فرمانی، تھم حاکم اک الاہیا۔ منظور کرے چارے کھانی، چارے بانی نال ملاںیا۔ جگت سرور ویکھے پانی، تٹ تیرتھ کنارے پھول بھلایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ویکھنہارا تھاوں تھانیا۔ ویکھنہارا تھان تھنتر، دو جہاناں کھوج کھوجائیندا۔ نہ کوئی پڑھے گر کا منتر، کایا مندر نہ کوئی سہائیندا۔ اپنی بدھ نہ جانے انتر، بھانڈا بھرم نہ کوئی بھنائیندا۔ بھیسو چکے نہ گنگن گلنتر، گرہ منڈل کھوج نہ کوئی کھجائیندا۔ مانس جنم نہ بنے بتز، من موہ نہ کوئے چُکائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گھٹ گھٹ اندر پھول بھلایا۔ گھٹ گھٹ ویکھو کوڑ پساہا، پر بھ اپنا کھیل رچایا۔ سچا دے نام ادھارا، ہر جن ہر جو لئے اٹھایا۔ بند کواڑی کھول کواڑا، کُنڈا اپنی ہتھیں لاہیا۔ نرگن نور دے نظارہ، جوتی جوت کر رُشائیا۔ ساڈھے تن ہتھ مندر گردوارا، گھر گھر وچ دے وکھایا۔ اٹھے پھر رہے دھنکارا، ساچا شبدا راگ الاںیا۔ آتم پر ماتم کرے پیارا، گھر میلا سچ سبھایا۔ نظری آئے ایکنکارا، اک اکل سچا ماہیا۔ جس دا سوہے سچکھنڈ دوارا، درگاہ ساچی ڈیرہ لایا۔ جن بھگتاں دے سہارا، نیا نوکا نام چڑھایا۔ لیکھا چکے جگت منجھدھارا، شوہ دریا نہ کوئی رُٹھایا۔ ساچی سکھیا وچ سنسارا، گر گھ

سجّ نال رلائیآ۔ دُھر دا کرے اک وبار، دُھر دی دھار آپ پرگٹائیآ۔ پروردگار بن کے سانجھیا، سچ سمگری رہیا ورتائیآ۔ چار ورن اک پیارا، کھتری براہمن شوڈر ویش جوڑ جڑائیآ۔ ہر گھٹ اندر رام پسار، رمیارام دے سمجھائیآ۔ لیکھا جانے پُرکھ نار، بُڈھے بالے کھوج کھوجائیآ۔ جس دا کھانی بانی دے اشارہ، سینت نال سمجھائیآ۔ سو پُرکھ اکال وڈ سکدار، دو جہانا حکم منائیآ۔ کلجک انت لے اوتارا، زرگن نور کرے رُشنائیآ۔ سمبل وسے دھام نیارا، گوہند دیوے مان وڈیائیآ۔ وید ویاسا بن لکھارا، پوت سپوتا براہمن گوڑا گیا سمجھائیآ۔ عیسیٰ کوک کوک پکارا، میراپتا خداوند نورِ الٰہیآ۔ محمد کہے پروردگار، امام امامہ پھیرا پائیآ۔ نانک کہے اگم اپارا، جس جنمے کوئی نہ پتا مائیآ۔ گوہند کہا کل کلکی اوتارا، پُرکھ اکال اکو نظری آئیآ۔ سرشٹ سبائی دے سہارا، چارے کھانی لے اٹھائیآ۔ دُھر دا بول شبد جیکارا، سوہنگ اکھر کرے پڑھائیآ۔ جس دا آد سرب پسارا، سو انتم ویکھن آئیآ۔ جن بھگتاں کرے سچ پیارا، پریم پریتی اک رکھائیآ۔ جاگدیاں سُنیاں اکو جہا ادھارا، اوہلے چھپ نہ مکھ بھوئیآ۔ شبدی شبد جوتی جوت بنیا رہے اکھاڑا، اٹھے پہر دوس رین گوپی کاہن ناچ نچائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، وست امولک کایا گولک نام ندھان زرگن سروپ شاہو بھوپ گرگھ کوٹ کایا اندر ٹکائیآ۔

★ ۱۹ ماگھ ۲۰۲۰ بکرمی راوی وچوں لنگھن سمیں گڈے اُتے سنڈھیاں دے پرتھائے ضلع گرداس پُر ★

دیکھ راجن کیوں ہویا چپ، گنگ مکھ دکھائیآ۔ اٹھ ماں دے اکلوتے سوت، واری تیری آئیآ۔ مگدھ دیش نہیں اُلٹا رُخ، سمجھ سوچ ذرا نہ آئیآ۔ اوہو بیننتی رہیا پُچھ، جو چمپارے اگے سنائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیاوان دیا کمائیآ۔ مگدھ دیش کا کہے راجا، موہے سمجھ کوئے نہ آئیآ۔ کلا بچہ کہے میں کی دساں باتاں، بھید ابھید نہ کوئی کھلایآ۔ دوہاں اُجاڑ وچ آئی راتا، سنگی سنگ نہ کوئی رکھائیآ۔ اوتھے ملیا چمپار روداسا، ہتھ ڈوری تند رکھائیآ۔ اسیں ویکھ کے کیتا ہاسا، تالی خوشیاں نال وجائیآ۔ اس دا کھپڑی نال خالی کاسہ، وست ہتھ نہ کوئی ٹکائیآ۔ سانوں ویکھ کے چمپار کہا ایہہ پر بھ

دا تماشہ، تہاڈی میری نہ کوئی وڈیائی۔ ایس ڈور نال تہاڈے دم دیاں بٹھاں راسا، چم درشتی دُور کرائیا۔ میرا کرم اک خاصا، جو خالص پر بھ نے دتا سمجھائی۔ جنہاں دے وچ نہ رہن سواسا، پوش اوہناں والا لہ لہ اپنا پیٹ گزارا کر کھائی۔ بے شک تُوں نظری آویں راجا، تیرا دربان اکو جیسا کُل مائی۔ میں تیرا نہیں ہونا محتاجا، پر بھ دیونہار میرا اک اکھوئی۔ جس نے سب دا ساجن ساجا، ساچی بنت بنائی۔ جگ چو کڑی ہووے رکھا، سر اپنا ہتھ رکھائی۔ اوہدے کول کی گھاٹا، جو بے انت بے پرواہیا۔ دھار دے تسیں اوہ جادو وچ آن باٹا، جنم اجنم روپ وٹائی۔ مانس جنم بھلیا رگھوناتھا، موہے غریب ویکھ ہنسی رہی اڈائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا دیوے سب دا تھاؤں تھانیا۔ سُن کے بچن لگی چوٹ، نیتز نین اگھائی۔ میرے وچ کیہڑا کھوٹ، تُوں کیہڑا بچن سنا رہیا۔ میں شہنشاہ پاتشاہ تُوں کیہڑی سوچی سوچ، تیرا کملا روپ میٹوں کول نہ بہا رہیا۔ جے کچھ منگنا کھانا پینا منگ لا روزی روز، گھر رزق دیاں پچائی۔ اوس ویلے رویداس چپ ہويا خاموش، ہاں ہون نہ کوئی رکھائی۔ ویکھو پر بھ دا کھیل لوک پر لوک، کی کی رچن رچائی۔ میرے اندر اوہی جوت، جو راجے وچ لکائی۔ میٹوں اوس دی پریتی بہت، اس دھن دتی وڈیائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کھیل دتی وکھائی۔ رویداس کہا سُن راجے جگ، سچ دیاں جنائی۔ پچھے کئی جنم گئے لگھ، اگے سار ہتھ نہ آئی۔ کئی وار گھوڑیاں اُتے کسے تنگ، پاکھ زین نال کسائی۔ کئی جنم بھکھے رہ رہ لنگھائے ڈنگ، کئی جنم سیس تاج لکائی۔ لگھ چوڑا سی پر بھ دے کھیل پکھنڈ، بھیکھا دھاری بھیکھ وکھائی۔ وسدا رہیوں جیرج انڈ، اُتے سیتج ڈیرہ لائی۔ میرے صاحب دا ملیا نہ رچ اند، چند روپ نہ کوئی وٹائی۔ سینے سانت نہ پی ٹھنڈ، اگنی تت نہ کوئی بھجائی۔ مایا ممتا وچ آتم ہوئی رنڈ، سر ہتھ نہ کوئی لکائی۔ اُتوں ویکھ اپنی ننگی کنڈ، مہروان نہ کوئی سہائی۔ جس سب نوں دینا دنڈ، ڈنڈا اپنے ہتھ رکھائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جگ جگ سب دا لیکھا رہیا مکائی۔ سُن کے بچن اکلوتا بچہ، درویش رہیا جنائی۔ راجن ایہہ کوجھا کملا دے سے سچا، جس وچوں سچ روپ نظری آئی۔ اس دا بچن نہ ہووے کچا، نہ کوئی میٹ میٹ مٹائی۔ ساڈی ایہہ دھارن نال ہووے ہتا، ہتیا سکے نہ کوئی مٹائی۔ میں نیوں کے ویکھیا نال اکھاں، ایہدے کول نورو نور نظری آئی۔ میں رہ گیا ہگا بگا، میری چلے نہ کوئی چٹرائیا۔ جو اس نے بچن کہا یدار تھ بیتھا، جس وید پُران ایسے دا گن

گایا۔ میتوں دے خالی ہتھوں، بے انت بے پرواہیا۔ راجے کہا ایہہ سُنن والا کٹا وچھا، ڈھوریاں کھل لہائیا۔ ایہدی گتھلی وچ اکو دھاگا اٹا، اوہ وی کچا روپ وٹائیا۔ اک آر اک رمبی اُتے لگا ہتھا، جس اُتے ہتھیلی مار اپنا رزق کمائیا۔ ایہو جھے رُلدے وچ لکھاں، چاروں کُنٹ دین دُہائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دیونہار وڈیائیا۔ رویداس کہا راجا شہباش، تیری تیرے ہتھ وڈیائیا۔ رمبی آر میری خاص، جو چڑے گنڈھ دکھائیا۔ ایہو میری پونجی راس، کھسی ڈوری جھولے وچوں کڈھ دکھائیا۔ مہروان میرا پر بھو ابناس، دُھر دا سچ گوسانیا۔ میں اوہنوں تیرے پچھے ایہہ ضرور دیواں آکھ، پر بھہ اس دی آسا پور کرائیا۔ اکی جنم آ کے ڈھور وچ ماس، جگت تن ہنڈھائیا۔ میری آر لنگھے اس دی ناس، نک تھ دکھائیا۔ سون نوں لہے نہ کوئی کھاٹ، بستر اوڈھن ہتھ نہ کوئی پھرائیا۔ امیر وزیر نہ کوئی راج پاٹ، نوکر سیو نہ کوئی کمائیا۔ کٹا وچھا بن کے حل واہ سہاگے نال لگاوے پھاٹ، بجھے واہو داہیا۔ جے کھلوویں پچھوں زمیندار دین ڈاٹ، ڈنڈا اپنے ہتھ اٹھائیا۔ کھان نوں دیوے نہ کوئی کچھ چاٹ، جنگل بیلے پھر پھر دے دُہائیا۔ نالے رووے نالے کہیں جے چمیار میری پچھے وات، میرا ہوئے سہائیا۔ میں اوس نوں اک وار دیواں آکھ، دوئے جوڑ بھل بخشائیا۔ تیرا کتھے پُرکھ ابناس، جس میتوں سزا لگائیا۔ میری جنم جنم دی مکی واٹ، لیکھا لیکھے لئے لگائیا۔ اوس ویلے رویداس کہا اچھا ایہہ نکلی جہی بات، اکی جنم لنگھیاں چر نہ کوئی لنگھائیا۔ کلجگ انتم میرا آئے کملاپات، بے نظیر سچ سکھدائیا۔ دُور دُراڈا مُکاوے واٹ، پاندھی اپنا ناؤں دھرائیا۔ لکھ چوڑاسی وچوں پرکھ تیری ذات، اشارے نال اٹھائیا۔ اکلوتا بیٹا کہے رویداس کی اوہ میتوں ملے آپ، جس میرے باپ نوں جنم دتا دوائیا۔ ساڈی دوہاں پچھ وات، ہوئے آپ سہائیا۔ رویداس کہا اوہ سب دا سجن ساک، سانجھا پیر اکھوائیا۔ آ کے دیکھے تہاڈا حالات، پورب پردہ دے اٹھائیا۔ تہاں رو رو کے اگلو انڈی جا کے دینا آکھ، نیتز نیناں نیر وہائیا۔ اسیں رویداس کولوں سکھی جاچ، سری بھگوان نمائیاں تائیاں اپنے گلے لگائیا۔ کر کرپا پیر تہانوں دے نجات، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ چل کے آئے تہاڈے گھاٹ، رویداس چمیار نال ملایا۔ لیکھا لکھ کے شاہی قلم دوات، شہنشاہ اپنا حکم سنایا۔ دوہاں دے سر وچ مارے اک اک ساٹ، دُکھ درد دے گوائیا۔ ایسے جنم وچ پوری کر جائے واٹ، آگے جنم نہ کوئے بھوائیا۔ آر پار ہو کے تہاڈی پچھے وات، ہر گوہند گُر ار جن دین گواہیا۔ بھگت

سہیلے جیہڑے ساتھ، ویکھ ویکھ سارے خوشی منائیا۔ سری بھگوان کہے سُن رویداس، اپنا دھیان لگائیا۔ دوئے اکتھے ہوئے آگے دوہاں پاس، وچوں دو دو نظری آئیا۔ پہلوں سنگت چرن دھوڑ راوی وچ گئی چھوہ، سری بھگوان دیا کمائیا۔ اوس دھوڑ نال ایہناں دی دُرمت میلِ دتی دھو، سر اپنا ہتھ لکائیا۔ آگے لیکھا رہے نہ کو، انت اپنے وچ سمائیا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنو بھگوان جنہاں چرناں لیا چھوہ، تنہاں ملے مان وڈیائیا۔

★ ۱۹ ماگھ ۲۰۲۰ پکرمی چرن سنگھ دے گھر پنڈ انتور ضلع گرداس پُر ★

چارے کھانی وہائے نیر، انڈج جیرج اتبھج سیتج رہی گر لائیا۔ جگ چو کڑی کوئی نہ دیوے دھیر، سنجگ تریتا دوپر اپنا وقت لنگھائیا۔ تیرا سرگن رُوپ ویکھدے رہے گرو اتار پیغمبر پیر، نت نوت پھیرا پائیا۔ دردی ہو کے کسے نہ ونڈی پیر، برہوں روگ نہ کوئی مٹائیا۔ شرع شریعت پا زنجیر، دین مذہب ونڈ ونڈائیا۔ ذات پات کھچ لکیر، اوچ نیچ دین سمجھائیا۔ سچ دسے نہ کوئی تصویر، تسبیح مالا گل سرب لٹکائیا۔ لکھ چوڑاسی ویکھ لگی بھیر، چار کُنٹ دہ دشا تیرا رُوپ رنگ رکھ نہ کوئی وکھائیا۔ شاستر سمرت وید پُران گیتا گیان انجیل قرآن پڑھ پڑھ ہوئی اخیر، اکھر تیرا ناؤں صفت صلاحیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا دھر داور، نر نر نکار تیری سرنائیا۔ چارے کھانی نیتز رو، کوک کوک سنائیا۔ جگ چو کڑی ہو نر موہ، کیوں بیٹھا لکھ بھوائیا۔ ساڈے نال کر یا دھروہ، لوکمت سیو لگائیا۔ آپے اوہلے بیٹھوں ہو، گھر گھر وچ کھ چھپائیا۔ سچ پرکاش کر لو، دیا بائی اکو ڈگمگائیا۔ کیوں دست لئی کھوہ، خالی ہتھ رہے جنائیا۔ سری بھگوان اک وار آ کے چھوہ، انگیکار کر نور خدائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دھر دی دے مان وڈیائیا۔ چارے کھانی نیتز رووے، سائتک ست نہ کوئی ورتائیا۔ آد انت میل نہ کوئی دھوے، سوچھ سرُوپ نہ کوئی جنائیا۔ سچ پرکاش نہ کوئی بلووے، اندھ اندھیر نہ کوئی گوائیا۔ ساچی سیجا کوئی نہ سووے، سنجی پی دے ڈہائیا۔ تیرے جہا کوئی نہ ہووے، کوٹن کوٹ گرو اتار پیر پیغمبر گئے پھیریاں پائیا۔ ساچا دیوے نہ کوئی ڈھوے، کوٹن کوٹ تیرے نام وڈیائیا۔ ساچا امرت کھ کوئی نہ چووے، نت نوت پیاس بُجھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی

کرپا کر، سر اپنا ہتھ لگایا۔ چارے کھانی رہی کوک، ہوکا اکو اک سنا گیا۔ برہوں وچھوڑے دتا پھوک، لیکھا سکے نہ کوئی مٹایا۔ تیرے ملن دی اکو بھوکھ، ترسنا روگ نہ کوئی ودھایا۔ ترے پنچ لگے تیری کھوج، اپ تیج وائے پر تھی آکاش رجو طعمو ستو تیرے چرن دھیان لگایا۔ کون ویلا زور ہو کے گودی لئے چک، پھڑ باہوں گلے لگایا۔ تیرا کھیل ابناسی اچت، ہتھ تیرے وڈیایا۔ کیوں خاموش بیٹھا چپ، سچھنڈ اپنا کھ چھپایا۔ دھر دی دھار آپے اٹھ، اگڑے اگڑی کار کما گیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا دینا اک ور، درگاہ ساچی تیری اوٹ تکایا۔ چارے کھانی کرے ہاہکار، ہوکا لے جنایا۔ جگ چوکڑی مینے وچ سنسار، کوٹن کوٹ روپ وٹایا۔ سیوا کر گئے گرو اوتار، پیر پیغمبر پھیرا پائی۔ تیرے نام دا بول جیکار، ناؤں زرنکار اک درڑایا۔ کلمہ نبی رسول بول کلام، کائنات کری پڑھایا۔ دسدے گئے وڈامام، پت پر میثور میرا بے پرواہیا۔ جس دے ہتھ سرب نظام، دو جہاناں حکم ورتایا۔ وشن برہما شو جس دے در غلام، بیٹھے سیس جھکایا۔ پیر پیغمبر ملا شیخ مسائق کرن سلام، سجدہ اکو اک جنایا۔ ویکھنہارا شاہ سلطان، راؤ رنک کھوج کھوجایا۔ چارے کھانی کرے دھیان، لکھ چوراسی پھول بھلایا۔ چارے جگ دیوے گیان، چاروں گنٹ کرے پڑھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گھر ساچے دے وڈیایا۔ چارے کھانی کہے پُرکھ سمرتھ، بے انت تیری سرنا گیا۔ سچ دوارے اکو بول الکھ، الکھ اگوچر تیرے آگے جھولی ڈاہیا۔ جوں بھاویں توں لہنا رکھ، تیرے بھانے سد سما گیا۔ سانوں دے دے پچھلا حق، حقیقت جھولی پائی۔ نو سو چرانوے چوکڑی جگ گئے لکھ، نت نوت اپنا پھیرا پائی۔ گر اوتار پیر پیغمبر تیرا نام وجامردنگ، لوکات حکم سرب گئے سنا گیا۔ پنچ تت کایا چولا چھڈ تیرا دوارا گئے لکھ، زرنگن زور زراکار تیرا روپ سما گیا۔ ساچا ڈھولا گا کے چھند، سوہلا اک درڑایا۔ حکم سندیسہ دے کے گئے جگ، لیکھا لکھ کے قلم شاہیا۔ سری بھگوان سورا سربگ، بے انت وڈی وڈیایا۔ آد جگاد کرے راج، سیس تاج اک لگایا۔ ست شبد سازن ساز، تھر گھر دیوے مان وڈیایا۔ وشن برہما شو بنا سماج، ترے گن میلا میل ملا گیا۔ ترے گن مایا دے کے دانج، پنچ تت جھولی آپ بھرایا۔ انڈج جیرج رچائے کاج، اتتہج سیتج رنگ رنگایا۔ لکھ چوراسی سازن ساز، گھڑ بھانڈے ویکھ وکھایا۔ وشن برہما شو کر محتاج، ساچی بھکھیا اک ورتایا۔ آتم پر ماتم دے کے دات، دست امولک اک ورتایا۔ نام سندیسہ سنا گاتھ،

ساجی کرے پڑھائیا۔ زرگن سرگن چلائے گاتھ، بن رتھواہی سیو کمائیا۔ دو جہاناں ویکھے گھاٹ، برہمنڈ کھنڈ اپنا پھیرا پائیا۔ چاروں گنٹ ویکھے مار جھاگ، نیتز لوچن نین اک گھلائیا۔ ڈھر سندیسہ دے بھوکھت واک، جگ چوکڑی دے سمجھائیا۔ نام خزانہ کھول مات، جیواں جتناں جگ ورتائیا۔ سیوالا دوس رات، گھڑی پل ونڈ ونڈائیا۔ کھیل کھیل صبح پرہات، سندھیا اپنا بھيو چکائیا۔ لیکھا جان کائنات، کلمہ نبی رسول درڑائیا۔ الف یے لیکھا لکھ کے قلم دوات، عبارت پٹی نام پڑھائیا۔ کر کھیل کھیل تماش، خالق خلق ویکھ دکھائیا۔ منڈل منڈپ پائے راس، گوپی کاہن ناچ نچائیا۔ جگ چوکڑی جنا کے اپنی ذات، پردہ اوہلا اک سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دے اگمی ور، جس دا انت کوئی نہ رائیا۔ چارے کھانی کرے پکار، نیوں نیوں سرنائیا۔ در تیرے بن بھگھار، بیٹھے الکھ جگائیا۔ توں داتا سر جنہار، سر سر رزق سبائیا۔ آسا پوری کر آپ زرنکار، زرگن اپنی دیا کمائیا۔ ہوں مانگت کھڑے دربار، سوانگی اپنا سوانگ رکھائیا۔ جگ چوکڑی سارے کہندے رہے بن مانگہ جنم کوئی نہ اترے پار، سچ ملے نہ کوئی وڈیائیا۔ ساڈی بیننتی اک داتار، تیرے در عرضویا۔ اُتھج سیتج جیرج انڈ تیرا پسا، تنکے تنکے اندر تیرا روپ سمائیا۔ سارے منگدے تیری سچ بہار، گلشن مہکے نور خدائیا۔ سبجگ تریتا دواپر کلجگ اسیں بندے رہے وفادار، بن سیوک سیو کمائیا۔ ساجی سیوا اپرا پار، جگت جہان رہے جنائیا۔ جس نامے محل دتا اُسار، ملی مان وڈیائیا۔ جس رام کرشنا کیتا پیار، جنگل جوہ سوبھا پائیا۔ جس نانک زرگن دتی دھار، روڑاں سچ بنائیا۔ جس گوہند ستھر دکھایا یار، سوہنی بنت بنت بنائیا۔ تیرے کھیل جنگل جوہ پیلے پہاڑ، ٹلے پر بت تیرا روپ نظری آئیا۔ ڈوگھے ساگر ویکھ وچار، جل تھل تیری دھار سمائیا۔ چارے کھانی دے ادھار، کیوں کانی ونڈ رکھائیا۔ سارے کہہ کے گئے گرو اوتار، پیر پیغمبر حکم سنائیا۔ کلجگ انت سری بھگونت پرگٹ ہووے سانجھا یار، جو سب دا لہنا دے چکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچا دینا اک ور، چرن کول تیرے سرنائیا۔ چارے کھانی رہی جھک، پر بھ چرن سیس نوایا۔ کلجگ اودھ رہی نک، ویلا وقت رہیا سہائیا۔ صدی چودھویں بھاگ رہے کھٹ، عیسیٰ موسیٰ محمد دے گواہیا۔ توں کیوں پُرکھ اکال بیٹھا چھپ، بے پرواہ اپنا گھ لکائیا۔ ساڈا ویکھ آ کے ڈکھ، بن دردی درد ونڈائیا۔ کی ہو یا جے مائس نہیں منگھ، بروٹی جھاڑی رُکھ تیرا نام دھیائیا۔ جے پتھراں وچوں پہلے گیوں تھہ، دھنّے

دتی وڈیاں۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دے دے دھر دا ور، در ٹھانڈے منگ منگیا۔ چارے کھانی جھکا سیس، مستک ٹکا دھوڑی لایا۔ کرپا کر جگت جگدیش، جگدیش تیری اک سرناں۔ تیرے ہتھ وڈ بختیش، رحمت تیری نظری آں۔ پچھلی بدل اپنی ریت، ریتوان دیا کمایا۔ ساڈی سُن پکار چچ، نیز رو رو رہے جناں۔ تیرا ناؤں لاشریک، واحد اکو نور خدایا۔ پاربرہم صاحب اہیت، کوڑا لیکھا دے مُکایا۔ ٹھانڈے گھر پا بھیکھ، بھجھیا اکو اک ورتاں۔ چوواں کر سچ پریت، ناتا چرن کول جڑاں۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچا دینا اک ور، تھدہ بن دوجا نظر کوئی نہ آں۔ چارے کھانی جھولی اڈ، پلو گل وچ پانیا۔ قول اقرار دی پوری ہوئی حد، نو نو چار نال بتانیا۔ سچ دوارے ہر جو سد، سدا نام سناں۔ تیرا درشن کریئے رچ، جج اکو دے دکھایا۔ کوٹن کوٹ جگ چوکڑی گئے لد، سر اپنا بھار اٹھایا۔ بن تیری کرپا، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا سچا ور، خالی جھولی آپ بھراں۔ چارے کھانی رکھی اڈیک، صدی میسویں دھیان لگایا۔ تیری صاحب آئے تاریخ، طریقہ اپنا دے سمجھایا۔ ناتا جوڑ سچ پریت، پریم پیار اک رکھایا۔ چارے مل کے ہوئے اہیت، ٹھنڈ تیرا نام ورتاں۔ لیکھا چکے ہست کیٹ، اوچ نیچ نہ کوئی وڈیاں۔ سچ بھلواری ویکھ باغیچ، پت ٹہنی مات مہکایا۔ سانوں اکو سچی ریح، نت تیرا درشن پانیا۔ کون ویلا پر بھ لنگھے دلہیز، گھر سجن پھیرا پانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچا دینا اک ور، سچ سچ درٹاں۔ چارے کھانی کہے میرے محبوب، ہتھ تیرے وڈیاں۔ بن جیرج تیرا بنے نہ کوئی قلبوت، بنک دوارا نظر کوئی نہ آں۔ بن اندج تیرا دیوے نہ کوئی ثبوت، ہنسا راگ نہ کوئی الایا۔ بن بن پت تیرا بنائے نہ کوئی عروج، پلنگ رنگیلا ہیٹ نہ کوئی وچھایا۔ بن سمیتج تیرا بنے کوئی نہ پوت، ماتا پتا ناتا جگت لوکایا۔ ساڈا چواں دا اکو جہا حقو، حق دے تھواں تھانیا۔ جگ چوکڑی دینا سچ ثبوت، شہادت اکو وار بھگتایا۔ کلج انت سری بھگونت ہوئے موجود، موجودہ حال ویکھ دکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھایا۔ مہر نظر کر ٹھا کر سوامی، تیرے چرن کول عرضوی۔ سچھنڈ نواسی انترجامی، تھدہ بن ملے کوئی نہ ڈھوی۔ پچھوتاوا کرے چارے کھانی، ساچی سچ کوئی نہ سوئی۔ شہادت دیوے چارے بانی، پراپسنتی مدھم بیکھری در تیرے آن کھلوی۔ تیرا دے کوئی نہ ثانی، آسانی سانوں دے بتائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،

ساچا دینا دُھر دا ور، در گھر تیرے ملے وڈیائی۔ سیری بھگوان سچ سمجھاؤندا اے۔ دُھر سندیسہ اک الاؤندا اے۔ نرگن نرویر نراکار ویکھ وکھاؤندا اے۔
 جگ چوکڑی کر کے پار، کلجک ویلا انت سہاؤندا اے۔ چارے کھانی دے ادھار، چاروں کُنٹ رنگ رنگاؤندا اے۔ جوتی جامہ لے اوتار، نورو نور
 ڈگمگاؤندا اے۔ شبد ترانہ بول جیکار، دُھر داراگ سناؤندا اے۔ انڈج جیرج اُتبیج سیتج اندر وڑ کے پاوے سار، مہروان نظر کوئی نہ آؤندا اے۔ جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، حق حقیقت کھوج کھوجاؤندا اے۔ حق حقیقت کھوج کھوجاؤندا اے۔ دو جہاناں ویکھ وکھاؤندا
 اے۔ زمیں اسماناں پھول پھولاؤندا اے۔ چاروں کھانی موکھ دواؤندا اے۔ ہرکھ سوگ سرب مٹاؤندا اے۔ ساچا جوگ اک جناؤندا اے۔ دُھر سنجوگ
 میل ملاؤندا اے۔ لیکھا چکے چوڈاں لوک، چوڈا وڈیا ڈیرہ ڈھاؤندا اے۔ سچ سنا کے اک سلوک، چارے کھانی وچ سماؤندا اے۔ کر پرکاس نرمل جوت،
 اندھ اندھیر گواؤندا اے۔ چرن پریتی دے کے اوٹ، اتم اپنا رنگ رنگاؤندا اے۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، گھر
 مندر اک وکھاؤندا اے۔ چارے کھانی دیا کمائے گا۔ پر بھ ٹھا کر ویکھ وکھائے گا۔ سمند ساگر پھول بھلائے گا۔ ٹلے پر بت چڑھ چڑھ ڈیرہ لائے گا۔
 ڈونگھی کندر ڈیرہ ڈھائے گا۔ شرع شریعتی وچا جندر، توڑ تڑائے گا۔ ویکھنہارا مسیتاں مندر، شو دوالے مٹھ پھول بھلائے گا۔ لہنا چکائے سورہ چندر،
 منڈل منڈپ سیو لگائے گا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، صدی یسویں اپنا رنگ رنگائے گا۔ صدی یسویں دیا کماؤندا اے۔ پُرکھ اکال
 کھیل رچاؤندا اے۔ دین دیال ویس وٹاؤندا اے۔ جگت اوٹڑی چال، مارگ اک رکھاؤندا اے۔ چارے کھانی ویکھ کے حال، اُتبیج سیتج آپ تراؤندا
 اے۔ چرن پریتی رکھ کے نال، جنگل بیلے کھوج کھوجاؤندا اے۔ لیکھا چکاپت ڈال، پھل بھلوڑی آپ مہکاؤندا اے۔ جن بھگتاں دئے وکھال،
 ساچے سنتاں ست سمجھاؤندا اے۔ لیکھا چکے شاہ کنگال، اوچ نیچ نہ کوئی وڈیاؤندا اے۔ لکھ چوڑاسی وچوں بھال، بھگون بھو گھلاؤندا اے۔ اتم پر ماتم
 دے کے دان، داتا اکو میل ملاؤندا اے۔ گھر نظری آئے سچا کاہن، گوپی سرتی پکڑ اٹھاؤندا اے۔ ہوئے وچھوڑا نہ دُھر دے رام، سیتا سوانی نال
 ملاؤندا اے۔ جیہڑے بیر کرے پروان، اُتبیج اپنے سنگ وکھاؤندا اے۔ جس ستھر ستا آن، سو سکھاں واڑ بھاگ لگاؤندا اے۔ جوتی جوت سروپ ہر،

آپ اپنی کرپا کر، دیونہرا ساچا ور، پشو پنکھی پنچھی سارے پار کراؤندا اے۔ پشو پنکھی تارے ڈھور، اپنی دیا کمایا۔ اٹاں پتھر جو نیتز رو رو پاون شور، سر اوہناں ہتھ ڈکایا۔ جو جلدھارا پئے روڑ، تنہاں دھیرج دھیر بندھانیا۔ جو ڈونگھی کھڈ ڈگے گھور، تنہاں جوت کرے رُشانیا۔ سچ پریتی چرن جوڑ، دھرت دھول دئے وڈیایا۔ پُرکھ اکال دین دیاں آپے بہڑ، بہڑی بہڑی کردے ساچے رنگ رنگنیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سب دیوے مان وڈیایا۔ چارے کھانی دیوے مان، ہر کرتا دیا کمائندا۔ مہروان سری بھگوان، بھگوان اپنا رنگ رنگنیا۔ ہر گھٹ اندر کرے پہچان، ابھل بھل کدے نہ جائندا۔ گر اوتار پیر پیغمبر دے کے گئے بیان، لیکھا سب دا ویکھ وکھائندا۔ آد جگاد جگ چوکڑی صاحب سنگر سب دا اک سلطان، دو جہاناں والی بگھنڈ دوارے سو بھاپائندا۔ محل اٹل اُچ منار جھلے نشان، سچ نشانہ اک رکھائندا۔ آگے بخشے اکو جہا مان، جو چرن دھیان پریت لگائندا۔ داتا دانی دیوے دان، گہر گہیر وست امولک آپ ورتائندا۔ جیرج انڈج اُتھج سیج ست دوارے چارے ہوئے پروان، چوتھے جگ اپنے کھاتے وچ رکھائندا۔ جیو جنت سادھ سنت لوکات کوئی سمجھ نہ سکے بال انجان، بھو ابھیدا بودھ اگادھا شبد انادا انھو روپ نہ کوئے سمجھائندا۔ پر م پُرکھ دین دیاں لاشریک سچا یار نور خدا وڈ مہروان، سری بھگوان پار برہم پت پریشور نہکرمی اپنا کرم کمائندا۔ آتم پر ماتم برہم پار برہم ناتا بدھاتا جوڑ جڑا مہان، جگت وچھوڑا میٹ مٹائندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، چارے کھانی چارے کُنٹ چار جگ چارے دشا چوتھے پد گھر سد مکائے حد، سب توں الگ بیٹھ سرگ، حج اکو گھر کرائیا۔ ویکھ کھیل پُرکھ سمرتھ، دو جہان اکھ کھلایا۔ زرگن دھار کھیل اکھ، زرویر روپ وٹایا۔ لیکھا جان گھٹ گھٹ، لکھ چوڑا سی کھوج کھوجایا۔ گر اوتار جو مارگ آئے دس، پیر پیغمبر راہ جنایا۔ تس دا لہنا دینا دیوے ہتھ، جگت ادھار نہ کوئی کرائیا۔ سُن کے کھیل چارے بانی آئی نس، پرا پسنتی مدھم بیکھری اپنا پنڈھ مکایا۔ پر بھ سرنائی رہی ڈھٹھ، بلہین سیس نوائیا۔ جوں بھاوے توں لہنا رکھ، کلجگ انتم سنگ نہ کوئی رکھایا۔ سرشٹ سبائی جیواں جتناں سبجگ تریتا دوا پر کلجگ دس دس گئی تھک، تیرا نور نظر کسے نہ آیا۔ تیرے حکمے اندر بیٹھی رہی کر کے ہٹھ، ست دھرم اک رکھایا۔ مہروان تیرے نالوں ہو کے وکھ، کاغذ قلم شاہی نال دتی صفایا۔ جگت وروں ویکھ مس، بناست تیری سیوا لایا۔

رسنا جہوا پتی دند گئے رٹ، رٹا مکے نہ جگت لوکائیا۔ شاستر سمرت وید پُران کھولے ہٹ، انجیل قرآناں راہ چلائی۔ سب نوں دسدی رہی پر بھ ملن دی
 اکو اکھ، دوئے لوچن بند کرائیا۔ کھیل کر یا بنیا سوانگی بازی گر نٹ، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کر پا کر، سچے دے مان وڈیائی۔ چارے بانی آئی
 نیڑے، دُور دُراڈا پندھ مُکائیا۔ پُرکھ اکال نو کھنڈ پر تھمی خالی ویہڑے، ست دیپ نہ کوئے سہائیا۔ نام کلمہ پئے جھیرے، حق حقیقت نہ کوئی دکھائیا۔
 شرع شریعت دتے گیڑے، دین مذہب کرے لڑائیا۔ کوئی نہ چڑھے تیرے بیڑے، ملا شیخ مسائق پنڈت پاندھے رہے گر لائیا۔ کلج کرے ہیرے
 پھیرے، جیواں جتناں رہیا بھلائی۔ ڈوگھے وہن ڈگے گرو گر چیرے، چیلار گرو نظر کوئے نہ آئی۔ تیرتھ تتناں اتے بیٹھے بتھیرے، تن دھونی خاک
 رمائیا۔ جنگلاں وچ کوٹن لائے ڈیرے، بن اودھوت روپ وٹائیا۔ ساچے مندر کوئی نہ وڑے کھیرے، گرہ پردہ نہ کوئی اٹھائیا۔ اٹھے پہر مایا جھیرے،
 ممتا موہ کرے لڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کر پا کر، میرا لیکھا دئے دکھائیا۔ چارے بانی آئی نٹھ، در ٹھانڈا نظری آئی۔ ہر سرنائی گئی ڈھٹھ،
 نیتز نیر وہائیا۔ میری بند ہوئی اکھ، تیرا درس نہ کوئی دکھائیا۔ کوڑی کر یا کھیرا کیتا بھٹھ، گھر مندر نہ کوئی سہائیا۔ جوتی دیپ نہ لٹ لٹ، ناد دھن نہ کوئی
 شنوائیا۔ میرا پُرانا چیتھڑ گیا پھٹ، اوڈھن سیس نہ کوئی لکائیا۔ سب دی ماری گئی مت، بدھی چلے نہ کوئی چترائیا۔ من واسنا جیو رہے نچ، کوڑی کر یا
 ہوئی ہلکائیا۔ کایا مائی ویکھ کچ، امرت جل نہ کوئی لکائیا۔ صاحب سلطان میں اوہناں کولوں آئی نچ، جیہڑے کوڑے ٹھیکے دار اکھوائیا۔ جوتی جوت سروپ
 ہر، آپ اپنی کر پا کر، سر میرے ہتھ لکائیا۔ چارے بانی دسے بول، پر بھ اپنا حال سنائیا۔ چل کے آئی تیرے کول، دُور دُراڈا پندھ مُکائیا۔ جیہڑے
 کڈے میرے پچھے ڈھول، ڈھولک چھینے تال کھڑ کائیا۔ تیرے نال مارن رول، کوڑی کر یا رہے کمائیا۔ ساچی گٹھڑی کوئی نہ سکے کھول، تن اندر لال
 انملڑا ہتھ کسے نہ آئی۔ تیرا ناؤں بنے نہ کسے وچول، ناتا سکے نہ کوئی جڑائیا۔ کسے ہتھ نہ آوے پنڈت رول، پاندھے سمجھ کوئے نہ پائیا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کر پا کر، سد دیوے مان وڈیائی۔ چارے بانی کہے میرے بھگوان، صاحب تیری سرنائیا۔ میں بالی بدھ انجان، نڈھی روپ وٹائیا۔
 میں تھئی وچ جہان، لوکمت میری دہائیا۔ میری کرے نہ کوئی پچان، ساتھی سنگ نہ کوئی رکھائیا۔ میرے پچھے سادھاں سنتاں بنیا پین کھان، میرا انگ

انگ رہے وکائیا۔ میں ویکھ ہوئی حیران، پُرکھ اکال ایہہ کی کھیل رچائیا۔ تیرے نالوں سارے ہو گئے بے ایمان، بیوہ رُوپ دے لوکائیا۔ میں سمجھیا
میں تیری پتیری تیرا خاندان، اُچے گھر دی جائیا۔ شد پُت تیرا اک بلوان، شہنشاہ دو جہان اکھوائیا۔ اُس دے وچوں اُچگی میں سنتان، جس دی اور
کوئی نہ پتا مائیا۔ تیرے حکمے اندر آئی وچ جہان، گر اوتاراں پیر پیغمبراں نال کری گڑمائیا۔ رسنا جہوا بول کے گئے زبان، ہتی دند نال صلاحیا۔ کھ لکھ
لیکھا لیکھ کلام، نام نامہ رُوپ وٹائیا۔ نیوں نیوں سجدہ جُھک جُھک کر دے گئے سلام، چرن کول سیس ٹکائیا۔ مُشکل کر دے گئے آسان، رہبر بن کے
پھیرا پائیا۔ دے دے گئے دُھر پیغام، میری دھار سمجھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اِکو دینا سچا ور، شہنشاہ تیرے ہتھ وڈیائیا۔ چارے
بانی کہے ویکھ ابناسی اچت، پروردگار مہر نظر اٹھائیا۔ برہوں ویراگن پھراں کھلڑھی گت، مینڈھی سیس نہ کوئی گندائیا۔ سچکھنڈ نواسی کیوں بیٹھا چپ،
تھر گھر اپنا کھ بھوائیا۔ تیرا ناتا تیرے نالوں سب دا گیا ٹٹ، پریتی سچ نہ کوئی کمائیا۔ بن ہر نامے خالی دسن بُت، کایا پنج تت کوڑی نظری آئیا۔ میں تیرا
در دوار ڈراڈی آئی بچھ، چل کے واہو داہیا۔ چرن کول سرنائی گئی جُھک، بدن ڈنڈوت اِکو رُوپ دکھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچا
دے اِک ور، ہتھ تیرے وڈی وڈیائیا۔ صاحب سنگر دے دلاسا، سری بھگوان آپ جنائندا۔ اِکو رکھ دھرواسا، دھیرج دھیر اِک جنائندا۔ تیری کراں
پوری آسا، آسا ترسنا میٹ مٹائندا۔ گر اوتاراں پیر پیغمبراں پورا کراں آکھا، کیتا قول توڑ نبھائندا۔ سرشٹ سبائی سچا بھلی پوجا پاٹھا، انتر آتم دھیان نہ
کوئی لگائندا۔ سادھ سنت جگت پروسن جھوٹھا باٹا، حق حقیقت وچ نہ کوئی آئندا۔ دیکھنہارا پُرکھ سمراتھا، دو جہاناں کھوج کھوجائندا۔ زرویر ہو کے زراکار
بنے تیرا رکھا، مہر نظر اِک اٹھائندا۔ جن بھگتاں اندر تیرا کر کے واسا، گھر سوہنا اِک سہائندا۔ چار گنٹ ویکھے کھیل تماشا، جوتی جوت سرُوپ ہر،
آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سر تیرے ہتھ ٹکائندا۔ چارے بانی چڑھے چا، گھر ساچے خوشی منائیا۔ پت پر میثور بنے ملاح، کھیوٹ کھیٹا رُوپ
وٹائیا۔ ساچا بیڑا لئے اٹھا، اپنے کندھ اٹھائیا۔ لیکھا جانے تھاوں تھان، لوکمت ویس وٹائیا۔ نمائیاں نتائیاں ساچے چرناں دیوے تھان، محل اٹل اِک
دکھائیا۔ بلہاری بلہاری جاں، صدقے گھولی گھول گھمائیا۔ جس میٹوں لیا اُچھا، گھاٹت گھڑت بنائیا۔ اوسے پکڑی بانہہ، پھڑ باہوں گلے لگائیا۔ میٹوں

دیوے سچا تھاں، بھومکا اکو اک سہانیا۔ جن بھگتاں اندر دے وساء، سوہنا کھیڑا بنک وڈیانیا۔ جتھے اٹھے پہر دوس رین گھڑی پل میرے صاحب دا چلے ناں، دو جی اور نہ کوئی پڑھانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لہنا لیکھے دے چکانیا۔ سری بھگوان کرپیار، سچ سچ جنانیا۔ چار جگ دی ویکھ دھار، پردہ رہیا اٹھانیا۔ سیوا کری جگ چار، سبجگ تریتا دواپر کلجک نال ملانیا۔ ہوکا دیندی رہی وچ سنسار، کوک کوک سنانیا۔ اٹھ جیو جاگ ہو خبردار، سنہیہرا اک سمجھانیا۔ ملے میل پروردگار، جوتی نور الایہا۔ سچ سوامی پُرکھ اکال، نہکامی رُوپ وٹانیا۔ جلوہ نور درس کرو جلال، چرن کول سرانیا۔ مندر اندر ویکھ سچ سچ دھرمسال، مندر مٹھ شودوالا مسیت اکو نظری آئی۔ اٹھے پہر وجے تال، ہر شبد ناد شنوانیا۔ گھر امرت بھریا تال، اٹھسٹھ کھوجن کوئے نہ جانیا۔ کوڑی کریا تھے جنجال، ترے گن مایا ڈیرہ ڈھاہیا۔ بھاگ لگے کایا مائی کھال، پنج تت سو بھاپانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دیوے مان وڈیانیا۔ سری بھگوانت دتے ٹھیک، اینکار اکو راگ جنانیا۔ پورب تیرا لیا ویکھ، مدھ پردہ رہیا اٹھانیا۔ آگے شبد اولٹا بھیکھ، بھوکھت دے جنانیا۔ جن بھگتاں کرے ہیئت، سکھیا سچ سمجھانیا۔ وسنا نیت نیت، دور دُرڈا پنڈھ مکانیا۔ پُرکھ ابناسی آتم پر ماتم رچی کھیڈ، برہم پاربرہم رُوپ وکھانیا۔ اوس دے نال تیتوں دتا بھیج، گا گا اپنا راگ الایا۔ دوہاں مل کے ماننی اکو سچ، جس سچے ستا بے پرواہیا۔ آد جگاد جگ چو کڑی رہے ہمیش، نہ مرے نہ جانیا۔ ساگو پانگ ہنڈھائی باسک سچ، سہنجی سو بھاپانیا۔ جوتی جلوہ نوری تیج، محبوب نور رُشانیا۔ مُرید مُرشد لے ویکھ، وکھری دھار سمجھانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دوشالے لے لپیٹ، کوڑی ہوانہ لاگے رانیا۔ سچ دوشالا گرکھ چولی، سری بھگوان تانا پیٹا آپے پانیا۔ ساڈھے تن ہتھ رکھ کے ڈولی، بن کھار سیو کمانیا۔ لوکات لیائے ہوئی ہوئی، مات گربھ باہر کڈھانیا۔ اپنی دھار رکھ وچولی، ناتا سوہنا جوڑ جڑانیا۔ مندر وڑ کے گاوے بولی، ڈھولا راگ الایا۔ پریم پریتی تند موئی، سوہنا سگن وکھانیا۔ انحد بنے نال ڈھولی، ڈگا اک لگانیا۔ وست دے اک انمولی، انڈٹھری جھولی پانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دوارے دیوے مان وڈیانیا۔ سچ دوشالے لپیٹ آپ، اپنی دیا کمائیندا۔ پرا پسنتی تیرا جاپ، جن بھگتاں اندرے اندر کائیندا۔ مدھم نکلے اک آواز، سو رُوپ سمجھانیندا۔ بیکھری کہے ہنگ برہم ہوئے آپ، نرگن اپنا ناؤں رکھانیندا۔ دوہاں مل کے بنے اکو

جاپ، سوہنگ روپ وکھائیندا۔ لیکھا جانے پُرکھ اکال باپ، پوت سمجھ کوئی نہ پائیندا۔ جگ چوکڑی پچھوں تیرا اکو سوہنا سچا پاٹھ، پُرکھ اکال آپ سمجھائیندا۔ جن بھگتاں جوڑ نات، گھر ساچے میل ملائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھائیندا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، دیونہارا ڈھر دادان، آسانسا آسانسا دی ویکھ وکھائیندا۔

★ ۲۰ ماگھ ۲۰۲۰ بکرمی سڑک دے اُتے مہاتمانال ★

سدا سدا سد گرو مہاراج دی جے، دو جہان رہے جس گائیا۔ پورا سنگر جن بھگتاں اندر رہے، آتم سیجا سوہا پائیا۔ نام ندھانا اکو کہے، سچا راگ لائیا۔ لہنا دینا جگ جگ دے، دیونہار وڈی وڈیائیا۔ نیتز پیکھ چرنی ڈھے، چکے جگت جدائیا۔ امرت دھار نہجھر رہے، بوند سوانتی مکھ چوائیا۔ بھگت بھگوان سدا سدا جے، جے جے جیکار انتر آتمک اک دھیان لگائیا۔ سنگر پاربرہم جے دیو، الکھ زرنجن وڈ وڈیائیا۔ آد جگاد بھگت جناں دی ساچی سیو، ڈھر دی دھار پرگٹائیا۔ کرے کھیل نہچل دھام نہکیو، اگم اتھاہ اکھوائیا۔ داتا داتار جودھا سورپیر وڈ دیوی دیو، دیو آتما سرب سمایا۔ نت نوت جگا جگتر دیونہارا امرت رس سچا میو، وست امولک نام ورتائیا۔ اندروں باہروں سب نوں رہیا ویکھ، گھر سُنہنجنے ڈیرہ لائیا۔ پچھلے جنم دی پچھو کھید، اودھوتی لیکھ چکائیا۔ شکر میلا ڈھر دا بھیت، دھوڑی خاک رمائیا۔ ملی وڈیائی مہینہ جیٹھ، ناویں تھت سوہا پائیا۔ نانک ملیا وچ کھیت، گھر گسبھیر اکھوائیا۔ دھوڑی منگی چرناں ٹیک، نین نین بگسائیا۔ گرو دیو دس اپنا بھيو، بھید دے کھلائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد صد ساچی دھار چلائیا۔ نانک کہا الکھ زرنجن ایک، آد پُرکھ ابناسی کرتا پُرکھ آپ اکھوائیندا۔ آد جگاد جس دی ٹیک، برہمنڈ کھنڈ کھوج کھوجائیندا۔ سب دے اندر وڈ کے دسٹنہارا بھیت، پنچ تت کایا مائی باہروں سوہنی پوچ پچائیندا۔ کجگ انم کر کے ہیت، زرویر زراکار اپنا رنگ رنگائیندا۔ ست جنم لئے کھید، انڈج جیرج اُتہج سیتج وند وندائیندا۔ بیس پیسا مانے تیری سچ، سوہنی رت سہائیندا۔ نیتراں تک لوں ویکھ، زرگن زرنکار اکو نظری آئیندا۔ چرن کول پھیر دیوے ٹیک، کگامستک اک لگائیندا۔ جٹا

جوٹ دھار تیرا اوہ بھیکھ، بھوکھت اپنا بھيو جنايندا۔ اگے اپنا کر کے ہیت، انت جوتی جوت جوت ملايندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جنم جنم دا لہنا سرب چُکائيندا۔ مستک ٹکا ویکھ ترسول، ترے بھون دھنی وڈ وڈیائیا۔ آد شکت جس دا مول، چتر بُج جس دا رنگ دکھائیا۔ سرب سوامی سچ کنتول، نر نرائن اک اھوائیا۔ پورب جنم نہ جائے بھول، لیکھا دیوے تھاؤں تھانیا۔ اچ ملن دا اکو مول، راتیں سٹیاں درس دکھائیا۔ حکم دُھر فرمانا معقول، پروردگار دیوے نور الایا۔ جگاں جگنتر نرگن کدے نہ بدلے اصول، سرگن میلا سچ سُبھائیا۔ سڑکاں اُتے نہ چنگلی خانہ نہ لے محسول، بن پیسے ٹکیوں دُھر دا ٹکٹ دیوے پھڑایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نیتز نیتراں نال رکھائیا۔ نیتراں نال نیتراں میلا، آتم پر ماتم جوڑ جڑائيندا۔ اکو گھر وسے گرو گر چیل، چیل گرو اکو مندر سو بھا پائيندا۔ تھت وار سُبھنا ویلا، گھڑی پل رنگ رنگائيندا۔ ساریاں نالوں ہو کے ویہلا، تیرا پچھلا لیکھ چُکائيندا۔ کی ہویا جے چھڈ کے آیا جنگل بیلا، کانے کاہی کھیل کھلائيندا۔ چلداں چلداں کنت سُبھاگ چاڑھ کے جائے تیل، ساچا سگن مکھ لگائيندا۔ ایہہ دُھر دایار البیلا، مہروان دیا کمائيندا۔ سرتی کرے شبد میلا، گھر سجن ویکھ دکھائيندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا لیکھا لیکھے لائيندا۔ پورب جنم شکر پُجاری، مستک ترسول رکھائیا۔ اوم اوم رسن اُچاری، اکھ اکھ ڈھولا گائیا۔ نانک میلا نرگن نرکاری، سرگن ملے وڈیائیا۔ دوہاں گوشٹ ہوئی اپاری، تیر کٹاخش بچن چلائیا۔ تھوڑا من آیا ہنکاری، سدھی دے دکھائیا۔ نانک کہا جو ملیا اک داتاری، سو اکو اوٹ رکھائیا۔ شبد سن لتھی خُماری، چنتا اکو اک پرگٹایا۔ دس کس بدھ لتھے ایہہ بیماری، ہوئے روگ گوائیا۔ نانک کہا میرا صاحب سدا سدا سرجنہاری، جگ چوکڑی ویکھ دکھائیا۔ ست پُرکھ دی بھگتی کرنی ست جنم لے کے بن کے لوکمت ناری، ناری کنت آتم پر ماتم سنگ لگائیا۔ آپے ویکھے آکے اپنی واری، لبھن کوئی کتے نہ جائیا۔ لنگھدیاں لنگھدیاں آگئی اوہ بہاری، جیہڑی رُڑی راہ تکائیا۔ صاحب سلطان شاہ سواری، آیا بے پرواہیا۔ نگاہ نال نگاہ ملا کے پچھلی ٹٹی گنڈھی یاری، لہنا دینا جھولی پائیا۔ اگے پھیر نہ ہووے خواری، آون جاون مرن جنم لکھ چوڑاسی گیڑ رہن نہ پائیا۔ چرن کول ملے اُچ اٹاری، جتھے جگے

جوت اک نرنکاری، دیاپتی کوئی نظر نہ آئی۔ تاردا جائے جاندا جاندا ویکھنہارا سرب دی واری، وارتا پچھلی بھل نہ جائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر نین اک اٹھائی۔

★ ۲۰ ماگھ ۲۰۲۰ بکرمی بی بی پرکاش کور دے گھر پنڈ ساہلے وال ضلع گرداس پُر ★

برہمنڈ کھنڈ سارے تگن، زمیں اسمان دھیان لگائی۔ وشن برہما شو اک دُوبے نوں دسن، نین ویکھیا حال سنائی۔ گر اوتار پیر پیغمبر خوشیاں نال نسن، درگاہ ساچی بھجن واہو داہیا۔ ویکھو کھیل پُرکھ سمرتھن، نرگن نرویر نراکار آپ کرائیا۔ جوتی نور کر پرکاشن، دو جہاناں ڈگمگائی۔ بھگت سہیلا بنائے ساتھن، سگلا سنگ رکھائی۔ نردھن ہوئے بنیا پاندھن، پاندھی اپنا پھیرا پائی۔ سنت سہیلے ورلے جانن، جنہاں انتر آتم پر بھ بھجائی۔ گرگھ گر گر اک پچانن، نج نیز اگھ گھلایا۔ گرگھ خوشیاں رنگ مانن، کایا چولی وجے ودھائی۔ لگھ چوراسی کوڑی کریا ہڈیاں بالن، ترے گن گنی رہی تپائی۔ اپنا آپ نہ موں سنبھالن، من واسنا رہی گر لائی۔ صاحب سلطان جن بھگتاں بنے جگت دالان، سچ دلالی اک کمائی۔ جلوہ نوری دے جلالن، اندھ اندھیر رہیا مٹائی۔ چاروں کنت آیا بھالن، دہ دشا ویکھ وکھائی۔ خوشیاں رنگ دکھائے دھر دی مالن، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا کھیل آپ سہائی۔ ساچا کھیل ویکھ نرنکار، روس بیٹھے دھیان لگائی۔ منڈل منڈپ ہوئے خیران، پری لوء اگھ گھلایا۔ دیوت سر کرن وچار، من جن بیٹھے سیس جھکائی۔ چاروں کنت بے جیکار، کوٹن گیت رہیا گائی۔ انتر آتم کر پکار، توں ہی توں ہی راگ الائیا۔ ہنگ برہم دے ادھار، اوٹ اک تکائی۔ کایا ماٹی چم رنگ پر بھ چرن دھوڑی چھار، دھر دا نہاون رہے نہائی۔ گلشن کھلے سوہنی گلزار، کلی کلی مہک مہکائی۔ امرت رس اک بھنڈار، گھر گھر اندر نظری آئی۔ سنت سہیلے رکھن سنبھال، گرگھ پردیاں وچ چھپائی۔ جس دی کرپا شاہ ہووے کنگال، کنگال شاہ روپ وٹائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی رچن آپ رچائی۔ ویکھ کھیل پُرکھ اگم، چاروں کنت وجے ودھائی۔ دہ دشا کہے دھن دھن، اتر پورب پچھم دکھن خوشی وکھائی۔ گر اوتار کہن

اسیں سنیا شد سہاگن، دُھر داراگی راگ الایا۔ دیال ہو کے بیڑا رہیا بٹھ، مہروان پھیرا پائیا۔ بھگت وچھل جنے جن، ہوئے دھن جنیندی مائیا۔ کر
 وسیرا چھپر چھن، سوبھاونت رُت سہائیا۔ کوڑی کریا بھانڈا بھن، سچ سچ دے درڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دیوے مان وڈیائیا۔
 سارے ویکھ ہوئے خیران، ہر جو کی کی کھیل رچائیندا۔ جگ چوکڑی ہو پردھان، نت نوت حکم ورتائیندا۔ سنجگ تریتا دواپر کلجگ گراوتار پیر پینمبر دے
 دان، وست امولک آپ ورتائیندا۔ کلجگ کھیل کرے مہان، جوتی جامہ ویس وٹائیندا۔ جودھا سوربیر بن بلوان، بلدھاری اک اکھوائیندا۔ نام سندیسہ
 دیوے آن، سوبلا سچا راگ الایندا۔ جن بھگتاں کر پچان، لکھ چوراسی وچوں آپ اٹھائیندا۔ نرگن سرگن چلے نال، سرشٹ سبائی نظر کسے نہ آئیندا۔
 جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی کار کمائیندا۔ ساچی کرنی ہر کرتار، قدرت قادر ویکھ وکھائیندا۔ نرگن نرؤیر لے اوتار، جوتی جامہ
 ویس وٹائیا۔ سنت سہیلے لئے ابھار، گر چیلے میل ملائیا۔ سمند ساگر کر کے پار، بھوجل ڈیرہ ڈھاہیا۔ چرن پریتی اک پیار، دُھر دی ریتی آپ سمجھائیا۔
 مندر مسجد سے باہر، گرو دوارے شو دوالے مٹھ سرب سمجھائیا۔ شاستر سمرت وید پُران کرن پکار، گپتا گیان رہیا درڑائیا۔ انجیل قرآنا ہاہاکار، تیس بتیسا
 رہے سنائیا۔ پاربرہم پت پر میثور آد جگاد جگ چوکڑی جن بھگتاں کرے پیار، جو بیٹھے دھیان لگائیا۔ لکھ چوراسی جیو جنت کرے خوار، جون اجونی آپ
 بھوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر جن دیوے مان وڈیائیا۔ ہر جن وڈیائی لوکمتا، ہر کرتا آپ جنائیندا۔ وست امولک دُھر دی دات،
 گھر گھر وچ آپ لکائیندا۔ آتم پر ماتم دے کے ساتھ، برہم پاربرہم آپ ملائیندا۔ دیا باقی جوت للاٹ، نور ظہور اک وکھائیندا۔ پردہ کھول بجر کپاٹ، گھر
 مندر اک سہائیندا۔ کلجگ میٹ اندھیری رات، جوتی نور چند چکائیندا۔ امرت بوند دے سوانت، جگت ترسنا ترپت کرائیندا۔ اندر وڑ کے بچھ وات،
 دکھیاں درد دُکھ وندائیندا۔ ظاہر باطن کرے بات، انھو اپنا بھيو کھائیندا۔ لہنا چکا کے ذات پات، ذات پات نہ کدے وڈیائیندا۔ کھتری براہمن شو در
 ویش جائے آکھ، سچ سندیسہ اک جنائیندا۔ سرب جیاں دا پتاما، پُرکھ اکال اک اکھوائیندا۔ جو کلجگ انتم جن بھگتاں دیوے ساتھ، دُھر دا سنگ

نبھائیندا۔ اکو منتر پوجا پاٹھ، اکو سمرن جوگ ابھياس اک سمجھائیندا۔ چارورن بنا کے سچ جماعت، دُھر دی پٹی نام درڑائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ہر جن ہر بھگت ہر رنگ آپ رنگائیندا۔

★ ۲۰ ماگھ ۲۰۲۰ بکرمی پبی بنتی دے گھر پنڈ سالووال ضلع گرداس پُر ★

ہر جن پوری کرائے آس، نر نرائن دیا کمائیندا۔ دیا دیک جوت کر پرکاش، اگیان اندھیر چکائیندا۔ آتم پر ماتم دے ساتھ، کایا مندر پردہ لاہندا۔ ہوئے سہائی انا تھاں ناتھ، دین اپنا رنگ رنگائیندا۔ بودھ اگادھ سنائے گاتھ، دُھر دا ڈھولا آپ جنائیندا۔ لہنا دینا پورب مستک ماتھ، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ہر جن ہر ہر لیکھے لائیندا۔ دُھر دا لیکھا پُرکھ سمرتھ، جیو جنت سرب جنائیا۔ گرگھ ورلے دیوے وتھ، نام سچ ورتائیا۔ اپنے ملن دی دیوے اکھ، نج نیت نین گھلائیا۔ سرشٹ سبائی نالوں کر کے وکھ، بھگتی مارگ اک درڑائیا۔ سد گاؤنا سیری بھگوان جس، دوجاراگ نہ کوئے لائیا۔ انتر آتم جائے وس، ہر داتا بے پرواہیا۔ درس کرائے ہس ہس، سوہنگ ہنسا رُپ وٹائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ہر جن میلا سچ سُبھائیا۔ ہر جن میل ملائے آپ، پر م پُرکھ پُرکھو تم دیا کمائیندا۔ بن رسنا جہوا دسے جاپ، پتی دند نہ کوئی ہلاکیندا۔ راتیں سٹتیاں سب کچھ جائے آکھ، نرگن اپنا تھم ورتائیندا۔ چرن پریتی جوڑنات، سجن اکو نظری آئیندا۔ درس دکھائے کملاپات، مکند منوہر لکھمی نرائن ہر رُپ انوپ وٹائیندا۔ جگ چوکڑی جن بھگتاں دسے سدا ساتھ، سمرتھ پُرکھ وچھڑ کدے نہ جائیندا۔ گودی چکے بن کے مائی باپ، پتا پُرکھ آپ ڈکائیندا۔ ہر دے وڈ کے دیوے داد، اندرے اندر ویراگ اُچھائیندا۔ جو جن سرنائی جائے لاگ، تس رائے دھرم نیڑ نہ آئیندا۔ ویلے انتم پکڑی واگ، ڈوری اپنے ہتھ رکھائیندا۔ اتم میلے پُرکھ اکال کنت سہاگ، وچھڑ کدے نہ جائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر جن کرے وڈ وڈبھاگ، پورب لیکھا لہنا بھاگ جھولی پائیندا۔

پٹواری جی ہیں خانہ پٹوار، جمع بندی نظر کوئی نہ آئی۔ جے ویکھوتے اِکو ہر دوار، ہر ہر دے وِچ سمائی۔ پچھلے کاغذ بن منظور یوں دیوے پھاڑ، فک ریہن اِکو وار کرائیا۔ اگلے دفتر دیوے چاڑھ، اِنکال دی لوڑ رہے نہ رانیا۔ نہ کوئی گواہ لبھنا پئے نمبر دار، شہادت اور نہ کوئی بُھگتائیا۔ کانو گونہ کرے وِچار، پڑتال وِچ روزنامچہ نہ کوئی بنائیا۔ نہ کوئی چل کے آوے تحصیلدار، دسخطہ کر کے مہر لگائیا۔ اِکو وار سارے کرے بہال، لیکھا صاحب سَنگڑ آپ چُکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جس جن اپنی دست دیوے نام سنبھال، اوس دی جھولی آپ اِکائیا۔

★ سالووال توں باہر سڑک اُتے ★

اپنا لیکھا کوئی نہ جانے پتر، ورقہ سکے نہ کوئی اُلٹائیا۔ جس نے لیکھا لکھیا نال اکھر، سو بن اکھراں دئے گواہیا۔ جس دا کھیل پانی ٹلے پربت پتھر، ون تن رُپ سمائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہروان مہروان مہروان ہو کے دیا کمائیا۔ چکر وِچ رہیا بھوں، چاروں گنٹ پھیرا پائیا۔ سکھ دی نیند نہ سکے سوں، شانتی نظر کوئے نہ آئی۔ حل ہویا نہ کوئی گوں، آسا منسا وِچ اِکائیا۔ جگت و سیرا جوں سنجیس گھر کاؤں، مکھ چونچ رہیا گر لائیا۔ جناں چر سَنگڑ پورا نہ پکڑے باہوں، پھڑ باہوں نہ گلے لگائیا۔ آدناں چر نہ خطرہ جائے نہ بھوں، بھیانک بیٹھے نہ مکھ چھپائیا۔ پنچ وار سوہنگ مہراج شیر سنگھ وِشنوں بھگوان دی جے کہہ، کہندیاں من واسنا دیوے ڈیرہ ڈھاہیا۔

★ ۲۰ ماگھ ۲۰۲۰ بکرمی لال چند دے گرہ گجرات ضلع گرداس پُر ★

گر اوتار پیر پیغمبر جڑدا، سچھنڈ دوار اِکھ بنائیا۔ رُپ دے نہ کوئی مُردا، جوتی دھار نور رُشنائیا۔ سب نوں فرنا اِکو فردا، منتر اِک آواز الائیا۔ ویکھو کھیل صاحب دُھر دا، دُھر مستک ویکھ وکھائیا۔ اپنی کرنی کرنوں کدے نہ مُردا، نت نوت ویس وٹائیا۔ بھيو نہ آوے ایس دے زور دا، بے انت

بے پرواہ اکھوائیا۔ لیکھا جانے ٹھگ چور دا، بھگت بھگوان کھوج کھوجائیا۔ گھر سہائے سوہنا مندر دیوی دُرگا، درگاہ رُوپ بنائیا۔ ست ستوادی پہرانا شیر دا، بُرقُ بکل سب دی رہیا کھلایا۔ کلج بیڑا ویکھ رُڑھدا، ہر جن ساچے رہیا ترانیا۔ کرے کھیل اگے پر دا، پر م پُرکھ وڈی وڈیائیا۔ لیکھا جانے دھام تھر دا، گھر ساچے خوشی دکھائیا۔ اُلٹا ویکھ گِیڑ گڑدا، وِشن برہما شو اکھ کھلایا۔ ویکھو ست ستوادی اکھاڑا گھیرا بٹھیا اپنے پڑ دا، چاروں کُنٹ دھیان لگائیا۔ نارد چل کے آیا رُڑھدا، ہوئی ہوئی پندھ مُکائیا۔ میں تکدا کھیل ایہہ دیر دا، جُگ چوکڑی دھیان لگائیا۔ کس ویلے پر بھ امرت میگھ برسے مہر دا، مہر وان دیا کمائیا۔ جو جن بھگتاں لیکھا آپ نیڑدا، دُو بے ہتھ نہ دے وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دیوے مان وڈیائیا۔ ویکھ اکھاڑا اگما لگا، دو جہان وٹی ودھائیا۔ کز بچھپ آئے بھجا، اپنا پندھ مُکائیا۔ تال تلواڑا اکو رکھا، سُر تال سمجھ کوئے نہ پائیا۔ نیز ویکھن اپنیاں اکھاں، نین رہے کھلایا۔ کرے کھیل پُرکھ سمر تھا، وڈا تات بے پرواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دیوے مان وڈیائیا۔ دیوت سُر آوندے گاؤن گیت، واہو راگ الائیا۔ چلو ویکھئے اچرج ریت، جو پر م پُرکھ چلائی۔ ساچی دتے سچ پریت، ناتا اک رکھائیا۔ لیکھا جان ہست کیٹ، اُوچ نیچ دے وڈیائیا۔ اوڈھن پتیمبر دیوے اکو سیس، سوہنا رنگ رنگائیا۔ دیاوان کر بختیش، بخشش جھولی پائیا۔ لکھ چوراسی وچوں کر سُرچیت، جیون جیون دے پرگٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دیوے مان وڈیائیا۔ سارے اکٹھے ہو کے آئے، کوک کوک سنائیا۔ صاحب سنگر لیا بلائے، اپنا حکم ورتائیا۔ دُھر سندیسہ اک سنائے، شبدی ناد وجائیا۔ ساچے منگل دُھر سنائے، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ اپنی کھیل جنائیا۔ اکٹھے ہو کے سارے دسن، اک دُو بے حال سنائیا۔ اُٹھو ویکھو پر بھ سمر تھن، صاحب وڈی وڈیائیا۔ جن بھگتاں ہر دے آیا دسن، گھر مندر ڈیرہ لائیا۔ تال اگے آیا وِجن، دُھر داناد سنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیوے مان وڈیائیا۔ سُن وڈیائی نارد بولے، اکو آواز لگائیا۔ تئیں سارے دسو بھولے، بھولا بھاؤ رکھائیا۔ اُٹھو ویکھو ہو کے اوہلے، اپنی اکھ کھلایا۔ پُرکھ ابناسی گاؤے ڈھولے، ساچا راگ الائیا۔ سنت سہیلے آپ ورو لے، لکھ چوراسی وچوں باہر کدھائیا۔ انتر آتم نرگن مَو لے، سوہنا رنگ چڑھائیا۔ گر اوتار پیر پینمبر جو کر کے گئے قولے، کیتا اقرار توڑ نبھائیا۔ کرے کھیل اُپر دھولے،

دھرتی دھرت دے وڈیاں۔ رنگ وٹائے ساول سولے، سُندر اپنی کار کماںیا۔ تال وجائے بن ڈھولک طبلے، تند ستار نہ کوئے ہلاںیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ کتر کہے میں دساں سچ، سچ سچ جناںیا۔ اندرے اندر ویکھو سارے رہے نچ، مکھ گھنگٹ نہ کوئے اٹھانیا۔ دُور دُراڈ پھرن نچ نچ، اگے سیس نہ کوئے نوانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرے آپ کماںیا۔ گر اوتار کہن ایہہ کھیل انوکھا، سمجھ کسے نہ آںیا۔ سری بھگوان جن بھگتاں نال کرے نہ دھوکھا، دُھر دی دست آپ ورتانیا۔ مارگ دتے اکو سوکھا، ساچی کرے پڑھانیا۔ اپنے ملن دا دے کے آپ موقع، اپنے سنگ رکھانیا۔ پیر پیغمبر کہن ہر سنگت نال لے کے دیوے ہوکا، جنگل بیلے کوک سنانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ وشن کہے میں لیا جان، سری بھگوان وڈی وڈیاںیا۔ کرے کھیل مات مہان، مہما اکھ کتھی نہ جانیا۔ میں دیکھ کے ہویا خیران، خیرانی میرے اُتے چھانیا۔ میں دیونہارا دان، گھر گھر رزق پُچانیا۔ پر بھ کرے کھیل مہان، دکھراہ وکھانیا۔ جن بھگتاں اک نشان، ست ستوادی آپ پھڑانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دیوے مان وڈیاںیا۔ برہما کہے میں ویکھیا برہم، ہر گھٹ نظر ٹکانیا۔ سری بھگوان کرے اپنا کرم، نہہکرمی کرم کماںیا۔ جنہاں دیوے اپنی سرن، کرم کانڈ نہ کوئے رکھانیا۔ کوڑی کریا ناتا توڑے بھرم، بھانڈا بھرم بھو بھٹانیا۔ سو ڈھولا اکو پڑھن، سوہنگ سچا راگ الاںیا۔ آتم پر ماتم خوشیاں کرن، چنتا غم نہ کوئے وکھانیا۔ لیکھا چکے مرن ڈرن، لکھ چوراہی پھند کٹانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ بے پرواہ کھیل اپارا، سارے بن رسنا رہے سنانیا۔ نرگن کردا پھرے سچ وہارا، دو دھارا چال چلانیا۔ نرگن سرگن ہو اُجیارا، سوہنی اپنی بنت بنانیا۔ گوہند دے اک آدھارا، براہمن گوڑا کھیل وکھانیا۔ سچ امام دُھر دا یارا، پروردگار نور الہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دیوے مان وڈیاںیا۔ عیسیٰ موسیٰ محمد سنانیا اک، اکو بول جناںیا۔ جس دا لیکھا گئے لکھ، سو داتا بے پرواہیا۔ جن بھگتاں پاؤندا پھرے بھکھ، مُرید مُرشد ویکھ وکھانیا۔ سرشٹ سبائی آتم جت، پر ماتم خوشی منانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اچرج اپنی دھار چلانیا۔ سُن کے بچن برہما سٹ بولیا کمار، اپنی دھار جناںیا۔ تیئی اوتار کرو وچار، پردہ اوہلا آپ اٹھانیا۔ کرے کھیل کی سرجنہار، کون کرنی کار کماںیا۔

جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیوے مان وڈیاں۔ تینی اوتار ویکھ ہوئے خوش، خوشیاں حال سناںیا۔ سری بھگوان اہناں رہیا بچھ، جنہاں ساڈے نال پریت لگانیا۔ اتم ساڈا پینڈا گیا مک، پُرکھ اکال ویکھ وکھانیا۔ دیناں ڈکھیاں ونڈے ڈکھ، دردیاں درد رکھانیا۔ بھگت بھگوان گودی چک، سوہنی سچ سہانیا۔ زرگن زویر بدلایا اپنا رخ، چال اولڑی اک چلایا۔ جوتی دھاروں آپے اٹھ، شبدی ڈنک وجانیا۔ ہر بھگتاں رہیا بچھ، گھر گھر پھیرا پانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دیوے مان وڈیاں۔ سُن وڈیائی آیا گھننیا، سچ کہانی اک جنانیا۔ چلدی ویکھی اس دی نیا، نوکا سمند ساگر پار کرائیا۔ نال رکھی اگئی وینیا، رویداس چمپارا کرے لکھانیا۔ نانا جوڑ بھینا بھنیا، ہر سنگت سنگ بنانیا۔ کوٹن بُلے نال تال وجاون کرن تھنیا تھنیا، اپنا ناچ وکھانیا۔ گوپیاں کاہن کہن ملیا سنا، صاحب بے پرواہیا۔ خوشیاں ویکھ خوشی ہوئے ڈرگا نیا، مہروان دے وڈیاںیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کھیل آپ رچانیا۔ ویکھ کھیل رمیا دے، ڈھر دا حال جنانیا۔ آد جگاد صاحب جو سے، زرگن داتا بے پرواہیا۔ بھگت سہیلا خوشیاں نال ہسے، سوہنا گیت الاںیا۔ ہر سنگت سنگ مل مل بھجے، بھچیاں پنڈھ مکانیا۔ جگ جنم دے کرے اکتھے، سوہنا جوڑ جڑانیا۔ نیتز ویکھ پت رکھے، مہر نظر نین اٹھانیا۔ خوشیاں وچ کوئی نہ تھکے، ہرکھ سوگ نہ کوئے ونڈانیا۔ جس ویلے گرگھ چرناں ول تئے، دھوڑی مستک لکا لانیا۔ پیر پیغمبر بچھ جان نال چھڈ مدینے تئے، سوہنا اپنا بنس بنانیا۔ مندر مسجد شودوالے مٹھ گر اوتار آئے نٹھے، سوہنا اپنا پنڈھ بنانیا۔ رنگ مانن وچ دھوڑ گھٹے، سوہنا لال رنگ وکھانیا۔ گیت گاؤن صاحب پت رکھے، پریشور داتا بے پرواہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دیوے مان وڈیاںیا۔ سُن وڈیائی آیاموسی، سارا حال سنانیا۔ میں کالا دھونا اپنا سوسا، ہر سنگت دھوڑی اتے پانیا۔ میرا خالی چلدیاں چلدیاں بھریا ٹھوٹھا، اتوٹ اتوٹ ورتانیا۔ صاحب سنگر اکوٹھا، مہر نظر نین اٹھانیا۔ جتھے مروندا دتا نال مٹھاں، اوس دھام لے وڈیاںیا۔ سمیں انساں براٹ اوتھے لکا، اپنا مکھ چھپانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دیوے مان وڈیاںیا۔ عیسیٰ کہے میں ویکھیا حال، حاضر ہو کے سیو کمانیا۔ پروردگار ہو یا دیال، رحمت اک جنانیا۔ گرگھ ویکھ اپنا لال، لالن اکو رنگ رنگانیا۔ چلدیاں چلدیاں کھیل کرے کمال، بے انت بے پرواہیا۔ جن بھگتاں کردا جائے وصال، دے جمال نور الاہیا۔ مکھ پونجھدا جائے نال رومال،

سوہنی سیو کمائی۔ جے تھکن لگن اندر وڑ کے لئے اٹھال، اٹھو نٹھو واہو داہیا۔ سوہنا موقع لیا سنبھال، مُفت اپنی سیو کمائی۔ اُچے نیویں تھال چھالاں مار، ہرجن بھجن واہو داہیا۔ جا کے ویکھئے اپنا یار، وچھوڑا جھل سکے کوئی نہ رایا۔ لال چند نہیں ایہہ گر کا لال، لال گرُ روپ سہایا۔ جس سیوا کیتی مہان، ملی مان وڈیایا۔ لالو دے پچھے ایہدا مکان، ٹھٹھیارا روپ وٹایا۔ گھاڑت گھرن وچ کمال، سوہنے بھانڈے دئے بنایا۔ اک کول تے اک تھال، نانک بھیٹ چڑھایا۔ لالو اس وچ کھانا دینا کھوال، ایہو میرے من بھایا۔ جے میرا صاحب ہووے دیال، تیرے نال دئے ملایا۔ میرا کایا بھانڈا اندروں دیوے مانج، سوہنی کرے صفایا۔ جن بھگتاں نال بنائے سانجھ، ساچی گنڈھ پوایا۔ ایہو میٹوں لگی تانگھ، جیہڑی سکے نہ کوئے بُجھایا۔ بے شک میں مسلمان ہو کے دیواں بانگ، نماز پنج وار سناہیا۔ دین دیال میری کھولے جاگ، اٹھ پر تھ گھلایا۔ انتر اُتے اک ویراگ، برہوں تیر چلایا۔ سچ سرنائی جاواں لاگ، اپنا آپ مٹایا۔ اکو ڈر میٹوں شرع والے نہ دیون داغ، جگت دکھ بھوایا۔ اوسے ویلے صاحب سنگر نرگن سرُپ سنی آواز، شبد سندیس الایا۔ پُرکھ اکال دا نہیں کوئی سماج، ذات پات نہ کوئے وڈیایا۔ جے چاہویں تے دیواں راج، سیس تاج چھتر جھلایا۔ جے درس منگیں گرُ مہاراج، نیز نیناں دیاں دکھایا۔ سُن آواز کر پُکار، کہا میری رکھ لاج، تیرے ہتھ وڈیایا۔ تیرا کلمہ تیری نماز، تیرا سجدہ تیرا سیس جھکایا۔ نانک کہا وچ تھوڑا رہ گیا راز، تیتوں سچ دیاں جناہیا۔ جے ندھڑک ہو کے ہو جانوں محتاج، لیکھا ہنئے دیندا مُکایا۔ تیرے انتر بھئے دی آئی آواز، قاضیاں کولوں ڈر رکھایا۔ میں پروردگار اگے کراں فریاد، دیواں سچ سناہیا۔ تُوں اس دا لیکھا رکھنا یاد، جو گوانڈھی لالو نظری آہیا۔ اس داناؤں مُمتاج، والد خیر دین اکھوایا۔ تیرے بیڑے اُتے چڑھے رکھ کے تیری خواہش، نرِاسا نظر کوئے نہ آہیا۔ سری بھگوان کہا میں پوری کراں آس، نال لالو ایہدا سنگ بناہیا۔ کجج انتم پرگٹ ہو کے نرگن جوت کراں پرکاس، جوتی جامہ ویس وٹایا۔ چل کے آواں اس دے پاس، بن کے پاندھی جگت راہیا۔ لالو دا سارا لے کے ساتھ، اکلھ اکو گھر کرائیا۔ دوہاں دے ملا کے ہتھ نال ہاتھ، وچولا ہو کے جوڑ جڑایا۔ اپنے ویکھن دی دے کے اٹھ، اندروں تاکی لاہیا۔ جو وست رکھی ڈھک، اکو وار دکھایا۔ ہر سنگت کہے نیڑا کیتا حق، خوشیاں نال سناہیا۔ سری بھگوان کہے جے بچھو گئے تھک، راتیں سٹیاں ساریاں درس دکھایا۔

سارے ٹیک کے کہن متھ، پر بھو تیری دھوڑ خوشیاں نال مستک لائیا۔ تیرے اُتے سب نے ہتھ دتے رکھ، حق اپنا لیا جمائیا۔ ابناسی کرتا نرگن نرور
 مہروان جن بھگتاں اندر آوے نہجھک، ساڈھے تن ہتھ اندر پھیرا پائیا۔ اگے کوئی نہ سکے ڈک، نو دوارے نیوں نیوں سپس نوائیا۔ کرے کھیل پُرکھ
 سمرتھ، شاہ پاتشاہ وڈی وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا سچا ور، سب دا لہنا رہیا چکائیا۔ لہنا چکدا ویکھ نانک اوم اونکار نرنکار رہیا
 جس گائیا۔ میں سچ سبھاؤ آیا دس، اپنی رمز لگائیا۔ سری بھگوان چیتا لیا رکھ، بھلیا اُبھل نہ بے پرواہیا۔ نکا وڈا ہو کے آیا نٹھ، وڈا نکا اپنا روپ
 وٹائیا۔ راہ وچ اشاریاں نال سب کچھ رہیا دس، تاردا جائے پاندھی راہیا۔ گرگھ خوشیاں نال رہے ہس، اپنی خوشی منائیا۔ سری بھگوان کہے ایہہ میرا
 نہیں کچھ وس، تہاڈا دینا جھولی پائیا۔ تہاڈے نال گرو اتار پیر پیغمبر سارے رہے نچ، اڈی پت دوویں رہے اٹھائیا۔ پیر پیغمبر نعرے لاؤن حق،
 پروردگار تیری سرنائیا۔ خوشیاں نال گاؤن جس، توں میرا میں تیرا دوہاں دا سچا اکو ماہیا۔ جن بھگت کھیڑا جائے وس، گھر نوبت نام وجائیا۔ ہر جن رہن
 نہ دیوے اڈ، دُور دُراڈے جوڑ جڑائیا۔ جنہاں نوں گر اتار پیر پیغمبر لارے دے کے گئے چھڈ، تنہاں دا لیکھا دے مکائیا۔ ست دھرم نشانہ گڈ، دو
 جہاناں دے دکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی کرنی کار کمائیا۔ کرنی ویکھ پُرکھ سمرتھ، چار کُنٹ وٹی ودھائیا۔
 سارے مل کے گاؤن جس، سوہنا راگ الائیا۔ واہ پر بھو بے پرواہ، توں کہناں دے ہوئیوں وس، جنہاں نوں لوکیں کہن شودائیا۔ سری بھگوان کہا میں
 نہیں ایہہ میری اکھ، جنہاں وچوں میرا نور نظری آئیا۔ ایہناں پچھے میں مات ہو یا پرتکھ، جوتی جامہ ویس وٹائیا۔ گر اتار پیر پیغمبر ایسے کر کے اگے
 پچھے رہے نٹھ، ڈر بھے میرا نظری آئیا۔ بن حکم کون سچھنڈ دوار آوے چھڈ، گھٹے مٹی وچ بچھے واہو داہیا۔ بُت نوں ویکھ سارے کہن ایہہ جٹ، جٹا
 جوٹ دھاری سمجھ کسے نہ آئیا۔ گرگھ کہن سری بھگوان ساڈھے واسطے کھولیا ہٹ، انملڑی دولت رہیا ورتائیا۔ جو جگ جنم پورب کرم پر بھ توں وچھڑ
 منہ دے بھار گئے ڈھٹھ، تنہاں رہیا اٹھائیا۔ لیکھے لا کے ہڈ ماس ناڑی رت، رت رتڑی آپ مہکائیا۔ ساچی دے کے اکو مت، چارے ورن سمجھائیا۔
 کھتری براہمن شودر ویش سب دا پورا کرے حق، خالی کوئی رہن نہ پائیا۔ بن رتھواہی چلائے رتھ، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا لیکھا

رہیا مُکائیآ۔ گدا لیکھا ویکھ بھگونت، دو جہان نین اُٹھائیآ۔ ویکھو ملدا سخیاں کنت، صاحب سلطان بے پرواہیا۔ رت سہائی اک بسنت، پت ڈالی آپ
 مہکائیآ۔ دے وڈیائی وچوں جیو جنت، سنت سہیلے لے اُٹھائیآ۔ غریب نمانیاں بنا بنت، شاہ سلطاناں نالوں آپے دھام بہائیآ۔ جس گھر مہما سدا اگنت،
 لیکھا لکھت وچ نہ آئیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دیوے مان وڈیائیآ۔ ویکھ وڈیائی ہندا جس، وڈیائی نیناں نیر وہائیآ۔ ہو نمانی چرن گئی
 ڈھٹھ، میں کو جھی کملی کی صفت سکاں لکھائیآ۔ جنہاں پر بھو تُوں ہوئیوں وس، اوتھے میری کی چترائیآ۔ میں چک نہ سکاں اگھ، میرے نیر نین
 شرمائیآ۔ اوہ وڈے جو تیری چرنی گئے ڈھٹھ، میری وڈی وڈیائی کم کسے نہ آئیآ۔ جے ویکھیں تے میرے خالی ہتھ، کو جھی کملی دیاں دُہائیآ۔ جے ہر سنگت
 چرناں وچ لے رکھ، اینہاں نال مل کے تیرا نام دھیائیآ۔ اک بولنا سکھ جاواں سچ، سچ وچ تیری صفت نظری آئیآ۔ پریم پریتی وچ جاواں پھس، پھس
 کے ناتا اینہاں نال رکھائیآ۔ جے خوشیاں نال میرے نال جان ہس، میں اچی اڈی پھراں چائیں چانیا۔ ایہہ دست دے پر بھو سمرتھ، خالی جھولی آگے
 ڈاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہروان مہر نظر اُٹھائیآ۔ اٹھ وڈیائی جگت وڈی، ہر وڈیرا آپ سمجھائیندا۔ مان تان کوڑا چھڈیں، شہنشاہ
 حکم ورتائیندا۔ ہر سنگت نال اٹھ کے بھجیں، اکو راہ دکھائیندا۔ موٹر ٹاں گا ویکھیں لبھیں نہ کوئی گڈی، بھاڑے والا ٹٹو کم کسے نہ آئیندا۔ سیوا کریں اپنی
 پیریں ہتھیں، سوہنی بنت بنائیندا۔ ویکھ ہر سنگت اپنی آتھیں، کیہڑی چال چلائیندا۔ وچھوڑے وچ نہ تڑپھن دتی مجھی، مچھلی جل آپے روپ وٹائیندا۔
 اینہاں نال حصہ پا کے رکھ لا پتی، پت پر میثور آپے دیا کمائیندا۔ جنہاں دُوروں چل کے گجرات ویکھی سخی، سخیاں وچوں سخی لال نظری آئیندا۔ جس
 دی ماں بڑی پکی، دھیرج دھیر نال جڑائیندا۔ اوہ سب نوں گل دسے سچی، سری بھگوان اکو نظری آئیندا۔ ہر سنگت جس دی پتی، وانگ بچیاں گود
 اُٹھائیندا۔ اس دی پریت نہیں کچی، جو کچیاں بھانڈیاں پکیاں وچ رکھائیندا۔ اس دی دھار بڑی اچھی، اچھی طرح سمجھائیندا۔ گلوں لاه دیوے جم دی
 رسی، رائے دھرم نہ لیکھ منگائیندا۔ ایہدے کول اگئی بتی، جو گھر گھر اندر دیا آپ جگائیندا۔ مہروان ہو کے گرگھاں اندر دیوے دھیرج جتی، ست
 سنتو کھ نال بھرائیندا۔ جس دے دوارویوں منگدے گئے نام دی اک رتی، اوہ تولیاں ماشیاں نالوں بے انت بے پرواہ آپ ورتائیندا۔ غریب نمانیاں پھڑ پھڑ

باہوں چکے اپنی ہتھیں، مٹی گھٹا جھاڑ سوہنا روپ وٹائیندا۔ بن کرنیوں کماٹیوں جھولی پاؤندا جائے کھٹی، اتوٹ اتٹ بھنڈارا آپ گھلائیندا۔ اوسے ویراگ
 وچ میں پھٹی، پھڑ کر کے پٹی نام اُتے بندھائیندا۔ ہر سنگت کر کے اکٹھی، گرگھ سوہنے نال لیاہیندا۔ جنہاں وچ بہہ کے میں وی سہی، سجن سنگ
 رکھائیندا۔ بے پرواہ پر آؤندا اجیں بچیں، پردہ اوہلا وچ رکھائیندا۔ راہ وچ ویکھ کے ہسن کھڑاں کھجی، نخل ہندا اپنا نہ مکھ بھوائیندا۔ جس دے نال نکی
 وڈی سنگت پھرے بھی، بھجن اِکو اک چپائیندا۔ جس دی تالی دو جہان وٹی، نام نگارہ ہتھ اٹھائیندا۔ لکھ چوڑا سی سرشی جس نے بدھی، جیو جنت لھم
 ورتائیندا۔ اوس دی پریتی غریباں نال لگی، نمانیاں رنگ چڑھائیندا۔ میں خوشیاں نال کہواں اوہ مالک جگ دا جگی، جگت اپنے ہتھ رکھائیندا۔ کی ہو گیا
 بے دھتے دی سانہ کے گیا ڈھگی وچھی، رویداس کولوں ڈھور ڈھوائیندا۔ نامے چھری لگی اچھی، اک اِکلا سوہنی بنت بناہیندا۔ دُرگا دیوی کہے میں اُہناں
 نالوں چنگی، ہر سنگت نال لے کے آہیندا۔ لالو کہے دھن بھاگ میری گوانڈھیاں نال پٹی، گنڈھی، سوہنا جوڑ جڑائیندا۔ پُرکھ اکال کہے میتوں سنگت لگی
 چنگی، جس دا لیکھا جھولی پائیندا۔ لالو نال میرا بھجنگی، پورب لیکھ جھولی وکھائیندا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سوہنی بنت بناہیندا۔ بنت
 بنائی صاحب ٹھا کر، دیاوان دیا کمانیا۔ جگت دوارا پار کر کے ساگر، گرگھ سجن لئے ملائیا۔ دوہاں دیوے آدر، اِکو جیہی وڈیائیا۔ ہر سنگت نال وڈی بہادر،
 جو بیٹھے بل ودھائیا۔ اینہاں اُتے پریم پیار دی دیوے چٹی چادر، پردہ نام رکھائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہروان مہروان مہروان مہر
 نظر نر نرکار اک رکھائیا۔ لالو لال دوہاں رکھنا یاد، سری بھگوان سچ سچ جنائیا۔ الہڑ پنڈی وچھوڑے والی رات، خاک چرن دھوڑ لگ اِج خوشی منائیا۔
 تینی ماگھ پھیر اتھے کرنا واس، جتھے ملے مان وڈیائیا۔ ہر سنگت بنائے بھات، بھلکا روٹی نہ کوئے پکائیا۔ اِکو دال نال سوگات، سری بھگوان ونڈ ونڈائیا۔
 اگلی پھیر دتے بات، بیہو ابھید گھلائیا۔ چوھی ماگھ کھولے جاگ، نیز اٹھ پٹائیا۔ بابو پُرکنت سہاگ، وچھڑے لئے ملائیا۔ بیڑے چاڑھ اک جہاز، سوہنی
 دھار وکھائیا۔ ہر سنگت کر کے اک آواز، اِکو روپ بنائیا۔ مٹھی مٹھی سب دے کولوں منگے کھاج، کھان پکوان اِکو دے وڈیائیا۔ ننگا دھڑ سیس تاج،
 گرو مہاراج راز گھلائیا۔ سارے اِکے ویڑے کر اِکٹھے کہے شاباش، ہر سنگت وچ سمائیا۔ اوہ خوشیاں والی چھیویں رات، گھر دیدار درس دکھائیا۔

اک لال چند بچھے رکھیا اتنا راز، ہیرا پھیری کر کے اپنی کھیل دکھائی۔ ول چھل کرنوں ابے نہ آوے باز، بازی اپنی نہ کدے اُٹائی۔ جے کوئی پر بھو دا سمجھے راز، پر بھو کہہ سیس نہ کوئے نوائیا۔ لہنے وچ دینا دے کے سکھ کولوں کدی نہ اکھوائے دھوکھے باز، سانوں چھڈ کے دھوکھا گیا کمائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، اپنا لکھیا لیکھ نہ کدے مٹائی۔

★ ۲۱ ماگھ ۲۰۲۰ پکرمی دُرگا دیوی دے گرہ گجرات ضلع گرداس پُر ★

عرش نالوں سوہنا فرش، محبوب رباب وجائیندا۔ مہر نالوں چنگا ترس، ترس وچ اپنا درس دکھائیندا۔ درس وچ دے تڑپ، برہوں ویراگ لگائیندا۔ ویراگ اندر دُھر دا کٹک، نام ندھان دکھائیندا۔ سنجگ تریتا دواپر کلجک جو رہے لٹک، تنہا اپنی گود بہائیندا۔ دُھر دا لحم دے کے سخت، ساچی کار کمائیندا۔ زرویر ہو کے آیا پرت، پر م پُرکھ اکھائیندا۔ جو دھابن کے سوربیر مرد، مردانگی اِکو اک پر گٹائیندا۔ بن کرنی کریا جنم مرن دی میٹے درد، روگ سوگ سرب چکائیندا۔ سیوا کر کہے ایہہ میرا فرض، فضول وقت نہ کوئے لنگھائیندا۔ گھڑی پل ہون نہ دیوے کوئی حرج، بچھلا حرجانہ سب دی جھولی پائیندا۔ کرے کھیل آپ اسچرج، اسچرج لیلیا آپ ورتائیندا۔ گر اوتاراں سپر پیغمبراں کولوں دیکھ دیکھ بچھلی فرد، ہرجن سارے پکڑ اٹھائیندا۔ لیکھا چکائے ہوندھڑک، دھڑکن کوڑی سرب مٹائیندا۔ بے شک راہ نہیں کوئی سدھی سڑک، آپ سدھاتے سدھا ہو کے آئیندا۔ میل ملاپ وچ رہن نہ دیوے فرق، فیصلہ اِکو وار سنائیندا۔ جے کوئی پر بھ شبد دا لہجے ارتھ، ارتھ ارتھات وچوں نظر کسے نہ آئیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہروان مہر نظر اٹھائیندا۔ پریم اندر دس پیار، پریتی سچ لگائیندا۔ پریتی اندر کھیل نیار، زرویر آپ کرائیندا۔ زرویر اندر شبدی دھار، دُھر داراگ الائیندا۔ راگ اندر اِکو راز، پردہ اوہلا آپ چکائیندا۔ پردے اوہلے اندر گلیا صاحب محتاج، جن بھگتاں آس رکھائیندا۔ بھگتاں اندر مارے آواز، سوہنا گیت الائیندا۔ گیت اندر دے کے دات، جھولی تن بھرائیندا۔ جھولی اندر سچ سوگات، سوہنی آپ لگائیندا۔ سوہنی اندر رکھی اِکو آنکھ، جس اکھ نال اپنا

میل ملائیندا۔ ملیا میل ہوئے پرتکھ، پارکھو اپنا ویس وٹائیندا۔ دُور دُراڈا پاندھی نٹھ، مانگت ہو کے آئیندا۔ ہر سنگت گُرمگھ گوبند دھار وچوں کر اکٹھ، سوہنا جوڑ جڑائیندا۔ جوڑ اندر آپ وس، وصل اکو اک کرائیندا۔ پریم پریتی اندر ہس، ہستی صفحہ چُکائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کھیل آپ وکھائیندا۔ کھیل وچ نام کھلاؤنا، گُرمگھاں ہتھ پھرائیا۔ چلدیاں پھردیاں اے نوں ہلاؤنا، اندر ستار ہلائیآ۔ بھجریاں نال ایہنوں بھجاؤنا، بن لٹاں باہواں نٹھائیآ۔ بہندیاں نال ایہنوں بہاؤنا، اکو حکم سنائیآ۔ سوئدیاں ویلے نال سواؤنا، سوہنی تیج بنائیآ۔ ایس ویلے نوں سرب پچھتاؤنا، کس بدھ پھر کے گیا بے پرواہیا۔ چار جگ پچھوں سب نے گاؤنا، اوچی کوک کوک الائیآ۔ دھن وڈبھاگ جنہاں پر بھ درشن پاؤنا، گھر لے سبج سُبھائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کار کمائیآ۔ پر بھ کا کھیل سبج سُبھا، سُبھاوک اپنی دھار چلائیآ۔ کوٹن کوٹی پر بھ دے نام دا پچھدے پھر دے بھا، ہٹو ہٹ پھیرا پائیآ۔ جنہاں اُتے کرپا کرے اوہناں دا چکڑ گاریاں وچ لگ جائے داء، سوہنی بنت بنائیآ۔ اپنی ہتھیں لٹ کے نور خُدا، مُرید کہن مُرشد لیا منائیآ۔ بھگت کہن ایہنوں ہویا شُدا، جو پاگل ہو کے ساڈے پچھے بچھے واہو داہیا۔ جے اک واری آواز لینے لگا، دُور دُراڈا نیڑے چل کے آئیآ۔ بن کے وڈا بے پرواہ، بے پرواہی وچ سمائیآ۔ چاکر بن کے سچا وفا، وفاداری توڑ نبھائیآ۔ راتیں سٹیاں لے جگا، بانہہ سرہانے ہیٹھ رکھائیآ۔ پھڑ کے گودی لے لٹکا، مستک اُتے لکیر مٹائیآ۔ چھاتی اُتے ہتھ دے لٹکا، جنم وچھوڑا کوئے رہن نہ پائیآ۔ دوہاں نیتراں دے دبا، دو جہاناں پندھ چُکائیآ۔ جے کرپا کر کے گھ اُتے انگل دے چُھہا، بن نام جپیاں لیکھا دے مُکائیآ۔ چوری چوری بُھلیاں جائے سمجھا، اپنا حکم منائیآ۔ پچھلی کسر جائے کڈھا، اثر اپنا نال رکھائیآ۔ کی ہویا جے رویداس نوں کہہ گیا اپنی بنت ٹھیک بنا، نیتی والا اوہو سچا ماہیا۔ جس دینی جاچ سکھا، سکھیا کر پڑھائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سوہنا رنگ وکھائیآ۔ سوہنا ویکھو ہر کارنگ، رنگ راتا آپ کرائیندا۔ سب دی پوری کرے منگ، منگتیاں وچوں اکو منگتا نظری آئیندا۔ جس منگتے دی خالی گٹھری دے گنڈھ، جگت دست وچ نہ کوئے لٹکائیندا۔ جس ویلے گُرمگھاں دے اندر دیوے ٹنگ، ساڈھے تیج ہتھ اندر خالی تھاں نظر کوئے نہ آئیندا۔ اپنے بستر بھوشن لاہ کے ہوئے ملنگ، نرگن اپنا روپ وٹائیندا۔ آتم سیجا ویکھ پلنگ، بدو بدی اُتے آسن لائیندا۔ جے گُرمگھ اندرو اندر

غصے نال کہے میٹوں کون کر دا تنگ، جو سٹیاں رات جگانیدا۔ او سے ویلے ہوئی ہوئی مُٹھی چا پی کر کے پریم پریتی لئے منگ، میں اوہ جیہڑا نظر کسے نہ آئیندا۔ کیوں تہاڈے گھر جو کھادھا روٹی دا ڈنگ، ایسے کر کے سیو کمائیندا۔ میری لگی تہاڈے نال جائے لنگھ، پچھے ہو ہو ویکھ وکھائیندا۔ جے کچھ سُننا چاہو سناواں پھیر وی چھند، جوں جماناں گھر ڈوم منگن آئیندا۔ جے منگو ملے انند، رس اپنا تہاڈی جھولی پائیندا۔ جے ویکھو تے نظری آئے گجری چند، جس نوں پُرکھ اکال سُت بنائیندا۔ دیال ہو کے پاوے ٹھنڈ، امرت میگھ برسائیندا۔ آؤ رل مل اگلی پچھلی سارے لینے گنڈھ، بدھی گنڈھ نہ کوئے کھائیندا۔ جن بھگت کہن سد و سنا ساڈے سنگ، سنگ تیرا سچا بھائیندا۔ بے شک جگت و ہار ساڈے کول بھکھ ننگ، بھکھیاں ننگیاں و چھوڑا تیرا جھلیا نہ جائیندا۔ سری بھگوان کہے ایہہ میری بخشش وچوں بخشند، رحمت وچوں رحم ورتائیندا۔ لال امولک رتن ہیرے اسمانی چند نالوں چنگے چند، جنان اُتے اندھیرا رنگ نہ کوئے وکھائیندا۔ مل کے پریم ہو گئے پریم پُرکھ دا انگ، مائس جنم بھنگ نہ کوئے کرائیندا۔ ہر سنگت ساری مل کے سوہنگ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان گاؤ چھند، چھندا بندی وچ پابندی دو جہان مُکائیندا۔

★ ۲۱ ماگھ ۲۰۲۰ بکرمی مہنگا سنگھ دے گرہ پنڈ سدا ضلع گرداس پُر ★

دُھر دا ویکھ اگئی رنگ، لوک پر لوک رہے جس گائیا۔ گر اوتار و جاون نام مردنگ، پیر پیغمبر کلمہ نعمہ گائیا۔ وشن برہما شو پنچ بن ملنگ، اُچ اگم اتھاہ اپنی کھیل رچائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی کار کمائیا۔ ہر کا ویکھ کھیل اتھاہ، دو جہان دھیان لگائیا۔ برہمنڈ کھنڈ نین رہے اٹھا، پُری لوء اٹھ کھائیا۔ زمیں اسمان راہ رہے تکا، سمنند ساگر نیناں نیر وہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اچرج کھیل آپ ورتائیا۔ ہر کا رنگ ویکھ اپار، سرگن سارے رہے جس گائیا۔ زرگن نور جوت اُجیار، لکھ چوڑا سی رہیا سائیا۔ شبد ناد سچّی دُھنکار، گیت گیت اندر راگ الائیا۔ جگ چو کڑی بٹھے دھار، ست ستوادی دیا کمائیا۔ گر اوتاراں کر پیار، وست امولک اک ورتائیا۔ پیر پیغمبراں دے ادھار، مہر نظر اک لکائیا۔ کرپا کر سانجھا

یار، مقامے حق نور کرے رُشنائیا۔ سچکھنڈ نواسی اینکار، اکل کل اپنی کھیل رچائیا۔ دُھر سندیسہ دے وارو وار، نت نوت کرے پڑھائیا۔ شاستر سمرت وید پُران، گیتا گیان آپ درڑائیا۔ انجیل قرآن کر پروان، الف یے رہیا سمجھائیا۔ دُھر دی بانی لا کے بان، تیر نرالاک چلائییا۔ ست دھرم سچ نشان، ست ستوادی آپ اُٹھائیا۔ ساچے بھگتاں دے گیان، بھگوان اپنی بوجھ بُجھائیا۔ ستن دیوے اکومان، آتم پر ماتم پردہ لاہیا۔ گرکھاں بخش اک دھیان، چرن کول دے سرنائیا۔ گر سکھ ساچے کر پردھان، نام ڈنکا ہتھ دکھائیا۔ سچکھنڈ نواسی ہو مہروان، محبوب اپنی کار کمائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا رنگ آپ جنائیا۔ ویکھ رنگ ہر کرتار، قدرت قادر ویکھ ویکھ بگسائیا۔ نور الہی پروردگار، بے عیب اک خدائیا۔ سچ توفیق ساچے دربار، درگاہ ساچی وجے ودھائیا۔ جوت اُجالا نور اُجیار، روپ رنگ ریکھ نہ کوئے دکھائیا۔ سو پُرکھ نرنجن ہو تیار، ترے گن اتپتا ویس وٹائیا۔ ہر پُرکھ نرنجن کھول کوڑ، ساچا مندر دے سہائیا۔ اینکار کر پیار، سچ پریتی اک لگائیا۔ آد نرنجن نرمل جوت کر اُجیار، جوتی جاتا کرے رُشنائیا۔ ابناسی کرتا بھے دھار، دُوجا سنگ نہ کوئے رکھائیا۔ سری بھگوان راج راجان، شہنشاہ اکو اک اپنا ناؤں پرگٹائیا۔ پاربرہم پر بھ ہو پردھان، سچ پردھانگی اک رکھائیا۔ سچکھنڈ دوارا کھول مکان، چھپر چھن نہ کوئے چھہائیا۔ تھر گھر دیوے مان، مہروان ہو سہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا رنگ آپ دکھائیا۔ تھر گھر ویکھ ہر کا رنگ، سرب رہے جس گائیا۔ سچ سنگھاسن سور سربنگ، شاہ پاتشاہ اک سہائیا۔ ساچا ناد وجے مردنگ، انراگی راگ الائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا کھیل آپ دکھائیا۔ ساچا ویکھ رنگ نرنکار، نرگن سرگن دوویں خوشی منائیا۔ اٹھو ویکھو دُھر دربار، سچکھنڈ وٹی اک ودھائیا۔ پُرکھ ابناسی ہو تیار، سچ سنگھاسن سو بھاپائیا۔ سورج چند نہ کوئے اُجیار، منڈل منڈپ نظر کوئے نہ آئییا۔ زمیں اسمان نہ کوئے سہار، کھانی بانی روپ نہ کوئے وٹائیا۔ کاغذ قلم نہ کوئے لکھار، سمند ساگر مس روپ نہ کوئے وٹائیا۔ کرے کھیل اگم اپار، الکھ اگوچر اپنی کار کمائیا۔ اکتھے کر گرو اوتار، پیر پیغمبر سچ سندیسہ رہیا سنائیا۔ سنت سہیلے نال اٹھال، بھگتاں بھيو چکائیا۔ نیتز کھول کرو وصال، ظاہر ظہور اکو نور کرے رُشنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچکھنڈ دوارے اکو رنگ پرگٹائیا۔ سچکھنڈ دوارے رنگ اولا، ہر کرتا آپ پرگٹائیا۔ سوہنا سہا سچ محلا، نرمل جوت

کرے رُشائیا۔ گر اوتاراں پیر پیغمبر اں پھڑا پلا، پلُو اپنے نال بندھائیا۔ ویکھنہارا جل تھلا، ڈُونگھے ساگر کھوج کھوجائیا۔ ٹلے پر بت پہاڑ اُچی چوٹی سَنگھاسن
 ملا، ون ترن اپنی کار کمائیا۔ اندج جیرج اُتبج سیتج رلا، شبدری جوت کرے رُشائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچا
 رنگ اک جنائیا۔ ساچا رنگ پُرکھ اکال، ہر کرتا آپ جنائیا۔ ٹھاکر سوامی ہو دیاں، مہر نظر اٹھائیا۔ گر اوتار کرو دھیان، پیر پیغمبر اکھ کھلایا۔ سرشٹ
 سبائی سُر ت سکے نہ کوئے سنبھال، من مت بدھ چلے نہ کوئے چترائیا۔ چار جگ جو دے کے آئے گیان، لیکھا لکھ کے قلم شاہیا۔ ناؤں رکھا شاستر
 سمرت وید پُران، گیتا گیان دے وڈیائیا۔ انجیل قرآن بول زبان، متی دند صفت صلاحیا۔ جگت جہان جیو دس کے آئے ایمان، صدق صبوری نال
 ملائیا۔ دھرم جھلا کے آئے نشان، سوہنی ونڈ ونڈائیا۔ ظاہر ہو کے دے کے آئے بیان، شہادت اکو نام جنائیا۔ جیو جنت آتم پر ماتم سمر و اک بھگوان،
 دو جا نظر کوئے نہ آئیا۔ کوڑی کریا مٹے مان، ممتا موہ رہن نہ پائیا۔ گھر مندر ویکھو آن، جس گھر ٹھاکر ڈیرہ لائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا
 کر، گھر ساچے رنگ جنائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر لو تک، ہر کرتا آپ جنائیا۔ لوکات لکھ چوراسی وکھ وکھ، جیو جنت نیتز نیناں نیر وہائیندا۔ بھو نہ جانے
 کوئے حقیقت حق، پردہ لکھ نقاب نہ کوئے اٹھائیندا۔ نہ کوئی سہارا تیر تھ تھ، اٹھسٹھ بیڑا نہ پار کرائیندا۔ لہہ لہہ تھکے مندر مسجد شودوالے مٹھ، پُرکھ
 اکال نظر کسے نہ آئیندا۔ جنگل جوہ اُجاڑ پہاڑاں وچ رہے نٹھ، ڈُونگھی کندر بہہ بہہ آسن لائیندا۔ دھوڑی خاک چھار سر رہے گھت، اگنی تت ہڈ جلائیندا۔
 ویکھو کسے نہ آوے برہم مت، و دیا برہم نہ کوئے پڑھائیندا۔ نانک گو بند سب نوں کہہ کے آئے پُرکھ سمر تھ، ہر کرتا اکو نظری آئیندا۔ جس جن
 دیوے نام و تھ، وست امولک جھولی پائیندا۔ کوڑ ہنکارا بُرج جائے ڈھٹھ، مایا ممتا موہ چکائیندا۔ نرگن نور کر پرکاس، جوتی جاتا ڈگمگائیندا۔ لیکھے لا پون
 سواس، شبد ناد دھن و جائیندا۔ لہنا مُکا پر تھی آکاش، گرہ منڈل گھر گھر وچ آپ جنائیندا۔ آتم پر ماتم و سے ساتھ، سگلا سنگ نبھائیندا۔ آتم سیجا سوہنی
 کھاٹ، سَنگھاسن اکو اک وڈیائیندا۔ دُئی دویٹی میٹ ذات، برہم پار برہم سمجھائیندا۔ جن بھگتاں پوری کرے خواہش، خواہش اپنی آساناں ملائیندا۔ در
 تے کوئی نہ ہوئے نراس، جو سری بھگوان اکو اوٹ تکائیندا۔ ایہتھے او تھے دیوے نجات، سر اپنا ہتھہ ٹکائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،

کرے کھیل ساچا ہر، ساچا رنگ اک دکھائیندا۔ ویکھ رنگ صاحب سلطان، گر اوتار خوشی منائیا۔ تیری وڈیائی سری بھگوان، صاحب سنگر توہے بھائی۔
 کجک انت سرشٹ سبائی بھلی تیرا نو دھان، من واسنا ہوئی ہلکائی۔ اشٹ دیو سرب منان، آتم پر ماتم جوڑ نہ کوئے جڑائیا۔ پڑھ پڑھ تھکا جیو جہان، جیون
 جگت ہتھ کسے نہ آئی۔ اندر وڑ کے کوئی نہ ویکھے کایا ساڈھے تن ہتھ مکان، جس گرہ وسے بے پرواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے
 کھیل ساچا ہر، ساچی کرنی آپ کمائی۔ ساچا رنگ پڑکھ سمرتھ، ہر کرتا آپ جنائیندا۔ چار جگ دے وچھڑے ویکھو اکھ، نیتز لوچن نین اک کھائیندا۔
 کجک جیو بیٹھے ہو کے وٹھ، سنگر سنگ نہ کوئے رکھائیندا۔ کوڑی کرپا ماری مت، جوٹھ جھوٹھ بھرم بھلائیندا۔ جگت نیتز کام واسنا رہے تک، نام دھیان
 نہ کوئے لگائیندا۔ ملے حقیقت گھر نہ کوئی حق، لاشریک نظر کسے نہ آئیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچا بھو
 آپ جنائیندا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کہن پر بھو تیرا تماشا، ڈھر دی سار کسے نہ آئی۔ اسیں کھول کے آئے تیرا مات خلاصہ، لیکھا لکھ کے قلم شاہیا۔ پڑکھ
 اکال سب دا پتاما، دیناں انا تھاں ہوئے سہائیا۔ آد جگادی ڈھر دا داتا، اتوٹ اٹھ بھنڈار بھرائیا۔ جگ چو کڑی میٹنہار اندھیری راتا، گر شبدی چند
 چکائیا۔ بودھ اگادھ دس کے گاتھا، ڈھر دی کرے پڑھائیا۔ ایٹھے اوتھے ہوئے راکھا، ہلت پلت لئے بچائیا۔ چرن پریت بندھائے ناتا، سگلا سنگ بن
 جائیا۔ جو گرگھ مئے اوس دا آکھا، سری بھگوان آگے پچھے پھرے چائیں چائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیونہار وڈیائیا۔ پیر پیغمبر
 کہن پروردگار، ہتھ تیرے وڈیائیا۔ مہان بیدوسا نچے یار، نور ظہور تیری رُشائیا۔ کلمہ نبی رسول بول جیکار، نعرہ تیرا نام سنائیا۔ چو داں طبقال دے ہلار،
 سبق اکو اک پڑھائیا۔ طوبی تیتھوں نفرت کر گئے کوئی نہ آئے تیرے در دربار، مکھ کعبہ رووے دئے ڈھائیا۔ سچ محرابا کرے نہ کوئے پیار، محبوب میل
 نہ کوئے ملائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا ڈھر دا ور، تیرے ہتھ سچ وڈیائیا۔ تیرے ہتھ وڈیائی بے نظیر، توں نظر کسے نہ آئیندا۔
 تیرے ہتھ سرب تقدیر، تدبیر تیری سمجھ کسے نہ پائیندا۔ توں چوٹی چڑھ کے ویکھیں آپ اخیر، منزل منزل اپنا پنڈھ مکھائیندا۔ توں کٹنہارا شرع زنجیر،
 سچ توفیق اک رکھائیندا۔ تیرے حکمے اندر پیر فقیر، کلمہ کائنات جنائیندا۔ انتم سارے ہو دلیگیر، تیرے چرن دھیان بن نیتز نین لگائیندا۔ جوتی جوت

سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اِکو دینا سچا ور، در تیرے منگ منگانیندا۔ سب دارنگ ویکھ زرنجن، آد پُرکھ رہیا جنایا۔ نیز نام ندھانا پاووانجن، نوری نور نور چکانیا۔ داتا دانی درد دکھ بھے بھجن، بھانڈا بھرم بھو بھٹانیا۔ جن بھگتاں چاڑھے اپنی رنگن، کایا مائی سوہنی پوچ پوچانیا۔ مستک ٹکالائے اِکو چندن، چندن اپنا نام سمجھانیا۔ آتم پر ماتم دیوے پرماندن، نچ رس اِک دکھانیا۔ گرگھ گرگھ ہر جن ہر بھگت وست امولک اِکو منگن، پر بھ میل ملاوا ہووے چائیں چانیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ سندیسہ اِک سنایا۔ سچ سندیسہ سری بھگونت، ہر کرتا آپ جنانیندا۔ کھیلے کھیل جگوت، زرنجن سرگن ویس وٹانیندا۔ نام ندھانا نیا منت، گرگر شبدی دھار چلانیندا۔ بودھ اگادھا بن کے پنڈت، کاتب بن کے لیکھ لکھانیندا۔ گرگھ توڑ کے ہوئے ہنگت، ہنگ برہم آپ سمجھانیندا۔ میل ملاوا ساچی سنگت، ست سرُوپ سچ سنت اِچانیندا۔ نام خُماری چاڑھ رنگت، گھر اِکو رنگ درسانیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، بھو ابھیدا آپ گھلانیندا۔ بھو ابھیدا کھولے آپ، اپنے ہتھ رکھے وڈیانیا۔ جن بھگتاں دے کے دھر دا جاپ، میل ملائے سچ سمجھانیا۔ لیکھ مُکا تینوں تاپ، ترے گن ڈیرہ ڈھاہیا۔ درس کرائے ساکھیات، سوچھ سرُوپ رُوپ دھرائیا۔ ظاہر باطن کرے بات، گُفت شنید اپنی کار کمانیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا رنگ اِک رنگانیا۔ ساچا رنگ بھگتن چولا، پُرکھ اکال آپ رنگانیا۔ سیوا کرے بن کے گولا، چاکر ہو کے پھیرا پانیا۔ ناؤں رکھائے زرنجن مولا، گھٹ انتر اپنا ڈیرہ لائیا۔ پورا کرے دھر دا قولہ، کیتا اقرار نہ کدے بھلانیا۔ بھار کرے دھولا ہولا، دھرنی دھرت ہوئے سہانیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، جن بھگتاں رنگ چڑھانیا۔ جن بھگتاں رنگ جائے چڑھ، جگ نیز نظر نہ آئیا۔ ابناسی کرتا اندر جائے وڑ، رُوپ رنگ رکھ نہ کوئے دکھانیا۔ لیکھے لائے سیس دھر، پنچ تت سو بھاپانیا۔ کوڑی کرپا اُکھڑے جڑ، سچ سچ دئے پرگٹانیا۔ بھو چکا ناری زرن، آتم پر ماتم بوجھ بھجھانیا۔ ساچا سوہلا اِکو پڑھ، دھر داراگ لائیا۔ آتم سیجا گمی چڑھ، سچ سنگھاسن سو بھاپانیا۔ سنت سہیلے آپے پھڑ، سرتی شبد جڑانیا۔ وسیرا کرے ساچے گھر، نیرن نیرا نظری آئیا۔ ڈیرہ دکھائے تھر گھر، جس گھر گر شبدی سو بھاپانیا۔ پُرکھ اکال کرپا کر، سچ دوارا دئے گھلانیا۔ جن بھگت اندر جائے وڑ، ملے سچگھنڈ وڈیانیا۔ جوتی جوت جائے رل، وچ جوتی

جوت سمایا۔ سچ سنگھاسن بہے مل، پر بھ چرن ملے سرنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، جن بھگت انند پریم پریتی
چاڑھ رنگ، دیا کر سورا سربنگ، آد جگاد جگ چوکڑی نت نوت کر کر ہت، اپنے نام رنگا یا۔

★ ۲۱ ماگھ ۲۰۲۰ بکرمی ہیم راج پرا ضلع پر ★

شہنشاہ سورے سر بنگی، در ویکھ خوشی منایا۔ دربار تیرے آئی بھگتی بھکھی تنگی، دوئے جوڑ رہی سنایا۔ جگ چوکڑی میٹوں جگت لہدے رہے بن
کے سنگی، سنجگ تریتا دوا پر کلجگ دھیان لگایا۔ میں اوہلے بیٹھی رہی سیس واہ کے پٹی کنگھی، اپنا روپ بنایا۔ میری اگھ کسے نہ کیتی تنگی، نین ویکھن
کوئے نہ پانیا۔ میری نظر نہ آئی کسے انگی، لہنگے پلو نہ کوئے چھہانیا۔ میٹوں لہدے پھر دے بیلے وچ جھنگی، ٹلے پر بت پھول بھلایا۔ میں کوٹن کوٹ
سادھو کیتے پکھنڈی، بھیکھا دھاری جگت رلایا۔ میری ہتھ نہ آئی کسے کٹوں ڈنڈی، مڑکی والا ویکھ کوئے نہ پانیا۔ تک سکے نہ کوئی میری ہندی، مستک
سوہنی لئی لگایا۔ میری ویکھ دھار ڈنگی، نین سکے نہ کوئے مٹکایا۔ میٹوں لہدے علماں وچوں فارسی ہندی، فیصلہ سکے نہ کوئے بتایا۔ میری بھومکا کسے نہ
ویکھی کنگھی، سنگ بیٹھ نہ خوشی منایا۔ جگ چوکڑی کوگدیاں کوگدیاں سب دی بہہ گئی گھگی، گھر وصل نہ کوئے کرائیا۔ صاحب سلطان میں نکلیوں
ہندی گئی وڈی، جو بن اپنے نال رکھایا۔ میری نہ پسلی نہ ہڈی، تن ماٹی نہ کوئے بنایا۔ نہ بھینس نہ سوری گدھی، رنگ رتڑا روپ نہ کوئے جنایا۔ میں
نجاگن ویراگن لدھی، پھراں واہو داہیا۔ ویکھی پتیدی پچھلی صدی، صدمہ پیدا دھیر نہ کوئے دھرایا۔ جاں ٹکاں میرا لیکھا چکلیا اتے ندی، کنڈھے راوی
نہ کوئے وڈایا۔ آگے بیٹھی رہی ار جن ہر گوہند پریتی بدھی، اک دھیان لگایا۔ سب نوں کردی رہی پئی، پئی طرح سمجھایا۔ میں سب نالوں سوہنی
چنگی اچھی، وکھرا کھیل کرائیا۔ سادھاں سنتاں دی پت رکھی، گرگھاں نال ملا یا۔ پریم پریتی اندر مٹکاواں اٹھی، نیز کجلا اک رکھایا۔ پریم پیار دی کھول
کے ہٹی، سوہنا ونج کرائیا۔ میرے کولوں کوئی ورا کھٹے کھٹی، باقی بیٹھن مکھ بھوایا۔ میں پریم پریتی شوہ رتی، صاحب اکو میرا ماہیا۔ جس نوں تورے

اپنی ہتھیں، اوسے نال سنگ نبھایا۔ میں ویکھاں جا کے تپدی بھٹھی، ساڈھے تن ہتھ کھوج کھوجایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دے ساچا ور، در تیری سرنایا۔ بھگتی کہے ویکھ سادھاں منو، یارڑا نظر کوئے نہ آیا۔ میں تیتوں دسیا چھی طرح چنگو، چنگی طرح سمجھایا۔ جس دا لیکھا کھ کے گیا نند لال نندو، گو بند اشارے نال سمجھایا۔ میں سرت نہ آون دتی براہمن گنگو، اوہدے گھر نہ پھیرا پانیا۔ میں بھرم بھلایا جگت ہنکاری چندو، چندرا روپ وٹایا۔ تیرے آگے ارداس دینا بندھو، بندنا رہی سٹایا۔ میں کیہڑا دوارا لنگھوں، کون گھر پھیرا پانیا۔ دست کیہڑے کولوں منگوں، تٹ نظر کوئے نہ آیا۔ ٹی سیہدے نال گنڈھوں، جوڑی جگت جنایا۔ میرا لیکھا لکھدے ہو کے بھنگو، مستی وچ لہر لہر پرگٹایا۔ راوی کنڈھے کوئے نہ ملے ٹھنڈو، ٹھنڈ تیرے چرناں ہیٹھاں نظری آیا۔ ہن کس دے نال ہنڈھو، ساچا سنگ نہ کوئے نبھایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، موہے دے مان وڈیایا۔ بھگتی کہے میرے خالی ہتھ، بھڑی دیاں ڈھایا۔ نک سہاگ نہ دے تھ، بلاک نظر کوئے نہ آیا۔ ٹکے مستک کیتا خالی نیتز کجل نہ کوئی اکھ، بندی نظر کوئے نہ آیا۔ بھوندی بھوندی گئی تھک، منزل منزل پنہدھ مکایا۔ قدم قدم رہی نٹھ، بھج بھج واہو داہیا۔ نیتز نیناں نیر وح کے تیرے آگے واسطہ رہی گھت، دوئے جوڑ سپس نوایا۔ سُن صاحب میرے کملاپت، پت پر میثور تیرے ہتھ وڈیایا۔ اک وار مہر نظر کر کے تک، نیتز اکھ کھلایا۔ توں چپ چپیتا اپنا کھ لیں وٹ، ہنس کھ نہ روپ دکھایا۔ میں ڈردی پچھے جاواں ہٹ، آگے چلے نہ کوئے چترایا۔ ہوئی ہوئی گاواں تیرا جس، اندرے اندر دھیایا۔ جے میرا ہووے وس، پر بھ ہنے لواں منایا۔ وچار اندر وٹی سٹ، سوہنی چوٹ لگایا۔ پچھوں ہر سنگت آئی نس، بن کے پاندھی راہیا۔ اکو وار سوہنگ ڈھولا گایا پُرکھ سمرتھ، تیرا ناؤں دھیایا۔ توں نظری آئیوں جھٹ، روپ انوپ دکھایا۔ میں چرناں گئی ڈھٹھ، مستک گکا لایا۔ توں پھیر وی نہ آگوں پیوں ہس، بچن راگ نہ کوئے سٹایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دے سچا ور، در ملے سچی سرنایا۔ بھگتی کہے میرا ویکھ چیتھڑ، الفی لیرو لیر نظری آیا۔ پیریں چپل نہ رہیا وچ کیچڑ، ننگی پیریں دیاں ڈھایا۔ میں ہو کے بڑی ڈھیٹھڑ، پچھے بھجاں واہو داہیا۔ میرا سورن ہویا پیتل، کنچن رنگ نہ کوئے وٹایا۔ توں ہس کے صاحب کہا جن بھگت میتوں اڈیکن، سدھا میرے ول دھیان لگایا۔ میں سناں پکار اُہناں

چیکن، جو اندرے اندر گر لایا۔ میں دیکھاں تیتوں کیکن، میری تار ٹٹ نہ جایا۔ پریم پریتی اندر گنڈھ پیچن، دو جہان سکے نہ کوئے گھلایا۔ توں میرے بھگت دوارے میٹوں دسیں نیچن، نیکن نیکا روپ جنایا۔ توں میرے در توں لے کے بھچھیا بھیکھن، پھیر جگت دسیں ورتایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچی کرنی آپ کمایا۔ بھگتی کہے میری کھلڑی گت، سپس سالو نظر کوئی نہ آسندا۔ چاروں گنٹ رہی پچھ، ہائے بھانا کی کون ورتائیدا۔ کدھر گیا ابناسی اچت، جگ نیز نظر نین نہ کسے دسائیدا۔ میں اُس توں لواں پچھ، کی صاحب تیتوں بھائیدا۔ جے تیرا بھنڈارا گیا نک، دیونہار کون اکھوائیدا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا ساچا ور، در تیرے آس رکھائیدا۔ بھگتی کہے میرا ویکھ دوپٹا، میں اچھی طرح دکھایا۔ چوتھے جگ اتم پھٹا، لیرو لیر نظری آیا۔ میل کچیل وچ رلیا گھٹا، سوہنار روپ نہ کوئے کدھایا۔ میں پچھ کے آئی چوڈاں ہٹاں، چوڈاں لوک پھیرا پانیا۔ چوڈاں طبقات اندر میٹوں دھون والا لبھا کوئی نہ پھٹا، کس اُپر دیاں لکائیا۔ جدھر جاواں میٹوں کردے ٹھٹھا، ٹھوکر اں مار سنا یا۔ ویکھو پھردی وانگ نٹاں، گھر گھر ناچ نچایا۔ تیری اک آواز سنی سنداں سمجھ آئی پر بھ و سیا گھر جٹاں، جو بن اپنا بل رکھایا۔ چرن کول اوہدے ڈھٹھاں، جو دیونہار وڈیا یا۔ جاں ویکھیا اوہ بھگتاں سنگ ملائے اکھاں، نیز نین نین چھہایا۔ میں اُس نوں کی دتاں، جو گرگھاں اندر بیٹھا ڈیرہ لایا۔ میں باہر روواں اندر ہساں، ویلا وقت رہیا وہا یا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، اچرج اپنی ریت چلایا۔ بھگتی کہے میری ویکھ جاگت، جگتی نال بنایا۔ جس دی لبھے کسے نہ پاگت، سین روپ نہ کوئے دکھایا۔ جگت نیز کرے نہ کوئے شناخت، سمجھ سکے کوئے نہ رانیا۔ لیکھا لکھے نہ کوئے کاتب، قلم شاہی نال وڈیا یا۔ بن پر بھو تیرے میرے ساہنے ہو یا نہ کوئی مخاطب، ہو۔ بہو اپنا نور نہ کوئے رشنا یا۔ میں تیرے در دی بن کے طالب، در بینتی اک سنا یا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ سچ دینی موہے وڈیا یا۔ بھگتی کہے میں سب توں اچی، پر بھ توں ہی دتی وڈیا یا۔ جگ چو کڑی رہی سچی، اپنا آپ بچایا۔ کلجگ انت نو سو چرانوے چو کڑی جگ پچھوں میٹوں سادھاں کیتا لچی، جو تیرا ناتا گئے تڑایا۔ کوڑی ریت چلائی پٹھی، رسنا کرن پڑھایا۔ سری بھگوان جڑ اہناں پٹی، ناتا تیرے نالوں تڑایا۔ میں ویہویں صدی پندراں کنگ اہناں

نالوں رُسی، رُس کے کھسڑا آئی بھٹھڑا۔ میں ناتا توڑ پائی لکھاں کانیاں بھگئی، بھگت دوارا ویکھ خوشی منائیا۔ میری اڈی ہوئی اُچی، میرے نین رہے
 بگسایا۔ میرا اجل ہووے کھی، کھڑا روپ وٹایا۔ میں ہن نہیں ہونا دُکھی، دُکھ سنداواں سچے ماہیا۔ میں در در دی نہیں بناکتی، گھر گھر نہ پھیرا پانیا۔
 تیرے در توں کھا کے روٹی رُکھی، اپنا جھٹ لنگھایا۔ بن تیرے چرن نہ رہاں سچی، انگ انگ نہ کسے چھہایا۔ ویکھ میری پھر دیاں ٹٹی جُتی، سبجگ تریتا
 دواپر کھج پھر دی رہی واہو داہیا۔ انت میری اودھ پگی، ویلا وقت سہایا۔ تیرے درس دی اکو بھکھی، دوجی اوٹ نہ کوئے جنایا۔ اپنیاں چرناں وچ پھڑ
 کے گھٹیں، پریم پریتی وچوں نچوڑ اپنی سیو لگایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچا دینا اک ور، در تیرے منگ منگایا۔ بھگتی کہے میری
 ویکھ سلوار دھوتی، ساڑھی لہنگا اپنا روپ وٹایا۔ جنہاں نال جھلمل کردے موتی، ہیرے جڑت ساچا روپ وٹایا۔ سادھاں نال مل کے ہو گئی کھوٹی،
 ہو چھی مت بنایا۔ جھوٹھ مار دے پچھے روٹی، تیرا ناں لے لے کے ٹھگیاں رہے کرایا۔ میٹوں کوڑی کریا نال لایا وانگ کھوتی، اٹھے پہر بھار اُپر لگایا۔
 میں ویہہ سال رہی روتی، روندیاں گھڑی پل لنگھایا۔ کون ویلا پر بھ ملے آن اک اکلوتی، اکلّا پھیرا پانیا۔ آد جگاد جگ چوکڑی جس دی نرمل جوتی،
 نرکار اک اکھوایا۔ میں اوس نوں کہواں میں ناتا چھڈیا پُستک پوتھی، اکھراں نال گنڈھ نہ کوئے بنایا۔ میں وساں تیری اوس کوٹھی، جس وچ بیٹھوں
 ڈیرہ لایا۔ بے شک میری مت ہو چھی، تیری مہر میری وڈیایا۔ توں میرے لئی سب کچھ سوچیں، میں تیری اوٹ تکایا۔ توں ویکھ تیرے نال رویداس
 چھیارا موچی، جیہڑا ٹٹی گنڈھ وکھایا۔ میں مردی مردی مر گئی زردوشی، زردوشیاں لے بچایا۔ بہری میٹھوں ہن نہیں ہندی خاموشی، دُکھاں بھری
 رہی گر لایا۔ میٹوں طعنے دیندے لوکیں، تیرا بھگوان نظر کتے نہ آیا۔ میٹوں لوکیں لہدے اُتے ہونٹیں، دنداں نال جگت راگ الا یا۔ ناتا
 جڑاوندے بنھ کے تیڑ لنگوٹی، سپس خاک پوایا۔ میں پرکھ اکال دی اک پوتی، میرا پتاشد نظری آیا۔ میں نہیں ایڈی ہو چھی، کو جھیاں کملیاں نال
 یرانے لایا۔ جس ول میرا صاحب کرے سوٹی، میں نیوں نیوں لاگاں پانیا۔ میری کٹ جائے بوٹی بوٹی، تن بھیٹ دیاں کرایا۔ میں ویکھن وچ
 چھوٹی، نکلیوں وڈے دیاں بنا یا۔ جن بھگتاں ویکھاں جگدی جوتی، نیتز نین نور نظری آیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دینی سچ سچ

سرناہیا۔ صاحب سنگر میرے بخشند، در تیرے حال سناہیا۔ میرا گانا ٹٹا مولیٰ تند، ڈور نظر کوئے نہ آہیا۔ مل کے سخی کوئی نہ گاوے چھند، سہاگی گیت
الایا۔ سب دے گھر وڑیا گھمنڈ، ست سروپ نہ کوئے سناہیا۔ تیرتھ تٹ گردر مندر مسجد مٹھ ویکھ کے آئی سادھ سنت ہوئے رنڈ، نار دہاگن روپ
وٹاہیا۔ جھوٹھی اُچی کوک پاون ڈنڈ، تیرا ڈنڈا نظر کسے نہ آہیا۔ میں ویکھیا کھوج سرب برہمنڈ، تیرا دھیان لگاہیا۔ کون دوار ہر کرتا کرے ونڈ، حصہ
دیوے چائیں چاہنیا۔ جاں ویکھیا جن بھگتاں نال مل کے مانے آپ انند، میری لوڑ رہی نہ راہیا۔ میں نیڑے جا کے گئی سنگ، نیزا اگھ شرمایا۔ جنہاں
دے صاحب سنگر پُرکھ اکال و سیا سنگ، میری پرواہ نہ کوئے رکھایا۔ راتیں نٹیاں دیوے انند، دنے جاگدیاں خوشی منایا۔ پریم پیار نال پائے ٹھنڈ،
ساتنک ست کراہیا۔ شبدی ڈور دے کے گنڈھ، اپنا جوڑ جڑاہیا۔ کدی نہ سونوے دے کر کنڈ، اپنی کروٹ لئے بدلایا۔ بن منگیاں دیوے منگ، دھر
دی وست ورتاہیا۔ بھيو گھلا کے برہم ہنگ، پاربرہم درساہیا۔ جس دھاروں آئے جم، اوسے لئے ملاہیا۔ اوتھے میرا کی کم، جنہاں ملیا سچا ماہیا۔ رسنا جہوا
پلے نہ کوئی چم، درشتی درشت نہ کوئے جناہیا۔ مہر نظر کر کے بیڑا دیوے بٹھ، بن پٹن ملاح پار کراہیا۔ اوتھے اکو کہے دھن دھن، دھر دا شکر منایا۔
جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہروان مہروان اپنی کھیل رچاہیا۔ بھگتی کہے پر بھ کرپا کر، کرپن ہو کے منگ منگاہیا۔ جگ چوکڑی
میدوں ملیا نہ کوئی ور، ساچا سگن نہ کوئے منایا۔ سادھ سنت میتھوں رہے ڈر، میں تیتھوں ڈردی اوہناں نیڑ نہ آہیا۔ ایر غیر میدوں کوئی باہوں لئے نہ
پھڑ، انگل سکے نہ کوئے چھہاہیا۔ اکو آس رکھی نرائن نر، ساچی اوٹ تکاہیا۔ بے سری بھگوان ملے تے سیجے جاواں چڑھ، دو جاکنت نہ کوئے منایا۔
پریم پریتی اندر چرن لوواں پھڑ، کرنتاں حال سناہیا۔ جگ چوکڑی تیرے وچھوڑے وچ جنگلاں وچ گئی مر، کیوں گنڈیاں ہتھ پھڑاہیا۔ ہن تے کرپا کر،
کجک ویلا دئے دہاہیا۔ میری کوئی نہ رکھے لج، حیا گیا سرب لوکاہیا۔ سوہنی سچھی ویکھ میرے ول سارے رہے تک، تیرا بھے نہ کوئے رکھایا۔ میں
کجک کوڑی کریا کولوں ڈردی اپنے ننگے نہ کراں ہتھ، میرے چھاپ چھلے ویکھن کوئے نہ پاہیا۔ پیراں والیاں پنچیاں لیاں ڈھک، چھکار سنن کوئے نہ
آہیا۔ ہوئی ہوئی پیر اپنا رکھ، قدم قدم اٹھایا۔ چاروں کٹ ویکھ ویکھ گئی تھک، اپنا دھیان لگاہیا۔ صاحب گہر کبھیہر پُرکھ اکال سب کچھ تیرے وس،

میری کی چٹرائیا۔ چار جگ نہ دیکھیا کر کے اکھ، سچا میل نہ لیا ملائیا۔ سادھاں سنتاں نال پا کے میراوس، نکی وڈی کراؤندا رہوں لڑائیا۔ تھک کے اک کے ہار کے سارے آئی چھڈ، اپنا کھ بھوائیا۔ تیرے اگے جھولی لئی اڈ، چرن کول سیس نوایا۔ میں ہن نہیں جانا کسے وچ کھڈ، بھورے پے کے سنگ نہ کسے نبھائیا۔ جے آپ آئیوں پُرکھ سمرتھ، میری ریتی دے بدلایا۔ جن بھگتاں دے دے حق، وصیت اکو وار کرائیا۔ جیہڑا تیرے ملن دارا رہیا تک، میں اُس دے نال ہو کے سیو کمائیا۔ جے گرگھ تیرے چرن نویں میں پہلوں جاواں ڈھٹھ، مستک ٹکا دھوڑی لائیا۔ جے تُوں چچھے جاویں ہٹ، رو رو اپنا حال گوائیا۔ جے مکھوں پیس ہس، خوشیاں گیت تیرا سنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جوں بھادیں تُوں لینا رکھ، راکھا تُوں ہی نظری آئی۔ بھگتی کہے پر بھ دیکھ میری سر نہیں بودی، چوٹی مُنی گئی دکھائی۔ میں ہو کے کملی کو جھی، پھراں وانگ شودائیا۔ کل جانڈیاں جانڈیاں ویہہ ماگھ بھگتاں کولوں آئی سو جھی، جنہاں سچ دھار سمجھائیا۔ جس ویلے چکڑ وچ اڈی کھو جھی، میری سُر ت بھلائیا۔ اگوں پُرکھ اکال آؤندا ملیا دھوبی، جیہڑا میرا ڈھر دا سچا ماہیا۔ میں سوچ اوس ویلے اکو سوچی، سوہنا دھیان لگائیا۔ جس دے بچھے پھرے موچی، چہارا رُپ وٹائیا۔ ایہہ بڑا وڈا کھوجی، پیڑ جوڑیاں رہیا نبھائیا۔ پھیر دیکھیا ٹھگ تمبا چکھیا اتوں گوڈھی، اٹا لیا کرائیا۔ اٹھ کے دیکھیا سری بھگوان ہر سنگت چکھیا موڈھی، سوہنا پنڈھ مُکائیا۔ میں رہ گئی کھیا بکھیا پُرکھ اکال دی کھڑی اکو ڈوڈی، جس وچوں گرگھ نظری آئی۔ چار جگ گرو اتار پیر پینمبر جس بھلواری نوں دے کے گئے گوڈی، اپنی سیو کمائیا۔ میں بہہ گئی انگل رکھ کے ٹھوڈی، پر بھ ایہہ کی چال چلائیا۔ بھگت آتما کہے کو جھینے ایہہ اوہ وجوگی، جو ڈھر سنجوگی میل ملائیا۔ جگ جنم دے وچھڑے میل روگی، دکھیاں دکھ گوائیا۔ سُن کے بھگتی کہے میں وی ایہدے جوگی ہو گئی، جو ہوکا دے کے رہیا جگائیا۔ بے شک مینٹوں طعنے مارن لوکیں، میں جھلاں نہ کدے جدائیا۔ بھادیں گھڑی آوے اوکھی، اوہ وی خوشیاں وچ لگھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سوہنی بنت بنائیا۔ بھگتی کہے میرا دیکھ اٹھر، نین نیناں وچوں وہائیا۔ پر بھو میرے بچھے کیوں ہوئیوں پتھر، بھگتاں بچھے پھریں واہو داہیا۔ سری بھگوان کہا ایہناں بچھے گوبند وچھایا میرا ستھر، سولاں سچ ہنڈھائیا۔ اک لیکھا لکھ کے گیا اکھر، آخر تہاڈا پر بھو سہائیا۔ سب نالوں کر کے وکھر، وکھری دھار جنائیا۔ شبد سندیسہ دے کے

پتر، سوئے لئے اٹھائیا۔ دے وڈیائی ستر بہتر، چھتراں رنگ چڑھائیا۔ پنجاں پنجاں پنجاں تول کے تکر، نام کنڈا اک ہلائیآ۔ چار چار دی لا کے ٹکر، سوہنا کھیل دکھائیا۔ ہر سنگت تیر نشانے نال کر کے پھٹڑ، اکو وار منہ دے بھار سٹائیا۔ پریم پیار دی اندر کر کے پکڑ، دُھر داناتا جوڑ جڑائیا۔ پھر کے جنگل جوہ پیلے وچ رکڑ، رنگڑ پچھلا نال رکھائیا۔ بے شک لانگری بن کے دال دا دیکھے وٹر، دانا کدی کدی گھ وچ پائیا۔ اوہدے پورب جنم دی میٹی سطر، بدھنا رووے دئے ڈھائیا۔ بھڑی ایہہ گلیا چھپپیا آیا کدھروں کدھر، سجھنڈ نواسی لوکمت پھیرا پائیا۔ جس سادھ سنت سارے کر دتے تتر بتر، نام پٹاکا اکو پائیا۔ کرپا کر کے جنگل جوہاں وچوں آیا نکل، زرگن اپنا کھیل کرائیا۔ جاں دیکھیا بھگتاں دا بنیا متر، متر پیارا رُوپ وٹائیا۔ جنہاں دے پاٹے لیڑے سٹے چھتر، چمپار کولوں نال نال گنڈھ پوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سوہنی کھیل رہیا رچائیا۔ بھگتی کہے میرے دیکھ وال، چھٹے کالے نظر کوئے نہ آئیآ۔ چاروں گنٹ ہوئی بے حال، بہسل ہو کے دیاں ڈھائیا۔ میری کوئی نہ بچھ وات، اپنی کہانی سارے رہے سٹائیا۔ نظری آئی اندھیری رات، چاروں گنٹ ڈرائیا۔ کوڑی کریا ڈونگھا کھات، ساچا مندر نہ کوئے بنائیا۔ میں کتھے لبھاں اپنا سجن ساک، ناتا کسیدے نال جڑائیا۔ کوئی نظر نہ آئی کھاٹ، بستر سوہنا کتھے وچھائیا۔ کس ول نیتز کر کے لواں جھاک، پریم پیار نہ کوئے ودھائیا۔ جدھر جاواں کلج جیو کہن کتھوں آئی نار کمذات، سانوں رہی سمجھائیا۔ اسیں کی جانے کون کملاپات، سری بھگوان کون اکھوائیا۔ ساڈی مایا رانی نال بات، جو سانوں سکھ ساگر وچ رکھائیا۔ جس دے نال کام کرودھ لو بھ موہ ہنکار دی ملے دات، ناری پُرش دوویں رنگ رنگائیا۔ جے پر بھ دا منگیئے ساتھ، بھگتے دئے کرائیا۔ سانوں کوئی لوڑ نہیں آب حیات، مدھ پیالہ پی خوشی منائیا۔ ایہتھے موہنی ہووے ساتھ، اگا دیکھن کوئے نہ جائیا۔ تُوں بھگتی کتھوں آگئی دیون والی دات، اپنا رُوپ وٹائیا۔ اسیں سارے اٹھ کے اکھراں والا کریئے پاٹھ، گٹکے ہتھھاں وچ اٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، بھگتی دیکھ دیکھ اپنا کھ چھپائیا۔ بھگتی کہے چنگا بھائی، ایہو صاحب میرے سچ بھائیا۔ اپنی کرنی کرو جاؤ چائیں چائیں، من آساناں ملائیآ۔ سری بھگوان دیونہار سزائی، دیکھے تھاؤں تھانیا۔ پتر دھی نار کنت سجن متر یار دوست کوئی نہ دئے گواہی، آگے ہو نہ کوئے جھڈائیا۔ جس ویلے کروگے ہاباکار ماروگے دھاپیں، اچی کوک کوک سٹائیا۔ جھڈا

میری مائی، ممتا تیری رہی ستائیا۔ میں اوس ویلے دسٹاں دسو میں کہا تئیں شو دوائی، شاید اوہ ویلا سب دے اُتے آئیا۔ کلجک جیو کہن ایہہ کی دتا جنائی، کیتھوں آواز لگائیا۔ بھگتی کہے اوہ آیا بے پرواہی، جس نے لکھ چوڑا سی رچن رچائیا۔ پچھن کتھے وسے دُھر داماہی، بیٹھا ڈیرہ لائیا۔ بھگتی کہے جن بھگتاں سنگ پھرے چائیں چائیں، اوہناں پچھے میٹوں وی گیا بھلائییا۔ در در ہو کے پاندھی راہی، دھوڑ خاک رہیا اڈائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل سچا شہنشاہیا۔ شہنشاہ دس میرے حضور، در بھگتی رہی سنائیا۔ کی عرض میری منظور، منسا میری پور کر اییا۔ سچ بخش چرن دھوڑ، میں لواں خاک رمائیا۔ سری بھگوان کہا ایہہ کوڑ، دُھر دی دھار دیاں جنائیا۔ پہلوں میرے بھگت کر منظور، اپنا سنگ رکھائیا۔ اینہاں نال جھگڑا کریں نہ کوئے فٹور، اپنا آپ نہ کوئے جنائیا۔ اوہ نہیں کرنی جس ویلے سولی چاڑھیا منصور، شمس پٹھی کھل لہائیا۔ کھیل کراں جوں نامے چھپر چھایا بن مزدور، دھتے کٹورے بھاگ لگائیا۔ ایہناں وڈیائی دیواں ضرور، جنہاں اپنا سنگ نبھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ سچ رہیا سنائیا۔ پر بھ ٹھا کر میں نمائی، چرن کول نمسکاریا۔ دھن بھاگ تیرا بھگت ملے ہانی، سوہنا جوڑ جڑا رہیا۔ میں چھڈی چارے کھانی ناتا سرب تڑا لیا۔ میں نیویں ہو کے بھراں پانی، پیس پیس سیو کما لیا۔ سُن کے بچن کہے شاہ سلطانی، پُرکھ اکال حکم جنا لیا۔ میں تیتوں اپنے بھگت دے گھر دی بناواں رانی، سوہنا تیرا سپس گندا لیا۔ تیری اکھ کر مستانی، نشہ اکو نام چڑھا لیا۔ تیرا جو بن نور نورانی، ڈلک اکو اک وکھا رہیا۔ بستر دیواں سچی مہروانی، درزی چولی نہ کوئی بنا رہیا۔ انگ لگاواں سچ نشانی، ساچی ونڈن آپ ونڈا رہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر تیرے ہتھ لکا رہیا۔ سر تیرے ہتھ لکاواں گا۔ جن بھگت نال پرناواں گا۔ سوہنی ڈولی پاواں گا۔ بن کہار اٹھاواں گا۔ پانی وار دکھاواں گا۔ ماں پیو بن جاواں گا۔ بستر سوہنے تن چھہاواں گا۔ سپس اوڈھن اک لکاواں گا۔ گہنہ گھاڑت اگم گھڑاواں گا۔ نک سہاگ نتھ پواواں گا۔ لکا بندی اوہ لگاواں گا۔ جس نال جائیں چھوہ، اوہ میرا رُپ رُپ رُپ وچوں دکھاواں گا۔ دوہاں دا اکو بچھے موہ، مُجبت اپنے نال رکھاواں گا۔ جگت وچولا آپے ہو، ڈھولا راگ سناواں گا۔ کایا مندر اندر ساچی تاکی بوہا کُندا آپے ڈھو، اندر وڑ کے اپنا بھو گھلاواں گا۔ ساچی سیجے جانا سوں، سوہنے تھاں بہاواں گا۔ بھگتی جے تیتوں بھگتاں داگوں، گہر گبھیہر ہو کے ایہناں

نوں تیرے نال ملاواں گا۔ جے رل کے دوویں اک وار کہو، دوہاں دی میننتی اپنی جھولی پاواں گا۔ بے شک دو جہان لو بھوں، بن اپنی کرپا نظر کسے نہ آواں گا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچا رنگ رنگاواں گا۔ بھگتی کہے میں بھگتاں جوگی، پر بھ جگت دتی سمجھائیا۔ بھگت کہن ساڈے نال نہ ہوویں کھوٹی، پھڑ کے ڈنڈا رہے دکھائیا۔ بھگتی کہے میں منگاں دال روٹی، ہور لوڑ رکھاں نہ رائیا۔ جن بھگت کہن سماں سادھاں وانگوں ہون نہیں دینا موٹی، پہلوں سچ دیئے جنائیا۔ بھگتی کہے میٹوں منظور تہاڈی لنگوٹی، بستر ہور نظر نہ آئیا۔ جن بھگت کہن سانوں نہیں چاہیدی ایہہ وگن والی جھوٹی، جو کھاپی کے بیٹھے مکھ بھوائیا۔ اسیں اوسے توں منگدے جس توں منگدے کوٹن کوٹی، پیر پیغمبر بیٹھے دھیان لگائیا۔ اوسے ویلے بھگتی کہے میں غریبی ہوچھی، نیز نیناں نیر وہائیا۔ میری پچھلی بدھ رہی نہ کھوٹی، میٹوں پر بھو دتا سمجھائیا۔ بے شک جن بھگتو تسیں دھر دے مانک موتی، میٹوں کچے تند نوں نال لو پروئیا۔ جن بھگت کہن اسیں کوئی نہیں پڑھنی پوتھی، اندر وڑ دھیان نہ کوئی لگائیا۔ دھیان کر جگاونی نہیں کوئی جوتی، نک رگر نہ کسے منائیا۔ روٹ دینا نہیں نہ کوئی روٹی، سیویاں تھال نہ کسے چڑھائیا۔ بکرے وڈھ کے نہیں دینی بوٹی، زیارت کرن کوئی نہ جائیا۔ اسیں اکو گل سوچی، جو صاحب سچے سمجھائیا۔ جس نوں لکھ کے دسیا روداس چمارے موچی، مشکل پر بھو حل کرائیا۔ اسیں اوس دوارے رکھی اوٹی، اک دھیان لگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیوے مان وڈیائیا۔ بھگتی کہے کرو ترس، نمائی ہو کے رہی جنائیا۔ بھگت کہن ساڈا بھگوان نال نہیں ہن فرق، تیری لوڑ نظر نہ آئیا۔ بھگتی کردے کوٹن کوٹ گئے غرق، اپنا آپ نہ سکے بچائیا۔ اسیں تینوں کیتا ترک، ناتا نہ کوئی رکھائیا۔ توں نہیں کملیئے دیکھیا پر بھ ساڈے نال ترے اُتے سڑک، ساچا گیت سنائیا۔ گو بند نال لا کے شرط، انتم پور کرائیا۔ اوہ دیکھ آیا پرت، جیہہرا دھر دا سچا ماہیا۔ ساڈے اُتے نہ کریں ہرکھ، یاری ایہدے نال لگائیا۔ تیری چال چنگی نہ لگے بھاویں تریں مٹک مٹک، گرگھ تیرے اُتے اٹھ نہ کوئی لگائیا۔ جناں پر بھ دا درس پایا نہ دھڑک، دھڑکن کوئی رہن نہ پائیا۔ بھگتی کہے ہائے میں کتھے جاواں لٹک، پھاسی والا راہ نظر کوئی نہ آئیا۔ جن بھگت کہن اسیں ککھ کان کیتا اکٹھا، ہتھ پھڑاؤنا تیرے نال رسا دیئے وٹائیا۔ اودھروں راجا سنڈھا آیا نسا، آ کے رہیا سنائیا۔ ماں دا بھجا آیا اکو بچہ، رو کے دئے ڈھائیا۔ او بھگتو

ساڈے نک وچوں کڈھو تنھا، ایہدے گل وچ دیو پائیا۔ اسیں ویکھے ایہناں اکھاں، جیہڑیاں سانوں بھرم بھلائیآ۔ ایہہ پھردی رہی سادھاں پچھے تیر تھ تئاں، اپنی پت گوائیا۔ ایہہ وکدی رہی کاغذاں اُتے ہٹاں، پیسا دھیلا مل پوائیا۔ ایہہ کام کرودھ دیاں بٹھدی رہی کٹھاں، اپنا بھار دکھائیآ۔ ہن وس پے گئی جٹاں، جنہاں سنڈے نتھ کے سدھی رحل لگائیآ۔ گڈے جوڑ کے والے پھٹاں، جو لے بیٹھاں کھ دباںیا۔ اُتوں مارن واہو دا سٹاں، ڈچکر مار ہلائیآ۔ روداس ویکھی جائے اکھاں، پر بھ کی بنت بنائیآ۔ سنگت خوشیاں نال ہس کے کہے اچھا، ویکھو دتی سزائیآ۔ بھگتی کہے میں ایہناں کولوں کداں بچاں، اپنا پلو لوں جھڈائیآ۔ بچن سنگھ کہے میں تیتوں سچ دساں، سوہنی گل سمجھائیآ۔ توں چرن تک نال اکھاں، نیویں ہو کے سیس جھکائیآ۔ جے مہر کر جائے مہروان اک رتا، بھورے وچوں بھورا ورتائیآ۔ تیتوں پھر پر بھ دیاں رکھاں، سری بھگوان دے وڈیائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کار رہیا کمائیآ۔ بھگتی کہے میں چرن تکیا، جو بالوریت اُتے لگائیآ۔ اوتھے میری لگ گئی اکھیا، اکھ نال بدلائیآ۔ جدھر ویکھاں آگے پچھے سچے کھبے گرگھ نظری آئیاں سخیاں، سوہنی بنت بنائیآ۔ خوشیاں نال ہس ہس اوہناں ٹٹن وکھیاں، وکھری دھار چلائیآ۔ بھگتی کہے ٹھاڈے پچھے پچھے آواں نتھی آں، اپنا پندھ مکائیآ۔ جس ویلے ہن ہو کے اکٹھیاں، میں پیر جھاڑاں چائیں چائیا۔ میں دلوں ہوئی ہوئی پچھاں کی ایہہ کچیاں، اپنی ہو چھی مت بنائیآ۔ پتہ نہیں اوہ کس طرح کیتیاں پکیاں، پگی تھان کیرھی بہہ کے پکائیآ۔ اکو کہن ساڈیاں پر بھ نال لگ گئیاں اکھیاں، دوجا نظر کوائے نہ آئیآ۔ چولیاں دسن باہروں پھٹیاں، اندر چمکے نور الاہیا۔ ہوئی حیران سری بھگوان ایہہ کتھوں سانجھ کے رکھیاں، کیوں نال لے کے آیا سچا ماہیا۔ روداس کہا اٹھ ویکھ بھگتی ایہہ ساریاں سچیاں، جنہاں سچ ملی وڈیائیآ۔ تڑپھن جوں پانی بن مجھیاں، پر بھ وچھوڑا سہہ سکن نہ رانیآ۔ پریم پریتی اندر اندر رتیاں، ایہناں وچوں اک رنگ رتری مائیآ۔ جس صاحب سرنائی ڈھٹھیاں، چرن کول ملی سرنائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیونہار وڈیائیآ۔ بھگتی کہے ایہہ کی ہو یا، حیرانی ہردے وچ چھپائیآ۔ کتھوں اٹھیا نو سو چرانوے چوکڑی جگ دا سویا، اپنی اکھ گھلائیآ۔ میٹوں یاد آئے اوہ ویلا جس ویلے کہن شیر سنگھ مو یا، سارے پئی دھائیآ۔ جاں ویکھیا آ کے آگے نالوں نواں نرویا، سوہنا روپ وٹائیآ۔ کر پرکاش پریاں لو آں، اپنا رنگ رنگائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ

اپنی کرپا کر، اپنا ویس وٹایا۔ کتھوں آیا ویس وٹا کے، سچھنڈ دوار تجایا۔ گر اوتار پیر پیغمبر نال رلا کے، اپنا تھم سنا یا۔ دُھر دی دھار اکا بنھا کے، سچا راہ چلایا۔ اگے نہ پچھے نہ ہن سدا بھگتاں ملیا آ کے، بن میری بھگتیوں لئے اٹھایا۔ میں کی ایہوں بچھاں جا کے، جس میری بنت بنا یا۔ جن بھگتاں نوں وڈیا کے، اننگی دیندا جائے وڈیا یا۔ میٹوں بیٹھی بیٹھی نوں دکھڑا پا کے، ہو کے رہیا کڈھایا۔ میں کیوں آکھاں جا کے، کس اگے حال سنا یا۔ میری کیتی چلیا ڈھاہ کے، پچھلی صفا مٹایا۔ جن بھگت اکو نام سنا کے، اپنے نال ملا یا۔ گر گھ گر سکھ ہر جن ہر بھگت سوہنگ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان گا کے، سون بانہہ سرہانے دے چائیں چانیا۔ میں بیٹھی نین شرماء کے، اگھ نہ کوئی گھلایا۔ جنہاں پر بھو ملیا آ کے، گر گھ پچھلا لیکھ مٹایا۔ اوہناں چرناں کول بہواں اپنا جھٹ لا کے، میری لوڑ رہی نہ رانیا۔ اچھا ایہناں پچھے میرے اُتے ترس جائے کما کے، جنہاں اپنا رنگ رنگایا۔ لکھ چوڑاسی وچوں تھوڑے سکھ سکھیا والے اٹھا کے، سرتی شبد ملا یا۔ سر اپنا ہتھ رکھا کے، گوڑھی نیند سٹایا۔ اتم گودی جاواں اٹھا کے، درگاہ ساچی دھام سہایا۔ جوتی جوت ملاواں آ کے، اپنے وچ سما یا۔ گر سکھ کیوں پچھتائے پُرکھ اکال پیو بنا کے، پتا اکو نظری آ یا۔ ویکھو حال اگے جا کے، جیہڑے بیٹھے ڈیرہ لایا۔ منجیت جگدیش سورن گردیال گئے سمجھا کے، سنگھ پال پردہ اٹھایا۔ جو سوہنگ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان آون دھیا کے، تنہاں سچھنڈ ملے وڈیا یا۔ سوہنے بستر رکھے وچھا کے، ساچی سچ بنا یا۔ پھڑ باہوں اُتے بہا کے، خوشیاں نال لٹایا۔ پھر اپنے نال سوا کے، چھاتی اُتے رکایا۔ ہوئی جیہی اُتوں لاہ کے، چرناں وچ بہایا۔ گر اوتاراں کی دکھا کے، اکو وار سمجھایا۔ لکھ چوڑاسی وچوں ایہہ لیاندے بچا کے، جنہاں اپنے چرن رکایا۔ ایہہ بیٹے سچے باپ دے، جس باپ نوں عیسیٰ موسیٰ محمد گئے گایا۔ جس نوں نانک گوہند پُرکھ اکال آکھدے، شہنشاہ شاہ پاتشاہ والی دو جہان اکھوایا۔ اُسدے گھر مندر بھگت سنت سوہنے پروہنے سٹے آ کے، جنہاں سٹیاں نہ کوئی اٹھایا۔ پچھلا گھر آئے تجا کے، اگلے گھر ملے وڈیا یا۔ بھگتی بیٹھی کھ چھپا کے، نیر نیناں نیر وہایا۔ چار جگ سارے گئے پچھتا کے، ہوکا لے لے سرب لوکایا۔ کوٹن کوٹ گئے تیر تھیں نہا کے، گزگا گوداوری جمناسرتی چھیاں لایا۔ گلوں پھاہ آئے کٹا کے، چوڑاسی گیڑ نہ کوئے دکھایا۔ گر اوتار پیر پیغمبر سب گئے سکھا کے، پروردگار اکو سب دا سچا ماہیا۔ جس نوں آپ درشن دیوے آ کے،

اکل کل دھاری اپنا پھیرا پائیا۔ لکھ چوڑاسی وچوں چوری گُرمکھ لے جائے اٹھا کے، آؤندا جاندا نظر نہ آئیا۔ کِرپا کر روندیاں جائے ہسا کے، ہسدیاں خوشی دکھائیا۔ اُجڑیاں جائے وسا کے، سوہنے گھر بہائیا۔ پریم پریتی وچ پھسا کے، ناتا اپنے نال جڑائیا۔ جگ چوڑی جن بھگتاں پچھے گیا نہ کوئی ہٹا کے، پلّو سکیا نہ کوئی چھڈائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر دیکھو دیکھن سارے آ کے، ساچی سلکھنی گھڑی ملی وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، سچ سنگھاسن اک وچھا کے، واسنا سب دی پور کرائیا۔

★ ۲۲ ماگھ ۲۰۲۰ پکرمی کھیڑا سنگھ دے گھر پنڈ ہیم راج پُر ضلع گرداس پُر ★

جن بھگتاں ویکھ وڈا پرتاپ، بھگتی دے دُہائیا۔ جنہاں سمجھیا اپنا آپ، گھر ملیا بے پرواہیا۔ گرہ چیدے اکو چاپ، دُھر دا سچا نام دھیائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر جس دی اُتجے شاخ، شہنشاہ اکو نور خدائیا۔ آد جگاد جگ چوڑی پاک، پتت روپ نہ کوئی وٹائیا۔ سنت سہیلا سچا ساک، سجن اپنا ناؤں دھرائیا۔ سیوک ہو کے یاچک داس، مان ابھمان مٹائیا۔ سچ بھنڈارا کھول ہاٹ، وست اتوٹ ورتائیا۔ گرگھاں دے کے دات، ترسنا جگت بُجھائیا۔ سر رکھ اپنا ہاتھ، مہر نظر ٹکائیا۔ لہنا چکیا تیر تھ تاٹ، اٹھسٹھ نہ کوئی وڈیائیا۔ سچ سرنائی گئے لاگ، پر بھ چرن دھیان لگائیا۔ جنم جنم دی بُجھی آگ، ترے گن مول چکائیا۔ گھر میلا کنت سہاگ، سہنجنی و بے ودھائیا۔ سرت سہنجنی گئی جاگ، نیتر اٹھ کھلائیا۔ کہے دھن وڈیائی میرے بھاگ، پر بھ ساچی بنت بنائیا۔ گھر دیکھ جوت جگا چراغ، زرگن نور کرے رُشائیا۔ میٹ مٹائے اندھیری رات، گھپ اندھیرا نہ کوئی رکھائیا۔ ہر جن پوری کر کے خواہش، خالص اپنا میل ملائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، وڈ داتا دیا کمائیا۔ بھگتاں ویکھ میلا بھگونت، نیین نین شرمائیا۔ میں کیہڑا بناواں کنت، ہر کنت ہر جن گئے پرنائیا۔ گھر مولی سچ بسنت، رُت رُتری اک مہکائیا۔ جس دا بھیو نہ پائے کوئی پنڈت، شاستر سمرت دین دُہائیا۔ جس دا وسیرا باہر بہشت جنت، سورگ چرناں ہیٹھ دہائیا۔ جس دی صفت صلاح کردے سنت، مہاراگ ناد دُھن گائیا۔ جس دی رچنا لکھ چوڑاسی جیو جنت، چارے کھانی

سوبھا پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سو بھگتاں رہیا وڈیاںیا۔ جن بھگتاں ویکھ پر بھ دا میت، متا اپنے نال پکائیا۔ اوہناں کون کرے ریس، جنہاں ملیا ہر رگھورائیا۔ اندر باہر پھرے جگدیش، جگدیشر سیو کمائیا۔ میں نیز ویکھیا ٹھیک، اپنی اکھ کھلایا۔ پر بھ دی دھار اک باریک، جیو جہان سمجھ نہ آئی۔ سارے بندے جان شریک، لاشریک اکو نظری آئی۔ جس دے وچ اگم توفیق، بے انت وڈی وڈیاںیا۔ جس دا کلمہ اک حدیث، کائنات کرے پڑھائیا۔ جس نوں پیر پیغمبر صوفی رہے اڈیک، چاروں کُنٹ نین اٹھائیا۔ سو صاحب پہلا لیکھا کرن آیا تصدیق، آپ اپنا ویس وٹائیا۔ جس دی سمجھ نہ آئے کسے تاریخ، تواریخ دیوے نہ کوئی گواہیا۔ جس دواویوں منگدے سارے بھیکھ، خالی جھولی اگے ڈاہیا۔ سو صاحب آیا نزدیک، دُور دُراڈا پندھ مکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں نام کرے بخشیش، رحمت اپنی آپ کمائیا۔ بھگتاں ویکھ ہویا ملاپ، بھگتی نین نین شرمائیا۔ ایہہ اکو کردے جاپ، دُھر دی سچ پڑھائیا۔ کی ایہناں سکاں آکھ، میری سمجھ نہ کوئی پتھرائیا۔ جنہاں صاحب ملے رات، دوس خوشی منائیا۔ اٹھے پھر دے کے ساتھ، سگلا سنگ بنائیا۔ لیکھا مکا پوجا پاٹھ، اکو دُھر دا راگ سمجھائیا۔ اندر وڑکے نئے بات، گھر گھر وچ پھیرا پائیا۔ شبہ سنیہڑا جائے آکھ، دُھر آواز لگائیا۔ ہر چرن پریتی سچائیا، جگت کُٹب نہ کوئی وڈیاںیا۔ لکھ چوراسی کھیل بازی گرناٹ، سوانگی اپنا سوانگ وکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ بھگتاں ویکھ ملدا ڈھو آ ڈھو، بھگتی نیناں نیر وہائیا۔ آتم پر ماتم نال گیا چھوہ، شہنشاہ اپنا انگ لگائیا۔ نام چپائے سوہنگ سو، سوبھا اپنی دئے سمجھائیا۔ دو جہاناں کر کے لو، پُریاں لو آں پندھ مکائیا۔ جگ چوکڑی وستو ساری کھوہ، انت خزانے اپنے پائیا۔ جن بھگتاں رکھ کے موہ، مُجّت اکو اک لگائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہروان ہوئے سہائیا۔ جن بھگتاں ویکھ ملیا پر بھ، گھر وچ دی دے ودھائیا۔ بھگتی کہے میرا اوتھے کی جج، دیوے کوئے نہ مان وڈیاںیا۔ صاحب سنگر پُرکھ اکال مار آواز لین سد، سوہنا ناد و جائیا۔ بے پرواہ ایہنا دسیا چج، چار جگ نہ کسے سمجھائیا۔ سبجگ تریتا دواپر کلجگ لاؤندا رہیا چج، ول چھل دھاری کھیل کھلایا۔ انتم کلجگ ہو پرگٹ، نرگن نر ویر ویس وٹائیا۔ دُھر دی مہما شبد اکھ، پُرکھ اکال دئے سمجھائیا۔ جن بھگتاں مارگ دس، بھانڈا بھرم بھو بھٹنایا۔ سچ سنیہڑا دے کے ہس، خوشیاں جاگ کھلایا۔ توں

میرا میں تیرے وس، سوہنگ روپ سمایا۔ ایٹھے آکے سب دی ہووے بس، جوتی جوت جوت سمایا۔ نرگن دھار نرگن پرکاش، نرگن نور نور ڈگمگایا۔ نرگن کھیل پُرکھ ابناس، سرب گنتاس نرگن اکھوایا۔ نرگن پر تھی نرگن آکاش، سگن منڈل نرگن روپ وٹایا۔ نرگن سورج چند نرگن منڈل منڈپ راس، نرگن گوپی کاہن نچایا۔ نرگن پیر پیغمبر گر اوتار بنائے داس، نرگن کلمہ نبی رسول پڑھایا۔ نرگن جن بھگتاں دیوے دات، ساچی وست نام ورتایا۔ نرگن کھیلے کھیل تماش، ہر کرتا وڈ وڈیایا۔ نو نو چار پچھوں جن بھگتاں سنگ کر ملاپ، میل ملاوا آپ رکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی کرنی آپ کمایا۔ بھگتاں سنگ کرنی کردا، ہر کرتا پُرکھ اکال۔ آد جگاد جگ چوکڑی کدے نہ مردا، مات گربھ نہ جنمے دین دیال۔ لکھ چوراسی اندر اپنا نور دھردا، سچھنڈ نواسی وسنہارا سچھنڈ سچی دھر مسال۔ جن بھگت سنہیرا اکو گھلدا، شبد سروپی وجے تال۔ لیکھا دیوے پورب جنم پھل دا، وست امولک جھولی ڈال۔ نظارہ دکھائے نہچل دھام اٹل دا، جس مندر وسے بھگوان۔ دیک جوتی اکو بلدا، نہ کوئی دوجا شمع دان۔ تیل بتی نال کوئی نہ رلدا، نہ کوئی ماچس لاوے آن۔ ایہو کھیل سورے سربنگ دا، آد جگاد رہے دو جہان۔ گرگھ ورا اوتھے لنگھدا، جس کرپا کرے سری بھگوان۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر جن دیوے ساچا مان۔ بھگتاں دیکھ مندر بلدا، بھگتی پچھے پچھے دے ڈھایا۔ جنہاں پر بھ دلبر ملیا دل دا، دیکیر نظر کوئے نہ آیا۔ لیکھا پچھے بجر کپاٹی سل دا، سکھمن ٹیڈھی نہ کوئے اٹکایا۔ ہر جو اٹھے پیر اندر پھردا، سوہناروپ دھرایا۔ پریم پیار دا نہجھر جھرننا جھردا، امرت بوند اک ٹپکایا۔ کوڑی کریا گیرا گڑدا، سچ سچ دے پرگٹایا۔ پنچ وکار چھیڑا چھڑدا، جوٹھ جھوٹھ ڈیرہ ڈھاہیا۔ ایہہ حکم پر بھو دا چر دا، جگ چوکڑی پہلے سارے گئے سنایا۔ لیکھا چکائے تیجے تل دا، تلک للائی مستک لگایا۔ آپ رکھائے اپنا بردا، بے پرواہ بے پرواہیا۔ دیکھنہارا ہر جن ہردا، ہر ہردے وچ سمایا۔ کلجگ انتم جامہ پہن کے سور پیر شیر دا، بھبک اکو اک سنایا۔ دیکھو کم اگڑے دلیر دا، سچ دلیری اک جنایا۔ گر اوتار پیغمبر وشن برہما شو حکمے اندر گھیردا، اکو حکم منایا۔ پچھلا لہنا سرب نیڑدا، لیکھا رہیا چکایا۔ جن بھگتاں پھڑ پھڑ گھر ساچے میلدا، ملنی آپ کرایا۔ لیکھا چکیا پاس فیل دا، رعایت کر کے گرگھ سارے پاس کرایا۔ پر بھ نوں موقع نہیں وہلے بہن دا، وہلا بیٹھا سب کچھ رہیا کرایا۔ آد جگاد جگ چوکڑی لیکھا

جانے لیں دین دا، لہنا دینا سب دی جھولی پائیا۔ صفتی اکھر نہیں کوئی صفت کہن دا، صفت صفت وچ سکے نہ کوئے صلاحیا۔ اکوانت مارگ پر بھ چرنی ڈھن دا، چرن ڈھٹھیاں ملے وڈیائیا۔ ملے دوارا سچھنڈ رہن دا، جس گھر اکوپتا پڑکھ اکال نظری آئی۔ سکھ ملے جن بھگتاں وچ بہن دا، منمکھ سنگ نہ کوئے رکھائیا۔ ناتا تئے ساک سین دا، سجن اکو بے پرواہیا۔ او تھوں مزہ آوے سوہنگ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان کہن دا، جس گھر میرا تیرا تیرا میرا اکو نور ظہور وچ سمائی۔

★ ۲۲ ماگھ ۲۰۲۰ پکرمی سورن سنگھ دے گھر پنڈ حیات نگر ضلع گرداس پور ★

سچھنڈ دوارے سچ اکھ، گر اوتار دھیان لگانیدا۔ پیر پیغمبر سرنی رہے ڈھٹھ، سجدہ سیس سرب نوآئیدا۔ دوئے جوڑ واسطہ رہے گھت، پلو گل وچ سرب لگانیدا۔ کرپا کر پڑکھ سمرتھ، تڈھ بن نظر کوئے نہ آئیدا۔ سرشٹ سبائی اک اونکار تک، نیتز نین تڈھ بن اور نہ کوئے گھلائیدا۔ جگت جہان مارگ دے دس، سچ سندیسہ تیرا نام وڈیائیدا۔ سبجگ تریتا دواپر کلج جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دے ساچا ور، در تیرے الکھ جگانیدا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کرن پکار، سچھنڈ کھیل رچائیا۔ سو پڑکھ زرنجن کرپا دھار، ہر پڑکھ زرنجن تیری سرنائیا۔ اک اونکار دے آدھار، آد زرنجن ہو سہائیا۔ ابناسی کرتے تیری دھار، سری بھگوان تیرا رنگ رنگائیا۔ پاربرہم ہو اجیار، برہم ویکھ تھاول تھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دے سچا ور، در تیرے سیس نوآئیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر منگن دات، درگاہ ساچی منگ منگائیا۔ کرپا کر پڑکھ سمراتھ، شہنشاہ تیری وڈیائیا۔ کلجگ ویکھ اندھیری رات، ساچا چند نظر نہ آئی۔ شاستر سمرت وید پوران گیتا گیان انجیل قرآن جو لکھ کے گئے گاتھ، بن کاتب قلم شاہیا۔ سرشٹ سبائی بھلی نات، ساچا جوڑ نہ کوئے جڑائیا۔ آتم پر ماتم دیوے کوئے نہ ساتھ، پاربرہم برہم نظر کسے نہ آئی۔ من واسنا گھر گھر پھرے نار کمذات، گرمت چلے نہ کوئے چترائیا۔ جھگڑاپا ذات پات، جوٹھ جھوٹھ کرے لڑائیا۔ سجن دسے نہ کوئے ساک، سین میل نہ کوئے ملائی۔ سادھ سنت جھوٹھی ملکے خاک، تن

بھوتی رہے رہا۔ ہر دے اندر تینوں کوئی نہ کرے یاد، مندر مسجد شودوالے مٹھ سارے کوک کوک سنایا۔ دُھن آتمک کوئے نہ سُنے ناد، انخر راگ نہ کوئے الایا۔ انتر آتم امرت ملے نہ کسے سواد، اٹھسٹھ تیرتھ بھجن واہو داہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دے ساچا ور، مہروان ہو سہایا۔ گر اوتار پیر پیغمبر رہے آکھ، سرجنہار تیری سرناہیا۔ اسیں لکھ کے آئے بھوکھت واک، شاستر سمرت وید پُران دین گواہیا۔ سرشٹ سبائی کھول کے آئے تاک، پردہ جگت اٹھایا۔ سرب جیاں دا داتا پُرکھ ابناس، ابناسی کرتا بے پرواہیا۔ جگ چوکڑی منڈل منڈپ برہمنڈ کھنڈ گوپی کاہن پاوے راس، نرگن نرویر اپنی کار کماہیا۔ آتم برہم جس دی ذات، لکھ چوراسی وچ سماہیا۔ انڈج جیرج اُتبیج سیتج پچھ وات، چاروں گنٹ کھوج کھوجایا۔ پرا پسنتی مدھم بیکھری دے دُھر دی دات، جس دی آواز راگ ناد رہے جس گایا۔ اگم اتھاہ بے پرواہ اک وجائے اپنا ساز، تندی تند تار نظر کسے نہ آہیا۔ کایا مندر ساچے اندر وڑ کے کھولے راز، رحمت اپنی اک کماہیا۔ ساچا کلمہ دے نماز، حجرہ اکو حق سہایا۔ ویکھنہارا اُچ محراب، محبوب خدا بے پرواہیا۔ پروردگار کھیل تماش، لاشریک اک دکھایا۔ صدی چودھویں امت نبی رسول ہوئی گستاخ، بیوہ رُپ دے لوکایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا ساچا ور، تیری ساچی سرن تکایا۔ گر اوتار پیغمبر رہے بول، بن رسنا جہواراگ الایا۔ ابناسی کرتے تول تول، نام ترازو ہتھ اٹھایا۔ ستجگ تریتا دواپر کلجگ لوکات وجا کے آئے ڈھول، ہر جو تیرا نام اٹھایا۔ آتم پر ماتم وسیں کول، بھلے جیو نہ کوئے لوکایا۔ گھر گھر ویکھو پردھ کھول، گرہ دے بے پرواہیا۔ ست سوامی رہیا مَوَل، مَوَل اپنا رُپ وٹایا۔ مات گر بھ دا پورا کرے قول، لو چھسکی پھیر لگایا۔ دیوے وڈیائی اُپر دھول، دھرنی دھرت دھول سو بھاپایا۔ ستا رہے نہ کوئے انھول، نانک نرگن گیا سمجھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا سچا ور، تھدھ بن نظر کوئے نہ آہیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر منگن منگ، شہنشاہ تیرے ہتھ وڈیایا۔ لکھ چوراسی جیو جنت سادھ سنت ہو یا ننگ، تیرا نام دوشالہ اوڈھن نظر کسے نہ آہیا۔ کوڑی کرپا بھار چکپا اپنی کنڈ، سیس جگدیس نہ کوئے نواہیا۔ سرشٹ سبائی آتم بن پر ماتم ہوئی رنڈ، ہر جو کنت نہ کوئے ہنڈھایا۔ چاروں گنٹ دے بھیکھ پکھنڈ، کوڑ گڑیارا بھجے واہو دایا۔ مایا کارن تیرے نام دا گاوندے چھند، تیری قیمت ہٹو ہٹ پواہیا۔ ساچا ناتا سکے کوئے نہ گنڈھ، انتر آتم لو نہ کوئے

لگایا۔ کسے ہتھ نہ آوے پرمانند، اند منگل بن سخیاں کوئے نہ گایا۔ بھانڈا بھرم دُوئی ڈھائے کوئے نہ کندھ، ہوئے ہنگتا گڑھ نہ کوئے تڑائیا۔ گھر شبد ناد دُھن سُنے نہ کوئے مردنگ، سُرَت شبد نہ کوئے ملائیا۔ آتم سبجا دسے نہ کوئے پلنگ، لکھ چوڑاسی کوڑی سیج ہنڈھائیا۔ نرمل جوت نہ چڑھے چند، گھر گھر دیوے بتی رہے جگائیا۔ تیرے ملن دا کسے ہتھ نہ آوے ڈھنگ، گر کاشد گئے بھلایا۔ در در گھر گھر نچدے دیکھے ملنگ، ڈورُو ڈنکا اک وجائیا۔ دوویں نیتز ہوئے اندھ، نج نیتز نہ کوئے کھلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دے سچا ور، صاحب تیری اوٹ تکائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر منگن اوٹ، اوٹ پُرکھ اکال رکھائیا۔ بچھنڈ نواسی تیرا سہائے قلعہ کوٹ، بنک دوار وجے ودھائیا۔ ساڈی کوئی نہ چلے سوچ، سوچ سمجھ سار کوئے نہ پائیا۔ تیرا کھیل دیکھیا لوک پرلوک، دو جہان تیری سرنائیا۔ تیرا ڈھولا گاؤندے چوڑاں لوک، چوڑاں طبق کلمہ رہے گایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دے ڈھر دا ور، پورب لیکھا لیکھے لائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر رکھن آس، آساوت تیری وڈیائیا۔ جگ چوڑی لگی بچھا پیاس، ترسنا ترپت کرائیا۔ کلجگ انتم دیکھ خاص، خالص اپنا روپ وٹائیا۔ چاروں گنٹ اندھیری رات، چوڑس چند نہ کوئے رُشنائیا۔ پھری دروہی کائنات، کلمہ نبی نہ کوئے پڑھائیا۔ ساچا سوہے نہ کوئی محراب، محبوب نظر کسے نہ آئیا۔ پیالہ ملے نہ حیاتِ آب، نام نُماری نہ کوئے چڑھائیا۔ تن وجائے نہ کوئے رباب، سچ ستار نہ کوئے ہلایا۔ حق دسے نہ کوئے احباب، ملے میل نہ سچے ماہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دے اگما ور، جس دا لیکھا سمجھ کوئے نہ پائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر منگن بھیکھ، بھکھیا اکو دے ورتائیا۔ نو سو چرانوے چوڑی جگ تیری رکھدے آئے اڈیک، لیکھا لکھت وچ سمجھائیا۔ کلجگ انتم پرگٹ ہووے لاشریک، امام اما بے پرواہیا۔ چار ورنناں کرے اک پریت، سانجھا یار نور الاہیا۔ آتم پر ماتم کلمہ ڈھولا گاوے نام سنگیت، مندر مسجد سارے دئے تجائیا۔ نظری آئے ترے گن داتا اک اتیت، روپ رنگ نہ کوئے جنائیا۔ جن بھگتاں کایا کرے ٹھنڈی سیت، مارگ اپنا دئے سہائیا۔ لیکھ چکائے اوچ نیچ، راو رنگ رنگ رنگائیا۔ دیکھ دکھانے ہست کیٹ، دین مذہب نہ کوئے لڑائیا۔ آتم انتر سے چیت، پر ماتم بھو کھلایا۔ سب دی بدلے نرگن ریت، من واسنادے گوائیا۔ بدھ مت کرے ٹھیک، ساچی سکھیا اک پڑھائیا۔ جس نوں لبھدے مندر مسیت، سو گھر کایا بیٹھا بے پرواہیا۔ نیت

ڈھولا گاؤ اودھاگیت، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دے ساچا ور، سچ سچ تیری سرناہیا۔ گر اوتار سارے کہن، کہہ کہہ رہے سناہیا۔
 ابناسی کرتے دیکھ اپنے نین، دو جہان کھوج کھوجا ہیا۔ سچا کوئی نہ دے ساک سچن سین، ناتا بدھاتا نہ کوئے جڑا ہیا۔ کوڑی کرپا کلجک وہے وہن، پار کنارہ
 نظر کسے نہ آہیا۔ ہویا سنگ بھائی بھین، مات پت سچ سہا ہیا۔ مایا متا گھر گھر پھرے ڈین، سادھاں سنتاں رہی کھا ہیا۔ کسے نظر نہ آوے اک نرائن، نار
 کنت ہوئی جد اہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دے اپنا ور، اپنا لیکھا پور کر اہیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر دیون زور، منت نال ملا ہیا۔ جگ
 چو کڑی سانوں دتا تور، دھر سندیسہ حکم سنا ہیا۔ اکو منتر دے کے فرنا پھور، لکھ چوڑا سی کری کڑا ہیا۔ اپنے ہتھ وچ رکھ کے ڈور، گڈی دو جہان چڑھا ہیا۔
 اسیں پا کے آئے شور، ہوکا دے دے سرب لوکا ہیا۔ جیو جنت کر کے دیکھو غور، ہر گھٹ و سے بے پروا ہیا۔ اُس پر بھ دی سب نوں لوڑ، جس لکھ
 چوڑا سی بنت بنا ہیا۔ چرن کول چت لو جوڑ، من اٹھ نہ دہ دشا ہیا۔ کایا اندر اندھیرا گھور، ساچا مندر لو سہا ہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا
 کر، اکو دے ساچا ور، صاحب سنگر سب تیرا دھیان لگا ہیا۔ سری بھگوان ہو مہروان، ہر کرتا آپ جنا ہیا۔ گر اوتار کرو دھیان، پیر پیغمبر اکھ گھلا ہیا۔ اپنا
 بھوکھت لکھیا دیکھو آن، حرف بحرف پڑھا ہیا۔ صدی یسویں ہوئے مہروان، بیس بیس دے سمجھا ہیا۔ چوڑاں صدیاں کھیل مہان، خالق خلق دتا کر اہیا۔
 محمد تیرا صدق ایمان، صدی چوڑھویں تیرے نال ہنڈھا ہیا۔ عیسیٰ موسیٰ دے کے گئے پیغام، نعرہ حق حق جنا ہیا۔ سچ توفیق اک امام، صاحب سنگر
 بے پروا ہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، گر اوتاراں پیر پیغمبراں دھر دا دھروا سا رہیا دھرا ہیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر لہنا
 تک، ہر تقویٰ اک جنا ہندا۔ کرے نیڑا حقو حق، حقیقت سب دی دیکھ دکھائندا۔ شاستر سمرت وید پُران گیتا گیان انجیل چارے کھانی بانی گئی تھک،
 کلجک جیو بھو کوئے نہ پائندا۔ رسنا جہوا ہتی دند پڑھ پڑھ گئے اک، آتم پر ماتم میل نہ کوئے ملا ہندا۔ کرے کھیل پڑھ سمرتھ، سری بھگوان ویس
 وٹائندا۔ وسنہارا گھٹ گھٹ، انتر کھوج کھوجا ہندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا لیکھا آپ جنا ہندا۔ ساچا لیکھ ہر جناؤندا اے۔ سر شٹ
 سبائی اک سناؤندا اے۔ پچھلا لیکھا یاد کر اؤندا اے۔ لوکات دھیان لگاؤندا اے۔ پیغمبراں پیراں آپ دکھاؤندا اے۔ نو کھنڈ پر تھی ست دیپ دہ دشا

پھول پھولاؤندا اے۔ دین مذہب ذات پات دسے ونڈ، ساچا رنگ نہ کوئے رنگاؤندا اے۔ کوڑی کریا سرتے پنڈ، جگت جہان نظری آؤندا اے۔ بے شک مٹی گاؤندے دند، ہر دے ہر نہ کوئے وساؤدا اے۔ رسنا لاؤندے کوڑا گند، امرت جام نہ کوئے پلاؤندا اے۔ ٹٹی سکے نہ کوئے گنڈھ، پھسکی لو نہ کوئے جناؤندا اے۔ بھيو جانے نہ ہنگ برہم، پاربرہم نہ وکھ وکھاؤندا اے۔ کایا مائی پوچ چم، انتر دُرمت میل نہ کوئے ڈھواؤندا اے۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ویکھنہارا در در، گھٹ گھٹ اندر پھول پھولاؤندا اے۔ گھٹ گھٹ اندر ویکھنہارا، ہر شبدی گر سمجھائیا۔ کلجگ انتم کوڑ پسار، کوڑی کریا دئے ڈھائیا۔ گر کاشد کرے نہ کوئے وچارا، نانک نرگن سکھیا گئے بھلائیا۔ حق حقیقت بولے نہ کوئے جیکارا، گوہند ڈنکا فتح نہ کوئے وجائیا۔ امرت پیوے نہ کوئی ٹھنڈا ٹھارا، دھیرج جت ست سنتو کھ نظر کسے نہ آئیا۔ دوئے جوڑ سپس جھکا کردے چرن نمسکارا، انتر نیونا سمجھ کسے نہ پائیا۔ اندر وڑ کایا محل چڑھ سنگر ملیا نہ کسے کنارہ، نام چوٹ من نہ کسے لگائیا۔ پایا درس نہ ہر کرتارا، پُرکھ اکال نہ کوئے منائیا۔ کاغذ قلم شاہی لکھ لکھ ہارا، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ سچ رہیا درڑائیا۔ سچ درڑائے سری بھگونت، اکو وار سمجھائیا۔ کوئی نہ دسے ساچا پنڈت، بودھ کرے پڑھائیا۔ ملا شیخ مسائق ننگت، کلمہ نبی نہ کوئے جنائیا۔ گیانی ودوانی ہو کے منگت، مایا اگے جھولی ڈاہیا۔ روٹیاں کارن کرن منت، کوڑا تال وجائیا۔ پر بھ ملن دی کوئی نہ کرے ہمت، محل اٹل درس کرن کوئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، وکھ وکھائے تھاوں تھانیا۔ وکھ وکھائے کلجگ ریت، چاروں گنٹ ڈھائیا۔ ملا بانگ دئے مسیت، کناں وچ انگلاں پائیا۔ اچی اچی مارے چیک، چیک چھاڑا اک سنائیا۔ پروردگار نہ ملیا انڈیٹھ، جلوہ نور کرے رُشنائیا۔ سچ پریم نہ لگی پریت، پریت ملیا نہ بے پرواہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ویکھنہارا تھاوں تھانیا۔ پنڈت پڑھ سنائے ویداں گیت، شاستراں راگ الائیا۔ بھيو نہ چکيا اوچ نیچ، کھتری برہم شوڈر ویش اکو روپ نظر نہ آئیا۔ تن من نہ ہويا ٹھانڈا سیت، انتر اگن نہ کسے بھجھائیا۔ ٹھا کر سوامی نہ وسيا چیت، چترنج روپ نہ کوئی وٹائیا۔ آد شکتی ہون اہوتیاں کیتا گھرت، اگنی وچ پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، کلجگ کریا ویکھے چائیں چائیا۔ کلجگ کریا رہی کوک، اچی کوک کوک سنائیا۔ پاربرہم پت پر میشور میں جدھر

ویکھاں دے جھوٹھ، سچ نظر کتے نہ آئیا۔ گرنختی پنتھی میتھوں بیٹھے روٹھ، پُرکھ اکال نہ کوئے منائیا۔ گر گوہند کر کے گیا اکو مٹھ، انت وکھرے وکھرے راہ چلائیا۔ دیال ہو کے اہناں اُتے تھ، مہر نظر اُٹھائیا۔ چار ورن تیرے سوت، کایا بت تیری جوت نظری آئیا۔ جے کوئی سنگر نانک کولوں لئے پچھ، اوہ دے سب دا پتا پُرکھ اکال نظری آئیا۔ کلجگ انتم لوکمت بدل کر اپنا رخ، مہروان مہر نظر اُٹھائیا۔ کوڑی کریا تیری کریا نال اگنی جاوے بچھ، ترے گن بھٹھ نہ کوئی تپائیا۔ تیتوں ملیاں نرمل ہووے بدھ، تیرا روپ ہر گھٹ ویکھن چائیں چائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، اکو دے دھر داور، دھر داتے درگاہ تیری سیس اکو نظری آئیا۔

★ ۲۲ ماگھ ۲۰۲۰ بکرمی بی بی ہر بنس کور دے گھر گزری پُر ضلع گرداس سپر ★

صاحب سنگر موج سچ، سچ سچ درڑائیندا۔ آتم پر ماتم مارگ دیوے دس، گھر گھر وچ بھو چکائیندا۔ نرمل نور جوت کر پرکاش، اندھ اندھیر مٹائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سچ کرنی آپ کمائیندا۔ موج اندر سد مہروان، مہر نظر رکھائیندا۔ موج اندر کھیل اپار، ہر سنگر آپ کرائیندا۔ ویکھ وکھائے سکھن ٹیڈھی غار، ٹیڈھی بنک پار کرائیندا۔ اڑاپنگل کرے نمسکار، نیوں نیوں سجدہ اک وکھائیندا۔ نو دوارے کڈھ کے باہر، ساچا راگ اک جنائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ساچی کھیل اک وکھائیندا۔ موج اندر سنگر پیتا، گھر گبھیر دیا کمائیا۔ دسنہارا ساچی ریتا، کرے سچ پڑھائیا۔ دھام وکھائے اک اندھ پڑھا، گرہ مندر پڑدہ لاپیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سچ کرنی کار کمائیا۔ موج اندر صاحب سنگر ٹھاکر، ٹھوکر نام لگائیندا۔ نرمل کرم کر اجاگر، دُرمت میل دھوائیندا۔ شبد ونجارا بنا سوداگر، ساچا ہٹ کھلائیندا۔ در آیاں گھر دیوے آدر، سر اپنا ہتھ لگائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، مہر نظر اک اُٹھائیندا۔ مہر اندر سنگر، اپنی دیا کمائیا۔ لیکھا جان پورب دھر، ویکھے تھاول تھائیندا۔ سچ پریتی لئے جوڑ، سرتی شبدی میل ملائیا۔ مٹھا کرے ریٹھا کوڑ، امرت رس بھرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا اور، ساچا

کھیل آپ دکھائیا۔ مَوج اندر کھیل اتھاہ، ہر سَنگَر آپ دکھائیدا۔ زِرگن سرگن بن ملاح، بیڑا آپ ترائیدا۔ پار کنارے لئے لاء، تٹ اکو سو بھاپائیدا۔ کوڑا پندھ دے مُکا، سچ دوارا اک دکھائیدا۔ ٹھاکر سوامی ہو سہا، گھر سجن نظری آئیدا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنی کرنی آپ کمائیدا۔ مَوج اندر ہر بھگونت، پر بھ اپنا کھیل دکھائیا۔ کایا چولی چاڑھ رنگت، سوہنی بنت بنائیا۔ گڑھ توڑ ہوئے ہنگت، نون-سو-اکھراک جنائیا۔ بودھ اگادھ بن کے پنڈت، بھيو ا بھیدا دے کھائیا۔ سُرتی شبد ملاوا کرے نار کنت، گھر سجن سچ سہائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دوارے دیوے مان وڈیائیا۔ مَوج اندر گھر گبھیر، اگم اگمرا کھیل کر آئیدا۔ پنج تت کایا ویکھ سریر، ترے گن لیکھا مول چکائیدا۔ امرت بخش ٹھانڈا سیر، اگنی تت بُجھائیدا۔ بجر کپاٹی پڑدہ چیر، سچ دوارا اک دکھائیدا۔ کرے کھیل بے نظیر، نیتز نین اٹھ کھائیدا۔ مہروان ہو بدل تقدیر، تدبیر اپنی اک سمجھائیدا۔ ساکھیات سوچھ سرُپ دکھائے اپنا ظہور، نور نورانہ نظری آئیدا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گھر ساچا کھیل کھائیدا۔ مَوج اندر سری بھگوان، ہر کرتا کھیل دکھائیا۔ جن بھگتاں دے کے بھگتی دان، مارگ ساچے لائیا۔ سنتاں راگ سنائے سچی دھنکان، انراگی راگ الایا۔ گُرگھاں بخش چرن دھیان، ساچا ایشٹ دیو سمجھائیا۔ گُر سکھ کر در پروان، سر اپنا ہتھ لکائیا۔ شبد وچولا بن کے وچ جہان، ساچا مندر دے دکھائیا۔ دیا باقی جگے مہان، کملا پاتی کرے رُشائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھيو ا بھیدا آپ کھائیا۔ مَوج اندر کھولے بھید، بھيو آپ جنائیا۔ مَوج اندر آد جگاد کھید، سو پُرکھ زرنجن دیا کمائیا۔ زِرگن زِرگن مانے سچ، سچکھنڈ دوارا سو بھاپائیا۔ مَوج اندر پُرکھ اکال دین دیاں شبدی سٹ دُلا را دیوے بھج، تھر اپنے کندھ اٹھائیا۔ وشن برہما شوکھے لیکھ، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی آپ کمائیا۔ مَوج اندر ترے گن مایا، ہر اپنی بنت بنائیا۔ مَوج اندر پنج تت پرگٹایا، اپ تیج وائے پر تھی آکاش رنگ رنگائیا۔ مَوج اندر شبد سٹ سیوا لایا، ساچا حکم سنائیا۔ مَوج اندر برہمنڈ کھنڈ رچن رچایا، پُریاں لوآں گھاڑت لیا گھڑائیا۔ مَوج اندر اپنا حکم سنایا۔ موجودہ ہو کے ویکھ دکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی آپ جنائیا۔ مَوج اندر وشن دھار، وشنوں دے وڈیائیا۔ مَوج اندر برہم پسار، پار برہم کھیل رچائیا۔ مَوج اندر شکر اُجیار، دھواں دھار سو بھاپائیا۔ مَوج اندر بن ٹھٹھیار،

ترے پنج میلا سہج سبھائیآ۔ مَوج اندر بن داتار، داتاری ناؤں دھرائیا۔ مَوج اندر بھر بھنڈار، وشنوں اکو دست وکھائیآ۔ مَوج اندر حکمران، دُھر دا حکم
سنائیآ۔ مَوج اندر شہنشاہ سلطان، شاہ پاتشاہ اکھوائیا۔ مَوج اندر ہو پردھان، سچ پردھانگی آپ کمائیآ۔ مَوج اندر نام نشان، سچھنڈ دوارے آپ جُھلایا۔
مَوج اندر کھول دُکان، گر شبد دے سمجھائیآ۔ لکھ چوراسی کر پروان، انڈج جیرج اُتبیج سیتیج دے وڈیائیآ۔ چارے بانی دے گیان، پراپسنتی مدھم بیکھری
آپ سنائیآ۔ کرے کھیل زمیں اسمان، دھرت دھول سوبھا پائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مَوج اندر وسے بے پرواہیا۔ مَوج اندر
شہنشاہ، ہر کرتا کھیل کرانیندا۔ مَوج اندر بے پرواہ، پردہ آپ اُٹھانیندا۔ مَوج اندر رچن رچا، رچ رچنا ویکھ وکھانیندا۔ مَوج اندر نرگن سرگن ویس وٹا،
لکھ چوراسی رُپ وکھانیندا۔ مَوج اندر نو دوارے کھول کھلا، گھر گھر وچ سوبھا پانیندا۔ مَوج اندر گرو اوتار لے پرگٹا، شبد سندیسہ نام سنائیندا۔ مَوج اندر
گر اوتار پیر پیغمبر سیوالا، ساچا راگ الائیندا۔ مَوج اندر شاستر سمتر وید پُران لے پڑھا، دُھر دی سکھیا اک درٹانیندا۔ مَوج اندر گیتا گیان لیا اُپا،
انجیل قرآنا مسد حل کرانیندا۔ مَوج اندر بودھ اگادھ شبد سنا، گرو گرو دیو سوامی کھیل کھلانیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل
ساچا ہر، ساچی سیوا آپ جنائیندا۔ مَوج اندر جگ جگ چار، چار گنٹ وڈیائیآ۔ مَوج اندر کھانی چار، صاحب سنگر راہ وکھائیآ۔ مَوج اندر بول جیکار، بانی
چارے راگ الائیا۔ مَوج اندر وید چار، چوہاں ورنال دے سمجھائیآ۔ مَوج اندر ہو تیار، نرگن جوت شبد رُپ وٹائیآ۔ مَوج اندر پنج تت کرپسار، برہم
مت اک سمجھائیآ۔ مَوج اندر من مت بدھ کھول کواڑ، گھر وستو دے اُکائیآ۔ مَوج اندر کام کرودھ لو بھ موہ ہنکار، آسا ترسنا نال ملایا۔ مَوج اندر مایا
ممتا ہوئے ہنگتا کر تیار، کوڑی کریا بندھن پائیآ۔ مَوج اندر کرپیار، برہم اپنا میل ملایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا بھو آپ کھلایا۔
مَوج اندر دُھر دا میلا، ہر سنگر آپ کرانیندا۔ مَوج اندر گرو گر چیللا، چیللا گرو رُپ سمانیندا۔ مَوج اندر سنگر لے سہیلا، سجن اکو نظری آسیندا۔ مَوج
اندر لکھ چوراسی گھلنہارا جیلا، انت جم کی پھاسی آپ تڑانیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا مارگ آپے لائیندا۔ مَوج اندر بن ملاح،
بیڑا لوکمت چلایا۔ مَوج اندر سنجگ تریتا دواپر کجگ رُپ وٹا، انوپ اپنی سوبھا دے سمجھائیآ۔ مَوج اندر نرگن سرگن دے پڑھا، شبد ناد دُھن شنوائیا۔

مَوجِ اندر چو داں لوک ویکھے تھاں تھاں، تھان تھنتر سوبھا پائیا۔ مَوجِ اندر چو داں طبقال گنڈا لاه، بے نظیر اپنی نظر ڈکائیا۔ مَوجِ اندر نوری نور ہو خدا،
 لاشریک اپنی کار کمائیا۔ مَوجِ اندر محبوب مُرشد مُرید دے پناہ، سر اپنا ہتھ ڈکائیا۔ مَوجِ اندر سرشٹ سبائی کرے فنا، مَوجِ اندر اُتپت لئے کرائیا۔ مَوجِ
 اندر بخش گناہ، مَوجِ اندر گیڑا لکھ چو اسی بھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کھوج اپنے ہتھ رکھائیا۔ مَوجِ اندر سنت کمار، لوک مات
 دتی وڈیائیا۔ مَوجِ اندر براہ اوتار، یکے پُرش حیکریو نال ملائیا۔ مَوجِ اندر نر نرائن کر تیار، کپل مُن سوبھا پائیا۔ مَوجِ اندر دتتا ترے دے ادھار، رکھبھ
 دیو کرے گڑمائیا۔ مَوجِ اندر پرتھو پاوے سار، مَوجِ اندر مچھ کچھ ملے وڈیائیا۔ مَوجِ اندر دھنتر ویکھے نین اگھاڑ، مَوجِ وچ ہنسا سوہنگ راگ گائیا۔ مَوجِ
 وچ نر سنگھ رُپ اپار، مَوجِ اندر نر نرائن ہری رُپ وٹائیا۔ مَوجِ اندر باون آئے بلدھار، بھیکھا دھاری بھیکھ وٹائیا۔ مَوجِ اندر پرس رام کر پار، مَوجِ
 اندر رام رمیا گھنٹیا ناؤں رکھائیا۔ مَوجِ اندر وید ویاسا بن لکھار، ڈھر دا لیکھا گیا سمجھائیا۔ مَوجِ اندر کاہنا کرشنا گند منوہر لکھی نرائن ہو اُجیار، بنسری نام
 گیا وجائیا۔ مَوجِ اندر موسیٰ دے اک نظار، کوہ طور سوبھا پائیا۔ مَوجِ اندر عیسیٰ دے پیغام، سچ سندیسہ گیا سنائیا۔ مَوجِ اندر محمد دے کلام، کلمہ کائنات
 پڑھائیا۔ حکمے اندر نرگن نانک کر پروان، سرگن نانک سوبھا پائیا۔ مَوجِ اندر شبد ناد دھنکان، ڈھر داراگ سنائیا۔ مَوجِ اندر انگد انگیکار کیتا آن، امر داس
 سیوا سیوا وچ دکھائیا۔ مَوجِ اندر رام داس کر پردھان، ڈھر دا لیکھا دتا سمجھائیا۔ مَوجِ اندر گرو ارجن ہو مہروان، شبدی دات جھولی پائیا۔ مَوجِ اندر ہر
 گوہند کر بلوان، میری پیری رُپ وٹائیا۔ مَوجِ اندر ہر رائے جگت نشان، ہر کرشن سوبھا پائیا۔ مَوجِ اندر تیغ بہادر لے کے بلیدان، سپس جگدیس بھیٹ
 چڑھائیا۔ مَوجِ اندر گوہند سُت کر پروان، سپس اپنا ہتھ ڈکائیا۔ مَوجِ اندر کھنڈا کھڑگ دے کرپان، بُھینگ رُپ جنائیا۔ مَوجِ اندر امرت کرپان،
 آتم انتر کھیل کھلائیا۔ مَوجِ اندر کھیل کر بھگوان، ساچی سیوا سرب لگائیا۔ مَوجِ اندر نیہاں ہیٹھاں رکھے بال انجان، مَوجِ اندر شمشیر بھیٹ چڑھائیا۔
 مَوجِ اندر ماچھو واڑے مگے دان، مَوجِ اندر ویکھنہارا ویکھ دکھائیا۔ مَوجِ اندر پُرکھ اکال، اکل کل دھاری آپ کرائیا۔ مَوجِ اندر گرو اوتار پیر پیغمبر دیون
 ڈھر فرمان، سچ سندیسہ مات سنائیا۔ مَوجِ اندر بھگتاں دیوے سچ نشان، ڈھر نشانہ اک رکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور،

مہروان وڈی وڈیا۔ مَوج اندر سرشت سبائی جگ، جگ جیون داتا رچن رچائیندا۔ مَوج اندر کھیل سورا سربنگ، ہر کرتا ویکھ وکھائیندا۔ مَوج اندر گوہند سولہا ڈھولا راگ گائے چھند، انادی ناد آپ و جائیندا۔ آتم پر ماتم دیونہارا اند، اند اند وچوں پر گٹائیندا۔ مَوج اندر جگ جنم و چھڑے زرگن سرگن لئے گنڈھ، نام ڈوری تند بندھائیندا۔ مَوج اندر نو کھنڈ پر تھی کرے کھنڈ کھنڈ، چارے کھانی پچیا کوئی رہن نہ پائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا رنگ آپ وکھائیندا۔ مَوج اندر چاڑھے رنگ، رنگ رنگیلا اک اکھوائیندا۔ مَوج اندر آتم بیج پلنگ، سوہنے بستر سوہا پائیندا۔ مَوج اندر ناد ڈھول مردنگ، گھر تریا راگ سنائیندا۔ مَوج اندر چاڑھ چند، جوتی نور ڈگمگائیندا۔ مَوج اندر آتم سروور سچی گنگ، دُھر دی دھار آپ وکھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی مَوج آپ سمجھائیندا۔ ساچی مَوج سنگر چرن، آد جگاد لے وڈیا۔ نیز کھلے ہرن پھرن، پڑدہ دئی دویت چکائی۔ لیکھا چکے مرن ڈرن، لکھ چوراسی پندھ نکائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کھوج دے جنائی۔ ساچی کھوج سنگر میت، متر پیارے آپ جنائیندا۔ ساچی کھوج کایا مندر مسیت، گردوار اکو اک وکھائیندا۔ ساچی کھوج اندر لے اوج نیچ، راؤرنکاں اکو گھر وکھائیندا۔ کھوج اندر تن من جائے بھیج، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر نین اٹھائیندا۔ ساچی کھوج سنگر منت، منتر نام درٹائی۔ کھوج اندر مہما گنت، سری بھگوان صفت صلاحیا۔ مَوج اندر مَوج مان گرگھ ورلے سنت، جنہاں پر بھ اپنی دیا کمائی۔ ساچی مَوج اندر جو وچھڑی سوانی ملی نار کنت، سرن ساچی جوڑ جڑائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو مَوج دے وکھائی۔ ساچی کھوج پر بھ دے نال، نالش کوئی رہن نہ پائی۔ جتھے وسن شاہ کنگال، اوج نیچ نظر نہ آئی۔ سیوا کرے بن دلال، شبدي رُپ وٹائی۔ حقیقت ویکھے حق حلال، سچ توفیق خدائی۔ حق وکھائے اوج محراب، محبوب پردہ لاپہا۔ سجدہ نیوں کرے آداب، بندنا اک سمجھائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کھوج وچ حجرہ رہیا وکھائی۔ کھوج وچ مجرا راگ ناد سنگیت، سوہنا تال و جائی۔ مَوج اندر کر بخشیش، رحمت اپنا نام ورتائی۔ نام ست کلمہ حدیث، حضرت کرے پڑھائی۔ میلا میلے ٹھیک، کوڑا ٹھیکر بھن وکھائی۔ جن بھگتاں رکھے سدا اڈیک، نت نوت دھیان لگائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گرگھاں اکو مَوج وکھائی۔ گرگھ مَوج مان پر بھ درس، اور

نہ کوئی چتر آئی۔ جنم جنم دی میٹن بھٹک، ترسنا ترکھا بُجھائی۔ زمیں اسمان کوئی نہ جائے اٹک، منزل پندھ انت مُکائی۔ جم دی پھاسی کدے نہ جاوَن لٹک، جنہاں ملیا بے پروا ہیا۔ پر بھ ملن دی کوئی نہ سمجھو ہتک، سب ملو چائیں چائیا۔ لکھ چوڑاسی وچوں مانس جنم جگت، اتم سریشٹ نظری آئی۔ جے اس ویلے رہ گیا فرق، پھر وقت گیا ہتھ نہ آئی۔ سنگر نانک لا گیا شرط، بن ہر نامے پار نہ کوئی کرائیا۔ کیر جلاہا کہے کوٹن کوٹ ہندے دیکھے غرق، جو جوٹھ جھوٹھ سنگ بُجھائی۔ کلجک جیو کوڑی کریا کرو ترک، ترت اپنا پُرکھ اکال منائی۔ گر اوتار پیر پیغمبر سب نوں دس کے گئے ایشٹ، اتم پر ماتم لو سمجھائی۔ کسے کم نہیں آونے سورگ بہشت، بن سنگر چرن ساتک نہ کوئی کرائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، مَوَج بہار اک لگائی۔ مَوَج اندر کھلے بُھل، ہر سنگر ویکھ دکھائی۔ بن پورے سنگر کوئی نہ پاوے مل، قیمت سکے نہ کوئی چکائی۔ مانس جنم نہ جاوے رُل، کوڑے ہٹ نہ کوئی وکائی۔ جے نانک گو بند سندیہ گئے بُھل، پھر سرتی لو جگائی۔ تسیں اوس صاحب دی گل، جو آپا وار پتے نہیاں ہیٹھ گیا دبائی۔ اوس دی مَوَج وچ رہ کے کدے نہ جاوَن مل، سنمل روپ نہ کوئی وٹائی۔ امرت اتم جائے نہ ڈلھ، سانت رکھو سجن بھائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، گرگھاں مَوَج دے دکھائی۔ گرگھ ویکھو ہر جو مَوَج دہ، گھر کایا اندر ڈیرہ لائیندا۔ جگت وقت لنگھاؤ نہ کوئی بے ہو دا، ویہلا گرگھ نظر کسے نہ آئیندا۔ اپنے اصل نال رلاؤ سو دا، گل زر ساچی اک بنائیندا۔ کسے کم نہیں آونا پنج تت سوسا، کایا ماٹی ہڈا تن خاکی خاک سائیندا۔ جس دے پچھے رُلدے گئے عیسیٰ موسیٰ، محمد جس دی اوٹ رکھائیندا۔ جس دے پچھے منصور سولی گیا چڑھکے کوا، نعرہ حق حق لگائیندا۔ صوفی عاشق بندے رہے معشوقا، مُشکل حل سرب کرائیندا۔ اوس دے کولوں سارے اپنا اپنا لو حقو قا، حق سب دی جھولی پائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، مَوَج مُفلساں آپ دکھائیندا۔ مَوَج ویکھو پروردگار، غریب نمانے رہیا ترائی۔ مَوَج اندر سانجھیا ر، دھر دانا تالے جڑائی۔ مَوَج اندر نِت نوت آوے سنسار، نرگن سرگن پھیرا پائی۔ مَوَج اندر بھگت اٹھاراں تار، صوفاں دتی مان وڈیائی۔ مَوَج اندر سنتاں سُن پکار، ست ستوادی ہوئے سہائی۔ مَوَج اندر گرگھ گر سکھ لئے اٹھال، پھر باہوں گود بہائی۔ مَوَج اندر کھیل کرے دیال، دیناں انا تھاں دے وڈیائی۔ مَوَج اندر رچ کے کھیل کال، لکھ چوڑاسی رہیا کھائی۔ مَوَج اندر رائے دھرم بہال، سچا حکم دتا

سمجھائیا۔ مَوج اندر چتر گُپت لکھار، لیکھا کھے بن قلم شاہیا۔ مَوج اندر جبرائیل میکائیل اسرافیل عزرائیل کرتیا، طرح طرح سمجھائیا۔ مَوج اندر جدوتاں دے سہار، سر اپنا ہتھ لکائیا۔ مَوج اندر لاڑی مَوت کر کے خبردار، سپس مینہڈی آپ گندائیا۔ مَوج اندر نو کھنڈ پر تھمی ست دیپ چار کُنٹ دہ دشا ویکھے ویکھنہار، اپنا کھ نہ کسے دکھائیا۔ مَوج اندر دُھر دا حکم ورتے ورتار، نہ کوئی میٹے میٹ مٹائیا۔ مَوج اندر جگ چوکڑی لیکھا لکھ کے گئے تیی اوتار، بھگت اٹھاراں ناد وجائیا۔ مَوج اندر عیسیٰ موسیٰ محمد کر کے گئے پکار، پروردگار داتا نور الایہیا۔ مَوج اندر نانک گوبند اک جوتی جلوہ جلال، ظاہر ظہور نظری آئی۔ مَوج اندر سارے منگ کے گئے اکو وار، ایکنکار سرنائیا۔ نو سو پُرانوں چوکڑی جگ بیتن سنسار، کوٹن کوٹ کال وِہائیا۔ انت بھگونت سرب کنت اپنی کرپا لینی دھار، دھرنی دھرت دھول ویکھ دکھائیا۔ نہہکنک نرگن جوت لئے اوتار، شبدی گرو گرو دیو ڈنک وجائیا۔ وشن برہما شو کرنا خبردار، کروڑ تیتیس سُرپت اند سویا کوئے رہن نہ پائیا۔ لکھ چوڑاسی پردہ پھولنا وچ جہان، کوڑی کریا سب دے وچوں باہر کڈھائیا۔ آتم پر ماتم سب نوں دینا اک پیار، برہم پاربرہم سمجھائیا۔ سرب جیاں دا بن کے سانجھیا، ناتا اک جڑائیا۔ نانک نرگن کر کے گیا پکار، پُرکھ اکال وڈا شہنشاہیا۔ جس دا حکم رہے جگ چار، نہ کوئی میٹے میٹ مٹائیا۔ سادھ سنت اوسے دا منگن دیدار، نج نیزنن اٹھائیا۔ بھگت بھگون کرن پیار، سچ پریتی جوڑ جڑائیا۔ صاحب سنگر پُرکھ اکال، پاربرہم پت پریشور پروردگار جے تیری آئے مَوج بہار، لکھ چوڑاسی پت ڈالی پھول مہکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ بہار گرکھاں اندر اپنی بھلوڑی دے دکھائیا۔ نام کھوج جس لیا مزہ، مخالفت کوئے رہن نہ پائیا۔ چوراں اندرے اندر لے سزا، سر سکے نہ کوئی اٹھائیا۔ من داسنا اندر اٹھ نہ بھجا، دہ دشانہ ویکھ دکھائیا۔ سرتے کال نگارہ دے نہ کوئی قضا، قیامت بیٹھے کھ چھپائیا۔ جنہاں مٹی صاحب سنگر دی رضا، تنہاں رحیم رحمان رحمت دے کمائیا۔ جگ چوکڑی بھگت پیار پچھے آئے بھجا، لوکماں پھیرا پائیا۔ پریم پریتی اندر بھجا، چاروں کُنٹ ہتھ کتے نہ آئی۔ گرکھو اپنے سنگر نوں دے کے ویکھو سدا، گھر وچوں لے چائیں چانیا۔ بن مکے کعبیوں کرا دے جہا، حضرت اکو نور الایہیا۔ کسے نال نہیں کردا دغا، جو دوئے جوڑ چرن دھیان لگائیا۔ پچھے دھتے دا چاردا رہیا ڈھکا وچھا، کی تہانوں ملن کدے نہ آئی۔ ہن لکھ چوڑاسی جیو جنت اوسے دا

بچہ، وانگ بچیا گود اٹھائیا۔ جو گرسکھ گُر داسد کماوے ہووے سچا، سچ سمجھو او سے نوں نظری آئیا۔ جے نہ آوے نانک لکھیا لیکھ ہو جائے کچا، پیغمبر دیوے نہ کوئی گواہیا۔ کیوں ایہنا دوہاں اچی منزل چڑھکے لیندا پتہ، جس گھر ویکھن کوئی نہ جائیا۔ اُس دا لیکھ تہاڈے آگے رکھا، گُر و گرنٹھ دے گواہیا۔ جس بھاگ لگیا ت اٹھا، اپ تیج وائے پر تھی آکاش من مت بُدھ جوڈ بُڑائیا۔ اتم اس دے اندر ڈھکا، پر ماتم ونڈ ونڈائیا۔ اس ویکھن لئی تہاڈے اندر اک ہور لائی اکھا، نج نیز کر کے جگت رہیا سناٹیا۔ اُس دے اُتے پر بھ اپنا پردہ ڈھکا، بن سنگر پورے سکے نہ کوئی اٹھائیا۔ کوئی نہ جانے نکا کہ وڈا، جس جانا تِس اپنا رنگ دکھائیا۔ سنگر شبد سد پریم پیار دا بھکھا، نت نوت راہ رہیا دکھائیا۔ گُر گھو گُر سکھو اپنے اندر اپنے نال کر لو متا، باہروں سنگی سنگ نہ کوئی رلائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، کھوج اندر جن بھگتاں چکائے بھے ڈر، بھیانک نظر نہ آئی۔ بھو ڈر بھے جائے بھج، بھجڑا پٹی مَوَت لاڑی نیڑ رہن نہ پائی۔ جو گرسکھ گُر و دوارے گئے سچ، سوہنا آسن لائی۔ اوہناں اندر ناد گیا وچ، سوہنا راگ الائی۔ گھر پت پر میثور لین سد، بن رسنا جہوا پتی دند ہلایا۔ گُر گھ گرسکھ ہر جن ہر بھگت تیری وڈیائی تیرے ہتھ، تیرا سنگر تیرا بھگونت تیرا کنت سد تیرے سنگ سمائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، گُر گھاں مَوَج اندر سرب سنگت دے ودھائیا۔

★ ۲۳ ماگھ ۲۰۲۰ بکرمی کندن سنگھ دے گھر پنڈ غزنی پُر ضلع گرداس پُر ★

سو پُر کھ نرنجن شاہ سلطان، شاہ پاتشاہ بے پرواہیا۔ ہر پُر کھ نو جوان، بے انت وڈی وڈیائیا۔ ایککار سوربیر بلوان، بلدھاری آپ اکھوائیا۔ آد نرنجن جوت مہان نورو نور ڈمگائیا۔ ابناسی کرتا مہروان، مہان بیدوبی خیر نور الاہیا۔ ابناسی کرتا دیونہارا دان، داتا دانی ڈھدر گاہیا۔ برہمنڈ کھنڈ ہو پردھان، اپنی اچھیا آپ پرگٹائی۔ اچھیا اندر راج راجان، حکم اکو اک درسائی۔ حکمے اندر کھیل مہان، اپنی اچھالنے پرگٹائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی کار کمائی۔ ساچی کرنی ہر کرتار، ہر کرتا آپ کرائیندا۔ محل اٹل اُچ منار، نرگن سوہنی بنت بنائیندا۔ دیا باقی اکو بال،

کملاپاتی آپ جگانیندا۔ چھپر چھن نہ کوئی دوار، باڈی گھاڑت نہ کوئی گھڑائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر اپنی کار کماہیندا۔ اپنی کار
 کرے زرنکار، ہر کرتا وڈ وڈیائیا۔ سچ دوارا کھول کوڑا، سچھنڈ ناؤں دھرائیا۔ ویکھے وگسے ویکھنہار، پردہ اپنا آپ اٹھائیا۔ نہ کوئی دوجا میت مرار، سنگی
 سنگ نہ کوئی رکھائیا۔ مات پت نہ کوئی ادھار، بالی بالا گود نہ کوئی اٹھائیا۔ ساک سجن نہ کوئی یار، متر پیرا نہ کوئی اکھوائیا۔ پیر پیغمبر نہ گرو اوتار، شبد ناد
 دھن نہ کوئی شنوائیا۔ روس نہ کوئی اجیار، منڈل منڈپ نہ کوئی رُشائیا۔ وشن برہما شو نہ کوئی اکھاڑ، سرپت اند نہ ونڈ ونڈائیا۔ دھرت دھول نہ کوئی
 آکاش، زمیں اسمان نہ سوہا پائیا۔ اپنا کھیل آپ کرے کر ویکھے کھیل تماش، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر کرتا بھو چکائیا۔ ہر کرتا بھو
 چکائے آپ، اپنے ہتھ رکھے وڈیائیا۔ سچھنڈ دوارے سچ پرتاپ، وڈ پرتاپی آپ پرگٹائیا۔ نہ کوئی مائی نہ کوئی باپ، پوت روپ نہ کوئی وٹائیا۔ نہ کوئی
 پوجا نہ کوئی پاٹھ، سمرن دیوے نہ کوئی وڈیائیا۔ نہ کوئی پتن نہ کوئی گھاٹ، تٹ کنارہ نظر کوئی نہ آئیا۔ نہ کوئی ونجارا نہ کوئی ہاٹ، نہ کوئی دست رہیا
 وکائیا۔ اکو زمل جوت کر پرکاش، سچھنڈ دوارے ساچے سوہا پائیا۔ اپنی اچھیا اپنی آس، آس اپنے وچوں پرگٹائیا۔ آپے دیونہارا دات، داتا دانی آپ ہو
 جائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا بھو آپ چکائیا۔ ساچا بھو کھولے پُرکھ ابناس، ابناسی ہتھ وڈی وڈیائیا۔ گہر گمبھیر سر بگن تاس،
 گونتا آپ اکھوائیا۔ زرن زرن ہووے داس، گھر سچے سیو کمائیا۔ اپنے انتر آپے ویکھے مار جھات، جھاک اپنی اکو پائیا۔ کھولنہارا بند تاک، پردہ اولہا
 آپ اٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچھنڈ ساچی کھیل رچائیا۔ سچھنڈ دوار سوہنا محلا، سو پُرکھ زرنجن آپ سہائیندا۔ ہر پُرکھ زرنجن
 اک اکیلا، اینکار ڈیرہ لائیندا۔ آد زرنجن دیک بلاء، ابناسی کرتا سوہا پائیندا۔ سری بھگوان سچ سنگھاسن ملا، پاربرہم پت پر میثور اپنی کل دھرائیندا۔ جوتی
 نور آپے رلا، دوجا سنگ نہ کوئی رکھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنی اچھیا آپ پرگٹائیندا۔ اپنی اچھیا سری بھگونت، ہر کرتا آپ
 پرگٹائیا۔ روپ رنگ نہ کوئی رنگت، ریکھ بھیکھ نہ کوئی جنائیا۔ در ٹھانڈے بن کے آپے منگت، دھر دی دات آپ ورتائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر،
 آپ اپنی کرپا کر، سچ بھنڈارا اک رکھائیا۔ سچ بھنڈارا ہر کرتا پُرکھ، دھر درگا ہی آپ ورتائیندا۔ نہ کوئی سوگ نہ کوئی ہرکھ، چنتا غم نہ کوئی جنائیندا۔

جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کھیل آپ رچائیندا۔ ساچی کھیل پروردگار، مقامے حق آپ رچائیا۔ جلوہ نور کر اُجیار، لاشریک سچ توینق اک خدائیا۔ مہبان بیدوسانجھ یار، مُبین اکو دھار چلائیا۔ نور الاهی درگاہ ساچی ہو تیار، ساچا مندر اک سہائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچکھنڈ دوارے دئے وڈیائیا۔ سچکھنڈ دوارا ویکھ وڈا، سو صاحب آپ بنائیندا۔ جس اندر وسے بڈھا نڈھا، بڈھا بال جوان اپنے گھر بند کرائیندا۔ آر پار آپے جانے حداء، حدود اپنے وچ رکھائیندا۔ اپنی دھار اندر بدھا، سہارا نظر کوئی نہ آئیندا۔ اندر بیٹھ سورا سرگا، شہنشاہ اپنا ڈیرہ لائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دوارے سو بھاپائیندا۔ سچ دوارے پُرکھ ابناسن، سچکھنڈ دئے وڈیائیا۔ سوہنا بنائے اک سنگھاسن، چار دیواری نظر کسے نہ آئیا۔ اُپر بیٹھ شہنشاہ شاہو شباشن، ہر کرتا ڈیرہ لائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ محل سو بھاپائیا۔ سچ محل سو بھاونت، ہر کرتا آپ سہائیا۔ آپ بنائے اپنی بنت، آپے ویکھ دکھائیا۔ آپے داتا آپے منگت، آپے جھولی رہیا بھرائیا۔ آپے ناتا جوڑ بنائے اپنی بنت، سگلا سنگ آپ تجائیا۔ آپے نار آپے کنت، سچ سہنجنی آپے سو بھاپائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچکھنڈ اکو دئے وڈیائیا۔ سچکھنڈ اک ہلارا، نرگن زرویر آپ رکھائیندا۔ پُرکھ اکال کھیل نیارا، اکل کل دھاری ویس وٹائیندا۔ آپے پُرکھ آپے نار، نر نرائن اپنی کرنی اپنے ہتھ رکھائیندا۔ نرگن سچ نرگن روے کنت بھتارا، نرگن میل میل ملائیندا۔ نرگن سُت نرگن ڈلارا، نرگن پوت سپوت اکھوائیندا۔ نرگن گودی کرے پیارا، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچکھنڈ دوارے اپنا کھیل رچائیندا۔ سچکھنڈ دوارے جنمیاں بال، سُت شبد ناؤں رکھائیا۔ جس داپتا پُرکھ اکال، اکل کل دھاری بنے مائیا۔ جوتی جلوہ دے جلال، نور ظہور کرے رُشائیا۔ مہروان پر بھ ہو ڈیال، سر اپنا ہتھ لکائیا۔ ساچی سکھیا اک سکھال، سمجھ انتر لگائیا۔ پُرکھ ابناسی چرن دھیان، اکو اوٹ تکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیوے مان وڈیائیا۔ شبد انجانا لکا بالا، پر بھ اگے سپس نوائیا۔ توں صاحب سنگر میرا رکھوالا، دوجا نظر کوئی نہ آئیا۔ سچکھنڈ ویکھی تیری سچی دھر مسالا، جس گرہ بیٹھا آسن لائیا۔ موہے دے اک لکانا، چرن کول ملے سرنائیا۔ سری بھگوان ہو پردھانا، مہر نظر نین اٹھائیا۔ تھر گھر بناواں تیرا اک مکانا، گھر گھر وچ

دیاں پر گٹائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سُت ڈلارے دئے سمجھائیا۔ سُت ڈلارا شبدی نکا، ہوئی ہوئی آکھ جنائیا۔ توں پُرکھ اکال میرا پتا، بے پرواہ تیری سرنائیا۔ نت نوت کرنا ہتا، در ٹھانڈے منگ منگائیا۔ تیرا کھیل سدا انڈھا، سمجھ کسے نہ آئیا۔ سچ مکان تیرے وساں، جس گھر بہہ بہہ سو بھاپائیا۔ سچکھنڈ وچوں چھوٹا حصہ، تھر گھر تیری بنت بنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ سچ رہیا جنائیا۔ سُن شبد سُت میرے لال، پر بھ لالن دیا کمائندا۔ سچکھنڈ اگئی دھر مسال، تھر گھر تیرا ڈیرہ لائندا۔ دینا وست اک کمال، اگم اتھاہ ورتائندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر تیرے ہتھ ٹکائندا۔ شبد کہے پُرکھ سمر تھ، تیری اوٹ نکائیا۔ نمسکار دوئے جوڑ ہتھ، بن ہتھاں سیس جھکائیا۔ چوں بھاوے توں لینا رکھ، سد اپنا حکم منائیا۔ تیرے وچوں لُپچیا تیرا نور تیرا ات، تیرا رنگ نظری آئیا۔ تیرے چرن بچھے نت، دوجا سبجن نہ کوئی اکھوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا ساچا ور، جس نال ملے تیری سرنائیا۔ سری بھگوان آکھ سناؤندا اے۔ آد اپنی دھار جناؤندا اے۔ شبدی سُت پھڑ اٹھاؤندا اے۔ گودی چک خوشی مناؤندا اے۔ وست امولک تیری جھولی پاؤندا اے۔ ساچا حکم اک فرماؤندا اے۔ وشن برہما شو تیرا بنس سیو کماؤندا اے۔ برہمنڈ کھنڈ تیرا گھر وڈیاؤندا اے۔ پُری لوء آکاش نال رلاؤندا اے۔ زمیں اسمان دھرت دھول ونڈ ونڈاؤندا اے۔ پنج تت آپ دھراؤندا اے۔ ترے گن سوہنا کھیل وکھاؤندا اے۔ لکھ چوڑا سی رنگ رنگاؤندا اے۔ جیرج انڈج اُتبیج سبتج تیرا نام سمجھاؤندا اے۔ سچ جیکارا اکو اک، دھر درگاہی آپ لگاؤندا اے۔ توں میرا میں تیرا، دوجا نظر کوئی نہ آؤندا اے۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، شبدی سُت مان رکھاؤندا اے۔ سُت شبد تیتوں وڈیاواں گا۔ دو جہان تیری رچن رچاواں گا۔ برہمنڈ کھنڈ تیری کھیل کراواں گا۔ کھانی بانی تیری دھار پرگٹاواں گا۔ گر اوتار تیرا بنس سہاواں گا۔ پیر پیغمبر کنت کنتوہل اک جناواں گا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، آد جگاد جگ چوکڑی تیرا روپ سمجھاواں گا۔ سُت شبد چرن کول، سیس جگدیس نوائیا۔ توں صاحب سلطان الاهی نور اول، عالمین تیری سرنائیا۔ زرگن سرگن تیرا کھیل اُپر دھول، دھرنی سو بھاپائیا۔ دیوے مان برہما کول، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہروان مہر نظر ٹکائیا۔ مہروان سورا سربنگ، ہر کرتا سچ جنائندا۔ نت نوت تیرا

نام وجاواں مردنگ، ڈھولا راگ سرب سنانیندا۔ لکھ چوڑاسی اندر سیج پلنگ، سوہنی بنت بنانیندا۔ آتم پر ماتم دے انند، رس اکو اک وکھانیندا۔ جگ چوکڑی جان لنگھ، سنجگ تریتا دواپر کلجگ تیرا راہ وکھانیندا۔ گر اوتار پیر پینمبر تیرا سنگ، ساچا جوڑ جڑانیندا۔ کر کھیل وچ برہمنڈ، ورجنڈ تیرا ناد وکانیندا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا ساچا ور، شبد دلارا جھولی ڈاہندا۔ شبد دلارا ڈاہ جھولی، پُرکھ اگڑے آگے سیس نوایا۔ بن ٹھاکر بردا تیری گولی، مسکین تیری سرناہیا۔ سچ دس پارہم پت پر میثور اپنی اکو بولی، جس وچ میرا تیرا رپ نظری آہیا۔ سری بھگوان اشارے نال کہا ہوئی ہوئی، پنا اکھراں دتا سمجھایا۔ توں میرا میں تیرا توں کدے نہ ڈولیں، تیری میری دھار اکو اک نظری آہیا۔ سوہنگ سرپ سدا مولیں، ست ستوادی دے سمجھایا۔ ایسے وچوں میرا نور ورولی، میرے نور وچوں تیرا رپ نظری آہیا۔ تیرے نال کیتا اقرار قوی، جگ چوکڑی بھل کدے نہ جانیا۔ تیری دکان سری بھگوان آپ کھولی، بھنڈارا ورتاؤنا بے پرواہیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی سکھیا اک سمجھایا۔ ساچی سکھیا سُن کے ست، تھر گھر ساچے خوشی منانیندا۔ کرپا کرے ابناسی اچت، مہروان مہر نظر اٹھانیندا۔ آد جگاد جگ چوکڑی میری مولے رت، سری بھگوان آپ مہکانیندا۔ میں دو جہان ایہتھے اوتھے رہاں خوش، خوشیاں وچ اپنا گھر سہانیندا۔ سری بھگوان سچکنڈ دوارے بیٹھا لگ، بن تیرے نظر کسے نہ آئیندا۔ ابناسی کرتے کہا شبد میں گودی لواں چک، تیری سیوا اک سمجھانیندا۔ زرگن دھاروں جانا اٹھ، زرگن سرگن ونڈ ونڈانیندا۔ جن بھگتاں اُپر جانا ٹھ، جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی سکھیا آپ جنانیندا۔ ساچی سکھیا سُن کے بال نڈھا، گھر اپنے خوشی منایا۔ میرا پتا پُرکھ اکال کڈا وڈا، جس دی وڈی وڈیاہیا۔ گھر آیاں در دیوے سدا، سوہنا حکم منایا۔ میں دو جہان زرگن سرگن ہو کے پھراں بھجا، چار گنٹ دہ دشا پھیرا پانیا۔ آتم پر ماتم شبد ناد دھن راگ امرت رس گرکھاں دیوے مزہ، سوہنا رس وکھانیا۔ پریم پریتی اندر بدھا، بھجے واہو داہیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا ساچا ور، آد جگاد تیری سیوا کردا تھک کدے نہ جانیا۔ صاحب سلطان سچ محبوب، مہروان دے جنایا۔ شبد ست تیرا اوج عروج، محفل اکو نور خدایا۔ اٹھ ویکھ میرا ثبوت، ثابت صورت دیاں وکھانیا۔ جس دے اندر رکھاں محفوظ، سر اپنا ہتھ

ٹکائیا۔ تیرا اکو دوارا اکو منزل اکو مقصود، مقصد سب دا حل کرائیا۔ آد جگاد جگ چوکڑی کر کے ہوئے نیست و نابود، نام نشانہ تیرا اک جھلائیآ۔ لکھ چوڑاسی جو جنت سادھ سنت دس سلوک، دئی دوتی تیرے وچ کدی نہ آئیآ۔ تیتوں دیواں وڈیائی کایا پنج تت بھوت، انھو تیری کھیل کرائیا۔ اکو تانا پیٹا سوت، اکو بستر دئے بنائیا۔ تیرا نام نگارہ اکو وجے کوک، دو جہاناں کرے شنوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، اکو شبد ست دئے وڈیائیآ۔ ست شبد کہے پر بھ میرے ٹھاکر، دین دیال تیری سرنائیا۔ ٹوں گھر گبھیہر وڈا ساگر، بے انت بے انت بے انت اکھوائیا۔ آد جگادی کریم کرتا قادر، قدرت تیرے وچ رکھائیآ۔ دھن بھاگ موہے دیویں آدر، آدرش اپنا اک جنائیآ۔ تیری کرپا میں بناں بہادر، سورپیر ناؤں دھرائیا۔ نت نوت تیرا نام کراں اُجاگر، تیرا ڈھولا صفت صلاحیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر بنا سوداگر، سودا ہٹ اک چلائیآ۔ مان دے کے ساڈھے تن ہتھ کایا گاگر، گھر گھر وچ پردہ لاپیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دینا دھر دا ور، زرگن زرویر زراکار زرنکار سدا سچ تیری سیو کمائیآ۔

★ ۲۳ ماگھ ۲۰۲۰ بکرمی دھرتا سنگھ دے گھر کلانور ضلع گرداس پُر ★

سنگر شبد وڈ بلوان، زرویر زراکار اکھوائیندا۔ پُرکھ اکال کر دھیان، ابناسی کرتا بھيو چکائیندا۔ لیکھا ویکھ دو جہان، برہمنڈ کھنڈ کھونج کھوجائیندا۔ سبجگ تریتا دواپر کلجک دیونہارا دان، آد جگادی پڑدہ لاہندا۔ گر اوتاراں پیر پیغمبراں دسنہار نشان، سچ نشانہ اک جنائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا بھيو آپ کھائیندا۔ سنگر شبد گھر گبھیہر، ہر وڈا وڈ وڈیائیآ۔ چوٹی چڑھ بیٹھا اخیر، نظر کسے نہ آئیآ۔ دھار رکھے بے نظیر، روپ رنگ نہ کوئی جنائیآ۔ سچ لبھے نہ کسے تصویر، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ سنگر شبد صاحب سمرتھ، ہر وڈا وڈ وڈیائیآ۔ آد جگاد مہما اکھ، شاستر وید پُران رہے جس گائیآ۔ انجیل قرآن مسدہ حقیقت رہے دس، لاشریک نور خدائیا۔ مقامے حق رہیا وس، پروردگار سچا ماہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا جانے بے پرواہیا۔ سنگر شبد سدا دیال، دیاندھ اکھوائیندا۔ وسنہارا سچ سچ دھر مسال، سچ دوارے سو بھا پائیندا۔

نِت نوت کھیل کرے کمال، کرنی کرتا ہتھ رکھائیندا۔ بھگت سنت سجن لے اٹھال، گرگھ گر گر بو جھ بھجائیندا۔ گرگھ ویکھے اپنے لال، لالن اپنے رنگ رنگائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا تھم آپ ورتائیندا۔ سنگر شبد آد جگاد، ہر کرتا آپ پرگٹائیندا۔ کھیلے کھیل برہم برہماد، بھانڈا بھرم بھو آپ بھنائیندا۔ لکھ چوراسی گھٹ گھٹ اندر وجائے ناد، آتمک راگ سنائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی کار کمائیندا۔ ساچی کرنی شبد گردیو سوامی، ہر آپ کرائیا۔ گھٹ گھٹ بیٹھ انترجامی، ہر جانت روپ سائیا۔ جگ چوکڑی بول اگمی بانی، ڈھر دی دھار سمجھائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر پنج تت نشانی، لوکمت دے دکھائیا۔ آتم پر ماتم کھیل مہانی، بے انت بے پرواہیا۔ کلج کراں لیکھا لیکھ جیو جہانی، ساچی سکھیا اک درڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی رچنا سچ رچائیا۔ ساچی رچنا ویکھ جگ، ہر کرتا کھیل رچائیندا۔ ہر گھٹ بیٹھ سورا سرگ، سچ سنگھاسن سو بھاپائیندا۔ ساچے حجرے اکو ج، مکہ کعبہ اک درڑائیندا۔ ناد دھن اگمی رہیا وچ، تند ستار نظر کوئی نہ آئیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کھیل آپ کرائیندا۔ ساچی کھیل گرو اوتار، سنجگ تریتا دوا پر آپ کرائیا۔ لیکھا جان پیر پیغمبر یار، ویکھنہارا ناؤں دھرائیا۔ ڈھر دا کلمہ دے کلام، کائنات کرے پڑھائیا۔ ڈھر سندیسہ سچ پیغام، بھيو اھید گھلائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پڑدہ اوہلا دے چکائیا۔ پردہ اوہلا چکا ونہارا، ہر کرتا بھيو جنائیندا۔ جگ چوکڑی گر اوتار پیر پیغمبر لکھ چوراسی جیو جنت دے سہارا، ساچا مارگ جگت جنائیندا۔ زرگن سرگن لے اوتارا، زرگن سرگن اپنی کھیل دکھائیا۔ آتم پر ماتم کھول کوڑا، تھر مندر سو بھاپائیندا۔ کر پرکاش بہتر ناڑا، جوتی جوت ڈمگائیندا۔ کھیلے کھیل اگم اپارا، الکھ اگوچر بھيو کوئی نہ پائیندا۔ کاغذ قلم نہ لکھنہارا، بن کاتب نہ کوئی جنائیندا۔ گھر ٹھانڈے بیٹھ سچے دوارا، سچکھنڈ ساچے سو بھاپائیندا۔ شبدی شبد بنائے ساچا سیو ادارا، ساچی سیوا اک سمجھائیندا۔ نو سو پُرانوے چوکڑی جگ میتے وچ سنسارا، کوٹن کوٹ کال اپنے لیکھے پائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا رنگ آپ رنگائیندا۔ ساچا رنگ آد زرنجن، زرگن زرویر آپ رنگائیا۔ داتا دانی درد ڈکھ بھے بھجن، بھو ساگر ویکھ دکھائیا۔ آد جگادی ڈھر دا سجن، صاحب سنگر اکو نظری آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا لیکھا دے جنائیا۔ ساچا لیکھا دتے آپ، اپنے ہتھ رکھی وڈیائیا۔ جگ

چو کڑی دُھر دا جاپ، سچِ سندیسہ نام سُنایا۔ گر اوتار پیر پیغمبر رسنا جہوا پتی دند سارے گئے آکھ، نر اکھر اکھر رُوپ وٹایا۔ پار برہم پت پر میثور پروردگار
 سچِ رسول اِکو پاک، پتت رُوپ نہ کدے وٹایا۔ آتم پر ماتم بودہ اگادہ شبد ناد اِکو دتے پوجا پاٹھ، دُھر سندیسہ نام سُنایا۔ آتم سرور تٹ کنارہ اِکو دتے
 تاٹ، اٹھسٹھ اپنی دھار جنایا۔ گردر مندر شودوالے ویکھنہار ماٹھ، مسیت کعبہ کایا اندر اِک سُنایا۔ آتم رام دُھر دی ذات، کھتری براہمن شودر ویش
 ہر گھٹ رہیا سُنایا۔ پرم پُرکھ پُرکھو تم سرب جیاں دا کملاپات، لکھ چوڑا سی سچ ہنڈھایا۔ شاستر سمرت وید پُران گیتا گیان اِنجیل قرآن سُنائے گاتھ، سوہلا
 صفتی راگ الاٹیا۔ کھانی بانی کہے پُرکھ ابناس، بے انت بے پرواہ اِک اکھوٹیا۔ جگ چو کڑی سنجگ تریتا دوپر کلج ویکھے آپ، نرگن سرگن پھیرا پانیا۔
 سچِ دوارا کھول کے جاوے ہاٹ، بن ونجارا ہٹ چلاٹیا۔ پنج تت دے اِکونات، ناتا بدھاتا جوڑ جڑاٹیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے
 کھیل ساچا ہر، جگ چو کڑی ویکھ وکھایا۔ جگ چو کڑی ویکھن آیا، بے پرواہ اپنا پھیرا پانیا۔ سنجگ تریتا دوپر جس پار کرایا، کلج اتم ویس وٹایا۔ گر
 اوتاراں پیر پیغمبر اں بھوکھت ڈھولا دُھر دا گایا، نچ نیتز نین دھیان لگایا۔ پُرکھ اکال دین دیال سرب سوامی اوٹ رکھایا، در بیٹھے سیس نوٹیا۔ پروردگار
 بے پرواہ بے نظیر نور جلوہ لئے اُچجایا، ظاہر ظہور اِکو نظری آٹیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا کھیل رہیا جنایا۔ ساچا کھیل ہر کرتار،
 ہر کرتا آپ جنایا۔ منگدے گئے گرو اوتار، بھکھیا سب دی جھولی پانیا۔ پیر پیغمبر سجدہ کر کر دھوڑ چرن لاؤندے رہے چھار، مستک اِکا وکھایا۔
 کلج انت سری بھگونت جو دھا سور پیر لے اوتار، پروردگار اپنا پھیرا پانیا۔ لکھ چوڑا سی ویکھنہار، گھٹ گھٹ پردہ دے اُٹھایا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر،
 آپ اپنی کرپا کر، لیکھا جانے تھاوں تھانیا۔ گر اوتار بول جیکارا، بے بے جیکار گئے سُنایا۔ لیکھا جانے دُھر دربار، دُھر دی بان راگ الاٹیا۔ سچِ سندیسہ
 ایکا وارا، ایکنکار دتا سُنایا۔ کلج انت پار برہم پت پر میثور نرگن رُوپ لئے اوتارا، جوتی جامہ ویس وٹایا۔ شبد رُوپ سرجنہارا، ست ستوادی نظری
 آٹیا۔ مات پت جننی جن نہ کوئی دُلارا، گودی گود نہ کوئی اُٹھایا۔ کرے کھیل اپر پیر اپرا، اپنی کرنی اپنے ہتھ رکھایا۔ دُھر دا بولے اِک جیکارا،
 ساچا راگ الاٹیا۔ کھتری براہمن شودر ویش چار ورن اٹھاراں برن کرے پیارا، پریم پریتی اِک سمجھایا۔ دین مذہب ذات پات وسے باہرا، سو سنگر شبد

اپنا رُپ وکھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ویس اولائے دھرائیا۔ شبد گرو سورا سربنگ، اک اکلا آد جگاد اکھوائیندا۔ جگ چوکڑی سچے مارگ سنگ، گھر گھر اندر اپنا ڈورؤ ڈنک وجائیندا۔ لکھ چوراسی وچوں جن بھگتاں دیوے سچ انند، انند آتم وچوں پرگٹائیندا۔ سچ سنیہرا دے کے چھند، سوہنا راگ سٹائیندا۔ آتم پر ماتم پرمانند، نج آتم رس چکھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کھیل آپ کرائیندا۔ ساچی کھیل کرے کرتار، کلج اتم ویکھ وکھائیا۔ لیکھا جان گرو اوتار، پیر پیغمبر پردہ رہیا اٹھائیا۔ لیکھا بھوکھت جو گئے اچار، ویکھنہارا تھاؤں تھانیا۔ لہنا دینا ہر جن دئے اُتار، باقی نظر کوئی نہ آئی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی آپ کمائیا۔ ساچی کرنی کرے جگ، شبد گرو وڈی وڈیائیا۔ کلج میٹے لگی اگ، امرت میگھ اک برسائیا۔ ہنس رُپ بنائے گگ، مانک موتی چوگ چگائیا۔ ساچے حجرے کرے حج، کایا کعبہ اک کھلائیا۔ سچ دوار وجائے ند، انحد دُھن اُچھائیا۔ گھر امرت دیوے مد، نخبھر جھرناسچ جھرائیا۔ بجر کپائی پتھر جاوے بھج، پردہ رہن کوئی نہ پائیا۔ نرگن جوت کر پرکاش، نورو نور کرے رُشائیا۔ ساچے گرہ پُرکھ ابناس، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دیوے مان وڈیائیا۔ شبد گرو کہے میں داتا ایک، آد جگاد اکھوائیندا۔ جگ چوکڑی جس دی ٹیک، گر اوتار دھیان لگائیندا۔ پیر پیغمبر جس دا بھیکھ، چولا لوکمت ہنڈھائیندا۔ تس دارُپ رنگ نہ ریکھ، نرکار ساکار اپنی دھار چلائیندا۔ نت نوت کر کے ہت جن بھگتاں دئے سندیس، سوہنا ڈھولا راگ سٹائیندا۔ صاحب سوامی لو ویکھ، پُرکھ اکال اکو نظری آئیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھيو اچھیدا آپ کھائیندا۔ سنگر شبد سربگن بھرپور، وڈا وڈ وڈیائیا۔ وسنہارا نیڑے دور، ہر گھٹ رہیا سمائیا۔ کلج انت ناتا توڑے کوڑو کوڑ، جوٹھ جھوٹھ دئے مٹائیا۔ چتر سنگھ بنائے مورکھ موڑھ، جنہاں اپنا بھيو کھلائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچے شبد سیو لگائیا۔ شبد سٹ ہو تیار، لوکمت ویکھ وکھائیا۔ لہنا چکے گرو اوتار، پیر پیغمبر مول جھولی پائیا۔ دین مذہب ذات پات مٹاونہار، ورن برن ونڈ نہ کوئی ونڈائیا۔ آتم پر ماتم کرے اُجیار، برہم پاربرہم پڑدہ اوہلا لاہیا۔ ایک نور دے سنسار، ظہور ہر گھٹ ویکھ وکھائیا۔ سرب جیاں دا سانجھ یار، پُرکھ اکال بے پرواہیا۔ در اُس کرو نمسکار، جس در درویش وشن برہما شو بےٹھے سیس نوائیا۔ مندر وڈا اوس منار، جس دی چھپر چھن پُرکھ اکال آپ

چُھہائی۔ درس کرو اُس دیدار، جس دانور چُھپ کدے نہ جایا۔ منزل چڑھ ویکھو گھر بار، جس گرہ سے دُھر دا ماہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دیوے مان وڈیائی۔ شبد گرو کہے سُنو سب جگ، سرشٹ سبائی جنائیدا۔ میرا واسا اُپر شاہ رگ، تھلے نظر کسے نہ آئیدا۔ بن سنگر پورے کسے نہ ملیا سچ، پھر راہے مارگ نہ کوئی چلائیدا۔ جگت دوارے سرشٹ سبائی رہی بھج، پڑھیاں سُنیاں ہتھ کسے نہ آئیدا۔ جو صاحب سرنائی گئے لگ، چرن پریتی تہاں نبھائیدا۔ ہر دے ہر کارُپ ہو کے جاواں وس، واسطہ اپنے نال رکھائیدا۔ چار ورنال اِکو پیار دس، کھتری براہمن شو در ویش ونڈ نہ کوئی ونڈائیدا۔ دین مذہب وچ کدے نہ جاواں پھس، ذات پات بندھن نہ کوئی رکھائیدا۔ اِکو ناتا پُرکھ سمرتھ، درگاہ ساچی جوڑ جڑائیدا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، شبد سُنو ساچی سیوا اِک لگائیدا۔ شبد گرو گرو گرو بولے بول، بول دُھر دا اِک سُنائی۔ سرشٹ سبائی اُٹھ انھول، نیز نین اُکھ کھلایا۔ شبد سوامی وسے تیرے کول، گھر گھر وچ ڈیرہ لایا۔ کایا گھڑی اپنی پھول، جنگل جوہ اُجاڑ پہاڑ ہتھ کسے نہ آئی۔ شاستر سمرت وید پُران بھو دس کھول، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دیوے مان وڈیائی۔ ملے وڈیائی لوکات، گر شبدی دیا کمائی۔ بھگت سہیلے رکھے ساتھ، سگلا سنگ نبھائی۔ سنت سرنائی چرن کول گئے لاگ، ناتا پدھاتا اِکو جوڑ جڑائی۔ گر کھیاں سچ سنہیڑا جائے آکھ، دُھر دی دھار آپ جنائی۔ گر کھیاں لکھ چوڑا سی نالوں کرے وکھ، وکھری اپنی کار جنائی۔ مہروان ہو کے اپنے ملن دی دیوے اُکھ، نچ نیز نین کھلایا۔ کوڑی کریا کر کے بھٹھ، سچ سچ روپ درڑائی۔ لیکھا جان پنج تت، اپ تیج وائے پر تھی آکاش اپنے رنگ رنگائی۔ سچ جیکارا بول اُکھ، اُکھ اگوچر اپنا نام وڈیائی۔ دُھر دا مارگ اِکو دس، دہ دشا کھیل کھلایا۔ کھج انت گر اوتار پیر پیغمبر سچ دوارے پار ہر ہم آگے سارے رہے دس، پورب لیکھا سرب جنائی۔ گر اوتار پیر پیغمبر دس حال، صاحب سنگر آگے جنائی۔ کھج جیو ہوئے بے حال، دھیرج دھیر نہ کوئی دھرائیا۔ پھرے دروہی مندر مسجد مٹھ شو دوالے دھر مسال، ساچا روپ نظر کسے نہ آئی۔ گر کا شبد کوئی نہ رہیا پال، ہر دے ہر نہ کوئی وسائی۔ پھل دسے نہ کسے ڈال، سنمل رُکھ رہے لہرائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہروان ہو سہائی۔ گر اوتار پیر پیغمبر ویکھ لوکات حالت، حوالا سارے رہے جنائی۔ سری بھگوان بن تیری عدالت، لیکھا سکے نہ کوئی چکائی۔ دیناں مذہباں ذاتاں

پاتاں پائی بغاوت، شرع کرے لڑائیا۔ ساچا نام کرے نہ کوئی سخاوت، مَلا شیخ مسائق پنڈت پاندھے کھجک انت بیٹھے مکھ بھوائیا۔ من منسا گھر گھر عداوت، اٹھے پہر کرے لڑائیا۔ باہروں دسے سرب سوہنی کوڑی کریا بناوٹ، کایا ماٹی پنخ تت پوچ پُچائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر نین اٹھائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کہن کی گیا ہو، چاروں گنٹ اندھیرا چھائیا۔ سرشٹ سبائی ہوئی زرموہ، حقیقت حق نہ کوئی کمائیا۔ گوڑی نیند غفلت وچ گئے سو، صاحب سنگر چرن دھیان نہ کوئی لگائیا۔ مایا کارن رہے رو، سادھ سنت بیٹھے ڈھیریاں ڈھائیا۔ گھر پرکاس کرے نہ کوئی لوء، دیپ جوت نہ کوئی جگائیا۔ آتم پر ماتم کوئی سکے نہ چھوہ، پڑھ پڑھ تھگی سرب لوکائیا۔ مکے مدینے آون ہو ہو، ہوکا حق نہ کوئی جنائیا۔ گردر مندر مسجد شودوالے مٹھ رہے رو، اُچی کوک کوک سناٹیا۔ ساچا ملے نہ کسے ڈھو آ ڈھو، ڈھولک چھینے رہے کھڑکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا سچا ور، شہنشاہ اکو تیری اوٹ تکائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر رہے دس، پُرکھ اکال آگے جنائیا۔ ساڈا چلے نہ کوئی دس، بھرے بھلی سرب لوکائیا۔ کوڑی کریا اندر رہے وس، واسطہ تیرے نالوں تڑائیا۔ کام واسنا سارے رہے نٹھ، اٹھے پہر من ہو یا ہلکائیا۔ ویکھ کے آئے تیر تھ تٹ، ناری پُرش ننگے تاریاں رہے لائیا۔ گردر مندر مسجد شودوالے نال ویکھے مٹھ، تیرے چرن کول سپس نہ کوئی نوائیا۔ گیانیاں دھیانیاں اندر کھلی نہ ویکھی اکھ، رسنا جہوا پڑھ پڑھ رہے سناٹیا۔ سبجگ تریتا دواپر کھجک تیرے حکمے اندر مارگ دس، دس کے اپنا پنڈھ مُکائیا۔ انت نہیرا کرے حق، تیرے ہتھ وڈیائیا۔ جا کے کھیل ویکھ بازی گر نٹ، کھجک سوانگی اپنا سوانگ رچائیا۔ دھیرج رہیا نہ کسے ست، سنتو کھ بیٹھا مکھ چھپائیا۔ ناڑ بہتر اُلی رت، اگنی تت رہی جلاٹیا۔ چوڈاں و دیا پڑھدیاں ماری گئی مت، چوڈاں لوک چوڈاں طبق دھیرج نہ کوئی دھرائیا۔ من ہنکاری چجکی ات، بُدھی چلے نہ کوئی چترائیا۔ ساچا بُرج گیا ڈھٹھ، کوڑ منار نظری آئیا۔ کام واسنا لیکھا ہٹ، مایا ممتا موہ دست لگائیا۔ سادھ سنت پھڑکے منکا منکا رہے رٹ، من کا منکا نہ کوئے بھوائیا۔ سچا لاہا کوئی نہ لئے کھٹ، ونج کرے کوڑ لوکائیا۔ لیکھے لگے نہ کسے رت، ہڈ ماس ناڑی چم قیمت کوئی نہ پائیا۔ پرم پُرکھ پر ماتم سرب جیاں دے ہر دے جا کے وس، سرت سوانی دے جگائیا۔ شبد اگنی چوٹ لاسٹ، نام ندھان ہتھ اٹھائیا۔ اپنے ملن دی دے اکھ، جو بیٹھے تیتوں بھلاٹیا۔ صدی بیسویں آتم پر ماتم دے مت، ساچی سکھیا اک

درڑا ئیا۔ چو داں لوک گاؤں تیرا جس، چو داں طبق کلمہ اِکو اِک سنا ئیا۔ دین مذہب ذات پات توں ہی کیتے وکھ، انتم آپے لئے ملا ئیا۔ اسیں واک بھوکھت سرشٹ سبائی آئے دس، کلجگ انت سری بھگونت نہکلنک ویس وٹا ئیا۔ شبد گرو آپ سمرتھ، سچ تیری وڈیا ئیا۔ بھرے بھلیاں پانتھ، ڈوری تند اپنا نام جنا ئیا۔ سرشٹ سبائی سنا اِکو گاتھ، ساچا ڈھولا ناد جنا ئیا۔ زرویر ہو کے دیوے ساتھ، گر اوتار پیر پیغمبر منگ منگائیا۔ پرگٹ ہو کے ساکیات، سوچھ سروپی روپ وٹا ئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہروان مہروان مہر نظر اِکو اِک اٹھائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کرن ارداس، سیس چرن کول ٹکائیا۔ ٹھاکر سوامی سرب گنتاس، انتر جامی تیری سرنا ئیا۔ تیرے وچوں اُچی تیری لکھ چوراسی جات، گھٹ گھٹ انتر تیرا نور سما ئیا۔ تیرا نام تیری گاتھ، تیرا ڈھولا تیرا سوبلا تیرا کلمہ تیرا نعمہ، تیری تعریف کرے لوکائیا۔ نو سو چرانوے چو کڑی جگ بچھوں پُرکھ اکال تیرے کول آیا مقدمہ، عدالت حق نظری آ ئیا۔ کلجگ سانوں ہو یا صدمہ، ڈکھ لگا ڈا ہڈا گھاؤ سہہ سکے کوئی نہ رانیا۔ چو جنت گر اوتار پیر پیغمبر اچھے چلے نہ قداماں، مارگ سارے گئے بھلا ئیا۔ بھگت لبھے نہ کوئی وچوں پدماں، جس بلیا بے پرواہیا۔ چو جنت جہان ہو یا پگلا، ہو چھی مت بنا ئیا۔ کوئی نہ لیکھا جانے اگلا، درگاہ ساچی ملے سزائیا۔ کرپا کر کے سنت سہیلے وچوں کڈھ لا، جن بھگتاں ہو سہائیا۔ منمکھ جیو سارے چھڈ لا، کنجھی نرک نو اس ٹکائیا۔ ست دھرم نشانہ گڈ لا، ڈھر دی دھار اِک پرگٹا ئیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر جو تیرے حکم اندر دین مذہب کر کے آئے اڈرا، انتم لیکھا دے چکائیا۔ ساڈیاں پوریاں کر دے سدھراں، تیرے آگے عرضو ئیا۔ جنہاں نوں دیویں اپنے نام دی مدرا، بھر پیالہ جام پیا ئیا۔ آپ کٹے اچیاں لمیاں منزلاں، دُور دُراڈا پندھ مُکائیا۔ تیرے پریم دی گائے غزلا، دُوجا راگ نہ کوئے سنا ئیا۔ چار جگ دا پچھلا کڈھ کے چھجرا، جو سیماں وند وندائیا۔ ساتھوں چکایا نہ جاوے بدلہ، بدلی تیرے ہتھ رکھائیا۔ توں آد جگادی کریں عدلا، عادل اِکو اِک اکھوائیا۔ کوڑ کوڑی کریا وِلا باہروں چٹارہ نہ جائے بغلا، دُرمت میل اندروں دئے دھوائیا۔ تیرے گھر اِکو جیہا شاہ کنگلا، اُوچ نیچ نظر کوئی نہ آ ئیا۔ دو جہاناں تیرا لگا جنگلا، شبدی ڈور تند بندھائیا۔ ہن کوڑی کریا جگت اکھاڑا ویکھ نہ دنگلا، بے پرواہ اپنی دیا کمائیا۔ سب دے کڈے شرع زنجیر سنگلا، نام کٹار تکھی دھار چلا ئیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر در تیرے اِکو منگ منگدا، خالی جھولی آگے ڈاہیا۔ بن تیرے سماں سہنجنا

لوکمت نہ جگ دا، سوبھاونت نہ دیوے کوئی وڈیاںیا۔ ہن ویلا نہیں اج بیج دا، واک بھوکھت پورا دے کرایا۔ بھگت بھگوان تیتوں پھرے لہجدا، چاروں کُنٹ کھوج کھوجایا۔ ہن تیری کرپا پینڈا مکے تیری حد دا، تیرے مندر چڑھ درس کوئے نہ پانیا۔ توں کرپاندھان جگ چوکڑی غریب منانیاں بھگتاں ول بھجدا، زرگن سرگن روپ وٹانیا۔ ویکھ حال کلوکل دا، چاروں کُنٹ اندھیرا چھانیا۔ پیو پتر اک دوجے نوں چھلدا، مات پت کوڑی بیج رہیا ہنڈھانیا۔ سرشٹ سبائی دُکھ بھوگے کرماں پھل دا، دھرماں وچوں تیرا دھرم سمجھ کسے نہ آیا۔ بے شک تیرا واسا نہچل دھام اٹل دا، ہر گھٹ تیرا نور نظری آیا۔ جگ چوکڑی توں ول چھل کردا، اچھل اچھل تیری وڈیاںیا۔ ویکھ سنسار کوڑی اگنی بلدا، تڈھ بن سکے نہ کوئی بُجھانیا۔ لیکھا مکے جل تھل دا، سمند ساگر دُونگھے وہن دھیان لگایا۔ تیرا روپ شاہو بھوپ سورے سرنگ دا، سچ سلطان تیری سرناںیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا دُھر دا ور، سرشٹ سبائی ویکھ گھر، شبد سنگر اندر وڑ، محل اٹل اُچ منارے کھڑ، گھر کھڑکی کُنڈا بند کوڑی سب دی دے گھلایا۔ تیری سرنائی تیرے ڈگن دڑ، لیکھا چھکے چوٹی جڑ، تیرا ناؤں اگا جان پڑھ، تیرے پریم پیار اندر جاوَن مر، مریاں وچوں مرن جنم وچوں جنم لین بدلاںیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا دینا سُنھنجا ور، سرشٹ سبائی جیو جنت سادھ سنت ورن برن سب تیرا ایشٹ اک منانیا۔

★ ۲۳ ماگھ ۲۰۲۰ بکرمی سردارا سنگھ دے گھر کلا نور شہر ضلع گرداس پور ★

سنگر شبد پوری منگ، نو سو پُرانوںے چوکڑی جگ پچھوں انت کرائیندا۔ صاحب سنگر دے انند، سچ سمگری جھولی پانیندا۔ دُھر سندیسہ سورا سرنگ، نر نرکارا آپ سنانیندا۔ جگ چوکڑی جو ونڈی ونڈ، دین مذہب آپ سمجھانیندا۔ کلجگ اتم ویکھ سب دی ننگی کنڈ، سر ہتھ نہ کوئی رکھانیندا۔ کوڑی کرپا پاون ڈنڈ، سچ دھرم نہ کوئی جنانیندا۔ من واسا کیتی کھنڈ کھنڈ، بدھی میل نہ کوئی ملانیندا۔ اتم سب دی ہوئی رنڈ، کنت سہاگی سنگ نہ کوئی رکھانیندا۔ گھر پرکاش نہ چڑھیا چند، تن اندھیر نہ کوئی ملانیندا۔ کایا چولی نہ سکے رنگ، دُرمت میل نہ کوئی دھوانیندا۔ اتم پر ماتم ڈھولا گائے کوئی نہ

چھند، سنساروگ نہ کوئی چُکائیندا۔ آسا ترسنا مایا متا کوڑی کریا کھاون گند، امرت رس جام نہ کوئی پیمانیندا۔ پھری دُہائی وچ ورجھنڈ، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا کھیل آپ دکھائیندا۔ ساچا کھیل کلج دھار، دھرنی دھرت دھول ویکھ دکھائیا۔ نیتز رووے کھانی چار، انڈج جیرج اُتہج سیتج رہی گُرائیا۔ چارے بانی دھاہاں رہی مار، پرا پسنتی مدھم بیکھری اپنا حال سنائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر ناتا توڑ گئے سنسار، ساچا سنگ نظر کوئی نہ آئیا۔ شاستر سمرت وید پُراں کرن ہاہاکار، انجیل قرآن ہوکا دے دے رہے سنائیا۔ چاروں کُنٹ دے دھواں دھار، ساچا نور نہ کوئی رُشنائیا۔ پُرکھ اکال ابناسی گھٹ گھٹ واسی نظر نہ آئے نرگن یار، سرگن سجن سچ نہ کوئی ملایا۔ سچ سندیسہ دیوے کوئی نہ آن، مندر اندر کایا راگ نہ کوئے الا ئیا۔ دُھر دا لیکھا سکے نہ کوئی وچار، پڑھ پڑھ تھگی سرب لوکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، شبدی سُنت رہیا دکھائیا۔ کلج ویکھ جگت اندھیرا، جاگرت جوت نہ کوئے رُشنائیندا۔ کسے نہ سچھے سنجھ سویرا، نرمل نور نہ کوئی چکائیندا۔ سادھ سنت بٹھے کوئی نہ بیڑا، شوہ دریا پار نہ کوئی کرائیندا۔ لکھ چوڑاسی جیو جنت جُڑیا دتے کیہڑا، گرہ مندر اندر سو بھاسچ نہ کوئی پائیندا۔ پُرکھ اکال کسے نظر نہ آئے نیڑا، دُور دُراڈا پندھ نہ کوئی مکائیندا۔ پنچ وکارا گھر گھر چھڑیا جھیرا، جھگڑا آگے ہونہ کوئی مکائیندا۔ گر اوتار پیر پیغمبر لیکھا لکھ کے گئے بتھیرا، کاغذ قلم شاہی رو رو سرب سنائیندا۔ کوئی نہ کہے پر بھو میں تیرا، جگت ناتا سرب دکھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچا راہ آپ جنائیندا۔ شبد سُنت اُٹھ ویکھ کر دھیان، کر کرپا رہیا جنائیا۔ سرشٹ سبائی بھلا سرب گیان، گر کاشبد کھوج کوئے نہ پائیا۔ اٹھسٹھ تیرتھ گنگا گوداوری جمناسُستی نہاون نہان، سچ سروور تاری کوئے نہ لائیا۔ رسنا جہوا بنیا پین کھان، امرت رس نچھر جھرنانہ کوئے جھرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، جگت ریتی رہیا دکھائیا۔ شبد گر ویکھ جگت ریتی، ریتوان دیا کمائیندا۔ خالی دے مندر مسیتی، شودوالا مٹھ سو بھا کوئے نہ پائیندا۔ گر دوار ملے نہ پون ٹھانڈی سیتی، اگنی تت نہ کوئی بھجائیندا۔ ایکاروپ نظر نہ آئے ہست کیٹی، اوچ نیچ جھگڑا سرب جنائیندا۔ سارے گاوندے پڑھدے کہانی پچھلی بتی، اگلا راہ گھر دا بھو نہ کوئی سنائیندا۔ سمرت وید پُراں کہن پتت پُنتی، پتت پاون بے پرواہ اکو اک اھوائیندا۔ آد جگاد جگ چو کڑی لکھ چوڑاسی جس دی نکئی

جہی باغیچی، گر اوتار پیر پیغمبر روپ وٹائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، کلجگ انتم بھيو چکائیندا۔ شبد گر ویکھے نین، نیز اگھ نظر نہ آئی۔ الف یے کی کچھ کہن، کون ملے جگت وڈیائی۔ پیر پیغمبر کی کچھ آئے دین، وست امولک کی ورتائی۔ گر اوتار کس مندر آئے رہن، کون دوارا سو بھاپائی۔ شاستر سمرت کس دوارے ٹھانڈے ہو کے بہن، سائک ست روپ وٹائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دکھاونہارا ساچا گھر، در دروازہ اک کھلایا۔ کلجگ کھلیا ویکھ دروازہ، دُھر درگاہی بھيو چکائیندا۔ بھوپت بھوپ راجن راجا، شہنشاہ حکم سنائیندا۔ اسو گھوڑا دُھر داتا، شاہ سوارا ویس وٹائیندا۔ پیر پیغمبر گر اوتار جس نے سازن سازا، گھاٹت گھر روپ وٹائیندا۔ دو جہاناں پھرے بھاجا، نرگن سرگن ویکھ دکھائیندا۔ جگ چوکڑی رچنہارا کاجا، لکھ چوراسی بندھن پائیندا۔ شبد اگئی مارے واجا، دُھر دی بانی بان لگائیندا۔ آد جگاد جگ چوکڑی جن بھگتاں ہووے داسی داسا، بن سیوک سیو آپ کمائیندا۔ انتم ویکھے کھیل تماشا، نرؤیر نرگن نرکار جوت رُشنائیندا۔ جوت سرُپ جوت پرکاشا، شبدی ڈنک وجائیندا۔ گرگھاں کرے پوری آسا، کلجگ کوڑی کرپا دور کرائیندا۔ لکھ چوراسی کرے بند خلاصا، آون جاون پندھ مکمائیندا۔ نام جپائے سواس سواسا، پون پوناں وچ سمائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچی دھار آپ بدلانیندا۔ ساچی دھار کرے بدلی، بدلا دو جہان چکائی۔ پُرکھ اکال اکو عدلی، سچ عدالت نام اک لگائی۔ گرگھ پچائے اپنی مزلی، پندھ دُور دُراڈا دے چکائی۔ فضل کرے وڈ داتا فضل، مہروان رحمت اک کمائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا سدا وڈیائی۔ کلجگ ویکھ انت انوکھا، پُرکھ اکال دیا کمائیا۔ سرشٹ سبائی کردی ویکھی دھوکھا، ساچا سجن روپ نہ کوئی دکھائی۔ جن بھگتاں کرپا کر کے دسے مارگ سوکھا، دُھر سندیسہ راگ سنائی۔ لکھ چوراسی مانس جنم وچوں اکو موقع، پُرکھ اکال جھولی پائی۔ ساڈھے تن ہتھ بھگت سہائے جگت سہائے کوٹھا، گھر وچ گھر ڈیرہ لائی۔ کر پرکاس نرگن جوتا، دیکھ دیا اک لگائی۔ راگ ناد گائے بن تال تلواڑ سلوکا، انراگی اپنا راگ سنائی۔ جنہاں پاربرہم پت پر میثور ملیا تہاں لوڑ رہے نہ پڑھنا پوتھا، کاغذ ویکھ نہ خوشی منائی۔ پر بھ درشن دار کھن شوقا، نیز نین نین اٹھائی۔ بہبل ہو کے اچی کوک سنانون ہوکا، سرشٹ سبائی دین سمجھائی۔ آو ویکھو پر بھ دی نوکا، نیا نام رہیا چلایا۔ گرگھ ورا اوتھے پہنچا، جس دیوے

مان وڈیائیا۔ لکھ چوڑاسی جیو جہان بن ہر نامے خالی گیاں اووتا، پئی کوڑی جگت ڈہایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل سچا ہر، جن ساچے لئے جگایا۔ کلجگ انتم کھولے جاگ، جن بھگتاں بوجھ بُجھائیندا۔ انتر آتم دے ویراگ، دُھر دی دھار وکھائیندا۔ سچ سنائے شبد ناد، تن نگارے چوٹ لگائیندا۔ بھيو چُکائے برہم برہما، برہمانڈ اپنی کل پرگٹائیندا۔ لیکھا جانے کایا مائی چام، تتوت کھوج کھوجائیندا۔ واحد لاشریک اِکو گاڈ، پر م پُرکھ اکھوائیندا۔ جن بھگتاں کرے دُھر دالاڈ، صوفی گودی آپ بہائیندا۔ ایختے اوختے رکھے لاج، دو جہاناں سو بھاپائیندا۔ اندر وڈ کے کایا پوڑے چڑھ کے شبد اگے کھولے راز، رازق رحیم دیا کمائیندا۔ لیکھا چکے دُضو سجدہ نماز، نوازش اپنی اک کرائیندا۔ جن بھگتاں بن مُتاج، مُجبت اپنے نال بنائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ہر جن ساچے اٹھ کھائیندا۔ ہر جن کھول اپنی اٹھ، بن اکھراں اکھردے جنایا۔ نرگن رُپ ہو پرتکھ، پارکھو اپنا پڑدہ لاپیا۔ ہردے اندر انتم وس، پر ماتم ہو سہایا۔ تیر نرالا مارے کس، تکھی مکھی دھار بنایا۔ گڑھ ہنکاری بُرج جائے ڈھٹھ، مایا ممتا ڈیرہ ڈھایا۔ کوڑی کرپا ہووے بھٹھ، لمبو جوتی اِکو لایا۔ انتر آتم دیوے رس، رس رسیا بے پرواہیا۔ جن بھگتاں انتر آپے ہس، خوشیاں راگ سنایا۔ توں میرا میں تیرے وس، دُوجا نظر کوئی نہ آیا۔ بھگت بھگوان میلا اک اِکھ، گھر ساچے وجے ودھایا۔ سوہنگ رُپ اک دُوجے دا گاؤن جس، دوتی رُپ نہ کوئی وکھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں پت لئے رکھ، رکھیا کرے تھاؤں تھانیا۔ کلجگ انت بھگت بھگونت، بھاوی بھے بھو سرب چُکایا۔ نام جنانیا منت، من واسنا ڈیرہ ڈھاپیا۔ چولی چاڑھ رنگ بسنت، کایا دے وڈیائیا۔ بودھ اگادھ بن کے پنڈت، ساچی وِدیا دے سمجھایا۔ لیکھ چُکا جیرج انڈج، اُتبھج سیتج ڈیرہ ڈھاپیا۔ مانس جنم بنا بنت، ساچا گھاٹ لئے گھڑایا۔ کر ملاوا نارکت، سچ سُنہجنی سو بھاپایا۔ گرگھ میل ساچے سنت، جن بھگتاں دے وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نہکک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وِشنو بھگوان، شبد گردیو اکھ ابھيو انتر آتم پر ماتم برہم پاربرہم نہکرم اپنی کرنی کرتا دے سمجھایا۔

★ ۲۳ ماگھ ۲۰۲۰ بکرمی بیبی جیتو دے گھر رام پُرا ضلع گرداس پُرا ★

بھگت گرہ سدا اٹل، آد جگاد سو بھاپائیندا۔ دو جہاناں اُپر محل، سری بھگوان آپ سہائیندا۔ نرمل دیک رہیا بل، جوتی نور ڈگمگائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جگ چوکڑی جن بھگتاں ویکھ وکھائیندا۔ جگت منارا سب تے اُچا، اوچو اوچ دے وڈیائیا۔ جس اندر گرگھ گرگھ سوہنا ست، نچ نیتز دھیان لگائیا۔ گرہ مندر اندر اکو نام بھجا، کوڑی کرپا نیڑ نہ آئیا۔ پُرکھ ابناسی سد بھگتاں اُپر تھھا، غریب نمائیاں گلے لگائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نیت نوت ہوئے سہائیا۔ بھگت دوارا سوہنا رنگ، ہر گھاٹ آپ گھرائیندا۔ آتم سیجا سچ پلنگ، ہر سوہنی بنت بنائیندا۔ انحد شبد ناد دُھن مردنگ، دُھن آتمک راگ الائیندا۔ سچ سرور دھارا گنگ، نچھر جھرنّا اک جھرائیندا۔ کوڑی کرپا ڈھاہ کندھ، سچ محراب اک سہائیندا۔ سچ گرہ بہہ کے پر م پُرکھ پر ماتم مانے اند، جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر جن ساچے میل ملائیندا۔ بھگت دوار کُلی کُکھ، پر بھ ویکھ خوشی منائیا۔ نرگن رُوپ کر پرتکھ، ساکھیاں درس وکھائیا۔ لکھ چوڑاسی وچوں کر کے وکھ، سوہنی اپنی بنت بنائیا۔ دُھر دامارگ دیوے دس، انتر آتم کرے پڑھائیا۔ نام ونجارا کھول ہٹ، ساچی دست اک ورتائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جگ چوکڑی جن بھگتاں خوشی وکھائیا۔ بھگت دوارا سوہنا مندر، نوری جوت نور رُشنائیا۔ بھاگ لگائے ساچے اندر، گھر پر یتم نظری آئیا۔ ہو یا پر کاس ڈو نگھی کندر، چاروں کُنٹ خوشی وکھائیا۔ من واسنادہ دِشائے بندر، بھجے واہو داہیا۔ بجر کپاٹی کُھلے جندر، دُئی دویتی ڈیرہ ڈھاہیا۔ شرع شریعتی رہے نہ کوئی سنگل، آسا ترسنا بدن کوئی نہ پائیا۔ اٹھے پہر گیت گو بند منگل، اکو راگ سنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں ویکھ وکھائیا۔ بھگت دوارا نیکن نیکا، نون-سو-اکھراک سمجھائیندا۔ جس دارس اُتم میٹھا، بن گرگھاں ہتھ کسے نہ آئیندا۔ لکھ چوڑاسی سادھ سنت جیو جنت کوڑا ریٹھا، کام کرودھ لوبھ موہ ہنکار سرب گر لائیندا۔ صاحب سنگر کسے نہ ملیا میتا، گھر سجن درس نہ کوئی پائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں کھیل وکھائیندا۔ جن بھگت گرہ ویکھن دروازہ، دین دیال دیا کمائیا۔ آد جگاد غریب نوازا، نردھن سردھن رہیا ترائیا۔ شہنشاہ شاہو وڈ راجن راجا، نیکن نیکا اپنا پھیرا پائیا۔ گرگھاں دیوے نام ندھان

دُھر دی داتا، انملٹری آپ ورتائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر جن دیوے مان وڈیائیا۔ ہر جن وڈیائی لوکمت، ہر کرتا آپ رکھائیندا۔ سچ پریتی دیوے نات، چرن کول چت لائیندا۔ آتم پر ماتم دُھر دی گاتھ، ساچا ڈھولا آپ سناائیندا۔ کلجک میٹ اندھیری رات، جوتی نور چند چکائیندا۔ لہنا مکے ذات پات، اوچ نیچ نہ کوئے رکھائیندا۔ سرب جیاں گھٹ وسے ساتھ، گرہ مندر سو بھاپائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر جن اپنے گھر وسائیندا۔ ہر جن وسے گھر اتھاہ، سو ستگر آپ وسائیا۔ ہر مندر سہنجنا دئے سہا، اگئی جڑت جڑائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر جس دادس کے گئے راہ، بھگت کوک کوک سناائیا۔ عیسیٰ موسیٰ محمد جس نوں کھندے گئے نوری خدا، جلوہ ظاہر ظہور رُشنائیا۔ نام منتر جس دا گئے چپا، اکھراں نال کر پڑھائیا۔ سو صاحب سری بھگوان جن بھگتاں سدھا ملے آ، سنجگ تریتا دوا پر کلجک پھیرا پائیا۔ نرگن نرویر ہو بنے ملاح، بیڑا اپنے کندھ اٹھائیا۔ پار کرائے جل تھل اسگاہ، دُگھی بھوری نہ کوئی بھوائیا۔ ساچا مندر دئے دکھا، جس گھر وسے بے پرواہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر جن ویکھے تھاوں تھانیا۔ ہر جن مندر سدا انملا، دو جہان قیمت کوئی نہ پائیندا۔ جگ چوکڑی سدا گھلا، اندر بند نہ کوئی دکھائیندا۔ ابناسی کرتا نر نرائن در درویش آوے جھلا، رُپ انوپ وٹائیندا۔ بھاگ لگائے گرگھ کلا، جس کلی اندر ہر جن سو بھاپائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھائیندا۔ مہر نظر کرے بھگوان، بھگتن دیونہار وڈیائیا۔ بن اکھراں دے گیان، شبدي دھار اک سمجھائیا۔ آتم پر ماتم ملے آن، لکھ چوراسی جھیرا دئے چکائیا۔ مندر سہائے سچ مکان، چھپر چھن سو بھاپائیا۔ چار دیوارا کرے پروان، چاروں کٹ ویکھ دکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ہر جن ساچے لئے ترائیا۔ تارن کو پر بھ ایک سوامی، ہر کرتا کرتار اکھوائیا۔ لکھ چوراسی انتر جامی، گھٹ گھٹ ویکھ دکھائیا۔ شاستر سمرت وید پُران گیتا گیان انجیل قرآن جس دی کھانی بانی، دُھر دا ڈھولا راگ الائیا۔ اٹھسٹھ تیرتھ سر سروور جس دا ٹھنڈا پانی، سو امرت اک میگھ برسائیا۔ جگ چوکڑی جس دی چارے کھانی، اُتبھج سبتج اندج جیرج راہ چلائی۔ سو پُرکھ اکال دین دیاں جن بھگتاں دیوے اکو پد نربانی، نربان پد آپ سمجھائیا۔ لکھ چوراسی جیو رسنا جہوا پڑھ سرون سنن کہانی، نیتز نین درس کوئی نہ پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں دکھائے اوہ گھر، جس گھر

جنم مرن دا چکے ڈر، رائے دھرم نہ لئے پھڑ، لاڑی موت کرے نہ انت گڑمانیا۔ سنگر پورا حاضر حضورا شبدي تورا جوتی نورا، نرگن نرگن نرکار نرکار
سرتی شبدي جوڑ کر، انتم لے کے جائے اپنے گھر، جس گھر سے بے پروا ہیا۔

★ ۲۳ ماہ ۲۰۲۰ بکرمی تیجا سنگھ دے سرپر چھڈون سمیں لکھت پنڈ الہڑ پنڈی ★

دور وسدا آیا نیڑے، اپنا پنڈھ مکانیا۔ اکٹھے ہوئے ساچے دیہڑے، پورب جوڑ جڑانیا۔ ٹھٹھیا مار کے آیا پھیرے، بھجا واہو داہیا۔ پچھلا لیکھا
رہیا نیڑے، ہر کرتا دیا کمانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا دیکھے تھاؤں تھانیا۔ ویکھ ٹھٹھیا تیرا پچھلا گلڑ، جس دی کرے سچ
وڈیانیا۔ جیسہڑا پھڑیا لالو پھپھڑ، اپنی گود اٹھانیا۔ بناؤنا چاہندے نانک ٹکر، بھوجن روپ وٹانیا۔ روپکار اُس منگیا اتر، کس بدھ میری بھیٹ چڑھانیا۔ میں
بے زبان نہ جاواں مکر، پلو سکاں نہ کوئی چھڈانیا۔ دھن بھاگ میں کراں شکر، جے موت توں پہلاں میٹوں نانک درشن دتا کراںیا۔ جوتی جوت سروپ
ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کھیل جناںیا۔ گلڑ کہے میرا گراؤنا، صاحب سنگر بھانیندا۔ اُس دے بنا نہ کسے بچاؤنا، بیڑا پار نہ کوئی لنگھانیندا۔ میں اکو وار
منگ منگاؤنا، ساچی آس رکھانیندا۔ جے لالو سنگر نانک پرساد چھکاؤنا، میرا پرچہ کوئی نہیں پانیندا۔ ایسے خاطر سی میں درشن پاؤنا، سو درشن پا خوشی
منانیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کھیل تیرے ہتھ وکھانیندا۔ نانک انتر مار دھیان، بن اگما ویکھ وکھانیا۔ ویکھو کڈا ایہوں گیان،
اندرے اندر رہیا دھیانیا۔ میری سار نہ پاوے کوئی انشان، بن لالو سمجھ کسے نہ آںیا۔ بے شک ایہہ لکڑہارا ترکھان، تیساکھاڑا اپنے انگ رکھانیا۔ جوتی
جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، انتر درشی نانک ایک اکو درڑانیا۔ انتم درشی نانک پا کے، شبدي دھار جناںیندا۔ ویکھ مگرگے دھیان لگا کے، مہروان
مردے پھیر جوائیندا۔ تیرا لیکھا لگے آ کے، تیری فریاد اپنی جھولی پانیندا۔ ناتا لالو نال جائے بنا کے، سوہنا بنس سہانیندا۔ اگوں گلڑ کہا جس میٹوں پالیا
پریتی لا کے، سو ٹھٹھیا را اس دے پچھے ڈیرہ لائیندا۔ جس کوئی تھال لیاندا گھڑا کے، سوہنی بنت بنانیندا۔ میں اک سوال منگاں جھولی ڈاہ کے۔ کلنے

والے اپنی کلفنی تیرے چرنِ نوا کے، ساڈا سنگ نہ جائیں بھٹھا کے، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچی بنت آپ بنا کے۔ نانک کہا کر پیار، تیری بانگ موہے بھائی۔ تیری آواز وچ اک راز، جیہڑی سمجھ سکے کوئی نہ رانیا۔ اُس دی سارے کرن تلاش، کھو جے جگت لوکائی۔ اُس دا کھیل تماش، سمجھ کسے نہ آئی۔ ساچے بچے تینٹوں دے شاباش، جیہڑا اپنا سنگ رہیا بھائی۔ تیری پوری کراں آس، ویلا وقت اک دکھائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا جانے تھاؤں تھانیا۔ سُن کے گکڑ پیا ہس، اپنی چُنچ ہلایا۔ اگلا مارگ مینٹوں دس، سب کچھ دے سمجھائی۔ نانک کہا میرے پُرکھ اکال دے سب کچھ دس، میں اوسے دی سیو کمائی۔ تہاڈا بنے سوہنا ساتھ، ساچا رنگ رنگائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار سرب وڈیائی۔ سُن سنگر مہروان گوسائیں تیرا لیکھا لیکھ دُھر، تیرے ہتھ وڈ وڈیائی۔ کون ویلا جائے بہڑ، اپنا درس دکھائی۔ نانک کہا پُرکھ اکال تہاڈی رکھے لوڑ، میں اوسے دی جھولی پائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا ویلا وقت دے سہائی۔ سُن کے گکڑ ہویا چُپ، چُپ چُپیتا دھیان لگائی۔ میں کی دساں گنگ مکھ، شبدی راگ دُھن نہ کوئی اُجائی۔ جے کوئی مینٹوں لوے پُچھ، میں سکاں کی سمجھائی۔ لالو دسے منکھ، پنچ تت چولا رہیا ہنڈھائی۔ مینٹوں ایہہ وڈا دُکھ، مانس دیہی موہے ہتھ نہ آئی۔ نانک کہا ہُن پڑدہ نہیں لُک، تینٹوں سچ دیاں سمجھائی۔ کلجگ انتم اکو پیو دے گھر جو پُت، ناتا جڑے بھائی بھائی۔ لالو پر بھو اُجل کرے مکھ، دیوے مان وڈیائی۔ لالو سب دیاں سٹھنا لئے سٹھ، اپنی جھولی ڈاہیا۔ سری بھگوان لئے پُچھ، ابناسی کرتا پھیرا پائی۔ تہاڈے پریم خاطر سچی راکھ سچ دوارے رکھے کچھ، اپنے در نکائی۔ وقت ویلے سر چوری چوری لیائے چک، سمجھ کسے نہ آئی۔ نہ کوئی دھڑی سیر نہ لائے مُٹھ، چٹکی چرناں ہیٹھ دبائی۔ آکے پھیر ہووے خوش، سارا حال دے سمجھائی۔ تینٹوں اندر وڑکے دیوے چک، اشارے نال سمجھائی۔ تُوں پھیر مکھوں بول کے کہنا مکھ، میں تیری اوٹ نکائی۔ مینٹوں اپنی گودی چک، جس گودی وچ دیویں مان وڈیائی۔ میں گھر دیاں کولوں جانا رُٹھ، سد تیرے چرناں وچ سائی۔ سری بھگوان کہا میں کراں سب کچھ، ہوئی ہوئی بنت بنائی۔ جو تہاڈے سنگی گجرات بیٹھے لُک، اوہناں پھڑکے پچھوں نال لے کے آئی۔ جویں مرن توں پہلوں نانک دا دیکھیا مکھ، اوسے طرح پُرکھ اکال تیرے مرن توں پہلا تیرا مکھ دیکھن آئی۔ جوتی جوت

سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی دیا آپ کمایا۔ کی تُوں میرا کھ ویکھینگا۔ سنگی ساتھی سارے بھیجینگا۔ کول میرے آ کے کھیڑینگا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا سچا ور، مینوں اپنی گود لپیٹینگا۔ ہاں، میں دیا کمواں گا۔ ضرور تینوں سنگ رکھواں گا۔ جنگل بیلا کانا کا ہی ویکھ دُور، دُراڈا پندھ کمواں گا۔ پریم پریتی اندر ہو مجبور، وچ بگرات پھیرا پاواں گا۔ اوتھے جا کے پھیر دساں ضرور، وچھڑے میل ملواں گا۔ حاضر ہو کے ہر حضور، سوہنی بنت بناواں گا۔ پچھلے کر کے معاف قصور، سر اپنا ہتھ ٹکواں گا۔ جیہڑی خاک لیاندی دھوڑ، تیرے مستک ٹکا لاواں گا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچی کرنی آپ کمواں گا۔ ساچی کرنی کرے کرتار، اپنے ہتھ رکھے وڈیایا۔ لہنا دینا رہیا اتار، قرضہ مقروض نہ کوئی رکھایا۔ ویکھے وگسے پاوے سار، دیونہار سچی وڈیایا۔ بہشت جنت دوہاں توں کر کے باہر، چرن کول دے سرنایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچا لیکھا دے جنایا۔ ساچا لیکھا تیری منگ، صاحب سنگر آپ جنائیدا۔ جس ویلے بغل وچ ہوئیوں تنگ، اچی کوک کوک سنائیدا۔ میرے بھدے دسن انگ، دُکھ درد نہ کوئی وندائیدا۔ مینوں بھکھ ستائے میں پاواں دُند، حال بے حال کوک جنائیدا۔ اوس ویلے لالو لنگر وچوں پکے چولاں دی مٹھی میری آئی وند، میرے آگے بھپھڑ چوگا پائیدا۔ اُس نوں کھا کے مینوں آیا اک انند، جس دا سواد لوکات نہ کوئی سمجھائیدا۔ میں خوشیاں وچ گایا چھند، سنگر تیرے بنا آسا منسا پور نہ کوئی کرائیدا۔ چول کھاندا کھاندا میں تھوڑا آگے گیا لنگھ، اوتھے لالو کڑچھالے کے بھجنا جائیدا۔ دانہ دال دال دانہ کڑچھی نال وچوں باہر ڈگیا کسے ڈھنگ، میں ویکھ خوشی منائیدا۔ میں جھٹ پٹ اوہنوں کھا کے لیا کھنگھ، تُوں ہی تُوں راگ الائیدا۔ صاحب سنگر ہووے بخشند، بھکھیاں بھکھ گوائیدا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچی کرنی کار کمائیدا۔ چاول دال اندر وڑ، مینوں رہی ہلایا۔ مورکھ اوس دانام پڑھ، جس تیری بنت بناایا۔ میں ایہہ سُن کے گیا ڈر، کون وچوں رہیا سمجھایا۔ جھٹ پٹ میری سنگھی لئی پھڑ، ہوئی جہی ہلایا۔ نانک سنگر پیار کر، سر میرے ہتھ لگایا۔ تُوں میرا میں تیرا یار، ایہو نام الائیا۔ میں سُن کے چرن کیتی نمسکار، مستک دھوڑی ٹکا خاک رمایا۔ میں پاپی گناہ گار، لالو بھنڈارے دی سار کوئی نہ پائیا۔ جے دُوجی وار ملے وچ سنسار، پھر خوشیاں نال

منگایا۔ نانک کہا ہُن ایہہ نہیں ہونا وہار، پر بھ اپنے ہتھ رکھے وڈیایا۔ دوجی وار آویں وچ سنسار، مانس رُوپ وٹایا۔ تیرا لیکھا دیوے نرنکار، نرگن داتا بے پرواہیا۔ تیرے پچھے ہر سنگت دیاں کھوال، ردھا پکا اپنے لیکھے پایا۔ جے کوئی پچھے پر بھو ایہہ کی حال، پہلوں دیوے نہ کسے سمجھایا۔ لالو نوں کہے تئیں بچن مٹو خوشیاں نال، اوتھے آ کے سب کچھ دے بتایا۔ تہاڈے کولوں کچھ نہیں چھپاؤنا، پورب لہنا رہیا مُکایا۔ بچھلا سبج ساک سرب اکٹھا کراؤنا، ویکھو لال چند ہوری بیٹھے ڈیرہ لایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی کار کما یا۔ سُن کے بات بولے چوئل، چاول رہے سنا یا۔ کی پر بھ سانوں مان دیویں اُپر دھوئل، دھرنی سو بھاپایا۔ نانک کہا پر بھ میرے دا قول، اقرار اپنے نال رکھایا۔ متی کرے نہ کسے نال کول، اگت اپنی دھار چلایا۔ ہر سنگت تولے اِس دا تول، قیمت کرتا دے چکایا۔ جگ چوکڑی پچھوں پر م پُرکھ نے جن بھگتاں نوں وندیا وڈا بول، جو ایستھے اوتھے مک کدے نہ جایا۔ جس نوں کہندے مورکھ انجھول، ویکھو اوہنوں ملے وڈیایا۔ ویکھو اُس نے کہا میں وسنا تیرے کول، ایستھے رہنا چنگا نہ لگے رایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیونہار وڈیایا۔ دال کہے میری کون سُنے دل دی، دلبر نظر کوئی نہ آئیندا۔ میں تے پانی وچ ہلدی، میٹوں چکھن کوئی نہ پائیندا۔ میری چھل میٹوں چھلدی، انتر میرا میرے وچ گر لائیندا۔ ایہہ صاحب میرے دل دی، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا بھو اپنے وچ چھپایا۔ دال دانہ آیا نانک ہیٹھ دند، کوڑ کو رُوپ وٹایا۔ اُن پھڑ کے اُنگی ویکھیا نال اند، نیتز درشٹی پایا۔ جے توں کچا ہندا اندر جاندوں لگھ، وٹا رُوپ سمایا۔ اوسے ویلے دانے منگی منگ، آگے جھولی ڈاہیا۔ توں داتار سد بخشند، بخشنہار اکھوایا۔ میرے ساتھیاں دی میرے نال گنڈ، جو اپنا آپ اگنی بھیٹ گئے چڑھایا۔ نانک کہا تہاڈی آ کے جناوے وند، سچ سچ درڑایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سب دا لہنا دے مُکایا۔ سب دا لہنا چکائے بھگوان، بھگوان اپنی دیا کما ئیندا۔ نرگن رُوپ آئے جہان، جوتی جامہ ویس وٹائیندا۔ لہنا دینا جانے لالو ترکھان، جس دے گھر دی اپنی بنت بنائیندا۔ سور پیر دا اگنی پکوان، ساچی اگنی اپنے رنگ رنگائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سب دا لیکھا لیکھے لائیندا۔ تیرا لیکھا لیکھے جائے لگ، دیوے مان وڈیایا۔ بے شک توں سڑیں اگنی اگت، ابلدی دیگ ڈیرہ لایا۔ تیتوں کھاپی سارے رچ، تیرا شکر نہ کوئی مٹایا۔ جے

ودھیں کوڑے کرکٹ دین سٹ، تیری قیمت کوئی نہ پائیا۔ اک دانہ نانک وکیا ہٹ، جس دا لیکھا دے بنائیا۔ پُرکھ اکال کلجگ انت ہو پرگٹ، ویکھ
 وکھائے شہنشاہیا۔ چوڑاں نال میٹوں رکھ، سوہنی بنت بنائیا۔ شبدی روپ بنے بھات، لیکھا لیکھ دے وڈیائیا۔ ہر سنگت دیوے بانٹ، خوشیاں نال کھوئیا۔
 جنہاں انگلاں نال تینوں لیا چاٹ، سو انگلاں پر بھ چرن چھوہ چھوہ خوشی مٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیوے مان وڈیائیا۔ چاول
 دال کہے سنگت پکوان، ملے مان وڈیائیا۔ جس ویلے سانوں کھان، کھا کھا خوشیاں رنگ چڑھائیا۔ اُدھر گکڑ تچے پران، اُدھر شکر کرے خُدا ئیا۔ اُدھر آ
 جائے سری بھگوان، لیکھا لیکھے وچ رکھائیا۔ سارا کُٹمب اکٹھا کرے آن، اِکو اگئی ریت چلا ئیا۔ ویکھو کہندا لہنا اس لالو تر کھان، جو بنس سر بنس پار کرائیا۔
 جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیوے مان وڈیائیا۔ مان وڈیائی لیکھا پتر، سب کچھ آپ دکھائیندا۔ بیج بیجیا پورب وٹر، پت ڈالی بھل
 مہکائیندا۔ دُھر سنجوگی بنا کے پتر، سچا سنگ نبھائیندا۔ جو اُدھر اُدھر گئے نکھر، تہاں پھڑکے جوڑ جڑائیندا۔ اِنج سارے اکٹھے ہو کے اوہنوں آئے ملن، جو
 پچھلے جنم دھیان لگائیندا۔ بے شک تیجا سنگھ بنیا رہیا ڈھلڑ، اپنی سمجھ نہ کوئی رکھائیندا۔ کوڑی کرپا پھسیا رہیا چلھن، چکڑ گارا دھو صاف نہ کوئی کرائیندا۔
 جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی آپ سمجھائیندا۔ کرنی کرن کرے کارن، کرتے ہتھ وڈیائیا۔ لوکاں کہنا گھر گرو آیا مارن، مارن بچھے
 مڑکے پھیرا پائیا۔ پُرکھ اکال کہے میں آیا تیج سوارن، مہر نظر اک اٹھائیا۔ انتر آتم سُن پکارن، جو رو رو دتی سنائیا۔ تیرے در رہواں بن گوارن، اپنی
 رکھاں نہ مان وڈیائیا۔ تکڑا ہو کے جاواں بل واہون، سوہنی سیو کمائیا۔ حُقہ ڈاہواں تیرے ساہمن، نڑی اپنے ہتھ رکھائیا۔ اندرو اندر تیرا وچھوڑا لگا دکھ
 ستاؤن، سٹی کلا جگائیا۔ انت پھڑیا تیرا دامن، پلو گنڈھ وکھائیا۔ دُھر دا بن کے جا ضامن، ضامن اک نبھائیا۔ تیرا ناؤں پت پاون، پاپیاں لیکھے لائیا۔
 جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دے مان وڈیائیا۔ سنگر ہو دیال، خوشیاں نال جنائیا۔ تُوں تکڑا ہو سرت سنبھال، میں مڑکے لیون آئیا۔
 تیرے نال کراں اقرار، پورا قول نبھائیا۔ پہلو جیٹھووال دینا دکھال، بھگت دوارا سو بھاپائیا۔ پھر ہر سنگت باہر دیاں بیٹھال، اشارے نال سمجھائیا۔
 کیشن سنگھ بنا دلال، اک آواز سنائیا۔ تیجا سنگھ آ ویکھ دس اپنا حال، احوال دے جنائیا۔ سری بھگوان کرپا کر مار دھیان، نیتز نین ملا ئیا۔ ناتاٹ گیا کال

مہاکال، کھہڑا چھٹا جگت لوکائی۔ نکی پچی چرنی کہا باپو میرے باپو نوں لے جانال، سردل وچ کھلو کے نیتز نیناں نیر وہائی۔ خوشیاں نال سر دے کے پیار، ہس کے کہا تیری آسا پور کرائیا۔ ایسے کارن گجرات وچوں ساتھی لیاندے بھال، پچھلے لئے اٹھائی۔ کوئی وچھڑیا رہے نہ سجن یار، سارے ویکھیں چائیں چائیا۔ جس دا پچھلا لہنا رہیا اتار، دیونہار گوسانیا۔ جنم مرن توں کر کے باہر، اپنے گھر وسایا۔ ایس پر بھو دا کی کوئی دیوے ادھار، بھینٹا کی چڑھائی۔ جیہڑا چولاں دے اک دانے پچھے پروار دیوے تار، دھر دی دھار دئے سمجھائی۔ جتھے ویکھن گرو اتار، پیر پیغمبر دھیان لگائی۔ کرے خوشیاں نال وبار، غمی نیڑ کوئی نہ آئی۔ پہلی وار بچن دتارات سواں تیرے نال، کیوں سارے اُس توں بیٹھے من وچ شرمایا۔ ایہہ گندہ اے کلا اے بریار، سمجھ نہ کوئی وڈیائی۔ صاحب سنگر سدا اوہناں نال کرے پیار، جنہاں جگت نیتز ویکھن نہ پائی۔ پھڑ کے چکڑ گارے بھریاں نال گودی لئے اٹھال، وشٹا ویکھ گھ نہ کدے بھوایا۔ آد جگاد جگ چوکڑی بھگت وچھل دیاں، بھگوان ہوئے سہائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، لیکھا دیوے چائیں چائیا۔ گکڑ بھچھڑ بچن سُن کے، ہاسی سنگت اڈائی۔ دھر درباروں جو آیا مڑ کے، وست امولک خاک نال لیائی۔ پچھلا لیکھا نال آیا تڑ کے، اپنا پنڈھ مکائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، مہروان مہر اپنی نظر اٹھائی۔ مہر اندر کرے بخشیش، رحمت آپ کرائیندا۔ صاحب سنگر ہر جگدیس، جگدیش دھار چلائیندا۔ لیکھے لگا دھڑ سیس، پنج تت اپنی جھولی پائیندا۔ کرنہارا نیچوں اوچ، نمائیاں نتائیاں اپنے گلے لگائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی کار کمائیندا۔ ساچی کرنی دسے زرنکار، دھر دا بچن جنایا۔ چوھی ماگھ گھر لنگر ہووے تیار، گرکھاں ونڈ ونڈ کے دئے چھکائی۔ پچھلا چیتا کرو یاد، جو خوشیاں نال سمجھائی۔ پر بھ دا بچن وڈا دُونگھاں راز، جس دا انت کسے نہ آئی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا کھیل ٹھیک ٹھیک رہیا ورتائی۔ چوھی ماگھ نہ مناؤنا سوگ، چنتا غمی نہ کوئی رکھائی۔ گھر گھر پکوان کپے گرگھ چگن چوگ، پُرکھ اکال در در بھوگ لگائی۔ ایہہ ویلا پھر نہیں آؤنا روز، جگ چوکڑی بیٹھے دھیان لگائی۔ مُردیاں پچھوں کسے نہ دکھاؤنی کھوج، موجودہ ہو کے دیا کمائی۔ جے کوئی سمجھ وچ لیائے سوچ، سوچ سمجھ سکے کوئی نہ رائی۔ جس کھیل نوں وشن برہما شو رہے لوچ، بیٹھے راہ نکائی۔ جوتی جوت سروپ ہر،

آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی کار کمانیا۔ گھر گھر پکے گرو کا لنگر، سنگر دے وڈیا یا۔ بدھی نال بھنڈارے بھرے اندر، اتوٹ اٹوٹ رکھایا۔ دُور کرے بھکھ ننگت، دست امولک جھولی پانیا۔ اس وچوں رس آوے پرماندن، پر م پُرکھ ہووے سہایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سوہنی بنت رہیا بنا یا۔ سوہنی بنت چاول دال، ہر جو وند وندا یا۔ کھا کھا ویکھن شاہ کنگال، خوشیاں رنگ دکھایا۔ جنہاں وچوں بھیتا ہو یا پر بھ نوں تھال، جس وچ دو جہاناں نالوں وڈی وستو نظری آ یا۔ چار کٹ دہ دشا پھولے پر بھ دیکھے ایہہ کتھوں آندے بھال، کس بدھ پکوان لیا بنا یا۔ جاں غور نال تک کے دیکھیا نظری آ یا گرکھاں پیار، جس دی بہار نظر کسے نہ آ یا۔ دانہ دانہ کرے پکار، کرپا کر سر جنہار، ہتھ تیرے وڈیا یا۔ دھن بھاگ سائوں وچھریاں نوں اکٹھے کر کے ہر سنگت دتا کھوال، ساڈا لہنا مول چکا یا۔ ساڈے پچھے غریب نمانا کو جھا کلا گرکھ گر سکھ پھر باہوں اپنی گودی لیا سوال، سویا پھر نہ کوئے جگا یا۔ بے شک اوہدے نکلے نکلے بال، اوہناں اپنی چھاتی لایا۔ پُتریاں دی پُتریاں وانگ کرے سنبھال، دھیاں نوں ماپا ہو کے نظری آ یا۔ ناری دے سر تے دے پیار، سچ پُتری لے بنا یا۔ ایہہ سب کچھ لالو دے اختیار، جو تھم نال رہیا منایا۔ اُدھروں آ یا چند لال، نال لے کے اپنی مایا۔ اپنے بھائی نوں پہلے دیاں کھال، ہر جو سوہنا جوڑ جڑا یا۔ سری بھگوان کہا ویکھو جو میری سیوا لائی میں کراں ضرور کمال، اُبھل ہو کے بُھل کدے نہ جانا۔ سچھنڈ دوارا کھول سچی دھر مسال، گرکھ لے کے جاواں چائیں چانیا۔ ایہناں اکھاں نال کراواں وصال، نیتز نیناں نال ملا یا۔ اکو حقہ سچے نام دا دیاں پیال، جس دا گٹا نیزہ اپنے ہتھ لکا یا۔ پانی کُے نہ وچوں اگنی کولا سکے نہ کوئی بچھایا۔ وچ روڑا رکھاں سنبھال، ایندن روپ نظری آ یا۔ جس ویلے سوٹا کھچے میرا لال، نام خُماری دیاں چڑھایا۔ ایہو منگ منگی میں پیواں تیرے وچ دربار، ست اٹھ نو ماگھ خوشیاں دھیان لگا یا۔ پندرہ ماگھ پھر کرائے یاد، جس ویلے مستک اُتے انگلی گیا لایا۔ تیری ضرور سنے فریاد، نال لے کے جاوے سچا ماہیا۔ تیرا حقہ تیتوں دیوے داد، تیرے ہتھ دیوے پھڑا یا۔ اوہ سنگت ساری نوں کہے مار آواز، میں اس دے کولوں منگ منگا یا۔ اکو ایہہ میرے نال کردا لاڈ، تیس کیوں کھ بھوایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دیوے مان وڈیا یا۔ چاول دال کرن صلاح، اکٹھے ہو کے متا پکا یا۔ کی کیتا بے پرواہ، اپنی کار کمانیا۔ رتھ پکا سنگت کھوا، ساڈا

نشان مٹائیا۔ ساڈا دسے نہ کوئی گواہ، جیہڑا سہادت دے گواہیا۔ ابناسی کرتا اک دانہ سر وچ لیا لکا، لکاؤندا نظر نہ آئیا۔ ہر سنگت ساہنے اپنے مکھ وچ لئے پا، لیکھا سب دا رہیا چُکائیا۔ رَوداس چمارا قلم شاہی صحیح دیوے پا، نہ کوئی میٹے میٹ مٹائیا۔ پر بھ دا وہی کھاتہ نہ سکے کوئی لکا، اگنی بھیٹ نہ کوئی چڑھائیا۔ جو پر بھ چرن ہويا فدا، تِس فیصلہ اِکو وار سنائیا۔ چاول دال تہانوں ہودن نہ دیواں جُدا، سدا سنگت سنگ رکھائیا۔ بے شک اپنا کھیل نہ پہلوں دیوے سمجھا، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی بنت آپ بنائیا۔ ویکھ بنت آگئی خاک، کہہ کہہ رہی سنائیا۔ پُرکھ اکال تُوں بڑا چلاک، کی تیری وڈیائیا۔ بھگت دوارے دس رکھیا ڈھاک، منجیتا دے گواہیا۔ جگدیشا سچ سنائے بات، کہانی رہیا بنائیا۔ اوہ ویکھ ڈھائی مُٹھی راکھ، گردِیاں ونڈ ونڈائیا۔ تیتوں کتھوں آئی جاچ، لُگ کے کھیل کھلایا۔ وینہدے رہے کھول کے تاک، نظر نین اُٹھایا۔ کون ویلا پر بھ میٹے ساڈی واٹ، اگلا پندھ مُکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنی کھیل دکھایا۔ سُن خاک میری پتی، پتیاں وانگ سمجھایا۔ ویکھیں کلجگ انت نہ ہوویں کچی، کچا رُپ وٹایا۔ تیتوں پہلوں کر کے تتی، پھر بھنڈارا دتا کرائیا۔ تُوں ویکھیا اپنی اٹھیں، بالے نہیاں ہیٹھ دباہیا۔ اُتے رکھی اٹ پگی، ویکھ بٹن سنگھ جس ٹھوک لگایا۔ پُرکھ اکال پھر نہ چلی، اُتوں پیراں نال دباہیا۔ ایہہ بھگتی بنی ہئی، سوہنا ہٹ کھلایا۔ ایٹھے ملی دُھر دی کھٹی، ہر کرتا جھولی پائیا۔ جس نام دی لہدے گئے اک رتی، سو کھلے گپھے دے ورتایا۔ چل کے آوے سرب پتی، پت پر میشور پھیرا پائیا۔ جن بھگتاں لُج پت جس رکھی، سر اپنا ہتھ ٹکایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ کرنی رہیا کمائیا۔ راکھ کہے میرا ٹٹامان، ابھمان نظر کوئے نہ آئیا۔ جھلدا ویکھیا سچ نشان، جتھے میری بھٹھی دتی تپائیا۔ ڈھولے گیت اوہدے سارے گان، ست رنگ نشان جھلایا۔ ساڈھے تن ہتھ سوہے مکان، سوہنی بنت بنائیا۔ چھوٹا نڈھا بچہ دے کے گیا گیان، ست مہینے تن دن میں لوکمت سیو کمائیا۔ گر گھو گر سکھو پار برہم پت پر میشور انت ہووے مہردان، مہر نظر اُٹھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دیوے مان وڈیائیا۔ خاک کہے پر بھ کر کے پھرتی، اپنا کھیل دکھایا۔ اِکو وار بھر کے چٹکی، چرناں ہیٹھ دباہیا۔ میں بتھیری نچی پٹی بھڑکی، میری چلی نہ کوئی چترائیا۔ کیوں اس وچ کھیل کوئی دُھر دی، دُھر دی دھار سماہیا۔ میں سمجھیا میں سڑ کے ہو گئی مُردی، مُردیاں وچ ڈیرہ لائیا۔

ابناسی کرتے کہا نہیں تیری جن بھگتاں نال ملاواں سرتی، بن سرتیوں سرت لگایا۔ میں گھر گھر دیواں گرتی، تیری دھول مستک ٹلے دیاں چھہایا۔ خاک کہے پر بھ کر کے پھرتی، اپنا کھیل دکھایا۔ میں گرکھاں گھر گئی کدے نہ مُردی، جے جاواں گرکھ اپنے نال لے کے تیرا درشن پایا۔ ایہہ کھیل تیری دُھر دی، آپے بنت بنایا۔ ایہہ وڈیائی نہیں کسے دیوت سُر دی، گر اوتار پیر پینمبر بھار نہ کوئی اٹھایا۔ ایسے کر کے میں تیرے چرناں نال جُردی، گھٹ گھٹ کے سینے نال لگایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر میرے ہتھ لگایا۔ سُن خاک تیتوں دیواں خلت، سوہنی پوشاک بنایا۔ دیکھیں میرے بھگتاں نال کری نہ علت، چھیڑخانی کدے موہے نہ بھایا۔ تیری خواری ہووے ذلت، لُج پت نہ کوئی وڈیایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ سچ سمجھایا۔ خاک کہے میں ہوئی خاک، خاک تیرے روپ سمانیا۔ تیرے درتوں سکھی جائے جانچ، سکھی تیرا نام پڑھایا۔ جن بھگتاں نال رکھاں نات، ناتا اک دکھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دینی مان وڈیایا۔ دیوے وڈیائی پر بھ جو پیتا، متر پیارا آکھ سنایا۔ سنجگ بٹہ تیری ریتا، سہنجی ونڈ ونڈایا۔ تیرا پھولے نہ کوئی انگیٹھا، تیرا پردہ نہ کوئی اٹھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر تیرے ہتھ لگایا۔ پر بھو سچ توں دیویں مان، مہروان اکھوانیدا۔ میں سب دالیندی بلیدان، بچیا کوئی رہن نہ پانیدا۔ میرا واسا وچ شمشان، شمشان بھومی کہہ کے سب میرا نام پر گٹانیدا۔ میری جے کوئی حالت دیکھے آن، نیز آکھ بھيو چکائیدا۔ بہڑی میں ہوئی خیران، میرا سنگ نہ کوئی نبھانیدا۔ میری خاک سرب اڈان، چھیڑنی نال چھیڑ میرا چھیکڑ انت ہو جائیدا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچا دینا ایکا ور، در سچا تیرا بھانیدا۔ اٹھ خاک پر بھ دے دلاسا، جگت مان وڈیایا۔ چرن کول سچ بھرواسا، دھیرج دھیر دکھایا۔ جن بھگت بناؤن تیرا سا تھا، سنجگ ونڈ ونڈایا۔ توں ایہناں مٹا آکھا، نیویں ہو کے سیو کمایا۔ دو جہاناں وچوں پُرکھ ابناسا، ساچا جوڑ جڑایا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان رکھے لاجا، سر اپنا ہتھ لگایا۔

★ کشن سنگھ نے پھیر کہنا چو دھری تيجا سنگھ دانام لے آواز ماری ★

میں چرناں وچ بیٹھا توں کتھوں لبھے، کتل دھیان لگایا۔ ویکھ میرے دوویں ہتھ بدھے، بندنا سپس نوایا۔ پُرکھ اکال سجے کھبے، پھرے چائیں چانیا۔ شبد نگارے چارے گنٹ وجے، خوشیاں راگ الایا۔ دیوت سُر آون بھجے، اپنا پنڈھ مُکایا۔ ویکھو گرگھ سوہنے سجے، ساچی بنت بنایا۔ گیت گاوندے وڈے نڈے، سوہنا راگ الایا۔ پریم پریتی لین مزے، منزل پنڈھ مُکایا۔ سچ گھریال کوٹن وجے، گھریاں نین شرمایا۔ گرگھ سوہنا لاڑا سجے، سوہنا رنگ دکھایا۔ پریم پریتی اندر ہسے، مُسکان مُسک لئے مُسکرایا۔ دھن بھاگ پر بھ دوارے وسے، بستی پچھلی چھڈی پرایا۔ خوشی رہے پھر اٹھے، گھری غم نہ کوئی دکھایا۔ حقہ ملیا نال نیزے گئے، سوہنا نظری آیا۔ تماکوُ رس تلی مل انگلاں نال چھٹے، نک سنگھ دے سمجھایا۔ جس ویلے پینا گٹ گٹ گئے، نشہ اکو وار جائے آیا۔ کیوں ہر سنگت وچ بھکے میں اوہدے نال کیتے متے، سدھیال گلاں نال سمجھایا۔ جے توں نہ میٹوں رکھیں، ہور کیہڑا میرا بھایا۔ میرے ویکھ چیتھڑ پھٹے، الٹی رو رو رہی سنا یا۔ میرے تیرے نال قول اقرار پکے، ہن میٹوں نال لے کے جایا۔ جے لبھدے نہیں موٹر ٹانگے یکے، وچ کار لہنا بیٹھایا۔ پر بھ ہس کے کہا کار وچ کی بہنا تیتوں ہتھ اُتے چھٹے، لے کے جائے ڈھردر گاہیا۔ تیرا تن سر پر نہ کوئی تھکے، ڈکھ پیر نال نہ کوئی رکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیوے مان وڈیایا۔ ویکھ سچی سچ کہنا اوں، سچی سچ جنایا۔ پھر کدوں آویگا توں، مڑ کے پھیرا پانیا۔ میرے نال ہس کے کو، میٹوں تیتوں ویکھ وڈی خوشی آیا۔ میں اٹھکے تڑکے آیا تیری بروں، ڈنڈا سٹ کے ڈیرہ لایا۔ نہ کوئی ہو نگر نہ کوئی ہوں، ہوکا دے نہ کوئی سنا یا۔ توں کڈا اچھا لگدا ایس کیڈا سوہنا منہ، خوشیاں نال سنا یا۔ میں ہن نہیں ڈگنا کھاتے کھو، تیرے گھر ڈیرہ لایا۔ میں ویکھنی اوہ جوہ، جس وچ بیٹھا سوہنا پانیا۔ انتر آواز دتی روج، بت سمجھے نہ کوئی سمجھایا۔ میلے کچیلے کوچھے کملے نال پر بھ گیا چھو، سر گوڈیاں اُتے ٹکایا۔ اوس ویلے اوہ رنگ دکھایا ہو بہو، جس دا نقشہ لوکماں سکے نہ کوئی بنا یا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لہنا لہنے رہیا پانیا۔

چرن پھڑکے میں نہیں چھڈنے، چھڈیاں تڑکتے نہ جائیا۔ آپاں گلاں کریئے دھام کتے اڈرے، ساڈی گل سنے نہ کوئی لوکائیا۔ اوتھے چلے
 وکھرے، جتھے میں بیٹھا ڈیرہ لائیا۔ صاحب سنگر کہا تینوں کاہدے خطرے، دُور دُراڈا سر تیرے ہتھ لکائیا۔ تیرے پچھے مڑکے آوے پھیر بدلے، حکم
 حکم نال جنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیوے مان وڈیائیا۔ ہس کے کہا بلے شبا پھر آویگا۔ تیرا بھلا ہو جائے، مینٹوں نال لے جاویگا۔
 ہلا کرے تے، مڑ درس دکھاویگا۔ نہیں تے میں کلا میرے اُتے ترس نہ ڈر دکھاویگا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دیونہارا ساچا ور،
 مہروان ہو کے مہر نظر لکھاویگا۔ سری بھگوان کہا بول، اکو وار جنائیا۔ میں دیکھ آیا تیرے کول، چھیتی چھیتی پندھ مکائیا۔ تُوں رہنا آپ اڈول، چنتا غم
 نہ کوئی جنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دیونہار وڈیائیا۔ سچ دس میں پرساد کھا لاں بھورا، جیہڑا تُوں دتا ورتائیا۔ سچ بچھیں مینٹوں
 تیری اک لوڑا، دُجی لوڑ رہے نہ رانیا۔ جے مینٹوں کر دیں وانگ گھوڑا، تیرا اٹھے پہر ہل چلائیا۔ میرے وچ زور ہتھیرا، دیکھ میرے وڈے وڈے ہڈ
 نظری آئیا۔ میں بھجاں وانگ گھوڑا، دوس رین واہو داہیا۔ مینٹوں اک حُقہ لے دین کورا، سوہنا میرے ہتھ پھرائیا۔ میں پیوں تھوڑا تھوڑا، تیری
 خوشی منائیا۔ انوہ سب اکٹھے میرے وچ اکاؤندے روڑا، چو دھری کی رہیا سنائیا۔ ایتھے گھر کی گھاٹا کی تھوڑا، دیندیاں کی گھٹ جائیا۔ نالے مار کے کہے
 ہنورا، تیرے کولوں پیندے رہنا چائیں چائیا۔ جے نہ دیویں لٹوں گاں نال زورا، تیرے آگے واسطہ پائیا۔ میں تماکو لہنا کوڑا، جیہڑا سوہنا نشہ چڑھائیا۔
 سنگر کہا میں تینوں حُقہ دیو نواں نکورا، وچ دربار تیرے ہتھ پھرائیا۔ جس دی وست ٹھٹھیا گھڑے نہ بھورا، نزی لوہار ترکھان نہ کوئی بنائیا۔ اوس وچوں
 سوٹا نکلے نیتز پھورا، فرنا پچھلا بند کرائیا۔ نظری آئے تورا مورا، تیرا اکو رنگ دکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میرا اوتھے لالے ڈیرہ،
 جتھے اپنا گھر بنائیا۔ تیرا گھر بڑا چنگو، میں چنگی طرح دیکھ کے آئیا۔ اوہ اندر ڈاہیا وڈو پلنگو، سوہنا لیف وچھائیا۔ میں وی اوہو جیہا منگوں، سوہنی آواز
 سنائیا۔ حُقہ پی کے کول کھنگھو، تیرے کولوں سوہنا لہنا بنائیا۔ پچھلی ٹٹی ہل واہ کے گنڈو، بن واہیاں توں واہ کے دیاں دکھائیا۔ اونے ایہہ کہندے سی
 سارے دینا بند ہو، میں کہا کس طرح لئے بچائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دیوے مان وڈیائیا۔ تیرا گھر دتا چنگا، کی کچھ نظری

آئی۔ آوندے نوں سوہنا ملیا منجا، بستر سچ سہائی۔ میں بن کتاں سنیا دُھر دا چھندا، دُھر دا راگ الایا۔ میں اٹھ کے تکیا چارے بنا، نیتز کھول ویکھ
 دکھائی۔ کوئی کہے آ میریا چٹا، بالیاں وانگ گود بہائی۔ بانہوں پھڑ میرے مکھ وچ دتا منماں، امرت سیر جام پیائی۔ میرا خوشیاں نال مکھ چٹا، پریم پریتی
 اک ودھائی۔ میں کہا میں پاپی اپرادھی بھریا اوگنا، پر بھ میری کی دڈیائی۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ سچ رہیا سمجھائی۔ کوجھے کملے
 سن یار، تیری یاری موہے بھائی۔ جس ویلے کہندا میں اٹھ چلیے یار، باہر تیتوں وٹاں بے دیاں دکھائی۔ کلے ہو کے کر لینے گفتار، حال احوال روپ
 وٹائی۔ جاں میٹوں اوتھے لے چل نال، جتھے ساڈی گل گھر دا سنن والا کوئی نہ آئی۔ میرا ضرور من کے جائیں سوال، میں تیرے نال جانا چائیں چانیا۔
 میٹوں اک وار دوارا اوہ دکھال، جس گھر وچوں مڑ کے پھیرا پائی۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان ہو کرپال، گرگھاں آسا پور دکھائی۔

★ ۲۴ ماگھ ۲۰۲۰ بکرمی تیجا سنگھ دی سڑھی اُتے الہڑ پنڈی ★

سڑھی کہے میٹوں آئی یاد، پوہ تن ملی وڈیائی۔ جگ چوکڑی پچھوں سن فریاد، پُرکھ اکال دیا کمائی۔ جن بھگتاں پچھے دے کے داد، سوہنی میری
 بنت بنائی۔ لوکمت رچ کے کاج، کرنی کرتا آپ سمجھائی۔ تیرا پچھلا بدل سماج، ساچی دھارا اک دکھائی۔ کوڑی میٹ کے لوک لاج، سچ سندیسہ دیاں
 سنائی۔ تیرا بیڑا جگت جہاز، لکھ چوراسی چرن ٹکائی۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیونہار وڈیائی۔ سڑھی کہے میں کیتی ارداس، ایک
 پر بھ اگے عرضیائی۔ جگ چوکڑی تیرا کھیل پُرکھ ابناس، ویکھ ویکھ اپنا آپ مٹائی۔ کوٹن کوٹ گرو اتار پیر پیغمبر میری سیجا گئے لیٹ، آسن اپنا اُپر
 لایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دے موہے وڈیائی۔ سڑھی کہے میری منسا پور، آسا اک رکھائی۔ پورب جنم بخش قصور، مہر نظر
 اٹھائی۔ میں ڈھو ڈھو تھکی لکھ چوراسی پور، بھج بھج واہو داہیا۔ ناتا توڑ کے کوڑو کوڑ، ساچی سیو کمائی۔ میرے اُتے چڑھدے مورکھ موڑھ، پاپی اپرادھی
 آسن لایا۔ میٹوں کر کے سارے مجور، میری سوہنی سچ ہنڈھائی۔ پار برہم میری عرض کر منظور، تیرے اگے جھولی ڈاہیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ

اپنی کرپا کر، میرا لہنا دے چُکائیا۔ سڑھی کہے میں دسیا حال، حقیقت سچ جنائیا۔ سدا سدا سد گھالن رہی گھال، کیتی گھال لیکھے کوئے نہ پائیا۔ گوہند آگے کیتا اک سوال، جس ویلے سولان سچ ہنڈھائیا۔ برہوں وچھوڑا دین دیاں، تیرا رُپ جدائیا۔ لوکمت بن دلال، میرے ول دھیان لگائیا۔ میں نت نوت سیوا کر کر ہوئی کنگال، میری قیمت کسے نہ پائیا۔ شاہ پاتشاہ راج راجاں پیر فقیر سادھ سنت میں سارے شمشان بھومی دتے سوال، مٹی خاک ہیٹھ دبا ئیا۔ میری لیکھے لائی نہ کسے گھال، لہنا سکیا نہ کوئے چُکائیا۔ کرپاندھ ہو کرپال، تیرے آگے جھولی ڈاہیا۔ اوس ویلے آئی اک آواز، شبد ناد شنوائیا۔ اس دے اندر ڈونگھاراز، جس نوں سمجھ سکے کوئے نہ رائیا۔ کھجک انت تیری رکھے لاج، پاربرہم بے پرواہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دیوے مان وڈیائیا۔ سڑھی کہے اوہ ویلا کیٹھا، ساچی زرتی دے جنائیا۔ پُرکھ اکال بٹھے بیٹھا، اپنے کندھ اٹھائیا۔ میرا چکے جھوٹھا جھیرا، جھکڑا رہے نہ رائیا۔ میں ویکھاں اوہ سچا کھیرا، جس گھر وسے بے پرواہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میرا لیکھا دئے مکائیا۔ ساچا لیکھا لہنا جان، جانہار جنائیا۔ پرگٹ ہو سری بھگوان، زرگن داتا ویس وٹائیا۔ بھگت بھگونت اٹھائے آن، ڈھر دابان لگائیا۔ پہلوں بخشے سچا مان، چرن کول سرنائیا۔ لیکھا لکھ کے قلم نشان، کاغذ سوہنی ونڈ ونڈائیا۔ سوہنا سالو سوہنا سبھر تیرے اُتے دیوے آن، ہر لالن لال رنگ رنگائیا۔ پوہ تن ویہہ سو ویہہ بکرمی تیرا لیکھا کر پروان، ہر کنت دئے جنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دیوے مان وڈیائیا۔ سُن کے سڑھی چڑھیا چا، چاؤ گھنیرا اک رکھائیا۔ پُرکھ ابناسی پکڑے بانہہ، سر میرے ہتھ ٹکائیا۔ زرگن ہو کے بنے ملاج، زوریر ہو کے ویکھ وکھائیا۔ سنت سُسیلے لئے جگا، بھگت بھگوان پکڑ اٹھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی کرنی رہیا کمائیا۔ ساچی کرنی سُن کے ہر، سڑھی خوشی منائیا۔ میرا پچھلا چکلیا بھے ڈر، بھو رُپ نہ کوئے وکھائیا۔ میں چرنیں اوہدی جاواں پڑ، آد جگاد جس ساچی رچن رچائیا۔ اکو نام اوہدا لواں پڑھ، دوجی اور نہ کوئے پڑھائیا۔ ساچے بھگتاں سنگ جاواں رل، رل مل اپنی خوشی منائیا۔ پورب جنم دا ملے پھل، پھلی بھوت دئے کرائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میٹوں دیوے مان وڈیائیا۔ سری بھگوان دیا کماؤندا اے۔ نو نو چار پنڈھ مکاؤندا اے۔ پورب لیکھ ویکھ وکھاؤندا اے۔ کیتا قول توڑ نبھاؤندا اے۔ دھرت دھول دھول

ڈیرہ لاؤندا اے۔ جن بھگتاں اندر مول، اپنا رنگ چڑھاؤندا اے۔ دُور دُراڈاوسے کول، نیرن نیرا ہو کے نظری آؤندا اے۔ کوئی بھیو نہ جانے پنڈت پاندھارول، ملا شیخ مساق سمجھ نہ کوئے رکھاؤندا اے۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا سچا ور، سر اپنا ہتھ لکاؤندا اے۔ سر تیرے ہتھ لکاواں گا۔ لکڑی کاٹھ بنائی سڑھی، تیرا مان ودھاواں گا۔ گرگھیاں سنگ مل کدے نہ ڈریں، ڈر بھے سرب چکاواں گا۔ خوشیاں نال اپنے اُتے دھریں، اوہناں نال زرگن ہو کے دیکھن آواں گا۔ اِکو ڈھولا تیرا میرا پڑھیں، سوہنگ سچا راگ سناواں گا۔ لیکھا چکاواں گور مڑھی، جنہاں مستک لگا اک لگاواں گا۔ دھن بھاگ ہووے سلکھنی اوہ گھڑی، جس ویلے گرگھ گھر اپنے لے کے جاواں گا۔ پریم پیار دی لگے جھڑی، چھہبر اپنا میگھ برسواں گا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا سچا ور، ساچی کرنی کر دکھاواں گا۔ سڑھی کہے پر بھو جب تیرے بھگت چرن لکاؤن گے۔ میرا اگنی تت سہاؤن گے۔ برہم مت اک سمجھاؤن گے۔ چرن کول نت جوڑ جڑاؤن گے۔ دوویں دکھا کے خالی ہتھ، گھر دیاں کولوں پچھا اپنا آپ جھڈاؤن گے۔ اگے لے کے تیرے نام دی وٹھ، سوہنگ ڈھولے گاؤن گے۔ توں دُھر دالے کے آویں رتھ، دیوت سُر من جن وشن برہما شو گر اوتار پیر پیغمبر ساچا راگ الاؤن گے۔ میں تیری بھینٹا کراں ہس ہس، گرگھ تیرے خوشیاں نال تیرے گھر جاؤن گے۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اِکو دینا سچا ور، سنت سہیلے مل کے تیرا نام دھیاؤن گے۔ سُن سڑھی بالی پنچھی، سچ سچ دیاں درڑا ئیا۔ ایسے کر کے توں سب توں اچھی، جیہڑے پر بھ نالوں وچھڑے پھر اُس نال دین ملایا۔ ایہہ کایا مائی ببری کھی، لوکمت تن مائی کھیہہ وچ رلا ئیا۔ سچ پچھیں مینوں ایہہ تیری دھار لگی اچھی، جو بیٹھی سیو کما ئیا۔ سڑھی کہے پاربرہم توں سرب جیاں دا کملا پتی، بے انت تیری سرنا ئیا۔ جنہاں درشن پایا تیرا اکھیں، نیتز نیناں نال ملایا۔ گرگھ چک کے لیاؤن نال ہتھیں، سوہنی سیو کما ئیا۔ میں وی اوہناں نال ہوواں ستی، اپنا ست تیری جھولی پائی۔ ایسے کارن تیرے چرناں ڈھٹھی، دوئے جوڑ ارداس سنا ئیا۔ گرگھ گر سکھ ہر جن ہر بھگت اڈائے لوکمت نہ کوئے مٹی، خاک دھوڑ نہ کوئے دکھائی۔ تیرے پریم پیار دی جنہاں پڑھی پٹی، پار کنارہ اِکو نظری آ ئیا۔ دوئے جوڑ بیٹھی ہتھ بدھی، اپنا سیس نوایا۔ بے شک میں گھروں باہروں کدھی، شمشان بھومی میرے ونڈے آ ئیا۔ میں کو جھی کملی سب توں

رڈی، میٹوں دیوے نہ کوئے مان وڈیاںیا۔ میں تیرے محم اندر بدھی، لوکات سیو کمائیا۔ میری بڈھی ہوئی ہڈی، ڈکھ درد رہیا ستائیا۔ بتیدی جائے چو دھویں صدی، عیسیٰ موسیٰ محمد نیز نین اٹھائیا۔ نانک گو بند کہے اوہ کیٹری گھڑی چنگی، سوہنا وقت سہائیا۔ جس ویلے پر بھ دوا ریوں ملے وست منگی، انملڈی وست جھولی پائیا۔ سوہنا سماں جس ویلے میرے اُپر چڑھن گرگھ بھینگی، سچ سنگھاسن ڈیرہ لائیا۔ میں لے کے آواں چک کے کندھی، کندھا کندھے نال ملائیا۔ بے پرواہ سدا بخشدی، بخشش رحمت دے کمائیا۔ بن بندگیوں خانہ توڑے بندی، بندنا اپنی اک جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میٹوں دیوے اک ور، جن بھگتاں سنگ میرا لیکھا دے مکائیا۔

★ ۲۴ ماگھ ۲۰۲۰ پکرمی کیشن سنگھ دے گرہ الہڑ پندی ضلع گرداس پُر ★

گر سکھ پروانہ سنگر شمع، جوت اگن روپ وکھائیا۔ جگت پریم چھڈ کے طمع، تن من اپنا بھیٹ کرائیا۔ ہرکھ سوگ مٹا کے غما، چنتا چکھا دُور کرائیا۔ اپنا ناناواں لوا کے ناواں، سوہنی بنت بنائیا۔ جن بھگتاں وچ رل کے بہواں، گرہ سچ ملے وڈیاںیا۔ سچ سنیہڑا جا کے کہواں، پچھلا حال سناںیا۔ میٹوں کوئی نہ کہے نتھاواں، ساچی سرن ملی سرنائیا۔ سوہنا ڈھولا گاواں، شاہ پاتشاہ نام دھیاںیا۔ سچ سہنجی بہہ کے راواں، رنگ رتڑا ملیا ماہیا۔ جس اگوں پھڑیاں باہواں، بھجاں نال اٹھائیا۔ میں پیانہ اوچھڑ راہواں، چوڑا سی گیر نہ کوئے جناںیا۔ میریاں کوئی نہ مارے دھاہاں، نیز نیر نہ کوئے وھائیا۔ میرے ورگے پت وریاں جن ماواں، جنہاں پر بھو دے وڈیاںیا۔ میں سچ سروور بہہ کے نہاواں، تارے اک تالاب لگائیا۔ جس دے پچھے صاحب سنگر پھر کے آیا پار دریاواں، سجن وچھڑے نال رلائیا۔ اوہدے گیت سدا نت گاواں، سوہنا راگ الائیا۔ ہنساں وچ ملیا چھڈ کے کاواں، درگاہ ملی مان وڈیاںیا۔ سوہنا پلنگ اک ڈاہواں، باڈی سوہنی بنت بنائیا۔ پریم وچھاونا اک وچھاواں، سوئی ست سروپ جناںیا۔ خوشی نال سواں دے سرہانے باہواں، ڈکھ درد رہیا نہ رائیا۔ میں چھڈ کے آیا پچھلیاں گراواں، اگے مندر رہیا سہائیا۔ میں بھجا پھراں نال چاواں، چاو گھنیرا اک درسائیا۔ پُرکھ اکال اک وڈیاواں،

واہوا وڈی تیری وڈیاںیا۔ جھولی اڈ کے اکو منگ منگاواں، دوئے جوڑ سیس نوایا۔ میں تیرے کول ہو کے بہواں ساواں، ستمکھ نظری آئیآ۔ سچ دس میں
 حُقعہ کتھے ڈاہواں، کس تھان دیاں رکھائیآ۔ دھوآں چھک ہوا وچ اڈاواں، پچھوں ویکھاں دھیان لگائیآ۔ سری بھگوان کہا میں تیتوں سمجھاواں، اشارے
 نال جنائیآ۔ حُقعہ تیتوں پھڑاواں، جس دی سوہنی بنت بنائیآ۔ پہلوں ویکھ اپنے بھراواں، جیہڑے تیرا راہ تکائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
 سچ دیونہار وڈیاںیا۔ اُٹھ ویکھ پر بھ دا حُقعہ، حقیقت وچوں پر گٹائیآ۔ جس دا پانی کدے نہ مُکا، اگنی بُجھ نہ رُپ وٹائیآ۔ جس دا سوٹا سدا سکا، سوہنا رُپ
 دکھائیآ۔ کدی کدی پُرکھ اکال کہے آمیریا پُتا، تیرا نشہ تیتوں دیاں پلائیآ۔ جے تُوں میرے پچھے گھر دیاں نال رُٹھا، رُس کے مکھ بھوایا۔ اوہ ویکھ نکئی جہی
 گُٹھا، سوہنی ونڈ ونڈائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیونہار وڈیاںیا۔ ویکھ کے گُٹھ چڑھی لالی، لال لالن ویکھ دکھائیآ۔ پر بھ ٹھاکر
 ایہہ کتھوں بھالی، سوہنی بنت بنائیآ۔ جدھر ویکھاں اگم جگے دیوالی، جوتی دیپ نور رُشنائیا۔ میں چھڈ کے آیا پچھے گھٹا کالی، ایہتھے بن سورج چتوں چند
 چاندنی رہیا چکائیآ۔ میں کہندا ساں تیرا بناں ہالی، سوہنا جوترا لائیآ۔ سری بھگوان کہا اُٹھ ویکھ میری پنجاہلی، جس پنجاہلی وچ پنجاں دیوے وڈیاںیا۔ سوہنی
 کراں سدا کرسانی، کرت کار اک کمائیآ۔ یج بیجاں چار کھانی، چار جگ پھل پھل بھلوٹا مہکائیآ۔ امرت سچ دیواں ٹھنڈا پانی، سوہنا ہلٹ گڑائیآ۔ گرگھ ہل
 واہوے جگت جہان بن کے ہانی، ساچی کار کمائیآ۔ میں بھٹا لے کے جاواں بن سوآنی، سر اپنے بھار اُٹھائیآ۔ میٹوں ویکھ خوشیاں نال گائے دھر دی بانی،
 نرالا راگ الائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار وڈی وڈیاںیا۔ اُٹھ ہالیا لا جوترا، پر بھ سوہنا و تر رہیا بنائیآ۔ بھاگ لگا کے تیرے پچھے
 تیرے گھر دیوے پوترا، گھاٹا پور کرائیا۔ تُوں سوہنا لگا چھو کرا، بانکا نظری آئیآ۔ اکا ویراں مار کے دس ہو کرا، ہو ہو کر سنائیآ۔ میں تیرا لیکھا دیواں
 کڈھ کے روکڑا، وہی کھاتہ پھول پھلایا۔ تیرا لہنا کئے چوداں سو اکو ترا، چوداں طبقات پار دکھائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دیوے
 مان وڈیاںیا۔ ویکھ میں سوہنا ہل واہنا آں۔ نالے تیرا گان گانا آں۔ سوٹا کچھ کے خوشی منانا آں۔ ساریاں نوں آکھ سنانا آں۔ تہانوں جے چنگا نہیں
 لگدا، میرا مالک وشنوں بھگوانا آں۔ جیہڑا راتیں سُنیاں میرے کول بھجدا، کر گلاں دل بہلانا آں۔ جے لبھاں پھیر نہیں لہدا، چاروں کُنٹ ویکھ دکھانا

آں۔ جے سواں نیڑے نیڑے ہو کے بھجدا، سوہنا درسن پانا آں۔ میٹوں یقین آ ایہہ میرا سنگ نہیں چھڈدا، میں ایسے دا اکھوانا آں۔ ایہدے ہندیاں کون میٹوں حقے توں ڈکدا، میں منگی منگ ایہہ دیونہار دیوے دانا آں۔ ویکھو میرے کئی ہسدا، سب توں چنگا نظری آنا آں۔ جس ویلے میرے سر اتے ہتھ رکھدا، میرا ڈکھ دلدر گھٹ جانا آں۔ میں آگے نالوں چنگا لگدا، میرے اندر ملیا میرا سلطانا آں۔ میں ہن اوتھے جا کے وسدا، جتھے سچا میرا نشانہ آں۔ ایہہ اک گل میں ایسے کلتے نوں دسدا، جو کملیاں رملیاں گلے لگانا آں۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، صاحب دیال ہوئے مہروانا آں۔ ہل واہ جوترا لایا، اپنی سیو کمائی۔ پرین نال جتی رہیا کھڑکایا، وچوں مٹی باہر کڈھائی۔ سر اتے صافا ٹھیک کرایا، ونگے ٹیڈھے پیچ لگایا۔ --

-- اک گل تیتوں دسا چنگو، میں ہل واہندے گل قمیض کدے نہ پائی۔ ایہہ منگ تیتھوں منگوں، دوئے جوڑ عرض سنائی۔ میں سنیا توں وڈا دیالو دینا بندھو، بندش دین کٹائی۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میری آسا پور کرائی۔ لا جوترا آیا ویہڑے، اپنی خوشی جنائندا۔ آگے ہالی ہو گئے ہتھیرے، میرے ورگا نظر کوئے نہ آئندا۔ میں ویکھ پیلی واہن گجھا گھیرے، گھیرے حصہ ونڈ نہ کوئے ونڈائندا۔ جس ویلے لوواں اُلٹے پھیرے، اچا نیواں تھان اکو جہا کرائندا۔ ہن آیا تیرے ڈیرے، کی تیتوں چنگا بھائندا۔ آگے ویکھ کے ہو نیڑے، نگہ نگہ نال ملائندا۔ میرے ورگے تیتوں کتھوں لہنے چیرے، جو خوشیاں نال تیرے گھر ہل واہون آئندا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا سچا ور، در تیرے منگ منگائندا۔ میں سنیا تیرے سر اتے تاج، کلغی نال سہائی۔ تیتوں سارے کہن گرو مہاراج، چرناں سیس نوائی۔ میں کہاں ایہہ غریب نواز، مفلساں گود بہائی۔ نتھادیاں مارے آواز، اپنے گھر بلائی۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار وڈیائی۔ پر بھ تیتوں کہن گنی گھندا، گھر گبھیر اکھوائی۔ سارے سمجھن ساگر سندھا، بے انت دھار وہائی۔ صفتاں کر کر آکھن چنگا، رسنا جہوا سرب وڈیائی۔ میں تدا آکھوں جے میرے وانگ ننگا کر کے رکھیں پنڈا، سر اپنے تاج لگایا۔ میں اوس ویلے پھر کے آؤں ڈنڈا، اپنے ہتھ اٹھائی۔ ویکھ ویہویں سال والیا گبھرو آکدی میں وی ہندا ساں منڈا، جو بن رنگ دکھائی۔ میں کھنگھور کے بہندا ساں اپر مڈھا، ٹیڈھی دھار رکھائی۔ اوہ اینویں جانڈیاں نوں ماردا ساں ٹھڈا، دکھیاں نال ہلایا۔ بڈھے بڈھے کہن ایہہ چو دھری

بڑا گنڈا، دھکا کرے واہو داہیا۔ اوس ویلے میں اک ویراں کہا جے میں گوہند نال ہندا، سب دے سر کچریاں وانگ بھٹانیا۔ وانگ شیر مار کے وڈی ساری چنگا، قلعے کوٹ پار کرائیا۔ مینوں خوشی نال تھاپی دیندا، پریم نال ملانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میری آسا پور کرائیا۔ جے گلوں رات نوں لاہویں جھگا، چنگی طرح جنانیا۔ میں پھیر آکھوں میرے آکھے لگا، میرا سنگ نبھانیا۔ مینوں ویکھ کے آؤ مزہ، وڈی خوشی رکھانیا۔ نالے پچھوں کسے گرگھ نال نہ کریں دغا، دھوکھے باز نہ روپ وٹانیا۔ میں کیہڑا سی تیری چرنی لگا، کس بدھ مینوں لیا ترانیا۔ میں تے اتوں اتوں لاؤندا ساں اج بچا، جگت بول سنانیا۔ مینوں چیتا آیا جس ویلے تیرے کول بیٹھا منجا، توں ہوئی جی میری چھاتی اُتے انگلی لایا۔ مینوں اس لگا، جویں میرا دکھ رہیا گوانیا۔ میں کسے نوں نہ دساں، اندرے اندر خوشی منانیا۔ تاہیں کہندا ساں پھیر لین آویزگا ابھھا، میں تیار ہو کے تیرا راہ نکانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر میرے ہتھ لکانیا۔ ننگا پنڈا لوں کڈھ، بستر تن نہ کوئے رکھانیا۔ میں ویکھوں تیرے ہڈ، نیزا اٹھ کھلایا۔ ایہہ دھڑ میں پچھے آیا چھڈ، تیری بھیٹ چڑھانیا۔ ایس نالوں کر کے مینوں اڈ، وکھرے گھر بہانیا۔ میں اکو وار لوکات ہر سنگت وچ تیرے روپ دا درسن کر کے رنج، مڑ کے پھیر مات نہ آنیا۔ چپ کر کے سچھنڈ دوارے جاواں سچ، سوہنی سیج وچھانیا۔ پتریاں نالوں ہو کے الگ، تیرا ہل چلانیا۔ پچھے رہ گیا تیرا جگ، اوہ وی تیری جھولی پانیا۔ تیرے بچے توں ہی پت لینی رکھ، سوہنا مینوں دتے کرائیا۔ آدیکھ میں سب توں ہو کے دکھ، وکھرا ڈیرہ لایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میری آسا پور کرائیا۔ تیری آسا پوری ضرور کراواں گا۔ ہو کے حاضر حضور، اپنا کھیل دکھاواں گا۔ پنڈھ مکا کے نیزا دُور، در دروازہ اک سہاواں گا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچی کرنی کار کماواں گا۔ سچ دس ننگا پنڈا، کتھے دکھاویزگا۔ تئا ٹھنڈا رنگ نہ کوئے جناویزگا۔ بن سورا سربنگا، ساچی سیو کماویزگا۔ میں منگاں ایہو منگا، میری آسا پور دکھاویزگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کی میرے اُتے ترس کماویزگا۔ ہاں، ضرور ترس کماواں گا۔ پچھلا لیکھ سمجھاواں گا۔ دُھر دا بھیت کھلاواں گا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، تیری سوہنی بنت بناواں گا۔ پچھلی کھیل دتے سنیا، بھیو ابھید کھلایا۔ کرے کھیل وڈر منیا، رحمت آپ کمانیا۔ جس ویلے گلڑ تیرا سودا کر

کے ٹھٹھیاں نوں سائی دا پھڑایا رُپیا، سو سائی دین والا سنگھ دیدار نظری آئی۔ بچھلا کھاتہ پھول کے وِسیا، سب کچھ رہیا دکھائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دیوے مان وڈیائی۔ تیرے وچولے گھر جاواں گا۔ سو دا ہون دا لیکھا مُکواں گا۔ اوسے دے کولوں سو دا لے کے تیرے ردھے پکے وِچ پاواں گا۔ ایہو پر بھ دے بھو گجھے، ہر سنگت سرب سمجھاواں گا۔ جن بھگتاں لیکھے کدے نہ کئے، سد اپنا سنگ رکھاواں گا۔ دِیال ہو کے سنگرُ ٹٹھے، دین گلے لگاواں گا۔ مہروان ہو کے گودی چھکے، اپنی گود سُہاواں گا۔ ننگے پنڈے بہہ کے اوتھے بکے، سوہنی کھیل دکھاواں گا۔ جے کوئی مورکھ اگے ہو کے پچھے اونوں دتے، میں اینہاں دی سیو کماواں گا۔ خوشیاں نال پر بھو ہتے، ہستی اپنی وِچ رلاواں گا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی کار کماواں گا۔ سچ دس سائی دین والا کون، کس بدھ بنت بنایا۔ سو دا کمون والا کون، دوہاں جوڑ جڑایا۔ قیمت پاؤن والا کون، باقی کون حساب رکھائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ سچ سچ دے سمجھائی۔ سائی دین والا مُسلم سائیں، موٹے منکیاں مالا پائی۔ سچ سبھاؤ اوتھے گیا آئی، اپنا پھیرا پائی۔ پُرکھ اکال بنت بنائی، نانک زِگن دھار چلائی۔ بن وچولا اُس کہا بھائی، سودا لو مُکائی۔ اس نے بھیٹ چڑھنا چنگی تھائیں، ذبح کرے نہ کوئے قصایا۔ کیوں لالو روٹی نانک بنائی، خوشیاں نال کھوئی۔ اللہ میاں اس دا ضامن ہوئے سہائی، لیکھا لیکھے پائی۔ اوس ویلے گکڑ اندروں کہا واہ میرے بھائی، میرے نال مرضی لئی رلائی۔ تیری میری نہ ہووے جدائی، اللہ میاں آپے میل ملائی۔ اُس دے لہنے پچھے ساری کھیل دکھائی، اپنا بھو چُکائی۔ تیری رات تیرے حصے رکھائی، اپنا حصہ نہ کوئے ونڈائی۔ اچ دوہاں دا لہنا دیوے چُکائی، دینا جھولی پائی۔ ننگے پنڈے بہہ کے دے ودھائی، واہوا خوشی منائی۔ ویہہ ماگھ ایسے کارن پہلوں کھت کرائی، گجرات دتا سمجھائی۔ لال چند آؤنا چائیں چائیں، بچھلا میلا رہیا ملائی۔ کریا کھیل بے پرواہی، بے پرواہ بے انت اپنی کار کمائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکٹک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وِشنو بھگوان، دیونہارا بچھلا دان، اگلا لیکھا اپنے ہتھ رکھائی۔

★ ۲۴ ماگھ ۲۰۲۰ بکرمی دیدار سنگھ دے گرہ بابو پُرا ضلع گرداس پُرتارا سنگھ دے کپڑے اُتروا کے لکھت کرائی ★

پنڈت پروہت منگ دان، دیونہارا جمان نظری آئی۔ سدا سدا سد کردار ہے پُن مہان، وست امولک اک ورتائی۔ بھکھیاں ننگیاں پردہ کجے
 آن، سر اپنا ہتھ ٹکائی۔ کوجھیاں کملیاں دے گیان، کرے سچ پڑھائی۔ بھلے بھٹکے ویکھ بال انجان، سرتی شبد جگائی۔ کوڑ گڑیارا چھڈائے پین کھان،
 امرت رس گھ چوائی۔ تیر نرالا مارے بان، انیالا ہتھ اٹھائی۔ لیکھا ویکھ لالو ترکھان، طرح طرح سمجھائی۔ نانک پچھوں دوارا منگیا آن، اپنی الکھ جگائی۔
 میں سائیں دا سجن مسلمان، عربی بات سنائی۔ میں کھانا اک پکوان، سچی آس تکائی۔ آگوں بول کہا ترکھان، سُن میرے سچے بھائی۔ اوہ ویکھ سائیں
 بیٹھا وچ میدان، سوہنی صفا وچھائی۔ تُوں وی مل اُس دے نال، دوہاں کھانا دیاں ورتائی۔ پہلوں اک مسلا دسو مجید قرآن، پیغام دُھر درگاہیا۔ سچ
 محبوب کتھے ملے آن، کون محراب سہائی۔ اوس ویلے کہا میں منگتا منگن والا دربان، درویش رُوپ وٹائی۔ ننگا پنڈا تن کایا ماٹی وکھائے کھال، ہڈی چڑی
 جوڑ جڑائی۔ جے دیال ہویاں دُھر دے لال، لال دوشالہ میرے اُپر پائی۔ گکڑ اوسے ویلے دتی بانگ، اُچی کوک سنائی۔ پہلوں میری پت لینی راکھ، سر
 میرے اوڈھن اک ٹکائی۔ نانک کہا لالو اینہاں دوہاں دے دے دات، ڈھائی گز ڈپٹا ہتھ پھڑائی۔ اوس ویلے کہا واہ جمان، ننگا ہو کے بھجوا واہو داہیا۔
 لالو کہا دس احوال، کون دوارے ڈیرہ بیٹھا جمائی۔ نانک کہا چھڈ ایہہ بال انجان، سمجھ کوئے نہ رائی۔ ایہدا لیکھا آگے رکھاواں تیرے نال، ساچا میل
 ملائی۔ کلجگ انت ہو مہروان، پُرکھ اکال ہوئے سہائی۔ گکڑ اُتے پا کے لال دوشال، پہلوں ایہدا لیکھا دینا مُکائی۔ پھیر ڈھائی گز ایہدے لئی کرنا تیار،
 سوہنی بنت بنائی۔ آگوں سائیں اٹھ کیتی پکار، رحمت کر گوسانیا۔ ایہہ میرا مُسلم بھائی یار، سچا میلی نظری آئی۔ آگوں ملیا اک جواب، دُھر دی دھار
 سمجھائی۔ کلجگ انتم دوہاں پورا کرے خواب، سُننے رین وہائی۔ ایہہ مانگت تُوں بھکھک دوہاں دیوے دات، جھولی سچ بھرائی۔ جوتی جوت سرُوپ ہر،
 آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، لیکھا جانے ننگے دھڑ، آیا گھر سائیں چل، سچ سنگھاسن بیٹھا مل، اچھل چھل اپنا کھیل سمجھائی۔

ڈھائی گز ڈپٹا دتے سچ، سرب رہیا سمجھائیا۔ پہلوں پر بھ نے بدھا لک، اپنے انگ لگائیا۔ پھیر بدن لیا ڈھک، اوڈھن رُوپ وٹائیا۔ میٹوں دے
 وڈیائی پنج ہتھ، لما دتا ودھائیا۔ ساڈھے ستاں فٹاں اندر رکھ، سوہنی خوشی جنائیا۔ نایں صفرے کراکھ، نبے انچاں ونڈ ونڈائیا۔ کر کھیل پُرکھ سمرتھ،
 میری سوہنی سیو لگائیا۔ پڑدے اندر ڈھک، اپنے گھر سہائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنی کرنی کار کمائیا۔ ڈھائی گز کہے میں پچھے رہیا
 ڈردا، بھے وچ سمائیا۔ کلجگ انتم کھیل ویکھ زہر دا، سوہنی خوشی منائیا۔ جو میرے پریم پیار پچھے تن اتوں لاہویں پڑدہ، ڈھر دی دیا کمائیا۔ بن درویش
 ساڈا بردا، اپنا پھیرا پائیا۔ ہوئی ہوئی کھیل کردا، کرنی نال سمجھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دیوے مان وڈیائیا۔ ڈھائی گز ڈپٹا کہے
 بول، ڈھر داراگ سنائیا۔ پُرکھ ابناسی گنڈھ میری دتی کھول، اپنا ہتھ لگائیا۔ میں ویکھاں ڈاواں ڈول، چاروں کُنٹ دھیان لگائیا۔ ہن وسماں کسبہ دے
 کول، سبج کون بنائیا۔ بھو نہ آوے اُپر دھول، دھرنی راہ نہ کوئے دکھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دیوے مان وڈیائیا۔ ڈپٹے کہا
 میرا ٹھا کر مہروان، میرے اُپر دیا کمائیا۔ اپنے در کر پروان، پھیر بھگتاں بھیٹ چڑھائیا۔ جگ چوکڑی لیکھا چکھے آن، باقی کوئے رہن نہ پائیا۔ جوتی
 جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دیوے مان وڈیائیا۔ ڈپٹا کہے میں رنگ رنگیلا، لالن رُوپ وٹائیا۔ آد جگادی چھیل چھیل، سوہنا رُوپ پرگٹائیا۔
 جگ چوکڑی اکٹھا کراں قیلہ، جن بھگتاں ویکھ دکھائیا۔ بن پُرکھ اکال میرا بنے نہ کوئے وسیلہ، سچا سنگ نہ کوئے نبھائیا۔ درگاہ دے نہ کوئے وکیلہ،
 جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میرا لیکھا دے دکھائیا۔ ڈپٹا کہے میں کردا رہیا فریاد، ہوئی ہوئی آواز لگائیا۔ کون ویلے رکھے لاج، مہروان دیا
 کمائیا۔ سچ کہے پُرکھ ابناس، اکو وار دتا سمجھائیا۔ تیرا کم سچا خاص، سوہنی سیوا لائیا۔ جگ چوکڑی جس دی آس، سو پوری دے کرائیا۔ جن بھگتاں تیرا
 ساتھ، سگلا سنگ نبھائیا۔ دیا کرے پُرکھ سمراتھ، مہروان ہو سہائیا۔ کلجگ انت تیتوں رکھ کے بھگتاں اُتے لاش، چھمی دیوے مان گوائیا۔ جوتی جوت
 سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سوہنی ونڈ ونڈائیا۔ ڈپٹا کہے میں رکھی اڈیک، نیز دھیان لگائیا۔ کون ویلا آئے تاریخ، پر بھ طریقہ دے سمجھائیا۔ میری
 بھگتاں نال لگے پریت، ڈھر دا جوڑ بنائیا۔ میں رل کے گاواں گیت، سوہنگ ڈھولا چائیں چائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میری بنت

دے بنائیا۔ بنت بناونہارا، ہر سچا اک اکھوائیندا۔ آد جگادی گر اوتارا، نر نرائن ویس وٹائیندا۔ لیکھا جان دُھر دربارا، لوکمت کھوج کھوجائیندا۔ شبد اگم بول جیکارا، سچا راگ الائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی کار کمائیندا۔ ڈپٹا کہے میں دتا ساتھ، دُھر داستگ رکھائیا۔ جن بھگتاں نال سڑ کے ہو یا خاک، اپنا آپ مٹائیا، کرپا کرپی پُرکھ ابناس، ابناسی ساچی دھار بنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دیوے مان وڈیائیا۔ ملے وڈیائی لالو گھر، گرہ مندر سو بھاپائیا۔ میرا چکلیا پچھلا ڈر، اگے خوشی اکو نظری آئی۔ جن بھگتاں پلویا پھڑ، سوہنا جوڑ جڑائیا۔ چھاتی اُتے بیٹھا چڑھ، اپنا زور جنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر کرنی کرتا کار کمائیا۔ ڈپٹا کہے میں وسیا نال، ساچا سنگ رکھائیا۔ لکھ چوراسی وچوں گرگھ بھال، ناتا جوڑ جڑائیا۔ اوہ ویکھ پر بھ دے لال، میں اپنا لال رنگ نال ملائی۔ جگ چوکڑی پچھوں پر بھ نے بدلی چال، نرالی چال آپ رکھائیا۔ جن بھگتاں بچھ حال، در در گھر گھر ویکھ رکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دیوے مان وڈیائیا۔ ڈپٹا کہے میں ڈھائی گز، ہر منتی نام کرائیا، جن بھگتاں اُتے رہیا سچ، سوہنی ملی وڈیائیا، اگے بچھے پڑدہ کج، اپنی سیو کمائیا۔ سڑھی اُتے نال سچ، اپنا جوڑ جڑائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، موہے دتی اک وڈیائیا۔ سچ وڈیائی دسے نر نکار، ہر سچا سچ جنائیندا۔ ستجگ ساچی چلے دھار، ست پُرکھ نرنجن آپ سمجھائیندا۔ جن بھگتاں دسے اک نشان، نشانہ اکو اک پرگٹائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی آپ کمائیندا۔ ڈپٹا کہے میں گیا سڑ، اپنا آپ بھیت چڑھائیا۔ اگلا پچھلا چکلیا ڈر، خوشیاں رنگ رنگائیا۔ میں دُور نیڑے ویکھیا کھڑ، اپنی اکھ کھلائیا۔ بھگت بھگوان ڈھولا رہے پڑھ، سوہنگ راگ الائیا۔ میں اگے ہو کے ویکھیا در، در دروازے اندر دھیان لگائیا۔ اوتھے دسے نرائن نر، پُرکھ اکال بے پرواہیا۔ دیپک جوت رہیا بل، نورو نور رُشائیا۔ سوہنا سچا دسے محل، اٹل منار وڈیائیا۔ تاب بے آب نہ سکیا جھل، پر بھ جھلک اک رکھائیا۔ میرا تھر تھر اندر گیا بل، دھیرج دھیر نہ کوئے رکھائیا۔ میرا ساہ نہ پوے کھل، ہو کے دے دے رہیا جنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ بھگت کہے او ڈپٹے یار، اٹھ ویکھ دھیان لگائیا۔ آ وکھاواں تیتوں گھر بار، جس گرہ بہہ کے خوشی منائیا۔ تیرے درگے کوٹن کوٹ لال رنگ رہے نکھار، اپنا جو بن رُپ رکھائیا۔ ویکھ

اینہاں نال کرے نہ پر بھو پیار، اکھ نال اکھ نہ کوئے ملایا۔ تیرے اُتے ہو دیاں، ساڈے نال تیرا سنگ نبھایا۔ ڈپٹا کہے ایہہ وڈیائی پُرکھ اکال، دوجا نظر کوئے نہ آیا۔ بھگت کہے اسیں ایسے دے لال، جو لال رنگ تیرا نال ملایا۔ ڈپٹا کہے میں ایسے دی کردا رہیا بھال، جگ چو کڑی دھیان لگایا۔ جن بھگت کہے ایہہ کھیل کرے کمال، شہنشاہ اپنے ہتھ رکھے وڈیایا۔ ڈپٹا کہے میں لالو بنایا دلال، وچولا وچے وچ اک رکھایا۔ جس دا پر بھو کدی نہ موڑے سوال، نانہہ کر نہ کدے سٹایا۔ اون میٹوں سکھیا دتی سکھال، پٹی سچ پڑھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دیوے مان وڈیایا۔ میں پٹی پڑھی لالو دھار، سوہنی بنت نظری آیا۔ اوس کہا پر بھ نال کر پیار، پریم پریتی اک لگایا۔ پھر کوئی کم نہیں دُشوار، اوکھی گھائی رہن کوئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا دیوے تھاؤں تھانیا۔ ڈپٹا کہے میں سیوا کری، اپنا آپ بھیٹ چٹھایا۔ پچھلا ویکھو ویلا وقت گھڑی، گھریں گیا سمجھایا۔ لال اوڈھن گو بند شبدی روپ منگیا چمکور گڑھی، اک دھیان لگایا۔ میرے بچیاں دی کسے نظر نہ آوے مڑھی، بالن ہڈیاں نہ کوئے بنایا۔ دسی گل دُھر دی کھری، خالص رہیا جنایا۔ جنہاں دارا کھا آپ ہری، ہر دوارے سو بھاپایا۔ اوہ بٹھے اپنی لڑی، تند تند نال جڑایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دیوے مان وڈیایا۔ گو بند کہا سوہنا رنگ لال، جو دھرتی خون نال رہی چکایا۔ سوہنا لگے جمال، نوری جوت رُشٹایا۔ دو نہیاں بیٹھاں آئے بال، اُتے رومال نہ کوئے لکایا۔ دو گھالن اپنی گھال، بھٹا تلوار کرایا۔ اینہاں اُتے اوہ دیواں لال رومال، جس رومال نال جُجھار اجیت کھ پونجھ اپنی جیب لکایا۔ اوس ویلے اجیت سنگھ کہا نال پیار، صاحب سنگر دے سمجھایا۔ ایہہ کی کیتی کار، ساڈے نال پیار ودھایا۔ گو بند کہا نہیں ایہہ لیکھا دسوں جُجھار، پھڑ باہوں آپ اٹھایا۔ تیرے پچھے کرتیار، دوہاں میل ملایا۔ اگلا سچ وبار، بوہاری روپ وٹایا۔ ایہہ بچو بچیاں اک رومال، جو پُری انند وچوں اپنے نال لے کے آیا۔ باقی سب کچھ سر سے سٹیا دھن مال، خالی ہتھ دکھایا۔ جس ویلے میرا پُرکھ اکال ہووے دیاں، میرا سنگ نبھایا۔ اوس ویلے میں ہوواں کرپال، گرکھاں نال رلائی۔ ڈھائی سو سال بچھوں ودھ کے ودھ کے ودھ کے ڈھائی گز لمبا ہو جائے جال، اپنا روپ دکھایا۔ اوس ویلے پھیر تہاڈے نال رلاواں اپنے لال، بچے بچیاں نال ملایا۔ جا کے پچھاں مُریداں حال، مُرشد روپ وٹایا۔ جنم کرم دا جنجال، لکھ

چوڑاسی ڈیرہ ڈھاہیا۔ ساچی دات رکھاں سنبھال، اپنے وچ چھپایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دیوے مان وڈیایا۔ اجیت کہا سُن میرے سَنگر، پیار ساڈے نال رکھایا۔ کئے سکھ تیرے وینہدیاں وینہدیاں گئے تَر، اپنا آپ بھیٹ چڑھایا۔ گوہند کہا بچھو ویکھو نسیں نہ آئیو مُڑ، ہتھ سر ہتھ اُتے لکایا۔ میٹوں بچیاں دی نہیں تھڑ، کوٹن پتر لوواں پرگٹایا۔ تِساں جانا چڑھ کے گھوڑ، اپنی واگ بھوایا۔ تہاڈی پُرکھ اکال ہتھ ڈور، سوہنا جوڑ جڑایا۔ ججھار کہا پتا جی ایہہ رومال جیہڑا تیرے کول، ایہہ میٹوں دے جس ویلے آوے پسینہ اپنا کھ صاف کرایا۔ گوہند کہا ایہہ دست انمول، اکلوتے ہتھ نہ کسے پھڑایا۔ ایہہ میں رکھنا کول، ڈھنیا اپنے وچ چھپایا۔ پرگٹ ہو کے اِس نوں لوواں کول، لمبا کر دکھایا۔ پُرکھ اکال جس ویلے آوے اُپر دھول، اُس دے کمر دیاں بندھایا۔ اوہ اپنی ہتھیں گنڈھ لوے کھول، میرے اُتے لکایا۔ میں آگوں کہواں بول، میں تیری امانت تیری بھیٹ چڑھایا۔ سمر تھ پُرکھ کہے اڈول، واہوا گوہند تیری وڈ وڈیایا۔ میں بھگتاں نال بڑا کراں چوبل، سوہنا پریم دکھایا۔ پریتی اندر اپنا آپ گھولی گھول، بیخ ت کا یا بھیٹ چڑھایا۔ پھیر تیرے وچ ویا اڈول، سبھے سبھے قدم لکایا۔ بن ونجارا ہٹ دتا کھول، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دیوے مان وڈیایا۔ گوہند کہے ایس رومال دا لُل، دو جہان سکے نہ کوئے چکایا۔ اِس نے وڈیائی دینی بھگتاں گل، گرگھاں کرے رُشایا۔ اِس دے اُتے ہر سنگت برکھنے بھل، سوہنی چھہر لایا۔ اِس وچ گرگھ دے ہسنے بلھ، جنہاں نال تیرا میرا نام دھیایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دیوے مان وڈیایا۔ رومال کہے میرا بنے رومالا، راوی کنڈھے لے وڈیایا۔ گر ارجن لکھ کے گیا کملا، سوہنا لیکھ سمجھایا۔ نہاؤن لگیاں ڈھائی گز منگیا اک دوشالہ، اوڈھن اُپر لکایا۔ کر دھیان سری بھگوانا، اک آواز لگایا۔ تیرا کھیل دو جہاناں، بے انت تیری بے پرواہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میرا اوڈھن اپنے لیکھے لایا۔ پُرکھ اکال کہا گز ڈھائی، لال رنگ نظری آیا۔ ارجن نال ہوئی گڑمائی، سوہنی بنت بنایا۔ پُرکھ اکال دے ودھائی، در ٹھانڈے منگ منگایا۔ اِس دا لیکھا دے چکائی، کلج آوے بے پرواہیا۔ جن بھگتاں اُتے دے لکائی، سوہنی سیو کمایا۔ جو جوتوں وچھڑے انت جوتی لئے ملائی، گر ارجن تیری دھار نال رکھایا۔ پہلوں راوی کنڈھے تیتوں لئے منگائی، نال بھٹھیا لا جوڑ جڑایا۔ پھیر ہر گوہند آسا پور کرائی، آر پار ہر سنگت

ڈیرہ لائیا۔ پھیر چل کے آئے واہو داہی، نانک وچھڑے لئے ملائیا۔ پھر وی چلے اپنی رضائ، راز اپنے وچ چھپائیا۔ جو پچھلے سال لیکھا دس کے گیا ماہی، مہروان دے وڈیائیا۔ سو پورب پورا رہیا کرائی، پرم پُرکھ بھیو چُکائیا۔ ڈھائی گز دے ڈھائی، اچی کوک کوک سنائیا۔ او رومال والے پکڑی باہیں، گڑھی چمکویر یاد کرائیا۔ سر دے کے ٹھنڈی چھائیں، سوہنی رت سہائیا۔ گرگھ سچ اُتے میٹوں دتا وچھائی، ہر سنگت نال ملائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میرا لیکھا پور کرائیا۔ رومال کہے جس اُپر آئے لال پڑدہ، گوہند پاکی دے بنائیا۔ بے شک جیواں دے تن ماٹی خاک سڑدہ، گرگھ گھر ساچے جاوے چائیں چائیا۔ محل اٹل منارے وڑدہ، سوہنا بنک سہائیا۔ دیکھے کھیل پر ہر دا، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دیوے مان وڈیائیا۔ لال رنگ کہے میں منگی منگ اک، اک اگے کر عرضیائیا۔ گوہند لیکھا دے لکھ، لکھیا نہ کوئے مٹائیا۔ جیہڑا تیرا سچا سچا پورا ہووے گرگھ، اُس اُتے میٹوں پائیا۔ میں اُتوں ویکھاں اوہدا گھ، اپنا دھیان لگائیا۔ جس ویلے گرگھ کاہنی لین چک، میں خوشیاں راگ الایا۔ اٹھ بھراوا تیرا پیئڈا بچھلا گیا مک، اگے چلیے چائیں چائیا۔ اوہ دیکھ جس نوں کہندے گجری سٹ، شبدی دھار سماپیا۔ جس دے اندروں پُرکھ اکال پئے اٹھ، اپنا روپ وٹائیا۔ جن بھگتاں رہیا بچھ، ہوئی ہوئی کول بہائیا۔ دسو تھانوں کوئی ہے دُکھ، دُکھیاں درد وندائیا۔ اینہاں بچھے وار سب کچھ، آپا بھیٹ چڑھائیا۔ ایسے کر کے بدلایا رخ، اولڑی چال چلائی۔ میرا دانہ پانی گیا مک، گرگھو تھڑے بھنڈارے ملے وڈیائیا۔ گھر گھر پکدے رہن روٹ، لالو وانگ سارے دے ترایا۔ کسے وچ رہن نہ دیوے کھوٹ، کھوٹیاں کھرے بنائیا۔ ونڈ پائے نہ کوئی ورن گوت، ذات پات نہ کوئے رکھائیا۔ وڈا چھوٹا نہ کوئی سوچ، نیچ اوچ نہ کوئے دکھائیا۔ ہر گھٹ رکھ کے اپنی جوت، جوتی جوت نور رُشنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی کار کمائیا۔ رومال کہے میں گیا ودھ، وادھا گرگھیاں گھر نظری آئی۔ جنہاں پُرکھ اکال لیا سد، گوہند اوٹ تکائیا۔ میں وی اوہناں نال آیا بھج، اپنا پندھ مکائیا۔ میں سیوا کراں پڑدہ دیواں کج، انگ لاگ خوشی منائیا۔ ہن میرا نہیں وس، پر بھ دُھر فرمان دتا سمجھائیا۔ تیرا بھگتاں نال ساتھ، اگلا راہ دکھائیا۔ ننگا دھڑنگا چنگا لگے پُرکھ ابناس، کیوں ایہہ بھکھیاں ننگیاں رہیا ستائیا۔ جے اینوں دُکھ لگے خاص، پھر آپے دُکھیاں درد وندائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنی کار کمائیا۔

لال ڈبٹا کہے بھگتو تلو نال اکھ، میں سب نوں دیاں سمجھایا۔ تہاڈے نالوں کر کے وکھ، تہاڈا بھائی درگاہ دتا بہایا۔ پر بھ نے دتا پچھلا حق، وست آپ ورتایا۔ اوہ بیٹھا اوتھے ڈٹ، اپنا آسن لایا۔ نالے کہے میں وڈا جٹ، زور بل ودھایا۔ میں دیکھیا پُرکھ سمرتھ، زرگن سرگن کھیل کرایا۔ میں بول کے کہا ہس، اک آواز لگایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا کھیل رہیا کرایا۔ ڈبٹا کہے میری سیوا اپار، صاحب سنگر آپ لگایا۔ جس دے اُتے میتوں گرگھ دین ڈال، سوہنی ونڈ ونڈایا۔ میں ضرور سچ دوارے لے کے جاواں نال، ادھ وچکار نہ کوئے اٹکایا۔ کیوں گوبند خالی ہتھ نہ رکھے بن کدے رومال، رومال نال گرگھیاں مکھ صاف کرایا۔ اوہ نہ جانے شاہ کنگال، وڈے چھوٹے نہ کوئے وڈیایا۔ میں ہوئی ہوئی اوہدی گودی دینے سوال، لے کے جاواں چائیں چانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار وڈیایا۔ گرگھ کہے بے شک ڈپٹے میتوں لے کے آیا، اپنا پندھ مکایا۔ میں وینہداساں جدوں لالو بھیٹ چڑھایا، گھٹھ مہینہ یاد کرایا۔ اوس ویلے میرے اندر فرنا پھریا ایہہ کی سانگ رچایا، سمجھ کوئے نہ آیا۔ میتوں کسے ہوئی جہی اکھ سنایا، ایہہ تیرے لئی بنت بنایا۔ پہلوں تیتوں ایہدے نال رلایا، دُھر دا جوڑ جڑایا۔ کیوں پُرکھ ابناسی پھیرا پایا، بے پرواہ وڈی وڈیایا۔ ۵۴۸

میں کہا ننگا بیٹھا جٹ نظری آیا، جٹاں ورگا میرا بھایا۔ اساں پُرانا کپڑا تن ہنڈھایا، ایہہ زیور زری سہایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی کار کما یا۔ گرگھ کہے تیری ویکھی کار، کرتے وڈ وڈیایا۔ در آتیرے دربار، وٹی اک ودھایا۔ میں تیرے نال کیتا اقرار، اکو بچن سنایا۔ میتوں ننگا پنڈا دے دکھال، میرے ورگا ہو کے نظری آیا۔ پھیر مٹاں توں کنگالاں وچ کنگال، شہنشاہاں وچوں شہنشاہ نظری آیا۔ نالے دیکھاں تیرا رومال، جس نال بچیاں مکھ صاف کرایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیوے مان وڈیایا۔ توں دیکھیں لاہ کے گڑتا، وانگ غریباں ٹھنڈ تیتوں ستایا۔ توں پالے نال ہوویں مردا، تیتوں سمجھ جاوے آیا۔ پھیر توں وی کہیں میتوں ڈھیلا دے گڑ دا، کھا کے خوشی منایا۔ میں وی دیکھاں پھر دا تُردا، چاروں گنٹ دھیان لگایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ جے منگیں گڑ دا ڈھیلا، میں بیٹھاں مکھ بھوایا۔ جے بانہہ پھڑ کے پچھیں میں کہاں ابے نہیں ویہلا، میری چلم سو ت نہ آیا۔ جے کھہرے پیس تے آکھاں ساڈے اندروں جا کے لے لا،

جنس مرضی کھانا کھایا۔ میں کوئی نہیں لہنا پیسا دھیلا، مُفت رہیا ونڈایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دینی مان وڈیایا۔ ویکھ میرا گڑتا لٹھا، تن چیر نظر کوئے نہ آیا۔ اپنی تک سچی اکھا، اکھ نین کھلایا۔ بھاگ لگا کھی لکھا، تیرے وچولے دیواں وڈیایا۔ مردے مردے مردے نوں اے نوں رکھا، لیکھا اپنے نال جڑایا۔ سائیں گل ساچی دستاں، صاحب ہو سمجھایا۔ منگن والا نال پھٹا، تیر نشانہ لایا۔ جس دے سر اُتے اودوں چچا چچا پٹیاں ورگیاں جٹاں، مُسلم رُپ وٹایا۔ ڈوماں گھر جامہ دستاں، آوے واہو داہیا۔ جھماناں کولوں جا کے منگاں، کھانا پینا دین کھوایا۔ اوہناں گھروں ملے چنگا، کیوں، نانک بیٹھا آیا۔ ہتھ وچ پھڑ کے لماں ڈنڈا، آوندا جاندا کوکر رہیا ہٹایا۔ اوہناں کوکراں اگوں اوہنوں ملیا سنڈھا، جیہڑا کھورُ رہیا دکھایا۔ جس ویلے ڈوم چلیا ڈنڈا، اوہ اگوں ہور نیڑے آیا۔ مراسی وڑ گیا تھلے منجا، جس اُتے نانک آسن لایا۔ کہا، میں اپرا دھی گندہ، سار کوئے نہ پایا۔ نانک کہا توں کسے ویلے چند چمکیں تارا چندا، تیری تار کرتار نال ملایا۔ پھیر سُن کے سائیں کہا میں وی او سے دا بندہ، بندگی وچ دھیان لگایا۔ نانک کہا آو دوہاں دیاں پاواں گنڈھاں، میرا پُرکھ اکال لئے کھلایا۔ جس ویلے تھادیاں ننگیاں ہوون لگن کنڈاں، اوس ویلے اک وار تھادے اُتے پڑدہ پایا۔ چرن پریتی دے کے ٹھنڈا، سوہنی رت سہایا۔ اس توں ہور سنگر کپھرا لبھنا چنگا، جو جگ جنم وچھڑے رہیا ملایا۔ اودھروں لالو ونڈا آیا ونڈا، اپنے ہتھ پکوان اٹھایا۔ لو ڈومو بٹھ لو اپنیاں گنڈھاں، گھر لے کے جاو چائیں چانیا۔ ایتھے کوئی نہ رہے بھکھا ننگا، بھکھیاں بھکھ مٹایا۔ اوس ویلے ڈوم دے سر چوں زکا جہا ڈگا کنگھا، جس دے نال پٹے واہ صاف کرایا۔ لالو کہا ایہہ وی ہو یا چنگا، اپنے سر دی میل گیا دھوایا۔ کیوں، سنگر نانک چرن رکھے اُپر منجا، منجے بیٹھاں ایہدا سر نظری آیا۔ ایہہ پار ہو جائے بن بندگیوں بندہ، پر بھ بدلا دئے چکایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سب دا لیکھا رہیا دکھایا۔ ویکھو لیکھا سرب پروار، ہر کرتا آپ بنایا۔ جگ جنم دے وچھڑے یار، اکٹھے رہیا کرایا۔ لہنا دینا دے ادھار، قرضہ رہیا مکایا۔ ساچی سکھیا سرب سکھال، اکو کرے پڑھایا۔ متو پُرکھ پُرکھ اکال، دین دیال اکھوایا۔ جس دے گوبند سے نال، ساچا سنگ نبھایا۔ جن بھگتاں لئے اٹھال، اپنی اُنگی لایا۔ اُتے دے کے لال روماں، سوہنا دوشالہ دئے سہایا۔ سچھنڈ بہائے سچی دھر مسال، دھرم دوارا اکو نظری آیا۔ گر سکھ گرگھ ہر جن ہر بھگت اکو

جیسے ہوئے شاہ کنگال، شہنشاہ اکو مان دوانیا۔ وڈیاں چھوٹیاں غریباں امیراں سانجھا لنگر دتا کھوال، گھر گھر خوشی منایا۔ ایہو جہا پھیر نہیں آؤنا سواد، کوٹن کوٹ جنم بھرے جگت لوکانیا۔ سنگر ملے نہ کدے دیاں، دیالتا انملی نہ کدے ورتایا۔ گرگھ لہ کے اپنے لال، سکھاں کلی سوبھا پانیا۔ بے تیراں ماگھ گھر چھڈ کے نہ جاندا دیدار، دیدار دا لیکھا لوکماں رہن نہ پانیا۔ سارے کہن پچھے ماتا ہوئی بیمار، اُس نوں ویکھن جانیا۔ نہیں، بھگتاں دا پیار، گرگھاں رہیا بچانیا۔ کر کے اُلٹی کار، اپنا وقت لنگھانیا۔ دُکھ اپنی جھولی ڈار، خوشیاں رنگ چڑھانیا۔ ایہو کھیل سچے کرتار، مہروان ہوئے سہانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا جانے تھاؤں تھانیا۔ گرگھ سنگھ نال لے کے گیا نٹھ، بھجیا واہو داہیا۔ بے گرگھ ایختے رہندا پھر وی وڈی لگنی سی سٹ، دُکھ نالوں دُکھ دتا ونڈانیا۔ ایہو کھیل کر کے جھٹ پٹ، ہیرا پھیری وچ رکھانیا۔ بہانے نال گرگھ رکھ، نشانے نال ترانیا۔ ہن براہمن ملے ہتھ، میرا ویلا آنیا۔ نالے رووے نالے پئے ہس، ہسڈیاں وچوں رون نظری آنیا۔ منگدیاں منگدیاں کدی تے پاوے وتھ، مہروان میرا گوسانیا۔ لالو تیرے پچھے سارے لئے رکھ، رکھیا کر کے تھائیں تھانیا۔ ہرسنگت دُجی وار کرا اکھ، دُجا جنم جنانیا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، پُرکھ سمرتھ، ساچی کار کمانیا۔ اپنے کر کے خالی ہتھ، ننگا ہو کے بھجے واہو داہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، لیکھا لیکھیاں وچوں باہر کڈھانیا۔

★ ۲۵ ماگھ ۲۰۲۰ بکرمی دلپ سنگھ دے گرہ بابو پُر ضلع گرداس پُر ★

اٹ کہے تیری وڈیائی، توہے سدا بن آنیا۔ مندر مسجد شودوالے مٹھ بڑی سیو کمانی، اپنا آپ نہیاں ہیٹھ دبانیا۔ تیرتھ تھانیاں انگ لگائی، سردی گرمی رت لنگھانیا۔ جگ چوکڑی وینہدی رہی دھیان لگائی، نیترا اکھ کھلایا۔ کوٹاں وچوں اک اکلے کم بھگت آئی، ناتا روداس نال جڑانیا۔ اُس نے پھڑ کے ہتھیں اپنے گوڈے بیٹھاں لیا لگائی، جتھے مار کے چوکڑا پانہاں گنڈھ دکھانیا۔ اک دن سل بدلے میرے اُتے رمبی پھڑ گھسانیا، رگڑا دتا لایا۔ میں ہس کے کہا قصائی، ایہہ کتھوں گیا آنیا۔ نالے روواں دیاں دُہائی، کوک کوک سنایا۔ میری چھاتی چھل دکھائی، عذر چلے کوئی نہ رانیا۔ روداس نال ٹھنڈا

پانی دتا پائی، تُبکا تُبکا چوایا۔ میری پھیر نکل ہائی، ہوکا دے سنایا۔ ایہہ کی کیتا میری دہائی، دوہرا دکھ سنایا۔ چمیار کہا میں تیری بنت رہیا بنائی، سری بھگوان سیوا لایا۔ مینوں اندرے اندر رہیا سمجھائی، لیکھا لکھے نہ کوئے قلم شاہیا۔ اس دا لہنا دینا تھائیں تھائیں، در در گھر گھر دیکھ وکھایا۔ کلجگ انتم پکڑے باہیں، بے پرواہ دیا کمایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی موہے سمجھایا۔ اٹ کہے میں نکھی، کم کسے نہ آئی۔ روداس کہا تیتوں وڈے مناریاں بیٹھاں دے کے تھی، آسرا تیرا تکایا۔ اٹ کہے مینوں مستریاں تسیاں نال بھئی، گھر گھر ہتھاں وچ بھوایا۔ روداس کہا نہیں توں پر بھ دی ساچی چنئی، چند وانگ رُشنائیا۔ اٹ کہے میں کو جھی کملی انھی، سار ذرا نہ پائی۔ روداس کہا میں سناواں تیتوں تیری کئیں، بھيو ابھید کھلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دیوے وڈیایا۔ اٹ کہے کی میرا گن، سمجھ سوچ وچ نہ آئی۔ میں تیتھوں لیا سُن، پر بھ دیوے مان وڈیایا۔ کتھے جاواں ہن، تھاؤں نظر کوئے نہ آئی۔ مینوں کچی نوں اگنی وچ دین بھن، سوہنا بھٹھا تپایا۔ پھیر پاون ل، نکلیاں نال وکایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کس بدھ دیوے وڈیایا۔ اٹ نہ بن نکھی کملی کو جھی، روداس رہیا سمجھایا۔ دیکھ میرے پاٹے کپڑے پر بھ نے مینوں دتی سو جھی، رمبی آر ہتھ پھڑایا۔ تاگے ڈور نال پانہاں گنڈھ سیوا کری لوکیں، اپنا جھٹ لنگھایا۔ کسے کولوں پڑھی نہ کوئی پوتھی، پاندھیاں سنگ نہ کوئے رکھایا۔ پچھلی گل نہ کدے سوچی، اگلا دھیان نہ کوئے دکھایا۔ مینوں سارے کھندے کلا موچی، چمیار کہہ کے رہے بلایا۔ میرے کول پائی دھوتی، نکئی بودی سیس سوہنی رہی سہایا۔ میرے کول تٹی لنگوٹی، کپڑ تن نہ کوئے چھہایا۔ اکو دست پر بھ نے دتی بہتی، پریم پریتی میری جھولی پائی۔ میں رمبی ہتھا تیرے اُتے رہیا ٹھوکی، زور نال دبا یا۔ توں نہاں والی انت چڑھ کے دیکھیں چوٹی، منزل تیری بے پرواہیا۔ تیری قیمت ہونی بہتی، سکے نہ کوئے چکایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دیوے مان وڈیایا۔ اٹ کہے اوہ کیہڑا ویلا، پر بھ دیوے مان وڈیایا۔ روداس کہے پر بھ آئے اک اکیلا، زرگن پھیرا پائی۔ نال رکھے گو بند چیل، گر شبدی ونڈ ونڈایا۔ میرے نال کر کے میلا، سوہنا سنگ دکھایا۔ دو جہاناں بن سہیلا، سجن نظری آئی۔ لکھ چوراسی نالوں ہو کے ویہلا، بھگتاں دے وڈیایا۔ بے شک توں پہلوں مٹی دا کچا ڈھیلا، تیری گھاڑھت گھر کے سوہنی بنت

بنائیا۔ توں گھراں وچ جائیں اُتے چڑھ کے ٹھیلا، اپنی سواری رہی دکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ رُوداس کہے سُن پیاری اِٹ، اچھی طرح جنائیا۔ میں تیتوں دیواں اک چٹ، چٹھی رُپ وٹائیا۔ اُس دے اُتے اِکو دیواں لکھ، توں میرا میں تیری سیو کمائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیوے مان وڈیائیا۔ اِٹ کہے لکھ چھیتی، کیوں اتنی دیر لگائیا۔ جے توں بنیوں پر بھ دا بھیتی، میتوں اوہدے نال ملائیا۔ میں سرشٹی نال کھیڈ بڑی کھیڈی، گھر گھر مندر دتے بنائیا۔ سچ سنگھاسن ابے نہ لیٹی، جیو جنت سارے محلاں وچ سوائیا۔ میتوں کسے نہیں کہا آ میری بیٹی، دیواں مان وڈیائیا۔ میں سب نال کردی رہی نیکی، بُری کار نہ کوئے کمائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میری آسا پور کرائیا۔ رُوداس کہے سُن اِٹ بھین، پتا پُرکھ دیاں سمجھائیا۔ نین رونہ پاویں، اُچی کوک نہ دے دُہائیا۔ کلجک اتم تیتوں آوے لین، سوہنا ویس وٹائیا۔ جن بھگت بنائے سین، سجن آپ اکھوائیا۔ تیرے نالوں پہلے چھوٹے بالے نہیاں ہیٹھاں بہن، اُتے تیری سیو لگائیا۔ اپنا بھانا آپے آئے سہن، ساچا پھیرا پائیا۔ تیری صفت گیتا کرے نہ کوئے رامان، شاستر سمرت دیوے نہ کوئے وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر تیرے ہتھ ڈکائیا۔ اِٹ کہے کی پُرکھ اکال آویگا۔ دین دیاں دیا کمائیگا۔ گھر گمبھیر ویس وٹائیگا۔ چوٹی چڑھ اخیر ویکھ دکھائیگا۔ میری بدل تقدیر، تدبیر اپنی اک درڑائیگا۔ میں دیکھاں کوں نہیاں ہیٹھاں دے سوریر، گوبند بچیاں بھیٹ چڑھائیگا۔ میں سب نوں آکھاں ایہہ سچے میرے ویر، بن ویراں بھین کبھدی اکھواواں گا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی کر دکھاواں گا۔ رُوداس کہانہ رو بیبی، بابل سب دا اِکو ماہیا۔ اوہ سدا وسے قریبی، دُور دُراڈا پندھ مکائیا۔ اُس دی کھیل عجب اجیبی، اچھی طرح سمجھائیا۔ پچھلی کہانی پچھے پتی، اگے دے وڈیائیا۔ اوس سنجگ چلاوونی ریتی، سوہنی ونڈ ونڈائیا۔ تیرا ناتا توڑ کے مندر مسیتی، بھگت دوارے نال جڑائیا۔ خون کڈھے نہ کسے اُنگی چپچی، مستک وچوں اپنی دھار دھائیا۔ بٹوارے کہے یاد کر پچھلی نیکی، جو رام راما حال لکھائیا۔ بھگون ویکھ کردا پریتی، بھگتاں جوڑ جڑائیا۔ دُھر دی چٹھی رکھی چٹی، اکھر اُپر نہ کوئے لکھائیا۔ اک رُپیا جس نال آد جُگاد جُگ چوکڑی جن بھگتاں نال سائی کیتی، سودا اِکو ہٹ وکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دیوے مان وڈیائیا۔ اِٹ کہے ایہہ کہا سچ،

پر بھ میرے اُتے دیا کمائیا۔ رَوَداس کہا ہُن بس، اگلی گاتھا پھیر سمجھائیا۔ چرنی گئی ڈھٹھ، دوئے جوڑ سرنائیا۔ رَوَداس کھول اکھ، نیز نال تکائیا۔ نظری
 آیا پُرکھ سمرتھ، دوہاں ویکھ وکھائیا۔ چسپار کہے میرے خالی ہتھ، پر بھو تیری وڈیائیا۔ سری بھگوان کہا آلے دُھر دی وتھ، تیرے ہتھ قلم پھڑائیا۔
 تیتوں چرناں وچ لوواں رکھ، دو جہان تیری نوک نال گھسائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ سچ دیونہار وڈیائیا۔ اٹ کہے میں گاواں
 گیت، خوشیاں راگ الائیا۔ سچ پر بھو پر بھ کرے پریت، پریت بے پرواہیا۔ ناتا توڑ مندر مسیت، دُھر داسنگ بنائیا۔ میری سُن پکار چیک، چنتا غمی مٹائیا۔
 میرا لیکھ لائے ٹھیک، سوہنا رنگ چڑھائیا۔ میں رکھاں سدا اڈیک، اپنا دھیان لگائیا۔ کون ویلا کل آئے تاریخ، جن بھگتاں ہوئے سہائیا۔ جوتی جوت
 سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہروان مہر نظر اٹھائیا۔ رَوَداس کہے اوہ ویلا نیڑے، پندھ نظر کوئی نہیں آئیندا۔ پُرکھ ابناسی مارے پھیرے، نرگن
 رُپ وٹائیندا۔ لیکھ چُکائے پچھلے جھیرے، جھگڑا سرب مُکائیندا۔ جس جگہ بالمیک لا کے گیا ڈیرے، کھت بھوکھت لکھائیندا۔ بھاگ لگے او سے کھیرے،
 کھڑکی کُنڈا آپ گھلائیندا۔ اگلے پچھلے دوویں چھڈ کے ویڑے، سوہنا دھام سہائیندا۔ جن بھگتاں بٹھے بیڑے، بھگوان کندھ اٹھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ
 ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی کار کمائیندا۔ سچ دس اوہ کیہڑا تھاں، در تیرے منگ منگائیا۔ میں ویکھاں چائیں چاں، چاؤ گھنیرا اک جنائیا۔ رَوَداس کہا
 جتھے ناتا تے پتراں ماں، پُرکھ اکال اکو نظری آئیا۔ اگلا لہنا سچ سُبھا، صاحب سَنگر دئے جنائیا۔ بالیاں کولوں گیان دوا، وڈیاں کرے پڑھائیا۔ نکیاں
 نہاں ہیٹھ دبا، وڈیاں چھتر جھلائی۔ ساچی سیوا تیری دئے لگا، اپنا تھم ورتائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دیوے مان وڈیائیا۔ اٹ کہے
 میں نمائی، بلہین رہی گر لائیا۔ میری سار کس پاؤنی، محبوب ملے نہ سچا ماہیا۔ میں ٹھردی رہی تیر تھ تھان پانی، میں سڑدی رہی اگنی تہ تپائیا۔ میں
 وساؤندی رہی چارے کھانی چارے بانی، اندر مندراں وچ چھپائیا۔ میری کسے نہ دسی نشانی، نشانہ تیر نہ کوئے چلائیا۔ رَوَداس کہے اگے بدلن والی کہانی،
 غریب نمائیاں ساریاں لئے اٹھائیا۔ پُرکھ اکال میرا جان جانی، جانہار آپ ہو جائیا۔ تیتوں نکئی کو جھی کملی نوں بناوے رانی، رونق تیرے نال لگائیا۔ جے
 نہاں ہیٹھ تیری قربانی، اُپر چاروں گنٹ منار درسائیا۔ کر کھیل پر بھو مہانی، مہا تیری لکھے وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دین دیاں

ہوئے سہائیا۔ اٹ کہے میں بالی نکمی، نکر من روپ وٹائیا۔ مات پت نہ کوئی امی، بھین بھائی نہ کوئے سہائیا۔ میں دکھاں وچوں جی، شکھ نظر کوئے نہ
 آئیا۔ بن اکھاں توں آئی، نیتز نین نہ کوئے دسائیا۔ میتوں تسیاں نال سارے رہے بھٹی، ٹھوکر لالارہے دبائیا۔ روداس توں کوں کہیں چنگی، چنگیائی
 نظر کوئے نہ آئیا۔ چمیار کہے میں تیرے اُتے رمبی چنڈی، نکھی دھار بنائیا۔ پا کے پانا کیتی ٹھنڈی، سوہنا شکھ دکھائیا۔ توں ہن نہیں ہونا رنڈی، تیرا
 کنت ملاواں ماہیا۔ تیرا چڑھے چند نوچندی، دو جہاناں کرے رُشائیا۔ کر کھیل سورا سر بنگی، شاہ پاتشاہ ہوئے سہائیا۔ تیری ونڈا جیہی ونڈی، جس دی سمجھ
 کسے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دیوے وڈیائیا۔ اٹ کہے میتوں دے نہ لارا، گلاں نال وڈیائیا۔ میرے نال کون کرے پیارا،
 مجت کون رکھائیا۔ میرا تن لیڑ نال گارا، سچ شنگار نہ کوئے جنائیا۔ بھایوں کنا کدھاں ہاڑا، میری منٹ سنن کوئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ
 اپنی کرپا کر، کس بدھ دیوے مان وڈیائیا۔ روداس کہے نہیں ایہہ گل، ہر کرتے ہتھ وڈیائیا۔ جس نوں چاہے دیوے بھل، نیکیوں وڈا دے بنائیا۔ جس
 بنائے جل تھل، تیر تھ تٹ وڈیائیا۔ جس مندر مسجد شو دوالے مٹھ بنائے محل، گرو دوار سہائیا۔ جس ویلے اوہ آپ آوے چل، اپنا پھیرا پائیا۔ سدھا ہو
 جائے بھگتاں ول، اپنا دھیان لگائیا۔ دکھ درد سارے دیوے تھل، اگے کوئی نیڑ نہ آئیا۔ تیرا بچھلا وچھوڑا میٹ سل، برہوں روگ چکائیا۔ سُننہرے
 سنگت ول گھل، گُرگھ لے منگائیا۔ اپنی ہتھیں توڑ کے اپنے پھل، تیرے تھلے دے لکائیا۔ توں اُتے سنگھاسن لئیں مل، سوہنی سچ بنائیا۔ تیرا دکھڑا
 اپنے اُتے لئے جھل، دین ہوئے سہائیا۔ اوتھے کھیل کرے پر بل، سنجگ ساچی دھار دکھائیا۔ ساڈھے تن ہتھ بیڑا بٹھ، نو دوار کرے رُشائیا۔ سچ نشانہ
 جائے جھل، چووی ہتھ وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، تھلے اُپر تیرا مان رکھائیا۔ روداس میتوں بھاسے توں کہیں سچی، میرے سینے
 ٹھنڈ پوائیا۔ میرے نال کر پئی، ویکھیں کریں نہ پھیر جڈائیا۔ میں تینوں ویکھاں اٹھیں، توں میرا لیکھ لکھائیا۔ توں پُرکھ اکال دی بنا سخی، میں تیرے
 پیراں بیٹھاں اپنی چھاتی ڈاہیا۔ میں ایہو کھٹی کھٹی، انگ تیرے نال چھہائیا۔ میں بھاگاں بھری رٹی، اپنا رنگ دکھائیا۔ روداس کہے میری ہوئی پئی، پئی
 گنڈھ پوائیا۔ جس ویلے لیکھا چکے جگ چھٹی، چووی ہتھ چھتیاں فٹاں وچ لیائیا۔ میرا صاحب کرپا کرے کملاپتی، پت پر میثور بے پرواہیا۔ جس تیری

نیہہ رکھی، چوٹیاں دئے بنائیا۔ اوہ ستریں اکو گل دیوے دسی، اچھی طرح سمجھائیا۔ اک اک اٹ چکو ہتھیں، منزل اتوں اگلی منزل پُچائیا۔ جس منزل
 وچ بہے پُرکھ سمرتھی، صاحب سنگر سو بھاپائیا۔ چار کُنٹ چار جگ ویکھن اکھی، نیتز دھیان لگائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا
 ور، تیتوں اُچ منارے دئے چڑھائیا۔ اٹ کہے اُچی چڑھ نہ آوے ہنکار، گل پلُو واسطہ پائیا۔ کی کہا رُوداس چمیار، کیوں دتی وڈیائیا۔ آپ غریب ہو کے
 رہوں وقت گزار، نیوں نیوں سب نوں سپس جھکائیا۔ میٹوں کیرھی چوٹی دتا چاڑھ، میرا پر بھ بھلائی۔ میٹوں اگ لگی ناڑ ناڑ، رو کے دیاں دُہائیا۔
 میٹوں ستھر چنگا یار، سوہنی تیج سُبھائیا۔ میری سُن پکار، دوئے جوڑ واسطہ پائیا۔ میں سیوا کراں در دوار، بھکھی تنگی رہ کے جھٹ لنگھائیا۔ تیرے ورگا
 میٹوں تیرے کولوں ملے پیار، پریتم تیرا نظری آئی۔ دُجا ہنڈھاؤنا نہیں کوئی یار، سچ کنت نہ کوئے چڑھائیا۔ میں انگ نہیں چھہاؤنا کسے نال، پلُو سکے نہ
 کوئے گنڈھائیا۔ میں کردی رہواں بھال، نت نوت دھیان لگائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میٹوں دیوے مان وڈیائیا۔ رُوداس کہا توں
 کہا ست، ست ست سمجھائیا۔ تیرے میرے کچھ نہیں وس، تیرا میرا رُپ صفر نظری آئیندا۔ جے آگے ویکھیں کھول کے اکھ، ساتا صفر ستر انک
 بنائیندا۔ ستریں آگے گو بند پر تکھ، رُپ انو پ دھرائیندا۔ دھار کنارہ سوہے تٹ، جل دھارا وہن وہائیندا۔ اوس ویلے دیوے حق، ساتا صفر نال ملائیندا۔
 جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی بنت بنائیندا۔ اٹ کہے کی ست صفر ہوئے ستر، انک انک نال ملائی۔ رُوداس کہے نہیں ایہہ دُھر دا پتر،
 سری بھگوان سندیسہ رہیا سُنائی۔ میں پڑھیا نہیں کوئی اکھر، ہتھ کتاب نہ کوئے اٹھائیا۔ میں چمیار بھکھا تنگڑ، آر رمبی ڈوری نال جھٹ لنگھائیا۔ بات دا
 کدے نہ بناواں بتنگڑ، باطن رہیا جنائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار وڈیائیا۔ اٹ کہے میں ست نال صفر، کس بدھ جوڑ جڑائیا۔
 میٹوں لگا فکر، کون ونڈ ونڈائیا۔ کدے چوٹی چڑھاں سخر، کدے نہاں ہیٹھ رکھائیا۔ میرے اتے کدی پیر نہ دھریا تیرے متر، چرن کول نہ کوئے
 چھہائیا۔ میں خوشیاں نال چُماں بھاویں اوہدے ٹٹے ہون چھتر، رسناکھ بھوگ لگائیا۔ کوٹن جگ پیتے میں وینہدی رہی پتر پتر، کسے تٹ کنار یوں نظر
 میٹوں نہ آئی۔ کاغذاں قلمیں شاہیاں نال کردے سارے ذکر، شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن ڈھولے گائیا۔ جناں چر میرے ساہمنے نہ آوے

کھنہر، اپنا روپ وٹایا۔ اوناں چر میں سمجھاں میرے اُتے لایا سونا چاندی کسے کم نہ آوے پتل، میناکاری قیمت کوئے نہ پائیا۔ بے شک سکلگیر کرن سکل، ٹھٹھیار سنیار سوہنی گھڑت گھڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دیوے مان وڈیائیا۔ روداس کہے سُن بات اگلی، اچھی طرح جنایا۔ تھوڑی مت بنیں نہ پگلی، بول روپ وٹایا۔ سری بھگوان سب دی دیکھنہارا بعلی، وست امولک سد ورتایا۔ چل کے آوے مزلو مزلی، منزل پندھ مُکایا۔ تیرا لہنا دینا کرے بدلی، بدلہ مات چُکایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دیوے وڈیائیا۔ اٹ کہے میری ارداس، اٹل آگے سرنایا۔ میں بن کے داسی داس، سیوکا سیوک روپ وٹایا۔ پر بھ پوری کرے آس، ترسنا ترکھا جگت بُجھایا۔ میرا کارج آوے راس، میری کرنی لیکھے لایا۔ میرا انتر نہ ہوئے اُداس، بسنتر دئے بُجھایا۔ سد رکھے چرناں پاس، دھوڑی ٹکا لایا۔ در دوار دیوے نواس، مہر نظر اُٹھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دیوے وڈیائیا۔ روداس کہے پر بھ ست ستوادی میت، ستر دئے وڈیائیا۔ بھگتاں نال تیری پریت، ساتا صفرا جوڑ جڑایا۔ سرب سنگت پر بھ کولوں مگے بھیکھ، ساڈی سیوادے سمجھایا۔ سری بھگوان ہو اتیت، ترے بھون دھنی دتا درڑایا۔ میں تیرا کارج کراں ٹھیک، سوہنی ونڈ ونڈایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اُٹھایا۔ ست ستوادی ستریں ونڈ، ستر ستر تیری دھار بنایا۔ جن بھگتاں پلویوں کھول کے گنڈھ، تیری قیمت دتی مُکایا۔ ناتا بھگت دوارے گنڈھ، سوہنی سچ سہایا۔ چلدیاں پھردیاں پر بھ پاؤندا جائے ٹھنڈ، سنگر ڈکھ مٹایا۔ گرگھ تیرے اُتے ڈھولے گاؤن چھند، سوہنا راگ الاپیا۔ تیری سیوا لائی صاحب بخشند، بخشش جھولی پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دیوے مان وڈیائیا۔ اٹ کہے میں منارا دیکھیا عرش، جس اُتے دتا لگایا۔ دھن بھاگ عرش چاڑھ کے پھیر لیاندا فرش، میرا مان ابھمان مٹایا۔ جن بھگتاں رل کے کیتا ترس، ساریاں اکٹھیاں ہو کے تیرا بچھلا لہنا دتا مُکایا۔ روداس رہن نہ دتا فرق، سوہنا اکھراں لیکھ لکھایا۔ بُھلیا نہیں لا کے شرط، گلی توڑ نبھایا۔ میں ہن نہیں ہونا غرق، اپنا روپ وٹایا۔ سدھی بنائی سچھنڈ دی سڑک، گرگھ میرے اُتے آون جاون چائیں چانیا۔ میں سیوا کراں ندھڑک، چھاتی اپنی ہیٹھ وچھایا۔ سچ دس روداس جے کوئی رہ گئی رڑک، میں اوہ وی جھولی پائیا۔ روداس کہا اے تھوڑا فرق، جوتیتوں دیاں سمجھایا۔ جوتی جوت

سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار وڈیایا۔ اٹ کہے فرق کیہڑا، اچھی طرح دے جنایا۔ میں سوہنا کیتا ویہڑا، اپنی سیو کماہیا۔ چنگا لگے بھگتاں کھیڑا، رُوپ اٹوپ جنایا۔ اوتھے صاحب لایا ڈیرہ، اگے پچھے سوہا پانیا۔ چاروں کُنٹ گھت کے گھیرا، میں پردہ لیا بنایا۔ جس وچ راجے بل دا بدھا وچھیرا، گوہند سو رہیا سہانیا۔ ہاسا مخول نہیں بکھیڑا، میں بیٹی کہانی رہی سنانیا۔ جوٹھیاں جھوٹھیاں سادھاں دا نہیں ڈیرہ، ڈیرے والا اکو نظری آہیا۔ اُس دے نال کاہدا کراں جھیڑا، جو بن جھگڑیوں جھگڑے رہیا چُکایا۔ جیہڑا اوتھے جاوے اوہنوں کہے تُوں میرا میں تیرا، تیرا میرا رُوپ اکو نظری آہیا۔ لکھ چوڑاسی کٹے گیڑا، اپنی گود سوانیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دیوے وڈیایا۔ اٹ کہے کی رہیا فرق، میٹوں سمجھ کوئے نہ آہیا۔ رُوداس کہا میٹوں ویکھ کے آوے ہرکھ، تیتوں دیاں جنایا۔ سری بھگوان لیکھا لکھیا لیکھ ندھڑک، ہر سنگت دتی وڈیایا۔ جو گرگھ دروازہ لنگھ کے پوے سڑک، سپیس نوا کے سدھا اندر جانیا۔ اس وچ تھوڑی رُک، تیرے اُتے چلن والا بھل بھل بھل کیوں گھ بھوانیا۔ اٹ کہے میں ضرور دیووں ورج، جس ویلے گرگھ میرے اُتے چرن لُکایا۔ اندروں بولوں کوک غرج، کروں حال دُہانیا۔ او بھگتو گرگھو گرگھو کوڑی کرپا کرو غرق، سچا مارگ اک وکھانیا۔ جس دوارے جا کے لوکمت کوئی نہ آوے پرت، اُس نوں سدھے ملو چائیں چانیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دیونہار وڈیایا۔ اٹ کہے رُوداس ایہہ کون، جو میٹوں پھڑ کے تیرے کول لیاہیا۔ جس میری مروڑی دھون، پنچہ انگلاں وچ پھسایا۔ میرے نیتر چارے کُنٹ بھون، نظر کوئے نہ آہیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ سچ دینا سمجھانیا۔ رُوداس کہا ایہہ میرا سنگی، جگت یار اکھوانیندا۔ کدی کدی گل کرے چنگی، کچھ میٹھوں بچھ بچھانیندا۔ تُوں کوں جھٹ لنگھاؤنا ایں نال آر رہی، ڈوری تند رکھانیا۔ تیری حالت سدا رہے مندی، بستر تن نہ کوئے جُھہانیا۔ میں ہس کے کہہ چھڈدا یار ایہو گل چنگی، جو صاحب میرے بھانیا۔ اوس کہا ویکھ رُوداس میں تیرا سجن تُوں اٹ میٹھوں منگی، میں اوسے ویلے چک لیاہیا۔ جے پر ماتما تیرا سنگی، کیوں بھکھ ننگ تیری جھولی پانیا۔ رُوداس کہا میری بندگی وچوں تھوڑی بندگی بندی، بندنا کر کے اپنا صاحب رہیا ریجھانیا۔ کدی دیویگا بستر سیجا سون نوں منجی، اپنی دیا کماہیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دیوے مان وڈیایا۔ متر کہے رُوداس تیری چنگی نار، گھر

گیاں نہ کرے لڑائیا۔ اٹھیں اٹھیں پہریں بھوجن رہیا کھوال، دو دو دن فاتے وچ لنگھائیا۔ ایدوں وڈا دس کیہڑا کنگال، ڈکھیا دے سمجھائیا۔ روداس کہا ہس کے یار، توں سچی سچ سنائیا۔ تیتوں میرے گھر دا آیا پیار، پریم پریم نال ددھائیا۔ جے میری نار بدلے ویہنوں میرا یار، جس یاری تیرے نال لگائیا۔ جس دا میں انملڑا لال، کایا چیتھر وچ چھپائیا۔ اگوں سجن کہا پکار، اک آواز سنائیا۔ میں نہیں بھکھیاں ننگیاں دا کر دا پیار، تیرا پر بھ بھکھا میتوں کوں دے رجا ئیا۔ روداس کہا اٹھ ویکھ کر دھیان، تیتوں دیاں سمجھائیا۔ اٹ پھڑ کے ہتھ دتی اچھال، چاروں کنت سورن روپ وٹائیا۔ پھیر کہے اک وار میتوں دکھال، میں لے کے بھجاں واہو داہیا۔ توں کی کرنی ایہہ کنگال، تیرے کم کسے نہ آئیا۔ روداس متر کر کے ہوئی جی چیرہ دتی مار، سرتی سرت بھوائیا۔ دوئے جوڑ کر نمسکار، عرض اک سنائیا۔ میتوں بخش بخشنہار، بھل میری جھولی پائیا۔ روداس کہا میرا تیرے نال ادھار، بخشنہارا میرا اکو ماہیا۔ توں میری نار ول کر دھیان دتی وچار، انتشکرن اپنا آپ بدلایا۔ اس کارن تیتوں جامہ لینا پئے وچ سنسار، لوکمت پھیرا پائیا۔ جس ویلے میرا آوے سرجنہار، تیرا لیکھا دے مکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیوے مان وڈیائیا۔ متر کہے سچ سمجھا، اپنی سمجھ جنائیا۔ کی توں وی پھیر جاویں گا آ، میرا سنگ رکھائیا۔ روداس کہا سُن بھرا، تیتوں دیاں سمجھائیا۔ تیرا جامہ ناری روپ لئے بدلا، استری ذاتی وچ سما ئیا۔ گھر غریباں جنم دوا، غریباں وچوں غریبی دیواں کڈھائیا۔ اودھروں اٹ رہی سنا، سُن صاحب پتے ماہیا۔ میں تیرے گنتے دا سرہانا رہی بنا، سر اپنے بھار اٹھائیا۔ میرا ناتا نہ دسیں تڑا، بھل نہ جاویں اُبھل تیری وڈیائیا۔ روداس کہا پُرکھ اکال وچولا لواں بنا، سچ سچ سنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار وڈیائیا۔ اٹ کہے دس وچولا، کس بدھ تیرے یار نال ملا ئیا۔ اس وچ نہیں کوئی اوہلا، پردہ دے سمجھائیا۔ اونے چر نوں چار کھار مچکی آون ڈولا، اپنے کندھ اٹھائیا۔ اوتھے آ کے کہا بھار کریئے ہولا، پچھلی واٹ مکائیا۔ اک کہا روداس کولوں گنڈھالینے پاؤلا، پانہی آگے ٹکائیا۔ دوجا کہے ساڈی سار پائے مولا، مہر نظر اٹھائیا۔ تیجا کہے روداس دا سٹھل ویکھو کولا، چم والا پانی نظری آئیا۔ چوتھا کہے جے کوئی ساڈا وی ہندا وچولا، ساچا میلا دے ملا ئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیوے مان وڈیائیا۔ پانہا گنڈھ روداس پچھے، سوہنی آواز لگائیا۔ ہن تساں جانا کتھے، کیہڑا راہ ٹکائیا۔ بھار چکدے سارے

ہوئے چھتھے، تھکے ہوئے سناٹا۔ ایہہ بی بی رانی ڈولی وچ بیٹھی پا کے لیڑے چٹے، بھار ساڈے اُتے رکھائیا۔ جے اسیں وی گڑیاں بن دے ہندے کتے،
 پندھ کڈے نہ بن کے راہیا۔ ساڈے وی متھیں سوہدے ٹکے، نک نٹھ سہاگ سہائیا۔ ساڈے لیکھ پر بھونے کیہو جے لکھے، بھار چک کے بھجیئے واہو
 داہیا۔ جے کتے سانوں ہن دے، بھجیئے کاہنوں جنم دتا دوائیا۔ ساڈے کی کچھ آیا حصے، کیہڑی دست جھولی پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا
 کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچی کھیل دکھائیا۔ روداس ہولی ہولی سُن دارہیا کن، اندروں دھیان لگائیا۔ او وپرو بھراو خبرے میرا صاحب جاوے من،
 تہاڈی آسا پور کرائیا۔ ہن نہیں پھیر بدل دے تن، پنج ت سوبھا پائیا۔ تہاڈا پچھلا نکلے جن، آگے بھیو سمجھائیا۔ تسیں ہن وی کہو دھن دھن، دھن
 دھن تیری وڈیائیا۔ سب دا بیڑا رہیا بنھ، جگ جگ ہوئے سہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہروان مہروان اکھوائیا۔ چارے کہن چھڈ
 یار، چمیار گلاں نال سمجھائیا۔ ایہنوں مطلب سانوں پیسے دے دین ہور چار، اپنی گنڈھ رہیا ودھائیا۔ دوجا آکھے ایہدے آکھے اسیں کس طرح بنیے نار،
 جھوٹھیاں گلاں رہا سمجھائیا۔ تیجا کہے کھلا جہا چمیار، جتیاں گنڈھ کے جھٹ لنگھائیا۔ چوتھا کہے سُنو نال دھیان، میں سچ دیاں سمجھائیا۔ میٹوں ایہدے
 تھلیوں نظری آئے لال، انملڑے روپ دکھائیا۔ پہلا کہے ایہہ چم لاہی کھال، رمیاں نال ٹوٹے رہیا کرائیا۔ دوجا کہے کسے ڈھور دے چمکن وال،
 بورے رنگ دا سٹھا پھڑ لیا۔ تیجا کہے ایہدی کوئی ٹھگاں والی چال، آوندیاں جانڈیاں راہیاں رہیا بھرمائیا۔ چوتھا کہے نہیں اوئے کچھ کرو خیال، اس
 دے مستک نور نظری آئی۔ اونے چر نوں آیا جوان بنارس تھیڈا، سوہنا سنگ بنائیا۔ نیڑے آکے دھوتی لاہ کے لیٹا، اپنی لے انکڑائیا۔ پھیر آیا چیتا،
 میری جتی گنڈھن والی گنڈھ لواں پوائیا۔ اٹھ کے جا کے روداس دیکھا، چمیار اپنی سیو کمائیا۔ براہمن کہا کی تیرا ایہتھے ٹھیکا، کی مزدوری رہیا کمائیا۔
 روداس کہا کر کے کٹھا پیسا پیسا، اپنا جھٹ لنگھائیا۔ براہمن کہا دیکھو ایہہ کیسا، کیہو جہنیاں گلاں رہیا جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
 سچ کھیل رہیا دکھائیا۔ براہمن ہس کے کہا میری جتی گنڈھی، سوہنا گنڈھ پوائیا۔ ایہتھے ٹٹیاں چھتراں دی لائی منڈی، قیمت کی رکھائیا۔ روداس کہے جو
 پیریں آوے ننگی، ایہہ میں اوہناں دی بھیٹ چڑھائیا۔ ٹٹی ہوئی میٹوں لگے چنگی، جو ٹٹیاں گنڈھ دکھائیا۔ اونے چر نوں براہمن بولے پکھنڈی، اک

میتوں دے دے میرے بھائی۔ روداس کہا ایہہ بڑی میلی کچیلی گندی، تیرے کم کسے نہ آیا۔ آہ لے کسیرا کڈھ کے وچوں دتا تار ڈنڈی، خوشیاں نال ہتھ پھڑائی۔ میری ماں نوں سارے کہندے گنگی، براہمن گنگا میا کہہ سنا گیا۔ میتوں سوغات لگی چنگی، تیرے ہتھ پھڑائی۔ جس ویلے تیرے کولوں لوے منگی، اوسے ویلے بھیٹ دینی کرایا۔ جیہڑی وست خوشی نال کرے بخندی، سو بخشش میتوں دینی چائیں چانیا۔ اونے چر نوں گلاں سُن کے ڈولے والی سوانی باہر نکلی پیریں ننگی، مکھ گھنگٹ رہی اٹھائی۔ اپنی واہ کے پٹی کنگھی، سوہنا شنکار بنایا۔ شیشہ دیکھ کہے میں چنگی، جو بن دُون سوانیا۔ روداس ول تک کے اکھاں توں ہو گئی اندھی، نظر کچھ نہ آیا۔ اندرے اندر فرنا پھریا میں جنم کرم دی گندی، شرم وچ شرمایا۔ میرے کم نہ آئی کن پائی ڈنڈی، زیور زر دے دُہایا۔ میرے نالوں اوہ ٹٹی جُتی چنگی، جیہڑی جاندیاں راہیاں سیو کمایا۔ چارے کھار اٹھ کے کہن توں بی بی رانی چنگی، کیوں ڈولیوں باہر پیر اٹکایا۔ اوس نے کہا میں ایس چمپار نوں دیکھ کے سہاگن ہو گئی رنڈی، میرا جگت کنت نظر کوئے نہ آیا۔ جے لگاں تے ایسے دی انگی، دوجا سنگ نہ کوئے دکھایا۔ میں درس کر کے ہو گئی ٹھنڈی، برہم برہم وچوں نظری آیا۔ چاہے مندی چاہے چنگی، چنگی مندی ایسے دی اکھوایا۔ غصے نال پاڑ کے اپنی انگی، اوڈھن دتا پرے سٹایا۔ میں خوش ہوواں رہ کے بھکھی ننگی، جگت پدارتھ ملے نہ کوئے وڈیایا۔ چار کھار مڑ جاؤ میرے سنگی، میرے ماییاں دیو ددھایا۔ بندی کھانیوں نکلی تہاڈی جی، دھن جنیدی مایا۔ دس ماس کیتا واس وچ چمی، مات گر بھ شہم ڈیرہ لایا۔ ہن ویاہ کے لے چلے سوہنی وئی، سوہنی ڈولی پائی۔ میرے گل زری پئی، لڑیاں ہار دکھایا۔ کلیرے کرن چھن چھٹی، مہندی رنگی ہتھ چڑھایا۔ دوہائی میں بن کنت دیکھیاں ڈولی وچ بہہ گئی ائی، بھائی پھڑ کے دتا اٹکایا۔ ایہہ پر بھ نے گل کیتی چنگی، دیا رحمت اک کمایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اچرج کھیل دکھایا۔ چار کھار کہن اٹھو چکو بھار، ہونی سانوں نظری آیا۔ جس دے پچھے پندھ رہے مار، بھیسے واہو داہیا۔ ایہہ وڈی ساری مٹیار، بہتا بھار رکھایا۔ اسیں نمانے کھار، چاکر روپ وٹایا۔ جس ویلے کدی ساڈے آوے دوار، اسیں وی ڈولے وچ بیسے چائیں چانیا۔ سانوں ٹھٹھے کرے چمپار، مخولاں نال سنا گیا۔ تساں نوں بننا پونار، لوکمت روپ دھرایا۔ اونے چر نوں سوہنی لاڑی سُن لئی آواز، جو کھار رہے سنا گیا۔ آکھے نیڑے آؤ آچک لو اپنا دانج، میرے کم کسے

نہ آیا۔ میں چھڈیا جگت سماج، سمگری دتی لٹایا۔ جنہاں چہ ایہہ چہیار میٹوں دسے نہ میرا راز، راضی ہو کے آگے کدے نہ جانیا۔ روداس سُن کے جانا
 ایہہ سوہنا ویلا ہندا کاج، ویاہ شادی دوہاں دھراں خوشی منایا۔ جگت جیواں بنایا رواج، دھیاں بھیناں ڈولیاں وچ گھلایا۔ جے ایہناں نوں پہلوں پر بہ
 کنت ملن دی آجائے جاج، اپنے گھر وچوں گھر بیٹھے سگن منایا۔ نیتز تک مستک لیکھا لیا وچ، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا لیکھا رہیا
 لکھایا۔ روداس کہا نیڑے آجی، پیار تیرے ونڈے آیا۔ توں سرب نالوں لگی سچی، سچ کہانی اندرے اندر دتی سنایا۔ پریت ویکھ جگت کجی، کچا تند
 تڑایا۔ میری ویکھ جتی ٹٹی، تیرے اندر ہوئی رُشنا یا۔ جیہڑے کہا تیری کرن آئے بُتی، اپنا جامہ گئے بدلایا۔ ایس براہمن دی سرتی اے سٹی، کسیرا
 جس دے ہتھ پھڑایا۔ پتر آ لے میرے کول روٹی اک رُکھی، تیتوں خوشیاں نال کھوایا۔ تیری آتار ہے سچی، پر ماتا نال کڑمایا۔ کتوں ہووے کدے
 نہ بچی، سر سہاگ نہ کوئی لٹایا۔ پانی پانے والا بھر کے چلی ورتایا نال مُٹھی، گھٹ اکو وار پیایا۔ دوارے آئی جائے نہ لٹی، تیرا جو بن نہ کوئی ہندا یا۔
 تیری اودھ ایٹھے کئی، اگلا پنڈھ مکایا۔ اک واری میرے صاحب دی کر رُچی، جو میریاں اکھاں وچ ڈیرہ لایا۔ پھیر او سے کولوں بچھی، تیتوں دے
 سمجھایا۔ بی بی رانی اٹھ کے آئی اڈی اُچی، نیتز نین گھلایا۔ اوس نوں دھار نظر آئی وچوں لگی، جوتی نور نور رُشنا یا۔ جیہڑی پریم پیار دی بھکھی، پریمیاں
 گلے لگایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دیوے وڈایا۔ ویکھ کے روداس نین، نین نین نین بگسایا۔ اگوں کچھ لگی رسنا کہن، کہہ سکی نہ
 رایا۔ اوسے ویلے صاحب سنگر آیا لین، پُرکھ اکال دیا کمایا۔ وہن نہ دیوے کوڑے وہن، جھگڑا چکے لوکایا۔ ڈھائی گھڑیاں سوہریاں گھر ملے بہن،
 سس سوہرے ملے ودھایا۔ پھیر او سے ویلے وین پین، نیتز نین نیر وہایا۔ کہن کتھوں آگئی ڈین، ساڈا کوڑا گئی کھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ
 اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، روداس گواہ لے بنایا۔ اگلے دن کہا ویکھے مُردے، خالی ڈولی کندھ اٹھایا۔ ہوئی ہوئی پیریں تردے، نیناں نیر وہایا۔
 ویکھو ایہو جے جوڑ کاہنوں جُردے، جو جُڑیاں ہوئے جُدا یا۔ نکر مناں دے بیڑے رُھدے، بھاگاں والیاں ملے وڈایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ
 اپنی کرپا کر، اگلا کھیل وکھایا۔ ہوئی ہوئی آگے آگے، اپنا پنڈھ مکایا۔ روداسا او سے طرح سچے، بیٹھا آسن لایا۔ چارے بہہ گئے سچے کھبے، ہوئی

ہوئی بچھن چائیں چانیا۔ دس کل جو ناری آئی تیرے کول پیر دبے، کی توں اوہنوں دتا سمجھایا۔ اوہنوں دھر درگاہوں آگے سدے، سوہریاں پیکیاں
 ناتا گئی تڑایا۔ اٹھیں رون لگے بندے، لاگیاں نانیاں ڈوماں مراسیاں لاگ نہ کوئی ورتایا۔ براہمنان دے خالی رہ گئے کھیراں والے ڈبے، تھال پروس
 نہ آگے ٹکایا۔ دچھنا گھروں نہ کوئی لبھے، آگے پچھے دھیان لگایا۔ براہمنیاں دے دے تھکیاں سدے، گھر گھر سوآنیاں صد لیاں۔ کچھ سوآنیاں دے
 پیسے اچے نہ لبھے، کھ وکھالی بھیٹ نہ کوئی چڑھایا۔ ہتھیں گانے رہ گئے بدھے، پراتاں خالی دین دھایا۔ سالو سرتے رہ گئے رنگے، جو بن سکے نہ کوئی
 دکھایا۔ پر بھ نے کیتے کھیل بے ڈھنگے، بُرا کہے لوکایا۔ لوحاں تے پکے رہ گئے منڈے، دالاں ترکا نہ کوئی لگایا۔ بھنگیاں دے ہتھاں وچ رہ گئے
 ڈنڈے، ایویں کتیاں پرے ہٹایا۔ مونہوں دان ملے نہ منگے، جھولی خالی نہ کوئی بھرایا۔ سارے کہن ساڈے حال مندے، ویاہی لاڑی لاڑے نال نہ
 سنگ نبھایا۔ اُدھر اوہنوں چار کھار چکن والے کندھے، ایدھر چارے اسیں ڈولی لے کے بھجے واہو داہیا۔ تیرے کول آ کے تھوڑے ہوئے ٹھنڈے،
 ساہ لے کے خوشی منایا۔ روداس ڈوری نال کس کس کے چھتر گنڈھے، دھاگا گھ دے وچ رکھایا۔ کتھوں پیش پے گئے ایہہ منشنڈے، میرے کم وچ
 حرج کرایا۔ کھار کہن اسیں چل کے آئے پیریں ننگے، ایتھے اوتھے دوہاں گھراں وچ ساڈی سیو نہ کوئی کماں۔ روداس کہا میرے سکے تھوڑے چہے
 ٹکڑے ٹھنڈے، بھورا بھورا لوو کھایا۔ چواں کہا ایہہ چم والے گندے، چمیاں تیرے ہتھاں نال لگ کے اپنا آپ بیٹھے بھٹایا۔ اونے چر نوں براہمن
 کہا ایہدے کولوں کوئی نہ منگے، ایہہ چندال نظری آیا۔ روداس کہا تیاں دناں دے پکے ہو گئے ٹھنڈے، میری گھر والی خوشیاں نال پکایا۔ جھولے
 وچوں کڈھے نال دکھائے اچار گنڈھے، ایہہ وست نال دکھایا۔ رُکھی کھ روٹی جس دے نال ہنڈھے، ایہہ وی پر بھو دے وندایا۔ کھار کہن چلو چکینے
 اپنے ڈنڈے، بھینے واہو داہیا۔ اسیں کی کرنے سکے منڈے، آگے پنڈ گراں بتھیرے جتھے مرضی لیتے کھایا۔ روداس کہاں تسیں بڑے چنگے، باہروں
 نظری آیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دیوے مان وڈیایا۔ براہمن کہے چھڈو وچار، اٹھو بنو پاندھی راہیا۔ ایس کی دینا چمیاں، خالی
 ہتھ بیٹھا ڈیرہ لایا۔ نہیں تے میرے نال چلو میں تہانوں دکھاواں اپنے جمان، جو کھیراں تھالے پروس میرے آگے رکھایا۔ اوتھے ملن سوہنے پکوان،

بھاجیاں سبزیاں انت کوئی نہ آئی۔ پھر کھا کے اسیں اوہناں سر چڑھائیے احسان، دند گھسائی منگیئے تھاؤں تھانیا۔ ویکھو ساڈا ایمان، جو صدق صُبوری رہے ہنڈانیا۔ تئیں کڈے وڈے جوان، نیڑے کئی کھیڑے نظری آئی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا دیوے تھاؤں تھانیا۔ کہار کہن پنڈت جو رہیا آکھ، سوہنی گل سٹانیا۔ ایہدے کولوں سکھیئے جاچ، منگن کویں گھر جماناں جائیا۔ براہمن کہا ایہہ ڈونگھا راز، چھیتی سمجھ وچ نہ آئی۔ پہلوں کچھ میٹوں دیو دان، اپنی کمائی وچوں بھیٹ کرائیا۔ پھیر میرے نال چل کے گنگا کرو اشنان، دویت دوشنا دُور کرائیا۔ پھیر میرے چرن گھٹو آن، دوئے جوڑ سیس جھکائی۔ جے میں ہو جاواں مہروان، پھر دیواں کچھ سمجھائی۔ جے تہاڈے نالوں پہلوں میٹوں غصے وچ ملے میرا جمان، پھیر میری اگت لگی نہ کوئی بُجھائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دیوے مان وڈیائی۔ اک کہے چلو چلیئے اٹھ، ایویں وقت لنگھائی۔ دُوجا کہے چمپار کول نہیں کچھ، کھان پین نظر کچھ نہیں آئی۔ تیجا کہے ایہدے توں لینے بچھ، ہن جائے چائیں چانیا۔ جوتھا تھوڑا گیا جھک، نیتز نین شرمایا۔ جس ویلے ویکھیا رُوداس داکھ، وچوں رام رُپ نظری آئی۔ اگے ہور نیڑے گیا ڈھک، دوئے جوڑ واسطہ پائی۔ ساڈا پہلا پینڈا گیا مک، خالی ڈولی رہی ڈرائیا۔ جس گھر لاڑا گیا سی ڈھک، اچ گھر اوس وچن دھاہیا۔ اسیں تیتوں رہے بچھ، سانوں دے سچ صلاحیا۔ اسیں کتھے جائے لگ، اپنا کھ چھپائی۔ رُوداس اگوں ہو گیا چُپ، بچن سکے نہ کوئی الائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار وڈیائی۔ چُپ وچوں پیا بول، اکو آواز لگائی۔ تئیں کیوں بیٹھے میرے کول، اپنا وقت گوانیا۔ اٹھ کے جاؤ اڈول، اپنا پنڈھ مکائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کھیل دکھائی۔ چارے کہن اسیں کہار، ڈولی کندھ اٹھائی۔ تیرے نال بدو بدی لگدا جائے پیار، اندرے اندر پریم ودھائی۔ سانوں کھڑکدی جائے ستار، جویں کوئی ستیاں رہیا اٹھائی۔ ساڈے اُتے آؤندی جائے بہار، خزاں بسنت رُپ وٹائی۔ سانوں نظری آئے گلزار، پت ڈالی بھل مہکائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا دے اک ور، بھو ابھیدا دے گھلایا۔ رُوداس کہے میں گنڈھ چم، پنچ ذات اکھوائیندا۔ ڈھور ڈھونا میرا کم، کھڑی تن لہانیندا۔ وسیرا کرنا چھری چھن، محل اٹل نہ کوئی سو بھاپائیندا۔ میرے نالو کملی میری رن، جہنوں عورت لاڑی کر کے جگت سٹانیندا۔ نہ کوئی پیریں تھیں کن، زیور زر نہ کوئی دکھائیندا۔

اوہ میرا میں اوہدا کراں دھنّ دھنّ، دوہاں دا دھناڈ پُرکھ اکال اِکو نظری آئیندا۔ جے میری جاؤ منّ، میں سچ سچ سمجھائیندا۔ ہُن تہانوں ناری سریر
 ملنا ضروری تن، لوکماں جنم وکھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا لہنا جھولی پائیندا۔ چارے کہن چیمار کی رہیا دس، ہولی ہولی سناٹیا۔
 چوٹھا کہندا سب کُچھ اِس دے وس، بیٹھا پردہ پائیا۔ ویکھو کڈا ہٹھ، بُکھھا ہو کے جھٹ لنگھائیا۔ جس دے کول پُرکھ سمرتھ، منگن واسطے جھولی اِجے
 نہ ڈاہیا۔ جلوہ تکّ کے نوری اگھ، اگھ نیتز نین ملایا۔ اُس دے حکمے اندر وس، سوہنی خوشی ہنڈھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھيو
 ابھیدا اپنے ہتھ رکھائیا۔ چارے کہن کُچھ لینے منگ، ایہدے وچ نور نظری آئیا۔ پہلا کہے اوہ ویکھو جس ویلے پاؤندا گنڈھ، گنڈھاں دین والا اِس دا
 سنگ رکھائیا۔ دوجا کہے جس پانی نال پاوے ٹھنڈ، سکا چھتر گلا کر کے لماں لے ودھائیا۔ تیجا کہے پہلوں اپنی نال ہتھوڑی اوتوں صاف کر کے گند، پھر
 دوہاں ہتھیاں نال جڑائیا۔ چوٹھا کہے آر کس طرح آر پار رہی لنگھ، زور نال دباٹیا۔ اُس ویلے میٹوں آوے اک اتند، جس ویلے ٹٹی گنڈھ وکھائیا۔ اونے
 چر نوں براہمن اٹھ کے آیا کولوں کندھ، دھوتی جھاڑ موڈے اُتے ٹکائیا۔ چیمار ایہہ کی کیتا پکھنڈ، جاندے راہیاں بھرم بھلاٹیا۔ جیہڑا کسیرا دتا اوہ کن
 نال لیا ٹنگ، جنجو نال بندھائیندا۔ چلوں مکائیے اپنا پنڈھ، ساتھیاں تائیں سمجھائیندا۔ اُنے چر نوں روداس نوں آئی کھنگھ، کھنگھ نال اندروں لال باہر
 کڈھائیندا۔ ہولی جیہی پھڑکے چھتراں والی کلی نال دے ٹنگ، جگت نیتز ویکھ کوئی نہ پائیندا۔ چارے کہاں ویکھ ہوئے دنگ، ایہہ کی کھیل رچائیندا۔ اسیں
 سمجھیا ایہدے کول بُکھ ننگ، ایہہ لالاں ڈھیر چھتراں وچ ٹکائیندا۔ جے سانوں اک اک دیوے ونڈ، ساڈا سوہنا جھٹ لنگھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ
 ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دیونہارا ور، سکھیا اک سمجھائیندا۔ روداس ویکھ اندر خواہش، ہسّ کے رہیا سناٹیا۔ ایہہ کنگن کسے ہٹّ بازار نہ کرے تلاش،
 زرگر نہ کوئی گھڑائیا۔ جوہری رکھے کوئی نہ پاس، قیمت سکے نہ کوئی مُکائیا۔ اِکو رکھو آس، ڈھر دی بات سناٹیا۔ کرپا کرے پُرکھ ابناس، دیوے چائیں
 چائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا لیکھے وچ رکھائیا۔ چارے بولے ہو اِکٹھے، اک آواز سناٹیا۔ روداس تیری چرنی ڈھٹھے، مان موہ
 مٹائیا۔ سانوں دس ساچے پتے، پت پر میثور دے وکھائیا۔ اسیں ویکھیے اپنی اگھے، آخر تیرا سنگ نبھائیا۔ ساڈی صاحب پت رکھے، جس ہتھ وڈی

وڈیاں۔ تیرے بچن ہونے سچے، نہ کوئی میٹے میٹ مٹائیا۔ ساڈے کایا مائی بھانڈے کچے، تھر رہن کوئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دیوے مان وڈیاں۔ رُوداس کہے سُنو کنّ لاء، کرماں والیو دیاں سمجھائیا۔ میرا صاحب بے پرواہ، بے پرواہ دھار چلائی۔ سب دالہنا دئے مُکا، دینا بُھل کدے نہ جائیا۔ جو اٹ کری دُعا، رحمت اس دے اُتے کمائیا۔ جس نے ایہنوں لیاندا اُٹھا، میرا یار نظری آئی۔ پنجاں نوں دیواں اک صلاح، سچ سچ سمجھائیا۔ اوس میری نار ول لیا دھیان لگا، دُکھ یاد کر کے رہیا سمجھائیا۔ تئیں ڈولی چُکئی سمجھی گُناہ، نار بننا خوشی دکھائیا۔ میٹوں میرا ہو کے رہیا سنا، میری آواز سُنے دُھر درگاہیا۔ انت آؤنا پُؤ وِیس وِٹا، جامہ ناری رُپ دکھائیا۔ اُس ویلے میں تہاڈا ضرور بنا گواہ، شہادت دیواں بُھگتائیا۔ میرا پُرکھ اکال ترس لئے کما، مہر نظر اُٹھائیا۔ تہاڈے اُپر پردہ دیوے پا، ایختے اوتھے سدا سہائیا۔ مرن توں پہلوں لئے بچا، بچیاں وانگ گود اُٹھائیا۔ ہر سنگت دئے سمجھا، سمجھ نال ملایا۔ براہمن پھر دا تڑدا اوتھے جائے آ، نو جنم پنڈھ مُکائیا۔ رُوداس ہتھ پھڑکے قلم شاہ، سوہنی سیو کمائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نرگن نر ویر بن ملاح، بیڑا سب دا اِکٹھا پور ترائیا۔ پنچ اِکٹھے ہو کے رہے آکھ، آخر وار سنائی۔ سانوں نہیں رہنا یاد، ساڈی سمجھ نہ کوئی وڈیاں۔ رُوداس کہا پر بھ میرا سُنن والا فریاد، سُنیاں لئے جگائیا۔ اُس نوں بڑی سوہنی جانچ، جو میٹوں بُختیاں گنڈھن لائیا۔ اُس دے وِچ وڈا راز، جس دی سار کوئے نہ پائیا۔ اوہ لیکھا جانے سواس سواس، جگ چو کڑی بُھل کدے نہ جائیا۔ مِترو تئیں رکھیو آس، چھتراں وچوں ملی وڈیاں۔ جے سچ پُچھو اون اک وار اُڈاؤنے پہلے تتران پچھے باز، شاہ سوارا رُپ وٹائیا۔ ستران دے کے جاوے دانج، سر سے اُتے مہر لگائیا۔ کلجگ انتم مار آواز، سارے لئے اُٹھائیا۔ پورب جنم دی پوری کر کے آس، آسا تر سنا دئے مٹائیا۔ سب دے وسے ساتھ، وچھڑ کدے نہ جائیا۔ پورب لیکھا جانے ماتھ، مستک لہنا رہیا دکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دیوے مان وڈیاں۔ اِٹ لیاؤن والا جو رُوداس یار، جگت سنگی نظری آئی۔ تھوڑا گھر کرن نال پیار، دتی مان وڈیاں۔ جو ڈولی والے کہا، ہولی ہولی دئے سمجھائیا۔ پنچے سُنو اِکو وار، ایکا حکم منائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دیونہار وڈیاں۔ رُوداس مِترو بی پیاری، پیار نال سمجھائیا۔ پہلا کہا جیتاں آدھاری، انتر ویکھ دکھائیا۔ دُجا کہا بی پی چرن سہاری، چرنودک گھ چوانیا، تیجا کہا

باوی نام کر کے رہے پکاری، رسنا جہوا سنا گیا۔ چوٹھا کھار جس دے اندر دیاں دھاری، سٹکھنی رُوپ وٹا گیا۔ پنجاں اُتے پر بھ اوڈن دے اپر اپاری، پچھلا لیکھ چُکایا۔ رُوداس نوں نال لے کے خرید لیا بن وپاری، سمجھ کسے نہ آ گیا۔ کرنہا راج وپاری، اپنی بدھ اپنے ہتھ رکھایا۔ جگت جہان توڑ یاری، بھگتاں دے وڈیا گیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ رُوداس نوں چیتا آیا میری روٹی سکی، ابے نہ کسے ورتا گیا۔ کھانڈیا کھانڈیا کھانڈیا کسے کولوں نہ سکی، اپنے بھنڈارے بیٹھی بھرا گیا۔ اُس دا آٹا گدھا پریم نال دے کے سکی، پانی جل ہتھاں نال تیکا گیا۔ سیوا کری نال شوقی، اندرے اندر دھیان لگایا۔ دست ساری سانجھ سوت صاف کیتی چوکی، چوٹکا چوٹکا نال پوت وکھایا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا سچا ور، پچھلے لہنے رہیا مُکایا۔ رُوداس کہے میرے سچے رب، آد جگاد تیری وڈیا گیا۔ کی تیتوں کھان پین دا ہو گیا لب، میرا ویلا گیا بھلا گیا۔ میں سکے ٹلڑے جو آیا چھڈ، سا بھ سو ت کے تیری جھولی پائی۔ ایسے کر کے اک دن پہلوں تیرے ننگے دیکھے ہڈ، وانگ غریباں نظری آ گیا۔ آگے میرے نالوں رہیا اڈ، ہُن سوہنا جوڑ وکھایا۔ اپنے سجن رہوں کڈھ، گرگھ رُوپ وکھایا۔ اک منگا تیتھوں منگ، سوہنا وقت سہایا۔ ہُن کٹ دے بھکھ ننگ، ڈکھیاں درد وندا گیا۔ تیتوں کیہڑا نہیں آؤندا ڈھنگ، کیہڑا دیوے جانج سکھایا۔ مہر نظر کریں تے چاڑھیں رنگ، رنگ رنگیلا سچا ماہیا۔ تیرے چرناں تھلے وگدی دے گنگ، گہر گبھیہر میرے گوسانیا۔ میرا لاج تند، پانا گنڈن والا رہیا سنا گیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دے سچا ور، صاحب تیری سرنا گیا۔ صاحب میرے تیتوں بڑا چاہیدا سکھ، سکھ آسن سو بھاپا گیا۔ میں تیرے پچھے کٹ رہیا بھکھ، بھکھ وچ خوشی منایا۔ ساڈی داری ہو گیوں چپ، گھ بول نہ کوئی الایا۔ اسیں تیتوں رہے پچھ، دے جواب سچ گوسائیں۔ کی تیرے کول نہیں پچھ، جے ہے پھر بیٹھائیوں چھپایا۔ انج اسیں تیرے نال جانا رُس، لہنا گھ بھوایا۔ رات ساری تیر وندے دینی بھکھ، تھالی پروس نہ آگے ٹکایا۔ تیرے لگن نہیں دینا کچھ کھ، بھوگ لانا خوشی مٹایا۔ تیرے وچھوڑے اندر گئے سک، تیتوں ترس کدے نہ آ گیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا دے اک ور، مہروان تیری سرنا گیا۔ بھگوان کہے رُوداس تیرا تیر، نرالا نظری آ گیا۔ کھان پین نہ کوئے سیر، گھ دست نہ کوئے ٹکایا۔ راتیں سٹیاں کٹاں بھیر، ڈکھیاں پپر اپنی جھولی

پائیا۔ نہ کوئی براہمن کھاوے کھنڈ کھیر، بھوجن بھانہ کسے وکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا سچا ور، ساڈھے دس دیوے رس ہو کے وس سب کچھ دے سمجھائیا۔ براہمن پھڑ کے ڈگوری ہتھ رکھائیا۔ اُتوں بودی پلے چوٹی، سوہنی ٹنڈ بنائیا۔ نال ترسنا ہووے کھوٹی، جس اُتے بھار لدائیا۔ ممتا ہووے بہتی، مایا سنگ وکھائیا۔ ایٹھے آوندیاں رات نوں ملے کوئی نہ روٹی، بھکھیاں رین وہائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سبنا دیوے مان وڈیائیا۔ براہمن کہے ساڈا کی گناہ، سچ دے سمجھائیا۔ سارے تیری سیوار ہے کما، دوس رین بھجج واہو داہیا۔ بچیاں اُتے ترس رکھا، تیرے ہتھ وڈیائیا۔ جنہاں مینہ اندھیرے بارش سردی وچ ہتھ پیر لئے گلا، دوس رین اِکو رنگ نظری آئیا۔ مینوں خوب رہے کھو اپیا، گھر گھر ورجن وڈے چھوٹے آکھن چائیں چائیا۔ سارا دن دُدھ رہے پیا، مٹھیاں نال کھوائیا۔ میں کھان پین لئی انہاں دا بناں گواہ، شہادت اپنی نال بھگتائیا۔ رَو داس نوں لوواں منا، جے میرا سنگ رکھائیا۔ کہواں یار کیوں بھکھیاں رہیاں مروا، کھاندیاں پیندیاں گایے چائیں چائیا۔ رَو داس اگو دے سنا، اِکو بول الائیا۔ جویں مندا او سے طرح لوو منا، بھکھے رہ کے ایہدا گھٹ کچھ نہ جائیا۔ تئیں جے کچھ کھانا تاں لوو کھا، اپنا پیٹ بھرائیا۔ میں ڈھائی ٹکڑے نیکے آگے دینے لکا، جو چمڑے وچ چھپائیا۔ اِکو گھٹ پانی دینا پیا، اپنی سیو لگائیا۔ جے بھکھا رہ کے مردا دے خدا، ایہو جے خدا دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ اسیں ہون نہیں دینا جدا، سگلا سنگ نبھائیا۔ رل مل اچ سارے متا لئیے پکا، صلاح اِک رکھائیا۔ نہ مئے تاں وی لئیے منا، منسا اپنی نال رلائیا۔ ساڈھے دس اندر وڑ کے لئیے سنا، سوہنا ناد و جائیا۔ اِک ادا ایہدی جھولی پا، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل سچا ہر، دیونہار سرب وڈیائیا۔ ہر سنگت منگوں دیو اِک رات، مانگت ہو کے جھولی ڈاہیا۔ جس وچ میری تہاڈے اندر وڑے ذات، ظاہر رُپ وکھائیا۔ آگے خوشیاں والی آئے پر بھات، سوہنا رنگ وٹائیا۔ نین نیتز لوواں جھاک، دُھر دی اٹھ کھائیا۔ رَو داس دا پورا کر کے واک، بھکھیاں رہ کے جھٹ لنگھائیا۔ میرا ٹٹ نہ جاوے ساک، میرا سچن نہ مکھ بھوئیا۔ مڈھ کم نہ آوے بن ڈال پات، بن شاخ نہ کدے لہرائیا۔ جے کوئی پرسوں دی ریدی رہ گئی بھات، اوہ خوشیاں نال جھولی پائیا۔ ایہہ وکھری سب توں بات، شبدان وچوں شبدی رُپ وٹائیا۔ اِجے کچھ ہو رنا دی رہندی آس، جیہڑے بیٹھے راہ نکائیا۔ ادھی رات تک سُنو اوہناں دی

بات، اپنا دھیان لگایا۔ تہاڈی ساریاں دی اکٹھی کراں اکو وار یاد، یادداشت اک بنایا۔ سوہنی سچھی سناؤں آواز، دُھر داراگ پرگٹایا۔ پھر ضرور کہوگے ساڈا ایہہ باپ، پتا پُرکھ اکال بے پرواہیا۔ اس نوں چھڈ کے کپڑا کرینے جاپ، منگن کس گھر جائیا۔ جو کچھ کہے سو آپے آپ، آپ اپنے وچ سماییا۔ جے کوئی ایہدی دست لہے اوہ گرکھاں دی راکھ، جیہڑی صاحب بھیٹ چڑھایا۔ وڈی تے انملی دات، چھوٹے پچیاں نال رلائییا۔ اکیاں وڈیائی نال کرے ساتھ، جوڑی جڑدیاں نال جڑائییا۔ ہوئی ہوئی منزل پنہہ مُکا کے واٹ، در دروازہ کھولے تھاوں تھانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا سچا ور، سچ کرنی کار کمایا۔

★ ۲۵ ماگھ ۲۰۲۰ پکرمی میلا سنگھ دے کما وچ بابو پُر ضلع گرداس پُر ★

سُن آواز براہمن دی آیا ڈوم مردانہ مراسی، - - - - ویکھ پچھلا کرم دُھر دا ساتھی، نیتراکھ گھلایا۔ جس مٹی نہیں سی نانک آکھی، ولیاں وچوں ولی اکھوایا۔ کندھییاں نالوں جس دی جوڑی چھاتی، قندھاری لوکی رہے سدایا۔ میٹوں پچھلی آئی یاد ساکھی، سوہنی طرح سنائییا۔ مار ایسے ول جھاتی، اپنی اکھ گھلایا۔ اوکھا ہو کے چڑھ کے گیا اُتے گھاٹی، پانی خاطر واہو داہیا۔ ایس میٹوں گل آگوں ایہہ آکھی، مان نال سنائییا۔ جامڑ کے پچھے لے جا خالی باٹی، پیالہ بھرے نہ کوئی صُراحیا۔ نانک تپے جا کے آکھیں، میرا سندیسہ اک سنائییا۔ ایہتھے کچھ نہیں تیرا باقی، لہنا ہتھ نہ کسے پھڑائییا۔ جے زور بیگا چھاتی، لے لا واہو داہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنی کھیل آپ رچائییا۔ مردانہ آگوں کہے بول، مرداں والی جنائییا۔ ایہہ پانی تھوڑا جیہا تیرے کول، اوہ بھی پر بھ اٹاں وچوں دھار دہائییا۔ ایویں خالی وجاویں ڈھول، کوڑا ڈگا لگائییا۔ میں اُس نوں لیکھا دستاں کھول، سچی طرح سمجھائییا۔ تیرا ہنئے کڈھ دے پول، تئے مان وڈیائییا۔ میں خوش نہیں ویکھ کے گھول، فقراں سادھاں ہووے لڑائییا۔ جے توں کہا نال مخول، ہنسی اک اڈائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اچرج کھیل رچائییا۔ ولی قندھاری ہو کے غصے، گہری اکھ نال ڈرائیا۔ ایہتھے نانک ورگیاں کون پچھے، پھرن واہو داہیا۔ میٹھوں ڈردے سارے لکے، سر نہ کوئی اٹھائییا۔ کئی سادھ میں پھڑ پھڑ کئے، بُجھاں نال دبائییا۔ کئی پھڑ کے ٹنگے پٹھے، دوہری دیواں سزائییا۔ کسے پانی مول نہ

پاواں کھئے، ترکھا وچ تڑپھانیا۔ میرے ہتھو کوئی ورا جھٹے، جس اُپر رحم کمایا۔ جامڑ جا نہیں تے تیرا دانہ پانی کئے، اِکوسکی نال مُکایا۔ تئیں منگ منگ کھاو نہارے ٹمڑے رُکھے، میں بھید کھا کے خوشی منایا۔ میرے بوٹے پھیر نہ لگے پُٹے، جڑوں دیاں اُکھڑانیا۔ ویکھ دُو نگھیاں غاراں وچ کنے سٹے، ہڈیاں پنجر نظری آئیا۔ مار مار کے اوہناں ٹھڈے، سُر تِ دتی بھلایا۔ ایہتے آ کوئی نہ بکے، بھے میرا سرب ڈرائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ حکم ورتایا۔ مردانے اندروں آئی آواز، ہوئی جہی سُنایا۔ اِس وچ کوئی دُو نگھارا، کریں نہ سنگ لڑایا۔ چُپ چپیتا پچھے آ بھاج، نانک راہ تکایا۔ بالا و جاون والا ساز، اپنے ہتھ اُٹھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اندرے اندرے اندر بھو گھلایا۔ مردانہ سُن کے آیا مُڑ، خالی کاسہ ہتھ رکھایا۔ اُس دے اوندیاں سار ربابی و جی سُر، سوہنا تال بنایا۔ نانک نر نکار نال گیا جڑ، اِکو روپ سمایا۔ مردانے آ کے کہا اوتھے لیکھا ہور، میری چلی نہ کوئی وڈیایا۔ ولی سب نوں وکھاوے زور، اپنا بل جنایا۔ اگے اوس مانس رکھے نال ڈھور، غاراں وچ سُٹایا۔ ایہتے نانک تیری لوڑ، بن تیرے پانی ہتھ کسے نہ آئیا۔ نانک کہا مردانے نہ پاشور، پُرکھ اکال کھیل رچایا۔ اونے چر نوں ولی اوٹھیا دوڑ، اپنا بل پرگٹایا۔ سچ سُبھاو پتھر دتا روڑھ، دھکا اِک لگایا۔ نانک تکیا کر کے غور، گہر گورا آئیا۔ پاؤندا آوے ڈاہدا شور، نکیاں نکیاں بھن وکھایا۔ سنگر ہتھ لا کے کہا تیری نہیں اَبے لوڑ، چُپ چپیتا بہہ جا اپنی تھانیا۔ اوسے ویلے دُھر دا منتر پُھریا پھور، فُرنا اِک جنایا۔ نر گن بن کے آیا چور، نام ورا ہتھ اُٹھایا۔ جتھوں پہاڑی دا آوے موڑ، اُس وچوں سُر اِک دتا کرایا۔ ہوئی ہوئی پانی دتا روڑھ، جھرننا وگے بے پرواہیا۔ مردانے پیالہ بھریا جنی لوڑ، آ کے نانک اگے لکایا۔ نانک کہا بالیا ایہدے وچ مٹھارس کھور، سوہنارس بنایا۔ بالا کہے میرے نہیں کچھ کول، بغلی خالی نظری آئیا۔ نانک کہا میں نہیں پینی پاہل، دوما ہتھ کیوں دتا لگایا۔ مردانہ کہے نانک توں اپنی گٹھری کھول، کیوں بیٹھا آپ لکایا۔ نانک کہا میرے چرناں اُتے ڈولھ، تھلے باٹا ہور رکھایا۔ مٹھارس پر م پُرکھ پر ماتا ایہدے وچ دیوے گھول، سوہنارس بنایا۔ ایسے چر نوں ولی قذھاری آیا کول، درشن پانین شرمایا۔ میرا معاف کردے بول، انبولت تیری وڈیایا۔ میں سادھاں وانگوں کردا رہیا مخول، جھوٹھیاں نال جھوٹھی ریت چلایا۔ توں بیٹھا دسیں اڈول، اڈل تیری بے پرواہیا۔ خوشی نال نانک اپنے باٹے

وچوں بھر کے دتا اک نکا جہا کول، لے پی لے مکھ لگائیا۔ مردانے غصے نال ہتھ مار کے دتا ڈولھ، خالی دتا کرائیا۔ میں گیا تاں میٹوں آگوں مارن لگ پیا دھول، مکیاں نال ڈرائیا۔ ہن دیکھاں ایہدا گھول، کویں کرے لڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہروان دیکھ دکھائیا۔ ویکھ ڈوم جگت مراسی، مسدہ گر سمجھائیا۔ میں ایسے کارن آیا ایہدی کرنی بند خلاصی، بن بندگیوں بندہ دیواں بنائیا۔ کی ہویا جے تیرے نال کری ہاسی، میرے نال چلے نہ کوئے چٹرائیا۔ ساری بھلی پچھلی بد معاشی، نیوں نیوں سیس رہیا جھکائیا۔ توں اس دی خالی کیتی بائی، کول ہتھاں نال رڑائیا۔ ایہہ امرت رس آگم جو اس نے لئے چاٹی، تس رسنا دھرت ملے وڈیائیا۔ مردانے کہا میں نہیں منا گلئیں باتیں، میٹوں سچ دے سمجھائیا۔ سنگر نانک کہا مردانیاں جس ویلے پنہجھی ماگھ دی آوے راتی، راتی سب کچھ دیاں سمجھائیا۔ جس دی بنے آگئی ساکھی، پُرکھ اکال دے وڈیائیا۔ سب دا لہنا دینا باقی، دُئی دویت نہ کدے رکھائیا۔ بے شک میں بھی تہاڈے ورگا بندہ خاکی، میرے اندر زرنکار زرنکار ڈیرہ لائیا۔ توں من لے میری آکھی، میٹوں سچ دیاں سمجھائیا۔ بے شک گناہی ہووے پاپی، میں سارے دیاں ترائیا۔ جس طرح تہاڈی کراں راکھی، ایسے طرح سرب سہائیا۔ ایہہ منے رسول پاکی، محمد انحد راگ لائیا۔ ایہہ پڑھے علم صفاتی، آفتابی نور رُشنائیا۔ ایہہ نکئی جیہی متابی، شولیا نال جگائیا۔ کی جانے پروردگار کڈا وڈا ساقی، ساکھیات اپنی رچن رچائیا۔ ایہہ دھوئیں لاوے نال پاتھی، ایندن لکڑاں رہیا بنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا اپنے وچ سائیا۔ مردانہ کہے کی ہویا جے ڈگا جل، پانی ایسے دا نظری آئیا۔ گھٹے مٹی وچ گیا رل، اپنا آپ مٹائیا۔ میٹوں نانک کاہدا سل، آپے بھکھا مردانالے تیہ ستائیا۔ ہن اٹھ ایٹھوں چل، بنیے پاندھی راہیا۔ جتھے کئیے پچھلی رات اوٹھے نہیں رہنا کل، گھر اگلے ڈیرہ لائیا۔ نانک توں تھوڑا تھوڑا دیندا جا پھل، کیوں ایویں رہیا لٹائیا۔ جے توں نہیں جانا تے سانوں آگوں گھل، کوئی جمان لینے منائیا۔ جیہہڑا جادیاں نوں دیوے ان جل، بسترے دے وچھائیا۔ تیرے آکھے لگئے رات ٹھر جائے کایا کھل، اوڈھن نظر کوئی نہ آئیا۔ نانک کہا مردانیا آ دساں ول، میٹوں دیاں سمجھائیا۔ نیتز چک کے دیکھ اُس ول، جیہہڑا وچوں قطرہ پچیا نظری آئیا۔ نگہ ماری دیک جوت رہی بل، نورو نور رُشنائیا۔ کچھ مردانہ گیا ڈھل، بالے نوں اکھ نال سمجھائیا۔ اے ساریاں نال جاوے رل، سجن دشمن سمجھے کوئی نہ رائیا۔

توں ہو جا میرے ول، دوویں بیٹھے صلاح پکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ سُن کے گلاں ولی قندھاری، اندرے اندر دھیان لگائیا۔ اے کوئی ولی اولیا غوث بھاری، کُتب رہیا پڑھائیا۔ ایہدے نال لاؤنی چنگی یاری، یارانہ سوہنا دے نبھائیا۔ جن میری اشارے نال ڈکی پہاڑی، انگلاں نال اٹھائیا۔ جن اندر کھیل کیتی نیاری، پہاڑاں وچوں دھار وہائیا۔ کیوں نہ میں ایہدے چرن چُھہاواں رتی نکی جیہی داہڑی، جو مہندی نال رنگائیا۔ ایہدی پریم پریتی لگے گاڑھی، سوہنا روپ وٹائیا۔ اندرے اندر سٹ لگی نیاری، چوٹی چوٹ جنائیا۔ دوئے جوڑ کر نمسکاری، سیس دتا جھکائیا۔ نانک بیٹھا وچ نام خُماری، اک دھیان لگائیا۔ رباب کرے توں ہی نرنکاری، نرنکار توں ہی نظری آئی۔ تیری رحمت سدا نیاری، رحمان تیری سرنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پریم دھار اک بندھائیا۔ پریم دھار بندھائی ریت، انتر دے جنائیا۔ سُن کے سوہنا شبد سنگیت، ملنگ روپ وٹائیا۔ اٹھ کے نچیا بھلی مسیت، مسد بیٹھا مکھ چھپائیا۔ چرناں اُتے ڈگا ہو کے ڈیٹھ، اپنا آپ تجائیا۔ نانک اچانک تیرے نال لگی پریت، بھیانک دے مٹائیا۔ میرے ہتھ نہ آیا امرت باٹا میں پیندا لا کے جھپک، اندر بھنڈار بھرائیا۔ مردانہ وٹ کے کہے کچھ، اکھاں لال دکھائیا۔ ایویں آگے ہندے مراسی نیچ، ڈوم کر بلائیا۔ نہیں تے میں دساں کہانی جو پچھے گئی بیت، جیسہڑیاں گلاں میٹوں رہیا سنائیا۔ ولی کہا جو کہیں سو ٹھیک، میرے مولا کھیل کھلائیا۔ بھاویں ہو غُصے بھاویں ہس میری ہن لگ گئی پریت، سکے نہ کوئی تڑائیا۔ میٹوں دس اوہ امرت کتھے کتھے ڈلھا ٹھیک، میں ویکھاں چائیں چائیا۔ مردانے کہا اوہ پتھراں وچ وڑ گیا ہو کے باریک، نظر کوئے نہ آئی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا جانے بے پرواہیا۔ سُن قندھاری آیا چا، خوشیاں وچ سمائیا۔ رسنا نال چٹئیے اوہ تھاں، مٹی خاک نہ کوئی دکھائیا۔ نالے کرو ہوں نالے کرو ہاں، ہاں ہوں پچھوں توں توں سنائیا۔ بالے رباب ستار کھچی کرے اول اُون، تنک پوٹے نال لگائیا۔ رمز نال مٹی وچ کھبیا منہ، اپنی سُدھ بھلائیا۔ نانک تھاپی دے کے کہا ہن پاک ہو یا رُوچ، بُت دیا کمائیا۔ تیرا خوشی لوں لوں، روم روم وڈیائیا۔ ولی کہا میٹوں نظری آئے اللہ میاں ہو بھو، نور نور رُشنائیا۔ نانک کہا یاد رکھیں کلج انت ضرور آوے تیری جوہ، اپنا پھیرا پائیا۔ توں واہویں سوہنا کھوہ، گیرا گیرے نال بھوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دیوے مان وڈیائیا۔

سُن کے بات کول والا جل پیا ہس، تالی ہتھ دے نال لگایا۔ نانک کچھ میٹوں وی دس، میں چرن چم کے تیرے خوشی منایا۔ کی ہو یا جے مردانے میٹوں باہر دتاسٹ، دھرنی اُتے رُٹھایا۔ میرا کتھے گیا رس، جو مٹھارُپ دکھایا۔ ایہہ میرا نہیں کچھ وس، تیرے ہتھ وڈیایا۔ جو ہن نہیں آیا اس دے ہتھ، ولی قندھاری توں اگے دتا سمجھایا۔ نانک کہاں تیتوں بخشیا ایس دا ساتھ، سوہنی بنت بنایا۔ کانا قلم پھڑکے پائی وچ دوات، لیکھا لکھیا بے پرواہیا۔ کانا کہے ہن میٹوں دس بات، نانک کیوں میرے اُتے انگل لگایا۔ میں بھکھے گھر نہیں رکھنا واس، کوڑا سنگ نہ کوئی نبھایا۔ میں وچوں پولا اندروں منگاں دات، تیرے اگے جھولی ڈاہیا۔ نانک سچ صحیح دتا آکھ، ایہدے نال تیتوں دتی وڈیایا۔ کجگ انتم تیری بدلے ذات، کانا کما د رُپ وٹایا۔ ولی قندھاری تیتوں آپے کرے آباد، بوٹا لاوے چائیں چانیا۔ پُرکھ اکال دیکھن آوے آپ، پھیرا پا دُھر درگاہیا۔ مردانے کہا کی پر بھو کَلے دا ایہدے نال ساک، اوہ کلا نظر کسے نہ آئی۔ بالا کہے میں منگاں ہو کے داس، تھوڑی میری جھولی دے بھرایا۔ میں سُنیا سِر ی بھگوان سد بھگتاں رکھے ساتھ، سگلا سنگ نبھایا۔ نانک کہا جے سچ بچھو اوہ بھگتاں نال لیائے بنا جماعت، سوہنی بنت بنایا۔ اگوں کانے لیا آکھ، اپنی آکھ گھلایا۔ جے اوس ویلے میٹوں کہن کما، میری سمجھ نہ کوئی سمجھایا۔ نانک کہا اوہ آپے رکھے یاد، جس ہتھ دتی وڈیایا۔ قندھاری دا ڈلھیا دھرتی رس، دھرنی وچوں گنیاں وچ بھرایا۔ کانے کما پوری کر کے آس، لہنا دے چکایا۔ گرگھ پوری پوری مٹی مٹی دالین سواد، رسنا جہوا مٹی دند ہلایا۔ ولی قندھاری پھیر کہے میرا رسول پاک، بے پرواہ نظری آئی۔ جس داکدے نہ تے ساک، ساچا ناتا رہیا جڑایا۔ بالا مردانہ دوویں رہے آکھ، سچی کہانی رہے سمجھایا۔ ہن پنڈت براہمن تیرے منگن دی آوندی جائے رات، ساڈا پچھلا پنڈھ مکایا۔ اسیں صرف دس آئے خاص، ایہہ اوہو داتا بے پرواہیا۔ جس دی نانک رکھی آس، نرگن نرور نور رُٹھایا۔ ڈوماں کولوں براہمنوں سکھی جاچ، براہمنوں کولوں ڈوم کرن پڑھایا۔ جمان منگن دی عادت ایہناں خاص، منگدیاں شرم نہ کوئی رکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ڈوماں کولوں براہمنوں جوڑ جڑایا۔ ڈوم مراسی ہو گئے چپ، اپنا حال سنا یا۔ اگے ہن براہمن کولوں پچھ، کی اپنی منگ رکھایا۔ رواداس کولوں پیا اٹھ، نیز آکھ گھلایا۔ چار کہاں کہن ساڈا لیکھا کیہرا گیا مک، لہنا دینا باقی نظری آئی۔ متر کہے میرا ساک ا جے

نہ گیا چھٹ، مکھ سکیاں نہ کوئی بھوئیا۔ اے اڈھا وچلا پھولنا ڈکھ، جیہڑا سکے نہ کوئی سمجھایا۔ کی ہو یا جے ماں جننی بن کے رکھے گکھ، مُنما سپر رس
 پیایا۔ سانوں اے اوہ نہیں ملیا سکھ، جیہڑا چمیار دتا سمجھایا۔ اے اساں دیکھنا سکا کھاندا ٹک، رُکھی روٹی کھا کے خوشی منایا۔ بُکھارہ کے جے پھیر
 آکھو پُت، بچیاں واگ ہلایا۔ پھیر منگاں گے کی کچھ، جھولی اپنی ڈاہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ولی قدھاری ایہہ تیرا
 دھن، جس نوں کھانہ وگڑے من، امرت ترپت رہے تن، رس رساں وچوں رس نانک نظری آئی۔ ولوں نالوں ایہہ چنگا، چنگی طرح سمجھایا۔ بن
 بندگیوں بنیا بندہ، بندھن رہیا تڑایا۔ جن بھگتاں پر بھ آپ ونڈا، سوہنی ونڈ ونڈایا۔ خوشیاں نال پہلوں ہتھ وچ پھڑکے وانگ ڈنڈا، کانیاں وانگ ہلایا۔
 پھیر سب نے رس مانیا اِکو جیہا چنگا، مندا کہہ نہ کوئے سنا۔ براہمن یاد آگئی گنگا، دھوتی موڈھے اُتوں لاہیا۔ میں کیہڑے بہواں کنڈھا، اپنا آسن لایا۔
 جتھے میٹوں سارے دے کے جان منڈا، منڈا بھورا بھورا جھولی پائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھے وچوں سب دا لیکھا رہیا ورتایا۔
 کما د کہے میں کانا جڑ، گرگھ گنڈاسیاں نال کٹایا۔ نالے توں میرا میں تیرا ڈھولا رہے پڑھ، سوہنگ رُپ سما۔ میں کہا میری ایہناں نال ٹٹی بٹھ،
 پر بھ جوڑی آپ جڑایا۔ جتھے میٹوں پیڑ کے گڑ بناؤنا گھن، کڑا ہے وچ تپایا۔ ہن میں گرگھیاں ٹھنڈاں کراں من، اپنا رس پیایا۔ ایہنا نال مل کے
 میں در کراں دھن دھن، دھن تیری وڈیایا۔ بہتیاں سگھاں میٹوں ہتھاں نال آندا بھن، ہلارا اِکو وار لگایا۔ میرے او سے ویلے کھل گئے کن، نیز
 چاروں طرف اُٹھایا۔ جاں دیکھیا نظری آیا سری بھگون، جس اگلی پچھلی بنت بنایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر صاحب ہتھ لکایا۔
 گرگھ پریم نال کرن ٹوٹے، میریاں ونڈیاں رہے پائی۔ جس طرح سنگت وچ بچے نکے وڈے چھوٹے، اِکو جیہا میرا رُپ بنایا۔ میٹوں چھل کے ہتھاں
 نال پوٹے، سوہنا صاف کرایا۔ مکھ وچ پاؤن ہو کے سوکھے، دن داں نال دبا۔ لاہ کے چھلکا پھر سکھ کچھ نہ سوچے، چتھ چتھ چوپے واہو داہیا۔ میرے
 رس وچوں گھٹ آؤن ہتے، ہر جن خوشیاں نال اندر لنگھایا۔ میرے محمد نالوں چنگے بن گئے روزے، عید نیاز نالوں وڈیایا۔ میرا چھلکا کی ہن سوچے،
 سوچ سمجھ رہی نہ رانیا۔ گرگھ اِکھے ہو کے آگئے ہتے، ولی قدھاری دیکھ دیکھ اپنی خوشی منایا۔ جنہاں پچھے میں لاؤندا رہیا جوتے، سوہنا ہل چلایا۔

پانی دیداں رہیا ہُتے، رات اندھیری کھوہ وگایا۔ او میرے پچھلے سارے کڈھ جا روسے، غصّہ گلا نہ کوئی رکھایا۔ پُرکھ اکال نال مل کے پنچے، آئے واہو داہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، رس اکو اک وکھایا۔ کوئی کہے گنا میٹوں آکھن کرڈا، ڈاہڈا رہے جنایا۔ میں کہاں میٹوں دنداں بیٹھاں دیو رگڑا، میرا ڈکھ رہے نہ رانیا۔ میں چنگا گڑ نالوں شکرا، شکریہ تہاڈا رہیا سناٹیا۔ جنہاں میرا لیکھ بنایا آ کے اکھراں، آخر اپنے نال رلاٹیا۔ میٹوں پرگٹ کیتا وچوں پتھراں، جتھے مردانے کولا دتا رڑھایا۔ میں ماردا رہیا سی ایویں ٹکراں، اپنا آپ گوانیا۔ ہن ولی قندھاری میرا سانجھ کے وٹرا، سوہنا کھیت بنایا۔ میں ساریاں نالو ہو کے وکھرا، گرکھاں اندر بہہ کے ڈیرہ لائیا۔ ہن ویکھو میرا نخرہ، میں نچاں ٹپاں کداں چائیں چانیا۔ اے وی براہمن دے مکرا، گھٹری اپنی بند رکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، گنا مٹی پوری جڑ بوٹے جاوے بھڑی، لیکھا دے دے خوشی منایا۔

★ ۲۵ ماگھ ۲۰۲۰ بکرمی بیبی سلکھنی دے گھر الہ پینڈی ضلع گرداس پُر ★

ڈولے والی بہو کرگئی وبار، اندرے اندر پریم ودھایا۔ سخی بانہہ نالوں کلیرا دتا اتار، روداس ول دھیان لگایا۔ سنگدی سنگدی کر کے نمسکار، بھینٹا دتا چڑھایا۔ میری سُن پکار، پکار سُن سچے ماہیا۔ روداس اوسے ویلے لیا اٹھال، اپنا ہتھ لگایا۔ کلی نال ٹنگیا آن، اُپروں نیچے نوں لٹکایا۔ آپ پھڑ کے اپنی آر، پانا گنڈھن لگا چائیں چانیا۔ اُدھروں براہمن دھوتی بودی آسوار، گلاں رہیا جنایا۔ ہن چلیے گنگا دوار، میا درشن پانیا۔ چسپار پُچھ کر پیار، کی کچھ بھیٹ چڑھایا۔ براہمن گھٹری کھول دتا وکھال، اڈو اڈی گنڈھاں دیاں جنایا۔ ویکھ میرے ججماناں دتا دان، جیڑا گنگا ماتا گنگا وچ سٹایا۔ روداس کہا میں ہوواں آپ حیران، ہوئی جیہی جنایا۔ جے گھر ہووے پچھے پین کھان، میں بھی دیکھاں چائیں چانیا۔ براہمن کہا واہ تُوں بھی بن میرا ججمان، کچھ میری جھولی پانیا۔ میں گنگا دیواں دان، تیرا ناؤں کہہ کے وچ سٹایا۔ روداس کلیرے ول ماریا دھیان، وچوں نوجوان جو بن نظری آتیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سوہنی بنت بنایا۔ روداس ویکھ اکھ، مولی تند رہیا گر لائیا۔ سب توں پہلوں میرا حق، سچ دے وڈیایا۔ بدھا کسیرا کہے

میں لمکدا گیا تھک، میرا بھار نہ کوئے ونڈا گیا۔ میری قیمت پینی نہیں کسے ہٹ، اُتوں میرا سر دتا کٹا گیا۔ اس بندش وچوں کر دکھ، رُوداس تیری سرنا گیا۔
 میں دُکھاں بھریا رہیا دس، دُکھیاں درد لے ونڈا گیا۔ چمپار ہتھ اٹھایا جھٹ، کتھی رمبی نال ملا گیا۔ اکو جھٹکے نال کٹ، اپنی تلی ٹکا گیا۔ خوشیاں نال پیا
 ہس، بلھاں مُسکرائیا۔ براہمن اگے آکے ویکھ تینوں دیواں دس، سچ سچ سمجھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سوہنا کھیل رچا گیا۔ کسیرا
 کہے ایہہ جھوٹھا براہمن، برہم رُپ نظر نہ آ گیا۔ رُوداس کہے میں بن کے ضامن، تینوں ہتھ پھڑا گیا۔ براہمن کہے میں بن پیسیوں ٹکیوں کدے
 نہیں جپیاں رام رامن، کوڈیاں پچھے اپنا نہ وقت گوا گیا۔ رُوداس دھوتی دا پھڑ کے دامن، ہلُونے نال ہلا گیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
 دیوے مان وڈیا گیا۔ براہمن کہے اوہ چمپارا کوڈی، میرے کم کسے نہ آ گیا۔ نہ توں میرے ہتھ لایا گوڈی، نہ مان تان رکھایا۔ نہ توں میری اُتوں ہلدی
 ویکھی بودی، جو اشاریاں نال سمجھایا۔ تینوں ابے نہ آئی سو جھی، کی براہمن بھیٹ چڑھایا۔ بن کے دلدری روگی، بھکھیا بھکھ میری جھولی پانیا۔ مینوں
 متھا ٹیکن لوکی، گھٹریاں بھار بندھایا۔ توں کتھوں رکھی میرے جوگی کوڈی، کوہریا تینوں دیندیا شرم نہ آ گیا۔ رُوداس کہے میری میا دی ایہو لے جا
 گودی، نیوں کے واسطہ پانیا۔ جے تینوں دسے کھوٹی، واپس دینی پھڑا گیا۔ جے گنگا ماتا کہے میرے گھر دا سُچا موتی، مانک رُپ نظری آ گیا۔ جوتی جوت
 سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اچرج کھیل رچا گیا۔ براہمن پھڑ ہتھ کسیرا، متھے تروڑی پانیا۔ نہ کوئی ملکہ دتی جاگیرا، نہ کوئی جھولی دتی بھرائیا۔ ایں دسے
 جوینس ایہدی گنگا ماں اگے ڈاہ کے بیٹھی پیرٹھا، سوہنا سُبھر سالو سِیس ٹکا گیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اچرج کھیل رچا گیا۔ براہمن کہے
 میری جُتی دے دے جو دتی گنڈھ، میں چرن دیواں ٹکا گیا۔ جوڑا دے کے رُوداس ٹکا لیا منگ، اگے اپنا ہتھ ڈاہیا۔ براہمن پاسہ وٹ کے رہیا کھنگھ،
 ویکھو کی کرے سوڈا گیا۔ ایہنوں پتہ نہیں براہمن ہندا بخشند، بخشش جھولی پانیا۔ نہ کچھ کھوایا پیایا نہ گھسائی دتی دند، دچھنا ہور نہ نال رلا گیا۔ مینوں کوں
 پوے ٹھنڈ، میرا اندر مارے دھایا۔ کی ہو یا جے میری جُتی دتی گنڈھ، ہور کچھ بھیٹ نہ دتا چڑھایا۔ میں تیرے تے خوش نہیں انند، ایویں بہہ کی
 وقت لنگھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اٹھایا۔ براہمن اٹھ کے ہوتیار، اپنی لئی انگڑا گیا۔ اشارے نال کہے آؤ کہار، یار چلے

چائیں چائینیا۔ تہانوں جماناں گھروں دیواں کھوال، کھیر کڑاہ ملائیا۔ نالے میٹوں کھول کے دسو اپنے رومال، کی کچھ انہاں وچ بند کرائیا۔ اک کہے میرے کول رُپیئے چار، سوہنی گنڈھ رکھائیا۔ دوجا کہے میرے کول ڈھائی ڈھائیاں دا کیتا اُدھار، دوویں جڑ کے پنخ رقم جنائیا۔ تیجا کہے میں ست رُپیئے گھروں لے کے آیا باہر، اپنی گنڈھ رکھائیا۔ چوتھا کہے میرے کول اک چوٹی جیہڑی رکھی سنبھال، کھوٹی کھری سمجھ نہ پائیا۔ براہمن کہے جا شوہدے کنگال، تیری گل موہے نہ بھائیا۔ انہاں دے چنگے لگن رومال، جنہاں مایاناں رکھائیا۔ اوہ دیکھو حلوائی دی آئی دکان، ادھوائے ڈیرہ لائیا۔ سوا سوا رُپیا کر کے دان، کچھ میٹوں دیوں کھوائیا۔ جس ویلے اگوں میرا ملو جمان، تہاڈے پلے دیواں بھرائیا۔ سُن بات کہار ہوئے حیران، اک دوجے نال کرن صلاحیا۔ ایہہ براہمن بڑا شیطان، سانوں وچوں نظری آئیا۔ دوجا کہے کرو اعتبار، تھوڑا تھوڑا دیئے کھوائیا۔ چوہاں رُپیئے دو کڈھے باہر، اشارے نال وکھائیا۔ براہمن کہے ایہدے نال نہ چلے بھنڈار، میرا بھنڈارا بے پرواہیا۔ بچھلیاں وہنیاں رہیا وکھال دیکھو جماناں کی کی میری سیو کمائیا۔ چارے کہن ایہنوں دے دیو دان، آپے شرمندا ہو کے پھر ساڈی جھولی پائیا۔ چوہاں رل کے سارے پیسے دتے نکال، براہمن ہتھ پھرائیا۔ براہمن ہو کے دیال، کہے واہ واہ تئیں ہی جمان نظری آئیا۔ تئیں میٹوں رنج کے دتا کھوال، نہن پچھے مُڑو میرے بھائیا۔ جا کے ملو یار چمیار، جو تہاڈے ورگاں بھکھا ننگا نظری آئیا۔ براہمن اگا پچھا دیکھ کے ماری چھال، ہتھ جنجو اُتے پھرائیا۔ دیکھو میں کیتا بڑا کمال، چوہاں ٹھگ اپنی جھولی لئی بھرائیا۔ وچوں تھوڑا جہا پھلی بھر کے تھال، گنگا وچ سُٹائیا۔ جے اوتھے کوئی پھر دا تُردا ملیا جمان، ڈھائی ڈھائی اوتھے منگ منگائیا۔ جیڑا کسیرا دتا چمیار، کوڈی روپ نظری آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنی رچن رچائیا۔ چار کہار دے کے دان، وچے وچ پچھتائیا۔ کتھوں براہمن چندرا ملیا آن، ساڈیاں گنڈھاں گیا کھلائیا۔ جے گھر جاندیاں نوں دھی والیاں گھر بیٹھی ہوئے مُکان، ساڈی سار کوئے نہ پائیا۔ چلو چلیئے پچھئے رُداس چمار، جے کچھ سانوں دئے سمجھائیا۔ سانوں براہمن کر کے گیا کنگال، ٹھگ بن کے ٹھگی گیا لگائیا۔ جے سانوں اک اک روٹی دے دے نال دال، ساڈا دلدر دئے گوائیا۔ پھیر پھر لئی اپنی چال، بھئیئے واہو داہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرنی کرتا رہیا کمائیا۔ چارے مُڑ کے لے کے آئے ڈولی، خالی دتی رکھائیا۔ ہولی ہولی آ کے ماری

بولی، رُوداس رہے سُنائیَا۔ ساڈی گھٹری براہمن پھولی، خالی ہتھ گیا کرائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کی کھیل رہیا ورتائیَا۔ رُوداس چُپ وچوں پیا ہس، اپنی اکھ گھلایَا۔ تئیں کیوں پئے اوہدے دس، ایتھوں میرا سنگ تجائیَا۔ ہُن کی دیواں دس، سب کچھ آئے لٹائیَا۔ میٹوں دکھاؤ دوویں دوویں ہتھ، نیتز نیناں ول تکائیَا۔ چار کہار کرن جھٹ پٹ، باہواں آگے ودھائیَا۔ چمیار ویکھیا انہاں دا لہنا کچھ حق، میرے ول نظری آئیَا۔ اک تے رمبی اک تے آر دتی رکھ، دوہاں دوہاں ہتھاں دئے وڈیائیَا۔ کرپا کرے پُرکھ سمرتھ، ہوئے سد سہائیَا۔ چارے کہار چرنی ڈگے ڈھٹھ، نیوں کے سپس جھکائیَا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہروان مہر نظر اٹھائیَا۔ اک کہے کچھ کریئے سیوا، بھکھیاں دئے رچائیَا۔ دُجا کہے سیوا وچوں ملدا میوہ، بچھے گئے سمجھائیَا۔ تیجا کہے ایہدی وڈیائی کرے جہوا، واہ واہ کر سُنائیَا۔ چوتھا کہے ایہدے اندر الکھ ابھوا، میٹوں بیٹھا نظری آئیَا۔ جے مہر نظر کر کے ساڈے مستک لاوے تھیوا، کوستک نیاں روپ وٹائیَا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دیونہار وڈیائیَا۔ اک کہے چرن لینے گھٹ، ہتھ ہوئی جیہی لگائیدا۔ دُجا کہے ایہدے بنئے پُت، پُتاں ویکھ ترس کمائیدا۔ تیجا کہے پھڑ کے باہوں منگئے کچھ، کچھ نہ کچھ جھولی دئے پائیَا۔ چوتھا کہے ایہہ ست سرُپ دسے سچ سچ، ست ستوادی نال سمائیَا۔ رل کے چارے ویکھئے ایہدا کھ، کھ وچ تُوں ہی تُوں ہی راگ الائیَا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرنی کار رہیا کمائیَا۔ چارے کر صلاح، سوہنا متا پکائیَا۔ سانوں بھکھیاں کچھ کھوا، ترسنا دے مٹائیَا۔ بھوایں پانا گنڈھن لاء، ڈھوراں لے سُنائیَا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا رہیا چکائیَا۔ رُوداس کہے تئیں چارے سچے، میٹوں سچ نظری آئیَا۔ بے شک رسنا نال کہو تیرے بچے، پھر ماپیاں نالوں نہ ہوئے جُدائیَا۔ ہُن روٹی کارن مارو بچھے، نیوں نیوں سپس نوائیا۔ ایسے کر کے لگدے ہچھے، نیتز نیناں نیر وہائیَا۔ ویکھو پھر نہ بنیوں کچے، گتھی وچوں کڈھ کے کچا تند توڑ وکھائیَا۔ سارے رہ گئے ہکے بکے، کی چمیار کھیل رچائیَا۔ کچے نوں پھڑ کے دوہاں ہتھاں وٹ گھتے، دنداں وچ لے کے پانی نال سوٹا خوب لگائیَا۔ پھر کچھ کے ویکھیا خوب پکے، تند ٹنڈا نظر کوئے نہ آئیَا۔ رُوداس کہا ایہو جہا نفعے کھٹے، جھولی لئے بھرائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اٹھائیَا۔ کہار کہن سب کچھ لئیے من، منسا رہے نہ رائیَا۔ بھکھ نال سکدا ویکھ تن، ڈکھ رہیا ستائیَا۔ سانوں

کھوال کچھ ان، دھیرج روپ وٹایا۔ جے ویکھئے تیری خالی دے چھن، تو اپر ات نہ کوئی سہایا۔ ساڈا دکھی ہو یا من، جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اک دے سچا ور، ساڈی آسا پور کرایا۔ روداس اندر آئی خوشی، خوشی نال جنائندا۔ میرے کول روٹی سکی، جو آیاں گیاں جھولی پائندا۔ دن سو زین کدے نہ کمی، گھاٹا نظر کوئے نہ آئندا۔ ہتھ لایا گنڈھ دے جتی، انگلاں نال پھڑایا۔ کہار کہن ایہنوں مارو سکی، جو ساڈا جنم بدلایا۔ روداس کہے میں تہاڈے نالوں دکھی، دکھیاں درد وندائندا۔ ایدھر ویکھو سکی دی بنی پوری لچی، جیہڑی براہمن کولوں چھپائندا۔ ایدھر ویکھو پھل پھلو اڑی بھٹی، سوہنا پھل لگائندا۔ ایدھر ویکھو تھال پروسیا وچ سچی، سوہنے بستر اتے لگائندا۔ ایدھر ویکھو ٹیسی سب دے نالوں اچی، چھتتی بھوجن سیس نوائندا۔ ایدھر ویکھو ایہہ چوگ نہ کدے نکھٹی، اتوٹ اٹ ورتائندا۔ کہار کہن ہن تاء دیو مچھی، کھانا بہتا نظری آئندا۔ روداس پھڑ کے اپنی گچھی، وچوں اک چاول باہر کڈھائندا۔ جیہڑا اکھلی وچ لیا کٹی، موہلی نال چھڑائندا۔ ایس نال لکھ چوراسی رتے بھکھی، جے صاحب میرا دیا کمائندا۔ ایہہ میں سانجھ کے رکھیا گھٹی، ہتھ نہ کسے پھڑائندا۔ گزارا کراں گنڈھ کے جتی، ٹکا ٹکا منگ منگائندا۔ اگوں کہار رہے پچھی، جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی کار کمائندا۔ کہار کہن لیا کھائے کھانا، بیٹھے چوڑا لایا۔ روداس کہے گاؤ گانا، توں دیونہار بے پرواہیا۔ کہار کہن سانوں دے پینا، ٹھنڈا جل بھرایا۔ روداس کہے پر بھ نوں کہو اسیں مسکینا، زردھن نظری آئیا۔ ایدھر ویکھو چولاں دا بنیا چینا، نکا نکا روپ وٹایا۔ اک اک دانہ سب دا ٹھانڈا کرے سینہ، بہتی لوڑ رہے نہ راتیا۔ پھیر بھکھ نہ لگے مہینہ، بتیاں کرو چائیں چائیا۔ تساں تھوڑے دن جینا، ویلا انتم آئیا۔ پانا چیتھڑ کھ نہ سینا، ٹٹی گنڈھ نہ کوئے بنایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار وڈیایا۔ یار کہے دس روداس، کی گلاں نال پرچایا۔ تیرے کول کی راس، کیہڑی وست ورتایا۔ تیتوں کوں گیا بھاس، انہاں اگا نیڑے آئیا۔ گھڑی دی گھڑی تیرے نال دتا ساتھ، کول بہہ کے جھٹ لنگھایا۔ انہاں دی ایویں کھوٹی کریں واٹ، جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ڈھر دا ور، ڈھر لیکھا لیکھ ویکھ وکھایا۔ روداس کہے واٹ نہیں کھوٹی، کھوٹیاں کھرے بنایا۔ انہاں منگی میتھوں روٹی، میں روٹی نال رجا۔ انہاں چوہاں گل سوچی، جیہڑی تیتوں اک سمجھایا۔ باقی سارے میتوں سمجھن موچی، انہاں

وچوں اک میرا دھیان لگایا۔ تئاں گل نہ دے اوکھی، سوکھی دھار سمجھایا۔ انہاں پوڑی چڑھنا چوتھی، چوتھا ڈنڈا ہتھ پھڑایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنی دیا کمایا۔ چار کھار سُن دے رہے چوری، کن رَداس ولے لگایا۔ سانوں دے اندر دا گھوری، گجھی رمز سنایا۔ بے شک ایہدے ہتھ وچ آر ڈوری، رمبی نال رکھایا۔ ایہہ چھتر تے رہیا جوڑی، ریجھ نال گنڈھ دکھایا۔ جے ساڈی آگے عمر رہ گئی تھوڑی، اس دے لیکھے پانیا۔ پراں سٹو خالی ڈولی، ڈولی وچ بہن والی جگت نظر نہ آئی۔ ایہہ سُن کے اُچی بولی، رَداس دا یار نیڑے آئی۔ کارج راس نہ آوے پناں وچولی، میٹوں وچولا کوو بنایا۔ میں ایہدا پچھلا بیلی، ویلے کویلے سچ سنگ رکھایا۔ ایہہ چمیار تے میں تیلی، ذات دوہاں دی وچ نہ کوئے وڈیایا۔ میٹوں اپنی بناؤ سہیلی، کھارو تھادی کی پترایا۔ تھادی براہمن لٹ کے لے گیا تھیلی، مورکھو سمجھ کوئی نہ آئی۔ تھادی ڈولی دے وپہلی، سہاگن بہہ نہ کوئے سہایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کھیل دکھایا۔ چارے کہن آ جا نیڑے، پنجاں وچ پریشور نظری آئی۔ سارے رَداس دے پیئے کھہرے، اکو آواز سنایا۔ سانوں چڑھاوے اوس بیڑے، جیہڑا ڈھر داملاح نظری آئی۔ اسیں بھلے بھٹکے آگے تیرے ڈیرے، تیرے نال پریم رکھایا۔ ساڈے ہور نہیں کوئی نیڑے، ساک سجن سنگ نہ کوئی دکھایا۔ جھوٹے متر ویکھے بتھیرے، لگی توڑ نہ کوئے نبھایا۔ ہن کریں نہ ہیرے پھیرے، سچ سچ دینا سمجھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دینی مان وڈیایا۔ رَداس کہے سُن یار، میٹوں سمجھ کتھوں آئی۔ ایہہ کدھر دے چار کھار، بیٹھانا تال جڑایا۔ پنچے کہن ساڈا بن گیا پیار، سوہنی بنت بنایا۔ اک نے پھر کے نکھی آر، رمبی انگلی اُتے لایا۔ دُوبے کچھ کے کڈھی باہر، سوہنی دھار خوں دکھایا۔ تیجے کر کے سچ پیار، اپنا انگوٹھا اُتے جھہہایا۔ چوتھا باہوں پھر اٹھال، مستک ٹکے سب دے لایا۔ پنجاں کہے ویکھ رَداس یار، تیرے نال پریت لگایا۔ جے میرے آوندے دوار، کولھواہ کے تیل نال دیندا نہایا۔ تیری رمبی ہوئی خبردار، اپنا حال سنایا۔ تیری آر ہو کے آر پار، ساچا رنگ چڑھایا۔ توں چمیاراں ورگا نہیں چمیار، تیری چھری وچ نوری چک لاہیا۔ تیرا نظری آوے اوہ دیدار، جس دیدار وچوں عید چند رُسنایا۔ جے بھلے بھٹکے آئے کھار، در بیٹھے تیرے ڈیرہ لایا۔ اک دردی تے کر پیار، ہتھ نال ہتھ ملائی۔ رَداس کہندا چھڈ یار، کیہری گل سنایا۔ ایہہ کی جانن رب

دی سار، پر ماتا کون اکھوائیا۔ چوتھا رویا بھباں مار، تئاں رہیا رلائیآ۔ چارے اکٹھے ہو کے کرو پکار، ملے بے پرواہیا۔ پنچواں ہوئی جیہی دے سکھال، گجھی رمز لگائیآ۔ اس نوں کرو دیال، اس توں پرے نہیں بے پرواہیا۔ ایہدی رمبی وچ پیار، ایہدی آر وچ داتار، اس دے دھاگے وچ آدھار، اُپر توں پار کرائیا۔ جنم مرن توں کڈھے باہر، کرم کرم داروگ نوار، سوگ چنتا دے گوائیا۔ میں کو لھو واہن والا کراں خبردار، تئیں لاڈیاں چکن والے اکھ نہ کوئی کھلائیآ۔ اوہ جے کہارو تہاڈا بن جائے اک وار، ڈول اپنی وچ رکھائیآ۔ تئیں سمجھو میرا ہو گیا یار، منجھدھار نہ کوئے رڑھائیآ۔ اُدھر براہمن ویکھو کی کرے کار، گنگا کنارے ڈیرہ لائیآ۔ جو جماناں توں بھٹا لیاندی نال، گنگا نوں دکھا دکھا پھر اپنی گٹھری وچ بندھائیآ۔ جیہڑے کہاراں دے لٹکے رومال، سوہنے اُتے رہیا وچھائیآ۔ آوڈیا جاندیاں نوں واجاں رہیا مار، کچھ بچھو میرے بھائیآ۔ پتری دے پترے رہیا دکھال، کُنڈلیاں نال سمجھائیآ۔ بارہ راسی کر تیار، میخ کنب دے وڈیائیآ۔ جے کوئی پھس جائے آن انجان، سب کچھ لٹ کے اپنی جھولی پائیآ۔ ہتھ تے ہتھ رکھ کے کہے جا میرے جمان، گھر جاندیاں نوں گنگا ماتا تیرے گھر مایا ڈھیری دے لگائیآ۔ خالی ہتھ اُس نوں آگے نہ ملے پکوان، پیٹ دھیرج نہ کوئی رکھائیآ۔ راہی کہے براہمن بڑا شیطان، شرارتی کٹ کے لے گیا میری خالی گنڈھ کرائیا۔ براہمن مندر دی گٹھے ہو کے اوہلے مکان، اپنا پیسا ٹکا گئے چائیں چائیا۔ اک دن وچ چالیاں دا بھان، چالی پیسے نال رلائیآ۔ پھر کہے جے پنچ ست ہور مل جان جمان، گنڈھاں بھاری لواں بنائیآ۔ جس ویلے مشرانی آگے رکھاں آن، اوہ ساڑھی لے کے بھجے واہو داہیا۔ پھر میٹوں خوشیاں نال کھوائے پکوان، پروس تھالے کھیر ٹکائیآ۔ میں نہا دھو کراں اشان، نالے چوری نالے حرام، نالے ٹھکی گٹھری وچ رکھائیآ۔ میرا سچھل ہووے کام، لیکھے چڑھے نشکام، آسا پور کرائیا۔ میرا بنیا رہے ایمان، صدق بھروسہ ایہو جیہا رکھائیآ۔ گٹیاں گندیاں رات بیتی آن، سورج دیوتا اپنا نور چکائیآ۔ براہمن اٹھ کے کہے چلو گنگا کریئے اشان، لکھ لکھ شکر منائیآ۔ جا کے چمیار دا کسیرا کراں دان، اینوے بھار چکائیآ۔ ہوئی ہوئی کنڈھے پہنچیا آن، تٹ کنارہ سو بھاپائیآ۔ اُچی بول کہا زبان، سُن میری گنگا مائیآ۔ روداس چمیار نے دتا نشان، تیری قیمت کوڈی پائیآ۔ وچوں آواز آئی ہائے مہروان، میرا بھگت میری یاد رکھائیآ۔ بانہہ کڈھ کے کہا سُن جوان، سوہنی طرح سمجھائیآ۔ اوہدا کسیرا میٹوں پروان، میرا کنگن دینا

چائیں چائیا۔ براہمن ویکھ ہویا حیران، ایہہ ٹیار جو بن ونٹی کتھوں نظری آئی۔ جے ایہو جیہی میٹوں مل جائے نار، جیون خوشیاں نال ہنڈائیا۔ ایہدے کول لکھاں کروڑاں دامال، جیہڑا باہواں نال لٹکائیا۔ میں پھر نہ رہاں کنگال، بھکھ ننگ نظر کوئے نہ آئی۔ دھوتی بٹھ کے سواں اپنے وچ مکان، لت اتے لت لٹکائیا۔ روزنت نواں ملے پکوان، دوس رین کھاواں چائیں چائیا۔ پھیر کہاں توں میرا بھگوان، اکو میرے ونڈے آئی۔ میرے وٹوں سارا بھکھا مرے جہان، میرے گھر وچ بھنڈارا سوہنا دینا بھرائیا۔ میں وڑا خوشی ہو کے کہوں میرا ایہہ جمان، میٹوں لوکی بھگوان کہہ کہہ سیس نوایا۔ میں جھوٹھ نہیں بولیا طوفان، اپنے دل دی گل سنائیا۔ میں مشرانی لے کے جاؤں پان، سپاری نال رلائی۔ اوہ میرے خوشیاں نال گاؤ گان، میرا پتی بے پرواہیا۔ جیہڑا لٹ لیا دکان، کھلے ہتھ ورتائیا۔ پھر میں کہوں توں وی میرے ورگا کر ایمان، سچ سچ درڑائیا۔ آندھیاں گاڈھیاں گھر کدی نہ دیوی پین کھان، اسیں منگن والے دین وچ بدل نہ جائیا۔ ادھر چار کہاں خوشی منان، پنجاواں یار رہیا سمجھائیا۔ روداس کچھ تاں دے گیان، تھوڑا تھوڑا سمجھائیا۔ مرن پچھوں کویں ملے بھگوان، پہلوں نظر کیوں نہ آئی۔ کی اوہ وڈا چھوٹا کے بال انجان، کے سٹیا وقت لنگھائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سوہنی کھیل رچائیا۔ سُن کے گلاں ڈولی پئی رو، خالی دئے ڈھایا۔ میرے نال کی ہویا دھرو، بہڑی بہڑی رہی سنائیا۔ میرا چھڈ کے ناتا موہ، مُجّت لئی تڑائیا۔ اے پینڈا گھر دار ہندا پنچ کوہ، جتھے میرا آسن لایا۔ میرا کپڑیاں نال دروازہ دتا ڈھو، لال رنگ بھلکاریاں اتے چھہایا۔ میرے کالجے پیندی کھوہ، دھیرج نظر کوئے نہ آئی۔ ایہہ کی گیا ہو، میرا ناتا سارے گئے تڑائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اچرج دھار چلائی۔ ڈولی نوں کہن اوہ دے ڈنڈے بانس مٹھی، گنڈھ گنڈھ گر لایا۔ سانوں پچھ جیہڑے تیتوں پھر دے چکی، اپنے نال گنڈھ بندھائیا۔ توں موڈھیاں اتے چڑھی اے نہ اگی، تھکاوٹ نظر کوئے نہ آئی۔ ویکھ تیرے اندر بہن والی کتھے گئی چھڈ کے ہتھوں کبھی، جیہڑی گرمی وچ ہلائی۔ سانوں سچ سچ دسی، اپنا راز سمجھائیا۔ تیری ڈولی وچ کوٹن چٹھ گئے وینھیاں اٹھی، ناتا جگت کنت نال جڑائیا۔ اوہ کملیئے توں اے کسے نوں نہیں ملایا کملاپتی، پت پر میثور پرنائون کسے نہ آئی۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار وڈیائی۔ دُنیا نوں کہن سُن دے رہے رتے، سوہنی طرح سمجھائیا۔ ویکھو اسیں

پریم نال کسے، بندھن دتا جڑائیا۔ دو دے چار چار دے اٹھے، اٹھاں تتا نال رکھائیا۔ سیوا کردے اہے نہ تھکے، تھکاوٹ وچ نہ کدے آئیا۔ کدی سوہرے کدی پیکے، آئیے جائے چائیں چائیا۔ پہلوں سانوں کوئی دیکھے، دھیان ڈولے ول لگائیا۔ پھیر پٹو اتوں لپیٹے، پردہ دے چکائیا۔ نو جو بن لاڑی اندر کھ لکا کے بیٹھے، سر گوڈیاں وچ لکائیا۔ بے کوئی آئے کھ دیکھے، نیویں نین کر کے چوری چہہ اٹھ اٹھائیا۔ میں کوار کنیاں چھڈ کے آئی پیکے، سوہریاں گھر شرم حیا میرے اُتے چھائیا۔ اپنیاں ہتھوں نوں لپیٹے، مہندی رنگے باہر نہ سکے کڈھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہروان مہر نظر اٹھائیا۔ رسیاں نوں کہے مروڑی والی گنڈھ، اُچی ہو سناٹیا۔ میرے بناں تسیں سارے ہو جاؤ اڈ اڈ، میلا نہ سکے کوئے ملائیا۔ میں تہاڈے اکتھے کیتے ہڈ، ہڈیاں جوڑ جڑائیا۔ تساں میرے اُتے بھار دتا لد، اپنیاں بھجواں کھلائی۔ اگلی پچھلی پار کردے جاؤ حد، بیگانی حد وچ میٹوں ساہ دوائیا۔ میں اوتھے گاواں چھند، واہوا پر بھو تیری بے پرواہیا۔ ایہہ سارے تیتھوں ہوئے الگ، پیٹ کارن ڈولی کندھے رہے اٹھائیا۔ جیہڑی ایس دے وچ بیٹھی سچ، سوہنا رنگ چڑھائیا۔ کجل پا کے نیتز اٹھ، دھار نال مٹکائیا۔ بندی لگا لکا کے لال بل کیتے جھٹ، سُرخ ہٹ بازار منگائیا۔ جس ویلے دیکھاں پر بھ نالوں بیٹھی وکھ، دھیان جگت وچ لگائیا۔ جس دے پچھے ملیاں ڈولی دتا گھت، اوہ کنت انت نہ توڑ نبھائیا۔ پتہ نہیں گھر جاندی نوں جاوے چھڈ، جاں مٹکاوے پہلوں ناتا جائے تڑائیا۔ جاں اک دو دھیان پتر نشان جائے رکھ، جاں جاندا جاندا اپنی جانداد دا میٹوں دے جائے حق، رہین فک دے کرائیا۔ بے شریکاں نوں پے جائے شک، دعویٰ دائر جائے کرائیا۔ بل جُل کے میٹوں گھروں کڈھن دھک، دھکا کرن وانگ سو دایا۔ میں نیتز رواں اٹھ، کجل والی اٹھ ہنچھواں ہار پروئیا۔ وچوں آواز آئی سُن نڈھی سچ، تیتوں سچ دیاں سمجھائیا۔ اپنے پتی نوں دیکھن والی بنا پہلوں اٹھ، دوہاں اکھاں ناتا دے تڑائیا۔ اُس نوں من اپنا حق، حقیقت وچوں نظری آئیا۔ بے اوہ بل جائے کملاپت، پت پر میثور بے پرواہیا۔ ایتھے تیرے نال جاوے وس، اگے لے کے جاوے چائیں چائیا۔ اپنی ہتھیں پائے سہاگ دی نتھ، سہاگن اپنے نال ہنڈائیا۔ تیتوں ہون نہ دیوے وکھ، دکھری روٹی نہ کوئے پکائیا۔ اوہ چھڈ روداس چمار جن پیار اندر ٹکڑیاں رکھیا ڈھک، کھان نوں آوے سچا ماہیا۔ اُدھر براہمن پے گیا شک، گنگا ماتا کنگن دتا پھڑائیا۔ اودھروں پتھواں یار پیا

ہس، اُچی اُچی سُنائی۔ او چارے رل کے کرو اکھ، اِکو متا پکائی۔ اودھروں ڈولی کہے میں وچھوڑے وچ رہی مچ، اپنا حال سُنائی۔ اندروں لاڑی کہے میٹوں ملے پُرکھ سمرتھ، میری آسا پور کرائی۔ رِوداس کہے بھائی میٹوں گا لین دیو اودا جس، جس میری بنت بنائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار وڈیائی۔ کہار کہن پنچویں میت، اِک صلاح رکھائی۔ ڈولی کہے میری تہاڈے نال ریجھ، سوہنی خوشی منائی۔ لاڑی کہے میں اوس پتی نال جاواں پتِج، جو میری پت رکھے تھاؤں تھانیا۔ رِوداس کہا ایہہ سب کچھ ٹھیک، جے ٹھا کر سچے بھائی۔ میں غریب نمانا ناچیز، پانہا گنڈھنہار اکھوئی۔ اودے توں منگاں بھیکھ، اپنی جھولی ڈاہیا۔ اِجے میٹوں اودھی اڈیک، شاید آوے میرا ماہیا۔ میرے نال مقرر کر کے گیا تاریخ، طریقے نال سمجھائی۔ ویکھو میں اودھی کرن لگا اڈیک، بکل وچ دھیان لگائی۔ اودھی دھار بڑی باریک، انہاں اکھاں نظر نہ آئی۔ میں کایا اندر وڈ کے ماراں چیک، اُچی اُچی سُنائی۔ پھر آوے صاحب ٹھیک، ہوئی ہوئی کُنڈا لاہیا۔ میرے نال کر کے پریت، گھٹ گلوکڑی لئے پائی۔ میں ہو کے ٹھنڈا سیت، اپنی چھاتی سِج سوائی۔ پھر کہاں میں نیچاں دا پتِج، توں شہنشاہ بے پرواہیا۔ میرا ویکھ پانا چیتھ، چیتھرا رہیا گر لائی۔ سری بھگوان پھر باہوں میٹوں گھسیٹ، میرا بستر دیوے لاہیا۔ چمارا پُرانی سٹ قمیض، دوشالے تیرے اُتے لگائی۔ میں کہواں میٹوں پریم دی دیدے بھیکھ، بھجھیا میری جھولی پائی۔ میں سوہنا بنا قمیض، تیرے چرن دھوڑ میرے اُتے اوڈھن نظری آئی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اُٹھائی۔ اوہ سُن رَوی، رام رہیا جنائی۔ میں تیرا بن کے کوئی، گائُن رہیا سُنائی۔ میں روٹی واگ تپاں اُتے توی، پکوان اپنا آپ چڑھائی۔ توں میری سیجا سوس، سوہنا آسن ہنڈھائی۔ میرے مندر وچ بوہیں، جندر دواں گھلایا۔ پھیر اِک وار کہویں، توں غریباں ہوئیں سہائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار وڈیائی۔ رِوداس کہے میں چڑھ کے چھاتی، چھتر دھاری ویکھ وکھائی۔ نار بن کے ملیا کملا پاتی، کول نین سو بھاپائی۔ ایہو جہا سکھ کسے نہ ملیا سہاگی راتی، کوٹن کوٹ سخیاں گئے ہنڈائی۔ ایہو جیہا رس ملیا نہ کسے پر بھاتی، کوٹن کوٹ گانے گئے سُنائی۔ ایہو جیہا گھر کسے نہ ملیا دو جہاناں ماری جھاک، نیتز نین اُٹھائی۔ ایہو جیہا ور کسے دانہ بنیا ساتھی، جو جیوندیاں مریاں مریاں جیوندیاں اپنا سنگ نبھائی۔ میں رِوداس کی مٹاں آکھی، آپے رہیا سمجھائی۔ ایہہ میرا پُرکھ ابناسی، مہروان

وڈیا۔ میں اس دا بنیا راگی، سوہنی سیو کمایا۔ کہارو تہاڈی پریت میرے نال لاگی، میں اگے دیاں جڑایا۔ جیہڑا سب دا کنت سہاگی، سوہنا روپ وٹایا۔ جس دے ہتھ دو جہاناں بازی، لکھ چوڑا سی اپنے تھکم بھوایا۔ میرا صاحب جے ہووے راضی، تہانوں راجے نالوں اُچے دے بنا۔ تہاڈی لا کے سُن سادھی، اپنے وچ سما۔ میرے صاحب دی کھیل ڈاڈی، کوئی سمجھ نہ سکے رانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اچرج کھیل رچایا۔ چار کہار پنجواں سجن، باہواں پنجے رہے اٹھایا۔ خالی ہتھ آئے منگن، کوکن دین دھایا۔ جس ویلے ڈولی دے کول دی لگے لنگھن، اوہ وی کوچ وائنگ گرا لیا۔ او سجنو، میٹوں وی لے جاؤ انگن، اپنے نال ملا۔ وچوں لاڈی کہے میٹوں نہیں رہی کوئی سنگن، نیترا اٹھ نہ کوئی شرمایا۔ میں دیکھاں تہاڈا نال صاحب بخشدن، جو بخشش رہیا کمایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اچرج ریت چلایا۔ روداس کہے رکھو دھیر، دھیرج نال جنایا۔ میں اوہدے آؤن لئی اپنے تن دی وچھاواں لیر، بستراک سہایا۔ اوہ پیراں دا پیر، میں نیچاں وچوں نیچ اکھوایا۔ میری اوہدے نال زنجیر، کڑی کڑی نال جڑایا۔ سُن کے چوتھے کہار نک نال کڈھی لکیر، پھڑکے تیاں سیس نوایا۔ پنجواں جھکا نال اخیر، اپنا مان مٹایا۔ جے ساڈی بدل جاوے تقدیر، سر اپنا ہتھ لکایا۔ جے روداس دی پاٹی ٹاکی منظور کرے لیر، گھر غریباں پھیرا پانیا۔ ساڈے کول نہ کپڑا نہ ٹاکی نہ لیر، لکیر انگلی نال دکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا کھیل سمجھایا۔ روداس وچھا کے سوہنا سنگھاسن، کتیاں رہیا لکایا۔ جس ویلے بہے میرا پُرکھ ابناسن، سوہنی سچ سہایا۔ میں بن کے داسی داسن، ایہدی سیو کمایا۔ میٹوں کو جھاکلا لوکی آکھن، میریاں اکھیاں درشن پانیا۔ جیہڑا سخیاں کولوں کھاندا رہیا ماکھن، بھگون روپ وٹایا۔ جیہڑا بھیلنی بنیا ساتھن، رام رمیا ہو کے جوٹھیاں بیراں بھوگ لگایا۔ جیہڑا وسے اُتے اکاسن، اگم اتھاہ گوسانیا۔ اوہ میری دھرتی اُتے لاوے آسن، اصل روپ وٹایا۔ روداس کہے میں پریم دی کر کے داتن، ہس کے دندا سا دیاں دکھایا۔ جے میرے ولے اک دار خوشی نال جھاکن، میں آکھاں توں میرا میں تیرا توں داتا بے پرواہیا۔ تیرا موہ منگاں باطن، اندر تیرا نور رُشایا۔ چرن گھٹ کے کہاں میں تیری بناں ساتھن، انت تیری اکھوایا۔ توں دیناں بندھپ ناتھ انا تھن، انا تھان ہوئے سہایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنی دیا کمایا۔ روداس کہے ایہہ سچ اے نہیں ہوئی صاف،

جھاڑ جھاڑ بنائیا۔ پر بھ میرا غصہ کر دے مُعاف، بھل دیوے بخشائیا۔ جیسہڑی میتوں بخشی اوس دات، اوسے وچوں ایہہ وی کڈھ وچھائیا۔ جے کچھ لُکا کے رکھاں پھر بناں نار کمذات، کلکھنی نظری آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سوہنی دے وڈیائیا۔ رُوداس سچ کر کے سوہنی، ٹے چڑے رہیا وچھائیا۔ پر بھ میرے نوں لگے سوہنی، سوہنی رُپ وٹائیا۔ اک ٹکا جو کیتا بوہنی، اوہو بھیٹ چڑھائیا۔ نالے کہے ایہو میری ہاڑی ساوئی، ایسے نال جھٹ لنگھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیکھے کھیل چائیں چائیا۔ رُوداس سچ ہوئی تیار، سوہنی بنت بنائیا۔ دُور دُراڈے آد زرنکار، اُتے آسن لائیا۔ خوشی وچ کہے واہ میرے یار، کڈی سوہنی بنت بنائیا۔ ایہو جیہی لہجی نہیں جگ چار، چاروں کُٹ دیکھ دکھائیا۔ ایہہ دیکھ کے کہار ہوئے خیران، پر بھ کی کھیل رچائیا۔ بھکھے ننگے دے گھر بیٹھا آن، اپنا آسن لائیا۔ اودھروں ڈولی وچوں نکلی رکان، اپنا پلا ساہجھ سوُت کے بھجی واہو داہیا۔ میں سُنیا رُوداس گھر آیا بھگوان، بھگتن ہت پھیرا پائیا۔ ڈولی کہا جاہ نی اوہ سب دا سچا کاہن، دُھر دا مالک ماہیا۔ جے اوس اُتے رکھنا ایمان، پھر اوس ول اُکھ اُٹھائیا۔ جے لوکات کرنا حرام، میرے پر بھ دے در نہ کھ وکھائیا۔ رُوداس چمار کر پرنام، دوئے جوڑ سیس جھکائیا۔ ہے بھکھیاں دے بھگوان، دُکھیاں دے سہائیا۔ ایہہ چار کہار تیتھوں منگدے رہے پکوان، میرے گھر روٹی نظر نہ آئیا۔ ایہناں نوں ملیا براہمن شیطان، رہندی پونجی لُٹ کے نال لے جائیا۔ اودھر کسیرا میں بھیجیا مہان، جیسہڑا جو بن ورتی میتوں دے کے گئی خوشی منائیا۔ شہنشاہ کہے رُوداس میں کپڑا انجان، میں دیکھاں تھاؤں تھائیا۔ میں براہمن دا براہمن شیطان، شطانی وچ اوہنوں دیواں پھسائیا۔ میرا دیکھ کھیل مہان، لیکھا راجے نال جڑائیا۔ دوویں چل کے آؤن بن دربان، در تیرے سیس نوائیا۔ تیرا کسیرا تیرا کنگن تیری آئے پچھان، دُوجا سمجھ سکے نہ رائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دی دھار جنائیا۔ بھگوان بیٹھا چپ چپیتا، رُوداس اپنے کول بیٹھائیا۔ پر بھو میں اچے جوڑا اکو گنڈھ کے سیتا، ٹکا اپنی جھولی پائیا۔ نواں دی باقی رہ گئی ریتا، دس کر کے جھٹ لنگھائیا۔ میری تیرے نال ٹھیک پریتا، پچھیاں واسطے ایہہ وی کار کمائیا۔ بڑی خوشی توں آئیوں گھر نیچاں، اپنا پھیرا پائیا۔ میرا دیکھ خالی کھیسے، خالی ہتھ وکھائیا۔ اُدھروں براہمن راجا آگئے مار کے چیکاں، مہانزانی نال لیائیا۔ ڈنڈوت کرے ہو کے نیکن نیکا، راجن سیس رہیا جھکائیا۔ رُوداس جانے

بھو جیو جی کا، جگتی نال پُچھے چائیں چانیا۔ شہنشاہ میں کینی ذات ہو چھا نیچا، توں شہنشاہ اکھوایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سوہنا رنگ وکھانیا۔ اندر بیٹھا بھگوان کہے رُوداس چُپ، چُپ چُپیتا جنایا۔ پہلوں انہاں کولوں پُچھے، براہمن کی کی کھیل رچانیا۔ براہمن ڈردا موت توں گیا جھک، نیتز نیناں نیر وہانیا۔ میں کنگن لے کے رُوداس تیتھوں گیا لگ، چوری رہیا کمایا۔ راجے کول جا کے دتا سٹ، بہتا دھن دولت اپنی جھولی پانیا۔ ایسے کنگن میری جڑ دتی پُٹ، راجا دیونہارا سزایا۔ میرا کالا کر کے گھ، گلیاں وچ پھرایا۔ میٹوں دھیاں پُٹاں دا پچھے لگا دُکھ، مشرانی رووے مارے دھانیا۔ جے میں سدھا آ کے تیری چرنی جاندا جھک، کسیرے پچھے کنگن دیندا پھرایا۔ پھر میٹوں ہونا نہیں سی کوئی دُکھ، جو کچھ مرضی ہندی تیتھوں منگدا چائیں چانیا۔ سری بھگوان ہوئی جیہی کہا براہمن کیہڑی گلے خوش، میں فیصلہ دیاں کرایا۔ براہمن کہے تیرے جیندے رہن پُت، توں وڈا جمان میرا ہو سہانیا۔ ایہو جیہا کنگن میٹوں اک ہور دے دے چک، میرا کھیہڑا دے جھڈانیا۔ سری بھگوان رُوداس و لے کیتا گھ، نین نیناں نال ملانیا۔ اوتھے اوہدے پھوڑی بیٹھوں کوٹن کوٹ کنگن لئے پُٹ، جیہڑا چم ربیاں نال لاه کے تھلے دبانیا۔ براہمن خوشیاں نال ہو کے خوش، بودی اُتے ہتھ پھرایا۔ میں ہن ویکھاں اپنے پُت، جیہڑے براہمنی گود وچ لگانیا۔ ایتھوں بھجاں اوہلے جاواں لگ، پھر نظر کسے نہ آیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ سچ سمجھانیا۔ ویکھ کے براہمن لدا کنگن، چار کہار خوشی منانیا۔ چلو پنج اٹھ کے چلیے منگن، اپنی جھولی ڈاہیا۔ جے سانوں چاڑھے رنگن، بُکھیاں بُکھ دے گوانیا۔ ڈولی کہے میں کیہڑی بھاگاں مندن، میں وی چلاں چائیں چانیا۔ لاڑی کھڑکا وندی آئی چھنگنگن، دوویں باہواں ہلانیا۔ میں ویکھاں سورا سربنگن، دُھر دا سچ گوسانیا۔ جے لاوے اپنے انگن، انگیکار کرایا۔ میں خوشیاں نال ہلاواں کندھن، چاروں گنٹ ویکھاں چائیں چانیا۔ چار کہار کہن پھر اسیں وی تیرے متھے لائیے چندن، سوہنا لگا سہانیا۔ پنجاں کہے میں پھر خوشی وچ تیتھوں کچھ آواں منگن، بھاگا بھریئے مٹھا منہ دے کرایا۔ سارے صلاح کر کے آگے لنگھن، رُوداس دوارے سیس لگانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سوہنی بنت بنانیا۔ رُوداس کہے ایہہ میرا شاہ، شہنشاہ اکھوایا۔ جس دے چرناں ملے پناہ، رحمت ہتھ اٹھانیا۔ کوٹ جنم دے بخش گناہ، دُرمت میل دھوانیا۔ جے ایہنوں سچ دیو سنا، دُکھیاں دُکھ مٹانیا۔

جے پردہ لوں رکھا، لکھ چوڑاسی وِچ بھوائیا۔ جے بناؤ پتا ماں، گودی رکھے چائیں چانیا۔ جے کنت کر کے لو ہنڈھا، سوہنی سچ سہائیا۔ جے مانگت بن کے آگے جھولی دیو ڈا، انٹڑی دات جھولی پائیا۔ ایہہ داتا بے پرواہ، بے پرواہی وِچ سمائیا۔ اس دے آگے کرو دُعا، دوئے جوڑ واسطہ پائیا۔ ساڈا سچا سنگ نبھا، وچھڑ کدے نہ جائیا۔ اوہ سجنو میں بھی تہاڈا بناں گواہ، میرے گھر جو بیٹھا ڈیرہ لائیا۔ سارے کہن واہ واہ، رِوداس تیری وڈ وڈیائیا۔ پہلوں سانوں بھکھیاں نوں کچھ کھوا، بھکھ رہی ستائیا۔ رِوداس اوہ سکے ٹکڑے کڈھ کے دتے دکھا، ایہہ میرا بھوجن سچ سُبھائیا۔ سری بھگوان دیکھ کے چڑھیا چا، خوشی وچوں خوشی پرگٹائیا۔ رِوداس مینوں وی تھوڑا جیہا سواد دکھا، میں اپنا آپ پور کرائیا۔ رِوداس کہا میں کھواؤنا نہیں توں بھوگ لگا، ایہو تیری وڈیائیا۔ سری بھگوان کہا بیسے ٹکڑ نہیں اے شکر خُدا، شکرے نال سمجھائیا۔ دانے دانے اُتے مہر لگا، بھگتاں ہتھ پھرائیا۔ مہر درشتی اِکو وار پا، سکے ٹکڑے سوہنا پلاؤ بنائیا۔ کہا سارے رل مل لو کھا، بھکھ رہے نہ رائیا۔ رِوداس تھوڑے ورتا، اُنگلاں پنچے نال چُھبائیا۔ اس دے کھان نال ایہناں دا جما دیاں بدلا، جو تیرے کول دتا سنائیا۔ پھر دیکھاں آپ آ، لوکمت پھیرا پائیا۔ رِوداس کہا صاحب توں داتا بے پرواہ، تیرے ہتھ وڈیائیا۔ میں چلاں تیری رضا، حکم وِچ سرنائیا۔ سری بھگوان کہے ہُن بن گواہ، پھر شہادت دیاں بھگتائیا۔ تیرے ہتھوں لیکھ لکھا، میخ مستک دیاں لگائیا۔ پنچے چرناں نال چُھبھا، جنم مرن دیاں کٹائیا۔ سوہنی ڈولی اِک سہا، دُھر دی بنت بنائیا۔ چارے جگ کہاں لگا، کندھیاں اُتے دیاں لکائیا۔ سوہنی لاڑی رُپ وٹا، گرگھ وِچ سمائیا۔ ہار شنگار خوب کرا، بھوشن بستر انگن تن چُھبائیا۔ رِوداس چمپارا نال رلا، دیکھاں چائیں چانیا۔ سکے ٹکڑ توں جس پکوان دتا بدلا، سوہنا پلاؤ دکھائیا۔ اُس پلاؤ وچوں تھوڑا رکھاں چُھپا، اپنے وِچ چُھپائیا۔ جس ویلے پھیر جاواں آ، سوہنی بنت دکھائیا۔ سارے سنت بھگت اِکٹھے لواں کرا، جگ وچھڑے میل ملائیا۔ دُھر دا حکم دیواں سنا، سچو سچ درسائیا۔ ہر سنگت رل کے میرے پچھلے چول لو بنا، سوہنی بھٹھی اُتے چڑھائیا۔ تھوڑے جسے وچوں لالو گیا کھا، نانک گھر آئیا۔ اودوں بنیا گواہ، صفائی دیوے چائیں چانیا۔ گرگھو تہاڈے سر توں لاہے قضا، رائے دھرم نیڑ کوئی نہ آئیا۔ اس دا دیکھو اِک مزہ، منزل اگلی دے مکائیا۔ کھانا خوراک نہیں غذا، گہر گبھیر دیا کمائیا۔ پھر وی ایہدے وچوں لئے بچا، رِوداس دا سکا ٹکڑا چیتے آئیا۔ سنگت ساری نوں آپ

کھوا، وچوں اک دانہ اپنے سپس لگایا۔ جیہڑا پھیر اپنے وچ لیا چھپا، آگے واسطے بھنڈارا لیا بنایا۔ تئیں لوکاں ول تن دن تکدا رہیا راہ، اپنا دھیان لگایا۔ تیجے دن اک آواز دتی سنا، سوہنی آپ جنایا۔ گر اوتار پیر پیغمبر و اکٹھے ہوو آ، اپنا پنڈھ مکایا۔ جن بھگتو تئیں وی دیو صلاح، سب نوں بچھے بے پرواہیا۔ ہر سنگت لیا پہلوں لیا کھوا، بچیا تہاڈا حصہ بیہار کھایا۔ گر اوتاراں پیر پیغمبراں سُن کے چڑھیا چا، واہ واہ تیری وڈیایا۔ سری بھگوان کہا نہیں اوہناں نوں دیو صلاح، جو مٹی گارے چکر وچ سچی سیو کمایا۔ سارے کہن پر بھو اوہنا پنجاں دی کجھ جھولی پا، جیہڑے تیرا دھیان لگایا۔ سری بھگوان کہے آؤ کھٹا مٹھا رلائیے پلا، سوہنا جوڑ جڑایا۔ چوٹھا کہار کہے میری واری گئی آ، میری آسا پور کرایا۔ روداس پانا چیتھر دتا وچھا، میرے کول اوہ وی نظر نہ آئی۔ کیوں میرے باپو دا باپو ناتا پہلوں دتا تڑا، دیونہارا تھہ بن نظر کوئے نہ آئی۔ میں پریم پیار دا وچھونا دتا وچھا، سوہنا رنگ رنگایا۔ جس اتے بہہ جے کھانا لوے کھا، گر اوتاراں نال ملایا۔ پھیر ویکھے دھیان لگا، بچھلی یاد کرایا۔ جیہڑی ڈولی وچ جانڈی رنڈی ہوئی گھڑیاں ڈھائی سوہرے سوہنا نہ پائی۔ اُس دا لیکھا سوہنا دتا بنا، لالو نال جوڑ جڑایا۔ روداس چسار ولے رہی تکا، میرا وچولا نظری آئی۔ جس جھوٹے سوہرے دتے جھڈا، ناتا جگت مکایا۔ پھیر اوس نال دتا ملا، جس نوں آکے ملیا بے پرواہیا۔ اوہ بچھلا بھات رہی سہا، چوکی انگلانا نال ہلایا۔ چوٹھے کہار رہی سمجھا مٹھا تھوڑا نال رلایا۔ جو سنگت کولوں بچا کے ددھ رڈک کے گھیو لیا کڈھا، کل پرسوں کم کسے نہ آئی۔ اچ اوس نوں وچ دتا رلا، سوہنا جوڑ جڑایا۔ خوشیاں نال پر بھ آگے دیو لگا، بھو جن بھگوان بھگوان بھو جن روپ وٹایا۔ دوہاں بنا نہ جیوے جہاں، جگت جیون نہ کوئے دکھایا۔ خوشیاں نال رہیا کھا، کھا کھا اپنا جھٹ لنگھایا۔ لے روداس جیہڑا بچھلا سکا ٹکڑا لیا بچا، تیرے اندر دیاں لگایا۔ جتھے گوبند بچے رہیا سہا، اوتھے تیتوں ملے وڈیایا۔ تیرے بچھے پنجاں بخش گناہ، پنچم سوہنا پائی۔ واری واری سارے گلے لگا، اکو رنگ چڑھایا۔ سوہنی ڈولی لوے پا، اپنا کھیل دکھایا۔ انت کنت بھگونت گرگھ دولہن بن کے دلھالنے پرنا، پر ماتم آتم جوڑ جڑایا۔ ہر سنگت ایہہ پکوان اک اک سنکا سب نے لینا کھا، کھانڈیاں کھانڈیاں خواہش پوری دے کرایا۔ کھاپی کے پھیر کہو ایہو پتا ایہو ماں، اکو گود اٹھایا۔ خوشی نال کہنا ساڈے بخشے گئے گناہ، پاپ نظر کوئے نہ آئی۔ روداس نال مل کے پکڑی بانہہ، سچا سنگ دکھایا۔

رمبی کہے میٹوں چڑھیا چا، خوشیاں حال سنایا۔ آر کہے میں بھلانا، تکھی دھار پر بھ دی اوہی نظری آئی۔ کچا تند کہے روداس جوڑا دتا جڑا، ہتھیں گنڈھ پوایا۔ دھاگا کورا دتالا، ڈورا وچ نہ کوئے رکھایا۔ کلجگ رڑھدیاں رڑھدیاں جانڈیاں موڑا دتا پا، آگے اپنا چرن ٹکایا۔ جس ویلے بھورا بھورا دتا کھوا، اندرو ترسنا بھکھ مٹایا۔ پھیر اکو جینے ایہداناں، جس دی نام وچ وڈیایا۔ دھام سوہنا لگے مقام، مقامے حق نور الایا۔ سب نوں دئے پیغام، پیر پیغمبراں کرے پڑھایا۔ اوکھی مشکل کرے آسان، سوہناراہ دکھایا۔ اکو دتے گرگھو بولو سوہنگ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، دوجی کرے نہ کوئی پڑھایا۔ ایسے نال ساڈی ایٹھے اوتھے پت جائے رہ، پر میثور ہووے آپ سہایا۔ اکیاں دا جو لیکھا باقی رہے، اگلے لیکھے وچ لکھایا۔ پنجاں اندر آپے ہے، اپنا بنک سہایا۔ گوتم اٹھ کے اگوں کہے، واہ واہ تیری وڈیایا۔ لنجا ہو کے چین نال نہ ہے، بجھے واہو داہیا۔ رنگڑ جیہڑا سنڈے سوٹا مارے دھے، زور نال لگایا۔ جیہڑا عنایت نال گنڈھے پٹ کے کہے، ایہہ وی تیری وڈیایا۔ اوہدی مُکا کے اپنی میں، ممتا وچوں چکایا۔ لنگر وچ لانگری ہو کے رہے، لنگر مندرائ نالوں چنگا نظری آئی۔ روداس سکا ٹکڑا دے کے گیا کہے، سب نوں سچ سنایا۔ جس پکوان نوں بھگوان بیہا کدے نہ کہے، سد امرت روپ دکھایا۔ ایٹھے اوتھے اکو جیہا رہے، ہر سنگت لنگر کوکراں شوکراں آگے نہ کوئی سٹایا۔ اوس لنگر وچ پر ماتما ہے، اگ اُتے سڑ کے توے اُتے اپنا آپ تل کے، پریم پریتی وچ رل کے، اپنا رنگ دکھایا۔ گرگھ جیہڑے آون چل کے، اوہنا دا اندر بہے مل کے، سوہنا آسن لایا۔ ہر سنگت کھائے رل مل کے، وچھڑیاں جوڑ جڑایا۔ ایہہ کھیل دلدار دل دے، دل وچوں دلیل دلیل نال ملایا۔ گرگھ گر دی رہنیوں کدے نہ ہلدے، ڈلے سرب لوکایا۔ گرگھ پر بھ دے میلے سدا نہیں ہلدے، جس ہلپاں وچھوڑا رہے نہ رانیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سوہنا بھات رہیا کھایا۔ بھات کہے میں بھاگاں بھریا، پر بھ مہر نظر اٹھایا۔ پچھلے بھکھے اچ پیٹ اپنا بھریا، نال روداس دتا رجانیا۔ باقی سنگت اندر دھریا، بھورا بھورا چکھایا۔ سچ پریتی نال جڑیا، سوہنا جوڑ بنایا۔ نہ جیوندانہ مریا، مرن جنم وچ نظر کدے نہ آئی۔ اپنا کارج آپے رہیا کریا، کرن کراونہار اکھوایا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان جن بھگتاں سیجے آپے چڑھیا، پر دھن راوے چائیں چانیا۔

★ ۲۶ ماگھ ۲۰۲۰ بکرمی چرن کور دے گھر الہڑپنڈی ضلع گرداس پُر ★

روداس دوارے مل بھگوان، سب نے خوشی منائیا۔ بھوگ لگ سوہنا بنیا پکوان، سکے ٹکڑے روپ وٹائیا۔ چار کھار مل کے کھان، پنجواں یار نال ملائیا۔ کھانڈیاں کھانڈیاں آیا دھیان، اندر دلیل بنائیا۔ ایہدا مٹھارس مہان، سوہنا نظری آئیا۔ سارے اپنے پلے تھوڑی تھوڑی گنڈھ بندھان، ایہنوں نال لے کے جائیا۔ جس ویلے بھکھ پھیر ستاویں آن، اُس ویلے لئیے کھائیا۔ کرو نمسکار والی دو جہان، جس سوہنی بنت بنائیا۔ چوتھا کہے تئیں بال نادان، رسنا منگ نہ منگائیا۔ خوشی ہو گئے کھا کے کھان، اپنا پیٹ بھرائیا۔ ایہو جہا سارا جہان منگے دان، دیونہار سدا سدا ورتائیا۔ رل کے ایہدے کولوں منگ لو نام، جس وچ ملے وڈیائیا۔ جے ہووے مہروان، سوہنی وست دے ورتائیا۔ جے روداس گھر بھوگ لگاوے آن، ساڈے گھر کیوں نہ آئیا۔ سارے سُن کے خوشیاں منان، اندرے اندر دھیائیا۔ اکٹھے چرنی ڈگے آن، نیوں نیوں سیس بھکائیا۔ کرپا کرگن ندھان، تیرے ہتھ وڈیائیا۔ ہوں مورکھ بال انجان، سمجھ سوچ نہ رائیا۔ توں وڈا شاہ سلطان، شہنشاہ اکھوایا۔ پنجواں کہے میں انہاں نالوں انجان، جگت یارانہ چریٹے نال رکھائیا۔ ہُن تھوڑی جہی آئی پچھان، جس ویلے پر بھ تیرا درشن پائیا۔ تہاڈا دوواں دا اکو دسے نشان، اکو رنگ وکھائیا۔ خبرے کی کھوایا وچ پکوان، میٹوں اندروں پکا دتا بنائیا۔ میں وی منگاں انہاں نال، اپنی جھولی آگے ڈاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہروان ہونا سہائیا۔ پنجاں سُن کے سچ ارداس، ڈولی دھیان لگائیا۔ میں وی سدا اناں ساتھ، سوہنا کاج رچائیا۔ ملیاں گھروں چک کے دھیاں ورگی دات، سوہریاں گھر پچائیا۔ لاڑی لاڑے دی پوری کر کے آس، جوڑی جگت بنائیا۔ ڈولی وچوں لاڑی مار آواز، ہو کے نال جنائیا۔ میں وی تیرے در دی محتاج، اکو اوٹ رکھائیا۔ میرے پناں کسے کم نہ آوے ساز باز، کھاراں سیو نہ کوئی لگائیا۔ کیوں پر بھو میرے نال ناراض، کس بدھ گھ بھوایا۔ جاں میٹوں منگن دی نہیں جاج، جاں توں دین والا دے نہ خوشی منائیا۔ میں جو کہا سو ساچ، سچے سچ سمجھائیا۔ سب دی پوری کر دے آس، بیٹھے دھیان لگائیا۔ چرن پریتی تیری خواہش، دوجی وست نہ منگ منگائیا۔ روداس کہا شاباش، دھن تہاڈی وڈیائیا۔ جنہاں میرا دتا ساتھ، سکھیا سکھ کے جھولی پائیا۔ ادھروں براہمن جھاڑی اوہلے بیٹھا رہیا جھاک، ہر جی کی کی ورتائیا۔

جاں ملدی ویکھی دات، دھوتی بودی سانہج کے نیڑے آئی۔ ڈنڈوت کر کے کہے گرو مہاراج، ٹھاکر سوامی تیری سچی سرنائیا۔ میٹوں بھات وچوں دے کھاج، کھاون نوں چت لائیا۔ روداس کہا توں رل اس جماعت، جو پنگت روپ وٹائیا۔ براہمن ادھر ادھر ویکھ کے کہے میٹوں تگے نہ میرا ساک، براہمن شو دراں گھر ڈیرہ لائیا۔ پہلوں پیٹ بھریئے پوری کریئے آس، پھر پاپ اپنی گٹھری وچ لیجے بندھائیا۔ جس ویلے گنگا کنارے جا کے اوم کروں جاپ، ہری اوم کہہ کے گنگا وچ رڑھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دیوے وڈیائیا۔ براہمن کول بٹھا لیا ایک، چار کھار باہواں رہے پھر کائیا۔ جس نے کیتا ساڈے نال ویس، اوہ اڑ کے گیا آئی۔ ہن پیسیاں نال جناں چہ باہمنی نہ دیوے بھیت، پلا سکے نہ ساتھوں جھڈائیا۔ جے نہ مئے کپڑیاں وچ لپیٹ، ڈولی وچ لئیے ٹکائیا۔ جے کوئی پچھے کہیئے ایہہ راجے دی بیٹ، ایہدا منہ ویکھن کوئی نہ آئی۔ گنگا کنارے جا کے کھیڈیئے ایہدے نال کھیڈ، پھڑ بودیوں ریتا اُتے پھرائیا۔ ڈھپ کڑا کے دی ہوئے مہینہ جیٹھ، اُتے مٹھیاں نال ٹکائیا۔ جناں چہ نہ دسے اندر لا بھیت، ماریئے کٹیئے واہو داہیا۔

انے چہ نوں براہمن اوہناں ول لیا ویکھ، ہوئی ہوئی گلاں کردے نظری آئی۔ اوسے ویلے کھول کے اپنی جیب، دُونے پیسے دتے پھرائیا۔ میرے ججماناں میٹوں دتے بھیج، میں تہاڈے واسطے لے کے آئی۔ سارے ہس کے کہن ایہہ بڑا چنگا نہ کرے فریب، ایسے نوں دیوں پھرائیا۔ براہمن اوسے ویلے اپنی جنتری کڈھ کے لکھے اُتے کتیب، ہنسیاں وچ گنائیا۔ جس ویلے منگو میں تہاڈے گھریں دیواں بھیج، سوائے ڈیوڑھے نال رلائی۔ کہاں کہا توں براہمن ایہدا بنائیں کھیس، اُتے لے کے جگت ہنڈائیا۔ اسیں تیرے ججمان توں سانوں دین آدیس، تیرے ورگا براہمن کیرتی والا نظر کوئی نہ آئی۔ اودھر روداس کہا توں کیرٹی کھیلیں کھیل، اندرے اندر دھیان لگائیا۔ سارے منگو ایہدا میل، جو ملیا بے پرواہیا۔ خوشیاں نال اک دُجے دی جھولی پاؤ ویل، مٹھی مٹھی سوہنی ونڈ ونڈائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دیوے مان وڈیائیا۔ سارے کہن روداس اسیں کچھ لئیے سوچ، اپنا متا پکائیا۔ سانوں پوری نہیں ہوش، سمجھ نہ کوئی وڈیائیا۔ کتے ٹھٹھا کرن نہ لوک، مخول نہ دین اڈائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سانوں سچ مت دے جنائیا۔ روداس کہا تھوڑی دیر باہر جا کے کرو صلاح، متا اپنے نال پکائیا۔ اوہناں چہ میرے گھر ستا رہے بے پرواہ، میری سیجا سوہنی اس نوں

بھائی۔ میں اسدے اُتے کچے چڑے دا دُشالہ دیواں پا، جس نوں سوہنا رنگ چڑھائی۔ تھوڑا چر کر لینے آرام، آرام گاہ اکو اک وکھائی۔ پھر تہاڈا کرے کام، جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اچرج کھیل رچائی۔ سارے گھروں گئے باہر، قدم قدم اٹھائی۔ چار کہاراں نال پنجواں یار، سوہنا سنگ بنائی۔ براہمن گڑوی لے کے چڑھدی دِشا وچار، گیا واہو داہیا۔ کرے کھیل کرتار، سمجھ کسے نہ آئی۔ اُدھروں کھوتے اُتے چڑھیا آوے گھمیار، پگڑی لال رنگ رنگائی۔ وٹ چاڑھ بٹھی دستار، وڈا سر وکھائی۔ ہتھ وچ ڈنڈا رہیا ہلار، ڈچکر مارے چائیں چانیا۔ اُسدے نال کھوتے ہور چار، ہنک ہنک کے رولا پائی۔ چوواں اُتے چار ہور اسوار، نکلے ہالے نظری آئی۔ اُہناں وچوں اک روپیا زارو زار، نیتز نیناں نیر وہائی۔ اگوں مل پئے چار کہار پنجواں سچا یار، سوہنا جوڑ جڑائی۔ چوتھے کہا اوہ جان والے گھمیار، کیوں پچیاں رہیا روئی۔ ذرا کھوتے تے گھلیار، کھسیا ٹٹیا بھجا جاویں واہو داہیا۔ اُس اُتوں اتر اگوں روکے چار، ڈنڈے نال ڈرائیا۔ گدھے اک دوجے ول نین رہے اٹھال، دیکھن چائیں چانیا۔ اونے چر نوں بچے ماری آواز، اچی کوک سنائی۔ سانوں بھکھ لگی آج، بہڑی رہی ستائی۔ نہ کوئی روٹی نہ کوئی دال، کھرکٹ نہ کوئی بندھائی۔ گھمیار غصے وچ کہے میں کی تہانوں دیواں کھوال، نال لے کے کچھ نہ آئی۔ ایہہ سُنکے پنجاں سمجھیا ایہہ نکلے بال، سب نوں اکو جہے نظری آئی۔ اک دوجے نوں مار کے ارک دسن اشارے نال، ہوئی ہوئی سمجھائی۔ اپنے کھولو گنڈھ رومال، جو روداس دواویوں بھات لیاندا بندھائی۔ وچوں تھوڑا تھوڑا انہاں نوں دیئے کھوال، ساڈا کی گھٹ جائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، آپے دے وڈیائی۔ ساریاں کھولی رومال گنڈھ، وچوں کھانا اک اک اٹھائی۔ اک اک سب نوں دتا ونڈ، پیو پت رل کے کھائی۔ کھادیاں آیا انند، خوشیاں ڈھولے گائی۔ گھمیار کہے کچھ میتھوں لو منگ، میں کھوتے تہاڈی بھیٹ چڑھائی۔ اُہناں کہا توں پہلوں ساڈا کر سنگ، روداس دوارے پھیرا پائی۔ اوتھے ویکھ کھیل اگم، اگڑی کار کمائی۔ تیرے کول کھوتے، اوہ تے گنڈے چم، ایہہ اوہدی وڈ وڈیائی۔ اسیں او سے دے گھروں لیائے بٹھ، جو تہانوں دتا کھوئی۔ جے اوہوی تیرے نال جائے من، تیرے پچیاں نوں بھکھ رہے نہ رائی۔ گھمیار کہے ایہو جہا سودا جے جائے بن، میں وی لواں چائیں چانیا۔ اُدھروں براہمن آوندے سُن لیا کن، ایہہ کی متا پکائی۔ براہمن ویکھ گھمیار نوں پے گیا جن، کہے اس توں پچھئے کی ایہہ کھیل

رچائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سوہنی چال چلائیا۔ گھمبیا کہے دس پروہت، ساچی منگ منگائیا۔ میرے سمجھ نہ کوئی سوچ، گوار نظری آئیا۔ میٹوں ایہہ کی کہندے لوک، چل رِوداس دوارے درشن پائیا۔ اوتھے ملیا بھوجن بھوج، جو بھورا بھورا میٹوں پچیاں سمیت دتا کھوایا۔ بچے رونوں ہو گئے خاموش، سوہنی ٹھنڈ ورتائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اوٹڑی چال چلائیا۔ براہمن کہے ایدھر آ ہو الگ، دکھرا ہو سمجھائیا۔ بن براہمن توں کسے دا پورا ہوئے نہ یگ، سمگری کم کسے نہ آئیا۔ بے کچھ ہے تاں اس لوٹے وچ گھت، پلا اُتے رکھ کے چوری چوری دکھائیا۔ میں تیری کڈلی بناواں جھٹ، گرہ رہن کوئے نہ پائیا۔ تیرے گھر خزانے کھولاں ہٹ، وڈی دیواں وڈیائیا۔ انہاں مور کھاں تیتوں دینا کی دس، پناں براہمنناں سمجھ کسے نہ آئیا۔ جو کچھ سو میرے ہتھ، مکا مکا رہیا بھوایا۔ تیس دیکھو میرے متھے ول اگھ، شکر ترسول لے کے بیٹھا چائیں چائیا۔ جیسہڑی دچھنا دیو میں کیہڑی یعنی رکھ، میں سوہنے کم لگائیا۔ میں کھیر کڑا بنا کے لینا چھک، تہاڈا شکر منائیا۔ نالے گاؤندا پھراں جس، کھوتے والا ہور وی کوئی نظری آئیا۔ انے چر نوں چوتھا کھار کہے براہمن پچھا چھٹ، ایویں رولا پائیا۔ اسیں کٹھا کھادا کیوں ہوئے اڈ، جیسہڑا رِوداس دتا ورتائیا۔ ساڈے ساٹھے ہو گئے ہڈ، ناڑی ناڑی جوڑ جڑائیا۔ ہن تے منگن والی عادت چھٹ، دین والے نظری آئیا۔ براہمن کہے ایہہ پیو دادے دی کار چلی آؤندی ساڈی وچ جد، وڈیاں دی ریتی دیواں کوں گوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سوہنی بنت بنائیا۔ گھمبیا اندر آیا اچھال، سوہنا دل بنائیدا۔ بھراو میٹوں اوہ دیو دکھال، جیسہڑا بھکھیاں ننگیاں ان ورتائیدا۔ پنچے اٹھ کے تر پے نال، سوہنا سنگ سوہنا پائیدا۔ بچے کہن سانوں وی دے دیو ایہہ رومال، جس وچوں کھانا کھادیاں سکھ دُکھ درد مٹائیدا۔ رون والا بچہ کہے میں ضرور لے کے جانا نال، ضد اپنی نہ کدے گوائیدا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ کرنی کار کمائیدا۔ پنچ پنچ دے ہو گئے دس، دہ دشا خوشی منائیا۔ رِوداس دوارے آئے ہس، سوہنی بنت بنائیا۔ چمپیا یار دتا دس، پنجاں نال پنچ ہور رلائی۔ انہاں وی کھادی تیری بھات، دانہ دانہ گھ وچ پائیا۔ ایہہ بن گئے ساڈے ساک، سبناں وانگوں سنگ رکھائیا۔ پر ایہہ براہمن بڑا چلاک، چلاکی کرن توں باز نہ آئیا۔ جھٹ براہمن کہا میں ناتھاں دانا تھ، غریباں وچوں غریب غریب نظری آئیا۔ بے ججمان خوشیاں میری جھولی پاون دات، میں

خوشیاں نال گائیا۔ رُوداس کہا تہاڈی سوہنی بنی جماعت، دس اک گیاراں گیاراں دا ایکا ایکا کو نظری آئیا۔ سارے منگو سچی دات، میں سچ دیاں سمجھائیا۔ پر بھ تیرے رہیے ساتھ، سوہنا سنگ نبھائیا۔ سب دی پوری کرے آس، ہر وڈا وڈا ڈیائیا۔ ایہدے گھر کیہڑا گھاٹ، دیندیاں توٹ رہے نہ رائیا۔ گھمیار کہے ساڈی کھوٹی نہ ہووے واٹ، آؤنا جانا لیکھے پائیا۔ رون والا بچہ کہے چمیار دا پھڑ کے ہاتھ، میٹوں بھات دے کھوائیا۔ جس دی سکلیاں ٹکڑیاں وچوں بدلی ذات، میری جات دیوے وٹائیا۔ رُوداس ہس کے کہا شاباش، کڈی سوہنی گل سنائیا۔ اپنی سوانی نوں مار آواز، نیڑے لیا بلائیا۔ کوئی ہے رکھیا کھاج، بچیاں دیواں ورتائیا۔ کہے میں تھوڑی جہی تھلیو گھروڑی رکھی سانجھ، گھریاں نال لاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا رنگ دکھائیا۔ رُوداس سوانی لے کے آئی وست، اگے دتی ٹکائیا۔ رُوداس پھڑ کے ہست، تھوڑی تھوڑی ورتائیا۔ کھاندیاں سار سارے ہو گئے مست، خوشی وچ پنچن ٹپن ڈھولے گائیا۔ چھوٹا بالا کہے میٹوں نظری آیا عرش فرش، میری سوہنی اکھ کھلایا۔ رُوداس خوشی نال مار تھپڑ اوہ دیکھ پڑکھ ابناس، بیٹھا ڈیرہ لائیا۔ اوس اپنیاں بھائیاں دتا آکھ، انہاں دیوے سمجھائیا۔ نالے تک کے ول باپ، کہے باپو جی اوہ باپو بے پرواہیا۔ تیرا میرا پیو پت داساک، میں بال توں پتا جگت اکھوائیا۔ پر اوہو جہا نہ جانے جاپ، جس دے اندر نور ضرور نظری آئیا۔ میں تینوں رہیا آکھ، اوس دے لگ پائیا۔ گھمیار کہے کی ایہہ سچ بات، جو کچھ میٹوں رہیا جنائیا۔ اندروں آئی اک آواز، سوہنی دُھن اُپجائیا۔ جو کچھ ہے سو ایسے دے پاس، دیونہار اکھوائیا۔ گھمیار آئی کیاس، کی کچھ اس دی بھیٹ ڈائیا۔ سارے ہتھ ماریا کچھ نہیں ساتھ، اندرے اندر شرمائیا۔ پھر آگئی یاد، گھر جی کھوتے اُتے ٹکائیا۔ جیہدے وچ وست خاص، میں اپنی لئی رکھائیا۔ ہن اوہو دیواں دات، اس دی بھیٹ چڑھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار وڈیائیا۔ گھمیار اُٹھ کے گھر جی رہیا پھول، خوشیاں وچ گائیا۔ ایہدے وچ وست انمول، بھیٹا دیواں چڑھائیا۔ اک نکی جہی گچھی تماکو دی جو سدا تولوں تول، لیراں وچ بند کرائیا۔ چپ کیتے ہولی جیہی اگے رکھی اڈول، پر بھ دی بھیٹ چڑھائیا۔ مونہوں کچھ نہ سکیا بول، کہہ نہ سکے رائیا۔ نالے ڈرے نالے شرمائے کتے رُوداس نہ لوے پھول، کی کچھ رہیا ٹکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنی کھیل رچائیا۔ چھوٹا بچہ کہے باپو، کی پر بھ نوں بھیٹ چڑھائیا۔ اوہ پتر میں اوہ

دِتا تماکو، جو اپنے لئی رکھایا۔ سارے کہن پتہ نہیں پر ماتما کی آکھو، غصے وِچ کی سنایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دیونہار وڈیایا۔
 تماکو بھیت چڑھیا، گھٹری بند رکھایا۔ سری بھگوان ہتھ پھڑیا، خوشیاں نال اوسے دی جھولی پانیا۔ تیرا کارج پورا سریا، لین دین دی لوڑ رہی نہ رانیا۔
 جے گھمیار کوئی بھانڈا گھڑیا، میٹوں کچا دینا لیا۔ اُس وِچ پانی رہے ٹھریا، ٹھنڈا روپ بنایا۔ گھمیار کہے میں چکّ تے چاڑھ آوی وِچ دھریا، اگن
 بھیت چڑھایا۔ جس ویلے گھر جاواں مڑیا، اوسے ویلے لے کے آیا۔ اُدھر چار کہار پنجویں یار فرنا پھریا، اپنی گلّ سنایا۔ گھمیار کیوں لالچ وِچ جاندا
 رڑیا، گھرے پچھے اپنا مکھ بھوایا۔ اوئے ایٹھے آ کے نہ رہیں نگریا، سنگر کولوں کچھ منگ دات تیری جھولی دیوے پانیا۔ اونے چر نوں نکا بالا پاؤن ڈہ پیا
 ڈنڈ، اُچی کوک کوک سنایا۔ جناں چر میرے منہ وِچ پائے نہ مٹھی کھنڈ، چٹکی اپنے ہتھ نال پھڑایا۔ میں رونوں نہیں ہونا بند، باپو چپ نہ سکے کرایا۔
 جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دیوے وڈیایا۔ بچہ رووے زورو زور، ہو کے لے لے رہیا سنایا۔ سانوں بھکھیاں نہ تور، تیرے درتے
 منگن آیا۔ تیرے بناں نہیں کوئی ہور، سر ساڈے ہتھ لکایا۔ سانوں اکو تیری لوڑ، دوجی لوڑ نہ کوئی رکھایا۔ پُرکھ اکال پتا باپو ساڈے باپو دی بچیاں
 سنگ بٹھ اپنی ڈور، سوہنا جوڑ جڑایا۔ وچھوڑا دے نہ جاویں چھوڑ، چھوٹے چھوٹے رہے گر لایا۔ گھمیار نے اوتوں لاه کے اپنی دوہر، لال پٹی والی پر بھ
 دی بھیت چڑھایا۔ بچیاں ہور مچایا شور، نیناں نیر وہایا۔ ہوئی جیہی پر بھو اٹھ کے آیا کول، پھڑ باہوں گلے لگایا۔ چک کے گودی کرے چوہل، ہلاریاں
 نال ہلایا۔ میں سدا تہاڈے کول، وساں ہر گھٹ تھانیا۔ روداس پیا بول، ایسے دی وڈ وڈیایا۔ نکا بچہ کھوتے نوں کٹن لگا وانگ ڈھول، ڈگا ہتھاں نال
 بنایا۔ گدھا اگوں پیا بول، پینگ پینگ سنایا۔ میرا پردہ دِتا کھول، میٹوں وی ایہو نظری آیا۔ جیہڑا تہاڈے وسے کول، اوہو میرا ماہیا۔ جوتی جوت
 سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دیونہار وڈیایا۔ اودھر ویکھ گھمیار دی دوہر، پٹی لال نظری آیا۔ روداس کہا کچھ منگ لا ہور، دیونہار دیا کمایا۔ پھڑ
 کے گھٹری تماکو والی کہندا اے میٹوں ایہو لوڑ، باقی آپے دیوے جیہڑی ایہنوں بھانیا۔ بچے کہن ایہدے اگے کیہڑا زور، بنانے ہو کے سیس جھکایا۔
 ساڈا جے ہووے سانوں جاوے بہڑ، بہڑ لئی گل لایا۔ اودھروں براہمن اٹھ کے آیا کول، ایہہ کی رولا رہے پانیا۔ لین دین والی وست دوہاں دے

نہیں کول، گلاں نال پرچانیا۔ اپنے کولوں کڈھ کے تھوڑے جے تل تھوڑے جے چوہل، کنک دال آٹے وچ ستناجا دتا بنایا۔ اُتے رکھ کے تند مَوَل، چٹا لال رنگ دکھانیا۔ آویکھو مین جماناں دے لٹ کے لیاندے بول، گھر مشرانی کول رکھے ٹکانیا۔ تھوڑے جے تھانوں دکھاون لئی رکھے کول، تئیں وی میٹوں ایسے طرح دیو چائیں چانیا۔ پھر اپنی گھٹری دکھائی پھول، گنڈاں اگی وچوں باہر کڈھانیا۔ جیہڑے ہتے جمان انھول، اوہناں کولوں پگڑیاں منگ کے لیانیا۔ اک ہور پردہ لیا کھول، جس وچ تکرری پنسیری رہیا ٹکانیا۔ جے مائیاں بیبیاں ملن تاں اوہناں دے پچیاں دے تولوں تول، آٹا دانہ ڈھائی گنا پوانیا۔ جے میرے سامنے کوٹھی دا بوہا دین کھول، اگوں وڈا بھنڈارا نظری آئی۔ پھر ست کران پورے تول، جے بھارے ہون جماناں نوں چکن نال لیانیا۔ نالے کہواں بیٹھے رہو اڈول، میں تھانڈے گڈے رہیا بنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سوہنی رچن رچانیا۔ سُن کے بچن بولے چار کہار، پنجواں نال رلائی۔ گھمیار دا ساڈے نال کی وبار، روداس دے سمجھانیا۔ روداس کہے ایہہ کھیل کرے کرتار، جو پچیاں دے وڈیائی۔ بچہ کہے اسیں بھگھیاں منگی دات، اپنی جھولی ڈاہیا۔ براہمن کہے میں منگن نوں اکو نکرا تئیں میٹوں کہو شاباش، تئیں دیونہار جمان، منگن کیوں آئی۔ تئیں دسو تھان کتھے کٹنی رات، میں اوتھے تھانڈے کول آواں بن کے پاندھی راہیا۔ جیہڑی خوشی نال بخشوگے دات، اوسے نوں لے کے تھانڈا جس گایا۔ بناں براہمن تھانڈی کسے نہ بچھنی دات، بناں سانوں دتا دان اگے ہتھ کوئی نہ آئی۔ اسیں پروہت تئیں جمان، پرہہ نے بنت بنایا۔ تھانڈا دان تے ساڈاپین کھان، دوہاں نوں نظری آئی۔ تئیں میٹوں کرو پرنام، میں بھگوان نوں سپس نوایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اگئی کھیل رچانیا۔ گھمیار دی دوہر گئی وچھ، چارے کنیاں گئی پھیلائی۔ میرے اُتے بہن سارے رکھ، سوہنی سگت بنایا۔ سری بھگوان سب نوں پے دس، اکو روپ نظری آئی۔ وچوں براہمن باہر ہو گیا کر کے ضد، میری دکھری جگہ کیوں نہیں رکھانیا۔ روداس کہا ایہہ دُھر دی بدھ، بدھ داتا رہیا بنایا۔ سری بھگوان کہا روداس کچھ لیکھ لکھ، جو میں دیاں سمجھانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار وڈیائی۔ چھوٹے بالے کہا پر بھولگا کی لکھاؤن، کیہڑی قلم چلائی۔ کہ پچیاں وانگ سانوں لگا پرچاؤن، تھوڑی تھوڑی دست جھولی پائی۔ جنان چر روداس نہ آوے سمجھاؤن، ساڈی سمجھ سمجھ نال رلائی۔

اساں کوئی اکھر نہیں دیناں پاؤن، قلم دینی نہ چلن نال سیایا۔ مار دُہتھڑاں لگا رونا اکھاں وچ گھسن رکھایا۔ سر دے والاں لگا کھوہن، سوہنا دکھ بنا یا۔ مار ٹکراں چھری لگا دکھاؤن، اپنا آپ مٹایا۔ دھرتی اُتے لیٹ کے لما پے کے لگا سون، میں اپنا آپ دیواں تجایا۔ اسیں آئے پر بھو مناؤن، اس سانوں دتاناہ کوئی سمجھایا۔ کہا رو کی سانوں لیائے کھاؤن، کھاد اپیتا نظر کچھ نہ آیا۔ آگوں براہمن اٹھکے آیا پچھے ہٹاؤن، ایویں رولا نہ پاؤ بھایا۔ گھمیار نوں غصہ چڑھیا اُن مکی ماری دھون، پراں دتا ہٹایا۔ میں پچیاں روندیاں نوں آیا ہساؤن، سو بھکھے رہے گر لایا۔ ایہدے کولوں آیا کچھ دواؤن، خالی جھولی دیواں بھرایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا دئے لکھایا۔ دُوہری دوہر ہیٹھاں پی گئی تھک، ہوئی جہی سنایا۔ میرے بھار بہتا آیا لگ، ہولا دیو کرایا۔ موڈھی پی دا رگڑیا گیا نک، مستک درد مٹایا۔ مینٹوں کچھ تے دیو میرا حق، تہاڈی سوہنی سیو کمایا۔ اودھروں براہمن بولیا جھٹ، جے اوکھی آ کے میری بھیٹ دیو چڑھایا۔ میں لے کے ہواں پت، براہمنی ہتھ پھڑایا۔ پھیر آواں نٹھ، اپنا پنڈھ مکایا۔ آ کے گھمیار دا گاواں جس، جس دُوہری دوہر تیتوں دان کرایا۔ غصہ گلہ دیواں چھڈ، جیہڑی دھول سر لگایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچاراہ چلا یا۔ سُن کے براہمن بات، چوتھا کھار رہیا سنایا۔ تیتوں کیہڑی کیہڑی دیئے سوغات، تیری آسا پوری نظر نہیں آیا۔ جے کچھ منگناں ایس پر بھو کولوں منگ دات، تیری تر کھا دئے بُجھایا۔ براہمن مل گیا ایس جماعت، اپنا آپ گویا۔ براہمن اندروں تھوڑی جہی ہوئی خواہش، آپ اپنا دھیان لگایا۔ جے پتہ لگ جائے میری ذات، براہمن شو دراں وچ ڈیرہ لایا۔ ساڈی کُل ہو جائے ناس، آگاڑی جھولی دان کوئی نہ پانیا۔ میری مشرانى گھر بیٹھی کس طرح کرو راج، کھانا پینا سوہنا بنا یا۔ ایتھوں چپ کر کے چلیئے بھاج، اپنا پلو چھڈایا۔ پیو دادے دا کیوں چھڈیئے رواج، کھانا پینا ایہہ رنگ ہتھ نہ آیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا سچا ور، سچ دئے وڈیا یا۔ روداس سب کچھ رہیا سُن دا، اپنے اندر دھیان لگایا۔ ویکھو کھیل اگئی دُھر دا، دُھر دی دھار وڈیا یا۔ ویکھو جوڑ کویں جُڑا، پنجاں ہووے گڑمایا۔ براہمن کدے آوے کدے مُڑا، صلاح وچو وچ رکھایا۔ کدے جیوند کدے مُردا، اپنا رُوپ وٹایا۔ اک فُرنا پھریا ہر دا، ایہدے وچوں آواز سنایا۔ جس نوں لبھدا پھردا چر دا، چری وچھنیا نیڑے آیا۔ ویکھ کہاراں گیڑا گڑ دا، روداس چھیارے

دے وڈیاںیا۔ گھمیار کدھروں آیا پھر دا پھر دا، چوہاں بچیاں نال ملاںیا۔ سچ دوارے گھیرا گھردا، سوہنا جوڑ جڑاںیا۔ ویکھو اگمی گیڑا گڑدا، گیڑے وچ رکھیاںیا۔ کیڑا لیکھا اگے چھڑدا، چھیکڑا اے ہتھ نہ آںیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا سچا ور، سبنا رہیا سمجھیاںیا۔ صاحب سنگر کر پیار، روداس رہیا سناںیا۔ پہلوں سد چار کہا، پنجواں ہوئی جہی نال ملاںیا۔ اناں دیواں جگت ہدار، سر اپنا ہتھ ٹکاںیا۔ ٹکڑیاں وچوں جے ٹکڑا دتا کھوال، بھات بھلی بھوت نظری آںیا۔ اہناں سرتے دے رومال، سوہنا پردہ پاںیا۔ منگی منگ دے کے دان، ڈھر دی آس پچاںیا۔ تیرا سنگ نال مہان، دیواں جوڑ جڑاںیا۔ بے شک بدل دیواں زمیں اسمان، بھگت بھگونت لیکھا سکے نہ کوئی بدلاںیا۔ میری تیرے نال زبان، اہناں نال رکھیاںیا۔ پنجاں نوں جامہ ملے مہان، مانس وچوں مانس روپ وٹاںیا۔ چنھ بدلے نشان، پُرکھ پُرش ناری نر نران درساںیا۔ اگلا لیکھا پھیر دسے آن، لہنامات چکاںیا۔ روداس چرن کول کر نمسکار، دوویں جوڑ سپس جھکاںیا۔ تیریاں توں ہی جانیں کرتا، کرتے تیرے ہتھ وڈیاںیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا گھر وساںیا۔ روداس گھمیار سد، جس دوہر بھیٹ چڑھیاںیا۔ اندر لنگھے حد، اپنا چرن ٹکاںیا۔ اوہدے نال پچے آون بھج، سوہنا بنس سہاںیا۔ میں رکھا اہناں لچ، سر اپنا ہتھ ٹکاںیا۔ اونے چر نوں نکلے بالے کہا گج، زور زور نال چلاںیا۔ چرن پھڑ کے مکھ چک کے اکھ کھول کے کہے درس کر لین دے رچ، اچ ویلا بھکھیاں ہتھ آںیا۔ باقی سارے پچے پے نچ، گھٹا پیراں نال اڈاںیا۔ اہناں دے ہردے ویا سچ، سچ سروپ ویکھ خوشی مناںیا۔ پر بھو اسیں گناہ توں جائیے نچ، چھوٹے ہندیاں منگ منگاںیا۔ تیرے پریم وچ رنگی جائے رت، رتی رت سکاںیا۔ چھوٹے پچے پر بھ دا پھڑ کے ہتھ، چھیا چائیں چائیا۔ چمن نال گیا ڈھٹھ، اپنی ہوش گیا بھلاںیا۔ گھمیار پچے دے سرتے ہتھ لیا رکھ، ہوئی ہوئی ہلاںیا۔ اوہ وی ہویا بے بس، سر توں پگڑی لاہیا۔ منہ دے بھار ڈگا جھٹ، اپنی ہوش بھلاںیا۔ بوجھے وچوں ڈگ پئی تماکو والی گٹھ، قطرہ قطرہ دھرنی وند ونداںیا۔ بے ہوشی وچ مارے ہتھ، ایدھر اودھر بھوایا۔ بھونڈیاں بھونڈیاں پر بھ چرناں تے گیا لگ، سوہنی خوشی مناںیا۔ او سے ویلے کھل گئی اکھ، زرگن نظری آںیا۔ جوڑ کے کہا ہتھ، تیرے ہتھ وڈیاںیا۔ جے میرا بچہ جائے نچ، جو تیری بھیٹ چڑھیاںیا۔ میرا اس دے اُتے نہیں حق، در تیرے سیو کماںیا۔ سری بھگوان کہا ہس، ایہہ مڈھ توں عادت میری چلی آںیا۔ جو میرا میں

اوپرے ہو جاں وس، وارتا اپنے نال رکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سوہنی کھیل رچائیا۔ ویکھ کھیل براہمن سوچے، اندرے اندر دھیان لگائیا۔ میرے خالی ہوئے بوجھے، بھیٹ نظر کوئی نہ آئیا۔ گھمیار کدوں بکے کھوتے، ڈیرہ اگلے پنڈ لگائیا۔ براہمن اس دے کولوں ہیرا پھیری نال سب کچھ بوچے، خالی ہتھ دے کرائیا۔ امرت ویلے اٹھ کے دھوتی بنھے وانگ لنگوٹے، چوری بچھے واہو داہیا۔ ایہو جے گھمیار ہتے، میں لٹے راہ جانڈے راہیا۔ جے ہور کچھ نہ دیو ایہدی پیریں جوڑا دے کھوسے، آگوں نوک اٹھائیا۔ جس دی لمبائی چوڑاں انگلاں دو پوٹے، اکھاں نال تکائیا۔ اتوں کڈھی دھار نال تلے سچے گوٹے، سوہنا رنگ دکھائیا۔ جے وڈی ہوو وچوں کر لوں دو ٹوٹے، بغل وچ لگائیا۔ ایہدا تالا سانھ کے رکھوں اُس کوٹھے، جس کوٹھے وچ بہتا دھن رکھائیا۔ جس ویلے میرے جمگے پوتے، ایہہ وڈیاں پیراں نکلے پیر دیواں بنائیا۔ جے پوتیاں پہلوں جمن دوہتے، اُہناں دی بھیٹ چڑھائیا۔ روداس اوسے ویلے سوچے، انتر دھیان لگائیا۔ اُس دی پٹھ ہوئی جہی ٹھو کے، براہمن نوں سمجھائیا۔ کسے کم نہیں آونے کوٹھے، کدھر دھیان لگائیا۔ براہمن تیرے گھر پُت نہ پوتے، پر میثور بیٹھیاں ایہو نیت رکھائیا۔ توں منگ میرے پران رہن سوکھے، ڈکھ درد نہ لاگے رانیا۔ ایہو جے کدی نہیں ملدے موقع، ملے میل بے پرواہیا۔ لکھ چوڑا سی گئی سوں کے، نار کنت سیج ہنڈائیا۔ مڑ کے کوئی نہیں آیا بھوں کے، مانس مانس وچوں روپ دکھائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر گئے گاؤں کے، پھیر پھیرا کوئی نہ پائیا۔ براہمن پچھا ویکھیا بھوں کے، اپنا لکھ بھوائیا۔ اکو وار اندروں نکلے ہو کے، ہوکیاں نال کوڑی کرپا باہر کڈھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اٹھائیا۔ کوڑی واسنا نکلی گندی، اپنا گئی تجائیا۔ براہمن منگ اک منگی، روداس نال ملانیا۔ میری ٹٹی دینی گنڈھی، دھاگا ڈور تیری ہتھیں نظری آئیا۔ روداس کہے میں رمبی کھئی چنڈی، اُچے نیچے سارے پدھر دیواں کرائیا۔ آر کہے میرے آگے نکلی جہی گنڈی، پھر کے تند دھاگا ڈور کچھ کے باہر لیائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار وڈیائیا۔ سُن کے بچن براہمن کھلی اٹھ، اکھاں لئیاں بدلانیا۔ میٹوں کی چمپار دتا دس، دسدیاں سرت بدلانیا۔ میرے کچھ نہیں رہ گیا وس، براہمنی یاد نہ کوئی ستائیا۔ ہن میں کسے وست نوں لاؤنا نہیں ہتھ، جماناں گھر منگن نہ جائیا۔ پر بھ دی چرنی گیا ڈھٹھ، سپس جگدیس جھکائیا۔ پت میری لینی رکھ، صاحب میرے گوسائیا۔

ادھروں چوتھا کہار پیا ہس، خوشی نال سنایا۔ پر بھو ایہہ بڑا ٹھگ، ساڈے پیسے لٹ کے اپنے گنڈھ بٹھایا۔ براہمن کہے میں پھر ڈردے انہاں آگے دتے رکھ، بھروسہ دتا کرانیا۔ ایہناں بھکھیاں پھر میرے آگے دتے سٹ، خوشیاں نال پھرائیا۔ میں براہمنی دی گھڑا کے آیا نتھ، تن بلاک، رکھایا۔ اوہ گاؤندی سدا جس، سوہنی خوشی منایا۔ میرے پر بھو ویکھ خالی ہتھ، میں ایدھروں لیا ایدھر دتا بھیٹ چڑھایا۔ آگے واسطے کیتی بس، تیرے آگے واسطے پانیا۔ میرے سرتے رکھیں ہتھ، دیویں سچ سرنایا۔ روداس کہا ہس، نو دوارے واسنادی تجانیا۔ چھوٹا بچہ بولیا جھٹ، ہوئی جہی سمجھانیا۔ اہے تھوڑی جہی کھلی آکھ، صاف ستھری نظر نہ آیا۔ ایہہ چاہندا ساریاں نالوں بہتا میٹوں ملے حق، میری پھیر ہووے وڈیا یا۔ اس دا کڈھنا چاہیے شک، پُرکھ اکال آگے اوہلا رہن کوئی نہ پانیا۔ سری بھگوان خوشی نال کہا ہس، بچہ تیری وڈ وڈیا یا۔ اس شک وچ نو جنم دیواں رکھ، مائس مائس روپ وٹانیا۔ آگے کر کے پورا حق، لیکھا لیکھے لایا۔ روداس پر بھو نوں کہا جھٹ، اینی بڑی سزایا۔ میرے سنگ ایہنوں لویں رکھ، سوہنا جوڑ جڑایا۔ براہمن کہا کنگن پچھے میں گیا نٹھ، اپنا گھ پچھانیا۔ ویکھو روداس نے پھیر وی دتا چھٹ، سفارش کر کے میٹوں رہیا ترانیا۔ ہن میں وی نہیں ہونا اڈ، سوہنا سنگ نبھانیا۔ ادھروں وڈی پگ والا گھمیار بولیا جھٹ، اک وار سنایا۔ کچھ سانوں وی دے حق، چڑھکے کھوتیاں اتے منگن آیا۔ زکا بچہ پھڑکے منہ کھولیا جھٹ، آندا پر بھو ایہدے وچ سب کچھ دے ٹکانیا۔ سری بھگوان اک چولاں دادانہ وچ دتا رکھ، سرتے ہتھ ٹکانیا۔ کلجگ انتم لواں لہ، اپنا بھیو چکانیا۔ پچھلا ناتا توڑ کے حد، اگلا جوڑ جڑانیا۔ بھاگ لگا اکوید، اکو بنس سہانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار وڈیا یا۔ روداس کہا سن گھمیار، گتھی تیری رہن کوئی نہ پانیا۔ تینوں لیائے چار کہار، پنجواں نال ملانیا۔ تیس پنجے کھوتیاں تے اسوار، نٹھے واہو داہیا۔ بچے کیتی گریازار، بھکھ رہی ستانیا۔ چوتھے آیا اک پیار، سبناں نوں سمجھانیا۔ تھوڑا تھوڑا ایہناں دیئے کھوال، جو رومال وچ بندھانیا۔ اس کھادیاں ملیا جمال، نور ضرور رُشانیا۔ تیس آئے گھر سچی دھر مسال، دھرم دوارا سوہنا پانیا۔ ویکھ اک توں چار لال، پیو پت پنچے اکو رنگ سمانیا۔ چھوٹا بچہ پھیر کرے کمال، اپنی گل سنایا۔ ساڈا پیو کھوتے واہ کے کرے وچ وپار، جنس گھر وگھری خرید لیا یا۔ ہن اسیں تکیا تے اکو بناؤنا دلال، سودا کے گھروں دے بندھانیا۔ نالے بھکھیاں پچھے حال،

دُکھیاں دُکھ گوائیا۔ جے کتے سنسار وِچ پے جائے کال، سانوں توٹ رہے نہ رائیا۔ جیہڑا اک دانہ دے کھوال، بن کھادیاں تریپت کرائیا۔ ایہو جہا سودا کتے نہیں ملنا مال، نالے بن پیسیاں ٹکیاں ورتائیا۔ جئاں چر نہ منے سوال، گھر مُڑ کوئی نہ جائیا۔ رِوداس کہا سُن پال، پر بھ دیونہار وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ بال کہے میں نہیں منّا، پئی ضد رکھائیا۔ جے سانوں خالی گھلنا، پھیر اسیں ایہتے بہہ کے جھٹ لنگھائیا۔ تیرے نال لاپتے ڈھوراں گھلنا، جتیاں سین دی جاچ دینی سکھائیا۔ سچ دوارا اکو ملنا، بے شک سانوں ملیجھ کہے لوکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیوے مان وڈیائیا۔ سری بھگوان سُن کے کہا رِوداس، ایہناں پوری آس کرائیا۔ آہ لے دست خاص، ایہناں دے کھوائیا۔ کوئی نہ ہووے نراش، دھیرج دھیر دوائیا۔ جے منگدے میرا ساتھ، میں دیواں ساتھ نبھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سوہنی دھار چلائی۔ رِوداس پھڑیا اک بھورا، اپنے ہتھ رکھائیا۔ سری بھگوان کہا ایہہ اچے تھوڑا اک ویراں ہور، دُجا ہتھ لگائیا۔ بچے رو کے پاون لگا شور، پہلوں میری جھولی بھرائیا۔ رِوداس خوشی نال تھوڑا جہا وِچ دتا بھور، پہلا حصّہ ورتائیا۔ پھیر دُجے دی پئی لوڑ، اوہ وی وِچ رکھائیا۔ ایسے طرح پنجاں نوں ورتایا جیسی لوڑ، جھولی سب بھرائیا۔ جس ویلے دوویں اُنگلیاں دتیاں کھول، اپنے ہتھ رکھائیا۔ سری بھگوان کہا بول، رِوداس دا پرسادا دو دو جنم دوائیا۔ پہلا جنم دساں انمول، چھوٹا بچہ لالو روپ وٹائیا۔ نانک تولے تول، تکرّی ہتھ اٹھائیا۔ ایہہ چارے آندھی گواڈھی بن کے وسن کول، سوہنا سنگ نبھائیا۔ نانک کر کے جائے قول، اک اقرار رکھائیا۔ کلجگ انتم سری بھگوان تہاڈے آوے کول، دُور دُراڈا پندھ مُکائیا۔ ساچا ناتا دیوے جوڑ، پتا پت پنچے جنے بھائی بھائی بنائیا۔ بھیناں بھائیاں دی پر بھ نوں لوڑ، وچوں لالو گھ رکھائیا۔ ایہہ سُن کے چار کہا تے پنچویں متر دتا زور، رِوداس پھڑکے رہے ہلائی۔ کی پر بھ نوں ساڈی نہیں لوڑ، جے آوے تے کیوں نہ سنگ لیا ئیا۔ پھیر بچے کہا تئیں سارے رولا پاؤ ہور، رو رو کے لو منائیا۔ میں وی ایسے کر کے پایا شور، شور وچوں ایہدی رحمت نظری آئی۔ پُرکھ اکال کہا سارے رہو اڈول، دھیرج دھرو اس بندھائیا۔ میں تہاڈے حصّے دا سانہ کے رکھیا اک چول، دانہ دانے وچوں بچائیا۔ سارے اکٹھے کر کے رکھاں اپنے کول، وچھوڑا پندھ مُکائیا۔ نال براہمن رکھاں چور، ٹھگاں وچوں ٹھگ دیاں ترائیا۔ پریتی رِوداسے نال

جوڑ، سوہنی بنت بنائیا۔ چار کہاں کولوں جو پیسے لئے بٹور، اپنی گنڈھ لکائیا۔ اوس ویلے میٹوں پوے اوہناں دی لوڑ، اوہ رقم تہاڑے ساہنے منگ منگائیا۔ بے شک مشرانی سو منی ہو کے لئے جوڑ، اپنے گھر لکائیا۔ جے نہ دیوے اوہدے نک نتھ سہاگ دی ٹٹ جائے ڈور، براہمن لوکمت نظر نہ آئیا۔ کسے کم نہیں آؤنے بلاک بور، تئاں لوکاں ملے نہ ڈھونیا۔ ساریاں کہا پر بھ جے ٹوں جائیں بہڑ، بہڑی بہڑی سارے رہے سنائیا۔ سانوں کسے دی نہیں لوڑ، گھر بار سارے دتے تجائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سوہنی بنت بنائیا۔ سری بھگوان کہے میں دیاوان، دیا وچ سمائیا۔ روداس دے ٹکڑے سکے کر پردان، لہج پھج بھگھ بھوج روپ وٹائیا۔ ایہو جہا کسے نہیں ملیا پکوان، کھا کھا گئی جگت لوکائیا۔ جس وچوں تہاڑے جوگا رکھ لیا دان، اپنے کول چھپائیا۔ کہا رو جیہڑے تہاڑے پیسے ٹھگ کے گیا بے ایمان، میرے ساہنے ٹھگی کمائیا۔ روداس نال نہ ثابت رہیا ایمان، صدق دتا تڑائیا۔ ایہہ لیکھا کدی نہ چھڈا وچ جہان، ضامن ہو کے پور کرائیا۔ اوس ویلے روداس کہا سری بھگوان، دوئے جوڑ سیس نوایا۔ جے کچھ لیکھا ہے میں وی اس براہمن ٹھگنے نوں دیواں دان، ٹکا ٹکا بچیا سوا ایہدی بھیٹ چڑھائیا۔ پاربرہم کہے ایہدے ول میرا دھیان، سد ویکھاں تھاوں تھانیا۔ لہنا دینا چکاواں آن، بچھلا لیکھا مات چکائیا۔ اونے چر نوں گھمیا اٹھیا بلوان، پگڑو والا رہیا سنائیا۔ میں پہلوں لینا تیتھوں بیان، پر بھ ساچے سچ دے سنائیا۔ دو جے جنم وچ کتھے ملیں آن، کون دھام سہائیا۔ پنجاں کوں کرے پروان، پیو پت سمجھ کسے نہ آئیا۔ بھائیاں نال بھائی مات شتم وچ اکٹھے کریں آن، گربھ نو اس رکھائیا۔ روداس کہا ایہہ میرا مہروان، محبوب وڈ گوسائیا۔ گھمیا پچھے آیا دھیان، ہتھ جیب وچ لکائیا۔ تماکو والی گھڑی دانہ ملیا نشان، ہو کے لے کے رہیا سنائیا۔ میری ایہدے وچ جان، لہو میٹوں ہتھ کسے نہ آئیا۔ چھوٹا بچہ کہے باپو کڈا نادان، نکی جہی گل پچھے روئی رہیا پائیا۔ اگوں غصے نال کہا چل میرے شیطان، تیتوں اس دی سمجھ ذرا نہ آئیا۔ جس ویلے کھا پی کے ایہدا سوٹا لاواں دھو آں اڈے اسمان، بھنکارہ اکو وار لکائیا۔ گڑ گڑ کر کے کھیل کرے مہان، میرا دل پرچائیا۔ تھکیاں ٹئیاں دی لہ دیوے تھکان، سوہنا سکھ دکھائیا۔ جے کوئی گھر وچوں ساتھی کرے نہ بول چال، ایہنوں اڈ لے کے بہہ کے ایہدے نال اپنا جھٹ لنگھائیا۔ جیون بن جائے ساتھی، ساتھیاں وچوں ساتھی ایہو نظری آئیا۔ اس تماکو پچھے اپنی دوہر تھلے دتی وچھا بھگوان،

ساریاں نوں اُتے بہایا۔ تئیں میتوں سارے ایہہ منگ دیوَنگا جیہا دان، جے جٹاں میرے نال گٹھڑی دیوے بندھائیا۔ میرے ایسے وچ پران، پراناں وچوں ایہو نظری آئی۔ جے گھمیار نوں تارے بھگوان، بھگوان پھر نہ لئے ترایا۔ ایہہ دیکھ کھیل مہان، چار کھار خوشیاں رہے منایا۔ پنجواں بولے نال زبان، سُنو کن لائی۔ اِنج سارے اکو پکا کرو ایمان، ہتھ نال ہتھ لوملایا۔ اک دوجے دی بن جاؤ جان، ناتاٹ کدے نہ جائیا۔ جیہڑا پنڈت ساتھوں لیندا رہیا دان، ایہدے ول تکو سارے دھیان لگایا۔ پھر شرارت کرے نہ بن شیطان، دھوکھا ساڈے نال رکھایا۔ اگوں خوشی ہو کے کہا سری بھگوان، بچو فکر کرو نہ رانیا۔ تہاڈا دتا آپے دیوے آن، امانت ایہدے کول لکھایا۔ کراں کھیل مہان، اہیو اہید گھلایا۔ بن کے والی دو جہان، دوہاں لیکھ چکایا۔ پہلوں ساریاں نوں روداس دا کھوا پکوان، ترسنا ترپت کرایا۔ پھیر براہمن کولوں رکھیا لویے دان، دُھر دی منگ منگایا۔ براہمن ہو کے کہے حیران، چنگا لما جھنجھٹ پانیا۔ پتہ نہیں پھیر مشرانی شاید ہووے میرے نال، کے نالوں نظر کوئے نہ آئی۔ روداس کہا ایہہ نہ کر خیال، دلیل دلیل نہ کوئی رکھایا۔ جیہڑی نک نتھ پا کے سہاگن بن گئی رکان، کچا تند ڈور پا کے کن نال لکھایا۔ اُس دا کھسرا چھٹا نہ میرا وچ جہان، سوہنی جوڑی جوڑ جڑایا۔ اوہ تیرے پچھے کرے دکان، پچھلا گھاٹا پور کرایا۔ چالیاں وچوں ویہہ پروان، ویہہ نشان سوہنا رنگ رنگایا۔ چالیاں پیسیاں نال چالیاں والی چلدی رہے دکان، چالی چالیاں وچوں لیکھے پانیا۔ بیس چالی اک فرمان، اک توں دو نظری آئی۔ لہنا اِنج مکے جہان، باقی پھیر رہے نہ رانیا۔ سنگی ساتھی سارے مل کے کھان، خوشیاں رنگ وکھایا۔ روداس کہا سری بھگوان، تیری بے پرواہیا۔ کی ایہدا پکوان، کس طرح ونڈ ونڈایا۔ شہنشاہ کہے میتھوں وڈا کسے دا نہیں پین کھان، دیون والا نظر کوئی نہ آئی۔ جس اُتے ہوواں مہروان، مہر نظر دیاں لکھایا۔ سو میریاں بھگتاں سیوا کرے مہان، بھینٹا کڑاہ پر ساد چڑھایا۔ جس پر ساد وچوں پر سادی ملے آن، برہم برہمادی کھوج کھوجایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار وڈیایا۔ سُن کے بچن سُبھنجا ویلا، گھمیار لئے انگڑایا۔ جگت جہانو ہو کے ویہلا، شبدي پھیرا پانیا۔ میں کچھ اپنے بنس نوں کہنا، کہہ کے دیواں سمجھایا۔ جس دے پچھے تہانوں ملیا لہنا، پر بھ در ملی وڈیایا۔ میری دوہر دا وچھونا کسے نہیں لینا، سچ سچ دیاں جنایا۔ جس اُتے سری بھگوان بہنا، سوہنا آسن لائی۔ جے میں نہیں رہیا ہور

کسے وی نہیں رہنا، سب نے آؤنا واہو داہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دیون والا وڈیا۔ گھمیار کہے میں آیا گھنمدا، سوہنا چکر لگایا۔ میٹوں یاد آیا لیکھا پچھلا گن دا، جو مہروان دیا کمایا۔ میرے بنس وچوں کیشن سنگھ وکیل سنگھ اچھر سنگھ جے ہووے سُن دا، وڈیاں چھوٹیاں نال رلایا۔ ویکھو قیمت چکاوے مل دا، انمل وست ورتایا۔ جے میں وڈا نہ ہندا اس کل دا، روداس چمیار نہ دیداں گواہیا۔ پنجاں دا پروار نہ ایناں بھلدا، بھلواری وچ مالی کدے نہ آیا۔ غریباں پچھے گھر گبھیر کدے نہ رلدا، سچھنڈ دوار تجایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار وڈیا۔ کیشن سنگھ رکھ یاد، پھیر دیاں سمجھایا۔ جس ویلے پر بھو دے آکھے میٹوں ماری سی آواز، اپنا زور لگایا۔ پر بھ نے اوسے ویلے میرا کھول دتا راز، روداس ویلے دا چیتا دتا کرایا۔ ایہہ کوئی کم خاص، جس دے پچھے پھرے بے پرواہیا۔ اوہ دُجے جنم دی دُجی مارے آواز، پچھلا لیکھ مکایا۔ اپنے سروں لاه کے تاج، گر سکھاں سر پہنایا۔ میں اکو منگ منگاں بن محتاج، سب پروار آگے جھولی ڈاہیا۔ جس رکھی ساڈی لاج، اوس داسنگ لینا رکھایا۔ میں سچ دساں بات، ٹہانوں دیاں سمجھایا۔ جس ویلے تینی ماگھ دی آئی رات، گھڑی اٹھ دس وجایا۔ ہوئی ہوئی چل کے آیا میرے پاس، بیٹھ سرہانے خوشی منایا۔ تن وار بیٹری نال مار کے لاٹ، میری لاٹ وچ کیتی رُشنا۔ میریاں اکھاں ول اکھاں نال جھاک، آخر اپنا رنگ دکھایا۔ جس ویلے میٹوں پچھے وات، ہوئی جیہی تن وار ہوئی جیہی اوں کر سنایا۔ اوسے ویلے میرے لئی جا کے گھلیا سوہنا راتھ، گھوڑا وڈا دے دکھایا۔ کیوں، میری گھوڑی تے چڑھیا مار پلاک، اوس دے بدلے میٹوں دتا چڑھایا۔ نالے کر کے پورا واک، اپنا کھیل دکھایا۔ میٹوں جان لگے نوں چیتا آیا تماکو نہیں ساتھ، ہتھ ڈب اُتے لکایا۔ اونے چر نوں میرے نکل گئے ساس، ساتھ بنیا بے پرواہیا۔ آگے دیکھیا کھیل تماش، سوہنا رنگ نظری آیا۔ نچن گدن ٹپن پریاں کرن ناچ، میں دیکھاں ادھ وچکار بیٹھا چائیں چانیا۔ اونے چر نوں پر بھ نے وچوں سمجھ لیا راز، موہنی رُپ ہو کے موہنیاں وچ لُہنایا۔ چھوٹے بچے پچھلے جنم دے لالو دُجے جنم دے کیشن سنگھ نوں سنائی آواز، سرتی سرت وچوں بدلایا۔ ہر سنگت وچ سد کے رکھ چرناں پاس، مستک دھوڑی ٹکا دتا لایا۔ پٹھ تے رکھ کے ہاتھ، ٹھوکر ٹھوکر ٹھوک دتا سمجھایا۔ ہن چڑھ جا اُتے آکاش، پرکاش وچ سمایا۔ میں کہا میٹوں پھر وی کرینگا یاد، اپنے کول بہایا۔

اُس ویلے کہنا پیا تیرا دیواں ساتھ، سوہنا سنگ نبھایا۔ جے سچ بچھو جیہڑی اس نے رات کھادی بھات، اوس وچوں تھوڑا جیہا حصہ سانوں دتا پچھایا۔ اسیں چلدے رہے ساری رات، خوشیاں پندھ مکایا۔ میرے نال ویکھو گرگھ گرگھ سارے اوتھوں آئی بن جماعت، سوہنا جوڑ جڑانیا۔ ایہناں ساریاں دی خواہش، رنج براہمن دا بھوجن کھانیا۔ جے گھر دے بچھن ساڈی وات، اسیں کھیل دیکھئے چائیں چانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا کھیل رہیا کھلایا۔ گھمیار کہے میٹوں تیری تاگھ، تیرا دھیان لگایا۔ جے کوئی میٹوں روکے میں پھڑ لوں ڈانگ، چوڈھری ساریاں نوں دے ڈرانا۔ میری پیندی سی کدے دھانگ، جوڑیاں سر ہلایا۔ کدے دینداں ساگڑ بن کے بانگ، سنتاں ستیاں دیواں اٹھایا۔ جے اچ سوانگی بن کے رچیا سوانگ، سوہنا ویس وٹایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیونہار وڈیایا۔ اودھر براہمن رہیا سوچ، اندرے اندر دھیان لگایا۔ آگے دست کھان پین دی موج، ہن واری دین دی آئی۔ میں کتھوں کھوجیا کھوج، پچھلا چیتا رہیا کرائیا۔ پردہ لاه کے گوجھ، میری کرنی رہیا سمجھایا۔ اچ میٹوں کسے نہیں دینی موکھ، میرے پلے خالی دین کرائیا۔ پھر براہمنی دی ٹکانے آو ہوش، نتھ ویتج کے گھاٹا پور کرائیا۔ کی کہنگے لوک، دوویں ہوئے شوڈایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار وڈیایا۔ سُن کے بچن اٹھے پنج، چار کہاں پنجاں متر نظری آئی۔ سانوں براہمن اُتے اچے رنج، غصہ اچے نکل نہ جایا۔ جی کردا پہلوں ایہدا بھئیے گنج، ٹھوکر سیس لگایا۔ چوتھا کہے اوہ ساڈی چھٹ وچوں کڈھو لمبے لمبے ونجھ، میں وی موٹا تازہ نظری آئی۔ ویکھو پھر کوں کھولدا گنڈھ، باقی بچے وی نال رکھایا۔ سانوں پھر پوگی ٹھنڈ، جس ویلے کہے چھڈو میرے بھایا۔ میں مڑ کے نہیں کردا بکھنڈ، بکھنڈی رُوپ نہ کوئی وٹایا۔ نالے رووے نالے پاوے ڈنڈ، ہو کے لے سٹایا۔ دوجا کہے جے اس نوں آوے کھنگھ، ایہدی سنگھی دیو دبانیا۔ تیجا کہے جے ساڈے ساہمنے بہے اُتے پلنگ، ایہنوں تھلے دے او لاہیا۔ چوتھا کہے جے بھل جائے من، بخشش دیو کرائیا۔ پنجاں کہے چور کدی نہ چھڈو پھڑیا سن، مجرم لو بنایا۔ جناں چر کڈھ کے نہ دیوے جنم دا لٹیا دھن، پر بھ آگے ڈیرہ لایا۔ اوناں چر ایہدے پکڑے چھڈو نہ کن، ہوئی ہوئی دیو ہلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا دے مکایا۔ براہمن کہے میٹوں پیندی دسدی پیتا، سجن نظر کوئی نہ آئی۔ اوس ویلے پتہ نہیں اس کیہڑے

ویلے کیتی لکھتا، روداس دتا سمجھایا۔ میرا روپ بنایا سکھ دا، میرا گناہ رہیا نہ رایا۔ تینی ماگھ میٹوں بھات اُتے نہیں دسیا پستا، میرا من پھیر لچایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا لیکھے وچوں کڈھایا۔ ایدھروں گھمیار پھڑ کے سوٹا، ڈنڈا بیری رہیا اٹھایا۔ ڈھائی گز دُپٹے دا بٹھ لنگوٹا، سانہ سوٹ لک رکھایا۔ براہمن رہن نہیں دینا کھوٹا، کھوٹی مت کڈھایا۔ میں دیکھے آیا اُپر چوڑاں لوکا، جس گھر وسے بے پرواہیا۔ اوہنوں ملنا نہیں سوکھا، لہجیاں ہتھ کسے نہ آیا۔ جے اوس ویلے تینی ماگھ پکوان والا ہتھ آوند ا کھاؤنچا، میں پنڈت دے سر وچ مارنا سی چائیں چانیا۔ پھیر میٹوں پتہ لگا اوہدا پر بھ دے ہتھ پوچا، ہتھ نال ہتھ ملایا۔ میں مڑ آیا جا کے کول چوکا، اپنا کھ بھوایا۔ جے براہمن مر گیا میٹوں براہمنی نہ کہے اوہنتا، اوتر جائے میرا گھر دتا ڈبایا۔ جے دیکھیا میرا پروار بہتا، وڈا گھر انہ نظری آیا۔ میں ایسے کر کے پھیر دین آیا ہوکا، سب نوں رہیا سنا یا۔ جے آکھو بھگوان کولوں تہاڈے گھر لا دیاں ٹوکا، پٹھے دیاں کترایا۔ جے ماڑا دسے کوٹھا، نواں دیاں بنوایا۔ جے کوئی کپڑا نہیں سوٹا، سوہنے بستر دیاں سوٹا۔ اک ڈکھ تساں میرا حقہ روکا، اس حقے پچھے تہانوں ملی وڈایا۔ میرے یار کول تماکو بہتا، دیکھ ویکھ کے خوشی منایا۔ اوہ میٹوں ہون نہیں دیندا اوکھا، اوکھیاں سوکھیاں کر وکھایا۔ بچیاں نالوں لاڈ کرے بہتا، مہر نظر اٹھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، میٹوں سب کچھ رہیا وکھایا۔ اچ میں دیکھنے اوہ بلاک تن، جیہڑے ہتھ نال جڑایا۔ جنہاں نوں سویرے اٹھکے براہمنی لیندی گن، کوئی ٹٹ کے سویرے منجی اُتے رہ نہ جانا۔ کوئی میٹوں نہ لے جائے لٹ پٹ کے، میرا جھگا چوڑ کرایا۔ جس ویلے براہمن لڑے میں پیکے جاؤں رُس کے، اوس ویلے نک وچ لواں لٹکایا۔ گھروں لکوں ہولی چپکے، چوری چوری جانا۔ جیہڑے میری ماں نے پائے جھکے، اوہ وی بغل وچ لٹکایا۔ جیہڑیاں پتیریاں آدیاں لٹ کے، چاندی تول اگی تولے سمجھایا۔ میں اوہ وی نہیں جانا پچھے سٹ کے، سنبھال سوٹ اپنی جھولی پانیا۔ جس ویلے گھروں گئی اٹھ کے، گھر دی کر جاؤں صفایا۔ ماپیاں کولوں پچھ کے، مہینے چھ اوہناں گھر جھٹ لنگھایا۔ پھیر براہمن چوری چوری میرے کول آؤ لگ کے، دوہاں اکھاں وچوں نیر دہایا۔ چل میں تیری گھڑی لے جاواں چک کے، کیوں بیٹھی گھر بھلایا۔ توں کملیے میٹوں تے آوندی پچھ کے، کیوں پچھا دے کے پلو آئی جھڈایا۔ میرے تاء مسٹھے کیتے مچھ دے، آکڑ رہی نہ

رایا۔ براہمنی کہندی ہُن بچن نہیں لگدے، تیتوں سچ دیاں سمجھایا۔ ساڈے شوق پورے کون کرے پُت دے، پُتر گود نہ کوئی سہایا۔ میرے اندروں
 اُبالے اُٹھ دے، اگن وانگ تپایا۔ تُوں دیکھ تے صحیح اوہنوں بچھ کے، کیوں خالی جھولی رکھایا۔ اودھروں رِوداس آیا اُٹھ کے، پہلا چیتا یاد کرایا۔
 جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، شہنشاہ شاہ پاتشاہ اِکو نظری آئی۔ چار کھار ہوئے تکرے، پنجویں نال رلایا۔ اگے ہو کے
 لین خبرے، اپنا بل دھرایا۔ دسو پنڈت جی ہُن کس طرح بنوگے مقررے، فریباں نال پرچانیا۔ اسیں اِکٹھے ہوئے سنے بُرے، وڈا جوڑ جڑایا۔ تھک
 گئے تیتوں لہدے لہدے، ہُن ہتھ اساڈے آئی۔ چھیتی دسدے جھب دے، کس ویلے دھر لئیے کڑاہیا۔ جیہڑے ویہہ رُپئیے تیرے ادھ دے،
 اوہ ادھے ساڈا حصہ نظری آئی۔ پنج چیت نوں تیتوں پھیر سد دے، چار چار پنجاں ہتھ پھرایا۔ پھیر ویکھیں دیک جگدے، گھر پچھے ہوئے رُشناہیا۔ ایہہ
 لیکھے نہیں اچ دے، رِوداس دے گواہیا۔ بے شک اسیں کنیاں روپ ہو گئے پھر وی نہیں بھجڈے، سوہنا بیٹھے جوڑ جڑایا۔ تیتوں سچی سچی دسدے،
 اپنا حال سناہیا۔ اسیں اُدوں دے اٹھے پہر پر بھ نال وسدے، رِوداس چمیار ساڈیاں پھڑ پھڑ رکھے بانہیاں۔ لوکی سوندے تے اسیں ہسدے، ہسداں
 وچو ہستی اِکو نظری آئی۔ جس دے چرن کولاں وچ وسدے، سوہنی سیو کمایا۔ ہُن دیکھئے تیرے بھٹھ تپدے، کڑاہی کیہڑی لئیں چڑھایا۔ پہلوں
 میدوں درشن کرا ہُن نال اکھ دے، تیرے کولوں منگاں صفایا۔ اوہ ساڈے پیسے حق دے، جو لٹ کے گھر دے پُچایا۔ پھر وی اینیاں چراں پچھوں
 اونے ہی منگدے، وادھا لایا کوئی نہ رایا۔ ایہہ وی پر بھ چرناں وچ رکھ دے، تیتوں ست سمجھایا۔ براہمن کہا ہسدے ہسدے، اپنی خوشی دکھایا۔
 ہُن دیکھو اسیں اِکٹھے کس طرح وسدے، پر بھ سوہنی کھیل رچایا۔ گیت گاؤندے اوہدے جس دے، سوہنا ناد سناہیا۔ سارے اِکٹھے ہو کے پریم پریتی
 وچ پھسدے، پلا سکے نہ کوئی جھڈایا۔ رِوداس گرگھ سنگھ روپ آیا بن کے، سوہنی سیو کمایا۔ براہمن تارا سنگھ گھلیا ماں جنکے، پنج تت دتی وڈایا۔
 اودھروں گوتم آیا گردھارا بن کے، سوہنی سیو کمایا۔ رنکڑ آیا اِرادا تن کے، سنگھ بختیش روپ وٹایا۔ عنایت یار آیا گنڈے پٹکے، پال پرتپال پلو
 پھرایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی سمگری رہی بناہیا۔ سُن بچن رووے کڑاہی، دین لگی دُہایا۔ میرا ہتھ ویکھ میرے اندر تیرے

ورگی شاہی، صاف نو ویراں کرائیا۔ میری تیرے آگے ڈھائی، میں واسطہ پائنا۔ پنجاں نال لہنا رلائی، سوہنا رنگ چڑھائیا۔ میٹوں لے کے صاف دھو کے پر بھ چرن دینا ٹکائی، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر لے اٹھائیا۔ کڑاہی کہے میری سن ارداس، براہمن بھل کدے نہ جائیا۔ جس ویلے پر بھ چرن کھڑو پاس، پاسہ بدلی یعنی کرائیا۔ میں چرن کول لگ بھجاواں پیاس، اپنی ترسنا ترکھا بھجھائیا۔ پنجاں کول پنچ گلاس، سیوا کرنی تیرے دوویں ہتھ دھار وارو واری پائیا۔ اوس ویلے روداس نوں نال چاہیدی قلم دوات، لیکھا کھے شاہیا۔ پھر ویکھو بندا آب حیات، امرت وچوں امرت نظری آئی۔ اُس نوں پی کے سارے ہو جان لاجواب، میرا ڈکھ رہے نہ رایا۔ میں اگتے چڑھ کے جھلڈی رہی عذاب، بھٹھیاں اُتے دتا تپائیا۔ جس ویلے جن بھگت کرن کڑاہ پر ساد، تن دستو دین ملایا۔ اوس ویلے تن پرگٹ ہون بلاک، جیہڑے براہمنی نتھ سہائیا۔ توں کریں اوس ویلے سوہنگ جاپ، اپنا مان مٹائیا۔ تیرے نال میرا مل جائے باپ، پتہ پتہ دے کرائیا۔ میں وی ادووں دا تہاڈا ساک، سجن پہلا نظری آئی۔ جے کھونچا پھرے نال ہاتھ، چاروں کٹ بھوئیا۔ اودھروں مکے واٹ، سیوا کر کر دھیان لگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اچرج کھیل رچائیا۔ کھونچا کہے میرا ساتھی رومال، جیہڑا ہتھوں وچ سیوا کمائی۔ گرگھ جس ویلے کڑاہی چکن اوہنوں رکھن نال، اگنی تپت توں دے بچائیا۔ تئاں مل کے اک دستنی بات، ویلے نال سٹائیا۔ پتہ نہیں اچ دی کوئی کٹن دیوے ایہتھے رات، جے نہ منن چلے جانا بن کے راہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، بے پرواہ بے پرواہی وچ سٹائیا۔ اودھروں ویکھو چوڈھری آیا نٹھا، کھلڑی ساہ نال بھرائیا۔ میں ویکھیا پلنگ ڈٹھا، میرا انتر خوشی منائیا۔ میں اے نہیں کیتا اچھا، تیتوں کلے نوں دیاں جنائیا۔ جئاں چر روداس والا پاٹا چولا اُتے نہ وچھا، سوہنی بیج سہائیا۔ تیرا اے نہیں چھڈنا بچھا، چوہتھی رات چوہتھے گھر نہ ہوئے جدائیا۔ جدوں سب تے کر کے جائیں رچھا، رچھک تیرے نام وڈیائیا۔ میری پاٹی چادر پا بھچھا، جیہڑی گندھاں نال جوڑ جڑائیا۔ میرے پروار دا ضرور کڈھ کے جائیں سٹا، چوٹی تیرے ہتھ نظری آئی۔ جے بھجیں میں وڈا جئا تیرا پھر لوؤں گئا، دوویں ہتھ لگائیا۔ آہ ویکھ گھمیا ویلے دا چٹھا، جو بچیاں نال دتا رکھائیا۔ ہن کیوں پینا پھکا، اپنا گھ بھوئیا۔ ایہنوں توں دس جائیں تہاڈا پتا، پر م پڑکھ اھوائیا۔ میٹوں اکو جیہا وڈا

نکا، چھوٹے بالے سارے گلے لگائیا۔ آپ بڑا سوہنا بن کے بیٹھا رہیں چٹا، سانوں لکھاں وچ رُلایا۔ ہن میٹوں تیرا دربار دسا، بہتا چنگا نظری آئیآ۔ جس ویلے ویکھیا بستر وچھا، میں لتاں باہواں کھلار کے سو گیا چائیں چائیا۔ میٹوں بھل گیا بچھا، پھیر تیری یاد ستایا۔ اے میں وی براہمن دا کھان آؤنا حصہ، لے کے تیرے کولوں کھایا۔ جے نہ دیوے زور دکھاؤں ہکا، اپنا بل دھرائیا۔ ساری رات سون نہ دوؤں کروں بچا، ہوئی ہوئی ہلایا۔ جے نکریں پھر دکھاؤں لیکھ دُھر دا لیکھا، رُوداس چیمار نال رُلایا۔ رُوداس نوں کہوں گرکھ سنگھاٹوں میرا بھرائکا، میری مدد کرائیا۔ جے اک ویراں کالا پا دسیں اُتے چٹا، لکھ کے قلم شاہیا۔ میں بدو بدی ونڈا لواں حصہ، درگاہ ساچی سچ عدالت دیاں دکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، صاحب سنگر ساچی کار کمائیآ۔

۶۰۹

کڑاہی کہے پر بھ سُن حالت، بناں ہرکھ سوگ سنایا۔ میری رُوداس دیوے ضمانت، ضامنی کاغذاں اُتے بھرائیا۔ میں بنی رہی امانت، درگھر ڈیرہ لایا۔ جاں ویکھیا براہمن باہروں چٹا اندروں کالکھ، ناڑی ناڑی نظری آئیآ۔ میرا آپ بنیں ثالث، بے پرواہ ہو سہایا۔ جے رُوداس کرے سفارش، رسنا بول جنایا۔ ایہدا روپ بنے خالص، خالص تیرا نظری آئیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا ویکھ دُھر درگاہیا۔ کڑاہی کہے میرا ویکھ باہروں کالا رنگ، شاہی لکھ لگایا۔ میٹوں اگنی ڈاہ ڈاہ کردے تنگ، بھٹھیاں اُتے تپایا۔ میری اندر اک اُمنگ، سدا دھیان لگایا۔ جیہڑی دست سب دا دیوے سنگ، اوہ میرے وچ آسن لایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دینی مان دڈیایا۔ کڑاہی کہے باہروں کالی اندروں چٹی، سوہنی صاف نظری آئیآ۔ میرے پیٹ وچ کوئی نہیں کھیت مٹی، کوڑا کرکٹ نہ کوئی رکھایا۔ میں بھگتاں کولوں پہلاں گل سکھی، سکھیا اپنی جھولی پائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ویکھ حال بے پرواہیا۔ کڑاہی کہے میرا اندر لو تک، سوہنا صاف نظری آئیآ۔ ایہو جیہا کوئی نہ سکے رکھ، مل موت بھری لوکایا۔ اکو گھاٹا میرے کول نہیں اکھ، تیرا درشن پائیآ۔ دھن بھاگ جنہاں میٹوں لیاندا چک، چرناں وچ رکھایا۔ ہن دیویں پورا حق، دوسر کوئی رہن

۶۰۹

نہ پائیا۔ میں تپدی سڑدی گئی تھک، اپنا آپ بھیٹ چڑھائیا۔ اے تک میرے وچ سیری بھگوان چرن نہ دتے رکھ، جگ چوکڑی میتے وچ جگت جہان
 وچ لوکائیا۔ جے پر بھ میرے ہون ہتھ، خوشیاں نال سیو کمائیا۔ ایہہ وی میرا نہیں وس، تیرے ہتھ وڈیائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
 دے مان وڈیائیا۔ کڑاہی کہے میرا ویکھ اندر، اپنا دھیان لگائیا۔ نہ کوئی نقل نہ کوئی جندر، تختہ چگاٹھ نہ کوئی سہائیا۔ اس کارن ایہہ سوہنا بنیا مندر، پر بھ
 دتا چرن لگائیا۔ ایہہ دات بھیلنی لگی سی منگن، رام اپنا چرن لگائیا۔ اوہ بھرا کے کو جھی کملی، اوہدے پیر دتے دھوائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی
 کرپا کر، مہروان ہو سہائیا۔ کڑاہی کہے کر دھیان، گھنٹیا تیتوں رہی جنائیا۔ دروپتی کولوں سکھیا میں گیان، جیسہڑی پنجاں وچوں پدم والا اک دھیائیا۔
 اس ویلے اوہدے اپنے نین نیر وہان، رووے واہو داہیا۔ میں کتھے ویکھاں بھگوان، میرا صاحب نظر نہ آیا۔ میری کو جھی ول پیا دھیان، جو پانی وچ
 رکھے بیٹھی ڈیرہ لائیا۔ اوس جل وچوں نظری آیا لکھی نرائن، کند منوہر روپ وٹائیا۔ میں روکے پایا وین، دکھی حال سنائیا۔ ویکھ دروپتی میری بھین،
 پنجاں ہندیاں شرمائیا۔ ایہہ سب دا دیوے دین، لہنا رہیا چکائیا۔ جے چرن کول ایہدے میرے وچ رہن، میں تیتوں دواں چھڈوائیا۔ جوتی جوت
 سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھيو ابھیدا رہیا گھلائیا۔ دروپتی تئیا ول پانی، کڑاہی وچ نظری آیا۔ وچ بیٹھا جان جانی، جانہار گوساننیا۔ نیتراں نال کہا
 میں نمائی، اکھاں نال شرمائیا۔ اکو تیرے نام دی پڑھاں بانی، دوجی اوٹ نہ کوئی تکائیا۔ ایہہ سیوا میں کمائی، میرے ونڈے آیا۔ کڑاہی کہا میں
 بھاگاں والی، جس گھر بن سدیاں بچھیاں پھیرا پائیا۔ میں سوہنی بن گئی سوانی، اپنے کنت نال سوہا پائیا۔ اوس ویلے کرشن کہہ کے گیا توں بال انجانی،
 تیتوں اگلا لیکھا دیاں جنائیا۔ جس ویلے آوے جوتی نور شاہ سلطانی، داتا بے پرواہیا۔ تیری لیکھے لائے قربانی، جو اپنا آپ میرے بھیٹ چڑھائیا۔ کڑاہی
 کہے پر بھ دس کے جا نشانی، کس بدھ ہوئے سہائیا۔ اوس کہا براہمن پھڑے وڈا ودوانی، ٹھگ چور بنھ لیا۔ روداس نال ہووے نشانی، لیکھا کھے قلم
 شاہیا۔ پنجاں دا پنج کھیل مہانی، پنج اگلا جوڑ جڑائیا۔ سب دا لیکھا دیوے دو جہانی، بچیا کوئے رہن نہ پائیا۔ کڑاہی کہے کچھ ہور دس بھگوانی، بھگوان بھيو
 گھلائیا۔ آواز آئی جس ویلے تیرے وچ تسی ریت پے کے پے سرست بھانی، کڑچھیاں دھار وہائیا۔ اوہ دے کے سچ قربانی، سکھوں آکھ سنائیا۔ کرماں

والیئے کدے تیرے وچ سری بھگوان چرن رکھ کے پوائے ٹھنڈا پانی، بیخ اپنے نال رلائیآ۔ جنہاں جامہ بدل کے راوی کنڈھے کرایا اشانی، آسا اپنے نال رکھائیآ۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا دے چکائیآ۔ کڑاہی کہے میرا اندر چھوٹا، تل رتی نظر نہ آئیآ۔ ایہو جیہا کدے کسے سوآنی نہیں پھیریا پوچا، اپنا گھر بنائیآ۔ دُوبے نوں مانجنا بڑا سوکھا، اپنا روگ نہ کوئی مٹائیآ۔ جیہہڑا ٹھگدا رہیا لوکاں، دھوتی ٹکا بودی خوب سہائیآ۔ تیری وڈیائی توں اوس نوں دتا موقع، جنم جنم داروگ گوائیآ۔ بھگتیاں نالوں کہندا کم سوکھا، گھڑی پل وچ اپنا لیکھا پور کرائیآ۔ تھوڑی کرنی لہنا بہتا، براہمنی دی عادت اچے نہ جائیآ۔ براہمن کہے میں ایسے طرح صاف کردا رہیا اپنا چوکا، جس اُتے بہہ کے جماناں گھروں کھائیآ۔ ہن دین دا آگیا موقع، گمیاں والے رہے ڈرائیآ۔ گھیرے وچ وڑ گیا اوہناں دے کوٹھا، چار دیواری بند کرائیآ۔ میٹوں ڈر میرے اُتے وچن والا سوٹا، اپنا بل دھرائیآ۔ چوتھا کھار تازہ موٹا، پچھلا روپ نظری آئیآ۔ جس دے اندر ڈوگھی سوچا، سوچ کے دُجیاں دے سمجھائیآ۔ میں ہن نہیں ہونا ہوچھا، چپ کر کے وقت لنگھائیآ۔ نہ کوئی دوہتا نہ کوئی پوتا، روداس ویکھ لاخالی گھر نظری آئیآ۔ میرے نال ہن نہ کریں روسا، رسیاں لے منائیآ۔ میں وچھوڑا سہہ لیا چوکھا، نو جنم جنم وچ بھوائیآ۔ آگے ہر سنگت نال کدے نہ کراں دھوکھا، دھوکھے کرن والیاں دیاں ہٹائیآ۔ میں نہیں تے میرے پہلے جنم دا پڑھ کے ویکھ لو پوتھا، پُستک سب نوں دیاں دکھائیآ۔ کوڑی کرنی میٹوں کیتا تھوتھا، ہوچھی مت بنائیآ۔ جے ہن لنگھ جاندا ہتھوں موقع، پھر لگھ چوراسی پار نہ کوئی کرائیآ۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اٹھائیآ۔ کڑاہی کہے میرا ویکھو گھیرا، اکو جیہا نظری آئیآ۔ ایہدے وچ وڑے کیہڑا، جیہہڑا وڑے اگنی نال تپائیآ۔ میرے کوئی نہ آوے نیڑا، دُوروں کھوچیاں نال سیو کمائیآ۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا لیکھ بنائیآ۔ کڑاہی کہے میرے اندر لگا جوڑ، جوڑ جوڑ رہیا درسائیآ۔ جویں میٹوں اک دُوبے دی پئی لوڑ، سوہنا سنگ بنائیآ۔ تسیں کیوں اپنا پر بھو رہے وچھوڑ، جس وچھڑیاں ساتھی کوئی رہن نہ پائیآ۔ جویں اچ براہمن نوں پے گئی میری لوڑ، پر بھ میرے وچ چرن لکائیآ۔ باہروں کالی اندھ گھور، کالکھ ٹکا نظری آئیآ۔ اندروں دساں نویں نکور، سوہنا روپ وٹائیآ۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میری آسا پور کرائیآ۔ کڑاہی کہے میرے جاگے کرم، سبناں رہی سنائیآ۔ میں پر بھ دی آئی سرن، چھاتی

چرناں ہیٹھ رکھائیا۔ میں دو جہاناں آئی ترن، تاری اک لگائیا۔ میں ٹھگ چور آئی پھرن، وچھڑے نال ملائیا۔ سچ بچھو میں سیوا آئی کرن، سیوک روپ وٹائیا۔ تھلیوں خوشی ہووے دھرتی دھرن، دھول رہی جس گائیا۔ دھن بھاگ تیرے اندر کول چرن، پر بھ دتا لگائیا۔ میں کیہڑے دواویوں آواں پھرن، دروازہ نظر کوئے نہ آئیا۔ جے باہروں لگا چڑھن، جن بھگت گھیرا بیٹھے پائیا۔ میں تیرے تھلے پئی منگاں سرن، اپنا سیس نوایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میرا لیکھا دے مکائیا۔ روداس نال لاکے آیا شرط، سوہنا متا پکائیا۔ براہمن نوں ہون نہیں دینا غرق، میرا درشن گیا پائیا۔ انتم کڈھاں پچھلی رڑک، ریڑکا نظر کوئی نہ آئیا۔ دُنیا کولوں بنیا رہیا چٹک، ایٹھے چلے نہ کوئی چترائیا۔ جماناں ڈراؤندا رہیا بن کے سخت، اپنا بھے دکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لہنا رہیا چکائیا۔ براہمن کہے سُن کڑاہی، توں کیوں دے دُہائیا۔ میں تیری سیو ویکھ کمائی، مانج صاف دھو کر کے لیاندا اٹھائیا۔ توں میرے ول دی ہو، اپنا سنگ بنائیا۔ تیرے وچ چرن گیا چھوہ، تیتوں ملی وڈیائیا۔ میتوں تھوڑی تھوڑی ہوئی لو، بچھلا اندھیرا رہیا مکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اٹھائیا۔ کڑاہی کہے سُنو پروہت، پتھی کتھے رکھائیا۔ کتھے گئی چوکھئے وچ جگن والی جوت، لاٹاں والی مکھ چھپائیا۔ کدھر گئے کھیر کھان والے ہونٹ، دند گھسائی کتھے رہیوں رکھائیا۔ کی اہنوں سوچ، سمجھ چلے نہ کوئی چترائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ سندیسہ آپ سمجھائیا۔ کڑاہی کہے براہمن جی، جی جی وڈیائیا۔ بچھے کیتا کی، ہُن کی آس رکھائیا۔ ہُن نہ پُت نہ دھی، کلی نار رہی گُرائیا۔ کس سہارے رہوں جی، کی ملی وڈیائیا۔ پر بھ چرن سہارے تھی، اپنا مان مٹائیا۔ تیرے لیکھے لگے ساڈے تن ہتھ سیں، روداس چھیارا دوہری کرے لکھائیا۔ پھل سوہنا سُچا بی، تن کیاری دے لکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیوے مان وڈیائیا۔ براہمن کہے میں آواں آگے، ہوئی ہوئی ہتھ اٹھائیا۔ پر بھ چرن جے میری انگلی لگے، اپنی خوشی منائیا۔ سُن کے بچن کھونچا آگوں اٹھ کے بھجے، دُوروں سیس نوایا۔ پھر دا سچے کھبے، باباں ٹنگ ٹنگ پھیریاں پائیا۔ جے کتے میتوں براہمن لہے، میں کھوپری دیاں سجاوایا۔ جیہڑا کھیر میرے اوتوں رسنا لال چپے، میرا حصہ وی اپنی جھولی پائیا۔ میں اوہنوں دساں سارے پتے، اگلی ہوش بھلائی۔ میرے آگے اوہنوں کیہڑا رکھے، سکے کون بچائیا۔ میں کڑاہی وچ وڑ کے اگت وچ سڑ کے

اگے بچھے کھادھے دھکے، چاروں کُنٹ اپنا آپ بھوئیا۔ جس ویلے میٹوں کوئی باہر کڈھے، میرا حصہ اُتے ٹھوک ٹھوک وچے دین سٹایا۔ جے کوئی تھوڑا بہتا جائے بچے، براہمن اُنکاں نال لاه کے منہ دے وچ لین پانیا۔ میں بچن سناواں پچے، جھوٹھ ذرانہ کوئی رکھانیا۔ ایسے کر کے میں اپنے ساتھی کیتے اِکٹھے، رل مل کھا کے خوشی بنايا۔ جے میرے کولوں بچے، میں بھراواں واج لگایا۔ چار کھار آؤن نٹھے، ڈانگاں سوٹے سنبھال ہتھاں وچ اٹھانیا۔ پنجواں یار کہے ایہدے کھوہ دیو پٹے، مارو واہو داہیا۔ براہمن کہے ہُن کون پت رکھے، چاروں کُنٹ دھیان لگایا۔ روداس ہوئی جیہی کھول اپنی اکھے، ساریاں ول تکایا۔ غصے والے سارے ہو گئے اچھے، غصہ خوشی وچ بدلایا۔ نال اشارے دتے، سری بھگوان بیٹھا بے پرواہیا۔ پنچے پریم نال رتے، پریمی روپ نظری آيا۔ کڑچھا ویکھ ویکھ ہسے، براہمن نیویں پانیا۔ کڑاہی کہے میرے وچ سوہنے کھادے بھتے، کھیر کڑاہ بنايا۔ ہُن کیوں بچھے ہٹے، واری دیون دی آيا۔ براہمن سر چرناں تے رکھے، رو کے حال سنايا۔ بھئی تسیں سارے ہو گئے اِکٹھے، میرے کلے دی چلے نہ کوئی چترانیا۔ میں وی یاد کراواں توں دھتے دے چارے وچھے، نامے چھن چھہانیا۔ ترلوچن بہہ کے ہٹے، سودا دتا وکایا۔ سدا مے تندل چے، سوہنے محل دکھانیا۔ پدر الوئے ساگ بھوگ لگے، کیلا جھلکا گھ رکھانیا۔ دروپتی بچھے دو جہان چھڈے، سر اپنا ہتھ لکایا۔ بھیلنی تیتوں کتھوں لبھے، آپے آئیوں بے پرواہیا۔ گج دیاں تاراں آ کے کٹے، ہوویں سدا سہانیا۔ پرہلا دگنی وچوں رکھیں، ہرناکش دتا کھانیا۔ کیر پانی وچ نہ ڈبے، جلدھارا دتا رڑھانیا۔ سین بچھے راجے نوں مٹھیاں نال دبیں، گھر گھر سیو کمایا۔ پر بھو میتھوں کیوں بھجیں، میری لجیا تیتوں نہ آيا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دیونہار وڈیانیا۔ براہمن کہے سُنو یار، میں پنجاں رہیا سنايا۔ سارے مل کے کرو وچار، میرا سنگ نبھانیا۔ میتھوں جھلی نہیں جانی تہاڈی مار، ڈانگاں سوٹیاں کولوں ڈر آيا۔ جے میرا سر دتا پاڑ، براہمنی پٹی نہ کوئی بندھانیا۔ اودھروں چل کے آگیا گھمیار، اپنا ڈنڈا رہیا کھڑکانیا۔ براہمننا ہو جا خبردار، واری تیری ہُن آيا۔ نہیں تے کڈھدے پچھلے لکائے ہار، چاندی ساڈی جھولی پانیا۔ نہیں تے آوی وچ دیوں چاڑھ، بھانڈیاں وچ تپانیا۔ پھیر کریں پکار، کوکیں ماریں دھانیا۔ براہمن اوس ویلے آئی وچار، اپنا حال سنايا۔ اسیں اِکٹھے یار یار، کیوں غصے نال ڈرانیا۔ ساڈا اوس دے نال پیار، جس پرہلا د بھٹھی آوی وچوں

لیا بچایا۔ گھر آیاں نوں نہ مار، گھر آیا دشمن سجن نظری آیا۔ سوٹا سٹکے پرے گھمیار، ہس کے کہا چائیں چانیا۔ میں ویکھیا تیرے نال میٹوں نظر آیا
 میرا پروار، ایسے کر کے خالی ہتھ کرائیا۔ نہیں تے کھوتے اُتے دینا سی چاڑھ، مکھ کالا کر بھوایا۔ میٹوں چھڈ کے آوناسی اوس اُجاڑ، جس جنگل وچ منس
 نظر کوئے نہ آیا۔ براہمن مٹھا ہو کے پھر کرے پیار، ہوئی ہوئی رہیا سنایا۔ توں تیجا سنگھ نہیں تارا سنگھ دوہاں دا اکو سانجھیا، تیرے گھر بیٹھا چائیں
 چانیا۔ ہس کے کہا ایہہ بڑا دیال، میرے اُتے گیا ترس کمایا۔ ہن وی براہمن تیرے نال، سفارش کرن آیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
 دیوے مان وڈیایا۔ تیری کراں سفارش بہتی، دو اکھراں وچ بتایا۔ پہلوں اپنی میٹوں دے دے دھوتی، اپنا بچھلا لیکھ چکایا۔ میٹوں اک واری ہتھ لا
 لین دے بودی، مکے تیری پترایا۔ میٹوں ہنے چار دن بچھوں آئی سو جھی، پہلوں سمجھ کوئے نہ آیا۔ ہن اکو گل سوچی، تیٹوں دیاں سمجھایا۔ چمیار
 نہیں ایہہ موچی، موچی چمیار گرگھ روپ وٹایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اٹھایا۔ کڑاہی کہے میں کی کچھ سُن دی، حیرانی
 میرے اُتے چھایا۔ میں سب نوں اپنے وچ پندی، صاف ستھرا بنایا۔ میں کی سار جانا براہمن گن دی، ٹھگ چور کہہ بھگت نظری آیا۔ جے میرے
 اندر وڑے میں کباب وانگو بھن دی، اگنی تت جلائی۔ جے روند اچار کدے نہ سُن دی، گھر گمبھیر ہو کے بہندی پیرٹھا ڈھیا۔ جوتی جوت سرپ ہر،
 آپ اپنی کرپا کر، سب دا لیکھ وکھایا۔ براہمن کہے بہت کچھ ہویا، ہوکا لے کے رہیا سنایا۔ نیتز نیناں نال رویا، رو رو دے ڈھایا۔ بن ماریاں ہویا ادھ
 مویا، بلہین روپ وٹایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سب دا پتا مایا۔ کڑاہی کہے سُنو سارے، پنجاں رہی جنایا۔ ہن اکٹھے ہو کے آگے
 پر بھو دوارے، پچھلے غصے دیو مٹایا۔ تیس دوویں ایہدے سہارے، سب دا سچا سائینا۔ کوئی ویاہے کوئی کوارے، رنگ اکو جیہا چڑھایا۔ پریم پریتی اندر
 کرپا کرے چرن کولارے، چرن چرن نال ملائی۔ براہمن بنے سیوادارے، دوہاں ہتھاں سیو کمایا۔ چوتھا کھار پانی دھار ڈارے، سلکھنی سکھ سندیس
 سنایا۔ باوی جیتا چرنو چرن دوارے، چرنو دک مکھ چوایا۔ پنجاں پیاری پیاری نام اچارے، دیوے مان وڈیایا۔ براہمن خوشیاں نال ہتھ مارے، انگلاں
 انگوٹھے نال ملائی۔ سنگت ویکھے ایہہ نظارے، پر بھ آپے رہیا وکھایا۔ گنگا جمناسرستی گوداوری ویکھو آیاں دوارے، اپنا دھیان لگایا۔ جو ترینی دے

کے آئیوں لارے، اکیاں سکھاں کولوں چلی چلی اپنے چرناں اُتے پوائیا۔ اسیں ہُن تک رہیاں او سے دے سہارے، دُوجی آس نہ کوئی رکھائیا۔ گنگا اُٹھکے وچوں واج مارے، رَد داس ساڈی دے گواہیا۔ لے لاکنگن ہور کوٹ ہزارے، میرا پر بھو دے مٹائیا۔ جو براہمن تیج سوارے، چوراں ٹھگاں رہیا ترائیا۔ ساڈی عرض منظور کرے دربارے، میننتی کہہ سنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سوہنی بنت بنائیا۔ گنگا کہے میں لے کے آئی گنگا ساگر، بھل ٹھوٹھی سر نہ کوئی رکھائیا۔ جمنہ کہے میں وڈی چلی گاگر، سوہنا بٹو ہیٹھاں بنائیا۔ سُرستی کہے میں دھو کے لیائی اپنے پریم نال چٹی چادر، جیہڑی تر بینی کنڈھے وچھائیا۔ گوداوری کہے میں گُفا وچ وڑکے اپنا کرم کر کے آئی اُجاگر، جس وچ سنگھ گردھارا دتا لنگھائیا۔ تیرے در وچ کرینے بن سوداگر، وست اموک اکو نظری آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیوے مان وڈیائیا۔ گنگا کہے میرا سوہنا نیر، نرمل نظری آئیا۔ اوہ ویکھو آگیا کبیر، شہادت خوشیاں نال پائیا۔ ایسے میتوں دُبدی دتی دھیر، جس وچ تیرا رُپ نظری آئیا۔ میرے کٹ دتے زنجیر، دُکھ درد رہیا نہ رائیا۔ پر بھ ایہنوں ہون نہ دیویں دِگیر، ویکھ کڈی سوہنی اپنا آپ گوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اُٹھائیا۔ جمنہ چل کے آئی نیڑے، کہہ کہہ رہی سنائیا۔ میرے کنڈھے گھنٹے لائے ڈیرے، متھرا بند رابن راس پوائیا۔ سخیاں نال کیتے کھیل بٹھیرے، گوپیاں نال خوشی ہنڈائیا۔ میرے اندر وڑکے کرے کول بٹھیرے، ناگاں نتھ پوائیا۔ ہُن پر بھ آئی تیرے کھیرے، بن کے پاندھی راہیا۔ میری گاگر اُچھل اُچھل کے میرے کپڑے لیڑے، میری ساڈھی ہوانا اڈ اڈ کنڈیاں وچ اڑکے، لیرو لیر وکھائیا۔ اُدھروں رَد داس بولیا نال کڑکے، اُچی دے سمجھائیا۔ میں ویکھیا سویرے تیتوں تڑکے، تُوں سُتی ہو کے گمراہیا۔ میرے پر بھو دا در ملدا مر کے، جیوندیاں ہتھ کسے نہ آئیا۔ جیہڑی سپس اُتے آئی دھر کے، سوہنی مینڈھی تھلے گنڈائیا۔ اِس نوں کھول رَد داس کہا اگے آچل کے، تیتوں دیاں سمجھائیا۔ جمنہ اپنیاں کيساں نال چوڑ ویکھ جھل کے، ایہناں ملے وڈیائیا۔ پھیر ہتھ نہیں آؤنا بھلکے، ویلا اک سہائیا۔ ایہہ خوشی نہیں ہندا روٹی پانی جل تے، پریم پریتی اندر سمائیا۔ جمنہ نیتز نیناں نیر سٹ کے، ہنچھواں ہار بنائیا۔ سوہنی مینڈھی ہتھاں نال پُٹ کے، کھلی گت وکھائیا۔ سر چرناں اُتے سٹ کے، دھوڑی ٹکا مستک لائیا۔ پر بھو میرا براہمن سب کچھ لے گیا لٹ پُٹ کے، رو کے دے دُہائیا۔

اودھروں گنگا بولے اٹھ کے، نی تیرا کی کھڑیا میرے باہواں کنگن گیا چڑایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اچرج کھیل دکھایا۔ سُرستی کہے
 میں لیائی چادر، بن دھوبن سیو کمایا۔ میٹوں ایٹھے ملے آدر، چرن کول سرنایا۔ روداس کہا نہیں ایہہ مان تیغ بہادر، جس دا رُپ چٹی دھار نظری
 آیا۔ تیرا گنگا جمنا وچ مل کے ہووے آدر، نرائن تیاں لئے ملائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیوے مان دڈیایا۔ گوداوری کہے میں آئی
 بھجی، اپنا پندھ مکایا۔ گوتم کہے نی تُوں گنجی، مینڈھی سیس نہ کوئی گندایا۔ تیرے کنڈھے گیا پُرکھ اکال تُوں کوئی نہ ڈاہ کے دتی منجی، کنڈھی اُتے ڈیرہ
 لایا۔ اپنی واہدی رہیوں کنگھی، پٹی مکھ سیسے نال سہایا۔ نیرنن رہیوں اندھی، اٹھ نہ کوئی کھلایا۔ اک گلوں تُوں چنگی، تیرے اندر گر گوبند چرن گیا
 کایا۔ نہیں تے سدا رہندیوں رنڈی، سہاگی کنت نہ کوئی ہنڈھایا۔ گوداوری کہے میں پون دتی ٹھنڈی، جس ویلے ہر سنگت میرے اندر نہاون جایا۔
 میں اوہناں دے اندروں پریم دی لئی سگندھی، اوہ میرے لوں لوں وچ سمایا۔ بھوویں چنگی بھوویں مندی، اوہناں گر سکھاں گھر آئی۔ اکیاں وچوں کیشن
 سنگھ دے گھر دی لبھی ڈنڈی، میں بھجی واہو داہیا۔ راہ وچ تیرتھاں اُتے دیکھی گنڈیاں دی لگی منڈی، سنت سادھ سادھنا والا نظر کوئی نہ آئی۔ ایٹھے آ
 کے دیکھیا ہر سنگت ساری لگی چنگی، جو پر بھ چرن دھیان لگایا۔ چرناں وچ بیٹھیاں جمنا گنگی، سُرستی نال ملائیا۔ میں اک نال لیائی رباب تندی، سوہنی
 تار بنایا۔ جس وچوں گوبند گیت نکلے پر بھ توڑنہارا کھانہ بندی، بندھن دے کٹایا۔ دیکھو میری بھجیاں بھجیاں تتی ٹٹ گئی اگی، سوئی دھاگا ہتھ کوئی
 نہ آئی۔ میری ادھی چھاتی نگی، اٹھاں شرم نال شرمایا۔ پر بھو دھن بھاگ ایہہ گرکھاں دی سنگت چنگی، میرے نگن ول اٹھ نہ کسے تکایا۔ میں ہو گئی
 ٹھار ٹھنڈی، ٹھنڈک اک ورتایا۔ جے سچ پچھے ایٹھے اک بیٹھا پوستی بھنگی، سنگھ جسیر ناؤں رکھایا۔ جس نوں گھر ملی سی تنگی، گوبند نال گوداوری گیا
 چائیں چانیا۔ میں اوہدے لئی اک منگ منگن لگی، اپنی جھولی آگے ڈاہیا۔ ویہہ سو اگی بکری ایہدی سوانی ہونی رنڈی، کنت سہاگ گوائی۔ جے سنگت
 ہووے چنگی، گل پلو لوے پائی۔ تن دن پہلوں اٹھ پھگن سنگت ہوئے اکٹھی، پھر اگلا لیکھا دیاں جنایا۔ اونا چر میں نہیں کرنی پئی، پکا لیکھ نہ کوئی
 لکھایا۔ میں ایسے کر کے آئی نسی، گر سکھ گر سکھاں نالوں کرے نہ کدے جدایا۔ میں تن واراں ڈگی وچ پانی کسے، اپنی دھوتی رہی دکھایا۔ اک دو وار

ترگئی وانگ مجھسی، میرے پیر تھلے اُتے نظری آئی۔ گرگھو میں ایہدی کرپا نال بچی، بچیاں والیو ایسے لیا منگائی۔ میں کراں گل سچی، اچھی طرح سمجھائی۔ پیر کھچن لگا میٹوں کنڈھے اُتے کر کے گیا پئی، ہوئی جیہی سمجھائی۔ میرے بھگتاں داسنگ رکھیں، گرگھیاں نال کریں گڑمائی۔ پھر پُرکھ اکال میٹوں دسے اٹھیں، در جا کے درشن پائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دیوے مان وڈیائی۔ کڑاہی کہے میرا لیکھ دُھر دا، رُوداس رہیا جنائی۔ جس دے پچھے پاڑ کے گڑتا، کوڑی کریا گلوں لاہیا۔ گرگھ ہون نہ دیوے مُردا، مُرشد بے پرواہیا۔ میٹوں اِکو فرنا پُھردا، دوہاں کُنڈیاں والی رہی سمجھائی۔ جیہہڑا ایہدے چرناں جُڑدا، جوڑی دو جہان دکھائی۔ گرگھو اگے گیا پھیر کوئی نہیں مُردا، گھر ساچے لئے بہائی۔ اودھروں تِجا سِنگھ آگیا پُھردا تُردا، ہوئی جیہی سُنائی۔ اوہ مُنڈیو بھا کی آگڑ دا، سارے دیو سُنائی۔ ایہہ لیکھا میرا دُھر دا، جس کارن پھیرا پائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیوے مان وڈیائی۔ رُوداس کہے گڑ کیہرے کم، سچ دے سمجھائی۔ گھمیار کہے تماکو کیہرے کم، پناں گڑ رس نہ کوئی بھرائیا۔ میرا حلق نہ سَنکے دم، سوکھا ساہ رکھائی۔ ہرکھ سوگ نہ غم، خوشیاں رنگ رنگائی۔ رُوداس پریم نال کہا تیرا چنگا لگے چم، سوہنا رُپ وٹائی۔ گھمیار کہے میرا بیڑا دتا بٹھ، تماکو لین دی لوڑ رہی نہ رائیا۔ میرے ونڈے دا گڑ سنگت وِچ دینا ونڈ، اِکو وار دینا ورتائی۔ نال براہمن نوں پے جائے ٹھنڈ، گھٹری پراں دے سُنائی۔ امرت دھار بنے جل، چرناں نال چُھہائی۔ گنگا جمنا سُرستی گوداوری اکھاں چک کے دیکھن پل پل، پر بھ ایہہ کی کھیل رچائی۔ کھوچا کہے پر بھ ڈانگاں والے گل، سوہنا سنگ بنائی۔ اِس براہمن نوں لینے بھن، ہنکار وکار گوائیا۔ رُوداس ہوئی جیہی ساریاں نوں کہا وِچ کن، پر بھ اگے دیو سِیس نوائیا۔ تسی کیوں ڈانگاں سوٹے رہے بھن، پر بھ کرپا نال دے سمجھائی۔ سارے اِکٹھے گئے من، دئے جوڑ پر بھ چرن سِیس نوائیا۔ رُوداس پُچھے براہمن کی نکلیا جن، کے باقی پُچھے رکھائی۔ براہمن کہے میرے ہُن کچھ نہیں وِچ تن، صاف بھانڈا دتا کرائیا۔ کڑاہی کہے ایہہ میرے ورگا اندروں ہو گیا چن، سوہنا رُپ وٹائی۔ کھونچا کہے میں رگڑ رگڑ کے صاف کیتی کھل، سوہنی سیو کمائی۔ گنگا جمنا سُرستی گوداوری کہن اسیں دیکھیے امرت چرناں وِچ جل، دُھر دا نُور نظری آئی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دیوے مان وڈیائی۔ گنگا کہے میں لیائی گنگا ساگر، لُٹیا نظری آئی۔ آؤندی ملیا در آدر، مہروان

مہر نظر لگائیا۔ اودھروں جمنادی بولی گاگر، اُچی اُچی سنائیا۔ میرا نرمل کرم ہو یا اُجاگر، سوہنا روپ وٹائیا۔ سُرسی کہے میری سُرتی بنی چٹی چادر، کسے سوُت تانا پیٹا نہ کر اوٹائیا۔ گوداوری کہے پر بھہ ویکھیا کردا عادل، عدالت اِکو اک لگائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیوے مان وڈیائیا۔ رُوداس کہے پنچے پھڑو سوٹے، سچے ہتھ رکھائیا۔ اک دے دو دو کروٹوٹے، دوہاں ملے وڈیائیا۔ براہمن نال کاہدے روسے، پر بھہ رُسیاں لیا منائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لہنا لہنے پائیا۔ اک دے ٹوٹے کیتے دو، پنجاں دس بنائیا۔ دستاں وِچ پر بھہ آپے ہو، سوہنا رنگ دکھائیا۔ گنگا جمن سُرستی گوداوری براہمن پنچے ایہدی اکتھے ہو کے سنی سچّی سو، سچ دھیان لگائیا۔ گنگا کہے بے شک ساڈے نال کردا رہیا دھرو، پر تیرے چرناں بیٹھا چنگا نظری آئیا۔ جمن کہے میرا سب کچھ لیا کھوہ، ٹھگی چوری نال رلائییا۔ پر بھہ ایہدا بھگت نال موہ، اِس کر کے کچھ کہہ نہ سکاں رانیا۔ سُرسی کہے میرے اندر وڑ کے میتوں آیا ٹوہ، میریاں ڈنڈیاں لیا یا چُرائیا۔ جی کردا ایہدی بودی دیواں کھوہ، پر تیرے دوارے بیٹھا تیرا نور نظری آئیا۔ گوداوری کہے جس ویلے ست سو پوڑی چڑھ کے میرے نال کیتا دھروہ، میرا لہنگا لیا اٹھائیا۔ جی کردا بھٹھی والا ماراں ایہدے سر وِچ چو، بچھلا لیکھا دیاں مُکائیا۔ پر بھو تیرے چرناں ول تک کے میں پئی رو، اِس جا پے جویں تیرے چرناں سیو کمائیا۔ چارے کہن نیں ہن ایہدے نال جائے چھوہ، کھورے سانوں ایہدے نال ملائییا۔ جو دو جہاناں دا والی بنیا چھٹی پوہ، روپ رنگ رکھ نہ کوئے دکھائیا۔ جن بھگتاں دیون آیا ڈھو آ ڈھو، دُھر دی دست ورتائییا۔ گنگا کہے انہاں پنجاں کولوں سوٹے لئیے کھوہ، پر بھہ چرن بھیٹ چڑھائییا۔ سارے اِکو چھے جائیے ہو، ہوکا دے کے اِکو آواز لگائیا۔ مہاراج شیر سنگھ وِشنوں بھگوان، ایہدے جامے کٹ دے پورے نو، نوکانیا اپنے نام چڑھائییا۔ ہن براہمن نوں گھر دا نہیں گو، براہمنی یاد کدے نہ آئییا۔ ککھاں اُتے جاندا سوں، منگے نہ لیف تُلائییا۔ ساڈے وِچ بہہ کے جاندا گاؤں، سوہنا راگ سنائییا۔ لیکھا چھڈیا میں ہوں، ہنکار وچوں تجائییا۔ ہنس بنیا کاؤں، کاگ ہنس روپ وٹائییا۔ رُوداس کہے پر بھہ ایہدے سر تے رکھ ٹھنڈی چھاؤں، ہر سنگت نال ملائییا۔ توں ہی ماتا توں ہی پتا ماؤں، مایاں وچوں ماپا اِکو نظری آئییا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، بچھلی بھل سرب بخشائییا۔ رُوداس کہے میں پھیراں لیک، قلم شاہی نال لگائییا۔ کی پر بھو ایہہ اوہو

تاریخ، جیہڑی پچھے گیا سمجھائی۔ گنگا ماتا کہے ٹھیک، میں ایسے کر کے ویکھن آئی۔ جمن کہے دھن بھاگ جے براہمن ہو یا سرجیت، سوئی سرت جگائی۔ سرتی کہے ایہہ بنیا رہے اتیت، ترے گن ڈیرہ ڈھاہیا۔ گوداوری کہے بنی رہے پریت، پر بھ چرن ملے سرنائیا۔ پنج کہن ہُن نہیں تیرے شریک، سوٹے پر بھ دے ہتھ پھرائیا۔ روداس کہے اوہ سارے اکٹھے ہو کے منگ لو بھیکھ، اپنی جھولی آگے ڈاہیا۔ جے نیچوں کر جائے اوج، اپنے رنگ رنگائی۔ سارے بن جاؤ ایسے دے پوت، پتا اکو بے پرواہیا۔ کبیر کہے ہُن کڈھنا نہیں پیندا تاگا تانا پیٹا سوت، کچھ نال کرنی نہ پئے صفائی۔ کھڈیاں وچ رلاؤنا نہ پئے پنج تت قلبوت، نلیاں وٹ چرنے اُتے نہ کوئی چڑھائی۔ اوئے جن بھگتو تہاڈا کڈا سوہنا کم آیا سوت، ویلا وقت لو سہائی۔ چلھا سمجھو نہ پنج تت بھوت، بے انت بے پرواہ نر نر نکار نظری آئی۔ جس دا لیکھا چار کوٹ، دہ دشا ویکھ دکھائی۔ اس دی جھولی پاؤ جوٹھ جھوٹھ، صاف اپنا آپ کرائیا۔ دھر دامای سچا محبوب، محبت کرن لوکمت آئی۔ ہجر ولوں حضور موجود، حضرت درس دکھائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، رحمت رہیا کمائی۔ کڑاہی کڑچھا اٹھے بول، اکٹھے رہے سنائی۔ پر بھ مٹھا رس ساڈے وچ دتا گھول، امرت امر روپ دکھائی۔ اس وچ رست چینی کیوں نہیں پاؤندے تول، تکڑیاں وٹیاں لیکھا دئے چکائی۔ پھیر پنڈت تیرے کڑاہ پر ساد دی سب نوں کھواوے پاہل، وچ اپنا حصہ رکھائی۔ بند دروازے دیوے کھول، گھلا راہ سمجھائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار وڈیائی۔ ایدھروں کڑاہی نیر کرے پکار، اکو وار سنائی۔ پر بھو تیرے چرن بلہار، جس دتی مان وڈیائی۔ میں منگاں منگ بن بھکھار، تیرے آگے جھولی ڈاہیا۔ جے اپنیاں بھگتاں کرائے میٹوں دیدار، میں خوشیاں وچ سچا گیت گائی۔ ابناسی کرتا دین دیال، مہر نظر اٹھائی۔ اپنے ہتھ دے اُتے لئے بہال، ہر سنگت تیرا درشن دئے دکھائی۔ جس وچ بیٹھے شاہ کنگال، شہنشاہ اپنا روپ رکھائی۔ تھوڑا تھوڑا چھٹا دیوے مار، تن ماٹی صاف کرائیا۔ اودھروں آیا بگری لال، گو بند سچا ماہیا۔ کڈھ کے گڑھی والا رومال، کھ سکھاں صاف کرائیا۔ نیر کھولو ویکھو دین دیال، پاربرہم پت پر میثور بیٹھا آسن لائی۔ کسے ہتھ نہیں آؤندا مندر مسجد گردوار دھر مسال، تٹ تیر تھ رہے گر لائی۔ چھیتی چھیتی کڑاہی کہے میری آگن دیو بال، میں اُتے آواں چائیں چائیا۔ ہور پانی دینا نال ڈال، تن لائگری اکو جیہی سیو کمائی۔ اگلا پھیر دساں احوال، باقی کی کچھ دینا ورتائی۔ کتے

بھل کے نہ کہیو سانوں کرن آیا کنگال، کھاپی اپنا جھٹ لنگھایا۔ نہیں، ایہہ ڈھر دا بن دلال، بیڑا پار کرائیا۔ ایہتھے اوتھے ایس دے آگے کسے دی کی مجال، گرکھاں ول اٹھ تک کے لئے اٹھایا۔ ایہوں چک کے سچھنڈ دئے بہال، درگاہ ساچی دھام سہایا۔ گر سکھو تھوڑا چر کھاپی کر لو سچھ آرام، تہاڈے جوگی ہور وستو لے کے آیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، بن سیوک سیوک کما یا۔ کڑاہی کہے کرپا کری پڑکھ سمرتھ، مہروان ہو کے دیا کما یا۔ چرن کول دتے رکھ، میری سُن کے حال دہایا۔ سب نے دیکھیا اپنی اٹھ، پلا اوہلا نہ کوئی جنا یا۔ براہمن دوویں لائے ہتھ، پانی پنجاں کولوں پوایا۔ نو جنم دے گروہ اکو وار کر اٹھ، پر بھ چرن ڈگے مارن دھایا۔ ہُن اسیں پچھے آئے ہٹ، اپنا پنندھ مُکایا۔ براہمن دی گٹھری وی خالی رہ گئی گٹھ، اپنا پلو آئے جھڈایا۔ تیرے چرناں جائے وس، ناتا اور تڑایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہروان لجیا دئے رکھایا۔ گروہ کہن اسیں پئے گر، سر سکے نہ کوئی اٹھایا۔ نو جنم و تھیرا لیا پھر، براہمن نال یارانہ لایا۔ انتم ڈھے ڈھیری ہوئے ڈھیر، اپنا مان مٹایا۔ ساڈے لیکھے آندا ڈھیر، بھلکھے دتے چکایا۔ کتھوں چیتے رکھے سنگھ شیر، پہلے لہنے یاد کرائیا۔ لکھ شکر جے ہُن دیوے نیڑ، آگے کوئی رہن نہ پانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا پورا دئے کرائیا۔ گروہ کہن اسیں وڑ گئے وچ کڑاہی، پر بھ چرناں سیس نوایا۔ نالے رویئے ساڈی ہندی جائے تباہی، سنگی سنگ نہ کوئی نبھایا۔ وینہدیاں وینہدیاں براہمن دی سارے دے گئے گواہی، شہادت روداس نال رلایا۔ ساڈیاں اُس ویلے نکلن ہائیں، سانوں کھیر کڑاہ کھوایا۔ ایہوں چلیئے نٹھ کے بن کے پاندھی راہی، اپنا پلو جھڈایا۔ اودھروں کڑاہی گھٹ کے پھڑیا باہیں، براہمن بدو بدی وچ ڈکایا۔ میں تہانوں نال لے کے بیٹھی چڑھنا چائیں چائیں، سوہنی اگت تپایا۔ تسیں مناؤندے رہے گائیں، دھاناں نال گھر بھرایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھ ویکھ وکھایا۔ کڑاہی کہے میں کیتے قابو، اپنا گھیرا پانیا۔ لانگری چھیتی لاؤ اگت نوں لانبو، اگنی روپ وٹایا۔ ویکھاں کون جھڈاؤے ایہناں دا باپو، براہمن بیٹھا کھ بھوایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا پورا رہیا کرائیا۔ کڑاہی مار کے چھال چڑھ گئی اُتے بھٹھی، اپنا آسن لایا۔ تھلے اگت لگی مٹھی مٹھی، اپنی لاٹ وکھایا۔ گروہ کہن اسیں کیہڑی کھٹی کھٹی، براہمن کیتھے گیا پھسایا۔ اسیں ایہدے پچھے

بھردے رہے چٹی، گھر گھر پھیرا پائیا۔ ایہدے کئے بندھے رہے ڈھنگی وچھی، دانے دھرتاں نال تُلایا۔ اودھروں اک چل کے آیا وچھا کھسی، اچی کوک سنایا۔ میں وی دیکھیا اٹھیں، میری ماں ایسے براہمن جماناں کولوں لے کے میرا ناتا دتا تڑایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیکھے کھیل بے پرواہیا۔ کڑاہی کہے میرے اندر گروہ، براہمن میرے اندر گیا کٹایا۔ تئیں بھراو ایتھے بہو، میں پھر آواں چائیں چانیا۔ گھروں آواں بھوں، اپنا پھیرا پائیا۔ ہوئی جیہی دس کے گیا ہن نہیں میتوں تہاڈا کوئی گوں، میرا ملیا بے پرواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بے انت کھیل کھلایا۔ گروہ کہن اسیں جاییے سڑ، لیکھا لوکمت رہن نہ پائیا۔ سڑن توں پہلوں جے جاییے مر، اپنا آپ مٹایا۔ مرن توں پہلوں جے گرکھاں درشن لینے کر، اپنا روگ مٹایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سب دی آسا پور کرائیا۔ گروہ کہن کڑاہی سُن فریاد، تیرے آگے آواز لگایا۔ سانوں تھوڑی جیہی دے داد، اپنی مہر نظر اٹھایا۔ اک وار دس کے کھول راز، کون تیرے وچ چرن کٹایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھو ابھید کھلایا۔ کڑاہی کہا سُنو بھگھے ننگے، سچ دیاں سنایا۔ کرپا کھیل سورے سر بنگے، سور پیر وڈیایا۔ تئیں کیوں بیٹھے رہے اندھے، نیزا اٹھ نہ کوئے کھلایا۔ براہمن نوں وچدے دیکھے نہیں ڈنڈے، جہاں نال تہانوں سر توں دتا لایا۔ تئیں اس کر کے ٹھنڈے، گرکھاں دتی سزایا۔ ایسے کارن چنگے، میرے وچ ڈگ کے پر بھ چرناں نال اپنا آپ چھہایا۔ گروہ کہن کی ایہہ ماتا گنگا نالوں چنگے، چنگی طرح جنایا۔ کڑاہی کہے اوہ تہاڈی ماتا پھر پھر پیریں ننگے، گنگا میا ویس وٹایا۔ کی تئیں جانا اوہدے کنڈھے، اوس دے لٹیا وچ بند کرائیا۔ اوتھے جا کے پھیر بنو مشنڈے، کوڑی کار کما یا۔ گروہ کہن نہیں اسیں ہن ایتھے چنگے، پریتی تیرے نال لگایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیکھے چائیں چانیا۔ کڑاہی کہے میرے نال جے دینا ساتھ، سچ دیاں سمجھایا۔ پہلوں اپنا آپ بناؤ خاک، خاکی روپ وٹایا۔ پھر بھگت بنو ساک، سجن نظری آیا۔ سچ دواویوں منگو دات، پر بھ آگے جھولی ڈاہیا۔ کرپا کرے جے پُرکھ ابناس، اپنی دیا کما یا۔ تہاڈے مکھ وچ پاوے تھوڑی جیہی بھات، قطرہ قطرہ ورتایا۔ اودھروں پنچے اٹھ کے کہن ایہہ ٹھیک بات، ایسے نال سانوں ملی وڈیایا۔ ساڈی پوت ہوئی ذات، پاک دتا کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا جانے بے پرواہیا۔ گروہ کہن اسیں جانا مر،

ناتا اور رہن نہ پائیا۔ براہمن مل گیا نال ہر، ہری رُوپ سماپا۔ اسیں اوسے دوارے جانا کھڑ، اِکے اوٹ تکاپا۔ اودھروں براہمن آیا کچھ ہوئی ہوئی رہیا
 پڑھ، نناں نناں راگ الاپا۔ گروہ کہن ایہہ کی رہیا کر، سمجھ نہ کوئی سمجھاپا۔ اودھروں سنگت آگئی گھر، اِکٹھی ہو کے سو بھاپا۔ ساریا مل کے
 سوہنگ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان دی بے لیا پڑھ، گروہ سُن کے خوشی مناپا۔ سُنڈیاں سار ڈگے ڈر، اپنا آپ گئے تجاپا۔ براہمن دا خالی ہو یا گھر،
 ساتھی گئے کھ چھپاپا۔ اگے ملے اِکو ور، جس گھر وجدی رہے ودھاپا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پچھلا لیکھا دتا چُکاپا۔ گروہ گئے کڑاہی
 ہوئی خوش، کھونچا رہیا ہسپا۔ میں پہلوں رہیا چُپ، بیٹھا کھ چھپاپا۔ اوہلے رہیا لگ، پردہ اگے ٹکاپا۔ ہُن تکڑا ہو کے پواں اُٹھ، اپنا بل ودھاپا۔
 جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میٹوں دیوے مان وڈیپا۔ کھونچا کہے میں کڑاہی ساتھ، سوہنا جوڑ جڑاپا۔ گھرت پانی آٹا بنا پرساد، پرسادی
 اگے ٹکاپا۔ جس دا ڈونگھا راز، سمجھ سکے کوئے نہ راپا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا اپنے ہتھ رکھاپا۔ پرساد کہے پنجاں دی دھار،
 پہلی یاد کراپا۔ براہمن دا چُکھا اُدھار، ویہہ چالی جھولی پاپا۔ اگے نہ ہووے خوار، ڈکھ نہ کوئے ستاپا۔ جس دا لیکھا نال گھمیا، پنچ ملی وڈیپا۔ بن وچولا
 چمپار، سب دا لیکھ دکھاپا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا تھاؤں تھانپا۔ ویہہ کہن اساں پُجائی ویہہ، میں میں ملی وڈیپا۔ ساڈے
 پچھے نہ گھر پُت نہ دھی، مایا پچھے اپنا آپ گواپا۔ اگے واسطے گرگھ کوئی نہ بیجیو ایہو جیہا بی، جس دا پھل نظر کوئے نہ آپا۔ براہمن تھانوں دسں آیا اگلی
 لپہ، لکیر پچھلے اُتے پھراپا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیکھے اپنے نین اُٹھاپا۔ چالی کہن اسیں سارے چنگے، چنگی طرح سمجھاپا۔ براہمن
 سانوں خوشیاں نال منگے، منگ منگ اِکٹھا دتا بٹھاپا۔ جے وجدے نہ اِس دے ڈنڈے، اپنی گنڈھ نہ کدے گھلایا۔ دیکھو جے کھاندا رہیا کھیر منڈے،
 اوناں پچھے کڑاہ پرساد ورتاپا۔ جس نوں کھا کے مندے ہو جان چنگے، چنگی طرح دیوے پر بھ وڈیپا۔ کوئی وچ دھار نہیں پھیری کھنڈے، شبدی رُوپ
 وچ سماپا۔ اِس نے سوہنے بناؤنے بندے، بندنا پر بھ دی لاپا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اُٹھاپا۔ پرساد کہے میں ہو یا پارس، اپنا
 آپ بدلایا۔ پنڈت دی رُو داس کرے سفارش، بن وچولا لیا جھڈاپا۔ نالے لکھے سوہنی عبارت، قلم شاہی نال رکھاپا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی

کرپا کر، ویکھ بے پرواہیا۔ وہاں دا لیکھا چالیاں دی پتی، بچھلا لہنا چکائیا۔ جس دی رسد لئی پکی، سوہنا تول تُلایا۔ چل کے ویکھن آئی اٹھیں، رِوداس دی
 پُتری چائیں چائیا۔ جس نوں پرساد دتا سی ہتھیں، خوشیاں نال ورتائیا۔ دوارے آکے چرنی ڈھٹھی، کہہ کے رہی سنایا۔ پر بھو میں تیری اوہ سورن
 بچی، جیہڑی بچیاں وانگ گود کھڈایا۔ میرے ہتھ وچ ویکھ کچی لسی، دُھ پانی رہی ملائیا۔ ایہہ دات اودوں دی سانجھ کے رکھی جس ویلے گھر ساڈے
 چل کے آئیوں بے پرواہیا۔ میں ایہدے اُتے بہن نہیں دتی مکھی، پردے نال ڈھک دکھایا۔ پانے وچوں میٹوں ملی سی بوند رتی، میری اگلی بچھلی
 سُر ت کھلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا سچا ور، میں درتوں منگن آئیا۔ سچ کہے رِوداس پُتری، اپنا حال سنایا۔ پر بھو ویکھ میں
 کتھوں بچھنڈ دواریوں اُتری، تیرے کول آئیا۔ میں نکی جیہی پتی، وڈی جھولی ڈاہیا۔ اپنے لیکھیوں آپ نہ مگری، ایسے کر کے پھیرا پائیا۔ لوکات نہ
 ہوئی ناشکری، شکر کہہ کہہ خوشی منایا۔ شہری دھار ویکھا مڈلی، کی اوہو کار کمائیا۔ توں بچھلی کھیل کویں بچھ لئی، کہار یار گھمیار اکٹھے کیتے آئیا۔ میرا
 پتانال چیار، تیرا سنگ رکھایا۔ میں ویکھن آئی دربار، اپنا پنڈھ مُکایا۔ کی اوہو طرح رہیا تار، جس طرح میرے اُتے دیا کمائیا۔ ایہہ پنچے میرے
 وانگ مٹیار، لوکات نظری آئیا۔ میٹوں چُپ کیتیاں گودی دتا سوال، سر اپنا ہتھ لکایا۔ کی انہاں نوں توریکا میرے نال، سوہنا سنگ بنایا۔ ست مہینے
 لنگھدیاں کیہڑے بیتنے سال، گھڑی پل ایویں جان وہایا۔ آہ ویکھ میں لے کے آئی دوشال، سوہنے پوٹو اوانایا۔ جے میرا مئے سوال، ہننے جاواں پھڑایا۔
 میٹوں اوہ ویلا یاد، بھل کدے نہ جائیا۔ نرنگباد دتی داد، پرساد اپنے ہتھ دا گھلایا۔ میٹوں اہے تک اوہو آوے سواد، اوہو سواد دی ماری چل کے
 آئیا۔ نالے جائے ویکھاں اپنا باپ، کیہڑیاں خوشیاں وچ سوہنا پائیا۔ نالے تگاں باپ دا باپ، جس سب دی بنت بنایا۔ بھگت نال ملن دی دسی جاچ،
 سکھیا سچ سمجھایا۔ جس دا لیکھا آد جگا، جگ جگ جھولی پائیا۔ سنت سہیلے لئے لادھ، گھر گھر پھول بھلایا۔ میں ویکھن آئی کی ایہدا اہے دی اوہو
 رواج، غریب نمائیاں رہیا ترایا۔ ایہتھے آن کے ویکھیا ایہہ اودوں چنگا کرے کاج، سوہنی بنت بنایا۔ خوشیاں نال جھولی پاوے دات، انملڑی دات آپ
 ورتایا۔ کھا کے رُکھا سکا بھات، بھانڈے سب دے پوچ دکھایا۔ ہور کچھ ویکھیا پنجاں ہتھ گلاس، امرت دھار وہایا۔ میری ویکھ کے بُجھ گئی پیاس،

ترسنا رہی نہ رانیا۔ واج آئی اُتوں آکاس، میں لیا دھیان لگانیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر بھگت سنت سارے ہتھ جوڑ کے کرن ارداس، پر بھو تیری وڈیانیا۔ تھلے تکیا گر مکھاں دی سوہنی نظری آئی جماعت، جیہڑی اکو کرن پڑھانیا۔ اگھ کھولی نظری آیا ساکھیات، سب دا سچا ماہیا۔ اگے ہو کے دیکھیا میرا پتا لکھے قلم دوات، چٹے اُتے کالا پانیا۔ میٹوں اک ہور گل آگئی یاد، جس ویلے پتا کول بیٹھی روٹی رہی کھوانیا۔ براہمن گلاں کرن والا بد معاش، ایتھے گیا آئیا۔ میں ہن چنگی طرح لیا جاچ، ایہہ اوہو نظری آئیا۔ ہن پتہ نہیں کس طرح بن گیا سادھ، سکھیا کیتھوں پانیا۔ اودھروں پنچے بولے اسیں ڈانگاں نال ایہدے نال کیتا فساد، کٹ کٹ کے سدھا لیا کرائیا۔ اودھروں گھمیار کہے میں دسی جاچ، اپنا ڈر دکھانیا۔ روداس کہے بچی نہیں میرے پر بھ نے چرن دھوڑ دتی دات، دُرمت میل دھوانیا۔ بچی کہے پتا جی کدوں، روداس کہے آج، ہن لیکھ مکھانیا۔ نکئی ننھی کہے براہمن تیرے وڈے بھاگ، بڈھیا تیری لاج رکھانیا۔ میٹوں بڑی خوشی ہوئی توں چڑھیوں اس جہاز، جس دا ملاح بے پرواہیا۔ براہمن آگوں رہیا آکھ، خوشیاں نال سنائیا۔ لوکی پتہ نہیں کیہو جہا مجن کردے ماگھ، میرے ورگا مجن ہتھ کسے نہ آئیا۔ ویہاں نال چالی رلائے ہو گئی بندھ خلاص، بچھلا لیکھا دتا مکھانیا۔ نالے پر بھو مل گیا ساتھ، نال ہر سنگت جوڑ جڑانیا۔ میری پونجی آئی راس، پر بھ ملی سرنائیا۔ میرے ہوکیاں توں جھٹو سواس، خوشیاں رنگ وٹانیا۔ ہن میرے کچھ نہیں پاس، خالی ہتھ رکھانیا۔ بچی میں بھی تیرے نال رل کے ایہنوں آکھیا باپ، کھانا پینا ایہدی جھولی پانیا۔ تیرے نالوں ہن روداس میرا وڈا بن گیا ساک، جس سبھن دتا ملانیا۔ چھوٹی بچی براہمن دے موڈیاں اُتے چڑھ گئی مار پلاک، پھر کے سر رہی ہلانیا۔ چل دکھئے اوہ پتن گھاٹ، جس کنارے اُتے باپو اوتھے کیہو جہی پانی دی وجے ٹھاٹھ، لہر لہر نال ٹکرائیا۔ نال دیکھئے بچن سنگھ کیہو جیہا راٹھ، سورما ڈیرہ لائیا۔ آر پار دوویں اُس دے گھاٹ، خوشیاں رنگ دکھانیا۔ پھر بھٹھیارے دی کریئے تلاش، جن ارجن بیٹھاں اگنی ڈاہ کے سیو مکھانیا۔ کڑاہی کہے میٹوں بچھو بات، میں بھی اپنا آپ بھیٹ چڑھانیا۔ جس وچ سوہنی بن گئی سوغات، امرت روپ نظری آئیا۔ جس دا سواد توں پرے سواد، سواد وچوں آد دے دکھانیا۔ سواد نوں سُن کے اوہ دیکھو حصہ ونڈاون آیا کماڈ، نانک بالا مردانہ اپنے نال رلائیا۔ ہوئی جیہی ماری آواز، شہنشاہ میرے شاہ پاتشاہ بے پرواہیا۔ میں وی سرن جاواں لاگ، اپنا آپ

بھیٹ چڑھایا۔ بے شک میرا سکا اتوں آگ، تھلے تیرا رس نظری آیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ کھیل رہیا دکھایا۔ بچی کہے براہمن
بڈھے، اٹھ لے انگڑایا۔ ویکھ روداس بھگوان دوویں رُجھے، اپنی کار کماپیا۔ انہاں دی بے کوئی رمز بُجھے، اپنا آپ دیوے مٹایا۔ اوس نوں پھر سب کچھ
ایتھے بیٹھیاں سُجھے، دو جہان نظری آیا۔ ایہدے کول بڑے بھیت گجھے، بن گُرکھاں ہتھ نہ کسے پھڑایا۔ بے شک گردھارے ورگے پھرن ڈڈے،
لنگڑیاں لولیاں دے وڈیاں۔ جس طرح میٹوں گودی چکھے، اپنی چھاتی لایا۔ آگے دسدرا پنجاں دا دانہ پانی مکے، مہینہ ساون راہ تکایا۔ ٹانیاں نالوں ٹانی
والے گجھے، کچے پھل رہے کملاپیا۔ بے کوئی میرے کولوں پُچھے، میں سچ دیاں سمجھایا۔ باپو بے تیرا ہتھ ہووے ساڈے سر اُتے، لاڑی موت کیوں
لئے پرناپیا۔ ایتھے اوتھے تیرے بوٹے بھٹے، پت ڈالی رہی مہکاپیا۔ کیوں بھیت رکھا گجھے، سچ سچ دے سنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
منّ عرضویا۔ روداس پُتری کرے اشارہ، چرن دھیان لگایا۔ پر بھ تیتھوں وڈا کسیدہا دوارا، کس گھر منگن جاپیا۔ جن بھگت دے تیرا سہارا، دوجی
اوٹ نہ کوئے رکھایا۔ کی ہویا بے انہاں نیڑے آیا کنارا، بیٹھے پنڈھ مکاپیا۔ توں دیونہار اٹھ بھنڈارا، اپنی دات دے ورتاپیا۔ سچ سچا ہو کے کرتیارا،
سچ تیری سرناپیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اٹھایا۔ پُتری میں سب کچھ کرن یوگ، جگت داتا اکھوانیندا۔ میرے ہتھ سنجوگ
وِجوگ، دوویں راہ چلاپیندا۔ جاناں چر چاہاں کھواواں چوگ، جس ویلے چاہاں پنڈھ مکاپیندا۔ میرے ہتھ ڈکھ چننا روگ، سکھ سب دی جھولی پاپیندا۔
میرا لہنا لوک پرلوک، دوئے جہان چرناں ہیٹھ دباپیندا۔ میرا نوست قلعہ کوٹ، لکھ چوڑاسی وِچ لکاپیندا۔ میرا پرکاش نرمل جوت، جو گھٹ گھٹ نظری
آپیندا۔ میرا شبد نگارہ چوٹ، جوتن رباب و جاپیندا۔ میرا لیکھ کوئی نہ سکے سوچ، سوچ وِچ کدے نہ لیاپیندا۔ بے بھگتاں دیواں اپنی مَوِج، مُفت اپنا نام
ورتاپیندا۔ منگن والی دے دے ہوش، سرتی شبد کھلاپیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا حکم آپ ورتاپیندا۔ بچی کہے سب کچھ تیرے
ہتھ، وڈی تیری وڈیاپیا۔ میٹوں دیدے کچھ حق، در تیرے منگن آیا۔ پنجاں میری خاطر لے رکھ، دوئے جوڑ سپس نوایا۔ ایتھے اوتھے تیرے وِس،
دوجا حکم نہ کوئے ورتاپیا۔ تیرے چرناں دا چرنامت چڑھیا اُتے بھٹھ، جو پنجاں دھار واپایا۔ اوس پچھے انہاں رکھ، تیری کرن وڈیاپیا۔ جوتی جوت سروپ

ہر، آپ اپنی کرپا کر، سب دا ہو سہایا۔ بچی توں نکی جیہی گُستخ، اچرج گل سُنایا۔ بچی کہے نہیں میں رُوداس دی اوہ شخ، جس وچوں تیرا نور نظری آیا۔ توں ایڈا وڈا ساڈا باپ، کیوں نہ منگیئے چائیں چائیا۔ تیرے گھر کی گھاٹ، دیندیاں توٹ رہے نہ رانیا۔ میں ننگیں پیریں کٹ کے آئی واٹ، تازے چھالے رہی وکھانیا۔ کاہی کانے دیکھے اُتے رہواں گھاٹ، سوہنا رستہ نظری نہ آیا۔ سدھی آئی سُن کے آواز، گرگھ سوہنگ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان رہے سُنایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دے مان وڈیایا۔ بھگوان کہے ایہہ نکی ننھی، بچیاں وچ بچی نظری آیا۔ کتھوں آئی بھٹی، اپنا پنڈھ مُکایا۔ کوئی کہے بابو پُروں کوئی کہے ہردو چھٹی، ایہو راہ تکایا۔ بچی کہے پر بھ کرپا نال میں کڈی ہوئی لمی، پہلا قدم ایٹھے دتا رکھایا۔ کیوں رُوداس گھر جی، در ملی وڈیایا۔ میری بڑی پریمن امی، سٹی سیو کرایا۔ چنگیاں ملیاں دی دھی کدے نہ ہووے نکھی، ایٹھے اوٹھے دوہاں گھراں ملے وڈیایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، آپے کھیل رہیا وکھایا۔ بچی کہے میٹوں آیا چیتا، پچھلی یاد کرایا۔ جس ویلے میرے بابو ڈھور ڈھون دا لیا ٹھیکا، چالیاں اُتے مُکایا۔ پہلوں ویہہ کیتے بھٹیا، ویہہ اگلی دین چھہایا۔ اودھروں سنگ آیا بنارس تھٹھا، براہمن نال رلائی۔ میرے پیو نوں کہن رُوداس چریٹا، چڑے گنڈھ وکھایا۔ اوس ویلے پتانے کہا میرا پر بھ دے نال لیکھا، کوئی سمجھ نہ سکے رانیا۔ ایہہ بھی پر بھ نے پایا بھلیکھا، پردہ سکے نہ کوئے اٹھایا۔ میٹوں نال جاندی نوں لگا ٹھٹھا، مُنہ دے بھار سُنایا۔ رُوداس باہوں پھڑ کے کہا اٹھ بیٹا، بچی کوئی سٹ نہیں لگی رانیا۔ میں کہا پر بھو پتا میں اک ایہو جہا دیکھا، جس وچوں اکو نور ہووے رُشایا۔ اوس میرے مستک لائی میخا، ہوئی جیہی اُنگی دتی چھہایا۔ میں ڈگی نہیں میں اُس دی گود وچ کھٹیا، دوہاں بھجاں اُتے ہلایا۔ میٹوں وڑی سوہنی لگی سیجا، میری ماں اوہو جہی کدی نہ بنایا۔ جی کرے میں ایٹھے خوشیاں نال رنج کھٹیاں، کٹی بہہ کے جھٹ لنگھایا۔ نالے نیتراں نال دیکھاں، جس دا نور سوہنی کرے رُشایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سوہنی رچن رچایا۔ بچی کہے رُوداس باپ، میں نکی منگ منگایا۔ توں دس سیہدا کردا ایں جاپ، میٹوں دے سمجھایا۔ سارے چھڈ گئے سجن ساک، بیٹھا مکھ بھوایا۔ مایاں نال نہیں کوئی ملاپ، چاچیاں نال نہ کوئی وڈیایا۔ سجاں نال نہ جاویں ساتھ، ہانیاں نال نہ کھٹ وکھایا۔ پیسا دھیلا نہیں کچھ پاس، پونجی

راس نہ کوئی بنائیا۔ میٹوں دس سیہدی آس، جس پچھے سب کچھ دتا تجائیا۔ روداس ہس کے گچیوں پھڑ کے تھلے نپ کے آکھے پچی ایدھر ویکھ خاص،
 دوویں اکھ کھلائیا۔ جاں تلیا رگھوناتھ، ہر گھٹ و سیا ساکیات، سچ سنگھاسن سوہنا آسن لائیا۔ پچی کہے میں سیہدی کراں تلاش، آگے بیٹھا کوئی وڈا
 بے پرواہیا۔ روداس کہا ایہو سب دا باپ، تیرا میرا دوہاں دا پتا مانیا۔ پچی کہے کی میٹوں آگے وی رکھو ساتھ، اپنے نال رلائیا۔ روداس کہا ایہہ ایہدا کھیل
 تماش، سد چلے اپنی سچ رضائیا۔ اوس رو کے دتا آکھ، نیتز نیناں نیر وہائیا۔ میں نہیں اپنا میٹن دینا ساک، پیو دھی نہ ہوئے جدائیا۔ جوتی جوت سروپ
 ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیوے سدا مان وڈیائیا۔ نکئی نڈھی پنجاں ول رہی تک، اپنا دھیان لگائیا۔ تسیں وی بھینو منگو اپنا حق، تہاڈی جھولی دے بھرائیا۔
 ایہدے سب کچھ دسا ہتھ، جنم مرن دوویں ویکھ دکھائیا۔ جے پچھن توں پہلا گیا نٹھ، پھر چلے نہ کوئی پتھرائیا۔ میں تہانوں جاچ دیواں دس، پتی کہانی
 اپنی نال رلائیا۔ جے مرنو جانا جے نچ، سچ سندیسہ دیاں چائیں چائیا۔ ہس کے رو کے چرنی ڈھٹھ کے کرو ہتھ، نیتز نیناں نیر وہائیا۔ جے سیت پر ساد
 دیوے اپنے ہتھ، پھر ملے مان وڈیائیا۔ میں وی تہاڈے نال رلوں نٹھ، آگے ہو کے سیس نوائیا۔ جے پر بھ کرپا کرے پڑکھ سمر تھ، مہر نظر اٹھائیا۔
 ایہتھے اوتھے سب دی رہ جائے پت، پر میثور ہوئے سہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیوے مان وڈیائیا۔ ویکھیو جانیو نہ سنگ، میں اکو
 وار جنائیا۔ پر بھ دے کولوں گر اوتار پیر پیغمبر سارے رہے منگ، جھولیاں آپنیاں آگے ڈاہیا۔ تسیں جے ہور کچھ نہیں منگنا ایہو منگو ساڈا رہے تیرے
 نال سنگ، ہوئے نہ کدے جدائیا۔ سادھ سنگت وچ بہہ کے مانئے اند، سچھنڈ ایہو نظری آئیا۔ پھیر آپے ٹٹی دیوے گنڈھ، اگلی بنت بنائیا۔ جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا سچا ور، روداس پتتری کہہ کے رہی سناٹیا۔ نی بیٹھو کرو صلاح، میں سچ سچ درڑائیا۔ جے ہور نہیں میرا پتا بنا
 لو گواہ، جیہڑا لیکھا رہیا لکھائیا۔ ایہدے کولوں کدی نہ کرے ناہے، سدا ہاں وچ ہاں ملاییا۔ جے نہیں مندا تے پھڑ لو بانہہ، اپنا پریم دکھائیا۔ ایہتھے لوڑ
 نہیں کسے نوں پتا ماں، بھین بھائی سنگ نہ کوئی رکھائیا۔ مہروان اکو دیون والا ٹھنڈی چھاں، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ بھلیاں بھٹکیاں پچیاں اپنی چھاتی لئے لگا،
 ست سروپ نظری آئیا۔ میں اک تہانوں پنجاں نوں اوہ چٹھی دیواں دکھا، جیہڑی سکے ٹکڑے کھان لگیاں لیکھ دتا لکھائیا۔ میں اوہ پھڑ کے اپنی ماں

نوں آئی پھڑا، جس سانہجہ کے میری جھولی پائی۔ اوہدے وچ چار کھار پنچویں یار داناں، سوہنی مہر لگائی۔ میں ویکھونکی جیہی نے کناں چر رکھی چھپا، اچ
 تھادے پچھے لے کے ایٹھے آئی۔ میں اگے کدی نہ جانا کسے الہ پینڈی دارا، دوجا سنگ نہ کوئی رکھائی۔ میٹوں چیتا کرایا اُس وچھے والے گاں، جیہڑا
 براہمن اپنی بھچھیا وچ منگ لیا۔ میں بھی ہندی سی کسے دی ماں، پتر نالوں کیتی جدائی۔ بچیاں بناں نہ رہے ماں، ملے نہ مان وڈیائی۔ کھانا پینا کھیل
 سرب جہاں، چارے کھانی پیٹ بھر کے وقت لنگھائی۔ جناں چر کوئی مالک نہ ہووے پکڑن والا بانہہ، سائیں سر ہتھ نہ کوئے لکائی۔ جوتی جوت سروپ
 ہر، آپ اپنی کرپا کر، دھر دا بھو کھلایا۔ گاں دا سُن کے میں اڑاٹ، اپنی اگھ کھلایا۔ میری نظر پئی راوی گھاٹ، جتھے کٹڈے بیلے کانے کاہیا۔ اوتھے
 نظری آئی اک جماعت، پنجاں جوڑ جڑائی۔ پھڑے ہتھھاں وچ گلاس، ہر دے اندر رام دھیائی۔ نالے ڈنڈے گھڑے خاص، ونجاں وانگ وڈیائی۔
 ادھرے براہمن تکیا چرن دھووے نال ہاتھ، اپنی سیو کمائی۔ دوجے پاسے گھمیار رہیا تانگھ، اپنا بل دھرائی۔ ایدھر روداس لکھے نال قلم دوات، شاہی
 چٹے اُتے سوہنارنگ چڑھائی۔ جس ویلے چنگی طرح کیتی جانج، بے پرواہ وچ بیٹھا سوہا پائی۔ میرے اندر آئی خواہش، میں ویکھاں چائیں چائیا۔ جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میری آسا پور کرائی۔ سچ بچی تیری آسا کی، سیری بھگوان جنائندا۔ توں روداس دی پیاری جیہی دھی، میں پتتاں
 وانگ اٹھائندا۔ اوہ کہے ہاں جی، ہاں جی وچوں تیرا روپ نظری آئندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھو ابھید کھلایندا۔ بچی سچ کچھ منگ،
 جے منگن درتے آئی۔ میں دیونہار سورا سربنگ، شہنشاہ اکھوئی۔ تیرا بچن ہون نہ دیواں بھنگ، مونہو منگیا جھولی پائی۔ روداس پتر تری کہے میٹوں پھیر
 پوے ٹھنڈ، جے میریاں بھیناں اُتے دیا کمائی۔ چرن پھڑ کے گھٹ کے کہے انہاں دی ٹٹی گنڈھ، تیرے نالوں نہ ہوئے جدائی۔ ایہہ گنڈوں نمناں مٹی
 دی کندھ، اپنا زور نہ کوئی دکھائی۔ تیری کرپا نال میں جدوں ویکھاں تیرا گاؤندیاں چھند، تیرا نام دھیائی۔ دھن بھاگ انہاں دے وڈے وڈیاں والے
 دند، بتیاں وچوں بتی صفت صلاحیا۔ پنجاں دا توں اکو نوری چند، تیری کرن کرن رُشائیا۔ جے پرساد انہاں نوں دیویں ونڈ، کر کرپا اپنا ہتھ رکھائی۔ پھر
 ساری سنگت نوں پے جائے ٹھنڈ، ہوکا لے نہ کوئی سنائی۔ جے تاریا براہمن دا ایڈا وڈا پکھنڈ، گروہ ایسے کڑاہی وچ تپائی۔ اپنیاں بھگتاں پر بھ توں کدی

نہ دیویں دند، بھلیاں بھٹکیاں سدا گلے لگایا۔ میری ایہونکی جیہی منگ، پوری کر دینیں ہنئے اٹھ کے اپنے گھر تر جائیا۔ میں آسا پوری کراں ضرور،
 مہروان ہو کے دیا کمائیآ۔ براہمن بخشے سرب قصور، صاف ستھرا دتا بنائیآ۔ پنجاں داڈبن نہیں دیندا پور، بیڑا لواں ترائیآ۔ پر اوس دن آؤنا پو ضرور،
 اپنی رحمت نال لیاآ۔ پنجاں نال پنجاں داہور معاف کر کے جاؤں قصور، جنہاں دا اگانیرے آئیآ۔ جو لکھیا نہ ہووے کوڑ، سچ ایسے دی وڈیائیآ۔ بھگتاں
 پچھے میٹوں ہونا پئے مجبور، جگ جگ اپنی کھیل رچائیآ۔ جے بھگت نہ ہون میٹوں کون کرے مشہور، کون میرا ڈھولا نام گائیآ۔ ایسے کر کے میں تہاڈا بنیا
 مشکور، مشکل نظر کوئے نہ آئیآ۔ پر ماتما سمجھو بھادیں سمجھو مزدور، دوہاں رنگاں وچ اپنا رنگ دکھائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیوے
 مان وڈیائیآ۔ بچی کہے میں کراں نکى جی گل، ہوئی جی سنائیآ۔ ویکھیں کتے کر نہ جائیں ول چھل، اچھل اچھل تیرے آگے واسطہ پائیآ۔ امرت بنیا جو
 تیرے چرناں نال لگا جل، وچ کڑاہی سو بھاپائیآ۔ جس دے تھلے اگنی گئی بل، اپنا زور لگائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دے سچا ور،
 کی ترس رہیا کمائیآ۔ میں ضرور کراں ترس، دیاوان اکھوائیا۔ آگے رہن نہ دیواں فرق، پچھلا لیکھ چکائیآ۔ لہنا چکا کے سوگ ہرکھ، چنتا غم مٹائیآ۔ مرن
 دے بدلے آکے دیواں درس، سچا نور کر رُشنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار وڈیائیآ۔ سپتری کہے روداس پتا، اک گل پر بھ توں
 دے منائیآ۔ سب نال کریں اکو جیہا پتا، راؤ رنگ نہ کوئی رکھائیآ۔ تیرے گھر نہ کوئی وڈا نہ کوئی نکا، مات گر بھ تیری سرنائیا۔ ویکھیں بھگتاں نوں کدی
 نہ دیویں پچھا، اپنا مکھ بھوائیا۔ جے کریں تاں کریں سدا رچھیا، پچھیا اپنی جھولی پائیآ۔ جگت جہان دے سے مٹھیا، تھر کوئے رہن نہ پائیآ۔ تیرا لیکھ پر بھو
 کدے نہ مٹے لکھیا، مٹا ونہارا ہور نہ کوئی اکھوائیا۔ ویکھ روداس داس چیتھر پُرانا تیرے سنگھاسن اتے وچھیا، سوہنی سو بھارہیا پائیآ۔ ایہہ کدی نہ جاوے
 بھٹیا، چھوت چھات ذات پات وچ اپنا پیر نہ کدے رکھائیآ۔ دوہر والا آیا نسیا، اپنا پنڈھ مکائیآ۔ بلے کڈا سوہنا لگدا پھیا، گھر میرے ڈیرہ لائیآ۔ میٹوں
 پہلوں کیوں نہ توں لبھیا، بیٹھا رہوں مکھ بھوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار وڈیائیآ۔ میری دوہر ویکھ دھوتی، میل نظر کوئے نہ
 آئیآ۔ اس نوں لا کے دتے اپنی سوٹی، ہوئی جیہی پُھہائیآ۔ اودھروں براہمن دی ہلن لگی بودی، ہوئی ہوئی اپنا سر اٹھائیآ۔ دُوجے پاسے پنجاں آگئی

سو جھی، اپنا دھیان لگایا۔ اودھروں رِوداس دی بچی بن گئی موڈھی، اگے قدم اٹھایا۔ اوہ گرکھو گرکھو سُنو ایسے نوں منڈے گئے ویدی سوڈھی، ایہو پُرکھ اکال نظری آیا۔ رام کرشن ایسے دی نوری جوتی، جوت جوت وچوں رُشانیا۔ آد شکت ویکھو سچے پاسے ہتھ رکھ کے بیٹھی اُتے تھوڈی، اکھاں نال دھیان لگایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا رنگ رنگایا۔ آد شکت کہے میں دسناں کہانی، کہاوت وچ کدے نہ آیا۔ بانیاں توں دکھری بانی، بان نرالا تیر چلایا۔ کھانیاں دا جان جانی، جانہار وڈی وڈیایا۔ سارے پچھلے اکٹھے کیتے پچھلے ہانی، سوہنا میل ملائی۔ کسے ہتھ پھڑایا پانی، کوئی چرن دھون ڈاہیا۔ کوئی قلم نال لکھے نشانی، سوہنا لیکھ بنایا۔ کوئی کھیل کرے بن کے والی دو جہانی، نرگن اپنی کار کرایا۔ کسے نوں بچی بنا کے دتا پد نربانی، گھر ساچے ملی وڈیایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا گھر رہیا درسایا۔ سارے اکٹھے ہو کے لگے کہن، اکو وار جنایا۔ پرہ درشن دے دے نین، نیتز لوچا پور کرایا۔ جے تٹھا ایوں دین دین، کھلے بھنڈارے دے ورتایا۔ چرناں وچ بخش سچا بہن، ہووے نہ کدے جدایا۔ ہر سنگت ناتا جڑیا رہے بھائی بھین، بُری اکھ نہ کوئے تکایا۔ تیرا سہارا سارے لین، کنارا اکو نظری آیا۔ جے کوئی رووے گرکھ تیرے وچھوڑے دا پاوے وین، مریاں نیر نہ کوئے وہایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سب نوں دے اکو جیہی وڈیایا۔ سب نوں وڈیائی دیواں کیہری، سچ دے سنایا۔ گرکھ کہن اسیں چڑھنا تیری بیڑی، ملاح تینوں لینا بنایا۔ تیرے اگے گل کیہری، دُبدیاں لیں ترایا۔ تیری پریتی سد لگی رہے ہتھیری، برتھا جنم نہ کوئے گوانیا۔ رِوداس پُتری تیری چیری، چیلیاں ساریاں رہی سمجھایا۔ اس دے ہتھ ساڈھے تن ہتھ ڈھیری، سب نوں دیونہار وڈیایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اٹھایا۔ مہر نظر کر کے لا بھوگ، بھگت رہے جس گانیا۔ پریم دا دیدے سچا جوگ، جوگی بن کے الکھ جگانیا۔ تیرے نال ہووے سنجوگ، دُھر دی سچ کُرمایا۔ آتم پر ماتم تیری سبجائے بھوگ، سوہنا رنگ سہانیا۔ گھروں کڈھدے ہرکھ سوگ، چنتا غم گوانیا۔ اپنے پریم پیار دی دیدے چوگ، ترسنا بھکھ مٹانیا۔ سارے رل مل گایے اک سلوک، تیرا نام وڈیایا۔ تیری کرپا نال انت ملیئے تیری جوت، جوت جوت وچ سمایا۔ ساڈے لئی ہن پرہ آپ سمجھ سوچ، سب کچھ تیری جھولی پانیا۔ ساڈے کولوں براہمن وانگراں دتی نہیں جانی دچھنا موکھ، نہ

کوئی بھچھا بھینٹا دیئے چڑھائیا۔ نہ کوئی پکا کے رکھیئے آگے روٹ، پیراں وانگ منائیا۔ تھال سیسیاں نہ دیئے پروس، گھرت پانہ خوشی منائیا۔ کھنڈ کھیر نہ دیئے روز، دُدھ نال نہ ملے ملائیا۔ روز تھاں نہ بہائیئے پوچ، ساتھوں ہتھ نہ جان گھسائیا۔ دند گھسائی نہیں دینی کوئی ہونٹ، پیسا ٹکا نہ جھولی پائیا۔ بے گھر آویں تے بہن نہیں دینا خاموش، تیتھوں اپنا نام جپاؤن دی سیوا لائیا۔ تیری پھیر ٹگانے آؤ ہوش، اپنے آپ دیکھے نین اٹھائیا۔ بے میں بھگتاں دی لاج نہ رکھی میٹوں کی کنگے لوگ، لوکاں وچ نہ کوئی چٹرائیا۔ جن بھگتو تئیں کچھ نہ سوچو سوچ، میں سب کچھ آپے دیاں ورتائیا۔ تہانوں ماندیاں دیکھاں مَوچ، آپ ننگی پیریں دیکھاں چائیں چائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دیوے وڈیائیا۔ سچ کہے توں کیہڑا سچا، کی تیری وڈیائیا۔ سری بھگوان باہوں پھڑ دکھایا دیکھو رِوداس دا بچہ، ایہو سچا نظری آئیا۔ بے ہور کچھ دیکھنا لکھیا لیکھ نہ ہووے کچا، نہ کوئی میٹے میٹ مٹائیا۔ سارے کہن پر بھو جو کچھ ہے سوئی اچھا، اچھا بُرا تیرا نظری آئیا۔ روکے کہے اوہ گاں والا وپٹھا، نیناں نیر وہائیا۔ میں تیرے بھگت دے ککے بدھا، عمر تھوڑی اچھے لنگھائیا۔ جو چھیتی دے دیوے سدا، آواں چائیں چائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سب دا لیکھا ہوئی ہوئی مُکائیا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، ایسے کھیل اندر پھرے بھجا، ہور کم کاج نہ کوئی رکھائیا۔ پرساد چکھو اُتے ہتھ سچا، نیڑے لیاؤ چائیں چائیا۔ پردہ لاہو بے دے کے کچا، سوہنا رُپ پرگٹائیا۔ دیکھن آئے منجیت جگا، سورن گردیاں نال ملائیا۔ پال سنگھ سوہنا دستار سپس بدھا، خوشیاں رنگ چڑھائیا۔ مہاراج شیر سنگھ گوہند نال رلایا بچہ، اپنا جوڑ جڑائیا۔ کھتا ہتھ رکھ کے اُتے متھا، مستی اک دکھائیا۔ ہتھ نیواں کر کے سچا، پنجاں دئے بہائیا۔ دیکھو ایس پرساد دا مزہ، جس دا حصہ وچ پائیا۔ آگے کوئی نہ دیوے سزا، جو اس نوں گیا کھائیا۔ گھمیار اپنے لے کے آیا پنچے گدھا، درواجوں باہر رہیا دکھائیا۔ میرا نیڑے لگا اڈا، تھوڑی واٹ پندھ مُکائیا۔ اودھروں سنڈھیاں والا آوے گدا، سری بھگوان ککے واہو داہیا۔ ساریاں دا جوڑ اکے تھاں بھجا، اکٹھا میل ملائیا۔ میل ملا کے کہے گرکھو تہاڈا ودھے آگا، پچھلا لیکھ مُکائیا۔ تھلے رِوداس دا پچھلا وچھایا بھگا، سوہنی سبج سہائیا۔ اُپر صاحب سلطان سچا، اپنا آسن لائیا۔ تہاڈے نال کدے نہ کرے دغا، براہمن دھو کھیوں دتا ہٹائیا۔ جد دیکھوتے دے اُپر شاہ رگا، نج نیتز نظری آئیا۔ پریم پریتی اندر پھرے بھجا، سوہنا پندھ مُکائیا۔

★ ۲۸ ماگھ ۲۰۲۰ بکرمی ہر بھگت دوار جیٹھووال وچ اجیت سنگھ دے نوت ★

بیس چالی کہے ساڈا پیا مل، قیمت کرتے انت چکائیا۔ ساڈا ادھار اُبلیا اُتے چلھ، اگنی پریم پیار ودھائیا۔ پان جل گئے بھل، آپن آپا چھپائیا۔ گھرت تل کے اپنے تول، ترت اپنا روپ وٹائیا۔ خوشیاں نال وچ کڑاہی پھر کن لگے میرے بل، سوہنی آواز سنائیا۔ اک دوجے نال رہے گھل، اٹھ اٹھ بل دکھائیا۔ کریا کھیل پر بھو انمل، مہر نظر اٹھائیا۔ بھاگ لگا کے بھگون کُل، بھگتاں دے وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، موہے دتی مان وڈیائیا۔ پرساد کہے میں سنگر کرپا، مہر روپ وٹائیا۔ میرا رس نہ جائے برتھا، بن گرکھاں ہتھ کسے نہ آئیا۔ ایہہ لیکھا پورب دیر دا، پچھلا لہنا چکائیا۔ سانہ رکھی جو بنا کے ورسا، دھن دولت جگت کمائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہروان دیا کمائیا۔ پرساد کہے پر بھ کیتی کرپا، کرپاندھ دیا کمائیا۔ جن بھگتاں کٹنہارا پیتا، پورب وجوگ چکائیا۔ اگو بندھاوے سچا نچا، چرن پریت جنائیا۔ دو جہاناں بدلنہارا فرقہ، تھم حاکم اک سنائیا۔ ویکھو کھیل ساچے پرکا، پریم پڑکھ رہیا جنائیا۔ اٹا گیڑ نرگن گڑدا، سرگن دھار جنائیا۔ جن بھگتاں سب توں وکھرا رکھے ہر دا، سنتاں ہر دا سمجھ کوئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار وڈیائیا۔ پرساد کہے میری بنی بنت، پڑکھ اکال دتی وڈیائیا۔ گرگھ کھائے ورا سنت، جس مہر نظر اٹھائیا۔ میل ملاوے نہر کنت، نہر نرائن ہوئے سہائیا۔ اتم سریشٹ وچوں جنت، لکھ چورا سی مان رکھائیا۔ لیکھا جانے براہمن پنڈت، ججمان ٹھا کر پھیرا پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دیوے وڈیائیا۔ پرساد کہے پر بھ بھئے دیال، دتی مان وڈیائیا۔ گرگھ سنت سہیلے اُچا اپنے لال، لال رنگ رنگائیا۔ پریم پریتی پروس تھال، سوہنی ونڈ ونڈائیا۔ دھر دے وچھڑے میل نال، دھر داسنگ رکھائیا۔ جگت اولڑی چل کے چال، ذرا دے سمجھائیا۔ بھگت وچھل بن کرپال، بھگون ہوئے سہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، موہے دیوے مان وڈیائیا۔ پرساد کہے موہے رکھا پرات وچ ڈھک، اوڈن اُتے پائیا۔ میں اندر بیٹھا رہیا ہس، خوشیاں رنگ چڑھائیا۔ پر بھ اندرے اندر میتوں دیوے رس، اپنی دھار چوائیا۔ میں چرنی گیا ڈھٹھ، نیوں نیوں سپس جھکائیا۔ کرپا کر پڑکھ سمرتھ، شبد اشارے نال اٹھائیا۔ اٹھ لوا میرا دھر دا ہتھ، جس لگیاں تیری لاگت قیمت دیاں بدلایا۔

تیرا گرہ تیرا مندر تیرا گھر گرگھیاں اندر وسیا، تیرا بنک دے سمجھائیا۔ اوتھے جاویں نال چاواں نٹھیا، خوشیاں راگ الاٹیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اٹھائیا۔ پرساد کہے پر بھہ کیتی مہر، مہر نظر اٹھائیا۔ نظری آیا نیڑن نیڑ، دُور دُراڈا پندھ مُکائیا۔ جاں ویکھیا شبد سرُپ دُھر دا شیر، بھبک اپنا نام لگائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر آلیاندے گھیر، وشن برہما شو نال ملاییا۔ آؤ ویکھو پر بھہ دا کھیل، زرویر زراکار زرنکار رہیا دکھائیا۔ سچ کٹار اپنا نام وچ پھیر، چاروں کُنٹ بھوایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دیونہار وڈیایا۔ گر اوتار پیر پیغمبر ویکھ پرساد، سارے خوشیاں منایا۔ پر بھہ ایس وچوں جے تھوڑی تھوڑی دیوے داد، دست اگئی جھولی پائیا۔ اسیں ایتھے اوتھے رکھیے یاد، بُھل کدے نہ جائیا۔ اگم اگمرا آوے سواد، رسنا جہوانہ کوئے سمجھائیا۔ سری بھگوان ویکھنہارا کھیل تماش، طرح طرح سمجھائیا۔ جگ چوکڑی پا کے گئے گوپی کاہن راس، رام سیتامات ہنڈھائیا۔ رسنا جہوانہ دند کردے گئے بلاس، کاغذ قلم شاہی ڈھول نال بھرائیا۔ لکھ چوڑا سی چواں جتناں گئے آکھ، دُھر سندیسہ اک سنایا۔ چاروں کُنٹ کہندے گئے اسیں پر بھہ دی ذات، چاکر سیوک رُپ اکھوایا۔ نت نوت دُھر دی رکھدے گئے آس، بے پرواہ پروردگار گوسایا۔ سب دی پوری کرے خواہش، زرنگن زرویر پھیرا پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دیوے وڈیایا۔ پرات کہے میرا دھن بھاگ، بھاگاں بھری اپنا نام رکھائیا۔ پُرکھ ابناسی رکھے لاج، سر اپنا ہتھ لگائیا۔ جس اندر ہر کرپا بھریا پرساد، پرساد اپنی مہر سمجھائیا۔ جس پرساد دا اندر وڈ ویکھیا کسے نہ راز، پردہ سکے نہ کوئے رکھائیا۔ سادھ سنت جیو جنت رسنا جہوانہ اس توں لبھن سواد، من واسنا خوشی منایا۔ ست پرساد سَنگر پرساد گر پرساد کسے ہتھ نہ آوے ہاتھ، پر تھی آکاش گنگن منڈل نہ کوئے ورتایا۔ جے ورتاوے تاں پُرکھ ابناس، گر اوتاراں بھورا بھورا جھولی پائیا۔ دُجی وار کسے پھیر لبھے نہ اوہ سواد، رس وچوں رس نہ کوئے جنایا۔ جگ چوکڑی کردے پھرن تلاش، چاروں کُنٹ کھوج کھوجائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دیوے وڈیایا۔ پرات کہے جس ویلے میرے اندر وڈیا، پرسادی اپنا رُپ وٹایا۔ چاؤ گھنیرا میٹوں اکو چٹھیا، خوشیاں رنگ دکھائیا۔ تپدا تپدا میرے وچ بہہ کے ٹھریا، اپنا رُپ وٹایا۔ میں ہس کے کہا کیوں میری چھاتی چٹھیا، اپنا بھار لگائیا۔ پرساد کہے میں نہ جیندا نہ مریا، کھونچے مار مار میرا اگا پچھا دتا ہلایا۔ سچ پچھیں کڑاہی وچ

سڑیا، اگنی بھیٹ چڑھانیا۔ بل سڑ پھیر تیرے گھر وڑیا، اپنا ویس وٹانیا۔ گرگھاں اپنے ہتھ پھریا، سچ دوارے دتا ٹکانیا۔ سچ مچھیں میں خوشیاں نال بھریا، پر بھ درشن سچا پانیا۔ ایسے کارن وڈا دکھ جریا، چنتا غم نہ کوئے رکھانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میرا لیکھا آپ بنانیا۔ پر ات کہے سُن میرا بل، میں سچ دیاں سنانیا۔ سڑدے بلدے نوں اپنے اُتے لیا جھل، سی کیتی ذرانہ رانیا۔ اتوں دیکھ میری سڑگئی کھل، منصور دیکھ نین شرمانیا۔ تھلیوں اہے نہ جاواں ہل، سوہنی سیو کمانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیوے مان وڈیانیا۔ پرساد کہے تیرے میرے کچھ نہیں وس، کرن کراونہار اور اکھوانیا۔ میں تکان کس ویلے پر بھ میرے اُتے رکھے ہتھ، اپنی دیا کمانیا۔ میرا پریم بھریا سواد لئے چکھ، اپنے کھ لگانیا۔ پر ات کہے میں دیکھاں اپنی اکھ، نیز نین اٹھانیا۔ گھرت کہے میری پوری ہووے آس، ترسنا میٹ مٹانیا۔ جل کہے میں دھراں دھرواس، اُن کہے ملے وڈیانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر اپنا ہتھ رکھانیا۔ پرساد کہے میرے اُتے پر بھ رکھیا ہتھ، ہولی جیہی ٹکانیا۔ میری سٹے دی کھلی اکھ، نیز نیناں لئی انگڑانیا۔ جاں دیکھیا پر بھ زرگن روپ لیا تک، جوتی جاتا نظری آنیا۔ میں چرن کول گیا ڈھٹھ، سپس جگدیس جھکانیا۔ نیز رو کے کہا میٹوں دے میرا حق، تیرے ہتھ وڈیانیا۔ میں جگ چوکڑی کولیاں وچ وڑ وڑ گیا تھک، میٹوں بھوگ لاؤن والا نظر کوئے نہ آنیا۔ چوراں وانگ پیرھیاں تھلے چھڈیا رکھ، ٹھگاں وانگ چرانیا۔ بچھے ہو کے کھاون جھٹ، وڈے وڈے بہہ کے تھانیا۔ جے بھوں تے جانواں ڈھٹھ، ڈردے پیراں ہیٹھ دین دبانیا۔ ایسے کر کے میں گوبند اک وار دتا دس، سچی طرح جنانیا۔ کچھ میٹوں سب تے ہو گیا شنگ، سنسا گھر گھر نظری آنیا۔ قصائی کوئی نہ لاوے میٹوں ہتھ، کھاوے اوہ نہ جس ہوئی تیری جدانیا۔ میں وکنا نہیں کسے ہٹ، قیمت کوئے نہ میری رکھانیا۔ اکو آس پُرکھ سمرتھ، تیرے چرن رکھانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دینی اک وڈیانیا۔ سری بھگوان کہے سُن سمگری بچے، سگلی چنت مٹانیا۔ تیرے رن نہ کھاوے کوئی بھتے، خوشیاں رنگ اڈانیا۔ تیتوں دیکھ سادھ سنت نہ کوئی نچے، باٹیاں وچ نہ کوئی چھپانیا۔ اوہلے ہو نہ مارے پھلے، موٹھیاں نال اندر دھکانیا۔ سب دے نکیل پاؤں نکلے، بندر قلندرا وانگ نچانیا۔ لکھ چوراسی وچوں تھوڑے کڈھاں اچھے، جنہاں اچھی طرح سمجھانیا۔ پہلوں کٹ کے پھاسی رتے، جم کا تراس گوانیا۔ ڈھر دا

مارگ اکو دتے، سچ کراں پڑھائیا۔ پھیر تیرے ول تگے، اپنا دھیان لگائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کر اٹھے، سبناں دے دکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر،
 آپ اپنی کرپا کر، لہنا دینا جھولی پائیا۔ پرساد کہے پر بھو تیری اوٹ، دوجا نظر کوئی نہ آئیندا۔ تیری کرپا اکو بہت، دوجی آس نہ کوئی رکھائیندا۔ تیری
 وڈی سب توں سوچ، دوجا سوچ سمجھ نہ کوئے رکھائیندا۔ بن تیری کرپا میرے کھادیاں کسے نہ آوے موج، مفلِس شاہ نہ روپ وٹائیندا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ تیرے در منگ منگائیندا۔ سری بھگوان بخشنے ٹیک، سچ دیواں سرنائیا۔ جس ویلے گرگھ میری کرن بھیٹ، تیرا سوہنا
 روپ بنائیا۔ مہروان ہو کے اگے نیتز لوں ویکھ، جگت لوچن بند کرائیا۔ تیتوں اگ کڑا ہی دا لگیا بھل جائے سیک، سائتک ست ست سمائیا۔ سچ پریم
 کرے ہیئت، پریتی اکو اک جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیاوان دیا کمائیا۔ پرساد کہے پر بھ تیرا بھوگ، بھگوان موہے بھائیا۔ دھر
 دا ہووے سچ سنجوگ، ملے نہ کوئے جدائیا۔ پورب کٹیا جائے روگ، اگے چنت نہ کوئے رکھائیا۔ میں ہتھ نہیں آؤنا روز، بن تیری کرپا میری بنت نہ
 کوئے بنائیا۔ کوٹ جنم دے وچھڑے جو گرگھ رہے لوچ، تنہاں دینا آپ ورتائیا۔ باقی واسطے پر بھ ہو جاوے خاموش، سدا دے نہ کسے کھوائیا۔ جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سدا سد ہونا سہائیا۔ سُن پرساد میرے لال، پچو اچھی طرح جنائیا۔ تیرا وچولا دین دیاں، دیا روپ سمائیا۔ تیرے
 اُتے پردہ پایا چٹا رومال، دھر دی دھار دکھائیا۔ اندر رکھیا تیتوں سنبھال، سوہنا گھر دکھائیا۔ سچ سچ اپنی انگلی لائے نال، تیرا جوڑ جڑائیا۔ چھوٹا بھورا لئے
 اٹھال، اپنے کھ لگائیا۔ اوہ مندر گرو دوارا سچ دھر مسال، جس گرہ صاحب سنگر پُرکھ اکال پرگٹ ہو کے تیرا رس بنائیا۔ اوہ ویلے پرساد خوشی نال
 ماری چھال، پرات وچوں تھالیاں وچ آئیا۔ کہے مینوں چھیتی چھیتی بھگتاں دیو کھوال، میں بھگتاں اندر رل کے بھگتاں وچ سمائیا۔ میری لیکھے لگے
 گھال، پُرکھ ابناسی تھاس پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دیوے وڈیائیا۔ سُن پرساد پر بھ دتے سچ، سچ سچ رہیا جنائیا۔ تیرے اندر
 میرا رس، رسیا ہو کے دتا بھرائیا۔ جن بھگتاں ہر دے جا کے وس، سوہنا دھام سہائیا۔ کوڑ اندھیرا میٹ ہس، سچا چند کر رُشنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر،
 آپ اپنی کرپا کر، دھر سندیس لائیا۔ پرساد کہے میں اندر وڈا ہاں۔ جن بھگتاں جا کے دسدا ہاں۔ سوہنا رس بھردا ہاں۔ در در سیوا کردا ہاں۔ بیچ

وکارے نال لڑدا ہاں۔ سوہنے پوڑھے چڑھدا ہاں۔ ناڑی ناڑی پھردا ہاں۔ گھنمن گھیری وچ گھردا ہاں۔ پھیر جن بھگتاں ہردے وچ کھڑدا ہاں۔ جتھے اکو تیرا نام پڑھدا ہاں۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اک دینا سچا ور، میں سچی آسا رکھدا ہاں۔ سچی آس پر بھو میری ایک، ایکنا تیرے آگے عرضوینا۔ میرا لکھ آگے لیکھ، بچھلا لیکھ چکائیا۔ جو تیرا کرن ہیبت، سد تیرے وچ سماینا۔ میٹوں اوہناں کول بھیج، باقی ہتھ نہ کسے پھڑائیا۔ میں ماناں بھگتاں سچ، گھر سوہنے آسن لائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیوے مان وڈیائیا۔ سُن پرساد، پر م پُرکھ جناینا۔ جن بھگتاں دے کے سچی داد، تیرا سنگ بناینا۔ اڈرا وکھرا سب توں سواد، اپنا نام بھرائیا۔ دین دیال رچ کے کاج، کرنی رہیا کمائیا۔ پورب لیکھا پوری کر کے خواہش، خالص دھار دے سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ویکھے کھیل تھاون تھانیا۔ پرساد کہے میں بھگتاں رنگ رنگاواں گا۔ اندر وڈ کے سچ سمجھاواں گا۔ پوڑھے چڑھ کے کُنڈا لاہواں گا۔ در دوارے کھڑ کے الکھ جگاواں گا۔ پر تکھ تیرا روپ درساواں گا۔ حق حقیقت کھول اٹھ، نیتز نیناں نین ملاواں گا۔ سچ پریتی دے رس، امرت اک چواواں گا۔ جو میٹوں کھائے سو تیرا گائے جس، جس وید پُراناں نالوں وکھرا، تیرا نش اکھراں وچ درڑاواں گا۔ ویکھیں میری بھینا نہ کرائیں آگے پتھراں، قیمت کاغذاں اُتے نہ پائیا۔ میں وی وکھرا توں وی وکھرا تیرا بھگت وکھرا، وکھریاں دی وکھری راہ چلائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دے وڈیائیا۔ پرساد سوہنے سٹ، اچھی طرح جناینا۔ اچھا ہو یا توں لیا بچھ، اپنا دکھ سناینا۔ ہُن نہ اولہا نہ کوئی لگ، پردہ اُپر نہ کوئے رکھائیا۔ کر کرپا تیتوں آپ پاواں بھگتاں کھ، اپنی سیو کمائیا۔ جنہاں دیواں سدا سٹکھ، سر اپنا ہتھ لگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہرنگہ اٹھائیا۔ پر بھو جے بھگتاں کھ پاوینگا۔ میرا دھیان رکھاوینگا۔ سوہنا سنگ بناوینگا۔ اپنا رنگ چڑھاوینگا۔ اندر لنگھ کی میرے کول آوینگا۔ سوہنی سچ پلنگ ہنڈھاوینگا۔ پریم رس کس ویلے میرا میرے وچوں پرگٹاوینگا۔ سچ دس اپنا دست مبارک ہتھ، کس ویلے میرے اُپر لگاوینگا۔ اپنے پریم پیار دی کھول کے اٹھ، نیتز نین اپنی جھلک رکھاوینگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ کرنی کار کماوینگا۔ سچ کرنی ضرور کراواں گا۔ جو جن آئے سرنی، تنہاں تیرا رس چکھاواں گا۔ رس کھا کے چکے مرنی ڈرنی، لکھ چوراسی ڈیرہ ڈھاہواں گا۔ سچ تراواں اکو ترنی، شتوہ دریا پار وکھاواں گا۔ لہنا

چکا ورنی برنی، ذات پات میٹ مٹاواں گا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد تیرا سنگ رکھاواں گا۔ پرساد کہے میں جاواں من، من منسا رہن نہ پائیا۔ جس ویلے گرگھ اندر وساں تن، تپدے ہردے ٹھنڈے دیاں کرائیا۔ جو تیرے سچے جن، تہاں بھرم بھلیکھا میٹ مٹائیا۔ جو پر بھو سدھے تیتوں رہے من، تہاں مل کے تیرا روپ دیکھاں چائیں چائیا۔ پھیر میں ہوواں بڑا پرسن، پرستا وچ گرگھ سارے نظری آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میرا لیکھا لیکھے لائیا۔ پر بھ کہے پرساد تیری سچ وند، ہر کرتا آپ کرائیندا۔ بھگتاں نال ناتا گڈھ، سوہنا جوڑ بڑائیندا۔ دوہا میل ملا کے پاوے ٹھنڈ، اپنی نگاہ نال ترائیندا۔ جے تیتوں گرگھ کھاوے بتی دند، رس نال رسنا سو بھاپائیندا۔ سو سنت سہیلا میرا چند، نوری جوت جگت چکائیندا۔ جنم مرن دا توڑ کے پھند، بندھن کوڑ سرب گائیندا۔ دین دیال ٹھا کر سوامی ہو بخشد، رحمت اپنا نام کمائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر اپنا ہتھ لکائیندا۔ پرساد کہے میرا پورب لیکھا، رواداس رہیا چکائیا۔ سری بھگوان توں وی رکھیا چیتا، ابھل ابھل کدے نہ جائیا۔ ہن پروہت بن کسے نہ ورجیا نیندا، گھر سدن کوئے نہ جائیا۔ براہمن چارے گنٹ ویندا، نیتز نین اٹھائیا۔ ابناسی کرتا دور دُر اڈا سب تکیندا، بن اکھاں نین اٹھائیا۔ لہنا دینا سب دا دیندا، دیونہار بے پرواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار سچا ور، دیکھنہارا تھاواں تھانیا۔ پرساد کہے پر بھ میں تیرے نوٹ، اپنا آپ بھیت چڑھائیندا۔ میتوں کسے گوچرانہ دیویں سٹ، تڈھ بن نظر کوئے نہ آئیندا۔ جہاں چر حاضر ہو نہ لاویں گھ، اوناں چر میتوں پرساد نہ کوئے اکھوائیندا۔ ایہو میتوں وڈا دُکھ، پنڈت پاندھا سادھو سنت تیرا نام لے کے مڑ کے آپے بہہ کے کھائیندا۔ وڈا کڈھ کے بک، بچیاں لئی لکائیندا۔ صاحب تیرے اگے کاہدا لگ، پچھلا حال سٹائیندا۔ وڈی گل چھوٹا گھ، دسدیاں نین شرمائیندا۔ تیرے بناں کوئی نہیں رہیا بچھ، سر ہتھ نہ کوئے لکائیندا۔ گر اوتاراں پیر پیغمبراں دا جے لوکمت ٹھیکا گیا لگ، میرا لیکھ کیوں نہیں اپنی جھولی پائیندا۔ بن تیرے کتوں نہ ملے سچ سچ، جوٹھ جھوٹھ جگت جہان نظری آئیندا۔ جن بھگتاں سدا پاکھ، دوئے جوڑ ایہو منگ منگائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہروان مہروان مہروان مہر نظر اٹھائیندا۔

★ ۲۹ ماگھ ۲۰۲۰ بکرمی ہر بھگت دوار جیٹھووال دربار وچ ★

جن بھگت کہے پر بھ سچا، گھر سچ دیوے وڈیاںیا۔ ہر سنت کہے پر بھ پریم رتا، رنگ رنگیلا رنگ رنگاںیا۔ گرگھ کہے سد کھوائے اگئی بھتا، رازق رحیم وڈی وڈیاںیا۔ گر سکھ کہے سیت پر ساد جس ویلے چکھا، رسنا جہوا بٹی دند جوڑ جڑاںیا۔ کایا دوار دُو نگھی بھوری رکھا، گرہ مندر ٹکاںیا۔ سوہنا رس ویکھیا مٹھا، انرس روپ دکھایا۔ انتر گھل گئی اکو اکھا، دوئے لوچن بند رکھایا۔ آتم پر ماتم گاوے جسا، سوہنا راگ الاںیا۔ مٹ گئی رین اندھیری مسنا، جوتی چند نور رُشناںیا۔ ٹھا کر ملیا الکھ الکھا، بے انت بے پرواہیا۔ روم روم اندر رچا، رچنا اپنی دئے سمجھایا۔ پریم پریتی اندر کہے اٹھ میرے بچے، مہر نظر اٹھایا۔ ویکھ دکھایا کایا مائی پنج تت بھانڈا کچا، ساڈھے تن ہتھ پھول بھلایا۔ من منو آدہ دشا چار گنت اٹھ اٹھ نٹھا، دوس رین بھجا واہو داہیا۔ اندھ اندھیرے سنجھ سویر وگا، سیتل پون نہ کوئی دکھایا۔ کوڑی کریات وکاری جگت ہنکاری گندہ، واسنا متا موہ جناںیا۔ کایا مائی پوچ بستر پا کے چنگا، شستر اپنا انگ بناںیا۔ بن صاحب سنگر کرپا دسے ننگا، اوڈن سپس نہ کوئے ٹکاںیا۔ لیکھا جانے نہ برہم برہنڈا، بھيو ابھید نہ کوئی گھلایا۔ اتم سریشٹ گرگھ گر سکھ گر پر ساد بنائے چنگا، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار وڈیاںیا۔ پر ساد کہے میرا گرگھ سنگ، نت نوت وڈیاںیا۔ گر سکھ کہے میری سنگر کولوں منگ، دھر کرپا جھولی پانیا۔ دوہاں مل کے آوے اند، اند اند وچوں پرگٹاںیا۔ مل کے ڈھولا گاون چھند، شبد نال شنوائیا۔ کرے کھیل سور سربنگ، شاہ پاتشاہ سچا شہنشاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار وڈیاںیا۔ گرگھ کہے میں سیت پر ساد کھادھا، صاحب سنگر دتا ورتاںیا۔ میتوں نظری آیا گو بند پتا پرکھ اکال دادا، دو جہاناں ویکھ دکھایا۔ اُپر تگیا شاہ پاتشاہ شہنشاہ دسے راجا، بھوپت بھوپ بے پرواہیا۔ چار گنت پیکھیا زرگن سرگن کرے کاجا، لکھ چوراسی جوڑ جڑاںیا۔ بھوکھت ویکھیا زرگن زرویر زراکار جوت پرکاسا، اجونی رہت روپ رنگ رکھ نہ کوئی دکھایا۔ اندر تگیا گھر سجن بنے ساتھا، سوہنا سنگ نبھایا۔ پردہ چکھیا دھر داراگ سنائی گاتھا، انخد نادی ناد سنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سب دیوے مان وڈیاںیا۔ گرگھ کہے گر پر ساد، ہر کرپا نظری آںیا۔ بن بھگتاں کسے نہ آوے ہاتھ، لکھ چوراسی رہی گر لایا۔ کوٹن کوٹ کھا کھا تھکے سادھ، سادھنا سکے نہ کوئے کراںیا۔ نیتز اکھ کھول نہ

سکے جاگ، آلس ندرانہ دُور کرائیا۔ گھر مندر محل دِپک جوت نہ جگے چراغ، ہون پون سنگدھی ست نہ کوئے سمایا۔ آتم پر ماتم مل کے پوری کرے نہ کوئی خواہش، خالص رُپ نہ کوئے سمایا۔ کر کرپا جس دیوے دات، پر بھ اپنی وست ورتائیا۔ گرگھ گر سکھ ہرجن بنائے سجن ساک، بھگت بھگوان میل ملائیا۔ بجر کپائی کھول تاک، طرح طرح سمجھائیا۔ سنت سہیلا بن کے بچھ بات، در درویش الکھ جگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دیونہار وڈیائیا۔ پرساد کہے پر بھ ہوئے مہروان، ہتھ تیرے وڈیائیا۔ لوکات نہ کوئی مان، نو کھنڈ نہ کوئی چٹرائیا۔ میتوں تیری بھیٹ چاڑھن والے بے ایمان، ہر دے ہر نہ کوئی وسائیا۔ ٹھگ چور یار میرا حصہ پان، پیسیاں ٹکلیاں نال تیتوں رہے منائیا۔ دے ٹھگی رات حرام، ست سنتو کھ نہ کوئی دکھائیا۔ دے کلمہ رات بے ایمان، شرع شریعت جھوٹا رنگ دکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میرا لیکھ دے چکائیا۔ پرساد کہے پر بھ میرے ٹھاکر، در تیرے عرضوئیا۔ کلجک جیو بنے سوداگر، تیرا ناؤں ہٹ چلائییا۔ نرمل کرم کرے نہ کوئی اُجاگر، دُرمت میل پاپاں بھری لوکائییا۔ کسے دوارے ملے نہ میتوں آدر، سادھ سنت سنگ نہ کوئی نبھائییا۔ کسے گرہ کسے مندر کسے گرو دوار صاحب سنگر آپ کدے نہ ہوئیو حاضر، بھوگ لانا خوشی منائیا۔ تیرے ساہمنے تیرے دوار تیرے نال کردے سازش، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا دُھر داور، شہنشاہ تیری سرنائیا۔ پرساد کہے میرے سچ بھگونت، ہتھ تیرے وڈیائیا۔ اٹھ کے ویکھ کلجک سنت، کوڑی کرپا رہے کمائییا۔ گرگھ گر سکھ غریب نہانے تیری بھیٹ چڑھاوان سنت، انتر آتم دھیان لگائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، موہے سچ دے وڈیائیا۔ پر بھو میرے نال کیوں کریں دھروہ، دُکھی ہو کے حال سنائییا۔ گو بند بچھوں میرے نالوں توڑیا موہ، ڈھنیا نظر کسے نہ آئییا۔ جوٹھے جھوٹھے میرے نال رہے چھوہ، ہتھوں انگلیاں نال ہلائییا۔ نال پوٹیاں رہے کوہ، بنے جگت قصائییا۔ سنگت تیری کولوں کھوہ، گھر بچیا رہے کھوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا سچ ور، سچ تیری سرنائیا۔ پرساد کہے میرے سلطان، شہنشاہ تیری سرنائیا۔ کلجک ویکھ مار دھیان، چاروں گنت اندھیرا چھائییا۔ سادھ سنت بے ایمان، بیوہ رُپ نظری آئییا۔ ثابت دے نہ کسے ایمان، صبر صبوری نہ کوئے رکھائییا۔ رسنا جہوا کرن کلام، کائنات سنائییا۔ بتی دند پڑھن نام، ہر دے ہر نہ کوئے وسائیا۔ کوڑی کرپا سنگ شیطان،

کام کرو دھ لوبھ موہ ہنکار ہلکائی۔ دلا سے دھیرج دے دے سرب پرچان، گل وچ پٹو پائی۔ رسنا بول بھوگ لگوان، بھوگاں والا نظر کسے نہ آئی۔ جھوٹھی کریا وچ اپنا جھٹ لنگھان، تیری کرے نہ کوئے وڈیائی۔ اپنا پین اپنا کھان، اپنا حکم رہے درتائی۔ صاحب توں کیہڑا انجان، سمجھ سوچ رکھیں نہ رانی۔ لکھ چوڑاسی بھلیا تیرا گیان، شاستر سمرت وید پُران رہے گر لائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دے وڈیائی۔ پرساد کہے تیری منگدے موکھ، مُفت اپنا پیٹ بھرائی۔ پیٹ کارن جگاون جوت، ہون دیپ رُشنائی۔ مایا کارن ارداسا سودھ، نیز میٹ دھیان لگائی۔ اُچی بول نال جوش، ناریاں نال سنائی۔ جس ویلے میں تکاں تیرے ملن دی کسے نہ آوے سوچ، مل کے میل نہ خوشی منائی۔ روز کہن بھگوان لگاوے بھوگ، تھالے باٹے آگے ڈاہیا۔ بھگوان بن آپ اڈاون موچ، موجودہ اپنا آپ دکھائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دینی وڈیائی۔ پرساد کہے پر بھ پا پردہ، میں انتر منگ منگائی۔ چار جگ تیتھوں رہیا ڈردا، نیوں نیوں سپس نوائی۔ اگنی اُتے رہیا سڑدا، کڑاہی وچ تپائی۔ بن تیرے ملیاں جیو جہان رہیا پڑھدا، گا گا رہیا سمجھائی۔ کسے در نہ دیکھیا تیرے گھر دا، پردہ سکے نہ کوئے اٹھائی۔ در درویش بھکھاری میں بنیا بردا، نیواں ہو کے سپس جھکائی۔ کریں کھیل نر ہر دا، نرائن تیری وڈیائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھائی۔ پرساد کہے میں کہاں حق، حقیقت تیرے آگے سنائی۔ میں بہہ بہہ گیا تھک، پراتاں وچ آسن لائی۔ کوٹن کوٹ سادھ سنت میرا لاکھٹ، اپنے گھر بار بنائی۔ میٹوں وچ کے کوڑے ہٹ، بھینٹا اپنی جھولی پائی۔ میں اوکھا ہو کے صاحب تینوں رہیا دس، کلج انتم حال سنائی۔ میرا ہن نہیں کچھ وس، کچھ وست نہ کول ٹکائی۔ میرے خالی دسے ہتھ، بن ہر نامے خالی ہوئی لوکائی۔ نہ پریم نہ رس، سواد سچ نہ کوئے سمجھائی۔ تیرے نالوں کیتا وکھ، دکھری ونڈ ونڈائی۔ پردے نال میٹوں ڈھک، بیٹھن چائیں چائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اک دکھاؤنا سچ در، جس گرہ لے مان وڈیائی۔ پرساد کہے میرا آخری پرچہ، پاربرہم تیری سرنائی۔ بن بھگتاں میرا کتے نہ بنھ خرچہ، گٹھری سپس نہ کوئے ٹکائی۔ مندرائیں مسجدائیں شودوالیاں مٹھاں وچ میرا چرچا، کھان پین مزہ اڈائی۔ اس وچ پر بھ میرا ہووے حرجا، تیرا وچھوڑا دکھ ستائی۔ نیز رویا انت مردا مردا، دتی سچ ڈھائی۔ میں ملاپی سنتاں در دا، گرگھاں جوڑ جڑائی۔ گرگھاں لڑ پھڑدا، دھر دا سنگ

رکھائیا۔ جس ویلے گرگھیاں اندر وڑدا، پریم پریتی نظری آئیآ۔ اوہناں نال مل کے تیرا ناؤں پڑھدا، سوہنی کراں پڑھائیا۔ ویکھ گرہ نرائن نردا، نر ہر اکو نظری آئیآ۔ لیکھا چکے چوٹی جڑدا، بھيو ابھید آپ سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر میرے ہتھ لگائیا۔ سر میرے ہتھ رکھ محبوب، مہبت تیرے نال لگائیا۔ محل اٹل اگم اتھاہ تیرا عروج، عرش فرش دوویں سیس نوایا۔ تیرا دھام سچ منزل مقصود، محفل اکو سوبھاپائیا۔ پروردگار نہ کوئی دوج، واحد نور نور خدائیا۔ تھہ بن سچ دیوے نہ کوئے ثبوت، سازش بھری سرب لوکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہروان مہروان مہر نظر اٹھائیا۔ سُن پرساد دھر دے رس، ہر رسیا سچ درڑائیندا۔ پریم پُرکھ پرما تم سب دا دیوے حق، جگ جگ جھولی آپ ورتائیندا۔ کوڑی کریا جگت کھیڑا ہووے بھٹھ، کلجک بھانڈا بھرم بھنائیندا۔ لیکھا چکے مندر مسیت شو دوالے مٹھ، مست المست اپنی کار کمائیندا۔ پرگٹ ہو پُرکھ سمرتھ، مورت اکال اکو نور درسائیندا۔ شبد سنگر سب کچھ لے کے اپنے ہتھ، خالی ہتھ سرب پھرائیندا۔ دو جہان برہمنڈ کھنڈ زمیں اسمان جیرج انڈا تہج سیتج کھولنہارا اھ، آخر اپنا بھيو چکائیندا۔ آتم پرما تم سرشٹ سبائی دے برہم مت، پاربرہم برہم و دیا اک پڑھائیندا۔ کوڑ کوڑیارے تیرا ساتھ جائن چھڈ، سگلا سنگ آپ بھنائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، دیونہارا ساچا ور، دھر دا لیکھا لیکھے وچ رکھائیندا۔

★ پہلی پھگن ۲۰۲۰ یکرمی ہر بھگت دوار جیٹھووال ★

پرساد کہے پُرکھ سمرتھ، پُرکھ اکال تیری سرنائیا۔ آد جگادی دھر دی وٹھ، وست امولک بے پرواہیا۔ جگ چوکڑی سنجگ تریتا دوا پر کردا رہیا آس، نت نوت تیرا دھیان لگائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر لوکات کٹ کے گئے واٹ، بن پاندھی پنڈھ مکائیا۔ پیرن پیر سرگن کردے گئے تلاش، لوک پرلوک تیرا دھیان لگائیا۔ صاحب سوامی تیری کسے نہ لہجی ذات، ذاتی روپ نہ کوئے جنائیا۔ رسنا جہوا بتی دند دھر سندیسہ گا کے گاتھ، شبد انادی ناد سنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، موہے سچ دے وڈیائیا۔ پرساد کہے پرہم میرے ٹھا کر، تیرے ہتھ وڈیائیا۔ جگ چوکڑی

لوکمت پھیرا پائیا۔ گر اوتار پیر پینمبر میرا کردے گئے آدر، تھوڑا تھوڑا پردہ پائیا۔ نرمل کرم نہ ہو یا اُجاگر، مہر نظر نہ کوئے اٹھائیا۔ ساچا ونج نہ کیتا بن سوداگر، بن ونجارا ہٹ چلائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دے مان وڈیائی۔ پرساد کہے میرے انترجامی، پاربرہم تیری سرنائیا۔ تیرا کھیل خالق خلق مہانی، بے پرواہ بے انت انت کہن کوئے نہ آئی۔ جگ چوکڑی گات گائے سچ گیانی، دُھر دا ڈھولا راگ سنائی۔ رس امیوں رس ٹھنڈا پانی، دھارا تیری اک سمجھائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ بھو دئے کھلائی۔ ساچا بھو کھول نرنکار، نرگن ہتھ تیرے وڈیائی۔ جگ چوکڑی پیٹے وچ سنسار، نو نو چار بندھ مکائی۔ وشن برہما شو بن کے سیوادر، نت سیوار ہے کمائی۔ ترے گن مایا کھول بھنڈار، پنج تت کری گڑمائی۔ گھاٹ گھڑ بن ٹھٹھیار، لکھ چوراسی رنگ رنگائی۔ نرگن سرگن کرتیار، ناتا جوڑ جڑائی۔ دیا باقی کر اجیار، کملا پاتی سو بھا پائی۔ من مت بدھ دئے آدھار، نو در جگت رس دکھائی۔ لیکھا جان دُھر دربار، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا لیکھا دے دکھائی۔ ساچا لیکھا دس سیری بھگونت، بے انت تیری سرنائیا۔ کس بدھ بنائی میری بنت، کون دھارا رنگ رنگائی۔ کون لیکھا جانے سادھ سنت، گر اوتاراں کون وڈیائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا پردہ دے اٹھائی۔ ساچا پردہ دینا کھول، پر بھ تیرے ہتھ وڈیائی۔ در درویش منگاں بول، اکھ نرنجن اکو اکھ جگائی۔ کون کنڈے تولیں تول، ترازو کون ہتھ اٹھائی۔ کون دوارا دیویں کھول، بند کواڑی کُنڈا لایا۔ کون وست دیویں و رول، انملڑی دات ورتائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا سچا ور، شاہ پاتشاہ سچے شہنشاہیا۔ شہنشاہ پر بھ ٹھاکر سوامی، در تیرے اک عرضیائی۔ آد جگادی انترجامی، دینی در دوارے سچے ڈھوئی۔ لیکھا ویکھیا چارے کھانی، چارے بانی کرے رُشنائیا۔ امرت بھرے ٹھنڈا پانی، شبد سُرَت رہیا ڈھوئی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا سچا ور، دوجا نظر نہ آوے کوئی آ۔ پرساد کہے میری دس ریتا، کس بدھ مات بنائی۔ کون دوارے موہے رکھیتا، کون مندر سہائیا۔ کون ملے دُھر دی دیکھا، جھولی کون بھرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دیوے وڈیائی۔ سُن پرساد دُھر دے سچے، ہر سچ سچ جنائی۔ کرپا کری پُرکھ اکال اپنے اُتے شبدي نچے، مہر نظر نین اٹھائی۔ چرن پریتی نال رتے، رنگ اکو اک رنگائی۔ صاحب سوامی سر ہتھ رکھے، سمرتھ دئے وڈیائی۔ چرناں

نال چرن کر اٹھے، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اٹھائیا۔ مہر نظر کر پار برہم، ہر کرتا آپ جنائیا۔ ست پر ساد سُن لا کر کن، کرنہار
 درڑائیا۔ ہر کھ سوگ نہ کوئے غم، چنتا چکھانہ کوئے جنائیا۔ ہوئے روگ نہ ترسنا تم، مایا متانہ کوئے وڈیائیا۔ جس دوارے شبد سُن بن جننی لیا جن،
 نرگن بنیا پتا مائیا۔ اوسے در بیڑا دتا بنھ، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ لیکھا دئے سمجھائیا۔ ساچا لیکھا سُن لے میت، متر پیرا آپ
 جنائیندا۔ تھر گھر چلائی تیری ریت، نرگن نرُور کار کمانیندا۔ شبدی جھولی پایا ٹھیک، سوہنی وست ورتائیندا۔ رس دے کے اگئی سیت، ساتک آپ
 کرائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی کار کمانیندا۔ ساچی کرنی ہر کرتار، آد پڑکھ آپ کمائیا۔ نرگن نرُور نرکار کرپا دھار،
 اجونی رہت دتی وڈیائیا۔ بخشش کر اگم اپار، الکھ اگوچر دتا ورتائیا۔ اپنے چرناں دی لے کے دھوڑی چھار، شبدی سُن کھ لگائیا۔ ایہہ پر ساد سدا نرہار،
 نرکار رہیا جنائیا۔ جس دا بھیو پائے نہ کوئے جگ چار، چوکڑ سمجھ کوئے نہ آئیا۔ ایسے پر ساد وچوں پرگٹ کر گرو اتار، پیر پیغمبر رُپ وکھائیا۔ جوتی
 جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا لیکھا دئے سمجھائیا۔ پر ساد کہے میری نمسکار، دوئے جوڑ جوڑ سرنائیا۔ در ٹھانڈا دتا دربار، تھر گھر وٹی ودھائیا۔
 تیرا شبدی سُن رکھے سنبھال، اپنے نال نبھائیا۔ جگ چوکڑی دے ادھار، لوکات دئے ورتائیا۔ میرا لیکھا ہووے شاہ کنگال، اوچ پیچ نہ کوئے وڈیائیا۔
 جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اٹھائیا۔ سُن پر ساد بالے نکے، سیری بھگوان آپ جنائیندا۔ چاروں کُنٹ صاحب سوامی تیرے اندر
 دے، گرہ مندر ڈیرہ لائیندا۔ گرگھ گر سکھ ہر جن ہر بھگت کیتے تیرے حصے، سوہنا حصہ ونڈ ونڈائیندا۔ سچ بندھاوے دھر دے نیچے، دوجا اشٹ نہ کوئے
 وکھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی آپ کمانیندا۔ سُن پر ساد چڑھیا چا، تھر گھر ساچے وجے ودھائیا۔ شبدی شبد بنے گواہ،
 تیری شہادت رہیا رکھائیا۔ اگے منگاں منگ بے پرواہ، تیرے اگے جھولی ڈاہیا۔ جگ چوکڑی سیوا لواں کما، لوکات ویس وٹائیا۔ گر اتاراں پیر پیغمبراں
 لیکھا دیواں لکھا، جس لیکھے وچوں رکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ سچ دے سمجھائیا۔ سُن لال سوہنے سچھے، صاحب دیوے وڈیائیا۔
 انتکال تیرا پردہ کجے، سر اپنا ہتھ لکائیا۔ گر اتار پیر پیغمبر حکمے بدھے، جگ چوکڑی کار کمائیا۔ گرگھ گر سکھ ہر سنت بھگت تیری آس رکھے، نیتز نین نین

اُٹھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اِکو دینا سچ ور، سچ ملے تیری سرنایا۔ سچ سرنائی دے بھگونت، اِکو اوٹ تکایا۔ کون ویلا بنے ساچا کنت، گھر اپنا میل ملایا۔ بودھ اگادھ بن کے پنڈت، نراکھر دے سمجھایا۔ ست ستوادی دیوے سنگت، وِدیا پاربرہم پڑھایا۔ در درویش بن کے منگت، اِکو اکھ جگایا۔ گڑھ توڑ ہوئے ہنگت، ہنگ برہم سمجھایا۔ لیکھا جانے پنکج، پوت تیری سرنایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اِکو دینا سچا ور، صاحب تیری وڈیایا۔ صاحب دس پُرکھ اکال، در کرتے منگ منگایا۔ کون ویلے ہوئے دِیال، دینن آپے ہوئے سہایا۔ جگ چوکڑی کیہڑی چال، کون دھار رکھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دے سمجھایا۔ سری بھگوان کہے سُن ایک، اینکار جنایا۔ جگ چوکڑی تیری ٹیک، گر اتار پیر پیغمبر نال ملایا۔ بن بھگتاں کسے نہ دیواں بھیت، پردہ سکے نہ کوئے کھلایا۔ گھر نامے آکے لواں ویکھ، دھتے لیکھا دیاں چکایا۔ رُوداس چمارے کر کے چیتن چیت، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیوے مان وڈیایا۔ سُن پرساد بات اگم، کھن پڑھن وچ نہ آیا۔ میرے لاڈلے سچے چن، چتکار دیاں چکایا۔ بھوگ لاکے نامے چھن، چھٹاں سو بھاپایا۔ دھتے دیواں اِکو دھن، اپنا آپ جھولی پایا۔ رُوداس دوارے جاواں من، سوہنی بنت بنایا۔ سچ سندیسہ سُن لے کن، ہر کرتا آپ سمجھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دیوے وڈیایا۔ سُن کے بچن ہویا چُپ، پرساد اپنا سیس نوایا۔ سری بھگوان کون ویلے ویکھاں کھ، تیرا سچ سروپی درشن پایا۔ پُرکھ اکال کہاٹھ، سچ دیاں درسایا۔ سنجگ تریتا دواپر کجگ ہونا چُپ، نو نوچار چوکڑی جگ پار کرایا۔ پاربرہم پت پر میثور تیتوں آپے لئے بچھ، پردہ اوہلا آپ اُٹھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دیوے مان وڈیایا۔ پرساد کہا میری ارداس، صاحب تیری سرنایا۔ تیرے ملن دی اِکو خواہش، دوجی اوٹ نہ کوئی تکایا۔ جگ چوکڑی کی رواج، کون دھار بندھایا۔ صاحب سمرتھ مار آواز، اِکو وار جنایا۔ کھتری براہمن شوڈر ویش بنے سماج، سوہنی بنت بنایا۔ گر اتار پیر پیغمبر دیواں ساتھ، نرگن سرگن جوڑ جڑایا۔ تیری دکھری منڈل بناواں راس، سو بھاونت سہایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، تیرا لیکھا دے دکھایا۔ تیرا لیکھ پر بھ جئاؤندا اے۔ دُھر دی دھار آپ سمجھاؤندا اے۔ لوکما تی وند وند اؤندا اے۔ ساچا میلا میل ملاؤندا اے۔ جل امرت رُپ وٹاؤندا اے۔ گھرت

اگنی اِکو پاؤندا اے۔ اِنّ جھولی دان وکھاؤندا اے۔ تِنّاں سچ میل ملاؤندا اے۔ پھڑ اگنی بھیٹ چڑھاؤندا اے۔ دُھر دا لیکھا آپ وکھاؤندا اے۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، تیری ڈور لوکماں گُر اوتاراں پیر پینمبراں ہتھ رکھاؤندا اے۔ پیر پینمبر مات آؤن گے۔ گُر اوتار رُپ وٹاؤن گے۔ میرا دُھر دا نام جپاؤن گے۔ سچ سندیس اک سناؤن گے۔ کر کے دیہی کھیل کھلاؤن گے۔ بن زیش حکم ورتاؤن گے۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا سچا ور، ساچی کرنی مات کماؤن گے۔ ساچی کرنی مات کماؤن گے۔ گُر اوتار پیر پینمبر پھیرا پاؤن گے۔ دُھر سندیس اک سناؤن گے۔ بن کاتب لیکھ لکھاؤن گے۔ شاستر سمرت وید پُرن، گیتا گیان انک بناؤن گے۔ انجیل قُرآنا کر پروان، مسلا حق حق سناؤن گے۔ گُر گُر گُر دیو اگنی بان، تیر نرالا اک چلاؤن گے۔ لالچ دے کے جیو جہان، سوہنی ریتی مات وکھاؤن گے۔ مندر مسجد شودوالے مٹھ بنا مکان، سوہنا بنک وڈیاؤن گے۔ اندر رکھ چار جگ دی کھانی بانی کر پردھان، سوہنا راہ وکھاؤن گے۔ مایا نال کر پکوان، پکی طرح جگت سمجھاؤن گے۔ سب توں اتم ایہہ کھان، سرشٹی ایشٹ درشٹ ایہدے وچ وکھاؤن گے۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی کرنی کار کماؤن گے۔ دُھر پر ساد پیا ہس، پر بھ آگے آکھ سناؤن گا۔ ویکھیں پر بھ میٹوں ہور کسے نہ پاویں وس، واسطہ تیرے نال رکھاواں گا۔ گُر اوتار پیر پینمبر جو میٹوں لائے ہتھ، اُس ہتھ وچوں تیرا رس اپنے کھ لگاواں گا۔ اوہ تیرے وس میں اوہناں وس، پھر بھی واسطہ تیرے آگے پاواں گا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اِکو دینا سچا ور، در تیرے سیس نوواں گا۔ در تیرے سیس نوواں گا۔ اکھ اگوچر اِکو سنگ نبھاواں گا۔ سبج تریتا دوا پر کلجک دے کے سنگ، گئی توڑ نبھاواں گا۔ سرشٹ سبائی کر کے ننگ، چاروں گنٹ کھیل کر اوواں گا۔ پھرے دروہی وچ ور بھنڈ، برہمنڈی ناد و جاواں گا۔ کلجک کوڑی کریا گھر گھر ہوئے گھمنڈ، مایا ممتا موہ و دھاواں گا۔ گُر مریدا کر کے بھنگ، بھنگڑا اپنا پھیر وکھاواں گا۔ سادھ سنت پنڈت براہمن مُلا قاضی میرے اُتوں لنگھاؤن ڈنگ، سوہنی کوڑی ونڈ ونڈاواں گا۔ چاروں گنٹ بھیکھ بکھنڈ، اتم پر ماتم بھرم بھلاواں گا۔ میٹوں کھا کے کسے نہ آوے انند، انند وچوں انند باہر کڈھاواں گا۔ میٹوں کہہ کے گیا گجری چند، سچ سندیسہ اک سمجھاواں گا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اِکو دینا ساچا ور، در تیرے سیس نوواں گا۔ در

تیرے سپسِ نواواں گا۔ دوئے جوڑ واسطہ پاواں گا۔ دُھر دا ساتھ اک رکھاواں گا۔ پُرکھ اکال اوٹ تکاواں گا۔ دینِ دِیال درشن پاواں گا۔ توڑ جنجال جگت، بھگت بھگوان مناواں گا۔ مندر مسجد بے شک میری سارے چاڑھن رسد، رستہ سب دا بند کراواں گا۔ بن پورے گرگھ میٹوں کھا کے کوئی نہ ہووے مست، گدھیاں وانگ سرب لٹاواں گا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اِکو دینا ساچا ور، در تیرے منگ منگاواں گا۔ در تیرے منگ منگاؤندا ہاں۔ دوئے جوڑ واسطہ پاؤندا ہاں۔ انتر اپنی آواز سناؤندا ہاں۔ جگ چوڑی ویکھ دکھاؤندا ہاں۔ گر اوتاراں پیر پیغمبراں نال توڑ نبھاؤندا ہاں۔ مندر مسجد شودوالے مٹھ گرودوارے سو بھا پاؤندا ہاں۔ جِناں چر پاربرہم پت پر میثور پرگٹ ہو نہ لاویں ہتھ، پرساد رُپ نہ میں دکھاؤندا ہاں۔ بے شک میٹوں رومالیاں ہیٹھ دین ڈھک، اوپر پکھیاں چور جھلاؤندا ہاں۔ جِناں چر لے نہ پُرکھ سمرتھ، اپنی بھیٹ نہ کسے چڑھاؤندا ہاں۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اِکو دینا سچا ور، در تیرے سپسِ نواؤندا ہاں۔ سُن پرساد سچّی بات، پاربرہم پر بھ آپ جنائیا۔ تیرا لہنا کوئے نہ جانے وِج پرات، بھو ا بھو نہ کوئے گھلایا۔ گر اوتار پیر پیغمبر دیون ساتھ، لوکات سنگ نبھایا۔ ساچا کھیل ویکھو تماش، شبد سُت ویس وٹایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھ اِکو رہیا درڑایا۔ جو کہا پُرکھ اکال، دُھر دی بات سنا یا۔ کرپا کرے دینِ دِیال، دیندھ وڈیا یا۔ زرگن چلے اولڑی چال، لکھن پڑھن وِج لیکھ نہ کوئی بنا یا۔ سچھنڈ بیٹھ سچّی دھر مسال، سچ پرساد تیتوں دے پرگٹایا۔ آ کے سُنے مُریداں حال، مُرشد اپنا پھیرا پانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، توہے دیوے سچ وڈیا یا۔ سچ وڈیا یا آپ دواواں گا۔ زرگن ہو کے ویس وٹاواں گا۔ روداس دوارے چل کے آواں گا۔ سچ سَنگھاسن سو بھا پاواں گا۔ پانچ پتھر اُپر وچھاواں گا۔ بن کے پیتل، متر پیار اکھواواں گا۔ کر کے ٹھانڈا سینتل، امرت میگھ برساواں گا۔ تُوں رکھیں میری اڈیکن، میں اپنا ویس وٹاواں گا۔ بھل نہ جائیں تاریخن، طریقے نال سمجھاواں گا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ کرنی کار کماواں گا۔ کی پر بھو کار کماویںگا۔ جس ویلے روداس کول آویںگا۔ کون رُپ انوپ وٹاویںگا۔ کون کوٹ سو بھا پاویںگا۔ کون جوت نور چکاویںگا۔ کون شبد چوٹ نگارے لاویںگا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اِکو دینا سچا ور، کس بدھ اپنا میل ملاویںگا۔ روداس چمارے جدوں آواں گا۔ زرویر زرنکار زراکار

اکھواواں گا۔ جوتی دھار رُوپ پرگٹاواں گا۔ شبدي تُوَر نادِ اکِ وجاواں گا۔ برہم برہما آپ اٹھاواں گا۔ وِشن برہما شو اٹھ گھلاواں گا۔ سوچھ سَرُوپي ہو پرتکھ، گرہ مندر نظري آواں گا۔ لے کے وست اکِ اکٹھ، گھر ساچے پھیرا پاواں گا۔ اگلا مارگ دیواں دس، پچھلا پنڈھ مُکاواں گا۔ سچ پرساد تیرا رس، اپنے رس وچوں پرگٹاواں گا۔ جس دا کوئی گانہ سکے جس، شاستر سمرت وید پُران بھیونہ کسے درڑاواں گا۔ جوتی جوت سَرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی کار کماواں گا۔ پرساد کہے موئے چاؤ گھنیرا، پر بھ وجے اکِ ودھانیا۔ ناتا جڑے تیرا میرا، دُجا نظر کوئے نہ آئیا۔ دھن بھاگ میرا بنھے بیڑا، لوکمت اپنے کندھ لکائیا۔ میں وسدا ویکھاں سوہنا کھیرا، جس گرہ بہہ کے سو بھاپائیا۔ جگ چوکڑی رکھاں جیرا، چرن کول اوٹ تکائیا۔ پاربرہم پت پر میشور پاوے پھیرا، اپنی بنت بنائیا۔ جوتی جوت سَرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچے دینی وڈیائیا۔ سُن پرساد میرے لال، ہر لال دے جنائیا۔ سچ دوار سوہے سچّی دھر مسال، سری بھگوان سو بھاپائیا۔ اکو کھیل کراں مہان، مہما کٹھ اکٹھ وڈیائیا۔ رُوداس دا لے سکا پکوان، سچ پرساد دیاں بنائیا۔ گرگھ ورلے گر سکھ کھان، ہر بھگت رسنا لین لگائیا۔ کھادھیاں لیکھا چکے دو جہان، آون جاون رہن نہ پائیا۔ سو پرساد موہے پروان، جو میرا رُوپ وٹائیا۔ جوتی جوت سَرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اٹھائیا۔ پرساد کہے پر بھ اوہ کیہڑا پرساد، جو جگت نال بندھائیا۔ جہسوں کھا کھا کہن جیو جنت بڑا سواد، سادھ سنت خوشیاں رہے مٹائیا۔ رسنا کہن اچ وڈے ہوئے بھاگ، سوہنا پیٹ بھرائیا۔ ایہو جہا ملے روز کھاج، پر بھ آسا پور کرائیا۔ کس بدھ چلایا اوہ رواج، جگت جیو دے سمجھائیا۔ جوتی جوت سَرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھیو ابھیدا دے گھلائی۔ سُن پرساد جگت دا جس، جگ جیون داتا آپ جنائیا۔ نو دوارے نو رس نو کھنڈ گئے لگ، من واسنا دھیان لگائیا۔ مایا ممتا رسن پیار کرن جج، ججرہ حق نہ کوئے دکھائیا۔ مٹھا رس سرشٹ سبائی لئے چھک، شکوہ اندر نہ کوئے مٹائیا۔ گر پرساد کہہ کے کرن اپنا حق، حقیقت وچوں سار کسے نہ آئیا۔ بن بھوگ لگایا وچوں حصّہ کڈھ کے لین رکھ، اپنی ونڈ ونڈائیا۔ پاربرہم پت پر میشور کسے نظر نہ آوے پرتکھ، ظاہر ظہور نور نہ کوئی رُشنائیا۔ جوتی جوت سَرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ سچ دتا سمجھائیا۔ پرساد کہے اوہ ویلا کیہڑا، پر بھ دیویں مان وڈیائیا۔ لوکمت چکے جھیرا، کھہڑا دینیں چھڈائیا۔ نظری آویں نیڑن نیڑا، دُور دُراڈا پنڈھ مُکائیا۔ مہروان ہو کے کرے مہراں، مہر نظر

اُٹھایا۔ کوڑی کرپا چکے جھیرا، جھنجٹ رہن کوئی نہ پایا۔ اکو مندر اکو گرو دوار پر بھو تیرا، سری بھگوان نظری آیا۔ اُس گرہ لگے میرا ڈیرہ، گھر بہہ بہہ خوشی منایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، صاحب سچ دیواں سمجھایا۔ سُن پر ساد کر دھیان، ہر دھیانی آپ جنائندا۔ رُوداس دوارے کھیل مہان، ہر کرتا آپ کرائندا۔ پچھلا لیکھا جانے جیو جہان، پر م پُرکھ پردہ لاہندا۔ وید ویاسا دے کے گیا بیان، نارد مَن سمجھائندا۔ کواری کتیا جَمیاں بال، پُوت سپوتا آپ اکھوائندا۔ دُھر دا بن وڈا وِدوان، بودھ اگادھا لیکھ جنائندا۔ مچھندری ویکھ نین شِمان، نیتز نیناں نیر وہائندا۔ کدھروں آیا اگئی بال، رُپ انُپ کون دکھائندا۔ وید ویاس کر پر نام، ماتا کہہ کے سچ سنائندا۔ سپت رکھی ہویا مہروان، نوکانیا سو بھاپائندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھيوَ ابھید کھلائندا۔ وید ویاس پھر کے لوٹا، اپنا قدم اُٹھایا۔ بنیا بال نہ وڈا نہ چھوٹا، اُچا لما سمجھ کسے نہ پایا۔ ڈھائی گز تیرُ بدھا دھوتا، ڈپٹا لال رنگ رنگایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دے وڈایا۔ وید ویاس پھر کر منڈل، ڈوری ہتھ اُٹھایا۔ ویکھ برہمانڈ دُھر دا منڈل، اپنی خوشی منایا۔ مستک لگایا اگئی چندن، تک للاٹ رُشنا یا۔ ملیا میل اگئی نندن، اند وچ سما یا۔ کر کے اپنی بندگی بدن، بندی خانہ توڑ ٹڑایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دیوے وڈایا۔ وید ویاس چلیا اگے، اپنا قدم اُٹھایا۔ اگوں آئے شیر بگے، پنچ رُپ دکھایا۔ جنم دے دسن بھائی سکے، بھنیا رُپ وٹایا۔ جنہاں لگے مستک ٹلے، سوہنا رنگ دکھایا۔ سب توں پہلا کہانے، کی تیری وڈایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اچرج کھیل دکھایا۔ وید ویاس کہے میں دستاں ایک، اکو وار جنایا۔ پہلی وار تِساں مینوں لیا ویکھ، دوجا نظر کوئے نہ آیا۔ ادھر تلو اوہ ماتا میری اچن چیت، پتا رُپ نہ کوئے دکھایا۔ جس دے جَمیا پیٹ، جنم والی سمجھ کوئے نہ پایا۔ اپنا آپ لیا لپیٹ، اُٹھ کے تریا پاندھی راہیا۔ پُرکھ اکال اگئی کھیلے کھیل، خالق خلق وڈی وڈایا۔ نہ کوئی رُپ رنگ نہ ریکھ، چکر چہن نہ کوئے جنایا۔ سپت رکھیاں کیتا ہیت، سچ سندیسہ گئے سنایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دیوے مان وڈایا۔ شیر کہن اوہ ماتا چنگی، جس لے مان وڈایا۔ ساڈی قسمت تیتھوں مندی، جنگل جوہ بیلے پھیرا پایا۔ اسیں ویکھیا کنارے ندی، بیڑا اپنا رہی کُکایا۔ جو آر پار کر کے حدی، سوہنی کھیل کھلائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا رنگ دکھایا۔ شیراں

اندر آیا دھیان، اندرے اندر لے وڈیاںیا۔ کرپا کرے سری بھگوان، سوہنی ساڈی بنت بناںیا۔ ایہو جہا بال جے ساڈے گھر جنمے آن، دو جہان وجے ودھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اچرج کھیل رچاںیا۔ وید ویاس انترگت گیا بُجھ، سبناں سچ سناںیا۔ کیہڑی کرنی گئے رُجھ، نیتی وچوں بدلاںیا۔ تُسیں شیر ہو کے مارو بھبک بُجھ، اچی کوک سناںیا۔ سب تہانوں جاون جُھک، اپنا سیس نوایا۔ تہاڈی سوہنی لگے بگی مُچھ، کھڑے اُتے سہاںیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دیوے وڈیاںیا۔ پنچے کہن نیتر رو، نیناں نیر وہاںیا۔ بہڑی سانوں کی گیا ہو، سوچ سمجھ رہی نہ رانیا۔ کدھر گیا ساڈا موہ، مُجّت کون رکھایا۔ کس بدھ ناری روپ جائے ہو، جامہ اپنا آپ بدلاںیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ سچ دے سمجھایا۔ سچ سندیہ دے کے ایک، وید ویاس جنائندا۔ انتر آتم لو ویکھ، بھيو ابھید کھلائندا۔ سرب سوامی اکو ٹیک، رکھوناتھ اک وڈیائندا۔ صاحب نال کرو ہیت، مٹر پیارا سو بھاپائندا۔ جگ چوکڑی بدلنہارا بھیس، ویس انیکا روپ وٹائندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سوہنی بنت بنائندا۔ نکا شیر کھول کے اٹھ، وید ویاس ول تکاںیا۔ کویں پرگٹ ہوئیوں پر تکھ، ساکھیات نظری آںیا۔ بھيو اپنا کھول دس، مچھو دری کیہڑی مائیا۔ جھیسور کتیا ہو کے وس، ملاح بیٹی جنم دوائیا۔ سپت رکھی گئے نٹھ، اپنا پلو پُجھڈاںیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دے درڑاںیا۔ وید ویاس کہے میں دساں بات، باطن دیاں جناںیا۔ جس دتی میری ذات، سو میرا ظاہر ظہور نظری آںیا۔ آد جگاد جگ چوکڑی دیونہارا ساتھ، سگلا سنگ نبھایا۔ لیکھا جانے پر تھی آکاش، گگن منڈل ویکھ دکھایا۔ دو جہاناں پاوے راس، گوپی کاہن نچاںیا۔ الکھ اگوچر اگم اتھاہ کرے کھیل تماش، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہروان مہروان مہروان مہر نظر اٹھایا۔ شیر کہن پنچ اٹھا پنچ، اکو وار جناںیا۔ وید ویاس توں سروں دسین گنجا، جٹا جوٹ نہ کوئے وڈیاںیا۔ پنچ اکو تیتھوں منگا، سچ سچ دے سمجھایا۔ کون ویلے ملے سورا سربنگا، شاہ پاتشاہ سچا شہنشاہیا۔ جس دے گھر اکو وجے مردنگا، ڈھولک چھینا نظر کوئے نہ آںیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر جس دا گاوے چھندا، ڈھولا صفت صلاحیا۔ آد جگاد جگ چوکڑی جو لکھ چوراسی نال ہنڈھا، نہ مرے نہ جائیا۔ ساڈی اوس نال پوے گنڈھا، ناتا سکے نہ کوئے تڑاںیا۔ وید ویاس کہا سُنو سچ پاربرہم پت پر میثور نرگن سرگن ہوئے بندہ، بندگی اپنی دے جناںیا۔ دو جہاناں

نوری چندا، جوتی جوت کرے رُشائیا۔ خوشیاں وچ ست دھرم دا پھڑ کے کھنڈا، اکو رنگ چکائیا۔ لکھ چوراسی جیو جنت ویکھے گندہ، کوڑی کرپا پھول
 بُھلائیا۔ مہروان ہو کے جن بھگتاں دیوے اُچا ڈنڈا، چوتھے پد اپنے گھر بہائیا۔ دین دیاں ہو بخشنا، مہر نظر اُٹھائیا۔ اندر وڑ کے پاوے ٹھنڈا، اگنی تپت
 بُجھائیا۔ آسا منسا پوری کرے منگا، جو بیٹھے دھیان لگائیا۔ نکیاں نالوں کہے وڈا، میں اکو وار سنائیا۔ پُرکھ ابناسی جے پہلی وار دیوے سدا، ادھانیوں
 کے سیس نوائیا۔ دوجا کہے میں پھڑ کے پاڑاں اوہدا جھگا، چولی سوہنی نہ کوئے دکھائیا۔ تیجا کہے میں ویکھاں اوہدیاں ہڈاں، تن ماٹی نظری آئیا۔ چوتھا
 کہے میں چرناں وچ ڈھٹھاں، نیوں نیوں سیس نوائیا۔ پنجواں کہے میں نکا ہو کے اوہدی سوہنی گودی وساں، واسطہ اپنے نال رکھائیا۔ درشن کراں
 اپنیاں اکھاں، لوچن نیناں وانگ چکائیا۔ نالے روواں نالے ہساں، خوشیاں رنگ دکھائیا۔ پریم پریتی اندر نٹھاں، بھجاں واہو داہیا۔ جوتی جوت سروپ
 ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دیوے مان وڈیائیا۔ وید ویاسا کہے سُنو شیر، شیر شیراں وانگ جنائیا۔ پر م پُرکھ پر ماتا کلجگ اتم آوے پھیر، پھیرا اپنا اک
 دکھائیا۔ جس نوں کھندے بر کیہر، کیہراں نالوں کیہر ہو دلیر ویس وٹائیا۔ لہنا دینا دے نیڑ، لیکھا اپنے ہتھ رکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ
 اپنی کرپا کر، سچ دیوے وڈیائیا۔ چھوٹا کہے میں سنی بات دھر پرساد، ہوئی ہوئی جنائیا۔ سری بھگوان گھر آؤنا روداس، چھریٹے دے وڈیائیا۔ اوتھے کم کوئی
 خاص، جس دی لکھت نہ کوئے لکھائیا۔ اُس دے کول وست اگئی ہونی ساتھ، سچ پرساد اپنا لے کے آئیا۔ اوہناں دینی داد، جنہاں لیکھا اپنے لیکھے پائیا۔
 وید ویاس کہا مار آواز، سُنو سچ دیاں سنائیا۔ پنجاں پنجاں دیوے دات، اک دو ملے وڈیائیا۔ سوہنی بنا کے اپنی بھات، بھانڈا بھرم بھو بھٹائیا۔ اتم پر ماتم
 دے کے کھاج، بھرپور دے کرائیا۔ مار کے اک آواز، دھر وچھڑے لئے ملائیا۔ براہمن کہا دے کے آواز، گھمیا خوشی کرائیا۔ ڈولی ڈنڈے رستے
 دیوے لاگ، سوہنا مل پوائیا۔ لاڑی ویکھ نک نتھ سہاگ، ساچا کنت ملائیا۔ پنج شیر اوس ویلے جانا جاگ، نیز اٹھ کھلائیا۔ جنم وچ جنم نہ ہووے کرم وچ
 کرم نہ ہووے کرے کھیل تماش، وڈ وڈا بے پرواہیا۔ شبدی شبد ہوئے محتاج، شبدی پوری کرے آس، خواہش شبد وچ رکھائیا۔ گھر سدے در روداس،
 بن داس خوشی منائیا۔ تھوڑی جیہی کھواوے تہانوں بھات، بن تہاں کھ پوائیا۔ نرگن ہو کے آپ، نرگن تہاڈے لیکھے لائیا۔ اوس ویلے خوشی نال کہنا

باپ، پتا پڑھ تیری سرناہیا۔ چوتھا کہے میں مٹاں اکو ساک، دوجا نظر کوئے نہ آہیا۔ پنجاواں کہے میں پھڑ لیناں ہاتھ، گھٹ کے اپنے ہتھیاں وچ دہانیا۔ ہن نہیں چھڈنا تیرا ساتھ، جھلی نہ جائے جدانیا۔ سری بھگوان شبدی دھار جائے آکھ، سوہنا راگ الایا۔ وید ویاسا ویکھے مار جھات، اپنی اکھ گھلایا۔ پر م پڑھ پر میثور کس بدھ رکھے یاد، کتاب ہتھ نہ کوئے دکھانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دیوے وڈیانیا۔ سُن کے پنجن اگئی دھر، دُھن وڈدی سو بھاپانیا۔ اودھروں براہمن کھول مُن، اپنے نین اٹھانیا۔ کس نال کون کرے گُن، گُن نیز نظر نہ کوئی دکھانیا۔ جے کوئی لہے میں بنا کے جھان چوٹی لواں مُن، خالی ہتھ پھرانیا۔ جو میرے کول آجائے بھل، گرہ جاوے روندامار دادھاپینا۔ میرا بھنڈارا جاوے گھل، جھولی بھری نظری آہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دیوے وڈیانیا۔ براہمن ویکھ آتم انتر، رُوداس رہیا سنانیا۔ کیتھوں لگی تیتوں بسنتر، تر کھا رہی تپانیا۔ گردیو سوامی جیو منتر، نمو ست وڈیانیا۔ جس دا لیکھا جگا جگنتر، جگ چوکڑی رچن رچانیا۔ سرب جیاں بدھ جانے انتر، پردہ سکے نہ کوئے لکانیا۔ کھیلے کھیل گگن گگنتر، دو جہاناں سو بھاپانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دیوے وڈیانیا۔ براہمن کہے سُن رُوداس، میں اپنی نیتی دیاں جنانیا۔ چار کہاراں کول آیا خاص، پلُ سب دے خالی گیا کرانیا۔ گھمیار کول جیہڑی دات، جوڑا چک کے اپنی گھڑی بندھانیا۔ ہور جیہڑے سجن ساک، سارے ٹھگ کے کھانیا۔ گنگا ماتا دے دھرواس، تیرا کنگن لے کے آہیا۔ جے راجا نہ ہندا بد معاش، پھر میری وڈدی رھندی ودھانیا۔ ویکھ میرا کھیل تماش، میں سب دا بھلا تکانیا۔ ڈولی والی لاڑی دے ویکھ نتھ بلاک، میرا من غوطے کھانیا۔ کس ویلے میرا پوے ہاتھ، زور اپنا دیاں دکھانیا۔ ایہہ کیہڑے پنچ جیہڑے اوہلے کردے گل بات، اکھاں وچ نظر نہ آہیا۔ کیتھے بیٹھا پڑھ ابناس، نرگن اپنا ڈیرہ لایا۔ میں اودھی رکھاں آس، جے کچھ میری جھولی دیوے پانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار وڈیانیا۔ صاحب پنچھے رُوداس کی، کون سو بھاپانیا۔ رُوداس کہا جی، ایہہ صاحب تیری وڈیانیا۔ صاحب کہا ونڈاں ونڈ ساڈھے تن ہتھ سیس، سب دی دات جھولی پانیا۔ رُوداس کہے تیری مہر امرت پینہ، میگھ دے برسایا۔ بھگوان کہا کی شیر بنے دھی، وید ویاسا جھٹ دیوے گواہیا۔ صاحب پر بھو ایہہ ٹھیک، پچھلا لہنا دئے جنانیا۔ شیر کہن اسان منگی بھیکھ، جھولی اکو آگے

ڈاہیا۔ تیرے نال ملن دی رکھی اڈیک، سچ وقت دے سہانیا۔ رُوداس کہے پر بھ چرن کرو پریت، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا سچ
 سچ دے درڑانیا۔ پنچے کہن پر بھ پریتی گئی لگ، سرن تیری سرنانیا۔ سانوں مات جنم دواؤنا جگ، جگدیش تیرے ہتھ وڈیانیا۔ جنم جنم دی بُجھے اگ،
 ترسنا روگ مٹانیا۔ تیرا درشن کر کے اچ، گھر ساچے خوشی وکھانیا۔ جنم جنم دی پار ہووے حد، کرم کرم داروگ گوانیا۔ ساڈے نال لڈاؤنا لڈ، اپنی
 گود بہانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا سچا ور، صاحب تیری سرنانیا۔ رُوداس کہا جھکاؤ سیس، چرن کول سرنانیا۔ کرپا کرے میرا
 جگدیش، جگدیش ہتھ وڈیانیا۔ مان دوائے نیچاں نیچ، اوچو اوچ روپ نظری آتیا۔ جو لنگھ کے آیا ایہدی دہلیز، در دروازہ دے کھلایا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سوہنا رنگ وکھانیا۔ سری بھگوان کہے سچ رُوداس، پنجاں دیاں وڈیانیا۔ وید ویاسا لیکھا لکھے خاص، لہنا دینا اپنا رہیا بھگتایا۔
 پنجاں دی اک جماعت، سوہنا جوڑ جڑانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دیوے وڈیانیا۔ رگا شیر مار کے چیک، نیتز نیناں نیر وہانیا۔ جو کہا
 پر بھو سو ٹھیک، سچ تیری وڈیانیا۔ تیرے در توں منگاں بھیکھ، بھجھیا اکو جھولی پانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنی گود بہانیا۔
 پاربرہم کہے ابناس، دین دیال دیا کمائیا۔ کلجگ انتم رکھاں پاس، سوہنا جوڑ جڑانیا۔ دیواں وڈیانی دھرت دھول اُپر آکاش، آکاش آکاشاں وچوں اپنا نور
 درسایا۔ پورب جنم لہنا دینا کراں راس، مہر نظر اٹھانیا۔ اودھروں رُوداس عرض کیتی خاص، خواہش اپنی نال ملانیا۔ چھوٹی سپتری آئی بھاج، رُوداس
 رہی جنانیا۔ پتا اچ میں درشن کیتا جس دے سیس اُتے اگئی تاج، پنچم کھ سہانیا۔ کوٹن کوٹ گرو اوتار پیر پنچمبر وشن برہما شو اُس دے چرن کرن
 ارداس، سجدہ سیس رہے جھکانیا۔ شبد اگئی وڈ سُریلی اوہدی آواز، تندری تند ستار کسے نہ باہر کڈھانیا۔ میں آکھیا میں بچھاں اپنے باپ کولوں راز، جو
 پانہا گنڈھ کے اپنا یار منانیا۔ جس دے کول آر رمبی سچا ساز، کچے تند گنڈھ وکھانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھيو اہید دے کھلایا۔
 رُوداس کہے سُن سپتری، سچ سچ سچ دیاں درڑانیا۔ ایہہ دھار دھر درگا ہوں اتری، جس دی سمجھ کسے نہ پانیا۔ میری ایسے صاحب سہانی رُتڑی، رُت اپنے
 نام مہکانیا۔ در آیا ویکھ کے کوہڑی چڑی، میرے پاٹے چیتھڑ اُتے ڈیرہ لانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دیوے وڈیانیا۔ بچی کہے سُن

پتا کر دھیان، ہولی جیہی جنایا۔ اوہ اکو وار دیوے اک گیان، اک اپنے نال ملایا۔ میں ویکھیا اوتھے لوڑ نہیں پڑھن دی وید پُران، شاستر سمرت گیتا گیان کم کسے نہ آئی۔ ملا شیخ مسائق پنڈت پیر فقیر سرب سیس نوان، اُپر اٹھ نہ کوئے اٹھایا۔ تُوں ہی تُوں ہی راگ گان، میں ممتا ڈیرہ ڈھاہیا۔ میں ویکھ کے ہوئی حیران، پر بھ نکا جہا کڈی وڈی رچن رچایا۔ جگ نیتز کھول کے ویکھیا نظر نہ آیا نشان، بیٹھا گھ چھپایا۔ اندر وڈ کے میں بول بولیاں بناں زبان، اک آواز سنایا۔ کر کرپا میرے بھگوان، بے پرواہ تیری سرناٹیا۔ جھٹ پٹ نوری دیک جوت جگی مہان، اکو وار ڈگمگایا۔ جاں تلیا بھگت بھگوان اکتھے بہہ کے خوشی منان، سیجا اکو اک سہایا۔ باپو تیرے سکے ٹکڑیاں دا ویکھیا پکوان، دو جہان کھادھیان مک کدے نہ جانی۔ گر اوتار پیر پیغمبر سارے منگدے دان، دیونہارا داتا اکو نظری آئی۔ اوہناں میٹوں کہا تیرے باپ دا وڈا خاندان، شاہ پاتشاہ شہنشاہ سارے سیس نوانیا۔ وڈے وڈے شیر جس دوارے بیٹھے آن، نیتز اٹھ نہ کوئے کھلایا۔ سنا سنا کھا کے اوہناں آیا گیان، وید ویاسا لیکھا یاد کرایا۔ کر بیننتی منگن دان، سیس جگدیس بھیت چڑھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دیوے وڈیایا۔ روداس کہا پتری تیرا ٹھیک کہنا، پر بھ دتی مان وڈیایا۔ سوہے نیتز جنہاں درشن کیتا نیناں، اٹھ پر تکھ خوشی منایا۔ سنگر پیار سدا جگ رہنا، دوجا سنگ نہ کوئے نبھایا۔ سچ سندیس تیٹوں کہنا، کہہ کے دیاں سنایا۔ اینہاں سنگ سدا بہنا، جنہاں وچ میرا پت پر میثور رہیا سائی۔ آگے لیکھا ہور دینا، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنی ونڈ ونڈایا۔ بچی کہے کی پر بھ کھیل، سچ دے سمجھایا۔ کس بدھ ہووے اگلا میل، دُھر دا جوڑ جڑایا۔ ٹھا کر ملے سجن سہیل، سوہنا روپ وٹایا۔ وسنہارا سد نویل، گھر سجن پھیرا پائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دے وڈیایا۔ روداس کہے پر بھ ساچا دیا کماویگا۔ نرگن نرویر ویس وٹاویگا۔ لیکھا پیکھ پور کراویگا۔ براہمن گوڑا نام پرگٹاویگا۔ سمبل ڈیرہ اکو لاویگا۔ نرگن جوت جوت رُشاویگا۔ شبد ناد چوٹ سناویگا۔ بودھ اگادھ بھو کھلاویگا۔ ساجن سچ سچ بن، ساچی سیو کماویگا۔ پرگٹ ہو پڑ کھ سمرتھ، مہما اکتھ کتھ درڑاویگا۔ سنت سہیلے لئے رکھ، گرگھ اپنی گود بہاویگا۔ اپنے ملن دی کھول کے اٹھ، پردہ اگلا بچھلا لاہویگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی کار کماویگا۔ ساچی کرنی پر بھ کماویگا۔ بھو ابھیدا آپ کھلاویگا۔ اچھل اچھیدا ویس وٹاویگا۔ اچرج کھیلے کھیدا،

سمجھ کوئی نہ پاویگا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا رنگ رنگاویگا۔ ساچا رنگ پر بھ رنگائے گا۔ جن بھگتاں دیا کمائے گا۔ ہو پرپتال ویکھ وکھائے گا۔ در دوارا اک سہائے گا۔ گڑھی چمکوڑ ڈیرہ لائے گا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مان تان آپ درٹائے گا۔ مان تان پر بھو داوانا ایں۔ اچرج کھیل کھلاوانا ایں۔ شبد سُت اک پرگٹاوانا ایں۔ ابناسی اچت پھیرا پاوانا ایں۔ ماتا گجری گود سہاوانا ایں۔ تیغ بہادر مان داوانا ایں۔ نور اپنا وچ ٹکاوانا ایں۔ گوہند دھار وچوں گوہند آپ پرگٹاوانا ایں۔ شبد کھنڈا اک چکاوانا ایں۔ برہمنڈاں کھوج کھوجاوانا ایں۔ جیرج انڈاں ویکھ وکھاونان ایں۔ اُنہج سینج ڈیرہ ڈھاوانا ایں۔ جل تھل مہیئل آپ ساوانا ایں۔ جنگل جوہ اُجاڑ پہاڑ اُچے ٹلے پر بت پھول بھلاوانا ایں۔ گرہ مندر محل اٹل آپ سہاوانا ایں۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچا ویس آپ دھراوانا ایں۔ سچا ویس آپ دھراویگا۔ سُت دلارا اک پرگٹاویگا۔ ابناسی اچت کھیل کھلاویگا۔ بنا کے اپنا ڈھر دا پت، گوہند سیس جگدیس چھتر سیس جھلاویگا۔ سچ سُبھاؤ گودی چک، انگن اکو اک سہاویگا۔ اُجل کر کے مکھ، مکھ مکھڑے نال وڈیاویگا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی کار کماویگا۔ ساچی کرنی گڑھی چمکوڑ، ہر کرتا کار کمانیا۔ ویکھنہارا کر کے غور، گہر گمبھیر وڈی وڈیانیا۔ پنجاں ہتھ وچ پھڑ کے ڈور، ناتا ساچا دے جڑانیا۔ اک اک نال جوڑ، جھہار اجیت میل ملانیا۔ اپنا منتر دس کے پھور، فرنا اگلا دے وکھانیا۔ پاربرہم پُرکھ اکال پت پر میثور تیری لوڑ، دوجا سنگ نہ کوئے نبھانیا۔ سچ پریتی سکھنڈ دوارے جوڑ، لوآں پریاں برہمنڈاں کھنڈاں چرناں ہیٹھ دبانیا۔ گرہ ویکھے چڑھ کے ڈھر دے گھوڑ، واگاں اکو وار بھوانیا۔ دیناں بندھو تیری لوڑ، بندھن مات دے تڑانیا۔ ابناسی کرتے کہا اگلا کھیل ہور، سمجھ کسے نہ پانیا۔ ہوئی ہوئی سَتجگ تریتا دواپر کَلجگ تیمی اوتار بھگت اٹھاراں عیسیٰ موسیٰ محمد گرو دس دے تور، بچیاں نال سو بھاپانیا۔ انت کال پت پر میثور نرگن آپے جائے بہڑ، بہڑی سُنے مات دُہانیا۔ اُدھر پنجاں شیراں پایا شور، روداس دوارے رہے گر لائیا۔ چار کہاں پنجویں رہے لوڑ، واجاں مار مار جگانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دیوے وڈیانیا۔ سچ وڈیائی دیوے مان، من ممتا موہ چکانیندا۔ جس اُپر کرپا کرے بھگوان، بھگوان اپنا بھيو کھلائیندا۔ آتم پر ماتم دے دان، وست امولک اک ورتائیندا۔ سب دا لیکھا دیکھے جہان، جاگرت جوت اک جگانیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی

کار کمانندا۔ پنچے شیر نواون سیس، نیز نین نیر وہایا۔ کرپا کر پر بھو جگدیش، گھر تیری اوٹ تکایا۔ وید ویاسا لیکھا ٹھیک، ٹھیکر کوڑا دئے بھٹایا۔ تیری رکھی اک اڈیک، نیز نین ترسایا۔ ساڈی کر کایا ٹھانڈی سیت، اگنی تت نبھایا۔ امرت پیوے لا کے جھیک، نخبھر جھرنا دے جھرایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، موہے سچ دے وڈیایا۔ روداس کہے پنچے لاؤ پنچا، پنچ پنچاں لیکھ چکایا۔ وید ویاس ویکھے سروں گنجا، نارد اشارے نال اٹھایا۔ پر بھ دا کھیل لگے چنگا، سوہنی بنت بنایا۔ ملے جنم مو نہو منگا، پنچ تت سو بھاپایا۔ کرے کھیل سورا سر بنگا، شہنشاہ داتا اک اھوایا۔ ونڈن والا ڈھر دیاں ونڈاں، سوہنی ونڈ کرایا۔ دیوے وڈیایا وچ ور بھنڈا، مانس روپ دکھایا۔ گرگھ لگھ چوڑا سی وچ کدے نہ ہووے گندہ، گندگی وچ نہ کدے سمایا۔ جد آوے پر بھ دا بندہ، بندگی وچ رکھایا۔ استری پُرش پر بھ نوں اکو جیہا چنگا، وڈا چھوٹا نظر کوئے نہ آیا۔ جنہاں دیوے پرماندا، نج آتم کرے رسایا۔ تنہاں لیکھا چکے ہنگ برہما، برہم پار برہم اکو نظری آیا۔ پورب کرم ویکھ کرماں، نہکرمی پھول بھلایا۔ ناتا توڑے ورنناں برناں، ذات پات ڈیرہ ڈھاہیا۔ پُرکھ اکال جس جن لائے اپنے چرناں، چرنو دک لگھ چوایا۔ اُس کھلے ہرنا پھرنا، نج نیز تر ہر نظری آیا۔ بھو چکے مرنا ڈرنا، بھیانک رنگ نہ کوئے وٹایا۔ صاحب سنگر سرنا اکو پڑنا، ساچی سکھیا دئے سمجھایا۔ سچ دوارے ڈھر دے وٹنا، سچکھنڈ ساچے سو بھاپایا۔ انتم جوتی جوت رلنا، پنچ تت ناتا جگت تڑایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دیوے وڈیایا۔ روداس کہے سُنو بھائی شیر، پر بھ دی شرع دیاں سمجھایا۔ جس اُپر کرے اپنی مہر، اوس دوجی لوڑ رہے نہ رایا۔ سارے مل کے اے نوں لوو گھیر، پریم پریتی گھیرا پایا۔ اپنا لہنا دینا لوو نہیر، حق حقیقت اپنی جھولی پایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ سچ دیوے وڈیایا۔ پنچاں شیراں سکھیا سبق، رویداس دتا سمجھایا۔ نوا کے سیس ماری بھبک، مڈھ بن بھوجل پار کون کرایا۔ اسیں سارے رہے تبھک، بھے بھو رہیا ستایا۔ ساڈی کرنی وچ رہے نہ فرق، فیصلہ تیرے اگے رکھایا۔ لیکھا لکھ بناں حرف، الف یے نہ کوئی وڈیایا۔ تیرے گھر اکو جیہا مان نار مرد، مرد مردانے تیری بے پرواہیا۔ پورب جنم دا ساڈا قرض، مقروض ہو کے دینا چکایا۔ اپنا پورا کرنا فرض، فیصلہ حق سنایا۔ صاحب سلطان تیرے اگے عرض، عرضوئی اکو وار سنایا۔ تیرا کھیل سدا اسپرج، اسپرج ریتی اپنی اک رکھایا۔ جوتی

جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دینی مان وڈیایا۔ سری بھگوان بولیا ہس، خوشیاں نال جنایا۔ پنجاں دیواں دُھر دا حق، سب دی جھولی پائی۔ کلجگ انتم رکھو آس، ویلا وقت سہایا۔ مانس جنم دیوے دات، پنچ تن ناتا جوڑ جڑایا۔ نرمل جوت کر پرکاش، آتم برہم میل ملایا۔ پرگٹ ہو پُرکھ ابناس، نرگن نور جوت کرے رُشایا۔ سوہنا بناوے اپنا ساتھ، سگلا سنگ رکھایا۔ لیکھا چکا چمار رُوداس، چار کہاں جوڑ جڑایا۔ پنجاں مِتر رکھاں ساتھ، سوہنی بنت بنایا۔ براہمن پوجا دیکھاں راس، چالی چالی ہوئے سہایا۔ پنچ گھمیاں دے دے دات، جنم جنم وچوں بدلایا۔ ڈولے والی لاڑی بنا کے ساتھ، سوہنا سنگ وسایا۔ ڈولی بہا کے ساچے گھاٹ، پتن اکو دیاں جنایا۔ ونجھاں ڈنڈیاں کئے واٹ، رسیاں گنڈھ کھلایا۔ پردہ کھول دیواں تاک، مکھ نقاب دیواں اٹھایا۔ اکٹھی کر کے اک جماعت، رُوداس سپتری سوہا پائی۔ اُس دی سُن اک آواز، دُھر دی لواں انگڑایا۔ سب دی پوری کرے خواہش، خواہش اپنی نال رلایا۔ اگلا چلے کھیل تماش، اچرج دھار بندھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دیوے وڈیایا۔ چالی چالی وچوں کہن چالی بیس، چاروں گنٹ سناپا۔ ویکھو لیکھ چکے بیس بیس، بیس پیسا پھیرا پائی۔ جس دا کلمہ اک حدیث، حضرت کرے پڑھایا۔ جس دا مقامے حق ٹھیک، پروردگار ڈیرہ لایا۔ جس نوں کہندے لاشریک، شہنشاہ داتا نور خدایا۔ جیہڑا سچکھنڈ دتے اک پریت، پریتوان نظری آیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی کار کماپا۔ بیس کہے میرا پچھلا لہنا، پروہت پنڈت رہیا چکایا۔ ہر سنگت وچ ملیا بہنا، پُرکھ ابناسی دیا کماپا۔ بیس لیکھا بے لہنا، سکے نہ کوئے مکاپا۔ براہمن دِبا کڈھے گہنہ، دھرنی دھرت دھول پھول پھلایا۔ ویلا آیا انت میٹن والا نیناں، ناتا لوکماں تڑایا۔ پچھوں سب نے کہنا، براہمن کردا رہیا چترایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کھیل دکھایا۔ اندروں رُوداس رہیا تک، نیتز نین نکاپا۔ ویکھو سب نوں ملدا حق، حقیقت سب دی جھولی پائی۔ جنہاں نوں بے رہندا شک، اوہناں دے شک دیوے کڈھایا۔ جس ویلے پنچ تت کا یا کیتی فک، بسترے گول دیوے کرائیا۔ بے شک آگے سچکھنڈ لوے رکھ، لوکماں کرے جدایا۔ پر بھ کا کھیل جگت جہان جیو نہ ہس، ہنسیاں وچ مخول نہ کدے اڈایا۔ جس صاحب دے ہتھ نتھ، چاروں گنٹ دے بھوایا۔ پھر کن نہ دیوے کسے اکھ، فُرنے وچ میٹے سرب لوکایا۔ اُس دا کیا کوئی دیوے دس، سمجھن والا سمجھ

نہ کوئے رکھائیا۔ کر کرپا جے مہر کرے پُرکھ سمرتھ، ڈُبدے پاتھر لئے ترائیا۔ اودھروں پنجاں شیراں کھول اگھ، نیتز نین رہے اٹھائیا۔ پر بھ ساڈا لہنا دینا دس، بیس میسا نیڑے آئیا۔ پہلا جنم دینا حق، حقیقت تیرے کول سکے نہ کوئے چھپائیا۔ اجیت جھجار آون نٹھ، بن کے پاندھی راہیا۔ تیرا سوہنا بنیا ساتھ، گوہند جوڑ جڑائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا دینا اک ور، صاحب تیری سرنائیا۔ رُوداس کہے اوہ نہیں رُوداس، جیہڑا پانہا گنڈھ کے وقت لنگھائیا۔ ہُن قلم دوات میرے پاس، دو جہاناں لیکھ لکھائیا۔ جیہڑی سیوا کسے نہیں لہجی خاص، گر اوتار پیر پیغمبر تھوڑا تھوڑا گئے سمجھائیا۔ پر م پُرکھ پت پر میثور نرگن ہو کے کسے نہ چلیا ساتھ، دوس رین بن کے پاندھی راہیا۔ جو آیا سو اوسے دا کر کے گیا پاٹھ، دوئے جوڑ سیس نوئیا۔ خالی جھولی منگدے گئے دات، نیتز نیناں نیر وہائیا۔ میرے ورگا کسے دانہ بنیا ساک، سجن بن کے اپنی انگلی لائیا۔ ایہہ آر پار کنارہ گھاٹ، جس دے نال لیکھ رہیا بنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار وڈیائیا۔ رُوداس کہے کوکدی شاہی، شہنشاہ سیوا لائیا۔ زبانی نہیں لکھ کے دیاں گواہی، نہ کوئی میٹے میٹ مٹائیا۔ جس دوارے چلدے چلدے ترے راہی، ڈولی والے کہار پنجاں یار نال رلائی۔ اوس درتے بے پرواہی، بے انت نُور خدائیا۔ اوہ صاحب دُھر درگاہی پروردگار نُور الہی سچھنڈ و سے ساچی تھائی، سچ سنگھان ڈیرہ لائیا۔ کلج انت آ کے پکڑے بانہی، نرگن اپنا پھیرا پائیا۔ سدا سہیلا ہو کے دیوے سر ٹھنڈیاں چھائیں، مہر نظر اک اٹھائیا۔ جنہاں ملیا تنکا رائی، اوہ اُچی کوک کوک گئے سنائیا۔ ساڈا سنگ کرے بن کے پاندھی راہی، رہر داتا اپنا پھیرا پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اچرج کھیل وکھائیا۔ رُوداس کہے اوہ سُنو پچھلے سنگی، سگلا سنگ نبھائیا۔ ایہو دات جگ جگ جن بھگتاں منگی، پر بھ دیونہار دے دے خوشی منائیا۔ نام بھنڈاریوں کدی آون نہ دیوے تنگی، توحفہ اپنے گھروں پہنچائیا۔ گر گھ کنڈ ہون نہ دیوے تنگی، پشت پناہ ہتھ اپنا دئے لکائیا۔ پر بھ وڈیائی جس ٹٹی گنڈھی، وچھڑیاں لئے ملائی۔ در آون نہ دیوے کوئی پکھنڈی، بھیکھیاں دئے دُرکائیا۔ سو بھاونت گر گھ نار سہاگن چنگی، چنگی طرح وڈیائیا۔ منمکھ کوڑ گڑیاری پھرے دُہاگن رنڈی، چاروں گنٹ واہو داہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ویکھنہارا تھاوں تھانیا۔ رُوداس کہے سُن بھائی میت، سچ دیاں سنائیا۔ اوہ کسے ہتھ نہیں آوندا مندر مسیت، شودوالے دیوہرے مٹھ

رہے گر لایا۔ پر م پُرکھ دی اچرج ریت، اگئی دھار جنایا۔ جو اندروں ہووے اُس دے نزدیک، دُور دُر اڈا چل کے آوے ماہیا۔ سچ بندھائے چرن پریت، کول دے سر نایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سوہانت سوہنی بنت بنایا۔ سوہنی بنت بنائے آپ، ہتھ رکھے وڈیایا۔ دو جہاناں مائی باپ، پتا پُرکھ اکال اکھوایا۔ گر اوتار پیر پینمبر جس دا کردے گئے جاپ، اندر باہر دھیان لگایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دیوے وڈیایا۔ رُوداس کہے پر بھ شیراں آیا وقت، دُھر دا لیکھا دے سمجھایا۔ کی ناتا بنیا جگت، کون پتا کون مایا۔ کون بوند کون رکت، کون لیکھا لیکھے پائیا۔ کون دھار کون آئے پرت، کون نور کرے رُش نایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دے مان وڈیایا۔ رُوداس پُتری کہے میٹوں آئی یاد، سچ دیاں سنایا۔ اوہناں اندرے اندر کری فریاد، وید ویاس بھو کھلایا۔ دُھر دی سُن اک آواز، اگئی ناد شنوایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھو ابھیدا دے کھلایا۔ دس پُتری کی سُنیا کن، رسنا دے جنایا۔ بچی کہے میں لیا من، جو دُھر دا کھیل دکھایا۔ شیراں کہا سانوں ملے ناری تن، پنخ تت وڈیایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دے وڈیایا۔ رُوداس کہے پر بھ لکھا کے سچ، سچ سچ دُر اڈایا۔ پنخ تت کا یا مائی کچ، گگریا نظری آیا۔ زرگن اندر گیا رچ، سرگن سو بھاپایا۔ نیز لوچن لائے اٹھ، اپنا درس دکھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سوہنا رنگ رنگایا۔ پنخ شیر شبدی دھار، ساچی منگ منگایا۔ مانس جنم وچ سنسار، سچ دے سمجھایا۔ سمجھ نہ پائی بن گوار، پردہ نہ کوئے اٹھایا۔ ویہ سو تن بکرمی رکھی یاد، سال ستاراں پہلے دے جنایا۔ چھوٹی بچی مار آواز، اپنے کول لیاں بٹھایا۔ سر توں پھڑ کے کھولیا راز، نکلے نکلے والا رہیا کھچانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہروان مہر نظر اٹھایا۔ نکا شیر نکئی بچی، بچپن اک دکھائیندا۔ پورب جنم دی دُھر دی سچی، ناتا آپ بندھائیندا۔ پہلوں کھیل دکھایا اٹھیں، دادی پوتی آپ سمجھائیندا۔ جیٹھ مہینہ پھڑ کے لکھیں، سوہنی ٹھنڈ ورتائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اٹھائیندا۔ پہلے شیر دیو ودھائی، واہوا صاحب ہتھ وڈیایا۔ کتیا جسبیر پریم سنگھ دی جانی، سر اپنا ہتھ لکائیندا۔ بی بی چھندو سوہنا لیکھ لکھائی، پردہ اوہلا آپ چکائیندا۔ آتما سنگھ دیو ودھائی، جس دی آتما پر ماتما اپنے نال لائیندا۔ تیجا لیکھا دے سمجھائی، ترپت ترسنا لوکماں گوائیندا۔ شان بیٹا کہہ سنائی، رام سنگھ جگت پتا اکھوائیندا۔

چوتھے شیر مہما چکے، چکا ونہار دیا کمایا۔ پچھلے لیکھے پورب مکے، مُفت دیا کمایا۔ اگلے پچھلے بندھن ٹٹے، کوڑی کریا ڈیرہ ڈھانیا۔ اُجل کرے مات کھھے، سوہنی دے وڈیانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھانیا۔ مہر نظر کرے اتیت، ہر کرتا وڈ وڈیانیا۔ کایا کرے ٹھنڈی سیت، مکھ امرت دھار چوانیا۔ دیاوان سدا جگدیش، جاگرت جوت کرے رُشانیا۔ دیوے مان من منجیت، پتا ارجن سنگھ اکھوانیا۔ سدا سدا پر بھ دی اچرج ریت، کوئی سمجھ نہ سکے رانیا۔ پنجواں کہے میرا لیکھ دس ٹھیک، مہروان میرے گوسائیں۔ اگے ویلا دے نزدیک، دُور دُراڈا پنڈھ مُکانیا۔ ہوں کیتاں دے کیٹ، شاہ پاتشاہ تیرے ہتھ وڈیانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ سچ اپنا رنگ رنگانیا۔ پنجواں کہے رُوداس کچھ دس، دہ دشا ویکھ دکھانیا۔ میری اے نہ کھلی اٹھ، نیتز نین نور نہ کوئی چکانیا۔ پچھلا پورا کرے حق، پر بھ میرا بے پرواہیا۔ بے میرے خالی ہتھ، اپنے کولوں دیوے ورتانیا۔ کیوں پچھے رہیا چھڈ، کھسٹا مات چکانیا۔ میرا نیتز رووے اٹھ، اگھیاں دین دُہانیا۔ کون ویلے پر بھ ملے ہس ہس، سوہنا رُپ وٹانیا۔ چرن کول جاواں ڈھٹھ، اپنا مان نہ کوئی رکھانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، صاحب دیونہار سچی وڈیانیا۔ رُوداس کہے سُن میری رمز، اشارے نال جنانیا۔ پر بھ دا کھیل پر بھ ہی جائے سمجھ، دُوبے سار کسے نہ پانیا۔ جگت جہان کوئی نہ جانے مرض، طبیب رُپ نہ کوئے وٹانیا۔ پتہ نہیں جگ چوکڑی پچھوں کیتھوں کڈھے فرد، پھول دکھاوے تھاؤں تھانیا۔ ہُن من کے میری عرض، آرزو اپنی جھولی پانیا۔ پچھلا دیوے قرض، لہنا مات چکانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دُھر دا ور، لیکھا دے جنانیا۔ پنچم سُن پر بھ سنائے آپ، سوہنی بنت بنانیا۔ تیرا دے دُھر داساک، سچ سچ سمجھانیا۔ وید ویاس جو گیا آکھ، آخر پور کرانیا۔ رُوداس چمارا کھے خاص، گرگھ اپنی قلم اٹھانیا۔ سب توں وڈا ساتھ، سبناں نال رانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دیوے وڈیانیا۔ سُن کے بچن جاوے منن، نیتز چرناں ول لگانیا۔ کرے کھیل سری بھگوانن، پاربرہم وڈیانیا۔ دُھر سندیسہ سنائے کتن، اگمی راگ الانیا۔ پنجواں شیر کور چنن، گرگھ ناری اُرف رُوداس کہہ سنانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دیوے وڈیانیا۔ پنجواں دساں ملدا مان، براہمن ویکھ ویکھ نین اٹھانیا۔ پر بھ کہو جہا جمان، کوجھیاں کملیاں رہیا ترانیا۔ میری جھولی اے نہ پایا کچھ دان، خالی

گچھی رہیا دکھائیا۔ میٹوں چنگا نہ لگے کرنا اشان، پین کھان نہ سو بھاپائیا۔ کسے گھر پکدا نہ دسے پکوان، کھیر کڑا نہ کوئے چڑھائیا۔ پوچا چو نکا کوئی نہ کرے آن، پروہت جی بیٹھے آسن لائیا۔ میں پھر کہاں میرے وس بھگوان، بن میرے ہتھ کسے نہ آئیا۔ جے چنگا کھواؤ پکوان، میں کئی طرح سمجھائیا۔ اودھروں نیڑے آیا روداس، سُن کے ہسی رہیا اڈائیا۔ براہمن کیہڑے تیرے ساتھ، کتھے ڈیرہ لائیا۔ براہمن گئی بھاکھ، جھٹ اپنا آپ بدلایا۔ ایہو جہی میٹوں بڑی جانج، ہیرا پھیری تیرا سنگ رکھائیا۔ جس نوں کہندے کملاپات، کول نین نور خدائیا۔ اوہ پنجاں دستاں دیوے دات، سوہنی ونڈ ونڈائیا۔ پرگٹ ہووے ساکھیاں، سوہنی طرح سمجھائیا۔ پہلی چیتر رکھنی یاد، دُھر دا لحم سنائیا۔ کھیل کرے پُرکھ ابناس، بے پرواہ دھار چلائی۔ چٹے اسو لے کے راک، سوہنا آسن لائیا۔ دھوڑی مستک لاوے خاک، اکوٹکا نام دکھائیا۔ براہمن اپنی ہتھیں کھوائے بھات، سوہنا بھوجن دے بنائیا۔ نالے اچی کوک ماری آواز، سُن فریاد دُھر دے ماہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سب دا لہنا دے مُکائیا۔ براہمن لا کے کن لیا سُن، اندرے اندر دھیان لگائیا۔ میرے گن جانے کون، کی میری وڈیائیا۔ میں جھٹ پٹ ساریاں لوواں چھان پُن، گنڈھاں کون اپنے پلے بن وکھائیا۔ جے موقع ملے بھن، ساریاں ہتھ خالی دیاں وکھائیا۔ اُدھروں روداس کہے سری بھگوان ڈاڈا تیری چوٹی دیوے مُن، بودی ہلنوں دے ہٹائیا۔ بن کے جٹ مارے گھسُن، سرتی اگلی پچھلی دے بھلائی۔ تیریاں راون اکھیاں پھر کن بل، ہو کے سسکیاں نال رلائی۔ کوڑی کریا تیری جھولی وچوں جاوے ڈُھ، بہڑ پھیر نہ کوئی ٹکائیا۔ تیتوں ہر سنگت وچ آون جاون دی دیوے گھل، کھلی طرح سمجھائیا۔ پروہت دس لے کے آونے بھل، بھلاں وچوں تیرے اندر واسنا دے رکھائیا۔ پھیر نہا دھو کے لنگر وچ بناؤنا چل، سنگھ گردھارا نال رلائی۔ دال وانگو پانی اندر جانا گھل، ریڑکا روڑ وچ نہ کوئے رکھائیا۔ تن پریم پیار نال گرکھ لین گن، آٹا پانی اکو وار دین ملائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی کرنی آپ کمائیا۔ سُن پنڈت کھول اکھ، ہر آخر آپ جنائندا۔ پچھلا لیکھارہ گیا وکھ، اگے اپنی دھار سمجھائندا۔ ہر دے اندر ہر جی وس، ہر مندر سو بھاپائندا۔ نیتز کھول نچ اکھ، آخر اپنا میل ملائندا۔ اودھروں روداس چمارا کرے جھٹ، سوہنی سیو کمائندا۔ جیہڑا چولا گیا پھٹ، سچ سنگھاسن اُپر وچھائندا۔ اُپر بیٹھ پُرکھ

سمرتھ، پنجاں پنجاں جوڑ جڑائیندا۔ لیکھا دیوے ہتھو ہتھ، پورب لہنا جھولی پائیندا۔ رکھنہارا ڈھر دی پت، پت پر میثور ولس وٹائیندا۔ چٹے بستر پہنن دا سب نوں حق، دساں اکو رنگ رنگائیندا۔ اگلا لیکھا پھیر دیوے دس، نکیاں بچیاں ہور نال ملائیندا۔ ملاؤندا ملاؤندا اپنا کر کے جھٹ، جھٹکا شبدی جوت تنکا اک لگائیندا۔ بجر کپائی جائے پھٹ، ڈھر درگاہی آپ گھلائیندا۔ اندر وڑ کے پُرکھ سمرتھ، سوہنا راگ الائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، لہنا سب دی جھولی پائیندا۔

★ ۱۱ پھگن ۲۰۲۰ بکرمی ہر بھگت دوار جیٹھووال دربار دے وچ ★

پنچ پر میثور جانا من، پر پنچ رہن نہ پائیا۔ آتم پر ماتم بھاگ لگے تن، کایا مندر وجے ودھائیا۔ پاربرہم برہم بیڑا دیوے بٹھ، صاحب سمرتھ اپنے کندھ اٹھائیا۔ لیکھے لائے بھگت بھگوان جن، سر اپنا ہتھ لگائیا۔ کر و سیرا ڈھر دی چھری چھن، محل اٹل دے وڈیائیا۔ ڈھر داراگ سنائے ام، شبد اناد سچی شنوائیا۔ کرپاندھان ہو مہروان، مہر نظر اٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پنچم لیکھ لکھائیا۔ پنچم لیکھ درگاہ سچ، صاحب سجن سمجھائیندا۔ تن ماٹی وچوں پنچ تن، تتوت اپنا بھيو گھلائیندا۔ وست امولک بدھ من مت، زور اپنی ونڈ ونڈائیندا۔ دھیرج سنتو کھ دے ست، ست ستوادی دیا کمائیندا۔ ڈھر لیکھ برہم مت، پاربرہم پر بھ درڑائیندا۔ لوچن نین کھولے اکھ، آخر اپنا پردہ لائیندا۔ پرگٹ ہو پُرکھ سمرتھ، سچ کرنی کار کمائیندا۔ بھگت سہیلے گائے جس، صفت صلاحی راگ الائیندا۔ پنچ مارگ اکو دس، دہ دشا بھيو چکائیندا۔ انتم انتر ہرجی وس، وصل اپنا سچ کرائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پنچم اکا گھر دکھائیندا۔ پنچم گھر سچ گیان، صاحب سلطان دے سمجھائیا۔ پُرکھ اکال چرن دھیان، محل اٹل ہوئے رُشنائیا۔ اٹھے پہر اک دھیان، انتر آتم پر ماتم لو لائیا۔ امرت رس پین کھان، نجر جھرنانا نام جھرائیا۔ گرگھ گرگر کر پروان، گر سکھ ویکھ دکھائیا۔ سنت سہیلے دیوے دان، بھگت بھگوان انک لگائیا۔ سچ سندیسہ دیوے آن، دو جہان والی پھیرا پائیا۔ پورب لہنا دیکھے نوجوان، اٹھل اٹھل کدے نہ جائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی

کرپا کر، مہروان دیا کمایا۔ مہروان ہر پنجم مینا، مہر نظر اٹھائیندا۔ جگ جنم دی جانے ریتا، کرم کرم دا پردہ لائیندا۔ کرے کھیل اک انڈیٹھا، جگت نیز نظر
 نہ آئیندا۔ جن بھگتاں بخش چرن پریتا، ناتا دھر دا جوڑ جڑائیندا۔ بھانا دسے اپنا مٹھا، بھے بھونہ کوئی رکھائیندا۔ ترے گن تپے نہ کوئے انگیٹھا، پنچ تت نہ
 کوئے تپائیندا۔ امرت میگھ ٹھنڈا سینتا، رس اپنا آپ جھرائیندا۔ کرنہار پتت پُنتتا، پتت پاپی پار لنگھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دھر
 پنجم کھیل کھائیندا۔ دھر پنچ کہے ہوئے پنچ، پنجم ملی وڈیائیا۔ ہرکھ سوگ نہ کوئی غم، چنتا چکھانہ کوئی جلائییا۔ لیکھا چکھیا سویر سنجھ، اٹھے پہر اکو نور ظہور
 سوہا پائییا۔ جنم جنم دا چکھیا پنڈھ، جگ جگ دا ڈیرہ ڈھائییا۔ کوڑی بھرماں ڈھائی کندھ، بھانڈا بھرم نہ کوئی دکھائییا۔ لہنا چکھیا ڈہاگن رنڈ، جگت سنتاپ نہ کوئی
 ستائییا۔ ساڈی پوری کرنی منگ، مانگت ہو کے سیس جھکائییا۔ لیکھا چکھے کوڑ جھوٹھ پاکھنڈ، مایا متا مول تجائییا۔ گرہ تیرے چمکے چند، بھان کرے رُشنائییا۔ منسا
 وچ اک اُمنگ، مانس لیکھے لینا لائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر اپنا ہتھ لگائییا۔ پنچ سُن صاحب فریاد، درگاہ ساچی سچ سنائییا۔ پورب جنم
 دی دیوے داد، وست امولک جھولی پائییا۔ ویکھ دکھاوے برہم برہما، برہمانڈ کھوج کھوجائییا۔ لیکھا جانے آد جگاد، جگ چوکڑی پردہ لاییا۔ دین دیال
 غریب نواز، غریب نمائیاں ہوئے سہائییا۔ گر اوتار پیر پیغمبر چار جگ جو دے گئے آواز، بھوکھت ڈھولا آواز سنائییا۔ پُرکھ اکال وڈ کرپال کھولے راز،
 رحمت اپنی آپ کمائییا۔ جن بھگتاں رکھے لاج، ویکھنہارا جگت سماج، سمگری گھٹ گھٹ پھول پھلاییا۔ بھگت سہیلا میت مرار، شہنشاہ داتا بے پرواہییا۔ لکھ
 چوڑاسی کرے محتاج، گر اوتار پیر پیغمبر بھجھیا منگن جھولی ڈاہییا۔ سچ محلے حق محراب، محبوب دیکھے تھاؤں تھائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا
 کر، کرے کھیل ساچا ہر، آداب اکو اک سمجھائییا۔ آداب سمجھائے دھر دا ادب، ادب دے وڈیائییا۔ لیکھا جانا ہر جن قدم، منزل منزل کھوج کھوجائییا۔
 بھو چکا اسکھ پدم، اسکھ اپنے ہتھ رکھائییا۔ لیکھا جان مورت اکال موہن مدن، سوتردھاری سہج سچ سکھائییا۔ جگ چوکڑی دیوے بدل، تبدیلی اپنے ہتھ
 رکھائییا۔ تخت نواسی کرے عدل، سچ عدالت اک لگائییا۔ کلج کوڑی کریا مٹے غدر، گداگر ویکھے سرب لوکائییا۔ جن بھگتاں پوری کرے سدھر، صدقے
 واری گھولی ستگر گھولی گھول گھمائییا۔ نام پیالہ پیائے مدھر، رس اکو اک بنائییا۔ ڈھولا سوہلا راگ سنائے غزل، توحفہ اکو اک جنائییا۔ سر کال نہ کوئے اجل،

عزرائیل نہ دے سزائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پنچم رنگ رنگایا۔ پنچم رنگ گرگھ چولا، کایات دے درڑایا۔ جنم کرم دا کرے بھار ہولا، ہوئی ہوئی درد و منڈایا۔ لہنا دینا چکائے کیتا قولا، اقرار اپنا توڑ نبھایا۔ ویکھنہار جگت کھار ڈولا، روداس وچولا نظری آئی۔ پنجاں مکائے پردہ اوہلا، منتر اپنا نام سنایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھایا۔ پنچ کہن پنچم میلا، پنچ پنچ سہایا۔ نظری آئے سجن سہیلا، پُرکھ اکال وڈی وڈیایا۔ دستنہارا دھام نویلا، اگوچر اگم اتھاہ بے پرواہیا۔ ویکھنہارا اچے ٹلے جنگل جوہ پرہت بیلا، چار کنت دہ دشا زمین اسمان پھول بھلایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، دیوے وڈیائی پُرکھ سمرتھ، سر اپنا ہتھ لکایا۔

★ ۱۲ پھگن ۲۰۲۰ بکرمی ہر بھگت دوار جیٹھووال دربار وچ ★

پنچ کہن انا ہو، عنایت تیرے ہتھ وڈیایا۔ تیرا کلمہ تیری رُوح، برہم تیرا نور رُشانیا۔ تیرا نعرہ اللہ ہو، حکم تیرا شہنشاہیا۔ جاں تگاں نظری آویں ہو بہو، بے نظیر فقیر فقیر ویس وٹایا۔ ناد سنا توں ہی توں، راگ بھیو چُکایا۔ نین ویکھاں نراکار جوہ، جس دی حد حدود سمجھ کوائے نہ پائیا۔ آفتاب نہ کوئی طلُوح، کوٹ دشا نہ کوئی دکھایا۔ تیرے پریم دی اک رجوہ، رُجت اور نہ کوئی رکھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا رنگ دکھایا۔ انا ہو کہے میری طوبی، سبق اپنا رہیا جنایا۔ جگ چو کڑی تیری کمی نہ سوبھا، صفتی صاحب نہ کوئی صلاحیا۔ پیر پیغمبر فاتے کڈے گئے روزہ، تیرے روزے وچوں تیرا نور ظہور نہ کوئی درسایا۔ میں نکا جہا امت امتی دیندا رہیا موجا، مُعرز اپنا آپ دکھایا۔ توفیاں وچوں بن کے نکا توحفہ، طبیعت طبع تبدیل کرایا۔ مہروان ہو کے کردا رہیا روسا، غصہ غم غمگین غمخوار اک درڑایا۔ بے زبان بیدر بنیا رہیا خاموشا، خاص خصوصیت اصلیت اپنے وچ چھپایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا سچا ور، میں نکا جیہا بے دوشا، دوش نظر کوئی نہ آئی۔ انا ہو کہے نعرہ حق، حقیقت دے جنایا۔ میں ویکھاں کھلی اکھ، گرہ مندر پردہ لاہیا۔ سوہنا سہنجن دے سے ہٹ، ونجارا پروردگار بے پرواہیا۔ میں اوہلے ہو کے پئی ہس، ستمکھ روپ نہ کوئی دکھایا۔ اللہ میاں

میتوں رہے لہے، بن میرے چلے نہ کوئی وڈیا۔ میں بہہ کے اپنی حد، حجرہ اکو اک سہا۔ ساچا ڈھولا گاواں چھند، دھیاواں اپنا آپ ماہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا سچ ور، رحمت رحمان تیری سرنا۔ انا ہو کہے میرے محبوب، محبت تیرے نال لگایا۔ اورا در میل تتوت قلبوت، کلمہ نور جوڑ جڑا۔ پیر پیغمبراں صوفیاں دتا ثبوت، صفا ہستی مات مٹایا۔ میں وساں تھاں محفوظ، خواہ خواہ ہتھ کسے نہ آیا۔ جے کوئی سمجھے میرا عروج، عرش قُرس ویکھن جایا۔ ہتھ نہ آئے کسے حدود، چاروں کُنٹ نظر دوڑایا۔ مُرشد مہر مُریداں سدا موجود، حجرہ گھر گھر دیاں دکھایا۔ نہ تت نہ کوئی وجود، وصل اصل اپنا دیاں کرایا۔ منزل دکھا منزل مقصود، مقصد بچھلا حل کرایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پروردگار پردہ اک کرایا۔ انا ہو کہے میرے خُدا، خالق خلق مخلوق خالص تیرے نور خُدا۔ تُوں میرا میں تیتھوں نہ ہواں جُدا، جُز وند نہ کوئی وندایا۔ رحمت اندر رہبر راہ دسا، مارگ بندھ دسایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہروان مہر نظر اٹھایا۔ انا ہو کہے میرے عالمین، نوبت اکو نظری آیا۔ تیرا کھیل یا مبین، محبت محفل اک دسایا۔ صوفی کر کے گئے تلقین، طلبا طالب جگت پڑھایا۔ پروردگار بے زین، عرش قُرس رُشنا۔ نور نورانہ جس دا سین، جلوہ گر ظاہر ظہور بے پرواہیا۔ نہ نر نہ مدین، ہستی بستی نہ کوئی وسایا۔ پیغمبراں دتی گوئی پیشین، پوشیدہ راز اک سمجھایا۔ حاضر بے حاضر کرو یقین، عالم علما اک پڑھایا۔ نوری اسم شاہ متلقین، شمس تبریز اشاریا نال سمجھایا۔ جس دی دھار لکیر مہین، چشم دید نہ کوئی کرایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا جانے نور الایا۔ انا ہو کہے میرے صاحب صادق، سجدہ سیس جھکایا۔ تُوں میرا میں تیری تھاں مہاوت، ساچی سیو کمایا۔ پیر پیغمبر تیری دس کے گئے علامت، پردہ اوہلا کچھ اٹھایا۔ ضامن بن دیوے نہ کوئی ضمانت، بری خانہ نہ کوئی جنایا۔ انا الحق کہا تیری مہانت، امانت تیری جھولی پائی۔ میں کہا خُدا صحیح سلامت، خود غری وچ کدے نہ آیا۔ عنایت کہا میتوں اکو کرے ممانت، اشارے نال سمجھایا۔ رُحاں وچوں رُوح نبیاں وچوں نبی پیغمبراں وچوں پیغمبر انساناں وچوں انسانیت، اصلیت اپنے وچوں پرگٹایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نور نورانہ اک اکھوایا۔ انا ہو کہے تیری یاد بچھلی، لیکھا دھر در گاہیا۔ پردہ لاه گھنڈی کھول وچلی، جلوہ دسے نور الایا۔ بے پرواہ تیری چک کوٹن دھار چلے نہ بجلی، منزل آسان نہ

کوئی رکھائیندا۔ سرب جیاں جانے دل دی، دلیر اپنی کھیل کھلائیندا۔ بن پروردگار میری تار مُریداں نال نہ ملدی، بن مُرشد تندی تند نہ کوئی جڑائیندا۔ کھیل دے نہ کوئی درگاہ دُھر دی، دھیرج دھیر نہ کوئی دکھائیندا۔ اگئی کھیل میرے پر دی، بھو ا بھو نہ کوئی جنائیندا۔ مہروان محبوب تیری اڈیک چر دی، چوڈاں صدیاں تیرا راہ تکائیندا۔ پڑھدی، جتھے حسن حسین بن جُڑے شکر منائیندا۔ لاش دھرنی اُتے گردی، شکر گیلش بہہ کے ویکھ دکھائیندا۔ اگے چھیڑ ہور چھڑدی، چھیکڑ سب دی اپنے ہتھ رکھائیندا۔ میں جنگل بیلے رہی پھردی، سچ کہانی نہ کوئی سنائیندا۔ اکھیں ویکھی جوانی مستانی مست نہ کوئی کرائیندا۔ اڈیک تیری چر دی، ہنچھو آں سو موتی رنگ رنگائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کھیل آپ کرائیندا۔ ویکھ یار اپنی کر بلا، کروٹ لے بدلایا۔ مہروان ہو کے کہہ دتا مسیح مرحبا، مرد مردان اکھوایا۔ صفت صلاح جگت کرتبا، کرتب کرتب نال ملائی۔ حسن حسین کہا اوہ ربا ربیہ ربیہ بستر مرگ اک سہائی۔ نوری ظہور ہو موجود، مشکوک مشکل حل کرایا۔ اوس ویلے انا ہو کہے جس دتا سچ ثبوت، وچلا بھو کھلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا سچا ور، در تیرا نظری آئی۔ انا ہو کہے میں بنیا مُنصف، مُنصفی آپ کرایا۔ دوہاں مل کے کیتی اُلفت، مُجت سنگ رلایا۔ کوٹاں وچوں میٹوں تھوڑیاں نال ملن دی ملے فرصت، مُریداں وچوں مُرید ویکھ دکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچا دینا اکو ور، ساچی سیو کمائی۔ مہراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، لیکھا جانے دو جہان۔

★ ۱۳ پھگن ۲۰۲۰ بکرمی جسونت سنگھ دے گھر کرتار پُر ضلع جالندھر ★

پُرکھ اکال بے پرواہی، بے پرواہی وچ سمائیندا۔ سچکھنڈ نواسی ساچی دھار چلا، ساچی کھیل دکھائیندا۔ گر اوتاراں پیر پیغمبراں دیندا رہیا صلاح، جگ چو کڑی دُھر دا حکم سنائیندا۔ سچک تریتا دوا پر کلجک ونڈ ونڈا، چارے کھانی چارے بانی میل ملائیندا۔ صاحب سلطان بن کے شہنشاہ، بھوپت بھوپ اپنی کار کرائیندا۔ پنجاں دیوے مان وڈیا، وڈیائی اپنے ہتھ دکھائیندا۔ بھو ا بھو آپ گھلا، پردہ اوہلا مول چکائیندا۔ گو بند لیکھا سچ سبھا، نر نرکارا جھولی پائیندا۔

نانک لہنا پور کرا، پنچم ساچا سنگ نبھائیندا۔ نو نو چار پنڈھ مکا، پاربرہم پر بھ ولس وٹائیندا۔ نہکرمی اپنا کھیل کرا، کوڑی کریا میٹ مٹائیندا۔ سنت سہیلے لئے اٹھا، گر چیلے ویکھ وکھائیندا۔ جن بھگتاں گودی لئے ٹکا، مہروان مہر نظر اک تکائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی کھیل وکھائیندا۔ ساچی کرنی کرنے آیا، ہر کرتا وڈ وڈیائیا۔ زرگن زرگن ولس وٹایا، سرگن سرگن سو بھاپایا۔ جوتی جوت نور رُشایا، جلوہ اکو اک وکھایا۔ دستگیراں دست پھڑایا، پیر پیغمبراں دے وڈیائیا۔ بے نظیرا نظر نہ آیا، لا تصویر تصور سکے نہ کوئے کرائیا۔ شاہ فقیراں ویکھ وکھایا، درویش دردی درد وندایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دی کرنی کار کمایا۔ دُھر دی کرنی کرے کرتا، ہر کرتا کھیل کرائیندا۔ بے عیب خدائی پروردگار، محبوب محبت اک سمجھائیندا۔ پنچم میلا دُھر دربار، سچ دوارے سو بھاپائیندا۔ پورب لیکھا کرم وچار، سچ سندیہ اک سٹائیندا۔ بھگتن دیونہارا ادھار، لہنا پچھلا مول چکائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ست ستوادی دیا کمائیندا۔ پنچ کہے پر بھ مٹے موہ، محبت جگت رہن نہ پائیا۔ تیری سنیئے سچے سو، سو بھاونت سچے سرناپا۔ گھر پرکاس کر اگئی لو، مندر اندر وجے ودھایا۔ امیوں رس امرت اکو چو، ترسنا بھکھ بھجھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا دُھر داور، در تیرا منگ منگایا۔ پنچ کہے سُن پنچ میت، پنچ دے وڈیائیا۔ گر اوتاراں پیر پیغمبراں چکے ریت، ریتوان آپ چکایا۔ لیکھا جانے مندر مسیت، مٹھ شو دوالے کھوج کھوجایا۔ سرب جیاں دا اکو گیت، گہر گبھیہر کرے پڑھایا۔ ست پُرکھ دی کھیل انڈیٹھ، جگت نیتز نظر کسے نہ آیا۔ کایا چولی چاڑھے رنگ مچھیٹھ، ہر جن اتر کدے نہ جائیا۔ دھرم دوار یوں پائے بھیکھ، دُوبے در نہ منگن جائیا۔ جس دی گر اوتار پیر پیغمبر کردے اڈیک، نیتز نیناں دھیان لگایا۔ اچی کوگ کوگ پکار کردے رہے چنچ، نیناں نیر نیر وہایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچی کھیل آپ سمجھایا۔ پنچ کہن پر بھ تیری اوٹ، تھدہ بن نظر کوئے نہ آئیندا۔ گر اوتار تیری جوت، پیر پیغمبر تیرا نور رُشائیندا۔ دو جہاناں تیرا نام سلوک، سوہلا ڈھولا اکو نظری آئیندا۔ وجے ودھائی لوک پر لوک، منڈل منڈپ ڈنک سٹائیندا۔ تیرے ملن داسب نوں شوق، بن تیری کرپا جوڑ نہ کوئی جڑائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا سچا ور، سچ تیری آس رکھائیندا۔ سُن پنچ لے پروانہ، پاربرہم جنایا۔ گر اوتار پیر پیغمبر ویکھدے گئے زمانہ، ضمانت

اپنی نال بھرائیا۔ کلج انت سری بھگونت لیکھا جانے نوجوانا، نوبت اپنا نام وجائیا۔ لکھ چوراسی بن کے کاہنا، گوپی اکو رنگ دکھائیا۔ نام دُھن شبد ترانہ، راگی راگ سنائیا۔ دیا جوتی دیپ مہانا، ڈمگ کرے رُشنائیا۔ پنچم میلا صاحب سلطانا، گھر پنچم سو بھاپائیا۔ بھگت دوار سہائے مکانا، چھپر چھن وڈیائیا۔ چرن پریتی دیوے مانا، اہمان نظر کوئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا سچا ور، پنچ پنچ پنچ پنچ دے جنائیا۔

★ ۱۳ پھگن ۲۰۲۰ بکرمی پریم سنگھ دے گھر دھنوالی ضلع جالندھر ★

چارے جگ ہوئے اکٹھے، پر بھ در بیٹھے سپس جھکائیا۔ چار کُٹ پھرن نٹھے، وہ دشا پی دُہائیا۔ چار وید لکے کجے، بھيو کسے نہ آئیا۔ چار ورن مایا موہ رتے، آتم پر ماتم رنگ نہ کوئے رنگائیا۔ چار یاری کوڑی کر یا سسے، سچ سچ نہ کوئے سمجھائیا۔ جیواں جنتاں کلج پت کوئے نہ رکھے، پر میثور سنگ نہ کوئے نبھائیا۔ نج نیتز نین سنکر درس نہ کوئے تکے، دوئے لوچن ویکھن جگت لوکائیا۔ امرت آتم رس گھر سروور کوئی نہ چکھے، اٹھسٹھ بھجن واہو داہیا۔ انحد ناد انادی دُھن اگئی سٹ کوئی نہ وجے، ڈھول چھینے سرب کھڑکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا دُھر دا ور، در بیٹھے سپس جھکائیا۔ چارے جگ رہے بول، اچی اچی کوک سنائیا۔ سنجگ کہے میں ہو یا انہول، انہو بھيو نہ کوئے کھلائیا۔ تریتا کہے کوئی نہ تولیا تول، کنڈا ہتھ نہ کسے دکھائیا۔ دوپر کہے ویکھیا گھول، دو جہان نین اٹھائیا۔ کلج کہے چاروں کُٹ جوٹھ جھوٹھ وجے ڈھول، سچ مردنگ نام نہ کوئے سنائیا۔ دست امولک دسے نہ کسے کول، خالی ہٹ جگت ونجارا نظری آئیا۔ سچ پریتی پُرکھ اکال کوئی نہ جائے مول، آتم پر ماتم سنگ نہ کوئے رکھائیا۔ سرشٹ سبائی مات گربھ بھلنا قول، لو چھسکی پھیر نہ کوئے لگائیا۔ ساچا بھيو کوئی نہ جانے پنڈت پاندھا رول، ملا شیخ مسائق قاضی سمجھ کوئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا دُھر دا ور، در تیرے منگ منگائیا۔ چارے جگ چرنی ڈھٹھ، پر بھ اگے سپس جھکائیا۔ سنجگ تریتا دوپر کلج ویکھے تت اٹھ، اپ تیج وائے پر تھمی آکاش من مت بدھ لیکھا تھاؤں تھانیا۔ نو کھنڈ پر تھمی ست دیپ سرشٹ سبائی ناڈ بہتر ابلے رت، ساتک ست نہ کوئے ورتائیا۔ ہر چرن

پریتی کوئی نہ بٹھے نت، ساچا سجن نظر کوئے نہ آیا۔ گر اوتار پر پیغمبر جگ جگ مارگ گئے دس، شاستر سمرت وید پُران گیتا گیان انجیل قرآن پڑھایا۔ کسے نہ ملے مقامے حق، لاشریک تیرا نور نظر نہ آیا۔ من واسنا در در گھر گھر رہے نٹھ، بن پاندھی پندھ نہ کوئے مکایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا سچا ور، شہنشاہ تیری اوٹ رکھایا۔ چارے جگ رہے گرلا، دروہی تیرے نام خدایا۔ گر اوتار دیندے رہے صلاح، پر پیغمبر اشاریاں نال جنایا۔ سرب جیاں دا اک ملاح، پر م پڑکھ وڈی وڈیایا۔ دُبدے پاتھر لئے ترا، مہر نظر نین اٹھایا۔ آد انت ہو سہا، زرگن سرگن دیا کمایا۔ چاروں گنٹ اندھیرا رہیا چھا، ساچا چند نہ کوئے چکایا۔ ناتا تٹا پٹاں ماں، پتا پوت سنگ نہ کوئے رکھایا۔ ہنس بدھی ہوئی کاں، رسنا کاگ وانگ گر لایا۔ ہر دے وسائے نہ کوئی ہر کا ناں، ہر سنگر درس کوئے نہ پایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا سچا ور، در ٹھانڈا تیرا نظری آیا۔ چارے جگ رہے دس، پورب لیکھ جنایا۔ تیرا کھیل پڑکھ سمرتھ، جگ چوکڑی سمجھ کوئے نہ پایا۔ کلجگ انت رین اندھیری مس، دہ دشا دھیان لگایا۔ تیرے ملن دی کوئے نہ رکھے آس، جگ ترسنا مات ودھایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا سچا ور، صاحب تیری سرنا یا۔ سری بھگوان سرب گن و نتا، ہر کرتا آپ جنایا۔ جگ چوکڑی کھیل کھلنتا، خالق خلق روپ وٹایا۔ زرگن سرگن بنائے بتا، لکھ چوراسی گھاڑن آپ گھڑایا۔ کوٹن کوٹ وچوں رکھے گرگھ ساچے سنتا، ہرجن اپنا رنگ رنگایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی کار کمایا۔ چارے جگ کہن سچ، کلجگ اپنا حال سنا یا۔ نو نو چار ویکھیا نٹھ، دہ دشا پھیرا پایا۔ کوڑی کریا چلایا رتھ، بن رتھو ہی سیو کمایا۔ سادھاں سنتاں کھیڑا کیتا بھٹھ، بن بھٹھیارا اگنی ڈاہیا۔ کسے رہن نہ دتا دھیرج جت، ست سرپ نہ کوئے سما یا۔ جوتی اگنی لائی مٹھ، امرت میگھ نہ کوئی برسایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا سچا ور، تھدہ بن نظر کوئے نہ آیا۔ کلجگ کہے میں چھوٹا پت، پر بھ تیری اک سرنا یا۔ دین دیاں آکے پچھ، لوک مات پھیرا پایا۔ کسے گھر رہن نہ دتی سچ، سنجم چلے نہ کوئے پترایا۔ سلکھنی دسے نہ کوئی گھ، بھگت جنے نہ کوئی مایا۔ اُجل کسے نہ دسے مگھ، مگھ کاکھ لکا لایا شاہیا۔ لکھ چوراسی لگا دکھ، ہوئے ہنگتا گڑھ بنایا۔ سچ دھرم دا بوٹا دتا پٹ، شوہ دریا رڑھایا۔ تیرے نالوں سری بھگوان ویکھ سارے گئے رُس، گرگھ نظر کوئے نہ آیا۔ جوتی جوت سرپ ہر،

آپ اپنی کرپا کر، اِکو دینا سچا ور، ہر جی تیری اوٹ رکھائیا۔ سری بھگوان کہے سُن چھوٹے بال، کھجک آپ جنائیا۔ دیناں بندھپ دینِ دِیال، دِیانِدھ ٹھاکر
 سوامی آپ سمجھائیا۔ جگ چوکڑی میری اوٹڑی چال بھیو ابھید سمجھ کسے نہ آئیا۔ کھجک انت ہو کرپال، کرپن اپنا رنگ وکھائیا۔ لکھ چوڑاسی وچوں بھگت
 سہیلے لواں بھال، گر چیلے ویکھ وکھائیا۔ ناتا توڑ شاہ کنگال، اوچ نیچ ڈیرہ ڈھایا۔ شبد گرو بن دلال، گھر گھر اپنا ہٹ چلائییا۔ اندر باہر چلاں نال، گُپت ظاہر
 سنگ رکھائیا۔ رس امرت اک پیال، جگت ترسنا بھکھ مٹائییا۔ دِیادِپک جوتی بال، اگیان اندھیر گوائیا۔ گھر وچ گھر وکھا سچّی دھر مسال، مندر اِکو اک سہائیا۔
 ساچی سکھیا اک سکھال، دُھر دی دھرم کراں پڑھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا سچا ور، سچ سندیسہ اک سنائیا۔ کھجک کہے پر بھ
 تیری اوٹ، صاحب تیری وڈ وڈیائییا۔ میں لکھ چوڑاسی بھریا کھوٹ، بن سیوک سیوکمائیا۔ کسے گھر پرگٹ دسے نہ تیری جوت، شبد ناد دُھن نہ کوئی
 شنوئییا۔ جیاں جتاں بھلی ہوش، مدرا کوڑا پان کرائیا۔ کون مندر کون دوار کون منزل بیٹھوں آپ خاموش، سُن سادھ ڈیرہ لائییا۔ تیرے نام دالوکمات
 رہن نہ دتا گھرا کھوج، خالق خلق مخلوق گئی بھلائییا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اِکو دینا سچا ور، تیرے ہتھ میری وڈیائییا۔ بھگوان کہے کھجک
 سوچ، سو سنگر آپ جنائیا۔ پر بھ درشن گرگھ ورلے رہے لوچ، اندر اندر دھیان لگائییا۔ سو سنت سہیلے ویکھے زردوش، دوشی بنا ڈنڈ نہ کوئے لگائییا۔ نام
 ادھاری کرے سنتوش، سکھ ساگر ساتک ست سرُپ سمائییا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا سچا ور، دُھر دا لیکھا آپ جنائیا۔ کھجک کہے
 پر بھ تیرے کیہڑے بھگت، جنہاں دیویں وڈیائییا۔ میں بچیا رہن نہ دتا کوئی جگت، گھر گھر اپنا حکم ورتائییا۔ در در ویکھے بوند رکت، رگ رگ اپنی کار
 کمائیا۔ سیوا وچ پین نہیں دتا فرق، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اِکو دینا دُھر دا ور، در تیرا نظری آئییا۔ بھگوان کہے کھجک سُن، کلکاتی دیاں
 سمجھائییا۔ لکھ چوڑاسی وچوں گرگھ تھوڑے چُن، چرن کول دیاں سرنائیا۔ میرے ہتھ گن اوگن، پنت پاپی پوت کر پار کرائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ
 اپنی کرپا کر، دیونہارا سچا ور، صاحب سلطان دیا کمائیا۔ کھجک کہے پر بھ بھگت کیہڑا، سچ سچ دے جنائییا۔ ابناسی کرتا کہے جس گرہ مندر اندر میرا ڈیرہ، سچ
 سنگھاسن سو بھاپائییا۔ کھجک کہے میں کراں جھیرا، جھگڑا اپنا آپ رکھائییا۔ پُرکھ اکال کہے میں بٹھاں بیڑا، جنہاں سر اپنا ہتھ لکائییا۔ کھجک کہے میں دیواں

گیڑا، اُلٹی لٹھ بھوائیا۔ سری بھگوان کہے میں نیڑن نیڑا، سنت سُہیلے رہیا ترانیا۔ کلج کہے میں تیرا چھوٹا پُت نوجوان اک بتھیرا، لکھ چوڑا سی بھرم
بھلایا۔ دین دیاں کہے میں شاہ سلطان شہنشاہ شیرا، بھبک اپنا نام لگایا۔ کلج کہے پاربرہم پت پر میثور تیرے ہتھ سچ نیڑا، دوجا نظر کوئے نہ آتیا۔
جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچی کرنی کار کمایا۔ کلج کہے پر بھ تیری سرن، سرنگت اک رکھایا۔ دے وڈیائی اپنے
چرن، دھوڑی ٹکا مستک اک لگایا۔ لیکھا چکے ورن برن، ذات پات نظر نہ آتیا۔ گرگھ تیرے تیرے پوڑے چڑھن، دوجی منزل نہ کوئے وڈیایا۔ جوتی
جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا اپنا ور، جس وچ میلا سہج سُبھایا۔ پر م پُرکھ کہے سلطان، سو سَنگر آپ جنایا۔ ساچے بھگت موہے پروان،
انگیکار آپ لگایا۔ کرپاندھان ہو کے دیواں دان، وست امولک جھولی پائی۔ آتم پر ماتم سچا گان، گیت گو بند اک سبھایا۔ کوڑی کرپا جھکڑے سب مٹ
جان، جوٹھ جھوٹھ نظر کوئے نہ آتیا۔ جس گھر ٹھا کر سوامی ہر سَنگر ملے آن، بے پرواہ اپنا پھیرا پائیا۔ سو گرگھ گر سکھ ہر جن چتر سگھڑ سُبجان، سو بھاونت
سو بھاپایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا سچا ور، سچ سندیہ اک سَنایا۔ سچ سندیہ سَنائے کلج، سری بھگوان حکم ورتائیندا۔ جگ
چو کڑی اودھ جائے پگ، نو نو چار ڈیرہ ڈھانیندا۔ اپنی دھاروں زرگن اٹھ، سرگن ساکھیات ویکھ وکھانیندا۔ جن بھگتاں اُپر جائے تھ، وست امولک جھولی
پائیندا۔ امرت جام پیائے گھٹ، رس اکو اک وکھانیندا۔ جنم کرم جو گئے رُٹھ، پھر باہوں گلے لگائیندا۔ دُھر دوارے بنا ساچے سَت، جن جننی رُپ
وٹائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر جن ساچے ویکھ وکھانیندا۔ ہر جن ویکھے آپ پر بھ، جگ چو کڑی دیا کمایا۔ گر گر سبجن لبھ، ٹھگوری
رہن کوئے نہ پائیا۔ کوڑی کرپا جگت دوار پار حد، نو در ڈیرہ ڈھانیا۔ سچ دوارے آپے سد، سنیہہرا آپ اکو نام سَنایا۔ بن مکے کعبیوں کایا جُڑے کرائے
جج، محبوب اکو نظری آتیا۔ ورن برن ذات پات اوچ نیچ شرع شریعت دیوے تچ، لاشریک توفیق اک خُدا تیا۔ ساچے مندر شودوالے مٹھ بے سچ، اشٹ
دیو سوامی چتر بھج بے پرواہیا۔ زرگن نور جوت کر پرکاش، پُرکھ ابناسی سو بھاپایا۔ جن بھگتاں بن جائے داسی داس، سیوک سیوا آپ کمایا۔ جنم جنم دی
پوری کرے آس، سوچھ سرُپی رُپ وکھانیا۔ لہنا دینا چکا پر تھی آکاش، گگن منڈل برہمنڈ کھنڈ جیرج انڈ اتبھج سیتج پنڈھ مکایا۔ سچ دوار چرن کول

کرائے نواس، آسن سنگھاسن اک درسا ئیا۔ کلج جن بھگتاں کدے نہ آوے پاس، دُور دُراڈا بہہ بہہ اپنا سپس نو ائیا۔ کلج جیواں کوڑی کر یا پونجی دیوے راس، منمکھاں جھولی جگت بھرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کر پا کر، کرے کھیل ساچا ہر، گرکھاں دسے سدا ساتھ، سگلا سنگ آپ نبھائیا۔

★ ۱۳ پھلن ۲۰۲۰ بکرمی مسائنگھ دے گھر کوٹلی تھان سنگھ ضلع جالندھر ★

جن بھگت منگن منگ، پر بھ آگے سپس نو ائیا۔ کلج ویکھ کوڑ پکھنڈ، چاروں گنٹ اندھیرا چھائیا۔ ساچا ملے نہ کوئی سنگ، سجن سین نہ کوئے وڈیائیا۔ مایا ممتا ہوئے ہنگتا پائے ڈنڈ، جوٹھ جھوٹھ دئے ڈہائیا۔ آتم پر ماتم تیرا کوئی نہ گاوے چھنڈ، ساچا راگ نہ کوئے الایا۔ دُئی دویتی گھر نہ ڈھائے کندھ، من کا منکا نہ کوئے بھوئیا۔ کر پا کر صاحب بخشند، تیرے ہتھ پر بھ وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کر پا کر، اکو دینا ساچا ور، ہر جن بیٹھے دھیان لگائیا۔ ہر جن منگن دُھر دی دات، در ٹھانڈے سپس نو ائیا۔ ٹھا کر سوامی ویکھ اندھیری رات، کلج رین اندھیرا چھائیا۔ جھگڑا پیا ذات پات، دین مذہب کرے لڑائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر سارے گئے آکھ، پُرکھ اکال اکو نور خدائیا۔ کایا مندر سچ دوارے کوئی نہ کھولے تاک، نج نیتز تیرا درس کوئے نہ پائیا۔ لکھ چوڑاسی جیو جنت آون جاون کٹن واٹ، دُھر پاندھی نظر کوئے نہ آئیا۔ صاحب سلطان سچ سوامی ظاہر باطن کر بات، گھر گسپھر ہوں سرنائیا۔ نام امولک شبد اگئی دے دات، وستو اکو گھر ٹکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کر پا کر، اکو دینا سچا ور، شہنشاہ تیری سرنائیا۔ بھگت کہن پر بھ ٹھا کر سوامی، تُدھ بن نظر کوئے آئیا۔ پھر پھر تھکے چارے کھانی، انڈج جیرج اُتبیج سیج پندھ نہ کوئے مکائیا۔ پڑھ پڑھ تھکے چارے بانی، نرگن تیرا میل نہ کوئے ملائیندا۔ پھر پھر تھکے اٹھ سٹھ تیر تھ پانی، امرت سرور گھر ساچا جام نہ کوئے پیا ئیندا۔ ویکھ ویکھ تھکے جگت نشانی، دھرم نشان نظر کوئے نہ آئیندا۔ شاہ پاتشاہ نرگن نور جوت نورانی، نر ویر نر اکار تیری کرنی نہ کوئے درڑائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کر پا کر، اکو دینا اپنا ور، ہر جن پنچم دھیان لگائیندا۔ بھگت کہے پر بھ ٹھا کر ست، سنگر تیرے ہتھ وڈیائیا۔ اکو دے برہم مت، برہم و دیا سچ پڑھائیا۔ ناڑ بہتر نہ ابلے رت، امرت میگھ اک

برسایا۔ سر ٹھا کر رکھ اپنا ہتھ، مہر نظر اٹھایا۔ دست اگئی اکو گھت، کایا چولی دے بھرایا۔ لہنا چکے من مت، گومت اکو اک سمجھایا۔ اپنے ملن دی
 دے اکھ، جگت لوچن بند کرایا۔ سنگر سوامی کملپت، پت پر میثور تیرے ہتھ وڈیایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا ساچا ور، ہر جن
 بیٹھے سپس نوائیا۔ پاربرہم ہر سنگر میت، سجن تیرے ہتھ وڈیایا۔ کسے ہتھ نہ آیوں مندر مسیت، شودوالے مٹھ کھوے تھاؤں تھانیا۔ کون دوار دھام
 اندھڑے وسیوں ٹھانڈا سیت، سیتل دھار اپنی اک پرگٹایا۔ رسنا جہوا بٹی دند گا گاتھکے گیت، گوبند ملن کدے نہ آیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی
 کرپا کر، اکو دینا سچا ور، سچ تیری سرنا یا۔ بھگت کہے پر بھ آ جا گھر، گھر گھر وچ راہ تکائیندا۔ زربھو چکا بھے ڈر، بھیانک تیری جھولی پائیندا۔ درس دکھا
 آگے کھڑ، نیز لوچن نین اک اٹھائیندا۔ سچ ستوادی دے ور، ورداتا تیری اوٹ تکائیندا۔ آتم پر ماتم لا لڑ، پلو تیری گنڈھ بندھائیندا۔ صفت صلاحی ڈھولا
 پڑھ، سوہنا راگ الائیندا۔ تیرا لیکھا چوٹی جڑ، مدھ تیرا نور وچوں پکائیندا۔ گر پیر پیغمبر گر اوتار ویکھن در، در دروازہ اک سہائیندا۔ جوتی جوت سروپ
 ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا ساچا ور، ہر جن سچ سچ دھیان لگائیندا۔ بھگت منگن تیرا ناؤں، رسنا جہوانہ کوئی وڈیایا۔ ملے میل اگم اتھاہو، بے پرواہ سچ
 سکھائیا۔ زردھن پکڑے آ کے بانہوں، سردھن ہوئے سہایا۔ بن سہیلا دیوے ٹھنڈی چھاؤں، مہروان اپنا ہتھ رکھایا۔ پھڑ ہنس بنائے کاؤں، سوہنگ ہنسا
 مانک موتی چوگ چگایا۔ لکھ جو راسی حق نیاؤں، حقیقت ویکھے بے پرواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا سچا ور، در تیرے الکھ جگایا۔
 دُور دُراڈے صاحب سلطان، جن بھگتاں تیری اوٹ تکایا۔ آ کے ویکھ ساڈھے تن ہتھ مکان، گھر گھر وچ ڈیرہ لایا۔ دیادپیک جوتی ایکا جگے مہان، تیرا
 نور ہوئے رُشائیا۔ امرت آتم ملے پین کھان، جگت ترسنا بھکھ رہن نہ پائیا۔ شبد اناد سنا سچی دھنکان، انحد نادى راگ سنا یا۔ ساچی سخی پر بھو مل آ کے
 کاہن، گوپی تیری رہی گر لایا۔ نین کھول کر دھیان، بن اکھاں روپ وٹایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا سچا ور، سچ تیری سرنا یا۔
 صاحب سنگر آ پر بھ نیڑے، ہر جن چرن کول دھیان لگایا۔ تڈھ بن اُجڑے خالی کھیڑے، مندر سو بھا کوئی نہ پائیا۔ نو دوارے لگے جھیرے، پنج وکار کرن
 لڑایا۔ ساچی نیا چڑھائے نہ کوئی بیڑے، پار کنارہ سکے نہ کوئے دکھایا۔ کوٹن کوٹ بیٹھے لا کے ڈیرے، سادھ سنت کلجک ویس وٹایا۔ جوتی جوت

سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اِکو دینا سچا ور، ہر صاحب سچ گوسانیا۔ ویکھ گوسائیں بھگت رنگ، جن تیرا دھیان لگایا۔ خالی دے سے سچ پانگ، سنجی سچ نہ کوئی سہایا۔ تڈھ بن ملے نہ کوئی اند، اند اند وچوں نہ کوئی پرگٹایا۔ گھر پرکاس نہ دے چند، جوتی نور نہ کوئے رُشانیا۔ امرت سیر نہ پاوے ٹھنڈ، جھرنانجھرنہ کوئے جھرائیا۔ جگ جنم دے وچھڑیاں کوئی نہ پاوے گنڈھ، آتم پر ماتم میل نہ کوئے ملایا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اک وکھال ساچا گھر، جس گھر اپنا آسن لایا۔ بھگت کہے پر بھ کھول پردہ، اوہلا رہن کوئے نہ پانیا۔ تیرے برہوں ویراگ اندر مردا، مُردا گور نظری آیا۔ وچھوڑے اندر رہیا سڑا، اگنی تت جلا یا۔ بن تیری کرپا ساچی منزل کوئی نہ چڑھدا، چوٹھے پد حد نظر کسے نہ آیا۔ ہوں غلام سیوک تیرے در دا بردا، بندی خانہ دے تڑایا۔ آد جگاد جگ چوکڑی نرگن سرگن گھاڑن گھڑدا، گھر گھر ویکھے تھاؤں تھانیا۔ کر کھیل نرائن زدا، ز ہر تیری اک پتھرایا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اِکو دینا ساچا ور، نیتز لوچن اکھ کھلایا۔ صاحب پر بھو کھول اکھ، بھگت جن رہے جنایا۔ گھر میل ملا پُرکھ سمرتھ، سمرتھ تیری سرنا یا۔ پورب لہنا دیوے ہتھو ہتھ، سو دا اِکو ہٹ وکایا۔ جوں بھاوے توں لے رکھ، سر اپنا ہتھ لکایا۔ دُور دُراڈے نیٹن نیڑے گھر آ کے مارگ سچ دس، ساچی سکھیا اک سمجھایا۔ توں میرا میں تیرے وس، دُوجا نظر کوئے نہ آیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچا دینا دُھر دا ور، دُھر مستک لیکھ وکھایا۔ بھگت کہے پر بھ کیوں رکھیا اوہلا، اوہلے وچ تیری نہ کوئے وڈایا۔ دُھر سنا سچ بولا، انبولت راگ الا یا۔ تیرا ناؤں پیر پینمبر کہن مول، مولیا ہر گھٹ تھانیا۔ تیرا آد جگادی دُھر دا سویہلا، گر اوتار رہے جس گایا۔ عیسیٰ موسیٰ محمد گایا ڈھولا، جُرحہ حق رہے سنا یا۔ شبدی دھار بن وچولا، گر گر اپنا ویس وٹایا۔ کلج ویکھ چاروں کُنٹ پیا رولا، جھگڑا سکے نہ کوئے چکایا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اِکو دینا سچا ور، شاہ پاتشاہ اپنی دیا کمایا۔ جھگڑا ویکھ لومکات، جن بھگت رہے جنایا۔ پُرکھ ابناسی مار جھات، جھاک اپنی اکھ کھلایا۔ تیری کوئی نہ گائے ساچی گاتھ، ہر دے سچ نہ کوئے وسایا۔ تیئی اوتار بن جماعت، بھگت اٹھاراں جوڑ جڑایا۔ عیسیٰ موسیٰ محمد دسن باطن بات، ظاہر ظہور کر رُشانیا۔ نانک گو بند ساکھیات، نرگن سرگن رُوپ درسایا۔ شاستر سمرت وید پُراں انجیل قرآن دے سے حالات، تیس بتیسا ڈھولا گایا۔ کھانی بانی پوری کر آس، آساوت تیری سرنا یا۔ جوتی جوت سرُوپ

ہر، آپ اپنی کرپا کر، اِکو دینا سچ ور، بے پرواہ تیری نظری آئے بے پرواہیا۔ بھگت کہن پر بھ اُٹھ کے ویکھ، اپنی لے انگڑائیا۔ سر شٹ سبائی کوڑا بھیکھ، ست سرُپ نہ کوئے سہایا۔ مایا ممتا رہے کھید، کام کرودھ لوبھ موہ ہنکار ہلکائیا۔ سچ سندیسہ ڈھر دا بھیج، الکھ اگوچر اپنا نام درڑائیا۔ جوتی جلوہ دے تیج، نُور و نُور رُشنائیا۔ سُنہنجنی سو بھاونت کر سچ، سچ سَنگھاسن ڈیرہ لائیا۔ چار جگ دا پچھلا ویکھ لیکھ، گر اوتار پیر پیغمبر جو لوکمت گئے جنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دینا اک ور، بن دردی دردیاں درد وندائیا۔ بھگت کہن نال غصے، سری بھگوان سچ جنائیا۔ تیرے نالوں سارے رُسے، بیٹھے کھ بھوائیا۔ ست دھرم پینڈے کئے، پاندھی نظر کوئے نہ آئیا۔ خالی دسن پانیوں لگے، گٹا نیزہ نہ کوئے وڈیائیا۔ نبی رسول سارے رُٹھے، پروردگار نہ کوئے سہایا۔ گر اوتار کسے نہ پچھے، انتر سار کوئے نہ آئیا۔ بے پرواہ تیرے در سیس کوئے نہ جھکے، سجدہ حق نہ کوئے دکھایا۔ کلجگ کوڑی کرپا راہ پئے پیٹھے، بھرمی بھرم کرے لڑائیا۔ ناتے ٹٹے مات پتے، پتا پوت سنگ نہ کوئے دکھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کی کھیل ورتائیا۔ پنج تت کایا جُسے اٹھ تت، برہم مت نظر کوئے نہ آئیا۔ بھگت کہے بھگوان دس سچ، در تیرے منگ منگائیا۔ کایا ماٹی دے کے بھانڈا کچ، سوہنا پوچ پچائیا۔ ڈو گھگی کندر بیٹھوں رنج، رچنا اپنی آپ رچائیا۔ کیوں ساتھوں ہوئیوں دکھ، اپنا کھ بھوائیا۔ ٹھاکر ہو کے دیدے حق، حقیقت ساچی جھولی پائیا۔ چرن پریتی جوڑنت، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اِکو دینا سچا ور، سچ سچ سرنائیا۔ بھگتاں سُن آواز، کلجگ لئے انگڑائیا۔ سچ دوارے آیا بھاج، اُچی کوک کوک سَنائیا۔ نیوں نیوں سجدہ پڑھے نماز، سیس جگدیش جھکائیا۔ صاحب میرے اس دے وچ کوئی راز، پردہ سکے نہ کوئے اُٹھایا۔ میرا بیڑا بھریا جہاز، لکھ چوراسی اُپر ڈیرہ لائیا۔ کسے مندر اندر رہن نہ دتا کوئی راگ، راگن چلے نہ کوئے چترائیا۔ بھرم بھلایا جگت سماج، سماجی دیوے نہ کوئے وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اِکو دینا ساچا ور، در تیرے آس رکھایا۔ کلجگ کہے پر بھ میری عرضوئی، دُھر درگا ہی اک جنائندا۔ تیری لکھت نہ میٹے کوئی، مٹا ونہارا نظر کوئے نہ آئندا۔ تڈھ بن دیوے نہ کوئی ڈھوئی، سر ہتھ نہ کوئے لکائندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اِکو دینا سچا ور، تیرا تیرے اگے جھولی ڈاھندا۔ کلجگ کہے سُن بھگونت، ویکھ میری چترائیا۔ تیرے حکمے اندر سیوا کیتی بے انت، چاکر اپنا آپ بنائیا۔ ناتا جڑیا رہن نہ دتا نار کنت، سچ

سرُوپ سچ نہ کوئے سمائیا۔ گھر گھر در در گڑھ بنایا ہوئے سنگت، کوڑی کرپا کرے لڑائیا۔ کھتری براہمن شوڈر ویش چار ورن بن نہ دتی سنگت، سانجھ یار
 سچ نہ کسے درسائیا۔ کھیل کھلایا ملا شیخ پنڈت سنت، گرنھی پنھی دھار جنائیا۔ مایا پائی بے انت، ترے گن نال ملائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا
 کر، ساچا دینا اک ور، میرا لیکھا پور کرانیا۔ کلج کہے پر بھ لیکھا دینا، دیونہار اک اکھوائیندا۔ صدی چوڈھویں دیکھاں نیناں، نیتز نین اک اٹھائیندا۔ میں
 ناتا توڑاں بھائی بھیناں، سجن سنگ نہ کوئے رکھائیندا۔ نو کھنڈ پر تھی اچا برج ہنکاری ڈھینا، چاروں گنٹ نظر کوئے نہ آئیندا۔ کوڑی کرپا وہن وہنا، بچیا
 کوئے رہن نہ پائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا سچا ور، خالی جھولی اپنی ڈاھندا۔ پُرکھ ابناسی دئے دلاسا، حقو حق جنائیا۔ لکھ چوڑاسی
 تیرا ساتھ، سوہنا سنگ بنائیا۔ کوٹاں وچوں گرگھ ور لے بناں راکھا، جس سر اپنا ہتھ لکائیا۔ گودی چکاں بن کے پتاماتا، سوہنی سیو کمائیا۔ چرن پریتی جوڑاں
 ناتا، ڈھر دا میل ملائیا۔ آتم پر ماتم دساں گاتھا، پوجا پاٹھ اکو اک سمجھائیا۔ آتم سرور تیر تھ تاٹا، گھر ایشان اک نہائیا۔ کئی رین اندھیری راتا، جوتی نور
 چند چکائیا۔ شبد اگئی دیواں داتا، نراکھر اک سمجھائیا۔ بھاگ لگاواں کایا کاسہ، خالی بھنڈارا اک بھرائیا۔ جنم جنم دی پوری کراں آسا، کرم کرم داروگ
 گوائیا۔ آتم سیجا بھوگ بلاسا، سوہنی رت سہائیا۔ سیوا کراں بن داسی داسا، گھر گھر ویکھ وکھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا
 ور، کلج رہیا جنائیا۔ کلج کہے پر بھ میری نمسکار، جگدیس تیری سرنائیا۔ تیرا بھگت سوہے تیرے دوار، در ٹھانڈے ڈیرہ لائیا۔ میں دُور دُراڈا وساں
 باہر، گرگھ نیڑ کدے نہ آئیا۔ لکھ چوڑاسی کراں خوار، جیو جنت جگت ہلکائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچا دینا اک ور، تیری ساچی سیو
 کمائیا۔ سری بھگوان کہے سُن کلج انت، سو پُرکھ زرنجن آپ جنائیا۔ جن بھگتاں میلا جوں نار کنت، ہر پُرکھ زرنجن جوڈ جڑائیا۔ آتم پر ماتم چاڑھے رنگ
 بسنت، اکونکار دئے وڈیائیا۔ بودھ اگادھا بن کے پنڈت، جوتی جاتا دئے پڑھائیا۔ چرن کول لگائے انگت، ابناسی کرتا ہوئے سہائیا۔ میل ملاواں ساچی
 سنگت، سری بھگوان بھو کھلایا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، برہم پاربرہم درسائیا۔ کلج کہے میرے دکھائے بھاگ، پر بھ
 سچ سچ درڑائیا۔ جن بھگتاں ملے کنت سہاگ، کل سوہنی رت سہائیا۔ دیکھ جوت جگائے چراغ، کملا پاتی بے پرواہیا۔ اگنی تت بُجھائے آگ، ساتک ست

رُوپ سمايَا۔ سرگن نندرا کھولے جاگ، جاگرت جيون اک درڙاڻيا۔ گھر وڻج گھر کھلائے راز، پردہ اوہلا پرے ہٹايَا۔ ناتا توڙ کوڙ سماج، آتم پر ماتم جوڙ
 جڙاڻيا۔ سچ سنا اگي آواز، دُھر سندیسہ دئے سمجھايَا۔ بن سُهیلادسے پاس، گھر گرگھ ڏیرہ لايَا۔ جن بھگت کہے شاباش، جوتي جوت سرُوپ هر، آپ اپني
 کړپا کر، کرے کھیل ساچا هر، هر جن ميلا سچ سُبھايَا۔ بھگت کہے پر بھ ملائے کون، دُھر دا جوڙ جڙاڻيا۔ بھگون کہے جن بھگت گوڙ هي نيندے سون، سکھ
 آسن سچ سُبھايَا۔ ابناسي کرتا نرگن آئے آپ اُٹھاونا، ست ستواڊي پھيرا پايَا۔ محل اُٹل سچ دوار آئے بہاؤن، پردہ اوہلا آپ چُکايَا۔ جوتي جوت سرُوپ
 هر، آپ اپني کړپا کر، ديوے سچي وڙيائيَا۔ سچ وڙيائي اک دواواں گا۔ هر جن ساچے سچ اُٹھاواں گا۔ بھگت وچھل رُوپ دھراواں گا۔ اچھل اچھل کھیل
 کھلاواں گا۔ اُجل دھام اُٹل وساواں گا۔ ڊيپک جوتي جائے بل، تيل باقی نہ کوءے رکھاواں گا۔ دُھر سندیسہ شدي گھل، گرگھ اپنے نال ملاواں گا۔ سکے
 کاشٹ لاه کے پھل، امرت رس چواواں گا۔ چرن چرنودک دُھر دا جل، اميوں رس اکو گھ چواواں گا۔ جوتي شدي دھار رل، نرگن نرُوپر کھیل وکھاواں
 گا۔ جوتي جوت سرُوپ هر، آپ اپني کړپا کر، ديونهارا سچا ور، جن بھگتاں رنگ رنگاواں گا۔ جن بھگت کہے تيرا رنگ اولا، نيتز جگت نظر نہ آيَا۔ پُرکھ
 ابناسي کہے مير اُچ ملاء، بن بھگتاں ويگھن کوءے نہ پايَا۔ جن بھگت کہے تيري ڏوگھي ڏلا، پار سکے نہ کوءے کرائيَا۔ سيري بھگوان کہے جس پُھراواں پلا، دو
 جھاناں چرناں هيڙ رکھايَا۔ بھگت کہے توں اچھل اچھلا، ول چھلدھاري اپنا ناواں رکھايَا۔ جوتي جوت سرُوپ هر، آپ اپني کړپا کر، ديونهارا ساچا ور، دُھر دا
 ليکھا دئے جنايَا۔ بھگت کہے گھر آڙا کر، ٿوکر اپنا نام لگايَا۔ کجگ بھوري ڏوگھساگر، تده بن ترن کوءے نہ پايَا۔ کړپا کر کرتے قادر، کرپم رچيم تيري
 سرنايَا۔ نرمل کرم هون اُجاگر، دُرمت ميل دھوايَا۔ بنیے تيرے در سوداگر، ونج اكو نام وکھايَا۔ غريب نمانيان دے آدر، سر اپنا هتھ ٿکايَا۔ صدق
 صبوري بخش صابر، جوتي جوت سرُوپ هر، آپ اپني کړپا کر، مھروان مھر نظر اُٹھايَا۔ جن بھگتو سد رکھو ياد، سو صاحب آپ جنايَا۔ سنجگ تريتو دواپر
 کجگ نو نو چار سنے فرياد، اُھل اُھل کدے نہ جايَا۔ جانهارا اندرے اندر انتر آواز، رسنا جھوا پتي دند نہ کوءے وڙيائيَا۔ ويگھنهارا اگم اگم راز، پردہ اوہلا
 دئے چُکايَا۔ نرگن سرگن وسے ساڙھ، سگلا سنگ نبھايَا۔ اكو منتر اكو پوجا پاڙھ، اشٹ ديو سوامي اكو اک درسايَا۔ سو صاحب سب دي پت لئے راڙھ،

پر میثور پر ماتما آتما بندھن پائیا۔ سد اسہیلا اناتھاں ناتھ، دین دین گلے لگائیا۔ پتن بہہ کے ویکھے گھاٹ، ماہی اپنا ڈیرہ لائیا۔ جن بھگتاں بخش سچ پریتی
 دات، وست امولک آپ ورتائیا۔ لیکھا چکا ذات پات، دین مذہب ڈیرہ ڈھاہیا۔ اوچاں نیچاں راؤ رنکاں دیوے سکلا ساتھ، سانجھ یار بے پرواہیا۔ جوتی
 جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ہر جن ہر بھگت سد دیوے مان وڈیائیا۔

★ ۱۴ پھگن ۲۰۲۰ بکرمی گریت سنگھ دے گرہ ہر دو پھر الا ضلع جالندھر ★

دیکھ کھیل پڑکھ سمرتھ، گر اوتار لین انٹرائیا۔ پیر پیغمبر کھول آھ، نیز لوچن راہ تکائیا۔ نرگن دھار رہے دس، دھر سندیس شبد الایا۔ سچ دوارے
 کرو اکھ، درگاہ ساچی سوہا پائیا۔ خالی دکھاؤ اپنے ہتھ، دوئے دوئے اٹھائیا۔ جگ چوکڑی جو مارگ آئے دس، لوکات جنائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر،
 آپ اپنی کرپا کر، سچ دے اک وڈیائیا۔ ویکھو کھیل پڑکھ اکال، گر اوتار پیر پیغمبر دھیان لگائیا۔ نرگن جوت ست سرپ سچھنڈ بیٹھ سچی دھر مسال،
 دھرم دوارا اک سہائیا۔ سچ سنگھاسن پڑکھ ابناسن بیٹھ دین دیال، دیاندھ اپنی کار کمائیا۔ شبدی ست سچ ڈلارا ویکھے اپنا لال، لالن اکو اک جگائیا۔ چار جگ
 دی دس گھال، سنجگ تریتا دوا پر کھج مات ہنڈھائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، درگاہ ساچے خوشی دکھائیا۔ گر اوتار
 پیر پیغمبر رہے سوچ، انتر انتر دھیان لگائیا۔ جس دا کھیل لوک پر لوک، دو جہاناں ویکھ دکھائیا۔ آد جگاد جگ چوکڑی جس دا ڈھولا گاؤندے رہے سلوک،
 نام ندھانا مات پرگٹائیا۔ تت تتو تگدے رہے اوٹ، نیوں نیوں چرن کول سیس جھکائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی آپ کمائیا۔
 گر اوتار پیر پیغمبر رہے تک، نیز لوچن نین اٹھائیا۔ نرگن نرویر نراکار بیٹھا الگ، سچھنڈ ساچے ڈیرہ لائیا۔ درگاہ ساچی نور پرگٹ، ظہور اکو اک رُشنائیا۔
 پروردگار مقامے حق، لاشریک سوہا پائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کھیل آپ رچائیا۔ پیر پیغمبر مارن جھاک، پردہ اوہلا اک اٹھائیا۔
 آد جگادی سجن ساک، صاحب سلطان اکو نظری آئیا۔ نت نوت لوکات جو لیکھا کرے بے باق، لہنا دینا مول چکائیا۔ جگ چوکڑی جس دے ہاتھ، برہمنڈ

کھنڈ اپنا حکم ورتائیا۔ کلمہ کلام جس دی گاتھ، رسنا جہوا صفت صلاحیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہروان مہر نظر اٹھائیا۔ پیر پیغمبر سجدہ سیس، در ساچے اک کرائیا۔ چرن کول تیرے جگدیش، جگدیش سچ سرنائیا۔ پروردگار تیری حدیث، حقیقت حق درڑائیا۔ گا گاتھکے تیس بتیس، لوکات رسنا جہوا بتی دند ہلکائیا۔ تیرا نشانہ تیری رحمت دسدے گئے ٹھیک، ٹھوکر تیرا نام لگائیا۔ جگت اندھیرا دیکھ تاریک، نواں چند سچ چکائیا۔ دسیا سدا واحد لاشریک، سچ توفیق اک خدائیا۔ گرہ گرہ وسے سدا نزدیک، سچ محراب ڈیرہ لائیا۔ کایا کعبے تیری اڈیک، حجرہ اکو اک وڈیائیا۔ در درویش منگدے بھیکھ، خالی جھولی اک دکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اٹھائیا۔ گر اوتار نیتز کھول، دو جہان دھیان لگائیا۔ پت پر میثور بیٹھا سدا اڈول، ڈل کدے نہ جائیا۔ سچ دوارے تولے اکو تول، نام کنڈا ہتھ اٹھائیا۔ شبد اگئی اکو بول، برہمنڈ کھنڈ پریاں لوآں پاتال آکاش کرے شنوائیا۔ لکھ چوراسی اندر کایا مندر وجاوے ڈھول، سوہلا اکو راگ سنائیا۔ سچ دوارا جگ جگ کھول، رہبر اکو راہ دکھائیا۔ دے دست نام انمول، دست امولک جھولی پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کہن پر بھ بے نظیر، نیتز نظر کسے نہ آئیندا۔ سچ دے نہ کوئے تصویر، مصور رنگ نہ کوئے رنگائیندا۔ چوٹی جانے نہ کوئی اخیر، آخر حد نہ کوئے مکائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا کھیل آپ دکھائیندا۔ گر اوتار رہے آکھ، ہوکا اکو نام جنائیندا۔ پر م پڑکھ پت پر میثور دین دیال صاحب سمراتھ، بے انت وڈی وڈیائیا۔ زرگن سرگن شبد اگئی دیوے گاتھ، ڈھر داراگی راگ سنائیا۔ آتم پر ماتم دیوے ساتھ، سچا سنگ نبھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دے وڈیائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کرن صلاح، گھر ساچے متا پکائیا۔ اٹھو دیکھو بے پرواہ، پردہ اوہلا رہیا چکائیا۔ مکھ نقاب رہیا اٹھا، گھنگٹ رہن کوئی نہ پائیا۔ ساچا کلمہ رہیا پڑھا، محبوب اکو حکم ورتائیا۔ رحمت کرے آپ خدایا، مہر نظر اٹھائیا۔ نچ نیتز درشن لوآں پا، ساچا دید کرے رُشنائیا۔ مُجبت اکو رہیا سکھا، سخاوت اپنی رہیا ورتائیا۔ عبادت اکو رہیا جنا، اول الاهی نور اکو نور رُشنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیوے مان وڈیائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر اکٹھے ہوئے دوئے جوڑ، ہر جوڑی جوڑ جڑائیا۔ زرگن سرگن سرگن زرگن پی لوڑ، آسا آساناں ودھائیا۔ بن اکھاں دیکھو کر کے غور، گھر گمبھیر سو بھاپائیا۔ جس

منزل جس دوارے گرہ کوئی نہ سکے بہڑ، تس محل اٹل بیٹھا ڈیرہ لایا۔ سچکھنڈ نواسی پُرکھ ابناسی زرگن جوت نہ کوئی اور، اور رُپ نہ کوئے جنایا۔ جس دا منتر آد جگادشبدی پھور، فرنا اکو اک وکھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، درگاہ ساچی خوشی منایا۔ گر اوتار کہن ویکھو میت، منتر پیارا اکو نظری آیا۔ ساچے گرہ بیٹھا اہیت، سچ سنگھاسن سو بھاپایا۔ نہ کوئی مندر نہ کوئی مسیت، شوددوالا مٹھ نظر کوئے نہ آیا۔ آد جگادی اکونکار اکو جانے گیت، نام زرنکارا آپ سنایا۔ جگ چوکڑی نت نوت جانے ساچی ریت، ریتوان وڈی وڈیایا۔ ست سچ دسے اک پریت، کوڑا راہ نہ کوئے چلایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کھیلے کھیل بے پرواہیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر سارے رہے جنا، جانہار وڈیایا۔ اکو ڈھولا رہے گا، توں ہی توں ہی راگ الا یا۔ مولا نوری اک خُدا، حضرت وڈا بے پرواہیا۔ پُرکھ اکال شہنشاہ، راج راجان آپ اکھوایا۔ پاربرہم بے پرواہ، بے انت نام دھرایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا تھم رہیا ورتایا۔ گر اوتاراں سُن سُن بات، باطن بھيو چکائیندا۔ اٹھو ویکھو لوکمت مارو جھات، چاروں کُنٹ اندھ اندھیرا چھائیندا۔ تیئی اوتار کھولو آکھ، عیسیٰ موسیٰ محمد نین اٹھائیندا۔ نانک گوہند ویکھو تاک، دہ دشا بھيو چکائیندا۔ لیکھا لکھ کے آئے قلم دوات، کاغذ شاہی ونڈ ونڈائیندا۔ نیتز رووے جیو جنت سادھ سنت، سُنکھ آتم نظر کسے نہ آئیندا۔ نار وچھوڑا ہویا کنت، سچ سہنجی سو بھا کوئے نہ پائیندا۔ گر کا منتر نہ کوئی منت، ہر دے ہر نہ کوئے وسائیندا۔ لکھ چوراسی گڑھ بنیا ہوئے ہنگت، ہنگ برہم نہ کوئے درڑائیندا۔ چار ورن دسے نہ کوئی ساچی سنگت، کھتری براہمن شودر ویش جوڑ نہ کوئے جڑائیندا۔ دُھر دا دسے نہ کوئی پنڈت، برہم ودیا نہ کوئے سکھائیندا۔ دئی دویت کوئی نہ کرے کھنڈت، کھنڈا کھڑگ نام نہ کوئے چکائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، گر اوتاراں پیر پیغمبراں دُھر دا تھم اک سنائیندا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کرو خیال، ہر کرتا آپ جنایا۔ لوکمت کلجگ انت انت انت سچ نہ کوئے دلال، ساچا ونج نہ کوئے کرایا۔ حقیقت نظر نہ آئے حلال، حق جھولی نہ کوئے پائیا۔ بن ہر نامے کایا مائی خالی دسے کھال، خالق خلق گئی بھلایا۔ مُریداں مُرشد پُچھے نہ جا کے حال، پھیرا مارے نہ چائیں چائیندا۔ پھل دسے نہ کسے ڈال، سنمل رُکھ نظری آیا۔ چاروں کُنٹ کوکے کال، دہ دشا مہاکال دے ڈھایا۔ مندر مسجد شوددوالے مٹھ نیتز رووے دھر مسال، اُچی کوک کوک سنایا۔ آتم پر ماتم گھالن کوئی نہ

رہیا گھال، سرتی شبد نہ کوئے جڑا ئیا۔ گرگھ لہے نہ سچا لال، گو بند گود نہ کوئے سہا ئیا۔ مایا ممتا کوڑا پیا جنجال، جاگرت جوت نہ کوئے رُشنا ئیا۔ صاحب سنگر
 انترجامی شبد سوامی کسے نہ وسے نال، گھر گھر وچ بیٹھا گھ چھپا ئیا۔ آتم دپیک دیا جوتی دیوے نہ کوئے بال، اگیان اندھیر نہ کوئے مُکا ئیا۔ امرت جام سچ
 پیالہ دیوے نہ کوئے آن، امرت رس نہ کوئے چکھائیا۔ ساچا کھنڈا کھرگ تن گاترے پائے نہ کوئی کرپان، رکھیا کرے نہ تھاؤں تھائیا۔ ناتا تئے نہ پنچ
 شیطان، کام کرودھ لوبھ موہ ہنکار کرے لڑا ئیا۔ سادھ سنت کوڑی کریا کھول کے بیٹھے دکان، ہر کا نام ہٹ نہ کوئے وکا ئیا۔ ملا شیخ مسائق سرب گران،
 تسبیح مالا تبع سکے نہ کوئے بدلایا۔ نوری جلوہ نہ کوئی جلال، ظاہر ظہور نہ کوئے رُشنا ئیا۔ محبان بیدو حل کرے نہ کوئی سوال، مجلس کوڑی ڈیرہ کوئے نہ
 ڈھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، گر اوتاراں رہیا دکھائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر ویکھن مات، چاروں گنٹ دھیان لگا ئیا۔
 وہ دشا دسے اندھیری رات، اُتر پورب پچھم دکھن نوری چند نہ کوئی چکا ئیا۔ بھگت بھگونت دسے نہ کوئی ساتھ، مُرید مُرشد جوڑ نہ کوئے جڑا ئیا۔ سچے پن
 بہے نہ کوئی گھاٹ، ملے میل نہ بے پرواہیا۔ آتم پر ماتم پوری ہوئے نہ آس، برہم پاربرہم نہ کوئے سما ئیا۔ لیکھا جھٹے نہ پر تھی آکاش، گگن منڈل برہمنڈ
 کھنڈ پندھ نہ کوئے مُکا ئیا۔ سرتی شبد نہ پائے راس، گوپی کاہن نہ کوئے نچا ئیا۔ سینا رام نہ وسے پاس، محل اٹل نہ کوئے وڈیا ئیا۔ زرگن جوت نہ کوئے
 پرکاش، نانک زرویر درس نہ کوئے کرا ئیا۔ گو بند نظر نہ آئے ساکھیات، صاحب سنگر بے پرواہیا۔ کلج کوڑی کریا ترے گن مایا ممتا پئی دات، جیو جنت
 جھولی رہے بھرائیا۔ ناتا جڑیا کوڑے سجن ساک، سچا سجن نظر کسے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرنی اپنے ہتھ رکھائیا۔ گر اوتار
 اٹھے ہوئے پئے ہس، سچ دوارے خوشی منائیا۔ سب کچھ پُرکھ اکال تیرے دس، پروردگار تیری وڈیا ئیا۔ تیرا حکم فرمان مارگ آئے دس، لوک مات جیو
 جنت جنائیا۔ تیرے ملن دی جنا کے آئے اٹھ، نچ نیزاک سمجھائیا۔ تیرے پریم دا کھول کے آئے ہٹ، بن ونجارے ہٹ چلا ئیا۔ تیرے نام دی گا کے
 آئے گاتھ، سوہنا ڈھولا کلمہ راگ سنا ئیا۔ اُچی کوک کہہ کے آئے پاربرہم سب دا کملا پات، پت پر میثور اِکواک اکھوائیا۔ لگھ چوراسی دیوے ساتھ، سگلا
 سنگ نبھائیا۔ بھرے بھلے نہ کوئی ذات پات، دین مذہب نہ کوئے لڑا ئیا۔ ہر گھٹ اندر ہر سوامی پُچھ وات، گھٹ گھٹ ویکھ دکھائیا۔ اگم اتھاہ بے پرواہ

الکھنا الاکھ، الکھ نرنجن نرنائن اک اکھوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی آپ جنائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کہن پر بھ ساڈے خالی ہتھ، در تیرے اک عرضوئیا۔ صدی یسویں ساڈی ہوئی بس، واسطہ تیرے آگے پائیا۔ تیرا ناؤں نرنکار اکو آئے دس، دہ دشا کر پڑھائیا۔ کل کلکی ہووے پرگٹ، نہکنا ناؤں دھرائیا۔ امام امامہ آوے نس، دو جہاناں رنگ رنگائیا۔ سچ جنائے اک گاتھ، کتھنی کتھ نہ سکے رائیا۔ نرنجن سرگن سرگن نرنجن چھے وات، بھيو اھیدا دئے جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا سچا ور، صاحب تیری سرنائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کہن تیری اوٹ، پاربرہم تیری سرنائیا۔ سرگن نرنجن ہو کے ملے تیری جوت، کایا ناتا پنج تت تڑائیا۔ آگے رہی نہ کوئی سوچ، سوچ سمجھ تیرے وچ چھپائیا۔ تیرا درشن رہے لوچ، دوجی لوچا نہ کوئے ودھائیا۔ برہمنڈ کھنڈ تیرے قلعے کوٹ، گگن منڈل تیری وڈیائیا۔ تیرا کھیل چوڈاں لوک، تیرا حکم چوڈاں طبق منائیا۔ تیرے در کوئی نہ سکے پہنچ، انت دسے نہ کوئی سہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا سچا ور، گھر تیرے آس رکھائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر بچن کہن سچا، سچ سچ جنائیا۔ آہ ویکھ نو سو چرانویں چوکڑی جگ دا پچھلا پتہ، تیرے آگے دھرائیا۔ آگے داساؤں نہیں کچھ پتہ، بے انت تیری بے پرواہیا۔

گر اوتار پیر پیغمبر بنیا بھائی سکا، پوت سپوتا تیرا اک اکھوائیا۔ سچ دوارے کھول کھاتہ، خطا سب دی دے سمجھائیا۔ پر م پُرکھ توں اوہ آقا، مالک وڈا وڈ وڈیائیا۔ دو جہاناں کھولیں تاکا، کوٹن کوٹ برہمنڈ اپنی دھار چلائیا۔ چار جگ تیرے نام دا گایا ساک، شاستر سمتر وید پُران گیتا گیان انجیل قرآن کھانی بانی رنگ وکھائیا۔ رسنا جہوا پتی دند سمرن پوجا دسیا پاٹھا، جوگ ابھياس جگت جنائیا۔ امرت سروور کھیل وکھایا تیر تھ اٹھ ساٹھا، گنگا گوداوری جمنا سرتی مان وکھائیا۔ گھر وچ گھر سچ وکھایا تماشا، برہمنڈ کھنڈ پنڈے اک درسائیا۔ نرمل نور تیرا پرکاشا، جوتی جوت جوت رُشنائیا۔ انحد وچے نام انادا، دُھن آتمک راگ سنائیا۔ شبدی ڈھول بودھ اگادھا، آگم اتھاہ کرے پڑھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا سچا ور، تیرا لیکھا اکو نظری آئیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر وکھاون جھولی، کجک خالی نظری آئیا۔ نو کھنڈ پر تھی کوڑی چکی پنج تت ڈولی، سچا سنگ نہ کوئے نبھائیا۔ ہوں سیوک چاکر تیرے در دی گولی، فرماں بردار برخوردار روپ وٹائیا۔ سنجگ تریتا دواپر کجک تیرے حکمے اندر گائی بولی، انبولت تیرا راگ سنائیا۔ لکھ چوراسی بھلووڑی سنجگ تریتا دواپر

کلج مات موئی، مولا ویکھی رت بسنت بہار آئی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دے سچا ور، سد تیرے در سیس جھکائی۔ گر اوتار کہن تیری رضا، پیر پیغمبر سجدہ اک کرائیا۔ تیرے نام دا کلج انت کسے نہ آئے مزہ، مذاق رہے اڈائی۔ دین مذہب دیاں لنگھ کے حداء، اپنی ونڈ رہے دکھائی۔ تیرے نام دا دیوے کوئی نہ سدا، سادھ سنت ملا شیخ پنڈت پاندھے اپنی کرن چٹرائیا۔ دھر داناد کتے نہ وجا، ساچارنگ نہ کوئے دکھائی۔ غریب نماںیاں پردہ نہ کسے کجا، کوڑی دے جگت شاہیا۔ مکے کعبے کوئی نہ ججا، حق محبوب نہ کوئے ملایا۔ من واسنا مندر شو دوالے مٹھ پھرے بھجا، من کا منکا نہ کوئے بھوئی۔ گردوار گر ست سروپ کسے نہ لبھا، نج نیز لوچن زویر تیرا درشن کوئے نہ پایا۔ ست دھرم سچ دا سب نے کھہرا چھڈا، بھرے بھلی مات لوکائی۔ پریم اندر پریم کسے نہ بدھا، پریتوان ہو کے پریت نہ کوئے لگائی۔ کوڑی رسنا لین مزہ، آتم رس نہجر جہرنا نہ کوئے جھرائیا۔ جوں بھاوے توں لکھ چوراسی دے سزا، گر اوتار پیر پیغمبر آگے دیوے نہ کسے گواہیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر دیوے نہ کوئی شہادت، ویلے انت نہ کوئے سہائی۔ جنہاں بھلی تیری عبادت، کلمہ ملے نہ کوئے وڈیایا۔ آگے دیوے نہ کوئی ضمانت، بری خانہ نہ کوئے جنایا۔ توں صاحب سدا سلامت، سچ تیری سرنائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا ساچا ور، سب دا لہنا جھولی پایا۔ گر اوتار کہن پُرکھ سمرتھ، صاحب اک عرضویا۔ آد جگاد جگ چوڑی تیرے ہتھ، جوں بھاوے لئے چلایا۔ سرشٹ سبائی تیرے ملن دی کھولے نہ کوئی اکھ، دوئے لوچن جگت تکایا۔ تیرے نام دا کسے نہ آوے رس، رسنا کوڑی کریا مدھ ہلکایا۔ دھیرج دے نہ کوئی جت، گوہند سکے سیس نہ کوئے ٹکایا۔ امرت جام پیئے نہ کوئی گھٹ، ساچار رس نہ کوئی دکھائی۔ بن سخاوت خالی ہتھ، بغاوت پنج تت کرے لڑایا۔ نام امانت سب توں گئی نس، بیٹھی کھ بھوئی۔ ناڑ ناڑ ابلے رت، سامتک ست نہ کوئے کرائیا۔ نانک گوہند بھلی گرمت، برہم مت سنگ نہ کوئے نبھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا سچا ور، در تیرے منگ منگایا۔ گر اوتار کہن پر بھ ٹھاکر، وڈ تیری وڈیایا۔ کلج ویکھ دُونگھا ساگر، بھور بھوری کھوج کھوجایا۔ تیریاں بھگتاں ملے کوئی نہ آدر، عدل کرے نہ کوئے جگت لوکائی۔ چاروں گنٹ کوڑی سازش، در در گھر گھر بیٹھی آسن لایا۔ تیرے نام دی کرے نہ کوئے نوازش، نعمہ سچ نہ کوئے سنایا۔ سچ دوار یوں کرن ممانت، رحمت رحیم نہ کوئے جنایا۔ جوتی جوت

سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، آ کے دیکھ اپنا گھر، جس گھر وچ سے جگت لوکائیا۔ آ کے دیکھ غریب نوازا، نرگن اپنا پھیرا پائیا۔ لوکات دا کھول دروازہ، واحد اپنا بھيو چکائیا۔ شاہ بھوپ وڈ راجن راجا، شہنشاہ اپنا ویس وٹائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر جگ چوکڑی جو دس کے گئے گاتھا، کھتری براہمن شوڈر ویش سارے گئے بھلائیآ۔ سنگر شبد کوئی نہ منے آکھا، من مت چلے جگت لوکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیکھ کھیل بے پرواہیا۔ گر اوتاراں پیر پیغمبراں سُن کے بات، کھج بھجیا واہو داہیا۔ دُور دُراڈا کرے ارداس، نیوں نیوں اپنا سیس جھکائیا۔ کرپا کر پُرکھ ابناس، مہردان تیری سرنائیا۔ میں چھوٹا پت تیرا داس، بن سیوک سیو کمائیا۔ نو کھنڈ پر تھی پائی راس، ست دیپ کوڑی کرپا گوپی کاہن نچائیا۔ میرا دیکھ کھیل تماش، سرشٹ سبائی رہیا جنائیا۔ جھکڑا پایا ذات پات، دین مذہب کرے لڑائیا۔ میں دیکھاں کھیل خاص، خواہش اپنی نال ملایا۔ میرا محمد دیوے ساتھ، اللہ رانی گنڈھ پوایا۔ چوڈاں طبقاں پھر کے دیکھی واٹ، اپنا پنڈھ مکائیا۔ الف یے سُن کے آیا آواز، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا سچا ور، کھجگ درتے منگ منگائیا۔ کھجگ کہے میرے بھگوان، ہتھ تیرے وڈیائیا۔ جیہڑا میٹوں بخشیا دان، سو میرا پورا دے کرائیا۔ آ دیکھ پنج شیطان، پنجاں تیاں نال ملایا۔ چارے کُنٹ کراں حرام، ست دھرم نہ کوئے جنائیا۔ کوڑی کرپا پن کھان، سچ سچ نہ کوئے سمجھائیا۔ کام کرودھ چلے دُکان، کھجگ سنتاں ہٹ چلائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا سچا ور، در تیرے آس رکھائیا۔ کھجگ کہے پر بھ میری منگ، سچ سچ درڑائیا۔ کایا چولی چاڑھیا سب نوں رنگ، کوڑا اتر کدے نہ جائیا۔ گھر گھر نچدے دیکھ مانگ، ڈور وڈنکار ہے وجائیا۔ کسے نہ آوے پرمانند، نجاند نہ کوئے رسائیا۔ مدراماس پان کرن گند، امرت دھار کھ نہ کوئے چوائیا۔ سرت دُہاگن ہوئی سب دی رنڈ، کنت سہاگی میل نہ کوئے ملایا۔ جدھر دیکھاں نظری آوے بھیکھ پکھنڈ، ایسے اندر خوشی منائیا۔ میں تیرا نکا پت سوہنا چند، سوہنی سیو کمائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا سچا ور، در تیرے الکھ جگائیا۔ دین دیاں پر بھ دیکھ میری سیوا، کلکاتی آپ جنائیندا۔ امرت پھل کسے نہ دے میوہ، کوڑا ریٹھا جگت بنائیندا۔ سنگ تڑایا دیوی دیوا، دیوت سُر میل نہ کوئے ملائیندا۔ نات تڑایا الکھ ابھیوا، ابھیوا ابھیدا نہ کوئے سمجھائیندا۔ سرشٹ سبائی گاوے رسنا جہوا، گھر میل نہ کوئے ملائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، در تیرے واسطہ

پائیندا۔ پُرکھ اکال سَنائے اِک، اِیکُونکار جنائیا۔ کَلجک تیرا لیکھ دِتا لکھ، لکھیا لیکھ نہ کوئے مٹائیا۔ گُر اوتار پیر پیغمبر ساہمنے رہے ویکھ، نیتز لوچن نین اٹھائیا۔ کوئی نہ کرے ساچا ہیبت، ہتکاری رُوپ نہ کوئے وٹائیا۔ انتر انتر دیوے نہ سچا بھیت، پردہ سکے نہ کوئے کھلائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا لیکھا رہیا جنائیا۔ کَلجک کہے میں ویکھاں اِیک، اِیکُونکار تیری سرنائیا۔ کیتی اِک اگمی کھیڈ، در تیری اوٹ تکائیا۔ لہنا چکایا شمس تبریز، منصور سوئی اُتے چڑھائیا۔ ارجن سیس پوائی مٹی ریت، گوہند بالے نہیاں ہیٹھ رکھائیا۔ سوہنی سہنجی بنا سچ، سچ سنگھاسن دتے سوائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اِکو دینا ساچا ور، تیری سوہنی سیو کمائیا۔ کرپا کر ابناسی اچتا، شہنشاہ در تیرے منگ منگائیندا۔ میں سہائی اپنی رُتا، رُت رُتڑی ویکھ وکھائیندا۔ گوہند سولان سچ میرے وچ سٹا، ستھریارڑے تیرا اِک ہنڈھائیندا۔ تُوں میرے اُتے کاہدا کرے غصہ، تیرا تھم ٹھیک ٹھیک اپنے سر رکھائیندا۔ پُرکھ اکال کر پیار میتوں کہہ آمیرے لاڈلے پُتا، میں سر تیرے ہتھ کائیندا۔ میں تیرے درس دا بھکھا، دوجی اوٹ نہ کوئے جنائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اِکو دینا سچا ور، در تیرے واسطہ پائیندا۔ پُرکھ اکال میں تیرا بی، چوتھا جگ نام دھرائیا۔ رویداس چمارے ساڈھے تن ہتھ وڈی سیس، سوہنی بنت بنائیا۔ گوہند ڈونگھی رکھی نینہ، بالے اِکو رنگ رنگائیا۔ اوہ ویکھ تیری نیتز رووے محمد خواہش اللہ رانی دھی، کھلی مینڈی سیس ساچ نہ کوئے گندائیا۔ میتوں برخوردار کہے تُوں سدا جی، در ساچے دے وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اِکو دینا سچا ور، پر بھ تیری سرن ملے سرنائیا۔ پُرکھ اکال پیا ہس، دُھر در گاہی سچ جنائیندا۔ کَلجک تیرا ویکھیا رتھ، چاروں کُنٹ کھوج کھوجائیندا۔ پنڈھ مکاویں نٹھ نٹھ، دوس رین پاندھی نظری آئیندا۔ اپنی پت تُوں آپے لئیں رکھ، بن سیوک سیو کمائیندا۔ تیری جھولی پاواں تیرا حق، حقیقت سب دے نال ملائیندا۔ اُٹھ ویکھ کھول اکھ، گوہند اِکو نظری آئیندا۔ جس دی لیکھے لگی رت، رت اپنے رنگ رنگائیندا۔ جس دا آد جگاد جگ چوکڑی اِکو مت، دوجی ونڈ نہ کوئے ونڈائیندا۔ ست ستوادی برہم برہادی شبد انادی مارگ دیویں دس، رہبر اِک اکھوائیندا۔ مقامے حق سچکھنڈ تھر گھر دوارے رہیا وس، سن اگم بے پرواہ اپنا راہ چلائیندا۔ اوہ ویکھ وشن برہما شو روندے نیتز نین اکھ، ہنجھواں ہار سرب بنائیندا۔ کروڑ تینتیسائتھا ستھ، سیس اُپر نہ کوئے اٹھائیندا۔ بھگت اٹھاراں چرنی رہے ڈھٹھ، دوئے جوڑ سرب

واسطہ پائیندا۔ ترے گن مایا کہے میرا کھیڑا ہویا بھٹھ، پنج تت سنگ نہ کوئے نبھائیندا۔ گر اوتار پیر پیغمبر سارے کہہ گئے بس، آگے تھکم نہ کوئے ورتائیندا۔ صدی یسویں جو کچھ سو پر بھ دا ہویا حق، حقوق اپنے ہتھ رکھائیندا۔ گوہنڈ رہن نہ دتاشک، شکوہ سرب مٹائیندا۔ نرگن نر ویر نر نکار پُرکھ ہو پرگٹ، جوتی جامہ ویس وٹائیندا۔ سمبل نگری کھیل سمرتھ، مہما اکھ آپ درڑائیندا۔ شبد اگم دو جہان مارے سٹ، آلس نندرا سرب گوائیندا۔ کرے نیڑا حق، لاشریک سچ توفیق وڈ مہروان مہبان اپنا تھکم ورتائیندا۔ جن بھگت بھگونت لئے رکھ، سنت سہیلے کرے وکھ، گر کھماں کھول نج نیتر اکھ، گر سکھ اپنے رنگ رنگائیندا۔ لکھ چوڑاسی کوڑا بُرج ہنکاری جائے ڈھٹھ، بھانڈا بھرم بھو بھنائیندا۔ لیکھا چکے تت اٹھ، اپ تیج وائے پر تھی آکاش من مت بدھ اپنا تھکم ورتائیندا۔ ڈھر درگاہی بے پرواہی دو جہان برہمنڈ کھنڈ پُریاں لو آں آکاش پاتال گنگن گگنتر اکو نام دیوے دس، رکھ من دیوت سرون برہما شو آپ پڑھائیندا۔ گر اوتار پیر پیغمبر گاون ہس ہس، سوہنگ ہسا آتم پر ماتم اکو بھو کھائیندا۔ پاربرہم برہم اکو مندر اکو گھر گرہ اکو محل اٹل جانا وس، ساڈھے تن ہتھ اندر گھر گھر وچ میل ملائیندا۔ کوڑی کریا جگت وکار در توں جائے نٹھ، جس جن اپنا راہ دکھائیندا۔ کرے کھیل پُرکھ سمرتھ، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہہنک نرائن نہ، نہ ہر نرگن نر ویر نر کار اجوئی رہت انھو پرکاش اپنا اک رکھائیندا۔

★ ۱۵ پھگن ۲۰۲۰ بکرمی منسا سنگھ رام سنگھ دے گرہ ہردو پھرالا ضلع جالندھر ★

پر م پُرکھ پر بھ ڈھر دا مالک، شاہ پاتشاہ دیا کمائیندا۔ آد جگادی خلق خالق، نرگن سرگن کھیل دکھائیندا۔ کلجگ انتم بنے ثالث، سچ ثالثی آپ کمائیندا۔ لکھ چوڑاسی وچوں گرگھ کڈھے خالص، خالص اپنا سنگ دکھائیندا۔ کوڑی کریا نندرا میٹے آلس، ڈرمت میل دھوائیندا۔ سچ دوارے بہہ کرے عدالت، حق تھکم اک درڑائیندا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کسے کرے نہ کوئی سفارش، آگے ہو نہ کوئے بچائیندا۔ شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن کرے کوئے نہ علامت، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا کھیل آپ دکھائیندا۔ ساچا کھیل سری بھگوان، ہر کرتا آپ کرائیا۔ لیکھا جان دو جہان،

برہمنڈ کھنڈ ڈنک سنا گیا۔ شبہ سندیسہ سُنو کان، دُھر داراگی راگ الایا۔ کھجگ انت مٹے نشان، کوڑی کریا ڈیرہ ڈھایا۔ سَتجگ ست ہوئے پردھان، سچ سچ
 وے ودھایا۔ جیو جنت سادھ سنت ساچا ڈھولا اکو گان، کلمہ کائنات سمجھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، دُھر دا لیکھا
 اک درڑایا۔ دُھر دا لیکھا سری بھگونت، ہر کرتا آپ جنائندا۔ جگ چو کڑی مہما گنت آد انت بھیونہ کوئے دکھائندا۔ ہرجن اٹھائے گرگھ سنت، سبجن
 اپنے گھر وسائندا۔ مانس جنم بنائے بنت، مانکھ مانو اپنے در سہائندا۔ گرگھ ناری شبہ پیاری میل ملاواں نر ہر نرائن کنت، آون جاون جگت وچھوڑا نرگن
 سرگن آپ چکائندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچی کرنی آپ کرائندا۔ ساچی کرنی صاحب سلطان، کرتا پڑکھ
 آپ کرایا۔ لیکھ جان زمیں اسمان، روداس لھم منایا۔ برہمنڈ کھنڈ ہو پردھان، جیرج انڈ دے سمجھایا۔ اُتہنج سیتج دے گیان، سچ سندیسہ اک الایا۔
 جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھ جانے تھاول تھانیا۔ لیکھا جانے تھان تھنتر، دو جہاناں ویکھ دکھائندا۔ بھیو گھلائے گگن گگنتر، گرہ مندر سوہا
 پائندا۔ شبہ انادی دُھر دا منتر، ست ستوادی آپ پڑھائندا۔ سرب جیاں بدھ جانے انتر، لکھ چوڑا سی گھٹ گھٹ اندر ویکھ دکھائندا۔ بودھ اگادھان کے
 پنڈت، شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن گر اوتاراں پیر پیغمبراں آپ پڑھائندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، تت تتو سدا اکھنڈت، کھنڈ
 کھنڈ نہ کوئے کرائندا۔ کھنڈ کھنڈ نہ کوئی ونڈ، دوجی دھار نہ کوئی چلایا۔ کرے کھیل سورا سرنگ، راجن راج بے پرواہیا۔ ست چڑھائے سدا سچا چند،
 جوتی نور نور رُشایا۔ وشن برہما شو سناے چھند، سوہنا ڈھولا اکو گایا۔ گر اوتار پیر پیغمبر منگ منگ، خالی جھولی رہے بھرایا۔ نرگن سرگن وسے سنگ، آتم
 پر ماتم لگی توڑ نبھایا۔ آون جاون پنت پاون گڑاوندرا رہے پنڈھ، رہبر اپنا ناواں رکھایا۔ دین دیال ہو بخشند، گرگھ گرگر سبجن لئے ترایا۔ لیکھا جانے جیو
 پنڈ، پنچ تت برہم مت اک سمجھایا۔ امرت دھار وہائے ساگر سندھ، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دیونہار وڈیایا۔ دیوے وڈیائی گرگھ
 گر سکھ، گر منتر نام درڑائندا۔ نام انادی پا بھکھ، بھرم بھلیکھا دُور کرائندا۔ پاربرہم برہم دیوے ہت، گھر سبجن میل ملائندا۔ کرتا ابناسی وسے چت،
 چتوت ٹھگوری من نہ کوئی رکھائندا۔ ایٹھے اوتھے بن کے پت، پوت سپوتے گود بہائندا۔ درس دکھاوے نت نوت، نیتز لوچن نین اکھ گھلائندا۔ کرے

کھیل صاحب انڈٹھ، اُنجھو اپنی دھار دکھائیندا۔ لکھ چوڑاسی جت، ہار سب دی جھولی پائیندا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، شہنشاہ اپنا حکم ورتائیندا۔ حکم ورتائے اکونکار، نہ کوئے میٹے میٹ مٹائیا۔ لیکھا جان جگ چوکڑی چار، کوٹن کوٹ برہمنڈ کھنڈ پھول بھلائیا۔ وشن برہما شو دئے ہلار، کروڑ تیتیسانا ملائیا۔ سُرپت رووے زارو زار، نیتر نیناں چھبر رہیا دکھائیا۔ چاروں کُنٹ دھواں دھار، دہ دشانہ کوئی رُشائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر سارے کرن پکار، اُچی کوک کوک سنائیا۔ پاربرہم پت پر میثور ساڈا کوئی نہ کرے اعتبار، کلجک جیو بھرے بھلے مایا پردہ نہ کوئے اٹھائیا۔ جا کے دیکھ اپنا سنسار، لوکات ویس وٹائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا سچا ور، واہوا تیرے ہتھ وڈیائیا۔ سری بھگوان دیا کماؤندا اے۔ نرگن نرور آکھ سناؤندا اے۔ لوکات کوڑی کرپا چڑھیا قہر، چاروں کُنٹ اندھیرا پاؤندا اے۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ سندیسہ اک سناؤندا اے۔ سچ سندیسہ اک سناواں گا۔ ہو کے نرور کار کماواں گا۔ گرگھ گرگھ سجن سنت دُرمت میل دھو کے، آتم پر ماتم جوڑ جڑواں گا۔ لکھ چوڑاسی کولوں ساچی وست کھو کے، ہر بھگتاں جھولی آپ بھراواں گا۔ دو جہاناں زمیں اسماناں اندر وڑ کے ٹوہ کے، کُنڈا کھڑکی سب دا آپے لاہواں گا۔ ست ستوادی آپے ہو کے، ہوکا دے کے نام درڑواں گا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی کرنی کار کماواں گا۔ ساچی کرنی کار کماویگا۔ پر بھ اپنا ویس وٹاویگا۔ جوتی نور ڈمگاویگا۔ شبد ناد تور سناویگا۔ سرب کلا بھرپور، سمرتھ اپنا حکم درڑاویگا۔ کلجک ناتا توڑے کوڑو کوڑ، کوڑی کرپا میٹ مٹاویگا۔ بن کے داتا جودھا سور، گرگھ سورے آپ اٹھاویگا۔ جنم جنم دی آسانسا پور، کرم کرم دا روگ گواویگا۔ اٹھے پیر حاضر حضور، سوچھ سرپوئی درس دکھاویگا۔ چتر سنگھ بنائے مورکھ موڑھ، شبد گیان اک درڑاویگا۔ جنہاں بخشے چرن دھوڑ، مستک ٹکا اکو نام لگاویگا۔ چار جگ ہون مشہور، مشورہ اپنے نال رکھاویگا۔ آد جگادی کدی نہ توڑے اپنا دستور، دست بدست اپنی وست ہتھ پھراویگا۔ جن بھگت عرضوئی کر منظور، منزل اپنی سچ چڑھاویگا۔ کوٹ جنم دے معاف کر قصور، پتت پاپی پار کراویگا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، انند چند چند انند اک رنگ رنگاویگا۔ انند چند گجری لال، گوہند ویس وٹائیا۔ سچ دوار سچ دھر مسال، سمبل بیٹھا سوہا پائیا۔ نہ شاہ نہ دے کنگال، ادنے روپ نہ کوئے دکھائیا۔

شبد اگنی وجے تال، ناڑ بہتر تلوڑا رہیا وجانیا۔ امرت سرور سہائے تال، ساچا جھرنا اک جھرائیا۔ سُن مُریداں حال، بچھنہارا تھاؤں تھانیا۔ ناتا توڑ کال
 مہاکال، چرن کول دے سرنایا۔ ٹھاکر سوامی ہو دیال، مہر نظر نین اٹھایا۔ جنم جنم دی پوری کرے گھال، کیتی گھال لیکھے لایا۔ زرگن سرگن من
 سوال، سوہنا اپنا میل ملائیا۔ ویلے انت نہ ہوئے زوال، ظاہر ظہور اپنا گھر دکھایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دیوے وڈیایا۔ گرگھ سچی
 منگ منگاؤندا اے۔ پر بھ در الکھ جگاؤندا اے۔ کون ویلا ہوئے پر تکھ، بھيو ابھیدا کون سکھاؤندا اے۔ لکھ چوڑا سی وچوں رکھ، سر اپنا ہتھ ٹکاؤندا اے۔
 نام اموک دے کے وٹھ، سچ خزینہ آپ بھراؤندا اے۔ اپنے ملن دی دے کے اکھ، آخر اپنا میل کراؤندا اے۔ حقیقت جان حق، دئی دویت ڈیرہ
 ڈھاؤندا اے۔ سنجگ تریتا دوا پر کلجگ لہدے لہدے گئے تھک، لہیاں ہتھ کسے نہ آؤندا اے۔ نیز رووے تیر تھ اٹھ سٹھ، گزگا گوداوری جمنا
 سُرستی نین شراؤندا اے۔ اُچے ٹلے پر بت سٹھر بیٹھے گھت، جنگل جوہ اُجاڑ پہاڑ ڈونگھی کندر رنگ نہ کوئے رنگاؤندا اے۔ نو کھنڈ پر تھی ست دیپ
 خالی دسن ہٹ، ست ونجارا سودا سچ نہ کوئے وکاؤندا اے۔ چلے چترائی نہ کوئے من بدھ مت، سوچ سمجھ نہ کوئے رکھاؤندا اے۔ کرپا کر پُرکھ سمر تھ،
 ہر جن اکو دھیان لگاؤندا اے۔ تیری مہر کرپا نال چرن جائے ڈھٹھ، مستک ٹکا دھوڑی خاک رماؤندا اے۔ سچ سرنائی جائے لگ، اگلا لیکھا تیری جھولی
 پاؤندا اے۔ درس دکھا اُپر شاہ رگ، شہنشاہ تیرا نور اکو اک ڈگمگاؤندا اے۔ ترے گن مایا اگنی بچھے اگ، کام کرودھ لوبھ موہ ہنکار نہ کوئے ستاؤندا اے۔
 کوڑی کریا جاوے چھڈ، بھانڈا بھرم بھو بھٹاؤندا اے۔ تیری آتم پر ماتم کیوں ہووے تیتھوں اڈ، تھہ بن وچھڑے میل نہ کوئے ملاؤندا اے۔ نو
 دوارے جگت واسنا چھکے حد، مایا ممتا ترسنا ترکھا آپ بھجاؤندا اے۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا سچا ور، گرگھ جھولی اک دکھاؤندا
 اے۔ پُرکھ ابناسی دیا کماؤندا اے۔ مہر نظر اک اٹھاؤندا اے۔ ساچا فضل آپ کماؤندا اے۔ دُھر دانام غزل سناؤندا اے۔ منزل منزل آپ چڑھاؤندا
 اے۔ ہر دل (عزیز) بن سیو کماؤندا اے۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سنت سہیلے گرو گرو چیلے گر اپنی دھار ملاؤندا اے۔
 گرگھ گرو گر، ساچا میل ملاؤندا اے۔ لیکھا جانے لکھیا دُھر، مستک ریکھا بچھلی میٹ مٹاؤندا اے۔ سچ پریتی جائے جڑ، جوڑی اپنے نال رکھاؤندا اے۔ شبد

اگئی چڑھ کے گھر، چاروں کُنٹ ویکھ وکھاؤندا اے۔ جن بھگتاں پر بھ رکھی لوڑ، بن بھگتاں پر بھو کم کسے نہ آؤندا اے۔ لکھ چوڑاسی کوڑا میٹے شور، ساچا کلمہ اک سمجھاؤندا اے۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا سچا ور، گرسکھ گرسکھ گرسکھ گرسکھ گرسکھ کہے پر بھ تیری گودی، صاحب سنگر موہے بھائی۔ جتھے بہہ کے آوے دُھر دی سو جھی، کوڑی سوچ سمجھ گوائیا۔ نام بھنڈارا امرت لے روزی، رازق رحیم دے پچائیا۔ لیکھا چھکے لوک پر لوکی، دو جہاناں ڈیرہ ڈھائی۔ شبد سنا سچ سلوکی، تُوں میرا میں تیرا سوہنگ اکو راگ الایا۔ ناتا تئے جگت پوتھی، پُستک ہتھ نہ کوئے اٹھائی۔ گھاٹی چڑھاں دُشوار اوکھی، در تیرے سو بھاپائی۔ جگت واسنا رہے نہ کھوٹی، کوڑی کریا ڈیرہ ڈھائی۔ گھر ویکھاں اُپر چوٹی، چوٹ نگارے نام لگائی۔ جس مندر گھر جگے نرمل جوتی، دیا باقی نظر کوئے نہ آئی۔ جس گرہ بہہ کے پُرکھ اکال سوچ سوچی، جن بھگتاں دیاں وڈیائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچا دینا نام ور، ور داتے تیری اک سرنائی۔ گرسکھ کہے پر بھ تیرا سنگ، صاحب سنگر سچا نظری آئیندا۔ جس وچ اکو پریم انند، انند آتم پر ماتم میل ملائیندا۔ پاربرہم برہم پائے گنڈھ، ناتا دُھر دا جوڑ جڑائیندا۔ ساتنک ست سروپ پائے ٹھنڈ، اگن تت نہ کوئے رکھائیندا۔ ایہتھے او تھے دو جہان چرن پریتی جائے ہنڈھ، ادھ وچکار نہ کوئے تڑائیندا۔ نت نوت بھگت بھگونت در درویش منگن منگ، مانگت گرسکھ اک اکھوائیندا۔ تُوں صاحب سنگر دیونہار سورا سربنگ، بھنڈارا اتوٹ اتوٹ ورتائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دے دُھر دا ور، وست واستو اپنی اک ورتائیندا۔

★ ۱۵ پھلگن ۲۰۲۰ بکرمی گریچن سنگھ دے گرہ ہر دو پھرالا ضلع جالندھر ★

سری بھگوان کہے میرا دُھر دا کرم، نہکرمی ہو کے دیا کمائیندا۔ بھگت ادھارنا میرا دھرم، سچ دھرمی دھرم رکھائیندا۔ سرن سرنائی دیواں سرن، سرننگت اک سمجھائیندا۔ بھو چکا ورن برن، ذات پات ڈیرہ ڈھائیندا۔ گیسر نوار مرن ڈرن، لکھ چوڑاسی پنڈھ مکھائیندا۔ دیال بن کے تارن ترن، سر اپنا ہتھ رکھائیندا۔ گرسکھ پوڑھے ساچے چڑھن، پھڑ باہوں آپ اٹھائیندا۔ ساچا ڈھولا اکو پڑھن، جگ چوکڑی سوہنگ راگ سناائیندا۔ سچکھنڈ دوارے ساچے وڈن،

ادھ وچکار نہ کوئے اٹکائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا سچا ور، ہر جن جن ساچے آپ سمجھائیندا۔ آد جگادی میری کار، ہر کرتا
 آپ جنائیندا۔ سنت سہیلے دیواں تار، بھوجل پار کنارا آپ دکھائیندا۔ جگت وچھوڑا دیواں نور، سرگن زرگن میل ملائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ
 اپنی کرپا کر، ساچا لیکھا آپ دکھائیندا۔ بھگت کہے پر بھ دس بدھ، در اکو منگ منگائیا۔ کارج کر گرگھ سدھ، سدھ سادھک تیری سرنائیا۔ لیکھا سچے نو
 ندھ، سدھ اٹھاراں ڈیرہ ڈھائیا۔ اکو اکتے تیرا ہت، سچ پریم دے پرگٹائیا۔ اٹھے پہر وسیں چت، نت نوت اپنا نام جپائیا۔ بن کے ڈھرد گاہی پت،
 پت پر میثور گود اٹھائیا۔ اگلا لیکھا دے لکھ، پچھلا لہنا دے مکائیا۔ گھر درشن دینا نچ، نچ گرہ ڈیرہ لائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ میلا
 لے ملائیا۔ جن بھگت ملاوتا میرا کھیل، جگ چو کڑی ویکھ دکھائیندا۔ آد جگاد بن کے سچن سہیل، گھر سچا سنگ نبھائیندا۔ پردہ لاه دھام نویل، گرہ مندر
 اک دکھائیندا۔ کوڑی کرپا کٹے جیل، بندی خانہ بند نظر کوئے نہ آئیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر جن ساچے ویکھ دکھائیندا۔ بھگت کہے
 پر بھ توں بندی چھوڑ، ساڈے بندھن دے کٹائیا۔ تیرے ہتھ پھڑائی ڈور، دوجا نظر کوئی نہ آئیا۔ کر پرکاش اندھ گھور، جگت اندھیر دے مٹائیا۔ ناد سنا
 سچ گھنگھور، انحد اپنا راگ الائیا۔ لیکھ چکے مور تور، تیرا میرا اکو روپ سمائیا۔ دین دیال تیری لوڑ، بھگت وچھل تیری سرنائیا۔ تیرے آگے نہیں کوئی زور،
 دوئے جوڑ واسطہ پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دے اپنا ور، جس وچ تیرا نور نظری آئیا۔ سری بھگوان کہے میرا سچا راہ، زرگن
 سرگن ویکھ دکھائیندا۔ سدا سہیلا بن ملاح، کھیوٹ کھیوٹ سیو کمائیندا۔ ڈھردی دیواں سچ صلاح، ساچی سکھیا اک درڑائیندا۔ سنت سہیلے آپ جگا، جاگرت
 جوت اک جگائیندا۔ پر م پڑکھ داسمروناں، دوجا ایشٹ نہ کوئے رکھائیندا۔ دین دیال ہو کے مہرواں، مہر نظر اٹھائیندا۔ کوٹ جنم دے پاپ گوا، ڈرمت
 میل دھوائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا سچا ور، سر اپنا ہتھ رکھائیندا۔ جن بھگت کہے پر بھ تیری آس، اک دھیان لگائیا۔
 جنم جنم دی مٹے پیاس، ترسنا ترکھا رہن نہ پائیا۔ سدا سدا سد سو پاس، جگت وچھوڑا پنڈھ مکائیا۔ آتم پر ماتم کارج کریں راس، منڈل راس آپ رچائیا۔

سب کچھ پر بھ تیرے ہاتھ، بے پرواہ تیری وڈیا۔ ہوں بالک دین انا تھاں ناتھ، چاکر خاک رُوپ اکھوایا۔ سدا سدا سد منگاں تیرا ساتھ، سچ تیری وڈیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر جن دے ڈھر داور، جس وچ تیرا وچلا گھر نظری آیا۔

★ ۱۵ پھلگن ۲۰۲۰ بکرمی بیبی چرن کور دے گرہ ہردو پھرالا ضلع جالندھر ★

جن بھگتاں دے نام وست، پر بھو اپنے رنگ رنگائیندا۔ نام خُماری کرے مست، ساچا رس اک جنائیندا۔ لیکھا چکا کیٹ ہست، اوچ نیچ نہ کوئے دکھائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دین اپنے گلے لگائیندا۔ نام وست شبد خُماری، رنگ سچا اک چڑھایا۔ سچ پریتی درس دیداری، دید عید چند رُشنا۔ ہوئے سہائی جنگل جوہ اُجاڑ پہاڑی، ڈونگھی کندر پھول پھولایا۔ نو سو چرانوے جگ بچھوں جن بھگتاں آئی اکو واری، وار تھت سچ سمجھائیندا۔ گر اوتار پیر پینمبر جو ست سرُوپ لاکے گئے بھلوڑی، سو پُرکھ اکال پت ڈالی ویکھ دکھائیندا۔ کون بوٹا رت بسنت لئے بہاری، کون خزاں وچ سمائیندا۔ کون گلشن کھلی سچ کیاری، کون گل بھل مہکائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر جن ساچے ویکھ دکھائیندا۔ ہر جن ساچے ویکھن آیا، پاربرہم وڈی وڈیا۔ گرکھ گر گر لئے جگایا، سنت سہیلے لئے اٹھایا۔ ترے گن مایا پردہ لایا، سچ میل سچ سبھایا۔ سجن سہیلا اکھ کھلایا، نیتز نین کرے رُشنا۔ محل اٹل اک درسا، چھپر چھن نہ کوئے چھبھایا۔ دیا باقی کملا پاتی اک جگایا، جوتی نور کرے رُشنا۔ بن کے ساقی جام پیایا، سچ صراحی ہتھ اٹھایا۔ نام خُماری نشہ چڑھایا، اتر کدے نہ جائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر جن دیوے مان وڈیا۔ ہر جن کہے میرے محبوب، مُجّت تیری نظری آیا۔ محل اٹل تیرا عروج، عرش قُرس تیری رُشنا۔ تیرے چرن دوارے سدا محفوظ، ڈکھ درد نہ لاگے رانیا۔ ساچا دے اک حقوق، در تیرے منگ منگایا۔ تیرے ہوئے سدا مشکور، مُشکل ڈیرہ دیے ڈھایا۔ نام جنابناں حروف، حرف تیری صفت صلاحیا۔ تیرے پریم اندر رہیے مصروف، اٹھے پھر دھیان لگایا۔ منزل چڑھیے سچ مقصود، صاحب تیرا درشن پانیا۔ بھو کھلا اگئی گوجھ، گر پردہ دے اٹھایا۔ چاروں کُنٹ دے سے موجود،

ہر گھٹ بیٹھا نظری آیا۔ تیرے ملن دی لگی بھومک، بھکھیاں ترپت دے کرایا۔ پچھلا لہنا کر منسوخ، اگلا لیکھا دے سمجھایا۔ جوتی جوت سرپ ہر،
 آپ اپنی کرپا کر، سچ مارگ اک لگایا۔ صاحب سنگر دیوے دس، پر بھ ہتھ وڈی وڈیایا۔ بھگت سہیلا بھگتاں وس، واسطہ اپنے نال رکھایا۔ ہرجن مٹو ڈھر
 دا سچ، سچ شبد گرو شنوایا۔ کایا ماٹی بھاڈا کچ، پنچ تت وجے ودھایا۔ دوئے جوڑ بدن (کرو) ہتھ، سرن دھوڑ چرن رمایا۔ بن رسنا جہوا گاؤ گتھ، آتم پر ماتم
 راگ الا یا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگت دے وڈیایا۔ جن بھگت کہے پر بھ دینا کی، تیرے ہتھ کچھ نہیں آئیندا۔ پُرکھ ابناسی کہے
 میرا اتم جی، برہم میرا رپ سو بھاپائیندا۔ گرگھ کہے ایہہ نہیں ٹھیک، تیرا بھو سچ نہ کوئے سمجھائیندا۔ سری بھگوان کہے اوہ ویلا انت تاریخ، تھت وار
 ویکھ وکھائیندا۔ جس ویلے لیکھا چکاوے لاشریک، شرارت سب دی آپ گوائیندا۔ اپنے ہتھ رکھ توفیق، تابعدار سرب بنائیندا۔ جوتی جوت سرپ ہر،
 آپ اپنی کرپا کر، ساچا تھم آپ ورتائیندا۔ پاربرہم کی تیرا تھم، حکمے اندر سرب لوکایا۔ سری بھگوان کہے جن بھگت میرا تھم، تاثیر اپنے نال ملایا۔ بھگت
 کہے میرا رپ سو تھم، ست ست تیری وڈیایا۔ بھگوان کہے میرا گرگھ اتم، سریشٹ اکو نظری آیا۔ بھگت کہے میں تیرا پتر، پتا پُرکھ اکال منایا۔ ابناسی
 کرتا کہے میں کراں شکر، گھر ساچے خوشی منایا۔ گرگھ کہے میں تیری دھاروں آیا اتر، گھر گھر وچ سو بھاپایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
 ساچے کھیل رہیا وکھایا۔ پُرکھ اکال کہے جن ویکھ بھگت، سرت تیری گھلایا۔ بھگت کہے میں چھڈیا جگت، پر بھو تیری اوٹ تکایا۔ دوہاں سہیلا ہوئے
 وقت، گھڑی سہنجنی سو بھاپایا۔ پریم پیار پریتی اندر رہے کوئی نہ فرق، فیصلہ اکو وار سمجھایا۔ جگ چوکڑی جس دی لاؤندے گئے شرط، سو شہنشاہ ویکھ
 وکھایا۔ زرگن ہو کے آیا پرت، سرگن دیونہار وڈیایا۔ پچھلی ویکھ لکھت پڑھت، پردے سب دے پھول پھلایا۔ کرے کھیل آپ ندھڑک، بھے بھو نہ
 کوئے رکھایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نران نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، گرگھ ہون نہ دیوے حرج، حرجانہ پچھلا
 پور کرایا۔

★ ۱۵ پھلن ۲۰۲۰ بکرمی بی بی ہر بنس کور دے گرہ آریہ مھلا لدھیانہ ★

جگ جگ میلا بھگت بھگونت، ہر کرتا آپ کرائیندا۔ کوڑی کریا توڑ گڑھ ہوئے ہنگت، ہنگ برہم اک سمجھائیندا۔ لہنا دینا چکا مایا مت، ترسنا بھگھ سرب گوائیندا۔ کایا چولی چاڑھ ساچی رنگت، رنگ اگڑا آپ رنگائیندا۔ گرگھ بنا ساچے سنت، ست ستوادی ویکھ وکھائیندا۔ سرتی شبدری میل کرائے نار کنت، گھر گھر سیج سہنجنی آپ سہائیندا۔ لہنا دینا توڑ بہشت جنت، سورگ چرناں ہیٹھ رکھائیندا۔ جوت ملاواں دیوے انت، جوتی جاتا ویکھ وکھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر جن دیوے ساچا ور، بھگون اپنا کھیل وکھائیندا۔ بھگت بھگوان سدا جگ میلا، نرگن سرگن ویکھ وکھائیندا۔ آد جگاد اک اکیلا، ویس اولٹا روپ وٹائیندا۔ جن بھگت بنا کے سجن سہیلا، ڈھر داستگی سنگ نبھائیندا۔ لیکھا جانے گروگر چیل، ڈھر دا لہنا دے مکائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگت دے وڈیائیندا۔ جن بھگت ملے پر بھ ٹھاکر سوامی، دین دیال دیا کمائیندا۔ لکھ چوڑاسی انتر جامی، گھٹ گھٹ انتر پھول بھلائییندا۔ بودھ اگادھ اگئی سنائے بانی، شبد انادی راگ الائیندا۔ امرت آتم پیٹے ٹھنڈا پانی، نچھر جھرنا آپ جھرائیندا۔ پردہ لاہے چارے کھانی، انڈج جیرج اتبج سیج ویکھ وکھائیندا۔ آتم پر ماتم میل ملائے ہانیاں ہانی، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر جن اپنے گھر وسائیندا۔ آتم پر ماتم کرے ملاپ، گھر ساچے وجے ودھائیندا۔ بند کوڑی کھول تاک، بجر کپائی توڑ تڑائیندا۔ بن رسنا جھوا چپائے جاپ، مٹی دند نہ کوئے ہلائییندا۔ شبد اگئی ڈھر دا پاٹھ، پوجا سمرن اک رکھائیندا۔ محل اٹل کر پرکاش، جوتی نور کرے رُشنائیندا۔ ڈھن آتمک وجے ناد، انحد سیو کمائیندا۔ سرت شبد دیوے دات، داتا دانی دیا کمائیندا۔ کوڑی کریا میٹ اندھیری رات، ساچا نور کرے رُشنائیندا۔ اندر باہر گپت ظاہر بچھ بات، سدا سہیلا ہوئے سہائیندا۔ لیکھا جان تریلوکی ناتھ، برہمنڈ کھنڈ کھوج کھوجائیندا۔ جن بھگتاں سنگ پاوے راس، گوپی کاہن روپ وٹائیندا۔ کایا مندر اندر سدوسے پاس، باہر کھوجن کوئے نہ جائیندا۔ آتم پر ماتم دتے اکو ذات، پاربرہم برہم نور درسائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگت ویکھ وکھائیندا۔ بھگت سہیلا صاحب ٹھاکر، ہر کرتا کھیل کرائیندا۔ جگ چوکڑی دیوے آدر، سر اپنا ہتھ ٹکائیندا۔ بھاگ لگائے ساڈھے تن ہتھ کایا گاگر، گھر گھیر کھوج کھوجائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن

بھگتاں ویکھ وکھائیندا۔ جن بھگتاں ویکھ ہوئے دیال، صاحبِ سوامی وڈ وڈیائیا۔ ہر جن بنائے اپنے لال، لالن اپنا رنگ رنگیائیا۔ ترے گن مایا توڑ جنجال، پنج
تت کرے صفائیائیا۔ دیاباتی جوتی نور اکو بال، اندھ اندھیر مٹائیائیا۔ بھاگ لگا سچی دھر مسال، دھرم دوارا اک جنائیائیا۔ جس گرہ پوہ نہ سکے کال، مہاکال نیڑ نہ
آئیائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں ہوئے سہائیائیا۔ جن بھگتاں سہائی صاحب شکھ داتا، بھگون اپنی کھیل ورتائیندا۔ لکھ چوراسی
وچوں اتم ذاتا، اذاتی روپ نہ کوئے وٹائیندا۔ نظری آئے اک اکانتا، اک اکل سوبھاپائیندا۔ باطن ظاہر کرے باتاں، گُفت شنید رنگ رنگائیندا۔ جوتی جوت
سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر جن اپنے گھر وٹائیندا۔ ہر جن وسائے ساچے مندر، محل اٹل کرے رُشائیائیا۔ بھاگ لگائے کایا کندر، ڈونگھی بھوری پھول
بُھلاییا۔ آپے توڑ ہنکاری جندر، مہر نظر نین اٹھائیائیا۔ من واسنا بھجے نہ بندر، دہ دِشانا اٹھ اٹھ دھائیائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر جن
دیوے مان وڈیائیا۔ ہر جن دیوے ہر جو جوگ، جگت اپنی اک جنائیندا۔ آتم پر ماتم دھر سنجوگ، بن سنجوگی میل ملائیندا۔ جنم کرم دا کٹے روگ، چنتا روگ
سرب چکائیندا۔ سچ نیتر دیوے درس اموگھ، دوئے لوچین بند وکھائیندا۔ نام سنائے سچ سلوک، سوہلا اکو راگ الائیندا۔ بھیبو مٹائے چوڈاں لوک، چوڈاں
طبق ڈیرہ ڈھائیندا۔ پُرکھ اکال دتے اوٹ، جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر بھگت اپنے رنگ رنگائیندا۔ ہر بھگت رنگے رنگ ایک، اکونکار وڈی
وڈیائیا۔ چرن کول بخشے ٹیک، دوجا اشٹ نہ کوئے وکھائیائیا۔ بُدھی کرے آپ بیک، وویکی اپنا کرم کمائیائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر
بھگت دئے وڈیائیا۔ ہر بھگت کلج انت، سو صاحب سنگر آپ بنائیائیا۔ بودھ اگادھا بن کے پنڈت، دھر دی کرے نام پڑھائیائیا۔ کوڑی کریا کر کے کھنڈت،
اکھنڈ روپ درسائیائیا۔ در بن کے منگت، ساچی بھچھیا اکو اک سمجھائیائیا۔ سچ دوارا ہر کی سنگت، کھتری براہمن شودر ویش دئے وڈیائیا۔ جوتی جوت سرپ
ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگت راہ جنائیائیا۔ جن بھگتاں راہ دتے اول، اول اپنا نور درڑائیائیا۔ پروردگار پھڑائے پلا، مرید مُرشد ہوئے سہائیائیا۔ وسنہارا نچل
دھام اٹلا، اگم اتھاہ پھیرا پائیائیا۔ جوتی شبدی دھار رلا، پنج تت نظر کوئے نہ آئیائیا۔ ویکھنہارا جلاں تھلاں، جنگل جوہ اجاڑ پہاڑ اُچے ٹلے پریت پھول بُھلاییا۔
سچ سنگھاسن جس نے ملا، سچکھنڈ وسے بے پرواہیائیا۔ جن بھگت دوار پھرے ہو کے جھلا، نردھن اپنی جھلک جنائیائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا

کر، ہر جن لیکھا دیوے تھاؤں تھانیا۔ ہر جن لیکھا دیوے آپ، اپنے ہتھ رکھے وڈیاںیا۔ پرم پُرکھ پر بھ مائی باپ، پتا پوت گود سہاںیا۔ انتر انتر چپائے
 جاپ، سوہنا منتر اک سمجھانیا۔ میٹ مٹائے تینو تاپ، ترے بھون دھنی اپنا پھیرا پانیا۔ پت پُنیت کرے پاک، پوت اپنا رنگ دکھانیا۔ نرگن سرگن بن
 بن سجن ساک، بندھپ بندھن اکو اک رکھانیا۔ گھر دروازہ کھول تاک، پردہ اوہلا دے اٹھانیا۔ جوتی نور کر پرکاس، ساچا چند اک چمکانیا۔ لیکھے لا پون
 سواس، پون پونا رنگ رنگانیا۔ پریتم ہو کے وسے پاس، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگت دے وڈیاںیا۔ جن بھگت وڈیاںیا انتم کل، ہر
 کرتا آپ جنائندا۔ لکھ چوراسی ول چھل، اچھل اچھل اپنا کھیل دکھانندا۔ گرکھاں اندر جائے رل، رچیا نظر کسے نہ آئندا۔ بھاگ لگا کایا مائی پنچ تت کھل،
 در مندر سو بھاپائندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر جن سچے لئے پھر، شبدی ڈوری تند بندھائندا۔ بھگت بھگوان آپ پھر، لکھ چوراسی
 وچوں ویکھ دکھانیا۔ قلعہ توڑ ہنکاری گڑھ، کوڑی کریا ڈیرہ ڈھانیا۔ نرگن زور ہونے اندر جائے وڑ، سکھمن ٹیڈھی بنک پار کرانیا۔ ساچا ڈھولا سٹائے پڑھ،
 توں میرا میں تیرا اکو روپ نظری آنا۔ درس دکھائے سچ دوارے کھر، ست سروپی روپ پرگٹانیا۔ نہ جنم نہ جائے مر، سنگر پورے وڈ وڈیاںیا۔ نر بھو
 چکائے بھے ڈر، بھیانک رہن کوئے نہ پانیا۔ سنت سہیلا لگائے لڑ، پلو اپنے گنڈھ بندھانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا سچا ور، جگ
 جگ بھگتاں لئے ترانیا۔ جگ چوکڑی بھگتن ریتا، کلجگ انتم ویکھ دکھانیا۔ پُرکھ ابناسی اچرج ریتا، اچرج آپ سمجھانیا۔ جس دی صفت شاستر وید پُران
 کرے گیتا، انجیل قرآن مسد حق سٹانیا۔ سو صاحب پُرکھ اکال پروردگار سدا انڈیٹھا، جگت نیتز نظر کسے نہ آنا۔ ہر گھٹ وسیا لیکھا جانے ہست کیٹھا، اوچ
 نیچاں میل ملاںیا۔ پیر پیغمبر گر اوتار جس پرگٹ کیتا، پنچ تت دتی وڈیاںیا۔ سو صاحب سنگر ٹھانڈا سیتا، اگنی تت نہ کوئے تپانیا۔ کلجگ انت سرب جیاں
 پرکھے نیتا، نیتوان گھر گھر ویکھ دکھانیا۔ پھول بھلائے مندر مسجد مٹھ شودوالا مسیتا، گردوارا پردہ لاہیا۔ گرگھ ورا جس ہر ہردے وسیا چیتا، انتر اک
 دھیان لگانیا۔ تتاں پُرکھ اکال چاڑھے رنگ اک مچیٹھا، لوکات اتر کدے نہ جانیا۔ کوڑی کریا تپے نہ کوئے انگیٹھا، پنچ تت نہ کوئے جلاںیا۔ مہر نظر

مہروان کر کے ہر بھگت کرے ٹھنڈا سیتا، امرت دھار اک وہانیا۔ ایتھے اوتھے دو جہان رکھے اتیتا، لوک پر لوک ہوئے سہانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں دیوے اک ور، سچ پریتی سری بھگوان اپنے نال رکھانیا۔

★ ۱۵ پھگن ۲۰۲۰ بکرمی نچھتر سنگھ دے گرہ دوراہا ضلع لدھیانہ ★

سو پُرکھ نرنجن ٹھانڈا دربار، ست ستوادی آپ لگانیندا۔ ہر پُرکھ نرنجن شاہ سِکدار، شہنشاہ اپنی کھیل کرائیندا۔ اک اونکار ہو تیار، دُھر دی دھار آپ پرگٹانیندا۔ آد نرنجن نُور اُجیار، جوتی جوت جوت رُشانیندا۔ ابناسی کرتا پاوے سار، بے پرواہ بھیو ابھید اپنے ہتھ رکھانیندا۔ سری بھگوان دیکھے وگسے دیکھنہار، دُوجا نظر کوئی نہ آئیندا۔ پاربرہم پر بھ کھول کواڑ، درگھر ساچا اک سہانیندا۔ سچھنڈ دوارے کھیل نیار، پت پر میثور آپ دکھانیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نرگن نرُویر نرکار نر ہر اپنا بھیو گھلانیندا۔ سچھنڈ دوارے سچ محلے، ہر ساچی رچن رچانیا۔ دیا دیک جوتی آپے بلے، سورج چند نہ کوئے رُشانیا۔ سچ سندیسے بودھ اگادھی آپے گھلے، دُھر دی کرے اک پڑھانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی اپنے ہتھ رکھانیا۔ سچھنڈ دوارے سچ سگھاسن، سوبھانت سوبھاپانیا۔ کرے کھیل پُرکھ ابناسن، ابناسی کرتا ویس وٹانیا۔ نرمل نُور جوت پرکاس، نُور ظہور اک جنانیا۔ نرگن نرگن بنیا ساتھن، دُوجا سنگ نہ کوئے دکھانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دوارا دُھر درگاہ، مقامے حق سوبھاپانیندا۔ لاشریک اک خُدا، نُوری جلوہ نُور ڈگمگانیندا۔ ست ستوادی ویس وٹا، رُپ رنگ رکھ نظر کسے نہ آئیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دربار اک لگانیندا۔ سچ دربارا گیا لگ، سچھنڈ وجے ودھانیا۔ تخت نواسی سورا سرگ، شہنشاہ اپنا کھیل رچانیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر لئے سد، سدا اکو نام سنانیا۔ سبج تریتا دواپر کجک جیو جگت دکھائی حد، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی آپ سمجھانیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر آؤ در، در دروازہ اک گھلانیا۔ نر بھے چکائے بھے ڈر، بھیانک رُپ نہ کوئے دکھانیا۔ شاستر سمتر وید پُران گیتا گیان انجیل قرآن لوکات جو آئے دھر، دھرنی

دھرت دھول دے وڈیاںیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچکھنڈ دوارا اک سہاںیا۔ سچکھنڈ دوارے بیٹھ نرنکار، نرگن اپنا حکم مناںیا۔ وشنوں دیکھ کر دھیان، نیتز لوچن نین اک گھلایا۔ برہے ہو خبردار، بے خبر خبر سناںیا۔ شکر نیتز نین اگھاڑ، جٹا جوٹ دے سمجھایا۔ بھگت بھگوان لئے اٹھال، بھو ابھد اپنا آپ گھلایا۔ لیکھا جانے دو جہان، برہنڈ کھنڈ پردہ اوہلا دے چکایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا جانے تھاوں تھانیا۔ سچکھنڈ دوارے پڑکھ ابناسا، ہر کرتا کھیل رچایا۔ گر اوتار پیر پیغمبر لوکمتا دیکھو تماشا، کلجگ انتم رہیا جناںیا۔ چاروں گنٹ اندھیری راتا، ساچا چند نہ کوئے چکایا۔ جیو جنت دھر دا بھلیا پوجا پاٹھا، گر کاشد نہ کوئے کماںیا۔ آتم پر ماتم دیوے کسے نہ ساتھا، پار برہم برہم میل نہ کوئے ملاںیا۔ صاحب سرنائی چرن کول جوڑے نہ کوئی ناتا، بدھاتا سپس نہ کوئے جھکایا۔ کوڑی کریا مایا متا ہوئے ہنگتا کایا بھریا باٹا، امرت رس نچھر جھرنا گھر نہ کوئے جھرایا۔ نیتز رووے تیرتھ اٹھ ساٹھا، سگلا سنگ نہ کوئے دکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچکھنڈ نواسی بھو گھلایا۔ جن بھگت کرو وچار، صاحب سنگر آپ جناںیا۔ سرشٹ سبائی دھواں دھار، ساچا نور نہ کوئے چکایا۔ در در گھر گھر کام کرودھ لو بھ موہ ہنکار، آسا ترسنا مایا متا کرے لڑایا۔ سنگر شبد نہ کوئے پیار، سرت سوانی ساچا سنگ نہ کوئے رکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ گھر بیٹھا سو بھا پانیا۔ سچکھنڈ دوارے ہر جو چڑھ، گر اوتار پیر پیغمبر اں رہیا جناںیا۔ لکھ چوڑاسی دیکھے کھڑ، نرگن سرگن پردہ سرب اٹھایا۔ جانہارا چوٹی جڑ، مدھ اپنی دھار پرگٹایا۔ جیو جنت نو دوارے پار کرے نہ کوئی حد، گھر وچ گھر ہوئے نہ کسے رسایا۔ گر مت سارے گئے چھڈ، من مت پھرے جگت ہلکایا۔ آتم پر ماتم ہوئی اڈ، دھر دا میل نہ کوئے ملاںیا۔ دھر نشانہ کوئی نہ دیوے گڈ، ساچے تخت سو بھا کوئے نہ پانیا۔ انحد شبد ناد دھن کوئی نہ وجاوے ند، آتمک راگ نہ کوئے سناںیا۔ پنج وکارا پردہ کوئی نہ دیوے کج، اوڈھن نظر کوئے نہ آںیا۔ وشنوں دسے کوئے نہ ید، ذات پات کرے لڑایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچکھنڈ نواسی ساچا پردہ آپ اٹھایا۔ گر اوتار پیر پیغمبر تلگے راہ، ہر کرتا آپ جناںیا۔ نرگن سرگن بن کے آئے ملاح، بیڑا لوکمتا اکو کندھ اٹھانیا۔ شبد انادی برہم برہمادی جیواں جنتاں آئے سنا، سوہلا ڈھولا راگ الاینیدا۔ کاغذ قلم لکھ

کے شاہ، ناتا جگت مات جڑائیندا۔ سب دا داتا بے پرواہ، دوجا نظر کوئے نہ آئیندا۔ جو وسے اُچے ٹلے پر بت جل اسگاہ، ڈونگھی کندر سمند ساگر ویکھ
 دکھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا لیکھا آپ درڑائیندا۔ سچھنڈ نواسی پُرکھ اگم، اگمڑا آپ جنائیا۔ کلجگ کوڑی کریا ویکھو کم، چاروں
 گنٹ پئی دہائیا۔ ہر کا نام کوئی نہ گائے دمام، رسنا جہوا بنتی دند سنگ نہ کوئے نبھائیا۔ مایا ممتا ہوئے ہنگتا پیا جن، بھانڈا بھرم نہ کوئے بھٹائیا۔ کوڑ وکارا
 دیوے ڈن، ڈنکا نام نہ کوئے سنائیا۔ دوئے لوچن ہوئے اٹھ، نج نیز نہ کوئے رُشنائیا۔ سچ سنگیت نہ سرون سنن کن، دید عید چند نہ کوئے رُشنائیا۔ جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، کلجگ دشا رہیا دکھائیا۔ پیر پیغمبر ویکھو حالات، پروردگار آپ جنائیا۔ چوڈاں طبق کھیل تماش، ہر
 کرتا آپ درڑائیا۔ لیکھ ویکھو لکھیا قلم دوات، شاہی دیوے آپ گواہیا۔ الف یے انت نہ دیوے ساتھ، ناتا لوکمتا تڑائیا۔ کلمہ نبی رسول پاک، بے پرواہ
 اک سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا ڈھر دا رہیا سمجھائیا۔ پیر پیغمبر کھولو تاک، ہر تقویٰ اک جنائیندا۔ صدی چوڈھویں ساچا کلمہ
 کسے نہ ساتھ، قایم نظر کوئے نہ آئیندا۔ لہنا دینا کوئی نہ کرے بے باق، حساب کتاب نہ کوئے چُکائیندا۔ ساچے جُجرے ملے نہ کوئے خطاب، محراب حق نہ
 کوئے دکھائیندا۔ اُچی کوک دیوے نہ کوئے آواز، بانگ سدا نہ کوئے لائیندا۔ ساچی پڑھے نہ کوئی نماز، روزہ حق نہ کوئے دکھائیندا۔ درگاہ ساچی ملے نہ
 کوئے خطاب، خطا معاف نہ کوئے کرائیندا۔ سجدہ سیس نہ جُھکے آداب، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھیو ابھیدا آپ جنائیندا۔ پیر پیغمبر لاہو
 پڑدہ، پروردگار آپ جنائیا۔ ملا شیخ مشائق ویکھو سڑدا، کوڑی کریا کلجگ اگنی لائیا۔ ساچی درگاہ کوئی نہ وڑدا، دوزخ بہشت دوویں رہے ڈرائیا۔ دین دیال
 کرتا پُرکھ ہر کرنی آپے کردا، قُدرت قادر ویکھ دکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، درگاہ ساچا دھام اولا، وسنہارا اک اکلا، عالمین رہیا
 سمجھائیا۔ گر اوتار لو تک، سو صاحب سچ سچ جنائیا۔ سرشٹ سبائی پیا شک، پُرکھ اکال دھیان نہ کوئے لگائیا۔ بھیکھ پکھنڈ چاروں گنٹ رہیا نٹھ، بھجے واہو
 داہیا۔ نہ کوئی تیرتھ نہ کوئی تٹ، سر سرور سو بھا کوئے نہ پائیا۔ کام واسنا کھلیا ہٹ، لکھ چوڑا سی جگت ونجارا نظری آئیا۔ ہر دے ہر کا نام کوئی نہ لئے
 رٹ، من کا منکا نہ کوئے بھوایا۔ ملے میل نہ کملاپت، کنت کنتوہل گھر سچ نہ کوئی سہائیا۔ ناڑ بہتر ابلے رٹ، اگنی ت نہ کوئے بھجھائیا۔ سب نوں بھلی

دُھر دی مت، گُرم ت ہتھ کسے نہ آئیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دو جہاناں رہیا تک، چار کُنٹ دہ دشا اپنا دھیان لگائیآ۔ سچکھنڈ نو اسی ہر
 نرنکار، جن بھگتاں آکھ جنائیآ۔ اٹھو ویکھو مات سنسار، سگل سرشٹی رہیا درڑائیآ۔ گھر گھر دسے کوڑ و بچار، نار دُهاگن نظری آئیآ۔ ہر کنت نہ کوئے پیار،
 سہنجی سیج سو بھا کوئے نہ پائیآ۔ مل سخیں کوئی نہ منگلا چار، گیت گو بند نہ کوئے الائیآ۔ گردوار مندر مسجد مٹھ شو دوالے ہا ہاکار، جوتی جوت سرُپ ہر،
 آپ اپنی کرپا کر، دکھا ونہارا ساچا گھر، دُھر درباری پردہ آپ اٹھائیآ۔ گر اوتار پیر پیغمبر کرن صلاح، متا اکو وار پکائیآ۔ کلجگ انتم بھلے سارے راہ، ساچا
 مارگ سکے نہ کوئے سمجھائیآ۔ نانک نرنگن نرنکار دس کے آیا اکو بے پرواہ، پروردگار سچا شہنشاہیا۔ گو بند گر کہا پُرکھ اکال لو منا، دو جاشٹ درشٹ نہ کوئی
 کھلایآ۔ ہر گھٹ ہر تھاں ہوئے سہا، نرنگن سرگن سرگن نرنگن اپنی رچن رچائیآ۔ آد جگاد جگ جگنتر سرب جیاں دا پتا ماں، پوت سپوتے گود اٹھائیآ۔ پھڑ
 پھڑ ہنس بنائے کال، کاگوں ہنس اڈائیآ۔ اک جنائے دُھر داناں، دوجی کرے نہ کوئے پڑھائیآ۔ چار ورنناں دیوے سچ پناہ، کھتری براہمن شو در ویش اکو
 گھر دکھائیآ۔ نمائیاں تنائیاں غریباں پکڑے بانہ، کوجھیاں کملیاں اپنے گلے لگائیآ۔ گرگھ گر سکھ ہر جن ہر بھگت ہر سنگر پُرکھ آپ لئے ملا، گھر ملنی جگدیش
 آپ کرائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، کرے کھیل ساچا ہر، سچکھنڈ نو اسی پُرکھ ابناسی گھٹ گھٹ واسی جوت پرکاسی، نور نورانہ شاہ
 سلطانا وڈ رحمانا رحیم رحمت اپنی آپ کمائیآ۔

★ ۱۵ پھگن ۲۰۲۰ بکرمی سورن سنگھ دے گرہ برکت پُرا ضلع پٹیالا ★

سنگر پاس نہ رہے اڑک، اڑکنا کوڑ نہ کوئے دکھائیندا۔ جگ جنم دے جو رہے بھٹک، کر کرپا بھگنا سرب مٹائیندا۔ نیترنج درس رہے تڑپ، تہناں
 اپنا رنگ دکھائیندا۔ ادھ وچکار نہ جائے اٹک، پھڑ بانہوں پار کرائیندا۔ سیج دوار دی سدھی سڑک، شبد اشارے نال دکھائیندا۔ شہنشاہ سلطان پر م پُرکھ پر بھ
 اکو مرد، مرد مردانہ اک اکھوائیندا۔ گرگھیں گر سکھاں جن بھگتاں ساچے سنتاں جگ جگ ونڈے درد، دردی ہوئے پھیرا پائیندا۔ مانس جنم لکھ چور اسی

وچوں ہوں نہ دیوے حرج، پورب حرجانہ جھولی پائیندا۔ گھر مقام محبوب وکھائے اسپرج، پردہ اوہلا آپ اٹھائیندا۔ آسا ترسنا پوری کرے غرض، غزل نغمہ نام ندھان اک سنائیندا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، گرگھ اندر اڑک نہ کوئے رکھائیندا۔ اڑک کڈھے پر بھ سچا آپ، پورے سنگر ہتھ وڈیائیا۔ جس آد جگاد جگ چوکڑی آتم پر ماتم ست سرپ چپایا جاپ، سوہنگ سچ وڈیائیا۔ پاربرہم برہم کرے ملاپ، دئی دوتی ڈیرہ ڈھائیا۔ نج گھر نج گرہ گھر ملے سجن ساک، سگلا سنگ وکھائیا۔ بند کوڑی کھول تاک، بجر کپائی کُنڈا لاہیا۔ وست وکائے اکو ہاٹ، نام ونجارا بے پرواہیا۔ جگت میٹ اندھیری رات، شبی چند نور چکائیا۔ توں میرا میں تیری دوہاں دی اکو گاتھ، دوجی کرے نہ کوئی پڑھائیا۔ ایہتھے اوٹھے کئے واٹ، دو جہاناں ہوئے سہائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جس جن دیوے نام ور، تس اڑک اٹک رہن کوئے نہ پائیا۔ اڑک نمائی پوے رو، نیز نیناں مارے دھائیا۔ جنہاں گرگھاں صاحب سنگر نرگن سرگن روپ ملیا آپے ہو، پنج تت کایا چولا ویکھے چائیں چانیا۔ شبد اگم ڈھر درگا ہی سنائے سو، سوہلا ڈھولا راگ الاہیا۔ ہنگ برہم آپے ہو، گھر میلا سچ سبھائیا۔ امرت آتم نچھر جھرنا دیوے چو، رس اکو اک وکھائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہرجن دیوے مان وڈیائیا۔ سنگر ملیاں اڑک ہو جائے چور، اپنا آپ مٹائیا۔ نظری آئے حاضر حضور، ہر دے اندر و سیا بے پرواہیا۔ شبد ناد دھن اُپجائے ساچی ثور، انحد راگی راگ سنائیا۔ کوڑی کریا ناتا توڑے کوڑ، سچ سچ دئے سمجھائیا۔ آسا منسا کرے پور، ترسنا جگت بھجھائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا سچا ور، مارگ سدھ اکو اک رکھائیا۔ اڑک کہے میں ہو نمائی، بلہین دیاں ڈھائیا۔ جنہاں گرگھاں صاحب سنگر دیوے پد نربانی، نربان پد اک درسائیا۔ سو گرگھ سچ دوار دی ویکھن سچ نشانی، سچھنڈ ہر ساچا نظری آئیا۔ آتم پر ماتم مل کے گائن کہانی، کتھا وارتا اکو اک سنائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، صفت صالحی جگت بانی، کھانی چارے دئے وڈیائیا۔

★ ۱۵ پھلن ۲۰۲۰ بکرمی ہر بنس سنگھ دے گرہ ٹھیکری چھٹا ضلع کرنال ★

پاربرہم تیرا ویکھیا جگ، جن بھگت رہے سناٹیا۔ نو نو چار لگی اگ، امرت میگھ نہ کوئے برسائیا۔ کوڑی کریا سرشٹی رہی بھج، سچ سچ نہ کوئے
 وڑائیا۔ تیرا درس ملے نہ کسے اُپر شاہ رگ، شاہ پاتشاہ نظر کسے نہ آئیا۔ صوفی کرے کوئی نہ حج، حقیقت حق نہ کوئے وڈیائیا۔ سنت کھولے کوئی نہ اکھ،
 لوچن نین نہ کوئے جناٹیا۔ دہ دشا کھیڑا دسے بھٹھ، کلجگ اگنی تت تپائیا۔ پھری دروہی اٹھسٹھ، مکہ کعبہ رہیا گر لائیا۔ کوڑ نگارہ رہیا ونج، ساچا ند نہ کوئے
 شنوائیا۔ ملے میل نہ سورے سر بگ، جوتی جوت سر پ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دے دھر دا ور، ملے تیری سرن سرنائیا۔ بھگت کہن پر بھ ویکھیا
 لوکمت، تیرے حکمے اندر پھیرا پائیا۔ ساچی دسے نہ کوئی جماعت، ورن برن کرے لڑائیا۔ منتر جانے نہ کوئی پاٹھ، پوجا کرے سرب لوکائیا۔ منڈل ویکھی
 نہ پیندی راس، گوپی کاہن نہ کوئے نچائیا۔ تیرے بھگت ہوئے اداس، بن تیرے رہے گر لائیا۔ کر کرپا پوری کر آس، کوڑی ترسنا دے مٹائیا۔ پوناں
 وچوں پون سواس، جوتی جوت سر پ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دے اگنی ور، جس دا بھيو کوئے نہ پائیا۔ جن بھگت کہن پر بھ در تیرے کوک، چار کُنٹ
 جناٹیا۔ کیہڑی نیندے سٹا گھوک، نرگن زرویر لے انکڑائیا۔ نیتز ویکھ چارے کوٹ، اتر پورب پچھم دکھن پھیرا پائیا۔ گھر گھر اندر دسے جھوٹھ، کوڑی کریا
 کری گڑمائیا۔ جیو جنت بنے کپوت، سچ سپوت نظر کوئے نہ آئیا۔ بھاگ لگے نہ پنج تت کایا بھوت، بھيو بھوکھت نہ کوئی سمجھائیا۔ جوتی جوت سر پ ہر،
 آپ اپنی کرپا کر، آکے ویکھ اپنا گھر، گر اوتار پیر پیغمبر سارے کر کے گئے کوچ، کوچا گلی خالی نظری آئیا۔ جن بھگت کہن پر بھ نیتز کھول، بے نظیر اپنی
 نظر اٹھائیا۔ ساچی دست نہ کسے کول، چوڑاں لوک خالی دین دھائیا۔ چوڑاں طبق وچیا ڈھول، پیر پیغمبر ہاہاکار رہے سناٹیا۔ ست سر پ پورا کر اپنا قول،
 اُھل اُھل کدے نہ جائیا۔ نیتز رووے دھرنی دھرت دھول، دھولا ہولا بھار نہ کوئے کرائیا۔ تیرا بھيو کوئی نہ جانے پنڈت پاندھا رول، گر نتھی پنٹھی ملا
 شیخ مشائق سمجھ کوئے نہ پائیا۔ ترے گن مایا کوڑی کریا پنج تت پیا گھول، آسا ترسنا مایا ممتا ہوئے ہنگتا کرے لڑائیا۔ گدر مندر مسجد مٹھ شودوالے ٹھگاں
 چوراں لئے پھول، دوس رین ویکھ دکھائیا۔ تیرے گرگھ گر سکھ سنت سہیلے ہوئے انھول، بن تیری کرپا سرت نہ کوئے گھلائیا۔ پر م پُرکھ پر ماتم آتم وس

کول، دُور دُراڈا نیرن نیرا نظری آئیآ۔ آد جُگادی شبد انادی برہم برہمادی سدا اڈول، اڈل تیری سرنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہروان مہر نظر اٹھائیآ۔ جن بھگت کہن پر بھہ ٹھاکر سوامی، سچ تیری اوٹ تکائیآ۔ گھٹ گھٹ ویکھیں انتریامی، بھیو ابھیدا نین کھلایآ۔ اکو سُنئیے تیری بودھ اگادھ اگئی بانی، دُوجا راگ ناد نہ کوئے وڈیائیآ۔ زمل نُوری جوت درس تیرا مہانی، سو پھہ سرُپی نظری آئیآ۔ لیکھا چکے چارے کھانی، انڈج جیرج اُنہج سیتج ناتا دے تڑائیآ۔ امرت آتم سچ سرور ٹھنڈا رہے پانی، امیوں رس اکو بوند چوائیا۔ شبد ملاواں سرتی ہانی، گھر ساچا جوڑ دکھائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دے اپنا گھر، جس گرہ بہہ کے خوشی منائیآ۔ پار برہم ابناسی اچت، کی تیری وڈیائیآ۔ کھجک ویکھ جگت رت، تیرے بھگتاں مول نہ بھائیآ۔ بے پرواہ کیوں بیٹھوں لگ، اپنا کھ چھپائیآ۔ زرگن زرگن دھاروں اٹھ، جوتی جوت جوت رُشنائیا۔ تیرے دوارے ملے سچ سچ، تیرا رُپ نظری آئیآ۔ غریب نمانیاں کو جھیا کملیاں آکے پچھ، بے نظیر اپنا پندھ مُکائیآ۔ اسیں درس کریئے نیتز نین جھک، چرن کول سیس اُکائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پُورب لیکھا دے مُکائیآ۔ جن بھگت کہن پر بھہ اٹھ جاگ، سچکھنڈ نواسی اپنی لے اگٹرائیا۔ برہوں وچھوڑا لگا اک وراگ، دھیرج دھیر نہ کوئے رکھائیآ۔ کھجک کوڑا لگے سماج، سچ سمگری ہتھ کسے نہ آئیآ۔ آتم پر ماتم کسے نہ رچیا کاج، لکھ چوڑا سی گھر گھر کرے گڑمائیآ۔ تیرا نام دولت کوئی نہ دیوے دا ج، دست امولک ہتھ نہ کوئے پھڑائیآ۔ شبد اگم دُھن اناد آتم بودھ کوئی نہ لاوے آواز، رسنا جہوا ہتی دند سرب ہلایآ۔ بن تیری کرپا کوئی نہ کرے وساد، بسمل رُپ نہ کوئے وٹائیآ۔ کوڑی کرپا کھجک بھریا جہاز، دُونگھا ساگر پار نہ کوئے کرائیا۔ جن بھگت تیرا محتاج، مُجت تیرے نال رکھائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دے سچا ور، در تیرے الکھ جگائیآ۔ جن بھگت کہے پر بھہ میں غریب، میرے وچ نہ کوئے وڈیائیآ۔ بالا نڈھا تیرا عزیز، بالی بدھ رکھائیآ۔ بولن دی دسی نہ کسے تمیز، طبع دیوے نہ کوئے بدلایآ۔ اکو تیرے ملن دی ریجھ، دُوجی آس نہ کوئے تکائیآ۔ ٹھاکر سوامی منگاں بھیکھ، بھکھک بھچھیا جھولی دے بھرائیا۔ دُور دُراڈے نظر آنزدیک، بن پاندھی پندھ مُکائیآ۔ تیرا پندھ مارگ رہبر راہ تیرا باریک، رستہ سمجھ کسے نہ آئیآ۔ سچکھنڈ نواسی مقامے حق و سیس ٹھیک، لاشریک اپنا ناؤں رکھائیآ۔ پروردگار تیری توفیق، تُعارف کرے سرب لوکائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا

سچا ور، ہر جن تیرا دھیان لگایا۔ بھگت کہے پر بھ میرے ٹھاکر، سچ سچ دیاں درڑایا۔ اٹھ ویکھ اپنا کلج ساگر، بھوری اکو نظری آئی۔ ساچا ونج کرے نہ کوئے سوداگر، کوڑا ہٹ جگت لوکائی۔ بھاگ لگے نہ کایا گاگر، گھر گمبھیر نظر کوئے نہ اٹھایا۔ تھہ بن دیوے کوئی نہ آدر، سر ہتھ نہ کوئے رکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا سچا ور، در ٹھانڈے منگ منگائی۔ سری بھگوان کہے جن بھگت، دھر دا لیکھ جنایا۔ سچ وڈیائی دیواں جگت، جاگرت جوت اک رُشانیا۔ لکھ چوراسی وچوں کڈھ کے فقط، فقرہ اپنا نام سنایا۔ لیکھے لا بوند رکت، رتی رت اپنے رنگ رنگایا۔ آتم پر ماتم دیواں شکت، شخصیت اکو اک سمجھایا۔ سو ویلا سہنجن آئے وقت، جگ جنم دے وچھڑے میل ملائی۔ لیکھا چکے چنتا سوگ ہرکھ، غمی غم نہ کوئے دکھایا۔ سنت سہیلے گروگر چیلے کرے پرکھ، نام گھسوٹی ہتھ اٹھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں دے وڈیایا۔ جن بھگتاں دیوے پر بھو دلاسا، سر اپنا ہتھ لکائی۔ تہاڈے اندر نرگن واسا، سرگن سو بھاپایا۔ دیادیک نرگن جوت کرے پرکاشا، اندھ اگیان مٹایا۔ امرت آتم بھر پیائے کاسہ، ساچا جام اک رکھایا۔ جنم جنم دا کٹے پھاسا، کرم کرم دا روگ گوائیا۔ لیکھا جانے پون سواسا، پون پوناں ویکھ دکھایا۔ ڈیرہ ڈھائے پر تھی آکاشا، منڈل منڈپ چرناں ہیٹھ رکھایا۔ ستجگ تریتا دواپر کلج پورا کرے گھانا، لیکھا لیکھے وچوں پرگٹایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگت دے وڈیایا۔ جن بھگت ہر بھگون بچے، بچپن اپنی جھولی پائی۔ جنم کرم دا ہویا سچا، نہکرمی ویکھ دکھایا۔ کایا مائی بھانڈا کچا، کنچن روپ آپ وٹایا۔ لوں لوں اندر نرگن رچا، ساڈھے تن کروڑ دے وڈیایا۔ پریم پریتی اندر کہے گرکھ اچھا، دوجا نظر کوئے نہ آئی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر جن دیوے مان وڈیایا۔ جن بھگت تیرا دھر داناتا، ہر سنگر آپ بندھایا۔ زرویر نرکار نرگن دیوے ساتھ، سگلا سنگ نبھایا۔ گرہ مندر گھر سوامی کرے ہاسا، خوشیاں گیت الایا۔ دھر درگا ہی بے پروا ہی اپنی منزل آئے ناٹھا، بن پاندھی پنڈھ مکائی۔ کلج کوڑی کریا مٹے اندھیری راتا، ست ستوادی چند چکائی۔ دو جہاناں بن کے پتاما، ہر جن اپنی گود اٹھایا۔ نام بھنڈارا دے کے داتا، داتا ویکھے چائیں چانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیونہار وڈیایا۔ بھگوان کہے جن بھگت ست، ست دلارا اک اکھوائیا۔ دو جہان سہائے رت، بسنت بہار نین شرمایا۔ وشن برہما شو جس دی سو رہے پچھ، سرپت اند کروڑ تپتسا

دھیان لگایا۔ گر اوتار پر پیغمبر ویکھن جھک، نیز نین نین اٹھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگت دے وڈیایا۔ جن بھگت رکھو سدا یاد، ہر کرتار آپ جنایا۔ نو سو چرانوے چوکڑی جگ پچھوں سنی فریاد، پاربرہم پر بھ اپنی دیا کمایا۔ لکھ چوڑاسی وچوں کاڈھ، بن نیز اکھاں ویکھے چائیں چانیا۔ اندر وڑ کے کھولے راز، گرہ مندر بھیو چکایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دیوے وڈیایا۔ جن بھگت آگوں سناؤندا اے۔ اچی کوک کوک الاؤندا اے۔ پچھلا ڈکھ آپ اے۔ شکھ تیری جھولی پاؤندا اے۔ کس دوارے بیٹھا لگ، پر بھ نظر مول نہ آؤندا اے۔ ساڈے کول نہیں کچھ، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پردہ اک رکھاؤندا اے۔ سری بھگوان آکھ سنایا اے۔ ڈھر دا بول اک جنایا اے۔ اڈول اڈل ویس وٹایا اے۔ ہر جن وسے سدا کول، گھر مندر سو بھ پایا اے۔ شبدا گئی کنڈے تول، ترازو اکو ہتھ اٹھایا اے۔ سچ بھنڈارا دے انمول، انملڑی دات ورتایا اے۔ ہر دے انتر آتم جائے مول، مولا اپنا رنگ رنگیا اے۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر بھگت آپ وڈیایا اے۔ جن بھگت کہے میں مول نہ مٹاں، منسا تیرے نال ملایا۔ جناں چر نہ آویں بھٹا، گھر مینڈے پھیرا پایا۔ کی ساڈے نالوں چنگا جٹ دھٹا، جس گرہ اپنی خوشی منایا۔ نامے پچھائی چھپر چھٹا، مہر نظر لگایا۔ روداس چمارے میل ملایا بن کے اٹھا، نیز نین دے رہے گلاں، ول چھلدھاری بے پرواہیا۔ مرید مرشد سناؤندے رہے اللہ، الہی نور ڈھر درگاہیا۔ گر اوتار پھڑاؤندے رہے پلا، پلو تیری گنڈھ بندھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، درشن دے سچ سکھایا۔ بھگت کہے پر بھ میں ہو یا خیران، کی تیری وڈیایا۔ جگ چوکڑی بنیا رہوں شیطان، شرع مذہب کرے لڑایا۔ چاروں گنٹ کر ویران، جگ چوکڑی کھیہ اڈایا۔ گر اوتار پر پیغمبر بال نادان، ڈھر دا حکم آپ جنایا۔ شاستر سمرت وید پُران گیتا گیان لیکھا لکھ کے انجیل قرآن، تریت شریعت اک درڑایا۔ کھانی بانی بودھ اگادھ دے مہروان، پروانہ اپنا نام ہتھ پھڑایا۔ سنگ رلا گوپی کاہن، منڈل منڈپ راس رچایا۔ مان دے سیتا رام، سخیاں منگل اک سنایا۔ آپ سچھنڈ دوارے کردا رہوں آرام، سچ سہنجی سو بھ پایا۔ عیسیٰ موسیٰ محمد دے پیغام، کلمہ کائنات پڑھایا۔ نانک نرگن منتر ستنام، ست ستوادی اک سمجھایا۔ گوہند امرت پیا جام، رس اکو اک وکھایا۔ فتح ڈنکا وچ جہان،

واہواہ گرو کری شنوائیا۔ اپنا دسیا نہ کسے نشان، بے انت بے انت بے انت کہہ کہہ سارے گئے سنائیا۔ کلجگ انت ہو مہروان، مہر نظر اک اٹھائیا۔ آ کے ویکھ اپنا جہان، جہالت گھر گھر نظری آئیا۔ کوڑی کریا جھوٹھ طوفان، توحفہ کلجگ رہیا ورتائیا۔ کھتری براہمن شودر ویش نہ کسے گیان، آتم پر ماتم پردہ کوئے نہ لاییا۔ ست دھرم داد سے نہ کوئے ودھان، او رنگ راج راجان بیٹھے ڈھیڑیاں ڈھائیا۔ مندر مسجد شودوالے مٹھ پنڈت پاندھے گرنٹھی پنٹھی دھیان بھیناں تکان، نیتز لوچن نین اگھ نہ کسے شرمائیا۔ اٹھ سٹھ تیرتھ کوڑی کریا کھلی دکان، ناری پُرش نر نرائن سار کسے نہ آئیا۔ سادھ سنت بے ایمان، ہر دے ہر نہ کوئے وسائیا۔ کر کرپا سری بھگوان، اکو تیری اوٹ تکائیا۔ پڑھ پڑھ تھکا جیو جہان، پڑھیان ہتھ کسے نہ آئیا۔ پھر پھر تھکے جنگل جوہ اچاڑ پہاڑ بیابان، سمند ساگر ڈوگھی کندر پھول بھلائییا۔ پرم پُرکھ پت پر میثور تیرا ملیا نہ کسے نشان، سچ دوارا ویکھن کوئی نہ پائیا۔ صدق صبوری ست سنتو کھ نہ رہیا ایمان، ہتھ تپ نہ کوئی وڈیائیا۔ اٹھ ویکھ شاستر سمرت چارے وید سرب گرلان، چارے جگ نال رلائییا۔ ہاباکار کرے انجیل قرآن، اللہ رانی نیتز نیناں نیر وہائییا۔ چارے کھانی کرے نہ کوئے پروان، چارے بانی پرا پسنتی مدھم بیکھری ڈھولا نہ کوئی سنائیا۔ کلجگ بدھی ہوئی نادان، من منوآ بچھے واہو داہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، آ کے ویکھ اپنا گھر، جن بھگت دین ڈھائییا۔ جن بھگت ڈھائی دیون تیرے در، در ٹھانڈے الکھ جگائییا۔ پُرکھ ابناسی کرپا کر، بے پرواہ پھیرا پائییا۔ چاروں گنٹ آوے ڈر، چوتھے پد نہ کوئی سمائییا۔ کوڑی کریا کوٹ گڑھ، کایا کچن روپ نہ کوئے وٹائییا۔ سرشٹ سبائی رہی سڑ، ترے گن اگنی تت تپائییا۔ گرکھ گرکھ تیرا بھانا رہے جر، انتر انتر دھیان لگائییا۔ نہ جیوندے نہ گئے مر، اکو تیری آس تکائییا۔ مہروان مہروان مہروان گھر سوامی آ کے وڑ، گرہ مندر کُنڈا لاییا۔ ہوئی ہوئی سچ دوارے چڑھ، گھر گھر وچ سو بھاپائییا۔ اپنا منتر انتر آ کے پڑھ، ساچا ڈھولا دے سنائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگت وکھا اکو گھر، جس گھر تیرا نور نظری آئیا۔ پُرکھ ابناسی جن بھگتاں تیری اڈیک، دھیان اکو اک لگائییا۔ مہر نظر کر لاشریک، شرکت بچھلی دے گوئییا۔ تیرے وچ اک توفیق، تعریف تیری وڈی وڈیائییا۔ چرن کول دے پریت، پریتوان پرم پُرکھ تیری سرنائیا۔ ساچا ڈھولا سنا گئی گیت، ڈھر داراگ اک شنوائیا۔ لیکھا چکے ہست کیٹ، اوچ نیچ ڈیرہ ڈھائییا۔ گھر نظری آئے مکہ کعبہ مندر

مسیت، شو دوالے مٹھ اکو اک جنائیا۔ آد انت دی تیری ریت، جگا جگنت ویکھ وکھائیا۔ تیرا لیکھا بیس بیس، زرگن سرگن کار کمائیا۔ تیرا کلمہ اک حدیث، حضرت تیری پڑھائیا۔ تیرا انک سچ اکیس، دوا آیکا بندھن پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگت لئے ترائیا۔ جن بھگت ویکھ مرشد مرید، مدد تیری اک تکائیا۔ ساچا جلوہ دے نوری دید، دیدہ دانستہ نظری آئیا۔ عیسیٰ موسیٰ محمد دے کے گئے رسید، اُمت اُمتی آپ سمجھائیا۔ صدی چودھویں وقت قریب، پروردگار ویس وٹائیا۔ دو جہاناں بن طیب، لکھ چوراسی ویکھ وکھائیا۔ کرے کھیل اک عجیب، نور نورانہ وڈ وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا لہنا جھولی پائیا۔ مرید مرشد آ کے تک، طاقور تیری سرنائیا۔ کر نویرا حقو حق، حقیقت تیرے وچ نظری آئیا۔ لیکھا چکے تت اٹھ، اپ تیج وائے پر تھی آکاش من مت بدھ ڈیرہ ڈھائیا۔ سچا مارگ اک دس، چار ورن اک پڑھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دھرم جیکارا بول الکھ، الکھ اگوچر اگم اتھاہ تیرے ہتھ وڈیائیا۔ سری بھگوان پیا ہس، جن بھگتاں آکھ جنائیا۔ آد جگاد میرے وس، جگ چوکڑی لھم ورتائیا۔ سنجگ تریتا دوپر کلجگ گر اوتاراں پیر پیغمبراں مارگ دس، اکاون باون بندھن اک پوائیا۔ شبد سروپی کھیل سمرتھ، پتا پوت دے وڈیائیا۔ انتم سب دے خالی کر کے ہتھ، خالق خلق دے وکھائیا۔ جن بھگتاں دے اگئی وتھ، وصل اپنا اک کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا جانے تھاؤں تھانیا۔ جن بھگت مارو تالی، ہر کرتا خوشی وکھائیا۔ پُرکھ ابناسی کرے دلالی، زرگن سرگن میل ملائیندا۔ جلوہ نور جوت جلالی، ظاہر ظہور پردہ لائیندا۔ جگت ویکھ حق حلالی، چاروں کُنٹ کھوج کھوجائیندا۔ ہر گھٹ ہو کے دُھر دامالی، گرگھ ساچے رنگ رنگائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر جن ساچے وڈ وڈیائیندا۔ جن بھگتو گاو گیت، سد ڈھولا اک جنائیا۔ آد جگادی جس دی ریت، سو ریتیان پھیرا پائیا۔ اکو دسے چرن پریت، دوجی کرے نہ کوئے پڑھائیا۔ سچ دوارا مندر مسیت، سچکھنڈ نواسی اک وکھائیا۔ جس گھر وسے اوچ نیچ، راؤ رنگ لے وڈیائیا۔ سو صاحب بھجھیا پائے بھیکھ، دُھر دی وست آپ ورتائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر جس دی کر دے گئے اڈیک، تعریف اکھراں نال لکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر جن ساچے رہیا ترائیا۔ ہر جن گاؤ گھر گبھیر، گنوتا آپ جنائیا۔ نظری آئے وڈ پیرن پیر، دستگیر اک اکھوائیا۔ شرع کٹ جگت زنجیر، تقدیر

دے بدلائیا۔ اپنے ہتھ رکھ نام شمشیر، دوہری دھار رہیا چکائیا۔ لیکھا جان شاہ حقیر، شہنشاہ اپنا حکم ورتائیا۔ جس نوں لہجہ دے پیر فقیر، چاروں گنت واہو داہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر جن سچے دے وڈیائیا۔ ہر جن ویکھو ہر کا رنگ، رنگ رنگیلا آپ رنگیائیا۔ جن بھگتاں اپنی سچ پلنگ، سوہنی سچ ہنڈھائیا۔ اُپر بیٹھ سورا سرنگ، شاہ پاتشاہ اپنا آسن لایا۔ نام ندھان وجائے مردنگ، تار ستار نہ کوئے ہلایا۔ نچ دیوے اک اند، اند اند وچوں پرگٹایا۔ سرتی شبد مل کے گائے چھند، سوہنگ ڈھولا اک سنایا۔ جنم جنم دا مکاوے پنڈھ، لکھ چوراسی ڈیرہ ڈھایا۔ کلجگ گئی پاوے ٹھنڈ، امرت میگھ بوند برسایا۔ دُئی دوتی میٹے کندھ، بھانڈا بھرم بھو بھٹایا۔ گرگھ گرگر چاڑھے چند، سورج چند نین شرمایا۔ دین دیال ہو بخشند، بخشش رحمت اپنی آپ ورتایا۔ سدا سہیلا نبھائے دُھر داسنگ، لگی پریت نہ کوئے تڑایا۔ دیوے وڈیائی وچ ورتھنڈ، برہمنڈ پار کرایا۔ اتم لے کے جائے وچ سچھنڈ، سچ دوارے آپ لکایا۔ پر م پُرکھ دا پر م اند، بن بھگتاں ہتھ کسے نہ آیا۔ جگ جنم دے وچھڑیاں ٹٹی دیوے گنڈھ، گنڈھنہار گوپال سوامی مہر نظر اک اٹھایا۔ پوری کرے آسانسنگ، مانگت بھجھیا اکو جھولی پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر جن لیکھے لئے لگایا۔ جن بھگت کہے پر بھ کی دیویگا دات، در تیرے الکھ جگایا۔ سچ میٹنگا اندھیری رات، کلجگ کوڑی کریا پرے ہٹایا۔ چار ورن بنائیں گا اک جماعت، دین مذہب ذات پات ڈیرہ ڈھایا۔ زرگن ہو کے سرگن دیویں اپنا ساتھ، سگلا سنگ رکھایا۔ سچ دس کون منتر دسین پاٹھ، پوجا اکو اک سمجھایا۔ سری بھگوان کہے شاباش، جن بھگت تیری وڈیائیا۔ نو سو چرانوے چو کڑی جگ بچھوں سوہنگ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان جپایا جاپ، سبجگ تریتا دواپر کلجگ جگ چو کڑی ہتھ کسے نہ آیا۔ جس جپیاں جنم جنم دا رہے کوئی نہ پاپ، پتت پاپی پُنیت رُپ وٹایا۔ گر اوتار پیر پیغمبر پر بھ دوارے سارے رہے آکھ، واہ واہ شہنشاہ شاہ پاتشاہ تیری سچ سرنائیا۔ جن بھگت اتارے اپنے گھاٹ، پتن بہہ کے سچے ماہیا۔ کلجگ انتر آتم مار آواز، گرگھ سوئے رہیا جگایا۔ کواں وچوں ورلے دتے راز، اپنا بھو گھلایا۔ تنہاں بھل جائے پوجا پاٹھ پڑھنی نماز، سجدہ سیمس جگدیش اک کرایا۔ مکہ کعبہ چھڈ کے حاجی حاج، حجرہ تیرا ویکھ دکھایا۔ جس گھر مندر محل اٹل محبوب مُجت کرے ساچ، سچ ساچا میل ملائیا۔ سو صاحب بن غریب نواز، غریب نمانے لئے اٹھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،

جن بھگت لئے ترائیا۔ بھگت کہے پر بھ ویلا کیہڑا، سچ سچ دے درڑائیا۔ جس ویلے میٹیں جھوٹھا جھیرا، کلجک جھگڑا رہن نہ پائیا۔ اُجڑیاں وساویں پھیر کھیڑا، رت بسنتی گلشن وچ گل آپ مہکائیا۔ دُدا تاریں پھڑ کے بیڑا، بھار اپنے کندھ اٹھائیا۔ بے پرواہ نو سوچرانوے چوکڑی جگ دیندا رہوں کر کے وڈا جیرا، بے ترس تیتوں ترس کوئے نہ آئیا۔ لکھ چوڑاسی پھیر دا رہیا گیڑا، گیڑا گیڑے نال بھوائیا۔ مہروان سری بھگوان ہن کر اپنی مہرا، مہروان کیوں بیٹھا لکھ چھپائیا۔ تیریاں بھگتاں تیرے چرن لایا ڈیرہ، دوجی اوٹ نہ کوئے رکھائیا۔ پاربرہم پت پر میثور کہے میں کھلا کراں و بیڑا، دو جہان اک گھر دکھائیا۔ کچھنڈ جن بھگت کہے توں میرا میں تیرا، دوجا نظر کوئے نہ آئیا۔ بہتیاں وچوں گرکھ گرکھ ہر جن ہر بھگت سچا سچا بتھیرا، جس دامارگ دیکھے جگت لوکائیا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جوت سروپی شبدی شیرا، پنج ت نہ کوئے دکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہہکنک نرائن نر، جن بھگتاں بن بھگتی پار کرائیا۔ بھگت کہے کی بھگتی لوڑ، لوہڑا بھگتی کم کسے نہ آئیا۔ جس جن اپنے چرن کول لئے جوڑ، درگاہ ساچی ملے مان وڈائیا۔ تڈھ بن دس کیہڑا ہور، جس دی منگیئے جا سرنائیا۔ تیرا منتر آد جگاد فرنا پھور، کوڑی کریا دئے مکائیا۔ تیرا پرکاش اندھ گھور، ساچا نور تیری رُشائیا۔ پر بھوسد تیتوں بھگتاں لوڑ، جن بھگتاں تیری آس رکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنی کرنی کار کمائیا۔ جن بھگتو میں سیوک اک، پُرکھ اکال دئے جنائیا۔ نت نوت تہاڈا لیکھا دیواں لکھ، لکھیا لیکھ نہ کوئے مٹائیا۔ لکھ چوڑاسی دے کے پٹھ، جگ چوکڑی کروٹ نہ کدے بدلایا۔ سنت سہیلے رکھاں چھایا ہیٹھ، سر اپنا ہتھ رکھائیا۔ کلجک انت اندر وڑ کے دسیا بھیت، باہروں کری نہ کوئی پڑھائیا۔ ایہو پر بھو دی اچرج کھیڈ، جیہڑی ہتھ کسے نہ آئیا۔ جگت نیتز سارے رہے دیکھ، بن ستگر نیتز سار کوئے نہ پائیا۔ جن بھگتو لوکماں پر بھ پہلوں بھج، پھیر اپنے نال ملایا۔ کایا مندر اندر چڑھ کے مانے سوہنی سچ، چھیل چھیل بے پرواہیا۔ اٹھو دیکھو نیتز لوچن نین لو پیکھ، پاربرہم پت پر میثور نور نورانہ نرگن اکو نظری آئیا۔ ہر جن کرے ساچا ہیت، ہتکاری اپنا میل ملایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، جن بھگتاں کر اپنی بھیت، بھیتا گرکھ لئے چڑھائیا۔

★ ۱۶ پھلگن ۲۰۲۰ بکرمی جسا سنگھ دے گرہ پھو انہر کالونی ضلع کرنال ★

جگ چوکڑی کھیل مہان، ہر کرتا آپ کرائیندا۔ زرگن سرگن دیوے دان، گر اوتار پیر پیغمبر بھو چکائیندا۔ جن بھگتاں اُپر ہو مہروان، نیتز لوچن اکھ اک کھلائیندا۔ آتم پر ماتم دے کے دان، برہم ودیا اک پڑھائیندا۔ لکھ چوراسی دیوے اک گیان، شبد انادی بودھ اگادھ سمجھائیندا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، جگ جگ کرنی اپنے ہتھ رکھائیندا۔ جگ چوکڑی کھیل زرنکار، ہر کرتا آپ کرائیا۔ سچھنڈ نواسی بیٹھ سچے دربار، تخت نواسی سو بھاپائیا۔ حکمی حکم اک ورتار، دو جہاناں والی آپ جنائیا۔ شبد دلارا کر سیکدار، برہمنڈ کھنڈ گنگن گنگنتر ویکھ دکھائیا۔ وشن برہما شو کر پیار، پریم پریتی اک درڑائیا۔ ترے گن مایا بھر بھنڈار، پنچم میلا سبھج سبھائیا۔ گھاٹ گھڑا گم اپار، چارے کھانی سو بھاپائیا۔ چارے بانی بول جیکار، شبد انادی راگ سناٹیا۔ بھو ابھیدا کھول ڈھر دربار، انجھو اپنا راہ جنائیا۔ لیکھا جان گر اوتار، پیر پیغمبر مرید مرشد پردہ آپ اٹھائیا۔ ڈھر سندیسہ نر نریشا دیوے وارو وار، سبج تریتا دو اپر کھج ویکھ دکھائیا۔ نو نو چار جانے کار، دہ دشا اپنا رنگ رنگائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی آپ کمائیا۔ ساچی کرنی سری بھگوان، جگ چوکڑی آپ کرائیندا۔ دیونہارا ڈھر دا دان، وست امولک آپ ورتائیندا۔ نت نوت ہو پردھان، زرگن سرگن کھیل دکھائیندا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا حکم آپ ورتائیندا۔ ساچا حکم ہر جگدیش، جگ جیون داتا آپ ورتائیا۔ جگ چوکڑی نام حدیث، کلمہ حق حق سمجھائیا۔ لکھ چوراسی پیسن پیسن، گھٹ گھٹ ویکھے تھاؤں تھائیا۔ آتم پر ماتم پار برہم برہم دتے سچے ریت، ساچی سکھیا اک سمجھائیا۔ کھلیاں کھیل مندر مسیت، شو دوالے مٹھ گرو دوار رنگ دکھائیا۔ لیکھا جان اوچ نیچ، راؤ رنگ دیونہار وڈیائیا۔ سب توں اتم دتے پار برہم پت پر میثور چرن پریت، پروردگار سچے سرنائیا۔ جس گھر لیکھا چکے ہست کیٹ، نردھن سردھن اکو رنگ دکھائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ست ستوادی اپنے ہتھ رکھے وڈیائیا۔ ست ستوادی پار برہم، پر م پڑھ اک اکھوائیندا۔ ہر کھ سوگ نہ کوئے غم، چنتا چکھانہ کوئے جلائییندا۔ جگ چوکڑی جانے کم، نہکرمی کرم کمائیندا۔ گر اوتاراں پیر پیغمبراں بیڑا بٹھ، ڈھر فرمانا حکم سنائییندا۔ ایکا راگ ناد سنائے بن کن، ڈھن انادی ناد و جائیندا۔ نرمل جوت

پرکاش کرے دُھر دا چن، سَورج چن نین شرمائندا۔ لیکھا جان کا یا پنج تت تن، گرہ مندر سو بھا پائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا کھیل آپ دکھائیندا۔ ساچا کھیل کرے نرنکار، نرگن نرُور بے پرواہیا۔ جگ چو کڑی ویکھے چار، چارے وید سنگ نبھائیا۔ چارے ورن کر پیار، چارے کھانی کھوج کھوجائیا۔ چارے بانی بول جیکار، پرا پسنتی مدھم بیکھری اپنی دھار جنائیا۔ چاروں کُنٹ ہو اُجیار، چار یاری جوڑ جڑائیا۔ چوتھے پد سچّی سرکار، شہنشاہ اپنا ڈیرہ لائیا۔ گرگھ ہر جن بھگت سہیلے سدے کر پیار، نام سندیسہ اک سنائیا۔ کاغذ قلم نہ لکھنہار، کاتب کرے نہ کوئے لکھائیا۔ جگت مجلس نہ کوئے گفستار، رسنا چہوا بٹی دند نہ کوئے وڈیائیا۔ من مت بُدھ نہ پاوے سار، چو جنت چلے نہ کوئے چترائیا۔ گر اوتاراں پیر پیغمبراں کر کر خبردار، بے خبر خبر اک سنائیا۔ وشن برہما شو لاکے سیوادار، ساچی سیوا اک درڑائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر کرتا بے پرواہیا۔ ہر کرتا آد جگادی بے پرواہ، بے انت بے انت بے انت اکھوائیندا۔ نرگن سرگن بن ملاح، بیڑا دو جہان چلائیندا۔ شبد اگنی دے صلاح، ست ستوادی آپ پڑھائیندا۔ برہم برہمادی بھو گھلا، پڑدہ اوہلا آپ اٹھائیندا۔ جوتی جلوہ نور کر رُشنا، حق حقیقت لاشریک آپ جنائیندا۔ درگاہ ساچی سو بھا پا، مقالے حق ڈیرہ لائیندا۔ نوبت نام اک وجا، کلمہ نبی رسول سنائیندا۔ محبوب کھیل کرے اک خُدا، واحد اپنی کار کمائیندا۔ سچکھنڈ نو اسی نرگن جوت کر رُشنا، محل اٹل سو بھا پائیندا۔ دیا باقی کملا پاتی اک جگا، اندھ اندھیر نہ کوئے رکھائیندا۔ لیکھا جانے دو جہاں، برہمنڈ کھنڈ اپنا صلح ورتائیندا۔ جیرج انڈرچن رچا، اُتبیج سبتج اپنا رنگ دکھائیندا۔ گر اوتار پیر پیغمبر سچ سندیسہ اک سنا، لوک مات وڈیائیندا۔ تینی اوتاراں بندھن پا، بھگت اٹھاراں رنگ دکھائیندا۔ عیسیٰ موسیٰ محمد نیتز نین گھلا، کلمہ کائنات درڑائیندا۔ ناک نرگن گو بند جوتی جوت جگا، جوتی جاتا ڈگمگائیندا۔ دُھر سندیسہ اک سنا، صاحب سلطان اپنا راہ دکھائیندا۔ جگ چو کڑی میتے وچ جہاں، تھر کوئے رہن نہ پائیندا۔ کلج کلکاتی جائے آ، سرشٹ سبائی اندھیرا چھائیندا۔ ست دھرم نہ دیسے ناں، سچ سچ نہ کوئے وڈیائیندا۔ جن بھگتاں ملے نہ کوئی تھاں، تھان تھنتر سو بھا کوئے نہ پائیندا۔ پیار رہے نہ پتر ماں، پتا پوت نہ گود سہائیندا۔ ہنس بُدھی ہوئے کاں، کلج چو کاگ وانگ گر لائیندا۔ پاربرہم تیرا ناؤں سارے جان بھلا، ہر مندر اندر بہہ کے درس کوئے نہ پائیندا۔ گنگا گوداوری جمنا سرتی رووے مارے دہا، اٹھسٹھ مان نہ کوئے

رکھائیں۔ کوڑی کریا چاروں کُنٹ چڑھے چا، کام کرودھ لوبھ موہ ہنکار گھر گھر نظری آئیں۔ ساچا اشٹ دیو سوامی کوئی نہ سکے منا، بنسری گھنٹیا شام نام
 ناد نہ کوئے سنائیں۔ سینا سرتی رام سکے نہ کوئے پرنا، سچ سہنجی سوبھا کوئے نہ پائیں۔ زرگن میلا سکے نہ کوئے ملا، گر چیلاروپ نہ کوئے وٹائیں۔ مندر
 مسجد شودوالے مٹھ گرو دوار دھیاں بھیناں رہے تکا، کوڑی کریا تن دُور نہ کوئے کرائیں۔ من واسنا، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے
 کھیل ساچا ہر، ساچی کرنی آپ کمائیں۔ ساچی کرنی ویکھ جگ، چاروں کُنٹ دھیان لگائیا۔ سرشٹ سبائی لگی اگ، ترے پنچ کرے لڑائیا۔ ورن برن رہے
 بچ، ذات پات نال ملایا۔ ناڑ بہتر ابلے رت، ساتک ست نہ کوئے کرائیا۔ کھتری براہمن شودر ویش بھلی برہم مت، و دیا برہم نہ کوئے پڑھائیا۔ پر م
 پُرکھ پر ماتم چرن کول نہ کوئے نت، ناتا بدھاتا نہ کوئے جڑائیا۔ پر بھ ملن دی کسے نہ کھلے اکھ، نج نیز کرے نہ کوئے رُشنائیا۔ کام واسنا جگت جوانی رہی
 نٹھ، جو بن سچ نہ کوئے ہنڈھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ویکھنہارا جگت لوکائیا۔ ویکھ لوکائی لوکات، جن بھگت
 رہے گر لائیا۔ کرپا کر پُرکھ ابناس، بے انت تیری سرنائیا۔ چاروں کُنٹ اندھیری رات، ساچا چند نہ کوئے چکائیا۔ رسنا جہوا ہتی دند گھر گھر پڑھدے تیرا
 پاٹھ، ہر دے ہر نہ کوئے وسائیا۔ جیواں جتاں کردے گھات، سچ سچ نہ کوئے سمائیا۔ گیانی دھیانی رہے آکھ، اپنی کوک کوک سمجھائیا۔ پنڈت پاندھے
 کرن بات، جگت و دیا کرے لڑائیا۔ ملا شیخ دسن کائنات، کلمہ حق رسول سمجھائیا۔ کوڑی کریا مایا متا سارے ہوئے محتاج، مُجبت تیرے نال نہ کوئے
 رکھائیا۔ کرپا کر غریب نواز، مہروان مہر نظر اٹھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دے ساچا ور، شہنشاہ تیرے ہتھ وڈیائیا۔ کلجگ ویکھ کوڑا
 رنگ، ہر جن کوکن دین دُہائیا۔ سری بھگوان تیرا دیوے نہ کوئی سنگ، ناتا جڑیا کوڑ لوکائیا۔ گھر آتم پر ماتم وجے نہ کوئے مردنگ، سرشٹ سبائی کوڑے
 تال رہی وجائیا۔ بھيو چکے نہ برہم ہنگ، سو سچ نہ کوئے سہائیا۔ نہکرمی تیرا کرے نہ کوئی کرم، کرم کانڈ پھسی سرب لوکائیا۔ لکھ چوراہی آوے جاوے
 مرے پئے جم، جس مرن گیڑ نہ کوئے کٹائیا۔ ساچا بیڑا کوئی نہ دیوے بنھ، گر اوتار پیر پیغمبر کلجگ انت ساچا سنگ نہ کوئے رکھائیا۔ لگی اگ پنچ تن،
 متوت رہیا جلائی۔ دوئے نیز ہوئے اٹھ، صاحب سنگر تیرا درس کوئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دے سچا ور، سچ دوارے

تیری اوٹ تکائیا۔ جن بھگت کہن پر بھ کل ویکھ اندھیرا، کیوں بیٹھا لکھ چھپائیا۔ کوڑی کر یا لگا ڈیرہ، صفا سکے نہ کوئے اٹھائیا۔ مایا ممتا پایا گھیرا، سادھ سنت
 بچیا نظر کوئے نہ آئیا۔ ہوئے ہنگتا دتا گھیرا، لکھ چوڑا سی رہی بھوائیا۔ ساڈھے تن ہتھ کایا مندر اُجڑیا کھیڑا، بند کوڑی کُنڈا کوئے نہ لاہیا۔ بھوئے نہ پائے
 میرا تیرا، تیرا میرا بھوئے نہ کوئے چُکائیا۔ لہنا دینا چُکھیا سنچھ سویرا، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دے ساچا ور، سری بھگوان تیری سرنائیا۔
 بھگت کہن پر بھ ویکھ اندھیرا اندھ، ور بھنڈ دھیان لگائیا۔ کیوں ستا دے کر کُنڈ، کروٹ اپنی لے بدلایا۔ تیری آتم پر ماتم ہوئی رنڈ، سہاگی کنت سچ نہ کوئے
 ہنڈھائیا۔ من واسنا پاؤندے سارے ڈنڈ، ڈنکا نام نہ کوئے لگائیا۔ بھرم بھلیکھا ڈئی دوتی کوئی نہ ڈھائے کندھ، دین مذہب ذات پات لیکھانہ کوئے مُکائیا۔
 تیرا آتم گائے کوئی نہ چھنڈ، سوہنگ ڈھولا راگ نہ کوئے سنائیا۔ جنم جنم دا مٹے نہ کسے پنڈھ، منزل حق نہ کوئے چُچائیا۔ دین دیال صاحب بخشنڈ، بخشش
 رحمت اپنی دے ورتائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کلج اتم ویکھ دکھائیا۔ کلج انت ویکھ نرنکار، نرنگن اپنا ویس وٹائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر
 کرن نمسکار، سجدہ سیس جگدیس جھکائیا۔ سرشٹ سبائی سچ نہ دے کوئی پیار، ناتا پریم نہ کوئے جڑائیا۔ لیکھا لکھ لکھ جو دے کے آئے جگ چار، چارے
 ورنناں جھولی پائیا۔ تس دا کرے نہ کوئے وچار، سچ سمجھ نہ کوئے سمجھائیا۔ پوجا پاٹھ کرن کڈھن مات وگار، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو
 دینا ساچا ور، در تیرے لکھ جگائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر دیوے ہوکا، در ساچے کوک کوک سنائیا۔ پھری دروہی چوڑاں لوکا، چوڑاں طبق رہے گر لائیا۔ سچ
 گائے نہ کوئی سلوکا، سچا راگ نہ کوئے الائیا۔ جیو جنت سادھ سنت من مت ہو یا ہوچھا، گرمت بیٹھے سرب بھلایا۔ پاربرہم پر بھ تیرے نال کر کے
 روسا، دین مذہب کرن لڑائیا۔ من واسنا جگت جہان ہو یا کھوٹا، خودی بھری سرب لوکائیا۔ تیرا نور نظر نہ آئے نرمل جوتا، اگیان اندھیر نہ کوئے چُکائیا۔
 جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، آکے ویکھ اپنا گھر، جس گھر رچنا آپ رچائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر رہے دس، سری بھگوان ساڈی عرضوئیا۔ کلج
 اتم ساڈا نہیں کوئی وس، لوکمت ملے نہ ڈھوئیا۔ سرشٹ سبائی کھیڑا دے سے بھٹھ، کلج اگنی تت تپائیا۔ دھیرج جت ست سنوٹھ کوئی نہ سکے رکھ، ست
 ستوادی رُپ نہ کوئے وٹائیا۔ کوڑی کر یا کھلیا ہٹ، نام ونجارا نظر کوئے نہ آئیا۔ شاستر سمرت وید پُران گیتا گیان انجیل قرآن کھانی بانی جو مارگ رہی

دس، تس بھلی جگت لوکائی۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دے دھر دا ور، دھر دی دھار آپ پرگٹائی۔ گر اوتار پیر پیغمبر دس حال، حالت سب دی رہے جنائی۔ سرشٹ سبائی سچ وست رکھے نہ کوئی دھن مال، نام خزانہ گھر نہ کوئے ٹکائی۔ کایا مندر اندر نہ ویکھے کوئی دھر مسال، گرہ سو بھا کوئے نہ پائی۔ دیا باقی کملا پاتی محل اٹل سکے کوئی نہ بال، سچ کرے نہ کوئے رُشنائی۔ امرت آتم سہائے نہ کوئی تال، نجھر جھرنانہ کوئے جھرائی۔ چار کنت دہ دشا من واسنا تیری کرن بھال، آتم پر ماتم دھیان نہ کوئے لگائی۔ بھاگ لگا کسے نہ دسے کایا مائی کھال، چم در شئی جگت نظری آئی۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دے سچا ور، تیرے ہتھ وڈی وڈیائی۔ گر اوتار پیر پیغمبر دس بول، انبولت راگ جنائی۔ چاروں کنت ڈور ڈکا وچے ڈھول، نام مردنگ نہ کوئے سنائی۔ ساچا تولے نہ کوئے تول، نام ترازو ہتھ نہ کوئے اٹھائی۔ انتر آتم پریم رس دیوے نہ کوئی پائل، امرت جام نہ کوئے پیائی۔ صاحب سنگر کسے نہ وسے کول، گھر مندر بہہ خوشی نہ کوئے منائی۔ مایا متاپیا گھول، دوس رین کرے لڑائی۔ جن بھگت چوری چوری ڈر ڈر تیرا نام رہے بول، نیتز نیناں نیر نیر وہائی۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا ساچا ور، ویلا انتم ویکھ وکھائی۔ گر اوتار پیر پیغمبر کہے ویلا انتم آیا، چار جگ پر بھ تیری اوٹ تکائی۔ سرشٹ سبائی ترے گن مایا گھیرا پایا، پلو سکے نہ کوئے بھڈائی۔ جگت جنجال نہ کوئے تڑایا۔ سر ہتھ نہ کوئے ٹکائی۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا ساچا ور، سچ دوارے منگ منگائی۔ سچ دوارے مانگت ایک، بھجھیا دے ورتائی۔ سرشٹ سبائی کر بدھ بیک، وویکی اپنی کار کمائی۔ ست ستوادی لکھ لکھ، لیکھا لکھت دے بدلائی۔ سرب جیاں سچ دینی ٹیک، چرن کول سرنائی۔ کوڑی کریا نہ لائے سیک، اگنی اگ نہ کوئے تپائی۔ زرگن زرویر زرنکار دس اپنا بھیت، پردہ اوہلا آپ چکائی۔ آتم پر ماتم بخش ہیت، سچ پریتی اک لگائی۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، چار ورن دے وڈیائی۔ چار ورن تیرا روپ، دوجا نظر کوئے نہ آئیندا۔ توں صاحب سلطان آد جگادی بھوپ، سچکھنڈ ساچے سو بھا پائیندا۔ تیرا کھیل چارے کوٹ، دہ دشا توں ہی نظری آئیندا۔ پہلا لیکھا کر منسوخ، گر اوتار پیر پیغمبر سرب دھیان لگائیندا۔ بھگت بھگوان بنا ساچے پوت، گود سہنجی اک سہائیندا۔ اکو تانا پیٹا سوٹ، اکو نور نظری آئیندا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا دے دھر دا ور، جس وچوں تیرا نور نظری آئیندا۔ پر م

پُرکھ پر بھ دے گیان، بودھ اگادھ تیری پڑھائیا۔ کوڑی کریا جھگڑے سرب مٹ جان، ممتا موہ نہ کرے لڑائیا۔ چار ورن مئے تیری آن، ملے سچ سرنائیا۔ اکو نام سری بھگوان، واحد کلمہ دے پڑھائیا۔ پروردگار تیرا ایمان، صدق صبوری نظری آئیا۔ پُرکھ اکال تیرا مکان، مندر سوہنا سوہنا پائیا۔ ابناسی کرتے تیرا نشان، دو جہان اک جھلائییا۔ پاربرہم کر پروان، برہم تیرا روپ نظری آئیا۔ وچولا بن نگہبان، بن نیتز نین اکھ کھلائییا۔ سنت سہیلے گرو گرو گر چیلے گرگھ گرسکھ ہرجن ہر بھگت سب تیرا راہ تکان، تقویٰ تیرے اُپر رکھائییا۔ تیرے ملیاں روگ سوگ چنتا ڈکھ سرب مٹ جان، بھرم بھے بھو رہن نہ پائیا۔ انتر آ کے مل سری بھگوان، باہر ملن دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، آ کے ویکھ اپنا گھر، جو گھر وچ گھر رہیا بنائییا۔ ویکھ گھر آ کے ٹھا کر، ہر بھگت راہ تکائیندا۔ کایا ڈو نگھی بھور دے ساگر، پار کنارہ نہ کوئے دکھائیندا۔ کرپا ندھان نرمل کرم کر اُجاگر، در درویش منگ منگائیندا۔ کوجھیاں کملیاں غریب نمائیاں دے آدر، آدرش تیرا اکو نظری آئیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دکھا اپنا گھر، جس گرہ بہہ کے جوتی جوت ڈگگائیندا۔ بھگت کہے پر بھ گھر دس آپ، اپنا پردہ لاہیا۔ جس مندر تیرا میرا اکو جاپ، دوجی اور نہ کوئے پڑھائییا۔ میں پوت توں میرا باپ، پتا پُرکھ اکال تیری سرنائیا۔ آد جگاد جگ چوکڑی سب کچھ تیرے ہاتھ، گر اوتار پیر پیغمبر تیرے حکمے اندر سیو کمائییا۔ تیرے حکمے اندر تریلوکی ناتھ، رام رمیا شام گھننیا لوکات سوہنا پائیا۔ تیرا کھیل واستک واس، دیو آتما تیری اوٹ رکھائییا۔ پروردگار دے ساتھ، بے پرواہ تیری اک سرنائیا۔ لیکھا چکھے پرتھی آکاش، گگن گلگنتر ڈیرہ ڈھاہیا۔ سچ دوار ملے نواس، چرن کول سرنائیا۔ تیرا محل اٹل سوہنا پُرکھ ابناس، سچکھنڈ ساچا نظری آئیا۔ جتھے نرگن نرگن گوپی کاہن پاوے راس، سرگن سروپ نہ کوئے دکھائییا۔ پر م پُرکھ پت پریشور تیرے ملن دی اکو آس، ہرجن تیری اوٹ تکائییا۔ سدا سہیلے اک اکلے رکھ اپنے پاس، جگت وچھوڑا دے چکائییا۔ آون جاون لکھ چوراسی کئے واٹ، جنم اجنم نہ کوئے بھوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دکھال اپنا گھر، جس گھر تیرا نور ظہور رُشنائیا۔

★ ۱۶ پھلن ۲۰۲۰ بکرمی موہن سنگھ دے گرہ گڑھی لانگری ضلع کرنال ★

جن بھگت تیرا سوہنا مندر، سو صاحب سنگر آپ سہائیندا۔ بھاگ لگے ڈونگھی کندر، کایا کعبہ حُجرہ حق وڈیائیندا۔ من واسنا بھئے بندر، نام ڈوری تند
 دکھائیندا۔ سچ دوار دکھائے اگمی منزل، دو جہاناں پندھ مکائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، آد جگاد جگ چوڑی ہر جن ساچے ویکھ
 دکھائیندا۔ جن بھگت تیرا سوہنا دوار، ساڈھے تن ہتھ اندر نظری آئی۔ کایا ماٹی کھیل کرے کرتار، گرہ ساچا ویکھ دکھائی۔ دیا باقی کملاپاتی کر اُجیار، جوت
 نور کرے رُشائیا۔ دوس رین اٹھے پہر گھڑی پل شبد اناد سچی ڈھنکار، انراگی اپنا راگ سنائی۔ در دروازہ غریب نوازا بند کواڑی کھول دیوے دیدار، نور
 نورانہ شاہ سلطانا اکو نظری آئی۔ آتم پر ماتم سچ پریتی کرے پیار، سرتی شبدی ساچا جوڑ جڑائی۔ گرگھ سخیان مل کے منگلاچار، اند منگل اکو گائی۔ گرگھ مہما
 اپر اپار، شاستر سمتر وید پُران رہے پکار، کھانی بانی کوک کوک سنائی۔ جنہاں صاحب سنگر ملیا آن، لیکھا چکے دو جہان، آون جاون لکھ چوڑاسی جم کی
 پھاسی دے تڑائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ویکھنہارا سچا گھر، ہر جن انتر پھول بھلائی۔ گرگھ تیرا مندر اُچا، صاحب سنگر سو بھاپائی۔ لکھ
 چوڑاسی نالوں سُچا، نرمل روپ اک درسائی۔ جس منزل پُرکھ اکال دین دیال پُجا، آوندا جاندا نظر کسے نہ آئی۔ سچ سہنجنی سوہنی سوت، سچ سنگھان آسن
 لائی۔ کرے کھیل ابناسی اچتا، چیتن اپنی دھار جنائی۔ گرگھ گرگھ ہر جن سنت سہیلا بنائے نادی سوت، پتا پوت دے وڈیائی۔ اُجل کرے مات کھا،
 دُرمت میل دھوئی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگت دے وڈیائی۔ جن بھگت تیری سچ اٹاری، چھپر چھن لے وڈیائی۔ جس گھر نرمل
 جوت جگے نرنکاری، نرور اپنا روپ دکھائی۔ لیکھا جانے شاہ پاتشاہ شہنشاہ سچا سکداری، بھوپت بھوپ راج راجان وڈا بے پرواہیا۔ ساچے مندر سچکھنڈ نواسی
 کھیل کرے نیاری، ترے گن اتینا ٹھانڈا سینا اپنی دھار جنائی۔ آتم پر ماتم نام رس دے نُماری، دوس رین اکو رنگ چڑھائی۔ کاغذ قلم نہ کوئی لکھے لکھاری،
 کاتب شاہی دیوے نہ کوئے وڈیائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگت دوارے سو بھاپائی۔ جن بھگت دوارے سوہے سری بھگونت،
 پُرکھ اکال سو بھاپائیندا۔ نرگن سرگن سہائے مہما گنت، لکھ اگوچر اگم اتھاہ اپنی کار کمائیندا۔ لکھ چوڑاسی وچوں گرگھ اٹھائے سنت، ست ستوادی اپنا میل

ملائیندا۔ کوڑی کریا گڑھ توڑ ہوئے ہنگت، ہنگ برہم اک سمجھائیندا۔ بودھ اگادھابن کے پنڈت، دُھر داراگ آپ الائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، جن بھگت دوارا اک وڈیائیندا۔ جن بھگت دوارا ساچی کوٹ، دشا ہر جی ونڈ ونڈائیا۔ کوڑی کریا کڈھ کے جوٹھ جھوٹھ، سچ سچ اک ورتائیا۔ جنم کرم دی میٹ کے بھوگھ، ترسنا روگ گوائیا۔ ویکھنہارا کایا پنچ تت بھوت، اپ تیج وائے پر تھمی آکاش کھوے تھاؤں تھانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، جن بھگت ویکھے گھر ودھائیا۔ جن بھگت گھر وے ودھائی نام، ساچی سنیاں منگل گائیندا۔ سچکھنڈ نواسی ویکھن آئے رام، نرگن اپنا پھیرا پائیندا۔ نراچھت پورا کرے کام، مہروان مہر نظر اٹھائیندا۔ سوہنا نگر کھیڑا ویکھے گرام، جس گرہ اپنا چرن ٹکائیندا۔ کر پرکاش کوٹن بھان، روسس اکو جوتی نور ڈگمگائیندا۔ سچ سنگھاسن کر آرام، سکھ ساگر روپ وٹائیندا۔ جنم جنم دی مُشکل کر آسان، دُکھ روگ سنتاپ ڈیرہ ڈھاندا۔ شبد اگئی مار بان، تیر انیالا اک چلائیندا۔ امرت نخبھر جھرننا جھرے مہان، پریم پیالہ ہتھ پھڑائیندا۔ نردھن دیوے دُھر داماں، سر اپنا ہتھ ٹکائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ہر جن دوارا ویکھ خوشی منائیندا۔ ہر جن دوارا ویکھے آپ، اپنے ہتھ رکھے وڈیائیا۔ جس مندر اندر اکو توں ہی جاپ، دوجی کرے نہ کوئے پڑھائیا۔ بجر کپائی کھلے تاک، گھر گھر وچ ہوئے رُشنائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر جو رسنا جہوا ہتی دند گئے آکھ، دُھر سندیسہ تھکم سنائیا۔ کاغذ قلم شاہی لکھیا بھوکھت واک، بھاکھیا دتی سرب لوکائیا۔ چار ورنناں داتا اکو پُرکھ ابناس، ابناسی کرتا ہر رگھورائیا۔ ہر گھٹ نرگن جوت کرے پرکاس، گھر گھر بیٹھا ڈیرہ لائیا۔ جاگت سووت کرے بات، آلس ندرانہ کوئے رکھائیا۔ سدا سہائی بعد وفات، مرن جیوت اکو رنگ جنائیا۔ ایہتھے اوتھے دئے نجات، دو جہاناں ہوئے سہائیا۔ جن بھگتاں بنے سجن ساک، بندھپ اکو نظری آئیا۔ مُرید مُرشد دیوے ساتھ، پروردگار نور الایہا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، گرگھ دوارے دیوے مان وڈیائیا۔ گرگھ بنک سوہنا سہنجننا، چار جگ رہے جس گائیا۔ جس گھر دیا باتی بلے آد نرنجننا، نرگن نور جوت رُشنائیا۔ صاحب سنگر پُرکھ ابناسی وسے ساچا سجننا، میت پیارا اک اکھوائیا۔ چرن دھوڑ ست سرور کرائے مجنا، دُرمت میل دھوائیا۔ آد جگاد جس پردہ کچننا، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ویکھنہارا گرگھ گھر، جس گھر دوجا نظر کوئے نہ آئیا۔ گرگھ گھر سوہنا چنگا، پُرکھ ابناسی بنت بنائیا۔ آتم سیجا سچ پلنگا،

پاوا چول نظر کسے نہ آئی۔ اُپر بیٹھ سورا سربگا، سری بھگوان اپنا حکم ورتایا۔ نرگن جوت چاڑھے چندا، اندھ اندھیر نہ کوئے دکھایا۔ ساچا ڈھولا گاوے
 چندا، توں میرا میں تیرا دُھر دامیلا سہج سُبھایا۔ آتم پر ماتم دیوے اندا، اندا اندا گرو گریو سُبھایا۔ کوڑی کریا مارے شبدی کھنڈا، کھڑگ اکو اک
 چوکایا۔ لیکھے لائے اپنا بندہ، بندگی اپنی اک سُبھایا۔ لہنا دین چکائے وچ برہمنڈا، ورجنڈا ڈیرہ دیوے ڈھاپیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
 ویکھنہارا سچا گھر، گرگھ مندر اکو نظری آئی۔ گرگھ مندر سوہنی بنت، پُرکھ ابناسی آپ بنایا۔ جس گھر صاحب سَنگڑے کنت، نرگن اپنا پھیرا پائی۔
 ہرجن کایا چولی چاڑھے رنگ بسنت، دو جہاناں اتر کدے نہ جایا۔ دیوے وڈیائی وچوں جیو جنت، جاگرت جوت کرے رُشانیا۔ سو گرگھ گرگھ کہیئے
 سنت، جس ملیا بے پرواہیا۔ لیکھ چکائے آد انت، انتشکرن ویکھے تھاؤں تھانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گرگھ مندر دے سُبھایا۔ گرگھ
 مندر سگھوں کُلی، کلونتا ویکھ دکھانیدا۔ آد جگاد قیمت رکھے انملی، جگ چوکڑی کھیل کرانیدا۔ سرشٹ سبائی مایا بھرم بھلی، بھانڈا بھرم نہ کوئے بھاننیدا۔
 کایا پھلواری سب دی ملی، پت ڈالی نظر کوئے نہ آئیدا۔ گرگھ ورلے آتم پر بھ چرن پریتی گھول گھلی، گھول گھمائی اپنے لیکھے لائیدا۔ ایٹھے اوتھے دو
 جہان پھلی بھلی، رت بسنت بہار خزاں روپ وچوں پرگٹانیدا۔ ناد شبد سنانے دُھر دی دُھنی، آتمک اکو راگ لائیدا۔ داتا جودھا سوربیر وڈگن گنی، گہر
 گبھیر مہر نظر اٹھانیدا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گرگھ دوارا اک سُبھانیدا۔ کُلی کُکھ رہے ہس، خوشیاں گیت گانیا۔ سری بھگوان رہے
 دس، اپنا حال جنایا۔ بے پرواہ کدھروں آئیوں نس، بے انت اپنا پنڈھ مکانیا۔ سچکھنڈ دوارا چھڈ، لوکمت ویکھیں چائیں چانیا۔ کوٹن کوٹ راج راجان شاہ
 سلطان ایٹھوں گئے لد، تھر کوئے رہن نہ پانیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر سارے گئے دس، لیکھا کھت وچ لیاپیا۔ کجگ انت سری بھگونت نرگن نروریر پُرکھ اکال
 ہووے پرگٹ، ہر گھٹ واسی اپنا پھیرا پائی۔ سنت سہیلے گرو گرو گر چیلے بھگت بھگوان میلے نٹھ نٹھ، در در گھر گھر بن بن پاندھی راہیا۔ دست امولک نام
 ندھان دیوے وتھ، دُھر دی دات آپ ورتایا۔ امرت ساچا دیوے رس، نچھر جھرنا اک جھرایا۔ اپنے ملن دی کھول کے آپ آکھ، گھر گھر وچ کرے
 رُشانیا۔ ست ستوادی شبد انادی برہم برہمادی پریم پریتی گائے جس، جس وید پُران صفت نہ کوئے صلاحندا۔ جس نالوں دھار بن کے ہوئے اڈ، کر کرپا

انت اوسے وچ ملائیندا۔ گرگھ دوارا آد جگاد جگ چوکڑی صاحب سنگر دی ساچی حد، دوجا در ویکھن کدے نہ جائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دھر دا در، در داتا اکو ایک اینکار اھوانیندا۔

★ ۱۶ پھگن ۲۰۲۰ بکرمی مہندر سنگھ دے گرہ گڑھی لانگری ضلع کرنال ★

جگ چوکڑی گیا پنڈھ، دو جہان رہے گر لایا۔ گر اوتار منگاں رہے منگ، خالی جھولی اک دکھایا۔ پیر پیغمبر سیس سجدہ کرن ننگ، سر ہتھ نہ کوئے لکایا۔ بھگت بھگوان گاون چھند، ساچا ڈھولا اک الاہیا۔ کرپا کر سورے سرنگ، شاہ پاتشاہ تیری وڈیایا۔ سرشٹ سبائی آتم دے رنڈ، ساچا کنت نہ کوئے ہنڈھایا۔ نو نو چار بھیکھ پکھنڈ، دھرمی دھرم نہ کوئے کمایا۔ آتم پر ماتم کسے نہ ملے اند، چارے کھانی بیٹھی مکھ بھوایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دے سچا ور، شاہ پاتشاہ در تیرے آس رکھایا۔ جگ چوکڑی رہی لنگھ، تھر کوئے رہن نہ پایا۔ ساچا دے نہ کوئے سچ پلنگ، سنگھاسن آسن کوئے نہ لایا۔ سنگر شبد نہ کوئے مردنگ، تال تلواڑا نہ کوئے وجایا۔ سرتی شبدی کوئی نہ پائے گنڈھ، گنڈھنہار گوپال سوامی نظر نہ کوئے جنایا۔ دہ دشا نو کھنڈ ست دیپ نوری چمکے کوئی نہ چند، گھٹ اندھیرا نظری آیا۔ کلج اودھ رہی ہنڈھ، صدی سدپوی وقت چکایا۔ صاحب سنگر ٹھا کر سوامی سچ دوار اپنا لنگھ، منزل منزل پنڈھ مکایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہروان ہو سہایا۔ جگ چوکڑی گئی بیت، بتی کہانی سمجھ کسے نہ آیا۔ سنجگ تریتا دواپر کلج پاربرہم چلائی ریت، گر اوتار پیر پیغمبر سیو کمایا۔ بھو ابھیدا اچھل اچھیدا مارگ دسدا رہیا ٹھیک، ٹھیکر کوڑا بھن دکھایا۔ لیکھ جاناؤندا رہیا اوج نیچ، راؤ رنک آپ سمجھایا۔ پنج تت کا یا ساڈھے تن ہتھ مندر و سدا رہیا نیچ، گھر گھر وچ ڈیرہ لایا۔ جن بھگتاں سدا سہیلا کردا رہیا شبدی ریجھ، سوہنی اپنی سیو کمایا۔ چرن پریتی دھر دی نیتی دسدا رہیا ریت، ریتوان آپ اھوایا۔ گر اوتار پیر پیغمبر در درویش منگدے رہے بھیکھ، بھجھیا اکو نام ورتایا۔ آد جگاد جگ چوکڑی نرگن بنیا رہیا سرجیت، چیون مرن نہ کوئے رکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔

جگ چو کڑی جائے نٹھ، لوکمت رہن نہ پایا۔ کرپا کر پُرکھ سمرتھ، مہر نظر اک اٹھایا۔ سرشٹ سبائی کھیڑا دسے بھٹھ، کلجگ اگنی تت تپایا۔ گر اوتار جو مارگ گئے دس، جیو جنت گئے بھلایا۔ پیر پیغمبر میل ملے نہ حق، حقیقت ہتھ کسے نہ آئی۔ جگت واسنا کوڑی کریا ہوئے وس، ہر کاشد سچ نہ کوئے کمایا۔ کام کرودھ لوبھ موہ ہنکار پائی نتھ، ڈوری تند ہتھ اٹھایا۔ لیکھا چکے نہ تت اٹھ، اپ تیج وائے پر تھی آکاش من مت بدھ سار نہ کوئے جنایا۔ نج آتم نج گھر نجھر ملے نہ کوئے رس، رسنا کوڑ روپ ہلکایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دے ڈھر دا ور، در ٹھانڈے بھیکھ اکو منگ منگایا۔ جگ چو کڑی رہیا تک، کلجگ ویلا اتم آئی۔ آتم ملے نہ کسے شکھ، پر ماتم رنگ نہ کوئے رنگایا۔ مایا متا لگی بھکھ، ترسنا سکے نہ کوئے بھجھایا۔ سفل ہوئے نہ کوئی کھ، جننی جن نہ کوئے جائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نر ہر نرائن ویکھ لوکمت تھاؤں تھانیا۔ جگ چو کڑی اتم ویلا، ویلا وقت سرب جنایا۔ ورن برن نہ کوئے سجن سہیلا، سرنگت نہ کوئے رکھایا۔ پاربرہم پت پر میثور کیوں وسیوں گھر نویدا، سچھنڈ بیٹھا لگھ چھپایا۔ جوت نرنجن چاڑھے کوئی نہ تیلا، آد نرنجن سگن نہ کوئے منایا۔ جگ چو کڑی اچرج تیری کھیلا، گر اوتار پیر پیغمبر بیٹھے آس تکایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہروان ویکھ اپنی مات لوکایا۔ جگ چو کڑی رہی رو، کل انت دھیان لگایا۔ پت پر میثور تیرا ٹٹا موہ، مجت محبوب نہ کوئے کمایا۔ گر اوتار پیر پیغمبر تیری دے کے گئے سو، ہنگ برہم کر پڑھایا۔ کلجگ انت سری بھگونت نرگن نور آپے جائے ہو، ہوکا اپنا نام سنایا۔ برہمنڈ کھنڈ ویکھے پری لو، بن اکھاں تھاؤں تھانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا جانے ڈھر دے گھر، دو جہان تیری وڈیایا۔ جگ چو کڑی ویکھ حال، پُرکھ اکال تیری سرنا یا۔ کوڑی کریا کر بحال، مہروان دیا کمایا۔ ترے گن مایا توڑ جنجال، جاگرت جوت کر رُشنا یا۔ آکے ویکھ مُریداں حال، مُرشد بن کے پھیرا پایا۔ ساچا سوہے نہ کوئی تال، اٹھسٹھ امرت سپر نہ کوئے جنایا۔ مندر مسجد شو دوالے مٹھ نہ کوئی دھر مسال، دھرم دوارا نظر کوئے نہ آئی۔ سرشٹ سبائی لگھ چوڑا سی جیو جنت سادھ سنت سب دے سرتے کوئے کال، کلجگ ڈورؤ ڈنک نگارہ رہیا وجایا۔ گر لگھ گر سکھ ہر جن ہر بھگت بن تیرے ہوئے بے حال، بہیل ہو کے دین ڈھایا۔ گر اوتار کرن سوال، پیر پیغمبر سجدہ سپس جھکایا۔ بھگت وچھل بھگوان کر خیال، نیز لوچن نین اکھ گھلایا۔ کھتری براہمن شو در

ویش دے نہ کوئے دلال، رہبر راہ نہ کوئے دکھایا۔ دیادپیک جوتی گھر مندر دیوے کوئی نہ بال، زین اندھیری نظری آئی۔ پُرکھ اگم اتھاہ کر کھیل بے مثال، تیری مسل سکے نہ کوئے سمجھایا۔ لیکھا کوئی نہ جانے شاستر سمتر وید پُران انجیل قرآن، انت کہن نہ آئی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اٹھ دیکھ اپنا گھر، جس گھر لکھ چوڑا سی رچن رچایا۔ جگ چوڑی مکے جھیرا، لوکمت رہن نہ پائی۔ پروردگار کر حق نبیڑا، لاشریک تیری سرنائی۔ سری بھگوان اپنا وسا دُھر دا کھیرا، گھر مندر دے وڈیائی۔ دُور دُراڈے نظری آئین نیرا، نرگن اپنا پنڈھ مکائی۔ چاروں کُنٹ دے اندھیرا، تڈھ بن نور نہ کوئے رُشنائیا۔ دھرت مات دا کھلا کر ویڑا، دھرتی دھول رہی گر لائی۔ جن بھگتاں پار کر بیڑا، شوہ دریا نہ کوئے رُڑھائی۔ سبجگ تریتا دواپر کلجگ گر اوتار پیر پیغمبر لیکھا لکھ کے گئے بتھیرا، ناتا جوڑ قلم شاہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا دُھر دا ور، تڈھ بن نظر کوئے نہ آئی۔ جگ چوڑی کرے پکار، نیز رو رو دے ڈھائی۔ اٹھ دیکھ دین دیال، دین سارے رہے گر لائی۔ لیکھا لکھ کے کیوں رکھیا سنجال، سبکھنڈ دوارے اپنے وچ چھپائی۔ منگی منگ گوبند سُت دُلا، دوائے جوڑ سپس جھکائی۔ کرپا کر ہر نرنکار، نرگن زرویر تیری وڈیائی۔ جوتی جامہ کھیل اپار، نور ظہور اک رُشنائیا۔ سبکھنڈ سوہے سچ دوار، تھر گھر وجے تیری ودھائی۔ سن اگم پار کنار، منڈل منڈپ سو بھا پائی۔ ساچا دے آپ دیدار، دید عید چند رُشنائیا۔ پیر پیغمبر سجدہ کرن وارو وار، مستک ٹکا دھوڑی لائی۔ کلمہ نبی رسول کوک کرن پکار، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا ساچا ور، تڈھ بن سار کوئے نہ پائی۔ آکے دیکھ پر بھ لوکمت، ماتر بھومی دے ڈھائی۔ سچ دے نہ کوئی جماعت، کھتری براہمن شوڈر ویش ایکا رنگ نہ کوئے رنگائی۔ نردھن سردھن دیوے نہ کوئے ساتھ، راؤ رنگ اوچ نیچ میل نہ کوئے ملائی۔ آتم پر ماتم کوئے نہ پوجا پاٹھ، جگت و دیا کرے لڑائی۔ چوڈاں لوک دیکھ کھیل تماش، چوڈاں طبقات پردہ لاہیا۔ الف یے لیکھا بنیا جگت لغات، تیرا حرف حروف حاصل حق نہ کوئے سمجھائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کلجگ دیکھ جگت لوکائی۔ جگت لوکائی دیکھ آپ، نرگن اپنا ویس وٹائی۔ چاروں کُنٹ دے سے پاپ، ست دھرم نہ کوئے رکھائی۔ رُوح بُت نہ کوئی پاک، پوت رُپ نہ کوئے جنائی۔ گھر مندر کھولے نہ کوئی تاک، ہر مندر سو بھا کوئے نہ پائی۔ گر اوتار پیر پیغمبر جو دُھر سندیسہ گئے آکھ، کلجگ اتتم بھلی سرب لوکائی۔ سچ

کنارہ ہتھ نہ آوے گھاٹ، پتن ملے نہ بے پرواہیا۔ جنم جنم دی میٹے کوئی نہ واٹ، کرم کرم داروگ نہ کوئے گوانیا۔ گھر دیپ نہ کوئے پرکاس، انحد ناد
شبدی دُھن نہ کوئے شنوائیا۔ کوڑی کریا بھوگ بلاس، سرشٹ سبائی ہوئی ہلکائیا۔ ساچا شبد نہ کوئے بلاس، رس انڈھا ہتھ کسے نہ آئیا۔ جگت مدرہ ہتھ
گلاس، امرت جھرنا سپر نہ کوئے پیانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، آکے دیکھ اگئی گھر، جس دی بنت نظر کسے نہ آئیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر
رہے بول، دُھر دی آواز سنائیا۔ سرشٹ سبائی رہی ڈول، دھیرج دھیر نہ کوئے رکھائیا۔ سچ دست نہ کسے کول، خالی ٹھوٹھے جگت لوکائیا۔ پرم پُرکھ تیری
پریتی کوئی نہ جائے مول، بسمل روپ نہ کوئے سمائیا۔ سچجک تریتا دواپر کلجک جو پورب کیتا قول، اقرار اپنا پورا دے کرائیا۔ پرگٹ ہو کے اُپر دھول،
دھرنی دھرت دھول دے وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دوارا اِکو کھول، جس گھر تیرا روپ نظری آئیا۔ سچ دوار کھول پر بھ مات،
در تیرے منگ منگائیا۔ چار ورنناں دے دات، برن اٹھاراں آپ سمجھائیا۔ من مت ناتا توڑنا کمدات، گرمت اِکو اک دکھائیا۔ انتر آتم دے ساتھ،
پر ماتم اپنا میل ملائیا۔ لیکھا چکے ذات پات، دین مذہب نہ کوئے لڑائیا۔ نظری آئی ساکھیات، ہر گھٹ بیٹھا ڈیرہ لائیا۔ پورا کر بھوکھت واک، صدی
یسویں رہی گر لائیا۔ نیز کھول مار جھاک، جھلک اپنی دے جنائیا۔ جگ چوکڑی تیری کردے رہے تلاش، لبھیاں ہتھ کسے نہ آئیا۔ شو جی رووے اُتے
کیلاش، ہتھ ترسول رہیا سٹائیا۔ برہما لبد پھرے پرکاس، برہم پاربرہم نہ کوئے سمائیا۔ وشن بن کے داسی داس، سیوا کرے سیوک روپ وٹائیا۔ گر
اوتاراں پوری کر خواہش، خواہش اپنی نال ملائیا۔ پیر پیغمبراں دے ساتھ، پروردگار ہو سہائیا۔ ترے گن مایا دیکھ گھاٹ، گھاٹا پورا دے کرائیا۔ پنچت
کوڑی مٹے واٹ، ساچا مارگ پنھ دے سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہروان ہو سہائیا۔ مہروان پر بھ نرگن آ، عادت اپنی دے
بدلائیا۔ دو جہاناں بن ملاح، بیڑا اپنے کندھ اٹھائیا۔ گر اوتار دے کے گئے صلاح، پیر پیغمبر اشارے نال سمجھائیا۔ شاستر سمرت وید پُران اِنجیل قرآن
گیتا گیان بنے گواہ، کھانی بانی شہادت اِکو وار بھگتائیا۔ پرم پُرکھ پت پر میثور کل آوے ویس وٹا، کل کلکی پھیرا پائیا۔ نہ کوئی پتا نہ کوئی ماں، بھین بھائی
نظر کوئے نہ آئیا۔ ساک سجن سکے نہ کوئے بنا، بندھن بندھپ اور نہ کوئے رکھائیا۔ ساچے مندر سچ سنگھاسن لئے رکھا، ساڈھے تن ہتھ دیوے مان

وڈیایا۔ سمبل رکھے سوہنا ناں، ناؤں نرکارا آپ سمجھایا۔ وید ویاسا چرنی ڈگے آ، موسیٰ عیسیٰ نیتز نیناں درشن پانیا۔ محمد رو کے مارے دہا، اچی کوک کوک سنایا۔ نانک نرگن کہے میرا صاحب بے پرواہ، پُرکھ اکال سچا شہنشاہیا۔ گوہند کہے میرا ناتا لے جڑا، پتا پوت دیوے مان وڈیایا۔ چارے جگ کہن پُرکھ ابناسی ہوئے سہا، مہر نظر اک اٹھایا۔ وشن برہما شوگیت سہاگی لین گا، سوہلا ڈھولا راگ الایا۔ کروڑ تیتیس سُرپت اند ساچی چھہبر لین لا، برکھا اکو پریم کرایا۔ دھرنی دھرت دھول چڑھے چا، چاؤ گھنیرا دے وڈیایا۔ برہمنڈ کھنڈ نیتز نین لین کھلا، رو سس نیوں نیوں سیس جھکایا۔ سمنڈ ساگر اچھالے لین لگا، اٹھسٹھ تیرتھ اپنا سیس بھیٹ کرایا۔ گردر مندر مسجد مٹھ شو دوالے خوشیاں نال لین دھیان لگا، ساڈا آئے بے پرواہیا۔ حقیر فقیر بے نظیر تگن راہ، نیتز نین اٹھایا۔ صوفی کہن ساڈا ملے اک خُدا، محبوب اکو نظری آیا۔ بھگت کہن بھگوان ہوئے نہ کدے جُدا، سدا سہیلا سچا ماہیا۔ سنت کہن سچ سوامی ملے آ، جس داروپ رنگ نظر کسے نہ آیا۔ گرگھ کہن گر سنگر ڈیرہ دیوے لا، گھر ساچے سوہا پانیا۔ گر سکھ کہن گر گر درشن لینے پا، نچ نیتز نین گھلایا۔ پاربرہم پُرکھ اکال دین دیال سرب دے سمجھا، جیو جنت لکھ جوڑا سی ایکا نام نگارے چوٹ لگایا۔ نو نو چار کرو دھیاں، ست ستوادی دے درٹایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، جگ جگ اپنا تھم ورتایا۔ جگ چوکڑی رہی کوک، دروہی تیرے نام خُدا یا۔ کلجگ مایا رہی پھوک، گنی تت تت جلا یا۔ اٹھ کے دیکھ اپنی کوٹ، چاروں کُنٹاں کھوج کھوجا یا۔ جدھر دیکھیں نظری آئے جھوٹھ، ایہہ وی تیرے ہتھ وڈیایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا ساچا ور، راہ تگے خلق خُدا یا۔ راہ تگے خالق مخلوق، بے نظیر نین اٹھایا۔ تیرا ملے نہ کوئے ثبوت، سچ تصویر نہ کوئے دکھایا۔ بھاگ لگے نہ تت قلبوت، کایا کعبہ نہ کوئے جنا یا۔ سچ دے نہ کوئے عروج، عرش قرص پردہ نہ کوئے اٹھایا۔ ملے کسے نہ آپ محبوب، مُجبت سچ نہ کوئے رکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا سچا ور، سچ اپنا میل ملا یا۔ سری بھگوان سچ جناؤندا اے۔ وشن برہما شو سمجھاؤندا اے۔ سُرپت اند آپ اٹھاؤندا اے۔ گر اوتار رنگ رنگاؤندا اے۔ پیر پیغمبر سنگ بناؤندا اے۔ بھگت بھگوانت چھند الاؤندا اے۔ سچ انند اک درساؤندا اے۔ جگ جنم دی ٹٹی گنڈھ، دھر دا جوڑ جڑاؤندا اے۔ چار جگ دی منگی منگ، کلجگ انتم پور کراؤندا اے۔ پرگٹ ہو سور سربنگ،

شہنشاہ اپنا حکم ورتاؤندا اے۔ پُری لوء برہمنڈ کھنڈ آپے لنگھ، لوکمت ویکھن آؤندا اے۔ سچ سُنہجنا ویکھ پلنگ، سچ سَنگھاسن سو بھا پاؤندا اے۔ دُھر دا ڈھولا اِکو گائے چھند، تُوں میرا میں تیرا سوہنگ ساچا راگ سمجھاؤندا اے۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرنی کرتا آپ اکھواؤندا اے۔ کرنی کرتا ہر اکھواؤندا اے۔ نرگن نرُور ولس وٹاؤندا اے۔ جوتی جامہ نُور چمکاؤندا اے۔ شبد دمامہ اِک سناؤندا اے۔ وڈ امام پھیرا پاؤندا اے۔ مقامے حق سو بھا پاؤندا اے۔ کلجگ انت ہو پرگٹ، ہر گھٹ اپنا ڈیرہ لاؤندا اے۔ گر اوتاراں پیر پیغمبراں پچھلی کھول اگھ، نیز لوچن سرب درساؤندا اے۔ سچ دوارے ہو یا اگھ، سوہنا میلا میل ملاؤندا اے۔ کلجگ کوڑی کر یا دیوے کٹ، بن قلم شاہی لیکھ لکھاؤندا اے۔ سچ دوارا کھولے ہٹ، سنگر اِکو گھر دساؤندا اے۔ کھتری براہمن شوڈر ویش نہ اُبلے رت، امرت میگھ اِک برساؤندا اے۔ چار ورنال اِکو مت، ساچانت آپ جڑاؤندا اے۔ اندر وڈ چلائے رتھ، باہروں نظر کسے نہ آؤندا اے۔ کرپا کرے پُرکھ سمرتھ، صاحب سنگر دیا کماؤندا اے۔ سنجگ پورا دے کے حق، اپر اپنی مہر لگاؤندا اے۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی کار کماؤندا اے۔ ساچی کرنی کار کماواں گا۔ مہر نظر اِک اٹھاواں گا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کھیا لیکھ پور کر اوواں گا۔ لوکمت رچ سویمبر، سوہنی ساچی بنت بناواں گا۔ سرب کلا بن بھر تمبر، بھر پور ہر گھٹ نظری آواں گا۔ کوڑی کر یا میٹ اڈمبر، سچ سچ اِک درڑاواں گا۔ کر پرکاش اندھیری کندر، جوتی نُور اِک چمکاواں گا۔ من واسنا مٹے بندر، دہ دشا ویکھ دکھاواں گا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی کرنی اپنے ہتھ رکھاواں گا۔ ساچی کرنی اپنے ہتھ رکھاویگا۔ پُرکھ ابناسی راہ چلاویگا۔ گھٹ گھٹ واسی ویکھ دکھاویگا۔ ملا شیخ مسائق پیر فقیر پنڈت، پاندھا گرنتھی پنٹھی آپ سمجھاویگا۔ لکھ چوراسی سرشٹ سبائی بنائے ناک، حکم اِکو اِک ورتاویگا۔ نام ندھانا کر عنایت، رحمت فضل آپ رکھاویگا۔ چار جگ دی پوری کر شرائط، شرکت پچھلی میٹ مٹاویگا۔ آگے کرے اِک ہدایت، حضرت اِکو نام سمجھاویگا۔ جس دی کوئی نہ کرے ازمانش، عالم علما سمجھ نہ کوئے رکھاویگا۔ جس دی دو جہان نمائش، پھل پھلوڑی لکھ چوراسی ویکھ دکھاویگا۔ جس دی سچکھنڈ مقامے حق رہیائش، درگاہ ساچی سو بھا پاویگا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچا حکم اِک درڑاویگا۔ ساچا حکم پر بھو درڑاویگا۔ سنجگ ساچا راہ دکھاویگا۔ ویکھنہارا

جل تھل اسگاہ، اُچے ٹلے پر بت کھوج کھوجاویگا۔ جپاونہارا دُھر داناں، ناؤں نرنکارا اک درڑاویگا۔ وساونہارا سچا تھاں، محل اٹل اک سہاویگا۔ کایا مندر بھاگ لگا، وجا جندر آپ تڑاویگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا مارگ اک سمجھاویگا۔ ساچا مارگ پر بھو سمجھاؤنا ایں۔ کلجگ انتم ویکھ وکھاؤنا ایں۔ پچھلا لیکھا سرب چکاؤنا ایں۔ کوڑی کریا ڈیرہ ڈھاؤنا ایں۔ سنجگ مارگ اکو لاؤنا ایں۔ چار ورن ہر کی سرن اک تکاؤنا ایں۔ پُرکھ اکال اشٹ گردیو سوامی اکو نظری آؤنا ایں۔ کوڑی کریا توڑ جنجال، جیون جگت سرب سمجھاؤنا ایں۔ نام انملڑی دے کے دات، خالی بھنڈارا پور کراؤنا ایں۔ میل ملا کے کملاپات، آون جاون جگت وچھوڑا پندھ مکاؤنا ایں۔ جن بھگتاں دے کے دُھر داساتھ، سگلا سنگ نبھاؤنا ایں۔ سنجگ پچھے تیری وات، واسطہ تیرے نال رکھاؤنا ایں۔ آد انت دا سوہنگ جاپ، جپ جپوت جپو جگت درڑاؤنا ایں۔ نانک گوبند انتم گئے آکھ، بن آتم پر ماتم میل کسے نہ ملاؤنا ایں۔ جگ چوکڑی جس دا کردے پاٹھ، پوجا سمرن جوگ ابھیاس ہٹھ تپ جس داناد وجاؤنا ایں۔ سو صاحب سنکر پُرکھ اکال جوت سروپی ویکھے آپ، پردہ اپنا آپ اٹھاؤنا ایں۔ جن بھگتاں کوٹ جنم دے لاہ کے پاپ، پت پانی پار کراؤنا ایں۔ مریداں مُرشد کھولے تاک، تسبیح مالا گل نہ کوئے لکھاؤنا ایں۔ کر کرپا کرے پاک، پاک رسول رنگ چڑھاؤنا ایں۔ پر م پُرکھ دی اکو ذات، لکھ چوڑاسی اپنی ذات وچ رلاؤنا ایں۔ پچھلا لیکھا جو لکھیا قلم دوات، کاغذ شاہی ونڈ ونڈاؤنا ایں۔ انتم سب نوں دے نجات، سچ گھر ساچے آپ بہاؤنا ایں۔ سنجگ ست ستوادی تیرا اکو سمرن پوجا چلے پاٹھ، پاٹھشالا اندر سوامی اکو نظری آؤنا ایں۔ اکو سروور تیر تھ تھ گھاٹ، سچ کنارہ آپ وڈیاؤنا ایں۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہہکلنک نرائن نر، سب دی پوری کرے آس، نراسا دو جہان نظر کوئے نہ آؤنا ایں۔ آد پُرکھ جس رچن رچائی، سو پُرکھ نرنجن کھیل کرائیندا۔ ہر پُرکھ نرنجن جس بنت بنائی، ایکنکار راہ چلائیندا۔ آد نرنجن جس جوت جگائی، ابناسی کرتا ویکھ وکھائیندا۔ سری بھگوان جس کری پڑھائی، پاربرہم برہم و دیا آپ سمجھائیندا۔ سچھنڈ جس جوت کائی، تھر گھر اپنی ونڈ ونڈائیندا۔ نار کنت جس کری گڑمائی، سو نرگن زوریر اپنی کار کمائیندا۔ سٹ ڈلارا جو رہیا جائی، شبدی ناؤں وڈیائیندا۔ اپنی اچھیا جس پرگٹائی، وشن برہما شو دھار اپائیندا۔ ساچی بھچھیا جس ورتائی، ترے گن مایا پنج تت ونڈ وکھائیندا۔ کرپا کری جس رگھورائی، لکھ چوڑاسی گھاڑت گھڑت گھڑائیندا۔ نو در

جس نے کھیل رچائی، گھر گھر وچ اپنا نور دکھائیندا۔ کرم کا نڈ جس بنت بنائی، پر کرتی اپنی جھولی پائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی آپ کمائیندا۔ ساچی کرنی کرے کرتا، ہر کرتے ہتھ وڈیائیا۔ لیکھا لکھ کے اگم اپار، گھر اپنے لیا دکھائیا۔ وشن برہما شو سیو ادار، ساچی سیوا حکم ورتائیا۔ لکھ چوڑاسی کر اُجیار، زرگن سرگن رُپ دکھائیا۔ اپنی کرپا آپے کر پیار، آپ اپنا بھو کھائیا۔ زرگن سرگن لے اوتار، گرگر شد رُپ سمجھائیا۔ لیکھا لکھ کے اگم اپار، کاتب بن کے قلم چلائیا۔ سکھیا دے سرب سنسار، سرشٹی کرمی جگت پڑھائیا۔ اوہلے بیٹھ سرجنہار، سوہنی اپنی کھیل کھائیا۔ نہرکرمی کرم کرے اپار، اپرپر سمجھ کسے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا جانے تھاؤں تھانیا۔ رچنارچ کے ہر میت، پر بھ اپنی کھیل رچائیا۔ سرشٹ سبائی دس کے ریت، گن اوگن دوویں دے سمجھائیا۔ من مت بدھ گھر گھر وچ پائی ٹھیک، پچیا کوئے رہن نہ پائیا۔ آتم پر ماتم سب دی کیتی رچجھ، سر اپنا ہتھ دکھائیا۔ مات گر بھ سب دے نال کیتی پریت، پریم پریتی اک جڑائیا۔ جنم توں پہلوں دسیا ٹھیک، ساچی سمجھ اک سمجھائیا۔ پر بھ دا گاؤنا گیت، ڈھولا اکو نال ملائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل سچا شہنشاہیا۔ شہنشاہ ہر کھیل کردا، کرنہارا آپ اکھوائیندا۔ لکھ چوڑاسی گھاٹن گھڑدا، گھڑ گھڑ آپے ویکھ دکھائیندا۔ زرگن ہو کے اندر وڑدا، سرگن ساچے سو بھ پائیندا۔ محل اٹل اگئی چڑھدا، جس گھر نظر کسے نہ آئیندا۔ پیار و کار دوویں گھدا، کایات شنگار بنائیندا۔ سرشٹ سبائی آپے رلدا، رل مل اپنا کھیل دکھائیندا۔ گر اوتار بن کے اپنا سندیسہ گھدا، ڈھر حکم آپ ورتائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی کار کمائیندا۔ ساچی کرنی ہر کرتا، زرگن سرگن آپ جنائیا۔ دوویں رُپ دھرے سنسار، وڈ سنساری بھو کوئے نہ پائیا۔ لکھ چوڑاسی کر تیار، گیڑا گیڑے وچ رکھائیا۔ کرم کرم دا کر وہار، جنم جنم دا میل ملائیا۔ دھرم دھرم دا کر پرچار، سوہنی کرے پڑھائیا۔ ورن ورن دا لگے اکھاڑ، برن برن دی ونڈ ونڈائیا۔ گر اوتار بھج وارو وار، جگ چوکڑی حکم سنائیا۔ اندروں دتے میں سب دا سانجھ یار، باہروں دین مذہب سمجھائیا۔ اندروں دتے زرگن نور جوت اُجیار، شبدی ناد دھن شنوائیا۔ باہروں دتے چم درشٹی چنگی بہار، مایا متا کام کرودھ لوبھ موہ ہنکار نال پرنائیا۔ دوہاں اندر وس کے کرے کھیل آپ کرتا، اپنی خوشی وچ سمائیا۔ ساچا مارگ آپے دس کے، بھرم بھلکھے اپنے اشارے نال جنائیا۔ گرگھیاں اندر

رل کے، گر گر اپنی دھار پر گٹائیا۔ جنہاں کولوں جائے نٹھ کے، جاندا آؤندا نظر کسے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، اپنی کرنی آپ کمائیا۔ آپے رہر بنے خدا، پیر پیغمبر آپ اکھوائندا۔ آپے بیٹھے ہو جدا، پردہ اوہلا وچ ٹکائندا۔ آپے فطرت دے دکھا، آپے سمبل رُپ سمانندا۔ آپ کلمہ دے پڑھا، آپے گھ بھوائندا۔ دوہاں وچولا بن کے بے پرواہ، ہر کرنی کار کمائندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گر اوتار اپنا حکم دکھائندا۔ گر اوتار بندا آیا، زرگن سرگن لے انگڑائیا۔ آپے رام کرشن اکھوایا، تینی اوتار آپے گنڈھ پوائیا۔ آپے عیسیٰ موسیٰ محمد ہو کے کلمہ پڑھایا، دُئی دویت وچوں گنڈھ جنائیا۔ آپے نانک ہو کے منتر ستنام درڑایا، آپے گوبند ہو کے فتح ڈنکا اک سنائیا۔ آپے شاستر سمرت وید پُران لکھایا، آپے انجیل قرآنا ونڈ ونڈائیا۔ آپے شبدی راگ الایا، گر گرنٹھ گردیو سوامی اکو رُپ دکھائیا۔ آپے بھرم بھلیکھا پایا، ہر گھٹ اپنا کھیل رچائیا۔ گر اوتاراں پیر پیغمبراں ایسے کرنی وچ سب داماں گویا، مالک کوئے نظر نہ آئیا۔ جو آیا سو پر بھو دھیایا، پُرکھ اکال سیس نوائیا۔ جے سب نوں دیندا حکم منایا، ہر کا جس پھیر کوئی نہ گائیا۔ ایہو پر بھ نے بھيو چھپایا، جگ جگ گر گھ ور لے جگائیا۔ جنہاں سیدھا اپنا میل ملایا، لکھن پڑھن دی گل رہی نہ رائیا۔ جنہاں ملیا اوہناں گایا، اوہناں دا گایا شاستر سمرت وید پُران گیتا گیان رہیا ناؤں رکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنی رچنا آپے ویکھ ویکھ اپنی خوشی منائیا۔ گر اوتار جو رہیا گھلدا، لوکماں دے وڈیائیا۔ چرن چھایا ہیٹھاں رہیا پلدا، دوجی اوٹ نہ کوئے تکائیا۔ دوس رین رہیا ڈردا، پر بھ نیوں نیوں سیس جھکائیا۔ لیکھا سمجھا گھڑی پل پل دا، چھن چھن رہیا درڑائیا۔ سب دا ڈیرہ اج کل دا، تھر کوئے رہن نہ پائیا۔ کریا کھیل اچھل اچھل دا، ول چھل دھاری اپنی رچن رچائیا۔ پر م پُرکھ دا دیک اکو بلدا، جس گھر وچوں کوٹن کوٹ شمع گرُو اوتار پیر پیغمبر مات پر گٹائیا۔ لیکھا جانے محل اٹل دا، جس گھر سچا سو بھا پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، بھرم بھلیکھا اپنا رنگ رنگائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر آیا جگ، سنجگ تریتا دوا پر لکھج کری پڑھائیا۔ مندر مسجد شودوالے بنائے مٹھ، تیرتھ تٹ گئے جنائیا۔ سرشٹ سبائی دسدے گئے پُرکھ اکال آگے جوڑ کے ہتھ، سمرتھ اکو نظری آئیا۔ نانک گوبند کہا سچ، پُرکھ اکال لو منائیا۔ جو آد جگاد جگ چوکڑی سب توں بیٹھا دکھ، جے ویکھو تاں گھٹ گھٹ

نظری آئی۔ جنہاں دیوے اپنی اکھ، تنہاں اصل دئے سمجھائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچی کھیل آپ رچائی۔ ساچا کھیل گرکھ ممتکھ، ہر کرتے دھار چلائی۔ دوہاں وچ اکو سکھ، سری بھگوان روگ سوگ نہ کوئے ستائی۔ جے سارے سنت بھگت بنا کے گودی لئے چک، لکھ چوڑاسی قائم رہن نہ پائی۔ انت نوں سرشٹی جائے نک، جوئی جوئی نہ کوئے بھوئی۔ ایہہ پر بھ نے پہلوں سوچی سوچ، بن بھگتاں نظر کسے نہ آئی۔ بے شک سچکھنڈ دوارے بیٹھا رہے خاموش، جن بھگتاں اٹھے پہر گیت گائے چائیں چانیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر اس دے وچ سارے نردوش، پر م پُرکھ اکال حکمے اندر ساری کھیل رچائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، کرنی کرتا کرتا قدرت قادر دیکھنہارا دیکھے وگسے بے پرواہیا۔

★ ۱۶ پھگن ۲۰۲۰ بکرمی کرتار سنگھ دے گرہ قومی فارم ضلع کرنال ★

خوشی منائے دھرنی دھرت دھول، جن بھگتاں رہی جنائی۔ اٹھو دیکھو جودھا سوربیر ہر مرد، مرد مردانگی اک دکھائی۔ کلجک انت سری بھگونت غریب نمائیاں ونڈے درد، در درویشا روپ وٹائی۔ نرگن نرگن پُرکھ اکال آیا پرت، پت پر میثور پھیرا پائی۔ گر اوتار پیر پیغمبر جس دے نام دی لا کے گئے شرط، لکھ چوڑاسی جیو جنت جنائی۔ شاہ پاتشاہ شہنشاہ لوکمت آئے ندھڑک، نرگن اپنا ویس وٹائی۔ شبد کھنڈا اگمی کھڑگ، کھئی دھار آپ اٹھائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نرگن دیا آپ کمائی۔ دھرنی کہے موہے چاؤ گھنیرا، گھر وجے نام ودھائی۔ پُرکھ ابناسی پایا پھیرا، پروردگار ویس وٹائی۔ کوڑی کریا ڈھابے ڈھیرا، مایا ممتا موہ چکائی۔ کلجک انتم دیوے گیرا، لکھ چوڑاسی لٹھ بھوئی۔ برہمنڈ کھنڈ دیکھے کھیرا، دو جہاناں کھوج کھوجائی۔ لہنا دین چکائے گرو گر چیرا، چیلار بھو کھلائی۔ جن بھگتاں اُتے کرے مہرا، مہر نظر اٹھائی۔ لیکھ چکائے تیرا میرا، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنی دیا کمائی۔ دھرنی کہے موہے دیو ودھائی، گرکھاں رہی سمجھائی۔ پر م پُرکھ پر بھ جوت جگائی، نوری جلوہ اک زشائی۔ گر اوتار پیر پیغمبر دیکھن چائیں چائیں،

بن اگھاں نین گھلایا۔ وشن برہما شو بن راہی، پاندھی اپنا پندھ مکایا۔ شاستر سمتر وید پُران ڈھولا جس رہے گائی، انجیل قرآن صفت صلاحیا۔ ملا شیخ مسابق ویکھن نور الہی، جلوہ گر اکو نظری آئی۔ نیتز تگو خلق خدائی، خالق خلق ویس وٹائی۔ دیدِ عیدِ کرے رُشنائی، نوری چند اک چمکایا۔ گرسکھ گرسکھ ہرجن تے رہیا اٹھائی، کوڑی نندرا آلس لاہیا۔ آتم انترناد دُھن کرے شنوائی، انحد راگی راگ سنایا۔ امرت آتم جام رہیا پیائی، نہجھر جھرننا اک جھراہیا۔ جگ جنم دے وچھڑے رہیا ملائی، گھر میلا سچ سُبھائی۔ نرگن سرگن درشن رہیا دکھائی، سوچھ سروپی نظری آئی۔ چار ورن بنائے بھائی بھائی، ذات پات ڈیرہ ڈھاہیا۔ ساچا کلمہ رہیا سمجھائی، نوبت اپنا نام وجایا۔ ساچا نغمہ رہیا گائی، دُھر داراگ آپ سنایا۔ ساچا منتر رہیا سمجھائی، بھیو ابھیدا آپ گھلایا۔ ساچا مندر رہیا دکھائی، گھر گھر وچ ڈیرہ لائی۔ ساچا دیک کر رہیا رُشنائی، جوتی جاتا ڈگمگایا۔ سرتی شبد کرے کُرمائی، سچھنڈ واسی اکو سگن منایا۔ اٹھو ویکھو چائیں چائیں، چاؤ گھنیرا اک سمجھائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ دھرنی کہے گاؤ گیت، صاحب سنگر سو بھاپایا۔ آد جگادی جس دی ریت، جگ چوکڑی ویس وٹائی۔ جس دے مندر مسجد شو دوالے مٹھ مسیت، سو صاحب نوری نور کرے رُشنایا۔ سچھنڈ نواسی سدا اتیت، ترے گن اتیتا نظری آئی۔ دیوے وڈیائی ہست کیٹ، اوچاں نیچاں ویکھ دکھایا۔ سچ پریتی بخشے ہر چرن کول پریت، دوجا اشٹ نہ کوئے درٹایا۔ گر اوتار پیر پیغمبر جس نوں کہندے رہے انڈیٹھ، روپ رنگ ریکھ نظر کسے نہ آئی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ دھرنی کہے میں دساں سچ، سچ سچ جنایا۔ جن بھگتو ویکھو نرگن سرگن رہیا وس، ساچی کرنی کار کمائی۔ شبد اگئی دیوے رس، امرت آتم جام پیایا۔ نام امولک دُھر دی وٹھ، ہر کرتا اک ورتایا۔ ست ستوادی مارگ دس، کرے حق پڑھایا۔ پر بھ ملن دی کھولے اٹھ، تیجے لوچن کر رُشنایا۔ کوڑی رین میٹے اندھیری مس، ساچے گھر کرے رُشنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نرگن اپنا ویس وٹایا۔ دھرنی کہے آؤ ویکھو میرا گھر، جس گرہ ہر جو سو بھاپایا۔ نر بھو چکائے بھے ڈر، بھیانک ڈیرہ دیوے ڈھاہیا۔ سنت سہیلے لائے لڑ، شبدی ڈوری گنڈھ بندھایا۔ چرن دھوڑ نہائے ساچے سر، دُرمت میل دھوایا۔ آتم پر ماتم ڈھولا لینا پڑھ، گیت سہاگی اک جنایا۔ کلجگ اگن نہ جانا سڑ، ترے گن لیکھا دے مکایا۔ ویکھ دکھائے کایا مائی تیج تہ دھڑ، ماس ناڑی ہڈ پھول

بُھلایا۔ ڈونگھی بھوری کوری کا یا مندر اندر جائے چڑھ، سچ سنگھاسن سو بھاپایا۔ کرے کھیل نرائن نر، نر ہر اپنا ویس وٹایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھایا۔ دھرنی کہے میرا دیکھو رنگ، پڑکھ اکال آپ رنگایا۔ پرگٹ ہو سورا سرنگ، شہنشاہ اپنا ویس وٹایا۔ ست ستوادی شبد پلنگ، پاوا چول نہ کوئے دکھایا۔ بھگتاں دیوے اک انند، نج آتم رس چکھایا۔ بیچ وکار نہ پاوے ڈنڈ، کوڑی کریا نہ کوئے ہلکایا۔ ناتا توڑے بھیکھ پکھنڈ، سچ سچ دئے سمجھایا۔ بھگتاں نال مل کے گاوے چھنڈ، توں میرا میں تیرا اکو روپ درسایا۔ سکھی کرے بند بند، بندگی ہر ہر نام جنایا۔ سرت سوانی نہ ہووے رنڈ، شبدی کنت میل ملایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اٹھایا۔ دھرنی کہے اٹھ دیکھو سخی، صاحب سنگر پھیرا پاپایا۔ نور ظہور تلو اٹھیں، آخر اپنا رنگ رنگایا۔ گھر مندر جگاوے دیا بتی، جوتی نور کرے رشنایا۔ نظری آئے کملاپتی، پت پر میثور شہنشاہیا۔ جگ چوکڑی گر اوتار کہانی جس نے دسی، پیر پیغمبر بھو گھلایا۔ جس دانام انوکھارٹی، رتی رنگ دئے چڑھایا۔ بھو چکائے کوڑی کریا من متی، گرمت اکو دئے سمجھایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار وڈیایا۔ دھرنی کہے جن بھگت جاگ، سچ سندیسہ اک سنایا۔ سنت سہیلے کر ویراگ، ویراگی روپ وٹایا۔ گرگھ بھجا اپنی آگ، ترسنا ترکھ ترپت کرایا۔ گر سکھ سرنائی ساچی لاگ، چرن کول ملے وڈیایا۔ لکھ چوراسی اٹھ اٹھ بھاگ، صدا ہر ہر نام سنایا۔ نرگن سرگن رچیا کاج، ہر کرتا کھیل کرایا۔ وشن برہما شو دیوے دات، داتا دانی اک اکھوایا۔ گر اوتاراں پیر پیغمبراں بخشے ساتھ، سگلا سنگ نبھایا۔ سنجگ تریتا دواپر کلج چلائے راتھ، بن رتھو ہی سیو کماہیا۔ جگ چوکڑی سنجگ تریتا دواپر کلج دتے پوجا پاٹھ، سمرن جوگ ابھیاں آپ سمجھایا۔ نت نوت نرگن جوت کر پرکاش، سرگن بھو ابھید گھلایا۔ لہنا جانے پر تھی آکاش، گگن منڈل دیکھ دکھایا۔ جن بھگتاں بن کے جگ جگ داس، سیوک سیوا سچ کماہیا۔ اپنے رکھے خالی ہاتھ، جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی رچنا دیکھ دکھایا۔ دھرنی کہے میں دیاں سندیسہ، سچ سچ درڑایا۔ پر م پڑکھ پر بھ اک نریشا، نر نرکار ویس وٹایا۔ سمبل نگر ساچا دیسا، محل اٹل سو بھاپایا۔ بن گو بند جانے نہ کوئی بھیتا، بھو سکے نہ کوئے گھلایا۔ جن بھگتاں کرے ساچا پیتا، گرگھ آپ اٹھایا۔ دو جہاناں بن کے نیتا، سچا حکم منایا۔ لہنا دینا مکائے ملا شیخ مسائق پورب کرائے چیتا، ابھل بھل کدے نہ جاپا۔ جوتی جوت سرپ ہر،

آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی کار کمائیا۔ دھرنی کہے میں دسٹاں ایک، ایکا وار جنائیا۔ جگ چوکڑی جس دی ٹیک، سو کرتا کھیل وکھائیا۔ جوتی جامہ دھر کے بھیکھ، ویس اوٹرا لیا وٹائیا۔ نہ کوئی روپ رنگ نہ رکھ، چکر چنہ نہ کوئے سمجھائیا۔ سچھنڈ نواسی پُرکھ ابناسی محل اٹل وسے اگئی دیس، اگم اگمڑی کار کمائیا۔ لکھ چوڑاسی رہیا ویکھ، ویکھنہارا نظر کسے نہ آئیا۔ سیوالا وشن برہم شو مہیش، مشورہ اپنا نام جنائیا۔ گر اوتاراں پیر پینمبراں دیوے بھیج، دھر سندیسہ اک سنائیا۔ بودھ اگادھا شبد انادا دسے لیکھ، جگ چوکڑی سھم منائیا۔ گھٹ گھٹ اندر لکھ چوڑاسی مانے سچ، گرہ گرہ اپنا ڈیرہ لائیا۔ گرگھ ورلے دسے بھیت، بھگت بھگوان پردہ لاہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میرا لہنا رہیا چُکائیا۔ دھرنی کہے اٹھ جیو جگ، دھر دی بات سنائیا۔ صاحب سلطان درس دکھائے اُپر شاہ رگ، شہنشاہ اکو نظری آئیا۔ گھر گھر مہ کعبہ دکھا کرائے ج، حُجرہ اکو اک سہائیا۔ آتم سیجا چڑھے بھیج، دُور دُراڈا سچا ماہیا۔ نچ نیتز درشن کرو رچ، جگ لوچن نظر کسے نہ آئیا۔ سچ پریتی جاؤ بھج، ناتا سکے نہ کوئے تڑائیا۔ امرت جام پیو مد، رسنا جہوانہ ہوئے ہلکائیا۔ نام جیکارا بولو گج، تُوں میرا میں تیرا دُوجا نظر کوئے نہ آئیا۔ کوڑی کرپا بھرم بھلیکھا دیو کڈھ، بھانڈا بھرم بھو بھٹائیا۔ جس پر ماتم نالوں ہوئے اڈ، سو آتم اپنے نال ملائیا۔ کوڑی کرپا جگت دوار پار کرائے حد، گھر میلا سچ سُبھائیا۔ سچ سرنائی جاؤ لگ، لاگت منگے کوئی نہ رانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، موہے دیوے مان وڈیائیا۔ دھرتی کہے میں مٹی خاک، کوچھی کملی نظری آئیا۔ نو سو چرانوے چوکڑی جگ پچھوں میرے جاگے بھاگ، بھاگاں بھری خوشی منائیا۔ نو کھنڈ پر تھی ست دیپ جگے چراغ، دیا باقی اکو اک رُشنائیا۔ میں سادھاں سنناں صوفیاں رہی آکھ، گرگھ اٹھو چائیں چائیا۔ کایا مندر اندر بند کوڑی کھولو تاک، بجر کپاٹی پردہ لاہیا۔ پت پر میثور پُرکھ اکال اپنے اندر ویکھو ساتھ، باہروں نظر کسے نہ آئیا۔ گپت ظاہر باطن کرے بات، دید شنید اک شنوائیا۔ دُونگھی بھوری کھولے راز، رحمت اپنی آپ کمائیا۔ لیکھا چکے روزہ نماز، دُضو بانگ نہ کوئے سنائیا۔ نظری آئے ساکھیات، پیر پیراں بے پرواہیا۔ سچ پیائے آب حیات، حیاتی دیوے آپ بدلایا۔ دھر دا دیوے سچ خطاب، خطا پچھلی مُعاف کرائیا۔ میل ملائے حق جناب، پروردگار نور الاہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ سچ دیوے وڈیائیا۔ دھرنی کہے میری ویکھو دھوڑی، چار کُنٹ نظری آئیا۔ پُرکھ ابناسی آسا کری پوری،

نسا اور نہ کوئے ودھائیا۔ درشن دتا اکو نوری، نور نورانہ نظری آئیآ۔ رنگ چاڑھ اگمی گوڑھی، لوکمت اتر کدے نہ جائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر جس دی
صفتاں نال کردے رہے مشہوری، انجیل قرآناں لیکھ لکھائیا۔ سو صاحب سنگر دین دیال جگ چوکڑی بڑا دستوری، حکم اپنا آپ ورتائیا۔ جس دے پچھے
سرگن نانک زرگن چکی بھوری، چارے کٹناں ویکھ دکھائیا۔ سو پڑکھ اکال جن بھگتاں پچھے کرے مزدوری، بن سیوک سیوکمائیا۔ آد جگاد جگ چوکڑی نت
نوت حاضر حضور، حضرت اپنا پھیرا پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دیوے مان وڈیائیا۔ دھرنی کہے میرا روپ مٹی گھٹا، سوہنا رنگ نہ
کوئے دکھائیا۔ پر م پڑکھ میٹوں لگے اچھا، چرن میرے اُتے لکائیا۔ جاں نیناں تکاں گوبند دے اُس دا بچہ، جس وچ وڈی وڈیائیا۔ چاروں کٹ ویکھاں
گر سکھ میٹوں لگے اچھا، جو سنگر ست رہیا دھیائیا۔ گر کھیاں ویکھ میں خوشی خوشی ہٹاں، گھر خوشیاں رنگ دکھائیا۔ جن سنتاں ویکھ بن نمائی ہو ہو نٹھاں،
بھجاں واہو داہیا۔ جن بھگتاں ویکھ سیس پیراں ہیٹھاں رکھاں، بن نمائی اپنا آپ مٹائیا۔ سچ سندیسہ کلجگ انتم وار دتساں، جگ چوکڑی حال سٹائیا۔ نو نو
چار بچھوں ویلا آیا مساں، مستی نام اکو اک چڑھائیا۔ چرن کول سرنائی ڈھٹھاں، پر بھ ملے بے پرواہیا۔ جس داراگ سویاں وچ گایا بھٹاں، رسنا جہوا صفت
صالاحیا۔ جس دا کھیل تیرتھ تٹاں، اٹھسٹھ اپنا بھو چکائیا۔ جس دانام دوس رین انتر انتر رٹاں، سوہنا راگ سٹائیا۔ جس دا کھیل ویکھاں چوڈاں لوک
ہٹاں، چوڈاں طبق سوہا پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا سچا ور، میری آسا پور کرائیا۔ دھرنی کہے میں ویکھاں ستمگھ، ہر سنگر
درسن پائیا۔ نیتز رو کے دتساں دُکھ، دُکھیاں حال جنائیا۔ میری سفل نہ ہوئے گھ، جننی روپ نہ کوئے وٹائیا۔ گود سوہے نہ سوہنا پُت، سہنجنا رنگ نہ
کوئے دکھائیا۔ کلجگ انتم پی لٹ، لٹی جائے خلق خدائیا۔ سادھاں سنتاں اندر پُھٹ، گر گھ روپ نظر کوئے نہ آئیآ۔ پڑکھ ابناسی آ کے بچھ، اپنی اٹھ
کھلایا۔ تیرے تیرے نالوں گئے رُٹھ، سچ دھیان نہ کوئے لگائیا۔ میں اوہناں دا بھار رہی چک، جو تیتوں رہے بھلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی
کرپا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ دھرنی کہے آپر بھ ویکھ حال، حالت اپنی دیاں جنائیا۔ کلجگ انت ہوئی بے حال، بہبل ہو کے رہی گر لائیا۔ ساچی دے نہ
کوئی دھر مسال، مندر مسجد مٹھ کوڑی کرپا ہوئی ہلائیآ۔ حقیقت جانے نہ کوئی حلال، حق حق نہ کوئے سمجھائیا۔ سادھاں سنتاں اُلٹی پکڑی چال، اپنا اپنا ناؤں

رہے درڑائیا۔ دُھر دا بنے نہ کوئی دلال، سچا سنگ نہ کوئے رکھائیا۔ ٹھگ چور لٹن دھن مال، کوڑ گڑیا ر بھجن واہو داہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، موہے دے اک وڈیائیا۔ دھرنی کہے میں روواں نیتز، نیناں نیر وہائیا۔ کلج انت ویکھ جھکھڑ، جلگت رین اندھیری چھائیا۔ رت بسنتی دے نہ کوئی چیتر، گرکھ بھلو اڑی نہ کوئے مہکائیا۔ کام واسنا سارے کھیدن، ہنکار کرے لڑائیا۔ سہنجنی دے نہ کوئے سیجن، نار کنت نہ کوئے وڈیائیا۔ مستک لائے نہ کوئی میجن، جوت للاٹ نہ کوئے رُشائیا۔ بھرے بھلے ملا شیجن، مسلہ سچ نہ کوئے سمجھائیا۔ پنڈت پاندھے دھیاں بھیناں ویکھن، نیتز نین نہ کوئے شرمائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہروان ہو سہائیا۔ آکے ویکھ میری حالت، دھرنی سچ سچ جنائیا۔ تڈھ بن کرے نہ کوئی دُھر عدالت، عدلی نظر کوئے نہ آئیا۔ کوڑی کرپا کرے بغاوت، بغلگیر سجن نہ کوئے اکھوائیا۔ ست دھرم دی دیوے نہ کوئی ضمانت، گر اوتار پیر پیغمبر پلو گئے جھڈائیا۔ تڈھ بن دے نہ کوئی صحیح سلامت، صاحب سنگر تیری سرنائیا۔ کوڑی کرپا میٹ علامت، عالم علما کر پڑھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ دھرنی کہے پر بھ نیتز ویکھ، کیوں بیٹھا مکھ چھائیا۔ کلج انتم میرے کھلڑے کیس، مینڈھی سیس نہ کوئے گندائیا۔ مینٹوں ہوئی جہی دس کے گیا گرو دسمیس، شبد اشارے نال سمجھائیا۔ تیری سوہنی لگے سچ، ماچھو واڑے جو ہنڈھائیا۔ میں تیرا سنیہڑا دیواں بھیج، پرکھ اکال جنائیا۔ کلج انتم بدلے تیری ریکھ، لیکھا اپنے ہتھ رکھائیا۔ سچ دوار وسائے تیرا دیس، دیس دستر کھوج کھوجائیا۔ جوتی جامہ دھر کے بھیس، سمبل بیٹھے ڈیرہ لائیا۔ سچ سنیہڑا تیتوں دیوے بھیج، کوچھی کملی لئے بلایا۔ پورب لیکھا دکھائے لیکھ، دیونہار دیا کمائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا مارگ دے درڑائیا۔ گوبند کہا سُن دھرنی بات، اکو وار جنائیا۔ صدی بیسویں مار جھات، جھاکہ ہر ہر آپ دکھائیا۔ تیری آکے چھے وات، داتا دانی کھوج کھوجائیا۔ جوں بھاوے پت لئے راکھ، پت پر میثور ہتھ وڈیائیا۔ تیرا بھگتاں نال بنائے ساتھ، سوہنا سنگ رچائیا۔ آپے ویکھے کھیل تماش، چاروں گنٹ دھیان لگائیا۔ تیری پوری کرے آس، آسا ترسنا میٹ مٹائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دیوے مان وڈیائیا۔ دھرنی تیتوں دیوے مان، ہر کرتے ہتھ وڈیائیا۔ ست دھرم دا سچ نشان، تیرے اُتے دے جھلائی۔ تیری بھٹا کر کے نیہاں ہیٹھ دبائے بال، سوہنی ساچی سیو کمائیا۔ اُپر مندر بنائے مہان، محفل

اپنا نام لگایا۔ دو جہان جھلائے نشان، ست ستوادی آپ اٹھایا۔ خوشیاں گائے سچا گان، گیت گو بند سنایا۔ گر اوتار پیر پیغمبر سارے خوشی منان، در در
گھر گھر دین ودھایا۔ بھگتن میلا وچ جہان، سوہنا سنگ دکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دیوے مان وڈیایا۔ سچ وڈیائی ملے مات، کلجک
اتم سو بھاپایا۔ سچ سہنجنی دیوے دات، وست امولک اک ورتایا۔ چرن کول بندھائے نات، بدھ اپنی اک سمجھایا۔ لیکھا لکھ بن قلم دوات، شاہی اپنا
پریم دکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گھر ساچا ویکھ دکھایا۔ سُن کے حکم دھر فرمانا، دھرنی خوشی منایا۔ کرپا کرے سری بھگوانا، بھگوان
آپے ہوئے سہایا۔ گرکھ گرکھ کرے پروانہ، ہر جن میلا سہج سبھایا۔ سچ سنائے اکو گانا، دھر داراگ الایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
دیونہارا ساچا ور، سچ کرنی کار کمایا۔ ساچی کرنی ہر گو بند، گھر گسپھر کر ایندا۔ جگ چوکڑی میٹے چند، چنتا روگ گوائیندا۔ دین دیال بن بخشند، بخشش اپنا
نام ورتائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دھرنی دھرت دھول دھول وڈیائیندا۔ دھرنی کہے میری آسا پور، ہر تیری سرنا یا۔ گر اوتار پیر
پیغمبر میرے اُتے پھرن ضرور، پنچ تت کایا چولا جگت ہنڈھایا۔ رسنا جہوا پتی دند بول کے تیرا گان ظہور، نور تیرا کرن رُشنا یا۔ جوتی جوت سروپ ہر،
آپ اپنی کرپا کر، میرا لہنا جھولی پانیا۔ تیرا لہنا دیوے ہتھ، ہر کرتا دیا کمائیندا۔ مہروان پُرکھ سمرتھ، جگ جگ لیکھا آپ چکائیندا۔ بھگت سجن دیون ساتھ،
سوہنا سنگ بنائیندا۔ دوہاں مل کے گاؤنی سچی گاتھ، سچا مارگ اک سمجھائیندا۔ آتم پر ماتم پر ماتم پُرکھ ابناس، دوجا نظر کوئے نہ آئیندا۔ دھرنی دھرت
دھول نرگن سرگن تیرے اُتے پائے راس، گوپی کاہن ویس وٹائیندا۔ جنگل جوہ اُجاڑ پہاڑ سہائے پر بھاس، ملے پر بت سو بھاپائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر،
آپ اپنی جوت دھر، کرے کھیل ساچا ہر، جگ جگ آسا منسا آسا سب دی پور کر ایندا۔

★ ۱۷ پھگن ۲۰۲۰ بکرمی گریچ سنگھ دے گرہ پنڈ کھر کا ضلع کرنال ★

سو پڑکھ زرنجن آد جگادی، ہر کرتا کھیل رچائیندا۔ سچھنڈ نواسی کھیلے کھیل برہم برہادی، برہمنڈ کھنڈ اپنی دھار چلائیندا۔ بودھ اگادھ اک چلائے
 شبد انادی، زرنجن زرویر حکم ورتائیندا۔ تھر گھر سا جنا سچ سوامی ساجی، محل اٹل سو بھاپائیندا۔ وشن برہما شو کر آبادی، سوہنی رچنا آپ رچائیندا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کھیل آپ کرائیندا۔ ہر پڑکھ زرنجن ٹھانڈا سینتا، صاحب سنگر بے پرواہیا۔ کرے کھیل سدا انڈیٹھا، سمجھ سکے کوئے نہ
 رانیا۔ زرنجن زرنجن بیٹھا رہے اتینا، سچھنڈ دوارے سو بھاپائیا۔ مہروان ہو کے دیوے بھیکھا، بھچھیا اپنی آپ ورتائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی
 کرپا کر، ساچی کھیل آپ دکھائیا۔ اینکار کھیل اپار، ہر کرتا آپ کرائیندا۔ سچھنڈ دوارے ہو اجیار، تھر گھر اپنا نور دکھائیندا۔ شبدی سٹ وڈ سکدار، شاہ
 پاتشاہ آپ پرگٹائیندا۔ ڈھر دا حکم سچی سرکار، پڑکھ اکال آپ درڑائیندا۔ آد جگادی تیری دھار، دو جہاناں آپ سمجھائیندا۔ بھيو بھیدا کھول زمیں اسمان،
 برہمنڈ کھنڈ تیرا رنگ دکھائیندا۔ وشن برہما شو سیوادر، روس تیرا نور چکائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا بھيو آپ گھلائیندا۔ ساچا
 بھيو شبدی سٹ، ہر کرتا آپ گھلائیا۔ مہروان مہر کر ابناسی اچت، دیونہار ست وڈیائیا۔ ساچی دھاروں پینا اٹھ، تھر گھر ساچے سو بھاپائیا۔ لکھ چوراسی اندر
 تیرا نوری اکو لکھ، روپ رنگ رکھ نہ کوئے دکھائیا۔ سچ پریتی اتم سکھ، ست ستوادی آپ درڑائیا۔ گھٹ گھٹ اندر بیٹھا لگ، اپنا آپ چھپائیا۔ پڑکھ اکال
 دین دیال جگ چوکڑی لئے پچھ، دور ڈراڈا پھیرا پائیا۔ تیرا پینڈا نہ جائے نک، پاندھی بنے جگت لوکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ
 دیوے وڈیائیا۔ سٹ شبد سُن ڈھر دی دھار، ہر کرتا آپ جنائیا۔ لکھ چوراسی تیرا پساہ، انڈج جیرج اتبج سیتج ونڈ ونڈائیا۔ چاروں گنٹ تیرا جیکار، دہ دشا
 تیری شنوائیا۔ تیرا روپ گرو اوتار، پیر پیغمبر ولس وٹائیا۔ تیرا پریم بھگت بھنڈار، تیرا نام ستن ڈھولا گائیا۔ تیرا رنگ گرکھ لین چاڈھ، گر سکھ تیرے
 وچ سمائیا۔ تیرا حکم جگ چوکڑی چار، سبجگ تریتا دواپر کھجک آپ جنائیا۔ تیرا لیکھا شاستر سمرت وید پُران قرآن، گیتا گیان انجیل نال گڑمائیا۔ تیرا مندر
 کایا بنک ساڈھے تن ہتھ منار، محل اٹل نظری آئیا۔ تیرا ناد سچی ڈھنکار، گھر گھر اپنا راگ سنائیا۔ تیرا سروور امرت ٹھنڈا ٹھار، نہجھر جھرننا اک دکھائیا۔

تیرا نور جوت اُجیار، جوت زرنجن کرے رُشانیا۔ تیرا گھر وچ گھر سوہے سچ دربار، دُھر درباری آپ دکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، شبدی سُت دے وڈیائی۔ شبد سُت وڈ بلوان، ہر کرتا آپ کرائیا۔ دو جہان تیرا نشان، برہمنڈ کھنڈ دکھائیا۔ گر اوتار مٹن آن، پیر پیغمبر سیس جھکائیا۔ شاہ سلطان دیکھن آن، راؤ رنگ سیو کمائیا۔ دروہی پھرے زمیں اسمان، چوڈاں طبق دھوڑی خاک رمائیا۔ چوڈاں طبق مٹن ایمان، صدق صبوری تیرے نال ہنڈائیا۔ لیکھا جانے سری بھگوان، اپنا حکم ورتائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دیوے مان وڈیائی۔ شبد سُت سچ تیرا زور، ہر کرتا آپ رکھائیندا۔ دو جہاناں تیری لوڑ، دوجا نظر کوئے نہ آئیندا۔ نو کھنڈ پر تھی ست دیپ تیرے ہتھ ڈور، واگاں چاروں کُنٹ بھوائیندا۔ آد جگاد جگ چوکڑی پُرکھ اکال جائے بھڑ، زرنجن نرویر میل ملائیندا۔ تیرا منتر فرنا پھور، صاحب سلطان آپ درڑائیندا۔ نج گھر واسی وسے کول، دُور دُراڈا پندھ مکھائیندا۔ چار جگ وچدار ہے ڈھول، چار ورنان آپ سنائیندا۔ نت نوت اولٹا بول، انبولت آپ جنائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ وڈیائی اک دکھائیندا۔ شبد سُت اگوں پیا ہس، پُرکھ اکال سیس نوائیا۔ سچکھنڈ نواسی سچ دس، کی اچرج کھیل رچائیا۔ جگ چوکڑی دیکھاں نس نس، بن پاندھی پندھ مکھائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر مارگ دیواں دس، تیرا کوٹن کوٹ نام سمجھائیا۔ ست دھرم دا کھولاں ہٹ، کوڑی کریا نال ملائیا۔ لکھ چوڑاسی چلاواں رتھ، بن رتھوا ہی سیو کمائیا۔ تیرا پریم دیواں رس، رسیا اکو روپ وٹائیا۔ سب دی جھولی پاواں حق، حقیقت دیکھاں تھاواں تھانیا۔ تیرے اگے جوڑ کے دوویں ہتھ، کول چرن سیس نوائیا۔ کرپا کر پُرکھ سمرتھ، بے پرواہ دے سمجھائیا۔ کون ویلا میری پوری کریں آس، جگ چوکڑی ترسنا دسین مجھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا ساچا ور، ورتاتے تیری وڈیائی۔ شبد کہے پر بھ میرے پت، پت پر میثور تیری سرنائیا۔ سچا لیکھا میرا لکھ، آد جگاد سکے نہ کوئے مٹائیا۔ کون ویلا کریں ہت، سہنجنی گھڑی سہائیا۔ درس دیدار دی پاویں بھکھ، پردہ کھ نقاب اٹھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گھر میلا سچ سبھائیا۔ سری بھگوان دسے بول، بن رسنا جہوا گائیا۔ جگ چوکڑی تولوں تول، زرنجن کنڈا نام اٹھائیا۔ لکھ چوڑاسی جیو جنت کراں انبول، کوٹاں وچوں گر لکھ ورتے سو جھی پائیا۔ انتر آتم پردہ دیواں کھول، دُئی دویتی پرے ہٹائیا۔ امرت آتم بخشاں پائل، نجھہر جھرننا اک جھرائیا۔ سرتی شبدی جاواں

مُول، مَولا اپنا نام سمجھائیا۔ اُلٹا کراں نابھ کول، کولاکھ آپ بھوائیا۔ دیواں وڈیائی اُپر دھول، دھرنی دھرت خوشی منائیا۔ بھيو چُکاواں پردہ اوہل، اوڈھن نظر کوئے نہ آئیا۔ سار پائے نہ کوئی پنڈت پاندھا رول، مَلّا شیخ سمجھ کوئے نہ آئیا۔ نرگن پرگٹ ہوواں اڈول، جوتی جوت جوت رُشنائیا۔ جن بھگتاں وسوں کول، دُور دُراڈا نیڑے آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دیونہار وڈیائیا۔ شبد کہے پر بھ تیری وڈیائی، ہوں سیوک چاکر سیوکمائیا۔ آد جگاد جگ چوکڑی تیرا دھیان لگائی، چرن کول منگاں سرنائیا۔ دوئے جوڑ نمسکار نمو سیس نوائی، واحد تیری اوٹ نکائیا۔ پروردگار نُور خدائی، لاشریک تُوں ہی تُوں ہی گائیا۔ جگ چوکڑی ویکھاں چائیں چائیں، نو نو چار پنڈھ مکائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر تیرا نام ناد وجائی، سرشٹ سبائی کرن پڑھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا ساچا ور، گھر لیکھا لیکھے پائیا۔ پُرکھ ابناسی دے سے سَت، سَت ستوادی دیا کمائیندا۔ کلج انت ہوواں پرگٹ، نرگن نُور ڈگمگائیندا۔ دھرم دوارا کھولاں ہٹ، وست نام اک ورتائیندا۔ سرشٹ سبائی برہم مت، وِدیا دُھر دی اک پڑھائیندا۔ سچ نیتز کھول اٹھ، پرتکھ اپنا رُپ درسائیندا۔ دُرمت میل دیواں کٹ، پتت پاپی پار کرائیندا۔ شبد اگئی ماراں سٹ، تیرا ناد راگ الائیندا۔ نرمل جوت کر پرکاش، اگیان اندھیر گوائیندا۔ لیکھے لا پون سواس، سواس سواساں ونڈ اپنا میل ملائیندا۔ جن بھگتاں پوری کر کے آس، جنم جنم داترنا روگ گوائیندا۔ نرگن سرگن رکھاں پاس، آتم پر ماتم مل مل سوبھاپائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی کار کمائیندا۔ شبد سُت کہے پر بھ موہے تیرا مان، ابھمان نظر کوئے نہ آئیا۔ تُوں پتا ہوں بال انجان، ٹھاکر سوامی تیری اک سرنائیا۔ تُوں گھاٹ گھٹیں مہان، لکھ چوراسی بنت بنائیا۔ میں اندر وڈیا آن، گھر گھر وچ ڈیرہ لائیا۔ اٹھے پہر کراں فرمان، لکھ چوراسی جیو جنت سمجھائیا۔ لوکات نہ بنو انجان، دُھر سندیسہ اک الائیا۔ پر م پُرکھ پت پر میثور بلو آن، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا سچا ور، ہر سچ تیری سرنائیا۔ شبد سُت تیری سیوا سچ، ہر کرتا آپ جنائیندا۔ بھاگ لگائے کایا ماٹی کچ، پنچ تت مندر ویکھ وکھائیندا۔ شبد اگئی گائے گاتھ، دُھر داراگ الائیندا۔ جن بھگتاں مارگ دیویں دس، سچ سنتاں راہ جنائیندا۔ گرکھاں دیویں امرت رس، نجر جھرنا اک جھرائیندا۔ گر سکھاں پر بھ ملن دی دے کے اٹھ، گھر سچا اک جنائیندا۔ جنہاں اُتے پے جائے شک، تنہاں لکھ چوراسی وچ بھوائیندا۔ جوتی جوت سرُپ

ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر تیرے ہتھ رکھائیندا۔ شبد کہے میں منگاں چرن دھوڑی خاک، پر بھ اور نہ کوئے وڈیائیا۔ جن بھگتاں بناں سجن ساک، سگلا سنگ نبھائیا۔ نرمانتا وچ دھوڑی ٹکا مستک لواں خاک، ابھمان رہن کوئے نہ پائیا۔ تیرا درس منگاں کملاپات، نچ نیز دھیان لگائیا۔ سچ پریتی پوجا پاٹھ، سمرن اکو اک رکھائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا سچا ور، صاحب تیری سرنائیا۔ سری بھگوان دیوے دان، دیاوان دیا کمائیا۔ جگ چوکڑی دیکھاں آن، نت نوت ویس وٹائیا۔ ست دھرم دا سچ نشان، گرگھ ساچے دیاں پرگٹائیا۔ بھگتاں دیواں بھگتی گیان، نام ندھان جھولی پائیا۔ مل مل سولہ اکو گان، توں میرا میں تیرا دوجا روپ نہ کوئے دکھائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار سچ وڈیائیا۔ شبد کہے پر بھ دس سچ سوامی، وہ دشا تیری سرنائیا۔ آد جگادی انترجامی، انترگت سب دی دیکھ دکھائیا۔ بودھ اگادھ اگئی تیری بانی، شبد ناد سچی شنوائیا۔ گرگھ ورلے مات پچپانی، جس اپنی بوجھ نبھائیا۔ بھرے بھلی چارے کھانی، ہر کا بھیکو کسے نہ آئیا۔ سری بھگوان کہے دیواں دھر فرمائی، سچ سندیسہ اک سنائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی کار کمائیا۔ سری بھگوان کہے تیرا نشانہ بھگت، بن بھگتاں پر بھ جو نظر کتے نہ آئیا۔ دیوے وڈیائی وچ جگت، جاگرت جوت کرے رُشنائیا۔ آتم پر ماتم اکو شکت، شخصیت اپنی دے سمجھائیا۔ چنتا سوگ رہے نہ ہر کھ، غم نیڑ کوئے نہ آئیا۔ من واسنا مول نہ جائے بھگت، مت متوالی نہ دے دھائیا۔ بدھی وچ نہ رہے فرق، فیصلہ اکو نام سنائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیوے مان وڈیائیا۔ شبد کہے پر بھ تیرا بھگت چنگا، چاروں گنٹ نظری آئیا۔ جس دے اندر تیرا مردنگا، ساچا نام ڈھولا راگ سنائیا۔ دئی دوتی ڈھائے کندھا، بھانڈا بھرم بھو بھنائیا۔ سچ پریتی گائے چھندا، اکو نام دھیائیا۔ اٹھے پہر پرمانندا، نچ آتم کرے رسائیا۔ رسنا جھوا ہوئے نہ گندہ، کوڑی کریا نہ کوئے پرنائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا دینا اک ور، گرہ شبدی منگ منگائیا۔ شبد کہے پر بھ تیرا بھگت امولا، املڑا نظری آئیا۔ تیرے گھر دا ہویا گولا، ساچی سیو کمائیا۔ اپنا آپ نام کنڈے تولا، ترازو اور نہ کوئے رکھائیا۔ سچ دوارا اکو کھولا، جس گھر وسے بے پرواہیا۔ شبد انادی گاوے ڈھولا، انحد نادی راگ الائیا۔ ایٹھے اوٹھے دو جہان صاحب سنگر لبھے وچولا، دوجا بندھن نہ کوئے پائیا۔ کوڑی کریا من واسنا جگت نہ پائے رولا، کوک کوک نہ کوئے سنائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی

کرپا کر، ہر جن ساچے لئے ترایا۔ شبد کہے پر بھہ ہر جن تیرا، تیرا رُوپ نظری آئی۔ دھن بھاگ اوہ سے کھیڑا، جس گرہ تیرا نور رُشائیا۔ مایا ممتا چکے جھیرا، ہوئے ہنگتا گڑھ نہ کوئے دکھایا۔ دُور دُراڈا نظری آئے نیرن نیرا، پاندھی پندھ نہ کوئے جنایا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا سچا ور، سچ تیری سرنایا۔ سچ سرنائی راھو ایک، ہر کرتا آپ جنائندا۔ شبد سوامی دیوے ٹیک، سر اپنا ہتھہ ٹکانیندا۔ من مت بدھ کرے بیک، خالص اپنا رُوپ وٹائیندا۔ کوڑی کریا لیکھ چکائے بھیکھ، ست سرُوپی نظری آئیندا۔ آتم پر ماتم کرے ہیئت، برہم پاربرہم ملائیندا۔ سرتی شبدی کھیلے کھید، گوپی کاہن راس رچائیندا۔ بھاگ لگائے سہنجی سچ، ہر کنت کنتوہل سو بھاپائیندا۔ جوتی جلوہ نوری تیج، دیا باقی اکو ڈمگائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں اندر وڑ کے دتے بھیت، بھو ابھو ابھید آپ گھلائیندا۔

★ ۱۷ پھگن ۲۰۲۰ بکرمی کرنیل سنگھ، جرنیل سنگھ دے گرہ کھرکا ضلع کرنال ★

دُھر دا شبد سنگر پیار، ہری نام ملے وڈیایا۔ دو جہاناں بنے سہار، ایٹھے اوٹھے ویکھ دکھایا۔ دُونگھی بھوری کرے پار، بھو ساگر پندھ مُکایا۔ لکھ چوڑاسی گیڑ نوار، آون جاون دئے کٹایا۔ مانس جنم تیج سوار، دیوت سر رُوپ وٹایا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جس جن اپنا نام بُجھایا۔ ہر کا شبد سنگر رُوپ، آد جگادی نظری آئیندا۔ کوڑی کریا مٹائے جھوٹھ، سچ سچ اک سمجھائیندا۔ بھو چکائے چارے کوٹ، دہ دشا پردہ لائیندا۔ گھر آتم دیوے سوکھ، پر ماتم میل ملائیندا۔ جگ جنم دی میٹے بھوگھ، سچ بھنڈار ورتائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ نام اک وڈیائیندا۔ ہر کا نام ٹھانڈا سینا، اگنی تت بُجھایا۔ گھر سوامی ملے دُھر دا میتا، پُرکھ اکال نظری آئی۔ لیکھا چکے مندر مسیتا، شودالا مٹھ اکو رُوپ درسایا۔ دیوے وڈیائی اُوچاں نیچاں، راو رنکاں گلے لگایا۔ سچ دوار مارگ دتے سدھا، سدھ سادھک آپ سمجھایا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو نام دیوے وڈیایا۔ سنگر نام سرب سکھ ساگر، چنتا روگ سوگ گوائیندا۔ تال سہائے امرت گاگر، کایا بنک وڈیائیندا۔ بھگت وچھل نرمل کرم کرے اُجاگر، دُرمت میل دھوائیندا۔

جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ منتر نام سمجھائیندا۔ سَنگَر نام صاحب دیوے سچ منتر، انتشکرن ویکھ وکھائیا۔ سرب جیاں پدھ جانے انتر، گھٹ گھٹ پردہ اوہلا دے چُکائیا۔ ویکھ وکھائے اوج اگم گنگن گنگنتر، منڈل منڈپ کھوج کھوجائیا۔ جگ چوکڑی جگت واسنا میٹے بسنتر، اگنی اگ بُجھائیا۔ گُرگھ گُرگھ ہر جن ہر بھگت آتم کرے سنتر، سرتی شبد نال ملائیا۔ ست دھرم بنائے بنتر، گھڑن بھنہنار آپ اکھوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ شبد اک درسائیا۔ سَنگَر شبد لکھ ابھیوا، انجو دھار چلائیندا۔ امرت رس اگمی میوہ، دو جہاناں ہتھ کسے نہ آئیندا۔ کرپا جس دیوے وڈ دیوی دیوا، دیوت سرُپ دھیان لگائیندا۔ گُرگھ ورا رس ویکھے بن رسنا جہوا، ہتی دند نہ کوئے وڈیائیندا۔ بھيو گھلائے وسنہارا نہچل دھام سدا نہکیوا، نرگن اپنا بھيو گھلائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر ہر نام آپ صالاجندا۔ سَنگَر نام ست سرُپ، جگ نیز نظر نہ آئیا۔ رُپ رنگ کوئی نہ جانے بھوپ، راج راجان ویکھن کوئے نہ آئیا۔ غریب نمانیاں اُپر جائے تھ، مہروان مہر نظر اٹھائیا۔ دُئی دوت پنچ وکارا کام کرودھ لوبھ موہ ہنکارا کڈھے کٹ، کھنڈا کھڑگ نام چکائیا۔ مہروان سری بھگوان سہائے ساچی رت، پت ڈالی بھل مہکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ نام اک اُجائیا۔ سچ نام سَنگَر بان، انیالا تیر لگائیندا۔ گُرگھ ورا کرے پچھان، جس سر اپنا ہتھ لگائیندا۔ لکھ چوراسی جیو جنت شیطان، شرع وچ سرب لڑائیندا۔ کھتری براہمن شور ویش سرب گرلان، دھیرج دھیر نہ کوئے رکھائیندا۔ دین مذہب دے نہ کوئے ایمان، اشٹ دیو نہ کوئے جنائیندا۔ کاغذ قلم شاہی نیز نیناں نیر وہان، مہروان مہر نظر نہ کوئے اٹھائیندا۔ گُرگھ ورا لے آد جگاد ہر کا نام لے دان، ہر کرتا وست امولک جھولی پائیندا۔ سو گُرگھ گُرگھ چتر سگھڑ سجان، مورکھ مورکھ نظر کوئے نہ آئیندا۔ انتر آتم بن پڑھیاں اُتجے گیان، الف یے پی نہ کوئے سکھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جس جن اپنا نام وکھائیندا۔ سَنگَر نام سدا انڈٹھ، جگ نیز نظر کسے نہ آئیا۔ لکھ چوراسی دے کر پٹھ، گھر گھر وچ رہیا ڈیرہ لائیا۔ بھگتاں کرے ساچا ہت، ہتکاری لے انگڑائیا۔ کر پرکاش گھر نچ، نچ منتر دے وکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا نام آپ اُپائیا۔ ساچا نام ہر دی اُپما، مہما اکھ کھ وڑائیا۔ سرشٹ سبائی دپسے سُننا، تھر کوئے رہن نہ پائیا۔ جگ چوکڑی پنڈھ اتم مگنا، سنجگ تریتا دواپر کلج بھجن واہو داہیا۔ کوڑی کرپا بوٹا سکننا، ہریا سنج

نہ کوئے کرائیا۔ لکھ چوڑاسی جیو جنت مات گر بھ اٹا رکھنا، جم کی پھاسی سکے نہ کوئے تڑائیا۔ گر لکھ ور لے سنگر مارگ بچھنا، نیز رو رو نیناں نیر وہائیا۔ کون پر بھ جس ٹھاکر انتم گودی چکنا، جنم مرن دوویں دئے مکائیا۔ سچ دوارے سچھنڈ جس دے چرناں ہیٹھاں لکنا، برہمنڈ کھنڈ پنڈھ مکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر کرنی کھیل دکھائیا۔ سنگر شبد کہے میں سب توں اچا، پر بھ دتی موہے وڈیائیا۔ آد جگاد میرا پیئڈا نہ مکا، کوٹن کوٹ گر اوتار پیر پیئغمبر بن کے آئے راہیا۔ دو جہان اُجل کھا، دُرمت میل نہ کوئے لگائیا۔ میرا بوٹا کدے نہ سکا، سنمل روپ نہ کوئے وٹائیا۔ بھل پھلواری نال جھکا، چاروں کنت سو بھا پائیا۔ دین دیاں ہر کرپال ہو کے ٹٹھا، مہروان مہر نظر اٹھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ ساچی کار کمائیا۔ سنگر شبد کہے میرا سوہنا محلا، چھپر چھن نہ کوئے جھہائیا۔ سچ دوارے رہواں اکلّا، اینکار دتی وڈیائیا۔ جوتی نور آپے بلا، ڈھولا راگ شبدی آپے گائیا۔ پاواں سار جلاں تھلاں، ڈونگھے ساگر ویکھ دکھائیا۔ جگ چوکڑی جن بھگت پھڑاواں پلا، نرگن سرگن میل ملائیا۔ صوفیاں میتوں کہا حقیقت وچ اللہ، عالمین نور خدائیا۔ میری دھار سدا بسمل اپنا آپ دکھائیا۔ میرا نعرہ اللہ، لاشریک خوشیاں نال سنائیا۔ اوج اگم اتھاہ میرا اٹلا، مقامے حق ملے وڈیائیا۔ جگ چوکڑی کوئی نہ کٹیا جھلا، سچ دوارے سو بھا پائیا۔ پیر پیئغمبر مرشد مریداں آ کے ملا، نور ظہور کر رُشنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دیوے مان وڈیائیا۔ سنگر شبد کہے میں دھر دا کلمہ، قلم شاہی نہ کوئے وڈیائیا۔ میرا بھو نہ پائے عالم علما، چوڑاں وڈیا دئے دھائیا۔ بن پروردگار کسے دواربوں مول نہ ملنا، ہٹ بازار نہ کوئے دکھائیا۔ اگم اتھاہ لوک پر لوک کھیل کھیلنا، خالق خلق روپ سمجھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ شبد اک سمجھائیا۔ سچ شبد کہے میرا پتا پروردگار، نور نورانہ نظری آئیا۔ جس دا لیکھا دھر دربار، درگاہ ساچی خوشی منائیا۔ مکہ کعبہ جس گھلایا کواڑ، جگت حجرہ اک دکھائیا۔ سو محبوبُ محبت کرے اپار، جو اپنا میل ملائیا۔ طالب طلبا کرے وچار، بھو ابھید اپنا آپ جنائیا۔ کاغذ قلم نہ لکھنہار، انجیل قرآن نہ سکے سمجھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا جانے ساچے گھر، اپنا شبد نام کلمہ اکو اک درڑائیا۔ کلمہ شبد نام کرے پرسدھ، پشت در پشت ویکھ دکھائیا۔ گر اوتاراں پیر پیئغمبراں نام چپن دی دسی بدھ، مارگ دھر دا آپ سمجھائیندا۔ آتم پر ماتم تیر نشانے دتا ودھ، مکھی مکھی دھار بنائیا۔ جوتی

جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنی کھیل آپ پرگٹائی۔ سَنگَرُ شبد کہے میں بھگتاں مَتر، گرگھاں سنگ نبھائی۔ سچ دوارپوں آواں نکل، گھر گھر وچ پردہ لایا۔ کہانی بانی شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن میرا کرے ذکر، ذکریا میرے بچھے اپنا آپ بیٹھا چرایا۔ ساچے سنتاں میٹوں سدا فکر، فقرے اندر صفتی نام پڑھائی۔ دو جہاناں لوکماں بن کے ساچا مَتر، میت مُرارا رُپ وٹائی۔ آتم پر ماتم ملاؤن دانت نوت میٹوں عشق، عاشق معشوق حقوق اکو جہا رکھائی۔ سرب جیاں دا بن سوامی اشٹ، درشٹ دیواں پردہ لایا۔ جس نوں رام گرو دوویں مندے رہے وششٹ، وشیشتا سب نوں دیاں جنائی۔ جس دا کھیل سورگ بہشت، دوزخ اگنی بھاپائی۔ سو سَنگَرُ شبد گرگھاں دیوے انتر صدق، بھروسہ سچ سچ سچ درڑائی۔ کوڑی کریا نیڑ نہ آوے ننڈیا نندک، رسنا جہوا ہر ہر نام دھیائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، دیونہارا سچا ور، ہر جن ہر ہر رُپ سمائی۔

★ ۱۷ پچھن ۲۰۲۰ بکرمی چان سنگھ دے گرہ پنڈ ہندولا ضلع کرنال ★

سچکھنڈ نواسی تیری اوٹ، پُرکھ اکال تیری سرنایا۔ پھری دروہی لوک پرلوک، دو جہان رہے گرلایا۔ برہمنڈ کھنڈ کرے نہ کوئی سوچ، زمیں اسمان دھیر نہ کوئے دھرائیا۔ سچ پرکاش نظر نہ آوے زمل جوت، اندھ اگیان نہ کوئے مٹایا۔ لکھ چوڑاسی جیو جنت تن مائی بھریا کھوٹ، سچ سچ نہ کوئے درڑایا۔ صاحب سَنگَرُ پاربرہم کیوں بیٹھا انت خاموش، زرویر اپنا کھ چھپائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، شہنشاہ تیری آس رکھائی۔ سچکھنڈ نواسی آکے ویکھ، گر اوتار منگ منگائی۔ سرشٹ سبائی کوڑا بھیکھ، چاروں گنٹ اندھیرا چھائی۔ ہر کا ناؤں کوئی نہ لئے چیت، چیتن رُپ نہ کوئے وٹائی۔ مایا متارہے کھید، ہوئے ہنگتا گڑھ بنایا۔ کسے نظر نہ آوے نیتن نیت، نچ گھر درس کوئے نہ پائی۔ کوئی نہ جانے تیرا بھیت، بھرے بھلی سرب لوکائی۔ لکھ چوڑاسی سُنجا کھیت، تَدھ بن ہووے نہ کوئے سہائی۔ آتم پر ماتم مانے نہ کوئی سچ، گھر وچ نہ نام ودھائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہروان ہو سہائی۔ پیر پیغمبر تنگن راہ، نیتن نین اٹھائی۔ پروردگار بن ملاح، بے نظیر زنگن نور ظہور کرے رُشائی۔ اُمت اُمتی بھری گناہ، مُجت سچ نہ کوئے

سمجھائیا۔ ساچا دسے نہ کوئی ملاح، بیڑا کندھ نہ کوئے اٹھائیا۔ تیرا کلمہ گئے بھلا، سچ سجدہ سیس نہ کوئے جھکائیا۔ مکہ کعبہ کوئی نہ پڑھے دُعا، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، زرگن زرویر جوتی جوت کر رُشنائیا۔ پیر پیغمبر مارن طعنہ، پروردگار سچ جنائیا۔ چو داں طبق دسے ویرانہ، سچ بھلواری رنگ نہ کوئے دکھائیا۔ نہ کوئی دسے ملا شیخ مسائق مولانا، مُجت حق نہ کوئے رکھائیا۔ چار کُنٹ دہ دشا پنچ وکاری پھرے شیطانا، گھر گھر شرع کرے لڑائیا۔ ثابت رہیا نہ کوئی ایمانا، عمل عالم کرے نہ کوئے لوکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، زرگن اپنا ویس وٹائیا۔ بھگت جن رہے چیک، انتر رو رو رہے جنائیا۔ پر م پُرکھ تیری اک اڈیک، نیتز نین دھیان لگائیا۔ درس دے شاہ پاتشاہ منگن بھیکھ، بھجھیا اکو نام جھولی پائیا۔ مہر نظر مہروان کر بخشیش، رحمت تیرے ہتھ وڈیائیا۔ بھگت نو نو چار کردے رہے اڈیک، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہروان مہر نظر اٹھائیا۔ سنت کہن پر بھ مار جھات، جھاک اپنی آپ جنائیا۔ کلج ویکھ اندھیری رات، ساچا چند نہ کوئے چکائیا۔ آتم پر ماتم پڑھے کوئی نہ گاتھ، رسنا جھو ابتی دند سرب ہلکائیا۔ سچ پریتی کوئی نہ جوڑے نات، ناتا بدھاتا میل نہ کوئے ملایا۔ گر اوتار پیر پیغمبر جو گئے آکھ، دُھر سندیسہ تیرا نام سنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، آکے ویکھ اپنا گھر، لوکات پھیرا پائیا۔ گر گھ کہن پر بھ کھول اکھ، نیتز نین نین اگھڑائیا۔ تیرے اُتے سب نوں پیا شگ، تیرا ایشٹ نہ کوئے منائیا۔ کوڑی واسنا جگت کھلیا ہٹ، تیرا ناؤں سچ نہ کوئے جنائیا۔ سادھ سنت کلج انت دھیان بھیناں رہے تک، نیتز لجا شرم حیا نہ کوئے رکھائیا۔ کوڑی کریا نچے مندر مسجد مٹھ، شو دوالے دین دُہائیا۔ دھاہیں مارے تیر تھ تٹ، استری پُرش ننگے تاریاں رہے لائیا۔ گھر گھر در در ابلے بہتر ناڑی رٹ، امرت میگھ نہ کوئے برسائیا۔ تیرے ملن دی کسے نہ کھلی اکھ، نج نیتز در سن کوئے نہ پائیا۔ منکا منکا مالا سارے رہے رٹ، من کا منکا نہ کوئے بھوایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دے دُھر دا ور، مہروان مہر نظر اٹھائیا۔ گر سکھ کہن پر بھ پھیرا پا، سنگر تیرے ہتھ وڈیائیا۔ ناتا تٹا پتراں ماں، پتا پوت نہ کوئے وڈیائیا۔ بھائی بھیناں رہے تک، نار کنت سچ سہنجنی سو بھا کوئی نہ پائیا۔ ہر ہر بھلیا گھر گھر ناں، کوڑی کریا ناچ نچائیا۔ ساچا ایشٹ لوے نہ کوئی منا، در شٹ سکے نہ کوئے کھلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دے دُھر دا ور، در تیرے لکھ جگائیا۔ دھرنی رووے کرے پکار، نیتز نیناں نیر وہائیا۔

پُرکھ ابناسی کرپا دھار، تیری اوٹ تکایا۔ جگ چوکڑی پیتے چار، چاروں کُنٹ ویکھ دکھایا۔ سجن ملے نہ کوئی یار، میت مُرارا نظر کوئے نہ آئی۔ آئے گئے گرو اتار پیر پینمبر پھیرا پائی۔ لکھ لکھ لیکھا قلم دوات، قلم شاہی جوڑ جڑایا۔ انت کسے نہ دتا ساتھ، پلو سارے گئے چھڈایا۔ میرا ویکھ لیکھ مستک ماتھ، مکھ گھنٹ رہی اٹھایا۔ بن بنائی ہو اتھ، ناتھ اتھ اتھ سس جھکایا۔ جوں بھاوے پت لے راکھ، پت پر میثور تیری اک سرنایا۔ کوڑی کریا میرے اُتے کرے ناچ، ست دھرم بیٹھا مکھ چھپایا۔ مایا ممتا لگی آج، اگنی تت نہ کوئے بھجایا۔ ٹھگ چور یار پان راس، گوپی کاہن تیرا روپ نظر کوئے نہ آئی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا سچا ور، در تیرے اک عرضویا۔ گردر مندر مسجد مٹھ شودوالے مارن دھاہ، سری بھگوان رہے جنایا۔ پنڈت پاندھے ملا شیخ ہوئے بے وفاء، وفاداری سچ نہ کوئے کمایا۔ تیرے در دوس رین ہون گناہ، پاک پوت نظر کوئے نہ آئی۔ تھدھ بن پکڑے کوئی نہ بانہہ، پھر باہوں گلے نہ کوئے لگایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دے اپنا ور، در ٹھانڈا منگ منگایا۔ تیرتھ تھ رہے دس، اپنا حال جنایا۔ ساڈے رہیا نہیں کچھ وس، واسطہ تیرے اگے پائی۔ رین اندھیری کلجک دے مس، مستی کوڑی چڑھی لوکایا۔ لیکھا کوئی نہ جانے تت اٹھ، اپ تیج وائے پر تھی آکاش من مت بدھ کھوج نہ کوئے کھجایا۔ سچ دوار نظر نہ آوے ہٹ، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچا دے اک ور، سچ تیری سرنایا۔ سچ سرنائی تیری ایک، اینکار دیا کمایا۔ وشن برہما شو رہے چیت، جیستن ہو کے دھیان لگایا۔ پر م پرکھ پر بھ آ کے ویکھ، واسطہ اکو وار پائی۔ کوئی نہ کرے ساچا پیتا، ہتکاری نظر کوئے نہ آئی۔ نو کھنڈ پر تھی کوڑا بھیکھ، ست دیپ ست رنگ نہ کوئے چڑھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، آ کے ویکھ اپنا گھر، جس گھر کلجک ڈیرہ لایا۔ سُن کے کلجک پیا اٹھ، اپنی لے انکڑایا۔ پار برہم پر بھ اگے جھک، نیوں نیوں سس نوایا۔ میں تیرا پر بھو چھوٹا پت، چوتھا جگ ناؤں رکھایا۔ کسے گھر رہن نہ دتا سکھ، ویکھ میری وڈی وڈیایا۔ ماواں پتراں لگا دکھ، نیتز نیئاں نیر وہایا۔ کام کرودھ لوبھ موہ ہنکار پائی لٹ، بچیا کوئی رہن نہ پائی۔ تیری پریتی سب دے کولوں گئی چھٹ، ہردے تیرا نام نہ کوئے دھیایا۔ ست دھرم دا بوٹا پٹ، میں دتی جڑ اکھڑایا۔ پرکھ اکال توں میرے اُتے ہو خوش، تیری سوہنی سیو کمایا۔ گو بند ست نہیاں بیٹھاں دتے سٹ، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دے

موہے ور، در تیرے آس رکھائیا۔ کھجک کہے میں کیتا کم، پر بھ تیری کرنی کار کمائیا۔ کسے نام چپن نہ دیواں دموں دم، پون واسنا اپنا روپ دکھائیا۔ دھن
 بھاگ میں تیرے گھر پیا جم، دھرنی دھرت دھول اُپر ڈیرہ لائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دے سچا ور، تیری ساچی سیو کمائیا۔ سُن
 کے کھجک کل دی بات، سنجگ نین کھلائیا۔ پر م پُرکھ اٹھ ویکھ مار جھات، سرشٹ سبائی رہی گر لائیا۔ گوہند سورا انتم گیا آکھ، سچ سندیسہ جگت سنائیا۔ کل
 کلکی ہووے پرگٹ، نرگن نرویر روپ وٹائیا۔ شبد اگئی مارے سٹ، دو جہاناں ڈیرہ ڈھاہیا۔ ست دھرم دا کھولے ہٹ، بن ہٹوانا ہٹ چلائیا۔ کھجک کوڑی
 کریا کھیڑا کرے بھٹھ، جوتی لمبو اگئی لائیا۔ سرشٹ سبائی اکو مارگ دیوے دس، کھتری براہمن شوڈر ویش کرے پڑھائیا۔ اوچاں نیچاں راو رنگاں دیوے
 برہم مت، برہم ویدیا اک سمجھائیا۔ نج نیز کھولے آکھ، دوئے لوچن لے وڈیائیا۔ ست سنتو کھ دھیرج دیوے جت، رتی رت اپنے رنگ رنگائیا۔ بھگت
 سہیلے میلے پُرکھ سمرتھ، مہر نظر اٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دے وڈیائیا۔ سنجگ بات سُن، گر اوتار پیر پیغمبر سری بھگوان رہے
 جنائیا۔ ابناسی کرتے تیرے گن، ہتھ تیرے وڈیائیا۔ لکھ چوڑاسی ویکھ چھان پُن، نام مدھانا اکو پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل
 ساچا ہر، ہر جو تیرے ہتھ وڈیائیا۔ سری بھگوان پیا ہس، سچھنڈ نواسی خوشی منائیدا۔ سو پُرکھ نرنجن آپ سمرتھ، ہر پُرکھ نرنجن کار کمائیدا۔ ایکنکار
 چلائے رتھ، آد نرنجن سیو کمائیدا۔ ابناسی کرتا دیونہارا وٹھ، سری بھگوان سو بھاپائیدا۔ پاربرہم پر بھ ہو پرگٹ، برہم اپنا بھو چکائیدا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، شبد سندیسہ اک سنائیدا۔ شبد سندیسہ سری بھگوان، آد جگادی اک جنائیا۔ وشن برہما شو کرو دھیان، نیز نین آکھ کھلائیا۔ گر
 اوتارو تہاڈا لیکھ کرے پروان، لکھیا لیکھ نہ کوئے مٹائیا۔ پیر پیغمبر سجدہ سیس کرو سلام، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ویکھنہارا تھاول تھانیا۔
 پیر پیغمبر رکھنا یاد، یادداشت ہر جنائیا۔ پُرکھ ابناسی آد جگادی ڈھر درگا ہی گاڈ، واحد اکو نظری آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لہنا سب دا
 دے چکائیا۔ لہنا چکائے سری بھگوت، اپنے ہتھ رکھے وڈیائیا۔ مان دوائے جن بھگتاں جگت، جگ چوکڑی ہوئے سہائیا۔ سنتاں سہیلا کرے وقت، وار
 تھت اپنے ہتھ رکھائیا۔ گرکھاں لیکھے لائے بوند رکت، ست نادی روپ وٹائیا۔ گر سکھاں دیوے شبدی شکت، شہنشاہ اپنی دیا کمائیا۔ لہنا دینا چکائے

دھرنی دھول دھرت، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ویکھنہارا بے پرواہیا۔ ویکھ وکھائے آپ پر بھ، بے انت کھیل کر ایندا۔ کلج کوڑی کرپا میٹے حد، لہنا دینا جھولی پائیندا۔ ویکھ وکھانے مکہ کعبہ حجرہ حج، حق حقیقت کھوج کھوجائیندا۔ کوڑی کرپا مایا ممتا ہوئے ہنگتا گڑھ جائے بھج، آسا ترسنا میٹ مٹائیندا۔ لکھ چوڑا سی جیو جنت سادھ سنت اک سنائے اگمی ند، انحد راگی راگ سنائیندا۔ غریب نمائیاں کوجھیاں کملیاں پردے لئے کج، شاہ سلطاناں خاک ملائیندا۔ سنجگ ست ستوادی برہم برہمادی آد جگادی لئے سد، سدا ساچا نام سنائیندا۔ دھرت مات دی گودی بہنا بھج، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کھیل آپ کر ایندا۔ ساچی کھیل کراں سنسار، سو پڑکھ نرنجن آپ جنائیا۔ دھیرج رکھو گرو اتار، پیر پیغمبر دھرو اس رہیا رکھائیا۔ جن بھگتو نیز نین ویکھو اگھاڑ، گھر بیٹھا بے پرواہیا۔ سنتو شبد اگمی مارو آواز، رسنا جہوا ہتی دند نہ کوئے ہلائییا۔ گر مکھو اندر وڑ کے سمجھو راز، باہر ڈھونڈن کوئے نہ جائیا۔ گر سکھ تیری کایا اندر وسے ساتھ، گھر گھر وچ ڈیرہ لائییا۔ توں میرا میں تیرا پر م پڑکھ سد گائے گاتھ، آتم پر ماتم بھل کدے نہ جائیا۔ کرے کھیل پڑکھ ابناس، نرنجن جوت کر پرکاش، لیکھا جان پر تھی آکاش، گگن منڈل ویکھے چائیں چائیا۔ کلج مٹے اندھیری رات، سنجگ دیوے ساچی دات، کرپا کرے پڑکھ سمرا تھ، نام انملڑی دولت آپ ورتائییا۔ وشن برہما شو وکھائے کاج، گر اتاراں پیر پیغمبراں نظری آئے گرو مہاراج، بھگتاں سنتاں رکھے مات لاج، گر گھر گھر اپنی گود اٹھائییا۔ نو کھنڈ پر تھی ویکھے مار جھات، ستاں دیپاں ڈونگھا پھولے کھات، زمیں اسماناں پردہ آپ اٹھائییا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، جگ چوڑی اپنے ہتھ رکھائییا۔ سری بھگوان دئے دلاسا، سچ سوامی آپ جنائییا۔ پر م پڑکھ تے رکھو بھرواسا، دوجی اوٹ نہ کوئے تکائییا۔ آد جگاد جس ساجن ساجا، نت نوت ویکھ وکھائییا۔ گر اتار پیر پیغمبر داسی داسا، سرگن نرنجن سیو کمائییا۔ کلج انت سب دی پوری کرے آسا، نراسا کوئے رہن نہ پائییا۔ شاستر سمرت وید پوران انجیل قرآن جس دا گائے خلاصہ، کھانی بانی جس دا نام دھیائییا۔ سو صاحب سلطان سری بھگوان سرب جیاں دا سجن ساکا، گھر گھر ناتا جوڑ جڑائییا۔ جن بھگتاں سنتاں گر گھیاں گر سکھاں جنم جنم دا پورا کرے گھاٹا، نام امولک جھولی پائییا۔ بند کوڑی کھولے تاکا، نرمل جوت کرے پرکاشا، آتم سیجا سو بھا پائییا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ سندیسہ اک

سنایا۔ سچ سندیسہ سُن نرنکار، سارے خوشی منایا۔ وشن برہما شو اک دُوجے نوں واجاں رہے مار، اشاریاں نال سمجھایا۔ گر اوتار کرن پیار، پریم پریتی اک وکھایا۔ پیر پینمبر کرن گفتار، گفت شنید خوشی منایا۔ بھگت کہن سچی سرکار، کرتا پُرکھ دیوے وڈیایا۔ سنت کہن ہر سنگر ملے آن، زرگن اپنا پھیرا پانیا۔ گرگھ کہن ملے اکو سچ دھیان، لو پچھنکی پھیر لگایا۔ گرگھ کہن لکھ چوڑاسی مٹے نشان، مات گر بھ اگنی تت نہ کوئے تپایا۔ ابناسی کرتا کہے میں سب دا جانی جان، ابھل بھل کدے نہ جانیا۔ سچھنڈ دوار سچ میننتی کراں پروان، پروانہ اپنے لیکھے لایا۔ کلجگ انت ہو پردھان، شبد پردھانگی اک کمایا۔ شاہو بھوپ بن راجان، ڈنکا اپنا نام وجایا۔ برہمنڈ کھنڈ لوک پرلوک پُری لوء آکاش سیس جھکان، سر سکے نہ کوئے اٹھایا۔ لکھ چوڑاسی جیو جنت سادھ سنت آتم پر ماتم ڈھولا اکو گان، تُوں ہی تُوں ہی راگ سنایا۔ ست دھرم دی کھولاں اک دُکان، مجلس اپنا نام وکھایا۔ لیکھا چکے کوڑی کریا جگت شیطان، دین مذہب نہ کوئے لڑایا۔ ذات پات اوچ نیچ راؤ رنک سرب مٹ جان، سیس تاج نہ کوئے رکھایا۔ کرے کھیل سری بھگوان، لیکھا جانے دو جہان، دو جہاناں والی جوت اکالی روپ جنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کوڑا جھگڑا دے چکایا۔ کوڑا جھگڑا جائے مک، لوک مات رہن نہ پانیا۔ پُرکھ اکال آپے تھہ، مہر نظر اک اٹھایا۔ کلجگ کوڑا کڈھے کٹ، نام کھنڈا سچ چکایا۔ ستجگ اُپجائے ساچا ست، دھرم دست جھولی پانیا۔ در در گھر گھر جا جا گرگھیاں لئے بچھ، گرگھیاں میل ملائی۔ اُجل کرو سارے گھ، لکھ چوڑاسی وچوں مانس جنم اتم نظری آئی۔ پر بھ ملن دی اکو بھکھ، دوجی ترسنا نہ کوئے ودھایا۔ سفل کرو مات گھ، جن جننی ملے وڈیایا۔ دوجی وار نہ ہووے اُٹا رُکھ، دس دس ماس نہ اگن تپایا۔ گرگھ بنو ساچے گرگھ، سکھیا گو بند اک درڑایا۔ تہاڈے پچھے نینہاں ہیٹھ رکھائے پُت، پتا مات بھیٹ چڑھایا۔ اُس کولوں جا کے لوو بچھ، جو دُکھیاں دُکھ دردیاں درد رہیا ونڈایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی کرنی کار کمایا۔ گرگھ ویکھ گر کارنگ، ہر سنگر آپ جنایا۔ آتم سیجا بیٹھا پلنگ، سوہنا آسن لایا۔ دوس رین وجائے مردنگ، انحد نادى ناد سنایا۔ امرت دھارا دیوے گنگ، نبھر جھرنا اک جھرایا۔ زرگن جوت پرکاس کرے چند، کوٹن کوٹ رو سس نین شرمایا۔ پُری انند والا دیوے اک انند، جس انند وچوں آپا نظری آئی۔ کوڑی کریا رسنا جہوا پتی دند نہ لائے گند، امرت بانی اکو جام پیا۔ پنچ وکارا

کرے کھنڈ کھنڈ، نام کھنڈا سچ چکایا۔ آتم ہون نہ دیوے رنڈ، پر ماتم میلا سچ سُبھائیَا۔ جگ جنم دی ٹٹی گرگھ گنڈھ، بن سنکر پورے توڑ نہ کوئے نبھائیَا۔
 سچ وست اموک دات دُھر درگا ہوں منگ، دیونہار داتار اتوٹ اتوٹ ورتائیَا۔ سچ دوار یوں کدے نہ سنگ، بھججا جا واہو داہیا۔ کر کرپا گر شبدی کایا چولی
 چاڑھے رنگ، ایٹھے اوٹھے اتر کدے نہ جانیَا۔ جگت ناتا تٹے سنگ، سنکر میلا گر چیلَا سچ سُبھائیَا۔ مل پئے سیتل دھار ٹھنڈ، اگنی اگ بُجھائیَا۔ گر سکھ توں
 سدا سدا گر پورے دا سکھی چند، دو جہان تیری چمک نظری آیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا سچ ور، آد جگاد جگا جگنتر سچ منتر اک
 اپنا نام درڑائیَا۔

★ ۱۸ پھلن ۲۰۲۰ بکرمی ارجن سنگھ، گردیپ سنگھ دے گرہ بلوچ پرا ضلع کرناٹ ★

سجکھنڈ نواسی پُرکھ سلطان، آد جگادی اک اکھوائیندا۔ شاہو بھوپ راج راجان، شاہ پاتشاہ ناؤں وڈیائیندا۔ تخت نواسی ٹھمران، دُھر دی دھار آپ
 سمجھائیندا۔ سو پُرکھ زرنجن ہو مہروان، مہر نظر اک اٹھائیندا۔ ہر پُرکھ زرنجن دیوے دان، وست اگم آپ ورتائیندا۔ ایکنکارا وڈ بلوان، بلدھاری بھيو کوئے
 نہ پائیندا۔ آد زرنجن نور مہان، جوتی جاتا ڈمگائیندا۔ ابناسی کرتا نوجوان، بردھ بال روپ نہ کوئے دکھائیندا۔ سری بھگوان وسنہارا سچ مقام، محل اٹل ڈیرہ
 لائیندا۔ پاربرہم پر بھ ہو پردھان، ست پردھانگی اک کمائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی آپ کرائیندا۔ ساچی کرنی پروردگار،
 ہر کرتا آپ کرائیا۔ نور نورانہ ہو اجیار، روپ رنگ رکھ نہ کوئے دکھائیَا۔ درگاہ ساچی دھام نیار، مقاسے حق ڈیرہ لائیا۔ سچ توفیق ہر سانجھے یار، جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرنی کرتا رہیا کمائیَا۔ سجکھنڈ نواسی ایکنکار، اپنے ہتھ رکھے وڈیائیَا۔ محل اٹل اک اُسار، محفل اپنی آپ لگائیَا۔ دوجا نہ
 کوئی میت مُرار، سگئی سنگ نہ کوئے نبھائیَا۔ کملاپاتی ہو اجیار، جوتی نور کرے رُشائیَا۔ وسنہارا ٹھانڈے دربار، درگھر ساچا اک سُبھائیَا۔ اپنی اچھیا آپے
 دھار، بھجھیا دیونہار آپ ہو جانیَا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی کار کمائیَا۔ ساچی کرنی پُرکھ سمرتھ، ہر کرتا آپ کرائیندا۔ زرنجن

نرور ہو پرگٹ، اجونی رہت اپنا ویس وٹائیندا۔ سچکھنڈ دوارا کھول ہٹ، درگاہ ساچی سوہا پائیندا۔ ست ست بول الکھ، الکھ اگوچر آگم اتھاہ اپنا بھیو آپ کھلائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کرنی آپ کمائیندا۔ ساچی کرنی سری بھگوان، سوپرکھ نرنجن آپ کرائیا۔ لیکھا جان سچ مہان، مہماکتھنی کتھ سکے کوئے نہ رانیا۔ محل اٹل اک مکان، سچ دوار دئے وڈیائیا۔ نرگن روپ نرگن جوت نرگن نشان، نرگن ویکھے چائیں چائینا۔ نرگن مرد نرگن مردان، نرگن دیا اک کمائیا۔ نرگن وست نرگن دیونہار، نرگن جھولی اپنی آپ بھرائیا۔ نرگن گوپی نرگن کاہن، سرتی شبدی سوہا پائیا۔ نرگن میلا میل ملائے آن، دوجا وچولا نظر کوئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، صاحب سچا اکو اک اکھوائیا۔ نرگن داتا گھر گبھیر، بے نظیر نظر کسے نہ آئیندا۔ آدجگاد نہ ہوئے دگیر، دوتیاروپ نہ کوئے وٹائیندا۔ نرگن دیوے آپے دھیر، دھیر جوان آپ ہو جائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی کار کمائیندا۔ ساچی کرنی کر نرکار، نرگن نرگن میل ملایا۔ اپنی اچھیا کر وچار، بھچھیا اک ورتایا۔ پریم پریتی بٹھ پیار، ناتا اپنے نال جڑایا۔ آپے پُرکھ آپے نار، کنت کنتول اپنا ویس وٹایا۔ آپے سچ سہنجنی پاوے سار، سوہاونتی ہو خوشی منایا۔ آپے گاوے منگلاچار، گیت گوہند الایا۔ آپے دیا باقی کر اجیار، گھر ویکھے بے پرواہیا۔ آپے محل اٹل پاوے سار، چھپر چھن نہ کوئے چھہایا۔ سچکھنڈ دوارے اک جیکار، نر ہر کرتا آپ کرائیا۔ ویکھے وگسے ویکھنہار، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہروان مہروان مہروان مہر نظر اٹھایا۔ سچکھنڈ دوارے پُرکھ ابناسا، ابناسی کرتا دھار چلائیندا۔ ویکھنہارا کھیل تماشا، نرگن نرگن پردہ آپے لائیندا۔ اپنے اندر آپے کر کے واسا، گرہ مندر سوہا پائیندا۔ گھر وچ گھر کر پرکاسا، جوتی نور ڈگمگائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچکھنڈ دوارا اک وڈیائیندا۔ سچکھنڈ دوارا کہے موہے چاؤ گھنیرا، گھر وٹی اک ودھایا۔ سری بھگوان بدھا بیڑا، اپنے کندھ اٹھایا۔ دوجا اور نہ دسے کوئی ڈیرہ، چار دیوار نظر کوئے نہ آئیا۔ پُرکھ اکال وسایا کھیرا، گرہ مندر سوہا پائیا۔ نظری آئے نیرن نیرا، دُور دُراڈا پندھ نہ کوئے دکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، موہے سچ دیوے وڈیائیا۔ سچکھنڈ کہے میں کراں دیدار، نت نت ہر ہر درشن پائیا۔ اٹھے پھر اک پیار، ابھل ابھل کدے نہ جائیا۔ سچن ملیا میت مرار، صاحب سچا

بے پرواہیا۔ سچ دوارے جو بیٹھا آن، سچ سنگھاسن سو بھاپایا۔ دیا باقی جگیا مہان، نور اکو اک رُشانیا۔ باڈھی گھاٹت گھڑے نہ کوئے ترکھان، بناو نہار آپ اکھوایا۔ محل اٹل بنائی میری شان، شہنشاہِ رحمت آپ کماپیا۔ چرن کول دھرے اُپر مہان، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ست دیوے وڈیایا۔ سچکھنڈ کہے میں کہاں ست، ست ست جنایا۔ پُرکھ ابناسی رکھی پت، سر میرے ہتھ لکایا۔ اندر وڈ پُرکھ سمرتھ، سوہنی سچ ہنڈھایا۔ ہوئی ہوئی میٹوں رہیا دس، بن رسنا جہوا بول جنایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل سچا شہنشاہیا۔ سچکھنڈ دوارا کہے موہے چڑھیا چا، گھر میرے وٹی ودھایا۔ پر م پُرکھ میری بنت لئی بنا، آد جگاد سکے نہ کوئے مٹایا۔ زرگن زرویر ہو کے بیٹھا آ، مورت اکال جوت رُشانیا۔ پردہ اوہلا دتا چکا، کھ نقاب نہ کوئے لکایا۔ نورو نور پروردگار سچ خُدا، بے پرواہ بے پرواہی وچ سماپیا۔ میرے نال نہ ہوئے جُدا، جُز انگ نہ ونڈ ونڈایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دیوے مان وڈیایا۔ سچکھنڈ اندر خوشی کرے سنگھاسن، ہس ہس رہیا سناپیا۔ میں سیوک سیوا کراں بن کے داسی داسن، چاکر خاک رُپ وٹایا۔ میرے اُتے بہے پُرکھ سمراتھن، مہروان ڈیرہ لایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ بے پرواہی پُرکھ اگم زرگن دھار آپے بول، سچ سندیسہ اک جنایا۔ سچ سنگھاسن رہنا اڈول، ڈل کدے نہ جاپیا۔ سچکھنڈ وساں تیرے کول، سد تیرا سنگ نبھایا۔ بنت بنائی آپ انمول، انملٹی کھیل رچایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دوہاں درِ شٹی اک جنایا۔ دوہاں درِ شٹی دے اک، اک اونکار دے وڈیایا۔ میرا لیکھا کوئی نہ سکے کھ، اکو وار دیاں جنایا۔ میرا سدا رہے ہت، ہتکاری ہو کے ویکھ وکھایا۔ آد جگاد نہ دیواں پٹھ، کروٹ سد نہ کدے بدلایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دیوے وڈیایا۔ سچکھنڈ کہے پر بھ تیرا میرے نال پیار، انتر انتر نظری آپیا۔ اگم اتھاہ تیرا وبار، سوچ سمجھ سکے نہ راپیا۔ تیرا مندر تیرا منار، تیرا محل کرے رُشانیا۔ تیرا رُپ سچی سرکار، شہنشاہ ویکھن کوئے نہ پاپیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دے مان وڈیایا۔ پُرکھ ابناسی پیا ہس، خوشی خوشی جنائیدا۔ توں میرا میں تیرے وس، دوجا نظر کوئے نہ آئیدا۔ سچ کہانی دیواں دس، بھيو اجد کھلائیدا۔ وشن برہما شو دیواں وٹھ، تیری جھولی پائیدا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی آپ کرائیدا۔ پُرکھ اکال کہے کرتار، ہر کرتا آپ جنایا۔ کراں

کھیل پُرکھ نار، آپ اپنا بھو چُکائیا۔ بال جہاں اپر اپار، جننی جن ناؤں دھرائیا۔ شبدی سٹ اک ادھار، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچکھنڈ دیوے توہے مان وڈیائیا۔ سچکھنڈ سُن دُھر دی گاتھ، ہر کرتا آپ جنایا۔ پتر جنمے کملاپات، سپوت اکو نظری آئیا۔ شبد دُلارا تیرا دیوے ساتھ، سگلا سنگ نبھائیا۔ جس دا سچ دوارے کرے واس، واسطہ اپنے نال جڑائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دیوے مان وڈیائیا۔ سچکھنڈ کہے پر بھ اوہ کیہڑا گھر، جس گھر ملے مان وڈیائیا۔ سٹ دُلارا جاوے وڑ، سوبھاونت سوبھا پائیا۔ نت نوت تیرا درشن لئے کر، بن اکھاں نظری آئیا۔ کون کوٹے جائے چڑھ، کون محل ڈیرہ لائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچا دینا اک ور، در تیرے منگ منگائیا۔ سری بھگوان کہے سچکھنڈ، سچ سچ درڑائیا۔ گھر وچ گھر ونڈاں ونڈ، تیرے اندر تھر گھر رُپ وٹائیا۔ اُس وچ وڑے میرا چند، شبدی ڈیرہ لائیا۔ پوری کراں دُھر دی منگ، دست اپنی جھولی پائیا۔ آد جُگادی اکو انند، انند انند وچ سمائیا۔ کرپا کراں ہو سورا سربنگ، شہنشاہ ہو دیا کمائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دیوے وڈیائیا۔ گھر وچ گھر بنے اولا، سو صاحب آپ جنایا۔ تھر گھر وسے اک محلا، پُرکھ ابناسی سوبھا پائیا۔ شبدی سٹ پھڑائے پلا، سوبھنا جوڑ جڑائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا جانے بے پرواہیا۔ سٹ جمیا ہر جو بال، جن جننی ناؤں دھرائیا۔ جس نوں آد جُگاد کوئی نہ کھائے کال، مہاکال نیڑ کوئے نہ آئیندا۔ سچ دوارے وسے سچّی دھر مسال، گھر گھر وچ ڈیرہ لائیندا۔ تھر گھر ساچے دے بہال، سچکھنڈ اپنا آسن لائیندا۔ چرن کول دے دھیان، ساچا میللا میللا لائیندا۔ کرپا کر سری بھگوان، بھگون اپنی کارے لائیندا۔ دُھر دادے اک فرمان، سچ سندیسہ آپ سنانیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی کار کمانیندا۔ ساچی کرنی کرے پُرکھ سمرتھ، بے پرواہ دیا کمائیا۔ دُھر دامارگ اگمی دس، کرے ست پڑھائیا۔ دست امولک دے کے وٹھ، واہوا بنت بنائیا۔ شبد سٹ کھول اٹھ، ہر سنگر نیر آپ کھلایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، تیرے ہتھ دے وڈیائیا۔ سٹ دُلارا چھوٹا بالا رہیا کوک، پر بھ اگے سیس نوائیا۔ میں تیری گودی سٹا رہاں گھوک، سکھ آسن ڈیرہ لائیا۔ صاحب سلطان تیرا بن کے پوت، دُکھ روگ نہ لاگے رائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، موہے دے اک وڈیائیا۔ سری بھگوان کہے توں بالا سچا، بچپن تیرا اپنی جھولی پائیا۔ سچ دوار دا دیواں پتہ، پتن بہہ کے

بے پرواہیا۔ تیری لجیا سدا رکھاں، سر اپنا ہتھہ لکائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سُت ڈلارے رہیا سمجھائیا۔ سُت ڈلارا کر نمسکار، نیوں نیوں سیس جھکائیا۔ توں صاحب سنگر سر جنہار، پاربرہم تیری سرنائیا۔ ہوں بالک نڈھا اک انجان، تیرا بھيو کوءے نہ پائیا۔ تیری کرپا منگاں مہان، تیری مہا صفت صلاحیا۔ تیری بھجھیا ملے دان، میری اچھیا پور کرائیا۔ تیرا میرا اک مکان، گھر اکو سوبھا پائیا۔ توں سچھنڈ نواسی نوجوان، میں تھر گھر تیرے مندر ڈیرہ لائیا۔ توں دیونہارا دان، میں مانگت روپ وٹائیا۔ تیرا سُن سچا فرمان، ہوں خوشیاں رنگ رنگائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچا دینا اک ور، مہروان دیا کمائیا۔ سری بھگوان دیا کمائدا اے۔ سو پُرکھ نرنجن بھيو کھلاؤندا اے۔ ہر پُرکھ نرنجن راہ جناؤندا اے۔ ایلنکارا رنگ چٹھاؤندا اے۔ آد نرنجن نور رُشناؤندا اے۔ ابناسی کرتا وڈ وڈیاؤندا اے۔ سری بھگوان پکڑ اٹھاؤندا اے۔ پاربرہم پڑدہ لاہؤندا اے۔ سچھنڈ نواسی ساچی کرنی کار آپ سمجھاؤندا اے۔ ڈھر دا کرنا اکو کم، نہکرمی آپ درڑاؤندا اے۔ وشن برہما شو بیڑا بٹھ، ساچا مارگ اک وکھاؤندا اے۔ ترے گن مایا دیوے بٹھ، پنچم میل میل ملاؤندا اے۔ برہنڈ کھنڈ بیڑا دینا بٹھ، زمیں اسمان سورج چن نوری نور رُشناؤندا اے۔ منڈل منڈپ کھیل کرے بھگوان، سری بھگوان ساچا راہ چلاؤندا اے۔ لکھ چوراسی دیوے دان، چارے کھانی تیری جھولی پاؤندا اے۔ چارے بانی گاؤنا گان، سوبلا ڈھولا راگ الاؤندا اے۔ نرگن سرگن کر پردھان، پنچ تت چولا جگت وکھاؤندا اے۔ نو دوارے کھول ڈکان، گھر وچ گھر دسویں دھار بندھاؤندا اے۔ گر اوتار پیر پینمبر کرے کھیل مہان، خالق خلق وکھ وکھاؤندا اے۔ شاستر سمرت وید پُران، گیتا گیان جگت درڑاؤندا اے۔ تیرا ناؤں اک پردھان، جگ جگ سوہنا راگ سناؤندا اے۔ عیسیٰ موسیٰ محمد کر پروان، کلمہ نبی رسول پڑھاؤندا اے۔ مقامے حق اک نشان، نوبت اکو نام و جاؤندا اے۔ بھگت بھگوان بخش دھیان، سچ پریتی جوڑ جڑاؤندا اے۔ ستن دے کے برہم گیان، برہم و دیا اک سمجھاؤندا اے۔ گرکھ گر گر میلے آن، گر سنگر سچا سنگ نبھاؤندا اے۔ گر سکھ اٹھے پھر منگے دھیان، سد تیرا راہ تکاؤندا اے۔ سنجگ تریتا دواپر کجگ تیری صفت دی کرن کلیان، رسنا جھوا پتی دند جیو جنت سادھ سنت پتی دند صفت صلاحیا اے۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، شبدي سُت تیرا مان رکھاؤندا اے۔ سُن سندیسہ سری بھگونت، سُت شبدي خوشی منائیا۔ پاربرہم

تیری مہما اگنت، ہوں سیوک کہن کچھ نہ پائیا۔ جگ چوکڑی مہما اگنت، سبجگ تریتا دوپر کلجگ تیری دھار نظری آئیا۔ در درویش رہاں منگت، بن بھکھاری الکھ جگائیا۔ بودھ اگادھے ہر جو پندت، ساچی سکھیا دینی پڑھائیا۔ دؤبے در نہ جاواں منگت، تیرا مندر سوہنا اکو نظری آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا سچا ور، سچ تیری سرنائیا۔ سری بھگوان دیا کماؤندا اے۔ ست دُلا رے آپ سمجھاؤندا اے۔ سر اپنا ہتھ لکاؤندا اے۔ مہر نظر اک تکاؤندا اے۔ وشن برہما شو ساچی سیو لگاؤندا اے۔ ترے پنج سوہنا جوڑ بڑاؤندا اے۔ نو اٹھ گنڈھ پواؤندا اے۔ دسویں تیری دھار پر گناؤندا اے۔ گر اوتار حکم مناؤندا اے۔ جگ چوکڑی ویکھ سنسار، نرگن سرگن ویس دھراؤندا اے۔ کاغذ قلم دے ادھار، شاہی ناتا جوڑ بڑاؤندا اے۔ رسنا جہوا بول جیکار، مانس مانکھ آپ درڑاؤندا اے۔ اٹھسٹھ تیرتھ کھول کواڑ، تٹ کنارے سوہنا پواؤندا اے۔ لیکھا جانے جنگل جوہ اُجاڑ پہاڑ، اُچے ٹلے پر بت ویکھ دکھاؤندا اے۔ جل تھل مہینل پاوے سار، سمند ساگر وِرو ل اپنی کار کماؤندا اے۔ وسنہارا نہیچل دھام اٹل اپار، دو جہاناں حکم ورتاؤندا اے۔ وشن برہما شو کرن نمسکار، کروڑ تیتیس سس جھکاؤندا اے۔ گر اوتار پیر پیغمبر کہن مددگار، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ست شبد اکو تیرا نام وڈیاؤندا اے۔ ست شبد گیا جھک، پر بھ چرن سس نوائیا۔ تیرا لیکھا نہ جائے نگ، اگنت گنت نہ کوئے کرائیا۔ جگ چوکڑی ویکھن لگ لگ، نرگن سرگن دھیان لگائیا۔ سدا سدا سدا ستیتوں لواں بچھ، بھيو ابھیدا دینا کھلائییا۔ گر اوتار پیر پیغمبر جنان اپنی گکھ، جننی ناؤں دھرائیا۔ وست امولک امرت دھارا دیواں گھٹ، نجھہر جھرننا اک جھرائیا۔ نرمل جوت کر پرکاش اپنی دھاروں پواں اٹھ، آؤندا جاندا نظر کسے نہ آئیا۔ کال نگارہ پنج تت اگئی ماراں سٹ، دئی دوتی ڈیرہ ڈھاہیا۔ ساچا مندر کھول ہٹ، وست اکو نام ورتائیا۔ سبجگ تریتا دوپر کلجگ ویکھاں نٹھ نٹھ، بن پاندھی پنڈھ مکائیا۔ سری بھگوان تیرے بھگتاں دی کھول کے انتر اٹھ، نج نیر پڑدہ لاہیا۔ ساچا مارگ دیواں دس، بودھ اگادھ کر پڑھائیا۔ چو داں وِدیا کر کے بھٹھ، پریم وِدیا اک سمجھائیا۔ ناڑ بہتر نہ ابلے رت، رتی رت دیاں سکائیا۔ سب دی جھولی پاواں حقیقت حق، عدالت اکو اک دکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا دُھر دا ور، در تیرے منگ منگائیا۔ منگے منگ شبد دُلا ر، آدی سس نوائیندا۔ سچ دس میرے نر نکارا، در تیرے واسطہ پائیندا۔ جگ چوکڑی سیوا کراں

وچ سنسارا، لوک پر لوک برہمنڈ کھنڈ ویکھ وکھائیندا۔ گر اوتار پیر پینمبر دیاں سہارا، نت نت اپنی کار کمائیندا۔ لکھ چوڑاسی بن و نجارا، گھٹ گھٹ تیرا ونج کرائیندا۔ شبد اناد سچّی دھنکارہ، گرہ مندر راگ سنائیندا۔ شاستر سمرت وید پُران در لکھارا، کاتب اِکو قلم چلائیندا۔ محل اٹل کر اُجیارا، بھگت دوارا سوبھا پائیندا۔ تیرتھ تٹ ویکھ کنارہ، گنگا گوداوری جمنا سُرستی مان دوائیندا۔ نشان جنا مندر مسجد شودوالے مٹھ گر دوارا، تیرا حق اِک سمجھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اِکو دینا ساچا ور، کون ویلے پر بھ تیرا سنگ رکھائیندا۔ سچ دس پر بھ میرے ٹھاکر، سٹ شبد رہیا سناٹیا۔ دو جہان تیرا وڈا ساگر، میں ان تارُترن نہ پائیا۔ جگ چوکڑی بن سوداگر، تیرا ونج ہٹ چلائیا۔ مہروان کرپا کر کریم قادر، قُدرت تیری ویکھاں چائیں چائیا۔ سچ دس کون ویلا کون وقت کون رُت دیویں آدر، ادرش اپنا اِک وکھائیا۔ سب توں وڈا صاحب سلطان جودھا سور پیر بہادر، شہنشاہ اِکو نظری آئیا۔ میرا نہکرمی کرم کریں اُجاگر، کرم کانڈ نہ کوئے رکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دینی مان وڈیائیا۔ سچ دس میرے بھگونت، تیرے اگے میری عرضوئیا۔ کون ویلا ملیں کنت، گھر ساچے سوبھا پائیا۔ میں سیوا کراں تیری لکھ چوڑاسی جیو جنت، جاگرت جوت کر رُشائیا۔ لیکھا جاناں جیرج انڈج، اُتبھج سیئج سوبھا پائیا۔ چارے کھانی چارے بانی دساں منت، سوہلا ڈھولا راگ الائیا۔ تیرا کھیل ویکھاں اُپر گنگن گگنت، پاتال آکاشاں تیرا رُپ نظری آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اِکو دینا سچّا ور، میری پوری آس کرائیا۔ سری بھگوان سچ درڑاؤندا اے۔ پُرکھ اکال آپ سمجھاؤندا اے۔ دین دِیال دِیالتا وچ آؤندا اے۔ سٹ دُلا رے لال، گودی اپنی وچ بہاؤندا اے۔ اُٹھ ویکھ کر دھیان، ہر دھیانی دھیان لگاؤندا اے۔ سچکھنڈ دوار سچ نشان، ست ستوادی آپ اُٹھاؤندا اے۔ سٹ شبد تیری میننتی کر پروان، بیڑا اپنے کندھ اُکاؤندا اے۔ جگ چوکڑی پیٹے وچ جہان، نو نو چار پندھ مُکاؤندا اے۔ وشن برہما شو سرب منان، ڈھولا سوہلا ہر گھٹ راگ درڑاؤندا اے۔ تینی اوتار کر کے جانی جان، بھگت اٹھاراں جوڑ جڑاؤندا اے۔ عیسیٰ موسیٰ محمد کرے کلیان، کلمہ نبی رسول پڑھاؤندا اے۔ پروردگار وڈا امام، جوتی نور نور رُشناؤندا اے۔ نانک گوہند رسنا جہوا بول زبان، دُھر داشبدر راگ الاؤندا اے۔ لیکھا چکے جگت جہان، پُرکھ اکال ویس وٹاؤندا اے۔ جوتی جامہ نوجوان، بردھ بال نظر کوئے نہ آؤندا اے۔ شبدی ناد وجے مہان، برہم برہما آپ

سناؤندا اے۔ وسنہارا سچ مکان، ساچے مندر ڈیرہ لاؤندا اے۔ جس دی کرے نہ کوئی پچان، بے پچان پھیرا پاؤندا اے۔ سٹ شد تیرا لیکھا ویکھے آن، لیکھ لکھیا نہ کوئے مٹاؤندا اے۔ کلجگ انت ہوئے پردھان، ست پردھانگی آپ کماؤندا اے۔ مہابلی سری بھگوان، جوتی جامہ ڈگمگاؤندا اے۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ سندیسہ اک سناؤندا اے۔ سچ سندیسہ اک جنیا اے۔ سری بھگوان سچ سنایا اے۔ سٹ ڈلارے دھیرج دھیر رکھایا اے، جگ چوکڑی تیری سیو لگایا اے۔ وڈ دیوی دیو، بھیو ابھیدا آپ کھلایا اے۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ کرنی کار کمایا اے۔ سٹ ڈلارے انتم آواں گا۔ زرگن نوری جوت چکواں گا۔ ورن گوت نہ کوئے دکھاواں گا۔ ذات پات نہ کوئے وڈیاواں گا۔ برہم برہما دیکھ دکھاواں گا۔ وشن برہما شو اٹھاواں گا۔ ترے گن پردہ آپے لاہواں گا۔ پنچتت نیزا اٹھ کھلاواں گا۔ سچ دربار اک لگاواں گا۔ گر اوتار وچ بہاواں گا۔ پیر پیغمبر ویکھ دکھاواں گا۔ بھگت اٹھاراں آکھ جتاواں گا۔ ساکھیات نظری آواں گا۔ بن قلم دوات لکھیا لیکھ پور کر اواں گا۔ کلجگ انت نیزا پیکھ، دوئے لوچن ڈیرہ ڈھاواں گا۔ سچکھنڈ دی ساچی کھید، لوکمت آپ کر اواں گا۔ جس کارن تیتوں دتا بھیج، سو اند اپنی جھولی پاواں گا۔ سوہنی سہنجنی ماناں سچ، گوہند آسن اک سہاواں گا۔ جوتی جلوہ چمکے تیج، نوری چند اک چکواں گا۔ کوئی نہ جانے ہر کا بھیکھ، جگت اوٹڑی کار کماواں گا۔ نظر آئے روپ رنگ نہ ریکھ، انڈھٹرا اپنا کھیل دکھاواں گا۔ جن بھگتاں دس کے اندرے اندر بھیت، پردہ اوہلا آپ چکواں گا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، شد سٹ تیری تیج رکھاواں گا۔ سد تیری تیج رکھاواں گا۔ داتا دانی ہو کے آواں گا۔ برہم گیانی ہو کے سمجھاواں گا۔ شد نشان اک دکھاواں گا۔ جوت مہانی نور چکواں گا۔ چوڈاں لوکاں ویکھ دکھاواں گا۔ چوڈاں طبقات پڑدہ لاہواں گا۔ چوڈاں ودیا مان گواواں گا۔ چوڈھویں چند نین شرماداں گا۔ ساچا بھگتاں دے انند، انند تیرے نال ملاواں گا۔ جگ چوکڑی میٹ پنڈھ، انتم اپنا کھیل دکھاواں گا۔ کوڑی کرپا ڈھاواں کندھ، بھانڈا بھرم بھو بھتاواں گا۔ گرگھ آتم کوئی نہ ہووے رنڈ، کنت سہاگی میل ملاواں گا۔ سچ سناواں دھر دا چھند، سوہنگ ڈھولا اک درڑاواں گا۔ دین دیال ہو بخشد، بخشش رحمت اپنی آپ ورتاواں گا۔ گر اوتار پیر پیغمبر جو منگاں گئے منگ، سب دی اچھیا پور کر اواں گا۔ ویکھ دکھاواں نو کھنڈ، ست دیپ اکو دھار چلاواں گا۔ چار ورن میٹاں

بھیکھ پکھنڈ، اٹھاراں برن اکو گھر وکھاواں گا۔ پچھلی کیتی جو گئی لنگھ، اُس دا لیکھا سب دی جھولی پاواں گا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، شبد سُت بن لکھیاں لیکھ تیتوں آپ سمجھاواں گا۔ بن لکھیاں لیکھ تیتوں درڑاواں گا۔ شاستر سمرت وید وچوں ہتھ نہ آواں گا۔ ہو کے پُرکھ سمرتھ، اگئی کار کراواں گا۔ سَت سَت بول لکھ، نعرہ اکو اک جناواں گا۔ سب دی جھولی پا کے حق، تیرا دُھر دا میل ملاواں گا۔ گر اوتار پیر پیغمبر سارے جان تھک، کلجک ویلا وقت وکھاواں گا۔ لوکمت وچوں جان نٹھ، پنچ تت ناتا چولا جگت تڑاواں گا۔ پُرکھ ابناسی سرن سرنائی سچھنڈ دوارے جاون ڈھٹھ، ظاہر ظہور پردہ لاہواں گا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دُھر دا ور، سچ تیرا سنگ نبھاواں گا۔ شبد سُت کہے میرے بھگوان، واہوا تیری وڈی وڈیاں۔ میرا لیکھا پورا کریں آن، لیکھ تیری سرنائی۔ ہوں یاچک منگیا دان، توں دیونہار بے پرواہیا۔ کلجک اتتم اپنا میلا میلیں آن، ملنی جگدیش آپ کرائیا۔ شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن ہوئے حیران، نیتز نین تگن دھیان لگایا۔ ویکھو کی کھیل کرے مہروان، جس دی سمجھ کوئے نہ پائیا۔ اسیں چار جگ لکھ لکھ صفتی کردے رہے بیان، ناتا جوڑ قلم شاہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، تیرا لہنا تیری جھولی پائیا۔ جس ویلے پر بھو آویگا۔ سچ دس کی کی کھیل کھلاویگا۔ کون روپ نظری آویگا۔ کون کوٹ ڈیرہ لاویگا۔ پوت سپوت مات پرگٹاویگا۔ کون کوٹ دوت دُشت دُوڑاویگا۔ کون تیرا دئے سچ ثبوت، ثابت صورت کس دوارے نظری آویگا۔ کی وسیں پنچ تت کا یا قبوت، مات پت کون بناویگا۔ کی اُلٹا ہوویں رُکھ، دس دس ماس اپنا آپ اگن تپاویگا۔ کی تیرا سوہنا ہووے گھ، کی کروپ نظری آویگا۔ سچ دس ابناسی اچت، چیتن کیہری کار کماویگا۔ کہ بیٹھا رہیں لگ، پڑدہ اوہلا اک اٹھاویگا۔ کہ شبد مالک ہو کے پیس بُک، بھبک اپنی اک لگاویگا۔ بالے نکے چھوٹے گودی لئیں چک، پھڑ باہوں گلے لگاویگا۔ پریم پریتی نال چھمیں کھ، سر اپنا ہتھ لگاویگا۔ کر نمسکار در بھکھار رہیا پچھ، بھچھیا بھکھک کون دست جھولی پاویگا۔ سری بھگوان سچ درڑاؤندا اے۔ شبدی دھار آپ سناؤندا اے۔ بھيو اچھیدا بھيو گھلاؤندا اے۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھاؤندا اے۔ سُت شبد نرنگن نور روپ ہو کے آواں گا۔ سَت سرُپ سماواں گا۔ مات پت نہ کوئی بناواں گا۔ پوت ہو کے گودی نہ ڈیرہ لاواں گا۔ جننی گُگھ نہ کوئی سہاواں گا۔ اُلٹا

رُکھ نہ دُکھ اُٹھاواں گا۔ ہتھ پیر نہ کوئے مکھ، نک کن نہ کوئے پرگٹاواں گا۔ جوت سرُوپی اپنی دھاروں اُٹھ، جوتی جامہ ویس وٹاواں گا۔ بھگت سُہیلے گودی چک، پھڑ باہوں گلے لگاواں گا۔ اِکو لاڈلا گوہند ہووے سوت، گوہند شبدی شبد اپنا ناؤں پرگٹاواں گا۔ جس مندر بہواں لُگ، تِس سمبل نام رکھاواں گا۔ کر پرکاش اگئی جوت، دِپک اِکو ڈگگواں گا۔ تیرے پریم دی وجے چوٹ، شبدی ناد اِک الاواں گا۔ جگ چوٹری گُر اوتار پیر پینمبر جے کو میری سوچے سوچ، آد انت سوچ وچ کدے نہ آواں گا۔ ہر گھٹ بیٹھا رہاں خاموش، خالص اپنا روپ دکھاواں گا۔ دو جہان بنیا رہاں روپوش، جگ نیتز نظر کسے نہ آواں گا۔ جو گرگھ گرسکھ ہر جن ہر بھگت درشن رہے لوچ، تنہاں لوچا آسا پور کراواں گا۔ پریم پریتی پیار اندر ہو کے موہت، مُجبت اپنے نام رکھاواں گا۔ گھر وچ گھر پرکاش کر کے اپنی جوت، جوتی جوت جوت رُشناواں گا۔ سوت شبد تیری میری نہ کوئی گوت، بن گوت ورن توں گرگھ آپ پرگٹاواں گا۔ کوڑی کریا کڈھ کے کھوٹ، نام کسوٹی اِک لگاواں گا۔ سچ سچ دے اِک اوٹ، آسرا اِک رکھاواں گا۔ سجدہ کرے لوک پرلوک، برہمنڈ کھنڈ ویکھ دکھاواں گا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، آد جگادی شبد انادی برہم برہمادی پتا پوت پُرکھ اکال سوت ڈلارا کر پیارا کجگ انت سری بھگونت صاحب ستگر سچا سنگی سنگ نبھاواں گا۔

★ ۱۸ پھلن ۲۰۲۰ بکرمی پریتم سنگھ دے گرہ نانک پُرا ضلع کرنال ★

آد جگادی پتا پُرکھ اکال، ہر کرتا نر نرائن اکھوائیندا۔ سبکھنڈ وسے سچ سچ دھر مسال، تھر گھر پردہ اوہلا آپ چکائیندا۔ جگ چوٹری دیکھے وگسے دو جہان، برہمنڈ کھنڈ بھیا بھیدا آپ کھائیندا۔ لکھ چوڑاسی نرگن سرگن بنے دلال، نر ویر نر اکار کھیل کھائیندا۔ لکھ چوڑاسی وچوں گرگھ لہے ساچے لال، لال انمول رنگ چٹھائیندا۔ جوتی جلوہ نوری دے جلال، اگیان اندھیر مٹائیندا۔ دیا باقی کملا پاتی ایکا بال، ست سرُوپ انوپ وٹائیندا۔ شبد اگئی وجائے تال، انخ نادى راگ سٹائیندا۔ امرت آتم نچھر رس دے پیال، سچ پیالہ جام ہتھ اٹھائیندا۔ لیکھا توڑ کال مہاکال، دین دیال سر اپنا ہتھ کائیندا۔ جگ جنم دی دیکھے

کیتی گھال، پورب لہنا جھولی پائیندا۔ اندر باہر چلے نال، گپت ظاہر کھیل کھلائیندا۔ نت نوت اولٹری چال، جوتی جاتا پُرکھ بدھاتا آپ کرائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی آپ کمائیندا۔ ساچی کرنی سری بھگونت، ہر کرتا آپ کرائیا۔ لیکھا جانے جگا جگنت، جگ چوکڑی ویکھ دکھائیا۔ بودھ اگادھا دُھر دامت، ہر سنگر نام درڑائیا۔ نت نوت مہما گنت، شاستر سمرت وید پُران رہے جس گائیا۔ دُھر درگاہی بن کے پنڈت، پرم پُرکھ پر بھ کرے سچ پڑھائیا۔ گرکھاں گر سکھاں گڑھ توڑ ہوئے ہنگت، ہنگ برہم دئے بنائیا۔ مانس جنم بنائے بنت، ساڈھے تن ہتھ سوبھا پائیا۔ سرت سوانی شبد ہانی ملے کنت، گھر میلا سچ سُبھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر جن دیوے مان وڈیائیا۔ دیوے وڈیائی صاحب سمرتھ، ہر کرتا دیا کمائیندا۔ جگ چوکڑی چلائے رتھ، بن رتھواہی سیو کمائیندا۔ نرگن سرگن مارگ دس، رہبر اپنا حکم ورتائیندا۔ سچ دوار کھول ہٹ، نام ونجارا رُپ دھرائیندا۔ اکو دیوے برہم مت، سچ ویدیا آپ پڑھائیندا۔ ناڑ بہتر نہ ابلے رت، امرت میگھ اک برسائیندا۔ لیکھا جانے حقیقت حق، حق حقوق سب دی جھولی پائیندا۔ سنت سہیلے گروگر چیلے لئے رکھ، لکھ چوراسی وچوں پار کرائیندا۔ چرن کول بندھائے نت، ناتا بدھاتا جوڑ جڑائیندا۔ پر بھ ملن دی کھول کے اکھ، نج نیز پڑدہ لائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر جن ساچے آپ ترائیندا۔ ہر جن تارے پار برہم، برہم ویتا وڈ وڈیائیا۔ نہہکرمی کرے اپنا کرم، کرم کانڈ ڈیرہ ڈھاہیا۔ لیکھا جانے پورب جنم، جنم اجنم دوویں پھول پھلایا۔ ناتا توڑ ورن برن، ساچی سرن اک درسائیا۔ کرتا پُرکھ ہر کرنی کرن، کرنہار ہوئے سہائیا۔ آد جگادی گھاڑن گھڑن، گھڑ ویکھے چائیں چائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں سدا ترائیا۔ جن بھگتاں تارے آپ پر بھ، بے انت بے پرواہ اکھوائیندا۔ لکھ چوراسی وچوں لہ، کوٹن کوٹاں وچوں آپ جگائیندا۔ کوڑی کرپا کر کے پار حد، محل اٹل اک دکھائیندا۔ جس گھر وسے پُرکھ سمرتھ، سو دوارا سوبھا پائیندا۔ گھر وچ گھر دکھائے ساچا ہٹ، دست امولک آپ ورتائیندا۔ امرت آتم تیرتھ تٹ، سر سرور اک نہائیندا۔ کوڑی کرپا میٹے جھٹ، نام کھنڈا کھڑگ چکائیندا۔ شبد اگئی مارے سٹ، بجر کپائی توڑ تڑائیندا۔ آتم پر ماتم کر کے وس، سرتی شبدی ڈور بندھائیندا۔ سچ سوامی دیوے رس، انرس اپنا جھولی پائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں دیا کمائیندا۔ جن بھگتاں دیا کمائے پُرکھ ابناسی، ابناسی کرتا وڈ

وڈیا۔ آون جاون گيٽر چڪائے لکھ چوراسی، پتت پاون ڈیرہ ڈھایا۔ گلوں کٹے جم کی پھاسی، رائے دھرم نہ دے سزایا۔ جنم جنم دی پوری کرے آسی، آسا ترسنا اپنی نال ملایا۔ اوکھی چڑھائے سنگر گھاٹی، پتن بیٹھا بے پرواہیا۔ کلج ویکھ اندھیری راتی، رنگ راتا پھیرا پایا۔ جن بھگتاں دیوے اگنی داتی، وست اموک آپ ورتایا۔ گھر دیپک دیا جگائے سچی باقی، تیل وٹی نظر کوئے نہ آئی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں ہوئے سہایا۔ جن بھگت سہائی جگ جگ، سنجگ تریتا دوپر کلج دے گوہیا۔ سنت سہیلے گرگھ گودی لئے چک، سر اپنا ہتھ لکایا۔ اجل کرے مات کھ، پر بھ دُرمت میل دھوایا۔ سفل کرے جننی کھ، دھن جنیندی مایا۔ مات گر بھ نہ ہووے اٹا رکھ، دس دس ماس نہ اگن تپایا۔ سنت سہیلے لئے پیچھ، پورب لہنا دے چکایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، آد جگاد جگ جگنت جن بھگتاں دیوے مان وڈیا۔ جگ چوکڑی بھگتن مینا، ہر بھگون اک اکھو ایندا۔ سچکھنڈ نواسی ٹھانڈا سینا، اگنی ت نہ کوئے تپ ایندا۔ وسنہارا ہر گھٹ چیتا، گرہ مندر سو بھاپ ایندا۔ سنجگ تریتا دوپر کلج اقرار جو کیتا، کیتا قول توڑ نبھ ایندا۔ بے پرواہ سدا انڈیٹھا، انڈیٹھی کار کما ایندا۔ کوڑی کریا تپے انگیٹھا، چاروں کنت نہ کوئے نبھ ایندا۔ راج راجاناں شاہ سلطاناں مایا رانی بھرے نہ کھیسے، غریب نمائیاں دکھیاں درد نہ کوئے ونڈ ایندا۔ ساچا کلمہ پڑھے نہ کوئے حدیثا، حضرت نظر کسے نہ آئیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، جن بھگتاں آپ جگ ایندا۔ جن بھگت جگ جانا اٹھ، سو پڑکھ زرنجن آپ اٹھایا۔ ہر پڑکھ زرنجن گیا تھ، اینکار ہوئے سہایا۔ آد زرنجن کرے پرکاش زمل جوت، ابناسی کرتا ویکھے چائیں چانیا۔ سری بھگوان لگائے سچی چوٹ، نگارہ اکو اک سنایا۔ پاربرہم پر بھ دیوے بھنڈار اتوٹ، اٹ آپ ورتایا۔ اٹھ برہم کر کھوج، ہر کھوجت کھوجت رہیا جنایا۔ جس درشن نوں گر اوتار پیر پیغمبر رہے لوچ، سو صاحب کھیل کرایا۔ جس دی آد جگاد من مت بدھ کوئی نہ کرے سوچ، سمجھ سمجھ وچ نہ آئی۔ جس دا لیکھا لوک پر لوک، دو جہاناں حکم ورتایا۔ جس دا پرکاش زمل جوت، روس ڈگمایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر جن ساچے رہیا سمجھایا۔ جن بھگت اٹھ کھول اٹھ، سو سنگر سچ درڑ ایندا۔ زرنجن روپ ویکھ پر تکھ، پاربرہم ہر گھٹ ڈیرہ لائیندا۔ آتم اُس دے کر وس، وصل ساچا اک دکھ ایندا۔ گرہ مندر مل کے ہس، باہروں نظر کسے نہ آئیندا۔ اپنا دکھرا اوہنوں دس،

جو دریاں درد وندائیںدا۔ سچ سرنائی سَنگَر ڈھٹھ، جو ڈھٹھیاں گلے لگائیںدا۔ جنم مرن دُکھ دیوے کٹ، ہوئے روگ چُکائیںدا۔ ساچی دیوے اِکو مت، گرمت اِک درڑائیںدا۔ انتم پت لئے رکھ، سر اپنا ہتھ لگائیںدا۔ سنتاں بھگتاں سد گائے جس، صفت صلاحی وڈ وڈائیںدا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں آپ اُٹھائیںدا۔ جن بھگت اُٹھ جاگ، ہر جاگرت جوت کرے رُشائیا۔ کوڑی کریامات تیاگ، مایا ممتا ڈیرہ ڈھائیا۔ ہنس بن کل کاگ، کاگ ہنس روپ وٹائیا۔ گھر دِپک جگے چراغ، اندھ اندھیر گوائیا۔ آتم پر ماتم ملے ساک، سچن اِکو اِک اکھوائیا۔ گر اوتار پیر پینمبر دس کے گئے بھوکھت واک، اکھراں نال کر پڑھائیا۔ کلج انتم ویس وٹائے پُرکھ سمرا تھ، جوتی جامہ نظر کسے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں دے وڈائیا۔ جن بھگت کہے پر بھ میں بالا نکا، سوچ سمجھ ذرا نہ رائیا۔ تُوں ٹھا کر سوامی میرا پتا، شہنشاہ اکھوائیا۔ میں کی جاناں کیہڑا رس مٹھا بھکا، سب کچھ تیرے ہتھ وڈیائیا۔ مہروان ہو کے کر ہتا، ہتکاری پھیرا پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دے وڈیائیا۔ بھگت کہے پر بھ میں بال انجانا، بالی بدھ اکھوائیا۔ تُوں صاحب چتر سگھڑ سیانا، سمرتھ تیری سرنائیا۔ دے نام گن ندھانا، گن اپنا جھولی پائیا۔ میں گوپی تُوں میرا کاہنا، ساچی بنسری نام سنائیا۔ تُوں جو دھا سور پیر مرد مردانہ، بل تیرے وچ نظری آئیا۔ ہوں بالا ندھا ایکا منگاں چرن دھیانا، دوجی آس نہ کوئے رکھائیا۔ تُوں دیونہارا بپنا دانا، دیندیا توٹ رہے نہ رائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کلج انتم پورب لہنا جھولی پائیا۔ سری بھگوان کہے سُن گرگھ گر سکھ، گر سَنگَر دیا کمائیا۔ سچ نام دی پاوے بھکھ، بھچھیا اِکو وار ورتائیا۔ اگلا لیکھا دیوے کھ، پچھلا موئل رہے نہ رائیا۔ درشن دیوے گھر نچ، نچ نیتز نین کھلائیا۔ اپنے ملن دی دس کے بدھ، آتم پر ماتم جوڑ جڑائیا۔ جنم جنم دے کارج سدھ، کرم کرم داروگ گوائیا۔ داتا دانی گنی گہند، گہر گبھیہر ہوئے سہائیا۔ گرگھ تیرا راہ تگن وشن برہما شو سُرپت اند، کروڑ تیتیسا دھیان لگائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دیوے مان وڈیائیا۔ جن بھگت کہے پر بھ کٹ دے گیرا، گیرے وچ نہ کوئے بھوائیا۔ جنم مرن دا چکے جھیڑا، جھکڑا لاڑی موت نہ کوئے رکھائیا۔ نظری آ نیرن نیرا، دُور دُراڈا پندھ مُکائیا۔ کھلا کر گرگھ ویہڑا، جس گرہ بیٹھا سو بھاپائیا۔ کوڑی کریا مٹے نیڑا، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کر کرپا پار کرائیا۔ سری بھگوان ہو مہروان، جن بھگت رہیا

جنائیا۔ اٹھ ویکھ بال انجان، بالی بُدھ سمجھائیا۔ تیرا پتا پُرکھ سلطان، شہنشاہ اکھوائیا۔ جس دے کھلے اندر دو جہان، برہمنڈ کھنڈ بھجن واہو داہیا۔ وشن برہما شو سیو کمان، گر اوتار پیر پیغمبر سیس جھکائیا۔ جس دا آد جگادی اکو نام، جگ چوکڑی مات ورتائیا۔ جو لکھ چوڑاسی سرشٹی دسے کاہن، ایشی اکو روپ درسائیا۔ سورگ بہشتی جس دا نشان، دوزخ اگنی بھاہ تپائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں دے وڈیائیا۔ دھن بھاگ پر بھ تاریں بھگت، سچ تیری سرنائیا۔ لیکھا چکے دُنیا جگت، جگ جیون داتا ملیا بے پرواہیا۔ سوہنا سُنہنجا ہووے وقت، گھڑی پل خوشی منائیا۔ نرگن ہو کے آیوں پرت، سرگن روپ نہ کوئے وٹائیا۔ امرت میگھ دتا برس، دُھر دا جھرنا اک جھرائیا۔ منزل وچ رہی نہ اٹک، بندھن نظر کوئے نہ آئیا۔ آتم پر ماتم وچ رہیا نہ فرق، ملیا میل سچ سُبھائیا۔ آون جاون کیتا ترک، ترت اپنا سھم منائیا۔ گو بند نال لائی شرط، کیتا قول توڑ نبھائیا۔ گرگھ تیرے پھرن ندھڑک، جم کال نیڑ نہ آئیا۔ ہتھ پھڑ نام کھنڈا ساچی کھڑگ، دو جہاناں رہے چکائیا۔ تیرے پریم دی گا کے طرز، سوہنگ ڈھولا اک سنائیا۔ چارے جگ ہوئے اسچرج، اُنکلیاں مکھ وچ پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں رہیا ترائیا۔ جن بھگتو ہوو خوش، ہر خوشیاں نال جنائیندا۔ لکھ چوڑاسی وچوں تہاڈی کیتی بچھ، سرشٹ سبائی لبھیاں ہتھ کسے نہ آئیندا۔ آون جاون لکھ چوڑاسی پینڈا گیا ٹک، مکتی مُفت چرناں ہیٹھ دبا ئیندا۔ گرگھ بوٹا کدے نہ جاوے سُک، امرت سچ ہرا کر آئیندا۔ نو سو پُرانوے چوکڑی جگ جو بیٹھا رہیا لگ، کلجگ انتم ویس وٹائیندا۔ دین انا تھاں میٹے آون جاون دُکھ، روگ سوگ چنتا غم گوائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں آپ ترائیندا۔ جن بھگتو دو ہتھاں مارو تالی، تال تلواڑا اک رکھائیندا۔ ملیا میل جوت اکالی، اکل کل دھاری ویکھ وکھائیندا۔ لیکھا جانے دُھر دامالی، مالک دو جہاناں پھیرا پائیندا۔ گنگن منڈل مستک ویکھے تھالی، دیا دپیک جوتی جوت جگائیندا۔ آتم پر ماتم بن کے پالی، پالنہارا سو بھا پائیندا۔ ترے گن مایا توڑ جنجالی، جیون جگت اک سمجھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں مان دو آئیندا۔ جن بھگت مارن گدھا، خوشیاں راگ الائیا۔ پر م پُرکھ پر بھ آ کے ملیا سدھا، جگت وچولا نظر کوئے نہ آئیا۔ سنجگ تریتا دوا پر کلجگ نہ کوئی جانے ہر کا روپ کڈا، ریکھ رنگ نہ کوئے وکھائیا۔ جس پایا تِس آتم نجا، نج گھر بیٹھا ڈیرہ لائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر جن

لیکھا دے لکھائیا۔ جن بھگت کہے دس سچ بھگوان، کی تیری وڈیائیا۔ جگ چو کڑی گرگھیاں کریں ویران، ویری گھر گھر دئیں بنائیا۔ جے کوئی تیرا گاوے گان، شریعت شرع کرے لڑائیا۔ اسیں ویکھ ہوئے خیران، ہر جو ہر تیتوں ترس نہ آئیا۔ کلج کوڑی کریا ویکھ دکان، چاروں کُنٹ کام کرودھ لوبھ موہ ہنکار ہلکائیا۔ گر کاشد دھرے نہ کوئی دھیان، بھرے بھلی سرب لوکائیا۔ آتم رس نہ ملے پین کھان، کوڑی کریا رسنا جہوا گھ رکھائیا۔ چاروں کُنٹ پھرے شیطان، دروہی تیرا ناؤں ہر دے حق نہ کوئے وسائیا۔ ثابت دے نہ کوئی ایمان، اسم اعظم نور نہ کوئے رُشائیا۔ شاستر سمرت وید سرب گرلان، اچی کوکن دین دُہائیا۔ اٹھ ویکھ بھگتاں دے بھگوان، کیوں بیٹھا مکھ چھپائیا۔ تیرے وچھوڑے اندر وچھڑے سرب گرلان، وچھوڑا سکے نہ کوئے مٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دے دُھر دا ور، در تیرے منگ منگائیا۔ شاہ پاتشاہ شہنشاہ کہے بھگونت، جن بھگتاں سچ درڑائیا۔ نیتز پیکھو ہر جن سنت، ست ستوادی نظری آئیا۔ آتم پر ماتم چاڑھے رنگ بسنت، اتر کدے نہ جائیا۔ ملیا میل گھر نار کنت، سرتی شبدی کرے گُرمائیا۔ گرگھ دُوبے در نہ ہونا منگت، وڈا نمکی دولت تیری کایا اندر دے ٹکائیا۔ ملے مان مل کے ہر کی سنگت، ہر جو اپنا رنگ چڑھائیا۔ جس دا بھيو کوئی نہ جانے پاندھا پنڈت، مٹا شیخ مساق سکے نہ کوئی سمجھائیا۔ جس دی مہما آدانت، چار جگ گر اوتار پیر پیغمبر رہے جس گائیا۔ سو صاحب دیال ہو بنائے تہاڈی بنت، ساچی گھاڑت آپ گھڑائیا۔ ناتا تڑائے بہشت جنت، سورگ ڈیرہ ڈھاہیا۔ میل ملاوا کرے زرگن جوت انت، انت اپنے وچ سمائیا۔ سچھنڈ دوارا سو بھاونت، جس گھر بہہ کے ہر بھگت سوہنی خوشی منائیا۔ ملے وڈیائیا وچوں جیو جنت، لکھ چوڑاسی وچوں پھڑ باہوں پار کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں دے وڈیائیا۔ جن بھگت پر بھ سمجھاؤندا اے۔ ویلا انت اک درڑاؤندا اے۔ مہما گنت آپ سمجھاؤندا اے۔ ٹھا کر سوامی ہو بے انت، بے انت کھیل کراؤندا اے۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر جن ہر ہر آپ درڑاؤندا اے۔ جن بھگتو انت جد آویگا۔ پُرکھ ابناسی درس دکھاویگا۔ ست سروپ نظری آویگا۔ چارے کوٹ ڈیرہ ڈھاہویگا۔ جوٹھ جھوٹھ پنڈھ مکاویگا۔ گرگھ گر سکھ سچ سپوت، اپنی گود بہاویگا۔ محل اٹل اوچو اوچ، سچھنڈ دوار اک دکھاویگا۔ جگت جہانوں کر کے کوچ، درگاہ ساچی آپ ٹکاویگا۔ پورب پچھلا میٹ کے سارا دُکھ، دُکھ سکھ وچ بدلاویگا۔ دو جہاناں کر کے اُجل مکھ،

سنگھ اپنا درس کراویگا۔ گر اوتار پیر پیغمبر سارے ویکھن اُٹھ، ابناسی کرتا سب دی اٹھ گھلاویگا۔ بھگت بھگوان نرگن نرگن گودی لیاوے چک، بن سیوک سیوکماویگا۔ پر بھ نال مل کے جوتی جوت رل کے سچھنڈ دوار مل کے ہونا خوش، خوشیاں وچوں خوشی اپنے نال رکھاویگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، کرے کھیل ساچا ہر، ہرجن ساچے در گھر ساچے آپ ڈکاویگا۔

★ ۱۹ پھگن ۲۰۲۰ بکرمی سوہن سنگھ دے گرہ نانک پرا ضلع کرنال ★

ہنگ کہے پر بھ سُن سو، پُرکھ اکال نین کھلایا۔ تیرا تیرے در رہیا رو، دھیرج نظر کوئے نہ آیا۔ سچ گھر دے کوئی نہ لو، پرکاش روپ نہ کوئے وٹایا۔ میرا دروازہ دتا ڈھو، کلجگ کوڑا پردہ لایا۔ تیرے نالوں مُجبت چکی موہ، پیار رہن کوئے نہ پانیا۔ سچ پریتی لئی کھوہ، خالی ہتھ دیاں دُہانیا۔ جگت واسنا کرے دھروہ، دُھر دا میل نہ کوئے ملایا۔ گر اوتار پیر پیغمبر دروازہ بیٹھے ڈھو، بند کواڑی سکے نہ کوئے کھلایا۔ چرن کول تیرے مول نہ جاواں چھوہ، نیرن نیر نظر نہ آیا۔ مایا متا موہ وکار سکے کوئی نہ دھو، امرت جل نہ کوئے وہانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہروان ہو سہانیا۔ سو کہے سُن ہنگ، پر بھ ساچا دیا کمانیندا۔ ویکھنہارا دو جہان کرم، کایا کپڑ کھوج کھوجانیندا۔ ست دھرم جانے ورن، برن بھو چکانیندا۔ دو جہاناں والی دیوے ایکا سرن، دوجی اوٹ نہ کوئے دکھانیندا۔ پُرکھ اکال دین دیال نرگن ہو کے تیتوں آوے پھرن، نرور ہو کے پھیرا پانیندا۔ ساچے مندر آوے چڑھن، محل اٹل سو بھا پانیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ تیرا لیکھ چکانیندا۔ ہنگ کہے پر بھ میرا تھامان، زور نظر کوئے نہ آیا۔ کلجگ انت ہویا حیران، ہو کالے کے رہیا سنا یا۔ چار ورن نہ کوئے گیان، برن اٹھاراں نہ کوئے پڑھانیا۔ کلجگ سنت ہوئے شیطان، ملا شرع کرے لڑایا۔ مسائق نبھائے نہ کوئی ایمان، صدق صبوری جھولی نہ کوئی پانیا۔ بگلے مار انجیل قرآن، مسے رسنا جھوا سنا یا۔ مندر مسیت دے حرام، کعبہ حق نہ کوئے کھلایا۔ میں سُن تیرا پیغام، اپنا دھیان لگایا۔ کسے نظر نہ آوے رام، رمیا رنگ نہ کوئے چڑھانیا۔ سنگ دے نہ کسے کاہن، گوپی سچ نہ کوئے سہانیا۔ دھائیں مارے

وید پُران، شاستر اپنا آپ مٹائیا۔ تیرا رنگ نہ چڑھے مہان، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پر بھو سچ دے سرنائیا۔ ہنگ کہے پر بھ میرے
 بھگونت، تیری اک سرنائیا۔ اٹھ ویکھ اپنا جیو جنت، جگت جگ دے ڈھائیا۔ ہو یا وچھوڑا نار کنت، سچ میل نہ کوئے ملائیا۔ تیرا گھر بنیا ہوئے ہنگت، ہنگ
 برہم سار کوئے نہ پائیا۔ بن بھکاری منگاں منگت، بھچھیا اکو دے ورتائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دے وڈیائیا۔ سو کہے سُن ہنگ
 آپ، ہر کرتا آپ جنائیا۔ تیرا میرا ناتا پوت باپ، پُرکھ اکال دے سمجھائیا۔ جگ چوکڑی کردا رہیا کھیل تماش، خالق خلق رُپ وٹائیا۔ گر اوتار کر کر
 داس، پیر پیغمبر بر خوردار بال انجانے مات پر گٹائیا۔ بودھ اگادھی دسدا رہیا گاتھ، کوٹن کوٹ شبدی ناؤں پر گٹائیا۔ زرگن سرگن دیندا رہیا دات، گر اوتار
 پیر پیغمبر جھولی اک بھرائیا۔ آتم جوتی کر پرکاش، گرہ مندر کر رُشنائیا۔ شبد اگمی دے ناد، ساچی دُھن اک سنائیا۔ سچ سندیسہ بھوکت واک، جگ چوکڑی
 آپ سمجھائیا۔ کلجگ اتم ویکھے پُرکھ سمراتھ، صاحب سلطان وڈی وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر تیرے ہتھ لکائیا۔ ہنگ کہے پر بھ
 میں جاناں کی، کی تیری چٹرائیا۔ جگ چوکڑی تیری نیہہ، لوکات آپ لکائیا۔ لکھ چوڑاسی پنج بی، میرا رُپ درسائیا۔ کلجگ اتم ساڈھے تن ہتھ سیں،
 رُوداس چمارا گیا سمجھائیا۔ ناتا تے جیون جی، ماٹی خاک خاک سمائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دے سرنائیا۔ سو کہے سُن ہنگ ایک،
 اینکار جنائیا۔ ست ستوادی دیواں ٹیک، ٹکا مستک نام لگائیا۔ زرویر ہو کے دھراں بھیکھ، زراکار ہو کے آئیا۔ پار برہم ہو کے دستاں بھیت، برہم پڑدہ آپ
 اٹھائیا۔ پر ماتم ہو کے کھیلا کھیل، آتم ہو کے میل ملائیا۔ ٹھاکر ہو کے وساں دیس، سوامی ہو کے خوشی منائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
 مہر نظر اٹھائیا۔ سو کہے سُن ہنگ میرے، ہر کرتا آپ جنائیا۔ پُرکھ ابناسی کرے مہرے، مہروان دیا کمائیا۔ کلجگ اتم میٹے جھیرے، جھگڑا وچ رہن نہ
 پائیا۔ بھاگ لگائے کایا کھیڑے، کھڑکی کُنڈا آپ کھلائیا۔ دُور دُراڈا آوے نیڑے، ہر جو بن کے پاندھی راہپا۔ کرے کرائے حق نیڑے، حق سب دی
 جھولی پائیا۔ توں بیٹھا رہیوں کر کے وڈے جیرے، نو سو پُرانوے چوکڑی جگ دھیان لگائیا۔ کلجگ انت سری بھگونت پُرکھ ابناسی آوے تیرے
 ڈیرے، مندر تیرا اک سہائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ سندیس رہیا سمجھائیا۔ ہنگ کہے پر بھ موہے چاؤ گھنیرا، تیرا سنیا اک سندیسہ۔

دھنّ وڈیائی پاویں پھیرا، میرے صاحب سلطان نر نریشا۔ بھوساگر پار کرائیں بیڑا، نرگن نرؤیر دھار بھیکھا، جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میرا لہنا لہن چُکائیں پچھلا پورب لیکھا۔ سو کہے سُن ہنگ پُتر، پتا پُرکھ اکال جنایا۔ جوتی دھاروں آواں اتر، مات پتا نہ کوئے بنایا۔ تیرا کراں شُکر، جس سدا دتا چائیں چائیا۔ کر پریتی چُکاں کچھڑ، بال انجانا گود اٹھایا۔ سُنہنجی سوہے اکو رُتر، دو جہان نال مہکایا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دیوے وڈیایا۔ ہنگ کہے میں دیواں ہوکا، جس ویلے ہر جو آئی۔ ڈھولا گاواں نال شوٹفا، سوہنا راگ الاییا۔ جُگ چو کڑی چچھوں ملے موع، مہروان دیا کمایا۔ مارگ دسے کوئی نہ اوکھا، ساچے مگ آپ چلایا۔ میں گھر صاف کر کے رکھاں چوٹکا، کایا ماٹی پوچ پُچایا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیوے مان وڈیایا۔ سو کہے سُن بالے بچے، پر بھ سچی طرح سمجھایا۔ تیرے بول دسن بچے، کوڑا رنگ نہ کوئے دکھایا۔ سری بھگوان بھاگ لگائے کایا ماٹی کچے، کاجی لگریاں سو بھاپایا۔ ساڈھے تن کروڑا تر رچے، لوں لوں اندر اپنا ڈیرہ لایا۔ پریم پریتی دیوے سدے، سوہنا تھم سُنایا۔ ساچے مندر بہہ کے سچے، کایا بنک وڈیایا۔ شیر رُپ ہو کے شہنشاہ گئے، نام بھبک اک لگایا۔ پنج وکار جان بچے، کوڑی کرپا لگھ چھپایا۔ پھر آوے تیری حدے، حد حدود رہن کوئے نہ پانیا۔ بن سہائی پھرے سچے کہے، اگے بچھے اپنی سیو کمایا۔ پرتپالک ہو کے پردہ کہے، سر اپنا ہتھ لکایا۔ ہولی ہولی تیتوں لہے، پردہ اولہا دے چُکایا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دے درڑایا۔ ہنگ کہے میں گاواں گیت، پر بھ تیرا نام وڈیایا۔ ہتھ رکھیں صاحب میرے سیس، جگدیس ہوویں سہایا۔ میں بال انجانا نیکن نیک، تُوں اوچو اوچ اگم اتھا اھوائیا۔ جس ویلے میرے کایا مندر اندر لنگھیں دلیز، اپنا چرن آپ لکایا۔ میں پریم پریتی کراں ریجھ، آپ آپا بھیٹ چڑھایا۔ تیرا درشن دیکھاں ٹھیک، ٹھا کر اکو نظری آئی۔ تُوں میتوں پاؤنی بھیکھ، ساچی بھچھیا اک ورتایا۔ تیرے چرن لگے پریت، دوجی اوٹ نہ کوئے رکھایا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دینی وڈیایا۔ سو کہے سُن ہنگ تیرا پرتاپ، پر بھ کرتا دے کرایا۔ جس ویلے ملاں آپ، اپنا بھیو گھلایا۔ ساٹھا دس کے سچا جاپ، سوہنگ ڈھولا دیاں سمجھایا۔ تُوں کہنا میرا باپ، میں پوت سپوتا پھڑ کے گود اٹھایا۔ ہنگ رہے نہ کوئے سنتاپ، سو ساک سجن نظری آئی۔ دوہاں مل کے اکو پئے راس، منڈل منڈپ خوشی منایا۔ تُوں میرا میں تیرا

دوہاں دی پوری ہووے آس، نراسا کوئے نظر نہ آئی۔ توں میرا میں تیرا دینا ساتھ، ناتا سکے نہ کوئے تڑائی۔ توں میرا میں تیرا گاواں گاتھ، سوہنگ ڈھولا اک سنائی۔ توں میرا میں تیتوں دیواں آکھ، سچ سچ جنائی۔ توں میرا میں تیرا دوہاں دا اکو گھر واس، گھر گھر وچ سوہا پائی۔ توں میرا میں تیرا پرکاش، جوتی نور نور رُشنائی۔ توں میرا میں تیرا پاٹھ، پاٹھشالا اکو اک سمجھائی۔ توں میرا میں تیرا داس، سیوک سیوا روپ کمائی۔ توں میرا میں تیرا تاٹ، سر سرور اکو اک سہائی۔ توں میرا میں تیرا گھاٹ، پتن بہہ کے دیکھ وکھائی۔ توں میرا میں تیرا دوہاں وسورا جائے لاتھ، سوگ رہن کوئے نہ پائی۔ توں میرا میں تیرا دوہاں دی اکو ذات، اذاتی روپ نہ کوئے وٹائی۔ توں میرا میں تیرا دوہاں دی اک پرہات، سندھیا نظر کوئے نہ آئی۔ توں میرا میں تیرا دوہاں دی پوری ہووے خواہش، آسا آسا وچ سمائی۔ سو پُرکھ نرنجن ہنگ برہم تیرا جوڑے نات، ناتا بدھاتا اپنے نال رکھائی۔ بن بھگتاں موقع کسے نہ آوے ہاتھ، خالی ہتھ سرب لوکائی۔ جگ چوکڑی پچھوں کرپا کری پُرکھ ابناس، ابناسی کرتا ویس وٹائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ہنگ برہم پاربرہم آتم پرما تم پرما تم اپنا میلا میلے سچ سُبھائی۔

★ ۱۹ پھلگن ۲۰۲۰ بکرمی نرنجن سنگھ دے گرہ گروگل فارم ضلع کرنال ★

سو پُرکھ نرنجن شاہ سلطان، شہنشاہ وڈی وڈیائی۔ ہر پُرکھ نرنجن راج راجان، بھوپت بھوپ اک اکھوائی۔ ایکنکارا وڈ بلوان، جودھا سوربیر بھو نہ رانی۔ آد نرنجن جوت مہان، نور نورانہ ڈمگائی۔ ابناسی کرتا مہروان، مہر نظر اک اٹھائی۔ سری بھگوان وسنہارا سچ مکان، سچ دوارے سوہا پائی۔ پاربرہم پرہہ ہو پردھان، سچ پردھانگی اک کمائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی آپ کمائی۔ ساچی کرنی پُرکھ سمرتھ، ہر کرتا آپ کرائیندا۔ نرنجن جوت نور پرگٹ، روپ رنگ ریکھ نہ کوئے وکھائیندا۔ کرے کھیل الکھنا الکھ، الکھ اگوچر اگم اتھا بے پرواہ اپنی دھار چلائیندا۔ سچکھنڈ نواسی پُرکھ ابناسی دھر دامارگ آپے دس، رہبر اپنی سیو کمائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی کار کمائیندا۔ ساچی کرنی کرے

کرتار، ہر کرتا وڈ وڈیائیا۔ وسنہارا ٹھانڈے دربار، سچھنڈ ساچے سوہا پائیا۔ دیا بانی اک اُجیار، کملا پاتی کرے رُشائیا۔ نہ کوئی دُجا میت مُرار، سنگی سنگ نہ کوئے رکھائیا۔ محل اٹل اُچ منار، درگاہ ساچی سوہا پائیا۔ مقامے حق نُورِ نرنکار، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ بے پرواہ کھیل اولّا، سو سٹگر آپ کرائیندا۔ آد جگادی اک اِکلا، جگ چو کڑی ویکھ وکھائیندا۔ وسنہارا سچ محلا، نہپل اپنا آسن لائیندا۔ نرگن نرگن پھڑائے پلا، بن سنگی سنگ نبھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، درگاہ ساچی سوہا پائیندا۔ درگاہ ساچی اُچ منار، محل اٹل کرے رُشائیا۔ جوتی جلوہ نُور اُجیار، پروردگار اک رُشائیا۔ کرے کھیل اپر اپار، اپر پمر بھو کوئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی اپنے ہتھ رکھائیا۔ ساچی کرنی کرتا پڑکھ، سری بھگوان اپنے ہتھ رکھائیندا۔ آد جگاد جگ چو کڑی نہ کوئی سوگ نہ کوئی ہرکھ، چنتا غم نہ کوئے پرگٹائیندا۔ کرے کھیل سدا ندھڑک، نرور اپنی کار کمائیندا۔ نہ کوئی لکھت نہ کوئی پڑھت، اکھشر ونڈ نہ کوئے ونڈائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا تھم آپ ورتائیندا۔ ساچا تھم سری بھگوان، ہر کرتا آپ ورتائیا۔ لیکھا جانے دو جہان، برہمنڈ کھنڈ کھوج کھوجائیا۔ وشن برہما شو دیونہارا دان، داتا اکو بے پرواہیا۔ ترے گن مایا کرنہار پردھان، پنچ تت لیکھا جانے تھاؤں تھانیا۔ لکھ چوڑا سی کھیل مہان، چارے کھانی دئے وڈیائیا۔ چارے بانی بول بناں زبان، نراکھر اکھر رُپ سمجھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ کرنی کار کمائیا۔ ساچی کرنی کرے گوہند، گہر گسپھر وڈی وڈیائیا۔ آد جگادی ڈونگھا ساگر سندھ، بھو ابھید ہتھ کسے نہ آئیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر بنائے اپنی بند، سٹ نادی ناؤں دھرائیا۔ دین دیال بن بخشند، بخشش رحمت آپ ورتائیا۔ لیکھا جانے کروڑ تیتیس سُرپت اند، نرگن سرگن اپنا کھیل وکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر کرتا بے پرواہیا۔ بے پرواہ پروردگار، درگاہ ساچی سوہا پائیندا۔ آد جگادی سانجھ یار، ساچی کرنی کار کمائیندا۔ پیر پیغمبر دے آدھار، کلمہ نبی رسول سمجھائیندا۔ کاتب بن اگم اپار، ڈھر دا لیکھا آپ درڑائیندا۔ سجدہ سیس اک دربار، محل اٹل حُجرہ اک سُبھائیندا۔ نوبت وے دو جہان، لوک پرلوک راگ لائیندا۔ حق حقیقت ویکھے آن، لاشرپک سرکت اور نہ کوئے رکھائیندا۔ مہان بیدوسدا مہان، مُجبت اپنے نال جڑائیندا۔ ساچا کعبہ ویکھے مار دھیان، محبوب حُجرہ حق وکھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی

کرپا کر، ساچا کھیل آپ رچائیندا۔ ساچا کھیل درگاہ ساچی، ہر کرتا آپ جنائیا۔ لکھ چوڑاسی کایا ماٹی، کاجی گگریا ویکھے تھاواں تھانیا۔ منڈل منڈپ پاوے راسی، زرگن سرگن گوپی کاہن ناچ نچائیا۔ دیا باقی اکو جوت پرکاسی، گھٹ گھٹ کرے رُشنائیا۔ شبد اناد بودھ اگادھ گر اوتار پیر پیغمبر سناے ساچی ساکھی، شبدی ناد دُھن وجائیا۔ سمتر شاستر وید پُران دیوے داتی، گیتا گیان گیان درڑائیا۔ انجیل قرآن بن کے ساتی، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچکھنڈ نواسی پُرکھ ابناسی دیاوان مہر نظر اک اُٹھائیا۔ پُرکھ ابناسی ایکنکار، اکل کل دھاری وڈ وڈیائیا۔ آد جُگاد جس دا انت نہ پاراوار، گر اوتار پیر پیغمبر بے انت کہہ کہہ سیس نوایا۔ پنڈت پاندھا ملا شیخ مسائق کوئی نہ پاوے سار، رسنا جہوا بٹی دند صفت نہ کوئے صلاحیا۔ چوڈاں ودیا جائے ہار، چوڈاں لوک ہاباکار، چوڈاں طبق کرن نمسکار، سیس سکے نہ کوئے اُٹھائیا۔ در درویش منگن بن بھکھار، تیئی اوتار اپنی جھولی ڈاہیا۔ گر گر سوامی منن ایکنکار، بے پرواہ تیری بے پرواہیا۔ عیسیٰ موسیٰ محمد در دھوڑی منگن خاک چھار، مستک ٹکا اکو اک لگائیا۔ سجدہ توہے پروردگار، طوبیٰ طوبیٰ رہے سناپیا۔ سنجگ تریتا دواپر کجگ جگ چوکرئی تیری کار، وشن برہما شو ساچی سیو کمائیا۔ تیرے نام دا بول جیکار، بے جیکار اکو ڈھولا رہے سناپیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرپا کر، کھیل ساچا ہر، سچکھنڈ بیٹھا سوبھا پائیا۔ سچکھنڈ دوارے صاحب چڑھ، زرگن اپنا ڈیرہ لائیندا۔ دو جہان برہمنڈ کھنڈ ویکھے کھڑ، پُری لوء آکاش پاتال گنگن گلنتر کھوج کھوجائیندا۔ لکھ چوڑاسی اندر وڑ، گھٹ گھٹ آپے سوبھا پائیندا۔ شبد انادی ایکا پڑھ، ساچا راگ لائیندا۔ سچ سروور دے کے سر، تٹ کنارہ سوبھا پائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھگون اپنا کھیل جنائیندا۔ بھگون کرے کھیل اگم، اگڑی کار کمائیا۔ آد جُگادی بیڑا بٹھ، جگ چوکرئی کندھ اُٹھائیا۔ زرمل جوت چاڑھ چن، سچ دوار کرے رُشنائیا۔ لیکھا جانے دو جہان، زرگن سرگن کھیل دکھائیا۔ لکھ چوڑاسی ویکھ دکھائے کایا ماٹی پنچ تت تن، ترے گن میلا سچ سُبھائیا۔ زرویر پُرکھ بن کے جننی جن، دھن جنیندی مائی آپ ہو جائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنے ہتھ رکھے وڈیائیا۔ اپنے ہتھ رکھے وڈیائی، وڈا ہر جو اک اکھوائیندا۔ جگ چوکرئی کھیل رچائی، سمجھ کوئے نہ پائیندا۔ گھٹ گھٹ اندر کر رُشنائی، جوتی جاتا پُرکھ بدھاتا گھر وچ گھر سوبھا پائی، محل اٹل ویکھ دکھائیندا۔ آتم پر ماتم ونڈ ونڈائی، رُپ انوپ آپ جنائیندا۔ پاربرہم برہم کھیل دکھائی، خالق خلق وچ

سہا میندا۔ رُوح بُت بنت بنائی، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی آپ کر میندا۔ ساچی کرنی کرنیہارا، قُدرت قادر ویکھ وکھائی۔ آد جُگادی کرپسارا، نِت نوت پھیرا پائی۔ کاغذ قلم نہ لکھنہارا، شاہی ملے نہ کوئے وڈیائی۔ گر اوتار پیر پیغمبر گا گاتھکے وچ سنسارا، رسنا جہوا مٹی دند صفت صلاحیا۔ درویش منگدے گئے بن بھکھارا، خالی جھولی آگے ڈاہیا۔ ٹوں صاحب سنگر سر جنہارا، بے انت تیری وڈیائی۔ شاہو بھوپ وڈ سیکدارا، آد جُگادی اپنا حکم چلایا۔ نہ کوئی میٹے میٹنہارا، ابھل ابھل کدے نہ جایا۔ نہ کوئی تولے تولنہارا، کنڈا ترازو نظر کسے نہ آیا۔ اپنی دھارن بولنہارا، انجھو اپنا کھیل رچایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، اگم اتھاہ لکھ اگوچر اپنا کھیل وکھائی۔ اپنی کھیل کرے بھگونت، بھگوان اپنی دیا کمائندا۔ لیکھا جانے جیو جنت، سادھ سنت پڑوہ لاہندا۔ آتم پر ماتم نیاں منت، ساچا منتر اک درڑائندا۔ نار سہاگن میلانر ہر کنت، سرتی شبدی جوڑ جڑائندا۔ بیخ ت بنا بنت، گھاٹ اپنے ہتھ وکھائندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ اپدیش نر نریش نرگن سرگن آپ سمجھائندا۔ نرگن سرگن کرے اپدیش، وشن برہما شو مہیش نال رلائی۔ دُھر درگاہی دیوے سچ سندیس، منتر ست ست پڑھائی۔ نج نیتز لوچن نین لینا پیکھ، دوئے اکھ نہ کوئے وڈیائی۔ پاربرہم برہم کر کے ہیت، متر پیارا اکو نظری آئی۔ جگ چوکڑی جن بھگتاں دسدا رہیا بھیت، اندر وڈ کے آپ سمجھائی۔ لکھ چوراسی کھلاؤندارہیا کھید، آون جاون گیرے وچ بھوئی۔ سنت سہیلے ورے دیوے جوتی جلوہ نوری تیج، اندھ اگیان مٹائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل سچا شہنشاہیا۔ شہنشاہ ہر کرے کھیل، کرتا اپنے ہتھ رکھے وڈیائی۔ گرگھ گر گر آپے میل، جگت وچھوڑا دے کٹائی۔ کر پرکاش بن باقی تیل، جوتی نور کرے رُشائی۔ صاحب سجن بن سہیل، سگلا سنگ نبھائی۔ جگ جنم دے وچھڑے لئے میل، ملنی اپنے نال کرائیا۔ لکھ چوراسی کٹے جیل، رائے دھرم نہ دے سزائی۔ لیکھا جانے گر وگر چیل، چیلار شبدی ونڈ ونڈائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ویکھنہارا تھاؤں تھانیا۔ ویکھ وکھائے تھان تھنتر، سچھنڈ نواسی وڈی وڈیائی۔ پھول بھلائے گگن لگنتر، منڈل منڈپ پھیرا پائی۔ نام جنائے دُھر دا منتر، منت اکو اک سمجھائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دیوے مان وڈیائی۔ سچ وڈیائی دیوے آپ، ہر کرتا کھیل رچائندا۔ جن بھگتاں بن کے مائی باپ، پتا پُرکھ

اکال گود اٹھائیندا۔ سچ سنیہڑا دیوے اگئی جاپ، ست ستوادی آپ سمجھائیندا۔ زرگن زرگن جائے آکھ، سرگن پردہ آپ اٹھائیندا۔ نرمل سوچھ کرپاک، پوت اپنے رنگ رنگائیندا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جگ جگ اپنا کھیل وکھائیندا۔ جگ جگ کھیل جن بھگتاں جوگ، جوگیشتر اپنا بھیو چکائی۔ امرت دیوے ساچی جوگ، ترسنا بھکھ گوائیا۔ ہوئے کٹے کوڑا روگ، مایا ممتا موہ مٹائی۔ لیکھا چکے چنتا سوگ، ساہتک ست ست کرائیا۔ نام جنائے سچ سلوک، سوہلا ڈھولا اکو گائیا۔ درس دیوے آپ اموگھ، جوتی جاتا نوری نظری آئی۔ من واسنا کڈھے کھوٹ، کوڑی کریا ڈیرہ ڈھاہیا۔ سچ نگارے لائے چوٹ، ہر شبد ڈنکا آپ وجائی۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں بھیو کھلایا۔ جن بھگتاں سدا بھیو کھولے، پردہ اوہلا نہ کوئے رکھایا۔ اندرے اندر آپے بولے، باہروں نظر کسے نہ آئی۔ بجرکپائی کڈا کھولے، کھڑکی بند نہ کوئے دکھایا۔ آتم سیجا ساچی موئے، مولا اپنا ڈیرہ لائی۔ امرت جھرنا جھرائے ساچے کوئے، رس اکو اک دکھایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں ہوئے سہایا۔ جن بھگت سہائی سدا سنگ، زرگن سرگن وچھڑ کدے نہ جائیندا۔ جگ چوڑی گئی لکھ، سبجگ تریتا دواپر کھجگ کوٹن کوٹ روپ وکھائیندا۔ گر اوتار پیر پیغمبر منگاں گئے منگ، پُرکھ ابناسی آگے سیس سرب جھکائیندا۔ کرے کھیل سورا سربنگ، شہنشاہ اپنی کار کمائیندا۔ پُری لوء برہمنڈ کھنڈ لنگھ، لوکات سوبھا پائیندا۔ نو کھنڈ پر تھمی چاڑھے اکو چند، ست دیپ نام رُشنائیندا۔ کوڑی کریا میٹے بھیکھ پکھنڈ، سچ سچ اک درڑائیندا۔ ہر کا نام وست امولک گھر گھر دیوے ونڈ، دین مذہب ذات پات بھیو نہ کوئے جنائیندا۔ آتم پر ماتم ڈھولا سنائے چھنڈ، سوہلا اکو اک درڑائیندا۔ کوچھے کملیاں سر ہون نہ دیوے ننگ، سیس اپنا ہتھ لکائیندا۔ پنچ وکارا کرے کھنڈ کھنڈ، کھنڈا کھڑگ نام چکائیندا۔ بھگت سہیلے دکھائے اپنے چند، جوتی جلوہ اک جگائیندا۔ خوشی کرائے بند بند، بندگی اکو اک سمجھائیندا۔ گھر گھر وچ دیوے انند، گرہ گرہ وچ خوشی منائیندا۔ بھگت دوارے پئے ٹھنڈ، اگنی تت نہ کوئے تپائیندا۔ مانس جنم نہ ہووے بھنگ، مانگھ اپنے رنگ رنگائیندا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، جگ جگ بھگت آپ پرگٹائیندا۔ جگ جگ بھگتاں بنے میتا، متر پیارا اک اکھوایا۔ کرے کھیل صاحب انڈیٹھا، انڈیٹھی کار کمائیا۔ وسنہارا ہر گھٹ چیتا، چیتن اپنی دھار چلایا۔ جن بھگتاں دتے ساچی ریتا، ڈھر دی کرے پڑھایا۔ کایا مندر مسجد شو دوالے

مٹھ سچ مسیتا، گرو دوار اکو نظری آئیآ۔ جس گرہ بہہ کے سوامی بھیو جانے جیو جی کا، جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دیونہار وڈیائیآ۔ سچ وڈیائی دیوے وڈا، سو پُرکھ دیا کمانیندا۔ بھگت بھگوان ویکھے بالا نڈھا، ننھا اپنی گود سہانیندا۔ کوڑی کرپا پار کرا کے حدا، نو در ڈیرہ ڈھاہندا۔ گھر ساچے دیوے سدا، دھر دانام آپ سنانیندا۔ آتم رس اگمی مزہ، بن رسنا جہوا آپ چکھانیندا۔ سرت سوانی شبد ہانی رکھے لجا، لاجاوت ویکھ وکھانیندا۔ آتم سچ سہنجنی سونہا دسے منجا، پاوا چول وند نہ کوئے وندائیندا۔ جس اُپر سچ سوامی اکو سجا، سونہا آسن لائیندا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں بھیو چکھانیندا۔ بھگتاں بھیو چکھائے پردہ، دُئی دویتی ڈیرہ ڈھاہیا۔ لیکھا سمجھائے گھر وچ گھر دا، گھر گھر کرے رُشنائیا۔ پُرکھ اکال بن کے بردا، سیوک سیو کمانیا۔ سچ دوارے آپے کھڑدا، سوچھ سرپنی روپ وٹائیآ۔ پنچ وکارے نال لڑدا، نام کھنڈا ہتھ چکھائیآ۔ جن بھگتاں اندر ہوئی ہوئی وڑدا، آوند ا جاندا نظر کسے نہ آئیآ۔ سکھمن ٹیڈھی بنک پار کرا، اندھ اندھیرا دئے گوائیا۔ منزل منزل آپے چڑھدا، پنڈھ اپنالئے مُکھائیآ۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگت ہوئے سہائیآ۔ جن بھگت ملائے میلنہارا، کرپانڈھ وڈی وڈیائیآ۔ آد جگادی کھیل نیارا، نرگن سرگن سنگ نبھائیآ۔ بھگت وچھل گرور گردھارا، گھر گبھیہر اپنی کار کمانیا۔ سرتی شبدی سچ پیارا، پریم ڈور بندھن پائیآ۔ ناد دُھن شبد جیکارا، سونہاراگ الائیآ۔ گھر گھر دسے دربارا، محل اٹل سوبھاپائیآ۔ دیا باقی اک اُجیارا، جوتی نور نور رُشنائیا۔ بھگتن میل میل اپارا، جگت وچھوڑا پنڈھ مُکھائیآ۔ دوہاں مل کے گایا اکو نعرہ، توں میرا میں تیرا تیرا میرا بھیو رہیا نہ رائیآ۔ تیرا محل میرا منارا، میرا منارا تیری چھیری روپ وکھائیآ۔ تیرا ناؤں میرا دُھنکارا، دُھنکار تیرا راگ اکھوائیا۔ تیرا سنگ سچ نرنکارا، جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں ویکھ وکھائیآ۔ جن بھگتاں ویکھن آئے ایک، ایکنکار وڈی وڈیائیآ۔ پُرکھ ابناسی دیوے ٹیک، مہر نظر نین اٹھائیآ۔ بُدھی کرے جگت بیک، بیسی رنگ رنگائیآ۔ ترے گن مایا نہ لائے سیک، پنچ تت ڈیرہ ڈھاہیا۔ پورب لیکھا جانے لیکھ، جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں لئے جگائیآ۔ جن بھگت جائے جاگ، سو سنگر آپ جگائیآ۔ آتم اُتجے اک ویراگ، دھیرج سکے نہ کوئے دھرائیا۔ اندرے اندر مارے اک آواز، اُچی کوک کوک سنانیا۔ آ ویکھ اپناراگ، رحمت اک کمانیا۔ نہ کوئی روزہ نہ نماز، سجدہ سپس نہ کوئے نوائیا۔ نہ کوئی پوجا نہ کوئی پاٹھ، جوگ ابھیاس

نہ کوئے سمجھایا۔ نہ کوئی تیرتھ نہ کوئی تاٹ، سرور نہاؤن نظر کوئی نہ آیا۔ نہ کوئی پتن نہ کوئی گھاٹ، نہ کوئی وَنجھ مہانا رہیا دکھایا۔ نہ کوئی شاستر
 سمتر وید پُران گاتھ، انجیل قرآن نہ کوئی پڑھایا۔ پاربرہم پت پر میثور سچ سوامی اکو منگاں تیرا ساتھ، دوجی اوٹ نہ کوئی رکھایا۔ توں دینن دیناں سدا
 ناتھ، دیناں بندھپ تیری سچ سرناہیا۔ نیت نوت دوس رین گھڑی پل تیرا گاداں جس، سوہنا سچ نام صلاحیا۔ جگا جگنت سری بھگونت کلجگ انت میری
 پوری کرنی آس، آسا ترسنا میٹ مٹایا۔ میں کاگ بناؤنا ہنس، سوہنگ ہنسا مانک موتی جاپ جپایا۔ جن بھگت تیرا ہنس، سرہنس دیکھاں چائیں چانہیا۔ کام
 کرودھ کوڑ کڑیا ر میٹے کنس، گھننیا اپنا ویس وٹایا۔ تیرا نام کوٹن کوٹ مکھ گائے سہنس، دو سہنسر جہوا باشک تشکانا ملایا۔ آد جگاد تیرا کسے نہ پایا انت،
 بے انت تیری سرناہیا۔ جن بھگت کرن سینت، دوئے جوڑ واسطہ پانیا۔ ہے پر بھو کلجگ تیرے ملن دی ساڈے وچ رہی نہ ہمت، توں آپے لہنا ملایا۔
 تیرے نام دی کوئی نہ پاوے قیمت، ہٹو ہٹ جگت وکایا۔ لکھ چوراسی وچوں مائس جنم ملیا غنیمت، غمی خوشی اکو رنگ دکھایا۔ تیرا نشان عظیمیل عظیبت،
 اسم اعظم دے درڑایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا سچا ور، ہر جن ساچے دھیان لگایا۔ ہر جن دھیان لگائے اک، اکو اوٹ تکایا۔
 گھر آئے پر بھو پابھکھ، دیونہار تیری سرناہیا۔ اگلا لیکھا آپے دے لکھ، پورب لہنا دے چکایا۔ تیرے نال پریم ہووے ہت، پریتی اکو اک لگایا۔ آتم
 پر ماتم رہے کوئی نہ بھت، کھتری براہمن شوڈر ویش تیرا نور نظری آیا۔ امرت بوند سوانتی دے چھٹ، میگھلا اکو وار برسایا۔ اپنی کرنی کرتے پڑکھ آپے
 لئے نچٹھ، تیرا من تیرا تن تیرا دھن تیری بھیٹ چڑھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگت کر کارج سدھ، دُور دُراڈے نیڑن
 نیڑے سچے ماہی دُور دُراڈا پنڈھ مکایا۔ شاستر سمتر وید پُران تیری دین گواہی، انجیل قرآن شہادت رہی بھگتایا۔ گر اوتار پیر پیغمبر ساچی سکھیا گئے
 درڑائی، جیواں جنتاں مات جنایا۔ بن سنگر پورے پڑکھ اکال کوئی نہ پکڑے بانہیں، پھڑ باہوں گلے نہ کوئے لگایا۔ سارے اوس دے آگے کر دے رہے
 سوال، بن سوالی الکھ جگایا۔ زرگن سرگن ہو کے گئے دلال، جگت دلالی اک کماہیا۔ انت کہہ کے گئے پر م پڑکھ پر ماتم آتم کرے سدا سنبھال، نیت نوت
 کر کر ہت، اپنا میل ملایا۔ جس دے در نہ کوئی شاہ نہ کنگال، راؤ رنک اکو نظری آیا۔ اوچ نیچ راؤ رنک ہر گھٹ اندر جوتی رہیا بال، دین مذہب پڑکھ

اکال سچھنڈ ونڈ نہ کوئے رکھایا۔ جگ چوکڑی بھگت بھگونت لئے بھال، لبھن آوے چائیں چانیا۔ کایا مندر ویکھ سچی دھرمسال، دھرم دوارے لئے ملائیا۔ میل ملائے ہوئے خوشحال، خوشیاں گیت سنایا۔ سنت سہیلا میرالال، انملٹا مانک موتی نظری آئیا۔ جس دا گروشد بنے دلال، پنج تت نظر کوئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھگت سہیلا اک اکیلا نت نوت کرے پرتپال، بن پرتپالک ساچی سیو کمایا۔

★ ۱۹ پھگن ۲۰۲۰ بکرمی مان سنگھ دے گرہ پنڈ بوڈی ضلع کرنال ★

زرگن روپ پڑکھ سمرتھ، سو پڑکھ زرنجن تیری سرنائیا۔ سچھنڈ نواسی کھول اٹھ، آخر تیری اوٹ نکایا۔ گر اوتار جوڑن ہتھ، نیوں نیوں سپیس نوایا۔ پیر پیغمبر چرنی رہے ڈھٹھ، سجدہ اکو اک دکھایا۔ وشن برہما شو رہے نٹھ، بھجن واہو داہیا۔ ترے گن مایا واسطہ رہی گھت، گل پلو ایکا پائیا۔ پنج تت گنی رہیا جج، امرت میگھ نہ کوئے برسایا۔ نوکھنڈ پر تھی گئی اگ، ست دیپ نہ کوئے بھجایا۔ کسے درس ملے نہ اُپر شاہ رگ، شہنشاہ نظر نہ آئیا۔ مئے کعبے بھلا سب نوں جج، حُجرہ حق نہ کوئے دکھایا۔ سچ ایمان سارے گئے تچ، تقویٰ نظر کوئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہروان مہر نظر اٹھایا۔ سچھنڈ نواسی پڑکھ اکال، شہنشاہ تیری اک سرنائیا۔ گر اوتار سناون حال، بن رسنا جہوا بول الائیا۔ پیر پیغمبر کرن پکار، اُچی کوک کوک سنایا۔ خالق خلق ویکھ اپنا سنسار، مخلوق رووے دئے ڈھایا۔ نہ کوئی سجن میت مرار، سگلا سنگ نہ کوئے نبھایا۔ ملے میل نہ پروردگار، شرکت سکے نہ کوئے مٹایا۔ کاتب بنے نہ کوئے لکھار، بھو ابھید نہ کوئے کھلایا۔ چاروں گنت دھواں دھار، دیا باقی چند نہ کوئے چکایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہروان ویکھ دکھایا۔ گر اوتار پیر پیغمبر رہے دس، سچ سچ حال جنایا۔ پڑکھ ابناسی ساڈے نہیں کچھ وس، واسطہ تیرے آگے پائیا۔ کلجگ کوڑی رین اندھیری مس، تیرا نور نظر کسے نہ آئیا۔ پھری ڈھائی شو دوالے مندر مسجد مٹھ، سچ پریتی سنگ نہ کوئے رکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، آکے ویکھ اپنا گھر، اگم اتھاہ اپنا پھیرا پائیا۔ وشن برہما شو رہے بول، انبولت راگ سنایا۔ سچ وست نہ ساڈے کول، خالی ہتھ رہے درسایا۔ کلجگ کوڑا

وَجَّهْ دُھول، سچ مردنگ نہ کوئے سُنائیآ۔ چار ورنہاں بنے نہ کوئے وچول، ساچا میل نہ کوئے ملائیآ۔ کام کرودھ لوبھ موہ ہنکار مچایا گھول، مایا ممتا کرے لڑائیآ۔ ساچے کٹدے تولے کوئی نہ تول، نام ترازو ہتھ کسے نہ آئیآ۔ آتم پر ماتم دوارا دیوے نہ کوئی کھول، پڑھ پڑھ تھگی سرب لوکائیآ۔ چوڈاں ودیا ہوئے انجھول، پُرکھ ابناسی تیری سار کوئے نہ پائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اِکو دے دُھر دا ور، در تیرے الکھ جگائیآ۔ تیئی اوتار مارن دھاہ، سچکھنڈ دوارے آپ سُنائیآ۔ شاستر سمرت وید پُران بنے گواہ، شہادت دیون تھاؤں تھانیا۔ سرشٹ سبائی آتم پر ماتم ڈھولا کوئی نہ سکے گا، ناؤں نرنکارا ہردے ہر نہ کوئے وسائیآ۔ ہنس بُدھی ہوئی کال، چاروں کُنٹ کاگ وانگ گر لائیآ۔ سر دیوے کوئی نہ ٹھنڈی چھاں، اگنی تت نہ کوئے بُجھائیآ۔ غریب نمانیاں پکڑے کوئی نہ بانہہ، شاہ پاتشاہ راج راجان ساچا عدل نہ کوئے کمائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہروان مہر نظر اُٹھائیآ۔ گر اوتار پیر پیغمبر سناؤں سچ، سچ سچ درڑائیآ۔ آکے ویکھ اپنی اُھ، نچ نیتراک کھلایآ۔ سرشٹ سبائی تٹا ہٹھ، دھیرج جت نظر کوئے نہ آئیآ۔ گھر گھر ناڑی ناڑی اُبلے رت، بھائی بھائی میل نہ کوئے ملائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، صاحب سَنگر پھیرا پائیآ۔ ترے گن مایا رہی رو، نیتز نیناں نیر وہائیآ۔ میٹوں کوئی نہ دیوے ڈھو آ ڈھو، ساچی وست سنگ نہ کوئے نبھائیآ۔ آتم پر ماتم پر بھ تیرا تٹا موہ، کلجک سد انت کوڑی کرپا ڈیرہ لائیآ۔ تیرا رُپ ست سرُپ کوئی نہ جاوے ہو، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اِکو دینا سچا ور، سچ تیری سر نائیآ۔ صاحب سَنگر دین دِیال، بے پرواہ دیا کمانیدا۔ سچکھنڈ نو اسی پُرکھ اکال، دُھر سندیسہ اِک الائیندا۔ نرگن سرگن کرے خیال، پردہ اپنا آپ چُکائیندا۔ شبد سرُپی بن دلال، دو جہاناں ویکھ وکھائیندا۔ وشن برہما شو پاوے سار، مہاسار تھی ویس وٹائیندا۔ گر اوتار پیر پیغمبر دے ادھار، سچ سندیسہ اِک الائیندا۔ پورب لیکھا لو وچار، واک بھوکھت آپ درڑائیندا۔ قلم شاہی کرے پُکار، کاغذ اپنا رنگ وکھائیندا۔ کلجک کھیل کرے نرنکار، اتم اپنا ویس وٹائیندا۔ جوتی جاتا سر جنہار، رُپ رنگ ریکھ نہ کوئے رکھائیندا۔ الکھ اگوچر اگم اتھاہ ہوئے اُجیار، دو جہاناں والی پھیرا پائیندا۔ پیر پیغمبر اں جائے پُچ سوار، مچان بیدوبی خیر یا اللہ الہی نور آپ دھرائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا بھيو آپ جنائیندا۔ ساچا بھيو دتے بھگوان، سو صاحب سَنگر آپ جنائیآ۔ شاہو بھوپ راج راجان، بے پرواہ اپنا پھیرا پائیآ۔ آد جگادی ٹھکران،

حکم حاکم اک درڑاٹیا۔ برہمنڈ کھنڈ پُری لوء آکاش ویکھے مار دھیان، گگن گگنتر کھوج کھوجاٹیا۔ لہنا دینا چُکائے زمیں اسمان، منڈل منڈپ اپنا پھیرا پائیا۔ گر
 اوتار کرو دھیان، سچھنڈ نواسی اگھ گھلایا۔ پیر پیغمبر کرو پچان، واحد لاشریک اکو نظری آٹیا۔ جس دا کلمہ الہی کلام، کائنات کرے پڑھایا۔ جس دا منتر
 ستنام، دو جہاناں دے سناٹیا۔ جس دا فتح ڈنکا وجے لکھ چوراسی سنے جیو انجان، سویا کوئے رہن نہ پائیا۔ جس دا پوت سپوتا گوہند سوریر بلوان، بلدھاری
 اک اکھوٹیا۔ جس دا کھڑگ کھنڈا تکھا تیز کرپان، دو دھارا گھ وکھایا۔ جس دا امرت آتم پین کھان، نجھر جھرنا دے جھراٹیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر،
 آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، بھیو ابھیدا آپ گھلایا۔ گر اوتار پیر پیغمبر رہے سنا، پاربرہم تیری وڈ وڈیایا۔ پُرکھ اکال پھیرا پا، اکل کل تیری
 اک سرناٹیا۔ لکھ چوراسی جیو جنت سادھ سنت بن ملاح، بیڑا اپنے کندھ اٹھایا۔ چار ورنناں اٹھاراں برناں دے صلاح، کھتری براہمن شور ویش آپ
 سمجھایا۔ پُرکھ اکال اکو ایشٹ لوو منا، درشٹ سب دی دے گھلایا۔ مندر مسجد شودوالے مٹھ گروڈوار اکو رنگ رنگا، رنگ تیرا نظری آٹیا۔ ہنگ برہم
 دے سمجھا، آتم پر ماتم میل ملاٹیا۔ تیرا نور نہ ہوئے جدا، مرید مُرشد ایکا دھام سوبھا پائیا۔ مقامے حق کر رُشنا، نوری جلوہ اک وکھایا۔ عیسیٰ موسا محمد در
 سیس رہے جھکا، متھے دھوڑی لگا خاک رماٹیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دے اک سرناٹیا۔ پیر پیغمبر کہن امام، حق تیری سرناٹیا۔
 دامنگیر پکڑ دام، پلو اپنے نال بندھایا۔ پُرکھ ابناسی دھر دے رام، رمیا تیری اک سرناٹیا۔ ست سرُپی پُرکھ اکال، اکل کل دھاری تیری وڈیایا۔ آد جگاد
 جگ چو کڑی کرے پرتپال، بن پرتپالک سیو کماٹیا۔ سنجگ تریتا دوا پر کلج تیرے آگے کر دے گئے سوال، بن سوالی اکھ جگانیا۔ کلج انت سری بھگونت
 نرگن زرویر پاؤنی سار، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا ساچا ور، سچھنڈ نواسی تھدھ بن نظر کوئی نہ آٹیا۔ سچھنڈ نواسی پاربرہم، پت
 پر میثور تیرے ہتھ وڈیایا۔ تیرا کھیل اکھ اگم، اگوچر تیری سار کسے نہ آٹیا۔ نہ مرے نہ پے جم، اجوئی رہت بے پروا ہیا۔ جگ چو کڑی بیڑا دیوے ہتھ،
 نو نو چار ویکھ وکھایا۔ شبد ناد سناے دُھن، ساچا راگ الاٹیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا سچا ور، کلج چاروں گنٹ اندھیرا چھایا۔
 کلج ویکھو اندھیری رات، چند چاندنا نظر کوئی نہ آٹیا۔ ناتا تپا پوتا مات، نار کنت نہ کوئے ہنڈھایا۔ ملے میل نہ سجن ساک، بندھن بندپ نہ کوئے

رکھائی۔ کوڑی کرپا اڈے خاک، ساچی دھوڑ نہ کوئے رمائی۔ اوج نیچ نہ دے کوئی پاک، پت پت نہ کوئے کرائیا۔ کایا مندر کھولے کوئی نہ تاک،
 بجر کپائی کُنڈا کوئے نہ لایا۔ کوئی نہ جانے تیرے بھوکھت واک، بھانڈا بھرم نہ کوئے بھٹائی۔ سرشٹ سبائی بھلی ذات پات، دین مذہب اوج نیچ کرے
 لڑائی۔ نانک نرگن ست ست سب نوں گیا آکھ، گوہند امرت جام پیا۔ سرب جیاں دا پُرکھ ابناس، پتا ماتا ناؤں دھرائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ
 اپنی کرپا کر، آکے ویکھ سچا گھر، جس گھر لکھ چوڑاسی ڈیرہ لائی۔ لکھ چوڑاسی وچوں جن بھگت، پر بھ تیری آس رکھائی۔ اپنے لیکھے لا بوند رکت، پنچ تت
 تیری جھولی پائی۔ مانس جنم وچ رہ نہ جائے فرق، فیصلہ اکو دے سنائی۔ کرم کانڈ کر ترک، کوڑی کرپا ڈیرہ ڈھائی۔ نام کسوٹی لا کے پرکھ، پارکھو آپے
 ہوئے سہائی۔ مرد مردانے سورے مرد، سچ مردانگی تیری نظری آئی۔ غریب نمائیاں نال ونڈ درد، دردی ہو کے سیو کمائی۔ سچھنڈ دوارے اکو عرض،
 آرزو تیرے آگے سنائی۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا سچا ور، جن بھگت رہے گر لائی۔ سنت کہن سن سنگر ست، سچ سچ درڑائی۔ کلج
 جیواں بھلی برہم مت، من مت رہی گر لائی۔ گھر گھر ابلے بہتر ناڑی رت، تن سو سٹھ ہاڈی دھیر نہ کوئی دھرائیا۔ ہر کا نام کوئی نہ لئے رٹ، من کا منکا
 نہ کوئی بھوائیا۔ تیرے ملن دی کوئی نہ رکھے آس، کوڑی کرپا میلا اپنا رہے ملائی۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا سچا ور، سچ تیری
 سرنائیا۔ صاحب سلطان ہر سمجھاؤندا اے۔ دین دیال دیا کماؤندا اے۔ وشن وشو دھار وکھاؤندا اے۔ برہما برہم روپ اٹھاؤندا اے۔ شکر تیرا سنسا
 روگ چکاؤندا اے۔ گر اوتار لکھیا لیکھ پور کراؤندا اے۔ پیر پیغمبر تیری آسا منسا اپنے نال ملاؤندا اے۔ بھگت بھگوان پردہ آپ چکاؤندا اے۔ سچ دھرم
 دا اک نشان، ساڈھے تن ہتھ اندر آپ پرگٹاؤندا اے۔ دیا باتی جوتی جگے مہان، گھر مندر سو بھاپاؤندا اے۔ شبد آگم سنائے دھنکان، آگم راگ الاؤندا
 اے۔ کلج کوڑی کرپا مٹے شیطان، شرع شریعت ڈیرہ ڈھاؤندا اے۔ ساچا بدلے آپ نظام، نوبت اپنا نام و جاؤندا اے۔ چوڑاں لوک ہون خیران،
 چوڑاں طبق بھيو گھلاؤندا اے۔ چوڑاں صدی کرے پرنام، نیوں نیوں سیس جھکاؤندا اے۔ دھر سندیسہ اک پیغام، پیر پیغمبر آپ پڑھاؤندا اے۔
 شبد آگم نوجوان، سنگر اپنا حکم ورتاؤندا اے۔ ساچا چلہ تیر کمان، ترکش اپنے ہتھ اٹھاؤندا اے۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دو جہاناں والی

ویکھ وکھاؤندا اے۔ دو جہاناں ویکھ وکھاویگا۔ سو پُرکھ زرنجن ویس وٹاویگا۔ زرگن زرویر زرنکار اپنا نام دھراویگا۔ سگھنڈ دوارے ہو اُجیار، جوتی جاتا ست
 سروپ اپنا روپ آپ پرگٹاویگا۔ لکھ چوڑاسی کرے خبردار، بے خبر خبر سناویگا۔ کوڑی کریا مارے مار، نام کھنڈا اک چکاویگا۔ نو سو پُرانوے جگ چوڑی
 کرنہارا پار، پاربرہم پر بھ اپنا حکم ورتاویگا۔ سنجگ ساچے دے ادھار، رہر اکو اک اکھاویگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا
 ہر، ساچی کرنی کار کماویگا۔ ساچی کرنی پر بھو کر اویگا۔ کلجگ انتم ڈیرہ ڈھاویگا۔ مایا ممتا موہ چکاویگا۔ ہوئے ہنگتا روگ گواویگا۔ چار ورن دی اکو سنگتا، ست
 ستوادی آپ بناویگا۔ ہر کا بھو نہ پاوے کوئی پنڈتا، ملا شیخ ہتھ کسے نہ آویگا۔ دیوے وڈیائی جو بھگھا ننگتا، غریب نمائیاں اپنی گود بہاویگا۔ لیکھا جانے
 جیرج انڈجا، اُتھج سنج پردہ لاہویگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہروان مہروان مہروان مہر نظر اک اک اٹھاویگا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کرن
 اشارہ، ہر ساچے سچ جنایا۔ کلجگ انتم سنتاں بھگتاں چلے نہ کوئی چارہ، سارے بیٹھے مکھ چھپایا۔ چار گنت دہ دشا کلجگ مارے اک لاکارا، اُچی کوک کوک
 سناویا۔ سادھ سنت آتم پر ماتم کرے نہ کوئی پیارا، پاربرہم میل نہ کوئی ملاویا۔ در در نچے پنچ پنچ وکارا، پنچم شبد ناد دُھن سچ کرے نہ کوئے شنوایا۔ جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دے سچا ور، سچ تیری اک سرنایا۔ صاحب سنگر سچ درڑاؤندا اے۔ پُرکھ اکال حکم سناؤندا اے۔ دو جہان ویکھ
 وکھاؤندا اے۔ برہمنڈ کھنڈ کھوج کھوجاؤندا اے۔ وشن برہما شو آپ ہلاؤندا اے۔ گر اوتار نال ملاؤندا اے۔ پیر پیغمبر انگلی لاؤندا اے۔ لوکات ویکھ
 وکھاؤندا اے۔ سچ دست نہ کسے پاس، لکھ چوڑاسی پھول پھولاؤندا اے۔ کوٹن وچوں گرگھ ورلے بیٹھے اداس، جو ہر دے ہر ہر دھیان لگاؤندا اے۔
 رسنا چین سواس سواس، پون انجا ڈیرہ ڈھاؤندا اے۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا کھیل آپ جاناؤندا اے۔ ساچا کھیل سچ جنائے گا۔
 پر بھو اپنی رچن رچائے گا۔ پورب کیتا پنچن توڑ نبھائے گا۔ گرگھ ہیرے لال امولک رتن، لکھ چوڑاسی وچوں باہر کڈھائے گا۔ آپ بنائے کایا مائی کنچن، سچ
 پارس نام لگائے گا۔ کلجگ اگنی موئل نہ مچن، امرت میگھ اک برسائے گا۔ کوڑی کریا ہر جن تچن، سچ سچ اک سمجھائے گا۔ پر م پُرکھ دا کرن بھجن، بندگی اکو
 اک وکھائے گا۔ اٹھے پہر رہن مگن، جوتی جوت جوت ملائے گا۔ گھر ٹھا کر ملے سجن، زرگن اپنا پھیرا پائے گا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،

ہر جن ساچے آپ ترائے گا۔ ہر جن دیکھے کلجگ انت، ہر کرتا وڈ وڈایا۔ جنہاں ہر ہر ہر دے نیا منت، گر کاشد رہے کمایا۔ سو گر کھ سچے کہیے سنت، وڈ ملے بے پرواہیا۔ کرے ملاوانار کنت، گھر سجن سچ سبھایا۔ مانس جنم بنائے بنت، کوڑی کریا ڈیرہ ڈھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا جانے تھاؤں تھانیا۔ گر اتار پیر پیغمبر رہے سچ بول، درگاہ ساچی سچ سنایا۔ کلجگ دیکھ چاروں گنت سرشٹ سبائی ہوئی انھول، بھانڈا بھرم نہ کوئے بھٹایا۔ جگ چوکڑی تیرا نام ندھانا شبد گیانا بودھ اگادھا آئے بول، لیکھا کھ کے قلم شاہیا۔ جیو جنت رہے نہ کوئی انھول، مورکھ موڑھاں ملے وڈایا۔ امرت آتم ساچا رس دے کے آئے پائل، امرت جھرنا اک جھرایا۔ نام ست برہم مت وجا کے آئے ڈھول، ڈنکا فتح اک سنایا۔ سچ جیکارا تیرا بول، خبردار کری لوکایا۔ کسے نال نہیں ماریا رول، دھوکھا جگت نہ کوئے جنایا۔ سنگر شبد سدا وچول، وچولا اکو اک درڑایا۔ ہر گھٹ جائے مول، مولا اپنا کھیل دکھایا۔ پاربرہم پت پر میشور تیرے نال جو کر کے گئے قول، کیتا قول اقرار توڑ نبھایا۔ پنج ت کا یا چولا پا کے دھرنی دھرت اُپر دھول، دھولا ہولا بھار کرایا۔ اتم آئے تیرے کول، تیرے چرن ملی سرنایا۔ سچھنڈ دوارے بیٹھے رہے اڈول، اڈل ڈل کدے نہ جایا۔ اٹھ دیکھ کلجگ کوڑی کریا ترے گن مایا پنج ت رچیا گھول، چار گنت وہ دشا نو کھنڈ پر تھی اک اکھاڑا نظری آیا۔ من ممتا ہوئے ہنگت وجائے ڈھول، اُچی کوک کوک سنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا لیکھا دے مکایا۔ سن کے بچن کلجگ آیا نھ، دور ڈراڈا پندھ مکایا۔ سری بھگوان سرنائی گیا ڈھٹھ، شہنشاہ تیری اوٹ تکایا۔ میرا دے دے میتوں حق، حقیقت میری جھولی پائی۔ میں سچ سچ دیواں دس، جو لوکات سیو کمایا۔ تیرے ملن دی کھلن نہ دتی کسے اکھ، سادھ سنت دتے بھلایا۔ ملا شیخ پنڈت پاندھے دھیاں بھیناں نیز رہے تک، آتم پر ماتم تیرا گیان نہ کوئے جنایا۔ کھ چوڑا سی نک وچ پائی نتھ، چاروں گنت رہیا بھوایا۔ سب دے کھیڑے کیتے بھٹھ، جوتی جوت نہ کوئے رُشایا۔ کام واسنا سارے رہے ہس، لوبھ موہ ہنکار کرے لڑایا۔ سب دے خالی دیکھ ہڈ، رکت بوند سو بھا کوئے نہ پائی۔ تیرا پیار پر بھو سارے گئے چھڈ، کوڑی کریا کری گڑمائی۔ کوئی نہ بنے وشو جد، واسطہ تیرے نال رکھایا۔ نو دوارے کسے پار نہ ہووے حد، دسویں میل نہ کوئے ملایا۔ مایا ممتا گھر لائی اگت، پتا پوت سکے نہ کوئے بھجایا۔ ہن تیرے کول آیا بھج، سچ سندیسہ دیاں سنایا۔

مٹے کعبے کسے دا پورا ہووے نہ حج، سچ امام نظر کسے نہ آئی۔ مندر مسجد شو دوالے مٹھ ساچا کاہن کوئی لئے نہ لہہ، بنسری نام نہ کوئے سنائی۔ نانک گوہند منمکھاں کولوں ہوئے الگ، اندر وڈ درس کوئے نہ پائی۔ میں خوشیاں نال رہیا دس، ہر جو تیری سوہنی سیو کمائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دے سچا ور، در تیرے سپس نوائی۔ کلجگ کہے میں تیرا چھوٹا بچہ، پر بھ چوتھا جگ نظری آئی۔ سب نالوں نکلیا بہتا سچا، سچّی گل سمجھائی۔ خوشیاں نال مارے کچھاں، بغلاں رہیا ہلایا۔ نو کھنڈ پر تھی پر بھو میں نوآ بن کے نچا، بن سوانگی ویس وٹائی۔ جیو جنت من متا کیتا کچا، کچا تند ڈوری روپ دکھائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، موہے دے اک وڈائی۔ پر بھو مینوں کہہ شاباش، سر میرے ہتھ لکائی۔ میں کسے مندر پن نہ دیواں راس، ساچی گوپی کاہن نہ کوئے نچائی۔ سینا سرتی رام نہ وسے پاس، بن کھنڈ اکو نظری آئی۔ نرمل جوت ہون نہ دیواں پرکاش، تیرے حکمے اندر سیو کمائی۔ انتر آتم کوئی نہ کرے پوجا پاٹھ، رسنا جہوا بٹی دند سرب ہلکائی۔ گوہند سورا اکو اک گیا آکھ، سچ سندیسہ موہے سنائی۔ کلجگ دھوڑی اڈے راکھ، چاروں کٹ خاک دکھائی۔ سرشٹ سبائی لگے آج، اگنی سکے نہ کوئے بھجھائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اٹھ ویکھ میری چترائی۔ کلجگ کہے پر بھ میں جودھا سوربیر، تیرے حکمے اندر کھیل کر ایندا۔ جوٹھ جھوٹھ چلایا تیر، چار ورنان پار کر ایندا۔ شرع پا جگت زنجیر، کڑی کڑی نال بندھائیندا۔ سب دی بدل دتی تقدیر، سچ تدبیر نہ کسے سمجھائیندا۔ چوٹی چڑھے نہ کوئی اخیر، منزل سب دی بند کر ایندا۔ جو کلمہ دس کے گئے پیر دستگیر، واسطہ سب دے نالوں تڑائیندا۔ بھو رکھایا ہست کیٹ، شاہ فقیر پردہ نہ کوئے اٹھائیندا۔ راج راجاناں کراں دلگیر، سائیک ست نہ کوئے ورتائیندا۔ تیرا نور نظر نہ آئے بے نظیر، نظم نغمہ حق نہ کوئے سناؤیندا۔ سب نوں بھلے سچ تصویر، تسبیح مالا سب دے گل وچ لکائیندا۔ گھر گھر ہوئے لگے پیر، برہوں روگ نہ کوئے مٹائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا موہے ور، در تیرے منگ منگائیندا۔ میری منگ تیرے دربار، سچکھنڈ نواسی تیری سرنائی۔ اٹھ ویکھ میرے نرنکار، نرگن نرویر دھیان لگائی۔ پنج تت اکھاڑا بنیا ہنکار، گڑھ دتا اک سہنائی۔ کوڑی کرپا بولے جیکار، اکو راگ الائی۔ سچ نہ کرے کوئی پیار، محبت نام نہ کوئے جڑائی۔ میں بر خوردار تیرا پت تابعدار، سیوک ہو کے سیو کمائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میرا لیکھا

پور کرائیا۔ میرا لیکھا چو داں صد، عیسیٰ موسیٰ محمد منگ منگایا۔ پھر ویکھاں تیری حد، حدود تیرے چرناں ہیٹھ دبانیا۔ پت پر میثور میں نت سناواں اپنا
چھند، ساچا ڈھولا اک الایا۔ تیرے نالوں کدی نہ ہوواں الگ، دکھرا ناں نہ کوئے دکھانیا۔ تیرے حکمے اندر سیوا کراں ہس ہس، چاروں کُنٹ ویکھ
دکھانیا۔ جوں بھاوے توں لہنا رکھ، پر بھ تیری اوٹ تکانیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر اتم سارے کر جان بس، بستہ لوکمت بندھانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر،
آپ اپنی کرپا کر، موہے دینی اک وڈیانیا۔ پُرکھ اکال کہے سُن کھجک نیکے، ننھے ننھے دیاں جنانیا۔ تیرے کھیل ویکھ انڈیٹھے، پر بھ ساچا خوشی منانیا۔ راج
راجاناں شاہ سلطاناں اگے کرنے خالی کھیسے، سپس تاج نہ کوئے ٹکانیا۔ حکم دیوے ہر جگدیسے، نہ کوئی میٹے میٹ مٹانیا۔ چاؤ چڑھے سمت پیسے، بیس پیسا
پردہ لاہیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر ویلا وقت ایہو اڈیکے، بیٹھے اٹھ کھلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ سچ دے سمجھانیا۔ سُن کھجک دُھر دا
حال، ہر اگلی حالت دے جنانیا۔ نو کھنڈ پر تھی لکھ چوراسی سب دے سرتے کوئے کال، مہاکال نگارہ اک وجانیا۔ جیو جنت سرت سکے نہ کوئے سنبھال،
سادھنا نظر کوئے نہ آنیا۔ پھل دے نہ کسے ڈال، سنمل بن پھل بھل لہرائیا۔ ترے گن مایا پاجنجال، چاروں کُنٹ گھیرا پانیا۔ گر گھ ورلے سنت سہیلے ہر
بھگت لئے اٹھال، راتیں سُنیاں چوری چوری جگانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دیوے وڈیانیا۔ کھجک کہے میرے جگدیس، تیرے اگے
اک عرضونیا۔ تیرا لیکھا بیس بیس، بستے سب دے رہیا بندھانیا۔ گو بند گر سنگر لکھ کے گیا تاریخ، طریقے نال سمجھانیا۔ جس دی کسے ہتھ نہ آوے
تواریخ، ہنسیاں جوڑ نہ کوئے جڑانیا۔ جس دا کھیل بڑا باریک، جگ نیتز نظر نہ آنیا۔ میں اوہدی رکھی اڈیک، کون ویلا ہوئے سہانیا۔ تیری اُس دے نال
پریت، ناتا جڑیا بے پرواہیا۔ اودھر محمد مارے چیک، نعرہ اک سنانیا۔ اودھر دھرنی کہے میں نیچن نیچ، کمینی اپنی جھولی ڈاہیا۔ اودھر کلمہ کہے میرا
لاشریک، شہنشاہ اپنا ویس وٹانیا۔ ایدھر نانک کہے پُرکھ اکال جو کچھ کرے سو ٹھیک، کوڑی دھار نظر کوئے نہ آنیا۔ سارے رل مل اک دوار یوں منگو
بھیکھ، پر بھ دیونہار سچ گوسانیا۔ در درویش بنو نیچوں نیچ، اوچو اوچ میلانے ملانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ کرنی دے کمانیا۔ کھجک
کہے میری ارداس گر گو بند اگے، پر بھ سچ سچ درڑانیا۔ جس دے بچے نہیاں بیٹھاں دے، میری جڑ گیا اکھڑانیا۔ چار کُنٹ میٹوں لبھیاں کتوں نہ لبھے،

جگ نیز نظر نہ آیا۔ میں جانیا سد سے تیری حدے، سچکھنڈ بیٹھا ڈیرہ لایا۔ توں آد جگاد اُس دے سچے کھبے، اگے پچھے پھریں چائیں چانیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دے سچا ور، موہے گوہند دے ملایا۔ پُرکھ اکال کہے اوہ ویکھ میرا سَت، گوہند شبدی دھار نظری آئیندا۔ میرے حکمے اندر بیٹھا چُپ، اُچی آواز نہ کوئے سناہندا۔ اوہدے چرناں جائے جُھک، اُبھل اُبھل اک درڑائیندا۔ جے میتوں لے پُچھے، مہر نظر اٹھائیندا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میرا میلا اک ملائیندا۔ کھج کھول نیز تیتیا راہ، اکو نور نظری آیا۔ سَت سرؤپی بیٹھا ڈیرہ لا، گوہند گہر گہبھر بے پرواہیا۔ در درویش جھولی اگے ڈاہ، دوئے جوڑ واسطہ پائیا۔ رحمت کر دے پناہ، چرن تیرے سرناہیا۔ میرا پچھلا بخش گناہ، گناہگار اک اکھوایا۔ میرے اُتے رحمت اک کما، جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میرا لیکھا دے چُکایا۔ گوہند اگوں پیا ہس، کھج آکھ سناہیا۔ اٹھ چھیتی ایتھوں نٹھ، دُھر دی دھار جناہیا۔ پہلوں محمد جا کے دس، جو بیٹھا آکھ شرمایا۔ اللہ رانی ویکھ نک نٹھ، سہاگ نظر کوئے نہ آیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھيو اُبھیدا رہیا کھلایا۔ کھج کہے موہے دے پیار، تیری سرن اک تکایا۔ گوہند کہے کر نمسکار، پُرکھ اکال تیرا سہانیا۔ اودھروں چل کے آئے محمد یار، نیز نیناں نیر وہانیا۔ دروہی خدائے میری کوئی نہ پاوے سار، صورت سچ نہ کوئے درساہیا۔ چوڈاں طبق ہوئے خوار، دھیرج دھیر نہ کوئے رکھانیا۔ کلمہ کائنات کرے ہاہاکار، نبی رسول نہ کوئے پڑھانیا۔ سچ دُعا نہ پروردگار، خدا ملے نہ بے پرواہیا۔ میری عبادت ہوئی بے زار، غفلت وچ رحمت نظری آیا۔ سفارش کرے نہ کوئی وچ سنسار، عدالت حق نہ کوئے درڑانیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، لیکھا سب دا رہیا چُکایا۔ محمد کہے کھج سُن، انڈھٹھا حال جناہیا۔ پر بھ کا بھيو جانے کون، ول چھلدھاری اچھل چھل کمانیا۔ گر اوتاراں پیر پیغمبراں وچوں جس گوہند سورا لیا چُن، سور پیر اک بناہیا۔ اوس داشبد ناد وچے دُھن، انراگی راگ سناہیا۔ اوس دا کھیل اگئی کُن، جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ پردہ دے اٹھانیا۔ کھج کہے محمد میت، بھيو اُبھید جناہیا۔ پروردگار ساچی ریت، گوہند دے سمجھانیا۔ گوہند سورا ٹھانڈا سیت، سَت سرؤپ نظری آیا۔ اکو ڈھولا گاوے گیت، پُرکھ اکال راگ الاہیا۔ آپ بن کے نیکن نیک، گرگھ اوچو اوچ بناہیا۔ جس گرگھاں کولوں منگی بھیکھ، نیوں کے اپنی جھولی ڈاہیا۔ جو ماچھوواڑے سولاں

ستھر ٹھیک، ستھر یارڑا اک ہنڈھانیا۔ اوس دوار یوں ملنی بھیکھ، دوجا سکے نہ کوئے ورتانیا۔ جس دے سیس پتیمبر سوہے پیت، جگدیس دے وڈیانیا۔ جس دا کلمہ اک حدیث، نام جیکارا سچ سنانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیونہار وڈیانیا۔ اودھروں گوہند آیا نیڑے، گھر گھر وچ پندھ مکانیا۔ کلج کاہدے کریں جھیرے، اوچی کوک کوک سنانیا۔ محمد کہے میرے ڈبڈے بیڑے، ملاح نظر کوئے نہ آیا۔ امت امتی اُجڑدے دسدے کھیڑے، خالق آگے ہو نہ کوئے بچانیا۔ چاروں کُنٹ آیا گھیرے، پلو سکے نہ کوئے چھڈانیا۔ حق نیڑا نہ کوئے نیڑے، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ سچ جنانیا۔ گوہند کہے محمد اُپر تک، کیوں نیتن شرمایا۔ صدی چوڑھویں کیوں پیاشک، ہر شکوہ دے مٹانیا۔ جس معصوم بالے نیہاں ہیٹھاں دتے دب، تیرا ظلم ظالم ویکھ دکھانیا۔ کلج انتم کدھر جاویں پنج، راہ کھیہڑا نظر کوئے نہ آیا۔ میرے بڈھے ہوئے ہڈ، میں جو بن زور جوان اک ہنڈانیا۔ چوڑاں طبقات وچوں لوواں کڈھ، ساچا کھنڈا اک چکانیا۔ پچھے کچھ نہ دیواں چھڈ، صفا ہستی بھیٹ کرانیا۔ صدی چوڑھویں کر کے رو، رستہ اکو اک سمجھانیا۔ توں پُرکھ اکال دا ڈھولا گاؤنا چھند، کلمہ پچھلا دینا بھلانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اگلا لیکھا دے جنانیا۔ محمد کہے بے شک میں بڈھا شیخ، داہڑی ہندی نال رنگانیا۔ لال کیتے اتوں کیس، ادھ وچکار کٹانیا۔ میریاں لبناں وچ بھیت، جو بیٹھی شرع منانیا۔ میں پروردگار دا بنیانیک، کچ کھیل کھیل کھلانیا۔ میں اپنا دساں بھیت، بھیو اک سمجھانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ سندیسہ اک سنانیا۔ کلج کہے سُن گوہند مِتْر، ہتھ تیرے وڈیانیا۔ دھن بھاگ توں ساچی دھاروں آئیوں نکل، نرگن زوریر روپ وٹانیا۔ ساڈا ٹلما لاہویں پتل اپنا حکم ورتانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا دیوے ساچا ور، میں باہر کردا ذکر، ذاکر ہو کے حال سنانیا۔ گوہند کہے ذکر دی نہیں لوڑ، ظاہر ظہور ویکھ دکھانیا۔ دُھر درگاہوں آیا دوڑ، ویس اولٹا روپ دکھانیا۔ ہتھ پکڑا گئی ڈور، دو جہاناں تند بندھانیا۔ کلج انتم رہن دیواں نہ کوئی حرام خور، چور یار نظر کوئے نہ آیا۔ سب نوں دساں پُرکھ اکال دی لوڑ، اشٹ دیو سوامی اکو اک سمجھانیا۔ محمد ویکھ کر کے غور، گھر گھیر کھیل کھلانیا۔ شاہ سوارا چڑھیا گھوڑ، گھوڑا نیلا نیلی دھاروں پار ٹپانیا۔ لوکمت مارے اپنا پوڑ، دھرنی دھرت دھول رہی گر لانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر،

بھو ابھیدا اپنے ہتھ رکھانیا۔ اگلا بھو جانے کون، شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن سکے نہ کوئے سمجھانیا۔ لیکھا لکھیا سارے گاؤن، جیو جنت سادھ سنت ڈھولے گانیا۔ پُرکھ اکال دین دیال گوہند سورانال لے کے پچھلی آوے ڈھاؤن، اگلی کھیل اور رچانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کلج لیکھا دئے مکانیا۔ کلج لیکھا مکے انت، انتشکرن سرب ویکھ وکھانیا۔ ویس وٹائے سری بھگونت، بھگون اپنا حکم ورتانیا۔ لہنا دینا چکائے جیو جنت، جیون جگت آپ سمجھانیا۔ لکھ چوراسی نیاں منت، بودھ اگادھ کرے پڑھانیا۔ آتم پر ماتم میل ملائے نر نرائن کنت، سیج سہنجنی سو بھاپانیا۔ نام سنائے ڈھر دامنٹ، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا مارگ اک لگانیا۔ ساچا مارگ لگے جگ، ست ست ستوادی آپ لگانیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر جو گئے دس، دہ دشا ویکھ وکھانیا۔ سب دی پوری کرے آس، نر اشا کوئے نظر نہ آنیا۔ ویکھنہارا پر تھی آکاش، دو جہاناں کھوج کھوجانیا۔ پاوے سار جنگل جوہ اجاڑ پہاڑ پر بھاس، ڈو گھی کندر اُچے ٹلے پربت پھول بھلانیا۔ لکھ چوراسی گھٹ گھٹ اندر کر کے واس، انڈج جیرج اُتھج سیج چارے کھانی چارے بانی پرا پسنٹی مدھم بیکھری اکو راگ سنانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، کرے کھیل ساچا ہر، گر اوتاراں پیر پیغمبراں دیوے مان وڈیانیا۔ پیر پیغمبر گر اوتار ویکھن نیتز اکھ، ہر جو اپنی کھیل وکھانیا۔ پرگٹ ہو پُرکھ سمرتھ، سمرتھ اپنی دھار چلانیا۔ بودھ اگادھ شبد مہما اکھ، شبدی نوری اک درڑانیا۔ ٹوں میرا میں تیرے وس، دوجا نظر کوئے نہ آنیا۔ آتم پر ماتم پر ماتم آتم اکو رس، رس رسیدیا آپ چکھانیا۔ پار برہم برہم گاوے جس، جس وید پُران نہ صفت صلاحیا۔ کھتری براہمن شوڈر ویش راؤ رنک اوچ نیچ راج راجان اکو مارگ دیوے دس، چار کنت دہ دشا کرے اک پڑھانیا۔ ست سنتو کھ دیوے دھیرج جت، ہٹھ تپ اکو نظری آنیا۔ بھو گھلائے تت اٹھ، اپ تیج وائے پر تھی آکاش من مت بڈھ پردہ آپ اٹھانیا۔ نرگن سرگن سرگن نرگن بن کے داسی داس، ست سروپ سوامی سیوا آپ کمانیا۔ گرگھ گرگھ ہر جن ہر بھگت سدا وسے پاس، گھر وچھوڑا نظر کوئے نہ آنیا۔ دو جہاناں آر پار منج دھار اُتارے گھاٹ، پتن بہہ کے سچا ماہیا۔ لکھ چوراسی وچوں گرگھ اُتم سریشٹ ویکھے آپ، وشیشٹا اپنی دئے جنانیا۔ مُرید مُرشد کرے پاک، پاکیزہ اکو نام سمجھانیا۔ در درویش در پردہ کھول تاک، بے نظیر نور رُشنانیا۔ بن رسنا جہوا بن کلمیوں مارے آواز، سندیسہ اپنا اک سنانیا۔ اندر وڑ کے پوڑے چٹھ

کے محل اٹل کھڑ کے کھولے راز، رحمت آپ کمایا۔ صاحب ستگر گوہند سورا حاضر حضورا گرکھاں گرسکھاں ہر بھگتاں کہے شاباش، شناخت اپنی اک کرائیا۔ سنت سہیلا کدے نہ ہووے اداس، چنتا روگ غم ہرکھ سوگ نیڑ کدے نہ آئی۔ لوکمت سویا جائے جاگ، جاگرت جوت جگ جیون داتا اک جگایا۔ ہنس بنے ست سرپ کاگ، کاگ ہنس روپ وٹایا۔ گھر مندر دیک جگے چراغ، جوتی جاتا کرے رُشایا۔ آتم پر ماتم ہووے کاج، گرہ مندر سوہنا جوڑ جڑایا۔ بھگت بھگوان اک دوجے دے سدا سدا سد محتاج، بن مجت محبوب نظر کسے نہ آئی۔ ستجگ تریتا دواپر کلجک نرگن سرگن چلدا رہیا رواج، راجا شاہو رنگ دربان اکو نظری آئی۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، کرے کھیل ساچا ہر، کلجک تیری انتم ور، نہہکنک نرائن نر، نر ہر نرائن سری بھگوان اک اھوایا۔

★ ۲۱ پھگن ۲۰۲۰ پکرمی ریشم سنگھ دے گرہ میرٹھ چھاؤنی اتر پردیش ★

پاربرہم پر بھ ویکھ بھوکھت، گر اوتار رہے سنائی۔ پیر پیغمبر وکھاون لکھت، جس دا لیکھ بن قلم شاہیا۔ سرشٹ سبائی نو نو چار سری بھگوان کوئی نہ مئے تیرا اشٹ، پروردگار دھیان نہ کوئے لگایا۔ انتر آتم کھلے نہ کسے درشٹ، برہم پردہ نہ کوئے چکایا۔ کوڑی کریا پھری دروہی سرب سرشٹ، سچ سچ نظر کوئے نہ آئی۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کریا کر، بے پرواہ نین اٹھایا۔ گر اوتار پورب لیکھ، سچھنڈ نواسی رہے وکھایا۔ پیر پیغمبر دسن بھیت، پردہ اوہلا آپ چکایا۔ پھری دروہی چوواں طبق لوکمت دیس، برہمنڈ کھنڈ دھیر نہ کوئے دھرایا۔ گگن گگننتر مٹدی دسے ریکھ، سچ پرکاش نظر کوئے نہ آئی۔ چارے کھانی کوڑی کریا ودھیا بھیکھ، چارے بانی نہ صفت صلاحیا۔ ست ستوادی برہم برہمادی تیرا شبد ناؤں رکھے کوئی نہ ٹیک، سپس جگدیس نہ کوئے جھکایا۔ آتم پر ماتم کرے کوئی نہ ہیٹ، کوڑی کریا ناتا جگت لوکایا۔ کام واسنا سارے رہے کھیڈ، پریم پریتی نظر کسے نہ آئی۔ ستجگ تریتا دواپر کلجک نت نوت جو دتا بھیج، ڈھر فرمانا حکم سنائی۔ سچ سوامی انترجامی تیری مان کے آئے سچ، سچ سنگھاسن ڈیرہ لایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کریا

کر، زرگن ویکھ اپنا در، لوکمت پھیرا پائیا۔ گر اوتار دسن بچھلا حال، حالت کلج رہے جنائیا۔ پیر پیغمبر دین احوال، پردہ اوہلا آپ اٹھائیا۔ پروردگار نور
 الہی تیرا جلوہ نہ دسے جلال، ظاہر ظہور نہ کوئے رُشنائیا۔ ساچا کلمہ پڑھے نہ کوئے زبان، ایمان حق نہ کوئے دکھائیا۔ کایا کعبہ کرے نہ کوئے دھیان، سچ
 محرابے آسن کوئے نہ لائیا۔ تیرا نعمہ سنے نہ کوئے پیغام، حقیقت نظر کسے نہ آئیا۔ ملا شیخ مسائق کرن حرام، کوڑی کریا ناتا جگت جڑائیا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، زرگن ویکھ تھاوں تھائیا۔ گر اوتار دسن سچ، ساچی دشارہے جنائیا۔ سری بھگوان ساڈے خالی ہتھ، دوئے دوئے رہے جنائیا۔
 لوکمت وچوں آئے نٹھ، پنج تت کایا چولا جگت ہنڈھائیا۔ تیرا سندیسہ بودھ اگادھ نام آئے دس، لیکھا لکھ کے قلم شاہپا۔ سرشٹ سبائی کھول کے آئے
 اٹھ، نج نیز کر رُشنائیا۔ گھر وچ گھر بنا کے آئے ہٹ، گرہ مندر پردہ لاپیا۔ جگ چو کڑی حکمے اندر چلا کے آئے رتھ، بن رتھوا ہی سیو کمائیا۔ سرشٹ سبائی
 آئے دس، سچ سندیسہ تیرا نام سنائیا۔ آد جگاد جگ چو کڑی پڑکھ سرتھ، سچکھنڈ نواسی بے پرواہپا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دیوے مان
 وڈیائیا۔ پیر پیغمبر مارن نعرہ، اچی کوک کوک سنائیا۔ نیز ویکھ پروردگار، لاشریک تیری سرنائیا۔ اُمت اُمتی دھواں دھارا، چو دس چند نہ کوئے چکائیا۔
 چو داں طبق روون زارو زارا، نیز نیناں نیر وہائیا۔ سجن ملے نہ میت مرارا، سگلا سنگ نہ کوئے نبھائیا۔ چاروں کُنٹ دھواں دھارا، اندھ اندھیر نہ کوئے
 گوائیا۔ کوڑی کریا لگا اکھاڑا، مایا متاناچ نچائیا۔ کتھے چھپیوس ڈونگھی غارا، بے نظیر سچ تصویر نظر کسے نہ آئیا۔ عیسیٰ موسیٰ محمد تیرا کر کے گئے اشارہ، انجیل
 قرآن کر کر صفت صلاحیا۔ الف یے تیری گاؤندی پھرے وارا، ڈھولا تیرا نام سنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اٹھ ویکھ اپنا گھر، زرگن
 اپنا پھیرا پائیا۔ گر اوتار مارن طعنہ، سری بھگوان رہے جنائیا۔ شاہ پاتشاہ سری بھگوانا، بھگون تیری اوٹ تکائیا۔ بھوپت بھوپ وڈ راجانا، نوجوانا تیرے
 ہتھ وڈیائیا۔ جودھا سورپیر بن بلوانا، بلدھاری آپ اکھوائیا۔ نیز ویکھ دو جہاناں، پری لوء برہمنڈ کھنڈ پھیرا پائیا۔ کلج کوڑی کریا جھلے نشانہ، ست سروپ
 نظر کوئے نہ آئیا۔ انتر آتم پر م پڑکھ تیرا کوئی نہ گائے گانا، رسنا جہوا بتی دند گا گا تھئی سرب لوکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اٹھ ویکھ
 بے پرواہپا۔ پیر پیغمبر گر اوتار مل کے گاؤن گیت، پڑکھ اکال رہے جنائیا۔ پھری دروہی مندر مسیت، شودوالے مٹھ گرو دوار تیرا نور نہ کوئے رُشنائیا۔

صدی چودھویں کوڑی ریت، سچ پریت نہ کوئے لگایا۔ اُٹھ کے دیکھ پیسا بیس، سَمِل رُوپ نہ کوئے سمانیا۔ جیو جنت سادھ سنت کوڑا ہویا ریتھ، امرت رس نہ کوئے بھرایا۔ جھگڑاپیا ذات پات اوتج نیچ، راؤ رنک راج راجان ملے نہ کوئے سرناپیا۔ ساچا کلمہ پڑھے نہ کوئی حدیث، منتر ست نام نہ کوئے ورڑایا۔ لہنا مکے نہ ہست کیٹ، ہوئے ہنگتا مایا ممتا موہ نہ کوئے مکانیا۔ پاربرہم پت پر میثور پُرکھ اکال دین دیال پروردگار سانجھے یار تیری رکھی بیٹھے اڈیک، دو جہاناں والی دھیان لگایا۔ محمد کہے دیکھ تاریخ، عیسیٰ لیکھا رہیا دکھانیا۔ موسیٰ نیتز رووے مارے چپک، پورب لہنا رہیا سمجھانیا۔ گوہند کہے میں منگیا ٹھیک، سچ بھنڈارا جھولی ڈاپیا۔ نانک کہے میں چٹے اُتے پائی لیک، نہ کوئی میٹے میٹ مٹانیا۔ کلجگ انت سری بھگونت نہ ہر نران کرے آپ تصدیق، پُرکھ اکالا ویس وٹانیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پاربرہم پر بھ اپنا ویس وٹانیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر نیتز رو، سچکھنڈ دوار رہے سنانیا۔ لوکمت کوئی نہ دیوے ڈھو آ ڈھو، سچ پریم نہ کوئے لگایا۔ ست دھرم سارے بیٹھے کھو، خالی ہتھ پھرے لوکانیا۔ امرت آتم کوئی نہ دیوے چو، نہجھر جھرنانہ کوئے جھرایا۔ کھتری براہمن شوڈر ویش جوت نہ رنجن کرے کوئی نہ لو، گھر وچ گھر دیپ نہ کوئے رُشانیا۔ سرتی شبدی سچ مُجت ناتا جڑے نہ موہ، بندھن بندگی وچ نہ کوئے جنانیا۔ کلجگ انتم کی گیا ہو، ہوکا لے کے رہے سنانیا۔ گردوار مندر مسجد مٹھ شوڈوالے ہووے دھروہ، تیرا بھے سپس نہ کوئے دکھانیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہروان ہو سہانیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر اُن کے بات، وشن برہما شولے انگڑانیا۔ کر نمسکار در درویش رہے آکھ، بن رسنا جھوا ڈھولا گانیا۔ سچ دست پر بھ کسے نہ پاس، خالی بھانڈے نظری آتیا۔ برہم جوت نہ کوئے پرکاش، آتم نور نہ کوئے رُشانیا۔ کلجگ دسے اندھیری رات، سچا چند نہ کوئے چکانیا۔ پتن ملے نہ کسے گھاٹ، نیا نوکا نام نہ کوئے چڑھانیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دے مان وڈیانیا۔ دے وڈیائی لوکمت جگت، جگ جیون داتے تیری اک سرناپیا۔ نیتز روون تیرے بھگت، بھگون تیرا دھیان لگایا۔ آتم پر ماتم ملے نہ کسے شکت، شخصیت نظر کوئے نہ آتیا۔ کسے کم نہ آئی پڑھی الف، فقرہ حق نہ کوئے سمجھانیا۔ تیرے نالوں ہوئی بطف، طرفداری نہ کوئے کمانیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، آکے دیکھ اپنا گھر، نو نو پھیرا پانیا۔ بھگت کہن سُن پُرکھ اگم، کی تیری وڈیانیا۔ نیتز روون چھم چھم، نیناں چھبر اک لگایا۔

کوڑی کریا بھانڈا کوئی نہ دیوے بھن، بھے بھو نہ کوئے مٹائیا۔ پرکاش ملے نہ کایا تن، گھر جوت نہ کوئے رُشنائیا۔ انحد شبد نہ کوئی دُهن، انراگی راگ نہ کوئے سنائیا۔ سچا نظر نہ آوے گن، اوگن بیٹھا ڈیرہ لائیا۔ بھرے بھلے رکھ من، منی منیشتر سچ پیتمبر سنگ نہ کوئے رکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ سنت سہیلے مارن دھاہ، ابناسی کرتے رہے جنائیا۔ سو پُرکھ زرنجن اٹھ کھلا، ہر پُرکھ زرنجن نین اٹھائیا۔ ایکنکار بن ملاح، زرنجن بیڑا کندھ رکھائیا۔ آد زرنجن کر رُشنا، جوت زرنجن ڈگمگائیا۔ ابناسی کرتے پکڑ بانہہ، پھڑ باہوں گلے لگائیا۔ سری بھگوان ہو سہا، صاحب ستگر تیری اک سرنائیا۔ پاربرہم برہم اپنا لئے ملا، جگت وچھوڑا دئے چکائیا۔ شاستر سمرت وید پُران گیتا گیان کھانی بانی بنے ملاح، جگ چوکڑی شہادت اکو رہے بھگتائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر ساچا ہتھ رکھائیا۔ گرگھ کہن اٹھ ویکھ محبوب، مُجت نظر کوئے نہ آئیا۔ صوفی کہن تیرا ملے نہ کوئے عروُج، مکہ کعبہ ملے نہ کوئے وڈیائیا۔ تیرے نام دادتے نہ کوئی ثبوت، ثابت صورت نہ کوئے درسائیا۔ پنج تت کایا خالی دسے قلبوت، رُوح پاک نہ کوئے وڈیائیا۔ ہویا اندھیرا چارے کوٹ، دہ دشاشمع نہ کوئے چکائیا۔ تیرے اُتے کون ہووے مشکوک، مشکل حل نہ کوئے کرائیا۔ عرش فرش نہ تیرا عروُج، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ مارگ دے جنائیا۔ گرگھ کہن سُن ستگر میت، متر پیارے تیری اوٹ تکائیا۔ ہوں بال انجانا نیکن نیک، بے انت تیرا بھو کوئے نہ آئیا۔ کلجگ لیکھا ویکھ ٹھیک، چاروں کُنٹ کھوج کھوجائیا۔ سچ دوارے کسے نہ ملے بھیکھ، بھجھیا نام نہ کوئے ورتائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، زہر لیکھا دے چکائیا۔ کرے پکار دھرنی دھرت، دھول رہی جنائیا۔ جودھے سور ہر اٹھ مرد، مرداگی اپنی دے دکھائیا۔ کلجگ جلاد میری چھاتی پھیرے کرد، چھری اپنے ہتھ ٹکائیا۔ پنڈت پاندھا ملا شیخ سنت کوئی نہ مٹاوے میرا درد، دکھیاں دکھ نہ کوئے ونڈائیا۔ چار کُنٹ ویکھ ہوئی میں اسپرج، نیتز نین اٹھ کھلائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر سکھیا دے جو گئے ورج، لیکھا لیکھ لکھ کے کاغذ قلم شاہیا۔ حکمے نال فرمان دے کے گئے ورج، وصل سد اک سمجھائیا۔ بن آتم پر ماتم دوجی اور نہ کوئی غرض، غزل نغمہ نام اک سمجھائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کڈھ کے ویکھن پچھلی فرد، لیکھا لکھیا بے پرواہیا۔ کلجگ انت سرشٹ سبائی پر بھ ہوئی نپڑد، تیرا منتر نام اوڈھن سپس نہ کوئے ٹکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا

دُھر دا ور، در تیرے الکھ جگایا۔ مندر مسجد شودوالے مٹھ رہے آکھ، پت پر میثور تیرے اگے دُھایا۔ ساڈا کوئی نہ دیوے ساتھ، سنگی نظر کوئے نہ آیا۔ بے شک رسنا جھوا ہتی دند کردے پاٹھ، ہر دے ہر نہ کوئے وسایا۔ دوس رین کوڑی کریا کرن گھات، مایا ممتا ہوئے ہنگتا کھنڈا ہتھ اٹھایا۔ سچ پریتی کوئی نہ جوڑے نات، ساک سجن سین سارے رہے اکھوایا۔ سچ سہنجنی سو بھاونتی ہتھ نہ آئے کسے رات، پت پر میثور سچ نہ کوئے سہایا۔ جیو جنت سادھ سنت بنے کلکھنی نار ذات کمذات، سچ نام جو بن روپ نہ کوئے دکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دے اگمی ور، جس دی سمجھ کسے نہ آیا۔ شاستر سمتر وید پُران پئے کوک، بہڑی بہڑی رہے جنایا۔ مہروان کیوں ستا گھوک، انجیل قرآن رہی جنایا۔ ساڈی سار پائے نہ کوئی چار کوٹ، دہ دشاٹے نہ کوئے وڈیایا۔ اسیں تیرا دسدے رہے ثبوت، اکھراں نال ملایا۔ مقامے حق وسے محبوب، سچکھنڈ دوارے نر نر نکار سو بھاپایا۔ سرگن میلا پنچ تت قلبوت، ساڈھے تن ہتھ دئے وڈیایا۔ گھٹ گھٹ دے سدا موجود، آتم سبجا ڈیرہ لایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، آکے ویکھ بے پرواہیا۔ کھانی بانی رہی اٹھ، چار کُنٹ لئے انکڑایا۔ سری بھگوان آکے ٹھہ، دیاوان دیا کمایا۔ لکھ چوراسی تیرا بوٹا رہیا سک، مانس مانکھ مانس نظر کوئے نہ آیا۔ گرگھ گرسکھ ہر جن ہر بھگت کلج کوڑی کریا کولوں بیٹھے لگ، سپس سکے نہ کوئے اٹھایا۔ ٹھاکر سوامی انتر جامی اینہاں آکے بچھ، جو انتر انتر تیرا دھیان لگایا۔ سچ سہنجنی اپنی گودی چک، جوں بالک پتا مایا۔ لوکات کر اُجل کھ، دُرمت میل دھوایا۔ آتم پر ماتم دے سکھ، برہم پار برہم میلا سچ سُبھایا۔ جوں گو بند بنایا پت، پوترے گرگھ اپنی گود اٹھایا۔ چار ورنناں رہے نہ کوئی ٹھٹ، کھتری براہمن شودر ویش کرے نہ کوئے لڑایا۔ سجدہ سپس جھکاون تیرے چرنی جاون جھک، ہوئے ہنگتا گڑھ نہ کوئے بنایا۔ آون جاون پینڈے جاون مک، لکھ چوراسی مات گر بھ دس دس ماس اگن نہ کوئے تپایا۔ دست امولک کایا گوک نام ندھان پائے وٹھ، مُشکل ساری حل کرایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پڑدہ اوہلا دے چُکایا۔ کلج ویکھ روون زمیں اسمان، حالت اپنی رہے جنایا۔ پروردگار مُجت رہی نہ انجیل قرآن، بغلے ملا رہے اٹھایا۔ سچ دے نہ کوئی ایمان، حضرت حق نہ کوئے پڑھایا۔ دروہی پھری دو جہان، محبان بیدوبی خیر یا اللہ تیری سار کسے نہ پائیا۔ کلمہ سنے نہ کوئی پیغام، سجدہ سپس نہ کوئے نواپا۔ کسے کم نہ آئی ویلے پنچ پڑھی نماز،

وَضُوْبا نَک بِيْطْهٖ ذِيْرَهٗ ذُهَاهِيَا۔ تِيْرَے مِلْنِ دِي صُوْنِي وِرْلَا رَکْهَے تَا نَکْهٗ، نَجْ نِيْزِ دَهِيَا نِ لَکَايَا۔ پَرُوْرِدِگَارِ سَا نَجْهَے يَارِ وِيْسِ وِثَا اَنَکِي سُوَا نَکْ، اَجْهَلِ چْهَلْدَهَارِي اِيْنَا پْهِيْرَا پَايَا۔ پِيْرِ پِيْنِغْمَبَرِ مَنَکْ کَے گَنَے مَانَکْ، پَرِگْٹِ هُووے وُدْ اَمَامِ، پَرُوْرِدِگَارِ آوے نُوْرِ اِلَاهِيَا۔ جِسْ دَا آدِ جُکَادِ جَکْ چُوکْڑِي سَتِ دَهْرَمِ دَا اِکِ اِسْلَامِ، اِسْمِ اِعْظَمِ دَے جَنَائِيَا۔ کُوڑِي کَرِيَا لَائَے نَهْ کُوْنِي اِلْزَامِ، اَجَلِ نِيْزِ کُوْنِے نَهْ آيَا۔ شَاهِ سُلْطَانِ شَهْنِشَاهِ تِيْرَا نَاوُنْ هُوِيَا بَدْنَامِ، بَدِي نِيْکِي سَبْجْهَے کُوْنِے نَهْ پَايَا۔ سَاچَا بَرْدَا دَسَے نَهْ کُوْنِي غُلَامِ، غُرْبَتِ سَکَے نَهْ کُوْنِے مِثَائِيَا۔ صَدِي چُوْدَهْوِيں چَارُوں کُنْٹِ کُوڑِ طُوْفَانِ، مَیَا مَمْتَا تَوْحَفَهٗ گْهَرِ گْهَرِ نَظْرِي آيَا۔ کَرِپَا کَرِ وُدْ اَمَامِ، عِلْمِ عَالَمِ عُلْمَا چَلِے نَهْ کُوْنِے پِشْرُ آيَا۔ تِيْرَا بَرْدَا کَرِے سَلَامِ، دَرِ دَرُوِيْشِ سِيْسِ جُھْکَايَا۔ تِيْرَے هٗتْھِ تِيْرَا اِنْظَامِ، عَدَالْتِ اِکُو دَے وِکْهَائِيَا۔ تِيْرَا نَظْرِ نَهْ آئَے کَسَے اِشْتَامِ، لِيکْهَا کُوْنِي نَهْ جَانِے بَے پَرُوَاهِيَا۔ وُکْلَا کَرِے نَهْ کُوْنِي بِيَا نِ، وَا حِدِ اِيْنِي کْهِيْلِ وِکْهَائِيَا۔ سِچِ دُوَارِے نَهْ کَرِ آْرَامِ، آْرَامْگَاهِ اِيْنِي دَے تَجَائِيَا۔ کَلْجِکْ وِيکْهَے اِنْدَهِيْرِي شَامِ، جُوْتِي جُوْتِ سَرُوْپِ هَرِ، اِپْ اِيْنِي کَرِپَا کَرِ، اِکُو دَے ذُهْرِ دَا وَرِ، جِسْ وِچِ تِيْرِي وُدِيَايَا۔ گُرِ اُوْتَارِ کَهْنِ پَرِ بْهَے گَنَے تْهَکْ، هُوکا تِيْرَا نَامِ جَکْ سَنَائِيَا۔ لِيکْهَا لَکْھِے کَے آئَے رَکْھِے، بِيْهَوِ اَبْهِيْدِ گْهَلَائِيَا۔ شَبْدِ اَنَکِي تَنْ نَکَارِے مَارِ کَے آئَے سَٹْ، دُنْکَا اِکُو هٗتْھِ اُٹْھَائِيَا۔ تِيْرَے مِلْنِ دِي کْهَوَلِ کَے آئَے اَکْھِے، نَجْ نِيْزِ کَرِ رُشْنَائِيَا۔ نَجْهَرِ جْهَرْنَا اَمْرَتِ آتَمِ آکَے جْهَٹْ، سَرِ سَرُوْرِ اِکِ دَرِژَائِيَا۔ گْهَرِ وِچِ گْهَرِ جُوْتِ کَرِے آئَے پَرِگْٹِ، دَسْمِ دُوَارِي کُنْڈَا لَاهِيَا۔ سَکْهَمْنِ ٹِيْڈِ هِي بَنَکِ پِنْگَلِ اِيْژَا مَارِ کَے آئَے دَسْ، دَهْ دِشَا وِيکْهَے وِکْهَائِيَا۔ آتَمِ پَرِ مَاتَمِ اِکُو گْهَرِ رَہَے وِسْ، پَرْدَهْ اُو هَلَا رَہَے چُکَائِيَا۔ جِيُو جَنْتِ پَرِ بْهَے مِلْنِ دِي سَارِے رَکْھُو آسْ، آسَا تَرَسْنَا اِکُو اِکِ وِدْهَائِيَا۔ جَنْمِ جَنْمِ دِي کَرَمِ دِي مِٹْھِ پْھَا سْ، اِدْهَرَمِ دَهْرَمِ دَا وِجُوگِ گُوَائِيَا۔ لِيکْھِے لَاوے پُوْنِ سُوَا سْ، سُوَا سْ سُوَا سَاں وِچِ سَمَائِيَا۔ جِسْ دَا کْهِيْلِ پَرِ تْھِي آکَاشِ، گَنَگْنِ مَنْڈَلِ سُو بْهَا پَايَا۔ سُو سَبِ دَے وِسَے پَاسْ، سَنَگَرِ سُوَامِي وِچْھَرِ کَدَے نَهْ جَائِيَا۔ رَامِ رَامِ کَرِے آئَے اَکْھِے، ذُهْرِ سَنْدِيْسَهْ اِکِ سَنَائِيَا۔ گْهَنْشِيَا شَامِ هُو کَے پَائَے اِپْے رَاسْ، گُوپِي کَا هَنْ نَاچِ نَچَائِيَا۔ مُوسِي کُو هِ طُوْرِ دُکَا صَفَا هَسْتِي اِيْنِي اِپْ مِثَائِيَا۔ عِيْسِي کْهَا مِيْرَا بَآپِ، نُوْرِ نُوْرِ رُشْنَائِيَا۔ مُحْمَدِ کْهَا کْهَوَلِ تَاکِ، وُدْ اَمَامِ پَرْدَهْ دَے اُٹْھَائِيَا۔ نَانِکِ نَرِگَنْ کْهَا سَاکْهِيَا تِ، پُرِکْھِے اِکَالِ نَظْرِي آيَا۔ گُو بَنْدِ کْهَا آدِ جُکَادِ جَکْ چُوکْڑِي دِيُوْنَهَارَا دَاتِ، گْهَرِ گْهِيْرِ وُدِي وُدِيَايَا۔ سَنَجِکِ تَرِيْتَا دُوَا پَرِ کَلْجِکِ دِيُوے سَبِ دَا سَاتْھِ، بَنْ سَنَگِي سَنَکِ نَبْهَائِيَا۔ شَاسْتَرِ سَمْرَتِ وِيْدِ پُرَانِ گِيْتَا گِيَا نِ اِنْجِيْلِ قُرْآنِ جِسْ دِي صَفِيْتِي گَاتْھِ، گُرِ اُوْتَارِ پِيْرِ پِيْنِغْمَبَرِ دُھُوَلِ رَاگِ گَنَے

سناٹیا۔ آتم پر ماتم لکھ چوڑاسی جیو جنت جس دی سچی ذات، اذاتی رُوپ نہ کوئے وٹائیا۔ برہمنڈ کھنڈ پُری لوءِ جس دا کھیل پر تھی آکاش، گگن منڈل اپنی
 دھار چلائی۔ وشن برہما شو سُرپت کروڑ تیتپسا جس دی رکھے آس، مَن جن بیٹھے دھیان لگائیا۔ سر سرور کنارہ جس دا تیر تھ تاٹ، گنگا گوداوری جمن
 سُرستی جس دی دھار اکھوائیا۔ آد جُگاد جُگ چو کڑی جس دا کھیل تماش، نرگن سرگن ویس وٹائیا۔ سو صاحب پُرکھ اگم اتھاہ بے پرواہ پُرکھ ابناس، ابناسی
 کرتا اپنی کار کمائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر اں بھگتاں سنتاں گر کھیاں گر سکھاں دھرنی دھول پر تھی آکاش پوری کرے آس، نراسا کوئے رہن نہ پائیا۔ آد
 جُگادی پت پر میثور کملاپات، بیج سُنہنجی ڈیرہ لایا۔ نت نوت ہوئے سہائی انا تھاں ناتھ، مہروان مہر نظر اٹھائیا۔ کلجگ کوڑی کریا اتم کرے گھات، گھاؤ
 اپنا نام لگائیا۔ غریب نمانیاں کملیاں کوجھیاں بھکھے ننگیاں بچھے وات، واسطہ اپنے نال جڑائیا۔ راج راجاناں شاہ سلطاناں کرے خاک، سیس تاج نہ کوئے
 لکائیا۔ نانک گوہند عیسیٰ موسیٰ محمد وید ویاسا لکھیا پورا کرے بھوکھت واک، واتاورن اپنے ہتھ رکھائیا۔ پردہ اوہلا دو جہاناں کھول تاک، تقدیر تدبیر تکبیر
 دے سمجھائیا۔ لکھ چوڑاسی گھٹ گھٹ اندر کایا مندر لئے جھاک، بجر کپائی پردہ آپ اٹھائیا۔ مرید مُرشد ویکھنہارا رُوچ بُت پاک، پاکیزہ اپنا کھیل دکھائیا۔
 صاحب سنگر دین دیال کھولنہارا راز، انھو اپنی دھار جنائیا۔ دو جہان سری بھگوان شبد اگئی مارنہارا آواز، سٹ ڈلارا تھر گھر واسی اپنی سیوا لایا۔ سچکھنڈ
 نواسی کھیل تماش آون گون، ترے بھون لوک پر لوک ویکھ دکھائیا۔ نت نوت کھیلے کھیل لیکھا جانے دُشٹ دمن، گوہند دیونہار وڈیائیا۔ بھو چکائے دتا
 سندیسہ ماچھوواڑا پون، پون پوناں وچوں باہر کڈھائیا۔ کر پرکاش مورت گوپال مدن، مد سون اپنی کار کمائیا۔ بیخ تیت کایا چولا ہڈ ماس ناڑی نہ کوئی بدن، متو
 تیت نہ کوئے رکھائیا۔ جوتی جوت نوری جلوہ ظاہر ظہور ہوئے مگن، رُوپ رنگ ریکھ نظر کسے نہ آئیا۔ آتم پر ماتم پر م پُرکھ سچا لاوے گھ سگن، تھت وار
 گھڑی پل سمجھ کسے نہ آئیا۔ کلجگ انت سری بھگونت ست ستوادی کرے عدل، عدل عدالت اک دکھائیا۔ کوڑی کریا مایا ممتا جوٹھ جھوٹھ دیوے بدل، سچ
 سچ سبجگ دھار دیونہار وڈیائیا۔ کام کرودھ لوبھ موہ ہنکار آسا ترسنا کوئی نہ پاوے غدر، گدا چکر نام کھنڈا اکو اک چکائیا۔ بے پرواہ رحمت کرے اپنا فضل،
 مہروان مہر نظر اٹھائیا۔ دو جہاناں کرے وزن، نام کنڈا شبد ترازو دھر دا ہتھ اٹھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گر اوتار پیر پیغمبر اں

دیوے سچ سمجھائیا۔ گر اوتاراں ہر جناؤندا اے۔ پیر پینمبراں دھیر رکھاؤندا اے۔ پت پر میثور چوٹی چڑھ اخیر، ویکھ دکھاؤندا اے۔ سچ درڑا سچ تصویر، طالب طلبا آپ پڑھاؤندا اے۔ جوتی جلوہ بے نظیر، بن اکھاں آپ رُشاؤندا اے۔ نہ شاہ نہ حقیر، شہنشاہ اپنی کل ورتاؤندا اے۔ نہ شرع نہ زنجیر، تسبیح مالا نہ کوئے لکاؤندا اے۔ نہ پینمبر نہ پیر، فتویٰ قاضی نہ کوئے دکھاؤندا اے۔ نہ نیتز نہ نیر، ہنجنھواں دھار نہ کوئے بناؤندا اے۔ نہ روگ سوگ نہ کوئے پیر، چنتا دکھ نہ کوئے جناؤندا اے۔ آد جگاد جگ چوکڑی کدے نہ ہوئے دگیر، دلبر اپنی کار کماؤندا اے۔ ہتھ پھڑ نام شمشیر، کھنڈا کھڑگ اک چکاؤندا اے۔ وڈ داتا گنی گہیر، گہر گور اپنا پردہ لاہندا اے۔ کرے کھیل بن سریر، صدقہ اپنا نام جناؤندا اے۔ دو جہاناں پا کے چیر، کوڑی کریا میٹ مٹاؤندا اے۔ دھر درگاہی بن مشیر، مسلا حق آپ سمجھاؤندا اے۔ کایا بن تت طیب، مرض متما موہ چکاؤندا اے۔ پیار کر سچ حبیب، احباب رباب تن ستار اک وجاؤندا اے۔ دُور دُراڈا آ قریب، کایا کعبہ سوبھا پاؤندا اے۔ جس دی صفت کرے قرآن مجید، سو موجودہ ہو کے ویکھ دکھاؤندا اے۔ عیسیٰ موسیٰ محمد جس دی کر کے گئے تائید، سو تعارف اپنے نال جناؤندا اے۔ بن اکھراں لکھی دکھاوے رسید، لکھت پڑھت اپنی آپ سمجھاؤندا اے۔ صدی چوڈھویں لیکھا آئے نزدیک، چوڈاں طبقال ڈیرہ ڈھاؤندا اے۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہروان مہر نظر اٹھاؤندا اے۔ گر اوتاراں دیوے اوٹ، آسرا اک جنائیا۔ کر پرکاش نرمل جوت، کلجک اندھیرا دئے مٹائیا۔ جس دی کسے نہ آئی سوچ، سوچیاں سمجھ کوئے نہ پائیا۔ جس درشن نوں رہے لوچ، نیتز نین اکھ گھلائییا۔ سو پُرکھ اکال نرگن زرویر جائے پنچ، دُور دُراڈا بن کے پاندھی راہیا۔ لیکھا جانے چوڈاں لوک، چوڈاں ویدیا پردہ دئے اٹھائیا۔ جگ چوکڑی جس دا نام سچ سلوک، سوبلا ڈھولا رہے گائیا۔ نو سو پُرانوے چوکڑی جگ جو بیٹھا رہیا خاموش، گر اوتاراں شبد اشارے نال سمجھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، بے انت بے انت بے انت اپنے ہتھ رکھائیا۔ گر اوتاراں دیوے دھیر، دھیر جوان دھیر دھرائیندا۔ کلجک انت کرے اخیر، آخر اپنا حکم ورتائیندا۔ جن بھگتاں کٹے بھیر، او جھڑ راہ نظر کوئے نہ آئیندا۔ کوڑی کریا کٹ زنجیر، نام ڈوری تند بندھائیندا۔ پچھلے لیکھے اُتے مارے لکیر، چوتھے جگ پنڈھ مکائیندا۔ اگلی پھیر بنائے تقدیر، ستجگ ساچا راہ دکھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر،

آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی اپنے ہتھ رکھائیں۔ ساچی کرنی رکھ ہتھ، ہر کرتا دے وڈیائیا۔ پاربرہم پُرکھ سمرتھ، شہنشاہ اکو اک اھوئیا۔ دو جہاناں پائے نٹھ، شبد ڈوری تند وکھائیا۔ برہنڈ کھنڈ ویکھنہارا نٹھ نٹھ، بن لٹاں باہواں بجے واہو داہیا۔ گر اوتاراں پیر پیغمبراں اگلا لیکھا دیوے دس، پچھلا پہلوں پندھ مکائیا۔ کسے دے کچھ نہ رہے وس، خالی ہتھ سرب کرائیا۔ سنت سہیلے گرو گُر چیلے گُرکھ ورلے کھولے اکھ، جس اپنا میل ملائیا۔ دئی دوتی میٹ پھٹ، پٹی اکو نام بندھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ست دیونہار وڈیائیا۔ جن بھگتاں پر بھ دے دلاسا، سنتاں سیس جگدیس ہتھ لکائیا۔ گُرکھاں پوری کرے آسا، گُرکھ اپنے رنگ رنگائیا۔ چرن کول دھر بھرواسا، سرن دیوے اک سرنائیا۔ پورب کرے پورا گھاٹا، سر اپنا ہتھ لکائیا۔ کلج میٹ اندھیری راتا، ست ستوادی چند چکائیا۔ زردھناں پچھے واتا، سردھن نال ملائیا۔ لیکھا جانے رسول پاکا، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، شاہ پاتشاہ سچا شہنشاہیا۔ شہنشاہ ہر دھر دا راجا، رعیت دو جہان ویکھ وکھائیں۔ سیس جگدیس سوہے تاجا، بھوپت بھوپ اپنا ناؤں دھر اینیدا۔ سچکھنڈ دوارے سازن سازا، تھر گھر شبدی ست آپ وڈیائیں۔ وشن برہما شو منن آکھا، دھر سندیہ اک الاینیدا۔ گر اوتار پیر پیغمبر لوکماں مارن جھاکا، جھاکا اپنے نال ملائیں۔ کون گُرکھ گُرکھ ہر جن ہر بھگت سنگر منے آکھا، کون گوڑھی نیند غفلت وچ نظری آئیں۔ کون انحد دھن آتم اتر سنے گاتھا، کون رسنا جہوا پڑھ پڑھ اپنا آپ بھلائیں۔ کون ہر دے ہر وسائے آتم پر ماتم جوڑے ناتا، کون سیس نوا نوا بھل بھل اپنا گھ بھوئیں۔ ویکھنہارا پر بھو عجب تماشا، زرگن زرویر پُرکھ اکال نظر کسے نہ آئیں۔ گر اوتار پیر پیغمبر در در منگن داتا، دیونہار دیا کمائیں۔ اٹھو ویکھو پچھلا اپنا کھاتہ، بن خطرے خوف خاص ہر جو آپ وکھائیں۔ جھگڑا پیا ورن برن ذاتا پاتا، اٹھاراں برن بھو نہ کوئے چکائیں۔ جنہاں اکو پر م پُرکھ پر ماتم ملن دی خواہشا، تنہاں خالص اپنا روپ وکھائیں۔ لہبیاں تیر تھ تھ جنگل جوہ اجاڑ پہاڑ اچے ٹلے پر بت گُر در مندر مسجد شودوالے مٹھ کسے نہ آوے ہاتھا، باہوں پھڑ گلے نہ کوئے لگائیں۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ہر جن پھڑ آپ اپنے رنگ رنگائیں۔ ہر ہر رنگے اپنے رنگ، رنگ راتا وڈ وڈیائیا۔ آتم تیج سہائے پلنگ، پاوا چول نظر کوئے نہ آئیا۔ اُپر بیٹھ سور سربنگ، شہنشاہ اپنی خوشی وکھائیا۔ آتم پر ماتم دے انند، نجاند کرے رسائیا۔

زِگن جوت چاڑھ چند، گھر دیپ نور رُشانیا۔ نادشبد دُھن اگم، اگمٹراگ الایا۔ بھاگ لگا کایا مائی چم، گھر امرت آتم سرور اک نہایا۔ کوڑی کریا ڈبدا بیڑا دیوے بھ، پھر اپنے کندھ اٹھایا۔ من واسنادہ دِشانہ بھکے من، من منکا آپ بھوایا۔ کر پرکاس چولے تن، تتوت دے سمجھایا۔ کوڑی کریا ٹھیکر دیوے بھن، بھانڈا بھرم بھو مٹایا۔ گرگھ بنائے اپنا جن، بنے دھن جنیندی مایا۔ کریا کر سری بھگون، جن بھگتاں لئے ملائی۔ سچھنڈ دوارے چاڑھے جن، سورج چند دوویں نین شرمایا۔ بھگت بھگوان اک دوجے نوں کہن دھن دھن، سوہنگ ڈھولا سچا راگ الایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچھنڈ نو اسی پُرکھ ابناسی کلجک ویکھ اندھیری راتی، گر اوتاراں پیر پیغمبراں مئے آکھی، سبجگ آپ جنائے ساچی ساکھی، پرگٹ ہوئے کملاپاتی، نام ندھانا دیوے داتی، امرت بوند پیائے سوانتی، میٹ مٹائے پات ذاتی، اوج نیچ راؤ رنک راج راجان شاہ سلطان شہنشاہ اگو گھر دکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، نر اوتار ایکنکار پروردگار سانجھیا صاحب سنگر پُرکھ اکال دین دیال دیاندھ ٹھاکر سوامی انترجامی اگو اک اک نظری آیا۔

★ ۲۲ پھگن ۲۰۲۰ بکرمی شو سنگھ دے گرہ میرٹھ چھاؤنی اتر پردیش ★

گرگھ آسا کرے پیار، ترسنا جگت مٹایا۔ کر کریا سرجنہار، پُرکھ اکال بے پرواہیا۔ راہ تگدی رہی جگ چار، جگ چو کڑی دھیان لگایا۔ نیتز نین نین اگھاڑ، اکھ پرکھ روپ وٹایا۔ پھر پھر تھکی جنگل جوہ اجاڑ پہاڑ، ٹلے پر بت بھیجی واہو داہیا۔ بن ویراگن واجاں رہی مار، بہڑی کوک کوک سنایا۔ کاغذ قلم شاہی تیرا دسدی گئی نشان، گر اوتار دین گواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، در تیرے منگ منگایا۔ گرگھ آسا پھرے دوڑی، چاروں گنٹ دھیان لگایا۔ پُرکھ اکال آکے بہڑی، بہڑی بہڑی رہی سنایا۔ سچ دوارے لا پوڑی، ڈنڈا اپنا ہتھ پھرایا۔ ست ستوادی چڑھ کے آگمی گھوڑی، بے پرواہ آسن لایا۔ میری کایا اندر نکلی جھی موری، در دروازہ نظر کوائے نہ آیا۔ لنگھ کے آچوری چوری، بھو ابھیدا بھو چھپایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سچ دے مان وڈیایا۔ گرگھ آسا کہے بستر لاه چیر، پردہ دے اٹھایا۔ میں پھول تھکی اٹھسٹھ تیرتھ نیر، تٹ کنارے ویکھے چائیں چانیا۔ ورن برن

دیکھے شرع و بجا زنجیر، شریعت لیکھا دے مُکائیا۔ در درویش منگدے دیکھے فقیر، شاہ حقیر بھجن واہو داہیا۔ ہر جو تیری نظر نہ آئی کسے تصویر، تسبیح مالا گل وچ جگت رہے لٹکائیا۔ چوٹی چڑھ کے دیکھ اخیر، منزل اپنی اک سہائیا۔ توں پیراں دا پیر، دستگیر تیری وڈیائیا۔ گھر ساچے دے دھیر، دھیر جوان تیری سرنائیا۔ میری بدل دے تقدیر، تدبیر اپنی اک درڑائیا۔ برہوں وچھوڑا کٹ پیڑ، ہوئے روگ گوائیا۔ میں رکھاں نت اڈیک، دوس رین دھیان لگائیا۔ مہروان لاشریک، پچھلی شرکت دے گوائیا۔ تیرے وچ اک توفیق، طوبیٰ طوبیٰ رہی سنائیا۔ دُور دُراڈے آنزدیک، نیرن نیرا نظری آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، موہے دے مان وڈیائیا۔ گر سکھ آسا پھرے نٹھی، دہ دشا دیکھ وکھائیا۔ سچ دوارا کھول ہٹی، پردہ دئی دویت چُکائیا۔ بھاگ لگا کایا مٹی، مٹکا سوہنا دے بنائیا۔ بخشش کر نام رتی، رتی رت دے بدلایا۔ میل ملا کملاپتی، کول نین تیری سرنائیا۔ میں درس دیکھاں اپنی اٹھی، گھر ساچے خوشی منائیا۔ پریم پیار دی لے کے پکھی، پر م پُرکھ تیری سوہنی سیو کمائیا۔ تیرے نام دی پڑھاں پٹی، لیکھا چکے قلم دوات شاہیا۔ سچ دوارے بناں سخی، اپنا آپ بھیٹ چڑھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہروان دیا کمائیا۔ گرگھ آسا کہے کر منظور، بیننتی تیرے آگے جنائیا۔ شاہ سلطان حاضر حضور، شہنشاہ اپنی دیا کمائیا۔ میں کوچھی کملی بھری نال قصور، توں مہروان محبوب نظری آئیا۔ در باندی سیوا کراں بن مزدور، چاکر اپنا ناؤں دھرائیا۔ میں ہوواں سدا مشکور، میری مشکل حل کرائیا۔ کیوں صاحب ہوئیوں مفرور، بیٹھا لگھ چھپائیا۔ میرا مان تٹا غرور، غربت نظر کوئے نہ آئیا۔ جوتی جلوہ دے نور، سچ ظہور کر رُشنائیا۔ پنج تت نہ مچائے فتور، فتویٰ من نہ کوئے لگائیا۔ سچ دوارا لنگھ اپنی دیکھ حدود، مندر اندر ڈیرہ لائیا۔ میں دیکھاں حق محبوب، محو اکو نظری آئیا۔ میرا لیکھا چکے مشرق مغرب شمال جنوب، چار گنٹ اکھ نہ کوئے گھلائیا۔ تیرا صفت صلاحی گاواں ہزارا درود، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دے مان وڈیائیا۔ گرگھ آسا کہے میرا پورا کر دے شوق، شخصیت اپنی لے پرگٹائیا۔ پر م پُرکھ میرے ساچے خوننت، بیوی بیوہ روپ نہ کوئے وٹائیا۔ سچ سوامی آ کے پہنچ، گھر مندر پھیرا پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دے وڈیائیا۔ گرگھ آسا بھرے ہوکا، ہائے ہائے رہی سنائیا۔ تڈھ بن ساچی ملے نہ کوئی نوکا، نیا نام نہ کوئے وکھائیا۔ لگھ چوڑاسی وچوں مائس جنم موقع، سری بھگوان دیا کمائیا۔ کرپا

مارگ دے سوکھا، اچھی طرح سمجھایا۔ تیرا پرکاش ویکھاں نرمل جوتا، جوتی جوت جوت رُشناہیا۔ میری تیرے اُتے اوٹا، پُرکھ اکال تیری سرناہیا۔ میں
 کوک سنداواں لوکاں، پرلوکاں دیاں دُہانیا۔ تیرے نام دا بن کے پوتھا، پُستک اپنا تن دکھانیا۔ پر بھو تیرا کی میرے نال روسا، تُوں سد رُسیاں لئیں منانیا۔
 جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دے مان وڈیانیا۔ گرگھ آسا منگے جگدیس، جگ جیون داتے جھولی ڈاہیا۔ نت نوت تیری اڈیک، نیز اگھ راہ
 تکانیا۔ سچ ملن دی موہے پریت، پریتوان ہو سہانیا۔ میں نکر من نیچن نیچ، تُوں اُچو اُچو اُچو اکھوانیا۔ میری لنگھ کے ویکھ دہلیز، کس بدھ تیری سیو
 کمانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر اپنا ہتھ لگانیا۔ گرگھ آسا دیوے سدا، صدقے داری گھولی گھول گھول گھمانیا۔ تیرے پریم اندر تن
 من بدھا، ناتا تیا جگت لوکانیا۔ وچھوڑے والی دے نہ سزا، صاحب سنگر تیری سرناہیا۔ گھر ٹھا کر آ بھجا، دُور دُراڈا بن کے راہیا۔ میں خوشیاں نال ہساں،
 پریم نال مُسکرانیا۔ گرگھ سخیاں سچ سچ دساں، تیرا نام وڈیانیا۔ سر چرناں بیٹھاں رکھاں، دھوڑی ککا مستک لائیا۔ اکو سوہلا نام رٹاں، تُوں ہی تُوں ہی راگ
 لائیا۔ درشن پا کے اپنی اکھاں، اکھیاں تیری بھیٹ چڑھانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرپا لے ملاہیا۔ گرگھ آسا کہے اٹھ ویکھ اگم،
 کیوں بیٹھا لگھ چھپانیا۔ کایا ماٹی سکا چم، رتی رت سُکانیا۔ ہرکھ سوگ دے غم، غمخوار نظر کوئے نہ آہیا۔ نیز ہین ہوئے اٹھ، چن نور نہ کوئے چکانیا۔ دُبا
 بیڑا آ کے بنھ، اپنے کندھ اٹھانیا۔ اکو منت میری من، ہت اپنی نال رلائیا۔ دست امولک دے دھن، دولت اک دکھانیا۔ بھاگ لگے ساڈھے تن ہتھ
 تن، تتوت اپنا دے جنانیا۔ آ ویکھ سری بھگون، بھگون تیری اوٹ تکانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا لیکھے لے لگانیا۔ گرگھ آسا رہی
 لڑ، غصے نال جنانیا۔ بن ہتھاں پلو رہی پھر، بن باہواں رہی ہلائیا۔ سچ دوارے آ کے کھڑ، کیوں بیٹھانین بھوانیا۔ میری منزل آپے چڑھ، بن پاندھی
 پندھ مکانیا۔ میرا ڈھولا آپے پڑھ، دُھر داراگ لائیا۔ میری مرنی آپے مر، مر جیوت رُپ وٹانیا۔ میری کرنی آپے کر، کرتا پُرکھ تیری سرناہیا۔
 میں اکو منگاں تیرے در، در سچ اکھ جگانیا۔ کرپا جے لئے ور، وصل اپنا دے کرانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دے اپنا گھر، جس
 گھر ملیاں وچھوڑا رہن کوئے نہ پانیا۔

★ ۲۲ پھلن ۲۰۲۰ بکرمی وشوامتر دے گرہ میرٹھ چھاؤنی اتر پردیش ★

سنگر کرپا ملے پرساد، نام امولک جھولی پائیندا۔ گھر سرت سوانی سنے ناد، انحد نادى ناد وجائیندا۔ بھيو گھلائے برہم برہما، پاربرہم پرہم اپنا پردہ لائیندا۔ کوڑی کرپا دُور دُراڈی جائے بھاج، مایا ممتا موہ مٹائیندا۔ بن رسنا جہوا دیوے اک سواد، انرس مٹھا آپ وکھائیندا۔ نج نیتز کھلے جاگ، گھر چند نور چکائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جس جن سچ پرساد اک وکھائیندا۔ سچ پرساد سنگر مہر، لوکمت وڈیائیا۔ پنچ وکارا کرے ڈھیر، کام کردھ لوہہ موہ ہنکار نہ ہوئے ہلکائیا۔ من کا منکا دیوے پھیر، دہ دشانہ اٹھ اٹھ دھائیا۔ اٹا گینہارا گیڑ، گھر گھر وچ پڑدہ دئے اٹھائیا۔ لیکھ چکاوے میر تیر، توں میں رہن نہ پائیا۔ لکھ چوراسی آون جاون لیکھا دئے نیڑ، مات گرہ نہ اگن تپائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جس جن نام امولک وست ورتائیا۔ سچ پرساد سنگر دیون جوگ، جگتی اپنے ہتھ رکھائیندا۔ نام سنائے اگم سلوک، بن رسنا جہوا گائیندا۔ تن نگارے لائے چوٹ، دُھن آتمک راگ لائیندا۔ کرے پرکاش نزل جوت، گھر اندھیرا آپ مٹائیندا۔ کوڑی کرپا کڈھے کھوٹ، ست دھرم اک وکھائیندا۔ آتم پر ماتم مل کے مانے موچ، پاربرہم برہم اپنا رنگ رنگائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جس جن ست پرساد آپ چکھائیندا۔ ست پرساد جو ہر جن لئے چکھ، تس بھگت ملے وڈیائیا۔ پرہم ملن دی کھلے اکھ، نج نیتز ہوئے رُشنائیا۔ امرت ملے آتم رس، نجھر جھرنا اک جھرائیا۔ جگت وسورے جائن لتھ، دُکھ روگ سنتاپ مٹائیا۔ کرے نمسکار نمود گر دیو جوڑ ہتھ، چرن کول سیس نوائیا۔ اگنی بچھے تت اٹھ، اپ تیج وائے پر تھی آکاش رجو طمعو ستو ویکھ وکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جس جن دیوے سچ پرساد، تس پارس روپ دئے وٹائیا۔ سنگر پرساد سدا ست، ست ستوادى روپ وٹائیندا۔ گھر اُچھاوے برہم مت، برہم وڈیا اک سمجھائیندا۔ نجھر دیوے اگنی رس، امرت جھرنا آپ جھرائیندا۔ کر پرکاش جوت لٹ لٹ، نور نورانہ ڈگمگائیندا۔ ساچا مارگ دیوے دس، نو دوارے پار کرائیندا۔ سکھمن ٹیڈھی بنک آپے دس، او جھڑ گھاٹی پار کرائیندا۔ ایڑاپننگل ویکھے اپنی اکھ، گرہ مندر کھوج کھوجائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جس جن ست پرساد اکو جھولی پائیندا۔ ست پرساد سنگر کرپا، ہر جن ساچا منگ منگائیا۔ جنم کرم دی رہے نہ بیتا، آون جاون پندھ

مُکائیا۔ لیکھا چھکے سورگ بہشتا، پر بھ جوتی جوت جوت ملائیا۔ نظری آئے اِکو اِشئا، سری بھگوان نُورِ الاہیا۔ بند کواڑی کھولے درِشئا، مہر نظر اُکھائیا۔
 ہوئے ملاوا جوں رام وِشِشئا، وِشو اپنی دھار سمجھائیا۔ سو سُہنجنا ہوئے پر وِشئا، گھڑی پل ملے وِڈیائیا۔ صاحبِ سَنگَر دینِ دِیال کراونہارا پورا نِسچا، جوتی جوت
 سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا سچا ور، سَت پر ساد اِک سمجھائیا۔ سَت پر ساد سَنگَر ہتھ، جگ چو کڑی آپ ورتائیندا۔ لکھ چو اِسی نالوں کر کے وکھ،
 بھگت بھگوان ویکھ دکھائیندا۔ مہروان سر رکھ ہتھ، اوٹ اِکو اِک جنائیندا۔ ناڑ بہتر نہ اُبلے رت، اگنی تت نہ کوئے تپائیندا۔ جانہارا مت گت، اندر باہر
 کُپت ظاہر کھوج کھوجائیندا۔ نیچ نیچے ساچے وت، بھُل بھُلواڑی نام مہکائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ پر ساد اِک وِڈیائیندا۔ سچ پر ساد
 سدا بھر پور، سری بھگوان دئے وِڈیائیا۔ ناتا توڑے کوڑو کوڑ، مایا متا موہ چُکائیا۔ انتر دیوے اِک سرور، نام نُماری دئے چڑھائیا۔ جلوہ جوتی بخشے نُور، ظاہر
 ظہورِ نظری آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، آد جگاد جگاد جگنتر سچ پر ساد جن بھگتاں جھولی پائیا۔ جن بھگتاں جھولی
 دیوے پا، بھگوان اپنی سیو کمائیندا۔ اندر وڑ کے کایا پوڑے چڑھ کے دسم دواڑی کھڑ کے دیوے صلاح، ساچی سکھیا اِک درڑائیندا۔ نرگن سرگن آد جگاد
 بنے ملاح، نت نوت بیڑا پار کرائیندا۔ سنت سُہیلا گرو گُر چِیلا، گُرکھاں پکڑے بانہہ، پھڑ باہوں گلے لگائیندا۔ بودھ اگادھا شبد انادا اِکو دیوے ناں، نر
 نر نکارا آپ سمجھائیندا۔ جلوہ نُورِ در سائے اِک خُدا، محبوبِ مُجّت اِک بندھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جنہاں گُرکھاں گُر سکھاں
 ہر بھگتاں ساچے سنتاں اپنا پر ساد سچ سچ دئے کھوا، تنہاں آتم پر ماتم خواہش پوری آپ کرائیندا۔ سَنگَر پورا دیوے نام، بن اکھراں آپ جنائیا۔ انتر آتم
 پیائے جام، امرت گھ چوائیا۔ سفل کرائے ہر جن کام، کام و اسنا میٹ مٹائیا۔ بھاگ لگائے کایا ماٹی چام، پنچ تت ملے وِڈیائیا۔ رین اندھیری میٹے شام، اندھ
 اندھیار دئے گوائیا۔ گھر صاحبِ سَنگَر ملے رام، رمیا اپنا پھیرا پائیا۔ نظری آئے گھنڈیا شام، نام بنسری اِک سنائیا۔ گُرگھ سخی کرے پروان، سر اپنا ہتھ
 ٹکائیا۔ سچ سندیسہ دے فرمان، آتم پر ماتم اِکو نام کرے پڑھائیا۔ برہم پار برہم کرے پچھان، پردہ اوہلا دئے چُکائیا۔ توں میرا میں تیرا تیرا میرا اِک
 نشان، سچکھنڈ نواسی پُرکھ ابناسی تیرا رُپ نظری آئیا۔ لیکھا جان دو جہان، بھیو چھکے زمیں اسمان، گگن منڈل برہمنڈ کھنڈ سَت سرُپ ویکھ دکھائیا۔ کر کرپا

سنگرست پُرش پُرکھ پُرکھو تم دے دان، جس ملیاں انتر اُتجے گیان، باہر لکھن پڑھن دی لوڑ رہے نہ رانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دُھر دا دان، نام شبد بھنڈارا ست، جن بھگتاں اندر رکھ، بن منگیاں جھولی پانیا۔

★ ۲۲ پھگن ۲۰۲۰ بکرمی دہی دربار وچ ★

سچھنڈ نواسی تیرے دیس، سوبھانت و بے ودھانیا۔ جوتی جامہ زرگن ویس، رُپ رنگ رکھ نہ کوئے رکھانیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر رہے دیکھ، وشن برہما شو اکھ کھلانا۔ سجدہ سیس جھکا کرن آدیس، نمو نمو رہے سنانیا۔ آد جگاد جگ چو کڑی تیری کھیڈ، سنجگ تریتا دواپر کجگ نظری آنیا۔ پاربرہم پت پر میثور تیرا کسے نہ آیا بھیت، انت کہن کوئے نہ پانیا۔ زرگن سرگن مانی تیری سچ، سچ سنگھاسن آسن ڈیرہ لانا۔ شبد سنیہڑا دتا بھج، دُھر داراگ اک سنانیا۔ بن قلم شاہی لکھیا لیکھ، بن کاغذ دتی وڈیا نیا۔ زور پُرکھ کر کے ہیت، ہتکاری میل ملا نیا۔ شاہو بھوپ بن زیش، شہنشاہ اپنا حکم سنانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچے دتی مان وڈیا نیا۔ سچھنڈ نواسی پُرکھ اکال، در تیرے اوٹ تکانیا۔ جگ چو کڑی تیرا دیکھیا کھیل کمال، کملے رملے تیری سار کوئے نہ آنیا۔ جوتی جلوہ تیرا تک جلال، نور ظہور پروردگار سچّی رُشانیا۔ دیکھ دیا جوتی جگ بے مثال، مسل سکے نہ کوئے بنانا۔ سچھنڈ دوار سوہے سچّی دھر مسال، مقامے حق تیرا ظہور نظری آنیا۔ شبد اگم بودھ اگادھ و بے تال، طرز سنن کوئے نہ پانیا۔ نت نوت اولڑی چال، چال نرالی اپنی اک سمجھانیا۔ نام ندھانا انتر انتر دتا سکھال، ساچی سکھیا اک درڑانیا۔ دیکھ دیا جوتی اکو بال، کایا ماٹی پنچ تت کری رُشانیا۔ برہم مت ساچی سکھیا اک سکھال، دُھر دی کری اگم پڑھانیا۔ اندر وڑ کے چلیوں نال، باہروں نظر کسے نہ آنیا۔ مندر چڑھ کے وجاویں تال، دُھر داراگ سنانیا۔ دوارے کھڑ کے دیکھیں حال، مُرشد وڈے بے پرواہیا۔ ساڈا حل کرے سوال، آسا منسا پور کرائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہروان دیا کمانیا۔ سچھنڈ نواسی پُرکھ اتھاہ، دو جہان تیری سرنا نیا۔ دُھر دے رہبر نوری اک خُدا، خواہش ساچی پور کرائیا۔ تیرے چرن کول فدا، حضرت تیری آس رکھانیا۔ جوتی جوت

سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اِکو دینا سچا ور، سچ تیری سرنا ئیا۔ سچ سرنا ئی تیرے در، در دروازہ دے گھلایا۔ چرن کول بےٹھے وڑ، نیتز نین نہ کوئے اٹھایا۔ دروہی خدائے کرپا کر، مہر نظر اٹھایا۔ چار کُنٹ دہ دشا سرشٹ سبائی رہی سڑ، اگنی تت نہ کوئے بُجھایا۔ اپنی کرنی اسیں گئے ہر، ہر کارُوپ نظر کسے نہ آیا۔ جیوت جی کوئی نہ جائے مر، مرنا سمجھ کسے نہ آیا۔ رسنا جہوا بٹی دند تیرا اکھری ڈھولا رہے پڑھ، نراکھر سمجھ کسے نہ آیا۔ در درویش تیرے دوارے گئے کھڑ، اکھ اگوچر اِکو منگ منگایا۔ نہ چوٹی نہ دسے جڑ، جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دے مان وڈیایا۔ سچکھنڈ نو اسی دھر دے باپ، پتا پڑکھ تیری سرنا ئیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر اِکٹھے ہو کے رہے آکھ، آخر تیرے چرناں سیس نوایا۔ چار جگ دی رہی کلج گاتھ، ساچی سکھیا حق نہ کوئے درڑایا۔ پٹی پڑھے نہ کوئی جماعت، نام رمز نہ کوئے لگایا۔ خالی دسے قلم دوات، شاہی شہنشاہ جس نہ کوئے لکھایا۔ تن وجائے نہ کوئے رباب، محبوب راگ نہ کوئے سنا ئیا۔ پیالہ ملے نہ آب حیات، حیا تی سکے نہ کوئے بدلایا۔ جگ چوکڑی تیرا لیندے رہے خواب، خواہش تیرے نال ملا ئیا۔ سجدہ کردے رہے آداب، نیوں نیوں لاگے پانیا۔ رسنا جہوا بٹی دند سرشٹ سبائی گئے آکھ، اُچی کوک کوک سنا ئیا۔ کلج انت سری بھگونت پرگٹ ہووے آپ، جوتی جاتا اپنا ویس وٹایا۔ نورِ الہی پاکی پاک، پروردگار امام اِکو نظری آیا۔ سچ دوارے دسے ساکیات، ظاہر ظہور پڑدہ دے چُکایا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اِکو دینا سچا ور، در ٹھانڈا نظری آیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر اک آواز، اِکو وار اٹھایا۔ پاربرہم پت پر میشور پروردگار آسانہ اپنا راج، رعیت تیری جگت لوکایا۔ تیری جھولی پایا تیرا تاج، تخت نو اسی لوکات تختہ دتا کرایا۔ مکہ کعبہ کوئی نہ حاجی حاج، حُجرے ملے نہ کوئے وڈیایا۔ در بردے تیرے بن کے داس، گھر ٹھانڈے سیس نوایا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنے ہتھ رکھ وڈیایا۔ گر اوتار پیر پیغمبر تیرے اگے کرن سلام، سجدہ سیس جُھکایا۔ تیرا لیکھا جھولی پایا سرب تمام، باقی کوئے نظر نہ آیا۔ ہوں بردے ٹھا کر تیرے غلام، سیوک نظری آیا۔ لوکات ساڈی کوئی نہ کرے پہچان، کلج جیو بےٹھے مکھ بھوایا۔ چار کُنٹ دہ دشا گر در مندر مسجد شودوالے مٹھ ہووے حرام، دھیرج جت ست نظر کوئے نہ آیا۔ اٹھسٹھ انتر آتم کرے نہ کوئے اشنان، دُرمت میل نہ کوئے دھوایا۔ نچ نیتز گھر ملے نہ سری بھگوان، سوہنگ کاہن گھنایا درس نہ کوئے دکھایا۔

سینٹا سرتی ہوئی بدنم، رام رمیا بن کھوجن کوئے نہ جائیا۔ کھجک راون پھرے شیطان، چاروں گنٹ بھجے واہو داہیا۔ شبد نرالا تیر مارے کوئی نہ بان، نکھی نکھی نہ کوئے دکھائیا۔ چلہ چڑھے نہ کسے کمان، گوشہ سچ نہ کوئے دکھائیا۔ کھڑگ کھنڈا نہ کوئے کرپان، تیز کٹار نہ کوئے وڈیائیا۔ شرع شریعت ہوئی بے ایمان، بیوہ رُوپ دے سرب لوکائیا۔ انتر آتم کسے نہ ملے آرام، سچ سہنجنی سو بھا کوئی نہ پائیا۔ کوڑی کریا پین کھان، رسنا رس نہ کوئے چکھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، تیرا لیکھا تیرے آگے دتا دھر، خالی ہتھ سارے رہے دکھائیا۔ پر م پرکھ لے اپنا راج، ساڈے کم کسے نہ آئیا۔ تیری چرنی سٹیا سیس دا تاج، جگدیس تیری سرنائیا۔ کھجک بیڑا آپے تار جہاز، ساڈی چلے نہ کوئے چترائیا۔ جیواں جنناں سادھاں سنناں تیرا سندسہ جو آئے آکھ، اکھراں نال کر پڑھائیا۔ سو سمجھ آئی نہ کسے بات، باطن تیرا درس کوئے نہ پائیا۔ کھجک جیو بن کے نار کمذات، گلکھنی بیٹھی رُوپ دھرائیا۔ گر کھ کوئی نہ کہے باپ، پتا پڑکھ اکال نہ کوئے منائیا۔ آتم پر ماتم تیرا کرے نہ کوئی جاپ، رسنا جہوا پتی دند ہوئی ہلکائیا۔ چرن کول بنھے کوئی نہ نات، کوڑا بندھن رہے پائیا۔ ساچا کرے نہ کوئی پاٹھ، اجپا جاپ نہ کوئے کرائیا۔ پتن نظر نہ آئے گھاٹ، گھر ملیا میل نہ سچے ماہیا۔ ساڈی پوری نہ ہوئی خواہش، خالص رُوپ نہ کوئے وٹائیا۔ پر بھ سب کچھ دتا تیرے ہاتھ، بچھلا لیکھا تیری جھولی پائیا۔ انت وار صدی میسویں کریئے دوئے جوڑا ارداس، سچ دوارے دھیان لگائیا۔ کرپا کر پڑکھ سمرا تھ، سمر تھ تیری وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا سچا ور، سچ تیری سرنائیا۔ گر اوتار کہن تخت تاج لے سیلی ٹوپی، کلغی کم کسے نہ آئیا۔ ناتا تٹیا کاہن گوپی، منڈل راس نہ کوئے رچائیا۔ کھجک جیو سارے ہوئے دوشی، زردوشی نظر کوئے نہ آئیا۔ ساچی سوچ کسے نہ سوچی، تیری سمجھ کوئے نہ پائیا۔ تیرا لیکھا کھے رِوداس چمارا موچی، مچکا سب دا رہیا بھرائیا۔ ویکھ جگت واسنا کھوٹی، خالق خلق دھیان لگائیا۔ تُوں سرب دوارے بیٹھوں جوتی، بن جاتا اپنا کھ چھپائیا۔ سانوں طعنے دیون لوکیں، پر لوک نہ کوئے وڈیائیا۔ ساڈی پُستک ہو گئی تھو تھی، قیمت مات نہ کوئے چکائیا۔ چارے بانی لوک مات ہو گئی اوکھی، سچا سنگ نہ کوئے رکھائیا۔ تیرے نام پچھے سادھ سنت منگدے پھرن روٹی، در در گھر گھر پھیرا پائیا۔ ملاح شیخ مسائق پنڈت پاندھے گرنتھی پننتھی جیواں جنناں کڈے بوٹی، آپ اپنا تھم ورتائیا۔ زمرل نور تیری کسے نظر آئی نہ جوتی، جاگرت جوت نہ کوئے رُشنا ئیا۔

نو نو چار سرشٹ سبائی ویکھی ٹھوکی، ٹھوکر نام لگے کسے نہ رائیا۔ سب دی مت ہوئی ہو چھی، گرمت گھر نہ کوئے وسائیا۔ خالی دے جنجو بودی دھوتی، تلک
 للاٹ نہ کوئے رُشنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا ساچا ور، تیری وست تیرے اگے ٹکائیا۔ آہ لے اپنے دین مذہب، گر اوتار رہے
 جنائیا۔ پیر پیغمبر کہن ہو یا غضب، غافل سٹی سرب لوکائیا۔ صدی چو دھویں ویکھ ہوئے تعجب، خیرانی سب دے اُتے چھائیا۔ ساڈے چلیا نہ کوئی قدم،
 مارگ من نہ کوئے دکھائیا۔ اسیں کسے نہیں جانا سدن، ناتا تیرے نال جڑائیا۔ کوڑی کرپا وچ مچن، ترے گن اگنی تت جلائییا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ
 اپنی کرپا کر، سچ دے وڈیائییا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کہن پر بھ ساڈا چکلیا ٹھیکا، صدی بیسویں انت دتا جنائیا۔ اپنی جھولی پالے لیکھا، کھت اپنی پور کر اییا۔
 آد جگادی بن زریشا، نر زائنِ عجم ورتائییا۔ جگ چوکڑی تیرا کھیل ویکھا، دکھری دکھری دھار تیرے عجم رکھائییا۔ کسے دے سیس رکھایا کیسا، کسے دی چوٹی
 مونڈ مُنڈائییا۔ کسے دے بال دوائے بھیتا، کسے دی پٹھی کھل لہائییا۔ کسے دابن کے سچا نیتا، سیس تاج سہائییا۔ کسے دا بھل کے پر بھو چیتا، غریب نمائیاں
 دتا روئییا۔ کسے نوں اندر وڑ کے دسیا بھیتا، جن بھگتاں پردہ لاہیا۔ کسے نوں سیلی ٹوپی دے کے کھپسا، الفی اکو تن پہناییا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ
 اپنی کرپا کر، اکو دینا سچا ور، اپنا لیکھا لیکھے لائییا۔ سری بھگوان آہ لے اپنے وید کتیب، شاستر سمرت تیری جھولی پائییا۔ اٹھ دس لے ویکھ، اٹھاراں انت
 پور کر اییا۔ انجیل قرآنا لے لپیٹ، پڑدہ اپنا اُپر پائییا۔ کلج جیو چھڈ گئے ہیت، ساڈا سنگ نہ کوئے نبھائییا۔ جس کارن دتا بھیج، سو ویلا دتا بھگتائییا۔ انتم
 سوئے تیری سچ، سچ سنگھاسن ڈیرہ لائییا۔ آپ اپنا دھرے بھیکھ، بھیکھا دھاری سو بھا پائییا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سب دا لیکھا دے
 چکائییا۔ تیر تھ تٹ مارن دھاہ، کوگ اکو وار سنائییا۔ توں وسیں تھل اسگاہ، جنگل جوہ پہاڑ اُچے ٹلے پر بت سو بھا پائییا۔ سارے وچ بندھے گناہ، گناہ بھری
 سرب لوکائییا۔ تٹ کنارے دھپاں بھیناں سارے رہے تکا، نیر نین اٹھ نہ کوئے شرمائییا۔ ننگے تاریاں رہے لا، پڑدہ اُپر نہ کوئے ٹکائییا۔ ایویں گاواں
 رہے نسا، تیرا نام وچولا ہتھ کسے نہ آئییا۔ اُچی رویے کر کے بانہہ، دوہاں ہتھاں دیئے ڈھائییا۔ ساڈا لہنا دے مکا، مکمل اپنا عجم ورتائییا۔ تیرے چرناں ملے
 پناہ، دوار سچ سرنائیا۔ کلج جیواں کولوں پو جھڈا، ناتا جھوٹھا دے تڑائییا۔ تیرا درسن کریئے آ، چرن کول ملے سرنائیا۔ توں ہی پتا توں ہی ماں، سر اپنا

ہتھ لگانیا۔ آد جگاد جگ چوکڑی تیرے ہتھ نیاں، عدالت تیری سچی نظری آئیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لہنا دے مکائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر آخر سوچ، سچ سچ جنائیا۔ پُرکھ اکال کیوں بیٹھا خاموش، اپنا دھیان لگانیا۔ کوڑی کرپا کلج مانے مَوج، ست دھرم بیٹھا کھ چھپائیا۔ لیکھا ویکھ اپنے لوک، لگ لگ اپنی اگھ گھلایا۔ ورننا برناں کڈھ کھوج، دیناں مذہباں پردہ لاپیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا اتم دے مکائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کہن ساڈا مکیا حصہ، حصیداری نظر کوئے نہ آئیا۔ کلج رس ہو یا پھکا، پاپاں بھری لوکائیا۔ تیرا سندیسہ سچا نام دے کے آئے چٹھا، بن چٹھی رساں سیو کمائیا۔ تیرا کھیل پر بھوکسے نہ ڈٹھا، نیتز کھول درس کوئے نہ پائیا۔ اتم سب نوں دتا پچھا، کروٹ لے نہ مکھ دکھائیا۔ جگت کہانی گاؤندے پھر دے قصہ، قسمت لئے نہ کوئے بدلایا۔ تیرا نور ظہور کسے نہ لہیا وچوں اٹاں، پتھراں وچوں میل نہ کوئے ملائیا۔ کاغذ قلم کسے نہ ڈٹھا، شاہی پردہ نہ کوئے چکائیا۔ کرپا کر ابناسی اپتا، چیتن اپنا راہ دکھائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گھر سچ دے ڈٹایا۔ پاربرہم پر بھ سب کچھ تیری جھولی، کلج انت دتا لگانیا۔ گر اوتاراں پیر پیغمبراں سیوا کیتی بن کے گولی، چاکر اپنا ناؤں دھرائیا۔ نام شبد دھر سنائی بولی، کلمہ نبی رسول پڑھائیا۔ بن و نجا رے ہٹی سچی کھولی، وست اکو اک لگانیا۔ نام کنڈے دھر دے تولی، مکڑی ونڈ نہ کوئے رکھائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا سچا ور، سب کچھ تیرے ہتھ پھڑائیا۔ تیرے ہتھ پھڑائی ڈور، خالی ہتھ رہے دکھائیا۔ کلج ویکھ اندھ گھور، اپنا بل تیری جھولی پائیا۔ توں صاحب وسنہارا ٹھگ چور، گھٹ گھٹ اندر ڈیرہ لائیا۔ آد جگاد جگ چوکڑی جن بھگتاں تیری لوڑ، ساچے سنتاں ویکھ دکھائیا۔ اپنی کرپا سچ دوارا دے کھول، خالص اپنا نام درڑائیا۔ دو جہان و جا ڈھول، زرگن سرگن آپ سمجھائیا۔ نام ندھان تول تول، تولنہارا آپ اکھوائیا۔ گھٹ سوامی و سین کول، برہمنڈ تیری رُشنائیا۔ لکھ چوڑاسی وچوں لئیں و رول، گرگھ گر گر باہر کڈھائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ رحمت آپ کمائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کہن ساڈی مکی پیداری، حق نظر کوئے نہ آئیا۔ صدی یسویں تیری یاری، سچ یارانہ اک لگانیا۔ صدی چودھویں شہنشاہ پروردگاری، ساچی اوٹ رکھائیا۔ لیکھ چکا وڈ سنساری بھنڈاری، بھنڈارا اپنے ہتھ دکھائیا۔ کاغذ قلم نیتز رووے بن لکھاری، کاتب چلے نہ کوئے چترائیا۔ ہوئے مٹی نہ کسے بیماری، شاستر سمرت وید پُران

گیتا گیان انجیل قرآن کھانی بانی پڑھ پڑھ تھگی سرب لوکائی۔ صاحب سنگر شبد ملیا نہ سچا ہانی، سرت سوانی کنت نہ کسے پرنائیا۔ نیز رووے چارے کھانی، اندج جیرج سیتج اُتبیج دے دہائی۔ ملے مان نہ چارے بانی، بان نرالا تیر نہ کوئے لگائی۔ نو نو چار نہ کوئی نشانی، سچ دھرم روپ نہ کوئے دکھائی۔ جیو جنت سادھ سنت من واسنا کرن من مانی، ممتا موہ اپنے نال رکھائی۔ دُھر دا لیکھا لکھ کے گیا سٹ بھانی، گرو گرو دیو بھیو ابھید کھلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا لیکھا ویکھ دکھائی۔ گر اوتار پیر پیغمبر مارن جھات، پر بھ تیرا راہ تکائی۔ لیکھا لکھ دے بن قلم دوات، شاہی پریم نال ملایا۔ نو سو پُرانوں چوکڑی جگ بچھوں پوری کردے آس، ترسنا کوئے رہن نہ پائی۔ تیرا روپ نظری آئے خاص، خالص اپنا رنگ دے سمجھائی۔ تیری کردے رہے تلاش، چار گنت ویکھ دکھائی۔ شو جی لبھے اُتے کیلاش، برہما سری برہم دھیان لگائی۔ وشنوں ویکھے اپنے سانگو پانگ، باشک تشکا سیجا آسن لایا۔ پر م پُرکھ پر ماتم تیرا کوئی نہ جانے سوانگ، سوانگی کی کی کھیل رچائی۔ تینی اوتار بھگت اٹھاراں عیسیٰ موسیٰ محمد گرو دس رکھی تانگھ، نیز لوچن نین ویکھن چائیں چائیا۔ پریم پریتی ساچی نیتی پار برہم پر بھ اک چڑھا اگئی کانگ، کوڑی کریا مایا ممتا ہوئے ہنگتا دے رڑھائی۔ سچ شبد دُھر کلمہ بن نبی رسولوں دے بانگ، حضرت حق کر پڑھائی۔ دو جہاناں تیرے نام دی پئے دھانگ، نام ست فتح ڈنکا اک وجائی۔ روس راہ تنگ سورج چاند، منڈل منڈپ بیٹھے دھیان لگائی۔ بن پُرکھ اکال دین دیال کلج انت کوئی نہ پاوے سانت، ترے گن اگنی پنچ تت اک نہ کوئے بُجھائی۔ مہروان مہروان گن ندھان دکھا اپنا سوانگ، اچھل چھلدھاری اپنا روپ وٹائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا سب دا پور کرائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر بیٹھے جھک، تخت نواسی تیرے آگے سیس نوایا۔ پروردگار سانجھے یار دین دیال پُرکھ اکال ساڈا پینڈا گیا تک، مکمل در تیرے رہے جنایا۔ کرپا ندھان ٹھا کر سوامی اپنی دھاروں اٹھ، نرگن نور جوت کر رُشنائیا۔ ساڈے کولوں سب کچھ گیا خس، خصم ڈور تیرے ہتھ پھڑائی۔ دیاوان ہو کے پُچھ، مہروان ہو کے مہر نظر اٹھائی۔ سچکھنڈ نواسی سچ دوارے کیوں بیٹھا لگ، کلج ویلا اتم دے دہائی۔ راہ تنگے گوبند تیرا سورا پت، پوترے گرگھ نال ملایا۔ نردھن سردھن جا کے پُچھ، اگلا پچھلا لیکھا تیتوں دین جنایا۔ امرت اکو دے گھٹ، جس پیتیاں دکھ رہے نہ رائی۔ اُجل کر مات کھ، دُرمت میل دھوایا۔ سچ سہا اپنی رت، پت ڈالی

بھل مہکائی۔ ساڈے کول نہیں کچھ، خالی ہتھ رہے دکھائی۔ تیرے پریم دی ملے سچ، سنجم اکو دے جنائی۔ کوڑی کریا جڑ دینی پٹ، بوٹا اپنا نام لگایا۔ دین مذہب ذات پات کھتری براہمن شودر ویش کوڑی کریا کڈھ بھٹ، مایا ممتا ہوئے ہنگتا گڑھ تڑائی۔ جن بھگتاں نال دین دیال مول نہ رس، کر کریا رسیاں لے ملائی۔ تیرے وچھوڑے دا جھلیاں نہ جائے دکھ، برہوں روگ نہ کوئے مٹائی۔ پریم پریتی دے اٹھ، چرن کول سچ سرنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، لیکھا دینا تھاؤں تھانیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کہن پر بھ ویکھ اپنا جگت، جگ جیون داتے تیرے ہتھ وڈیائی۔ چار ورن اٹھاراں برن ناڑی ناڑی ویکھ بوند رکت، گرہ گرہ گھر گھر اپنا پھیرا پائی۔ تیرے ملن دا آیا وقت، گر اوتار پیر پیغمبر دین گواہیا۔ راہ ویکھن نیتر بھگت، بھگوان اک دھیان لگایا۔ جے نہ ملیں تیرے اُتے کرن ہرکھ، غصے ہو کے کھ بھوائیا۔ پھیر اینہاں تیرے کول نہیں آؤنا پرت، اٹھ اپنی لین بھوائیا۔ سری بھگوان کہے میں کراں کھیل ندھڑک، بھے بھو سرب مٹائی۔ جن بھگتاں اُتے کر کے ترس، میل ملاواں چائیں چانیا۔ دیواں وڈیائی عرش فرش، دو جہاناں سو بھا پائی۔ سبجگ تریتا دوا پر کلجگ جو پچھے رہ گیا فرق، اگے پورا گھاٹا پور کرائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر تسیں ویکھ ہوو و اسچرج، ہر جو اچرج کھیل رچائی۔ کس بدھ اپنا پورا کرے فرض، فرد سب دی ویکھ دکھائی۔ جو دھا سوربیر مردانہ مرد، سچ مردانگی آپ کمائی۔ نام کھنڈا پھڑے کھڑگ، دو جہاناں رہیا ڈرائیا۔ چال اگمی چلے مٹک، قدم قدم نال اٹھائی۔ کوڑی کریا شوہ دریائے دیوے پٹک، پٹنے والا بے پرواہیا۔ پنچ وکار نہ رہے کٹک، کنڈا سب دادے کڈھائی۔ ادھ وچکار جو رہے لٹک، آر پار کنارے دے جنائی۔ جن بھگت لوک مات جگت واسنا کدے نہ ہووے غرق، وہن کوڑ نہ کوئے وہائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہہکنک نرائن نہ، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، گر اوتاراں پیر پیغمبراں چار جگ دی پوری کرے شرط، شریعت شرع اپنی جھولی پائی۔ سچی سرن ایکنکار، سو پڑکھ نرنجن آپ جنائی۔ ہر پڑکھ نرنجن اگم اپار، آد نرنجن کرے رُشنائیا۔ ابناسی کرتا ٹھانڈے دربار، سری بھگوان ویکھ دکھائی۔ پاربرہم پر بھ دے ادھار، مہروان مہر نظر اٹھائی۔ سچکھنڈ نواسی کھیل کرتار، ہر کرتا بے پرواہیا۔ پر ماتم آتم کھیل نیار، نرگن نر ویر دھار چلائی۔ پاربرہم برہم بھو نیار، پڑدہ اوہلا آپ اٹھائی۔ بن وچولا پڑکھ اکال، آد جگاد جگ چوکڑی اپنی کھیل دکھائی۔ بھگت بھگونت لئے اٹھال، سنت سہیلے اٹھ کھلائی۔

گرگھ گرگر بن دلال، شبد دللا روپ وٹایا۔ گرگھ کر کر پورے کام، چرن کول دے سرنایا۔ ساچا ڈھولا ڈھر دانام، اونکار اینکار دے سمجھایا۔ جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ویکھنہارا ساچا گھر، گرہ مندر کھوج کھوجایا۔ اینکار ست سروپ، ست ستوادی اک اکھوانیندا۔ ریکھ رنگ نہ کوئے
 روپ، ذات پات نہ کوئے جنائیندا۔ وسنہارا دہ دشا چارے کوٹ، گھر گھر وچ سو بھاپائیندا۔ بھاگ لگائے پنج تت کایا قلبوت، انجو اپنی کھیل وکھائیندا۔ ناتا
 توڑے جوٹھ جھوٹھ، مایا ممتا موہ مٹائیندا۔ پر ماتم آتم بنائے سچ سپوت، پتا پوت گود اٹھائیندا۔ اجل کرے زرگن گھ، پردہ اوہلا رہن کوئے نہ پائیندا۔ گھر
 آتم گھر برہم گھر دیونہارا سکھ، سائک سد ورتائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، اینکار سچ سچ درڑائیندا۔ اینکار اک
 اکلا، سچھنڈ نواسی سچھنڈ دوارے سو بھاپایا۔ پر م پڑکھ پر ماتم وساونہارا سچ محلا، محفل اکو اک وکھایا۔ دیک جوتی آپے بلا، شبدی راگ دھن شنوایا۔ جس
 سرتی گر شبد پھڑاوے پلا، سو آتم اینکار وچ سمایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ویکھنہارا ساچا گھر، ڈھر درگا ہی اگم جاپ، الکھ اگوچر اگم اتھہ
 بے پرواہ اک درڑایا۔ اینکار جو جن چیدے، مایا ممتا موہ مٹایا۔ ترے گن اگن کدے نہ تپدے، کوڑی کریا نہ کوئے لڑایا۔ نو دوارے پار لنگھدے،
 سکھمن ٹیڈھی بنک پنڈھ مکایا۔ پڑدہ لاه نیتزنج اکھ دے، گھر لوچن درسن پائیا۔ شبد اگمی ناد وجدے، انحد راگی راگ سنایا۔ خوشی نال آتم پر ماتم مل مل
 ہسدے، چنتا غم نہ کوئے رکھایا۔ سچ دوار سوہنے مندر محل اٹل اکو وسدے، دیا باقی کملا پاتی زرگن جوت رُشنائیا۔ بن رسنا جہوا مٹی دند لیکھا جانن ڈھر
 دے رس دے، رس اکو اک نظری آیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا سچا ور، اینکار مہر نظر اپنی اک اٹھایا۔ نام منتر اینکار
 جنہاں ملیا ست، گھر ساچے وجے ودھایا۔ من مت بدھ منہ دے بھار دیوے سٹ، برہم مت اک پرگٹایا۔ کر پرکاش نرمل جوت جھٹ، اندھ اندھیر
 چکایا۔ شبد اگمی وجے سٹ، گھر تال تلواڑا اکو نظری آیا۔ اٹھے پہر کھلی رہے اکھ، نچ نیتز نور ہوئے رُشنائیا۔ لیکھا چکے سمرن پوجا پاٹھ جوگ ابھیاس
 جپ تپ، سنجم نیم کرم کانڈ رہن کوئے نہ پائیا۔ سچا نعرہ سن اکھ، پر تکھ پار برہم پت پر میشور درشن پائیا۔ حقیقت ویکھ ڈھر دی حق، مقامے حق ملے
 وڈیایا۔ سگل وسورے جان لٹھ، جو جن گرگھ اینکار نام سمرن سمر پر بھ دے وچ سمایا۔ اینکار جنہاں ملیا نام، سنگر پورا سر اپنا ہتھ رکھایا۔ تیر نرالا

وَجَبَّ بَانَ، اَنِيلَا اِكْ وَكُهَانِيَا۔ بِنَجْ وَكَارَ نَه رَهَبْ شَيْطَانْ، شَرَعْ مَذَهَبْ نَه كَوْنُ لُثَانِيَا۔ اَنْتَرِ اَنْتَرِ هَوْنُ غِيَانْ، بَاهِرُونْ كَرُے نَه كَوْنُ پُڑھَانِيَا۔ شَاسْتَرِ سَمْرَتِ
وِيْدِ پُرَانِ اِنْجِيلِ قُرْآنِ گِيْتَا گِيَانِ جِسْ دَا كَرُے گِيَانْ، اَكْھَرَاں نَالِ صِفْتِي ڈُھولَا گَانِيَا۔ سَو صَاَجِبِ سَنْگَرِ پُرُكْ دِيْنِ دِيَالِ سَاچِ مَنْدَرِ گُھَرِ سَوَامِي مِلُے اَنْ،
نِرْگَنْ نِرُوِيْرِ بے پَرَوَاهِيَا۔ تَهِنَاں گُرُكْھَاں گُرُكْھَاں جَنْ بَهگْتَاں سَاچِ سَنْتَاں پُوْرَنْ هُووے كَامْ، كَا مَنَّا كُوڑِي دُے مِٹَانِيَا۔ جَوْتِي جَوْتِ سَرُوپِ هِرْ، اَبِ اِبْنِي
كِرْپَا كَرُ، اِيْكَا رِ اِكُو نَامِ دُے وَدِيَانِيَا۔ اِيْكَا رِ كَهے مِيْرَا نَعْرَه حَقْ، حَقِيْقَتِ وَچُوْنِ نَظْرِي آيَا۔ اَدِ جُگَادِ مَهْمَا اَكْھ، رَسْنَا كَهْ نَه سَكُے كُوْنِي رَانِيَا۔ جِنَهَاں صَاَجِبِ سَنْگَرِ
دِيْنِ دِيَالِ اَنْدَرِ وَڈِ پُوڑُے چُڑْھِ مَارْگِ دِيوے دَسْ، بَاهِرِ كَهُو جَنْ كَوْنُ نَه جَانِيَا۔ دِهِيْرَجِ جَتِ سَتِ سَنْتُو كَهْ گِرِه مَنْدَرِ مِلُے هِٹْھِ تِپْ، تِپِيَشْتَرِ بِيِيْطْھَنْ سِيْسِ
جُھَكَانِيَا۔ بِنِ رَسْنَا جِهَوَا اِيْكَا رِ هِرْ جَنْ نَامِ لُتُے رِٹْ، مَنِ كَا مَنَّا اَبِ بَهَوَانِيَا۔ دُوْنِي دُوِيْتِي مِٹُے پْھِٹْ، بَهَانْدَا بَهْرَمِ بَهُو بَهْنَانِيَا۔ سَو سَجْنِ گُرُكْھِ اُٹْھُے پِهَرِ مِلُے رَهَنْ
پُرُكْھِ سَمْرَتْھِ، دُوْسِ رِيْنِ گْھُڑِي پِلِ هُوْنُے نَه كَدُے جُدَانِيَا۔ اِيْكَا رِ هِرْ گْھِٹِ اَنْدَرِ نَجِ سَوَامِي رَهِيَا وَسْ، سَجِ سَنْگْھَا سَنْ سَوْبَهَا پَانِيَا۔ دَهَنْ بَهَاگِ جَنْ بَهگْتَاں جَو پَرَمْ
پُرُكْھِ دَا لِيْنِ رَسْ، نَامِ سَمْرَنْ اِكُو اِيْكَا رِ دِهِيَانِيَا۔ اِيْكَا رِ كَهے مِيْسِ بڑَا چَنْگَا، چَنْگِي طَرَحِ سَجْھَانِيَا۔ اَدِ جُگَادِ جُگِ چُو كُوڑِي مِيْرَا گُھَرِ اَنْدَرِ ڈُٹْھِيَا مَنجَا، نَظْرِ كَسُے نَه
آيَا۔ اُپَرِ بِيِيْطْھَا سُوْرَا سَرَبَنْگَا، سَنْگَرِ دَا تَا بے پَرَوَاهِيَا۔ جِسْ دَا نَادِ اَكْمَا وَجَا، سُرِ تَالِ سَجْھِ كَسُے نَه آيَا۔ گُرُكْھِ كَرِ پِيَارِ سَجِ دَهْرِ مَسَالِ اَنْدَرِ لَنْگْھَا، وِيْسَنْهِيَاں وِيْسَنْهِيَاں
خَوْشِي مَنَانِيَا۔ سَنْگَرِ دِيَا كَرِ كُے شَبْدِي هِٹْھِ اُٹْھَايَا ڈَنْدَا، كَامِ كَرُوْدْھِ لُوْبْھِ مَوَهِ هَنْكَارِ مَايَا مَتَا كُوڑِي كَرِيَا سَارِي بَجْھُے هِٹَانِيَا۔ سَتِ سَرُوپِ شَاهُو بَهُوپِ دُو جَهَانَاں وَالِي
اِكْ وَكُهَانُے دُھَرِ دَا كَهْنْدَا، كَهْڑْگِ اِكُو اِكْ چَكَانِيَا۔ كَرُے پَرِكَاشِ جَلْتِ اَنْدِهِيْرُے اَنْدَهَا، نَجِ نِيْتَرِ نِيْنِ لُوچَنْ اِكْ رُشَانِيَا۔ گُھَرِ گُھَرِ دَرِ دَرِ جَنْ بَهگْتَاں پَاواں
ٹْھَنْدَا، اَمْرَتِ مِيگْھِ نَجْھَرِ جَهْرِنَا نَا بَهِي كُوْلِ چَوَانِيَا۔ گُرُكْھِ بَهَاوِيں چَنْگَا بَهَاوِيں مَنْدَا، جَو مِيْرَا نَامِ سَمْرُے پْھَرِ بَاهُوں گَلُے لَگَانِيَا۔ پَارِ كَرِ كُے كُوْٹَنْ كُوْٹِ بَرِهَنْدَاں
كَهْنْدَاں، سَجْھَنْدُ دَوَارُے چَرَنْ كُوْلِ دِيَاں سَرِنَانِيَا۔ اَوْتْھُے نَه كُوْنِي سُوْرَجِ نَه چَنْدَا، مَنْدَلِ مَنْدَلِ گُوپِي كَاهَنْ مِلِ سَخِيَاں رَا سِ نَه كَوْنُ رِچَانِيَا۔ اِيْكَا رِ پَرُوْرِدِ گَارِ
سَدَا بَخْشَنْدَا، بَخْشِشِ رَحْمَتِ جَنْ بَهگْتَاں جَهْوَلِي پَانِيَا۔ جَوْتِي جَوْتِ سَرُوپِ هِرْ، اَبِ اِبْنِي كِرْپَا كَرُ، دِيوے نَامِ گُنِي گَهْنْدَا، گَهْرِ گَبْھِيْرِ بے نَظِيْرِ لَا تَصْوِيْرِ هِرْ جَنْ اِكُو
رَنْگِ وَكُهَانِيَا۔ اِيْكَا رِ كَهے مِيْرَا گُرُكْھِ سَجَا، جَو مِيْرَا نَامِ دِهِيَانِيَا۔ لَگْھِ چُوْرَا سِي نَالُوں پِيَارَا بَجْھُے، وَانْگِ بَجْچِيَاں گُوْدِ اُٹْھَانِيَا۔ لُوں لُوں اَنْدَرِ سَاڈْھُے تَنْ كَرُوْرِ رِچَا، بَهْتَرِ

ناڑ خوشی دکھائی۔ بھاگ لگا ساڈھے تن ہتھا، کایا مائی سو بھاپائی۔ لیکھا جانے تہ اٹھا، اپ تیج وائے پر تھی آکاش رجو طمعو ستو اپنا کھیل دکھائی۔ آون جاون لکھ چوراسی مٹے رٹا، مات گربھ دس دس ماس اگن نہ کوئے تپائی۔ جس اُپر مہر نظر کر کے اینکار اپنا ہتھ رکھا، رکھیا کرے تھائیں تھانیا۔ اندرے اندر کھول کے اپنی اکھا، آخر اپنا میل ملائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، دھن دھن دھن گرسکھ جنہاں اینکار اکو نام چپا، دوجا اسٹ نظر کوئے نہ آئی۔ واک شبد نام رحمت، گرسبد سوامی دیا کمائندا۔ اندرے اندر سرت سوانی نال ہووے سہمت، سگلا سنگ نبھائندا۔ جگت وکار کوڑ ہنکار میٹے زحمت، چنتا روگ سوگ چکائندا۔ اندر وڑ کے مارے اپنی اکو سینت، اشارہ دیندا نظر کسے نہ آئندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بخشش وچوں بخشیش بخشیش جگدیس جن بھگتاں جھولی پائندا۔

★ ۲۴ پھلن ۲۰۲۰ بکرمی بھگت سنگھ دے گرہ اٹارسی مدھیہا پردیش ★

جن بھگت کہے پر بھ تیری اڈیک، آد جگاد دھیان لگائی۔ بے پرواہ لاشریک، شہنشاہ تیری سرنائیا۔ شبد اگئی دے بھیکھ، بھجھیا اک ورتائی۔ آتم پر ماتم بدلے ریت، گھر گھر وچ کھیل دکھائی۔ زرگن زرویر زراکار نظری آئے اک اتیت، ترے گن لیکھا پنڈھ مکائی۔ سچ نشانہ دس ٹھیک، تیر نرالا اک چلائی۔ دھر درگا ہی سجن میت، متر پیارے منگ منگائی۔ ہوں بال انجانا نیچوں نیچ، اوچ اگم اتھاہ اک تیری اوٹ تکائی۔ لیکھا جانے ہست کیٹ، گھر گھر رہیا سائی۔ تیرا ناؤں بیٹھلو بیٹھ، بے انت تیری وڈیائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھائی۔ سری بھگوان دھر دا ٹھاکر، شاہ پاتشاہ دیا کمائی۔ جن بھگت نرمل کرم کرے اجاگر، دُرمت میل دھوئی۔ بھاگ لگائے کایا گاگر، ساڈھے تن ہتھ رنگ دکھائی۔ در گھر ساچے دیوے آدر، چرن کول بخشے اک سرنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیوے مان وڈیائی۔ جن بھگت کہن پر بھ آ جا نیڑے، دُور دُر اڈا پنڈھ مکائی۔ مندر وسیئے اکو کھیڑے، گھر گھر وچ ڈیرہ لائی۔ کوڑی کرپا چکن جھیرے، مایا متا موہ مٹائی۔ لیکھا چکے سنجھ سویرے، دوس رین اکو رنگ دکھائی۔ جوتی

جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہروان ہو سہانیا۔ سری بھگوان کہے سُن دُھر دے بھگت، سچ دیواں وڈیاںیا۔ سر رکھاں ہتھ وچ جگت، جاگرت جوت اک رُشانیا۔ لیکھے لاواں بوند رکت، رتی رت ویکھ وکھانیا۔ انتر دیواں برہم مت، باہر کراں نہ کوئے پڑھانیا۔ ست سنتو کھ دھیرج جت، وست امولک جھولی پانیا۔ اپنے ملن دی کھول اکھ، پڑدہ اوہلا دیاں اٹھانیا۔ لکھ چوڑاسی وچوں کر کے وکھ، سوہنا مارگ اک درڑانیا۔ لیکھا چکا چوڑاں ہٹ، لوک پرلوک پندھ مکانیا۔ پریم پریتی دیواں سچ، کوڑی کریا موہ مٹانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہووے آپ سہانیا۔ جن بھگت کہے پر بھ تیری لوڑ، دوجا ایشٹ نہ کوئے منانیا۔ آتم پر ماتم ناتا جوڑ، لیکھا مکے جگت لوکانیا۔ گھر سوامی آکے بہڑ، بہڑی بہڑی دیاں دہانیا۔ شبد اگمی چڑھ گھوڑ، دو جہاناں پندھ مکانیا۔ نرگن تیرے ہتھ ڈور، سرگن سچ سچ سرنانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہروان مہر نظر اٹھانیا۔ سری بھگوان کہے جن بھگت میت، سچ سچ دیاں درڑانیا۔ آد جگاد گاواں تیرا گیت، لیکھا لکھ لکھ قلم شاہیا۔ ساچا کلمہ دیاں حدیث، نام ندھان اک سمجھانیا۔ گھر گھر وچ کراں ریکھ، مہر نظر نین تکانیا۔ جگ چوکڑی میٹنہارا لیک، لیکھا اپنے ہتھ وکھانیا۔ دُور دُراڈا آئے نزدیک، بے پرواہ پھیرا پانیا۔ چرن کول دے پریت، ناتا اکو اک جڑانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اٹھانیا۔ جن بھگت کہے پر بھ بن ملاح، کھیوٹ کھیٹا روپ بنانیا۔ در منگاں اک پناہ، چرن کول سرنانیا۔ ساچی دے شبد صلاح، نام ندھان کر پڑھانیا۔ محل اٹل اک سہا، گرہ ہوئے ست رُشانیا۔ جنم جنم دا لیکھ مکا، کرم کرم دا ڈیرہ ڈھاہیا۔ در تیرے سپس دتا جھکا، مان ابھمان نظر کوئے نہ آئیا۔ تیرا نوری جلوہ اک خدا، تتوت نہ کوئے وکھانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، چرن کول بخش سرنانیا۔ سری بھگوان کہے سُن میرے ست، مہر نظر اٹھانیا۔ دو جہاناں مولے تیری رت، بھل بھلواری پت ڈالی آپ مہکانیا۔ اندر وڑ کے لئے پچھ، سرت سوانی آپ اٹھانیا۔ پرگٹ ہوئے جو بیٹھا لگ، آپ اپنا مکھ وکھانیا۔ جنم کرم دا میٹے دُکھ، مرن مرن داروگ گوانیا۔ اُجل کرے مات مکھ، سر اپنا ہتھ لکانیا۔ اپنی گودی لئے چک، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اٹھانیا۔ جن بھگت کہے پر بھ آگھر، گرہ مندر دھیان لکانیا۔ نہ بھو چکا بھے ڈر، بھیانک رہن کوئے نہ پانیا۔ نرگن اپنے لگا لڑ، پلو ڈوری تند جڑانیا۔ ساچے پوڑے آپے چڑھ، منزل منزل پندھ مکانیا۔ درس دکھا آگے کھڑ،

سوچھ سرُوپی نظری آئی۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اِکو دینا دُھر دا ور، شہنشاہ شاہ پاتشاہ تیری اوٹ تکانیا۔ وشنوں سُن لے لا کر کان، ہر کرتا آپ جنائندا۔ برہے کر اِک دھیان، پاربرہم بھيو گھلائندا۔ شکر اُٹھنا نوجوان، بلدھاری آپ سمجھائندا۔ تینی اوتار سُنو فرمان، دُھر سندیسہ اِک جنائندا۔ عیسیٰ موسیٰ محمد کرو پروان، سچ پروانہ اِک گھلائندا۔ بھگتاں دے بھگوان گیان، بھيو اِک درڑائندا۔ نانک نرگن آونا چل مکان، بے مقام آپ سمجھائندا۔ گوہند اوستھا دسنی بال انجان، بالی بڈھ کھیل کھلائندا۔ ساچا مندر سوہے مکان، محل اٹل اِک وڈیائندا۔ چار گنٹ دہ دشا کھیلے کھیل سری بھگوان، مہر نظر آپ اُٹھائندا۔ نو نو چار داست پکوان، بھوجن برہم آپ دکھائندا۔ جس دا دو جہان نہ لے نشان، لوکماں نہ کوئے بنائندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ سندیسہ اِک سناائندا۔ گر اوتار پیر پیغمبر گئے جھک، وشن برہما شو دھیان لگایا۔ کرپا کر ابناسی اچت، بے پرواہ تیری سرنائی۔ سچ دوارے کرے رخ، اپنا آپ بدلایا۔ جیہڑا تیتوں لگے تیرا پُت، پتا پُت گود اُٹھایا۔ اُس دوارے آ کے میٹھے بھکھ، ترسنا تر کھا بھجایا۔ درس کر کے ہوئے خوش، خوشیاں رنگ رنگایا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اِکو دینا سچا ور، سچ تیری وڈیائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر نرگن دھار، گھر ساچے درس پاووگے۔ پُرکھ اگم کرے پیار، ست ستوادی رنگ رنگاووگے۔ درس کر اِک دیدار، دید عید چند چوکاووگے۔ سوہنے بھرے ویکھ بھنڈار، نیز نیناں ترسن مٹاووگے۔ بن کھادھیاں ہوئے آدھار، بن پیتیاں خوشی مناووگے۔ سوہنا لے میت مُرار، متر پیارا اِک بناووگے۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا دیوے اِک ور، ناتا اِکو گھر بڑاووگے۔ سچ دس پر بھ گھر اوہ کیہڑا اے۔ کس بدھ لئیے لبھ، دُور دُراڈا کر نیرن نیرا اے۔ چل کے آئے جھب، ویکھئے سچا ڈیرہ اے۔ دو جہاناں مکے حد، چکے جگت اندھیرا اے۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اِکو دے سچا ور، تیرا حکم حق صاحب ہتھیرا اے۔ سری بھگوان کہے جس ویلے چل کے آوگے۔ خوشیاں نال پنڈھ مُکاوگے۔ تیرا میرا راگ الاوگے۔ دُور دُراڈا نیڑا پنڈھ مُکاوگے۔ ساچا کھیڑا اِک سہاوگے۔ پٹنے شہر ڈیرہ لاوگے۔ گوہند ماتا ویکھ خوشی مناوگے۔ راج نرین نہیں ہن راجا، راجوں اُپر درس پاوگے۔ جس دا کارج کرے غریب نوازا، گھر گبھیہر ویکھ دکھاوگے۔ ایہتھے اوتھے رکھے لاجا، جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، گھر ساچے سوہا

پاؤگے۔ سری بھگوان جس ویلے چل کے آواں گے۔ تیرا میرا راگ الاواں گے۔ نیتز نیناں نین شرماداں گے۔ راہ وچ نہ کسے تکاواں گے۔ گرگھ
 دوارے سدھے، اپنا سیس نواداں گے۔ جس گھر پر بھو تیرے پکوان ردھے، بہہ خوشیاں نال کھاواں گے۔ پریم پریتی وچ نبھجے، رس اکو دیکھ وکھاواں
 گے۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچا دینا اک ور، گھر بہہ کے خوشی مناواں گے۔ سری بھگوان کہے سارے کرو تیاری، طرح طرح
 سمجھائیندا۔ انج دی نہیں ایہہ پچھلی یاری، یارانے یاراں نال نبھائیندا۔ یاری نہیں ایہہ گوبند ماں پیاری، بن لکھوں بھاگ لگائیندا۔ ایہہ کھیل اگم اپاری،
 جس دا انت کسے نہ آئیندا۔ اپنی اپنی کریو اسواری، شبد گھوڑا سب دے پاس گھلائیندا۔ مارنی اکو اک اڈاری، دو جہاناں پندھ مکائیندا۔ محل اٹل سوہے
 اٹاری، جس گھر بھگت بھگوان سوہا پائیندا۔ وار تھت پر اپاری، پروشا اکو اک جنائیندا۔ اگی چیت ملے میل اکو واری، جگ چوکڑی وچھڑے کٹھے آپ
 کرائیندا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، لہنا دینا دیوے وارو واری، اٹھل بھل کدے نہ جائیندا۔ سو پڑکھ نرنجن تیرا دربار، ست ستوادی اکو نظری
 آئی۔ ہر پڑکھ نرنجن تیرا گھر بار، چھپر چھن نہ کوئے وڈیائی۔ اینکار تیرا آکار، روپ رنگ رکھ نہ کوئے وکھائی۔ آد نرنجن تیرا اجیار، جوتی جوت جوت
 رُشائی۔ ابناسی کرتے تیرا کھیل اپار، الکھ اگوچر اگم اتھاہ وڈے بے پرواہیا۔ سری بھگوان تیرا مقامے حق کھیل نیار، جلوہ اکو اک جنائی۔ پاربرہم تیرا
 آد جگاد لیکھا جگ چوکڑی چار، بھو ابھو نہ کوئے سمجھائی۔ سچھنڈ نواسی تیرا سنگھان نظر نہ آوے وچ سنسار، سو بھادنت نہ کوئے سہائی۔ جوتی جوت
 سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھو ابھو ادے جنائی۔ سچھنڈ نواسی تیرا منارا، اوچ اٹل اک اکھوائیندا۔ دیا باقی نہ کوئے اجیار، جوتی نور اک رکھائیندا۔ نہ
 کوئی سجن میت مرارا، سنگی سنگ نہ کوئے بنائیندا۔ نہ کوئی گرو پیر اوتارا، پیغمبر اکھ نہ کوئے گھلائیندا۔ نہ کوئی شاستر سمرت وید پُران کرے اچار، گیتا
 گیان انجیل قرآن نہ کوئے درڑائیندا۔ نہ کوئی نام شبد دُھن جیکارا، راگی راگ نہ کوئے سناائیندا۔ نہ کوئی زمیں اسمان سورج چند ستارا، منڈل منڈپ سوہا
 کوئے نہ پائیندا۔ نہ کوئی جنگل جوہ اجاڑ پہاڑا، جل تھل مہیئل روپ نہ کوئے وٹائیندا۔ نہ کوئی وشن برہما شو بنے سیوادارا، چاکر روپ نہ کوئے جنائیندا۔ نہ
 کوئی ترے گن مایا دے سے بھنڈارا، پنج تت وست نہ کوئے ورتائیندا۔ نہ کوئی کھیلے کھیل کھیلنہارا، چارے کھانی رنگ رنگائیندا۔ نہ کوئی چارے بانی بنے

ورتارا، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دادے اک ور، در تیرے منگ منگانیدا۔ پُرکھ ابناسی اگم اتھاہ، پروردگار تیری وڈیائیا۔ مقامے حق کر رُشنا، ظہور اکو اک جنایا۔ ست ستوادی بن ملاح، زرگن بیڑا آپ چلایا۔ گھر وچ گھر لئیں وساء، سچکھنڈ دیویں مان وڈیائیا۔ تھر گھر اپنا لئیں بنا، گھاٹ اپنے ہتھ وکھایا۔ جس دا لیکھا کوئی نہ سکے سمجھا، پردہ سکے نہ کوئے چکایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دے دُھر دا ور، پڑدہ اوہلا آپ اٹھایا۔ پردہ اوہلا لاه پر بھ اک، تیری اوٹ تکایا۔ گر اوتار پیر پیغمبر چرنی ڈگن جھک، سیس سکے نہ کوئے اٹھایا۔ سبجک تریتا دواپر کلجک نو سو چرانوے چوکڑی تیری ویکھی حد، لوکمت پھیرا پائیا۔ ورن برن تیرا نام و جا کے آئے ند، انحد راگی راگ سنایا۔ مکہ کعبہ حضرت پیر پیغمبر کرا کے آئے جج، حجرہ اکو اک سہایا۔ زرگن سرگن تیرا و جا کے آئے ند، آتم پر ماتم ڈھولا گایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دے اک وڈیائیا۔ سُن سندیس سچکھنڈ، پُرکھ ابناسی لئے انگڑایا۔ گر اوتار پیر پیغمبر ویکھو اک انند، انند اپنا آپ جنایا۔ دین دیال سدا بخشند، بخشش رحمت اپنے ہتھ وکھایا۔ سبجک تریتا دواپر کلجک لوکمت گیا ہنڈھ، ویلا اتم نیڑے آیا۔ صفت صلاحی رسنا جہوا پتی دند جو گاوندے آئے چھند، جیو جنت جگت جنایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا جانے بے پرواہیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر نیز کھولو اکھ، ہر لوچن آپ جنایا۔ کلجک انت کرے کھیل پُرکھ سمرتھ، بے پرواہ وڈی وڈیائیا۔ شاستر سمرت وید پُران جس دا مارگ رہے دس، کھانی بانی کرے پڑھایا۔ جو آد جگاد جگ چوکڑی سب توں وسے وکھ، ہر گھٹ اپنا ڈیرہ لایا۔ جس دی مہما سدا اکھ، کتھنی کھ نہ سکے رایا۔ جو لکھ چوراسی پاوے نتھ، ڈوری اپنے ہتھ رکھایا۔ وشن برہما شو اشاریاں نال رہیا دس، کھمے نال پھر اییا۔ اُس دا کھیڑا کدی نہ ہووے بھٹھ، اپنا مارگ آپے لئے بدلایا۔ ویکھنہارا مندر مسجد شودوالے مٹھ، گرودوارے کھوج کھوجایا۔ پڑدہ لاپے تیرتھ تٹ، اٹھسٹھ کھ نہ کوئے لکایا۔ کلجک جیو مایا ممتا ہوئے ہنگتا کوڑی کر یا رہے رٹ، ہردے ہر نہ کوئے وسایا۔ کھیلن کھیل بازی گر نٹ، بن سوانگی سوانگ رچایا۔ ملا شیخ مسائق پنڈت پاندھے گرنتھی پنٹھی سادھاں سنتاں تٹا جت، دھیرج نظر کوئے نہ آیا۔ آتم پر ماتم نالوں ہوئی وکھ، ترے گن مایا جگت جنجال نہ کوئے تڑایا۔ اندر وڑ کے کایا پوڑے چڑھ کے شبد اگئی لائے کوئی نہ سٹ، سوئی سرت نہ کوئے اٹھایا۔ دُئی دویتی میٹے کوئی نہ پھٹ، پٹی نام نہ

کوئے بندھائیا۔ چار ورن اٹھاراں برن پت سکے نہ کوئی رکھ، راؤ رنک اوچ نیچ لیکھا نہ کوئے چُکائیا۔ کسے نہ ملیا حقیقت حق، لاشریک نظر نہ آئے نور خُدائیا۔ کلمہ الف یے رسنا جہوا پڑھ پڑھ گئے تھک، کایا کعبہ جُجرہ سچ نہ کوئے دکھائیا۔ مُرید مُرشد گھر ملے نہ آ کے جھٹ، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا جانے ساچے در، دُھر درگاہی آپ سمجھائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر چرن لگ، نیتز نیناں نیر وہائیا۔ کرپا کر سورے سرگ، شہنشاہ تیری سرنائیا۔ کلجک ویکھ اگنی اگ، جیو جنت رہی تپائیا۔ ساچا ملے نہ کسے ساتھ، سنگی ساتھی چور یار نظری آئیا۔ تیرا نام بن اکھراں کوئی نہ رہیا رٹ، من کا منکانہ کوئے بھوئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دے مان وڈیائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر اپنا پھولو پچھلا ورقہ، واقعہ تہاڈے نال بلائیا۔ شاستر سمرت جو پاؤندا رہیا پرچہ، لکھ لکھ پٹی قلم شاہیا۔ سری بھگوان ہو مہروان کلجک انتم پورا کرے سب دا حرجا، حرجانہ دیوے تھاوں تھانیا۔ جن بھگتاں جھولی پائے قرضہ، مقرُوض اپنا لیکھ مُکائیا۔ جگ چوکڑی ویکھنہارا فردا، سچکھنڈ نواسی پُرکھ ابناسی پردہ اوہلا دئے اُٹھائیا۔ کرے کھیل اک اسپرچا، جس دی سمجھ کسے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دیوے مان وڈیائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر جوڑ ہتھ، گل پلو رہے پائیا۔ سچکھنڈ نواسی پُرکھ سمرتھ، شہنشاہ تیری سرنائیا۔ جگ چوکڑی تیرا ناؤں دے دے آئے تھک، صدا گھر گھر آپ سٹائیا۔ بن آتم پر ماتم کسے نہ مکے پندھ، لکھ چوڑاسی گیڑ نہ کوئے مٹائیا۔ کوڑی کرپا رسنا جہوا ہتی دند لاؤ نہ گند، ہوئے روگ گوائیا۔ پر م پُرکھ دا اکو گاؤ چھند، جو آد جگاد ہوئے سہائیا۔ گھر وچ گھر مانو اند، نجاند رس دکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہروان مہروان مہروان مہروان مہر نظر اک اُٹھائیا۔ سری بھگوان پیا ہس، درگاہ ساچی خوشی منائیا۔ پیر پیغمبر وکی کچھ رہے دس، حقیقت اپنی آپ جنائیا۔ چوڈاں طبق ویکھو نٹھ نٹھ، بن کے پاندھی راہیا۔ کون ملے وانگ انا الحق، حق اپنا تہاڈے سنگ رکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دیوے مان وڈیائیا۔ پیر پیغمبر کہن کی دسیئے مُرشد، پاک رسول کی تیری وڈیائیا۔ تیتوں ملن دی کلجک کسے کول نہیں فرصت، تیرا دھیان نہ کوئے لگائیا۔ اسیں چوڈاں لوکاں وچوں پا کے آئے رُخصت، اپنا پلو جُجھڈائیا۔ ساچا دسے نہ کوئی مکتب، الف یے کرے مات پڑھائیا۔ تیرا توں ہی جانیں کرتب، بے انت بے پروا ہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہروان ویکھ دکھائیا۔ پیر پیغمبر عیسیٰ موسیٰ محمد نیتز

وہاں نیر، لوچن اکھ نہ کوئے گھلایا۔ پروردگار تیری تدبیر، سمجھ وچ کسے نہ آیا۔ تیرا لیکھا شاہ حقیر، شہنشاہ وڈی تیری وڈیا یا۔ توں کھچدا جائیں لکیر، بن اکھراں اکھر بنایا۔ تیرے بردے پیر فقیر، غلام روپ اکھوایا۔ تیرا جلوہ بے نظیر، نظر نہ کوئے تکایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ویکھ اپنی آپ لوکایا۔ گر اوتار اکٹھے ہو کے دیون ہوکا، نعرہ اک لگایا۔ پر بھ پھری دہائی چوڈاں لوکاں، چوڈاں و دیامات نہ کوئے چترایا۔ تیرا پڑھے نہ کوئی سلوکا، سرتی شبد نہ کوئے ملایا۔ گھر گھر رکھی پھردے پوتھا، کایا پستک ویکھن کوئے نہ پانیا۔ لکھ چوڑاسی وچوں مانس جنم اکو موقع، ویلا گیا پھیر سرب پچھتایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دے مان وڈیا یا۔ سری بھگوان دیا کماؤندا اے۔ سچھنڈ نواسی مہر نظر اٹھاؤندا اے۔ سو پڑکھ زرنجن سر اپنا ہتھ لکاؤندا اے۔ ہر پڑکھ زرنجن دھر دی اکھ اک گھلاؤندا اے۔ آد زرنجن ساچا دیپ جوت رشناؤندا اے۔ ابناسی کرتا سچھنڈ قلعہ کوٹ وساؤندا اے۔ سری بھگوان شبد اگئی چوٹ جناؤندا اے۔ پار برہم پر بھ لکھ چوڑاسی برہم، پردہ آپ اٹھاؤندا اے۔ وشن برہما شو ویکھے کم، ہر کرتا کرنی کار کماؤندا اے۔ ترے گن مایا پنچ تت جو بیڑا دتا بٹھ، تتوت سوبھا پاؤندا اے۔ سنجگ تریتا دواپر کلج جس گر اوتار پیر پیغمبر چاڑھے چن، زرنجن جوتی جوت رشناؤندا اے۔ نام امولک دے کے دھن، وست اکو اک وکھاؤندا اے۔ راگ اناد سناکن، اگئی ڈھولا آپ جناؤندا اے۔ ست ستوادی بیڑا بٹھ، پھڑ اپنے کندھ اٹھاؤندا اے۔ کلج انتم سب دی پوری کرے منگ، آسا ترسنا ویکھ وکھاؤندا اے۔ پاوے سار کوٹ برہمنڈ، گگن منڈل پر تھمی آکاش کھوج کھوجاؤندا اے۔ لہنا چکا سورج چند، روس بھیو مٹاؤندا اے۔ توڑنہارا بندی بند، بندی خانہ نہ کوئے رکھاؤندا اے۔ بھگت سہیلے لائے انگ، انگیکار آپ کراؤندا اے۔ گھر آتم پر ماتم دیوے انند، سکھ ساگر روپ وٹاؤندا اے۔ کوڑی کریا کرے کھنڈ کھنڈ، نام کھنڈا کھڑگ چکاؤندا اے۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گر اوتاراں آپ سمجھاؤندا اے۔ گر اوتاراں پر بھو جناؤندا اے۔ سچ سندیس اک سناؤندا اے۔ زرنیش روپ وٹاؤندا اے۔ جس دا بھیو کسے نہ آؤندا اے۔ بے انت بے انت کہہ کہہ سرب شکر مناؤندا اے۔ آد جگاد مہا اگنت، الکھ اگوچر اگم اتھاہ اپنی کار کماؤندا اے۔ جس نوں جگ چوکڑی سجدہ کردے رہے سادھ سنت، پیر پیغمبر سیس نواؤندا اے۔ سو کلج انت سچ بنائے بنت، سوہنی گھاٹ آپ

گھڑاؤندا اے۔ ویکھنہارا لکھ چوڑاسی جنت، جاگرت جوت اک رُشاؤندا اے۔ گڑھ توڑنہارا ہوئے ہنگت، ہنگ برہم آپ درڑاؤندا اے۔ بودھ اگادھا بن کے پنڈت، ساچی ویدیا اک سمجھاؤندا اے۔ تہاڈی من کے درتے منت، مہر نظر اک اٹھاؤندا اے۔ نساں اکو کرنی ہنت، تہاڈا حوصلہ آپ رکھاؤندا اے۔ لیکھا چکے سورگ جنت، بہشت چرناں ہیٹھ دباؤندا اے۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر سندیس اگم سناؤندا اے۔ سُن سندیس ہوئے خوشی، گر اوتار پیر پیغمبر رہے جس گانیا۔ پر بھ سوچنا دتی سچی، لیکھا لکھیا بن قلم شاہیا۔ لوکمتا پُرکھ اکال کرے رُچی، نرگن نرگن ویس وٹانیا۔ ساڈا پورا کرے واک بھوکھت جو بولیا کھی، رسنا جہوانا ملانیا۔ کلجگ انت سری بھگونت، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گھر دیوے مان وڈیانیا۔ سری بھگوان ہوئی جہی دتا سنا، سچکھنڈ اندر آواز لگانیا۔ تھر گھر ویکھو شبدی سُنت مگے پناہ، بیٹھا ڈیرہ لانیا۔ جس نے تہاڈا روپ دتا وٹا، پنج تت چولا جگت وڈیانیا۔ جو تہاڈے اندر وٹ کے میرا ڈھولا آیا گا، سوہناراگ لانیا۔ جو دس کے آیا نوری خدا، جلوہ گر بے پرواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سب دا دھیان آپ لگانیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر مارن جھاکی، تھر گھر دوارے دھیان لگانیا۔ شبد سُنت اگوں ہوئی جہی کھولی تاکی، نرگن نرگن روپ نظری آتیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر و نسیں جگ چوکڑی میرے ساتھی، لوکمتا سیو کمانیا۔ دسو کی کچھ رہ گئی باقی، میں باقی نویس ہو کے لہنا دیاں مکمانیا۔ سارے کہن ایہہ کھیل پُرکھ سمرا تھی، ساڈی چلے نہ کوئے چترانیا۔ جگ چوکڑی سُنہیا دے کے آئے دُھر دی پاتی، بن ہلکارے سیو کمانیا۔ لیکھا لکھیا قلم دواتی، کاتب اپنا روپ وٹانیا۔ نام بھنڈارا کھول کے ہاٹی، کاغذاں اکھراں دتی وڈیانیا۔ سب نوں دس کے آئے اکو پُرکھ اکال ابناسی، آد جگاد نہ مرے نہ جانیا۔ سب دی پوری کرے آسی، تر سنا میٹے تھاوں تھانیا۔ اُس دے نال کرے کیا کوئی بد معاشی، جو گھر گھر بیٹھا سو بھاپانیا۔ کلجگ انت سرشٹ سبائی کوئی نہ مٹے آکھی، ساڈا بھئے نہ کوئے رکھانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنے ہتھ رکھے وڈیانیا۔ شبد کہے کیوں رہے ڈول، پر بھ دیونہار وڈیانیا۔ وید ویاسا تیرے نال کر کے آیا قول، لیکھا چار لکھ ستاراں ہزار سلوک لکھانیا۔ موسیٰ تیتوں سُنٹ کے اُپر دھول، ہوش حواس دتا گوانیا۔ عیسیٰ تیرے نال مل کے گیا مول، دُھر سندیس اک جنانیا۔ محمد کر کے آپ اڈول، پیغمبر اکو کری پڑھانیا۔ صدی چو دھویں نور نورانہ وجاواں ڈھول، لوک

پر لوک کراں شنوائیا۔ نانک زِ رُگن شبد اگئی آیا بول، سر شٹ سبائی اگھ کھلایا۔ نہہکنک پرگٹ ہووے اُپر دھول، دھرنی دھرت سو بھاپایا۔ گو بند تول کے آیا ساچے تول، کنڈا اِکو نام ہتھ اُٹھایا۔ کلج انت سری بھگونت پُرکھ اکال سچ دوارا دیوے کھول، خالق خلق دے سمجھایا۔ لگھ چوڑا سی وچوں سنت سہیلے گرگھ چیلے بھگت بھگوان دے وِ رول، نام مدھانا نال لیا یا۔ کوڑی کریا جوٹھ جھوٹھ کڈھے پول، پردہ اوہلا سرب مٹایا۔ سو صاحب سَنگَر پُرکھ ابناسی اپنا پورا کرے قول، اُبھل بُھل کدے نہ جانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل سچا شہنشاہیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر چرنی ڈگے جھٹ، دُھر دے شبد تیری وڈیا یا۔ کروٹ اپنی بدل کھول وکھا ہٹ، پردہ رہن کوئے نہ پائیا۔ کرے کھیل کی پُرکھ سمرتھ، شاہ پاتشاہ اپنا حکم ورتا یا۔ شبدی شبد اشارے نال رہیا دس، اِکو وار جنایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہار سدا وڈیا یا۔ اشارہ دتا اِکو وار، بن اگھاں نیتراں آپ سمجھایا۔ سارے اُٹھ کے کرو خیال، دلیل پچھلی لو بدلا یا۔ میں تہاڈا بناں دلال، بن وچولا سیو کما یا۔ جس نوں کہندے اینکار، اکل کلا اکھوایا۔ جس نوں کہندے پروردگار، بے پرواہ وڈی وڈیا یا۔ جس نوں سجدہ کرے جگ چار، وشن برہما شو بھیکھ منگ منگایا۔ جس دی صفت کرے سنسار، کاغذ قلم شاہی دے گواہیا۔ جس نے تہاڈے نال کیتا ادھار، واک بھوکھت آیا سمجھایا۔ جو سب دا سانجھیا، دین مذہب نہ ونڈ ونڈایا۔ جس دا کلمہ اِک جیکار، جس دا نام اِک رُشنا یا۔ جس دا محل اٹل منار، جس دا جُجرہ سو بھاپایا۔ جس دا نور سدا اجیار، اندھ اندھیر نہ کوئے وکھایا۔ جس دی سدا رہے گلزار، گلشن اپنا رہیا مہکایا۔ گر اوتار پیر پیغمبر لوکمت ویکھو بہار، خزاں وچوں رُت بسنت وٹایا۔ جگ چو کڑی پچھلے میلے آن، لہنا دیوے تھاوں تھانیا۔ سری بھگوان نہیں انجان، سکھیا سکے نہ کوئے سمجھایا۔ جس نوں ویکھ اِنجیل قرآن ہووے حیران، شاستر سمرت وید پُران اگھ نہ کوئے اُٹھایا۔ جس دا سندیسہ اِک فرمان، نہ کوئی میٹے میٹ مٹایا۔ جو جن بھگتاں دیوے دان، وست امولک جھولی پائیا۔ جو لگھ چوڑا سی سچا کاہن، بنسری اِکو نام سٹایا۔ جو دُھر درگاہی رام، رمیا ہر گھٹ تھانیا۔ جس دا کلمہ اِک کلام، مہان بیدوبی خیر یا اللہ نورِ اِلاہیا۔ جس نوں سجدہ کرے دو جہان، سیس سکے نہ کوئے اُٹھایا۔ جا کے ویکھو جن بھگتاں دے پیغام، دُھر سندیسہ اِک سٹایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، مہر نظر اِک اُٹھایا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کہن دس کیہڑی تاریخ،

سچکھنڈ کی حساب لگایا۔ گھر گھر منگی اکو بھیکھ، اگے جھولی رہے دکھایا۔ شبد کہے ویکھو گاؤندا ڈھر دے گیت، گوہند میلا سچ سبھایا۔ نہ کوئی مندر نہ مسیت، شودوالے مٹھ نہ کوئے وڈیایا۔ اچرج پر بھو چلائی ریت، سہبل بیٹھا ڈیرہ لایا۔ جو گرگھ بھگت کردے اوہدی اڈیک، اہناں ملے چائیں چانیا۔ سدا سدا نت نوت رہے اتیت، ترے گن وچ کدے نہ آیا۔ پر م پڑکھ پر ماتم بن کے میت، متر پیرا آپ ہو جائیا۔ لیکھا جانے اؤچ پنچ، راؤ رنکاں وچ سمایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر رہے سوچ، چرن کول دھیان لگایا۔ جس دی جگ چوکڑی رکھی اوٹ، نیوں نیوں لاگے پانیا۔ سو پڑکھ اکال نرمل جوت، جوتی جوت جوت رشنایا۔ نہ کوئی ورن نہ کوئی گوت، ذات پات نہ کوئے رکھایا۔ نہ کوئی قلعہ نہ کوئی کوٹ، محل اٹل نہ سو بھاپایا۔ لیکھا جانے لوک پر لوک، دو جہاناں کھوج کھوجایا۔ جس دی کسے نہ آوے سوچ، سوچ سمجھ وچ سکے نہ کوئے سبھایا۔ چلو اُس دی ویکھیے جا کے موچ، جو موجودہ ہو کے درس دکھایا۔ جس دی کسے ہتھ نہ آئی کھوج، پھڑ باہوں گلے نہ کوئے لگایا۔ اوہدے کھیل اگے چوج، چوہی پریتم اک اکھوایا۔ اوہدا جا کے سنیئے سلوک، کی ڈھولا رہیا گایا۔ کی بھگتاں دیوے موکھ، کہ کمتی پیراں ہیٹھ دبا یا۔ کہ بیٹھا چپ خاموش، پڑدہ اوہلا آپ اپنے اُتے پانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساڈا میلا لئے ملا یا۔ چلو چلیئے بن کے سنگ، سچکھنڈ دوارے سارے متا پکانیا۔ جا کے ویکھیے سورا سربنگ، نرگن داتا بے پرواہیا۔ جس دا گوہند اکو چند، گجری سوت دتی وڈیایا۔ اُس نوں ویکھ کے پئے ٹھنڈ، کلجگ اگن نہ لاگے رانیا۔ جس بھگتاں نال پائی گنڈھ، ناتا گرکھاں نال جڑایا۔ جو چھڈ کے پری انند، سنگھ سنگھاسن سو بھاپانیا۔ جو کٹ کے دُور دُراڈا دو جہاناں پنڈھ، منزل منزل نیڑے آیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دیوے سرب وڈیایا۔ چلو اُٹھ کے بنیئے پاندھی راہی، اپنا پنڈھ مُکانیا۔ بچھلا لیکھا شہادت دیوے گواہی، کوڑا روپ نہ کوئے وٹایا۔ پر م پڑکھ پت پر میشور بچھیئے سچا ماہی، پتن کیہڑے ڈیرہ لایا۔ جن بھگتاں ساچے سنتاں جگ وچھڑے میلا رہیا ملانی، ملنی اپنے نال کرایا۔ جگ جنم دی کوڑی میٹ کے شاہی، دُرمت میل دھوایا۔ ہر سنگت ناتا جوڑ کے بھین بھائی، نیزا اٹھ سب دی دتی بدلایا۔ سچ پریت جس نے لائی، دو جہان سکے نہ کوئے تڑایا۔ گرگھ اٹھاوے اپنی بانہیں، سچ گودی آپ سہایا۔ سچکھنڈ دوارے لے کے جائے چائیں چائیں، ادھ وچکار نہ کوئے اٹکایا۔

جس دے نام دی دیندے آئے ڈہائی، طوبی طوبی کہہ کے آئے سُنائیَا۔ سو صاحب ویکھنہارا جل تھل اسگاہیں، اُچے ٹلے پرہت جنگل جوہ اُجاڑ پہاڑ ڈو گھھی کندر ویکھ وکھائیَا۔ لکھ چوڑاسی آون جاون رائے دھرم دی کٹے پھائی، مات گربھ دس دس ماس نہ اگن تپائیَا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہروان مہروان مہروان مہر نظر اٹھائیَا۔ گر اوتار پیر پیغمبر آون بجے، زرگن دھار نظر کسے نہ آئیَا۔ نانک سنگر سب توں اگے، نیترا اکھ نہ کوئے گھلائیَا۔ سارے پھرن کھبے سبے، پچھے آون واہو داہیا۔ چلو رل مل کرینے سچا حجبے، حاجت ہو رہے نہ رائیَا۔ جس دا نغمہ نام ندھان دو جہان وجے، برہمنڈ کھنڈ پُری لوء آکاش پاتال رہیا سُنائیَا۔ اُس دے حکمے اندر بدھے، اپنا پنڈھ مُکائیَا۔ جا کے ویکھئے کون سنگھاسن پُرکھ ابناسی نر نرائن سبے، پروردگار ڈیرہ لائیَا۔ سچ پیالے امرت دیوے مدھے، رس اِکو اِک وکھائیَا۔ غریب نمانیاں کوجھیاں کملیاں جن بھگتاں پڑدے کجے، شبد دوشالہ اُپر پائیَا۔ سچ دوارے کر کے کٹھے، اِکھ اپنے نال وکھائیَا۔ جنم جنم دے میٹ کے رٹے، کرم کرم دا جھیڑا دئے گوائیَا۔ بھاگ لگا کے کایا پنج ت تبتے، ترے گن لہنا دئے گوائیَا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دیوے مان وڈیائیَا۔ پیر پیغمبر کہن علملاق عل امام فلیسا، فضل رحمت اِک کمائیَا۔ گر اوتار کہن اوہ سرب سدا نزدیک، دُور دُرڈا پنڈھ مُکائیَا۔ جس گھر اوس ہون اڈیکاں، اوتھے آوے چائیں چائیا۔ مُشکل لاوَنیاں سچ پریتاں، پریتم بن پریتی ہتھ کسے نہ آئیَا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دیوے وڈیائیَا۔ محمد کہے بنیئل دھام منزل ملاسی، محبوب بے پرواہیا۔ گر اوتار کہن نہیں اوہدا نام اٹاری، ہندی فارسی سمجھ کسے نہ آئیَا۔ جس دی جگ چوڑی کر دے رہے آرتی، گھرت دیویاں وچ ٹکائیَا۔ جس دا لیکھا لکھدے رہے نال عبارتی، قلم شاہی کاغذ جوڑ جڑائیَا۔ جس دے ہٹ چلاؤندے رہے بن کے آرتی، لوکمت پھیرا پائیَا۔ اوہ جن بھگتاں بنیا سفارشی، بری خانہ اِک گھلائیَا۔ اگلا لیکھا اگے دسے، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن دیا کمائیَا۔

★ ۲۶ پھلگن ۲۰۲۰ بکرمی اٹارسی اور نگباد سنگت دے نوت مدھیا پردیش ★

دور دُراڑے گئے آ، اپنا پندھ مُکائیا۔ درشن کریئے بے پرواہ، پاربرہم سرنائیا۔ لیکھا جانئے دو جہان، دو جہاناں والی کی کی رچن رچائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی کار کمائیا۔ سچ دروازہ آئے لنگھ، اپنا پندھ مُکائیا۔ سچ سَنگھاسن ویکھ پلنگ، سچ وٹی اک ودھائیا۔ جس اُپر سورا سربنگ، صاحب سلطان آسن لائیا۔ دیونہارا دُھر انند، رس اپنا نام پیائیا۔ کر پرکاش نوری چند، ساچی جوت کرے رُشنائیا۔ جن بھگتاں پاوے ٹھنڈ، گرگھٹاں ہووے سہائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اُٹھائیا۔ سچ سَنگھاسن رہے تک، انتر اک دھیان لگائیا۔ اک دُوبے نوں رہے دس، اشاریاں نال رہے سمجھائیا۔ ویکھو صاحب پُرکھ سمرتھ، شہنشاہ ایکا ڈیرہ لائیا۔ در درویش نعرہ بولو الکھ، الکھ جیکار اک سَنائیا۔ سب دی جھولی پائے حق، حاضر ہو کے لیکھ مُکائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دیوے مان وڈیائیا۔ گر اوتاراں پیر پیغمبراں پچھے ماریا دھیان، اپنی اکھ گھلائیا۔ جن بھگت کرن پرنام، بیٹھے سیس نوائیا۔ سارے ویکھ ہوئے حیران، ہر جو اچرج کھیل رچائیا۔ اُچی کوک کوک منگن دان، ہوکا دے دے دے رہے سَنائیا۔ آد جگادی اک بھگوان، جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ لیکھا دے جنائیا۔ بھگت کہن بھگوان بول، اپنا راگ سَنائیا۔ کی ایہہ سَنگھاسن اوہ اڈول، جس دی سمجھ کسے نہ پائیا۔ جس اُپر بیٹھا آد جگاد سدا انھول، اُبھل رُپ وٹائیا۔ جوتی جاتا ہو کے رہوں مول، بسمل رُپ سَمائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ سچ سچ دے سمجھائیا۔ سچ دس پر بھ ایہہ کیہڑی سچ، سُنہنجنی نظری آئیا۔ جس اُپر بہہ کے گر اوتار دیویں بھیج، پیر پیغمبر حکم ورتائیا۔ جس اُپر بہہ کے دو جہاناں لویں پیکھ، بن نیر نین اکھ گھلائیا۔ جس اُپر بہہ کے لکھ چوراسی اندر جوتی جلوہ دیویں تیج، نوری نور نور چکائیا۔ جس اُپر بہہ کے نرگن سرگن کھیلیں کھیڈ، بن کھلاری بے پرواہیا۔ جس اُپر بہہ کے لوک پر لوک برہمنڈ کھنڈ پُری لوء ویکھیں دیس، گنگن لگننتر پھیرا پائیا۔ جس اُپر بہہ کے گھاٹ گھڑیں وشن برہما شو مہیش، کروڑ تیتپسا سُرپت سنگ رکھائیا۔ جس اُپر بہہ کے آد جگاد جگ چوکڑی لکھاویں لیکھ، دُھر سندیہ اک جنائیا۔ جس اُپر بہہ کے جن بھگتاں کھولیں بھیت، پڑدہ اوہلا آپ اُٹھائیا۔ جس اُپر بہہ کے صوفیاں سولی سوائیں سچ، بٹھڑی کھل

لہایا۔ جس اُپر بہہ کے سیس تٹی پواویں ریت، اگنی اگت تپایا۔ جس اُپر بہہ کے بالے رکھیں نہاں ہیٹھ، دُھر دا حکم منایا۔ جس اُپر بہہ کے سنجگ تریتا
دواپر کھج اپنی مانیں آپے سچ، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا ساچا ور، سچ ساچی منگ منگایا۔ جن بھگت کہن کی سنگھاسن سچ، سچ ملے
وڈیایا۔ آد جگادی دُھروں دس، بول اگم سمجھایا۔ ساڈی سب دی ہوئی بس، سمجھ چلے کوئے نہ رانیا۔ جگ چوکڑی تیرے کھکے اندر چلدا رہیا رتھ، بن
رتھو ہی سیو کمایا۔ انتم سارے چرنی گئے ڈھٹھ، نیوں نیوں واسطہ پانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہروان مہروان اپنا لیکھا دے
جنایا۔ بھگت کہن پر بھ تیرے آئے پاس، اگا پچھا دتا تجایا۔ چرن کول دوئے ارداس، نیوں نیوں مستک اگا دھوڑی شاہیا۔ رسنا جہوا پون سواس، سرتی
شبد شبد چت لایا۔ بال نادانے بن اتھ، دین منگ منگایا۔ کرپا کر پُرکھ سمراتھ، صاحب تیری وڈیایا۔ تیرے چرناں وچ ارداس، آرزو اکو اک سنا یا۔
کی اوہ سنگھاسن جیہڑا گھر روداس، روی اپنا آپ بنایا۔ صاحب سنگر پُرکھ اکال دس وات، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا سچ ور، سچ سچ
ورڈایا۔ سری بھگوان کہے بھگت جن، سچ سچ ورڈایا۔ سُنو اگنی لا کر کن، دوئے کتاں مان مٹایا۔ رسنا جہوا پتی دند مل مل کہو دھن دھن، دھن پر بھو
تیری وڈیایا۔ آد جگاد جگ چوکڑی زرگن سرگن جو بیڑا دیوے بٹھ، پھڑ اپنے کندھ اٹھایا۔ کرے وسیرا بن چھری چھن، محل اٹل اکو اک سہایا۔ جن
بھگتاں امولک دیونہارا دھن، ساچی وستو آپ ورتایا۔ جس ویلے پر م پُرکھ پر ماتم جن بھگتاں اُتے جائے من، منسا اپنے نال ملایا۔ پر بھ سنگھاسن سد اکو
پلنگ، گھر گھر دئے سہایا۔ جوں روداس کاپی کھڑی رنگے رنگ، ڈھوراں سیو کمایا۔ کھجگ انتم آئی ونڈ، صاحب بخشند دیا کمایا۔ میلا میل گو بند چند،
نوری جوت کر رُشنا یا۔ بھگت دوارے سوہنی ٹھنڈ، امرت دھار اک وہایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ سچ ست جنایا۔
سچ سنگھاسن سوہے سری بھگوان، پار برہم پر بھ نظری آئیندا۔ نمسکار کرن دو جہان، زمیں اسمان سیس جھکائیندا۔ جگ چوکڑی منگن دان، برہمنڈ کھنڈ
جھولی ڈاہندا۔ وشن برہما شو سیو کمان، گر اوتار پیر پیغمبر سگلا سنگ نبھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کھیل آپ دکھائیندا۔ سچ
سنگھاسن سری بھگوانت، ہر کرتا سو بھاپائیندا۔ سچکھنڈ نو اسی آد انت، زرگن زرویر کار کما ئیندا۔ جن بھگت بنائے ساچی بنت، گھاڑت اگم اتھاہ گھڑائیندا۔

پرگٹ کر اپنا سنت، ست ستوادی میل ملائیندا، نام ندھانا دے منت، منتر اکو اک سمجھائیندا۔ گڑھ توڑ ہوئے ہنگت، ہری مندر اک دکھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ سنگھاسن اک سہائیندا۔ سچ سنگھاسن سری بھگوان، پُرکھ اکال سوبھا پائیا۔ ست ست جھلے نشان، سچ روپ لہرائیا۔ سندیسہ دیوے ٹھمران، دُھر دی دھار آپ جنائیا۔ لکھ چوڑاسی اک فرمان، پاربرہم پر بھ آپ درڑائیا۔ آتم پر ماتم کرو دھیان، سچا مارگ اک دکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا جانے بے پرواہیا۔ سچ سنگھاسن پاربرہم، ہر کرتا سوبھا پائیا۔ سدا سہیلا آپے جانے اپنا کر م، نہکرمی اپنی کار کمائیا۔ آد جگاد جس داست سروپ اکو دھرم، دین مذہب سمجھ کوئے نہ پائیا۔ نرگن نرویر جس دا ورن، اورن نہ روپ وٹائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر جس دی سرن، سرنگت اک رکھائیا۔ منزل منزل جس دے پوڑے چڑھن، بے انت نور خدائیا۔ صفت صلاحی رسنا جہوا جس دے ڈھولے پڑھن، راگاں ناداں نال گائیا۔ پریم پریتی اندر جس دے پچھے مرن، مر جیوت روپ وٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل اگم اتھاپیا۔ سچ سنگھاسن آد نرنجن، نر نرائن سوبھا پائیندا۔ دیناں ناتھ درد دکھ بھئے بھنجن، بھو ساگر ویکھ دکھائیندا۔ سچ نیز نام ندھان پاونہارا انجن، گر نیز آپ گھلائیندا۔ آتم پر ماتم ست سرور کر اونہارا مجن، دُرمت میل آپ دھوائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچا لیکھا آپ درڑائیندا۔ سچ سنگھاسن پُرکھ اگم، ہر اگمڑا سوبھا پائیا۔ جس دا روپ رنگ رکھ نہ کوئی چنھ، جوتی جاتا جوت رُشائیا۔ جس دا لیکھ لیکھ کوئی نہ سکے گن، گنتی گنت نہ کوئے گنائیا۔ جس دا کھیل بھن بھن، بھو ابھید اپنے وچ چھپائیا۔ جس دا آد انت کوئی نہ سکے من، پیمانہ ناپ نہ کوئے رکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کھیلے کھیل بے پرواہیا۔ سچ سنگھاسن پروردگار، بے پرواہ سوبھا پائیا۔ ساچا جلوہ کر اُجیار، نور ظہور کرے رُشائیا۔ سچ محبوب بیٹھ دوار، دُعا اکو منگ منگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرنی اپنے ہتھ رکھائیا۔ سچ سنگھاسن پُرکھ ابناس، گھر ابناسی سوبھا پائیندا۔ مہروان سرب گنتاس، گونتا کھیل کرائیندا۔ جگ چوکڑی کر پرکاس، نور ظہور اک رُشائیندا۔ سیوک بن کے داسی داس، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا کھیل آپ دکھائیندا۔ سچ سنگھاسن چڑھ نرنکار، نرگن جوت کرے رُشائیا۔ خوشیاں نال ویکھن گرو اوتار، پیر پیغمبر درس پائیا۔ بھگت نیوں نیوں

کرن نمسکار، سنت خوشیاں سپس جھکائیا۔ گرگھ منگن در بھگھار، گرسکھ جھولی رہے بھرائیا۔ پُرکھ ابناسی کرپیار، سچ دیوے وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا لیکھا رہیا چُکائیا۔ لیکھا چُکدا ویکھ مات، جگت سَنگھاسن خوشی منائندا۔ سچ پر بھو پر بھ دے دات، دیاوان اک اکھوائندا۔ دو جہاناں تیرا راج، شہنشاہ اِکو نظری آئندا۔ سپس سلطان تیرے تاج، بھوپ تیرا نام وڈیائندا۔ جگت جہان تیرا کاج، لگھ چوڑاسی تیری ونڈ ونڈائندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اِکو دینا سچا ور، در تیرے اکھ جگائندا۔ سَنگھاسن کہے سُن میرے میت، پر م پُرکھ تیری سرنائیا۔ میں ہو یا ٹھانڈا سیت، اگنی نت رہیا نہ رائیا۔ میں ادنیٰ غریب نما نا نیچوں نیچ، تُوں اوچو اوچ اکھوائیا۔ در ٹھانڈے منگاں بھیکھ، بھجھیا اِکو دینی ورتائیا۔ جگ چوکڑی رہی اڈیک، نت دھیان لگائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اِکو دینا سچا ور، سچ تیری سرنائیا۔ سَنگھاسن کہے پر بھ میرے ٹھاکر، تیری وڈ وڈیائیا۔ تڈھ بن دیوے کوئی نہ آدر، سر ہتھ نہ کوئے لگائیا۔ تُوں صاحب اک بہادر، سچ تیری سرنائیا۔ تُوں کریم دسیں قادر، قدرت وچ سمائیا۔ میرا کرم کر اُجاگر، اُجرت جھولی پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دے مان وڈیائیا۔ سَنگھاسن کہے میں بے شک نکا، دے نہ مان وڈیائیا۔ میرا بستر ویکھ چٹا، کالا داغ نظر کوئے نہ آئیا۔ میں دُھر دی سکھیا سکھا، جن بھگتاں کری پڑھائیا۔ پاربر ہم پر بھ تیرے بیٹھاں وچھا، نیوں نیوں کے سیو کمائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ بخش اک سرنائیا۔ سری بھگوان کہے تیری سیوا سچ، صاحب سَنگر سچے بھائیا۔ ایہہ کہانی بھگتاں دس، اپنا حال سنائیا۔ میں ہو یا اوہناں وس، میری چلے نہ کوئے وڈیائیا۔ میرے خالی دسن ہتھ، دست سنگ نہ کوئے جنائیا۔ جس ویلے مہروان ہو کے مہر دی کھولاں اکھ، آخر لیکھا دیاں چُکائیا۔ جگ چوکڑی تُوں بیٹھا رہوں کر کے ہٹھ، سچ اک دھیان لگائیا۔ کون ویلا آئے پُرکھ سمرتھ، شاہ پاتشاہ سچا شہنشاہیا۔ میرا پورب دیوے حق، پچھلا لہنا جھولی پائیا۔ میرے اُتے بے سچ، میری آسا پور کرائیا۔ میں درشن کراں رن، بن نیناں نین ترپتائیا۔ میرا پڑدہ دیوے کج، سر اپنا ہتھ لگائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دیوے مان وڈیائیا۔ سَنگھاسن کہے سُن میرے سوامی، سچ کراں جنائیا۔ پُرکھ اکال انترجامی، بے پرواہ تیری وڈیائیا۔ تیتوں دسناں کی کہانی، کہن سُنن وچ کدے نہ آئیا۔ میری سیجا اچے نہ ہوئی پُرانی، پاٹا چیتھر اپنا رنگ وکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ

اپنی کرپا کر، آکے ویکھ چائیں چاننیا۔ سَنگھاسن کہے میرا ویکھ سُنجننا ویلا، وقت تیرا گیا آئیآ۔ میں راہ تگھاں اک اکیلا، سنگی نظر نہ کوئے ملائیآ۔ کوٹاں وچوں تیرا گرگھ لبھے چپلا، جس اپنی بوجھ بُجھائیآ۔ اچرج کھیل پر بھو پر بھ پت پر میثور توں آپے کھپلا، کھیلنہار تیرے ہتھ وڈیائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میرا لیکھا ویکھ وکھائیآ۔ پائے چیتھر نہ ویکھ لیر، کلی کلی دھیان لگائیآ۔ تیرا کھیل بے نظیر، شہنشاہ دے وڈیائیآ۔ میٹوں تگن آئے گر اوتار پیر فقیر، پیغمبر پنڈھ مکائیآ۔ جن بھگت ویکھ نہ ہون دِگِیر، دل خوشیاں راگ الائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میرا لیکھا اپنی جھولی پائیآ۔ سَنگھاسن کہے سُن میری فریاد، در تیرے عرضیآ۔ روی ویلا رکھ یاد، پورب رہیا جنائیآ۔ جس ویلے بخشش کیتی داد، رحمت آپ کمائیآ۔ دو جہاناں چھڈ کے راج، سچکھنڈ نواسی ڈیرہ لائیآ۔ ہوئی جی مار آواز، میٹوں جاندا گیا سمجھائیآ۔ کلجگ انت تیرا پورا کراں کاج، مہر نظر اٹھائیآ۔ نالے گوہند نال گرُ مہارانج، مہابلی ویس وٹائیآ۔ نالے شبد کھنڈا نال دو جہاناں سیس تاج، زرگن زرویر رُپ وٹائیآ۔ تیرے اُتے بہہ کے جن بھگتاں رکھاں لاج، سچ سنت دیاں وڈیائیآ۔ اندر وڈ کے کھولاں راز، پڑدہ اوہلا آپ چکائیآ۔ توں میرا میں تیرا مار آواز، سوئی سرت آپ اٹھائیآ۔ لیکھا لکھے قلم دوات، روداس چمارا دے گواہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دیوے مان وڈیائیآ۔ جگت وڈیائی دی نہیں لوڑ، سچ سَنگھاسن آکھ جنائیآ۔ جے تٹھاں پر بھ چرن پریتی جوڑ، دُجی آس نہ کوئے تکائیآ۔ میرے اُتے چرن کول دھر اڈول، سچ سُبھاؤ سوبھا پائیآ۔ پریم پیار دے شبد اگئی بول، انبولت راگ سنائیآ۔ میں بھگت سہیلے ویکھاں تیرے کول، آپ اپنی اکھ کھلائیآ۔ جو تیرے انتر رہے مَوَل، بسنتر باہروں دے بُجھائیآ۔ میرا پورا کریں قول، اقرار بُھل کدے نہ جائیآ۔ ایتھے اوتھے رہے اڈول، اڈل تیری وڈیائیآ۔ دھن بھاگ اوہ دھرتی سوہے دھول، جس دھرنی اُتے تیرا آسن سوبھا پائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دینی مان وڈیائیآ۔ سُن سَنگھاسن اوہ سوبھے دھرت، جس اُپر دیا کمائیآ۔ پرگٹ کر دُھر دے بھگت، بھگوان اپنا میل ملائیآ۔ لکھ چوراسی وچوں کر کے ترس، اپنا جوڑ جڑائیآ۔ جنم کرم دا کڈھ کے فرق، فیصلہ اک سنائیآ۔ دے وڈیائی وچوں جگت، جاگرت جوت کر رُشنائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، کرے کھیل ساچا ہر، ست سچ دیوے مان وڈیائیآ۔ دھرنی کہے میں سوئی جاگی، اپنی اکھ کھلائیآ۔ دھن بھگت دھن گرگھ جنہاں

پر بھ چرن پریت لاگی، سیوا سچ ست کمانیا۔ صاحب سلطان ہو مہروان لیکھے لاون آیا کوٹ جنم دی پچھلی بازی، سوانگی اپنا سوانگ رچانیا۔ گر اوتار پر
 پینمبر در ویکھے حاجی، نمازی سپس جھکایا۔ نمسکار کر کر کہن توں پڑھ سمراتھی، دین انا تھی ہوئیں سہانیا۔ جگ چوکڑی جس دی گاؤندی گئی ساکھی، سو
 ساکھیاں نظری آئیا۔ اوہناں چکاوے باقی جنہاں کھولی اندروں تاکی، کملاپاتی میل ملانیا۔ رویداس بنیا ساتھی، سری بھگوان مٹی آکھی، سچ سنگھاسن دے
 وڈیانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ہری ہر اپنی کار کمانیا۔ دھرتی کہے میرا سچا دعوہ، حق اپنا رہی جنانیا۔ جس ویلے
 صاحب سنگھاسن میری چھاتی اُتے رکھیا پاوا، خوشیاں حال سنانیا۔ میرا سچ دوارے لگا ناواں، بن اکھراں لیکھ لکھانیا۔ میں گیت اِکو گاواں، توں میرا میں
 تیرا تیرا میرا بھو رہیا نہ رانیا۔ تیرے چرن کول سد بل بل جاواں، نیز نیناں نیر وہانیا۔ نت نت تیرا درسن پاواں، جن بھگتاں سنگ بہہ کے خوشی
 منانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دینی وڈیانیا۔ دھرتی سُن سنگھاسن آکھے، سچ دیاں جنانیا۔ ایہہ کھیل پر بھو ابناشے، تیری میری نہ
 کوئے وڈیانیا۔ اوہ بھگتاں لگا آکھے، دوجا سکے نہ کوئے منانیا۔ جنہاں اندر وڑ وڑ جھاکے، باہروں نظر کسے نہ آئیا۔ پندھ مکا کے آیا واٹے، بن کے پاندھی
 راہیا۔ جنم جنم دے پورے کرے گھاٹے، لہنا اگلا جھولی پانیا۔ جس دی کرپا نال ساڈے جڑے ناتے، دُھر دا میل ملانیا۔ بھگت دوارے بہہ گئے سچے
 احاطے، اپنی ونڈ ونڈانیا۔ کرپا کر بے لیکھا لائے کھاتے، خطرہ ساڈا دے مُکانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دیوے مان وڈیانیا۔ دھرتی
 اگوں نیز نیر لیا وہا، چھمبر اِک لگانیا۔ سنگھاسن میرا رِوداس اِک گواہ، میں سچ دیاں جنانیا۔ جس نے پانا چیتھڑ تھلے دتا وچھا، سوہنی سچ بنانیا۔ پر بھ چرن
 دی دھوڑی مستک اِکا اپنے لا، میتوں دتی مان وڈیانیا۔ میں اوس ویلے رو کے ماری سی دہا، ہائے ہائے کر سنانیا۔ میرا وچھوڑا ہووے نہ، جھلی نہ جائے
 جدانیا۔ جس ویلے پاربرہم پتر میشر جاوے آ، نرگن لوکات ویس وٹانیا۔ میتوں کو جھی کملی نوں لئے گلے لگا، دُرمت میل دیوے دھوانیا۔ میتوں
 خوشیاں نال چڑھیا چا، تیرے گھر سوہنے بستر ستا بے پرواہیا۔ سری بھگوان ہوئی جہی دتا سمجھا، سُن نڈھی دھیان لگانیا۔ تیتوں ایسے کر کے دیاں وڈیا،
 تیرے اُتے بہہ کے جن بھگتاں ہوواں سہانیا۔ اگوں رِوداس اِک آواز دتی لگا، انتر انتر جنانیا۔ ایہہ داتا بے پرواہ، بے انت انت اکھوانیا۔ بھگتاں وچ

جے آپ جائے سما، بھگت اپنے لئے بنائیا۔ ایہدی کرپا بنان کوئی بھگت نہ سکے اکھوا، لوک پر لوک نہ ملے وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہروان مہر نظر اٹھائیا۔ سری بھگوان کہا ہس، ہستی دوہاں وچوں اکو نظری آئیآ۔ روداس کی رہیا دس، دھرنی کی منگ منگائیا۔ دوہاں کر اکھ، اکو کوک منائیا۔ تیرا درس پڑھ سمرتھ، ساچی منگ منگائیا۔ جس ویلے ہوئیں پرگٹ، لوکات پھیرا پائیا۔ ست دھرم دا کھولیں ہٹ، نام ونجارا ونج کرائیا۔ جن بھگتاں دیویں دھر دی مت، سچ نام سمجھائیا۔ نچ نیتز کھولیں اکھ، اپنا رنگ چڑھائیا۔ سچ سنگھاسن بہیں نٹھ، دو جہاناں پنڈھ مکائیا۔ تیری مہر تیری کرپا تیرے سنگ جاییے وس، واسطہ تیرے آگے پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، اکو دینا سچ ور، ورتاتے تیرے ہتھ سرب وڈیائیا۔

★ ۲۷ پھگن ۲۰۲۰ پکرمی سنت سنگھ دے گرہ اٹاری مدھیہا پردیش ★

سنگھاسن کہے پر بھ کرپال، دین دیال تیری سرنائیا۔ صاحب سنگر ہو دیال، وڈ وڈے تیری وڈیائیا۔ سنت سہیلے گرگھ بھال، گر چیلے رنگ چڑھائیا۔ نرگن نرور سُن حال، بے حال رہے گر لائیا۔ سچ وست نہ کوئی نال، خالی ہتھ دین دھائیا۔ چار کٹ تھکے بھال، تڈھ بن نظر کوئے نہ آئیآ۔ جنم کرم دے ویکھ کنگال، پورب لیکھا دے مکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، چرن کول دے سرنائیا۔ سنگھاسن کہے صاحب ویکھ گر سکھ، مہر نظر اک اٹھائیا۔ در درویش منگن بھکھ، بھجھیا اکو دے ورتائیا۔ جے لیکھا نہیں تے ہو رکھ، سب کچھ تیرے ہتھ وڈیائیا۔ جگ چوکڑی آد جگاد ٹوں دیونہارانت، نوت پھیرا پائیا۔ ٹھگاں چوراں یاراں بنے مت، غریب نمائیاں کوجھیاں کملیاں گلے لگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہروان ہو سہائیا۔ ہو سہائی پر بھو بھگوان، شاہ پاتشاہ اکو نظری آئیآ۔ کرپا وچوں مہر کر دان، مہر نگاہبان روپ وٹائیا۔ دردیاں وچوں دردی درد ونڈ مہان، ڈکھیاں وچوں ڈکھ اپنی جھولی پائیا۔ بھکھیاں وچوں بھکھ اپنے چرن کر پروان، سکھاں وچوں سکھ گرکھاں دے ورتائیا۔ بے پرواہ بے انت بن نمائیاں کیوں بیٹھوں لگ، بے انت اپنا ناؤں رکھائیا۔ ٹھاکر ہو کے جائٹھ، اٹ دیا کمائیا۔ جن بھگتاں بھاگ کدے نہ جائے کھٹ، جنہاں ملے تیری سرنائیا۔ پتا ہو کے بالک گودی

چک، اکال ہو کے گرگھ اپنی گل ترانیا۔ تیرا بوٹا کدے نہ جاوے سک، امرت سیج ہریا اک کرانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر اپنا ہتھ ٹکانیا۔ دے وست سچ دوار، توں دیونہار اکھوانیندا۔ وست امولک جھولی ڈار، گولک اکو وار بھرانیندا۔ تیرا لیکھا الکھ اگوچر اگم اپار، آد جگاد بھيو کوءے نہ آئیندا۔ زردھن سردھن سب تیرے دوار، زرگن سرگن تیرا کھیل اکو نظری آئیندا۔ گرگھ گرگھ ہر جن ہر بھگت در گھر ٹھانڈے کر پروان، در دربار اک سہانیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بخشش بخشیش کر دان، جس دان وچوں داتار دات روپ نظری آئیندا۔

★ ۲۷ پھگن ۲۰۲۰ بکرمی ہر دت سنگھ دے گرہ اٹارسی مدھیا پردیش ★

سنگھاسن کہے میرے سونے سچے، پر بھ پر بھو وڈیانیا۔ پاربرہم پر بھ اتم اچے، شہنشاہ سچ تیری شہنشاہیا۔ تیرے چرناں ہیٹھ کوٹن کوٹ برہمنڈ کھنڈ لکے، سر بیٹھے پردہ پانیا۔ آد جگاد جگ چو کڑی تیرے پینڈے کدے نہ مکے، انت کہہ نہ کوءے سمجھانیا۔ نت نوت تیرے سہیلے گرگھ چیلے بوٹے کدے نہ سکے، لکھ چوراسی نت نوت جگ کملانیا۔ پُرکھ اکال دین دیال جن بھگت تیرے پریم پیار دے بھکھے، بھکھیاں بھکھ نہ کوءے مٹانیا۔ سچ بھروسے تیرے چرناں اُتے سٹے، دوجی اوٹ نہ کوءے تکانیا۔ تیری لگی دو جہان نہ ٹٹے، گنڈھ اکو وار پوانیا۔ انت کال کوئی نہ بچھے، لیکھا سکے نہ کوءے دکھانیا۔ تیرے مارگ راہ توں گرگھ کوئی نہ گھتھے، بھرے بھلے سرب لوکانیا۔ تیرے دوار تیرے مندر رنگ تیرا اکو لٹے، گھر اپنے خوشی منانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دے وڈیانیا۔ سنگھاسن کہے بچھلا لیکھا دستاں کھول، سچ سچ سمجھانیا۔ جس ویلے گوہند نال کریں چوہل، پریم پیار اک ودھانیا۔ گڑھی چمکور سبجا کیہڑی اڈول، جس اُپر سو بھاپانیا۔ لیف تلانی تکیہ چارپائی نہ دے کول، گوہند کچی دیوار سہارا اک بنانیا۔ اوس ویلے بچن کہا انمول، ہوئی ہوئی جنانیا۔ ٹانک نال تیر تول، تیر چلے نال ملانیا۔ کمر نالوں کچ کھول، خنجر شمس روپ وٹانیا۔ کھڑگ کھڑکا وانگ ڈھول، چنڈ پرچنڈ روپ دکھانیا۔ ٹھوکر مار کے اُپر دھول، دھرنی دتا سمجھانیا۔ اٹھ جاگ نہ ہو انھول، سو جھی اک جنانیا۔ تیرے اُتے ست دھرم دا کرن آیا گھول، ساچی ونڈ ونڈانیا۔ اپنا خون خون

وچوں خون دیواں ڈولھ، رنگ رتڑی رنگ گھت کے گئی رنگ ملے سچے ماہیا۔ پنج سکھ اوسے ویلے پئے بول، گوہند چرناں اُتے سیس ٹکا گیا۔ داتار سنگر ساڈے نال نہ مار رول، اسیں بچیاں نالوں نچے تیرے نظری آئی۔ اینہاں نال بے سانوں دیویں تور، اپنی ہتھیں مستک ٹکا لایا۔ ست دوارا اپنا اک کھول، مارگ اک درڑا گیا۔ پھر وی آؤنا تیرے کول، ہووے نہ کدے جدایا۔ گوہند ہس کے کہا جوں سبجنا نال کرے مخول، گھوں اک آواز سنایا۔ بچبو تئیں بے انھول، میری سمجھ کسے نہ آئی۔ آہ ویکھو جیہڑا میرا تولن والا تول، کچی گڑھی وچوں میری کایا گڑھی وچوں نظری آئی۔ اوہ ہوئی ہوئی دس کے رہیا بول، بولی بول میرے نال ملا گیا۔ گوہند کلجگ انت تیرے نال تیریاں سکھاں دی وی لوڑ، جنہاں ڈور تیرے اُتے ٹکا گیا۔ کر پریم گھوڑی چاڑھ دینے تور، طرح طرح سمجھائی۔ آگے آپے جاواں بہڑ، اپنی گود اٹھائی۔ پانتشاہاں گھر شہزادے نال رکھاؤندے کور، گوہند گھر گرگھاں ملے وڈیا گیا۔ اینہاں پنجاں اُتے پُرکھ اکال لاوے مہر، بن حرفاں حرف بنایا۔ آد جگاد جگ چو کڑی رہے نویں نکور، ہند سا سکے کوئے نہ بدلایا۔ نہ کوئی لئے چرائے ٹھگ چور، بھن توڑ پرے نہ کوئے سٹایا۔ کلجگ انت سیری بھگونت کر کھیل اور کا ہور، ہر اپنا میل ملا گیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، جگ جگ جگت بھگت بھگوان اپنا انگ بنایا۔ گوہند تھوڑا پاسہ پرت، تیر کھی نال سیس جھکایا۔ پر بھو ایہہ تیری میری لکھت پڑھت، دوجا سنن کوئے نہ پانیا۔ پیو پت دی لگ گئی شرط، دوہاں وچوں بچ کوئے نہ جایا۔ بے توں آویں پرت، میں آگوں ہو کے ملاں چائیں چانیا۔ میرا ہون نہ دیویں حرج، حرجانہ تیرے کولوں منگ منگایا۔ پُرکھ اکال آدی کڈھ کے فرد، پہلا فیصلہ لکھیا دتا دکھایا۔ اگلا پاسہ اڈھا چک کے تھوڑا دسیا گوہند اوہ کھیل اسپرج، جو کھیل اپنے ہتھ رکھایا۔ توں سور پیر میں مرد مردانہ ہو کے آواں مرد، مہردان اک اکھوایا۔ اپنی خواہش تیری نال رلاواں غرض، مطلب دوہاں دا اکو روپ وٹایا۔ کارن کر کے پورا کراں فرض، فضول لیکھ نہ کوئے جنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہردان مہر نظر اٹھایا۔ گوہند کہا بے پرواہ بے رحم، تیری تیرے ہتھ وڈیا گیا۔ اپنا ست ڈلارا رکھیں قایم، قیامت ایہدیاں چرناں ہیٹھ دبا گیا۔ نقطہ کوئی نہ رہے عین غین، صفر روپ سرب لوکایا۔ پُرکھ اکال توں میرے گھر آئیوں سہن، گڑھی گھڑی گھڑی وچوں میل ملا گیا۔ توں وی کلا میں وی کلا نہ کوئی بھائی نہ کوئی بھین، پتر تیری بھیٹ

چڑھائیا۔ دوہاں نوں اکتھا ملے بہن، واہوا سوہنی بنت بنائیا۔ اک خوشی اجیت جھجار جھو جڈے ویکھ اپنے نین، پھر میرے شبد ٹھنڈ ورتائیا۔ میرے پنج سکھ پھیر تیرا درس کرن نین، نہیں تے تیرا مکھ ویکھن کوئے نہ آئیا۔ پُرکھ اکال کہا گو بند میں سیوک بن تیرے بچے آیا لین، پھر اپنی گود بیٹھائیا۔ اک سندیسہ آیا دین، اگلا لیکھ جنائیا۔ تیرے بچیاں دی دھوڑی رین، جگ چو کڑی کرے رُشائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ویکھے کھیل چائیں چائیا۔ گو بند کہے پر بھ ویکھ کھیل کمال، میں اچھی دتی سکھلائی۔ گرکھ بچے سوہنے لال، لال رنگ رنگائیا۔ چھریاں نال ہو حلال، تیرے چرناں راہ تکائیا۔ جے ڈولن لگن میں اندر وڈ کے بناں دلال، پھر باہوں لواں اٹھائیا۔ اٹھو بچو چلو اوس دھر مسال، جس گھر وسے بے پروائیا۔ ہوئی ہوئی تیرے دروازے تک چلاں نال نال، اندر واڈ کے پھیر ایختے نظری آئیا۔ اودھروں گڑھی چمکور دی رو پی دیوار، کوک کوک مارے دھاپینا۔ او یاراں دے یار او پیارا دے پیار ڈھکیاں دے دلدار دردیاں دے دردی، تیتوں درد ذرا نہ آئیا۔ میں ویکھ ویکھ ہو کے لے لے مردی، سہج سہج اپنا آپ گوائیا۔ توں چھوٹیاں بچیاں نوں سوہنی پہنا کے وردی، مستک ٹکا لاپٹھ ٹھوک اگلا مکھ دکھائیا۔ نالے خوشی نالے شوق، نالے گیت نالے سلوک، سوہنا راگ سنائی۔ خوشی خوشی اوتھے جانا پہنچ، جس گھر ملے مان وڈیائیا۔ پنجاں ٹرن لگیاں آئی ہوش، سودھ ارداس عرض اک سنائی۔ صاحب سنگر سدا تیرے کول رہے خاموش، سنگھ ہو بچن سکے نہ کوئے جنائیا۔ اک خواہش سد تیرا سنگ تیرے درسن دی ہووے لوچ، آسا ہور نہ کوئے رکھائیا۔ ایہو جیہی پھیر نہیں لبھنی مَوج، اپنی ہتھیں سیوار ہوں کرائیا۔ اسیں بن کے تیری رنگی فوج، فیصلے فاصلے دو جہاناں رہے مکائیا۔ سچ دس تیرے ملن دی باقی کتنی اودھ، آو اکو وار جنائیا۔ گو بند کہا ایہہ آد جگاد دکھری سوچ، سوچ سچ وچوں سمجھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا سچ ور، مہروان مہروان مہروان اکھوائیا۔

★ ۲۷ پھلگن ۲۰۲۰ بکرمی سُرندر سنگھ دے گرہ اٹارسی مدھیہا پردیش ★

کر ارداس جھکیا سیس، نیتز نین نیر وہانیا۔ ملے میل پر بھو جگدیس، جگدیش دے وڈیانیا۔ چھتر جھلدا دیکھئے سیس، دو جہاناں نظری آتیا۔ اس دے نال نبھے پریت، ناتا سکے نہ کوئے تڑانیا۔ رن بھومی رن جائے جیت، سنگ اجیت سو بھا پانیا۔ تن کایا مائی ہووے ٹھانڈی سیت، امرت روپ سماپیا۔ گاوندے جائے خوشی دے گیت، تُوں ہی تُوں راگ الایا۔ سچ دوارے پہنچئے ٹھیک، منزل منزل پندھ مکانیا۔ جا کے کریئے اک حدیث، جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دیوے مان وڈیانیا۔ ارداس اندر انتر رچی، بے نظیر نظیر لگانیا۔ بن بولیاں رسنا بات اگئی کچھی، نردھن ہو کے منگ منگانیا۔ ایٹھے اودھ تیرے چرناں وچ کئی، اگے سرن پر بھو سرنانیا۔ صاحب کدے کدے خوشی وچ دسدا سیس میرے صاحب دا تاج پنچ کھی، پنجاں اوہدے بدلے دتی وڈیانیا۔ جنہاں پچھے مورو پروارا وسے سکھی، ڈکھ سکھ روپ بدلانیا۔ گنڈھ پوائیں ددھیں پتیں، بنس سرنس جوڑ جڑانیا۔ ساڈی او سے نال لگاویں رچی، رخصت دے نہ کریں جدانیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد ہونا آپ سہانیا۔ انتر دھیان لگا اک، گھر وٹی سچ ودھانیا۔ ایس جنم نوں لیا جت، اگے ملے مان وڈیانیا۔ پر م پُرکھ نال کریئے ہت، در ٹھانڈے سیو کمانیا۔ جو لوکماں آوے جاوے نت نوت، جگ چوکڑی پھیرا پانیا۔ جس نوں کہندے گوہند پُرکھ اکال پت، پت پر میثور بے پرواہیا۔ اُس دوارے جائے وک، قیمت اپنا مول چکانیا۔ اوہدی سیجا جائے لٹ، سچ سنگھاسن سو بھا پانیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے مہر بے پرواہیا۔ انتر آئی اک وچار، وچلا بھيو چکانیا۔ منگیئے منگ جاندی وار، میننتی ہردے اک سنانیا۔ جے گوہند آویں دوجی وار، وچھوڑا دینا سانوں نہ رانیا۔ تیرا میلا پُرکھ اکال، سوہنا جوڑا روپ وٹانیا۔ ساڈے اُپر ہونا دیال، پھڑ باہوں لینا اٹھانیا۔ لوکماں لیاؤنا آپ سنبھال، مانس روپ دوانیا۔ جگت مایا توڑ جنجال، کوڑی کریا ڈیرہ ڈھاہیا۔ آپے لینی سرت سنبھال، پردہ اوہلا پرے ہٹانیا۔ تُوں شہنشاہ ہوں تیرے بال انجان کنگال، سب تیرے ہتھ وڈیانیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، کرن کراون آپ اکھوانیا۔ سُن آواز انتر جامی، گوہند خوشی منانیا۔ پریم پیار دا امرت جل ٹھنڈا پانی، خوشیاں نال پیانیا۔ دیکھو جا گھر سچ نشانی، سچ دوارا اک درسانیا۔ ملے

میل والی دو جہانی، جگت جہان ڈیرہ ڈھاہیا۔ انتم لیکھا پورا کرے شاہ سُلطانی، شہنشاہ اکو اک اھوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، کرنی کرتا اپنے وچ رکھائیا۔

★ ۲۷ پھگن ۲۰۲۰ بکرمی جسونت سنگھ دے گرہ اٹارسی مدھیہا پردیش ★

وقت سہنجنا آوے جگ، پر بھ دیوے مان وڈیائیا۔ کرپال ہو کے لئے سد، سندیسہ اپنا نام سُنائیا۔ درس کراوے رنج رنج، ترسنا بھکھ گوائیا۔ پار کرا کے کوڑی حد، گھر اکو اک وکھائیا۔ چارے کھانی وچوں کڈھ، چوراسی ڈیرہ ڈھاہیا۔ پریم پیالہ پیامد، نام خُماری اک رکھائیا۔ پُرکھ اکال ہو بخشند، بخشش اپنی آپ کرائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اٹھل اپنا ناؤں رکھائیا۔ صدے آپ پُرکھ اکال، اکل کل دھاری ہوئے سہائیا۔ گرگھ بنیو سوہنے لال، گرگر گود سہائیا۔ لیکھے لائے کیتی گھال، گھالن اپنی جھولی پائیا۔ بن سہانک کرے پرتپال، مہر نظر اٹھائیا۔ گود اٹھائے ننھے بال، بالک اپنے رنگ رنگائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ہر کرتا اک اھوائیا۔ کرتا پُرکھ مارے آواز، اول اپنی دیا کمائیا۔ انتر انتر کھول راز، رستہ سچ دئے سمجھائیا۔ نام پدارتھ دے کے دات، گھر خزانہ اک وکھائیا۔ آتم پر ماتم دس کے گاتھ، سوہنی کر پڑھائیا۔ لہنا چکا مستک ماتھ، پورب انکر دئے جگائیا۔ کوڑی کریا میٹ اندھیری رات، ست نور کر رُشنائیا۔ جو گوہند دتا آکھ، سو پورا پر بھ پر ماتم آپ کرائیا۔ لیکھا نہیں بھوکھت واک، بھاشا وچ لیکھ سکیا نہ کوئے لکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، کرے کھیل ساچا ہر، وڈ داتا بے پرواہیا۔

★ ۲۷ پھلن ۲۰۲۰ بکرمی ٹوپن لال دے گرہ اٹارسی مدھیا پردیش ★

پُرکھ اکال ارداس لئے من، مناسب دی پور کرانیا۔ لوکمت چڑھائے چن، سچ نور نور کر رُشنائیا۔ دولت دے نام دھن، ترسنا بھکھ گوانیا۔ بھگت بنا ساچے جن، سر اپنا ہتھ ٹکانیا۔ کر پرکاس نیترا اٹھ، اپنا نور دے درسانیا۔ کوڑی کر یا بھانڈا بھن، بھے بھو دے مٹانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گھر گمبھیر سچا شہنشاہیا۔ پُرکھ اکال کرے منظور، پنج ارداس جنانیا۔ انتم حاضر کرے حضور، حاجت سب دی پور کرانیا۔ لہنا دینا چکائے ضرور، ضرورت دیکھے تھاواں تھانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لہنا لیکھے لئے لگانیا۔ سچ میننتی جھولی پا، اپنی دیا کمانیا۔ کلجگ انت لئے پرگٹا، پرگٹ جوت دے وڈیانیا۔ گھر ساچے سچن لئے بلا، دھر داناد وجانیا۔ پچھلا لیکھا دے سمجھا، آگے اپنا سنگ نبھانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، شاہ پاتشاہ سچا شہنشاہیا۔

★ ۲۷ پھلن ۲۰۲۰ بکرمی کلا بانى پٹولا بانى دے گرہ اٹارسی مدھیا پردیش ★

آد جگاد جو منگے منگ، جگ چوکڑی آس رکھانیدا۔ پر م پُرکھ پر ماتم دیوے سنگ، سری بھگوان توڑ نبھانیدا۔ جگ جنم کرم دی ٹٹی گنڈھ، دھر دا میلا آپ ملائیدا۔ نرگن سرگن پاوے ٹھنڈ، امرت میگھ اک برسانیدا۔ گھر نچھر دیوے اند، گرہ گرہ اپنی خوشی دکھانیدا۔ کوڑ وکارا کرے کھنڈ کھنڈ، ست دھرم اک درڑانیدا۔ لوکمت سنت سہیلے چاڑھ چند، روشن منار آپ پرگٹانیدا۔ بودھ اگادھ سمجھا چھند، سوہنگ ڈھولا اک دکھانیدا۔ لہنا چکے برہم ہنگ، پاربرہم پر بھ نظری آئیدا۔ لیکھے لگے پون سواس دم، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر گھٹ منسا ویکھ دکھانیدا۔ پر بھ ملن دی جو رکھن آس، انتشکرن دھیان لگانیا۔ صاحب ستگر مٹا ونہار پیاس، جنم جنم دی ترکھا گوانیا۔ نرگن ہو کے وسے پاس، سرگن پردہ دے اٹھانیا۔ جوتی جوت کر پرکاش، اگیان اندھیر مٹانیا۔ پاربرہم برہم دیوے ساتھ، سگلا سنگ رکھانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، منسا منسا وچ رکھانیا۔ پر م پُرکھ دا

جس رکھیا چا، نج نیز دھیان لگایا۔ سنگر میلا لئے ملا، وچھڑے جوڑ جڑایا۔ کوٹ جنم دے بخش گناہ، دُرمت میل دھوایا۔ سچے مندر لئے بہا، کایا اندر
 سو بھاپایا۔ بند کواڑی جندا دئے تڑا، نام ڈنکا اک وجایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر بھگت دئے وڈیایا۔ بھگتن آس پوری کرے ست،
 سنگر ہتھ وڈی وڈیایا۔ انتر آتم دیوے برہم مت، برہم و دیا سچ پڑھایا۔ نج نیز کھول کے اکھ، گھر اپنا درس دکھایا۔ سچھنڈ نواسی آوے نٹھ، لوکمت
 پھیرا پایا۔ ہر جن ہر کر کے اک اکھ، سوہنی بنت لئے بنایا۔ جو پچھے آوے دس، سو آگے لئے سمجھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ
 دیوے مان وڈیایا۔ سچ ارداس لیکھے جائے لگ، لگا ونہارا آپ لگایا۔ کجک انت سچ دوارے سد، ساچا لیکھا دئے مکایا۔ جگت جہان دی میٹ کے حد، گھر
 اپنا اک دکھایا۔ جس گرہ وجے اگمی ند، انحد دُھن شنوایا۔ بن مکے کعبیوں ہووے جج، بن مندر مسجد نظری آوے نورِ الاہیا۔ جگت وکارے نالوں کر
 کے الگ، اگلا پڑدہ دئے اٹھایا۔ سچ پریتی جائے بجھ، ناتا اکو اک جڑایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ست دیوے مان وڈیایا۔ وڈیائی وچوں
 دیوے بدلا، بدلی جنم جنم کرائیندا۔ پندھ مکائے مزلو مزلا، راہی بے پرواہی آپ اکھوائیندا۔ جگ چوکڑی کدے نہ ہووے اندھلا، اگیان اندھیر سرب
 مٹائیندا۔ جن بھگت سہاونہارا تن منارا بنگلا، ساڈھے تن ہتھ ویکھ دکھائیندا۔ رنگ چڑھاوے شاہ کنگلا، شہنشاہ مہر نظر دکھائیندا۔ لیکھا رہن نہ دیوے گندھلا،
 پت پت پت دئے کرایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گھر پردہ آپ اٹھایا۔ پردے وچوں چکے اوہلا، اوہلے وچوں بھیا بھیا گھلایا۔ بھیا
 وچوں نکلے مولا، مولا وچوں نورِ الاہیا۔ نور وچوں سنیئے ڈھولا، ڈھولے وچوں گیت گوہند بے پرواہیا۔ گوہند وچوں سنیئے سویہلا، سوہنا راگ الاہیا۔ جوتی
 جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیونہار وڈیایا۔ وڈیائی وچوں پر بھ وڈا ہویا، صفتی صفت نہ کوئے صالاجندا۔ نہ جنم نہ کدے مویا، آون جاون
 لکھ چوراسی کھیل کھائیندا۔ آلس نندرا غفلت وچ کدے نہ سویا، خوشی غمی ہر کھ سوگ چنتا ڈکھ نہ کوئے جنائیندا۔ ویراگ وچھوڑے وچ کدے نہ رویا،
 نیز نیناں نیر نہ کوئے وہائیندا۔ کر پرکاش لوک پرلوک دو جہان اکو جہا ہویا، نور نورانہ شاہ سلطانا کو نظری آئیندا۔ جگ چوکڑی جن بھگت دُھر داہج جس
 بویا، سو پھل بھلواری پت ڈالی ویکھ دکھائیندا۔ پریم پریتی انتر جس گرگھ گرگھ موہیا، مُجت اپنے نال رکھائیندا۔ سو صاحب دیال کرپال ٹھا کر سوامی سدا

نواں زویا، زویہ زاکار زہار آدھار سرب رکھائیدا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، پُرب لیکھا اگلا چیتا دوہاں وچولا اپنا آپ بنائیدا۔

★ ۲۷ پھگن ۲۰۲۰ بکرمی جسونت سنگھ دے گرہ اٹاری سی مدھیہا پردیش ★

پُرب لیکھا دیون جوگ، ہر کرتا اک اکھوائیدا۔ آد جگادی میلنہار سنجوگ، پاربرہم پر بھ جوڑ جڑائیدا۔ ملاونہارا اپنی گوت، ورن اورن ڈیرہ ڈھائیدا۔ کر پرکاش ساچی جوت، جاگرت رُپ اک درسائیدا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی کار کمائیدا۔ کچی مٹی پاوے شور، بن اگھاں نیناں نیر وہائیا۔ میرے کول نہیں کچھ ہور، جو تیری بھیٹ چڑھائیا۔ کرپا کر کے چرن کول میرے نال ٹھکور، میرا درد دے مٹائیا۔ تیری کرپا مٹے اندھیرا گھور، کلجگ رین رہن نہ پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دے مان وڈیائیا۔ پٹھ بدل کے لاچرن، کروٹ لے بدلایا۔ میرا کھلے نیتز ہرن پھرن، پڑدہ اک اٹھایا۔ میں گرگھ ویکھاں جو سچ دوارے چڑھن، مرن نظر کوائے نہ آئیا۔ گیت سہاگی تیرا ڈھولا پڑھن، گاون چائیں چائیا۔ جا کے ملن پر بھو دی سرن، سچ دوارے سو بھاپائیا۔ پریم پریتی ٹھنڈی ملے پون، اگنی تت نہ کوائے جلائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر میرے ہتھ رکھائیا۔ چرن چھہا موہے مٹی خاک، خالق توں ہی نظری آئیدا۔ در تیرے ہوواں پاک، پتت رُپ نہ کوائے دکھائیدا۔ جگ چوکڑی موہے کسے نہ دتی دات، ساچی ونڈ نہ کوائے ونڈائیدا۔ کرپا کر انا تھاں ناتھ، دین دین دیال اکو نظری آئیدا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دے دھر دا ور، لیکھا تیرے ہتھ نظری آئیدا۔ گو بند چرن دتالا، سجا انگوٹھا نال چھہائیا۔ اٹھ کھلی ویکھیا بے پرواہ، نور نورانہ نور اہیلا۔ تیج تت اندر کھیل رہیا کھلا، ترے گن دیونہار وڈیائیا۔ سرشٹ سبائی بھرم رہیا بھلا، دھر دا بھید اک چھپایا۔ اٹھ کے تکیا نوری جلوہ نظر آیا خدا، رحمت بھریا بے پرواہیا۔ جس دے اگے سجدے کردے جھک جھک منگن دُعا، نیتز نین نین شرمایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل

بے پرواہیا۔ جلوہ تک نوری اکھ، بن اکھراں دئے سنایا۔ میری پوری ہوئی آس، اصلی تیرا رُپ نظری آیا۔ اگے کہن توں ہو گئی بس، بستہ اپنا بند کرایا۔ جو کچھ سب تیرے ہتھ، ایتھے اتھے دو جہان چلے کسے نہ کوئے وڈیایا۔ بے شک میں جانا ڈھٹھ، خاکی خاک رُپ وٹایا۔ تیری کرپا مہر نال جگ چو کڑی میرا گاوے جس، رسنا جہوا صفت صلاحیا۔ گو بند سورے کرپا کر کے جے میرے اندر نہ جانوں وس، میری کرے نہ کوئے وڈیایا۔ توں میری لجیا لئی رکھ، چار کُنٹ وجے ودھایا۔ میرے دوویں خالی دسن ہتھ، تیری بھیٹ نہ کچھ چڑھایا۔ نیوں نیوں کر نمسکار تیرے چرنی جاواں ڈھٹھ، ایہو وست میرے حصے نظری آیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا سچ ور، سدا تیری سرنا یا۔ نہ رو کچی گڑھی کندھ، گو بند کندھیوں پھڑ ہلایا۔ اٹھ ویکھ میرے ڈلارے چند، جو چند روشنی تیرے اُتے پائی۔ اوہناں پچھے گرگھ تیرے گاوں چھند، سوہنا اپنا راگ الا یا۔ توں بڑی سُجھی جن پیار کر کے گو بند اندر کیتا بند، لکھاں وچوں ہتھ کسے نہ آیا۔ تیری میرے نال جائے ہنڈھ، انت لگی توڑ نبھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھيو ابھید دئے جنایا۔ گڑھی کہے کوچھی کملی، مات لوک نہ کوئے وڈیایا۔ دھوڑی خاک دساں بولی، سو بھاونت نہ کوئے سہایا۔ نہ الفی نہ کفنی بغلی، پھراں واہو داہیا۔ ملے وڈیائی سہنجنی دھولی، جس دھرت تیرا چرن کول سو بھاپایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دے اک ور، لیکھا اپنے نال رکھایا۔ لیکھا منگیا اگلی دات، لکھن والا نظر کوئے نہ آئندا۔ نہ کوئی سنگی نہ کوئی ساتھ، قلم دوات شاہی ونڈ نہ کوئے ونڈ آئندا۔ نہ کوئی سجن نہ کوئی ساک، بندھپ میل نہ کوئے ملائندا۔ نہ کوئی ماتا پتا باپ، سین نظر کوئے نہ آئندا۔ زرگن ہو کے زرویر رہیا آکھ، رسنا جہوا بتی دند نہ کوئے ہلائندا۔ تیری لیکھے لاواں دھوڑی خاک، جس خاک نال اپنا چرن چھہائندا۔ کر کے جاواں بھوکھت واک، واقعہ اپنا آپ جنائندا۔ کلجگ انتم تیرا میلا کراں عبادت، عبادتیا اپنا رنگ رنگائندا۔ لہنا دینا کراں بے باق، حساب کھاتے وچوں پور کرائندا۔ دو جہاناں بن کے شاہ نواب، شہنشاہ اپنے سنگ رکھائندا۔ تیرے لیکھ دی کڈھاں پھیر کتاب، کتب خانہ بن اپنے ہور نہ کسے دکھائندا۔ ڈھونڈیا ہتھ نہ آئے پر تھی آکاش، دو جہاناں نظر کوئے نہ پائندا۔ بناں پُرکھ اکال میری کوئی نہ جانے بات، باطن حال نہ کسے سنائندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، لیکھا لیکھ بن کھیاں آپ

جنائندا۔ مٹی کندھ کچی ڈھیری، خوشیاں نال سنائیا۔ میرے وچوں مکی میں میری، تیری ہو کے تیرے چرن سپس نوائیا۔ میرا لہنا حق حقیقت وچوں
 نیڑیں، لیکھا دینا بے پرواہیا۔ تیرے سہارے تیرے کندھے سٹی اپنی بیڑی، کھیوٹ کھیٹا اکو نظری آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میرا
 لیکھا دینا چکائیا۔ کھیوٹ ویکھیا سچا کھیٹا، ملاح اکو نظری آئیا۔ میں سندی رہی جس ویلے پُرکھ اکال آ کے تیتوں کہا بیٹا، گھر میرے پھیرا پائیا۔ میں ویکھ
 حیران ہوئی اگئی کھیڈا، ہر جو ایہہ کی رہیا جنائیا۔ تیری کچھ کے ویکھی تیغا، کچ اپنا ہتھ چھہائیا۔ نکھی دھار اُس دا چمکدا آیا نیزہ، شبدي نور نور الایہا۔
 میرے وینہدیاں وینہدیاں بدل کے بھسیا، ساچے دیسا گیا دھائیا۔ شہنشاہ نظری آیا اک نریشا، نر نرکار نور الایہا۔ پورا کر کے گیا وعدہ، اقرار اکو اک
 جنائیا۔ گوہند جے تیرے نال میرا ہو جائے فائدہ، پھڑ بانہوں مفت لینا ترائیا۔ مہروان دا سدا ایہو قاعدہ، قاتل مقتول دوویں لئے بچائیا۔ میرے نال کر
 اک معاہدہ، اپنا دست اٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ ملے وڈیائیا۔ پریم پیار دی سُن کے کوک، انتر انتر خوشی منائیا۔ کتھوں اٹھی
 ایہہ سٹی گھوک، اپنی نین اٹھ گھلایا۔ کرے دُہائی چارے کوٹ، ہوکیاں نال جنائیا۔ میں ویکھاں تیرے سچ سپوت، پُرکھ اکال پوترے جنہاں بنائیا۔
 باہروں پنج تت کا یا د سے بھوتک بھوت، نرگن نور جوت رُشنائیا۔ آپا وار جنہاں تیرے ملن دی بھوکھ، جگت ترسنا گئے چکائیا۔ میں اوہناں نوں اپنے اندر
 دتا سکھ، گودی وچ لکائیا۔ تیرے چرن پھڑے تھلیوں گھٹ، سوہنی سیو کمائیا۔ تیری پریتی کویں جاوے چھٹ، چھڈاؤن والا نظر کویں نہ آئیا۔ اوہناں
 پنجاں کولوں بچھ، جو میرے اندر وڑ کے تیرے اگے بیننتی گئے سنائیا۔ میں سب کچھ اوسے ویلے لیا بچھ، آپ اپنی مت گوائیا۔ جے گوہند جائے تھہ،
 اس توں پرے نہیں بے پرواہیا۔ جس ویلے پھیر نرگن ہو کے اپنی دھاروں آوے اٹھ، لوکمت ویس وٹائیا۔ جن بھگتاں میٹے ترسنا بھکھ، گرگھاں حرص
 گوائیا۔ میں پھر وی اس نوں اپنے اُتے لوں چک، بن سیوک ساچی سیو کمائیا۔ میرا کرے اُجل کھ، دیوے مان وڈیائیا۔ پر اک منگ گڑھی چمکوڑ ورگا
 نہ ویکھاں دُکھ، جدھر جاویں خوشیاں رنگ دکھائیا۔ تیرے نال سدا رہے ابناسی اچت، دو جہان وچدی جائے ودھائیا۔ اکتھے اکو در اکو گھر اکو مندر اکو
 سنگھاسن سوہو وچو پوت، پُرکھ اکال گوہند اکو روپ نظری آئیا۔ اوہدہ دوارا میتوں نظری آوے سچ سچ، بچھلا ویلا یاد کرائیا۔ گوہند پیار نال کہا اٹھ، دُھر

دی دیاں جنائیا۔ ویہہ سو ویہہ بکرمی تک بیٹھی رہیں چُپ، اپنا بچن نہ کسے سنائیا۔ آپے آکے تیتوں لوے بچھ، پسچاتاپ دے مٹائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دیوے مان وڈیائیا۔ کی وڈیائی دیوے انت، آسا کی رکھائیا۔ کی کھیل کرے بھگونت، کی کون روپ وٹائیا۔ کی دیوے نیا منت، کی کون نام سمجھائیا۔ کی ویکھے لیکھا جیو جنت، کی کون گرو اوتار لے سمجھائیا۔ کی بنائے بنت، کی کون گھاٹ لے گھڑائیا۔ گوہند کہے پر بھو دی مہما اگنت، آد انت کچھ کوئی کہن نہ پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اچرج رچنا لے رچائیا۔ اچرج رچنا رچ نرنکار، اپنی کھیل کھلاویگا۔ نرگن نر ویر لے اوتار، جوتی جوت ڈمگاویگا۔ شبدی سوت کر پیار، گوہند نام وڈیایگا۔ سمبل کھیل اپار، ساڈھے تن ہتھ رنگ رنگاویگا۔ دُھن شبد جیکار، آتم پر ماتم ڈھولا گاویگا۔ بھگت وچھل گردھار، گرہ مندر سو بھا پاویگا۔ لیکھ مکا جگ چوکڑی چار، چاروں کنت ستم ورتاویگا۔ حکمے اندر گرو اوتار، پیر پیغمبر سد بہاویگا۔ وشن برہما شو کر خبردار، آلس نندرا سرب مٹاویگا۔ شاہو بھوپ بن سکدار، شہنشاہ اپنا ستم ورتاویگا۔ پورب لہنا سرب وچار، جگ وچھڑے میل ملاویگا۔ روداس چمارے نال جو کیتا ادھار، لہنا اُس دی جھولی پاویگا۔ پنجاں پنجاں بیڑا کر کے پار، پنجاں اپنے کندھ اٹھاویگا۔ پنجاں پنجاں دا لیکھ لکھ کے بھگت دوار، سوہنی ونڈ ونڈاویگا۔ پنجاں وچوں پنچ گڑھی میری کراون یاد، ویلا وقت پھیر سہاویگا۔ بیس اکیسا دے کے داد، دوہرا تال و جاویگا۔ جن بھگتاں گھر گھر لگے بھاگ، بھاگ حصہ سب دی جھولی پاویگا۔ گرگھ کھیڑے کرے آباد، ساچی سیوا آپ کماویگا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نہہلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، پنجاں پورن کر کے خواہش، خاص خاص سب دے نام لکھاویگا۔

★ پہلی چیت ۲۰۲۱ بکرمی جیٹھووال دربار وچ ★

روی ویکھے کھول کتاب، انتر دھیان لگائیا۔ پچھلا لیکھا آیا یاد، گھر پر میثور گیا سمجھائیا۔ نرگن ہو کے کھیل کھیلیا اک تماش، نظر کسے نہ آئیا۔ سچ سنگھاسن بہہ کے دتی دات، وست امولک اک ورتائیا۔ سو سہنجنی سو بھاونتی رات، بھنڑی رین ناؤں رکھائیا۔ کھ توں پڑدہ لاه نقاب، گھنگٹ دتا پرے

ہٹائیا۔ راہ تک پر تھمی آکاش، دو جہاناں نین پار کرائیا۔ تخت نواسی بیٹھا اک جناب، حقیقت حق رہیا درڑائیا۔ نیوں سجدہ کیتا آداب، چرن کول سپس
ٹکائیا۔ جُجرہ سوہیا اک محراب، محل اٹل ہوئی رُشنائیا۔ گھر سبجَن آیا ساک، سنگر داتا بے پرواہیا۔ پریت اگمی جوڑے نات، رشتہ اپنے نال رکھائیا۔ ٹکڑیاں
رنگ رنگیا اپنی بھات، مہر نظر نین اٹھائیا۔ سچ دھرم دا اک کھاج، سوہنا بھوجن آپ بنائیا۔ چار کھاراں مار آواز، پنجویں یار دتا ورتائیا۔ جوتی جوت
سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا جانے بے پرواہیا۔ رُوداس پچھلا آیا چیتا، اُبھل اُبھل کدے نہ جائیدا۔ آد جگادی دُھر دانیتا، نر نر ناکار اک اکھوائیدا۔
جگ چوکڑی بھگت اُدھارن جس دا پیشہ، دُوبی کار نہ کوئے کمائیدا۔ نت نوت وٹائے ویسا، رُپ رنگ رکھ نہ کوئے سمجھائیدا۔ نرگن سرگن دے سندیسہ،
دُھر دا اکھ نام پڑھائیدا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ کرنی کار کمائیدا۔ رُوداس پچھلا آیا خیال، انتر دھیان لگائیا۔ پر بھ دی دسی اولڑی
چال، نرگن اپنی کار کمائیا۔ سچ دوارے میں بنی مات دلال، وچولا رُپ نظری آئیا۔ جنم وچھڑے لینے بھال، گھر میلا سچ سُبھائیا۔ لیکھا پچھلا دستاں
احوال، پردہ آپ اٹھائیا۔ جنہاں سنگ میرے نال، تنہاں پر بھو ملاواں چائیں چائیا۔ جگت کوڑی کرپا میٹ جنجال، جاگرت جوت کراں رُشنائیا۔ پورب حل
کراں سوال، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دیوے مان وڈیائیا۔ چیتا آیا پگڑی والے گھمیار، انت اکو گل سنائیا۔ سُن پانہا گنڈھنوالے چھیار،
تیری دلیل موہے بھائیا۔ تیرا پر ماتم نال پیار، ساڈا میلا دتا ملایا۔ جو کچھ منگنا میں دیونہار، دوہر اپنی رہیا دکھائیا۔ روی ہس کے کہا واہ میرے یار، یاری
تیری موہے بھائیا۔ تیرا میرا اک اُدھار، ہوئی ہوئی دتا سمجھائیا۔ کلجگ انتم لوک مات منگاں آن، در در اپنا پھیرا پائیا۔ تُوں رہنا چتر سنگھڑ سُبجان، مورکھ مت
نہ رُپ وٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ہر رگھوڑائیا۔ گھمیار پھڑ کے سوٹا، دھرتی نال ٹکرائیا۔ ویکھ میرا بدن تازا موٹا،
سوہنی طرح سمجھائیا۔ میں اسوار رہاں اُتے کھوتا، نال بچیاں جوڑ جڑائیا۔ میں نت نوت لُندا پھراں لوکاں، گھر گھر سوڈے ونج کرائیا۔ پھردیاں پھردیاں
تیرے درتے پر بھ دامل گیا موقع، ملیا میل بے پرواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سوہنا جوڑ رہیا جڑائیا۔ رُوداس کہے لے دیواں دات،
اکو وار ورتائیا۔ اُتوں ویکھ اندھیری رات، جگت اندھیرا چھائیا۔ نلے نلے بچے تیرے ساتھ، ننھے رُپ وٹائیا۔ پر بھ دے کھاتے وچوں بچی بھات، دانہ

دانہ مکھ چُھہایا۔ جس نال بدلے تیری ذات، اذاتی رُوپ وٹایا۔ پر م پُرکھ دا بنے ساتھ، جنم جنم دا میل ملایا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دیونہار وڈیایا۔ رَوَداس پچھے کرے دھیان، من منکا آپ بدلایا۔ براہمن دیونہارا گیان، یاد پچھلی رہیا کرایا۔ نیتز کھول چتر سُبجان، کیوں بیٹھا مکھ بھوایا۔ تیرے حکمے اندر پندھ کٹ کے آیا وچ جہان، سرگن اپنا رُوپ وٹایا۔ پُرکھ اکال دین دِیال تیرے ساہنے دتا بیان، دُھر فرمانا اک سنایا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دیوے مان وڈیایا۔ رویداس اپنا کھول ورقہ، بن اکھراں ویکھ دکھایا۔ پاربرہم پت پر میشور سچ لاکے گیا شرتا، گئی اپنی توڑ نبھایا۔ جو دھا سور پیر مرد مردا، مرداگی اپنے ہتھ رکھایا۔ پورب جنم دا لاہوے قرضہ، مقروض قرضہ دے چکایا۔ کرے کھیل اک اسپر جا، اچرج اپنا حکم ورتایا۔ جنہاں دی پُٹھی ہوئی نردا، سدھی اپنے ہتھ کرایا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دیونہار وڈیایا۔ نرد کہے میں چھڈیا سار پاشا، مان جگت نہ کوئے رکھایا۔ چارگنٹ نہ کوئے دلاسا، دھیرج نظر کوئے نہ آیا۔ پر م پُرکھ پر ماتم روی دا نیا کو آکھا، آخر اپنا کھیل کرایا۔ دو جہاناں ویکھے کھیل تماشا، خالق خلق رُوپ سمایا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دیوے مان وڈیایا۔ رویداس کھول اکھ، اگے پچھے دھیان لگایا۔ اوہناں لیکھا دینا حق، جنہاں حکم ملیا بے پرواہیا۔ وینہدیاں وینہدیاں نین گئے تھک، لوچن سار کوئے نہ آیا۔ پاندھی بن بن رہے نٹھ، دو جہان بھجن واہو داہیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنی کھیل رہیا ورتایا۔ روی کہے میٹوں دینا پیا اُدھار، لیکھا رہن کوئے نہ پانیا۔ اک مترتے چار کہار، ڈولی والے نظر نہ آیا۔ نال براہمن دے چنڈال، اپنا رنگ وٹایا۔ جس دا لیکھا دین دِیال، دیونہار اک گوسانیا۔ جس ویلے میرے گھر گرہ سکے ٹکڑیاں بھوگ لگایا تھاں، سوہنی وست رُوپ وٹایا۔ اوسے وچوں تھوڑا سانجھ کے رکھیا وچ رومال، جگت نیتز نظر کسے نہ آیا۔ کر کرپا نانک لالو دتا کھوال، بھورا بھورا آپ ورتایا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دیونہار وڈیایا۔ تھاں وچوں رکھیا بھورا، سمجھ کسے نہ آیا۔ پر م پُرکھ پر بھ بن کے چورا، چوری اپنی گیا کما یا۔ رَوَداس نوں کہہ کے گیا اس دی پے لوڑا، کلجگ انتم بھو ا بھید کھلایا۔ باقی سب نوں ملیا جواب کورا، دُھر فرمانا آپ درڑایا۔ تیرا لیکھے لائے ڈھویا ڈھورا، درشتی چم نہ کوئے جنایا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اٹھایا۔ رَوَداس کہے سُن براہمن سنگی، سچ دیاں

جنائیا۔ وست پچھلی دے دے منگی، پردہ اولہا رہن کوئے نہ پائیا۔ اگے واسنا رہے نہ گندی، دُرمت میل دھوائیا۔ کوڑی کریا نہ کوئی پکھنڈی، بھیکھ سنگ نہ کوئے جنائیا۔ انتر آتم نہ ہوئے اندھی، من واسنا دیوے ڈیرہ ڈھاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دیوے مان وڈیائیا۔ براہمن کہے سُن داس روی، رنگ اپنا دیاں جنائیا۔ میں قسم کھاواں اوس نشان تھلے جس دا لیکھا ہتھ چوھی، دو جہاناں ہتھ کسے نہ آئیا۔ اگے میری زندگی بن گئی نوس، پچھلا ڈیرہ دتا ڈھاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دیوے مان وڈیائیا۔ روداس کہے سُن پنڈت یار، سچ برہم دیاں درڑائیا۔ اوہ ویکھ پچھلے چار کہار، جنہاں ٹھگی گیا کمائیا۔ چالی چالی دا ونج وپار، گنگا میا رہی سنائیا۔ پچھلا قرضہ پہلوں اتار، اگے ملے پھیر وڈیائیا۔ ویہہ دا لیکھا ہر سنگت انتر پیار، گر پرسادی ہوئے سہائیا۔ ویہاں داناتا تھے وچ سنسار، سنساری سنگ نہ کوئے رکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دیوے مان وڈیائیا۔ براہمن کہے میتوں دسدے سجن، نیتزیناں نظری آئیا۔ بھگت پیارے ساچے منگن، پر بھ دتی مان وڈیائیا۔ میں پچھلا لیکھا آیا منگن، اپنی جھولی اگے ڈھاہیا۔ میں کو جھاکلا ہویا منگن، خالی ہتھ وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، موہے دیوے مان وڈیائیا۔ روداس کہے سُن براہمن ایک، سچ دیاں درڑائیا۔ اوہ ویکھ اپنا پچھلا لیکھ، سری بھگوان رہیا سمجھائیا۔ نو جنم بھرم کے بن جانیک، نیتیان اک اکھوائیا۔ اگے مانس جنم دی مگن والی کھید، تت چولا سنگ نہ کوئے نبھائیا۔ جس نے مات لوک دتا بھج، سو ویکھن آیا بے پرواہیا۔ تیرے سنگ تٹاں سجننا خالی ہوون والی سچ، نارکت ہوئے جدائیا۔ پر بھ دا کوئی نہ میٹے لیکھ، لیکھا سکے نہ کوئے گوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دیوے مان وڈیائیا۔ براہمن اندروں رہیا رو، ہوکیاں نال سنائیا۔ نڈھ بن پر بھو نہ دسے کو، ناتا تٹا جگت لوکائیا۔ اپنا آپ بیٹھا کھو، چلے نہ کوئے چترائیا۔ دُرمت میل پاپاں دھو، نرمل روپ وکھائیا۔ جگ چو کڑی پچھوں تیری سنی سو، سو پڑکھ نرنجن اکو ماہیا۔ میرے اندر کر لو، سچ پرکاش نور الہیا۔ بن مات گربھ توں میرا پنج بو، بھل پھلو اڑی آپ مہکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دیوے مان وڈیائیا۔ روداس کہے سُن براہمن ذاتی، ذرا پچھلا دھیان درڑائیا۔ میرے گھر والا ایہہ اوہو ساتھی، جس کولوں کنگن دتا جھولی پائیا۔ غریب نمائیاں کو جھیاں کملیاں آد جگاد منے آکھی، جو چرن کول منگن سرنائیا۔ میرے صاحب دی وڈی ہاٹی، بے انت اتوٹ

اٹھ بھنڈار ورتائیا۔ دو جہاناں سچا ساقی، بھر پیالہ جام پیا ئیا۔ آو کیکھ پچھلی لکھی پاتی، جو میرے ہتھ پھڑائیا۔ اس وچ لہنا دے سے باقی، روداس رہیا درڑائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دیونہار وڈیائیا۔ سُن کے بچن کوئی ڈولے والی نار، سوہنا بچن سنا ئیا۔ میرے صاحب سنگر سانجھے یار، پُرکھ اکال تیری سرنا ئیا۔ میٹوں تک لین دے اوہ کھار، جیہڑے ناری رُپ جامہ بیٹھے بدلانیا۔ بھگت دوار دا ملیا پیار، پیار وچوں پریم نظری آئیا۔ روداس چمارے جنہاں تیرا بھوجن دتا کھوال، پکوان اکو اگے لکائیا۔ نالے دتا دھر دا دان، پُرکھ ابناسی کھجک انتم ملے چائیں چائیا۔ جوتی

جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دیوے مان وڈیائیا۔ اودھروں ڈولی اٹھ کے پی ہس، گھنگٹ لال دیکھ وکھائیا۔ میں پندھ مکایا نس، بھجی واہو داہیا۔ نیتز کھول کے دیکھیا اٹھ، میٹوں موڈھیاں اُتے چُکن والے نظری آئیا۔ ایہہ سب کُجھ روداس دے ہتھ، جس دا لیکھ نہ کوئے مٹائیا۔ سری بھگوان اوہدے وس، گھر بہہ بہہ خوشی منائیا۔ ہُن کھیل دیکھو پرتکھ، وکھری دھار چلا ئیا۔ کرپا کر پُرکھ سمرتھ، گرگھ اپنی گنڈھ پوانیا۔ ست دھرم دا کھول کے ہٹ، وچ اکو اک کرائیا۔ پچھلا لیکھا کر کے یاد، لہنا رہیا مکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سوہنی بنت آپ بنائیا۔ ڈولی والے ڈنڈے کرن مخول، دو ہتھاں تالی رہے وجائیا۔ اٹھو دیکھو براہمن رول، پنڈت بیٹھا ڈیرہ لائیا۔ چار کھار اُس دے کول، اپنا مان تان گوائیا۔ روداسا لیکھا رہیا پھول، سری بھگوان رہیا سمجھائیا۔ سب دا پورا کرے قول، کیتا اقرار و سر کدے نہ جائیا۔ لہنا دیوے اُپر دھول، دھرنی اپنے رنگ رنگائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دیوے مان وڈیائیا۔ رستے کہن اسیں دسینے رستہ، بھو ا بھو کھلا ئیا۔ گرگھ کھولیا پچھلا بستہ، سری بھگوان رہیا درڑائیا۔ دیکھو براہمن حال خستہ، خوشی غمی دوویں بیٹھیاں ڈیرہ لائیا۔ اگے جان دا نہیں خرچہ، پچھے رہن توں سکے نہ کوئے بچائیا۔ ساہمنے اکھیاں پے گیا پرچہ، حل سوال نہ کوئے جنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا جانے بے پرواہیا۔ براہمن کہے میرے رام، رمیا اک سرنا ئیا۔ میرا پچھلا لیکھا ہویا حرام، ہرمت کوئے رہن نہ پائیا۔ اگلا سُنیا تیرا نشان، نشانہ تیرا بے پرواہیا۔ چرن کول کر دھیان، نیتز نیناں نیر وہائیا۔ میری مُشکل کر آسان، دُکھیاں درد گوائیا۔ سارے کٹھے ہوئے آن، وچھڑیا رہن کوئے نہ پائیا۔ کرپا کر سری بھگوان، سچ تیری سرنا ئیا۔ تیرے حکمے اندر میں تیار کیتا پکوان، بھوجن بھٹیا

تیری کرائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، موہے دے مان وڈیائیا۔ براہمن تیرا بھوجن ہو یا تیار، سیری بھگوان دھیان لگائیا۔ تیری گنگا مٹیا
 لیائے اٹھال، نیتز نیناں درس کرے جمننا سُرستی دے نال، بھججن واہو داہیا۔ گوداوری ویکھے آکے حال، نیتز نیناں نیر وہائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ
 اپنی کرپا کر، سچ دیوے مان وڈیائیا۔ گنگا جمننا سُرستی گوداوری آئیاں نیڑے، اپنا پنڈھ مکائیا۔ پنڈت کتھے لائے ڈیرے، براہمن دے سمجھائیا۔ ساڈے
 کنڈھے توں جمان لُٹے ہتھیرے، اپنے ہتھ وکھائیا۔ ہن آئیوں کیہڑے گیڑے، تینوں سکے نہ کوئے بچائیا۔ پنڈت ہنچھواں نال کپڑے رہیا لیڑے، نیتز
 نیناں نیر وہائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میرا لیکھا رہیا مکائیا۔ گنگا جمننا سُرستی خوشی ہو کے گاؤں گیت، براہمن رہے سناٹیا۔ پنڈت جی
 تہاڈی پر بھ نے واہوا ویکھی ریت، نیت تہاڈی تہاڈے نال پرناٹیا۔ جو کچھ ہو رہیا سو ہووے ٹھیک، فرق رہن کوئے نہ پائیا۔ ساڈے نال جھوٹھی کردا
 رہوں پریت، سچی یاری توڑ نہ کتے نبھائیا۔ جس رِوداس نوں کھیندا رہوں پنچ، کسیرا اپنی جھولی پائیا۔ اوہدی چولی ویکھ رنگ چڑھیا بسیٹھ، رُپ اِکو اِک
 درساٹیا۔ اوس در توں منگ لے بھیکھ، تیرا وچولا اِکو نظری آٹیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اچرج کھیل رہیا کرائیا۔ براہمن کہے سُن گنگا
 مٹیا، میں ممتا دتی تچائیا۔ میری ڈبدی ویکھ نیا، بیڑا پار نہ کوئے لنگھائیا۔ سجن دے نہ کوئی سنا، سنگ نہ کوئے وکھائیا۔ میری پکڑے کوئی نہ بہنیا، براہمنی
 بیٹھی گھ پُچھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ڈھر دی کرنی رہیا کمائیا۔ براہمن کہے سُن جمننا بھین، سُرستی نال رلاٹیا۔ میرے نیتز روون
 وہاں نیر نین، دھیرج نظر کوئے نہ آٹیا۔ میں سچ سچ تہانوں آیا کہن، کہہ کہہ رہیا جنائیا۔ اِنچ چکنا لہن دین، میری سوچ سمجھ رہی نہ راتیا۔ ناتا تٹنا سجن
 ساک سین، بھائی بھین جانا گھ بھوٹیا۔ ہر سنگت وچ نہ ملنا بہن، پر بھ چرن دھوڑی ٹکا نہ کوئے لگائیا۔ میرا ساڈھے تن ہتھ بُرج لگا ڈھن، ڈھیری خاک
 وچ رل جائیا۔ اندرے اندر چوری گھراں وچ دے ڈاٹن، باہروں سکے نہ کوئے سمجھائیا۔ اوہ ویکھ مینوں نظری آئے جو مینوں آئے لین، لہنا دینا رہے
 مکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میرا لہنا دے چکائیا۔ چارے بھیناں کرن صلاح، اندرے اندر دھیان لگائیا۔ ایس ویلے کیہڑا بنے ملاح،
 جو بیڑا پار کرائیا۔ گنگا ہولی جہی دتا سنا، اشارے نال درٹائیا۔ رِوداس چمارا گرگھ بیٹھا رُپ وٹا، جس دے نال سچ گوسانیا۔ اُس دے آگے رل کے

سارے واسطہ لوو پاء، دوئے جوڑ جوڑ اپنی جھولی ڈاہیا۔ جے مہروان مہر نین لئے اٹھا، ڈکھیاں ڈکھ درد گوانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، حکمے اندر کھیل ورتانیا۔ چارے بھیناں ہوئی جیہی رُوداس نوں رہیاں آکھ، بن رسنا جھوا بول سنانیا۔ تیرا پر بھ دے نال ساتھ، ناتا جڑیا بے پرواہیا۔ تئیتوں غریب نوں منگن دی سوہنی جاچ، کوجھے کملے اپنی جھولی آگے ڈاہیا۔ سانوں یاد اوہ پچھلی رات، جس رین اندر سوہنا بھات دتا کھوانیا۔ چار کہاراں کھول کے راز، پنچویں یار دے کے دات، ساتھ پنچ گھمیاں جنانیا۔ پنڈت براہمن گیوں آکھ، اشارہ اکو اک لگانیا۔ کھج انت ویکھاں آن تماش، لوکات پھیرا پانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل سچ گوسانیا۔ رُوداس کہے سُن لو سچّی، اکو وار سمجھانیا۔ میں پر بھ دے نال کیتی پئی، اپنی گنڈھ بندھانیا۔ میری ڈوری نہیں تند کئی، آد جگاد ٹٹ نہ جانیا۔ گل اک سناواں اچھی، بُری ونڈ نہ کوئے ونڈانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پر بھ میرا رہیا درڑانیا۔ سُن گنگا کر کے کن، روی رہیا جنانیا۔ صاحب میرا جائے من، جے واسطہ آگے پانیا۔ جس پورب جنم دا لیکھا دینا سو آگے نہ دیوے ڈن، ڈورُو ڈنک کوڑ نہ کوئے وجانیا۔ بھاگ لگاوے ساڈھے تن ہتھ تن، رنگ اپنا اک رنگانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دیوے مان وڈیانیا۔ ایدھروں براہمن ماری دہا، کوک کوک سنانیا۔ اودھروں گنگا نیر رہی وحا، نیناں چھبر لائیا۔ جمن کھلے کیس رہی وکھا، مینڈھی سیس نہ کوئے گندانیا۔ سُرستی دھوڑی ٹکا خاک رما، کھ بھوتی اک جنانیا۔ گوداوری تن الفی لیر لیر لئی کرا، ہار شنکار نظر کوئے نہ آنیا۔ چرن کول منگ پناہ، سچ میننتی اک سنانیا۔ پر بھو ایس براہمن دا بخش گناہ، جن تیرا پر ساد دتا بنانیا۔ جگ جنم دی کڑاہی دی آسا پور کرا، تیرا چرن کول وچ ٹکانیا۔ پریم پیار نال سیوکما، سوہنی خوشی دکھانیا۔ پنجاں کولوں جل پوا، منتر پڑھیا بے پرواہیا۔ ساڈا لیاندا لیکھے لیا لا، جو دُور دُراڈا تیرے درتے لیا ٹکانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ رحمت دے کمانیا۔ رحمت کر سری بھگوان، بے پرواہ تیری سرانیا۔ رل مل سارے منگیئے دان، جھولی اک دکھانیا۔ تُوں صاحب سجن سلطان، بے انت تیری شہنشاہیا۔ جگ چوکڑی میٹنہار، سنجگ تریتا دوا پر کھج تیرے حکمے اندر سیوکما نیا۔ ہوں بالے بالک بال انجان، بالی بُدھ رکھانیا۔ تیرا انت نہ پاراوار، بے انت سچ سکھانیا۔ تیرا پر بھو اک آدھار، رُوداس چمارا رہیا جنانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پڑوہ

اوہلا دے چُکائیا۔ پر بھو کہے رَو داس داس دا کی، سچ دیو جنائیا۔ سارے کہن اوس ونڈ ونڈی ساڈھے تن ہتھ نیہہ، جس دا لیکھا تیرے ہتھ پھڑائیا۔ لکھ چوڑا سی تیرا جنت جیو جی، جاگرت جوت کرے رُشائیا۔ امرت میگھ برس مینہ، دھار اکو اک وہائیا۔ کرپال ہو کے ٹھا کر تھی، صاحب تیری سرنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دے مان وڈیائیا۔ سچ دسو کی رَو داس دے، پر بھ جو آکھ جنائیا۔ رَوی خوشیاں وچ ہسے، گرگھ اپنا رنگ چڑھائیا۔ پر بھو پریم پریتی اندر پھسے، دوسر ہتھ کسے نہ آئی۔ براہمن چرناں اُتے ڈھٹھے، جمنائستی گنگا گوداوری نال ملایا۔ دین دیاں وست امولک جھولی گھتے، داتا دانی آپ ورتایا۔ پچھلے ویکھ کے حساب کھاتے، کھاتہ اپنے نال ملایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دیوے مان وڈیائیا۔ رَو داس کہے میں کھاتہ دساں ایک، جس وچوں ملے وڈیائیا۔ پر م پُرکھ دی راکھو ٹیک، سچ سچ سرنائیا۔ چرن کول کرو آدیس، نیوں نیوں لاگو پائیا۔ زرویر پُرکھ وٹایا بھیکھ، جوتی جاتا نور رُشائیا۔ اکو وسے سمبل دیس، ساچے مندر ڈیرہ لایا۔ سچ دوارے کھیلے کھید، جن بھگتاں ہوئے سہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہروان لیکھا دے مُکائیا۔ رَو داس کہے سُن سچ کہانی، اچھی طرح جنائیا۔ جس نے رچن رچائی چارے کھانی، سو خالص روپ وٹایا۔ جس دی صفت کرے چار بانی، آد جگاد رہی جس گائیا۔ سو صاحب سنگر لیکھا جانے دو جہانی، زرگن سرگن ویکھ وکھائیا۔ اُس دے چرن کول وٹھو جاو قُربانی، نمکھ نمکھ اپنا آپ کٹایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنے ہتھ رکھے وڈیائیا۔ رَو داس کہے میرا سکا بھوجن، جس ست روپ بنایا۔ جس نوں نانک ملیا اُپر کوٹن جوجن، جس دی صفت گنگن گگنتر نہ کوئے کرائیا۔ جس دے درشن نوں آد جگاد جگ چوکڑی لوچن، نت نوت دھیان لگایا۔ جس دا لہنا گر اوتار پیر پیغمبر سوچن، سوچ وچ کسے نہ آئی۔ جس دا واسا لوک پرلوکن، دو جہاناں کھیل کھلایا۔ جس دے نال رَو داس مانے مَوجن، گرگھ سنگھ گر گر گود اُٹھایا۔ پر بھو سب دے سر اُتے دیوے اوڈھن، سر اپنا ہتھ ٹکایا۔ اوہدے حکمے اندر جگ چوکڑی بھوگ بھوگن، زرگن سرگن کار کمائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا جانے تھاؤں تھانیا۔ رَو داس کہے سچ دساں بات، باطن دیاں جنائیا۔ نال لیکھا لکھ کے قلم دوات، کالکھ ٹکا دیاں گوائیا۔ پر بھ ملن دی سکھو جاچ، پڑدہ اوہلا اک اُٹھایا۔ انتر نونا مستک ماتھ، ڈنڈوت بندنا اک وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہروان ہوئے

سہانیا۔ مہروان ہوئے سہائی سد، گہر گمبھیر دیا کمائیندا۔ جو سچ دوارے رہیا سچ، سوہنا آسن لائیندا۔ سب دے پڑدے دیوے کج، مہر نظر اک ٹکائیندا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پورب لیکھا آپ چکائیندا۔ پورب لیکھا کہے اُدھار، روداسے اک جنائیا۔ بن وچولا وچ سنسار، سوہنا میل ملائیا۔ میرا بھلیا نہ سرجنہار، بھلیاں رہیا اٹھائیا۔ پنڈت براہمن ہونا خبردار، تیرا لیکھا پور کرائیا۔ پچھلا ویلا کر لے یاد، تیری فریاد اپنی جھولی پائیا۔ اُس دا بھيو کھولے راز، رحمت اک کمائیا۔ کھیر کڑاہ دا نہیں سواد، دند گھسائی نظر کوئے نہ آئیا۔ مشرانی واسطے دیوے کوئی نہ دات، پلو گنڈھ نہ کوئے بندھائیا۔ پرم پُرکھ دا اُلٹا ویکھ رواج، اچرج اپنی کھیل رچائیا۔ جنہاں کہاراں منگی دات، تنہاں منگھاں ناری رپ وکھائیا۔ جس روداس دے یار اُس دی استری ول لیا جھاک، پنجواں یار سو بھاپائیا۔ روداس چمارا وچولا بن کے رہیا آکھ، دھر دا ڈھولا اک درڑائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دیوے مان وڈیائیا۔ پنڈت جی آگے کسے براہمن ملے نہ تھال پر وساء، کھیر کڑاہ نہ کوئے کھوئیا۔ کسے نال نہ کرنا روساء، اُلٹی کل پر بھو بھوئیا۔ آگے جیندیاں سادھ کوئی نہ کرے موچھا، مہوچھا کیتا کم کسے نہ آئیا۔ کسے کم نہ آئی نیتی وچوں گھمیار دا چکيا کھوساء، پت پوترے ناتا گیا ٹٹائیا۔ دھن دولت دسے مکان کوٹھا، استری انگیکار نہ کوئے کرائیا۔ دھوتی بودی نظر نہ آوے پھڑیا سوٹا، متھے ترسول نہ کوئے وکھائیا۔ گنگا ساگر مودھا ہویا لوٹا، پردہ رکھ دان نہ وچ ٹکائیا۔ روداس نے مارگ دسیا سوکھا، ہوئی جی سمجھائیا۔ جنم کرم توں بچن دا اکو موقع، ہر چرن ملے سرنائیا۔ جتھے کدے نہ ہووے دھوکھا، کوڑی کریا ڈیرہ ڈھاپیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دیوے مان وڈیائیا۔ پنڈت جی ویکھو چار کہار، پنجواں یار نظری آئیا۔ کلج انت جامہ دھر کے رپ نار، نر نرائن سنگ رکھائیا۔ دوہاں وچولا بنیا یار، گرگھ اکو نظری آئیا۔ اینہاں بھوجن دینا کھوال، ہردے ہر ہر نام دھیائیا۔ روگن سوگن چنتا کرے باہر، دُکھ نیڑ نہ لاگے رائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، تیرا لہنا دئے چکائیا۔ پنج تھال دال روٹی، پنجائ دئے وڈیائیا۔ تیری داسنا کڈھ کے کھوٹی، قیمت کھری دئے بنائیا۔ ایٹھے نال میل کے جوتی، جوتی جوت کرے رُشنائیا۔ تیری سرت اٹھا کے سوتی، گھر سوانی دئے سمجھائیا۔ تیری پھیر نہ پہلے بودی، اشارہ کر کے ججمان نہ کوئے پھسائیا۔ توں ویکھی چٹھ کے چوٹی، چتر دان اکو نظری آئیا۔ جس دے ہتھ وچ دو جہاناں روزی، آد جگاد رہیا ورتائیا۔ جوتی

جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیوے اک سرنایا۔ رُوداس کہے جو رُپ گرگھ، اچھی طرح سمجھایا۔ سچ دواویوں ملے بھکھ، بھجھیا پر بھو ورتایا۔ پچھلا لہنا لئے نچھ، اگے دئے سمجھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دئے وڈیایا۔ رُوداس کہے سُن ٹھا کر براہمن، ٹھو کر دیاں لگایا۔ میں تیرا بنیا پہلوں ضامن، ضامنی توڑ نبھایا۔ تُوں ویکھ میرا رامن، جس رام وچوں رحمت آپ برسایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دئے وڈیایا۔ رُوداس کہے تُوں پروس تھال، وست امولک وچ لگایا۔ میں دوہاں ہتھاں پھڑ کے ٹھا کر اپنے دیواں کھوال، جو کھا کے تیرا شکر منایا۔ تیرا کٹ کے جائے جنجال، جیون جگت اپنے نال رکھایا۔ پنجاں سُر ت لئے سنجال، سوہنی بنت بنایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیوے مان وڈیایا۔ پنج کھارو کھانا کھاؤ، ہر صاحب سنگر آپ جنایا۔ پر م پُرکھ دا درس پاؤ، پچھلا لیکھ مٹایا۔ اگی دن گھر سُتیاں روز رات نوں درس پاؤ، ساکھیاں پر بھ نور ظہور نظری آئی۔ اک گلاس جل دا سرہانے رکھاؤ، راتیں پی کے تہانوں دئے اٹھایا۔ ستویں ستویں دن رُوداس چمار نوں لاگے چرن تکاؤ، پُرکھ ابناسی اپنے سنگ رکھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی سکھیا اک درڑایا۔ سچ پرساد لینا چھک، براہمن رہیا ورتایا۔ ایہہ رُوداس نے تہاڈی جھولی پایا حق، جو پچھلا رکھیا کول لگایا۔ سری بھگوان ہو پرگٹ، لہنا دتا تھاول تھانیا۔ ایہدا لیکھا ہتھو ہتھ، جگ چوکڑی رہیا مکایا۔ مرن توں پہلوں مارگ دتا دس، مُردا ہو نہ کوئے پچھتایا۔ سچ سچ دا کھول ہٹ، گھر مندر کرے رُشایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیوے مان وڈیایا۔ رُوداس کہے پر بھو تیری مہر اپار، اپر مہر دیکیں وڈیایا۔ میرا لہنا دتا قرض اُتار، بخشش آپ کمایا۔ بے شک پنچے بنے نار، آسا انتر اک رکھایا۔ اگے دینی تیج سوار، جنم جنم دا گیڑ کٹایا۔ ستاں مہینیاں دا جو رکھیا ادھار، او وی لیکھا تیرے ہتھ جوں بھاوے توں چلایا۔ دُرمت میل اُتار، چٹے بستر دتے پہنایا۔ ہتھاں وچ جو پنچ رومال، اوہ جنہاں وچ کھانا کنا کنا دتا لگایا۔ اینہاں وچوں کھول کے پنجاں کھاراں کیتا پیار، گھمیاں نال دردی ہو کے درد وندایا۔ اینہاں نوں لگن نہ دینا داغ، لوکمت سر اپنا ہتھ لگایا۔ سد جوتی جگدی رہے چراغ، تیرا نور نور کرے رُشایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دینی سچ سچ وڈیایا۔ پنجاں ویکھ بستر چٹے، دو جہان خوشی مٹانیدا۔ وید ویاسا آ کے درتے پٹے، نیتز رو رو حال سنانیدا۔ پر بھو تیرے لیکھ کون میٹے لکھے،

لکھیا لیکھ نہ کوئے گوانیندا۔ میٹوں تیرا رُوپ اِکو دسے، جو ہر گھٹ اندر نظری آئیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہروان سب دا لیکھا تیرے ہتھ پھڑائیندا۔ وید ویاس پر بھو ہویا دلیر، اچھی طرح جنائیا۔ تیرا لیکھا لہنا دیوے نیڑ، اُبھل اُبھل کدے نہ جائیندا۔ میٹوں سُن کے دھاہاں مار دے تیرے پنچے شیر، جو جنمدیاں تیرا درشن پائیا۔ بیس اِکیسا ایہو منگدا رہیا مہر، مہر نظر اُٹھائیا۔ پنجاں توں دس دساں وِچ اپنا گِیڑ، گِیڑے وِچ سرب لوکائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سب دا لیکھا دے نیڑ، سَتجگ ساچی دھار بندھائیا۔ اودھروں پنچ آؤن دوڑے، گڑھی چمکوڑ دھیان لگائیا۔ اجیت جُجھار چڑھے گھوڑے، سوہنی واگ بھوائیا۔ اوس دے چلیئے کولے، جس کلغیاں والے کلغی والے دی بنت بنائیا۔ اُس دے پریم اندر پھر کن ڈولے، جو بن خوشیاں رنگ بے پرواہیا۔ دو جہاناں تول تولے، نام ترازو ہتھ اُٹھائیا۔ اگم اتھاہ بول بولے، جس دی سمجھ کسے نہ پائیا۔ اج اوس اپنے کیتے قول پورے کر کے اُپر دھولے، لیکھا سب دی جھولی پائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کھیلے کھیل بے پرواہیا۔ پنچ شیر پئے گرج، اپنی بھبک لگائیا۔ اِشارے نال پر بھ گیوں ورج، شبدی شبد جنائیا۔ تہاڈی سناں اِک عرض، عرضوئی اپنی جھولی پائیا۔ ماتا گھر پوت جے مرد، سوربیر اکھوائیا۔ تہاڈے نال ونڈاں درد، سر اپنا ہتھ لگائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پورا کراں فرض، فیصلہ سچ سچ درڑائیا۔ سچ فیصلہ نو بیس، پہلی چیت خوشی منائیا۔ پنجاں دیوے اِک حدیث، سچ سچ سمجھائیا۔ کرپا کرے ہر جگدیس، جگدیش خوشی منائیا۔ سَتجگ ساچا کرے اڈیک، نیتز نین اُٹھائیا۔ چٹا بانا منگے بھیکھ، سوہنے بستر راہ تکائیا۔ ایہہ لیکھا جُجھار اجیت، اچھی طرح درڑائیا۔ ست دھرم دی چلے ریت، پر م پُرکھ آپ چلائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پنچ دس دس پنچ اِکو رنگ دکھائیا۔ دس پنچ بستر چٹے، پُرکھ اکال سیو کمائیا۔ ہر سنگت ویکھے وڈے نکے، بردھ بال کھوج کھوجائیا۔ پھڑ کے تارے جتھے کتھے، دُور دُراڈے ویکھ دکھائیا۔ پچھوں کہانیاں رہ جان قصے، قسمت جن بھگتاں دے بدلایا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہہنگ نرائن نر، سد دیونہار وڈیائیا۔ پچھلے جنم دی رواداس ضمانت، گرگھ ہو کے رہیا جنائیا۔ پر بھ تیری جھولی رکھی امانت، اپنی ہتھیں لگائیا۔ پہلی چیت کر دے صحیح سلامت، سُنیاں دے جگائیا۔ اگے دسے نہ کوئی عداوت، جھگڑا پچھلا دتا چکائیا۔ کوڑی کرے نہ کوئی بغاوت، ٹھگی چوری نہ کوئے کمائیا۔

جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دے مان وڈیاںیا۔ رُوداس کہے پر بھ کھالے ٹکر، ٹکڑا تیرے ہتھ پھڑاںیا۔ گُرمگھ بھلا پھیر وی تیرا پُتر، تیرا روس نظر نہ آںیا۔ تیری دھاروں آئے اُتر، پتاماں جگت ہنڈھانیا۔ تیتھوں بھلیاں تیرا کپتا نہ شکر، شہنشاہ تیرا سنگ نہ کوئے نبھانیا۔ اگے واسطے کدے نہ جاوے ٹکر، گھ سکے نہ مات بھوایا۔ جے تُوں اک دانے پچھے تاریا ٹھٹھیار دا ٹکڑ، نانک نرگن سرگن دے وڈیاںیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہروان ہو سہانیا۔ رُوداس کہے میری منظور کر عرضی، آرزو اک رکھانیا۔ تیرا پر بھو کم نہیں کوئی فرضی، سچ سچ تیری سرناںیا۔ بے شک اسیں سارے سدا غرضی، پر وڈی غرض تیرے ملن دی اک رکھانیا۔ تھہ بن دے نہ کوئی دردی، دُکھیاں دُکھ نہ کوئے ونڈانیا۔ تن پاٹا سیوے نہ کوئی درزی، بن رُوداس چمارے تُوئی گنڈھ نہ کوئے دکھانیا۔ تیری پریم ویراگن گُرمگھ آتم مردی، وچھوڑا سہہ سکے نہ رانیا۔ بن تیری کرپا تیری منزل کوئی نہ چڑھدی، گھر درس کوئے نہ پانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دے مان وڈیاںیا۔ سُن رُوداس براہمن نہیں ایہہ چار، چاروں دی واری آںیا۔ جے بخشاں تے سارے کراں پار، نہیں تے سنگ نہ کوئے تڑانیا۔ بے شک وچھوڑن والے نہیں گل وچوں ہار، مانک موتی نظری آںیا۔ پر میرا اوتھے ایتھے اک جہا پیار، گھاٹا رہن کوئے نہ پانیا۔ جے دُکھ ہووے ماں پو بھین بھرا سجن ساک سین پیاری نار، موہے دُکھ نہ لاگے رانیا۔ جن بھگت ساچے سنت گُرمگھ گودی آپ اٹھال، بیٹھاں چائیں چانیا۔ دوس رین اٹھے پہر وساں نال، وچھڑ کدے نہ جانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دیونہار اگئی تھانیا۔ رُوداس کہے میری تیرے نال یاری، وعدہ کر کے پچھلا آںیا۔ ایتھے اوتھے تیری خُماری، تیرے ہتھ وڈیاںیا۔ جے منگھ توں بنائیں ناری، براہمن دے کوٹن پچھلے پاپ گوانیا۔ تھوڑے سواساں دی ہور کر دے کاری، تیری قیمت لاگے کوئی نہ رانیا۔ ساڈا سنگ بنیا سنساری، سوہنا میلا ملیا بے پرواہیا۔ اجیت سنگھ کہے موہے لوک لجیا جاندی ماری، اٹھ سکے نہ اُپر اٹھانیا۔ پنہمن سنگھ کہے میری کی کرُوگی ناری، پچیاں پالن والا نظر کوئے نہ آںیا۔ ڈلا کہے براہمن براہمنی میرے پچھے آپے کرے گریزاری، نیتز نیناں نیر وہانیا۔ وچھوڑا جھل نہ سکے ماں پیاری، پتا پت جھلی نہ جائے جڈانیا۔ رُوداس کہے میں سُنن توں اگے انکاری، جو سناویں میں موڑ کے تیری جھولی پانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دے مان وڈیاںیا۔ رُوداس نہ کر ضد،

سری بھگوان سچ جنائیندا۔ ایہہ دیکھ میری وڈی بدھ، بھيو اہید کھلائیندا۔ جے مرن توں پہلوں ایہو جہیاں منگاں منگن گئے گجھ، اگے میرا سنگ نہ کوئے رکھائیندا۔ بھائیں اوتھے پچیاں نالوں زیادہ دیواں گجھ، سوہنی اپنی گود بہائیندا۔ پریم پریتی اندر جاواں بچھ، امرت میگھ برسائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا بھيو کھلائیندا۔ روداس کہے میں بیٹھاں آکھ، وڈا مان تیرے اُتے کُٹایا۔ ایہہ وی سکھی تیتھوں جاچ، پر بھو توں آپے دتا سمجھایا۔ ہوئی جہی میرے اندر کر کے واس، اپنی اکھ کھلایا۔ روداس جیہڑا سکھ پنچ تت چولے میرے ساتھ، پھیر ہتھ کدے نہ آیا۔ چلدیاں پھر دیاں کھلیدیاں کدیاں پریم نال کرن بات، خوشیاں رنگ چڑھایا۔ سبجناں وانگ بہنا وچ جماعت، بھراواں وانگ گلوکڑی پائیا۔ داتیاں وانگ بخشنی دات، شہنشاہ وانگ اپنا لھم سناپا۔ راتیں سٹیاں ملنا وچ خواب، دے جاگدیاں انگلاں نال لگایا۔ ساتھوں پھیر کیہڑا لیکھا منگے حساب، جے ملے تیری سرنایا۔ پر بھو اوہ چنگی نہیں محراب، جس دوارے تیرا چرن کول نظر نہ آیا۔ سانوں ایہو تیری چنگی لگے رباب، جوتن ستار اندرے اندر ہلاپا۔ اس دایمٹوں دے جواب، جیہڑا میرے وچ بہہ کے سکا ٹکڑ بھوگ لگا کے اپنی خوشی منایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میرے سبج لے ترائیا۔ روداس کہے میرے نال تیرا اقرار، اقرار نامہ رہیا دکھایا۔ میری شہادت دین چار کھار، پنجاواں تیلی یار اپنا روپ وٹایا۔ گھمیاں وچوں رون والا بچہ پچھلے جنم دالالو جس نال کیتا ادھار، اوہ دیکھے نین اٹھایا۔ اوہ اٹ کرے پکار، جس داماں تان دتا مٹایا۔ اوہ بالے ہوئے ہوشیار، جنہاں نہیاں ہیٹھ دباپا۔ تیرا دیکھ سچا دربار، سارے سو بھاپایا۔ اکو بولن اُچی آواز، دُھر سندیسہ رہے جنایا۔ سری بھگوان ویہہ سو اگی بکرمی گرسکھ تیرا مات وچوں کوئی ہو کے نہ جائے نراس، پنچ تت چولا نہ کوئے تجایا۔ جے تیرے کول دین جوگی نہیں دات، سانوں اپنے خالی ہتھ دے دکھایا۔ جاں کہہ میں نہیں پُرکھ ابناس، ٹھگ چور یار بیٹھا ڈیرہ لاپا۔ جاں کہو میں بھگتاں نوں لٹن والا بد معاش، بے وفا ہو کے پھیری پائیا۔ جاں کہو میں سرب گنتاس، ہر کرتا روپ وٹایا۔ جنا چر میری پوری نہ کریں آس، گرگھ اپنی آسانہ کدے مکایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ سچ دے سمجھایا۔ روٹی دال پاوے شور، بھڑی بھڑی سناپا۔ روداس تیری قلم وچ ہے نہیں زور، زور نال دے دباپا۔ تیرے ہتھ وچ پر بھ دی ڈور، وانگ پتنگے رہیا اڈایا۔ جے بھگوان دا نہیں بدلدا بول، بول

بھگتاں بدل کدے نہ جائیا۔ پچھلا تیرے نال قول، اقرار رہیا دسائیا۔ نهن آگیا اُتے دھول، دھول دھرنی اُتے رُوپ وٹائیا۔ پھڑ بانہوں بہایا کول، دُور
دُراڈا پندھ چُکائیا۔ جس تیرے گھر وچوں لُکا کے رکھیا اک چول، تھوڑا نانک دتا کھوائیا۔ اُس دا بے نہ گیا مول، لیکھا بہتا نظری آئیا۔ جوتی جوت
سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دیونہار وڈیائیا۔ روٹی دال کہے میرا دیکھو صبر، تھال پروسی رہی سٹائیا۔ جس دا لیکھا ملے اُتے امبر، دھرنی تھلے ہتھ کسے نہ
آئیا۔ سرب ویاپی سدا بھر تمبر، ہر گھٹ سوامی بے پرواہیا۔ سو صاحب رنج اپنا اڈمبر، اچرج کھیل کرائیا۔ جن بھگتاں سوہنا بنے سو مبر، جوتی جوت
سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لہنا دیوے چُکائیا۔ پُرکھ اکال کھیل ان درِشا، شبدی داتا دے وڈیائیا۔ وشن برہما شو دیکھے لکھتا، پورب دھیان لگائیا۔ گر
اوتار وچارن واک بھوکھتا، جو بھاکھیا گئے سٹائیا۔ پیر پیغمبر بھججن دوزخ بہشتا، چوڑاں طبقات واہو داہیا۔ بھگت بھگوان دیکھن اِشا، نچ انتر دھیان لگائیا۔
دھن بھاگ پر بھ نو نو چار پچھوں پہلی چیت لیاندا پر وِشا، بیس اکیسا رنگ رنگائیا۔ سنت سہیلے گرگھ چیلے کھولے درِشا، انھو اپنی دھار چلائیا۔ جوتی جوت
سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دیوے مان وڈیائیا۔ سبجگ تریتا تگن راہ، دوپر کلجگ دھیان لگائیا۔ چارے وید نین رہے اٹھا، چاروں کُنٹ اکھ گھلائیا۔
چارے کھانی رہی راہ تگا، تقویٰ اکو اک جنائیا۔ چارے بانی رہی سمجھا، بودھ اگادھ کرے شنوائیا۔ چار ورن پردہ رہیا اٹھا، چار یاری سنگ نبھائیا۔ چوتھے پد
بھیو رہیا گھلا، محل اٹل سو بھاپائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ دو جہان رہے تک، نیتز نین اکھ گھلائیا۔ برہمنڈ کھنڈ
پُری لوء آکاش پاتال رہے نٹھ، بھججن واہو داہیا۔ جگ چوکڑی زرگن سرگن کھیل کرے سمرتھ، مہما اکھ اپنے ہتھ رکھائیا۔ دیکھ دکھانے تیر تھ تھ،
اٹھسٹھ مندر مٹھ شو دوالے پردہ آپ چُکائیا۔ نت نوت کرے کھیل بازیگر نٹ، سوانگی ہر کرتا اپنا سوانگ رچائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا
کر، بے پرواہ کھیل رچائیا۔ بے پرواہ کھیل اولا، ہر کرتا آپ کرائیندا۔ آد جگادی اک اکلا، جگ کرتا سو بھاپائیندا۔ سہا و نہارا مقامے حق سچ ملاء، لاشریک
پروردگار سانجھیاں آپ ہو جائیندا۔ اپنے ہتھ رکھے توفیق، دیونہارا سد حدیث، کلمہ نبی رسول کائنات آپ پڑھائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا
کر، بھيو ا بھيو آپ گھلائیندا۔ بھيو ا بھيو کھولنہارا، اینکار وڈی وڈیائیا۔ آد جگادی زرگن سرگن لے اوتارا، دیکھنہارا تھاول تھانیا۔ کاغذ قلم شاہی کاتب بن

لکھارا، نت نوت کرے سچ پڑھائیا۔ نام دُھن شبد ناد درساونہار جیکارا، انبولت اپنا راگ سنائیا۔ سبجگ تریتا دواپر کلجگ گرا اوتاراں پیر پیغمبراں سادھاں سنتاں جیواں جنناں جو دیندا رہیا لارا، ست اشارہ اک جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچی کرنی آپ کمائیا۔ ساچی کرنی کرے آپ، اپنے ہتھ رکھے وڈیائیا۔ آد جگادی دُھر دا باپ، پتا پُرکھ اکال اک اکھوائیا۔ زرگن سرگن دیوے ساتھ، لکھ چوڑاسی دیکھے کھیل تماش، گھٹ گھٹ اندر ڈیرہ لائیا۔ بودھ اگادھ وجائے ناد، دُھن سنائے سُن سادھ، الکھ اگوچر اگم اتھاہ بے پرواہ بھو کھلایا۔ پورب لہنار کھتے یاد، جن بھکت سُنے فریاد، غریب نمائیاں کو جھیاں کملیاں دیوے داد، دیونہار اک ہو جائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل سچا شہنشاہیا۔ شہنشاہ سندیسہ اک، ہر کرتا آپ جنائیا۔ نت نوت جو لیکھا دتا لکھ، نہ کوئی میٹے میٹ مٹایا۔ نو سو چرانویں چو کڑی جگ پچھوں سری بھگوان بدلے اپنی پٹھ، کروٹ اکولے انگڑایا۔ جن بھگتاں کرے ہت، ہتکاری بن کے ویس وٹایا۔ انتر آتم سے چت، من ٹھکوری کوئے نہ پائیا۔ پریم پیار دی دے کے بھکھ، بچھیا اکو وار ورتایا۔ آتم پر ماتم دیوے سکھ، سکھیا سچ کرے پڑھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہروان آپ ہو جائیا۔ مہروان پر بھ ہو یا ایک، ایککار آپ اکھوائیا۔ جگ چو کڑی جس دی ٹیک، سو صاحب پھیرا پائیدا۔ گرا اوتار پیر پیغمبر راہ تلگن نیتن نیت، نیتز نین سرب اٹھائیدا۔ گھر پر یتم پیا پار برہم پت پر میثور کرے ہیت، ہتکاری پُرکھ اکال اکو نظری آئیدا۔ جس دے ہتھ دو جہاناں لیکھ، لوک پر لوک بنت بنائیدا۔ لکھ چوڑاسی جس دی کھید، گرا اوتار پیر پیغمبر ناچ نچائیدا۔ گھٹ گھٹ اندر جس دا جوتی تیج، آد زرنجن نور رُشائیدا۔ آتم پر ماتم مانے تیج، سچ سنگھاسن سو بھا پائیدا۔ سہاونہارا سچھنڈ دیس، محل اٹل آپ وڈیائیدا۔ سُن دُلا راشدی دیوے بھیج، محکم حاکم اک درڑائیدا۔ کلجگ اتم دھر کے بھیکھ، پڑدہ اوہلا اپنے وچ چھپائیدا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کھیل آپ درشائیدا۔ ساچی کھیل کرے گوبند، گھر گسبھیر وڈی وڈیائیا۔ جن بھگتاں میٹن آیا چند، چنتا چکھا دے مٹایا۔ وڈ داتا گنی گہند، گھر گسبھیر بے پرواہیا۔ تس دی کیا کوئی کرے نند، کوٹن کوٹ نندک نندیا لکھ بھرایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، داتا بن صاحب بخشند، بخشش رحمت آپ ورتایا۔ بخشش رحمت ورتے جگ، کلجگ انت دے وڈیائیا۔ پرگٹ ہو سورا سر بگ، شہنشاہ اپنا

حکم ورتائیا۔ سرشٹ سبائی ویکھ لگی اگت، نو کھنڈ پر تھی امرت میگھ نہ کوئے برسائیا۔ ساچا حاجی کرے نہ کوئی حج، حُجرہ حق نہ کوئے سہائیا۔ صوفی بن کے صاحب کوئی نہ لئے لبھ، صحبت وچ پھسی لوکائیا۔ من واسنا رہے نچ، مت متوالی رہی گُرائیا۔ بُدھ سوانی گئی نٹھ، سُرتی ہانی شبد نہ کوئے ملائیا۔ منکا منکا جگت مالا رہے رٹ، من کا منکا نہ کوئے بھوائیا۔ جن بھگت ورا اندر وڑ کے واسطہ رہیا گھت، ساڈھے تن ہتھ اندر دھیان لگائیا۔ اپنے ملن دی دے اگھ، دوئے لوچن کم کسے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دیونہار وڈیائیا۔ سچ وڈیائی دے لوکات، پر بھ تیرے اگے اک عرضیائیا۔ صاحب سجن بن ساک، سگلا سنگ نبھائیا۔ بند کواڑی کھول تاک، پردہ دے مٹائیا۔ کر پرکاش نرمل جوت للاٹ، نوری نور نور رُشنائیا۔ پتن ویکھئے تیرا گھٹ، کون کنڈھے بیٹھا سو بھاپائیا۔ باطن ظاہر کربات، کُفت شنید بھو کھلایا۔ گر اوتار پیر پیغمبر تیری صفت صلاح سارے گئے آگھ، بانہوں پھڑ سکے نہ کوئے ملائیا۔ کلج انتم اسیں سکھن آئے جاچ، کوجھے کملے بالے نڈھے، انجانی بُدھ اپنی آپ رکھائیا۔ ساک سجن بھائی بھین متر پیار سارے چھڈے، ناتائیا جگت لوکائیا۔ کوڑ گُریار پنج وکار کام کرودھ لوبھ موہ ہنکار اندروں کڈھے، ہوئے ہنگتا مایا متا گڑھ تڑائیا۔ تیرے ناؤں دا گایئے اکو چھندے، دُھر دا ڈھولا راگ الائیا۔ روداس چمارا تیرے درتے منگ منگے، جھولی اپنی اک دکھائیا۔ پر بھو ویکھ میرے ورگے کھکھے ننگے، جگت خزانہ نظر کوئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دے مان وڈیائیا۔ روداس کہے پر بھ کھول اگھ، میں سچ دیاں جنائیا۔ اینہاں دے کچھ نہیں وس، سب تیرے ہتھ وڈیائیا۔ توں صاحب پُرکھ سمرتھ، شاہ پاتشاہ سچا شہنشاہیا۔ گھر گھر دے دے پچھلا حق، حقیقت سب دی جھولی پائیا۔ اندر وڑ کے دے مت، باہروں سمجھ سکے کوئی نہ رائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ کرنی آپ کمائیا۔ روداس کہے پر بھ اوہ ویکھ براہمن، بنارس بیٹھا نظری آئیا۔ جس دا بنیا میں ضامن، پلو تیرے نال بندھائیا۔ انت چھڈنا نہ پئے دامن، دامنگیر تیری سرنائیا۔ لیکھا پورا کر دے کامن، کرم کانڈ ڈیرہ دینا ڈھاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دی دینی اک وڈیائیا۔ دُھر دی وڈیائی منگے پہلی چیت، بیس اکیسا دھیان لگائیا۔ جگ چوکڑی تیری ول چھلدھاری ویکھی کھید، اچھل چھل تیری سار کسے نہ پائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر حکمے اندر دتے بھیج، ہوئی ہوئی ناد سنائیا۔ پنج تت کا یا مان کے گئے سچ، سہنجن آسن اک سہائیا۔

خانی بانی شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن گیتا دے کے گئے سندیس، رسنا جہوا ڈھولا پتی دند سناٹیا۔ آد جگاد جگ چوکڑی پار برہم پت پر میثور آوے جاوے سدا ہمیش، نت نوت اپنی کار کمائیا۔ زرگن سرگن لکھ چوراسی لکھنہارا لیکھ، وشن برہما دُھر دا حکم اک سمجھائیا۔ جن بھگتاں اندر وڑ کے دیوے بھیت، پڑدہ اوہلا آپ مُکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا جانے بے پرواہیا۔ پہلی چیت چکے ہتھ، پنجاں انگلاں نال اشارہ رہیا کرائیا۔ ویکھو کھیل پُرکھ سمرتھ، دین دیاں دھار چلائیا۔ زرگن جوت کر پرگٹ، ساچی کرنی کار کمائیا۔ پورب لہنا دیوے وٹھ، لیکھا پچھلا سرب مٹائیا۔ آگے مارگ دیوے دس، اُبھل بُھل کدے نہ جائیا۔ جن بھگت کھول کے نچ آکھ، نیترا اپنے نال ملایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دیوے مان وڈیائیا۔ دیوے وڈیائی ہر جو وڈا، کل کرتا کھیل کرائیندا۔ گرگھ ویکھے بالا نڈھا، دُور دُراڈا میل ملائیندا۔ جگت وکار دی توڑ کے حدا، گھر ساچا اک سمجھائیندا۔ گھر ناد وجائے سچ انہدا، دُھر دی دھار آپ سمجھائیندا۔ پریم پریتی اندر سمجھا، ہر کرتا کار کمائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ کرنی کار کمائیندا۔ پہلی چیت کرنی کرتا، ہر کرتا آپ کرائیا۔ لیکھا لکھے روداس چیمار، گرگھ دیوے وڈیائیا۔ پورب جنم دا قرض اتار، حساب بے باق رہیا وکھائیا۔ اکٹھے کر اک دربار، دُھر دربارا دئے جنائیا۔ اٹ دارہیا نہ کوئی اُدھار، چار کہاں لیکھے پائیا۔ پنجویں متر کر پیار، بیڑا ساچا کندھ اٹھائیا۔ براہمن نال کر وہار، لیکھا لیکھے رہیا لگائیا۔ سنگ ویکھیا اوہناں چار، ملیا میل ساچے تھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اٹھائیا۔ براہمن کہے میرے سنگی چار، چوہاں بنت بنائیا۔ چارے جگ کرن پکار، اُچی کوک کوک سناٹیا۔ چارے وید کرن نمسکار، نیوں نیوں سیس نوٹیا۔ چارے بانی واجاں رہی مار، سوہنا ڈھولا راگ سناٹیا۔ چارے کھانی نیتر رووے زارو زار، دھیرج نظر کوئے نہ آئیا۔ چوٹھے جگ پر م پُرکھ پر بھ لیکھا رہیا وچار، دُوجا سنگ نہ کوئے رلاٹیا۔ لوکماں سچ لگا اک دربار، دُھر درباری سو بھا پائیا۔ پچھے کر آیا اُدھار، آگے لہنا رہیا مُکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا جانے بے پرواہیا۔ روداس کہے سُن براہمن مت، تیتوں سچ دیاں درڑائیا۔ پہلی چیت آگئی تھت، اپنا آپ بدلایا۔ پر بھو دوار یوں منگ لے بھکھ، خالی جھولی آگے ڈاہیا۔ کرپاندھان جے لیکھا دیوے لکھ، سب دی ٹٹی گنڈھ پوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا جانے بے پرواہیا۔ براہمن کہے سُن چیمار

موچی، گرگھ تیتوں دیاں جنایا۔ ایہو جی گل میں کدے نہ سوچی، جس وچ میری ہووے بھلیا یا۔ نو جنم میری واسنا رہی کھوٹی، پھر دا رہیا واہو داہیا۔
 کجگ انت میں اکو سنیا سچ سلوکی، جس دی سمجھ اے نہ آیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ روداس کہے چیت مہینہ،
 نو نو چار پچھوں مات آیا۔ جس دوس اُتے گر اوتاراں پیر پیغمبراں اپنا چھڈنا مذہب دینا، ذات پات ونڈ نہ کوئے ونڈا یا۔ دو جہان چو داں لوک چو داں
 طبق سب دا جھٹے کھانا پینا، رس ہتھ نہ کوئے دکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ روداس کہے پنڈت اُٹھ ڈاہ جھولی،
 صاحب سنگر دیا کمایا۔ در درویش بن گولی، گوک پچھلی دے گویا۔ روداس دی سمجھ اکو بولی، جو دو اکھراں وچ جنایا۔ ابناسی کرتا تول رہیا تولی، تولنہار
 ہتھ وڈیا یا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کھیل رہیا دکھایا۔ پنڈت کہے سُن روداس سجن، اک دیاں جنایا۔ پھر بانہوں کرا دے محن،
 میری دُرمت میل دھوایا۔ کوڑی کریا بھانڈے بھجن، بھرم بھو رہے نہ رانیا۔ پریم پریتی وچ ہوواں مگن، سرتی شبد نال جڑا یا۔ اکو آوے پرماندن،
 نجانند رس چکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، موہے دیوے مان وڈیا یا۔ روی کہا ایہہ نہیں بات، پچھلا لیکھ جنایا۔ پر م پُرکھ پر بھ دیونہارا
 دات، جو بھکھاری منگن آیا۔ اُٹھ ویکھ گر اوتاراں پیر پیغمبراں سب دے پورے کرے بھوکھت واک، واقعہ اپنے نال ملا یا۔ سچ دھرم دا کھولن آیا
 تاک، پردہ اوہلا رہیا اُٹھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دیوے مان وڈیا یا۔ براہمن اُٹھ کے دیکھیا چاروں گنٹ، نین اکھ گھلایا۔ کی
 روداس دسین سچ ایہہ بیکنٹھ، دھام اولڑا سو بھاپایا۔ میرا ہرکھ سوگ نہ رہے کوئی چنت، غمی غم نہ کوئے ستایا۔ پر بھ ملن دی ہووے ہمت، حوصلہ اکو
 وار ودھایا۔ در ٹھانڈے کراں مٹت، نیوں نیوں لاگاں پانیا۔ آگے پھیر نہ کراں علت، کوڑی کریا نہ کوئے چترایا۔ میری پچھلی پوشاک لہے خلعت، چولا
 چولے وچوں بدلا یا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دیوے مان وڈیا یا۔ روداس براہمن سُن کے بلاس، سری بھگوان لئے انگڑا یا۔ اندرے
 اندر کر تلاش، کھوجت کھوجت بھيو چکایا۔ دوہاں دی ویکھ کے ہر جو خواہش، خالص اپنا تھم ورتایا۔ ساچا کارج آوے راس، دُھر دی دھار اک درڑا یا۔
 چارے مل جان اک جماعت، ناتا جڑے بھائی بھایا۔ اکٹھے ہو کے منگن دات، دوئے جوڑ سپس نوایا۔ تارا سنگھ پچھے کھولے سب دا کھات، اجیت سنگھ

پردہ رہے نہ رانیا۔ پھمن سنگھ بچھلانا تاتے پتہ مات، آگے پڑکھ اکال جڑانیا۔ ناظر سنگھ لیکھا جانے سجن ساک، گوبند میلا سہج سبھانیا۔ ڈلے نال کیتا واک، بن اکھراں لیکھ لکھانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا جانے بے پرواہیا۔ چوہاں لیکھا ہتھ نرنکار، دوسر سکے نہ کوئے سمجھانیا۔ کرے کھیل اگم اپار، پاربرہم بے پرواہیا۔ وید ویاسا اٹھ کے روون لگا زارو زار، نیتز نیناں نیر وہانیا۔ پاربرہم تیری سوہنی دسے گلزار، بھل بھلو اڑی مات مہکانیا۔ میٹوں یاد آیا پنجاں پیار، جس ویلے میرا جنم دتا میری مانیا۔ نہ زمیں نہ اسمان، نہ مندر گھر کوئی مکان، جنگل جوہ اجاڑ خوشی منانیا۔ پنچے پنچے بال نادان، اندرے اندر آیا دھیان، کرپا کرے سری بھگوان، مہر نظر اک اٹھانیا۔ سانوں دیوے سچا مان، بالک جمیئے وچ جہان، جنہاں ملے سری بھگوان، بھگون روپ انوپ سمانیا۔ اوہناں لیکھا چکے آن، نہ کوئی سکے مات پچھان، لیکھا لکھے نہ کوئی بدھیوان، من مت سمجھ کسے نہ آنیا۔ اودھر روداس گائے گان، تیرا کھیل پر بھو مہان، تیرا جھلدا رہے نشان، دو جہاناں اکو رنگ دکھانیا۔ اودھر تینی اوتار کرن پچھان، عیسیٰ موسیٰ محمد ویکھن مار دھیان، نانک گوبند راہ تکان، کبیر جولہا بھگت اٹھاراں رہیا اٹھانیا۔ اودھر رمبی آر کہے میں بلوان، تاگا کہے میں مہروان، جس کوٹن کوٹ جوڑے جوڑے وچ جہان، پانہا گنڈھ کے خوشی منانیا۔ اودھروں خوشی ہويا بھگوان، سچ سندیسہ دیوے آن، شبد اگئی بولے بے زبان، رسنا جہوا مٹی دند نہ کوئے ہلانیا۔ میرا روداس نال میل مہان، ناتا چھٹے زمیں اسمان، نیتز روون دو جہان، وشن برہما شو سرب گران، کروڑ تینتیس سُرپت دھیر نہ کوئے دھرانیا۔ بچھلا لیکھا کڈھ کے دوویں خوشی منان، گھر بہہ کے سوہنے سو بھاپانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچی کرنی آپ کمانیا۔ سُن کے کرنی کرتا پڑکھ، چارے جگ بھجے واہو داہیا۔ چلو میٹئے چنتا ڈکھ، ہرکھ سوگ گوانیا۔ پر م پڑکھ داتکیئے گھ، جلوہ جوت نور رُشانیا۔ در آیا گھر لے پچھ، مہر نظر اٹھانیا۔ وست اموک دیوے کچھ، جو اپنے سنگ رکھانیا۔ جگت بھنڈارا نہ جاوے نک، اتوٹ اٹھ ورتانیا۔ نو سو پُرانوںے چوکڑی جو رہیا لگ، کلجگ انتم پڑدہ دتا چکانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اٹھانیا۔ مہر نظر کرے بے نظیر، دیاوان اکھوانیدا۔ جس دی کچھ نہ کوئی تصویر، موصور بھو کوئے نہ پانیدا۔ سو بدلن آیا تقدیر، تدبیر اپنے ہتھ رکھانیدا۔ اوہ ویکھو چار کھار پچھلے ویر، پنجاں سنگی جوڑ جڑانیدا۔ انتم چوٹی چاڑھ اخیر، ہر کرتا کھیل

و کھائیندا۔ رُوداس چّے اُتے پا کالی لکیر، لیکھا اگلا اک بنائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کھیل آپ و کھائیندا۔ ساچی کھیل ویکھن اوتار گرو، پیر پیغمبر دھیان لگائیا۔ ویکھو سنجگ ہندا شروع، جس دی شرع سمجھ کسے نہ آئی۔ پر م پرکھ دا منتر اکو پھرو، فُرنے سب دے بند کرائیا۔ سچے مارگ گرگھ وِرا ترو، بھرے بھلے سرب لوکائیا۔ کلجگ کوڑی کرپا بیڑا رُرو، اگے سکے نہ کوئے بچائیا۔ ہر کاشد کدے نہ مڑو، دو جہاناں بھجے واہو داہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دیوے مان وڈیائیا۔ سنجگ ویکھو لگد مات، پر بھ اکو مت سمجھائیا۔ دیوے وڈیائی وید ویاس اپنی دات، جس رات رُتری اک سہائیا۔ پنجاں پوری کر کے آس، آسا توڑ رکھائیا۔ جنم جنم دی میٹ پیاس، ہرکھ روگ گوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اٹھائیا۔ وید ویاس تیرے پنچے شیر، شہنشاہ دتی سرنائیا۔ جگ چو کڑی پچھوں جامہ بدلیا پھیر، بدلی اپنی آپ کرائیا۔ مہر نظر کر لیاندے گھیر، حکمے حکم ورتائیا۔ جس دا پُراں اٹھاراں نہ پاون بھید، گیتا گیان نہ کوئے سمجھائیا۔ ایہو کھیل اچھل اچھید، ول چھلدھاری اپنے ہتھ رکھائیا۔ حکمے اندر آپے بھج، فُرنے اندر میل ملائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا پڑوہ رہیا اٹھائیا۔ پڑوہ اوہلا دیوے چک، مکھ نقاب نہ کوئے رکھائیندا۔ ہر بھگت بھبک لا کے پئے بک، بھے بھو سرب مٹائیندا۔ اُجل کرے ہر جو مکھ، سر اپنا ہتھ ٹکائیندا۔ کوڑی کرپا میٹ کے دکھ، شکھ ساگر اک سمجھائیندا۔ سفل کرا کے جننی لکھ، اتم اپنی گود بہائیندا۔ کرے پیار جوں ماتا پُت، مہر نظر اک اٹھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی کار کمائیندا۔ پنجاں دے وڈیائی جگ، جاگرت جوت کرے رُشنائیا۔ اودھروں رُوداس چمار حکمے اندر لیاندے سد، چار کہار پنجاں بھائیا۔ یار یاری نال لئی گنڈھ، لگی سکے نہ کوئے تڑائیا۔ پچھلی پچھے گئی ہنڈھ، اگلا پڑوہ دئے اٹھائیا۔ آتم انتر دے انند، گرگھ چند نور رُشنائیا۔ ساچا ڈھولا دس کے چھند، کرے کرائے حق پڑھائیا۔ اودھروں پنڈت مکیا پنڈھ، جنم نو لیکھ چکائیا۔ چار سجنناں بنیا سنگ، جنہاں میا بیٹھی راہ نکائیا۔ اودھروں گنگا گوداوری جمنا سُرستی مُکا کے آئیاں پنڈھ، در بیٹھیاں سپس نوائیا۔ دوئے جوڑ منگاں رہیاں منگ، گل پلو اکو پائیا۔ کرپا کر سورے سربنگ، شہنشاہ تیری سرنائیا۔ اسیں ویکھئے تیرے چمکدے چند، جلوہ تیج جوت رُشنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دے مان وڈیائیا۔ گنگا کہے میرا گنگا جل، پر بھ سیوا تیری کمائیا۔

جمنہ کہے میں دُور دُراڑے آئی لنگھ، سر لگیا اک اٹھایا۔ سُستی کہے میرا مکیا بچھلا پنڈھ، در اکو اوٹ رکھایا۔ گوداوری کہے میٹوں ڈھینے بچھوں پئی ٹھنڈ، در تیرا درشن پانیا۔ گر اوتار پیر پینمبر مار کے تالی کہن صاحب بخشنڈ، بخشنہار بے پرواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دیوے مان وڈیایا۔ گنگا جل خوش ہووے پانی، سمت پنڈراں راہ تکایا۔ پاربرہم پر بھہ اکیاں نال دے کے آیا نشانی، ترینی اپنا چرن چھہایا۔ گوداوری کہے میٹوں آوے ہانی، نیز اگھ نہ سکاں کھلایا۔ میں چپ چپیتی سُن دی رہی ہانی، ہر جو کی کی حکم ورتایا۔ سانوں پر بھو ترس آوے اندرے اندر رووے مشرانی، باہروں حوصلہ رہی دکھایا۔ اوہنوں پچھلی بھلی کہانی، جو براہمن نال ملی وڈیایا۔ نتھ سہاگ سدا رہے نہ بنی رہے نہ رانی، گھر محل نہ سو بھاپانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچا دے اک ور، در تیرے منگ منگایا۔ جل وچوں بولیا نیر، اپنا حال سناپا۔ میرے اندر لگی پیر، ڈکھ سکے نہ کوئے مٹایا۔ میں تیرتھ تتاں اُتے ہویا دلگیر، دھیرج نظر کوئے نہ آپا۔ برہوں وچھوڑا لگا تیر، پر بھو انیالا دتا چلایا۔ تیرے کول آیا اخیر، دوئے جوڑ لاگاں پانیا۔ میری بدل دے تقدیر، تدبیر ہتھ تیرے نظری آپا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دے مان وڈیایا۔ نیر ویکھ روئی کڑاہی، دوہاں کُنڈیاں حال سناپا۔ پر بھہ میرے ول دھیان لگائیں، در واسطہ رہی پانیا۔ سنجگ تریتا دوا پر بیتیا تیری آس تکائی، کھجگ انت خوشی مناپا۔ میرے اندروں دھو کے دُرمت میل چھاہی، براہمن کولوں صاف کرایا۔ ہر سنگت دیوے سچ گواہی، شہادت اکو وار بھگتایا۔ میں تپدی رہی وانگ انگیار تتی ریت سپس گر ار جن پائی، سانت میٹوں کوئے نہ آپا۔ جگ چوکڑی بچھوں چرن کول دتا ٹکائی، روداس چمارا لیکھا رہیا لکھایا۔ پنجاں سیوا اک لگائی، امرت دھار آپ وہانیا۔ بچھلا لیکھا چکھیا میرے ماہی، کھجگ کھیڑا دینا ڈھاپا۔ سنجگ سچا راہ دکھائی، تیرے ہتھ پر بھو وڈیایا۔ چوہاں ہوئے نہ انت جدائی، سمت اگی خوشیاں نال لنگھایا۔ تیرا ڈھولا گائیے چائیں چائیں، سو پڑکھ زرنجن تیری اک سرناپا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچا دینا ست ور، در تیرے لکھ جگایا۔ سُن لکھ پکار پر بھہ ٹھاکر، اپنا دھیان لگایا۔ ہر بھگت نہ رڑھے کھجگ ساگر، پھڑ باہوں پار لنگھایا۔ کرپا کرے کریم قادر، کرتا ہوئے سہانیا۔ جنم جنم وچوں دیوے آدر، آدرش اپنا اک درساپا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دیونہار سرناپا۔ سچ سرنائی دیون آیا، صاحب

سلطان سِری بھگوان۔ کوڑی کریا ڈیرہ ڈھاہیا، سچ بھلدا رہے نشان۔ ساچا مندر اک وکھایا، جس گرہ وسے آپ مہروان۔ دیا باقی اک رُشایا، جوتی جوت
 جوت مہان۔ شبد ناد اک شنوایا، بتی دند نہ کوئی گان۔ دُھر دا لیکھا آپ درڈایا، نہ کوئی لکھے وچ جہان۔ ساچا مارگ اکو لایا، دیوے دُھر فرمان۔ گر
 اوتاراں پیر پینمبراں رہیا وکھایا، نال اشارے نوجوان۔ پہلی چیت رت سہایا، ہر کرتا کرے کھیل مہان۔ پنچ پنچ دا میل ملایا، دس دس ہووے پردھان۔
 ناری پُرکھ اکو رنگ رنگایا، وڈا چھوٹا نہ کوئی جہان۔ سوہنا بستر تن پہنایا، سیوا کر صاحب سلطان۔ دسم دواری رنگ چڑھایا، چٹی دھار ہویا مہروان۔ جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا جانے سِری بھگوان۔ سِری بھگوان ویکھ کے لیکھا، دو جہان رہے جس گانیا۔ گر اوتاراں پیر پینمبراں نیتر تک کے
 مٹے بھلیکھا، بھرم سکے نہ کوئے جنایا۔ جس جگ چو کڑی پچھلا رکھیا چیتا، اُبھل بھل کدے نہ جانیا۔ نرگن نرویر نرنکار دھر کے ویسا، نر اکار روپ وکھانیا۔
 پنجاں دیوے اک سندیسہ، وید ویاسا نال ملانیا۔ سُنیاں کھولیا آپے بھیتا، روداس چمارا دئے گواہیا۔ دساں دا اکو نظری آئے نیتا، نر نرنکار بے پرواہیا۔
 جس دی انتر آتم سوہنی سیجا، سچ سنگھاسن سوہا پانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پورب لیکھا رہیا مکانیا۔ پورب لیکھا ویکھو مگدا، سو پُرکھ
 نرنجن آپ مکانیا۔ اگے مارگ پُرکھ ابناسی اچت دا، چیتن سب نوں دئے کرانیا۔ بھگت بھگوان ناتا جڑیا پیو پُت دا، نہ کوئی میٹ میٹ مٹانیا۔ گوہند
 گرگھاں آ کے پچھدا، اگلا لیکھا دئے جنایا۔ گڑھی والا سا کہ کدے نہ لگ دا، پردہ اُپر نہ کوئے رکھانیا۔ کچی دیوار نالوں اٹھ دا، ٹنک اپنے ہتھ اٹھانیا۔
 جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دیوے مان وڈیانیا۔ دیوے وڈیائی سنگر پورا، پورے ہتھ وڈیانیا۔ اپنا پنچن کرے پورا، کیتا قول توڑ نبھانیا۔
 پنجاں دے کے ست سرورا، صدقیاں صدق وکھانیا۔ جگت جہان دسے کوڑا، سچا میت نظر کوئے نہ آنیا۔ جنہاں چرن مستک لائی دھوڑا، فتح جیکار اک
 سنانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دیوے مان وڈیانیا۔ اوہ پنجاں کیتی اک ارداس، چرن دھیان لگانیا۔ گوہند ساڈی انتم خواہش، سد
 تیری سیو کمانیا۔ پُرکھ اکال تیرے ساتھ، پتا پوت نظری آنیا۔ جاندی وار چلے آکھ، آخر میننتی تیری جھولی پانیا۔ کلجگ انتم جس ویلے پرگٹ ہوویں
 ساکھیاں، پُرکھ اکال نال خوشی منانیا۔ صدی میسویں ساڈی کریں یاد، اکیواں حصہ تیرے نال رلانیا۔ جو اکیاں ملی دات، پر بھ دتی مان وڈیانیا۔ اوس

ویلے پُچھیں وات، در دوئے جوڑ سِیسِ نَوایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا جانے بے پرواہیا۔ گر گوہند سچ جناؤندا اے۔ گڑھی چمکوڑ
 بھاگ لگاؤندا اے۔ گلی آد جگاد توڑ نبھاؤندا اے۔ میں ویکھاں کر کے غور، جس ویلے کلج ویلا اتم آؤندا اے۔ پُرکھ اکال تیرے نال جاوے بہڑ،
 دُور دُراڈا پندھ مُکاؤندا اے۔ دو جہان ویکھاں اندھ گھور، چور یار ٹھگ میل ملاؤندا اے۔ جو تہاڈے نال دتے تور، اجیت جُجھار جوڑ جُڑاؤندا اے۔
 اوہناں سرتے جُھلنے چور، سوہنی اپنی بنت بناؤندا اے۔ جو نہیاں تھلے رکھ کے اُتے کھیل کیتی ہور، سو آوری بنت بناؤندا اے۔ جوتی جوت سرُپ ہر،
 آپ اپنی کرپا کر، سچ کرنی کار کماؤندا اے۔ صاحب سنگر تیری سرنایا۔ ڈوری تیرے ہتھ پھڑایا۔ تیری جوڑی ویکھ خوشی نال سو بھاپایا۔ جوتی جوت
 سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گھر اپنے لہنا بلائیا۔ کی اپنے کول بلاوینگا۔ پردہ کھول احوال جناوینگا۔ ساچے کنڈے تول کے تول، ترازو اکو اک وکھاوینگا۔
 آپ بیٹھ سنگھاسن اڈول، سرشٹ سبائی جگت ڈلاوینگا۔ ساڈا پورب لہنا پھول، لیکھا دُھر دا جھولی پاوینگا۔ کہ مار کے اتم رول، اپنے در توں دُور دُور کواوینگا۔
 اسیں پچے تیرے انھول، کی بھلیاں گلے لگاوینگا۔ گوہند ہس کے کیتا قول، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا سچا ور، ساڈی ٹٹی جوڑ
 جُڑاوینگا۔ تہاڈی ٹٹی اپنے نال جُڑاواں گا۔ بات کراں دُھر دی سچی، گھر میلا سچ ملاواں گا۔ گنڈھ پوا کے اپنی پُتیں، ناتا دُھر دا آپ بناواں گا۔ آپ کھا
 کے رُکھی سکھی، تہاڈا سوہنا جھٹ لنگھاواں گا۔ جیہڑی لالو گھر لہجی نہیں پوری لہجی، نانک کولوں منگ منگاواں گا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا
 کر، سچا دینا اک ور، در ٹھانڈے سو بھاپاواں گا۔ در ٹھانڈا انت سہاواں گا۔ کلج ویلا ویکھ وکھاواں گا۔ بن سہیلا پھیرا پاواں گا۔ گر چیللا میل ملاواں
 گا۔ سبج سہیلا اک اکھاواں گا۔ ویہہ سو ویہہ بکرمی انت، اپنا رنگ رنگواں گا۔ اکیاں دی کوئی نہ جانے گنت، دُو آیکا جوڑ جُڑاواں گا۔ جوتی جوت
 سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پنجاں اپنے کول منگاواں گا۔ پنچے میرے کول آؤگے۔ پورب پچھلا پندھ مُکاؤگے۔ گر گھ گرسکھ ہو کے میرا نور چند
 رُشناؤگے۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا سچا ور، گھر سچے سو بھاپاؤگے۔ پنچے کہن پر بھ تیری اوٹ، دُوجی سرن نہ کوئے تکایا۔ ہن
 ملیئے تیری جوت، اتم تیرا دیپ کریئے رُشناؤیا۔ بن تیرے کسے دوارے نہ مانئے مَونج، گھر ویکھن کوئے نہ پایا۔ توں آپے کریں ساڈی کھوج، لہیاں

ہتھ کسے نہ آئی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، در ٹھانڈے لینا بلائی۔ در ٹھانڈے انت بلاواں گا۔ پورب لہنا مول چکاواں گا۔ گرگھ سچے آپ پرگٹاواں گا۔ مکھن سنگھ وڈ وڈیاواں گا۔ سنگھ کپور جوڑ جڑاواں گا۔ ارجن سنگھ انگ لگاواں گا۔ جوگندر سنگھ چند چکاواں گا۔ ترلوچن اک انند رکھاواں گا۔ پنجاں پا کے پریم پیار دی گنڈھ، پچھلا لہنا مول مُکاواں گا۔ ساچا ڈھولا دس کے چھند، آتم پر ماتم بھو گھلاواں گا۔ لیکھا چھکے ہنگ برہم، پاربرہم اپنا رنگ درڑاواں گا۔ نہکرمی ہو کے کراں کم، کرم کانڈ دا ڈیرہ ڈھاہواں گا۔ بے شک نظر نہ آوے پُری انند، انند اپنے وچوں پرگٹاواں گا۔ میرا نور گجری چند، جس دا نور گرگھاں اُپر اکو اک برساواں گا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سوہنی اپنی ونڈ ونڈاواں گا۔ سوہنی ونڈ ویکھ کے چیت پہلی، گر اوتار خوشی منائی۔ پر م پڑکھ لوکات نہیں بنا ویلی، وحشت سب دی دئے گوائیا۔ جس نوں پیر پیغمبر سجدہ کرے اعلیٰ، اِلاہی اکو نور نظری آئی۔ آد جگاد جگ چو کڑی جس دا نظر نہ آئے کوئی ویری، دوکھی دوکھ نہ کوئے جنائی۔ کلجگ انت سری بھگونت نرگن زویر پائے پھیری، جوتی جاتا پڑکھ بدھاتا ویس وٹائی۔ جس نے پنجاں ڈبدی تاری بیڑی، بھار اپنے کندھ اٹھائی۔ پورب جنم دی ڈھاہ کے ڈھیری، ساچی بنت دتی بنائی۔ جس دی صفت کرے کیا کوئی کیہڑی کیہڑی، گر اوتار پیر پیغمبر بٹھے سیس نوائیا۔ نو سو چرانویں چو کڑی جگ پچھوں کوڑی کرپا جڑ جس اُکھیری، اگے دھکا دتا لائی۔ کوئی نہ کہے میری میری، مایا ممتا رہیا گوائیا۔ آتم کہے پر ماتم میں تیری چیری، چیللا گرُشبد سرت وکھائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دیوے مان وڈیائی۔ پنجاں لہنا دتا نور، وید ویاسا خوشی منائیدا۔ پنجاں تیج دتی سوار، پُرش ناری رُپ وکھائیدا۔ پنجاں اتوں پنجاں ادھار، دس دس جوڑ جڑائیدا۔ چٹے بستر کر تیار، سوہنا رُپ آپ سمجھائیدا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ کرنی کار کمائیدا۔ چٹے بستر منگدے گئے پوشاک، گر اوتار پیر پیغمبر سارے دھیان لگائی۔ پر بھ نال مل کے ہوئے پر بھو دی ذات، دوجی ونڈ نہ کوئے ونڈائی۔ مڑھی گور نہ رلیئے خاک، اگنی تت نہ کوئے تپائی۔ کوڑے وکیئے نہ کسے ہاٹ، کرتا قیمت دئے چکائی۔ پر بھو چرن بندھائیے نات، سجن اکو اک اکھوائیا۔ گھر مندر کھولے تاک، مندر شودوالے مٹھ لبھن کوئے نہ جائیا۔ گھر سرور دیوے تاٹ، اٹھسٹھ لیکھا رہے نہ رائی۔ اندر وڑ کے کرے بات، رسنا جہوانہ کوئے ہلائی۔ گھر گمبھیر ہو کے دیوے دات،

بے نظیر ورتائیا۔ لیکھا منگے نہ کوئے حساب، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دیوے مان وڈیائیا۔ سُن کے رنگ چٹا سفید، گر اوتار رہے جس گائیا۔ پر بھ ساڈے نال پورا کیتا جو کریا عہد، عدالت اپنی سچ دکھائیا۔ تیرے کوئی نہ بدلے قانون قواعد، بے قائدگی وچ کدے نہ آئیا۔ لیکھا منگنا شرع شرائط، شریعت کرے نہ کوئے لڑائیا۔ ست سوامی انترجامی دُھر دی کر اک ہدایت، حدیث اکو اک سمجھائیا۔ اپنا نام کر عنایت، در ٹھانڈے دے ورتائیا۔ اسیں پورا کرئے فراغ، بردے غلام بن کے فرماں بردار سیو کمائیا۔ کلج انت کریں نہ کوئی آزمائش، پیمانے وچ کوئی نہ آئیا۔ کلج جیو دسن نا لایق، لیاقت بیٹھی مکھ بھوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، واہوا دتی مان وڈیائیا۔ چٹے بستر ویکھ خوشیاں نال نچن ملنگ، تھیہرے موڈھیاں اُتے رکھائیا۔ سانوں پچھلی بھل گئی پیتی بھنگ، بھنگڑا تیرے نام دا پائیا۔ ستجگ تریتا دواپر کلج جو گئی ہنڈھ، اپنا پنڈھ مکائیا۔ کوڑی کرپا وکار ویکھیا گند، آسا ترسنا جگت ہکائیا۔ تیرا گرگھ تیرا بھگت ویکھیا نوری چند، کرن کرن وچوں رُشنائیا۔ گر اوتار ہوئے انند، گپت سہاگی سوہنے گائیا۔ ساڈی پوری ہوئی منگ، نیوں نیوں سیس جھکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دیوے مان وڈیائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کرن نمسکار، سجدہ سیس جھکائیا۔ تیری کرپا پروردگار، رحمت تیری سرنائیا۔ ستجگ ساچی بٹھے دھار، دھرنی دھرت دھول وڈیائیا۔ پورب لیکھا سرب نوار، اگلے مارگ پائیا۔ اتم سریشٹ تیرا بوہار، بوہاری تیری سچ سرنائیا۔ نیتز ویکھیا سوہنا جمال، جلوہ جوت نور رُشنائیا۔ کئیں سنیا پورب حال، احوال اک درڑائیا۔ جامہ بدلی وچوں بدل کے نار، نر نرائن خوشی دکھائیا۔ کرپا کر کے تیج سوار، پنجاں پنجاں ہوئے سہائیا۔ مشکل رہی نہ کوئی دُشوار، اوکھی گھاٹی نہ کوئے درسائیا۔ ساچی منزل دتا چاڑھ، پھڑ بانہوں پار کرائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر اپنا ہتھ لکائیا۔ بستر چٹے ویکھ ستجگ، ہوکا دے کے رہیا سنائیا۔ کلج اوڈھ گئی پگ، کالکھ مٹی کوڑی شاہپا۔ کرپا کرے پر بھ ٹھا کر مُجھ، مُفت دیا کمائیا۔ رِوداس دا لہنا پچھلا بُجھ، پورب لیکھ چکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دیوے مان وڈیائیا۔ دساں بستر دہ دِش دھار، چار کُنٹ شنوائیا۔ ستجگ ست ست کرے پیار، ست ست سمجھائیا۔ اکو درجہ پُرکھ نار، پرم پُرکھ دے وڈیائیا۔ دوہاں وچولا سر جنہار، نرگن نر ویر بے پرواہیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر ویکھ ویکھ جان بلہار، بلہاری گر وڈیائیا۔ دوئے جوڑ کر نمسکار، نمسکار ہر

سنگت رہے سمجھائیا۔ پچھلا قرضہ لہنا چکیا اُدھار، لیکھا موُل رہن نہ پائیا۔ پرُم پُرکھ دا درس کرو دیدار، دیدِ عیدِ چند چکائیا۔ جس دا گلشن ہر سنگت کھلی گلزار، پت ڈالی بھل مہکائیا۔ سو صاحبِ ویکھن آیا وچ سنسار، وڈ سنساری پھیرا پائیا۔ دیوے وڈیائی پُرکھ نار، ہر کرتا حکم ورتائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ کرنی کار کمائیا۔ پنچ پنچ ہوئے اکتھے، دس جوڑ جڑائیا۔ پر بھ سرنائی سارے ڈھٹھے، اک آواز الائیا۔ پچھلے پر بھو پاڑ پٹے، لیکھا رہن کوئے نہ پائیا۔ پریم پریتی اندر رتے، رنگ تیرا اک چڑھائیا۔ چاہے مندے چاہے چنگے، سد تیرے ہی اکھوائیا۔ بے شک نیتر نین ہین اندھے، انتر انتر بیٹھے دھیان لگائیا۔ کرپا کر سورے سربنگے، شہنشاہ تیری شہنشاہیا۔ تڈھ بن ٹٹی کوئی نہ گنڈھے، گنڈھنہار گوپال سوامی تیرے ہتھ وڈیائیا۔ توں روادس دے کھا کے سکے منڈے، منڈلی گھر وچ دتی لگائیا۔ اوہدے چنگے لگے چار گنڈھے، چار جگاں وچوں اتم دتے بنائیا۔ چار کہار تیرے نال ہنڈھے، جو چارے ڈولی ڈنڈے رہے اٹھائیا۔ ڈولے والی سوانی منگ اکو منگے، گھر سچے واسطہ پائیا۔ کلجگ انت میرا چھٹ نہ جائے سکے، سوہنا سنگ دکھائیا۔ میں راہ نکاں بیٹھی کنڈھے، کنڈھی واٹ تیرا راہ تکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دینی سرنائیا۔ سچ سرنائی دینی ایکنکار، بے پرواہ در تیرے منگ منگائیا۔ لہنا دینا سرب نوار، چنتا روگ سوگ مٹائیا۔ باراں چیت جو وچھرن والے ہر سنگت دے میت مُرار، سجن سنگی نظری آئیا۔ کرپا اوہناں کر اُدھار، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ اگی جیو کرن پکار، اندرے اندر رہے سنائیا۔ کسے دے دوکسے دے چار، کسے دے ست کسے دے اٹھاں تئاں وچ گر لائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سب لیکھا دے مکائیا۔ پر بھ دی کھیل ویکھ عجیب، حیرانی سب دے اُتے چھائیا۔ گر اوتار آئے قریب، پیر پینمبر نیرن نیرے ڈیرہ لائیا۔ پروردگار جگ چوکڑی تیری من دے گئے حدیث، تیرا حکم فرمان اپنی جھولی پائیا۔ تیرے حکمے اندر جھو جھ گئے جھجار اجیت، نکے بالے نہاں ہیٹھ آسن لائیا۔ گو بند اوہ نہ کیتے سرچیت، ستیاں نہ پھیر اٹھائیا۔ ایہہ کھیل دسے انڈیٹھ، بن اکھاں نظری آئیا۔ کلجگ انت بے شک تیری بھگتاں نال پریت، جن بھگت تیرا جس گائیا۔ مان دیویں اوچ نیچ، راؤ رنگ اک سرنائیا۔ وشن برہما شو منگدے بھیکھ، خالی جھولی سرب بھرائیا۔ نت نوت تیری کردے سرب اڈیک، شاستر سمرت وید پُران دین گواہیا۔ کلجگ انت اچرن چلاویں ریت، ریتوان تیری سمجھ کوئے نہ آئیا۔ ناتا توڑ مندر

مسیّت، ہر جن اپنے رنگ رنگا گیا۔ پریم پیار دی گنڈھ پیچ، سوہنا جوڑ جڑا گیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا لیکھا دے سمجھایا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کہن تیری اچرج لیلا، سمجھ وچ کسے نہ آئی۔ لال کنجن سوہا چٹا ویکھ پیلا، نیلا کالا سوہا پائیا۔ شبدی گر بناؤندے رہے سرب وسیلہ، لوکات جوڑ جڑا گیا۔ بھگت بھگوان بندا رہیا قبیلہ، سوہنی ونڈ ونڈا گیا۔ کلجگ انتم پاربرہم پت پر میثور آپ اپنا کر کے حیدہ، ساچا میلا لیا ملا گیا۔ خوشیاں نال کہے گر گھ گر سکھ ہر جن ہر بھگت جنّاں چر چاہے آوناں چر جی لا، جگ جیون داتا دیا کما گیا۔ نام ندھان بن پیاسیوں پی لا، رس اپنا اک چکھایا۔ روداس چمارا گر گھ روپ ہو کے جنہاں بنیا وسیلہ، وصل ساچا دے کرا گیا۔ جگ چوکڑی پچھوں آیا ویہہ سو اگی دا چیت مہینہ، چیتن سب نوں دے کرا گیا۔ جن بھگتو تہاڈا ٹھانڈا کرے سینہ، امرت دھار اک وہا گیا۔ پر م پڑکھ پر بھ دانا پینا، گہر گسپھر بے پروا ہیا۔ ایختے مشال نہیں کوئی جل مینا، حاضر ہو کے رحمت آپ کما گیا۔ چرناں ہیٹھ دباے لوک تیناں، چوڈاں طبقال ڈیرہ ڈھا ہیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر جس دے آگے ہوئے ادھینا، ادنے ہو کے سیو کما گیا۔ گر کھو تپیا وچ تپ کے کسے دا وگن نہ دیوے پسینہ، مہر نظر نال پار کرا گیا۔ پر م پڑکھ پر ماتما کدے نہ جانو ناپینہ، دو جہاناں ویکھے تھاوں تھانیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر شاہ اسوار بن کے پاکھراں پاؤ زینہ، اسوا اپنے اُتے دتے چڑھایا۔ آکے ویکھو گر گھ گر سکھ میرا نگینہ، جس دی قیمت لوکات نہ کوئے چکایا۔ دیوے وڈیائی صاحب پرینا، پت پر میثور بے پروا ہیا۔ آپ بنیا رہے مسکینا، غریباں وچوں غریب نظری آئی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دیوے وڈیائی۔ گر اوتار پیر پیغمبر دُور دُراڈے آگے نیڑے، اپنا پنڈھ مُکایا۔ چلو ویکھئے جتھے پر بھو دے لگے ڈیرے، جن بھگتاں سنگ نبھایا۔ شیر ہو کے شیراں پائے گھیرے، بھبک اپنا نام سنا گیا۔ پچھلے لیکھے رہیا نیڑے، جگت جھیرے رہیا چکایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دیوے وڈیائی۔ آکے آگے نکیا کھیل، خلق رہے جنایا۔ زرگن دا زرگن نال ہو یا میل، سرگن سرگن خوشی وکھایا۔ پر م پڑکھ پر بھ سبجن سُبیل، صاحب سنگر دیا کما گیا۔ اکو رنگ گر و گر چیل، چیللا گر اکو رنگ سما گیا۔ پاربرہم پر بھ اچرج کریا کھیل، سبجگ ساچی بنت بنا گیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہروان لیکھا دے وڑا گیا۔ جنم جنم دا جاوے کھکا، پچھلی کھٹی جھولی پائی۔ بھاگ لگاوے کایا مٹکا، ساڈھے تن ہتھ دے وڈیائی۔ تیرا مُعاف کیتا بچھلا کھادھا جھٹکا، چھری

بھل نہ کوئے کُکایا۔ تیرا لیکھے لگا نیلا بدھا پٹکا، پاربرہم پر بھہ ہوئے سہانیا۔ تیرا کایا گھڑی پھول کے دیکھے بستہ، جس اندر گو بند پریتی بند کرایا۔ گو بند میل نہیں جگ سستا، بن پُرکھ اکال نہ کوئے کرایا۔ آگے سوگ رہیا نہ ہرکھا، چنتا غم چُکایا۔ گرگھ بن کسوٹیوں گیا پرکھا، پارکھو اکو بے پرواہیا۔ جس دے ہتھ دُھر دا پرچا، چو داں و دیا وچوں سمجھ کسے نہ آیا۔ در آیاں نوں انملا دتا خرچہ، نام بھنڈارا جھولی پانیا۔ در در گھر گھر گلی کوچے ہن ساڈا کردے چرچہ، اوہلا کوئی رہن نہ پانیا۔ چالی سال دا پورا کیتا حرجہ، خزانہ اکو وار بھرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دیوے مان وڈیا نیا۔ کھٹکارہن نہ دیوے ہر جو اندر گر سکھ، بھگتاں دے وڈیا نیا۔ دُھر دا لیکھا دیوے لکھ، نہ کوئی سکے مات مٹانیا۔ چار کُٹ دہ دشا دو جہاناں پئے دس، نرگن نرؤیر بے پرواہیا۔ انملڑی دولت پائے بھکھ، بھچھیا اکو وار ورتانیا۔ جو ہر دیوں گو بند دا بنیا سکھ، تنہاں سکھاں لئے ملا نیا۔ جو بے گھ ہو کے بیٹھے دے کے پٹھ، تنہاں دیوے در دُرکایا۔ پر بھو دے ہتھ اندر دی کھچ، تار اپنی آپ ہلایا۔ جے گرگھ ملن نوں ہووے سچ، راتیں سٹیاں درس دکھانیا۔ گرگھ چوڑی کر کے پھر ہک، سنگر ملیا بے پرواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار وڈیا نیا۔ ویکھ وڈیا نیا ملدی مات، بھل رہے نہ رانیا۔ جنہاں دا لیکھا کھیا بن قلم دوات، تنہاں دی شہادت دیوے گواہیا۔ صاحب سنگر پرگٹ ہو ساکھیا، سچ سکھیا اک درڈانیا۔ ایدھر تلو بے شک پنچ پنچ دے دس ناری ذات، نرائن اینہاں وچوں نظری آیا۔ جنہاں مانس جنم وچوں دتی اپنی دات، مانگھ روپ وٹانیا۔ پورب پوری کیتی آس، سوہناسنگ رکھانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا سچ ور، مہروان مہروان مہروان بے پرواہیا۔ جس پچھلا لیکھے لایا پنڈت، جنم جنم وچ بھوانیا۔ سو لیکھا جانے جیرج انڈج، اُسبج سبج ویکھ دکھانیا۔ جو گرگھ اک وار مل گیا ہر سنگت، تِس آگے دیوے نہ کوئے سزایا۔ صاحب سنگر چاڑھے اپنی رنگت، رنگ رتا بے پرواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لہنا دینا جھولی پانیا۔ روداس نے ماریا اک ہنورا، خوشیاں نال جنایا۔ جے ناتا جڑیا تورا مور، ہووے نہ کوئے جڈانیا۔ بے شک اینہاں دا وقت رہ گیا تھوڑا، آگا نیڑے آیا۔ پر بھو تیرے کولوں وچھرن نہیں دینا جوڑا، جوڑا جوڑی تیرے چرناں رنگ رنگانیا۔ میرے کول اے اوہ چٹا کاغذ کورا، جو پچھلے جنم وچ لیکھا لیا لکھانیا۔ کیوں ترسائیں اپنا بھنڈارا ورتائیں بھورا بھورا، بھکھیاں نہ کوئے سوانیا۔ جے ہن نہ پاویں

موڑا، مڑ کے تیرا سنگ نہ کدے رکھائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرپال ٹھا کر ٹھو کر دے لگائیا۔ روداس کہا منائے نال زور، بل اپنا آپ پر گنائیا۔ تیرے ہتھ کیڑی تھوڑ، دیندیاں کی گھٹ جائیا۔ اینہاں دی بھیناں بھراواں پتراں استری سب نوں لوڑ، ہو کے لے لے اندرے اندر سرب سنائیا۔ میں کوٹن کوٹ تھے چھتر دتے جوڑ، آر ڈوری گنڈھ پوائیا۔ پاربرہم تیرے در کیڑی تھوڑ، اتوٹ اتھ تیری بے پرواہیا۔ ایہہ نکئی جہی پئی میٹوں لوڑ، تیتوں رہیا سنائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اک دیدے دھر داور، میرا سنگ لہنا ترائیا۔

★ ۲ چیت ۲۰۲۱ پکرمی ہر بھگت دوار جیٹھووالا ★

میں اکیسا شاہ سیکدار، شہنشاہ دیا کمائیدا۔ سو پڑکھ نرنجن کھول ٹھانڈا دربار، ست دوارا اک سہائیدا۔ ہر پڑکھ نرنجن پاوے سار، ایکنکار کار کمائیدا۔ آد نرنجن کر اجیار، جوتی جاتا نور رُشائیدا۔ ابناسی کرتا ہو تیار، سری بھگوان بھو چکائیدا۔ پاربرہم پر بھ کرے خبردار، برہم سویا آپ اٹھائیدا۔ سچکھنڈ نو اسی ہو تیار، ہر گھٹ و اسی پھیرا پائیدا۔ منڈل راسی کھیل اپار، دو جہاناں سو بھاپائیدا۔ جگ چوکڑی ویکھے وگسے ویکھنہار، آد جگاد اپنا حکم ورتائیدا۔ لہنا دینا دے گرو اوتار، پیر پیغمبر آسا پور کرائیدا۔ نو سو پڑانوے چوکڑی جگ پیتے سنسار، کلج انتم ویلا آئیدا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر اچرج کھیل وکھائیدا۔ میں اکیسا ہر نرنکارا، دیونہار وڈیائیا۔ جن بھگتاں وکھا اک دوارا، در دروازہ دے جنائیا۔ پورب جنم دا لاپے ادھارا، مقروض قرضہ آپ چکائیا۔ ساچا دیوے اک پیارا، پریم پریتی سرب درڑائیا۔ کاغذ قلم نہ لکھنہارا، کاتب صفت نہ کوئے صالحیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر دیونہار وڈیائیا۔ جگ چوکڑی گیا پنڈھ، لوکات رہن نہ پائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر لیکھا کر کے قلم بند، بندگی لکھ چوڑا سی جیو جنت گئے درڑائیا۔ ڈھولائیت کلمہ نبی رسول گا کے چھند، کائنات کری پڑھائیا۔ بھو گھلاؤندے رہے ہنگ برہم، سو صاحب صفت سنائیا۔ نام جپاؤندے رہے دما دم، پون سواسی سواساں نال ملانیا۔ نیتزیر وھاؤندے رہے چھما چھم، بن ویراگی اک ویراگ جنائیا۔ نام خزانہ دیندے رہے دولت دھن، انملڑی دات ورتائیا۔

بھو گھلاؤندے رہے پھوکاں مار کے وچ کن، نیتز لوچن بند جنایا۔ جوت زرنجن چاڑھدے رہے گھر گھر چن، نورو نور نور سمجھایا۔ بن کھیوٹ کھیٹ بیڑا
 چلاؤندے رہے جن، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دیوے مان وڈیایا۔ جگ چوکڑی کر دے رہے بوہار، بن بوہاری پھیرا پائیا۔ لے کے
 حکم سچی سرکار، ساچا نور رُشانیا۔ چاکر بن کے تیمی اوتار، لوکمت چرن کول دھیان لگایا۔ عیسیٰ موسیٰ محمد منگدے رہے دھوڑی چھار، خاکی خاک خاک
 رمایا۔ نانک گوہند دسدے رہے پیار، چرن پریتی اک جنایا۔ رسنا جہوا بٹی دند نعرہ حق بول جیکار، نادی شبدی ڈھولا گایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ
 اپنی کرپا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ جگ چوکڑی منگدے رہے بھکھ، پر بھ اگے جھولی ڈاہیا۔ شاستر سمتر لیکھا رہے لکھ، گیتا گیان انجیل قرآن دے
 گواہیا۔ بن سنگر پورے آتم پر ماتم کسے نہ کیتا ہت، گھر سجن نہ کوئے ملائی۔ کروٹ لئے نہ جو ستا دے کر پٹھ، سنمکھ ہو نہ درس دکھایا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہروان ہوئے سہایا۔ جگ چوکڑی کہندے گئے بیس اکیس، اگی سنگر اکو پائیا۔ پرگٹ ہووے ہر جگدیس، جگدیش داتا
 بے پرواہیا۔ جس دی کوئی نہ کرے ریس، ثانی نظر کوئے نہ آیا۔ ڈھر فرمانا دیوے ٹھیک، ٹھیکر جگ چوکڑی بھن وکھایا۔ جس دی آد جگاد دھار باریک،
 جگ نیتز نظر کسے نہ آیا۔ اُس دی سارے کرن اڈیک، دو جہان راہ تکایا۔ کجگ انت سری بھگونت جن بھگتاں کرے پریت، سچ پریتی اک لگایا۔ ناتا
 توڑ اوچ نیچ، راو رنگ دے سرنایا۔ کوڑی کریا مایا ممتا ہوئے ہنگتا میٹے لیک، لہنا دینا سب دی جھولی پائیا۔ بھو گھلائے لاشریک، شرکت سب دی دے
 گواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سو رتڑی رہیا سہایا۔ سو صاحب سنگر آیا ایک، اینکار وڈی وڈیایا۔ پورب پورا کرے لیکھ، اگلا لیکھا دے
 جنایا۔ بھاگاں بھریا مہینہ چیت، رت بسنتی اک مہکایا۔ جن بھگتاں کر کے ہیت، پریم پریتی اک درڑایا۔ شبد سندیسہ ڈھر دا بھج، گرگھ سوئے رہیا
 اٹھایا۔ انتر آتم مانے سچ، سچ سُنہنجی ڈیرہ لایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں ہوئے سہایا۔ جن بھگتو واٹ اگے نکلی، پر بھ پیڈا
 رہیا مکایا۔ جس دی دھار دسدے رہے نکھی، سو داتاری اپنی کار کمایا۔ چار ورن دی ساچی سکھی، پرکھ اکال اک بنایا۔ جگت نیتز کسے نہ دسی، نچ نیتز
 رہیا سمجھایا۔ ایدھر ویکھو گوہند پچھلی لے کے آیا چٹھی، پروانہ اپنا رہیا پھڑایا۔ پر بھو تیری پریتی لگے مٹھی، دوجا سنگ نہ کوئے نبھایا۔ در درویش

کھڑے کوٹن کوٹ مُنی رکھی، تپی تپیشتر نیناں نیر وہانیا۔ ساڈی کسے کم نہ لگی پنج تت کایا مٹی، اپ تیج وائے پر تھی آکاش سو بھا کوئے نہ پانیا۔ جگت واسنا ویکھی پھکی، کوڑی کریا موہ ہاکانیا۔ من مت دہاگن آ کے پٹی، کھلڑے کیس رہی کُرا لیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں دئے وڈیانیا۔ جن بھگت سُہیلے سُنو مت، متر پیرا اک درڑانیا۔ ایتھے اوتھے سنگر کدی نہ دیوے پٹھ، ساہمنے ہو کے درس دکھانیا۔ دُھر دا لیکھا دیوے لکھ، لکھیا لیکھ نہ کوئے مٹانیا۔ ساچی سکھیا لینی سکھ، جھوٹھی کرے نہ کوئے پڑھانیا۔ ذات پات دی نہیں کوئی بھٹ، ورن برن نہ کوئے لڑانیا۔ آتم پر ماتم ساچا ہت، گھر ملے بے پروا ہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں ہوئے سہانیا۔ جن بھگتاں پر بھو درڑاؤندا اے۔ دُھر دا بھو آپ کھلاؤندا اے۔ نرگن ہو کے سرگن سیو کماؤندا اے۔ لکھ اگوچر اگم اتھا بے پروا پردہ لاہندا اے۔ سچ دوارا اک کھلا، کوڑی کریا ڈیرہ ڈھاؤندا اے۔ پت پریشور بن ملج، بیڑا اپنے کندھ اٹھاؤندا اے۔ گر اوتار بنا گواہ، سوہنا حکم آپ سناؤندا اے۔ جو صاحب سرنائی گیا آ، لکھ چوڑا سی پھند کٹاؤندا اے۔ رائے دھرم نہ دئے سزا، پترکپت نہ لیکھ دکھاؤندا اے۔ لاڑی موت نہ لئے پرنا، سورگ بہشت دوزخ سب دا ڈیرہ ڈھاہندا اے۔ کوٹن کوٹ جنم دے بخش گناہ، سر اپنا ہتھ رکھاؤندا اے۔ آپے بن کے پتا ماں، گرگھ بالے گود سہاؤندا اے۔ پھڑ پھڑ ہنس بنائے کال، کاگوں ہنس اڈاؤندا اے۔ نتھواویاں دیوے تھاں، ساچی بھومکا اک دکھاؤندا اے۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر جن ساچے آپ تراواں گا۔ دُھر دا لیکھا جھولی پاواں گا۔ بھرم بھلیکھا دُور کراواں گا۔ ساچا نیتا کو نظری آواں گا۔ کھیوٹ کھیٹا بن کے بیڑا آپ چلاواں گا۔ دُھر سندیس اکو بھیجا، بھانڈا بھرم بھو بھتاواں گا۔ جن بھگتاں اندر وڑ کے ماناں سیجا، پلنگ رنگیلا اک سہاواں گا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، انملڑی دات آپ ورتاواں گا۔ انملڑی دات پر بھو ورتاویگا۔ مہروان دیا کماویگا۔ نو دوارے دیکھ دکھاویگا۔ سکھمن ٹیڈھی بنک پار کراویگا۔ ایڑا پنگل لہنا دینا آپ چکاویگا۔ امرت آتم جام پیاویگا۔ انحد ناد انحد راگ سناویگا۔ بجر کپاٹی پڑدہ آپ اٹھاویگا۔ کایا مندر ساچی ہاٹی، سوہنی دست اک درساویگا۔ کر پرکاش بن تیل باتی، دیا کو اک ڈگمگاویگا۔ سچ سہنجنا کملا پاتی، سچ سنگھاسن سو بھا پاویگا۔ میل ملاوا دوس راتی، پچھلا وچھوڑا دُور کراویگا۔ آتم پر ماتم بن کے ساتھی، سوہنا سنگ آپ

ہو جاویگا۔ منزل منزل پار کر کے گھائی، ساچے مندر آپ بہاویگا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں رنگ رنگاویگا۔ جن بھگتاں
 رنگ رنگائے گا۔ کایا مندر مردنگ وجائے گا۔ سچ دوارے لنگھ، پردہ آپ اٹھائے گا۔ کرپا کر سورا سرنگ، صحبت اپنی آپ سمجھائے گا۔ کر پرکاش اگنی
 چند، اگیان اندھیر مٹائے گا۔ بھیو پچھے ہنگ برہم، سو اپنا راہ دکھاویگا۔ نہکرمی کرے اپنا کم، کرم کانڈ ڈیرہ ڈھاہیگا۔ بھاگ لگاوے کایا مائی چم، ساڈھے تن
 ہتھ بنک سہائے گا۔ نام درڑائے دما دم، اجپا چاپ آپ کرائے گا۔ من واسنا میٹے من، من کا منکا آپ بھوائے گا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا
 کر، جن بھگتاں آپ اٹھائے گا۔ جن بھگتاں پر بھو اٹھاویگا۔ نرگن ہو کے درس دکھاویگا۔ سرگن پڑدہ اوہلا آپ چکاویگا۔ بن وچولا ویکھ دکھاویگا۔ سوہنگ
 ڈھولا اک سناویگا۔ جنم جنم دا کر کے بھار ہولا، ترت اپنا رنگ رنگاویگا۔ اٹا کر کے نابھ کولا، بوند سوانتی کھ چواویگا۔ دیوے وڈیائی اُپر دھولا، سر اپنا ہتھ
 رکھاویگا۔ نور الہی اِکو اول، عالمین ویس وٹاویگا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں گود بہاویگا۔ جن بھگتاں میلا پُرکھ سمرتھ، پر بھو
 دے وڈیائی۔ سب دی جھولی پائے حق، بچیا کوئے رہن نہ پائی۔ گرگھاں اندر وڑ کے گاوے جس، سچ نام صفت صلاحیا۔ جنہاں دے اندر رکھے شک،
 شکوا سکے نہ کوئے مٹائی۔ گرگھو اپنے ملن دی کھولے اکھ، جاگت سوت درس دکھائی۔ لگھ چورا سی نالوں کر کے وکھ، وکھری دھار اک درڑائی۔ دُور دُراڈا
 آوے نٹھ، دو جہاناں پندھ مکائی۔ ست سنتو کھ دھیرج دیوے جت، برہم مت اک پڑھائی۔ نام جیکارا بول اکھ، اکھ الکھنا دے سمجھائی۔ جوتی جوت
 سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر جن ساچے لئے ملائی۔ ہر جن سارے ہوئے اکٹھے، انتر آتم رہے جنائی۔ پر م پُرکھ پر بھ تیرے بچے، بچپن تیری جھولی
 پائی۔ ناتا جوڑ بھین بھائی سکے، ہر سنگت اِکو رُپ نظری آئی۔ تیرا درس کردیاں کوئی نہ آگے، تھکاوٹ سنگ نہ کوئے رکھائی۔ کوئی رہے لوڑ نہ مدینے
 مکے، کایا کعبہ ساچا جُجرہ اک سہائی۔ مرید مُرشد باہر جا کوئی نہ لہے، گھر دیدار دینا بے پرواہیا۔ پروردگار رہنا سچے کھبے، آگے پچھے تیری سرنائیا۔ ساڈی
 تیرے ہتھ لے، لچیاوان نور خدائی۔ تیرے حکمے اندر بدھے، پریتی پریم وچ جڑائی۔ پیر پیغمبر نبی رسول قلم شاہی سارے لیکھ چھڈے، جھگڑا مکیا جگت
 لوکائی۔ پر م پُرکھ پت پر میثور تیری لنگھ کے ویکھی حدے، گھر سچا سو بھا پائی۔ جتھے وشو اِکو جدے، برہم رُپ نظری آئی۔ بودھ اکادھانا دے، تند

ستار نہ کوئے ہلایا۔ گر اوتار پیر پیغمبر سجدہ کردے آگے، سپس جگدیس جھکایا۔ سارے دیکھے پیری ننگے، نیز نین دھیان لگایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دینی مان وڈیایا۔ جن بھگت کہن پر بھ سچ دکھا ہری ہر مندر، کایا بنک ملے وڈیایا۔ تیرا میلا ہووے اندرے اندر، آتم پر ماتم رنگ رنگایا۔ بجر کپائی توڑ جندر، نام کھنڈا اک کھڑکایا۔ من واسنا بھوے نہ بندر، دہ دشانہ اٹھ اٹھ دھاپیا۔ کسے دوارے نہ جائے منگن، گھر گھر الکھ نہ کوئے جگایا۔ تیرے پریم دی چڑھ جائے رنگن، جگ چوکڑی اتر کدے نہ جائیا۔ ساچا دے دے پرماندن، نجانند تیری رسایا۔ کوٹن کوٹ تیرے درتے کھڑے تریلوکی نندن، رام کرشن بیٹھے سپس جھکایا۔ تیرے چرناں ہیٹھ کوٹن کوٹ دے برہمنڈن، برہمانڈ وجے تیری ودھایا۔ تیرا لیکھا جیرج انڈن، اتبج سیتج تیری سرناپا۔ کر کرپا مستک چرن دھوڑی لاوے چندن، لکا اکو سو بھاپایا۔ کوڑی کریا ڈئی دویتی ڈھاہ دے کندھن، بھانڈا بھرم بھو بھٹایا۔ تیرے گرگھ گر سکھ سنت سہیلے تیرے نال ہنڈھن، دوجا سنگی نظر کوئے نہ آپا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دینی اک وڈیایا۔ جن بھگت کہن پر بھ سُن لے ٹھا کر، تیرے آگے اک عرضویا۔ کلج دے ڈونگھا ساگر، سرگن دیوے کوئی نہ ڈھویا۔ نرمل کرم نہ ہوئے آجاگر، ڈرمت میل نہ کوئے دھوایا۔ سچ دوار ملے نہ آدر، چاروں کُنٹ رہی گراپا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دینی مان وڈیایا۔ جن بھگت نیز نین وھاون نیر، اچی کوک کوک سناپا۔ برہوں وچھوڑا لگی پیر، تھہ بن سکے نہ کوئے مٹایا۔ جگت بندھن بندھپ وچ ہوئے دلگیر، دھیرج سکے نہ کوئے دھرائیا۔ دین مذہب شرع وچا زنجیر، کڑی کڑی سکے نہ کوئے کھلایا۔ تیرا درس درس ہووے بے نظیر، نظریہ نظر دے بدلایا۔ اٹھے پھر اک تصویر، بن تسبج مالا دیکھ دکھایا۔ آد جگادی دھر دے پیر، پیغمبر تیری سرناپا۔ تیرا لیکھا شاہ حقیر، حضرت تیرے ہتھ وڈیایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دے مان وڈیایا۔ ساچی دیا آپ کماؤندا اے۔ جن بھگتاں بھو کھلاؤندا اے۔ جگ چوکڑی میل ملاؤندا اے۔ کلج اتم رنگ رنگاؤندا اے۔ نرگن ہو کے وسے سنگ، سرگن سوہنی بنت بناؤندا اے۔ آتم پر ماتم دے انند، رس اکو اک دکھاؤندا اے۔ جو گرگھ گر سکھ ہر جن ہر بھگت سوہنگ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان گاوے چھند، تس اپنے گھر بہاؤندا اے۔ ایہتھے اوتھے پاوے ٹھنڈ، اگنی تت آپ بھجاؤندا اے۔ سرت سوانی نہ ہووے

رنڈ، کنت سہاگی میل ملاؤندا اے۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچا مارگ اک درڑاؤندا اے۔ سچا مارگ اک درڑاؤندا اے۔ سرشٹ سبائی آپ سمجھاؤندا اے۔ نو کھنڈ پر تھی حکم ورتاؤندا اے۔ ست دیپ بھیو کھلاؤندا اے۔ وڈ دیوی دیو ویس وٹاؤندا اے۔ نہچل دھام اک سہاؤندا اے۔ وشن برہما شو سیو لگاؤندا اے۔ گر اوتار پیر پیغمبر حکم مناؤندا اے۔ بھگت وچھل گرور گر دھار، گھر گمبھیر اپنی کار کماؤندا اے۔ جگ چو کڑی پیتے وچ سنسار، کلجک ویلا اتم آؤندا اے۔ سرب جیاں دا سانجھیا، پُرکھ اکال پھیرا پاؤندا اے۔ جلوہ گر دے دیدار، دید اک چند رُشناؤندا اے۔ کوڑی کریا میٹ دھواں دھار، اندھ اگیان آپ گواؤندا اے۔ آد جگادی سچ جیکار، شبدی جوتی ڈھولا راگ سناؤندا اے۔ اکھراں نال نہ کرے پیار، نراکھر آپ پرگٹاؤندا اے۔ توں میرا میں تیرا دوہاں دا اک آدھار، آتم پر ماتم اپنی کار کماؤندا اے۔ پنج تت کا یا چولا تن شنکار، ہڈ ماس ناڑی جوڑ جڑاؤندا اے۔ ترے گن مایا دے بھنڈار، رجو طمعو ستو آپ ورتاؤندا اے۔ کر کھیل اپر اپار، اپر پیر اپنا رنگ دکھاؤندا اے۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ستجگ سچا راہ چلاؤندا اے۔ ستجگ راہ سوہنگ سو، سو صاحب کرے پڑھائی۔ آتم پر ماتم لگے موہ، گھر میلا سچ سُبھائی۔ گرہ مندر کرے لو، دیک جوت اک رُشنائی۔ ساچا ڈھو آ دیوے ڈھو، وست امولک نام ورتائی۔ جن بھگتاں جوگا آپے ہو، اپنے نال کرے گڑھائی۔ کوڑی کریا اندروں لوے کھو، دُرمت میل دے دھوائی۔ جگت پیار نالوں کر نہ موہ، ناتا اپنے نال جڑائی۔ آتم پر ماتم جاوے چھوہ، وچھوڑا رہن کوئے نہ پائی۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں میل ملائی۔ جن بھگتاں میل ملاواں کرے آپ، گھر گھر وچ کھیل کھائیندا۔ گر اوتار پیر پیغمبر سارے جپ دے گئے سوہنگ جاپ، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان اپنا وادھا اپنے ہتھ رکھائیندا۔ نہ کوئی پُن نہ کوئی پاپ، نہ کوئی روگ نہ سنناپ، چنتا غم نہ کوئے جنائیندا۔ بن ونجارا کھولے ہاٹ، دیونہارا دُھر دی دات، الکھ اگوچر آپ ورتائیندا۔ چرن پریتی جوڑے نات، درس دکھائے ساکھیات، سخی سرور پھیرا پائیندا۔ دیونہارا آب حیات، دیکھنہارا کائنات، دو جہاناں پردہ آپ چُکائیندا۔ بھگت بھگونت دیوے ساتھ، سچ سنائے اکو گاتھ، ڈھولا اپنا راگ الائیندا۔ تیری میری اکو ذات، آد جگاد نہ ہوئے وفات، گرگھ مڑھی گور نہ کوئے دبائیندا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں مان رکھائیندا۔ جن بھگتاں مان رکھاؤندا

اے۔ سری بھگوان سنگ نبھاؤندا اے۔ گھر آتم دے اند، چند نور جوت رشناؤندا اے۔ جگ جنم دی ٹٹی گنڈھ، گھر میلا سچ ملاؤندا اے۔ توں میرا میں تیرا چھند، سوہنا وقت آپ سہاؤندا اے۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی سکھیا اک رکھاؤندا اے۔ ساچی دیوے دُھر دی سکھیا، ہر منتر نام پڑھانیا۔ سرشٹ سبائی جانو متھیا، تھر رہن کوئے نہ پانیا۔ جو گرگھ گرسکھ سنگرہٹ وکیا، تس قیمت دے چکانیا۔ مانس جنم انملا جتیا، لکھ چورا سی بھند کٹانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دیوے مان وڈیانیا۔ جن بھگت کہن پر بھ دے دلاسا، جگت دلدر دے مٹانیا۔ انتم پوری کر دے آسا، نراسا رہن کوئے نہ پانیا۔ نام بھنڈارا بھر دے کاسہ، وست امولک اک ورتانیا۔ گر اوتار تیرا دیندے گئے بھرواسا، لیکھا لکھ کے قلم شاہیا۔ تڈھ بن پورا کرے کوئی نہ گھاٹا، مہر نظر نہ کوئے اٹھانیا۔ اتم نیڑے آئی واٹا، پچھلا پنڈھ بیٹھے چکانیا۔ ساڈا لہنا چھٹ جائے تیر تھ تاٹا، گنگا گوداوری جمنا سُرستی نہاون کوئے نہ جانیا۔ جھگڑا چکے مندر مسجد ماٹھا، سل پوجس سیس نہ کوئے نوانیا۔ گھر وچ گھر کر جوت پرکاسا، انحد نادی دُھن دے شنوانیا۔ توں میرا میں تیری ذاتا، کیوں بیٹھا لکھ چھپانیا۔ آتم پر ماتم بچھ آن کے واٹا، ستمکھ ہو کے پردہ لایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہروان ہو سہانیا۔ مہروان کیوں بیٹھوں چپ، گھر گھر وچ ڈیرہ لایا۔ بھگتاں کولوں کیوں رہوں لگ، اکھ شرم کیوں شرمایا۔ اسیں کبیر جلاہے کولوں لیا بچھ، گھر ملے بے پرواہیا۔ سدا دیوے خزانہ اتھ، نام بھنڈار آپ ورتانیا۔ لوکمت دا بوٹا پٹ، سکھنڈ آپے دیوے لایا۔ آون جاون او سے ویلے جائے چھٹ، جس ویلے اپنی دیا کمایا۔ جے پریم کر کے کہے آمیرے پُت، پتا بن کے گود اٹھانیا۔ پھر دو جہان گرگھ تیتوں جاون جھک، آگے اکھ نہ کوئے اٹھانیا۔ جے تہاڈے نالوں صاحب جاوے رُس، گھر سجن نہ کوئے منانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساڈا لیکھا دے مکانیا۔ جن بھگت اٹھ کے رہے گھور، سری بھگوان رہے ڈرانیا۔ پر بھ ساڈا دیدے سانوں نور، کیوں بیٹھا بند کرایا۔ چار گنٹ تیتوں کریئے مشہور، ڈنکا تیرا نام وجانیا۔ ساڈے وچ جے کوئی قصور، اوہ وی تیری جھولی پانیا۔ تیتوں ہون نہیں دینا مفرور، بھج سکے نہ بے پرواہیا۔ پہلی چیت پا کے جوڑ، کایا اندر لینا ٹکانیا۔ جنا چر کایا چولی رنگ نہ چاڑھیں گوڑھ، تیری سیوا سانوں کدے نہ بھانیا۔ پر بھوٹوں ساڈا مزدور، جگ جگ سیوا کمایا۔ جنانا چر ساکھیا ت نظری آویں نہ حاضر حضور،

سارے بیٹھیئے مکھ بھوایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دے مان وڈیا۔ اجے پر بھو تیرے نال جھگڑا، جن بھگت رہے جنایا۔ پانی وچ ٹھار کے گُفا وچ وڈ کے ساتھوں سہیا نہ جائے رگڑا، اٹھے پہر تیرا دھیان نہ کوئے لگایا۔ سمت اگی تیتوں ہون نہیں دینا دکھرا، فریڈیا تیرا فریب دینا گویا۔ اسیں کوئی نہیں پھولنا چار جگ دا پتر، تیرا نام تیرا گیان اپنے اندر بند کرایا۔ تیرے سنگ رل کے سانوں کوئی نہ رہے خطرہ، دو جہان بھے نہ کوئے دکھایا۔ گر اوتار پیر پیغمبر تیتھوں منگدے رہے اکو قطرہ، اسیں جھولیاں لینیاں بھرایا۔ تیری بھڈیا کوئی نہیں دینا بکرا چھترا، مرگا آگے نہ کوئے ٹکایا۔ پر بھو ساڈے نال لکھ چوڑا سی نالوں ہو کے دکھرا، قول اقرار دے نبھایا۔ بے پرواہ تیرا چلن نہیں دینا نخرہ، ساریاں اکو صلاح رکھایا۔ بھگتاں کولوں پر بھ کیوں رہے اڈرا، گھر دکھرا کیوں بنایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پردہ اوہلا دے چکایا۔ پردہ اوہلا چک بھگوان، جن بھگت رہے جنایا۔ چار جگ تیرا لہدے رہے نشان، توں لکھا رہوں بے پرواہیا۔ تیرا اکھراں وچوں ہتھ نہ آیا کسے گیان، الف یے رہی گر لایا۔ اپنا دس اک ایمان، جس وچ رحمت نورِ الہیا۔ آ کے دے سندیہ پیغام، اپنی کر سچ پڑھایا۔ توں صاحب وڈ امام، صحیح سلامت نظری آئی۔ در بردے ہو کے کریئے سلام، سجدہ سیس جھکایا۔ ساڈے اندرے اندر بدل دے نظام، نوبت اپنا نام وجایا۔ کوڑی کریا سانوں دے حرام، اکو جُجرہ تیرا سو بھاپایا۔ نغمہ نعرہ تیری سُن کلام، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا ساچا ور، ہر جن ساچے رہے سنایا۔ جن بھگت کہن پر بھ ساڈا ویکھ بل، بل تیرا نظری آئی۔ ہُن نہیں کرن دینا ول چھل، اچھل چھلدھاری تیری چلے نہ کوئے چترایا۔ زرگن ہو کے ساڈے اندر رل، رل مل سوہنی خوشی منایا۔ دیکھ ہو کے جوتی بل، گرہ مندر کر رُشایا۔ امرت ہو کے برکھ جل، اگمی دھار وہایا۔ دُھر سندیس اپنا گھل، بودھ اگادھ سمجھایا۔ سچ سَنگھاسن اکو مل، آتم سیجا سو بھاپایا۔ کرپا جے ہو جائے ساڈے ول، سانوں ہور لوڑ رہے نہ رانیا۔ ساڈے نال توں پر بل، بن بھگتاں تیرا نام نہ کوئے صلاحیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا جانے جل تھل، مہینل تیری اوٹ تکایا۔

★ ۲ چیت ۲۰۲۱ بکرمی گرنام سنگھ دے گرہ ویرکا ضلع امرتسر ★

سو پُرکھ زرنجن ٹھانڈا دربار، ست ستوادی آپ لگائیندا۔ ہر پُرکھ زرنجن کھول کواڑ، درگاہ ساچی دھام سہائیندا۔ اینکار ہو تیار، ہر کرتا سو بھاپائیندا۔
 آد زرنجن نور اجیار، گھر دیادیک اکو ڈگمگائیندا۔ ابناسی کرتا پاوے سار، بھيو اھیدا آپ گھائیندا۔ سری بھگوان زرنجن دھار، انجھو اپنی کھیل رچائیندا۔
 پاربرہم بے انت بے عیب پروردگار، نوری جلوہ ڈگمگائیندا۔ مقامے حق شاہ سیکدار، شہنشاہ اکو نظری آئیندا۔ محل اٹل اُچ منار، چھپر چھن نہ کوئے
 چھہائیندا۔ روپ رنگ رکھ نہ پاوے کوئی سار، پردہ اوہلا اپنے ہتھ رکھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچھنڈ ساچے سو بھاپائیندا۔ سچھنڈ
 ساچے صاحب ڈیرہ، پُرکھ اکال اک لگائیا۔ دُور دُراڈا نیرن نیرا، زرنجن زرویر نظری آئیا۔ آد جگاد جگ چوکڑی کرے حق نیڑا، شاہ پاتشاہ سچا شہنشاہیا۔
 جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گھر ساچا اک سہائیا۔ گھر سچ سہائے سو بھاونت، سچھنڈ وجے اک ودھائیا۔ پُرکھ اکال سری بھگونت، شاہو بھوپ
 ڈیرہ لائیا۔ دو جہاناں ساچا کنت، زہر زرائن اک اکھوائیا۔ گھر وچ گھر بنائے بنت، گھاٹت اگم اتھاہ گھڑائیا۔ اپنا لیکھا رکھے بے انت، سوچ سمجھ نہ کسے
 جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ہر رگھورائیا۔ گھاٹت گھڑے اگم اتھاہ، اپر میر دھار چلائیندا۔ سچھنڈ نواسی بے پرواہ، پردہ
 نشیں نظر کسے نہ آئیندا۔ مقامے حق سو بھاپا، لاشریک ڈیرہ لائیندا۔ زرنجن زرنجن اپنی ونڈ ونڈا، ساچا حصہ اپنے ہتھ رکھائیندا۔ سچھنڈ اندر تھر گھر ساچا
 دئے سہا، در دروازہ آپ گھائیندا۔ دیا باتی کملاپاتی جوت اگمی دئے جگا، سچ پرکاش آپ دھرائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کھیل
 آپ کرائیندا۔ ساچی کھیل کرے کرتا، ہر کرتا بے پرواہیا۔ آد پُرکھ پر بھ ہو تیار، اپنی کرنی کار کمائیا۔ نہ کوئی سچن میت مرار، سنگی سنگ نہ کوئے
 رکھائیا۔ کر کھیل سچی سرکار، ساکھیات اپنی دھار پرگٹائیا۔ زرنجن زرنجن کر پیار، زرنجن نار کنت جوڑ جڑائیا۔ زرنجن میلا پر اپار، گھر گھر وچ خوشی منائیا۔
 جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھيو اھیدا آپ گھائیا۔ بھيو اھیدا کھولے آپ، ہر وڈا وڈا وڈائیا۔ زرنجن زرنجن دیوے ساتھ، سمرتھ پُرکھ
 بے پرواہیا۔ اپنا جانے کھیل تماش، رچنا اپنی آپ رچائیا۔ سچ دوارا کھول تاک، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔

بے پرواہ کھیل اپارا، سو پُرکھ زرنجن آپ کرائیا۔ زرنگن زرنگن کر پیارا، زرنگن سیج سُنہنجی آپ ہنڈھانیا۔ زرنگن پُرکھ زرنگن نارا، زرنگن پوت سپوتتا اکو جانیا۔ زرنگن محل سیج منارا، زرنگن بہہ بہہ خوشی منانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، تھر گھر دیوے مان وڈیانیا۔ تھر گھر مان وڈیائی دیوے بھگونت، ہر کرتا دیا کمانندا۔ سُت دُلا رے بنا بنت، شبدی رُپ آپ سمجھانندا۔ تیرا لیکھا آد انت، مدھ تیری دھار دکھانندا۔ تیری مہما سدا بے انت، بھيو ابھیدا اپنے وچ چھپانندا۔ تیرا ناؤں بودھ اگادھا پنڈت، ساچی سکھیا اک درڈانندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا سچا ور، سُت دُلا رے مان رکھانندا۔ شبدی سُت تھر گھر وڑ، سچکھنڈ ویکھے بے پرواہیا۔ چرن کول سیس دھر، نمسکار اک کرائیا۔ ساچا نام رہیا پڑھ، تُوں میرا میں تیرا، دُجا نظر کئے نہ آتیا۔ سیج دوارے لگا ڈیرہ، ڈنڈوت اپنی اک دکھانیا۔ نت نوت آد جگاد جگ چوکڑی بٹھا بیڑا، بے پرواہ تیری سرنا تیا۔ پُرکھ سلطان سری بھگوان ہر مہروان سچکھنڈ وسدا رہے تیرا کھیرا، تھر گھر ملے موہے وڈیانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا لیکھا دینا جنانیا۔ ساچا لیکھا شبدی سُت، گھر ساچے منگ منگانندا۔ ویکھاں کھیل ابناسی اچت، مہروان تیری آس رکھانندا۔ برہمنڈ کھنڈ پُری لوء آکاش پرکاش مَوَلے تیری رُت، دو جہان تیری بھل بھلو اڑی ویکھ دکھانندا۔ وشن برہما شو اُجل کراں مکھ، ترے ترے میلا میل ملائندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا دُھر دا ور، ساچا لیکھا تیرے ہتھ رکھانندا۔ ساچا لیکھا پر بھ سمرتھ، تیرے ہتھ دکھانیا۔ زرنگن ہو کے مہما گاواں اکھ، سوہنا ڈھولا راگ سنایا۔ ساچے گرہ مندر گھر جاواں وس، چرن کول سو بھاپانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دینی مان وڈیانیا۔ دینی وڈیائی پار برہم، تیری اکو اوٹ تکانیا۔ آد جگاد جگ چوکڑی نہ جہاں نہ جاواں مر، جنم مرن وچ کدے نہ آتیا۔ زرنگن سرگن کھیل کر، لکھ چورا سی بندھن پانیا۔ انڈج جیرج اُتبھج سیج گھاٹ گھر، چارے کھانی رنگ رنگانیا۔ چارے بانی دُھر دا ڈھولا لوواں پڑھ، گھر گبھیر بے نظیر تیرا ناؤں وڈیانیا۔ سنجگ تریتا دوا پر کلجگ اک بندھاواں ساچے لڑ، پلو دُھر دی گنڈھ بندھانیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر لوک مات جوت دھر، پنچ تت دیاں مان وڈیانیا۔ شبدی شبد جیکار بول نعر، سوہنا راگ اناد سنایا۔ جن بھگتاں دے کے دُھر دا ور، وست امولک جھولی پانیا۔ سنت سہیلے گر وُگر چیلے لوواں پھر، انتر آتم میلا سچ سُبھانیا۔ گر لکھ گر سکھ چکاواں بھے

ڈر، بھیانک روپ نہ کوئے جنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا دُھر دا ور، نت نوت ساچی سیو کمایا۔ نت نوت سیو کراں سنسار، نرگن سرگن ویس وٹایا۔ نام جیکارا بول اپار، دُھر دا راگ دیاں درڑایا۔ شاستر سمتر وید پُران، گیتا گیان بھيو چُکایا۔ انجیل قرآنا دے نشان، سچ ایمان اک درڑایا۔ کلمہ نبی رسول بول زبان، الف یے میلا سچ سُبھایا۔ کہانی بانی کر پروان، نام پروانہ اک دسایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا سچا ور، سدا سوامی تیری سیو کمایا۔ سدا سوامی تیری سبدا آپ کمایا۔ دُھر درگا ہی اگئی بانی، لیکھا لکھاں قلم شاہیا۔ ہر گھٹ بن کے انتر جامی، ویکھ وکھاواں تھاواں تھانیا۔ جن بھگتاں دے اک نشانی، سچ نشانہ دیاں وکھایا۔ جگ چوکڑی کھیل مہانی، مہابلی سورپیر تیری ویکھ وکھایا۔ نام ندھانا تیرا تیرا کانی، چلہ شستر دھنکھ ٹنک اکو نظری آئی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا ساچا ور، بے انت تیری سرنائی۔ بے انت بے پرواہ ٹھاکر، در تیرے منگ منگایا۔ دو جہان ڈونگھا ساگر، جیو جنت بھيو نہ پائی۔ جودھے سورپیر بہادر، شاہ سلطان تیرے ہتھ سچّی شہنشاہیا۔ دُھر درگا ہی کریم کرتے قادر، قدرت تیرا نور نظری آئی۔ پیر پیغمبر ملا شیخ مسائق تیرے در تے منگدے آدر، آدرش تیرا ویکھ وکھایا۔ لوک پرلوک چوواں طبق کرنا عدل، عدالت اکو اک وکھایا۔ لیکھا جانے مقول قاتل، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دینی مان وڈیایا۔ دینی وڈیائی سری بھگوان، شبدا سٹ منگ منگایا۔ جگ چوکڑی پیتے وچ جہان، گر اوتار پیر پیغمبر سیو کمایا۔ در درویش بن کے منگن دان، خالی جھولی سرب ڈاہندا۔ توں لیکھا جانے نوجوان، نیا نوکا اپنے ہتھ رکھاندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا سچا ور، در تیرے اکھ جگاندا۔ تیرے در اک اکھ ہر کرتے سچ جنایا۔ نرگن سرگن کھیل سمتر، نت نوت رچن رچایا۔ بودھ اگادھ شبدا ناد بول اکھ، کہانی بانی ونڈ ونڈایا۔ لکھ چورا سی جیو جنت چلا رتھ، بن رتھوا ہی سیو کمایا۔ جن بھگتاں کھول انتر اٹھ، میل ملاواں ایکا تھانیا۔ شبدا اگئی مار سٹ، دئی دویٹی ڈیرہ ڈھاہیا۔ سچ درڑا سنگر مت، من مت لیکھا دے مکایا۔ ناڈ بہتر نہ ابلے رت، رتی رت لیکھے پائی۔ ایٹھے اوتھے رکھیں پت، دو جہاناں اک سرنائی۔ کلجگ انت ہو پرگٹ، پرگٹ اپنا کھیل وکھایا۔ ست دھرم دا کھول ہٹ، چار ورنان دینں سرنائی۔ برن اٹھاراں ویکھیں ٹھ نٹھ، نو کھنڈ پر تھی ست دیپ اپنا ویس وٹایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ

اپنی کرپا کر، اکو دینا سچا ور، سچ تیری سرناہیا۔ سچ تیری سرنا، سو صاحب اکو نظری آہیا۔ پیر پیغمبر کرن دُعا، سجدہ سیس اک جھکائیا۔ حضرت حاضر ہو کے درش دکھا، پردہ اوہلا میٹ مٹائیا۔ مکھ نقاب دے اٹھا، نور ظہور کر رُشناہیا۔ کایا کعبہ اکو نظری جائے آ، جُبرہ حق سہائیا۔ نوبت وجے بے پرواہ، کلمہ اکو اک شنوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا میلا لینا ملاہیا۔ گر اوتار منگن بھکھ، در ٹھانڈے سیس نوہیا۔ سری بھگوان لیکھا لکھ، لیکھ تیری سرناہیا۔ نرگن نرور نرکار نرکار کرناہت، نوت اپنا پھیرا پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گھر ساچا اک دکھائیا۔ گھر ساچا پر بھو اک دکھاؤنا، چارے جگ منگ منگائیا۔ کلج ویلا سچ سہاؤنا، سوہنی بنت بناہیا۔ دین مذہب ذات پات ڈیرہ ڈھاؤہنا، رنگ اکو اک چڑھائیا۔ آتم پر ماتم ڈھولا سرب جناؤنا، برہم پاربرہم میل ملاہیا۔ پھڑ پھڑ ہنس کاگ بناؤنا، مانک موتی چوگ چگائیا۔ بند کواڑی پردہ اوہلا آپ ہٹاؤنا، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا در اک دکھائیا۔ ساچا در دکھاؤنا پر بھ، جگ چو کڑی دھیان لگائیا۔ کلج کورٹی میٹنی حد، پندھ مکاؤنا تھاول تھانیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر گھر ٹھانڈے رہے سد، اچی کوک کوک سناہیا۔ پُرکھ اکال دین دیال کلج اتم آؤنا بھج، جوتی جامہ ویس وٹائیا۔ بھگت بھگوان سنت سہیلے لینے کڈھ، گر گھ ٹھانڈے کھوج کھوجائیا۔ اندر وڈ کے کایا پوڑے چڑھ کے وجاؤنا ند، انحد راگی راگ سناہیا۔ نرگن نور جوت کر پرکاش، اگیان اندھیر مٹائیا۔ لیکھے لاؤنا پون سواس، پون انجانین شرمائیا۔ لہنا دینا چکھے پر تھی آکاش، گگن منڈل چرناں ہیٹھ دکھائیا۔ آتم پر ماتم دینا ساتھ، گھر ناتا جوڑ جڑائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پورب لیکھا دینا مکائیا۔ پورب لیکھا مکاؤنا مات، گر اوتار پیر پیغمبر متا تیرے نال پکائیا۔ پت پر میثور نور الای تیری دیکھئے اکو ذات، اذاتی روپ نہ کوئے جناہیا۔ تیرا کلمہ ڈھولا ناد سنیئے کانات، مخلوق خالق تیرا نام شنوائیا۔ لکھ چوراسی جیو جنت سادھ سنت تیرا داسی داس، سیوک اکو روپ نظری آہیا۔ پنج تت کایا ماٹی ترے گن مایا دسے خاک، خاکی روپ سرب سہائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر ارا پورا کرنا بھوکھت واک، لکھیا لیکھ نہ کوئے مٹائیا۔ جن بھگتاں دینا انتر ساتھ، باہروں نظر کسے نہ آہیا۔ ساچی دسنی پوجا پاٹھ، اکو منتر دینا سمجھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا دینا ساچے گھر، گرہ مندر خوشی منائیا۔ گرہ مندر آؤنا جگ، جاگرت جوت کر رُشناہیا۔ شاہ پاتشاہ سورے سرگ، سری بھگوان تیری اوٹ تکائیا۔ سرشٹ

سبائی نو کھنڈ پر تھی لکھ چوڑاسی جیو جنت چاروں کُنٹ لگی اگ، امرت میگھ نہ کوئے برسائیآ۔ نو دوارے کوئی پار نہ کرے حد، ساڈھے تن ہتھ محل اٹل نہ کوئے سہائیآ۔ گھر صاحب سوامی لئے نہ کوئی سد، بجر کپائی پڑدہ نہ کوئے اٹھائیآ۔ وشو نظر نہ آئے کوئی جد، دئی دویقی مایا ممتا ہوئے ہنگتا گڑھ نہ کوئے تڑائیآ۔ زرویر پُرکھ اکال دین دیال تیرا درس کرے نہ کوئی رنج، نج نیز نین اگھ نہ کوئے کھلایآ۔ کام کرودھ لوبھ موہ ہنکار کایا مائی وچوں کوئی نہ سکے کڈھ، سنگر کھنڈا شبد سکے نہ کوئے چکائیآ۔ بن ہر نامے خالی دسن ہڈ، ساڈھے تن کروڑ روم روم ہر کا نام نہ کوئے شنوائیآ۔ پرم پُرکھ پت پر میثور تیری آتم تیتھوں ہوئی الگ، پاربرہم برہم میل نہ کوئے ملائیآ۔ ہنس روپ ہوئے گگ، کوڑی کریا کاگ وانگ گر لائیآ۔ من واسنا سارے رہے نچ، من کا منکانہ کوئے بھوئیآ۔ گر اوتار پیر پیغمبر جو ڈھر دامارگ گئے دس، کلجک جیو بن کے پاندھی پندھ نہ کوئے مکائیآ۔ کوڑی کریا اندر رہے ہس، جگت واسناسنگ نبھائیآ۔ پر بھو تیرے ملن دی کسے نہ کھلی اگھ، دوئے لوچن جگت نین نہ کوئے شرمائیآ۔ بن ونجارا سچ چلاوے نہ کوئی ہٹ، سودا ست نہ کوئے وکائیآ۔ ناڑ بہتر تن سو سٹھ ہاڈی ابلے رت، امرت میگھ سائک ست بوند سوانتی لکھ نہ کوئے چوئیآ۔ درس کسے نہ ملے اُپر شاہ رگ، ساکھیات سوچھ سروپی ملے میل نہ بے پرواہیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا ڈھر دا ور، در تیرے منگ منگائیآ۔ در تیرے پر بھ اکو منگ، شبدی سٹ سچ جنائندا۔ سرشٹ سبائی کسے نہ ملے اند، نجاند رس نہ کوئے دکھائندا۔ کوڑی کریا دئی دویقی ڈھاہے کوئی نہ کندھ، شرع شریعت بھیو نہ کوئے چکائندا۔ تیرا میرا آتم پر ماتم پاربرہم برہم گائے کوئے نہ چھند، ڈھر داراگ نہ کوئے الائندا۔ جنم کرم دی ٹئی تیرے نال دیوے کوئی نہ گنڈھ، گنڈھنہار گوپال سوامی تیرا میل نہ کوئے ملائندا۔ دین دیال صاحب ہو بخشد، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچا دینا اکو ور، شبدی سٹ جھولی ڈاہندا۔ شبد سٹ پر بھو تیرا ڈلارا، پتا پُرکھ اکال اکو اک منائیآ۔ دو جہاناں دے ہلارا، چاروں کُنٹ اکو رنگ رنگائیآ۔ کلجک اتم ویکھ کنارہ، نیا ڈولے تھاؤں تھانیا۔ شاستر سمرت وید پُران کرن پکارا، گیتا گیان اچی کوگ نعرہ رہی سنائیآ۔ انجیل قرآنا باہاکارا، تیس بتیسا سار کوئے نہ پائیآ۔ خانی بانی بھیو جانے نہ کوئی وچ سنسارا، وڈ سنساری کی کی رچن رچائیآ۔ کاغذ قلم شاہی نیز رووے زارو زارا، دھیرج دھیر نہ کوئے دھرائیآ۔ نو نو چار پھری دروہی نو کھنڈ ست دیپ چوواں طبق نہ کوئی میت

مُرا، ہر گوپالا نظر نہ آئے نورِ الٰہیہ۔ چو داں لوک ست سلوک سنائے نہ کوئی جیکارا، ڈنکا فتح نہ کوئے گجائیہ۔ محل اٹل سوبھاوت سہائے نہ کوئے منارا، محفل نام نہ کوئے لگائیہ۔ بھگت بھگوانِ ملے میل نہ در دوارا، دروازہ کھول اندر لنگھ بیٹھ پلنگ ساچی سیجا سوبھا کوئے نہ پائیہ۔ چاروں کُنٹ دھواں دھارا، نوری چند نہ کوئے رُشنائیہ۔ گر اوتار پیرِ پیغمبرِ شبہی بول جیکارا، کھج اتتم دے سہارا، جیواں جنناں گئے درڑائیہ۔ کل کلکی لے اوتارا، مہابلی اگمّ اپارا، نہ کوئی جنمے پتا مائیہ۔ وسنہارا دھام نیارا، ساڈھے تن ہتھ دے سہارا، صاحبِ سنگر بے پرواہیہ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا سچا ور، در ٹھانڈے منگ منگائیہ۔ در ٹھانڈا تیرا پار برہم، لگھ چوڑا سی اگنی اگت تپائیہ۔ نہکرمی کر اپنا کرم، کارن تیرے ہتھ نظری آئیہ۔ سرشٹ سبائی ساچا رہیا نہ کسے دھرم، دھیرج ست سنتو کھ بیٹھا لگھ چھپائیہ۔ جھگڑا پیا ورن برن، چار اٹھاراں کرے لڑائیہ۔ سادھ سنت ساچی منزل مول نہ چڑھن، اپنا پندہ نہ کوئے مُکائیہ۔ رسنا جہوا بتی دند تیرا پوجا پاٹھ کرن، ہر دے تیرا ناؤں نہ کوئے وسائیہ۔ سیس نویں نہ کوئے سرنائی سرن، چرن چرنو دک لگھ نہ کوئے چوائیہ۔ نیتز کھلے نہ ہرن پھرن، گھر ملیا میل نہ سچا ماہیہ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، در ساچا دے دکھال، ویاکھیا نال دے جنائیہ۔ جتھے دیا باقی جوتی نورِ جگے بے مثال، مسل سکے نہ کوئے بنائیہ۔ سوہنا مندر نظری آئے دھر مسال، سچکھنڈ دوارا درگاہ ساچی سوبھا پائیہ۔ شبد اگمی وجے تال، راگ ناد سکے نہ کوئے سمجھائیہ۔ تیرا جلوہ نوری جلال، ظاہر ظہور بے نظیر لا تصویر سچ محبوب بے پرواہیہ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اک دکھال اپنا گھر، در ویکھئے چائیں چائیا۔ گھر دکھا پر بھو پر بھ ایک، جس گھر وجے نام ودھائیہ۔ آد جگاد جگ چو کڑی نت نوت جس دی ٹیک، گر اوتار پیرِ پیغمبر بھگت بھگوانِ بیٹھے دھیان لگائیہ۔ ترے گن مایا نہ کوئی سیک، پنج تت نہ کوئے بھیکھ، لیکھا لکھت نہ کوئے جنائیہ۔ تیرا درسن لینے پیکھ، روپ رنگ نہ کوئے ریکھ، مچھ داہڑی موئڈ منڈایا روپ نہ کوئے وٹائیہ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دکھال اگمی کھید، اگمّ اگمڑے اپنی کار جنائیہ۔ اگمّ اگمڑے ہر بے پرواہ، در تیرا ویکھن آئیہ۔ گر اوتار دے کے گئے صلاح، بن پُرکھ اکال ساچی دھیر نہ کوئے دھرائیہ۔ شاستر سمرت وید پُران دین احوال، حالت تیری رہے درڑائیہ۔ تیرا جلوہ بے مثال، تیرا نورو نور اکو گھر کرے رُشنائیہ۔ توں آد جگادی سدا دیال، رحمت تیرے وچوں نظری

آئی۔ جگ چوکڑی کرپا کریں کرپال، کرپن اپنے لیکھے لائی۔ جن بھگتاں وکھائیں سچھنڈ سچّی دھر مسال، دھرم دوارا اکو اک جنائی۔ آ کے ویکھ مریداں حال، مُرشد تیرا بیٹھے راہ تکائی۔ جگ چوکڑی پوری کرگھال، کیتی گھال لیکھے پائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا ساچا ور، در تیرے سپس نوائی۔ در تیرے پر بھو سپس جائے جھک، نمو نمو اک سرنایا۔ اگلا پچھلا پینڈا جائے نک، پاندھی پندھ نہ کوئے وکھائی۔ گھر سوامی ٹھا کر درس دکھا اپنا گھ، مخاطب ہو کے دے جنایا۔ مہروان ہو کے گودی چک، پھڑ باہوں گلے لگائی۔ زرگن ہو کے زرگن دھاروں اٹھ، شبدی شبد اپنا روپ وٹائی۔ جن بھگتاں لوکمت آ کے پچھ، کیوں بیٹھا گھ چھپائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گھر ساچے لے ملایا۔ گھر ملن دا تیرا چاؤ، گرہ وچے اک ودھائی۔ پاربرہم پت پر میثور ساچی درگاہ ویکھئے اگڑا تھاؤں، تھان تھنتر سو بھا پائی۔ اکو سمریئے تیرا ناؤں، ناؤں نرنکارا ڈھولا گائی۔ کلجک جیو اتم ہنس بنے کاؤں، کاگ ہنس روپ وٹائی۔ سدا سہیلے اک اکیلے تیری مانئے ٹھنڈی چھاؤں، دو جہان اگنی ت نہ لاگے رائی۔ کرے پیار جوں پتراں ماؤں، گرگھ بال انجانے گود اٹھائی۔ تیرا ویکھئے سچ نیاؤں، حق حقیقت دے درڑائی۔ کوجھے کملے بھلے راہوں، ساچے مارگ دینا پائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا سچا ور، ست پڑکھ تیری سرنایا۔ ست پڑکھ پر بھ آد، در تیرے سپس نوائی۔ تیرا کھیل ویکھئے برہم برہما، برہمانڈ وچے تیری ودھائی۔ گھر گھر وچ سنیئے ناد، انحد راگ اپنا راگ سنائی۔ کوڑی کریا میٹ اندھیری رات، صاحب سنگر سچا چند چمکائی۔ چرن کول پریتی ناتا جوڑ اپنے ساتھ، آپ سگلا سنگ نبھائی۔ اجپا چاپ دے پوجا پاٹھ، رسنا جہوا ہتی دند نہ کوئے ہلایا۔ مات گر بھ پھیر نہ ہووے واس، دس دس ماس اگنی اگ نہ کوئے تپائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، در ٹھانڈا دے وکھائی۔ سری بھگوان دیا کماؤندا اے۔ دھر سندیس اک سناؤندا اے۔ لکھیا لیکھ آپ وکھاؤندا اے۔ زرگن نرویر نراکار ویس وٹاؤندا اے۔ وسنہارا سچھنڈ دیس، سمبل اپنا ڈیرہ لاؤندا اے۔ دو جہاناں بن کے نرنریش، دھر فرمانا اک سناؤندا اے۔ کلجک اتم ویکھاں کھیڈ، بن کھلاری رچن رچاؤندا اے۔ جن بھگتاں دیواں بھیت، باقی ہتھ کسے نہ آؤندا اے۔ جوتی جامہ دھریا ویس، شبدی ناد ڈنک وچاؤندا اے۔ سچ سندیسہ دیوے بھیج، اندرے اندر آپ سناؤندا اے۔ دھر مستک لاوے میخ، پورب لہنا جھولی پاؤندا اے۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا

کر، جن بھگتاں کرے ہیئت، ہتکاری میل ملاؤندا اے۔ جن بھگتاں میل ملایا اے۔ پُرکھ ابناسی کھیل رچایا اے۔ جوت پرکاسی نورو نور ڈمگایا اے۔
 کسے ہتھ نہ آوے پنڈت کاسی، ملا شیخ مساق سرب گرایا اے۔ لبھدے پھردے چاروں کُنٹ جگت ودوانی پاٹھی، گیانی دھیانی دھیان لگایا اے۔ ساچا
 ملیا نہ دُھر دا ساتھی، سگلا سنگ نہ کوئے جڑایا اے۔ راتیں درس نہ ملے اکانتی، پر بھاتی بھو نہ کوئے کھلایا اے۔ دیا جوت نہ جگے باقی، بن تیل شمع کوئی نہ
 ڈمگایا اے۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر جن ساچے ویکھ وکھایا اے۔ ہر جن ساچے ویکھ وکھاؤندا اے۔ دین دیال دیا کماؤندا اے۔ کایا
 بنک سچّی دھر مسال، گھر سجن ڈیرہ لاؤندا اے۔ دیا باقی اکو بال، اگیان اندھیر مٹاؤندا اے۔ شبد اگئی وے تال، تریا راگ اک سناؤندا اے۔ جگ
 چوکڑی اولڑی چال، مارگ پنٹھ آپ سمجھاؤندا اے۔ نرگن سرگن بن دلال، گرگھ گرگر ویکھ وکھاؤندا اے۔ سنت سہیلے سچّے لال، لالن اپنے رنگ
 رنگاؤندا اے۔ ناتا توڑ کال مہاکال، محبوب اپنے گھر وساؤدا اے۔ وصل دیوے سچ جُمال، جُملا اکھرا اپنا نام پڑھاؤندا اے۔ لکھ چوڑاسی وچوں کر کے بھال،
 جم کی پھاسی آپ تڑاؤندا اے۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں بھو مٹاؤندا اے۔ جن بھگتاں لیکھا جانے ہر، کھت لیکھ نہ کوئے
 وڈیایا۔ پر م پُرکھ پر بھ کرپا کر، کرپال ہوئے سہایا۔ جگ جنم دے وچھڑے اکتھے کر، گھر ساچے جوڑ جڑایا۔ نر بھو چکائے بھے ڈر، بھیانک رہن کوئے
 نہ پانیا۔ درس دکھائے اندر وڑ، گھر گھر وچ میل ملایا۔ لہنا پھکے چیتن جڑ، ہر دیوے مان وڈیایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر جن ساچے
 سچ اٹھایا۔ ہر جن اٹھیا کلج جگت، جگ جیون داتا ہوئے سہایا۔ لیکھے لائے بوند رکت، پنچ تت وے ودھایا۔ سوہنا سہنجنا سوہے وقت، گھڑی پل
 خوشی منایا۔ دیوے وڈیائی ہر جن بھگت، بھگون مہر نظر اٹھایا۔ آتم پر ماتم دُھر دی شکت، شخصیت وچوں دے سمجھایا۔ ساچے سنتاں نال کرے نہ فرق،
 فیصلہ اکو وار سنا یا۔ لکھ چوڑاسی کر کے ترک، ترت اپنا تھم ورتا یا۔ نرگن ہو کے آیا پرت، پرتیندھ بے پروا ہیا۔ نہ کوئی سوگ نہ کوئی ہرکھ، چنتا غم نہ
 کوئے جنا یا۔ گرگھاں اُتے کر کے ترس، رحمت اپنی جھولی پانیا۔ پر بھ درشن کو جو جن رہے بھنگ، تنہاں بھنگنا دے بُجھایا۔ سکھن ٹیڈھی بنک جو رہے
 اٹک، تنہاں دسم دوا ری سچ سبھاؤ میل ملایا۔ پنچ وکارا کوئی نہ چڑھے کٹک، کام کرودھ لو بھ موہ ہنکار نہ ہوئے ہلکانیا۔ جگت ترسنا جو جن رہے لٹک،

تہاں منزل پندھ دیوے چُکائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہرجن لیکھے لئے لگائیآ۔ ہرجن منگے اکو منگ، پر بھ تیرے اگے عرضویآ۔ امرت
 نبھے تیرا سنگ، باہر تیری سرنائیآ۔ گھر نام ندھان وجے مردنگ، دُھن آتمک راگ شنوائیآ۔ جگت دوارے جایی لنگھ، ادھ وچکار نہ کوئے اٹکائیآ۔ آتم
 سیجا بیٹھا دیکھئے اُپر پلنگ، پاوا چول نظر کوئے نہ آئیآ۔ جن بھگت گاوے چھند، تُوں میرا میں تیرا دُجا رُپ نہ کوئے دکھائیآ۔ گھر سوامی پاوئی ٹھنڈ،
 امرت میگھ اک برکھائیآ۔ تیرا پریم پیار ملے سچ انند، انند وچوں دررائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کوڑا لیکھا دینا چُکائیآ۔ گھر ٹھا کر
 سوامی ملنا آپ، جن بھگت دھیان لگائیآ۔ کرپا دینی دات، وست اگم اتھاہ ورتائیآ۔ تُوں آد جُگادی دُھر دا باپ، پتا پُرکھ اکال اکھوائیآ۔ نرگن نرور نوری
 پاک، خاکی خاک نہ کوئے جنائیآ۔ پیر پیغمبر جس نوں سچ رسول مندے گئے ساک، سچن یار اکو اک اکھوائیآ۔ گر اوتار پیر پیغمبر جس دا دسدے گئے
 بھوکھت واک، واسطہ اپنے نال جُرائیآ۔ سو صاحب سنگر پُرکھ ابناس، ساچا پتن ویکھنا گھٹ، کھیوٹ کھیٹا اپنا رُپ وٹائیآ۔ نیا نوکا تیرے کندھے دسے جہاز،
 بھو ساگر بیڑا پار کرائیآ۔ بن تیری کرپا کسے کم نہ آئے روزہ وُضو نماز، سجدہ سپس دھوڑی کُگاستک خاک رمائیآ۔ ظاہر باطن کر بات، بتیل دھام مقدس
 اکو دے دکھائیآ۔ تیتوں مل کے ایٹھے اوتھے ملے نجات، نچھاور اپنا آپ کرائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا سچا ور، صوفی بیٹھے دھیان
 لگائیآ۔ صوفی بیٹھے منگن دید، دید دانستہ نظری آئیآ۔ تیرا جلوہ گُفت شنید، شاعر مشاعرے نال سکے نہ کوئے گائیآ۔ تیرا کلمہ تیرا نام تیرا نظام آد جُگاد
 لوک پر لوک ٹھیک، ٹھوکر سکے نہ کوئے لگائیآ۔ صدی چو دھویں پروردگار تیری اک تاریخ، عیسیٰ موسیٰ محمد طریقے نال گیا سمجھائیآ۔ سو صاحب ویلا وقت
 آیا نزدیک، جبرائیل میکائیل اسرائیل اسرائیل بھججن واہو داہیا۔ چو داں طبق نک نال کدھن لیک، الف اکو رہے دکھائیآ۔ جس دی دھار دو جہان دسے
 باریک، جگ نیز ویکھن کوئے نہ پایا۔ سچ سوامی انترجامی پچھلے لیکھے کر تصدیق، مہر اپنی حق لگائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہروان ہو
 سہائیآ۔ مرید مُرشد منگن مُراد، مُردا رُوح نظر کوئے نہ آئیآ۔ اُمت اُمتی ہندی دسے برباد، بیوہ رُپ جگت لوکائیآ۔ ساچے حجرے اُچ محلے سنے کوئی نہ
 سچ بانگ، حق آواز نہ کوئے لائیآ۔ تیرے ملن دی وڈ امام رکھی تانگھ، تسبیح مالا بیٹھی ڈھیریاں ڈھاہیا۔ صاحب سوانگی اپنا دس سچ سوانگ، بازی گر نوٹ آ

اپنا رُپ وٹایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اک وکھال دُھر دا گھر، جس گھر بہہ کے خوشی منایا۔ گھر وکھال اوہ پر بہہ، جس دا نقشہ سکے نہ کوئے بنایا۔ بن تیری کرپا کسے نہ سکے لہہ، کوٹن کوٹ پھر پھر تھکے پاندھی راہیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کسے آر پار نہ دسی حد، کنارہ سکے نہ کوئے سمجھایا۔ جس سنگھاسن پُرکھ ابناسن زرگن رُپ بہیں سچ، جوتی جوت کر رُشٹایا۔ جس گرہ اگئی تال و بے ند، تندی تند ستار نہ کوئے ہلایا۔ جس دی گھاٹ گھڑی آپ سمر تھ، باڈھی بنت نہ کوئے بنایا۔ جتھے نہ کوئی سورج چند رو سس، منڈل منڈپ نظر کوئے نہ آیا۔ نہ کوئی تگے نیتز نین اگھ، نہ کوئی رسنا جہوا کرے صفت صلاحیا۔ ایہہ سب کچھ میرے صاحب تیرے ہتھ، جس بھاوے دیویں دکھایا۔ کلجگ انت سری بھگونت جن بھگتاں پوری کر آس، ترسنا اپنی جھولی پائی۔ سنجگ ست دھرم دی دس دے جاچ، دُھر دی کر اک پڑھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا ساچا ور، گھر تیرا ویکھے چائیں چانیا۔ تیرا گھر ویکھن دا چاؤ اولہ، جن بھگت رہے سنا یا۔ جس مندر بیٹھیں اک اگلا، زرگن زوریر ڈیرہ لایا۔ جوتی دیپ ہو کے بلا، دیا باقی گھرت سنگ نہ کوئے رکھایا۔ گر اوتاراں پیر پیغمبر اں پھڑاویں پلا، نام پلو گنڈھ بندھایا۔ جس گھر سو بھا پا کے رچن رچائیں جلاں تھلاں، جنگل جوہ اجاڑ پہاڑ زمیں اسمان ٹلے پر بت چوٹی رچن رچایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا مندر دے جنا یا۔ ساچا مندر ویکھے رچ، گھر ٹھانڈے درسن پائی۔ بن مکے کعبیوں ہوئے جج، بن مندر شودوالے مٹھ تیرا رُپ نظری آیا۔ تیری چرن دھوڑی نہایے جھٹ، اٹھسٹھ تیر تھ پندھ مکائی۔ گھر جوت ہووے پرکاش، نورو نور نور سما یا۔ لکھ چوراسی وچوں مانس جنم پوری ہووے آس، ترسنا کوڑی دینی گوانیا۔ ہوں بالک انا تھاں انا تھ، توں بے انت بے پرواہ سچ گوسانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گھر مندر دینا سہایا۔ گھر مندر سنگر تیرے چرناں، جن بھگت رہے جنا یا۔ چرن کول سرنائی ساچی پڑنا، نیوں نیوں سیس نوایا۔ سوہنگ ڈھولا تیرا میرا اکو پڑھنا، شبدی شبد وند وندایا۔ نہ جیونا نہ کدے مرنا، مر جیوت رُپ وٹایا۔ سچ دوارے ساچے کھرنا، ستمکھ تیرا درشن پائی۔ پاربرہم پت پر میثور مانس جنم مول نہ ہرنا، ہر جو تیرا ناتا جوڑ جڑایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں اپنا سنگ نبھایا۔ جن بھگت کہے نال زور، پر بھ تیتوں سچ سنا یا۔ جگ جگ اسیں تیری پوری کریئے لوڑ، بن بھگتاں بھگوان کم کسے نہ آیا۔ توں

ٹھاکر ہو کے جائیں بہڑ، نرگن سرگن ویس وٹایا۔ کلجگ انت تیرے ہتھ ڈور، ابناسی کرتے اکو اک رکھایا۔ آتم پر ماتم ناتا جوڑ، روداس چمارا دے گواہیا۔ کبیر جلاہا دے کول، دُور دُراڈا نیڑے آیا۔ پرم پُرکھ پر بھ انتر جامی جانا مَوَل، سَمیل اپنی دھار وکھایا۔ پچھلا یاد کر لے قول، کیتا اقرار بُھل نہ جایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگت اپنا لیکھا رہے منگ منگایا۔ ساڈا لیکھا دے دے دُھر دا، دُھر مستک ویکھ وکھایا۔ کلجگ ویکھ بیڑا رُڑھدا، تیرا اک دھیان لگایا۔ کسے منتر یاد نہ رہیا گر دا، سَنگَر سَکھیا گئے سرب بھلایا۔ انتر آتم اٹھے پہر فرنا کسے نہ پُھردا، منتر اکو نہ کوئے جنایا۔ آتم پر ماتم نال مل کوئی نہ تِردا، باہروں بھجن واہو داہیا۔ لیکھا چکے نہ اندھیر گھور دا، ساچا نُور نہ کوئے رُشَنایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچا دینا اک ور، در تیرے سیس نوایا۔ سیس نوایا در تیرے پر بھ، پرم پُرکھ تیری سرنا یا۔ کلجگ اتم ویکھے حد، حد حدو اپنے چرناں ہیٹھ دبا یا۔ بھگت بھگوان لینے سد، صدّا اپنا نام جنایا۔ امرت جام پیّاو نا دُھر دی مد، سچ نُماری اک وکھایا۔ درس دکھاو نا رنج رنج، پورب جنم دی ترسنا بُھکھ مٹایا۔ لکھ چوڑاسی نالوں کر کے اڈ، گھر ساچے لینا بہایا۔ نام ندھان سناو نا ند، انراگی راگ الا یا۔ تیرا درس کرن بھج بھج، کوڑی کریا پندھ مُکایا۔ جس دربار ہر کرتار سو پُرکھ نر جن بہیں سچ، سچ سَنگھاسن سو بھاپایا۔ اوس نالوں کدے نہ کریں الگ، وچھوڑا بھگت سہہ سکے نہ رانیا۔ پریم پریتی اندر جانا بھج، ڈوری تند نہ کوئے گھلایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گرکھ گر گر میل ملا یا۔ جن بھگت ملاو نا بھگتی میت، بھگوان بھاؤ بھاؤ سمجھایا۔ آد جگاد تیری ساچی ریت، ریتوان وڈی وڈیا یا۔ کایا کعبہ وکھاو نا سچ مسیت، مندر اکو سو بھاپایا۔ جس گھر لہنا دینا چکے اوچ نیچ، راو رنک راج راجان نہ کوئے وڈیا یا۔ تس دوار یوں دینی بھیکھ، بھجھیا بھگت اپنا نام ورتا یا۔ نو سو چرانوے چو کڑی جگ تیری رکھدے گئے اڈیک، چھتی جگ دا بندھن پانیا۔ تیری اوتار بھگت اٹھاراں عیسیٰ موسیٰ محمد گرُو دس تیتوں دسدے رہے نزدیک، دُور دُراڈا نیرن نیر نظری آیا۔ سو وقت سُنجننا سو بھاونت ہووے ٹھیک، ٹھاکر دینی اک سرنا یا۔ تیرے سیس پتیمبر سوہے پیت، پاتشاہ تیری سرنا یا۔ توں آد جگادی لاشریک، شرکت صاحب کدے نہ بھایا۔ کلجگ میٹ اندھیرا تاریک، نرگن چند کر رُشَنایا۔ جن بھگتاں اپنا درس کر بختیش، رحمت آپ کما یا۔ تیرا کلمہ نام پڑھن حدیث، حضرت ڈھولا اکو گایا۔ چرن کول اُپر دھول بٹھ پرت،

ناتا بدھاتا اپنے نال جڑائیا۔ گھر سجن ملنا آ کے میت، باہر کھو جن کوئے نہ جائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گھر ساچے ہونا سہائیا۔ گھر ساچا
 دے اوچ اگم، لکھ اگوچر تیری وڈیائیا۔ سری بھگوان گنگن رہائے بن تھم، پوڑا ڈنڈا نظر کوئے نہ آئیا۔ جتھے پرکاش نہ سورج چن، پری لوء نظر کوئے نہ
 آئیا۔ سچ نواس سری بھگوان، ہر کرتا آپ رکھائیا۔ جن بھگتاں اُپر جائے من، نسا موہ مٹائیا۔ بھاگ لگائے کایا پنچ تت تن، تتو اپنا دے سمجھائیا۔ میل
 ملاواں کر کے آتم اٹھ، پر ماتم جوڑ جڑائیا۔ سو گرکھ گر سکھ ہر جن جن بھگت کہے دھن دھن دھن دھن پر بھو تیری سرنائیا۔ ایٹھے اوتھے دو جہان کوئی
 نہ دیوے ڈن، لیکھا منگن کوئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں اپنا گھر دکھائیا۔ جن بھگت دکھائے سچ دربار، درگاہ سچی
 تاک کھلائیا۔ جس گھر وسے پروردگار، پاربرہم بے پرواہیا۔ سچ سنگھاسن سو بھاونت اپر اپارا، چاروں کُنٹ اِکو روپ نظری آئیا۔ دیا باقی ہوئے اُجیارا،
 کملاپاتی کرے رُشنائیا۔ دُھر دا ساتھی بولے جیکارا، اگم نام جنائیا۔ جس دا تھم ورتے جگ چارا، نہ کوئی میٹے میٹ مٹائیا۔ جس دا کھیل وشن برہما شو
 ترے گن مایا پنچ تت پسارا، لکھ چوڑا سی چارے کھانی گھاڑت لیا گھڑائیا۔ جس دا نام ندھان چارے بانی اِک جیکارا، پراپسنستی مدھم بیکھری ڈھولا گائیا۔ جس
 دا روپ گرو اوتارا، گر پیر پیغمبر اکھوائیا۔ جس دا صفتی سچ بھنڈارا، شاستر سمرت وید پُران دین گواہیا۔ جس دا نام ہٹ و نجارا، لوک پر لوک آپ
 دکھائیا۔ جس دا سرگن بنے لکھارا، بن کے کاتب قلم چلائیا۔ جس دا بھگت دے منارا، لوک مات سو بھاپائیا۔ جس دا سنت سچ ڈلارا، سوت نادی ناؤں
 دھرائیا۔ جس دا گرکھ اِک ادھارا، سو ہنارنگ چڑھائیا۔ جس دا گر سکھ کرے پیارا، پریم پریتی چرن کول رکھائیا۔ جس دا آد جگاد پسارا، نت نوت کھیل
 کرائیا۔ سو صاحب پُرکھ اکال نہکٹنک نرائن نر اوتارا، جس دی سمجھ کوئے نہ پائیا۔ جن بھگتاں دکھائے ٹھانڈا اِک دربار، در دروازہ غریب نوازا گھر گبھیہر
 آپ کھلائیا۔ جس دا آد انت سدا بے انت سو ہنگ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان جیکارا، جے جیکار برہمنڈ کھنڈ دو جہان پری لوء آکاش گنگن گلنتر منتر
 اِکو اِک گائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل اپر اپارا، اپنا لیکھا لیکھے وچوں سمجھائیا۔

★ ۳ چیت ۲۰۲۱ بکرمی زین سنگھ دے گرہ ویرکا ضلع امرتسر ★

شاہی کہے میری میٹ شاہی، شاہ پاتشاہ تیری سرناہیا۔ جگ چوکڑی بنی رہی پاندھی راہی، نت نوت چلاں واہو داہیا۔ کاغذاں اُتے میری گواہی، شہادت گر اوتار پیر پیغمبر رہے پانیا۔ زرگن سرگن اکھراں بنت بنائی، لیکھا لکھ لکھ بے پرواہیا۔ سچ دوار ملی نہ کتے وڈیائی، میرا ناؤں نہ کوئے جناہیا۔ بن میرے لیکھ پاربرہم تیری چلے نہ کوئے چترائی، نشانی جگت نہ کوئے رکھانیا۔ نت نوت تیرے نام دی لکھاں کہانی، صفتی ڈھولا دُھر دا گانیا۔ تیری مہما جیواں جنتاں بانی، چار گنت چار ورن بیٹھے دھیان لگانیا۔ میں لکھنہاری اٹھی کانی، تیری سار پر بھو نہ آہیا۔ جن بھگت کہن تیرا پد زربانی، اگم اتھاہ اکھوانیا۔ اوتھے لیکھ نہ کوئے، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا سچا ور، میرا لیکھا دے سمجھانیا۔ شاہی کہے میں کیتے شاہ، شہنشاہ جگ جگ لیکھ لکھانیا۔ زرگن سرگن دسدی رہی راہ، رہبر بن کے جگت لوکانیا۔ پت پر میثور تیرا درڑاؤندی رہی ناں، اکھراں وکھرا میل ملاہیا۔ میری ہاں وچ کسے نہ ملائی ہاں، ہاسا کرے سرب لوکانیا۔ بہڑی دروہی کوئی ملے نہ تھاں، سر ہتھ نہ کوئے لکانیا۔ چار گنت چار جگ دہ دشا رہی گرلا، کوک فریاد سنن والا نیڑ کوئے نہ آہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میرا لیکھا دے وکھانیا۔ شاہی کہے میں پاواں شور، اچی کوک کوک سنانیا۔ تیرے اگے نہیں کوئی زور، جابر تیرے ہتھ وڈیانیا۔ دُھر دی وست اک انمول، در ٹھانڈے منگ منگانیا۔ پاربرہم پت پر میثور میرا لیکھا لے وروں، نام مدھانا ایکا پانیا۔ نت نوت آد انت وساں تیرے کول، تڈھ بن سنگی نظر کوئے نہ آہیا۔ تیرے پریم پیار اندر کاغذاں اُپر کراں چوہل، اگے پچھے چلاں واہو داہیا۔ لکھ چوڑاسی جیو جنت سادھ سنت اگلا دستاں بول، دُھر سندیسہ اک سنانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہروان ہو سہانیا۔ شاہی کہے میں منگاں منگ، در تیرے سیس نوانیا۔ دُھر دربار ویکھاں لنگھ، منزل پنڈھ مکانیا۔ نام نُماری چڑھے رنگ، مستی اکو اک نظری آہیا۔ تیری کرپا جن بھگتاں تٹی دیواں گنڈھ، سوہنی اپنی سیو کمانیا۔ تیری مہما لکھ کے پاواں ٹھنڈ، دُوجا راگ نہ کوئے الاہیا۔ تیرے ویراگ وچوں لواں انند، رس اپنی جھولی پانیا۔ گھر گبھیہر گا کے تیرا چھند، گھر بیٹھاں چائیں چانیا۔ اگے پریتی تیرے نال جائے ہنڈھ، دُوجا کرے نہ کوئے گڑمانیا۔ سدا سہاگن لوکمت نہ ہوواں رنڈ،

دُہاگن کہہ نہ کوئے بُلایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گھر سچ دے وڈیایا۔ شاہی کہے میں کماواں جوگ، جوگن ہو کے در در الکھ جگانیا۔ میرا بھگتاں نال کر سنجوگ، گھر میلا سنج سُبھانیا۔ تیرے پریم پیار دی امرت رس دیواں ساچی چوگ، جگت ترسنا بھکھ مٹانیا۔ آون جاون لکھ سندیسہ دیواں کٹاں ہوئے روگ، مایا ممتا موہ مٹانیا۔ سچ دوارا تیرا دساواں قلعہ کوٹ، محل اٹل اکو نظری آئیا۔ تیرے نام دی بن لکھیاں لاواں چوٹ، سچ نشانہ تیر چلایا۔ جس جوجن نوں کہندے گئے چار کوس، سو کوٹن کوٹ جوجن تیرے چرناں بیٹھیاں بیٹھن پندھ مکانیا۔ میں اوہناں نال مل کے ماناں موچ، جو تیرا نام بن اکھراں رہے گانیا۔ ساچارس لواں بھوگ، سچ سُنہنجی ڈیرہ لایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میرا لیکھا دے درڑایا۔ شاہی کہے پر بھ میں تیرا ویکھاں نراکھر، جس دی بنت نظر کسے نہ آئیا۔ نیتز نیر وہاواں اٹھر، رو رو دیاں دُہانیا۔ بہڑی میں لکھ لکھ اوس دھام نہ سکی آپڑ، گھر ویکھ نہ خوشی منایا۔ کوٹن کوٹ گر اوتاراں پیر پیغمبراں میرے لکھے پتر، مہما تیری گنت گنایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میرا پڑدہ دے چُکایا۔ شاہی کہے میرا ٹٹا مان، میری لیکھنی رہی گر لایا۔ پاربرہم تیرا گم اگمڑا ویکھیا اک گیان، جس گیان وچ دھیان تیرا نظری آئیا۔ رسنا جہوانہ کوئی پڑھے نہ کوئی سُنے کان، نہ کوئی اُچی کوک کوک الاٹیا۔ نہ کوئی دوات نہ قلمدان، پانی میل نہ کوئے ملاٹیا۔ اٹھے پہر دوس رین آد جگاد تیرا چلدا رہے فرمان، تھم اکو واہو داہیا۔ اوتھے کوئی لکھن والا دے نہ کوئی ودوان، کاتب نظر کوئے نہ آئیا۔ میں کوچھی کملی بیٹھی پچھے نادان، تیرا در ویکھ نہ خوشی منایا۔ جگ جنم دی بنی رہی انجان، بالی بُدھ سُدھ سمجھ نہ کوئے رکھایا۔ کلجگ انتم جن بھگتاں ویکھ میرے نین سرب شرمان، اکھ سکاں نہ کوئے اٹھانیا۔ جنہاں پر بھ ٹھا کر بن پڑھیاں دیوے گیان، انتر آتم بوجھ بُجھانیا۔ ایکا ڈھولا دسے آن، سوہلا دُھر دا آپ سمجھانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا دے دے ساچے در، در تھگی ماندی دے دُہانیا۔ شاہی کہے میں کی کراں شکر، شکرانہ نظر کوئے نہ آئیا۔ پر بھو تیرا لیکھ میں نکر من کتے نہ لکھیا رِوداس چمارے گھروں کھادھا ٹکر، جس دا رس دو جہاناں ہتھ کسے نہ آئیا۔ بن لکھیاں پڑھیاں پت پر میثور توں آپ نہ گیوں مگر، مُفت اپنی کار کمایا۔ میری سمجھ نہ آئی کس دوارویں آئیوں اتر، کون منزل پندھ مکانیا۔ جن بھگتاں اُجل کریں کھڑ، کھ صفتی صفت صلاحیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر،

آپ اپنی کرپا کر، سچ دینی مان وڈیایا۔ شاہی کہے سُن میرے شالہ، چھمبر تیری اکو نظری آئی۔ میں جگ چوکڑی تیرے نام داکھ لکھ دیندی رہی احوالا، جیواں جنتاں جگت جنایا۔ کلجگ انت سری بھگونت پرگٹ ہووے دین دیا، دیاںدھ پھیری پائی۔ ساچا مندر سہائے اکو دھر مسالا، بنک دیواری سو بھاپائی۔ دو جہان سری بھگوان بنے رکھوالا، رکھیا کرے تھاؤں تھانیا۔ جن بھگتاں تن پہنائے اگنی مالا، من کا منکا آپ بھوآیا۔ ترے گن مایا کوڑی کرپا توڑے جنجالا، جاگرت جوت کرے رُشائیا۔ مارگ ٹھانڈا دسے اک سکھالہ، اگنی تت نہ لاگے رانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، زرویر ہوئے سہائیا۔ میں لکھ لکھ لیکھ دسیا اپار، سوہنی سیو کمایا۔ سنگی رکھ گرو اوتار، پیر پیغمبر جوڑ جڑایا۔ کلجگ اتم کلجگ جیو میرا لکھیا سارے گئے وسار، تیرا سنگ نہ کوئے رکھایا۔ ایسے کارن آئی تیرے دوار، نیتز روواں نیناں نیر وہایا۔ میرا ناتا توڑ پر بھو سنسار، جگت میت نہ کوئے بنا یا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا میل لے ملا یا۔ میرا لکھیا گئے بھل، جیو جنت جاگ نہ آئی۔ سچ دوارے پیا کوئی نہ مل، قیمت سکے نہ کوئے چکایا۔ کوڑی مایا اندر گئی زل، در در گھر گھر کلجگ ہٹ وکایا۔ میرا رس انتر گیا ڈلھ، سچ دست رہن نہ پائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میرا لہنا دے چکایا۔ میں بھلی لوکمت نبھاگن، بھاگ میرا نظر کوئے نہ آئی۔ میرا لکھیا سُن سُن کلجگ جیو موں نہ جاگن، نیتز اکھ نہ کوئے گھلایا۔ ہنس بدھی ہوئی کاگن، کوڑی کرپا رہی گرا لیا۔ دُرمت میل دھووے کوئی نہ داغن، سوچھ سروپ نہ کوئے سما یا۔ ملے میل نہ راج راجن، شاہ پاتشاہ دیوے نہ کوئے سرنا یا۔ ساچے بیڑے چڑھے نہ کوئے جہازن، نیا نوکا نام نہ کوئے چلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچا دے دے اک ور، در تیرے آس رکھایا۔ شاہی کہے میں ہوئی خوش، جن بھگتاں دیکھ وکھایا۔ جنہاں اندر وڑیوں چپ، آپ اپنا بھو جنایا۔ لکھت پڑھت نہ دسے کچھ، کاغذ شاہی جوڑ نہ کوئے جڑایا۔ جنم کرم دی لاه کے بھکھ، ترسنا دتی گوانیا۔ اُجل کر کر مات گھ، سچ دیونہار وڈیایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میری آسا پور کرا یا۔ تیرا پر بھو ویکھ پر بھاو، پر بھلت نظری آئی۔ جنہاں دیویں اپنا نام، بن اکھراں اکھ گھلایا۔ کوئی نہ جانے تیرا بھاو، بھید سکے نہ کوئے سمجھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میرا پڑدہ دے اٹھایا۔ تیرے بھگت ویکھے گاؤندے، اکھری کرن نہ کوئے پڑھایا۔ راتیں سُنیاں درشن پاؤندے، دے جاگدیاں خوشی منایا۔

پریم پریتی تیرتھ نہاؤندے، سرور مجن چائیں چائیا۔ لکھ لکھ تیرا شکر مناؤندے، شہنشاہ اک سرنایا۔ جنم جنم دا پنڈھ مُکاؤندے، بھجن واہو داہیا۔ سدھے سچھنڈ دا راہ تکاؤندے، ادھ وچکار نہ کوئے اٹکایا۔ اوہناں آگے میرے نین شراؤندے، میں اکھ نہ سکاں گھلایا۔ میرا لکھیا لیکھ جو پڑھ پڑھ پاربرہم جھلاؤندے، تہناں دو جہاناں ملے کوئے نہ تھانیا۔ گر اوتار پیر پینمبر آگے ہو نہ کوئی بچاؤندے، پھڑ باہوں گلے نہ کوئے لگایا۔ شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن گیتا گیان آگے ہو نہ کوئی جھڈاؤندے، لیکھا سکے نہ کوئے مُکایا۔ دھن وڈیائی پاربرہم جو گرگھ تیرا درشن پاؤندے، تہناں میرے لیکھ دی لوڑ رہی نہ رایا۔ چرن کول اُپر دھول بہہ بہہ سو بھا پاؤندے، تھان تھنتر ملے وڈیایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میرا سوہنا سنگ بنایا۔ ویکھے بھگت گہر گبھیر، مکتب پڑھن کوئے نہ جائیا۔ انتر ٹھانڈا ت سریر، من ممتا موہ مٹایا۔ تیرے نام دا وچا انیالا تیر، آر پار نظری آیا۔ شرع مذہب دا کٹ زنجیر، چھری چلی نہ جگت قصایا۔ ناتا توڑ پیر فقیر، بے نظیر رہے تکایا۔ چوٹی منزل چڑھ اخیر، تیرا درسن رہے پایا۔ میرے وینہدیاں وینہدیاں بدل دتی تقدیر، تسبیح مالا پرے سُٹایا۔ میری لکھی لیکھنی کسے کم نہ آئی لکیر، بن لکیروں لایق نالایق دتے بنایا۔ میں اوتھے ہاری جتھے وسے پیراں دا پیر، بے عیب بے پرواہیا۔ اوتھے لکھن پڑھن والیاں دی نہیں کوئی بھیر، گرگھ وِرا نظری آیا۔ گرگھ کیہڑا نہ شاہ نہ فقیر، نہ فقیریاں اکھراں وِچ کرے پڑھانیا۔ جس دی کسے نظر نہ آوے تصویر، سو تصور اپنا آپ دے کرایا۔ جن بھگتاں ویکھ میں لکھن والی ہوئی دِگیر، بیٹھی اپنا حوصلہ ڈھاہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا دُھر دا ور، ہر سجن گرگھ گر سکھ ویکھاں تھاوں تھانیا۔

★ ۳ چیت ۲۰۲۱ بکرمی اجیت سنگھ دے گرہ ویرکا ضلع امرتسر ★

تیرا لیکھا پر بھ سچا لیکھ، آد جگاد نہ کوئے مٹایا۔ اکو ویکھیا سچھنڈ دیس، دُو جے منڈل نظر کوئے نہ آیا۔ تیرا نرا کھ جن بھگتاں کرے ہیبت، سنناں میل ملایا۔ آد جگاد جگ چوکڑی دیویں بھیج، حکمے اندر حکم سمجھانیا۔ میں لکھ لکھ تیرا کوئی نہ پایا ہیبت، بھیو سکی نہ کوئے سمجھانیا۔ انت رکھ کے

تیری ٹیک، مان تان دتا مٹائیا۔ تیرے ہتھ سب دی رکھ، لیکھا تیرا بے پرواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ کرنی کار کمائیا۔ تیرا لیکھا بن شاہی قلم، کاغذ پیپر سنگ نہ کوئے رکھائیا۔ دُھر درگاہی اگئی علم، عالم کرے نہ کوئے پڑھائیا۔ میٹوں نظری آئے سرشٹ سبائی ہوئی بے علم، تیری سمجھ سمجھ نہ کوئے ملائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا رستہ دے سمجھائیا۔ نراکھر ویکھ اگم، مان تان رہن نہ پائیا۔ پون سواس جے نہ کوئی دم، رسنا جہوانہ کوئے مٹائیا۔ بن لیکھیوں چکھیا ہرکھ سوگ غم، چنتا سنگ نہ کوئے دکھائیا۔ آد جگاد سب دا بیڑا رہیا بنھ، تیرا تھم اکو اک نظری آئیا۔ میں نیتزہین بیٹھی اٹھ، نین سکے نہ کوئے کھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ مہر نظر پا مہروان، تیرے آگے اک عرضوئیا۔ میرا چٹے اُتے کالا مٹدا جائے نشان، نشانہ بھلیا سرشٹ سبائیا۔ ملے میل نہ کسے سری بھگوان، لکھیا پڑھ پڑھ تھکی جگت لوکائیا۔ جوں جوں پڑھدے اندر وڑیا کوڑ شیطان، گھر گھر ڈنکا رہیا وجائیا۔ ثابت رہیا نہ کسے ایمان، بغل قرآن بیٹھی دے دھائیا۔ تیرا نور اسم کوئی نہ سکے پہچان، پڑدہ مات نہ کوئے چکائیا۔ چاروں کُنٹ دسے حرام، دھیرج جت نہ کوئے جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میری تیرے آگے پرنام، پنے پنے سپس نوائیا۔ میرا لکھیا لیکھ جو جن پڑھدا، رسنا جہوا ہتی دند میل ملائیا۔ ملا شیخ مسائق پنڈت پاندھا برہوں اگنی وچ نہ ویکھیا سڑدا، مایا ممتا کری گڑمائیا۔ تیری منزل پروردگار کوئی نہ چڑھدا، پندھ سکے نہ کوئے مکائیا۔ تیرے کولوں کوئی نہ ڈدا، بھے سپس نہ کوئے دکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا دینا تھاؤں تھائیا۔ میرا لیکھا اٹھیں تک، ویکھ ویکھ تھکی سرب لوکائیا۔ پر م پڑھ تیرے اُتے سب نوں پے گیا شک، شناخت وچ کسے نہ آئیا۔ جدھر ویکھاں خالی دسن ہتھ، جھولی نام نہ کوئے بھرائیا۔ جگت کھیڑا ویکھیا بھٹھ، کلج بھٹھیا لا اگنی رہیا ڈاہیا۔ لگی اگ پنج تت، امرت میگھ نہ کوئے برسائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، صاحب سننگر ہو سہائیا۔ لکھن پڑھن توں آوے ڈر، ڈردی دیاں دھائیا۔ کرپا کر نرائن نر، نر ہر تیری اک سرنائیا۔ پلہ تیرا ہی پھر، ناتا توڑ جگت لوکائیا۔ میں ویکھیا گرگھ گھر، ہرجن ساچا سو بھاپائیا۔ جنہاں آتم پر ماتم دتا ور، مہر نظر آپ اٹھائیا۔ تنہاں بھو چکھیا ڈر، بھے نیڑ نہ کوئے آئیا۔ سو تیرا نام نیشکام رہے پڑھ، نرگن نرگن راگ الائیا۔ ساچی منزل اچے پوڑے جاون چڑھ، گھر بیٹھن ڈیرہ لائیا۔ جوتی

جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنے ہتھ رکھ وڈیا۔ میں لکھن والی رہی بول، سچ سچ درڑا۔ کرپا جنہاں اپنے رکھے کول، تنہاں میری لوڑ رہے نہ رایا۔ میں جگت جیو جہان سنساریاں سناونہاری ڈھول، ڈنکا تیرا نام سنا۔ کرپا جنہاں ملیں آپ اڈول، در ٹھانڈے لئیں بلا۔ اوہناں دا پڑدہ کی کچھ سکاں پھول، کتھنی کہن کچھ نہ پائیا۔ میں بیٹھی آپ انہول، بھیت تیرا نہ کوئے سمجھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہروان دے وڈیا۔ سری بھگوان پیا ہس، خوشیاں گیت جنائندا۔ آد جگاد میں بھگتاں وس، گرگھ اپنے گھر بہائندا۔ میرا لیکھ اگم لیکھ ابن قلم شاہی ہتھ، کاغذ سنگ نہ کوئے رلائندا۔ نج نیتز کھول کے اگھ، ساچا اکھراک پڑھائندا۔ جو آد جگاد سب توں وگھ، گھر ساچے سچ ٹکائندا۔ انتر وڈ کے دیواں دس، باہروں بول نہ کوئے پرگٹائندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں آپ جگائندا۔ شاہی سُن سچ سندیس، صاحب سلطان جنایا۔ میرا لکھیا نہ میٹے کوئی لیکھ، تیرا لکھیا لیکھ کاغذ ہٹاں وچ وکایا۔ وڈے چھوٹے بالے تیرے نال رہے کھیڈ، ٹھگ چور یار تیرے نال انگ لگایا۔ بن بھگتاں میرے لکھے دا کوئی نہ جانے بھیت، پاتھشالا وچ کرے نہ کوئے پڑھایا۔ سمجھا سکے نہ کوئی ملا شیخ، الف یے صفت نہ کوئے صلاحیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی آپ کمایا۔ بن لکھیا لیکھ جس دیواں دس، دہ دشا ہوئے رُشایا۔ سو گرگھ گر سکھ پر م پُرکھ اکال چرنی جائے ڈھٹھ، بن چرناں سپس نوا۔ درسن کر کے اپنی اگھ، بن اکھراں پڑھ پڑھ خوشی منایا۔ ملے میل پُرکھ سمرتھ، گھر وچے نام ودھایا۔ لہنا چکے تت اٹھ، نو در پندھ مکایا۔ لکھن پڑھن دی ہو جائے بس، بستہ بستہ کایا مندر اندر ڈونگھی کندر دے سُٹایا۔ سنگر مل کے گرگھ کہے میرا ملیا حق، دوجی لوڑ رہی نہ رایا۔ توں میرا میں تیرا ایہو وڈا گاؤن والا جس، جس جس وچوں بے بس نظری آئے بے پرواہیا۔ اوتھے کوٹن کوٹ کاتب لکھاری چرن کول رہے ڈھٹھ، اپنا مان تان مٹایا۔ پربھو بے تھوڑا بھیت دیویں دس، پھر تیری صفت وچ چلے قلم شاہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ کہے ایہہ بھگتاں دی وٹھ، بن گرگھاں ہتھ نہ کسے پھڑایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، کرے کھیل ساچا ہر، لکھ لکھنا اپنے ہتھ رکھے وڈیا۔

★ ۳ چیت ۲۰۲۱ بکرمی پشورا سنگھ دے گرہ ویرکا ضلع امرتسر ★

پُرکھ اکال کرے پر بھ کرپا، آد جگاد دیا کمائیندا۔ جن بھگتاں میٹے کوڑی پیتا، مایا ممتا موہ چکائیندا۔ ناتا توڑ سورگ بہشتا، مارگ اکو اک درسائیندا۔
 سری بھگوان ساچا ایشا، دوجا نظر کوئے نہ آئیندا۔ جنم جنم دی پورب ویکھنہارا لکھتا، لیکھ لیکھ اپنے ہتھ رکھائیندا۔ سچ سرنائی جنہاں دُھر دا دیوے نچا،
 نہچل دھام اک وکھائیندا۔ میٹ مٹائے چنتا سوگ ہر کھا، غمی روگ نہ کوئے وکھائیندا۔ مانس جنم بنائے بنتا، گھاڑن گھڑنہار ویکھ وکھائیندا۔ دیوے وڈیائی
 گرگھ ساچے سنتاں، سنت سَنگَر سَجَن اپنا میل ملائیندا۔ مہما شبد سنائے اگتا، بودھ اگادھا آپ پڑھائیندا۔ گرٹھ توڑ ہوئے ہنگتا، ہنگ برہم اک درسائیندا۔
 میل ملاواں ساچی سنگتا، چار ورن اوچ نیچ اکو گھر بہائیندا۔ کوئی بھو نہ پائے گیانی دھیانی وڈ پندتا، چوہداں و دیا پندھ مُکائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ
 اپنی کرپا کر، ہر جن ساچے ویکھ وکھائیندا۔ کرپا کرے پُرکھ اکال، ہر وڈا وڈ وڈیائیا۔ جگ چوڑی دین دیاں، دینا ناتھا ہوئے سہائیا۔ لکھ چوڑاسی وچوں
 گرگھ بھال، ہر جن ساچے میل ملائیا۔ شبد سرُپی بن دلال، ساچا ونج اک وکھائیا۔ کایا مندر اندر گھر وچ گھر سچّی دھر سال، محل اٹل کرے رُشنائیا۔
 امرت سوہے دُھر دا تال، سرور اکو اک جنائیا۔ انحد شبد نادی وجے تال، تند ستار نہ کوئے ہلائیا۔ بھاگ لگائے کایا ماٹی کھال، پنچ تت کرے رُشنائیا۔
 ترے گن مایا توڑ جنجال، جاگرت جوت کرے رُشنائیا۔ آتم پر ماتم پچھے حال، مُرشد مُرید ویکھے چائیں چائیندا۔ ناتا توڑ کال مہاکال، مہروان ہوئے سہائیا۔ سچ
 دوارا اکو دئے وکھال، جس گھر وسے بے پرواہیا۔ دیا جوتی جگے اک مہان، نورو نور نور رُشنائیا۔ تخت نواسی نوجوان، سچ سنگھاسن صاحب ڈیرہ لائیا۔ نت
 نوت آد انت جگا جگنت دیونہار فرمان، سچ سندیسہ رہیا سنائیا۔ لکھ چوڑاسی جیو جنت سادھ سنت کلجگ انت کرو دھیان، انتر آتم کھوج کھوجائیا۔ ہر کا منتر
 نام پڑھو بناں زبان، بتی دند چلے نہ کوئے پترائیا۔ کلمہ سکھو اک کلام، حرف حروف نہ کوئے جنائیا۔ جن بھگتاں مُشکل کرے آسان، اصلیت اپنی دئے
 درڑائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جس جن اُپر مہر نظر ٹکائیا۔ کرپا کرے پروردگار، بے انت بے پرواہ اکھوائیندا۔ گرگھ میلے سَجَن یار،
 جگت وچھڑے انگ لگائیندا۔ ذئی دویتی شرع شریعتی کر خوار، خالص اپنا آپ جنائیندا۔ مایا ممتا موہ نہ کوئے پیار، آتم پر ماتم ساچا سنگ وکھائیندا۔ منزل

منزل دیوے چاڑھ، محل اٹل اک سہائیندا۔ شد اگئی بول جیکار، گرگھ ناد اک سہائیندا۔ سنت سہیلا پڑھن سنن توں ہو جائے باہر، سن سادھ ڈیرہ ڈھاہندا۔ گھر مندر ہوئے اُجیار، اندرے اندر کرے گفتار، گفت شنید اپنا راہ وکھائیندا۔ پورا سننگر ہوئے دیال، گرگھ ویکھے اپنے لال، لالن اپنا رنگ چڑھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر جن اپنے گھر وسائیندا۔ کرپا کرے ہر ٹھا کر سوامی، پاربرہم وڈی وڈیائیا۔ پر م پُرکھ پت پر میثور سرب جیاں گھٹ انتر جامی، لکھ چوڑا سی ویکھے تھاؤں تھانیا۔ سنجگ تریتا دوا پر کلجک شاستر سمرت وید پُران جس دی کھانی بانی، دو جہان ڈھولا جس رہی گایا۔ سو جن بھگتاں دیوے اکو اپنا نام نشانی، سچ نشانہ تیر چلایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر جن لیکھا دیوے تھاؤں تھانیا۔ ہر جن اٹھو مارو جھاک، ہر کرتا دیا کمایا۔ بند کواڑی کھول تاک، انتر درشی آپ کھلایا۔ آتم پر ماتم میلا سجن ساک، پاربرہم برہم جوڑا دئے جڑایا۔ لیکھا چکے تت اٹھ، اپ تیج وائے پر تھی اکاش من مت بدھ پنڈھ دئے مکایا۔ سچ وچھونا دیوے کھاٹ، پنگ رنگیلا آتم سچ وڈیائیا۔ امرت رس نہجھر چاٹ، گھر جھرنا دئے جھرائیا۔ لیکھا چکے چوڑاں لوک ہاٹ، چوڑاں طبق چرناں ہیٹھ وکھایا۔ جس مندر اکو پُرکھ اگم دی گاؤ گاتھ، دوجی اور نہ کرے پڑھایا۔ کوٹن کوٹ کھڑے تریلوکی ناتھ، رام راما سیس نوائیا۔ پیر پیغمبر بٹھی بیٹھے جماعت، گل الفی تن ہنڈھایا۔ زرگن سرگن ویکھو کھیل تماش، بے پرواہ دھار چلایا۔ جگ جنم دیاں وچھڑیاں پوری کرے خواہش، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہروان ہوئے سہایا۔ کرپا کرے ٹھانڈا سیت، متر پیارا اک اکھوائیندا۔ جگ چوڑی جس دی ریت، مندر مسیت راہ چلایا۔ لکھ چوڑا سی وسنہارا ٹھیک، گھٹ گھٹ اندر سو بھاپائیندا۔ آد جگادی رکھے دھار باریک، جگت نیتر اگھ نہ کوئے تکائیندا۔ چٹے اُپر کالی ماری جائے لیک، لیکھا کھت بھوکھت سمجھائیندا۔ ہر گھٹ و سیا بھیتر بھیت، زرگن زور اپنی کار کمائیندا۔ لیکھا جانے ہست کیٹ، اوچ نیچ پھول پھلاییندا۔ جس دے ہتھ ہار جیت، دو جہاناں محکم ورتائیندا۔ سو گرگھاں کایا کرے ٹھنڈی سیت، اگنی تت بُجھائیندا۔ نام سنائے ڈھر داگیت، سوہنگ ڈھولا آپ الائیندا۔ کروٹ لے بدلے پٹھ، سنمکھ اکو نظری آئیندا۔ کایا چولی چاڑھے رنگ مھیٹھ، رنگنہار سیو کمائیندا۔ سدا سوامی صاحب اتیت، ترے گن مایا ڈیرہ ڈھاہندا۔ گرگھاں گرگھاں کلجک بخشے سچ پریت، پریتوان پھیرا پائیندا۔ لیکھا جانے بیس بیس، اکیس اپنا محکم ورتائیندا۔

ایکا چھتر جُھلے صاحب سَنگَر جگدیس، دو جہاناں شہنشاہِ اکو نظری آئیندا۔ کرے کھیل آپ انڈیٹھ، انڈیٹھری کار کمانیندا۔ ساچے سنتاں دیوے بھیکھ، بھیکھی اپنا نام ورتائیندا۔ چار ورن ساچی سَکھیا لینی سیکھ، سوچ سمجھ پچھلی سرب چُکائیندا۔ لیکھا چکے اوچ نیچ، راؤ رنک اکو آتم پر ماتم نظری آئیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں کھوج کھوجائیندا۔ کرپا کرے سری بھگونت، بھگون اپنی دیا کمانیا۔ گرگھ دیکھے ساچے سنت، ہر سجن لے جگانیا۔ میل ملاوانار کنت، گھر گھر وچ کرے کرمانیا۔ نام درسائے اکو منت، منتو اپنا دے جنایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا جانے بے پرواہیا۔ کرپا کرے پر بھ بے پرواہ، بے پرواہی وچ سمائیندا۔ جگ چوکڑی گرگھیاں بن ملاح، بیڑا دو جہاناں پار کرائیندا۔ شبدی دیوے شبد صلاح، گر منتر نام پڑھائیندا۔ جگت بسنتر دے بھجا، امرت میگھ اک برسائیندا۔ آتم برہم زرنتر دے دکھا، مایا برہم ڈیرہ ڈھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گر گر اپنی گود سہائیندا۔ ساچی گود صاحب سَنگَر، ہر کرتا اک جنایا۔ جنہاں لیکھا مستک دُھر، تنہاں میلے سچ سُبھانیا۔ جو دُور دُراڈے ہر سنگت نال آون تُر، تنہاں لیکھا لائے تھاؤں تھانیا۔ انتر انتر شبد ملاواں سرتی سُر، سوہنا جوڑ جُڑانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیاوان ہوئے آپ سہانیا۔ دیاوان ٹھا کر ایک، ایککار ہر اکھوائیندا۔ جن بھگتاں دیوے دُھر دی ٹیک، کوڑا بندھن نہ کوئے پائیندا۔ گھر وچ گھر کھلائے بھیت، در در وچ میل ملائیندا۔ ترے گن مایا نہ لائے سیک، گنی تت نہ کوئے تپائیندا۔ آتم پر ماتم دے کھید، سچ کھلاری آپ اکھوائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کلج تیری انتم ور، ہر جن ساچے آپ اٹھائیندا۔ ہر جن ساچے جانا اٹھ، سو سَنگَر آپ اٹھانیا۔ دین دیا لا جائے تھ، پُرکھ اکالا ہوئے سہانیا۔ امرت جام پیائے گھٹ، نچھر دھار وہانیا۔ آون جاون لکھ چوڑا سی جائے چھٹ، مات گر بھ نہ پھیرا پانیا۔ لوکات دا بوٹا پٹ، سچکھنڈ دوارے دے لگانیا۔ صاحب سَنگَر نال گرگھ کدی نہ جانا رُس، ہر جو رُسیاں سدا منانیا۔ کبیر جلاہے کولوں آگے جا کے لینا پچھ، جو اُچے مندر چڑھ کے رہیا ڈھولا گانیا۔ رِوداس چمارا لیکھا لکھدا جائے کچھ، ناتا جوڑ قلم شاہیا۔ جس گو بند بنایا اپنا سَت، سو صاحب ہوئے سہانیا۔ سَت ستوادی برہم برہمادی آد جگادی کلج انتم شبدی مَولے رُت، رُت رُتڑی آپ مہکانیا۔ کرے کھیل ابناسی اچت، جگت ٹھگوری رہن کوئے نہ پانیا۔ گرگھیاں اُجل کرے گھ، دُرمت میل دھوانیا۔ آتم پر ماتم مل کے آوے

سکھ، جگت سکھ سنگ نہ کوئے نبھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر جن ساچے رہیا ملائیا۔ ہر جن ملائے ہر جو آپ، اپنی دیا کمائیندا۔ سبجگ جنائے ساچا جاپ، سوہنگ ڈھولا راگ الائیندا۔ کوٹن کوٹ جنم دے میٹ پاپ، پُنیت پوت پتت آپ کرائیندا۔ وست امولک دے کے دات، خالی بھنڈارے تن بھرائیندا۔ لہنا میٹ ذات پات، چارے ورن اِکو گھر وسائیندا۔ دھوڑی مستک ٹکا لاوے خاک، جوت للائی ڈگمگائیندا۔ انتر انتر ناتا جوڑ دُھر داساک، سبجَن اِکو اک ویکھ دکھائیندا۔ بند کوڑی کھلے تاک، دُئی دوتی پڑدہ لائیندا۔ اٹھے پھر رہے پر بھات، سندھیا رُپ نہ کوئے دکھائیندا۔ من واسنا میٹے نار کمذات، گرمت اِکو اک جنائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں رنگ دکھائیندا۔ کرپا کرے پر بھ سبجَن سچ، ست ست سمجھائیا۔ کایا مائی بھانڈا کچ، تھر رہن کوئے نہ پائیا۔ من واسنا سرشٹی رہی نچ، سنگر شبد نہ کوئے کمائیا۔ نچ نیتز کھلی کسے نہ اگھ، دوئے لوچن تگن سرب لوکائیا۔ کوڑی کرپا رہے نٹھ، مایا ممتا موہ ہلاکائیا۔ انتر کسے نہ ملے برہم مت، برہم ودیا نہ کوئے پڑھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا جانے اگم اتھایا۔ اگم اتھاہ لکھ اگوچر ہر۔ جو سوامی، بے انت بے پرواہ اکھوائیندا۔ جن بھگتاں ویکھے گن ندھانی، گونتا بھو چکائیندا۔ انتر انتر ہر منتر پڑھو دُھر دی بانی، سچ لیکھ آپ سمجھائیندا۔ گھر بیٹھا ٹھا کر ہووے جان جانی، جانہارا اپنا پڑدہ لائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ کرنی کار کمائیندا۔ سچ کرنی کار کردا آیا، جگ کرتا وڈ وڈیائیا۔ جن بھگتاں سدا ہوئے سہایا، سہانک اپنا ناؤں رکھائیا۔ ترے گن مایا پڑدہ دے اٹھایا، اولہا رہن کوئے نہ پائیا۔ بن وچولا پھیرا پایا، شبدی ڈھولا راگ سنائیا۔ ساچا سوہلا اِکو گایا، تن رباب کرے شنوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر جن ساچے رہیا سمجھائیا۔ ہر جن ساچے جانا سمجھ، صاحب دے وڈیائیا۔ گر کی دھار اگئی رمز، اشارے نال سمجھائیا۔ جس دا لیکھا جانیا تبریز شمس، شمع اپنی دتی بھجھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گرکھ اِکو راہ درسائیا۔ گرکھ راہ ویکھنا نیتز درس، ہر کرتا آپ جنائیندا۔ پُرکھ اکال کر کے ترس، رحمت سب دی جھولی پائیندا۔ کرپا کرے مردانہ مرد، سچ مردانگی آپ کمائیندا۔ غریب نمائیاں نال ونڈے درد، دردی ہو کے ویکھ دکھائیندا۔ پورب جنم دی پھول کے ویکھے فرد، جگ چوکڑی بھل کدے نہ جائیندا۔ جنہاں سبجگ تریتا دواپر پر بھ تیرے نال ملن دی کیتی عرض، تنہاں آرزو اپنی جھولی

پائیندا۔ انتم نبھاون آیا اپنا فرض، فضل اپنے نال رکھائیندا۔ ایہو کھیل پر بھو اسپرج، جیو جنت سمجھ کوئے نہ پائیندا۔ جنہاں دی پر بھ نوں آپے پئی غرض، تنہاں دُوروں نیڑیوں پھڑ باہوں گلے لگائیندا۔ نو کھنڈ پر تھی ست دیپ دو جہان سری بھگوان سچ جیکارا بولے کڑک، جیکارا اکو اک سنائیندا۔ گرگھ گر سکھ اپنی منزل وچ کوئی نہ جاوے اٹک، وشن برہما شو ادھ وچکارے بیٹھا گرگھ تیرا دھیان لگائیندا۔ کدی وچار نہ لیاؤنی سورگ نرک، دوزخ بہشت دوہاں توں پار کرائیندا۔ لیکھا چکا فرش عرش، آسا منسا اپنے وچ ملائیندا۔ کر کرپا جنہاں اُپر کرے ترس، تنہاں اپنے گھر بہائیندا۔ سچ سمجھو سری بھگوان جن بھگتاں کدے ہون نہ دیوے حرج، پچھلے حرجانے چھن وچ پور کرائیندا۔ جس داراگ ناد تال کسے نہ سمجھی طرز، چھتی راگ صفت صلاحندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا سچا ور، ہر جن ساچے رنگ رنگائیندا۔ کرپا کر کے چاڑھے رنگ، اندھڑا آپ رنگائیا۔ صاحب سنگر سورا سربنگ، پُرکھ اکال وڈی وڈیائیا۔ آتم سیجا بیٹھ سچ پلنگ، سچ سنگھاسن دے سہائیا۔ گھر وچ گھر دیوے اند، اند اند وچوں پرگٹائیا۔ گھر جوت چاڑھے چند، زرگن نور نور رُشائیا۔ شبد اگئی وجے انحد، انہت میلا سچ سُبھائیا۔ جنم کرم دی ڈھاپے کندھ، بھانڈا بھرم بھو بھٹائیا۔ کلج انت جنہاں گرگھاں سوہنگ شبد گایا چھند، تنہاں سنسا ساگر نظر کوئے نہ آئیا۔ خوشی کر کے بند بند، بندی خانہ دے تڑائیا۔ نو سو چرانوے چوکڑی جگ پچھوں پر بھ ہو یا آپ بخشند، بخشش لے کے لوکات پھیرا پائیا۔ گر سکھ خوشیاں نال کہن ساڈا اگلا گیا پندھ، رائے دھرم نہ دے سزائیا۔ کھہڑا جھٹیا پوجنا کریر جنڈ، مڑھی گور سیس نہ کوئے نوائیا۔ گر گوہند پوری آسا منسا کری منگ، ترسنا ترپت روپ دکھائیا۔ ناتا تیا جیرج اند، اتبج سیتج پھیرا کوئے نہ پائیا۔ انتم وسنا اُپر برہمنڈ، سکھنڈ ساچے ڈیرہ لائیا۔ جتھے ملے اک اند، اند اکو اک دکھائیا۔ پُرکھ اکال دین دیال سرب سوامی مل کے چے ٹھنڈ، ست ست ست اکو اک نظری آئیا۔ ایٹھے اوتھے سچ پریتی لینے گنڈھ، دتی گنڈھ نہ کوئے کھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، کرے کھیل ساچا ہر، جگ چوکڑی جن بھگتاں دیوے اگئی ونڈ، وست امولک آپ ورتائیا۔

★ ۵ چیت ۲۰۲۱ بکرمی اجیت سنگھ دے گرہ بٹالا ضلع گرداس پُر ★

وید ویاس لکھیا لیکھ لیکھ، سمجھ کوئے نہ پائیا۔ پر م پُرکھ دا کوئی نہ جانے بھیس، ویس اولٹرا کون وٹائیا۔ تھوڑا تھوڑا سارے دے کے گئے سندیس، رسنا جھوٹی دند اکھراں نال سمجھائیا۔ اگم اتھا بے پرواہ آد جگادی ست جوت پریش، بے انت کھیل کھلائیا۔ دو جہان سری بھگوان شاہ سلطانا وڈ نریش، شہنشاہ اِکو اِک اکھوائیا۔ نِت نوت نر نرائن برہمنڈ کھنڈ پُری لوء آکاش لکھ چوڑا سی رہیا ویکھ، نیترا اھ لوچن نظر کسے نہ آئیا۔ جگ چوکڑی سدا سدا سد نرگن سرگن کرے ہیئت، نر ویر اپنی دیا کمائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل سچا ہر، نر اکار وڈی وڈیائیا۔ وید ویاس دتی دات، داتا دیا کمائیا۔ بھيو گھلایا لوکمت، مان دوايا قلم شاہیا۔ پرگٹ ہوئے پُرکھ ابناس، ابناسی کرتا بے پرواہیا۔ نرگن جوت دُھر دی مات، پتاما اِکو رنگ سمائیا۔ کوار کٹیا اُس نوں گیا آکھ، جس داکنت پناں بے انت نظر کسے نہ آئیا۔ سچ دوارے رکھے واس، سمبل اپنا ڈیرہ لائیا۔ جس سمبل اِکو دیک جوت پرکاش، بن تیل باقی کرے رُشائیا۔ سچ سمگري دُھر دی راس، پاربرہم پر بھ آپ لکائیا۔ کھیلے کھیل پُرکھ سمراتھ، مہما اھ آپ جنائیا۔ جس دا لیکھ لیکھ کسے نہ آوے ہاتھ، انت کہہ نہ کوئے سمجھائیا۔ شبد اشارہ جگت بھوکھت واک، بھاکھیا بھاشا وچ درڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل سچا ہر، ست ستوادی سد وڈیائیا۔ وید ویاس شبدی دتا اِک اشارہ، طرح طرح سمجھائیا۔ پت پر میثور پاربرہم پر بھ کھیل نیارا، بھيو ابھید اپنے وچ رکھائیا۔ کلجگ انت ہوئے اُجیارا، نرگن نور جوت رُشائیا۔ سمبل وسے دھام نیارا، بنک اِکو اِک وکھائیا۔ نام ندھان بول جیکارا، برہمنڈ کھنڈ کرے شنوائیا۔ وشن برہما شو در درویش منگنہارا، بیٹھن سیس جھکائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کرن نمسکارا، نیوں نیوں لاگن پائیا۔ بھگون دیوے سچ بھنڈارا، بھگون وست اموک نام ورتائیا۔ کلجگ ویکھے وگسے ویکھنہارا، شاہ پاتشاہ سچا شہنشاہیا۔ جانہارا بردھ بال جو بن اوستھا وچ سنسارا، رنگ رتا اِک اکھوائیا۔ کاغذ قلم شاہی نہ پاوے سارا، انت کہہ نہ کوئے جنائیا۔ کوٹن کوٹ سادھ سنت پڑھ پڑھ انتر آتم کرن وچارا، بن پر ماتم بھيو نہ کوئے پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، دو جہاناں والی مالک دُھر درگاہیا۔ وید ویاس بول جیکارا، جیو جگت جہان کری جنائیا۔ کل کلکی کل لے اوتار، کل اپنی آپ

ورتائیا۔ کھیلے کھیل اپر اپار، اپر پیر سوامی، دو جہاناں ویکھے تھاؤں تھانیا۔ لکھ چوڑاسی آتم پر ماتم ہووے انترجامی، پردہ اوہلا آپ اٹھائیا۔ پار برہم برہم
سنائے سچ کہانی، ست سندیسہ ڈھر دا بودھ اگادھاراگ الایا۔ جس دی صفت کرے چارے بانی، چارے کہانی جس دا دھیان لگائیا۔ چار وید جس دی دسن
نشانی، پُران اٹھاراں ڈھولے رہے سنائیا۔ انجیل قرآن جس نوں کہے جان جانی، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچکھنڈ
نواسی سچ سکھدائیا۔ وید ویاسا لکھ کے گیا قلم، شاہی کاغذ دے گواہیا۔ ہر کے بھو دا کسے نہ آئے علم، عالم علما بیٹھن کھ بھوائیا۔ پرم پُرکھ پر ماتم مہروان
ہو کے جن بھگتاں آئے ملن، جگدیس اپنا پھیرا پائیا۔ لکھ چوڑاسی چار کُنٹ جیو جنت ست دھرم توں سارے ہلن، ست ستوادی رُپ نہ کوئے دکھائیا۔
جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا جانے تھاؤں تھانیا۔ وید ویاس لکھ کے ایک، ایک گیا جنائیا۔ سرشٹ سبائی ساچی ٹیک، سری بھگوان ایشٹ دیو
منائیا۔ کوڑی کر یا مایا متا ہوئے ہنگتا جھوٹھا دیس، سچ دیس نظر کسے نہ آئیا۔ ہر جن وِلا کایا مندر اندر کھیلے سچّی کھید، آتم پر ماتم مل مل اپنی خوشی منائیا۔
زرگن جوتی نور سچ پرکاش ملے تیج، اندھ اگیان مٹائیا۔ گھر سہنجنی سوبھانت سہائے سچ، پلنگ رنگیلا نظری آئیا۔ جو وید ویاس زمر تر لیا ویکھ، انتر برہم
سمجھائیا۔ سو دس کے گیا کلجگ بسنتر کوڑا متا بھیکھ، تن ماٹی خاک جلائی۔ پت پر میثور کوئی نہ کرے ہیت، جگت پیار سرب لوکائیا۔ بن اکھاں نیتز نیناں
لوچناں لئے ویکھ، ویکھنہارا ہر گھٹ سوامی سوبھانت وڈ وڈیایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، وید ویاسا دے بھرواسا، لیکھ
لکھا پون سواسا، منڈل راسا انھو اپنا راہ جنائیا۔ وید ویاسا لکھ گیا تھک، تھکاوٹ وچ گیا سمجھائیا۔ جگ چوکڑی سچجگ تریتا دو پر کلجگ لکھ چوڑاسی پر بھ دا
ہٹ، ترے گن مایا پنچ تت جگت وستو بن قیمت کرتا آپ وکائیا۔ گر اوتار پر پیغمبر جگ چوکڑی ویکھن نٹھ نٹھ، حکمے اندر جنہاں رہیا بھوائیا۔ جو کچھ پرم
پُرکھ دسیاں میں اوہو رہیا دس، شہادت اپنی نال بھگتائیا۔ کلجگ انت جو کچھ ہے سو پر بھ دے وس، کرن کراونہار اک اکھوائیا۔ جگت آو کر دیوے بھٹھ،
بن بھٹھیلا اگنی اگت تپائیا۔ کرن کراونہار پُرکھ سمرتھ، صاحب داتار اک اکھوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل کھیلنہارا اکو
نظری آئیا۔ آو دوویں اندر وڑیئے، گھر اپنا ویکھے چائیں چانیا۔ بن اکھراں توں زراکھر پڑھیئے، بن نام توں نام ملے وڈیایا۔ اوس پر بھو دا درسن کریئے،

جس دا روپ رنگ باہروں نظر کسے نہ آئی۔ بن ہتھاں باہوا اوہنوں پھڑیے، پھڑ اپنے کول بہائی۔ اُس دے کولوں کدی نہ ڈریے، جو گھر وچ بیٹھا بے پرواہیا۔ جے نہ ملے تے دوس زین لڑیے، جے رُسیا ہووے پھڑ چرناں لئیے منائی۔ اوہدے پچھے جیودیاں جگ مریے، مر جیوت اوہو پائی۔ اپنا لیکھا اوہدی جھولی دھریے، اوہدا لیکھا اپنے نال رلائی۔ زرگن جوت ہو کے زرگن جوت ملیے، مل کے اِکو رنگ سمائی۔ سچ دوارے سچکھنڈ اوس سچن دی گلی وچ پھریے، جستھے روکنوالا نظر کوئے نہ آئی۔ جے بھل جاوے مار کے چھال چھاتی اُتے چڑھیے، بلونے دے کے لئیے اُٹھائی۔ برہوں وچھوڑے وچ کیوں سڑیے، گھر سچن بیٹھا لئیے منائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ملے میل بے پرواہیا۔ اوس پر بھو دا چھوٹا جہا ڈھنگ، وڈی لوڑ رہے نہ رائی۔ ہوئی جی اندرے اندر لو منگ، دیونہارا بے پرواہیا۔ سچ سبھاؤ تہاڈی کھول دیوے گنڈھ، پردہ بجر کپائی پرے ہٹائی۔ امرت جھرنا جھرا کے پاوے ٹھنڈ، کول کول کھ بھوئی۔ بن رسنا جہوا بٹی دند بول سنائے چھند، انحد راگ الائی۔ بن مٹھاں مندراں گردواریاں مسیتاں آوے گھروں اند، اند اند وچوں پرگٹائی۔ مل سچن چڑھے اوہ رنگ، جیہڑا اتر کدے جائی۔ سداوے آتم سچ پنگ، سچ سنگھاسن ڈیرہ لائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں دسے اپنے ملن دا ڈھنگ، کرم کانڈ دا ڈھنگا دے تڑائی۔ کرم کانڈ نے پایا ڈھنگا، ڈوری نظر کسے نہ آئی۔ کوئی گوداوری کوئی جائے گنگا، جمنا سُرستی کوئی پھیرا پائی۔ کوئی تیرتھ تٹاں اُتے نہاؤندا جا جانگا، اندر وڑ وڑ تاریاں لائی۔ کوئی گردوارے مندر مسجد شودوالے مٹھے منگے منگاں، اپنی جھولی ڈاہیا۔ ساریاں نالوں گرکھ بھگت اوہ چنگا، جو اندر بیٹھا دھیان لگائی۔ اوتھے صاحب سنگر پر م پُرکھ پتپر میشر بھجا آوے پیریں ننگا، واہو داہی پندھ مکائی۔ ہوئی جی اندر وڑ کے پوڑے چڑھ کے دسم دواوری کھڑ کے اپنے ملن دا دس جائے ڈھنگا، باہر لبھن کوئے نہ جائی۔ بن بندگیوں بنا دے بندہ، بندی خانہ دے تڑائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں دکھاونہارا اپنا گھر، گھر گھر وچ میلا میل ملائی۔

★ ۵ چیت ۲۰۲۱ بکرمی دلپ سنگھ دے گرہ بابو پُرا ضلع گرداس پُرا ★

پُرا اکال سُن دُھر دے باپ، پر بھو تیری سرناٹیا۔ رُوداس پُتری کہے میٹوں آیا یاد، پچھلا لیکھ جناٹیا۔ تیرے پرساد دا اگم سواد، رس ملیا بے پرواہیا۔ چرنی ڈھیہہ کے انتم گئی آکھ، سچ سنہہڑا اک سناٹیا۔ پر م پُرا پت پر میثور پچھنی وات، مہروان نگاہ اٹھایا۔ کلج رین اندھیری دے رات، ست چند نہ کوئے چکایا۔ پنجاں بن دی دے جماعت، دُھر دا جوڑ جڑاٹیا۔ براہمن کھول کے گٹھری گاٹھ، لیکھا رہیا دکھایا۔ رُوداس جڑیا تیرا نات، گھر بدھاتا بے پرواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لہنا دینا مُکایا۔ رُوداس پُتری پا کے رُولا، سچ گئی سمجھایا۔ پر م پُرا نہ پردہ کوئی اوہلا، اوڈھن سکے نہ کوئے چھپایا۔ میرا باپ تیرا جاپ کردا رہیا گنڈھ کے پاؤلا، پانہی ساچا سنگ نبھایا۔ تیرا پچھلا بھلیا اچے نہ قول، اقرار اپنی جھولی پانیا۔ ویکھ خوشی ہوئی اُپر دھولا، دھرنی رہی جس گایا۔ لیکھے لائے چار کہار چکن والے ڈولا، انتر لاڑی سو بھا پانیا۔ پنچویں متر پردہ پھولا، بھو ابھیدا رہیا گوانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دینی مان وڈیایا۔ رُوداس پُتری بالی نکلی، ننھی رہی جناٹیا۔ میں ویکھی دھار اگم چٹی، رُپ نظری آیا بے پرواہیا۔ جس دے اُتے پنچم چیت لکھی متی، بیس اکیس بکرمی خوشی منایا۔ میں کھول کے ویکھی رُوداس والی پچھلی چٹھی، جو اپنے کول چھپایا۔ اُس دی دھار بڑی سدھی، سادھنا رہی درٹایا۔ پر بھو کھیل کرنا نچی، نج گھر ویکھ دکھایا۔ بن رُوداس کسے ہتھ نہ آوے بدھی، لکھ چوڑاسی بھو نہ رانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دینی وڈیایا۔ سچ وڈیائی تیرے ہتھ، دیونہار اکھوانندا۔ اٹھ کھول پر بھو اپنی آکھ، تیرا نین اکو سو بھا پانندا۔ خوشیاں نال گیت گا کے پواں ہس، ہنس کھ رُپ وٹانندا۔ پچھلی پورب پوری کر آس، ترسنا ترکھا ڈیرہ ڈھاہندا۔ نرمل جوت کر پرکاش، اندھ اگیان کھ چھپانندا۔ براہمن ویکھ اپنے پاس، برہم لیکھا تیری جھولی پانندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لہنا تیرے در نظری آئندا۔ رُوداس پُتری سُن کے بات، براہمن لئے انکڑایا۔ چار کہار کہن سانوں یاد آیا کھا دھا بھات، پچھلی آکھ کھلایا۔ یار کہے میں دُھر دا ویکھیانات، سجن رُوداس بیٹھا سنگ نبھایا۔ اودھر کھوتے والا گھمیار رہیا آکھ، دُھر دی دھار جناٹیا۔ نرگن نرور سارے ویکھو ساکھیات، پت پر میثور بے پرواہیا۔ جس دی سچ سہنجنی سو بھاونتی پر بھات،

جلوہ نور نور رُشنایا۔ لہنا چُکائے رُوداس کھاٹ، کھٹیا اپنا رنگ رنگایا۔ اگلی پچھلی کٹ کے آیا واٹ، بن پاندھی پھیرا پانیا۔ جو رس رسنا دے کے گیا اگم اتھاہ سواد، پرساد اکو اک ورتایا۔ چرن چرنودک دتی داد، ناتا نانک دادک دوہاں گیا تڑانیا۔ جس دا کھیل جُگاد آد، جُگ چو کڑی دیکھ وکھانیا۔ جو سے وچ برہما، برہمنڈ سوبھا پانیا۔ جس دا دو جہاناں سُنے ناد، ڈھولا اگم اتھاپیا۔ جس دا نام کدے نہ ہووے برباد، نیست و نابود نہ کوئے کرائیا۔ اوہ صاحب سب دی پوری کرے خواہش، خالص اپنا ویس وٹایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ لہنا دے چُکایا۔ سُن کے بات دُھر دی ہر، وٹی اک ودھانیا۔ بھے بھو وچ براہمن رہیا ڈر، نیتز نین نہ کوئے اٹھانیا۔ ہوئی اٹھ کے رُوداس باہوں لئے پھر، اشارے نال جنانیا۔ میرا بٹھا دُھر دا لڑ، پلو سکے نہ کوئے جُھڈانیا۔ میری پچھلی وِدیا گئی ہر، من مت بدھ نہ کوئے چترانیا۔ میری ہوئے ہنگتا مایا متا گئی سڑ، آسا ترسنا بیٹھی کھ چُھپانیا۔ کوڑ کڑیارا بھلیا گھر، در دیکھن کوئے نہ پانیا۔ میں جیوندیاں جگ گیا مر، مرنے وچوں جیون نظری آنیا۔ میرا پورب جنم دا پورا ہویا ور، لہنا دینا دینا مُکانیا۔ چالیاں دا بھان چالی پیسے جو چھڈے گھر، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا مُکاونہ دُھر در، در اکو نظری آنیا۔ رُوداس کہے سُن براہمن مت، مترا حال سنانیا۔ کرے کھیل پر بھ نت نوت، جُگ چو کڑی ویس وٹایا۔ جن بھگتاں کرے سچا ہت، مستمکھ دیوے در دُرکانیا۔ کروٹ لے بدلے پٹھ، ستمکھ اپنا رُپ دھرائیا۔ تیرا لہنا دینا در ٹھانڈے لئے نچٹھ، مہر نظر نین اٹھانیا۔ اپنے اندر دیکھیں رہن نہ دیویں وکھ، وکھ امرت رُپ بنانیا۔ میل ملاواں ساچے پت، پت پر میثور جوڑ جُڑانیا۔ انتر آتم مارے کچھ، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دیوے مان وڈیانیا۔ رُوداس کہے میٹوں آیا خیال، پچھلی بات جنانیا۔ میں دُھر دا بنیا دلال، ونج وپار اک وکھانیا۔ اوہ دیکھ تگن چار کھار، اشاریاں نال جنانیا۔ ساڈا ایہدے کول اُدھار، گنتی ایسے ہتھ رکھانیا۔ جس دا لہنا لئے پُرکھ اکال، در تیرے دتا سمجھانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، در دیکھے تھاؤں تھانیا۔ براہمن کہے میں گیا بھل، پچھلی یاد کچھ نہ آنیا۔ کوڑی کرپا مایا متا جنم جنم گیا رُل، دُرمت میل نہ کوئے دھوانیا۔ بھاگ نہ لگا کسے کُل، مات سٹگھنی نہ ملی وڈیانیا۔ میرا قیمت پیا نہ کوئی مُل، کوڑی کوڑی ہٹ وکانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، انت لیکھا دے چُکایا۔ رُوداس کہے دتتاں سچ، تیرے انتر دیاں سمجھانیا۔ باہروں کا یا مائی بھانڈا

کچھ، سوہنا نظری آیا۔ اندر من واسنا رہی بچ، مکھ گھٹنگ آپ رکھایا۔ کرے کھیل بازی گرنت، بن سوانگی سوانگ رچایا۔ کوڑی کریا مایا متا کھیڑا کیتا بھٹھ، ہوئے ہنگتا گنی تت جلائی۔ دھیرج رہیا نہ کوئی ست، سنتو کہ اگھ نہ کوئے گھلایا۔ ایسے کر کے میں گرگھ ہو کے رہیا ہس، اندرے اندر خوشی منایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ کرنی کار کمائی۔ براہمن کہے میں بدلایا جنم، نو نو گیکڑ چکایا۔ سری بھگوان میٹیا بھرم، بھانڈا بھرم بھٹایا۔ ہر سنگت مل کے میرا اچا ہویا کرم، کرم کانڈ رہن کوئے نہ پائی۔ روداس تیری کرپا ملی سرن، گرگھ تیرا میلا سچ سبھایا۔ میں نمانا ڈگا چرن، بلہین دیاں ڈبایا۔ جس کرپا کر کے میرا پہلوں بخشیا مرن، جنم جنم وچوں بدلایا۔ دُوبے ساتھی میرے نال ترن، سوہنا جوڑ دتا جڑایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میرا لیکھا دئے مکایا۔ روداس کہے پر بھو بڑا گبھیہر، گھر گور اکھوائیندا۔ سرشٹی دسے پنچ تت سرپر، موہے زرگن زرویر نظری آہیندا۔ جس دی منزل چوٹی اک اخیر، بن کبیر چڑھ درس کوئے نہ پائیندا۔ روداس کہے میرا چولا ویکھ لیرو لیر، جس دا سنگھاسن پُرکھ اکال اک وڈیائیندا۔ پنڈت ایہدے وچ تیری تقدیر، تدبیر ہوئی جی سمجھائیندا۔ تُوں تک لانا ل نظیر، بے نظیر نظری آہیندا۔ جس نے ماری شبد لکیر، قلم شاہی سنگ نہ کوئے وکھائیندا۔ در ٹھانڈے ہو ادھین، صاحب مسکین دیا کماہیندا۔ جلوہ نوری اک رنگین، رحمت بخشش سچ سچ ورتائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی آپ کماہیندا۔ روداس سچی دسی گاتھ، پچھلا لیکھانا ل رلایا۔ اودھر چار کہاں سُن لئی بات، پنجاواں یار لئے انگڑایا۔ پنچے مل کے اک جماعت، اپنا حال سناہیا۔ روی ساڈے ول جھاک، نیتز اگھ گھلایا۔ ساڈا براہمن حساب نہ کیتا بے باق، کھاتہ صاف نہ کوئے وکھایا۔ سری بھگوان تیرے گھر بہہ کے گیا آگھ، پریم نال جنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساڈا لہنا دئے مکایا۔ روداس کہے سُنو میرے بچے، بالی بڈھ جنایا۔ بے شک تیس سارے بچے، سچیاں وچوں سوہنے نظری آیا۔ پر م پُرکھ دے بول کدے نہ کچے، کوڑی گنڈھ نہ کوئے وکھایا۔ چالیاں وچوں جو بیس بچے، سو لیکھا لیکھے لئے لگایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دیوے مان وڈیایا۔ سُن کہانی پچھلی ایک، روداس سنگھاسن رہیا سناہیا۔ براہمن پہلوں کرے بڈھ بیک، انتر آتم صاف کرائیا۔ پھیر ہر سنگت لئے ویکھ، چاروں گنٹ نین اٹھایا۔ دوئے جوڑ کہے میں بنیا نیک، پچھلی عادت دتی گویا۔

جوٹھا جھوٹھا چھڈیا بھیکھ، کوڑی کریا چھڈی کمائی۔ روداس اندر وڑ کے دس بھیت، باہروں دے جنائی۔ میں ویکھاں سچی کھید، جس کھیل وچ وسے
 بے پرواہیا۔ جس تیری سہائی سچ، سوہنا آسن لائی۔ سو میرا مندر لئے ویکھ، کایا کندر پھیرا پائی۔ میٹوں آوے اُس دا ہیت، برہوں روگ لگا واہو داہیا۔
 جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دیوے مان وڈیائی۔ پنج کہن ساڈا لیکھا اے نہ چکا، باقی سارے رہے دکھائی۔ نالے براہمن ول دکھاون مگا،
 پنچے انگلاں بند کرائیا۔ ہن جان نہیں دینا سکا، فریب چھل رہن کوئے نہ پائی۔ جنانا چر ساڈے پڑھ اکال پتا دا بنے آپ نہ پتا، پت پر میثور منگے اک
 سرنایا۔ اودھروں سنگھ تیجا ہتھ وچ لے کے آگیا حقہ، ہوکا دے کے رہیا سنائی۔ میں اوہ گھمیا نہیں ہن بھگھا، جو پچیاں رہیا روایا۔ میں سوہنی سیجے
 ست، سچ سنگھاسن ڈیرہ لائی۔ براہمن اوتھے براہمن کوئی نہیں لپا، پکھنڈی نظر کوئے نہ آئی۔ ویکھیا گرگھ گرگھ سوہنا سچا، سچ سچ وچ سمائی۔ میٹوں یاد آیا
 روداس دواروں کھادھا ٹکر رکھا، جس اُپر درشتی سری بھگوان پائی۔ میرا اجل ہو یا کھا، سوہنا جو بن اپنا رنگ وٹائی۔ دین دیال صاحب تھھا، مہروان اپنی
 مہر نظر لگائی۔ ویکھ ناتا بچھلا پو پتا، کجگ انتم بھائیاں وچوں بھائی نظری آئی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا جانے بے پرواہیا۔ بے پرواہ
 لیکھ اتھا، سمجھ کوئے نہ پائیدا۔ روداس نین رہیا اٹھا، گرگھ اٹھ آپ گھلائیدا۔ چاروں گنٹ دھیان لگا، دہ دشا پڑدہ آپ چکائیدا۔ زرگن زرویر زاکار ویکھے
 شہنشاہ، شاہ پاتشاہ سچ سنگھاسن سوہنا پائیدا۔ پاٹا چیتھڑ جس نوں رہیا سہا، دو جہاناں سوہنا رنگ رنگائیدا۔ ویکھ ویکھ گر اوتار پیر پیغمبر خوشی رہے منا، خوشیاں
 اندر خواہش سب دی پور کرائیدا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی آپ کمائیدا۔ چوتھا کھار کہے میری یاد اک، اکو وار جنائی۔
 روداس جو لیکھا دتا کھ، سری بھگوان آپ درڑائی۔ اوہ اکھر اے نہ پئے دس، روپ رنگ نہ سکے کوئے پرگٹائی۔ دس رکھے کیہڑی گٹھ، چارے کنتاں
 وچوں دبائی۔ اودھروں روداس پتیری ہس کے کہے ویر میٹوں پچھ، میں تیتوں دیاں سمجھائی۔ نہ پردہ نہ کوئی لگ، بھیسو سکے نہ کوئے چھپائی۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دیوے مان وڈیائی۔ آہ ویکھ چٹھی اوہ اپار، بالی ننھی نڈھی رہی جنائی۔ جس وچ لیکھ لکھایا ہر زرنکار، روداس چمار دے
 گواہیا۔ تہاڈا جامہ بدلینا، وچ سنسار ملی وڈیائی۔ اودھر براہمن دا باقی رہیا اُدھار، لیکھا جانے بے پرواہیا۔ سمیں وچوں سماں لیا وچار، وقت وچوں اپنا وقت

ساچے لیکھے لائیا۔ جس دی سمجھ کسے نہ آئی جگ چار، چوکڑی کھوج نہ کوئے کھجائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لہنا دینا رہیا مکائیا۔ لہنا دینا
 مکاؤنا اچ، پنج چیت و بے ودھائیا۔ سچ سنگھاسن صاحب سچ، پُرکھ اکال خوشی دکھائیا۔ نو جنم دی براہمن مکی حد، گیڑا گیڑ نہ کوئے دکھائیا۔ پچھلی عادت دتی
 چھڈ، ناتا چھڈیا جگت لوکائیا۔ مرن توں پہلوں لیکھے لا کے ہڈ، ہڈیاں وچوں حدیث اکو جھولی پائیا۔ سنگی ساتھی سارے سد، گرگھ میل ملائیا۔ در دروازہ آؤ
 لنگھ، سچ بنک سہائیا۔ پر م پُرکھ دا سوہے پلنگ، روداس سچ ملے وڈیائیا۔ ناتا توڑ بھکھ ننگ، جگت ویس غریبی ڈیرہ ڈھایا۔ سچ دیون آیا اند، اند اند
 وچوں پرگٹائیا۔ چار کہاں پورب کرے پوری منگ، پنجواں لیکھا سچ سہائیا۔ جو مندر کول بہہ کے گنی اپنی گنڈھ، تس دا حصہ رہیا ونڈائیا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی سکھیا اک درڑائیا۔ ساچی سکھیا سن لے مسر، مسلہ اک جنائیا۔ پچھلا لیکھا جائے وسر، وسرے دست پرائیا۔ کوڑی کرپا
 وچوں اُجل نور آئے نتر، سوچھ سروپ دکھائیا۔ پر م پُرکھ گھر ملے متر، متر پیارا ہوئے سہائیا۔ روداس دے ہن نہ ویکھ تھے چھتر، شہنشاہ سر اپنا ہتھ
 لکائیا۔ اگے کدے نہ جائے وچھڑ، پچھلے وچھڑے رہیا ملائیا۔ گل لاوے بھریاں چکڑ، کوجھے کملے گود اٹھائیا۔ گرگھو ٹھاڈا پچھلا کردا آیا فکر، ناویں جنم لہنا
 دینا رہیا مکائیا۔ سوہنا اگے چتر دیوے چتر، سچ تراش بے پرواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اٹھائیا۔ براہمن کہے میں کیٹھی پائی
 لٹ، پیو دادے دی ریتی توڑ نبھائیا۔ کی ہو یا بے گنگا کنارے جا کے چلی پی کے اک گھٹ، اپنے اندر انتر لیا دسائیا۔ باہر آ کے راہیاں پاندھیاں لیا پچھ،
 سدھے رستے دتا پائیا۔ اوہناں نوں بھار نہ چکنا پیا پچھ، سب کچھ اپنی جھولی لوواں بندھائیا۔ مار کے تھلپیاں سب نوں دیواں پت، اکھاں نال سمجھائیا۔ بے
 کوئی جمان کول بہے اونوں کہاں میرے چرن گھٹ، میرے چرناں وچوں چانن نظری آئیا۔ بے کوئی اگلی گل لے پچھ، گنڈلیاں پا کے بیبیا سواروک
 اُتے لکائیا۔ بے کسے دا جوڑا ہووے دار نوک، اندر نیٹی نال لوواں چرائیا۔ گھر مشرانی نال ماناں موج، سوہنا سنگ نبھائیا۔ ایہو جھے جنم پھیر نہیں ملنے روز،
 براہمنی گود نہ کوئے سہائیا۔ بھڑی روداس نال مل کے میرا پورا نہ ہو یا شوق، من آسا پور نہ کوئے کرائیا۔ جس اندر واڑ کے پر بھ دی جگدی دکھائی
 جوت، نرگن نور نور رُشنائیا۔ میری پچھلی بھل گئی سوچ، بے سمجھ دتا بنائیا۔ اٹھ کھلی تے آئی ہوش، نیتز نیناں لئی انگڑائیا۔ پاربرہم پت پر میثور نظری

آیا بیٹھا خاموش، خالص اپنا روپ دھرائیا۔ سچ پریتی اندر ہويا مدہوش، مدھر رس اکو اک جنائیا۔ میرے ہلنوں ہٹ گئے ہونٹ، جہوا سکے نہ کوئے جنائیا۔ میں چار کُنٹ ویکھ کے کہا میں اے زردوش، دوشی سکے نہ کوئے ٹھہرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا ویکھے بے پرواہیا۔ روداس کہے براہمن تیری انتر جاناں گت، تیتوں دیاں سمجھائیا۔ ہن چھڈ دے پچھلی مت، تیاں وچ نہ جنم گوائیا۔ پر بھ ملن دی کھول اگھ، دونوں اگھاں وچوں اگھ اکو سو بھاپائیا۔ ست پریم دالے رس، کوڑی کرپا ہوئے جدائیا۔ پنجاں دادے دے پچھلا حق، جو بیٹھا آپ دبا ئیا۔ سری بھگوان لہنا دیوے کسے نہ چھڈ، جگ چوکڑی جنم جنم کھوج کھوجائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دھر سندیس اک سنائیا۔ چار کھار پنجاں یار کرن صلاح، اپنا متا پکائیا۔ پیساں دا لیکھا گیا چکا، سچ پرساد سنگت ورتائیا۔ بیس بقایا گیا رکھا، روداس چمار گواہ بنائیا۔ پنجاں چیت ساہ سدھا، پروشا سچ گیا درڑائیا۔ در دوارے جاواں آ، اپنا بھار اٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر سب دے ہتھ لکائیا۔ ایدھر براہمن اندر پوے ہول، بھڑی بھڑی کر رہیا گر لائیا۔ میں کاہنوں کر لیا قول، ویلا اتم گیا آئیا۔ میں ماریا گیا انھول، میری سوچ سمجھ رہی نہ رائیا۔ پہلوں میری گھڑی پھول، اکی پگڑیاں سکھ دتیاں ورتائیا۔ پھیر گھمیا دی وٹی چیتے آئی دھول، جو دوہر پچھے سپس لکائیا۔ اودھروں رڑکن لگے روداس دے کھادھے چول، جنہاں سری بھگوان بھوگ لگائیا۔ ایدھروں چار کھار پئے بول، دھر سندیسہ رہے سنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لہنا اندر باہر ویکھ دکھائیا۔ براہمن کہے کراں کی، سمجھ وچ کچھ نہ آئیا۔ نہ پت نہ دھی، بنس سر بنس نہ کوئے سہائیا۔ نو جنم کیہرا پھل لیا بی، پت ڈالی نہ کوئے مہکائیا۔ جنم جنم وچ ست دھرم دی رکھی کوئی نہ نیہہ، محل اٹل نہ کوئے سہائیا۔ میری ہڈیں درد ہو یا رتج، اٹھے پھر رہی ستائیا۔ اک براہمنی اک نکر من جی، جگت جہان وچ نیتر رووے مارے دھاپینا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا منگے، ایکا حکم سنائیا۔ براہمن کہے میری ڈبدی جائے نیا، کنارہ نظر کوئے نہ آئیندا۔ ہائے بھڑی میں کس طرح کولوں کڈھ کے دیواں رپیہا، دینا اوکھیوں اوکھا نظری آئیندا۔ میری کدھر گئی جھاناں والی دہیا، جس دا حساب کھاتہ سب ول بقائے وچ رکھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا کھیل آپ رچائیندا۔ براہمن اندروں ہو یا دلگیر، سہم سہم گر لائیا۔ میرے نال کی ہو یا

اخیر، اٹھیں وینہدیاں وینہدیاں اکھی گیا بدلایا۔ میری بدلدی جائے تقدیر، تدبیر سمجھ کوئے نہ پائیا۔ میری کون کٹے بھیر، دکھی درد وندایا۔ نیتز رووے
 نیر، نیناں چھبر رہیا دکھایا۔ سنگھاسن اُپر چولا ویکھ کے لیر و لیر، حوصلہ اپنا پھیر ودھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دیوے مان وڈیایا۔
 روداس ویکھ براہمن وچار، اکو وار سمجھایا۔ اٹھ ٹھگا ہو خبردار، ساچی خبر دیاں سنایا۔ پر م پُرکھ پت پر میثور سرب جیاں دا سانجھا یار، دوئی سنگ نہ کوئے
 رکھایا۔ پنت پاپی جگ چوکڑی رہیا تار، جو چل آئن سرنایا۔ روگ سوگ چنتا دکھ دے نوار، مایا متا موہ مٹایا۔ دوئے جوڑ در کر نمسکار، مان ابھمان
 دوویں دے گویا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، تیرا لیکھا لیکھے لئے لگایا۔ براہمن کہے میں کس بدھ جاواں اٹھ، اپنا بل دھرایا۔ براہمنی
 پھولن نہیں دتی اوہ گٹھ، جس وچ جگت خزانہ لیا لکایا۔ میرے ہتھ وچ نہیں کچھ، خالی دیاں دھایا۔ نہ دھی نہ کوئی پُت، نشانی جگت نہ کوئے جنایا۔
 باراں چیت اودھ جانی سی مک، پچھے یاد نہ کوئے رکھایا۔ روداس تیرے جیوندے رہن پُت، جس میری پھیر بنت بنایا۔ تیرے کہنے نو جنم دا اپرادھی گیا
 چھٹ، کرم کانڈ دا ڈیرہ ڈھاپیا۔ باقی تیاں ماواں نوں ہور مل گئے پُت، خالی گود بھاگاں ونت بنایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دیوے
 مان وڈیایا۔ روداس کہے توں کی جانیں انجان، ہر کا بھيو کوئے نہ پائیا۔ پر م پُرکھ شیطاناں وچوں شیطان، شیطانی سمجھ کسے نہ آئی۔ مہرواناں وچوں
 مہروان، محبوب داتا بے پرواہیا۔ کاہناں وچوں وڈا کاہن، لکھ چوراسی گوپی رہیا ہنڈھایا۔ راماں وچوں وڈا رام، سینتا سرتی سرب پرناپا۔ گروآں وچوں
 گروگیان، بودھ اگادھ کرے پڑھایا۔ محلاں وچوں اٹل مکان، سچ منارا سو بھاپایا۔ نشاناں وچوں اُچ نشان، شہنشاہ اکو اک جھلایا۔ راج راجاناں وچوں
 اک راجان، والی دو جہان اکھوایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دیونہار وڈیایا۔ روداس کہے براہمن کھول گنڈھ، تیتوں دیواں سچ جنایا۔
 پچھلا لیکھا مکیاں پوے ٹھنڈ، اگنی تت نہ لاگے رانیا۔ گھر گھر وچ لے انند، سکھ ساگر روپ سماپا۔ تیرا جنم جنم دامکیا پنڈھ، کوڑی کریا ڈیرہ ڈھاپیا۔ خوشیاں
 نال گاؤنا چھند، گیت گو بند الاپا۔ تیرا لیکھا مکے نال بیخ، پنجاں وے اک ودھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ویکھنہارا بے پرواہیا۔ براہمن
 اندر آئی وچار، دھیان دھیان وچوں پرگٹایا۔ پچھلا لہنا دیواں اُدھار، قرضہ سیس نہ کوئے لکایا۔ میتوں چارے دسن اوہ کہار، پنجاں تیلی روپ وٹایا۔

لکھن والا رُوداس چمیار، گرگھ سوہنا لیکھ لکھانیا۔ ویکھنہارا سرجنہار، صاحب سلطان بے پرواہیا۔ پرکھنہارا دو جہان، لکھ چوڑاسی کھوج کھوجانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ ایدھر براہمن گنڈھ نوں پائے ہتھ، پنجاں انگلاں نال رلائیا۔ سچکھنڈ دوارپوں سنگھ پال آیا نٹھ، ہوئی جہی جنانیا۔ او براہمن تیری ذات براہمن بدل کے ہوئی جٹ، جٹاں گھر وڑیا بے پرواہیا۔ تُوں جٹاں دا پُت اک واری پر بھ دے آگے ڈٹ، اپنا حوصلہ دے دکھانیا۔ نہیں تے اٹھ کے جانٹھ، دو جہان ویکھ چائیں چانیا۔ آگوں گھمیار دس پیا براہمن میرے کھوتے دی لاہ چھٹ، نہیں تے لوٹا تیرا دیاں بھٹانیا۔ براہمن ادھر ادھر مارن لگا ہتھ، گھٹری ہتھ کوئے نہ آئیا۔ رُوداس لکھدا لکھدا پیا ہس، خوشیاں حال سنانیا۔ مور کھا سب نالوں پہلوں پر بھ دی چرنی ڈھٹھ، جس در ملے مان وڈیانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دیوے مان وڈیانیا۔ رُوداس سُن کے اک سندیہ، سنگھ پال خوشی منانیا۔ پر بھ دا پچھلا نہیں ہن ویسا، اگلی کھیل رچانیا۔ دو جہاناں بن کے نر نریشا، شہنشاہ اپنا حکم ورتانیا۔ براہمن نو جنم تُوں چچی رکھیا ٹھیکا، ایسے دے حکمے اندر پھیرا پانیا۔ ہن بھل نہ جاویں ویکھی ویکھا، تیتوں دھر دی کہانی دیاں درڑانیا۔ جٹاں چر تیرے اندر وڑ کے دتے نہ بھیتا، اوناں چر میں نہ کوئی رضانیا۔ اودھروں حُتے والا کہے پہلوں میرا صاف کر نیزہ، سوہنی سیو کمانیا۔ پھیر تیتوں وی ملے میرے ورگی سیجا، جس سچ اُتے سٹا بے پرواہیا۔ تیتوں ایسے کر کے بھیجا، جا کے بھگتاں دے جگانیا۔ مانس جنم دی لکھ چوڑاسی وچوں اکو وار ہتھ آوے کھیڈا، پھیر کھلاری کھیل نہ کوئے دکھانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہروان ہوئے سہانیا۔ پال سنگھ کہے او جٹا کھول پلک، تیتوں سچ دیاں درڑانیا۔ ایہہ والی دو جہان خالق خلق، مخلوق وچ سہانیا۔ جس میرے نال لایا تعلق، طلاق دو جہاناں دتے تڑانیا۔ میرا وسیرا اُپر فلک، فرش ویکھن آیا چائیں چانیا۔ تیرا چرناں نال رگر ڈیوے تلک، تعلق اپنے نال رکھانیا۔ لیکھا چکے رون ولک، کوک دیوے نہ کوئے ڈھانیا۔ تن پہنائے ساچی خلعت، شہنشاہ شہنشاہ شاہ دئے بنانیا۔ تیری پچھلی میٹی ساری ذلت، خواری اپنی جھولی پانیا۔ ویکھیں پھیر نہ کدے کریں علت، عادت صاحب ستگر دئے بدلانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اٹھانیا۔ پال سنگھ کہے گل پا پلا، پاکی والا اکو نظری آئیا۔ پیر پیغمبر جس نوں کہندے نوری اللہ، اللہ نور نور وچوں پرگٹانیا۔ پُرکھ اکال دین دیال سچ سنگھاسن جس نے

ملا، سوبھاونت سوہنی سچ سہایا۔ سچکھنڈ دوارپوں جس لوکات میٹوں گھلا، خوشیاں نال اپنا حکم منایا۔ جا کے دس براہمن پھیر نہ ہووے جھلا، جھلیا جھلک دیوے بے پرواہیا۔ تیرے نال تاریا ڈلا، ماں جنم لگھ نہ پھیر دوانیا۔ جو تھے یار پھڑا کے پلا، محمد دی شہادت دتی بھگتایا۔ اجیت سنگھ نہیں اگلا، غریب نمانا نمائیاں وچوں سچا سنگ بنایا۔ کریا کھیل سری بھگوانا، بھگون اپنی دھار دکھایا۔ پچھلا بدل گیا زمانہ، ضمانت دین والا چہیار اکو نظری آیا۔ جس دے کول پر م پڑھ دا پوت ، پیمائش کرے تھاؤں تھانیا۔ نال رکھ گن ندھانا، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، شاہ پاتشاہ سچا شہنشاہیا۔ پال سنگھ کہے میری متو آکھی، بن اکھراں دیاں سمجھایا۔ اوتھے دیکھیا ایتھے نکیا اکو ساتھی، سگلا سنگ نبھایا۔ گر اوتار پیر پیغمبر اوتھے پڑھدے ساکھی، ایتھے گرگھ راگ الایا۔ دوہاں دا مالک کملاپاتی، پت پر میثور بے پرواہیا۔ اس دے کولوں کھلا لو تاکی، دروازہ بند پھیر نہ کوئے کرایا۔ دیکھو بھل نہ جانیو ایہہ بندہ خاکی، بندہ خاکی نہیں نور الایا۔ جے پیوتے جام دیوے بن کے ساتھی، ساکھیاں بے پرواہیا۔ میں سناواں بات ساچی، سچ سچ دیاں درڑایا۔ ایہہ پنجاں دساں دا امرت پیوے راتی، آوندا جاندا نظر کسے نہ آیا۔ ایہہ اوہ اگمی ساکھی، جو پہلی وار نانک انگد دتی سمجھایا۔ ایسے کارن میں سنہڑا لے کے آیا دھر دی پاتی، پت پر میثور لیکھا دیاں سمجھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ کرنی رہیا کمایا۔ پال سنگھ کہے روداس ہویا گرگھ، صاحب سنگھ کھیل کھلایا۔ براہمن سنگی بن مٹا لے دکھ، درد جگت ونڈایا۔ بے شک بھاگ نہیں لگا براہمنی لگھ، تیرا نام ڈھولے گائے جگت لوکایا۔ کیوں، سنگر پورے گودی لیا چک، پھڑ باہوں گلے لگایا۔ اس توں وڈا ہور نہیں کوئی سکھ، کوٹن کوٹ راج راجان کوٹن کوٹ رانیاں مہارانیاں گئے ہنڈھایا۔ کوٹن کوٹ سادھ سنت جل دھارا بہہ کے چپ، اندھیرے گھپ اٹھیں میٹ دھیان لگایا۔ کسے نہیں کہا آگر سکھ میرے پت، پر م پڑھ بچیاں وانگ اپنی انگلی لایا۔ باہروں دیکھ نہ بھلنا ایہہ پنچ تیت منگھ، منگھاں وچوں مانس مانساں وچوں مالک مالکاں وچوں خالق خالق وچوں خلیل بے پرواہیا۔ اُپر نہ دیکھو چرنی دیکھو جھک، جتھوں ملے وڈایا۔ جس کھوایا روداس دا سکاٹک، سو ٹکڑیاں گرگھیاں دے ٹوکریاں وچ بھرایا۔ گھر آ پھیرا پالنے پچھ، ہولی ہولی اٹھایا۔ جے کچھ بچھو تھانوں دکھ، میری جھولی دیو پائی۔ میں سب دا بھار لواں چک، چک تھک کدے نہ جایا۔ جے کسے گلوں گئے رس، رسیاں

لو او منایا۔ نو سو چرانوے چوکڑی جگ بچھوں آ کے کہا آؤ میرے پُت، پتا پوت گودی لئے سہایا۔ براہمن ایس نشانوں کدے نہ جائیں اُک، ویلا گیا ہتھ کدے نہ آیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دیونہار وڈیایا۔ پال سنگھ کہے او براہمن اگے اڑ، اڑکا دے دکھایا۔ جنہاں چر میرے اندر نہ جاویں چڑھ، گرکھاں گھر گھر درس دکھایا۔ آتم سیجا بہہ کے ساڈا نام نہ لئیں پڑھ، تیری کرے نہ کوئے وڈیایا۔ ساڈے پچھے جے توں نہ جاویں مر، ابناسی تیری دے نہ کوئے چٹرایا۔ اسیں تیرے آئے در، توں ساڈے وسیوں گھر، گھر وچوں گھر تیری جھولی پاپا۔ اسیں نہیں جاندے چیتن جڑ، چیتن جڑ تیری دست تیرے ہتھ پھڑایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہروان مہر نظر اٹھایا۔ پال سنگھ کہے مول نہیں ڈرنا، ڈریاں ہتھ کسے نہ آیا۔ دیکھو پانی وچ نہیں ٹھرنا، ٹھریاں پار نہ کوئے لنگھایا۔ لمبو اگنی کدے نہ سڑنا، سڑیاں سنگ نہ کوئے رکھایا۔ مترو اٹھے پہر کدے نہ پڑھنا، پڑھیاں رنگ نہ کوئے دکھایا۔ سچ بچھو ا کے وار ڈھیہہ پو سرن، سرن وچوں چرن وچوں ترنی ترن نظری آیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا سچا ور، سچ سچ دے سمجھایا۔ پال سنگھ کہے میں اپنی دساں کہانی، پچھلی یاد کرایا۔ میٹوں اکھراں وچ دسن لگا بانی، انگلاں رکھ رکھ آپ پڑھایا۔ میٹوں دکھاؤن لگا چار کہانی، جیرج اندج اتبج سیتج وچ بھوایا۔ میٹوں راجا بنا کے دسون لگا رانی، سوہنا ہار شنکار جنایا۔ میٹوں متر بن کے پیاون لگا ٹھنڈا پانی، بھر کٹورا ہتھ پھڑایا۔ میٹوں پریم کر کے سواؤن لگا اُپر لیف نہالی، بستر سچ سہایا۔ گرکھو میں اپنی اکھ بدلا لئی، ایدھر دھیان نہ کوئے لکایا۔ جنا چر پُرکھ اکال آپ نہ ملے جوت اکالی، اکل کل دھاری بے پرواہیا۔ میرے واسطے دو جہان دسن خالی، خالق نظر کوئے نہ آیا۔ نالے بن مالک نالے کر دلالی، پھیر مرضی میری تیرے نال چنگی طرح بن آیا۔ سری بھگوان کہے توں کیتھوں ایہو جہا آگیوں سوالی، جس میرے اندروں میری منگ منگایا۔ میں خوشی نال و جا کے تالی، خوشیاں حال سنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دے مان وڈیایا۔ پال سنگھ کہے سنو کہانی، کہاوت وچوں کتھا دیاں سمجھایا۔ اس دی منگو اوہ بانی، جس بانی وچوں بان سب نوں رہیا لگایا۔ اس دی منگو اوہ نشانی، جس نشانے وچ نچھاور ہو یا بے پرواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار ہب کچھ اکھوایا۔ ہب کچھ دوندرو، دیاندھ دیال۔ گرکھو گرکھو جن بھگتو ایہہ ویلا کچھ منگ لو، صاحب ستگر

ہوئے کرپال۔ ہن دی منگی منگ آگے اند لو، جنم مرن دی چھکے کان۔ ڈبدا بیڑامات بٹھ لو، ترنا ہوئے سکھال۔ انگیکار ہو کے انگ لاؤ، ایٹھے اوتھے
 آپے کرے سنبھال۔ جے ہور کچھ نہیں اکو سچا چھند گاؤ، توں میرا میں تیرا لال۔ پنڈت جی اپنی گنڈھ گھلاؤ، ویہہ رُپیہ کڈھو باہر۔ پنچے متر آگے ہتھ
 اٹھاؤ، چار چار اپنا پچھلا لو اُدھار۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا جانے دین دیاں۔ روداس کہے گنو چار، چوہاں بھیت جنائیا۔ اک اکلّا
 ایککار، دوجی قدرت کھیل دکھائیا۔ تیجے زرگن سرگن کر پیار، چوتھے جیوت جی ترائیا۔ چار چار دا اک پیار، پنچم سنگ دکھائیا۔ پنچم لہنا روداس پچار، سوہنا
 جوڑ جڑائیا۔ روداس نال ہر نرنکار، کرتا پڑکھ بے پرواہیا۔ جیہڑا وِسر نہ جائے کدی جگ چار، چوڑی اپنی کھیل دکھائیا۔ ٹھگاں وچوں ٹھگ تریا بریار، پچھلی
 ٹھگوری دتی گوائیا۔ کہاں دی آسانچی بن کے نار، نرنرائن ہوئے سہائیا۔ روداس دا متر روداس سوآنی ول کر خیال، اپنا جامہ آیا بدلایا۔ پڑکھ اکال سچے
 دا گرگھو اندر کوئی نہ کریو وچار، انتشکرن پر بھ سدا ویکھ دکھائیا۔ بھگتاں کول کدے ہس کے نہ کریو ایہو جہا بوبار، بھگتاں آواز بھگون اپنے وچ لکائیا۔
 اینہاں پچھے ساری سنگت دے سدھار، سدھ آتما آپ کرائیا۔ پر بھ دا بھانا متو وچ سنسار، من واسنا نہ کوئے گر لائیا۔ سری بھگوان اکو جہے رکھے پڑکھ نار،
 وڈا چھوٹا نظر کوئے نہ آئیا۔ خواہش اندر کرے پیار، تلاش اندر پھرے شو دایا۔ نراس ویکھ دے پیار، روداس سوہنا لیکھ لکھائیا۔ پنڈت جی آگے نہ کرنا
 کوئی وِ بچار، جگت وِ دیا کم کسے نہ آئیا۔ ویہہ ویہہ پچھلا لہ اُدھار، چالیاں لیکھ چکائیا۔ چالیاں پیسیاں پچھے تیری تر جائے نار، مانس جنم لیکھے پائیا۔ نو جنم
 بھوگنے پے وچ سنسار، چوتھے کہاں اشارہ دتا جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دیوے وڈیائیا۔ پنچے کہن سانوں مل گیا لیکھا، رقم پچھلی
 ہتھ آئیا۔ آگے نہ کوئے بھلیکھا، بھرم وچ نہ کوئے بھلائی۔ جس صاحب نے آگے رکھیا چیتا، لیکھا دتا تھاؤں تھانیا۔ کر پیار کیتا پیتا، ہتکاری ہو کے دیا
 کمائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سدا سدا سد ہوئے سہائیا۔ پنچے کہن کھولیئے اٹھ، اک دوجے رہے جنائیا۔ صاحب سنگر درس پائیے پر تکھ،
 پارکھو بیٹھا بے پرواہیا۔ صاحب سنگر سب کچھ تیرے ہتھ، ساڈی چلے نہ کوئے پتھرائیا۔ جوں بھاویں توں لہنا رکھ، سب کچھ تیرا تیری بھیٹ چڑھائیا۔
 توں پتا پڑکھ سمر تھ، باپو اکو نظری آئیا۔ جے ساڈا لہنا دتا جھٹ، پورب جھولی پائیا۔ آگے ساڈے ویر جو پنچ سانوں رہے چھڈ، ناتا جگت تڑائیا۔ ساڈے

پچھے اوہناں رکھ، ایہو تیری وڈیاںیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دے مان وڈیاںیا۔ پنچ کہن ساڈا جامہ نار، کنیا رُپ نظری آئیآ۔ پر بھو
 بھیناں دا بھائیاں نال پیار، ایہہ وی تیرے ہتھ وڈیاںیا۔ جنہاں دا پھٹن والا سنسار، مکھ چھپا کے اپنا آپ لین لکائیآ۔ پچھوں کتا کرینے گریازار، گھر ملن
 کوئے نہ آئیآ۔ کسے دی ماں بڈھری رووے زارو زار، کسے دی نار ٹیار دے دہائیآ۔ کسے دے پنچ کرن پکار، ہو کے لے لے رہے سنائیآ۔ کسے دی گنڈھ
 نہیں پئی سنسار، اک اکلّی جان گر لائیآ۔ سب کچھ تیرے ہتھ میرے زرنکار، تُوں داتا بے پرواہیا۔ جے براہمن کولوں ساڈا پچھلا دتا اُدھار، قرضہ جھولی
 پائیآ۔ خوشیاں نال اچ اوہناں تار، جنہاں دی نیا ڈبن کنارے آئیآ۔ تیرے بناں دیوے کون سہار، پھر باہوں پار لنگھائیآ۔ پنچ اٹھ کے کرو ارداس، پر بھو
 ایہو بیننتی خاص، سب نوں بخش دے آگے ہور سواس، سواس سواسیاں نال ملائیآ۔ خوشی وچ غمی نہ ہوئے پرکاش، پنچم چیت ایہو نشانی نظری آئیآ۔
 سارے کہو لکھ چیمار رُوداس، تیری قلم شاہی ٹیاں گنڈھ دکھائیآ۔ ویکھ تگن پر تھی آکاش، نیز لوچن نین اٹھائیآ۔ ایدھروں پال سنگھ ماری آواز، ہر سنگت
 سُنو انتر دھیان لگائیآ۔ سارے کہو پر بھو تُوں ساڈا باپ، بخش پنچے چائیں چانیا۔ آو تھانوں دکھاواں جنہاں دا وڈا پرتاپ، جگدیش منجیت اُنگی لائیآ۔
 گر دیاں سنگھ لے کے ساتھ، سورن سنگت بنائیآ۔ اسیں وی پنچ بن کے آئے اک جماعت، پنجاں ملیئے چائیں چانیا۔ سری بھگوان نوں جائے آکھ، گل پلّو
 چرن دھیان لگائیآ۔ پُرکھ اکال اک وار مایاں بخش جا دات، بھائی بھائیاں سنگ رکھائیآ۔ تیتوں کیہڑا آوے گھاٹ، ایتھے اتھے تیری اکو اک وڈیاںیا۔
 رُوداس کہے میں وی تھوڑی جہی دسناں بات، جو میرے پر بھو مینوں دتی سمجھائیآ۔ چھ چیت دی آوے رات، پنچے مل کے بیننتی کرو خاص، خواہش سب
 دی پور کرائیا۔ آگے لیکھا لکھے پھیر للاٹ، بدھنا لیکھ دے چکائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، مہروان بے پرواہیا۔ پنچ
 کہن ساڈے نال تار پنچ، پچھلی لکھت چیتے آئیآ۔ پر بھو ساڈے اُتے کاہدا رنج، کیہڑی گلوں مکھ بھوائیا۔ جے پچھلی پوری کیتی منگ، آگے جھولی دے
 بھرائیا۔ ہر سنگت خوشی بنیا رہے سنگ، سوہنا بنس سر بنس سہائیآ۔ جس سنگت وچ بہہ کے براہمن چھڈ گیا بھیکھ بکھنڈ، کوڑی کریا گیا تجائیآ۔ دین دیاں ہو
 کے آپ بخشند، بخشش رحمت آپ کمائیآ۔ دُھر دا دے کے اک انند، سدا انند چت سمائیآ۔ اوہدے پلّیوں کھول کے گنڈھ، پنجاں دتی ورتائیآ۔ اکٹھے کر

کے ساریاں پائی ٹھنڈ، اگنی تت دتا بھجھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا دُھر دا ور، شہنشاہ تیری اک سرناہیا۔ شہنشاہ کہے منگو منگتے، دیونہارا بے پرواہیا۔ ایہہ مَوَق تہانوں ملیا سنگتے، لکھ چوڑا سی ہتھ کسے نہ آہیا۔ گرگھ ورلے چولی رنگدے، رنگ اگنی اک چڑھایا۔ گھر ٹھانڈے در ساچے لنگھدے، جس گھر وجے نام ودھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اٹھایا۔ رَوداس کہے سُنو سکھیا، جو صاحب سَنگر بھایا۔ پر بھ دا لیکھ کدے نہ مٹیا، میٹنہارا نظر کوئے نہ آہیا۔ سرشٹ سبائی جانو مٹھیا، تھر رہن کوئے نہ پانیا۔ جن بھگتو جیہڑی ساکھیا تہانوں ملدی بھجھیا، وشن برہما شو اگے ڈاھ جھولی نہ کسے بھراہیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر ایسے دی کر کے گئے اچھیا، آشا اپنی اک ودھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہردان ہوئے سہایا۔ رَوداس کہے پر بھو پنج کیہڑے، جنہاں وقت نیڑے آہیا۔ سری بھگوان کہے چھڈ جھیرے، ایہو کھیل میری وڈیایا۔ کر کرپا جس نوں چاڑھاں اپنے بیڑے، دو جہاناں پار کرایا۔ مہر کر کے جے ایٹھے کایا وساواں کیہڑے، کھڑکی کُنڈا اندروں لاہیا۔ نظری آواں نیرن نیرے، دُور دُراڈا پندھ مکایا۔ جنہاں ڈھولے گائے تیرے میرے، تہناں نال میری کُرمایا۔ ایٹھے اوتھے اوہو ہتھیرے، جنہاں اپنی گود بیٹھایا۔ تہناں گرگھاں گر سکھاں جن بھگتاں پر م پُرکھ نال لے لئے پھیرے، پھیری آون جاون مکایا۔ اوہ خوشیاں نال کہن اسیں پر م پُرکھ دے چیرے، جس گھر گرُو چیلے دوویں نین تکایا۔ سانوں ایٹھے اوتھے چاؤ گھنیرے، خوشیاں رنگ چڑھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دیوے مان وڈیایا۔ پال سنگھ کہے ایہہ گلاں باتاں وچ دے وڈیائی، خوشیاں نال اُچے رہیا کرایا۔ گرگھ گر سکھ جگت نالوں کر کے شودائی، اپنے نال لئے ملایا۔ جگت کہے ڈگے ڈو گکھی کھائی، بھگوان کہے سچھنڈ دوارے دیواں بہایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھایا۔ پال سنگھ کہے پر بھو بڑا چالاک، ہیرا پھیری اپنے ہتھ رکھایا۔ جگ چوڑی جنہاں بناؤندا رہیا سجن ساک، اپنا سنگ دکھایا۔ کلج انتم اوہناں گرُو آں اوتاراں دے کے سرب طلاق، ناتا بھگتاں نال جڑایا۔ او گر سکھو چھوٹی جی سکھو جاج، ہوئی ہوئی دیاں بتایا۔ سب کچھ چھڈ کے چرن کول بندھا لونات، ناتا بدھاتا سکے نہ پھیر تڑایا۔ اکو وار کہہ دیو اسیں تیری ذات، تُوں ساڈا بے پرواہیا۔ پھیر گرگھ کوئی نہ رہے نار کمذات، گھر گھر سہاگن نظری آہیا۔ سوہرے پیسے پر بھ دے کے اگنی دات، گھر

خزانہ دے بھرائیا۔ رنگ دکھائے پہلی سہاگ رات، پر پت پر میثور اپنا میل ملائیا۔ پاگلو کڑی کرے اگئی بات، شبہی ناد دُھن شنوائیا۔ سبجے چڑھ کے جائے آکھ، بن اکھراں لیکھ دکھائیا۔ اٹھ سوآنی مار جھاک، جھاک جھلک اک درسائیا۔ گھر بیٹھا کملاپات، ہر کنت بے پرواہیا۔ جن پنجاں کیتا پاک، پنجاں پتت روپ بنائیا۔ جس پنجاں دتی دات، براہمن لیکھا دتا مکائیا۔ آگے پنجاں بخشے پھیر نجات، مرن توں پہلوں لئے ترائیا۔ ایہو جہی آگے کسے نہیں دتی دات، دیاوان ہو کے دیا نہ کسے کمائیا۔ ایہہ سب کچھ جن بھگتاں پچھے کرے پُرکھ سمراتھ، سمرتھ بے پرواہیا۔ اودھر خوشیاں نال روداس دے چلن ہتھ، گرگھ قلم نچے چائیں چائیا۔ چھای کہے میں اوہناں دے گاواں جس، جنہاں گھر بیٹھا بے پرواہیا۔ بے پرواہ نوں دیکھ کے میری گھل گئی آکھ، نیتراں لئی انگڑائیا۔ جاں تکیا ہر سنگت وچ پرگٹ، جوتی نورِ الاہیا۔ گرگھ گرگھ سارے بن ڈھایوں گئے ڈھٹھ، مان اہمان مٹائیا۔ اندر وڑ کے دیکھیا پر بھو دا کھلا سوہنا ہٹ، بھنڈارا نام اتوٹ اتوٹ ورتائیا۔ امرت سوہنا رہیا جھٹ، چھبر اکو اک لگائیا۔ گرگھ سارے ہوئے بے بس، اپنا آپ بیٹھے بھلائییا۔ پر بھو کہے میں وی اینہاں اندر گیا وس، ناتا توڑ جگت لوکائیا۔ دوہاں نے دُھر دا لاہا لیا کھٹ، گھر ساچے وٹی ودھائیا۔ آو رل مل سارے خوشیاں وچ لئیے ہس، ہسندیاں کھیندیاں لیکھا رہیا مکائیا۔ براہمن ناویں جنم بدل گیا جٹ، تارا سنگھ تارا پر بھ دی چھاتی اُتے سوہنی چمک دکھائیا۔ روداس چمارا بنیا ساتھ، سنگی اکو نظری آئییا۔ چار کہاں گھل گئی آکھ، پچھلا لہنا جھولی پائییا۔ پنجاں یار ملیا جھٹ، پاندھی اپنا پندھ گوائیا۔ گھمیا پھولن والا چھٹ، تماکو گنڈھ بھیٹ چڑھائیا۔ اُس دی لاج لئی رکھ، پیو پت بھائی بھائی روپ وٹائیا۔ پنجاں نال پر میثور ملا کے ہتھ، مریاں جیندیاں ساریاں رہیا ترائیا۔ دوجا نانک دے گیا حق، لالو ہتھ پھرائیا۔ لالو کھول کے آکھ، نچ نیتز درشن کر بگسائیا۔ پُرکھ ابناسی صاحب سدا سمرتھ، داتا داتار وڈی وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، کرے کھیل ساچا ہر، لیکھا لیکھے وچ رکھائیا۔ تارا سنگھ کہے جٹ براہمن کیہڑی ذات، میری سمجھ وچ نہ آئییا۔ ابناسی کرتا کہے دوویں میرا روپ خاص، خواہش اپنی نال پر گٹائیا۔ جو چرن کول ہو جائے داس، تِس اپنا دست ملائییا۔ سدا سہیلا ہو کے وساں پاس، گر چیل رنگ رنگائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دیوے مان وڈیائیا۔ براہمن جٹ نہ ہونا ہو چھا، اچھی طرح جنائیا۔ نو جنم دا مٹیا روسا، رخصت دتی بے پرواہیا۔ پنجاں

سوہنا جڑیا موقع، ہر سنگت میلا سہج سُبھایا۔ اگے براہمن لئی کدے کوئی صاف نہ کرے چوڑکا، پروہت گھر نہ کوئے بیٹھایا۔ کسے پیر چڑھاؤنا نہیں
 پراؤنٹھا، سیویاں تھال نہ کوئے پکایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں پار کرائے لوک پرلوکا، دو جہاناں پنڈھ مکایا۔ پنچ کہن دوئے
 جوڑ ہتھ، پُرکھ اکال تیری سرناہیا۔ اسیں ناری رُوپ پینا بیگانے وس، لُج پت تیرے ہتھ رکھایا۔ ویکھیں چرناں نالوں کریں نہ اڈ، ہر سنگت نہ ہوئے
 جدایا۔ بن سنکر پیار خالی دسن ہڈ، کایا ماٹی کم کسے نہ آہیا۔ پتا پُرکھ رکھنی پت، پت پر میثور تیری اوٹ نکایا۔ ست سنو کھ دھیرج دینا جت، سرشٹ
 سبائی نیتز اگھ تنکے بھائی بھائی۔ ایہہ سب کچھ تیرے وس، ڈوری تیرے ہتھ پھڑایا۔ اپنے ملن دی کھولی رکھیں اگھ، اگھ کھلیاں ہووے نہ کدے جدایا۔
 ساڈی جھولی پاؤنا ساڈا حق، دوجی لوڑ رہے نہ رانیا۔ سری بھگوان کرپا ندھان پُرکھ سمرتھ رکھے سر دے کر ہتھ، سدا سدا سنگ نبھایا۔ بچھو سدا گاؤنا
 اکو جس، گھر گمبھیر گن بے پرواہیا۔ تہاڈی کدی نہ بدلے مت، بدھ بیکی رُوپ رکھایا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنو بھگوان، ہر سنگت اندر باہر تیرا سدا
 دیوے ساتھ، وچھوڑا جگت نہ کوئے دکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ہر جن ہر بھگت گرگھ گرگھ اپنے سنگ
 دکھایا۔

★ ۶ چیت ۲۰۲۱ بکرمی آسا سنگھ، بلاکا سنگھ، ہزارا سنگھ، پیارا سنگھ دے گرہ بابو پرا ضلع گرداس پُر ★

صوفی کہن اسان سندیس پڑھیا، اُپروں نیچے دھیان لگایا۔ نو جنم دا براہمن پھڑیا، پر بھ بیڑا پار کرایا۔ منصور کہے میں تیرے پیار اندر سوئی
 چڑھیا، انا لُحق حق نعرہ لایا۔ میری واری کتھے وڑیا، سنمکھ نظر کوئے نہ آہیا۔ اندرے اندر ہو ہو کریا، کایا تونباتن رباب وجایا۔ تیرے ویراگ وچھوڑے
 اندر مریا، تن خاکی خاک ملاہیا۔ پروردگار تُوں ترس ذرا نہ کریا، بے ترس کی تیری چترایا۔ عرش فرش دوویں رون زارو زریا، نیتز ہنچھواں ہار بناہیا۔ تُوں
 سچ سنگھان گوڈے اُتے چرن دھریا، بیٹھا رہوں بے پرواہیا۔ میں کلمہ تیرا پڑھیا، تیری کلام کم کسے نہ آہیا۔ میں راتی تکدا رہیا تُوں کتھے کھڑیا، کون

دوارے سو بھاپائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دس اک گل، گلاں وچوں اکو منگ منگائیا۔ ہس کے کہے خوشیاں گیت منصور، مسدہ تیرا بے پرواہیا۔ میرا دس کی قصور، کس پچھے سولی دتا چڑھائیا۔ کی میتھوں ہوئیوں مجبور، کی تیرا نام دھیائیا۔ میں مورکھ گدھ موڑھ، تیرا سنگ بن سنگی نہ کوئے رکھائیا۔ اکو طلب تیری منگی دھوڑ، چرن سچ سرنائیا۔ اکو الف میتوں ہوئی منظور، جیہڑی لکھی بن قلم شاہیا۔ اوہ منزل ویکھی ضرور، جس گھر بہہ کے ڈیرہ لائیا۔ تیرا بھنڈارا بے انت بھرپور، اتوٹ اتٹ اکھوائیا۔ اپنی رضا وچ بنیں مزدور، ساڈی رضا وچ حاضر حضور کھ شرمائیا۔ تیرا عجب نرالا دستور، تیرا کھیل بے سمجھ دئے بنائیا۔ وڈی خوشی تیرے پچھے مر کے مرن ہویا مشہور، مشورہ دین والا نیڑے کوئے نہ آئیا۔ پتہ نہیں کی اندروں وچیا تنبور، طوبیٰ طوبیٰ دتی کرائیا۔ میرا ناتاٹٹ گیا کوڑ، کھہرا جھٹھیا جگت لوکائیا۔ میں تیتوں لہجدا پھریا جیہڑا بنیا رہیا مفرور، بے نظیر نظر کسے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کی کی کھیل رچائیا۔ منصور کہے میں ویکھی تیری حالت، حالانکہ ویکھن والا نظر کوئے نہ آئیا۔ بے پرواہ ہو کے کریں عدالت، عدل انصاف اپنے ہتھ رکھائیا۔ بن وکلا کریں وکالت، بن شہادتوں شہادت دس بھگتائیا۔ میں ہویا حیران پچھلے جنم روادس نے جنہاں دی دتی ضمانت، صاف دتے بھڈائیا۔ نالے لیکھا دویا جو سانجھ کے رکھی امانت، خیانت وچ نہ کوئے کرائیا۔ سنگ لکھ کے اگئی عبارت، سوہنا لیکھ دتا بنائیا۔ ہور کچھ ویکھیا میرے پروردگار سانجھے یار اپنا کرے تعارف، بن سفارش میل ملائیا۔ منصور کہے میں اینہاں دین آیا مبارک، آداب کر سس نوایا۔ آؤ ویکھو کرو زیارت، ذرہ ذرہ وچوں اوہو نظری آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا کھیل وکھائیا۔ منصور کہے میں پڑھیا رکا، بن اکھراں نظری آئیا۔ میرا اوتھے پینڈا مکا، اگلی پچھلی سدھ رہی نہ رائیا۔ جس نے سچ دوارے پار اتارے جو پیندے رہے حُقہ، حکم نال لیکھے لائیا۔ جاں ویکھیا میرے نالوں اجل اوہدا کھا، جنہاں گرکھاں اپنی گود بہائیا۔ میں رات ساری ہوئی ہوئی لیندا رہیا پچھاں، حال دسو میرے ماہیا۔ سارے کھندے رہے اوہ جن بھگتاں اندر ستا، چھڈی سرب لوکائیا۔ خوشی مانے ٹکر کھا کے رُکھا، رُکھے ٹکر وچوں رُخسارے لال روپ وٹائیا۔ پھیر وی کہے اوہناں آؤ میرے پُتا، پُتا ہو کے گود اٹھائیا۔ جیہڑا براہمن نو جنم رہیا رُسا، اپنا کھ وکھائیا۔ پھیر وی اوہدے اُتے نہیں کیتا غصہ، پھڑ باہوں غفلت دتی گوائیا۔ سُن کے بچن ویکھن لگے عیسیٰ

موسیٰ، کون مشکل ڈھولے رہیا گایا۔ منصور کہا نہیں کوئی اوہلا لگا، لوکماں اشارے نال سمجھایا۔ ویکھو کی کرے کھیل ابناسی اچتا، چیتن سب نوں رہیا کرایا۔ مہروان ہو کے مُجّت اندر تٹھا، محبوب بے پرواہیا۔ سُن سندیس سارے ہوئے چُپا، نیتز نیناں دھیان لگایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہروان کھیل کھلایا۔ منصور کہے میں ویکھی منسا، مانساں وچوں بھگتاں اندر دتی بنایا۔ کاگوں روپ بنا کے ہنسا، ہستی وچوں ہستی دتی اُلٹایا۔ بنس سہا سوہنا سر ہنسا، سچا سنگ وکھایا۔ لیکھا چکا بہشت جتنا، سورگاں ڈیرہ ڈھاہیا۔ انتر پھیر من کا منکا، متا موہ گوانیا۔ لیکھا جان پنج تت تن کا، متوت سمجھایا۔ لہنا دینا چکائے پچھلے رِوداس ان کا، انک کل اپنا کھیل وکھایا۔ پار کرایا براہمن پنڈتا، سر اپنا ہتھ رکھایا۔ اگے کسے در نہ ہووے منگتا، بھنڈارا اپنا نام بھرایا۔ گڑھ توڑ کے ہوئے ہنگتا، ہنگ برہم روپ درسایا۔ لیکھے لایا بھگھانگتا، دردیاں درد وندایا۔ پار برہم پت پر میثور میں ویکھیا تکیا غریباں در آونوں کدے نہ سنگدا، سنگل شرع زنجیر نہ کوئے رکھایا۔ بن لاریوں سب دے چولے رنگدا، رنگ رتڑا سچا شہنشاہیا۔ چرن دھوڑ کر اوے گنگ دا، گنگا نیتز نیناں نیر وہایا۔ ویکھیا کھیل عجب نرالے ڈھنگ دا، چار جگ وچ مسل مثال نہ کوئے وکھایا۔ لہنا دینا دیوے جو گرگھ مونہوں منگدا، اننگی دولت وادھو جھولی پائی۔ لیکھا چکائے لکھ چوراسی میل ور بھنڈ دا، جیرج انڈ پنڈھ مکایا۔ پرکاس کرائے اپنے نوری چند دا، سورج چند دوویں مکھ شرمایا۔ امرت رس دیوے اگئی انند دا، انند اپنے وچوں پرگٹایا۔ میں سینتل پُھہارا ویکھیا ڈھر دی ٹھنڈ دا، گرگھاں ساتک ست رہیا کرایا۔ نال رِوداس چمارا اوہدیاں ٹٹیاں دی ٹٹی گنڈھدا، گنڈھ اکو ویر پائی۔ بٹوارا جس دے نال پریتی اندر ہنڈ دا، ساچی ڈوری تند جڑایا۔ صاحب سنگر سری بھگوان کرے کھیل نند چند دا، چند گجری دے وڈیایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سوہنا رنگ وکھایا۔ منصور کہے حل ہندی ویکھی مشکل، پروردگار دیا کمایا۔ مُریداں مُرشد کرے خوشدل، خوشیاں رنگ چڑھایا۔ عزیز پیارا ہو یا ہر دل، اعظمت اپنی نال ملایا۔ جگ چوکڑی وقت لنگھایا گن گن، گھڑی پل ویکھے تھاؤں تھانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہروان ہوئے سہایا۔ منصور کہے موہے آئی حیرانی، پیبت میرے اُتے چھایا۔ پر بھو دی ویکھ اگئی نشانی، نشانے سارے بیٹھے مکھ بھوایا۔ روندی ویکھی آد شکت بھوانی، بھاونا سنگ نہ کوئے رکھایا۔ چتر بھج کہے موہے آئی ہانی، ہو کے لے لے رہیا سنایا۔ اللہ

رانی کہے میں بالی انجانی، سوچ سمجھ ذرا نہ پایا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کہن اسیں حکمے اندر لکھ کے گئے بانی، صفت صلاحی راگ سنایا۔ وشنوں کہے میں سیوک در در گھر گھر دیونہارا ان پانی، چاکر روپ اھوایا۔ برہما کہے میری سیوا لگی چار کھانی، انڈج جیرج اُتبیج سمیج گھاٹ دتا گھڑایا۔ شکر کہے میں سب دا لیکھا کراں فانی، فیصلہ تتوت مکایا۔ بھگت کہن اسیں منگدے رہے چرن دھیانی، دھیان دھیان وچوں پرگٹایا۔ صوفی کہن اسیں کر گئے اپنا آپ قربانی، بھینٹا پروردگار چڑھایا۔ پر ایہو جہا محبوب نہیں ملایا جو گھر آ کے کھائے مہمانی، مہما بھگتاں دے سنایا۔ نالے دیوے پد زربانی، پھڑ باہوں گلے لگایا۔ دو جہان ایٹھے اوتھے آگے پچھے نہ آوے بانی، سر اپنا ہتھ لگایا۔ نالے لیکھ لکھاوے قلم شاہی کانی، کائنات وچوں پار کرایا۔ گھر وکھائے عالمے جابدانی، رحمت اکو اک درسایا۔ کوڑی کریا جو کانگ چڑھی طغیانی، چرن نال پرے ہٹایا۔ گرگھاں بن کے آپ بانی، رہبر ہو کے رہیا سمجھایا۔ نالے پنڈت نال تارے اوہدی مشرانی، مشرانی دی مشکل حل کرایا۔ منصور کہے میں ویکھیا جو پنجاں دساں دا راتیں ٹھنڈا پپوے پانی، آب حیات اپنے وچ لکایا۔ اس دی کوئی کتھانہ سکے گا کہانی، نہ لیکھا دے بنایا۔ پنہارن دے سے چارے بانی، چارے کھانی و نجانن روپ نظری آئی۔ منصور کہے میرے صاحب تنہاں نہ دیوے کوئی غلامی، غلام اور نہ کسے بنایا۔ ایسے کر کے میں اپنا آپ کیتا قربانی، کربلا وچ ڈیرہ کوئے نہ لایا۔ حد حدود نہ ہو یا محدود، پریشانی نیڑ نہ کوئے رکھایا۔ سچ ویکھیا اوسے طرح جن بھگتاں کیتا محفوظ، سچ فصیل چار کٹ اپنا نام رکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا لیکھے رہیا چکایا۔ منصور کہے ویکھو روی دی کار، کرنی سچ کمایا۔ ٹے چم گنڈھے چمیار، چماں دا مالک دھر دا خالق چم بناون والا اپنے کول بہایا۔ جس دا لہنا وچ سنسار، پنجاں پھڑ کے دیوے تار، براہمن دتا اک آدھار، گرگھ گرگھ لیکھے رہیا وچار، وچار اپنا نال ملایا۔ میں کر کے درس دیدار، سوہنا سچ کراں اظہار، اہے جا کے پیر پیغمبر گر اوتار، بن اکھراں دیواں اک اشتہار، جس اشتہار اُتے ایشٹ اکو نظری آئی۔ چلو اچ رات نوں چل کے دیکھئے وچ لوکمت سنسار، جن بھگتاں کوں سنسے رہیا چکایا۔ محبت کرے بن کے یار، رحمت کرے بن کے غمخوار، غمی خوشی بیٹھا جھولی پایا۔ صفت صلاحی ہو کے باہر، گرفت ہو یا وچ بھگت پیار، نسبت کوئی کڈھ نہ سکے وڈا وڈا ودوان، کسر اشاریئے نال مسدہ حل نہ کوئے کرایا۔ پیغمبراں وچوں پیغمبر سردار، نبیاں وچوں

نبی مہروان، رسولوں وچوں رسول کمال، ایماناں وچوں جس دا ایمان، علامت نظر کوئے نہ آئی۔ سچ پچھو گھر جا کے دئے پیغام، مرید و مرشد ساہمنے کدے کریو نہ کوئے حرام، حرامیاں ملے نہ ڈھوئی دوئے ٹھائینا۔ چشم دید میری کرو پہچان، ناتا چھکے عید جہان، عزت آبرو اکو گھر دکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، رسوا ہو کے رستہ رہیا جنائیا۔ منصور کہے اللہ ماشا، محوے ربی لاؤلتانی تیری وڈیائیا۔ میں دیکھیا عجب تماشا، زمیں اسمان بیٹھے کھ شرمائیا۔ مرشد مریداں بھرے جام ساچے کاسہ، پیالہ اکو اک دکھائیا۔ دلبر ہو کے دیوے دلاسا، بھگون ہو کے بھاگ لگائیا۔ پروردگار ہو کے دیوے بھروسا، صحیح سلامت ہو کے ساچا نور کرے رُشنائیا۔ زرگن ہو کے اندر کرے واسا، سرگن لہنا دینا رہیا مکائیا۔ سدھی سرل صاف سنائے بھاشا، بھاکھیا دیوے شہنشاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھے لائے پون سواسا، ساہ ساہ اپنا آپ وچ دکھائیا۔ منصور کہے میں چڑھ کے سوئی، صلح گل نال صلح کرائیا۔ ہن کی دیکھیا جنہاں سنائی اپنی بولی، سچ کہانی آپ درڑائیا۔ تنہاں پریم پریتی انتر اپنا آپ گھول گھولی، گھول گھمائی دیکھ دکھائیا۔ ونج وپار دی دکان اگئی کھولی، بن و نجارا ہٹ رہیا چلائی۔ ساچے کنڈے دھر دے تکر تول رہیا تولی، دھری پسیری سنگ نہ کوئے دکھائیا۔ عجب پیلا روداس ویلے دی جنہاں چھکی ڈولی، نال اٹ پیار رکھائیا۔ اوہناں دی گھٹری پھیر پھولی، کایا کپڑ کھوج کھوجائیا۔ نال نکی جی نظری آئی وچولی، روداس پتیری سورن سو بھاپائیا۔ اچی کوک پاوے روئی، پچھلی چٹھی رہی دکھائیا۔ جو بدھی تند مولی، سہاگن کلیرے والی کلیرا بھیٹ چڑھائیا۔ اوس کسیرے دی گنگا اپنی پریم پیار دکان کھولی، سوہنی دست دکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ منصور کہے دیکھو یارو ہوئی حد، حضرت اچرج کھیل رچائیا۔ بن جانیاں بھجھیاں پچھلے وچھڑے لئے سد، جوگ ابھیاں نماز وضو پوجا پاٹھ نہ کوئے درڑائیا۔ ستمگھ ہو کے کعبے دے مالک اپنا کرایا جج، حاجت اگلی پچھلی پور کرائیا۔ محبوب ہو کے محبت خانے اندر لنگھ، سدا ساچی بانگ سنائیا۔ بن تند رباب و جانند، دُھن آتمک راگ الائیا۔ آب حیات پیا بھجھائی اگت، امرت رس کھ چوائیا۔ مرن توں پہلوں وڈیائی دے کے جگ، جیون اپنی جھولی پائیا۔ جنم جنم دے وچھڑے پتہ نہیں کیتھوں لئے لبھ، کس بدھ اپنا میل ملائی۔ جو سجن ساک سین بھائی بھین چھڈ، ناتا اکو گھر رکھائیا۔ اوہناں پچھے زرگن زرویر زرنکار آیا بھج، پروردگار میرا

بے پرواہیا۔ اُچا لہماں کسے نہ لہجے قد، مصوّر تصوّر تصوّیراں وچوں سکے نہ کوئے کرائیا۔ جے ویکھوتے سب توں الگ، جے تلو تہاڈے اندر ڈیرہ لائیا۔
 بجواڑے کولوں بچھے بیٹھا اُپر پلنگ، روداس چمارا دئے گواہیا۔ منصور کہے ایہہ میٹوں نہیں لبھا رنگ، سولی چڑھ کے لال لال رنگ دکھائیا۔ میں
 ایسے کر کے کٹ کے آیا پندھ، جا کے دیکھاں بے پرواہیا۔ جس نے ڈھولا اکو سنایا چھند، توں میرا میں تیرا دوجا نظر کوئے نہ آئیا۔ شاستر سمرت وید
 پُران صفتاں اندر پاوندے ڈنڈ، ڈنکے لا لا جگت رہے جگائیا۔ سمجھو باہوں پھڑ کے آگے ہو کوئی نہ ملاوے نشنگ، نشانے سارے رہے جنائیا۔ نو سو
 پُرانوںے چوکڑی جگ ایہہ کسے ہتھ نہیں آیا انند، انند پُری والا انند اپنی جھولی پائیا۔ ایہہ گجری دا گجریا نہیں چند، گوجھ بھیو رہیا کھلایا۔ جس دا لیکھا کسے
 کدے نہ کیتا قلم بند، کاغذاں اُپر نُقطے نال سمجھائیا۔ جس دا کھیل کوٹن کوٹ کوٹ کوٹ برہمنڈ، برہما وشن شو دوس رین سیو کمائیا۔ سو صاحب سنگر دو
 جہاناں لنگھ، زکا وڈا لہماں چھوٹا ہو کے، کھوٹے کھرے رہیا بنایا۔ کوڑی کریا دُرمت میل دھو کے، ہر جن ساچے دئے وڈیائیا۔ جن بھگتاں سچ سنگھاسن آتم
 سیجا سوں کے، آپ اپنا گھر وسائیا۔ پچھے پچھے کدے کوئی نہیں آیا بھوں کے، سچھنڈ نواسی صاحب سنگر روپ وٹایا۔ کوٹن کوٹ گرو اتار پیر پیغمبر گئے
 گاؤں کے، لیکھا جیو جنت جگت جہان سمجھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، مہروان بے پرواہیا۔ منصور ویکھ کہے تبریز
 شمس، او میں اپنی شمع دتی بُجھائیا۔ میرے محبوب نوں میری مُجت وچ نہ آیا ترس، قتل گاہ وچ اپنا قاتلا دتا چلائییا۔ کھلڑی لاه کے ڈگا فرش، عرش ملیا
 بے پرواہیا۔ پھر وی تھوڑا جہا وچ رہ گیا فرق، مرن توں پہلوں میٹوں ساکھیات نظر نہ آئیا۔ جس ویلے میرا تن ماٹی خاکی ہون لگا غرق، اپنی غرض بدلے
 پھر دتا درس دکھائیا۔ میں اوسے ویلے کایا چولا کیتا ترک، تُرت اپنا میل ملائییا۔ صبر اندر نہیں ہرکھ، سوگ سنگ نہ کوئے رکھائیا۔ پریم پیار اندر نبھایا اپنا
 فرض، فضل رحمت رحمان آپے دئے دکھائیا۔ منصور میں وی ویکھ کے ہو یا اسپرج، اچرج لیلایا کی ورتائیا۔ سوربیر جودھا بن کے مردانہ مرد، مدد کرے
 آپ گوسانیا۔ کوجھیاں کملیاں غریباں نمائیاں نال ونڈدا درد، دکھیاں دُکھ اپنے وچ لکائییا۔ پھر وی ایہدا کچھ نہیں ہندا حرج، حرجا نے سب دے پورے
 رہیا کرائیا۔ جن بھگتاں ملن دی اے نوں دُھر دی پے گئی مرض، کوئی طبیب سکے نہ مات ہٹائییا۔ آگے ہو کے کوئی نہ سکے ورج، باہوں پھڑ نہ پچھے ہٹائییا۔

جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہروان ساچی کھیل رچایا۔ بول کہے تبریز شمس، سچ سچ درڑایا۔ میں ویکھی اس دی انوکھی رمز، اشاریاں نال جنایا۔ چتر سگھڑ بنائے مور کھ بے سمجھ، سرتی اپنے سنگ رلایا۔ بہڑی دروہی خدا دی ہويا غضب، غرض اپنی اک ودھایا۔ براہمن تردا ویکھ میں ہويا تعجب، خیرانی اُتے چھایا۔ اس دا لہنا دینا تعلق کسے نال نہیں مذہب، ذات پات ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ پتہ نہیں کتھوں پچھلی کڈھ لئی فرد، لیکھا ویکھے تھاوں تھانیا۔ پنجاں من کے منظور کیتی عرض، آرزو اپنے سنگ رکھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دیوے وڈیایا۔ شمس کہے اک کھیل اور، سُنن میرے وچ آیا۔ کرپا کرے گہر گور، گبھیہر بے پرواہیا۔ جنہاں پنجاں نوں اڈیکے قبر، تنہاں نوں تصور آپے رہیا کرایا۔ اس دے کولوں دو جہان ڈردے اس داناں سنگھ شیر بر، بھبک اکو اک جنایا۔ نکے نکے بالے نڈھے گر اوتار پیر پیغمبر وشن برہما شو اس دا ٹبر، دیونہارا رزق رازق رحیم آپ اکھوایا۔ میں ویکھاں تے اُتے امبر، تگاں خاک اُتے سو بھاپایا۔ سوہنا جن بھگتاں رچیا سو مبر، خوشیاں رنگ دکھایا۔ سیس سوہے پیت پیتمبر، چھبر اپنا نام لگایا۔ بھاگ لگا کے کایا کندر، گھر نور کرے رُشانیا۔ جگ جنم دا وچا جندر، بن کنجیوں دے گھلایا۔ ٹھگ چور یار پچھلا تارے پنڈت، براہمن لیکھ مکھایا۔ آگے مان دیوے ساچی سنگت، سوہنی بنت بنایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، مہر نظر اک اٹھایا۔ شمس کہے میری گئی عقل، اصلیت اکو نظری آیا۔ پیر پیغمبر ویکھیا اک موکل، مکمل نور بے پرواہیا۔ جس دی بن صوفاں بھگتاں نظر کسے نہ آئے شکل، ظہور وچ نہ کوئے رُشانیا۔ اُس دا اوہو دھام مقدس بنیل، جس اُپر چرن لکھایا۔ انتر آتم کرے عنایتل، بخشش جھولی پائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا جانے بے پرواہیا۔ شمس کہے میں ویکھیا براہمن، پچھلی گئی شرم حیا نظر کوئے نہ آیا۔ پت پر میثور بدل دتا کرم، نہہر من اپنے لیکھے لایا۔ نو جنم دا مٹیا جنم، جرم اپنے گھر دوانیا۔ پورب لہنا گیا بھرم، بھانڈا کوڑ تڑایا۔ ہر سنگت وچ بہنا ملیا وڈن، گرکھاں سنگ سو بھاپایا۔ کیوں، لالو ویلے ڈوم دے سر اُتے نانک دا آیا چرن، جو منجی ہیٹھاں سر لکھایا۔ ایسے کارن آگے لیکھا چکيا مرن، لکھ چور اسی جوُن نہ کوئے بھوایا۔ صاحب سنگر بخشش اک سرن، سرنگت اک سرنایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، مہربان پیرن پیر نور خدا یا۔ شمس کہے میٹوں یاد آئی آگے

پنچ، بن پنچ نماز رہیا ترانیا۔ جنہاں گھر سوگ ہون والا رنج، چنتا بیٹھی پیرھا ڈاہیا۔ لاڑی موت نال چڑھن والی جنج، رائے دھرم ساہ رہیا سدھانیا۔ چتر گپت پنڈت پاندھا گیا من، اپنی پتری رہیا دکھانیا۔ دس وساکھ توں پہلوں سب دے کاچے بھانڈے دینے بھن، مائی خاک ملائیا۔ ایدھروں پنجاں پائی ڈنڈ، جو مانس توں ناری روپ بیٹھے وٹانیا۔ پر بھ ساڈی اکو منگ، پنجاں نال پنچے دے چھڈانیا۔ جے چڑھن تے تیرے پریم دی گھوڑی اگئی جنج، لاڑی موت نیڑ نہ آئی۔ اسیں بھیناں بن کے ڈھولے گایے چھند، واگ گند اپنی خوشی منانیا۔ جے کئے تے تیرے گھر دا پنڈھ، دوجے گھر چرن نہ کوئے کائیا۔ دین دیال صاحب توں بخشند، بخشش تیرے وچوں نظری آئی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر سنگت پا کے جانی ٹھنڈ، ٹٹی گنڈھ جوڑ جڑانیا۔ ایہو جہا پھیر نہیں لبھنا انند، کیوں انند وچوں انند رہیا چھڈانیا۔ آگے تیرا سدا سنگ، ایہہ گرکھ ایتھے میلا سچ سبھانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، کرے کھیل ساچا ہر، لیکھا لیکھے لائے بھاگاں مند، نکر من کرماں والیاں نالوں اچے دے بنانیا۔

★ ۶ چیت ۲۰۲۱ بکرمی سنت سنگھ دے گرہ بابو پرا ضلع گرداس پور ★

پُرکھ اکال اک سمرتھ، ہر سجن وڈ اکھوانندا۔ گر اوتاراں دیوے وٹھ، نت نوت آپ ورتانندا۔ جن بھگتاں کھول کے نیتراکھ، پردہ اوہلا آپ مٹانندا۔ سنتاں نام جنائے سچ، سچ وڈیا اک پڑھانندا۔ گرکھاں جھولی پائے حق، پورب لہنا پھول بھلانندا۔ گر سکھاں مارگ دیوے دس، منزل اکو راہ جنانندا۔ سچ بازار کھول ہٹ، وست امولک جھولی پانندا۔ دھر دی وڈیا برہم مت، ساچی سکھیا اک درڑانندا۔ میل ملاواں نس نس، دور ڈراڈا پنڈھ چکانندا۔ بھاگ لگا کایا چھپر چھت، بنک دوار وکھ وکھانندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہروان دیا کمائندا۔ پُرکھ اکال سچ سلطان، ہر وڈا وڈ وڈیانیا۔ گر اوتاراں نگہبان، وکھ وکھانے بے پرواہیا۔ بھگتاں دیوے ساچا دان، وست امولک اک ورتانیا۔ سنتاں جنائے سچ نشان، دھرم نشانہ اک وکھانیا۔ گرکھاں بھيو اھید گوجھ کھولے آن، پردہ اوہلا دے چکانیا۔ گر سکھاں بخشے چرن دھیان، سچی سرن دے سرنانیا۔ جگ چوکڑی نرگن سرگن ہو

پردھان، ویکھنہارا تھاؤں تھانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بے انت بے انت اپنی کل ورتانیا۔ سَنگَر پورا پُرکھ اکال، پاربرہم وڈی وڈیانیا۔ گُر اوتاراں پیر پیغمبراں ہوئے ڈیال، مہر نظر نین اگھ اٹھانیا۔ جن بھگتاں دکھائے سچی دھر مسال، دھرم دوارا اکو اک درڑانیا۔ ساچے سنتاں لئے اٹھال، آلس نندرا دُور کرانیا۔ گُرگھ گودی لئے بہال، شاہ کنگال نہ ونڈ ونڈانیا۔ گُر سکھاں چلے نال نال، سگلا سنگ نبھانیا۔ مُرید مُرشد دے جلال، نوری جلوہ اک رُشانیا۔ حقیقت ویکھے حق حلال، لاشریک کھوج کھوجانیا۔ نرگن سرگن بن دلال، گھر میلا آپ ملانیا۔ دپیک دیا اکو بال، اندھ اندھیر دئے گوانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل سچا شہنشاہیا۔ سَنگَر سچا سری بھگونت، بھگون اپنی کھیل کرانیدا۔ گُر اوتاراں پیر پیغمبراں دیوے منت، منتر اپنا نام سمجھانیدا۔ جن بھگت ملاواں نارکت، سچ سُنہنجی آپ سُبھانیدا۔ سچے سنتاں گڑھ توڑ ہوئے ہنکت، مایا متا موہ مٹانیدا۔ گُرگھاں دے وڈیائی وچوں جیو جنت، جاگرت جوت اک جگانیدا۔ گُر سکھاں سُنائے ساچا چھنت، ڈھولا سوبلا راگ سمجھانیا۔ مائس جنم بنائے بنت، گھاڑت اپنا آپ گھڑانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا جانے ہر رگھورانیا۔ لیکھا جانے پُرکھ اگم، اگمڑی کھیل کھلانیدا۔ گُر اوتاراں پیر پیغمبراں بیڑا بٹھ، بھگتاں نیا آپ چلانیدا۔ سنتاں سچن دے کے نام دان، گُرگھ گُرگُر ویکھ دکھانیدا۔ گُر سکھ چاڑھ ساچے چن، فلک جوت نور رُشانیدا۔ کوڑی کریا میٹ واسنا من، منسا آسا اپنے نال دکھانیدا۔ دُھر داراگ سُنائے کن، شبد انادی ناد و جانیدا۔ بھاگ لگائے کایا تن، تتوت کھوج کھوجانیدا۔ پنچ وکارا دے ڈن، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کھیل آپ دکھانیدا۔ ساچی کھیل دکھائے خالق، صوفی بیٹھے دھیان لگانیا۔ آد جگادی بن کے پالک، پرتپالے ہر گھٹ تھانیا۔ نرگن سرگن بن کے ثالث، ساچا لیکھا دئے مکانیا۔ کوٹاں وچوں گُرگھ ویکھے آپ خالص، جنہاں خاص اپنا سنگ دکھانیا۔ لہنا دینا چکا نندرا آلس، کوڑی کریا میٹ مٹانیا۔ سنت سہیلے بنا بالک، بالی بدھ کرے پڑھانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر جن ویکھے چائیں چانیا۔ ہر جن ویکھے چاؤ گھنیرا، نت نوت دھیان لگانیا۔ بھگت بھگوان لگے ڈیرہ، گھر سُنہنجا سوبھا پانیا۔ نظری آئے نیرن نیرا، دُور دُرڈا پندھ مکانیا۔ سچ سُنہنجا ہوئے کھیرا، محفل لگے بے پرواہیا۔ کوڑی کریا چکے جھیرا، متا موہ نہ کرے لڑانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر جن لیکھے رہیا لگانیا۔ لیکھا

لاوے صاحب ایک، پر م پڑکھ دیا کمائیندا۔ گر اوتاراں پیر پیغمبر اں جس دی ٹیک، ٹکا مستک سوبھا پائیندا۔ بھگت بھگوان جگ چو کڑی جو رہیا بھیج، بھجن بندگی نام سمجھائیندا۔ سنتاں دے کے دُھر دا تیج، جوتی نور ڈگمگائیندا۔ گر کھاں مان سہنجی سیج، سوبھاونت آپ سوبھا پائیندا۔ گر سکھاں لکھ کے دُھر دا لیکھ، پورب لہنا میٹ مٹائیندا۔ رت سہنجی مولے چیت، بھل بھلواڑی آپ مہکائیندا۔ زرگن سرگن کرے ہیٹ، ہتکاری اپنا رنگ رنگائیندا۔ کلجگ انتم کھیلن آیا کھید، ساچی کھیل آپ دکھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچا لیکھا اپنے ہتھ رکھائیندا۔ سچا لیکھا ہر نرنکار، ایکا اپنے ہتھ رکھائیندا۔ گر اوتار پیر پیغمبر رہے پکار، بھگت بھگوان رہے جس گائیا۔ سنت سجن کرن وچار، انتر انتر دھیان لگائیا۔ گر گھ و اجاں رہے مار، اچی کوک کوک سنائیا۔ گر سکھ کھول بند کواڑ، نیز نین رہے اٹھائیا۔ دھن سو ویلا آوے پروردگار، بے پرواہ پھیرا پائیا۔ صوفی منگن اک دیدار، دید چند کرے رُشنائیا۔ در بردے نیے محتاج، ساچی دست جھولی پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھو ابھیدا دئے گھلائیا۔ صوفی کہن گھولی صدقے، بلہار تیری سرنائیا۔ تیرا درس کرے رنج کے، رجوہ تیرے نال ملائیا۔ ڈھولے گائے بن ملنگ نچ کے، سیلی ٹوپی سیس لگائیا۔ قدم دھریے سمبھل سمبھل نچ کے، کائٹا چُجھ کوئے نہ جائیا۔ تیری پریم پریتی اندر جائے ہس کے، سوہنا خوشیاں راگ الائیا۔ تیری چھتر چھایا ہیٹھ پر بھو وس کے، واسطہ تیرے نال جڑائیا۔ تیرا نام اگئی رٹ کے، رٹا میٹھے قلم شاہیا۔ تیرے مندر ساچے وس کے، کوڑا ڈیرہ دیئے تجائیا۔ جلوہ نور تیرا تک کے، تقویٰ اکو اک رکھائیا۔ دُور دُراڈے پاندھی آئے نس کے، اپنا پندھ مکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دینی مان وڈیائیا۔ صوفی کہن سُننا نہیں ایہہ خواب، مہابلی دئے وڈیائیا۔ حقیقت وچوں نظری آئے جناب، جوا اوستھا بے پرواہیا۔ ساچی ہستی کرو آداب، مستی دیوے نام چڑھائیا۔ شاہ غفور مٹو نواب، محبوب بے پرواہیا۔ جس دے آگے سارے لاجواب، سر سکے نہ کوئے اٹھائیا۔ در درویش بنے محتاج، گل الفی کفنی چولی پائیا۔ جس دی تند ستار وچے ریاب، احباب کرے شنوائیا۔ محل اٹل سہائے محراب، جُھر اکو اک دکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی رہیا کمائیا۔ صوفی کہن کھلی سُرَت، سٹی سوانی آپ جگائیا۔ ناد سُنیا اگئی تورت، تریا نین شرمائیا۔ نظری آیا اکال مورت، اکل کل بے پرواہیا۔ آسا منسا سب دی پورت، اچھیا پوری رہیا

کرائیا۔ لیکھا جانے مورکھ موڑھت، چتر سنگھڑ کھوج کھوجایا۔ جن بھگتاں دین آیا چرن دھوڑت، ٹکا اکو مستک لائیا۔ ناتا توڑے کوڑو کوڑت، ساچی سکھیا کرے پڑھائیا۔ مرن توں پہلوں جنم وچوں جنم دی کرے مہورت، مکھ واک اپنا نام سنائیا۔ ایسے صاحب دی سدا ضرورت، جس صاحب نوں گر اوتار پیر پیغمبر گئے گائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہروان مہروان اکھوائیا۔ صوفی کہن ویکھو ملک، مالک نور خدائیا۔ جلوہ نورانی جس دی جھلک، سو بھا دو جہان پائیا۔ براہمن دا پچھلا لہ کے کوڑا تیک، تعلق اپنے نال بنائیا۔ پورب جنم جو وچھڑے رہے واک، نیتز رو رو دین دہائیا۔ پر بھ اوہناں دی سُن کے کَلک، کل کَلکی پھیرا پائیا۔ کَلج کَلج بھری گلی گرکھ نہ جائے تیک، پھڑ باہوں گود اٹھائیا۔ اندر وڑ کے شیطان کرے نہ کوئی عِلت، زلت خواری دُور کرائیا۔ ساچی سکھیا دے کر دُھر دی ملت، میل ملایا دُھر درگاہیا۔ رہی لوڑ نہ سورگ بہشت، سورگ بہشت دوہاں ڈیرہ ڈھاہیا۔ صوفی کہن جنہاں نوں صاف مل گیا پروردگار ایشٹ، تس آگے راما وششٹ بیٹھے سیس جھکائیا۔ اوہناں گرکھاں دی سدا کھلی سمجھو درشٹ، جنہاں سُنٹیاں جاگدیاں درس کرائیا۔ وڈے بھاگ جنہاں دی پر بھ آپ کرائی کھت، کھیا لیکھ نہ کوئے مٹائیا۔ ایہو گرو اوتار پیر پیغمبر واک کہہ کے گئے بھوکھت، پاربرہم پر بھ جن بھگتاں دیوے مان وڈیائیا۔ آپ ہوئے سدا نراچھت، اچھیا سب دی پور کرائیا۔ تہاڈے ساہمنے براہمن کولوں پچھلی دوائی کشت، لہنا دینا بے باق دتا کرائیا۔ سب توں اتم سریشٹ لیکھا وچ سرشٹ، جنہاں سنگر صاحب پورا ملیا بے پرواہیا۔ اوہناں لوڑ رہے نہ کسے جاگیر ملکھ، راج جوگ دوویں دین تجائیا۔ اپنی پھلوڑی ویکھن سدا پر بھلت، پت تہنی رہی مہکائیا۔ جن بھگتاں دو جہاناں اُتے اپنا وسایا ملک، جس دا مالک اکو نظری آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہروان سدا ہوئے سہائیا۔

★ ۶ چیت ۲۰۲۱ بکرمی کیشن سنگھ دے گرہ الہڑ پینڈی ضلع گرداس پُر ★

فرید کہے میں ویکھیا آج، عجب کھیل کر ایندا۔ جس دے بچھے کانواں کھادھاماس، تن مائی جگت سکائندا۔ نیتز نین نہ بُجھی پیاس، درسن در نہ آپ
 دکھائندا۔ اُس دی سُن اگئی بات، میرا باطن خوشی منائندا۔ کلجگ انت جن بھگتاں دیوے اپنی دات، داتا ہو کے ہر ورتائندا۔ نہ کوئی مُشکّت دسے پوجا
 پاٹھ، جنگل جوہ نہ کوئے پھرائیا۔ ناتا توڑ تیرتھ تاٹ، ٹلے پر بت پنڈھ مکائیا۔ نہ چھڈنی پئے کھاٹ، گھر بار نہ کوئے تجائیا۔ نار کنت نہ ٹٹے ساک، پتر
 دھی نہ ہوئے جدائیا۔ تن رماؤنی پئے نہ خاک، دھونی اگن نہ کوئے تپائیا۔ ڈو نگھی کندر نہ لینا جھاک، سمند کھائی نہ کوئے پھرائیا۔ جھگڑا رہے نہ کسے
 سماج، سمگری منگن کوئے نہ جائیا۔ کرپا کر پُرکھ سمرتھ، دین دیال ہوئے سہائیا۔ گھر سجن ملے ساچ، ست دے سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ
 اپنی کرپا کر، سچ کرنی کار کمائیا۔ فرید کہے نہ گلیاں چکڑ، کھوجت کھوج نہ کوئے کھجائیا۔ تن بستر مائی خاک نہ جائے لبر، منہ دے بھار نہ کوئے سُٹائیا۔ ویسوا
 دوارے نہ کوئی فکر، چنتا غم نہ کوئے جنائیا۔ مُرشد ملیا ڈھر دا متر، بے پرواہ ہوئے سہائیا۔ پھڑ چوٹی چاڑھے سخر، سچ گھر دکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر،
 آپ اپنی کرپا کر، دیونہار وڈیائیا۔ فرید کہے نہ قیمت نیتز اکھ، ہٹو ہٹ نہ کوئے وکائیا۔ نہ بھٹھیلا بن کے جھوکننا پئے بھٹھ، سیوا جگت نہ کوئے دکھائیا۔ نہ
 یوسف بن کے قیمت پاؤنی پئے آٹ، سلیمان تحت نہ کوئے سہائیا۔ نہ ذکریا بن کے لگاؤنا پئے گھاؤ پھٹ، نگھی دھار دھار جنائیا۔ نہ پھرنا پئے اٹھسٹھ،
 تیرتھ تٹ نہ کوئے وڈیائیا۔ کرپا کر پُرکھ سمرتھ، صاحب سنگر ہوئے سہائیا۔ جن بھگتاں کھول کے انتر اکھ، اکھر اپنے دے پڑھائیا۔ جوتی جوت سروپ
 ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہروان ہوئے سہائیا۔ فرید کہے نہ پئے پھرنا، بن کھوجن کوئے نہ جائیا۔ محل چوٹی پر بت چڑھ پئے نہ گرنا، ڈو نگھی کندر نہ کوئے
 سُٹائیا۔ چنتا روگ نہ کوئی مرنا، سوگ غم نیڑ نہ آئیا۔ کر کرپا پر بھ امرت میگھ برسے کرنا، کرن بوند سوانتی آپ پُکائیا۔ گھر سچ گھلایا جھرنا، راک راک
 دھار وہائیا۔ کول نا بھی بھل کھڑنا، پنکھڑی اپنا رنگ دکھائیا۔ ساچا گیز اگئی گڑنا، نہ کوئی میٹے میٹ مٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ
 دیوے مان وڈیائیا۔ فرید کہے نہ ڈھونڈو جگ، میں سچ دیاں درٹائیا۔ چاروں کُنٹ لگی اگت، سکے نہ کوئے بُجھائیا۔ میں ویکھیا کھیل پُرکھ سمرتھ، شہنشاہ

اپنی کار کماٹیا۔ زرگن جوت کر پرگٹ، دوارا بنک گرگھ رہیا سہانیا۔ سنت سہیلے کر اکٹھ، گر چیلے جوڑ جڑانیا۔ سچ سرنائی مارگ دس، چرن چرنودک مکھ چوانیا۔ پریم پیار اندر کر کے وس، وصل اکو اک جنانیا۔ دیال ٹھاکر ہو کے گاؤے جس، ڈھولا راگ سنانیا۔ نام امولک دے کے دات، جھولی سچ بھرانیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل صاحب گوسانیا۔ فرید کہے نہ ہونا پے مردا، مڑھی گور ڈیرہ کوئے نہ لائیا۔ میں سری بھگوان زرگن سرگن ہو کے ویکھیا پھر داتردا، آوے جاوے اپنا کھیل کرانیا۔ جس دا فرنا آد جگاد اکو پھر دات، فرنے وچ رکھے سرب لوکانیا۔ جو بھيو ابھید دتے ساچے گروگر دا، پردہ اوہلا دئے اٹھانیا۔ اوہ ٹھاکر جن بھگت دواریوں کدے نہ مڑدا، بچھا پرت نہ مکھ بھوانیا۔ کھیل انوکھا ہر سنتاں سنگ آپے جڑدا، جوڑی سوہنی جگت بنانیا۔ سنجوگی میل ملائے دھر دا، وجوگ رہن کوئے نہ پانیا۔ جس ویلے جن بھگتاں بیڑا ویکھے رڑھدا، پھر باہوں پار کڈھانیا۔ ورگھر دیوے جہو جہا لوڑ دا، آسا نسا پور کرانیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اٹھانیا۔ فرید کہے نہ روٹی کھانی پے کاٹھ، کٹھنتا نظر کوئے نہ آتیا۔ جنگل بیلے کٹنی پے نہ واٹ، پاندھی بن نہ پنڈھ مکانیا۔ رات بہہ بہہ اٹھ اٹھ ویکھنا پے نہ جھاک، نیتز لوچن نین دھیان لگانیا۔ کلج انت کرپا کر پڑکھ ابناس، مہروان دیا کماٹیا۔ دور دراڈا نیرن نیرا چل کے آوے خاص، خواہش بھگتاں ویکھ دکھانیا۔ درسن دے کے وچ خواب، خبر اپنی جائے سمجھانیا۔ گرگھ میرا نور چند مہتاب، آفتاب کرے رشانیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا دیوے تھاؤں تھانیا۔ فرید کہے نہ پھرنا پے جنگل، جوہ وچ نہ ڈیرہ لائیا۔ نہ لکنا پے نال سنگل، اٹا اپنا آپ کرانیا۔ گرگھو تہاڈے گھر وچ لگا منگل، منگتا بنیا بے پرواہیا۔ سدا سہیلا ہو کے رکھے انگن، اپنی گود اٹھانیا۔ میرے وینھدیاں بری کیتا جس براہمن چرایا کنگن، گنگا مینا نال ٹھگی کماٹیا۔ اودھروں اوہ وی آئی کچھ منگن، لہنگا سوار سوت کے اپنا گھنگٹ رہی اٹھانیا۔ دوئے جوڑ کرے بدن، بندگی ڈنڈاوت کر کر خوشی منانیا۔ میں ویکھاں کوں پر بھوکے پھندن، پھاسی گل نہ کوئے لٹکانیا۔ جمننا کہے نی میں لگدا ویکھیا چندن، سرتی کہے میں گھولی گھول گھانیا۔ گوداوری کہے میرا پر بھو پڑدہ پائے جو بیٹھے ننگن، سر اپنا ہتھ لکانیا۔ خوشیاں نال گیت گاؤندی آئی جس دے ہتھ کوٹ شنگن، اپنا جو بن روپ دکھانیا۔ میں ویکھاں اوہ جس بھگتاں بنایا سنگن، سوہنا سنگ بنانیا۔ جس گو بند دتی چند پر چندن، کھنڈا کھڑک چندی

اک چمکائی۔ اوہ انا تھاں دا ناتھ اننداں دا انندن، تریلوکی دا ترلوک سلوک سوہلا اک سنائی۔ چرناں بیٹھاں دب کے کمتی موکھ، مُفت جن بھگتاں پار کرائیا۔
 آد جگاد ایہنوں گرکھ پار اُتارن دا شوق، شوقین بنیا بے پرواہیا۔ اس دی نظم نغمہ کیا کوئی گائے زوق، کوٹن کوٹ زوق بیٹھے سیس نوایا۔ اس دی منزل
 کوئی نہ سکے پہنچ، اندر وڈ خوشی نہ کوئے منایا۔ جس دے درسن آد جگاد سارے رہے لوچ، دُور دُراڈا تگن ماہیا۔ اس دی شہادت کوئی دے نہ سکے پُتوں
 سسی بلوچ، رانجھا ہیر نہ کوئے وڈیایا۔ سوہنی مہیوال نہ کھوجی کھوج، لیلا مجنوں مزل نہ پندھ مُکایا۔ شیریں فرہاد پتھراں اُتے لاؤندے رہے چوٹ، سچ
 نگارہ نام نہ کوئے وجایا۔ فرید کہے ایہدا لیکھ ویکھ میں ہویا مدہوش، مدھر رس اِکو نظری آئی۔ جس نے میرا تن سُکایا پوش، پھیر پُشت پناہ ہتھ لکایا۔
 باراں سال رہیا خاموش، اک وار بول نہ خوشی منایا۔ جس نوں تئدے لوک پرلوک، دو جہان اُھ کھلایا۔ گرکھو اوہ تہانوں درسن دیوے روز، بن
 روزیاں بن فاقیاں فکر تہاڈا اپنی جھولی پائی۔ تہانوں آگے کوئی نہیں رہی سوچ، سوچن والا اِکو بے پرواہیا۔ جس نے پاپی پتت کیتے نردوش، دوشیاں اُتے
 دوش نہ کوئے لگایا۔ آلینوں ڈگے اُٹھائے بوٹ، سچ گھونسے وچ لکایا۔ گھونسلا نہیں اوہ دُھر دا قلعہ کوٹ، جس نوں پنچھی پنکھی تینے نال نہ کوئے جڑایا۔
 اوتھے کھان پین نوں ملے کوئی نہ روٹ، کھیر کڑاہ آگے نہ کوئے لکایا۔ اوتھے اِکو پر بھ درسن دی مَوچ، دوجی لوڑ رہے نہ رایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر،
 آپ اپنی کرپا کر، مہروان مہروان مہروان اپنی کار کمائی۔ فرید کہے میں ویکھی سچ توپین، توحفہ دیوے میرا گوسانیا۔ ساتھی سجن بنو رفین، فریق نظر
 کوئے نہ آئی۔ سچ دُلا رے بنو عزیز، پریم پریتی اک ودھایا۔ گرکھ گرکھاں کرو تمیز، طمع ہنسا سرب مٹایا۔ مایا ممتا کدے نہ بنو مریض، کوڑا ناتا دینا جگت
 چُھڈایا۔ پریم پُرکھ پر ماتم سدا ویکھو قریب، گھر بیٹھا ڈیرہ لایا۔ جس دا نظارہ عجب عجیب، اُجالا نور کرے رُشنائیا۔ جو رِوداس نوں لکھ کے پچھے دے گیا
 رسید، کاغذ ٹکڑا ہتھ پھڑایا۔ کلجگ انت او سے دی اڈیک، راہ تگے سرب لوکایا۔ جس دی دھار سدا باریک، قدم سکے نہ کوئے رکھایا۔ جس نوں کہندے
 لاشریک، شرکت وچ نہ کرے لڑایا۔ جن بھگتو تہاڈے نال سدھی کرے پریت، سدھاسر والا اپنے نال رلائی۔ خوشیاں نال مانس جنم جاؤ جیت، جگت جیو

ملے وڈیاںیا۔ منگیاں کسے در توں ایہہ نہ ملے بھیکھ، جو صاحب میرا ورتاںیا۔ ویکھو کباہاں وانگوں بھنن کے اُتے چاڑھے سیخ، کھل ہڈیاں نالوں دُور کراںیا۔
منصور دی اکو وڄی چیک، انا لخت رہیا گاںیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، تہاڈا لہنا دینا لیکھے لائے ٹھیک، ٹھا کر آیا نور خدایا۔

★ ۶ چیت ۲۰۲۱ بکرمی میلا سنگھ بابو پورا ضلع گرداس پور ★

لہنے والیو چکھیا لہنا، قادر کرتا آپ چکائیندا۔ اکھیاں نال دکھائے نیناں، نیتراں نال درساںیندا۔ پچھلا دکھ کوئے نہ رہنا، وچھوڑا وچھڑیاں میل ملائیندا۔
سب نوں اکٹھا ملیا بہنا، گھر اکو اک وڈیاںیندا۔ کوڑی کرپا کدے نہ وہنا، ساچا میلا آپ کرائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک
اٹھائیندا۔ لہنے والیو لہنا گیا چک، چکی چوک لوکاںیا۔ پچھلا لیکھا گیا مک، اگے میل بے پرواہیا۔ چوڑاسی وچوں ایہو سکھ، سکھ ساگر روپ سماںیا۔ پر بھ سجن
میٹی بھکھ، دکھیاں درد ونداںیا۔ اگے براہمن ٹھگی کرے نہ سچھ، چوری گنڈھ نہ کوئے گھلاںیا۔ کہاں وانگ سنگر پاس اندر خواہش باہروں کہے نہ کوئی گھ،
انتر باہر ویکھنہارا لیکھا دیوے تھاؤں تھانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر اپنا ہتھ ٹکاںیا۔ لہنے والیو لے لو اپنی دست، پر بھ دیونہار جھولی
پاںیا۔ نام نُماری نال ہو جاؤ مست، انتر سوہنا رنگ چڑھانیا۔ ہتھ نال ملاؤ دست، دستگیر ملے بے پرواہیا۔ ایس پر بھو دی آد جگاد کسے نہ کیتی پرکھ، پرکھ
وچ کدے نہ آںیا۔ جے تارے تے کرے ترس، ترس وچوں اپنا ترنگ دوڑاںیا۔ اوس اُتے کاہدا ہرکھ، جو حاکم دو جہاناں محکم منانیا۔ پچھلا لیکھا جو بھگتاں
نال لاکے گیا شرط، دُھر دی گنڈھ پوآںیا۔ اوس وچ پین نہیں دتا فرق، فیصلہ اکو وار سناںیا۔ براہمن ہون نہیں دتا غرق، کہاں ویکھیا آن پرت، یار
یاراں نال رلاںیا۔ کر کھیل پر بھو اسپرج، اگے جنم مرن توں سارے دتے درج، دس دس ماس اگنی تت نہ کوئے تپانیا۔ سب دی پٹھی سِدھی کیتی نزد،
پاپ کھنڈے نال تکھی دھار کرد، بن مرد مردانگی دتی دکھانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا رہیا مکاںیا۔ لیکھے وچوں رُپئے بولن چار، چار

چاروں کُنٹ دین دُہانیا۔ چار جُگ دا جگت وِہار، چارے وید نین شرمائیا۔ چارے ورن روون زارو زار، چار یاری رہی گر لائیا۔ ایہہ چوہاں دا بچھلا اُدھار، لیکھا ویکھے بے پرواہیا۔ چار چار دا چک کر تیار، کولہو چرخہ آپ بھوائیا۔ پنکھی اڈ اڈ ویکھن وِچ سنسار، چاروں کُنٹ نٹھن واہو داہیا۔ پنجاں دے کے اک پیار، دُھر دا میلا میل ملائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا لیکھے وچوں جنائیا۔ چار کہن سانوں آیا چچ، پر بھو چنگی طرح سمجھائیا۔ بچھلا پورب ملیا حق، لیکھا دتا بے پرواہیا۔ اس دے نال چوتھے گھر جائیے وس، واسطہ اِکو گھر رکھائیا۔ ساڈے خالی کدی نہ ہوون ہتھ، دُکھ درد نہ لاگے رانیا۔ چاروں کُنٹ کھلی رہے اٹھ، درسن پائیے دُھر درگاہیا۔ چار چو پھیرے گائیے جس، دُھر داراگ الائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اِکو دیوے دُھر دا ور، ساڈا سچا سنگ نبھائیا۔ چار کہن اسیں تکیا نال غور، اپنا دھیان لگائیا۔ پر بھ دے ہتھ سب دی ڈور، لکھ چوڑا سی بندھن پائیا۔ جس نوں چاہے اُس نوں دیوے چھوڑ، پھاسی گل نہ کوئے لٹکائیا۔ آد جگاد جگ چو کڑی جن بھگتاں رکھے لوڑ، ویکھ دکھاوے بے پرواہیا۔ نمسکار نمسکار نمونو ہتھ جوڑ، سجدہ سیس نوائیا۔ ٹھگ ٹھگ رہیا نہ چور، پُرکھ ابناسی گیا بھڑ، گھمیار دی لیکھے لگی دوہر، دوہرا جنم دوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، لہنا دینا سرب چُکائیا۔ لہنا چُکایا لہنیدار، وہی کھاتہ نظر کوئے نہ آئیا۔ ہر سنگت بخش کے سچ پیار، پریم پریتی اک جُڑائیا۔ بچھلا لیکھا سرب نوار، بھرم بھلیکھا دُور کرائیا۔ گر گھ اگے ایہو جہا کوئی نہ کرے پیشہ وِچ سنسار، سری بھگوان لیکھا دیونہارا تھاؤں تھانیا۔ کی ہو یا جے براہمن دتا تار، مہر نظر اک اٹھائیا۔ ایہہ براہمن نہیں برہم دی کار، جو پار برہم اپنے لیکھ بدلے مات کرائیا۔ ایسے کر کے بچھلا کیس آیا وِچ دربار، دس دسمیس ویکھے چوری اٹھ اٹھائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر سارے جاون بلہار، واہوا تیری وڈ وڈیائیا۔ توں سچناں دا سچن یاراں دا یار، دُکھیاں دا دُکھ درد وندیں تھاؤں تھانیا۔ پنجاں دا براہمن کولوں چُکیا اُدھار، چار چار سب دی جھولی پائیا۔ ایہہ چار نہیں چوتھے گھر دا پیار، چوتھے جگ دا مالک اِکو نظری آئیا۔ جیہڑا پتراں وانگ سب نال کرے پیار، پال پلوس اپنی گود بہائیا۔ ہر سنگت دے کے اک اُدھار، ساچی سکھیا جھولی پائیا۔ گر گھو گر سکھو جن بھکتو سوہنگ مہاراج شیر سنگھ وِشنوں بھگوان بولو جیکار، تہاڈا اگے لیکھا منگن والا نظر کوئے نہ آئیا۔ براہمن کہے میٹوں دیو ودھائی، وعدہ سنگر پور کرائیا۔ اگے کدے نہ منگاں وچھا

گائیں، جھولی اڈ نہ کوئے دکھائیآ۔ دھن بھاگ روداس نے دے کے گواہی، میری پھاہی دتی کٹائیآ۔ نالے مکھ توں لتھی شاہی، نالے ملی مان وڈیائیآ۔ براہمنی دی ہون نہ دتی جدائی، نتھ نک سہاگ اوہو لئے ہنڈھائیآ۔ میں ڈردا ڈردا اوہنوں ویکھاں چائیں چائیں، نیز اگھ شرمائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میرا لیکھا دتا مکائیآ۔ براہمن کہے میٹوں دیو تھکی، حوصلہ اک ودھائیآ۔ میٹوں لوڑ رہی نہ تپ دی، جپ دسیا بے پرواہیا۔ ملنی ہوئی پرکھ سمرتھ دی، گھر سجن جوڑ جڑائیآ۔ ہن لوڑ نہیں تیسری اگھ دی، اگھاں والا مالک ملیا بے پرواہیا۔ ایٹھے لوڑ نہیں صفت جس دی، بن اکھراں رہیا سمجھائیآ۔ میری اندروں آتم ہس دی، جن بھگتاں سچ سچ دسدی، اچی کوکے دئے ڈھائیآ۔ میں سوآنی اوس پر بھونال وسدی، جس دارنڈیپا نظر کدے نہ آئیآ۔ میرے پچھے براہمنی ویکھو نس دی، بھجے واہو داہیا۔ درس کر کے درس وچوں نفع کھڈی، کھٹی پچھلی دتی رڑھائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہروان دیا کمائیآ۔ سجنو میٹوں کہو چنگا، براہمن رہیا سنائیآ۔ میرا آونا جانا مکیا گنگا، گنگا ورگی سوہنی نار میں اگھ تھلے کدی نہ لیاآ۔ میٹوں ویلا آیا یاد جس ویلے ٹیار اپنی بانہ نالوں لاہ کے کنگن میرے ول کیتا ننگا، اگھ اشارے نال سمجھائیآ۔ اوس ویلے میں کہا میں ایسے نال ہنڈاں، کراں جگت گڑمائیآ۔ جے نہ ملے تے چنگا رنڈا، براہمنی کم کسے نہ آئیآ۔ ہتھوں سٹ دیواں کتیاں ہٹاون والا ڈنڈا، بغلی کندھے نالوں پرھاں ہٹائیآ۔ ایہدا سوہنا بناواں پلنگا، پیرھا رنگلا اک سہائیآ۔ جے میرا ایہدے نال ہوئے کارج اندا، اندا کو نظری آئیآ۔ اندر مار کے دیکھیا دھیان میں جنم کرم دا گندہ، اونے چر نوں گنگا گئی مکھ چھپائیآ۔ نایں جنم پچھوں پھیر بنیا بندہ، پر بھو بندگی اپنی اک سمجھائیآ۔ گر سکھو تہاڈا درس کر کے ہو یا ٹھنڈا، میرا گنی تت گوائیا۔ میٹوں پنجاں دا ابے وی دسدا اوہ ڈنڈا، جیہڑا سری بھگوان ہتھ پھڑائیآ۔ میں پنناں پر بھ دی کرپا بنیا رہیا اندھا، میری اگھ نہ کسے گھلایآ۔ جے روداس نہ پاؤندا گنڈھا، ناتا تٹا کون جڑائیآ۔ ہر سنگت کولوں ایہو منگ منگاں، گرگھ گرگھ ملنا چائیں چائیا۔ پرکھ اکال دا گاؤنا چھندا، سوہنگ ڈھولا راگ الاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میرا لیکھا دتا مکائیآ۔ لہنا مکیا میرے مکھ تے چڑھی لالی، مستک ڈلک اک لگائیآ۔ لیکھے لگی گھاں گھالی، پرکھ ابناسی ہو یا سہائیآ۔ بن وچولا منگی نہ کوئے دلالی، بن پیسے ٹکیوں بیڑا پار کرائیا۔ چار چار دے پنج سوالی، وہاں جوڑ جڑائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا مکیا ساچے ہر، مفت اپنی

دیا کمایا۔ براہمن کہے سارے گاؤ گیت، خوشیاں حال جنایا۔ پر بھ میرے وانگ سب اُتے کرے بخشیش، رحمت اک ورتایا۔ ہر کرتا بن جگدیس، جگدیش ہوئے سہایا۔ جس دے چھتر جھلے سپس، دو جہان مالک نظری آیا۔ اوس نے پنج مرن والے کیتے سُر جیت، سُر تے اپنے شبد ملایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، صاحب سَنگَر دیا کمایا۔ پنجاں نال پنج تار، تار ستار رہیا ہلایا۔ اپنا کر کے سچ و ہار، بوہاری دے سمجھایا۔ خوشیاں نال وقت لہنا گزار، فقط اکو پُرکھ اکال منایا۔ ناتا جوڑ پھیر سنسار، ڈور دتی گنڈھ پوانیا۔ مہاراج شیر سَنگھ و شنوؤں بھگوان، کرپا کرے اپار، اپر مپر ہو یا آپ سہایا۔ پنجاں بخش بخشش بیڑا لائے پار، منج دھار نہ کوئے رُڑھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہ ہکنک نرائن نر، ساچا دے اک سہار، سہارا بن کے اپنا سنگ رکھایا۔

★ ۷ چیت ۲۰۲۱ بکرمی کھن سَنگھ دے گرہ بابو پُرا ضلع گرداس پُرا ★

کروڑ چھیانویں کہے ساڈا ٹٹا مان، نیتز نین رہے شرمایا۔ لوکمت ویکھیا مار دھیان، اکھاں وچوں اکھ کھلایا۔ کرپا کرے سری بھگوان، نرگن نرنکار بے پرواہیا۔ گرکھاں بخش انتر گیان، آتم چوٹ لگایا۔ گیت سہاگی سوہلے گان، خوشیاں رنگ وکھایا۔ پریم پریتی اندر ہنچھوواں نیر وہان، میری چھہبر کم کسے نہ آیا۔ دیوت سُر سرب پچھتان، ہتھ مروڑن سر سکے نہ کوئے اٹھایا۔ گرگھ گر سکھ وڈے سوہنے چنگے بلوان، بل نالوں بلدھاری نظری آیا۔ جنہاں انتر کھیل کرے مہروان، مہر نظر اٹھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کھیلے کھیل ہر رگھورایا۔ اندر کہے میں چچی دھون، سر اپنا اُپر اٹھایا۔ لوکمت دی ویکھ ٹھنڈی پون، سنگدھی میرے اندر مہکایا۔ میں اوسے ویلے لگا گاؤن، واہوا تیری بے پرواہیا۔ بے پرواہ رات نام ہلارے وچ نہ دیوے سون، جاگدیاں نیتز نیناں نیر وہایا۔ ایسے راگ نوں گر اوتار پیر پیغمبر گون، گا گا خوشی منایا۔ میں ہچھلی کہانی آیا سناؤن، ویہہ سو دس یاد کرایا۔ چھوٹے بچے بالے نڈھے میرا لیکھا آیا مُکاؤن، اگلا حکم سناؤن۔ اوہناں نال ملے کون، جنہاں صاحب سَنگَر ہوئے سہایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی

کرپا کر، دیونہار وڈیا گیا۔ کروڑ چھیانویں میگھ مالا، برکھا کئی کئی ٹپکایا۔ جن بھگتاں ملیا ہر گوپالا، گوکل بندرا بن منڈل راسی سرب شرمایا۔ چلداں پھر دیاں مارگ دسیا اک سٹھالا، سبجیا راہ سمجھایا۔ کرے کھیل ہر پریتم بالا، بالیاں وچوں بالے نال ملایا۔ انتر پکار سنے حالہ، حالت ویکھ دیا کمایا۔ ست پڑکھ زرنجن بن دللا، وست امولک جھولی پانیا۔ لیکھا چکلیا شاہ کنگالا، شہنشاہ اپنا رنگ چڑھایا۔ انتر آتم پر ماتم جن بھگتاں پائی سوہنگ مالا، سو جھی اپنی آپ درڑایا۔ گرگھو کایا مندر بیٹھے سچی دھر مسالا، گھر میلا سہج سبھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد لہنا رہیا مکایا۔ میگھ کہے میری دھار اگم، جگ چو کڑی خوشی دکھایا۔ جن بھگت کہن ساڈا میل سری بھگون، امرت اپنا رس مکھ چوایا۔ دوہاں دانکے جن، شنکا سنساروگ پر بھو ہٹایا۔ پریم پریتی انتر گرگھوں لہنا من، حکمے اندر اندر سیو کمایا۔ گرگھ سوہنا نوری چن، دو جہان کرے رُشٹایا۔ صاحب سنگر دین دیاں ہو کرپال ست بیڑا جائے بھ، سچ چپو نام لگایا۔ پیاریو بچو تسیں کہو دھن دھن دھن، دھرنی اُتے ملی جگت وڈیا گیا۔ نالے درسن نالے راگ سناؤندا کن، اندر وڈ کے سوہنی تند ستار ہلایا۔ کر وسیرا چھری چھن، محل اٹل دے وڈیا گیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میگھ اکو اک سمجھایا۔ سچا میگھ گرگھ تیرا نیتز نیر، نیناں وچوں رنگ چڑھایا۔ برہوں کٹاکش لگے تیر، انیالا آپ چلایا۔ امرت بخش دھر داسیر، سکھ ساتک روپ وٹایا۔ ہر سنگت بھائی بھائی بھیناں نال ملے ویر، ویراں سنگ گنی گہیر نظری آئی۔ تہاڈی گھر آ کے بدل جائے تقدیر، تدبیر اپنی آپ بنایا۔ بے شک تسیں جگت دسو کنگال فقیر، شہنشاہ واسطے شہنشاہ نالوں چنگے نظری آئی۔ غم وچ نہ ہونا دگیر، دکھ وچ نہ روگ ستایا۔ تہاڈی کٹن آیا بھیر، بھیرٹی گلی ادھ وچکار نہ کوئے اٹکایا۔ پہریدار پر بھو نام کھنڈا ہتھ شمشیر، چاروں کٹ دیکھے چائیں چانیا۔ جیہڑی چٹے اُتے کالی کچھ کے جائے لیر، لیکھا اگلا بچھلا مکایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں اپنے نال ملائی تاثیر، جوتی جوت جوت کر رُشٹایا۔ سارے خوشیاں نال کہو پر بھو گھت اپنی وہیر، اسیں گھر بہہ کے تیرا نام دھیایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، آون جاون جگت کھیل، آتم پر ماتم وچھڑ کدے نہ جایا۔

★ ۱۲ چیت ۲۰۲۱ بکرمی ناظر سنگھ، اجیت سنگھ جیٹھووال دربار وچ ★

کیر کہے اٹھو بھگت، نج نیز دھیان لگائیا۔ پر م پُرکھ پر بھ کھیلے کھیل وچ جگت، جاگرت جوت کر رُشائیا۔ گرکھاں میٹے پورب جنم دی حرص، چنتا روگ سوگ چُکائیا۔ جگ جنم دیاں وچھڑیاں کر ترس، مہر نظر اک اٹھائیا۔ نرگن نرور ہو کے آگیا پرت، شاہ پاتشاہ شہنشاہ پھیرا پائیا۔ نرکار نرکار دیوے درس، نرگن سرگن ویکھ وکھائیا۔ امرت میگھ دُھر دا برکھ، کوڑی اگنی اگت بُجھائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیاوان ہوئے سہائیا۔ ویکھو بھگت جن اپنے نین، لوچن سچ ملے وڈیائیا۔ ہر کی صفت رسنا کوئی نہ سکے کہن، کہہ کہہ انت نہ کوئے جنائیا۔ گرکھاں چُکائے لہن دین، پورب لیکھا جھولی پائیا۔ بے پرواہ بن کے ساک سجن سین، صاحب سنگر ہوئے سہائیا۔ سنت سہیلے دیوے دین، سواس سواساں جھولی پائیا۔ سچ پروشے پین نہ دتا وین، نیز نین نیر نہ کوئے وہائیا۔ لاڑی موت نہ کھاوے ڈین، کال گراس نہ کوئے کرائیا۔ سچ دوار بخشیا بہن، بے انت ہو سہائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دیوے مان وڈیائیا۔ کیر کہے ویکھی عجب لیلہ، رسنا جہوا کہن نہ پائیا۔ پُرکھ اکال نرگن دھار بنیا آپ وسیلہ، سچ سروپی پھیرا پائیا۔ آد جُگاد، جگ چوکڑی جو کسے وچ نہ آئے دلیلہ، سوچ سمجھ من مت بدھ بھو کوئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہروان ہوئے سہائیا۔ کیر کہے میں ہو یا خیران، خیرانی میرے اُتے چھائیا۔ کریا کی کھیل بھگوان، بھگون اپنی کار کمائیا۔ جس دانت نوت گاوندے رہے گان، ڈھولا صفتی صفت صلاحیا۔ جس دے در رویش بھکاری بن کے منگدے رہے دان، جگ چوکڑی الکھ جگائیا۔ سو کرتا پُرکھ اپنی کرنی اندر ہو مہروان، ہر جن ساچے ویکھ وکھائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر اپنا ہتھ رکھائیا۔ کیر کہے اٹھ لو تک، اشارے نال جنائیدا۔ ویکھو کلجک ملدا حق، ہر جو ہر بھگتاں جھولی پائیدا۔ دُھر دا لیکھا رکھ ہتھ، مہما اکھ آپ درڑائیدا۔ ہو سہائی صاحب سمرتھ، پُرکھ اکال گنڈھ پوائیدا۔ گر اوتار پیر پیغمبر جس دا سہارا گئے دس، سو سلطان شہنشاہ مہر نظر اٹھائیدا۔ سنت سہیلا آوے نس، گر چیلہ ویکھ وکھائیدا۔ ست ستوادی دے کے اگم مت، برہم ویدیا اک پڑھائیدا۔ لیکھے لا کے پنچ تت کایارت، تتوت گنڈھ پوائیدا۔ کوڑی کریا جگت جہان توڑ کے نات، سجن ساک سین اکو آپ اکھوائیدا۔ بند کوڑی کھول تاک، پڑدہ

اوہلا آپ چُکائیندا۔ امرت بخش بوند سوانت، سچ پیالہ مکھ لگائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر اپنا ہتھ لگائیندا۔ کبیر کہے کی کرے ہر، ہر جو اپنی کھیل وکھائیا۔ پرگٹ ہو زرائن نر، نر دُھر دا حکم ورتائیا۔ کال مہاکال چُکا بھے ڈر، بھیانک لیکھا دے مُکائیا۔ گرگھ گرگھ آپے پھڑ، جگ وچھڑے میل ملایا۔ لیکھے لا کایا دھڑ، دھرنی دھرت رنگ رنگایا۔ لوکمت اُکھرن نہ دیوے جڑ، پت ڈالی بھل بھلو اڑی آپ مہکایا۔ جگت مرنی گرگھ کدے نہ جائے مر، جیون جیون وچوں بدلایا۔ صاحب ستگر پُرکھ اکال دیونہارا ور، وست امولک کایا گولک پون سواساں سنگ رکھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا جانے تھاؤں تھانیا۔ جن بھگت کہن ایہہ کی ہويا، ہوکا دے دے رہے سنایا۔ چاراں وچوں کوئی نہ مویا، سندیسہ دے نہ کوئے سمجھایا۔ جگت کُٹب نیتز نین کوئے نہ رویا، ہنجھو اُکھ نہ کوئے وہایا۔ گرگھ ویکھیا نواں نرویا، گھر ساچے سچ دھیان لگایا۔ پت پر میشور پاربرہم سری بھگوان لے کے آیا ڈھوآ، ساچی کرنی کار کمایا۔ کر پرکاش ساچی لوآ، اندھ اندھیر مٹایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اُٹھایا۔ کبیر کہے جن بھگت کدے نہ مردا، لاڑی موت نہ مات پرناپا۔ ستگر پوڑے ساچے چڑھدا، گھر مندر ویکھ وکھایا۔ نر بھے ہو کدے نہ ڈردا، بھے بھو سرب چُکایا۔ دُھر دا منتر اکو پڑھدا، توں میرا میں تیرا دوجا نظر کوئے نہ آتیا۔ پُرکھ اکال دین دیال کرپا کردا، شاہ پاتشاہ سچا شہنشاہیا۔ سنت سہیلے گرو گرو گر چیلے ٹھانڈا کرے ہردا، ہردے اپنا ڈیرہ لایا۔ میل ملایے ناتا دھردا، دُھر دا لیکھا آپ سمجھایا۔ ایہو کھیل اگئی پر دا، گرگھ گرگھ گود اُٹھایا۔ دو جہاناں اندر پھردا، لکھ چوڑا سی ویکھے تھاؤں تھانیا۔ نت نوت جس ویلے جن بھگتاں ویکھے بیڑا رڑھدا، پھڑ باہوں اپنے کندھ اُٹھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار وڈی وڈیائیا۔ جن بھگت کہن کی ایہہ سچ، سچ دے سمجھایا۔ کبیر جلاہا پیا ہس، خوشیاں وچ درڑایا۔ اُٹھو ویکھو سری بھگوان بھگتاں وس، بھگوان اپنا آپ مٹایا۔ کلج انت گرگھیاں دیوے دُھر دارس، رسیا رس اپنا مکھ چوایا۔ صفتی صفت صلاحی کرے جس، ڈھولا اکو راگ سنایا۔ لوکمت گیانس، آوندنا جاندا نظر کسے نہ آتیا۔ بھگت بھگوان کر اُکھ، دُھر دا میل میل ملایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہروان کھیل رچایا۔ جن بھگت کہن اسیں رہے سوچ، اپنا انتر دھیان لگایا۔ پُرکھ ابناسی کی کھیل کرے مات لوک، پرلوک اپنی دھار بندھایا۔ اپنا بھانا آپے روک، آپے ویکھے چائیں چانیا۔ اپنا

دس سچ سلوک، سوہنگ ڈھولا اک درڑاٹیا۔ جینودیاں جگ دے کے موکھ، کُتی مُفت گُرمکھاں چرناں ہیٹھ دباٹیا۔ چار جگ کسے نہ کیتی اپنی پہنچ، حکمے اندر پھر پھر گئے واہو داہیا۔ کلجگ انت سری بھگونت پرگٹ نرمل جوت، جوتی جاتا پُرکھ بدھاتا اکو اک اکھوٹیا۔ جس دے ہتھ کال مہاکال جنم کرم دی موت، مرنا جینا اکو کھیل دکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا جانے دُھر درگاہیا۔ جن بھگت کہن کھیل اگم، پُرکھ اکال آپ کرائیندا۔ جن بھگتاں بیڑا رہیا بنھ، بنھنہارا سیو کمانیندا۔ ساڈا شکوا شک نہ رہیا جن، بھرم بھلیکھا نظر کوئے نہ آئیندا۔ جس پنچ تت کایا مائی دتا تن، من مت بدھ جوڑ جڑائیندا۔ سو سنت سہیلے گرکھ چاڑھے چن، دُھر دا چند نور چکائیندا۔ کلجگ انت اکو راگ سنایا کن، کرنی کرتا آپ سمجھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دانا تا ویکھ دکھائیندا۔ کبیر کہے آؤ نزدیک، نیرن نیر دیاں دکھائیا۔ جس نوں کہندے لاشریک، شہنشاہ داتا بے پرواہیا۔ اُس دی دھار سدا باریک، جگت نیتز ویکھن کوئے نہ پائیا۔ ستجگ تریتا دواپر کلجگ کردے رہے اڈیک، لوچن نین اٹھ کھلایا۔ کون ویلا پر بھ جن بھگتاں دتے اک پریت، نانا چرن کول جڑائیا۔ انتر آتم کرے سُرچیت، پر ماتم اپنے گھر وسایا۔ امنگی در توں پائے بھیکھ، بھچھیا سچ نام ورتایا۔ سنت سہیلے کر اتیت، ترے گن لیکھا دے مکایا۔ کایا چولا ٹھانڈا سیت، سیتل دھار اک وہایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھگون لیکھا دے مکایا۔ کبیر کہے نہیں ویلا لگدا، پردہ اوہلا نظر کوئے نہ آتیا۔ دین دیال دیاوان ہو کے پُچھدا، گرکھ گر سکھ آپ اٹھایا۔ نانا جڑیا پتا پت دا، پت پر میثور ویکھ دکھایا۔ پروردگار کدے نہ رُسداء جگ رُسیاں لئے منایا۔ جس ویلے گرکھ سچ تارا ویکھے ٹنڈا، کرپا جوڑ جڑائیا۔ اَنّ جل پانی دیکھے گدا، سچ بھنڈارا جھولی دیوے پائیا۔ لیکھا جانے اپنی گکھ دا، ماتا جنم پنڈھ چُکایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیاوان دیا کمایا۔ جن بھگت کہن کی لگے دم، کرتا قیمت کس بدھ پائیا۔ نرگن نرور بن کے جننی جن، پوت سپوت گود اٹھایا۔ بھاگ لگا کے کایا تن، تت اپنا دے سمجھایا۔ جو پریم پریتی اندر گئے من، تنہاں منسا آسا اپنی جھولی پائیا۔ پنچ تت کایا بھانڈا حکمے اندر بھن، شبدی میلا جوڑ جڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا جانے بے پرواہیا۔ کبیر کہے پر بھ دا کھیل اپار، اپر پھر آپ کرایا۔ جس دا لیکھا انت نہ پاراوار، بے انت بے انت کہہ کے سارے شکر منایا۔ جس دا لیکھا لیکھ سدا جگ چار، چو کڑی

حکمے اندر بھوایا۔ سو کرنی کر نہار کرتا، قادر کرتا اک اکھوایا۔ مرن توں پہلوں جو الے آپے چار، چاراں وچوں چوٹھیا نظر یار آئی۔ جس دا گوہند نال اُدھار، سو گوہند پورب ویکھ وکھایا۔ جس دا لہنا رُوداس چمار، تِس جھولی آپ بھرایا۔ جس دی منگ دواپر رو کے زارو زار، نیتز نیناں نیر وہایا۔ چواں منگیا اک دیدار، حضرت ملے بے پرواہیا۔ مُسف بن کے پروردگار، نرگن ویکھنا چائیں چائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لہنا دینا جھولی پائیا۔ لہنا دینا پورب جان، ہر کرتا دیا کمائیدا۔ جگ جنم دا کھیل مہان، مہروان جھولی پائیدا۔ سچ پریتی بخش دان، داتا دانی ویکھ وکھائیدا۔ جن بھگت کسے گھر نہ آئی مکان، کایا مکان خالی نہ کوئے کرائیدا۔ نگاہ مار سری بھگوان، بھو ابھیدا آپ جنائیدا۔ پچھلے لہنے پچھے اگے بخش جان، جانہارا جانکاری آپ کرائیدا۔ گرگھ بھلنا نہیں نادان، بالی بدھ سچ سمجھائیدا۔ بیج جیکارے نت نوت لاؤنے، سوہنگ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، بھگوان اپنا بھاگ بھگتاں جھولی پائیدا۔

★ ۲۱ چیت ۲۰۲۱ بکرمی راج نرین دے گرہ مُسلا پُر ہاٹ پٹنہ بہار ★

سو پُرکھ نرنجن ٹھانڈا دربار، ہر پُرکھ نرنجن آپ لگائیدا۔ ایکنکار ہوتیار، آد نرنجن جوتی نور نور رُشنائیدا۔ ابناسی کرتا پاوے سار، سری بھگوان بھو کھائیدا۔ پاربرہم پر بھ کر پیار، برہم پردہ آپ چُکائیدا۔ سچھنڈ نواسی شاہ سلطان، شہنشاہ اکو حکم سنائیدا۔ جگ چو کڑی پیتے وچ جہان، نرگن سرگن ویکھ وکھائیدا۔ کلج انت کھیل مہان، سری بھگونت آپ کرائیدا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کرو دھیان، وشن برہما شو نال رلائییدا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نرگن زرویر نرنکار نر ہر اپنی کھیل کھائیدا۔ نر ہر کھیل کرے نرائن، مہما اکھ کتھی نہ جائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر ویکھو اپنے نین، اکھ پر تکھ اک کھلایا۔ نرگن سرگن بنیا سجن سین، بندھن اپنا آپ پوایا۔ جن بھگت چُکائے لہن دین، پورب لیکھا جھولی پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دیونہار وڈیایا۔ دیوے وڈیائی سری بھگونت، ہر کرتا دیا کمائیدا۔ کھیلے کھیل جُگا جُگنت، جگ چو کڑی ویکھ وکھائیدا۔ میل ملاوا ساچے سنت، بھگت

بھگونت انگ لگائیندا۔ دے وڈیائی وچوں جیو جنت، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا بھيو آپ گھلائیندا۔ ساچا بھيو کھولے اگم، اگمڑی کار کمائیا۔ کرے کھیل سری بھگون، بھگون اپنی دھار چلائیا۔ کر پرکاش زرگن جوتی چن، نور ظہور اک رُشنائیا۔ دو جہان برہمنڈ کھنڈ پُری لوء دیونہارا اپنا نام دھن، دست اکو اک ورتائیا۔ میٹنہارا واسنا من، من ممتا موہ چُکائیا۔ لیکھے لاونہارا جننی جن، بھگت سہیلے آپ اٹھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا جانے بے پرواہیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر جاؤ اٹھ، سچھنڈ نواسی آپ جنائیندا۔ پاربرہم پت پر میثور لوکمت کریا رُخ، برہمنڈ کھنڈ چرناں ہیٹھ دباؤیندا۔ ہر جن بھگت سہیلے ویکھے اپنے سوت، پتا اپنی کار کمائیندا۔ لیکھا جانے ابناسی اچت، چت وت ٹھگوری نہ کوئے رکھائیندا۔ جن بھگتاں اُجل کرے مکھ، دُرمت میل دھوائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دی کھیل آپ سمجھائیندا۔ دُھر دی کھیل دتے سمرتھ، بے انت وڈی وڈیائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر بن نیناں کھولے اٹھ، نچ نیز آپ جنائیا۔ بھگت بھگوان میلا ویکھو ہس ہس، زرگن سرگن کرے گڑمائیا۔ سچ دوارے جانا نٹھ، جوتی جامہ ویس وٹائیا۔ جنگل جوہ اُجاڑ پہاڑ اُچے ٹلے پر بت کسے نہ آوے ہتھ، کھوج کھوج تھگی سرب لوکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہروان مہروان مہروان مہر نظر اک اٹھائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کرو دھیان، ہر کرتا آپ جنائیا۔ بھگت وچھل سری بھگوان، بھيو ابھیدا رہیا گھلائیا۔ جگ جنم دے وچھڑیاں دیوے دان، داتا دانی اک ہو جائیا۔ سرتی شبدی ویکھ گوی کاہن، گھر بنسری نام ندھان سنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دیونہار وڈیائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر لین انگڑائی، کروٹ اپنی آپ بدلایا۔ اک دُو بے نال کرن صلاحی، بن رسنا جہوا بتی دند ڈھولا گائیا۔ کلجگ انت سری بھگونت کرے کھیل بے پرواہی، بھيو ابھیدا سمجھ کوئے نہ پائیا۔ شاستر سمرت وید پُران گیتا گیان دے گواہی، شہادت اکو اک دے بھگتائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر جس دا دھیان لئے لگائی، نچ نیز نین اٹھ گھلائیا۔ سو صاحب سمرتھ کوڑی کرپا کلجگ میٹنہارا شاہی، سچجگ ساچا چند چکائیا۔ جن بھگتاں ساچے سنتاں کرے رُشنائی، ہر جن ویکھے تھاوں تھانیا۔ اگی چیت کر کے ہیت راج زین نین اٹھ اک گھلائی، بے پرواہ بے پرواہ بے پرواہ نظری آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دیونہار وڈیائیا۔ پیر پیغمبر رہے آکھ، اچی کوک کوک سنائیا۔ جن بھگت ویکھو ساکھیات، جس بھگون ملیا چائیں چانیا۔ جس چرن

کول بندھایا نات، ناتا بدھاتا جوڑ جڑائیا۔ ساچے شبد ملایا گھاٹ، تٹ کنارہ اک جنائیا۔ جنم جنم دی مٹی واٹ، کرم کرم دا گیڑ چکائیا۔ آتم سیجا ویکھ سہنجنی کھاٹ، سچ سنگھاسن دے سہائیا۔ کوڑی کریا میٹ اندھیری رات، نرگن نوری جوت کرے رُشنائیا۔ پر ماتم بچھ وات، برہم پار برہم میلا سچ سُبھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا دیوے دیونہار اک ہو جائیا۔ گر اوتار رہے بول، بن رسنا جہوا ڈھولا گائیا۔ نرگن ویکھو تولے تول، نرگن کنڈا ترازو ہتھ اٹھائیا۔ جن بھگت رکھائے اڈول، لکھ چوڑاسی وچوں لئے اٹھائیا۔ گھٹ آتم انتر جائے مول، پورب جنم دا پورا کیتا قول، اقرار وچ نہ کوئے رکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نر ہر اکو کھیل اپنے ہتھ رکھائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر سارے پین ہس، خوشیاں راگ الائیا۔ ویکھ کھیل پُرکھ سمرتھ، شاہ پاتشاہ اپنی دھار چلائییا۔ جس دا شاستر سمرت وید پُران گاؤندے جس، ڈھولا اکو ناد سنائیا۔ سو جن بھگتاں دیونہارا امولک وتھ، نام خزانہ آپ ورتائیا۔ لکھ چوڑاسی وچوں کرے دکھ، گھر میلا سچ سُبھائیا۔ سچ دوار کھول ہٹ، مندر اکو اک کرے رُشنائیا۔ نرگن جوت جگے لٹ لٹ، اگیان اندھیرا دے مٹائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گھر ویکھے چائیں چائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کرن صلاح، متا اک دُو بے نال پکائیا۔ چلو ویکھئے بے پرواہ، بے پرواہی وچ سمائیا۔ جس نوں کھندے نورِ الہ، جلوہ نورِ ظہور کرے رُشنائیا۔ جس نوں رام رمیا کہہ کے سیس رہے جھکا، سو رحمت اپنی رہیا کمائیا۔ جس نوں کاہنا کرشنا کہہ کہہ منڈل راس رہے رچا، بنسری اکو نام سنائیا۔ جس نوں سجدہ سیس رہے جھکا، چاروں گنٹ اپنی دھار چلائییا۔ منتر ڈھولا نام ندھان رہے گا، گیت گو بند اک الائیا۔ سو جن بھگتاں میلا رہیا ملا، جگ وچھڑے انگ لگائیا۔ راج نرین راجیاں وچوں راجا پُرکھ ابناسی دتا بنا، مہروان سر اپنا ہتھ لکائیا۔ پورب جنم دا رہیا نہ کوئی گناہ، جنم کرم دا لیکھا اپنی جھولی پائیا۔ دے جاگدیاں راتی سٹیاں درس دیوے دکھا، سوچھ سرُپی نظری آئییا۔ ایہتھے اوتھے دو جہاناں اکو رنگ دکھا، دُو جی پریت نہ کوئے جنائیا۔ کرے پیار جوں پتراں ماں، بالک اپنی گود سہائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ست ستوادی اک رگھرائیا۔ بھگت ویکھو رگھناتھ، ہر جو اپنی دیا کمائیندا۔ آتم پر ماتم دے کے ساتھ، سگلا سنگ نبھائیندا۔ ست نرائن نرائن پڑھائے گاتھ، نراکھر آپ پڑھائیندا۔ بن رسنا جہوا بتی دند کرائے پاٹھ، اجپا جاپ آپ سمجھائیندا۔ اندر وڑ کے بچھے

بات، باہروں نظر کسے نہ آئیںدا۔ بند کواڑی کھولے تاک، بجر کپائی توڑ تڑائیںدا۔ امرت بوند دیوے سوانت، نجھہر جھرنا آپ جھرائیںدا۔ آتم سچ سہائے کھاٹ، ساچی کھٹیا ڈیرہ لائیںدا۔ شبد آگم دے کے دات، وست امولک جھولی پائیںدا۔ کوڑی کریا میٹ اندھیری رات، سچا چند نور چکائیںدا۔ گھر مندر وکھائے اکو گھاٹ، محل اٹل اک رُشائیںدا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیاوان دیا کمائیںدا۔ گر اوتار پیر پیغمبر بیٹھے اٹھ، اپنا بل دھرائیا۔ ویکھو کھیل کرے سچ مچ، ست ستوادی بے پرواہیا۔ ستجگ تریتا دواپر کھجگ جو رہیا لگ، نرگن اپنا کھ چھپائیا۔ گر اوتاراں پیر پیغمبراں سادھاں سنتاں بھگتاں کہندا رہیا اپنے ست، ست نادی ناؤں دھرائیا۔ کھجگ انت ہو مہروان جن بھگتاں آپے رہیا بچھ، پھیرا گھر گھر در در اکو پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہروان کھیل کھلائیا۔ پیر پیغمبر کرن تیاری، اپنا بل دھرائیا۔ چوڈاں طبق نہ کوئے وچاری، سوچ سمجھ نہ کوئے رکھائیا۔ گر اوتار ہوکا دیون وارو واری، اچی کوک کوک سنائیا۔ چوڈاں لوک کرن خبرداری، بے خبر خبر سنائیا۔ برہمنڈ کھنڈ ویکھن چاروں گنٹ نین اگھاڑی، نیتز اپنی اگھ کھلائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، کون دھام کون رام کون ویس وٹائیا۔ کون ویس وٹائے اول، سمجھ وچ کسے نہ آئیا۔ نرگن نرور پُرکھ اکال اک اگلا، اکل کل دھاری بے پرواہیا۔ جاں تنگن ویکھن گھر راج زین پُر مسلا، میٹال مسل اپنی رہیا بنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دیونہار وڈیائیا۔ سچ وڈیائی دیوے آپ، جگ جگ دیا کمائیںدا۔ جن بھگتاں بن کے مائی باپ، پتا پُرکھ گود اٹھائیںدا۔ جن بھگتاں بن پڑھیاں دیوے جاپ، قلم شاہی ونڈ نہ کوئے ونڈائیںدا۔ اندر وڑ کے ست ستوادی برہم برہماد شبد انادی جائے آکھ، آد جگادی تھم ورتائیںدا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچا لیکھا آپ درڑائیںدا۔ ساچا لیکھا انتر ایک، ہر کرتا آپ جنائیا۔ بھگت بھگوان بخشے ٹیک، چرن کول سرنائیا۔ جو جن کرے سچ بیک، بیسی بڈھ رکھائیا۔ ترے گن مایا نہ لائے سیک، پنچ تت نہ کرے گڑمائیا۔ نچ نیتز ہر سجن لئے پیکھ، گھر اکو نظری آئیا۔ پار برہم برہم کرے ساچا ہیبت، ہتکاری اپنے ہتھ رکھے وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا سچا ور، گھر ساچے ہوئے سہائیا۔ گھر ساچا مندر ویکھ ہٹ، گرہ پردہ دئے اٹھائیا۔ اپنے ملن دی کھول اگھ، گھر جوتی نور کرے رُشائیا۔ ست ستوادی نرنتز برہم دتے سچ منتر اکو اک درڑائیا۔ جوتی جوت

سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ سندیسہ اِکو اک سناٹیا۔ سچ سندیسہ دیوے جگت، ہر بھگون دیا کمائیندا۔ لیکھے لائے بوند رکت، پنچ تت لہنا مول چکائیندا۔ اپنے ملن دا آپے جانے وقت، تھت وار نہ بھیت گھلائیندا۔ پورب جنم جو رہیا فرق، کلجگ انتم لیکھا اپنی جھولی پائیندا۔ بھيو چکائے عرش فرش، کا یا کعبہ کھوج کھوجائیندا۔ رحمان ہو کے کرے ترس، رحمت اپنی اک کمائیندا۔ امرت میگھ دیوے برس، بوند سوانتی مکھ چوائیندا۔ اگلا لیکھا کھیل اسپرج، اسپرج اپنی دھار بندھائیندا۔ صاحب سنگر جگ چوکڑی پورا کرے اپنا فرض، بن سیوک سیوک سیو کمائیندا۔ جو گوبند آگے نرائن ہو کے کیتی عرض، سو آرزو اپنے لیکھے لائیندا۔ بھيو گھلائے مردانہ مرد، سچ مردانگی آپ جنائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا جانے سچ در، در دوارا اِکو اک وڈیائیندا۔

★ ۲۲ چیت ۲۰۲۱ بکرمی راج نرین دے گرہ پٹنہ صاحب مُسلا پُرہاٹ بہار ★

گر اوتار کرن نمسکار، در بیٹھے سیس جھکائیا۔ پیر پیغمبر چرن دھیان، سجدہ جگدیس سیس اک رکھائیا۔ وشن برہما شو ویکھن نین اگھاڑ، اگھ پرتکھ اک گھلائیا۔ سنجگ تریتا دواپر کلجگ بن بھکھار، در ٹھانڈے اکھ جگائیا۔ بھگت صوفی کرن دیدار، لوچن اپنا نال ملائیا۔ شاستر سمتر وید پُران جس گاون وارو وار، گیتا گیان بھيو گوجھ سمجھائیا۔ کھانی بانی بول جیکار، انجیل قرآن کلمہ حق پڑھائیا۔ تسبیح مالا بن پنہار، در سیوک روپ وٹائیا۔ تیرتھ تھ مجن سروور نیر روون زارو زار، دھیرج دھیر نہ کوئے دھرائیا۔ ویکھ کھیل پروردگار، بے پرواہ اپنی دھار چلائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل سچا شہنشاہیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کرن اشارہ، بن اکھاں اگھ گھلائیا۔ ویکھو کھیل اگم اپارا، اکھ اگوچر اک وکھائیا۔ جس دی صفت کردے رہے جگ چارا، رسنا جہوا کر پڑھائیا۔ جس دی مہما لیکھ کھدے بن لکھارا، کاتب بن کے قلم چلائیا۔ جس دے نام دا بولدے رہے جیکارا، اچی کوک کوک الائیا۔ جس دا مندر دسدے سچکھنڈ دوارا، دو جہاناں کرے رُشنائیا۔ جس دا لکھ چوراسی کہندے رہے پسارا، ہر گھٹ بیٹھا ڈیرہ لائیا۔ جس دا وشن برہما شو

آدھارا، ترے سچ سمجھائیا۔ جس دا زرگن سرگن بنیا اکھاڑا، تتوت کھیل رچائیا۔ جس دا اگم اتھاہ محل اُچ منارا، مقامے حق سو بھاپائیا۔ جس دا نور ظہور اک اُجیارا، جلوہ گر سچ خُدا ئیا۔ جو دُھر سندیس دیونہارا وارو دارا، نت نوت اپنا فرمان سنائیا۔ جو بھگتاں کرے سچ پیارا، بھگوان اپنی گود اٹھائیا۔ جو سنتاں دیوے نام ہلارا، آتم انتر اپنا پردہ لاہیا۔ جو گرکھاں کھولے بند کواڑا، بھو ابھیدا دے جنائیا۔ جو گر سکھاں چرن دھوڑی بخشے چھارا، مستک ٹکا اکو لائیا۔ جس تینی اوتاراں دے سہارا، بھگت اٹھاراں اُنگی نال پھرائیا۔ جس عیسیٰ موسیٰ محمد جنایا حق نعرہ، حقیقت اپنی آپ سمجھائیا۔ جس نانک زرگن جوت کیا اُجیارا، گوبند میلا سچ سُبھائیا۔ سو پر م پُرکھ ہر کر نیہارا، کرتا کرنی اپنے ہتھ رکھائیا۔ جو سچکھنڈ نو اسی تھر گھر کھولے آپ کواڑا، بھو سکے کوئے نہ پائیا۔ جس مندر اندر وسائے سوت ڈلارا، شبدی شبد آپ سُبھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کھیل رہیا دکھائیا۔ گر اوتار ویکھن کھیل، خالق خلق آپ کھلائیا۔ شبدی جوتی میل، شبدی شبد دھار پرگٹائیا۔ آد جگادی سجن سہیل، شاہ پاتشاہ بے پرواہیا۔ وسنہارا دھام نویل، سچکھنڈ بیٹھا سو بھاپائیا۔ لیکھا جانے گر وگر چیل، چیللا گر و اپنا روپ جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر ہسن، ہستی ویکھ بے پرواہیا۔ دو جہاناں زرگن دھار نسن، سرگن روپ نہ کوئے دکھائیا۔ پریم پریتی دُھر دی دسن، درگاہ سچ سچ پڑھائیا۔ سرن سرنائی اکو ڈھٹھن، پُرکھ اکال نظری آئیا۔ گیت گا خوشیاں وچ پنجن، ڈھولا راگ الائیا۔ پریم پریتی ہوئے مگن، مدھسودن ویکھ دکھائیا۔ ساچی دست امولک منگن، در ٹھانڈے الکھ جگائیا۔ پر م پُرکھ پر بھ رکھیں انگن، سچ تیری سرنائیا۔ اوڈھن دیویں پڑدہ ڈھکن، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا دُھر دا ور، شاہ پاتشاہ تیری وڈیائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر رہے سوچ، خوشی اپنے اندر ٹکائیا۔ جگ چوکڑی جس دی لوچارہے لوچ، بن لوچن نین نظری آئیا۔ شاستر سمرت وید پُران کھانی بانی جس دی کردی کھوج، کھوجیاں ہتھ کسے نہ آئیا۔ جس دا کھیل دو جہان لوک پر لوک، برہمنڈ کھنڈ اپنا رنگ رنگائیا۔ جس دے چرن کول سبجگ تریتا دواپر کجگ مانی مونج، موجودہ ہو کے ویکھ دکھائیا۔ سرب جیاں دا داتا اکو بہت، پت پر میثور نظری آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا جانے تھاؤں تھانیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر گئے جھک، در ٹھانڈے سپس نوائیا۔ سری بھگوان ساڈا پینڈا گیا مک، کمی واٹ پرائیا۔ سچ دواریوں رہے

بچھے، در تیرے الکھ جگائیا۔ کون ویلا سہنجنی رُت، رُتڑی آپ مہکائیا۔ پرگٹ ہو ابناسی اچت، چیتن دھار پرگٹائیا۔ ساچی دیوے اکو سچ، سچ دست ورتائیا۔ سفل کرائے مات گکھ، ہر بھگت اپنے رنگ رنگائیا۔ اُجل کرے جننی گکھ، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ امرت جام پیائے گکھ، رس اکو اک چوائیا۔ دکھائے درس جو بیٹھا لگ، پردہ اوہلا رہن کوئے نہ پائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر سارے کہن گوہند پُرکھ اکال تیرا پُت، پتا اکو نظری آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دیوے مان وڈیائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کہن پتا پُت، پت پر میثور تیری وڈ وڈیائیا۔ دہ دشا دیکھیا چارے کوٹ، زمیں اسمان کھوج کھوجائیا۔ سرشٹ سبائی دسے جھوٹھ، سچ سچ نظر کوئے نہ آئیا۔ خالی دسن کایا ٹھوٹھ، نام ست دست نہ کوئے ٹکائیا۔ تیرے دواویوں گئے روٹھ، پریم پریتی ناتا نہ کوئے جڑائیا۔ کوڑی کرپا لگی بھکھ، ترسنا نام نہ کوئے ودھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہروان ہو سہائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر دسن حال، حالت سارے رہے جنائیا۔ نیز کھول دین دیال، دیاندھ تیری سرنائیا۔ سرشٹ سبائی کوڑی کرپا گھالن رہی گھال، ست سرُپ نہ کوئے سمائیا۔ ترے گن مایا نہ توڑے کوئے جنجال، جاگرت جوت نہ کرے رُشنائیا۔ سادھ سنت ہوئے بے حال، بہل ہو کے دین دُہائیا۔ حل ہووے نہ کوئے سوال، لیکھا چکے نہ تھاؤں تھائیا۔ پھل دسے نہ کسے ڈال، سنمل رُکھ رہے لہرائیا۔ تیری چاروں کُنٹ کردے بھال، مندر مسجد شو دوالے مٹھ گرو دوار کھوجن نیز نین نین اٹھائیا۔ سچ سوامی ملے نہ کوئے دلال، وچولا حق نہ کوئے بنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا ساچا ور، در تیرے منگ منگائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر منگن منگ، دوئے جوڑ کر عرضوئیا۔ ابناسی کرتے چاڑھ رنگ، ایٹھے اوتھے دو جہان ملے ڈھوئیا۔ نام ندھان و جا مردنگ، انخد نادی ناد سنائیا۔ دُئی دوتی ڈھاہ کندھ، بھانڈا بھرم بھو بھٹائیا۔ آتم پر ماتم سنا چھند، لکھ چوڑاسی سرتی شبدی جوڑ جڑائیا۔ جنم کرم دی ٹٹی گنڈھ، گنڈھنہار سوامی تیری اک سرنائیا۔ کر کھیل سورے سرنگ، شہنشاہ تیرے ہتھ وڈیائیا۔ تیرا نور نظری آئے اگئی چند، زرگن جوت ہوئے رُشنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گھر ساچے دئے وڈیائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کہن پر بھ بھوپن بھوپ، بھوپت تیری اک سرنائیا۔ زرگن تیرا ست سرُپ، ست ستوادی نظری آئیا۔ ویکھ دکھائے چارے کوٹ، دہ دشا کھوج کھوجائیا۔ لیکھا دیویں اپنے پُت، سٹ دُلا رے گود سہائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،

پردہ اوہلا دئے مٹائیا۔ پردہ اوہلا چک سری بھگوان، سچ تیری سرنائیا۔ جگ چوکڑی منگدے رہے دان، خالی جھولی اگے ڈاہیا۔ کاغذ قلم شاہی کھدے رہے بیان، کلمہ تیرا نام پڑھائیا۔ دسدے رہے ڈھر فرمان، سچ سندیسہ جگت سناٹیا۔ اکھراں نال دیندے رہے گیان، جیو جنت جگت سمجھائیا۔ ڈھولا سناؤندے رہے کان، رسنا جہوا کر گڑمائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا چکا تھاؤں تھانیا۔ گر اوتار کہن آخر، اکو اک جناٹیا۔ تیرا لیکھا پاہن پاتھر، جل تھل مہیئل تیری اوٹ تکائیا۔ پر م پڑکھ پر بھ بن ساتھن، سگی اکو نظری آتیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گھر ساچے دے وڈیائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کہن آخری، اک آواز اٹھائیا۔ پر م پڑکھ تیرے ہتھ پیری، پیرن پیر بے پرواہیا۔ شرع شریعت دین مذہب کٹ زنجیری، لاشریک تیری بے پرواہیا۔ تیرا کھیل بے نظیری، جگت نیز نظر کسے نہ آتیا۔ کلج انت چاروں گنٹ ہوئی دیکیری، دھیرج دھیر نہ کوئے دکھائیا۔ رکھیں لجیا جوں پرہلا د کیٹی، اگنی تھماں ت بھجائیا۔ تیرے ہتھ سچ اسیری، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہروان مہروان مہروان ہو سہائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر اکو وار پئے بول، انبولت راگ سناٹیا۔ سچ وست پر بھ تیرے کول، اتوٹ اتٹ نظری آتیا۔ ڈھر بھنڈارا اکو کھول، پردہ اوہلا دے چکائیا۔ ۹۴۰

زویر ہو کے تول تول، ساچا تکر نام چلاٹیا۔ تیرے نام دا واکے گئے سارے ڈھول، ہوکا دے دے جگت لوکائیا۔ کلج انت سری بھگونت جن بھگتاں آوے کول، ساچے سنتاں لئے جگائیا۔ آتم پر ماتم پڑدہ لئے پھول، مندر اندر وڈ کے گھر گھر وچ کھیل کھلاٹیا۔ سچ پریتی کرے چول، پریم اپنا رنگ دکھائیا۔ ہر جن رہے نہ کوئے انھول، ستیاں آپ اٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دیوے مان وڈیائیا۔ سچ وڈیائی دے دے ایک، اینکار تیری سرنائیا۔ گو بند ویکھے تیری کھید، بھيو ابھیدا دئے جناٹیا۔ جس کارن کرتے دتا بھیج، حکمے اندر حکم منائیا۔ تیرے مندر تیری مانی سچ، سنگھاسن سہنجنا اکو ویکھ دکھائیا۔ تیرا جوتی جلوہ نوری ویکھیا تیج، انھو تیرا روپ بے پرواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پورب لیکھا ویکھ ویکھ گو بند، گھر گھیر تیری سرنائیا۔ داتے دانی وڈ بختند، بے انت تیری وڈیائیا۔ در تیرے منگن وشن برہما شو سُرپت اند، کروڑ تیتیس سہس جھکائیا۔ توں سور پیر وڈ مرگند، شاہ پاتشاہ اک اکھوائیا۔ تیرا لیکھا دو جہان صاحب نرند، تیرا حکم چلے تھاؤں تھانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پورب لہنا

دے سمجھائیا۔ پورب لہنا گوبند دھار، پر بھ بھیو ابھید جنائیا۔ ویکھو کھیل اگم اپار، اپر پیر اپنا اک وکھائیا۔ جس دا لیکھا کھیا ملے نہ وچ سنسار، قلم شاہی شہادت دین کوئے نہ آئیا۔ جس دا حکم رہے جگ چار، نو سو پُرانوے چوکڑی جگ اکو دھار بندھائیا۔ سو کھیل کرے آپ نرنکار، نرگن داتا بے پرواہیا۔ گر اوتاراں پیر پیغمبراں وچوں چھوٹا سٹ لئے اٹھال، گوبند اپنی گود اٹھائیا۔ پریم پریتی اندر کرے پیار، ساچی ریتی مات چلائیا۔ توں میرا میں تیرا دوہاں دا اک وہار، دوجی دھار نہ کوئے بندھائیا۔ ستھر ہنڈھاؤنا اکو یار، سچ سہنجی دے وکھائیا۔ لیکھا جانے جنگل جوہ اجاڑ پہاڑ، اچے ٹلے پر بت کھوج کھوجائیا۔ سندیسہ دے کے گیا اکو وار، ایکنکار حکم منائیا۔ کل کلکی لے اوتار، جوتی جامہ ویس وٹائیا۔ سمبل نگر پاوے سار، سچ سنگھاسن سو بھاپائیا۔ تیرا لہنا دینا دیوے قرض اُتار، مقروض اپنا فرض نبھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہروان ہوئے سہائیا۔ سُن سندیسہ پُرکھ اکال، گوبند خوشی منائیا۔ پیغمبراں وچوں میرا سُنیا حال، پیراں وچوں میری پیڑ مٹائیا۔ اوتاراں وچوں میرے اُتے ہو یا دیال، گرو آں وچوں گر گوبند دتی وڈیائیا۔ مندر وچوں دھر مسال، مسیتاں وچوں محراب اکو اک وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر اپنا ہتھ لکائیا۔ سُن سندیس گوبند لال، بن رسنا جہوارہیا جنائیا۔ اٹھ ویکھ دین دیال، دیاندھ تیری سرنائیا۔ جگ چوکڑی پیتے کال، کوٹن کوٹ کال وہائیا۔ سچجگ تریتا دو پر تیتوں مندے رہے دلال، شبد وچولا بے پرواہیا۔ کلجگ اتنم ویکھ حال، مُرید نیتز رو رو دین دہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میرا لہنا دے چکائیا۔ گوبند کہے میں تیرا بچہ، پر م پُرکھ تیری سرنائیا۔ سچ دوارے بنیا سچا، سکھیا سچ درڑائیا۔ تیرے حکمے اندر کیتا اچھا، سیس جگدیس نوایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ پریتی اندر رتا، رتی رت دے سکائیا۔ رتی رت تیرے لیکھے، رچنا تیری ویکھ وکھائیا۔ آد جگاد جگ چوکڑی مٹے بھرم بھلکھے، کوڑی کریا ڈیرہ ڈھاہیا۔ جنم جنم دی میٹ ریکھے، کرم کانڈ دے گوائیا۔ جس خاطر لوکات بھیجے، تس خاطر حکم سنائیا۔ سو کھیل تیرے گھر وچ کھیڈے، خالق ویکھن چائیں چائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میرا لیکھا لہنا دینا چکائیا۔ پُرکھ ابناسی ہو مہروان، انتر انتر دھار جنائیا۔ تیرا میرا اک نشان، دوجی ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ توں سٹ دلارا وڈ بلوان، بل دھاری نظری آئیا۔ تیرا لیکھا جانا بال انجان، بالی بدھ ملے وڈیائیا۔ تیرا میلا راج راجان، شہنشاہ تیرا اکو گھر وکھائیا۔ جوتی جوت

سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار سدا وڈیاںیا۔ گوہند کہے میری پچھلی یاد، بال اوستھا رہیا جناںیا۔ جس گھر ملی دُھر دی داد، وست اموک ہتھ پھڑاںیا۔
 اوس دا پھیر نہ لبھا سواد، دو جہاناں کھوج کھوجاںیا۔ کرپا کر غریب نواز، در تیرے سیس جھکاںیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دینی مان
 وڈیاںیا۔ پُرکھ اکال کہے سواد کیہڑا، سچ دے جناںیا۔ جس دے پچھے پایا پھیرا، جھگڑا میرے نال رکھانیا۔ میں تیرا لہنا دینا ہتھیرا، سب کچھ ہتھیں رہیا
 ورتاںیا۔ میں دیکھاں تیرے پریم والا ڈیرہ، کون کھیڑا سوہا پانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ سندیسہ رہیا سناںیا۔ گوہند
 کہے میرے شاہ سلطانی، شہنشاہ تیری اک سرنانیا۔ جس دا بھیو نہ پایا کسے ودوانی، گیانی سمجھ کوئے نہ آںیا۔ جس دی سار نہ پائی چارے کھانی، چارے بانی
 گیت نہ کوئے الاںیا۔ جس دا روپ سمجھے نہ تیر تھ تھ پانی، اٹھسٹھ نہ کوئے وڈیاںیا۔ جس دا لیکھ لکھ کے بنائے نہ کوئی نشانی، نشانہ جگت نہ کوئے بناںیا۔
 میں اوس دی دساں کہانی، کہہ کہہ اپنی خوشی منانیا۔ جنہاں نوں سدّے راجا رانی، رعیت پٹے وچ رکھانیا۔ تنہاں دا لیکھا بن لکھتوں میرے نال بنا دو
 جہانی، لوک پرلوک اکو رنگ نظری آںیا۔ تس دوار یوں ہوئے پینا ٹھنڈا پانی، کوٹن کوٹ امرت جل بیٹھن نین شرمایا۔ چار جگ جس دی رہے تیرے
 نام دی سچ کہانی، کتھا سرشٹ سبائی اپنا راگ سناںیا۔ صفتاں وچ صفت صالاحے دُھر دی بانی، بانی اپنا بھیو چکانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
 ساچا دینا اک ور، در تیرے الکھ جگانیا۔ در تیرے جگائی الکھ، الکھ اگوچر اکو منگ منگانیدا۔ سچ دوار ہو پرتکھ، زرگن سرگن اپنا روپ جناںیدا۔ میتوں اپنی
 گودی جس لیا چک، کر پیار وانگ پتراں جوڑ جڑاںیدا۔ اینہاں دا لہنا دین آیا حق، حقیقت تیرے وچوں باہر کراںیدا۔ تیرے اُتے کسے دانہ رہے شک،
 شکواسب دامیٹ مٹاںیدا۔ اندر وڑ کے کایا مندر چڑھ کے اپنا نور ظہور دینا دس، اندھ اندھیر کوئی رہن نہ پانیدا۔ انتر آتم نچھر دینا رس، سروور اکو اک
 نظری آںیدا۔ اپنے ملن دی کھول کے جانا اٹھ، آخر تیرے آگے اکو واسطہ پانیدا۔ تیرا میل ملیا میرے پُرکھ سمرتھ، ناتا دو جہان نہ کوئے تڑاںیدا۔ جوتی
 جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا ساچا ور، پورب لیکھا جنم جنم وچ جھولی پانیدا۔

★ ۲۲ چیت ۲۰۲۱ بکرمی پٹنہ صاحب گوہند گھاٹ بہار ★

روداس دیکھ پچھلا حساب، بے پرواہ رہیا جنایا۔ جس دا لیکھا ملے نہ وچ کتاب، قلم شاہی نہ ونڈ ونڈایا۔ نیز کھول دے جواب، پاربرہم پر بھ سچ سمجھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا جانے ہر رگھرایا۔ روداس دیکھ اوہ مائی گنگا، نج نیز دھیان لگایا۔ جس نوں کسیرا لگا چنگا، براہمن بھیٹ چڑھایا۔ کر کھیل سورا سربنگا، بھیو کھلائے چائیں چانیا۔ نو جنم دا تار مشنڈا، مشکل حل کرایا۔ پھیر دیکھے گھاٹ کنڈھا، تٹ کنارہ سو بھاپایا۔ بھیو چکائے گجری چندا، نند انند وچوں درسایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دیونہار وڈیایا۔ روداس دیکھ گنگا مائی، نیز نیناں نیر وہایا۔ اچی کوک کوک رہی سنائی، چاروں کٹ دھیان لگایا۔ دھن بھاگ پر بھ ملیا مای، جس روداس دتی وڈیایا۔ سچ کسیرا بھیٹ چڑھائی، کنگن ونڈ ونڈایا۔ اُس کنگن اندر لکھیا لیکھ بے پرواہی، جس دی لکھت پڑھن وچ کسے نہ آیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھیو ابھیدا رہیا کھلایا۔ کسیرے پچھے وٹیا کنگن، کرنی کرتا کھیل کرائیندا۔ روداس چاڑھی ہر ہر رنگن، انگن اپنے آپ بہانیدا۔ نام ندھان اک وجائے مردنگن، سوہنا راگ الائیندا۔ سچ پریتی پا کے بندھن، بندگی اک سمجھانیدا۔ توں میرا میں تیرا دوہاں دا اکو چھندن، ساچا راگ الائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا اپنے ہتھ رکھانیدا۔ روداس کہے بول چسپار، نیچ کل سیس نوایا۔ واہوا میرے صاحب زرنکار، تیرے ہتھ وڈیایا۔ گنگا میا کنگن دتا اتار، بھیٹا اپنی سیو کماپا۔ جس دا کھیل اپر اپار، اک دو میلا سچ سبھایا۔ اُس دے اندر زرنگن لیکھ لکھیا زرنکار، زراکھرنال بنت بنایا۔ گنگا سُن کر وچار، گنگوتری بھیو چکایا۔ تیرا ہویا مات اُدھار، لہنا دینا دیوے بے پرواہیا۔ تیرا خالی دے شنگار، جو بن نین اٹھ شرمایا۔ اوسے ویلے نیز روئی دھاہاں مار، اچی کوک کوک سنایا۔ کرپا کر میرے کرتار، کرتا پڑکھ تیری وڈیایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا دھر دا ور، در تیرے منگ منگایا۔ سری بھگوان اگم اتھاہ، شبدی ناد سنائیندا۔ سچ سوانی تکتا راہ، نیز نین اٹھ کھلایا۔ تیرا لہنا دینا دیاں مُکا، پورب لیکھا جھولی پائیندا۔ زرنگن نوری جوت کر رشنا، شبدی سٹ پنج تت وڈیایا۔ گوہند سورا ناؤں رکھا، سر اپنا ہتھ لکھانیدا۔ پچھلا قرضہ دے مُکا، باقی حق اپنے وچ چھپانیدا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے

کھیل ساچا ہر، دُھر دا لیکھا آپ درڑائیندا۔ ساچا لیکھا دتے بھگوان، رُوداس چمارے نال رلائیآ۔ لیکھا چُکھے وچوں جہان، دو جہاناں والی آپ مُکائیآ۔ اک کنگن کر پروان، دُوجا کنگن رُوداس تیری وڈیائیآ۔ دوہاں اندر کھیل مہان، ہر کرتا آپ وکھائیآ۔ جس اُپر لیکھ لکھیا سو پُرکھ زرنجن مہروان، ہر ہر جو ویس وٹائیآ۔ بالی اوستھا بال انجان، گوہند گود سہائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ست ستوادی بے پرواہیا۔ گوہند کنگن پچھلا کڑا، گنگا جھولی پائیآ۔ جس دا اکھر کسے نہ پڑھا، جگت وِدیانہ کوئے سمجھائیآ۔ اوسے گھاٹ کنارے کھڑا، جس تٹ کنارے دئے وڈیائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لہنا دینا رہیا مُکائیآ۔ اک نال دُوجا سٹ، رُوداس گنگا دوہاں لیکھ مُکائیآ۔ اپنے کول نہ دتے کچھ، بن داتا دُھر دا بے پرواہیا۔ جے کوئی آگوں لئے پُچھ، ہس کے دئے وکھائیآ۔ میں نکا بالا گجری پُت، بالا رُپ وٹائیآ۔ براہمن ویکھ اندر سُچ، سچ دئے سمجھائیآ۔ ساچی دھاروں زرنجن اٹھ، سرگن رُپ وٹائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، گوہند کنگن گنگا آئی منگن، پچھلا لہنا اپنی جھولی پائیآ۔ کنگن دے کے گنگا ہتھ، گہر گبھیر کھیل کرانیندا۔ تیرا لیکھا انت پُرکھ سمرتھ، دُھر انادی شبد سنانیندا۔ کلجگ انت ہوئے پرگٹ، جوتی جامہ ویس وٹانیندا۔ جنم کرم براہمن دا کٹ، تٹ کنارہ پھیر ویکھ وکھانیندا۔ رُوداس چمارا نال رکھ، آپ اپنا جوڑ جڑانیندا۔ تیرے نک ویکھ سہاگ نتھ، سوہنی اپنی بنت بنانیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، گوہند کنگن گنگا ہتھ پھڑانیندا۔ گنگا کہے موہے چڑھیا چا، گھر وٹی اک ودھائیآ۔ پچھلا لیکھا دتا مُکا، آگے اپنا راہ وکھائیآ۔ جدھر ویکھاں زرنجن دھار گوہند دسے ملاح، سرگن بیڑے رہیا ترائیآ۔ رُپ انیک کوٹ سرُپ وٹا، ست است دئے سمجھائیآ۔ جس دا بھيو ابھید کوئے جانے نہ، لیکھا لکھت نہ کوئے وکھائیآ۔ سو صاحب سنگر دین دیاں ہو کرپال ساچے تٹ کنارے ویکھے آ، آپ اپنا پھیرا پائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، گوہند گھاٹ بن گھاٹیوں گھاٹا پچھلا لیکھے لائیآ۔

★ ۲۲ چیت ۲۰۲۱ بکرمی پٹنہ صاحب گرو کا باغ بہار ★

ست دروپتی کرشن دھیایا، نیز نیناں نیر وہایا۔ انتر آتم دھیان لگایا، نج نیز اٹھ کھلایا۔ کرپا کر ہر رگھرایا، بے انت تیری وڈیایا۔ چاروں کُنٹ اندھیرا چھایا، سچ چند نہ کوئے چمکایا۔ پنچے پانڈومان گویا، سر سکے نہ کوئے اٹھایا۔ درپودھن ہنکاری تھم سنایا، دوساسن نال ملایا۔ سبھاپتی اوہ ویکھ وکھایا، بلدھاری لئے انگڑایا۔ تھدھ بن کوئی نظر نہ آیا، جو ہووے انت سہایا۔ زرگن تیرا راہ نکایا، سرگن اوٹ جنایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ڈھر دا بھیو دئے سمجھایا۔ دروپتی سُن باہاکار، سری بھگوان دیا کمائیدا۔ بھگت وچھل گرور گر دھار، گند منوہر لکھمی نرائن کھیل کرائیدا۔ کوڑی مایا کر پسار، پسر پساری رنگ رنگائیدا۔ راج راجان نیز اٹھ کوئی نہ سکے اگھاڑ، پر تکھ روپ نہ کوئے جنائیدا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سُن پکار دیا کمائیدا۔ سنی پکار ٹھا کر سوامی، انتر ویکھ وکھایا۔ لیکھا جانے انتر جامی، بھیو ابھید کھلایا۔ رکھے پت دو جہانی، لوکمت ہوئے سہایا۔ مایا روپ کھیل شیطانی، شیطاناں مان گویا۔ کرپا کر شاہ سلطانی، سر اپنا ہتھ لکایا۔ ہتھ نہ لائے کوئی دوت چتر سنگھڑ سچھی سوانی، اوڈھن اپنا ایکو پانیا۔ نیز اٹھ ہوئی حیرانی، جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرپا کھیل اگم اتھایا۔ مایا روپ کپڑ کوٹ، جگت نیز نظری آتیا۔ پھری ڈھائی وچ لوک، چاروں کُنٹ رہی گر لایا۔ ساچا ڈھولا اک سلوک، ڈھر دار ہے گایا۔ دھن وڈیائی نرمل جوت، پرکاش روپ سمایا۔ جس دی گیانی دھیانی کوئی نہ کڈھے کھوج، شہادت وچ گواہ نہ کوئے بھگتایا۔ پر م پڑکھ پر ماتم وکھائی اپنی موج، زرگن سرگن ویکھ وکھایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرپا کھیل ساچے ہر، مایا پردہ ایکا پانیا۔ مایا پردہ پایا جال، جاگرت جوت نہ کوئے رُشنائیا۔ سمجھ سکے نہ کوئی شاہ کنگال، راج بھوپ نہ کوئے وڈیایا۔ کرپا کر دین دیال، دیندھ ہو یا سہایا۔ آ کے پچھ بھگتاں حال، دروپت لجیا لاجاوت آپ رکھایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ست سرپ کھیل کرپال، کرنی اپنی رہیا جنایا۔

★ ۲۲ چیت ۲۰۲۱ بکرمی راج نرین دے گرہ مُسلا پُر ہاٹ پٹنہ صاحب بہار ★

سچھنڈ نواسی سچ دربار، پاربرہم پر بھ اک لگانیندا۔ شتاہو بھوپ بن سکدار، دُھر فرمانا حکم سنانیندا۔ تھر گھر کھول آپ کواڑ، بھيو ابھیدا آپ جنانیندا۔ شبدي سُت وڈ بکار، سُت دُلارا آپ اُٹھانیندا۔ وشن برہما شودے آدھار، دُھر دی سکھیا اک سمجھانیندا۔ ترے گن کھیل کرے اپار، پنچ تت اپنا رنگ دکھانیندا۔ گھاٹ گھڑ بن ٹھٹھیار، لکھ چوڑاسی رنگ چڑھانیندا۔ چارے کھانی کر پیار، انڈج جیرج اُنسج سبج ویکھ دکھانیندا۔ چارے بانی بول جیکار، پراپنتی مدھم بیکھری راگ الاينندا۔ چاروں گنٹ پاوے سار، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، ہر کرتا کھیل کرانیندا۔ ہر کرتا کھیل کرے بے پرواہ، بے انت وڈی وڈیا۔ نرگن نرؤیر نرکار ولس وٹا، جوتی جوت جوت رُشانیا۔ تماشا ویکھے تھاوں تھان، پت پر میثور بے پرواہیا۔ جگ چوڑی ونڈ وڈا، سبجگ تریتا دواپر کھجگ ناؤں دھرا۔ نام سندیسہ دُھر سنا، سچ کرے پڑھانیا۔ وست امولک اک ورتا، وشنوں جھولی پانیا۔ برہما لیکھا دے لکھا، برہم وڈیا اک اپانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی کار کمانیا۔ ساچی کرنی کرے کرتار، شبدي کھیل کھلانیندا۔ وشنوں دے وشنو دھار، واستک اپنا میل ملائیندا۔ برہما برہم کرے پسا، برہم ویتا اکو نظری آئیندا۔ شکر ہتھ ترسول دے کٹار، دُھر دی سکھیا اک درڑانیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی آپ کمانیندا۔ ساچی کرنی پُرکھ سمرتھ، ابناسی کرتا آپ کرانیا۔ سچھنڈ دوارے ہو پرگٹ، نرگن جوت کرے رُشانیا۔ سچ جیکارا بول لکھ، نر نرکارا آپ پرگٹانیا۔ دُھر دامارگ ساچا دس، ست ست کرے پڑھانیا۔ تھر گھر دوارے کر واس، سنگھاسن آسن اک سہانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، آد پُرکھ اپنی رچنا ویکھ دکھانیا۔ آد پُرکھ اپر مپر سوامی، بے انت آپ اکھوانیندا۔ گھٹ گھٹ ویکھے انترجامی، لکھ چوڑاسی کھوج کھوجانیندا۔ بودھ اگادھ سنا دُھن بانی، ناد انادی شبد سنانیندا۔ لیکھا جانے جگ چوڑی چارے کھانی، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا لیکھا آپ سمجھانیندا۔ ساچا لیکھا سری بھگوان، ہر کرتا آپ جنانیا۔ وسنہارا سچھنڈ سچ مکان، محل اٹل کرے رُشانیا۔ دیا باتی جگے مہان، کملاپاتی ویکھ دکھانیا۔ انھو کھیل کرے مہان، سٹح پرکاس نور الاہیا۔ وسنہارا سچ مکان، حق مقامے ڈیرہ لائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا جانے بے پرواہیا۔

بے پرواہ پروردگار، جلوہ نور نور اُپائیندا۔ کرے کھیل اپر اپار، اپر پیر اپنی دھار چلائیندا۔ وسنہارا دھام نیار، درگاہ ساچی سو بھاپائیندا۔ شبد ناد دُھن جیکار، دُھر داراگ آپ سنانیندا۔ گھر ساچے منگلاچار، گیت گوہند الائنیدا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا بھو آپ گھلائیندا۔ ساچا بھو کھولے آپ، پر بھ اپنے ہتھ رکھے وڈیائیا۔ اپنی اُپا دس کے جاپ، جیون جگت دے جنایا۔ لکھ چوراسی تھاپن تھاپ، ویکھے تھاول تھانیا۔ بنیا رہے رسول پاک، پُنت ہوئے بے پرواہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرنی اپنے ہتھ رکھایا۔ کرنی سچ کرے کرتار، ہر کرتا وڈ وڈیائیا۔ وشن برہما شو سیوادار، ساچی سیوا سچ درڑایا۔ دو جہاناں رہنا خبردار، برہمنڈ کھنڈ پُری لوء آکاش پرکاش اِکو حکم ورتایا۔ جیرج اندج اُتبھج سیتج ویکھنا کھیل وچ سنسار، لوکمت پھیرا پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر کرنی کرتا آپ کمایا۔ دُھر کرنی کرے پاربرہم، پُرکھ ابناسی اِکو بے پرواہیا۔ نہ مرے نہ پئے جم، مات گربھ نہ پھیرا پائیا۔ پون سواس نہ لئے دم، رسنا جہوانہ کوئے ہلایا۔ راگ نہ سنے کسے کن، سرون نظر کوئے نہ آئیا۔ زرگن نور نورانہ ست سرُپی چڑھے چن، درگھر ساچے کرے رُشنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دیوے مان وڈیائیا۔ دیوے وڈیائی شبدی ست، ہر اپنی کھیل کرانیندا۔ لیکھا جان ابناسی اچت، چیتن اپنی دھار پرگٹائیندا۔ ایتھے اوتھے دو جہاناں مولے رُت، بھل بھلواری آپ مہکائیندا۔ زرگن ہو کے بیٹھا لگ، سرگن اپنا لکھ چھپائیندا۔ اِجل کرے پنچ تت کایا لکھ، گر اوتار پیر پیغمبر آپ وڈیائیندا۔ کر پرکاش نرمل جوت، جوتی جوت جوت رُشنائیندا۔ پر م پُرکھ سچ جنائے اپنی گوت، برن ورن آپ جنائیندا۔ دُھر سندیسہ اِک سلوک، سوہنگ ڈھولا راگ الائنیدا۔ لیکھا جانے چوڈاں لوک، چوڈاں طبقات بھو چکائیندا۔ آتم پر ماتم ملن دی دسے کھوج، برہم پاربرہم سہائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر سندیسہ راگ الائنیدا۔ دُھر سندیسہ دیوے نرکار، نر نرائن وڈی وڈیائیا۔ ویکھنہارا دو جہان، پُری لوء کھوج کھوجایا۔ لکھ چوراسی سناونہارا شبد گیان، کرے اِک پڑھایا۔ امرت جام پیائے آن، نچھر جھرنا اِک جھرائیا۔ نچ نیتز کھولے آپ مہان، گھر گھر وچ کرے رُشنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہروان ہوئے سہایا۔ مہروان داتا داتار، دیانندھ اکھوائیندا۔ جس دی صفت مہما سدا رہے جگ چار، جگ چوکڑی اپنا حکم ورتائیندا۔ لیکھا جانے گرُ اوتار، پیر پیغمبر حکم ورتائیندا۔ شاستر سمرت وید پُران

بول جیکار، بے جیکار اپنا نام سنائیندا۔ گیتا گیان دے آدھار، اٹھ دس اکو گنڈھ پوانیندا۔ انجیل قرآناں ویکھنہار، تیس بتیسا آپ لائیندا۔ ساچی بانی کر پیار، دُھر دا انراگی راگ سنائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی آپ کمانیندا۔ ساچی کرنی شبدی سُنٹ دُلارا، ہر کرتا آپ جنائیا۔ سچھنڈ دوار محل اٹل اُچ منارا، نرگن جوت نور رُشائیا۔ تھر گھر سوہے دھام نیارا، الکھ اگم اتھاہ بے پرواہ اک سمجھائیا۔ نِت نوت تیرا پسارا، سَت ستوادی ہوئے سہائیا۔ سَتجگ تریتا دواپر کلج لیکھا جان گرو اوتارا، تینی اوتار اکو حکم ورتائیا۔ بھگت اٹھاراں دے سہارا، سر اپنا ہتھ دکھائیا۔ عیسیٰ موسیٰ محمد کھول کوڑا، نچ نیز کرے رُشائیا۔ نانک گو بند دکھایا دھرم اکھاڑا، ساچا منڈل اک سہائیا۔ کھرگ کھنڈا چنڈا پرچنڈا تیز کٹار، نام ندھانا جھولی پائیا۔ دُھر سندیسہ دے کے گیا سنسار، وید ویاسا پوت سپوتا براہمن گوڑا نراکھر آپ سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ورتا بے پرواہیا۔ بے پرواہ ہر بے انت، مہما کتھ کتھ نہ کوئے رائیا۔ جگ چوکڑی تارے بھگت سنت، بھگون اپنی دیا کمائیا۔ آتم انتر برہم نرتر جنائے منت، منتر اکو اک سمجھائیا۔ سرتی شبدی میل ملائے نارکت، گرہ سُنھنجی سیج دے سہائیا۔ ہر کا بھيو کوئی نہ جانے پاندھا پنڈت، ملا شیخ مسائق چلے نہ کوئے چترائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل اگم اتھاہیا۔ اگم اتھاہ ہر نرکار، نرگن نرور آپ اکھوانیندا۔ شبدی سُنٹ وڈ بلکار، دُھر دی سیوا اک سمجھائیندا۔ سَتجگ تریتا دواپر کلج پیتے وچ سنسار، نو سو چرانوے چوکڑی جگ پندھ مکائیندا۔ وشن برہما شو رہن خبردار، کروڑ تیتیس سُرپت نال رلائیندا۔ گن گندھرب گائن اپنی وار، شبد انادی ناد لائیندا۔ کھانی بانی شاستر سمرت وید پُران کرن پکار، اچی کوک کوک سرب سنائیندا۔ تینی اوتار اٹھ اٹھ نیز کھول ویکھن سنسار، چاروں گنٹ دھیان لگائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اچرج کھیل آپ ورتائیندا۔ اچرج کھیل کرے بھگوان، بھگون اپنی دیا کمائیا۔ سرشٹ سبائی دیوے اک گیان، شبدی سچ پڑھائیا۔ کھتری براہمن شوڈر ویش کر پروان، چار ورن اٹھاراں برن آپ سمجھائیا۔ آتم انتر ویکھو مار دھیان، کایا مندر کھوج کھوجائیا۔ گھر گھر وچ شبد دے دھنکان، انحد راگی راگ سنائیا۔ گرہ ملے امرت رس پین کھان، رس اکو اک چوائیا۔ سَت پُرکھ نرنجن ہر مہروان، سَت سروپی سو بھاپائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دیونہار وڈیائیا۔ سچ وڈیائی دیوے اتیت، ترے گن لیکھا

آپ چُکائیا۔ لکھ چوراسی پر م پُرکھ دا گاؤگیت، وڈ داتا اکو نظری آئیا۔ جس نے بنائی مندر مسیت، شو دووالے مٹھ گرو دووار سو بھاپائیا۔ سو وسے ہست کیٹ، اوچ نیچ ڈیرہ لائیا۔ سہج تریتا دو پر کلج گر اوتار پیر پینمبر جس دی کردے گئے اڈیک، نیز لوچن نین دھیان لگائیا۔ جس نوں کھندے پروردگار لاشریک، مقامے حق کرے رُشائیا۔ جس نوں کھندے رام رمیا ٹھانڈا سیت، سیتا سرتی لئے پرنائیا۔ جس نوں کھندے کاہن گھنٹیا سچ کرے بخشیش، وست امولک جھولی پائیا۔ جس نوں کھندے نانک گو بند میل ملائے ٹھیک، کوڑا ٹھیکر بھن وکھائیا۔ سو صاحب سہری بھگوان اینکار کرے کھیل انڈیٹھ، جگ نیز نظر کسے نہ آئیا۔ کلج انت سہری بھگونت کوڑی کریا کرے ٹھیک، جوٹھ جھوٹھ نندرا دئے مٹائیا۔ جن بھگتاں کایا کرے ٹھانڈی سیت، امرت میگھ اک برسائیا۔ ساچا کلمہ دے حدیث، حضرت اکو کرے پڑھائیا۔ آتم پر ماتم دُھر دی سچ پریت، ناتا سکے نہ کوئے تڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل سچ سکھائیا۔ سچ سکھائی ہر نرنکار، نہ ہر اکو نظری آئیندا۔ جس دا حکم رہے جگ چار، نت نوت اپنا کھیل وکھائیندا۔ سو کلج انتم پرگٹ ہو وچ سنسار، جوتی جامہ ویس وٹائیندا۔ شبد ڈنکا وجائے اپر اپار، دو جہان آپ اٹھائیندا۔ جن بھگتاں لہنا دینا پورب کرم وچار، جرم کرم دا لیکھ چُکائیندا۔ پھڑ پھڑ باہوں لئے اٹھال، گوڑھی نیند نہ کوئے سوائیندا۔ امرت آتم ٹھنڈا جل دئے پیال، سچ پیالہ کایا کاسہ اک وکھائیندا۔ دینا بندھپ دینا ناتھ ہو دیال، دیاندھ ٹھا کر سوامی مہر نظر اٹھائیندا۔ ناتا توڑ کال مہاکال، رائے دھرم بھئے مٹائیندا۔ ساچا مارگ اک سکھال، مارگ اکو اک سمجھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی کار کمائیندا۔ ساچی کرنی کرتا پُرکھ، کلج انتم انت کرائیا۔ جن بھگتاں میٹے جرم کرم دا دُکھ، کرم کانڈ کوئے رہن نہ پائیا۔ پر بھ در سن دی لگے بھکھ، آسا تر سنا دئے کھپائیا۔ کرے پرکاش جو بیٹھا لگ، کایا مندر سو پھ سروپی نظری آئیا۔ لیکھا جانے پنچ تت کایا بت، انھو اپنی دھار جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر جن دیوے مان وڈیائیا۔ ہر جن وڈیائی اکو اک، اینکار آپ جنائیندا۔ اگلا پچھلا لیکھا دیوے لکھ، لکھنہار اپنا حکم ورتائیندا۔ نام وست امولک پاوے بھکھ، بھچھیا سچ سچ ورتائیندا۔ دھام وکھائے اک انڈیٹھ، جگ نیز نظر کسے نہ آئیندا۔ اپنے ملن دی آپے دتے بدھ، کایا مندر اندر وڑ کے کُنڈا لائیندا۔ پریم پیار دی لائے کھچ، شبد ڈوری تار ہلائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی

کرپا کر، ساچا کھیل آپ وکھائیندا۔ ساچا کھیل دیوے دس، جن بھگتاں دیا کمائیا۔ ہر دے اندر جائے وس، واسطہ اپنے نال رکھائیا۔ نرمل جوت کرپکاش،
 اندھ اندھیر مٹائیا۔ شد چلائے بن پون سواس، رسنا جہوانہ کوئے ہلائی۔ جنم جنم دی پوری کرے آس، آسا ترسنا اپنے وچ سمائیا۔ سچ خزانہ بھرے کھات،
 جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہروان دیا کمائیا۔ دیا کرے پر بھ ٹھا کر ایک، کلجک انت دے وڈیائی۔ جن بھگتاں ترے گن مایا نہ لائے سیک،
 اگنی تت نہ کوئے تپائی۔ لیکھا چکے بالوریت، امرت میگھ اک برسائی۔ دھار چلائے چیتن چیت، چت وت ٹھکوری کوئے نہ پائی۔ کوڑی کرپا مایا ممتا ہوئے
 ہنگتا میٹے بھیکھ، جوٹھ جھوٹھ ڈیرہ ڈھاہیا۔ ہر نظری آئے نیتن نیت، نچ نیتز ویکھ وکھائیا۔ اچرج پاربرہم وکھائے کھیل، خالق خلق بے پرواہیا۔ کرے
 پرکاس دیک بن باقی تیل، جوتی جوت جوت رُشنائیا۔ داتا دانی سجن سہیل، سمرتھ پُرکھ اک اکھوائیا۔ وسنہارا دھام نوئل، کلجک اتم پھیرا پائی۔ جن
 بھگتاں دھرم رائے دی کٹے جیل، لکھ چوڑاسی پنڈھ مکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اتم پر ماتم دیوے میل، جگت وچھوڑا دُور کرائیا۔ اتم
 پر ماتم کرے ملاپ، سنگر اپنی دیا کمائیا۔ توں میرا میں تیرا جاپ، سوہنگ ڈھولا اک سنائیا۔ کلجک مٹے اندھیری رات، سنجگ سچا چند چکائی۔ گر اوتار پیر
 پیغمبر واک بھوکھت جو گئے آکھ، اتم سب دا لہنا جھولی پائیندا۔ سچ دوارا کھول تاک، پردہ اوہلا آپ اٹھائیندا۔ دو جہاناں بھے نات، ناتا بدھاتا آپ
 جڑائیندا۔ چار ورن دی اک جماعت، کھتری براہمن شوڈر ویش میل ملائیندا۔ پاربرہم برہم بنائے سجن ساک، سگلا سنگ وکھائیندا۔ پار اُتارے اپنے
 گھاٹ، منجھدھار نہ کوئے رُٹھائیندا۔ جنم جنم دی کئے واٹ، کرم کرم دا لیکھ مکائیندا۔ جن بھگتاں کرے پوری آس، آسا ترسنا اپنی جھولی پائیندا۔ انتر
 اتم پر ماتم جائے بھاکھ، بھاکھیا اپنی آپ سنائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سجن سہیلا دیا کمائیندا۔ سجن سہیلا صاحب گر میت، سنگر اکو
 نظری آئی۔ سنجگ تریتا دواپر کلجک جس دی چلے ریت، ریتوان وڈی وڈیائی۔ وسنہارا اوچ نیچ، ہر گھٹ رہیا سمائیا۔ تس ٹھا کر سنگ کرو پریت، جو ٹھو کر اکو
 نام لگائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کلجک انت دے سمجھائی۔ کلجک کہے میرا لیکھا لکھ چار بتی ہزار، دند تیسے نال سمجھائی۔ وید ویاس
 کرے پکار، واک بھوکھت اک درڑائی۔ عیسیٰ کرے باہاکار، اُچی کوک کوک سنائیا۔ محمد باطن کرے گفتار، کُفت شنید سمجھ کوئے نہ پائی۔ نانک نرگن

کرے وچار، سرگن دے سچ صلاحیا۔ گو بند کہے پر م پُرکھ میرا اکال، زرگن داتا بے پرواہیا۔ کلجگ انت سری بھگونت آوے وچ سنسار، جوتی جاتا ویس وٹائیا۔ سمبل وسے دھام نیار، محل اٹل سو بھاپائیا۔ شبدی ڈنک وجائے دو جہان، لکھ چوڑا سی راؤ رنک شاہ سلطان آپ جگائیا۔ جن بھگتاں دیوے اک گیان، انتر آتم بوجھ بُجھائیا۔ ساچا ہر کا سوہلا گان، ڈھولا اکو راگ سنائیا۔ گھر بیٹھیاں پت پر میثور درسن پان، جنگل جوہ اُجاڑ پہاڑ ٹلے پر بت کھو جن کوئے نہ جائیا۔ گھر وچ گھر کھیل ہووے مہان، ساڈھے تن ہتھ ملے وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا جانے بے پرواہیا۔ بے پرواہ لیکھا اپار، جگ چوکڑی آپ جنائیدا۔ بھگت وچھل گرور گر دھار، گند منوہر لکھی نرائن اپنی کھیل دکھائیدا۔ کول نین ہو تیار، گٹ بین سیس تاج سہائیدا۔ لیکھا ویکھ تئی اوتار، برہما ست کر پیار، براہ دیوے اک آدھار، گے پرش انت میل مہان، ہیگریو کر اُجیار، نر نرائن دکھائے گھر بار، مندر اکو اک سہائیدا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھو ابھیدا آپ چکائیدا۔ لیکھا جانے کپل من، دیونہار وڈی وڈیائیا۔ ڈتاترے بھو چکائے ساچے تن، پڑدہ اوہلا آپ اٹھائیا۔ رکھو دیو حکم سنائے کن، پر تھو لہنا جھولی پائیا۔ متس جانے آپے چن، کچھپ بھار سچ اٹھائیا۔ دھننتر لیکھا دیوے گن گن، موہنی اپنا روپ وٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی آپ کمائیا۔ ساچی کرنی کرے کرتار، ہنسا باون کھیل کھلائییا۔ نر سنگھ ہو تیار، نرائن پڑدہ لاہیا۔ ہری ہر پاوے سار، ہر مندر کھوج کھوجائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار سدا وڈیائیا۔ دیوے وڈیائی سنجگ تریتا، ترے گن اتینتا کھیل کھلائییدا۔ رام دلارا دسرتھ بیٹا، نر نرکار آپ جنائیدا۔ ست ستوادی جانے اپنا پیشہ، پیشینگوی اپنے ہتھ رکھائیدا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ست ست آپ درڑائیدا۔ ست ستوادی براہمن متر، پاربرہم وڈی وڈیائیا۔ ساچی دھاروں آپے نکل، زرگن نور کرے رُشائیا۔ جس دا شاستر سمرت وید پُران کر دے ذکر، رسنا جہوا ڈھولا راگ الایا۔ سو صاحب سوامی سب دا کرے فکر، فقرہ نام سب نوں اک پڑھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا جانے بے پرواہیا۔ بے پرواہی کھیل اتھاہ، لکھ اگوچر آپ کرائیدا۔ وید ویاسا بھو گھلا، کواری کتیا مان دوائیدا۔ پُران اٹھاراں رنگ چڑھا، لکھ چار ستاراں ہزار سلوک سنائیدا۔ ڈھر دا لیکھ آپ سمجھا، اپنی ونڈ ونڈائیدا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی

کار کمانیندا۔ ساچی کرنی کاہن کرشن، دیو دیوا آپ کرایا۔ دُھر دامیلا شکر برہما وشن، پاربرہم ویکھ دکھائیا۔ بن انتر نیتز کسے نہ دسن، جگ نیتز ویکھ سکے نہ کوئے لوکانیا۔ بھگت بھگوان اک دُوبے دا لیکھا لکھن، گیتا گیان رہیا سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دیوے مان وڈیائیا۔ سچ وڈیائی پروردگار، پر م پُرکھ کھیل کرائیندا۔ عیسیٰ موسیٰ درس دیدار، جلوہ گر آپ کرائیندا۔ محمد کلمہ دے اپار، نبی رسول آپ پڑھائیندا۔ حق حقیقت کھول کواڑ، لاشریک ویکھ دکھائیندا۔ انجیل قرآن دُھر گُفتار، بائبل اپنا حکم ورتائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جگ چوکڑی اپنی دھار بدلائیندا۔ جگ چوکڑی وچ سنسار، ہر کرتا آپ ہنڈھائیا۔ لکھ چوڑاسی ویکھنہار، گھٹ گھٹ رہیا سائیا۔ سنجگ تریتا دوپر بیتیا وچ سنسار، کلجگ اپنا ویس وٹائیا۔ نانک نرگن کر پیار، سرگن پنچ تت کا یا چولا دتا پہنائیا۔ ایکا جوتی دس اوتار، گر گوہند گود سہائیا۔ گوہند کر پیار، سُنٹ دُلا ر اک وڈیائیا۔ چاروں گُنٹ ہو یا اُجیار، جوتی نور نور رُشنائیا۔ کریا کھیل اپر اپار، بے انت بے انت اپنی کار کمانیا۔ بناں تیرے فانی دسے سنسار، سوہا ملے نہ کوئے وڈیائیا۔ چل آئے نہ راج دربار، رانی رنگ محل ویکھ نہ خوشی منائیا۔ اٹھے پہر اک سکدار، گھر آوے بے پرواہیا۔ بالی بالا ایکنکار، در ٹھانڈے پھیرا پائیا۔ سچ پریم دا لئے پیار، گودی گود سہائیا۔ نمھی بولی بول گُفتار، میا کہہ بلائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار وڈیائیا۔ میا نہیں توں جگت ماتا، ماتر بھومی سوہا پائیا۔ ست دھرم دا تیرا ناتا، پر م پُرکھ میل ملائیا۔ تیرے در تے میا آکھا، آخر تیرا رُپ اکھوائیا۔ ویکھ کھیل پر تھی آکاشا، گگن منڈل کھوج کھوجائیا۔ دو جہان پیندی راسا، گونی کاہن نچائیا۔ رام سینا داسی داسا، سیوک سیوارُپ وٹائیا۔ سچ پچھیس میٹوں آوے ہاسا، خوشیاں نال جنائیا۔ کلجگ انت تیرا لہنا چکاوے پُرکھ ابناسا، پر م پُرکھ بے پرواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دیوے مان وڈیائیا۔ سُن ماتا میری جگت بھولی، ہوں بالک سچ درڑائیا۔ بے شک تیری پنچ تت کا یا بدلے چولی، چولا جگت رہن نہ پائیا۔ پر م پُرکھ پت پر میثور تیرا پڑدہ دیوے کھولی، نرگن نر ویر دیا کمانیا۔ توں سچ رنگ وچ کھیلیں ساچی ہولی، رنگ گُلا اک چڑھائیا۔ تیری سمجھ نہ آئے کسے نوں بولی، آد شکت آد بھوانی سارے تیرا رنگ رنگائیا۔ ساچے کنڈے تول اکو تولیں، اتول اتل نام دتا تیرے ہتھ پھرائیا۔ جوت اکالن تیری بنے وچولی، گھر ساچے میل ملائیا۔ لیکھا جانے کلا نہ سولھی، سولاں کلا اپنا رنگ رنگائیا۔ کلجگ نیا

دیکھ کدے نہ ڈولیں، اڈول اڈل رہیا درڑائیا۔ تیری سرتی کدے نہ رہے بھولی، بھولے بھاؤ ملے سبج سبھائیا۔ ساچے در دُھر دے گھر بنیا گولی، بن سیوک سیوک کمائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، شبدی جوڑ جڑائیا۔ شبدی جوڑا جڑے اپار، ہر کرتا آپ جڑائیا۔ بے شک راجا نہیں وچ راج دربار، نر نرکار اپنی گود اٹھائیا۔ راج نرین نر نرائن دیکھ نین اگھاڑ، گھر بیٹھیاں اکو نور نظری آئیا۔ جس ہرناکش دبایا اپنی داڑھ، نر سنگھ روپ دھرائیا۔ جس پرہلا د گود لیا اٹھال، اگنی تھم نہ کوئے تپائیا۔ جس دھرو بال دتا گیان، کر سچ پڑھائیا۔ جس امریک دتا مان، دُرباشا مان چکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر اپنا ہتھ لکائیا۔ راجیاں نالوں وڈا راجا، جن بھگت ملے وڈیائیا۔ جس پت پر میثور ملیا غریب نوازا، پار برہم ہوئے سہائیا۔ ست دھرم دا سیس رکھائے تاجا، جگدیش جگدیس دیکھ دکھائیا۔ گوہند تیری دھرم دی ماتا، ماتر بھومی اوتوں سچھند بہائیا۔ نرگن جوڑے اپنا ناتا، سرگن لیکھا دے لگائیا۔ چتر سبج نظری آئے ساکھیاتا، انجو اپنا بھيو دکھائیا۔ اندر باہر گپت ظاہر سدوسے ساکھا، سگلا سنگ نبھائیا۔ بچھلی بھلی پوجا پاٹھا، اگے منتر نام درڑائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دیوے مان وڈیائیا۔ دیوے وڈیائی نار پُرکھ، پُرکھ پُرکھوتم دیا کمائندا۔ نہ کوئی سوگ نہ کوئی ہرکھ، چنتا غم نہ کوئے جنائندا۔ نت نوت دا بخشے درس، آتم درسی میل ملائندا۔ جنم کرم دی مٹی حرص، اگے ہوس نہ کوئے ودھائندا۔ لیکھا چکچیا عرش فرش، دو جہاناں پار کرائندا۔ نہ کوئی ڈھولا راگ سنائے طرز، سچ جوتی جوت میل ملائندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر کرنی کار کمائندا۔ ہر کرنی کار کرنے آیا، کرتا پُرکھ وڈی وڈیائیا۔ کوڑی کریا میٹے مایا، ترے گن لیکھا رہیا چکائیا۔ سمرتھ پُرکھ سر رکھے ٹھنڈی چھایا، مہر نظر اٹھائیا۔ آتم پر ماتم جس نے ڈھولا گایا، شب وچولا لئے بنائیا۔ پڑدہ اولہا دے اٹھایا، بجر کپائی کُنڈا لاپیا۔ انحد راگی ناد سنایا، دُھن آتمک راگ اکو اک سمجھائیا۔ امرت جھرنا دے جھرایا، نچھر رس گھ چوائیا۔ نرگن جوت کرے رُشایا، جوت نرنجن ڈگمگائیا۔ آتم انتر نظری آیا، برہم نرنتر دے سمجھائیا۔ کوڑی تپش دے بھجھایا، اگنی تت نظر نہ پائیا۔ ساچی سیجا ڈیرہ لایا، سنگھاسن اک سہائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سنت بھگت لئے ترائیا۔ جن بھگت ترے پُرکھ اکال، اکل کلا اکھوائندا۔ کایا مندر دھرم سچی دھرمسال، گھر گھر وچ بھيو چکائندا۔ اٹھے پہر دوس رین شب اگنی وے تال، ڈھولک

جھیننا نہ کوئے کھڑکائیندا۔ نرگن سرگن وسے نال، دُور دُراڈا پندھ مُکائیندا۔ کوڑی کرپا توڑ جنجال، جاگرت جوت اک جگائیندا۔ بچھنہارا مُریداں حال، مُرشد اپنا پھیرا پائیندا۔ جس گرہ گوہند بھوگ لگایا تھاں، چنے نت چب اپنا شکر منائیندا۔ تس دا لیکھا ویکھو کمال، لکھن پڑھن وچ کسے نہ آئیندا۔ پورب جنم دی لیکھے لائے گھال، کیتی گھال لیکھے پائیندا۔ آگے پیائے نام جام، مدھ پیالہ اکو ہتھ پھڑائیندا۔ اٹھے پہر دوس رین نظری آئے سچا رام، جس رام وچوں رام پرگٹ ہو کے لوکات کھیل کرائیندا۔ میل ملائے ساچے کاہن، جس کاہن دی دُھن وچوں بنسری نام سناؤیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، پورب لیکھا جھولی پائیندا۔ پورب لہنا جھولی پا، پرم پُرکھ دے وڈیائیا۔ نرگن سرگن ہوئے سہا، سمرتھ پُرکھ پھیرا پائیا۔ جنم جنم دا پندھ مُکا، لکھ چوراسی ڈیرہ ڈھاہیا۔ ساچا مندر دے دکھا، گھر محل اٹل ہووے رُشائیا۔ دیا باقی کملاپاتی جوتی نور دے چکا، ست سچ کرے رُشائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نر نرائن ہوئے سہائیا۔ نر نرائن تارے نرین، نر ہر دیا کمائیندا۔ ناتا توڑ ساک سجن سین، سگلا سنگ اک بنائیندا۔ نُقطہ مٹیا عین عین، اکھر اکو اک جنائیندا۔ محل اٹل دتے ساچے بہن، مندر اکو اک وڈیائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہروان دیا کمائیندا۔ مہروان پُرکھ ابناسی، ابناس ہوئے سہائیا۔ گھٹ جوت نور پرکاشی، نرگن چند چکائیا۔ آتم پرما تم میلا نر ہر نرائن کملاپاتی، کنت کنتوہل اکو نظری آئیا۔ بند کواڑا کھول کے ویکھے تاکی، دُئی دوتی پرے ہٹائیا۔ گر اوتار پیر پینمبر جس دی دس کے گئے ساکھی، ساکھیات ہوئے سہائیا۔ کجک میٹ اندھیری راتی، سنجک سچ چند چکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں دیوے سچ ور، در گھر ساچے خوشی منائیا۔ جن بھگتاں ور دیوے بھگونت، مہر نظر اٹھائیا۔ گر اوتار پیر پینمبر ویکھن سوبھاؤنت، سوبھنیک اکو در سہائیا۔ جن بھگت کہن ہر جو ہر جن ناری ملیا کنت، گھر سجن پھیرا پائیا۔ کایا چولی چاڑھے رنگ بسنت، لوکات اتر کدے نہ جائیا۔ گرٹھ توڑے ہوئے ہنگت، ہنگ برہم پار برہم لئے سمائیا۔ میل ملایا دُھر دی سنگت، ہر بھگت اکو گنڈھ پوائیا۔ پنج وکارا کیتا کھنڈت، کھنڈا کھڑگ نام چکائیا۔ گرگھ بنائے ساچے پنڈت، دُھر دا نام اک سمجھائیا۔ لیکھا چکے جیرج انڈت، اُتسج سیتج رہن نہ پائیا۔ ہر جن دُوجے در نہ ہووے منگت، جس پر بھ ملیا بے پرواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگت ہوئے

سہایا۔ جن بھگت سہیلا بنے آپ، سمرتھ پُرکھ وڈی وڈیایا۔ جگ چوکڑی بندا رہیا مائی باپ، پتا پوت گود اٹھایا۔ نراکھر دسدا، رہیا جاپ، اکھراں نال جگت سمجھایا۔ رُوح بُت دوویں کردا رہیا پاک، پتت پُنیت لے بناہیا۔ آتم پر ماتم بناؤندا رہیا ساک، سبّجَن اِکو اک اکھوایا۔ اندر وڑ کے کھولدا رہیا تاک، بجر کپائی کُنڈا لاہیا۔ دسدا رہیا بھوکھت واک، دُھر دا ڈھولا راگ سناہیا۔ پار برہم برہم دسدا رہیا اپنی ذات، دُوجی ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ آتم سیج سہنجنی سواؤندا رہیا کھاٹ، کھٹیا اِکو اک وڈیایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں لے اٹھایا۔ جن بھگت اٹھائے کھولے جاگ، آلس نندرا دے مٹایا۔ انتر دیوے اک ویراگ، ویراگی رُپ دکھایا۔ برہوں وچھوڑا تیر نشانہ جائے لاگ، انیلا آپ چلاہیا۔ پھڑ پھڑ ہنس بناوے کاگ، کاگوں ہنس اڈایا۔ دُرمت میل دھوے داغ، کوڑی کرپا پرے ہٹایا۔ چرن دھوڑی مچن کرے ماگھ، سیج سروور اک نہایا۔ نرمل جوت جلائے چراغ، اندھ اندھیرا دُور کرایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گرہ دیوے مان وڈیایا۔ جن بھگتاں اندر دیا باقی، ہر کرتا آپ جگاہیا۔ امرت دیوے بوند سوانتی، ٹھانڈا سپر چوایا۔ نظری آئے بیٹھا اک اِکانتی، نرگن داتا وڈ وڈیایا۔ کن سناے اپنی ساچی کہانی، اِکو رہیا پڑھایا۔ دُھر سندیسہ دیوے بانی، پتن بیٹھا بے پرواہیا۔ لہنا دینا چُکائے جان جانی، لیکھا منگے کوئے نہ رانیا۔ پار اتارا کرے دُھر دی گھاٹی، منجھدھار نہ کوئے رُڑھایا۔ لیکھا ٹھکے ذات پاتی، آتم برہم اک سمجھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر جن ساچے ویکھ دکھایا۔ ہر جن ویکھے اپنے لوچن، نچ نیتر پڑدہ لاہیا۔ بھيو کھلے لوک پرلوکن، دو جہان ہوئے رُشناہیا۔ دُھر دا ڈھولا دسے سلوکن، سچا راگ سناہیا۔ چرناں ہیٹھ دباے مکتی موکھن، سر اپنا ہتھ رکھایا۔ انت ملاواں نرگن جوتن، جوتی جوت جوت سماہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر بھگت لے تراہیا۔ ہر بھگت رکھن اِکو آس، ترسنا جگت ودھایا۔ کون ویلا پر بھ بُجھائے پیاس، اپنا درس دکھایا۔ گھر آوے سبّجَن صاحب گنتاس، گھر گبھیر ویس وٹایا۔ کایا مندر اندر وڑ کے وسے سدا پاس، وچھڑ کدے نہ جانیا۔ جس دانور نورانہ اِکو ذات، بندھن وچ نہ کوئے رکھایا۔ گل وچ رسا رہے نہ کوئی جم پھاس، رائے دھرم نہ دے سزایا۔ چتر سکت نہ لیکھ دکھائے کوئی لکھیاں، لاڑی موت نہ انت پرناہیا۔ لیکھا ٹھکے مسان بھومی گھاٹ، مڑھی گور نہ کوئے دباہیا۔ جس وچوں ہوئی برہم تیری ذات، انتم میلا پار برہم وچ سماہیا۔ جوتی جوت

سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگت لئے ترایا۔ جن بھگت اُدھارے سورا سرینگا، صاحب ہتھ وڈی وڈیایا۔ نیز ویکھے جمنا سُرستی گنگا، گوداوری دھیان لگایا۔ دیوے وڈیائی وچ ورجنڈا، برہمنڈاں لیکھ چُکایا۔ آتم پر ماتم جس دا بنجاندا، اند اکو اک وکھایا۔ دُئی دویتی ڈھاہوے کندھا، بھانڈا بھرم بھو بھٹایا۔ تُوں میرا میں تیرا سناوے ساچا چھندا، سوہنگ راگ الایا۔ لیکھے لائے بن بندگیوں اپنا بندہ، جس بندنا اپنی جھولی پانیا۔ مایا ممتا موہ توڑ گھمنڈا، نون سواکھر کرے پڑھایا۔ بھگت بن بھگوان کدے نہ ہووے رنڈا، جگت دُهاگن روپ نہ کوئے وکھایا۔ ایہتھے اوتھے رکھے سدا سنگا، سچا سنگ توڑ نبھایا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھگت وچھل دیا کمایا۔ بھگت وچھل ہر گھر گبھیر، گنوتنا آپ اکھو ایندا۔ لیکھا جانے پنج تت کایا سریر، تتوت ویکھ وکھ ایندا۔ نیت نوت بھگوان کٹنہارا بھیر، اوکھا راہ نہ کوئے درسا ایندا۔ جن بھگتاں بدل دیوے تقدیر، تدبیر اپنی آپ سمجھ ایندا۔ دین مذہب شرع توڑ زنجیر، لاشریک اپنے نال ملا ایندا۔ پھڑ کے چوٹی چاڑھے اخیر، کبیر جلاہا خوشی منا ایندا۔ روداس چمارے دتی دھیر، سین نائی گنڈھ پوان ایندا۔ دروپت لتھن نہ دتے چیر، مہر نظر اک اٹھ ایندا۔ راج زین کیوں ہوئے دلیگر، جس دا دلبر گھر وچ پھیری پانیندا۔ ناری سنگ چوٹی چڑھیا اخیر، آخر منزل پنڈھ مکھ ایندا۔ پرم پُرکھ پت پر میشور ہر ٹھا کر ملیا بے نظیر، جگ نیز نظر کسے نہ آئیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھ ایندا۔ راج زین کہے میں نہ ہر پایا، گھر وٹی نام ودھایا۔ پت پر میشور زین روپ چل کے آیا، جوتی جامہ ویس وٹایا۔ نار سُرستی نال ترایا، بستی دوہاں اکو اک بنایا۔ نام مستی دئے چڑھایا، خُماری اتر کدے نہ جائیا۔ سب نالوں سستی اپنی وست نام ورتایا، قیمت کرتانہ کوئے رکھایا۔ کھائیں خرچیں سچ خزانہ گھر بھرایا، اٹو اٹو دئے ورتایا۔ گود سلکھنی گو بند سہایا، کھنی خوشیاں نال کھوئیا۔ پت پتی دوویں پار کرایا، سچ دوارے لئے بہایا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نظر نین اک اٹھایا۔ دوویں کہن ساڈی ارداس، پر بھو تیرے اگے عرضوئیا۔ سد و سیں ساڈے پاس، دوس زین سنگ نبھایا۔ تُوں ساڈا آد جگادی مائی باپ، پتا پُرکھ اکال اکھوئیا۔ نیت نوت کریئے تیرا جاپ، پوجا پاٹھ ہون ایشٹ دریشٹ تُوں ہی نظری آئیا۔ ایہتھے اوتھے سجن ساک، سگلا سنگ نبھایا۔ دھن بھاگ گھر آ کے انتر کھولیا تاک، پردہ دتا چُکایا۔ اچ درسن کریئے ساری رات، راتی سُنیاں گر اوتار پیر پیغمبر پچھلے نظری آئیا۔ جنہاں دی بنی اک

جماعت، ناتا جڑیا بھائی بھائی۔ لیکھا لکھ دے نال قلم دوات، تیرا لکھیا لیکھ نہ کوئے مٹائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دین دیاں ہو سہائیا۔ دین دیاں پر م پُرکھ ہر ٹھاکر، سچ سچ دئے جنائیا۔ جن بھگت پار کرائے ڈوگھے ساگر، کلج بھور نہ کوئے رُٹھائیا۔ نرمل کرم کرے اُجاگر، دُرمت میل دھوئیا۔ سچ دوارے دیوے آدر، آدرش اپنا اک دکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا لیکھے دئے لگائیا۔ پت پتی دوویں رہے آکھ، انتر انتر کوگ سٹائیا۔ پر بھو سد نظری آویں ساکھیا، آسا ترسنا میٹ مٹائیا۔ تیرے واسطے کوئی وڈی نہیں واٹ، جن بھگتاں ہوئیں سہائیا۔ سنجگ تریتا دواپر کلج ساچے سنٹاں تیتھوں سکھی جاچ، اندر وڑ کے گیوں سمجھائیا۔ نرگن ہو کے جوڑیا ساتھ، سرگن میلا سچ سُبھائیا۔ سیجے چڑھ کے دسی گاتھ، سوہنی کری پڑھائیا۔ سُنہنجی بنائی اِکو رات، بھنڑی رین خوشی منائیا۔ گرہ ملے کملاپات، گھر وجے نام ودھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا مندر رہیا سہائیا۔ ساچا مندر چھری چھن، ہر چھبر نام لگائیا۔ بھگت وڈیائی سدا جگ دھن، شاستر سمتر وید پُران رہے جس گائیا۔ جنہاں اُپر سری بھگوان گیا من، من کا منکا دئے بھوئیا۔ بھاگ لگائے پنچ تت کایا تن، ساڈھے تن ہتھ خوشی دکھائیا۔ کوڑ وکارے دیوے ڈن، جوٹھ جھوٹھ ڈیرہ ڈھاہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر بھگت دوار اک سہائیا۔ بھگت دوارا سوہنا مندر، چاروں کُنٹ کرے رُشنائیا۔ ہر سوامی وسیا ساچے اندر، سچ سَنگھاسن سو بھاپائیا۔ کوڑی کریا توڑ جندر، پردہ اوہلا دتا مٹائیا۔ من منو آدہ دشانہ بھوے بندر، چار کُنٹ نہ اٹھ اٹھ دکھائیا۔ آپ بہائے اپنے انگن، ساچی گود سہائیا۔ گھر میلا سچ سُبھاؤ اند اندن، چھندن اِکو راگ الائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر جن لیکھا لیکھے وچ رکھائیا۔ ہر جن لیکھا گیا لگ، لگا ونہار دیا کمائندا۔ بن مکے کعبیوں کرائے سچا جج، جُجرہ حق اک دکھائندا۔ مندر شِوددالا مٹھ کایا ویکھنا بھج، سچ سُنہنجی آپ سہائندا۔ شبد نگارہ بن تند ستارا رہیا وچ، تلواڑا اِکو اک جنائندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ ست پیالہ نام پیائے مد، سچ خُماری اک چڑھائندا۔ سچ خُماری چڑھے انتر آتم، اٹھے پہر خوشی رکھائیا۔ ملیا رہے میل پر م پُرکھ پر ماتم، لوکمت نہ ہوئے جُدا ئیا۔ بے شک چِو جنت جو مرضی سو بھگتاں آکھن، ہر جن ڈول کدے نہ جائیا۔ جنہاں پُرکھ ابناسی ملیا دُھر دا ساتھن، سگلا سنگ نبھائیا۔ سو سخیاں چل کے آون ساچے پاتن، گھاٹ اِکو اک دکھائیا۔ اُچی کوک ساچا

سولہا ڈھولا آکھن، توں پر بھ میرا صاحب سچ گوسانیا۔ کی ہویا گوالیاں گھر کھاندا رہیا ماکھن، بالی اوستھا ویس وٹائیا۔ کی ہویا رانی گود بہہ کے کوٹ جنم دی اڈھاری پاپن، پُنت اپنے نال کرائیا۔ انتم سری بھگوان اینہاں دا لیکھا آیا واچن، بن لکھتوں کرے پڑھائیا۔ اگے ملے میل سچکھنڈ دوار پُرکھ ابناسن، ابناسی اپنے وچ ملائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، لیکھا جانے پر تھی آکاشن، گگن لگنتر جگا جگنتر چلائے دھر دا منتر، منتر سچ نام درڑائیا۔

★ ۲۳ چیت ۲۰۲۱ پکرمی کچھن پانڈے دے گرہ پٹنہ صاحب بہار ★

جگ جگ کرپا کرے پر بھ، سری بھگوان دیا کمائیندا۔ جن بھگت سہیلے لئے لبھ، لکھ چوڑاسی کھوج کھوجائیندا۔ پار کرائے جگت حد، نو در پندھ مُکائیندا۔ امرت جام پیائے مد، رس اکو اک وکھائیندا۔ لیکھے لائے تن ماس نارٹی ہڈ، سر اپنا ہتھ ٹکائیندا۔ دیوے وڈیائی ساچی جد، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جگ اپنا کھیل کھائیندا۔ جگ چوڑی بھگت سہیلا، پار برہم بے پرواہیا۔ ہر جن کرے اپنا میلا، زرگن سرگن جوڑ جڑائیا۔ لیکھا جانے گرو گریلا، گردیو سوامی اک رگھرائیا۔ وسنہارا دھام نویلا، لوکات پھیرا پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دیونہار وڈیائیا۔ دیوے وڈیائی جن بھگت، سری بھگوان دیا کمائیندا۔ لیکھے لائے بوند رکت، تن مائی سوبھاپائیندا۔ آتم پر ماتم دیوے ساچی شکت، شخصیت اکو اک سمجھائیندا۔ نج نیز بخشے سچا درس، اٹھ پر تکھ کھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر جن ساچے میل ملائیندا۔ ہر جن میلا جگ چوڑی چار، ست ستوادی دے وڈیائیا۔ بھگت وچھل گرو گردھار، گھر گمبھیر بے پرواہیا۔ زرگن سرگن لے اوتار، لوکات ویس وٹائیا۔ چاروں گنٹ ویکھنہار، اتر پورب پچھم دکھن کھوج کھوجائیا۔ سنت سہیلے لبھے میت مُرار، منتر پیارا وڈ وڈیائیا۔ جنم کرم دے وچھڑے گھر میلے میلنہار، گرہ مندر خوشی منائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ مہر نظر کرے بھگوان، جن بھگتاں دیا کمائیندا۔ ساچا دے کے منتر نام، رمیا رنگ اک رنگائیندا۔ سچا سنیا دھر دا

کاہن، صاحب سلطان ویکھ وکھائیندا۔ دُھر سندیسہ اک پیغام، اکھر وکھر آپ پڑھائیندا۔ تیر اگئی مارے بان، چلہ اکو اک کھچائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں ویکھ وکھائیندا۔ جن بھگتاں ویکھے اندر وڈ، کایا مندر کھوج کھوجائیا۔ سچ دوارے جائے چڑھ، دسم دواہری سو بھاپائیا۔ سوچھ سرُپی اگے کھڑ، نرگن جوت کرے رُشائیا۔ بن اکھراں نام لئے پڑھ، کرے کرائے سچ پڑھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر جن ویکھے تھاؤں تھائیا۔ ہر جن ویکھے تھان تھنتر، دو جہاناں کھوج کھوجائیندا۔ لیکھا جانے گگن گلنتر، زمیں اسماناں ویکھ وکھائیندا۔ گرگھ ہر جن بھگت بھگونت پڑھدے اکو منتر، مت بھید سرب چُکائیندا۔ لیکھا جانے دُھر نرتر، جوتی جاتا ڈگمگائیندا۔ کوڑی میٹے جگت لگی بسنتر، اگنی تت مٹائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر جن سچے ویکھ وکھائیندا۔ ہر جن ویکھے پاربرہم، پت پر میثور وڈی وڈیائیا۔ نہکرمی کرے اپنا کرم، کرم کانڈ دے گوائیا۔ ست ستوادی برہم برہمادی انادی دتے اکو دھرم، ساچا دھرم اک وکھائیا۔ پرم پُرکھ پرماتم سوامی سچّی سرن، چرن کول ملے وڈیائیا۔ نیز کھول ہرن پھرن، نچ نین دے درسائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیونہار وڈیائیا۔ دیوے وڈیائی جن بھگتاں ست، ست ست درڑائیندا۔ انتر انتر برہم مت، برہم وڈیا اک پڑھائیندا۔ نرگن نرگن جوڈنت، گھر سجن ویکھ وکھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا اپنے ہتھ رکھائیندا۔ بھگت جاناں دے سندیسہ، دُھر دی دھار جنائیا۔ سری بھگوان سچ نریشا، بھوپت بھوپ بے پرواہیا۔ جگ چوکڑی دھارے ویسا، نت نوت پھیرا پائیا۔ لیکھا جانے وشن برہما شو مہیشا، پڑہ اوہلا دے چُکائیا۔ ست پُرکھ ست ستوادی بنے نیتا، نر نرکار اکو حکم ورتائیا۔ کلجگ انت سری بھگونت ہر جن ساچے کرے پتا، ہتکاری ویکھ وکھائیا۔ جنہاں پورب جنم دا نہیں کوئی چیتا، سو سوائے آپ اٹھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا جانے بے پرواہیا۔ پورب لیکھا جانے ہر، ہر وڈا وڈ وڈیائیا۔ جگ چوکڑی دیونہارا ور، ورتا بے پرواہیا۔ جنم جنم دے وچھڑے لئے پھڑ، پھڑ باہوں جوڈ جڑائیا۔ لیکھا جانے سیس دھڑ، پنج تت کھوج کھوجائیا۔ ویکھ وکھانے ناری نر، نر نرائن کھیل رچائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا دیوے تھاؤں تھائیا۔ لیکھا دیونہار داتار، مہروان اک اکھوائیندا۔ جس دا حکم چلے جگ چار، گر اتار پیر پیغمبر سیس نوائیندا۔ جس دی کھانی بانی صفت کرے سنسار، رسنا جہوا بتی دند سرب

صَلاحِند۔ جس دا لوک پر لوک اک دوار، برہمنڈ کھنڈ کھیل کھلائیندا۔ جس دا جوتی جوت ہوئے پرکاس، نور نورانہ چند چکائیندا۔ جو آد جگاد ویکھے کھیل تماش، خالق خلق کھوج کھوجائیندا۔ جو راج راجاناں شاہ سلطاناں سپس ٹکائے تاج، تخت نواسی حکم منائیندا۔ جو سبجک تریتا دواپر کجگ سب نوں دیندا رہیا خطاب، مہر نظر اک اٹھائیندا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھيو اچیدا آپ کھلائیندا۔ بھيو اچیدا دیوے کھول، انھو اپنی دھار چلائیا۔ تولنہارا ساچا تول، کنڈا نام ترازو ہتھ اٹھائیا۔ جنم جنم دے پردے دیوے پھول، کوڑی کرپا پرے ہٹائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہروان ہوئے سہائیا۔ مہروان درد دکھ بھے بھجن، کرتا پڑکھ آپ اکھوائیندا۔ جن بھگتاں نچ نیترا کے انجن، اگیان اندھیر مٹائیندا۔ گھر نظری آئے سجن، صاحب سنگر کھیل کھلائیندا۔ دیک جوتی دھر دے جگن، نورو نور نور چکائیندا۔ شبد انادی ناد و جن، انحد راگ سٹائیندا۔ کر پرکاش ساچے گگن، منڈل اکو اک وڈیائیندا۔ بھگت سہیلے آیا سدن، ہر جن وچھڑے ویکھ دکھائیندا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھائیندا۔ مہر نظر پورب کھیل، جنم جنم کھوج کھوجائیا۔ پر م پڑکھ پر ماتم آتم چاڑھنہارا تیل، دھر دا سگن اک منائیا۔ ست سوامی سدا نہکامی انتر جامی وسنہارا دھام نویل، انڈ ٹھری اپنی کار کمائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دیوے مان وڈیائیا۔ دیوے وڈیائی مان جگ، جگ جیون داتا دیا کمائیندا۔ گرگھ ہر جن ہر بھگت بھگونت لئے صد، سدا اپنا نام سٹائیندا۔ درس دکھائے پر شاہ رگ، نو دوارے پنڈھ مکائیندا۔ جنم کرم دی گئی بھجائے اگ، امرت میگھ اک برسائیندا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر اپنا ہتھ ٹکائیندا۔ سر ہتھ رکھے زرنکار، زرنان وڈی وڈیائیا۔ پچھلے جنم دا قرضہ دے اتار، مقروض اپنا فرض نبھائیا۔ راجارانی ویکھے ویکھنہار، بے پرواہ پڑدہ آپ چکائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا دیوے بے پرواہیا۔ لیکھا دیوے دھر دا دان، پچھلی کرنی جھولی پائیا۔ ویکھنہار سری بھگوان، بے پرواہ وڈی وڈیائیا۔ جس ویلے گوہند مجلس وڑیا آن، در دربان نیوں کے سپس جھکائیا۔ تیری کھیل ٹنھے بال، چھوٹے بالے موہے بھائیا۔ اگوں ہس کے کہا نوجوان، واہوا تیری وڈ وڈیائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر کرنی کار کمائیا۔ در دربان جھکایا سپس، انتر خوشی منائیا۔ پر بھ نظری آئے اک جگدیس، جگدیش وڈ وڈیائیا۔ جس دے تاج دے سپس، سوہنی جھک دکھائیا۔ سو صاحب انتر انتر پرکھی نیت،

نیتوان گیا درڑا گیا۔ برخوردار در دربان رکھنی اڈیک، نج نیز اٹھ گھلایا۔ سمت میں اکیسا آئے تھادی تاریخ، طریقہ ہوئی گیا سمجھایا۔ پر م پڑھ پر ماتم
 نرگن دھار ملے میت، گوہند شبدی کھیل وکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہروان ہوئے سہایا۔ دربان کہے میں در درویش، اکو منگ
 منگایا۔ کون ویلا میلا ملے دھر نریش، نر نرائن ہوئے سہایا۔ میں نیوں نیوں کران آدیس، چرن کول سپس جھکایا۔ ساچے لوچن لوواں پیکھ، نیناں
 در سن پانیا۔ کایات کران کھیت، آتم پر ماتم جوڑ جڑایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دھر میلا لئیں ملایا۔ گوہند گر گر سچ درڑاؤندا اے۔
 شبد اگئی اکو راگ درڑاؤندا اے۔ کلجک ویلا وقت راہ تکاؤندا اے۔ پڑھ ابناسی کھیل کھلاؤندا اے۔ گھٹ گھٹ واسی پھیرا پاؤندا اے۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی کار کماؤندا اے۔ ساچی کرنی کار کماواں گا۔ شبدی دھار ہو کے آواں گا۔ پڑھ اکال سنگ رکھاواں گا۔ جوتی نور
 ڈمگواں گا۔ میں اکیسا رت سہاواں گا۔ راجارانی کھوج کھوجاواں گا۔ پچھلا کیتا چوج، سوہنی یاد کراواں گا۔ در دربان تیری کر کے آپے کھوج، گھر ساچا
 ویکھ وکھاواں گا۔ رل مل اکتھے مانئے موج، سچا مندر اک سہاواں گا۔ جس در سن نوں نیز رہن لوچ، سو لوچا پور کراواں گا۔ اگے جنم مرن دی مکے
 سوچ، لکھ چوڑاسی پھند کٹاواں گا۔ شبدی سرت میل ملاواں روز، نت نوت اپنا درس دکھاواں گا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا
 ور، پورب لیکھا جھولی پاواں گا۔ در دربان پیا ہس، بتی دند خوشی منایا۔ سب کچھ صاحب تیرے وس، کی میری وڈیایا۔ جو کچھ دینا سو تیرے ہتھ،
 ہوں سیوک روپ نظری آتیا۔ کر پر نام ڈنڈاوت چرنی گیا ڈھٹھ، پورب دشا کھ رکھایا۔ میرا لیکھا چکے اٹھ تت، اپ تیج وائے پر تھی آکاش من مت
 بدھ چلے نہ کوئے چترایا۔ نو دوارے رہے نہ کوئی حق، حقیقت اپنی دتی سمجھایا۔ دھن بھاگ بے گرہ مندر سوامی آ کے جاویں وس، نہکرمی پھیرا پانیا۔
 جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دینی مان وڈیایا۔ گوہند کہے بال بالی بدھ، بچپن وچ دیاں وڈیایا۔ بھرم بھلیکھا رہے نہ ٹچھ، بھو ابھیدا دیاں
 کھلایا۔ پڑدہ اوہلا چکاواں کچھ، دئی دوتی بھو چکایا۔ اکو گھر جائے سچھ، گرہ مندر اکو نظری آتیا۔ سچ پریتی جائے لچھ، ناتا پریم جڑایا۔ اوجل ہووے مات
 لکھ، دو جہان ملے وڈیایا۔ آتم پر ماتم دیواں سکھ، سکھ ساگر آپ وکھایا۔ ساچی گودی لوواں چک، پھر باہوں گلے لگایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی

کرپا کر، سچ دیوے مان وڈیاںیا۔ در دربان نیتز رو، خوشی وچ نیناں نیر وہانیندا۔ کون دیوے پر بھ تیری سو، نشتیاں کون اٹھانیندا۔ گوہند آگوں کر پرکاش
بخشی لو، نور نور اک چکائیندا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی کار کمانیندا۔ ساچی کرنی کرے زرنکار، کرنہار اک اکھوانیندا۔ ویکھے
وگسے ویکھنہار، نج لوچن پھول پھلانیندا۔ کل کلکی لئے اوتار، در ٹھانڈے سوہا پانیندا۔ ساچی وست کرے اجیار، محل اٹل دیا کمانیندا۔ جوتی جوت سرپ
ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہروان حکم ورتانیندا۔ مہروان وڈ محبوب، محبت اکو اک جنایا۔ ساچا ججرہ ویکھ عروچ، عرش فرش پھول پھلایا۔ لیکھا جان منزل
مقصود، پندھ مکائے چائیں چانیندا۔ جس دی صفت کرے ہزارا درود، اسم اعظم دے درڑایا۔ سو اصل نال واپس کرے سوڈ، رقم وڈی جھولی پانیندا۔ جنم
جنم دی میٹے بھوکھ، ترسنا روگ گوانیا۔ گھر آتم دیوے سوکھ، پر ماتم ہوئے سہانیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دیوے نام وڈیاںیا۔ ویکھ
وڈیائی ملدی مات، دو جہان رہے جس گانیا۔ ابناسی کرتا دیوے دات، سری بھگوان رہیا ورتانیا۔ لکھ چوڑاسی جیو جنت کلجک دسے اندھیری رات، ہرجن
ورلے گر گر اپنی بوچھ بھجھانیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار دیا کمانیا۔ دیونہار اٹھا کر سوامی، صاحب سنگر اک اکھوانیندا۔ نت نوت ہر
گھٹ انتر جان جانی، سرشٹ سبائی کھوج کھوجانیندا۔ دور دراڈا نیرن نیرا چل کے آئے صاحب سلطانی، ست ستوادی پھیرا پانیندا۔ لیکھا آپ چکائے راجا
رانی، دربان لیکھا جھولی آپ اٹھانیندا۔ پچھوں جگ چار چلدی رہے کہانی، ہن نیتز ویکھ دھیر نہ کوئے دھرانیندا۔ ایہو کھیل پر بھ مہانی، جگ جگ مایا پڑدہ
سب تے پانیندا۔ جن بھگتاں دیوے سچ نشانی، در گھر اکو اک وکھانیندا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھگت وچھل گرور گردھار، ہرجن کرے
سچ پیار، پریم پریتی اک وکھانیندا۔ پریم پریتی ناتا دے اٹھ، سمرتھ پڑکھ وڈی وڈیاںیا۔ ست ستوادی جو بیٹھا لگ، سو پڑدہ اوہلا دے چکائیا۔ اجل کر
گرگمھاں کھ، کھ مگھڑا صفت صلاحیا۔ جنم کرم دامیٹ کے ڈکھ، آون جاون دے چکائیا۔ سفن کرائے جننی گکھ، سر اپنا ہتھ رکھانیا۔ جوتی جوت سرپ
ہر، آپ اپنی کرپا کر، مارگ اکو اک درڑایا۔ جن بھگتاں مارگ پر بھ چرن کول، سچ سکھیا اک درڑانیندا۔ ملے وڈیائی اُپر دھول، دھرنی دھرت لیکھے
پانیندا۔ آپ کھلائے نابھ کول، کول نابھی جھرنا اک جھرانیندا۔ نور الہی نظری آئے اول، عالمین پھیرا پانیندا۔ بھو چکائے ساول سول، سندر روپ

آپ دکھائیںدا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں سنگ نبھائیںدا۔ جن بھگتاں سنگ سنائے سنگیت، دُھن انحد راگ الایا۔ سبجگ دستے ساچی ریت، مارگ اکو اک درڑائیا۔ لیکھا جان اوج نیچ، چار ورن کرے کُرمائیا۔ برن اٹھاراں ٹھانڈا سیت، ہر گھٹ بیٹھا سو بھاپائیا۔ لیکھا جان مندر مسیت، شودوالے مٹھ کھوج کھوجائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں کرے اک پڑھائیا۔ جن بھگت سدا نرا کھر پڑھدا، بن رسنا جہوا بٹی دند ڈھولا گایا۔ منزل منزل پوڑے چڑھدا، گھر گھر وچ پنڈھ مکائیا۔ شبدی پلو اکو پھڑدا، سرتی تند ڈور بندھائیا۔ دیکھے کھیل نر ہر دا، نر نرائن نظری آئی۔ کوڑی کرپا کولوں کدے نہ ڈردا، بیچ تت نہ کوئے ہلکائیا۔ سچ دوارے اکو کھڑدا، جس گھر وسے بے پروا ہیا۔ نہ جیندا نہ کدے مردا، جنم مرن وچ کدے نہ آئی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں اپنے انگ لگائیا۔ جن بھگتاں کرے انگیکار، آنگن اپنے وچ بہائیںدا۔ ساچی ریتی وچ سنسار، نیتوان آپ درڑائیںدا۔ ہست کیٹی اکو جہا پیار، شاہ سلطان راوں رنک آپ سمجھائیںدا۔ انڈیٹھی منزل دے دکھال، پڑدہ اوہلا آپ ہٹائیںدا۔ دیا باقی کملا پاتی نرمل جوت جگائے گم اپار، تیل باقی وچ نہ کوئے ٹکائیںدا۔ آد جگاد جگ چوکڑی جس داسدا رہے اجیار، اندھ اندھیر نظر کوئے نہ آئیںدا۔ سو صاحب سوامی انتر جامی کلجگ انتم کھیل کرے اپار، اپر میر اپنی کل دھرائیںدا۔ بھگت سہیلے سجن لے اٹھال، سویاں اکھ پر تکھ گھلائیںدا۔ وچھڑے میلے میلنہار، آتم پر ماتم جوڑ جڑائیںدا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، جن بھگتاں بھگتی مارگ اک دکھائیںدا۔ جن بھگتاں دیوے مارگ بھگتی، بھگون اپنی دیا کمائیا۔ انتر پر گئے آتم شکتی، من واسنادے کھپائیا۔ کایا وسے سہنجینی بستی، گھر ٹھانڈے خوشی منائیا۔ نظری آئے اکو ہستی، نر نرنکار بے پروا ہیا۔ نام خمار چڑھے مستی، آلس نندرا دور کرائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیونہار وڈیائیا۔ جن بھگت وڈیائی لوکما، دھرت دھول سہائیا۔ نرگن سرگن دیوے ساتھ، سگلا سنگ نبھائیا۔ سوہنگ ست سرُپ جنائے گاتھ، آتم پر ماتم اک پڑھائیا۔ پاربرہم برہم اکو ذات، دوجی ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ لہنا دین چکائے ہاتھو ہاتھ، نام وست امولک جھولی پائیا۔ ابناسی کرتا پُرکھ سمراتھ، سری بھگوان سدا

آئیا۔

سہائیا۔ دُور دُراڈا کٹنہارا اپنی واٹ، بن پاندھی پندھ مُکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں دیوے ست ور، است نظر کوئے نہ

★ ۲۳ چیت ۲۰۲۱ بکرمی سندر داس دے نوت پٹنہ صاحب مسلا پُر ہٹ بہار ★

سری بھگوان سہائے دوار سچکھنڈ، ست پُرکھ نرنجن سوہا پائیندا۔ آد جگاد جگ چوکڑی رہے سچ انند، گرہ مندر خوشی منائیندا۔ بودھ اگادھ شبد گیت دو جہان سنائے چھند، ناؤں نرنکار آپ پرگٹائیندا۔ نرنگن نرویر نرنکار ونڈے ونڈ، ساچی کرنی کار کمائیندا۔ وشن برہما شو ہو بخشند، بخشش اکو اک سمجھائیندا۔ ترے گن مایا ڈھر دا سنگ، پنج ت نانا جوڑ جڑائیندا۔ جوت نورانی چاٹھ چند، نورو نور نور رُشنائیندا۔ کر کھیل اگم، برہمنڈ پُری لوء اپنی دھار بندھائیندا۔ لیکھا جان سورا سربنگ، شہنشاہ اپنی کھیل اپنے ہتھ وکھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھیو ابھیدا اپنے وچ چھپائیندا۔ بھیو ابھید الکھ نرنجن، نرنگن اپنے وچ چھپائیا۔ جگ چوکڑی کھیلے کھیل بن بن سجن، سرگن میلا سچ سُبھائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر درتے منگن، بن درویش سیس نوائیا۔ ڈھولا سولہ گیت گاون اگم چھندن، کلمہ اکو اک پڑھائیا۔ لیکھا جان خانہ بدن، بندی خانہ ویکھ وکھائیا۔ سچ درسائے پرماندن، انند انند وچوں پرگٹائیا۔ کھیلے کھیل تریلوکی نندن، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیونہار وڈیائیا۔ سچ وڈیائی سچکھنڈ دوار، ہر کرتا آپ کرائیندا۔ وشن برہما شو بھر بھنڈار، سر اپنا ہتھ رکھائیندا۔ لیکھا جان سدا جگ چار، چوکڑی اپنا لھم ورتائیندا۔ ونڈے ونڈ اگم اپار، سنجگ تریتا دواپر کلج اپنی کھیل وکھائیندا۔ جگ چوکڑی میتے وچ سنسار، نت نوت پندھ مُکائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اچرج کھیل آپ کرائیندا۔ اچرج کھیل کرے بھگوان، بھگوان اپنی دیا کمائیا۔ کلج انتم ویکھے آن، نرنگن نرویر پھیرا پائیا۔ چار جگ دا پچھلا جانے سرب فرمان، گر اوتار جو گئے سنائیا۔ کل کلکی ہو بلوان، سور پیر ویس وٹائیا۔ جس دا کسے نہ ملے نشان، چاروں کُنٹ پھڑے نہ کوئے لوکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سو صاحب پھیرا پائیا۔

سو صاحب ہر جو پھیرا پایا، ویکھنہارا انت لوکانیا۔ آد جگاد جگ چو کڑی جس دی ترے گن مایا، پر کرتی حکمے وچ پھرایا۔ پنج تت جس جوڑ جڑایا، بندھن اکو اک رکھانیا۔ آتم برہم جس پر گٹایا، ایش جیو کرمی گڑمانیا۔ جوتی نور ست دھرایا، کایا بنک کرے رُشانیا۔ شبد انادی ناد سنا یا، اگنی واک الایا۔ امرت جھرنا آپ جھرایا، رس اکو اک ٹکانیا۔ اچرج و سادی ہو کے کھیل کھلایا، برہم برہادی ڈیرہ لایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کل اپنی دھار چلایا۔ کلج اتم کھیل اول، ہر کرتا آپ کرائیندا۔ سمرتھ پُرکھ اک اکل، ایکنکارا پھیرا پائیندا۔ لیکھا جانے جنگل جوہ اُجاڑ پہاڑ ڈونگھی ڈلا، چاروں کُنٹ دہ وِشا ڈیرہ ڈھاندا۔ جن بھگت پھڑائے اپنا پلا، پلو ساچی گنڈھ بندھانیندا۔ شبدی جوتی دھار رلا، رپ رنگ رکھ نہ کوئے دکھانیندا۔ ست ستوادی ہر بسمل، بسمل اپنا رپ دکھانیندا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ کرنی آپ کرائیندا۔ سچ کرنی کرے اتم کلج، کرتا پُرکھ پھیرا پائیا۔ بھگت بھگوان لئے چگ، لکھ چوراسی وچوں کھوج کھوجایا۔ اُجل کرے مات گھ، دیونہار وڈیایا۔ آتم پر ماتم جنائے ساچا سکھ، کوڑی کریا ڈیرہ ڈھاپیا۔ آب حیات امرت جام پیائے گھٹ، رس اکو اک دکھانیا۔ کر پرکاش نرمل جوت، اندھ اندھیار چکانیا۔ شبد سناے سچ سلوک، سوہنگ ڈھولا راگ الایا۔ پار کرائے کمتی موکھ، بھگت بھگونت ہوئے سہانیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ویکھنہارا تھاواں تھانیا۔ ویکھنہارا کلج دھار، دھرنی دھرت دھول سوہا پائیندا۔ چار کُنٹ دسے اندھیار، ساچا چند نہ کوئے چکانیندا۔ شاستر سمرت وید کرن پکار، اُچی کوک کوک سرب سنانیندا۔ گیتا گیان نہ دیوے کوئے آدھار، اٹھ دس اٹھاراں سنگ نہ کوئے نبھانیندا۔ انجیل قرآن ہاباکار، ہرکھ سوگ چنتا دکھ نہ کوئے مٹانیندا۔ کھانی بانی کرے نہ کوئے پیار، سچ پریتی لوکات نہ کوئے کمائیندا۔ جیواں جتناں سادھاں سنتاں اندر وڈیا کام کرودھ لوبھ موہ ہنکار، ترسناگت نہ کوئے نبھانیندا۔ ناتا ٹاساک سین یار، متر پیارا نظر کوئے نہ آئیندا۔ بھائی بھین مات پت دیوے نہ کوئی کسے سہار، سگلا سنگ نہ کوئے نبھانیندا۔ سرشٹ سبائی نار ہوئی و بھچار، ہر جو کنت نہ کوئے ہنڈھانیندا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کھیل آپ دکھانیندا۔ ساچی کھیل کلج انت، چار کُنٹ رہی گر لایا۔ ساچا ملے نہ کوئی سنت، سادھنا سکے نہ کوئے سمجھانیا۔ ملے میل نہ ڈھر دے کنت، نار و پھنی رہی گر لایا۔ پردہ چکے نہ جیو جنت، گھر جوت نہ کوئے رُشانیا۔ انتر آتم ملے نہ

کوئی منت، پر ماتم سنگ نہ کوئے رکھایا۔ رسنا جہوا ڈھولے گا گاتھکے چھنت، شہنشاہ سر ہتھ نہ کوئے رکھایا۔ کلجک مایا پائی بے انت، پردہ سکے نہ کوئے چُکایا۔ گڑھ بنیا ہوئے ہنگت، ہنگ برہم نہ کوئے رسایا۔ بھیونہ جانے کوئی بودھ اگادھا بن کے پنڈت، جگت و دیا دئے ڈھایا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ویکھنہارا کھیل بے پرواہیا۔ کلجک چاروں کُنٹ رہیا کوک، دہ دشا رہیا جنایا۔ پھری دروہی کوئی نظر نہ آئے سچ سپوت، پتا پُرکھ نہ کوئے منایا۔ گھر گھر وڑیا جوٹھ جھوٹھ، سچ سچ نہ کوئے وڈیایا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کل کلکی ولس وٹایا۔ کل کلکی پھیرا اِکوپا، پاربرہم پر بھ کھیل کھلایندا۔ بھگت بھگوان لئے اٹھا، جاگرت جوت اِک رُشائیندا۔ آلس نندرا دئے گوا، نام نگارے چوٹ سٹائیندا۔ سوچھ سرؤپی نظری جائے آ، ست ستوادی ساچا میل آپ ملایندا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نرگن اپنا پھیرا پائیندا۔ نرگن پھیرا پاربرہم، ہر ہر جو آپ پائیا۔ لکھ چوڑا سی ویکھے کرم، کرم کانڈ کھوج کھوجایا۔ ساچا دے نہ کوئی دھرم، کھتری براہمن شوڈر ویش سارے رہے گر لایا۔ جھگڑا پیا ورن برن، ذات پات کرے لڑایا۔ ساچے پوڑے جیو جنت مول نہ چڑھن، منزل پنڈھ نہ کوئے مُکایا۔ کوڑی کریا ہوئے ہنگتا اندر لڑن، من واسنا کرے لڑایا۔ نر بھے کولوں بھے کر نہ ڈرن، نیز اکھ نہ کوئے شرمایا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا جانے بے پرواہیا۔ بے پرواہ لیکھا رہیا جان، اُٹھل اُٹھل کدے نہ جانیندا۔ کلجک جیو ہوئے انجان، ہر کا بھیو کسے نہ آئیندا۔ اندر وڑیا کوڈ شیطان، شرع اپنے نال لڑائیندا۔ مندر مسجد شوڈوالے مٹھ گروڈوار دے حرام، ہردے ہر نہ کوئے وسائیندا۔ گھر بنسری نام وجائے نہ کوئی کاہن، ساچی سخی میل نہ کوئے ملایندا۔ سینتا سرتی ملے نہ سچا رام، رمیا اپنا رنگ نہ کوئے رنکائیندا۔ پیغمبر دیوے نہ کوئی پیغام، سندیسہ حق نہ کوئے لائیندا۔ گرو گرو دیو پیائے نہ کوئی جام، امرت رس نہ کوئے چوائیندا۔ آتم پر ماتم کرے نہ کوئے پچان، پڑدہ مایا نہ کوئے چُکائیندا۔ ساچا شبد نہ کوئے گیان، منتر نام نہ کوئے سمجھائیندا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہرجن ساچے آپ اُٹھائیندا۔ ہرجن اُٹھائے سری بھگوت، بھگوان اپنی دیا کمایا۔ گرگھ ویکھے ساچے سنت، ست ستوادی پھیرا پائیا۔ مہما جنائے اپنی اگنت، الکھ اگوچر بے پرواہیا۔ دیوے وڈیائی وچوں جیو جنت، سادھ سنت روپ جنایا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں ہوئے سہایا۔ جن بھگت کہن

پر بھ سچ دس، در تیرے اک عرضوئیا۔ کون دوارے رہوں وس، کون مندر سو بھاپائیا۔ کون نور جوت کریں پرکاش، اگیان اندھیر مٹائیا۔ کون سروپ ہو
 کے دیویں ساتھ، سگلا سنگ نبھائیا۔ کس بدھ پار اُتاریں اپنے گھاٹ، تٹ کنارہ اک دکھائیا۔ کون ویلا کلجک مٹے اندھیری رات، سہجک سچا راہ جنائیا۔ گر
 اوتار پیر پینغمبر تیرا دسدے گئے بھوکت واک، شاستر سمتر وید پُران دین گواہیا۔ کلجک انت سری بھگونت پرگٹ ہووے کملاپات، کول نین نین
 رُشائیا۔ جس دی نہ کوئی ذات نہ کوئی پات، دین مذہب نہ کوئے رکھائیا۔ شبد سروپی ساکھیات، جوتی جوت جوت رُشائیا۔ سچکھنڈ دوارا کھولے اکو ہاٹ،
 وست امولک نام سچ ورتائیا۔ جن بھگتاں اندر وڈ کے کرے بات، باہروں نظر کسے نہ آئیا۔ آتم پر ماتم بنائے سچا ساک، سچن اکو اک اکھوائیا۔ جگ
 چوکڑی کدی نہ ہوئے وناس، اپناسی اپنا ناؤں دھرائیا۔ ساچے سنتاں وسے پاس، وچھڑ کدے نہ جائیا۔ سب دی پوری کرے آس، جو بیٹھے دھیان لگائیا۔
 جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اٹھائیا۔ جن بھگت کہن پر بھ کلجک اندھیرا، تیرا روپ نظر کوئی نہ آئیا۔ کوڑی کریا دتا گیٹرا، چاروں گنٹ
 رہی بھوائیا۔ اوج نیچ ذات پات دین مذہب جھوٹھا جھیرا، جھگڑا سکے نہ کوئے مٹائیا۔ ساچا دسے ست نہ کوئی کھیٹرا، کھڑکی بند کواڑی نہ کوئے گھلائیا۔ تیرا
 مارگ راہ پنندھ دسے نہ نیٹرا، دُور دُراڈے ملن کوئے نہ جائیا۔ بھرے بھلے گرو گرو چیللا، گر اکو رنگ نہ کوئے سمائیا۔ تیرا کوئی نہ جانے ساچا ویلا، وار تھت
 سمجھ کسے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں دے سمجھائیا۔ جن بھگت کہن پر بھ دے دات، ہتھ تیرے وڈیائیا۔ گا گا تھکے
 تیری گاتھ، رسنا جہوا بتی دند ہلایا۔ پڑھ پڑھ تھکے وچ جماعت، مکتب پاٹھشالا پھیرا پائیا۔ تیرا لیکھا کسے نہ آیا وچ حساب، بھیت سکے نہ کوئے جنائیا۔ شاہ
 پاتشاہ شہنشاہ پر م پُرکھ نواب، نوبت اپنے نام دئے جنائیا۔ گر اوتار جس دا لیندے رہے خواب، سو خواہش سب دی پوری دئے کرائیا۔ ست ستوادی
 برہم برہمادی شبد انادی سیس سوہے تاج، دو جہاناں حکم ورتائیا۔ کلجک انت جن بھگتاں رکھ لاج، سر اپنا ہتھ لگائیا۔ جھگڑا رہے نہ کوئی سماج، لیکھا کُ
 سرب لوکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، آسا نراسا دئے چکائیا۔ جن بھگت کہن پر بھ کر ترس، مہروان تیری سرنائیا۔ سچ دوارے دے
 درس، گھر سنگر پھیرا پائیا۔ جنم جنم دی مٹے حرص، روگ سوگ چنتا ڈکھ گوائیا۔ بھگتاں ملن دا تیرا فرض، فضل رحمت اپنی اک کمائیا۔ تیرا کوئی نہ

ہوے حرج، ہر جو وڈا توں داتا بے پرواہیا۔ پریم پریتی ساتھوں لے خرچ، دھن دولت ہتھ نہ کوئے رکھایا۔ ابناسی کرتے تیرا کھیل سدا اسپرج، اچرج تیری لیل نظر آئی۔ ہون دھار نہ رکھیا برت، دھوڑی اگنی تت نہ کوئے تپایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گھر آؤنا چائیں چانیا۔ جن بھگت کہن پر بھ غریب نواز، دیناں انا تھاں ہو سہایا۔ کوجھیاں کملیاں سُن آواز، اپنی لے انگڑایا۔ اندر وڑ کے کھول راز، بھو ابھیدا دے سمجھایا۔ مُریداں کولوں مُرشد تیری پڑھی نہ جائے نماز، وُضوُ حق نہ کوئے کرایا۔ مندر مسجد شودوالے مٹھ تیتوں لہ لہ تھکے سنت سادھ، لہیا ہتھ کسے نہ آئی۔ آتمک دھن تیرا سُنیا کوئی نہ ناد، انحد راگ نہ کوئے سنا یا۔ کر کرپا کایا مندر اندر ہو وساد، وسادی اپنا پھیرا پائی۔ تیرا لیکھا آد جگاد، جگ چو کڑی تک کدے نہ جائیا۔ تیرا رُپ برہم برہما، ست سروپ تیری سرنا یا۔ توں رام اللہ واگرُو دِسیں گاڈ، واحد تیری اوٹ تکا یا۔ بھگتاں سُن فریاد، در تیرے رہے گرا یا۔ کلجگ کوڑی کرپا بھریا اک جہاز، نیا نوکانام نہ کوئے چڑھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، در دینی مان وڈیا یا۔ جن بھگت کہن پر بھ تیر تھ ت رہے گرا، گنگا گوداوری جمنا سُرستی دے ڈھایا۔ کلجگ جیو ساڈے اندر ننگے تاریاں رہے لاء، کوڑی کرپا نال ملا یا۔ چاروں کُنٹ نین رہے شرما، نیز اٹھ نہ کوئے گھلایا۔ پت پر میثور پار برہم توں بنا اک گواہ، شہادت اپنی آپ بھگتایا۔ صدی چو دھویں پچھلا لیکھا رہیا جنا، بیس میسا نال ملا یا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دینی مان وڈیا یا۔ جن بھگت کہن پر بھ پیر پینمبر ویکھ روندے، نیز نیناں نیر وہا یا۔ سچھنڈ دوار سناؤندے، سکھیا سچ نہ کوئے جنا یا۔ اکو ڈھولا تیرا گاؤندے، گھر گبھیر دھیان لگا یا۔ پچھلی کیتی بھل بخشاؤندے، آگے اپنی جھولی ڈاھیا۔ چو داں طبقاں پھیرا پاؤندے، منزل منزل اپنا پنڈھ مُکا یا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھایا۔ جن بھگت کہن ویکھ گرو اوتار، در تیرے کرن عرضو یا۔ چو داں لوک ہا ہاکار، ست ستوادی ست نہ کوئے رکھایا۔ پھری در وہی وچ سنسار، ور بھنڈ رہی گرا یا۔ وشنو وشنو نہ کوئے پیار، ساچا میل نہ کوئے ملا یا۔ برہم برہم نہ کوئے اُجیار، ترے گن پڑوہ رہیا پائی۔ شکر کرے نہ کوئے دھیان، ہتھ ترسول نظر کسے نہ آئی۔ چارے وید بھلیا جگت گیان، سکھیا سچ نہ کوئے کمایا۔ وید ویاس ہو یا حیران، ہر جو کی کی کھیل رچا یا۔ گیتا گیان کرے نہ کوئی پروان، پڑھ پڑھ تھکی سرب لوکا یا۔ سری بھگوان تیری کرے نہ کوئی

پہچان، اشٹ دیو سوامی سنگ نہ کوئے نبھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا ساچا ور، در ٹھانڈے سیس نوایا۔ بھگت کہن پر بھ تیری کوئی نہ خوبے کھوج، سچ دوارے ملن کوئے نہ جائیا۔ نیتز کوئی نہ لوچن ساچی کرے لوچ، منسا من نہ کوئے گوائیا۔ آتم پر ماتم کرے نہ کوئی سوچ، کوڑی کرپا اندر پھسی سرب لوکایا۔ ہر جن گرسکھ گرسکھ ہر بھگت پر بھو تیرے سدا نردوش، در بیٹھے سیس جھکایا۔ رسنا جہوا کچھ نہ بولن انتر انتر بڑے خاموش، منتر تیرا نام دھیایا۔ سچ پریتی چرن کول انتر جامی تیری اوٹ، سرن سرنائی اکو اک رکھایا۔ تیرا نور ویکھن نرمل جوت، اشٹ در شٹ تیرے نال ملایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دینی مان وڈیایا۔ سری بھگوان گہر گمبھیر، سو کرتا آپ جنائندا۔ جن بھگتو چوٹی ویکھو چٹھ اخیر، آخر اپنا میل ملائندا۔ جتھے نرگن نور سچ تصویر، مصور نظر کوئے نہ آئندا۔ نہ کوئی شرع دے زنجیر، ظالم رُپ نہ کوئے وٹائندا۔ جس در تے جھکے پیغمبر پیر، گر اوتار سیس نوائندا۔ جتھے لیکھا اکھراں وچ نہ ہوئے مار لکیر، پتھراں اتے بھو نہ کوئے جنائندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہروان دیا کمائندا۔ جن بھگتو ویکھو ہر کا راہ، ہر رہبر آپ جنایا۔ ست سرُپ بن ملاح، بیڑا اپنے کندھ اٹھایا۔ شبد گرو گرو دیو سوامی دے صلاح، انتر جامی حکم ورتایا۔ کوٹ جنم دے بخشے آپ گناہ، جنہاں ملیا بے پرواہیا۔ پکڑ اٹھائے گودی جوں پتر ماں، پتا پوت سچ سکھدایا۔ سچا سمرو اوس داناں، جس دانہ کوئی پتا نہ کوئی مایا۔ ہوئے سہائی دو جہاں، ایتھے اوتھے سر اپنا ہتھ لکایا۔ غریب نمائیاں پکڑے بانہ، جگ وچھڑیاں اپنا سنگ رکھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں رہیا جنایا۔ جن بھگتو اٹھو لو تک، ہر تقویٰ اک دکھائندا۔ سب دی جھولی پائے حقیقت حق، پورب لیکھا آپ دکھائندا۔ گھر میل ملاواں کملاپت، پت پر میثور نظری آئندا۔ نج نیتز کھولے اکھ، دب اپنا پردہ لاہندا۔ ست سرُپ ویکھو پرتکھ، پار برہم پر بھ ویس وٹائندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جوت جگائے لٹ لٹ، اگیان اندھیرا دور کرائندا۔ جن بھگتو اٹھو کھولو اکھ، سو صاحب آپ سمجھایا۔ آتم پر ماتم مل کے پینا ہس، خوشیاں راگ الایا۔ کوڑ کڑیارا جگت وکارا جائے نس، من واسنا دور کرائیا۔ سر رکھے صاحب ہتھ، سمر تھ دے وڈیایا۔ دھیرج سنتو کھ دیوے جت، ہتھ کام واسنا میٹ مٹایا۔ ناڑ بہتر نہ ابلے رت، تن سو سٹھ ہاڈی ویکھے چائیں چائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں آتم انتر

بوجھ بُجھائیا۔ جن بھگتو اندر مارو جھاکئی، دوئے لوچن بند کرایا۔ تن مندر اندر ملے پُرکھ ابناسی، گھر بیٹھا ڈیرہ لایا۔ سدا سہیلا سچ پیالہ جام پیائے ساتی،
 رس اپنا نام چکھائیا۔ پار اُتارے ڈونگھی گھاٹی، او جھڑ راہ پندھ مُکائیا۔ ایہتھے اوتھے دو جہاناں بنے ساتھی، سگلا سنگ نبھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ
 اپنی کرپا کر، جن بھگتاں رہیا سمجھائیا۔ جن بھگت کہن پر بھ سچ کیہڑا کھیڑا، گھر مندر دے جنائیا۔ جتھے چکے جھوٹھا جھیرا، جھگڑا کوئے رہن نہ پائیا۔ روپ
 نظری آئے تیرا میرا، میرا تیرا نور اک رُشنائیا۔ اٹھے پہر رہے چاؤ گھنیرا، خوشیاں رنگ رنگائیا۔ سچکھنڈ دوارے لگے ڈیرہ، سنگھاسن اکو اک سہائیا۔ جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا مندر دینا دکھائیا۔ سری بھگوان کہے سُن بھگت بچے، ساچی سکھیا اک درڑائیا۔ بھاگ لگاواں ماٹی بھانڈے کچے، تتو
 تت کھوج کھوجائیا۔ آتم پر ماتم دوویں سچے، سچ دوار سچ سمجھائیا۔ پریم پریتی آون مزے، رس اکو اک چکھائیا۔ سچ دوارا گرگھ لنگھے، ہر جن اپنے گھر پھیرا
 پائیا۔ نچ آتم دیوے پرماندے، نجاند کرے رسائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار سدا وڈیائیا۔ جن بھگت کہن پر بھ تیرا چرن، ست
 ستوادی ساچا نظری آئی۔ جس مستک لایاں کھلے ہرن پھرن، نچ نیتر ہوئے رُشنائیا۔ جس دی دھوڑ رُلدیاں چکے مرن ڈرن، لکھ چوڑا سی پندھ مُکائیا۔ جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا دُھر دا دینا مُکائیا۔ سری بھگوان کہے جن بھگت سہیلے، سچ سچ گن سرب سمجھائیا۔ کوٹن کوٹاں وچوں ورلے
 ہون میلے، جس پورب لیکھاناں ملانیا۔ چاروں کُنٹ لہدے پھردے گرو گرو چیلے، چیلے گرو آں ہتھ کسے نہ آئی۔ پار برہم اچرج کھیل نت نوت سدا سدا
 کھیلے، خالق خلق ویس وٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہروان ہوئے سہائیا۔ جن بھگت کہن پر بھ تیرا مندر سچ، سچ ملے سرنائیا۔ اوس
 دوارے جائیے وس، جتھے ملے نہ کوئے سزائیا۔ رائے دھرم نہ اٹھائے اپنی اکھ، پتر گپت نہ لیکھ دکھائیا۔ اکو ملے پُرکھ سمرتھ، دوجی آس نہ کوئے تکائیا۔
 جنم مرن آون جاون لکھ چوڑا سی گیڑا دینا کٹ، مات گر بھ نہ پھیر بھوئیا۔ لیکھے لاوئی بھگتاں رت، رتی رت تیری بھیٹ چڑھائیا۔ اپنی کرپا دینی برہم
 مت، من مت پرے ہٹائیا۔ کلج انت تیرے ملن وچ رہے نہ کوئی شک، سنساروگ نہ کوئے ستائیا۔ جن بھگتاں دینا اگلا پچھلا حق، دیونہار اک اکھوائیا۔
 سرشٹ سبائی دین چھڈ، کھہڑا چھٹے مات لوکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کلج ہونا آپ سہائیا۔ کلج ویکھو کوڑو کوڑ، سو پُرکھ نرنجن آپ

جنائیندا۔ سرشٹ سبائی ہوئی مورکھ موڑھ، ہر دے ہر نہ کوئے وسائیندا۔ پُرکھ ابناسی کولوں ہوئے دُور، گھر گھر وچ درس کوئے نہ پائیندا۔ ساچا ملے نہ کسے نور، دیابتی مندر شو دوالے مٹھ سرب جگانیندا۔ وِدیا کارن ہوئے مشہور، پنڈت پاندھا مَلا شیخ مسائق ڈھولا گائیندا۔ پرم پُرکھ دی وڑے نہ کوئے حدود، ساچی منزل ویکھ نہ جوت جگانیندا۔ سری بھگوان دا دیوے نہ کوئی ثبوت، ساچا بھو نہ کوئے کھلائیندا۔ رسنا جہوا سارے کہن ملیا محبوب، مُجبت کرن والا نظر کوئے نہ آئیندا۔ مایا ممتا گھر گھر گئی بھوگھ، جگت ترسنا نہ کوئے مٹائیندا۔ ہوئے ہنگتا لگا دوکھ، سکھ آتم نظر کسے نہ آئیندا۔ ملے میل نہ ابناسی اچت، جیتن سرتی نہ کوئے کرائیندا۔ ساچی مولے نہ کوئی رت، بسنت بہار نہ کوئے دکھائیندا۔ اندر وڑ کے کایا پوڑے چڑھ کے دسم دواری کوئی نہ لئے بُجھ، نو دوارے پندھ نہ کوئے چکائیندا۔ سیس جگدیس سچ کسے نہ جائے جھک، چرن کول دھیان نہ کوئے رکھائیندا۔ پاربرہم پت پریشور کسے نہ کہے آمیرے لاڈلے پُت، بن بھگتاں انگ نہ کسے لگائیندا۔ ہر گھٹ اندر بیٹھا چُپ، بن ساچے سنتاں اپنا راگ نہ کسے سنائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کھجگ انتم کھیل کھیلے خالق، مخلوق وڈی وڈیائیا۔ نرگن سرگن بن کے ثالث، صاحب سنگر ویکھے چائیں چائیا۔ سرشٹ سبائی گوڑھی بندرا سٹی آلس، نیز اکھ نہ کوئے کھلایا۔ نو کھنڈ کرے نہ کوئے سفارش، گر اوتار ساچا سنگ نہ کوئے نبھایا۔ قلم شاہی نال کاغذاں اُتے لکھی پڑھن عبارت، نراکھر سمجھ کسے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں دیونہار وڈیائیا۔ جن بھگت اکو اکھر پڑھنا، جس وچ ملے وڈیائیا۔ لہنا چکے جمنا مرنا، مر جیوت روپ وٹایا۔ پرم پُرکھ دی ملے سرنا، سرنگت اک درسایا۔ سچ دوارے سچھنڈ چڑھنا، پوڑی پوڑی پندھ مکایا۔ پرم پُرکھ ابناسی کرتے درس کرنا، نچ نیز دھیان لگایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دیوے مان وڈیائیا۔ مان وڈیائی کون بھگت، ہر جو کون دیا کمائیندا۔ انتر آتم دیوے شکت، ساچی بستی وچ لگائیندا۔ سوگ مٹائے چنتا ہرکھ، غم نیڑ کوئے نہ آئیندا۔ نرگن ہو کے ویکھیا پرت، پاربرہم برہم اپنا گھر دکھائیندا۔ نچ درسی دیوے ساچا درس، پڑدہ اوہلا آپ ہٹائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر جن ساچے ویکھ دکھائیندا۔ ہر جن ویکھے پچھلے یار، یاری یاراں نال نبھایا۔ جس نے تیرے نال کیتا پیار، مُجبت سچ اک دکھایا۔ اس دا لہنا دینا اپنی جھولی لوے ڈار، کرم کانڈ کوئی رہن نہ پائیا۔ بے شک

گھونڈ نوں چھڈ کے و سیں وچ بہار، پٹنے وچ رہائیا۔ راج نرین نال یار، یاری یاراں نال نبھائیا۔ بھگت وچھل گرور گردھار، پُرکھ اکال بے پرواہیا۔ ڈبڈے پاتھر لئے تار، پاہن اپنا چرن چھبھائیا۔ ایہو رام ایہو کرشن مرار، گر اوتار اکو روپ انوپ درسائیا۔ جس دی مہما شاستر سمرت وید کردے رہے جگ چار، لیکھا لکھ لکھ جگت سنائیا۔ سرب جیاں دا پالن ہار، پر م پُرکھ پر ماتم، وڈ داتا سچ سکھدائیا۔ جس دا ساچا جانے نہ کوئی دھرم سناتن، ست ستوادی بھيو کوئے نہ پائیا۔ لکھ چوڑاسی جیو جنت اوس دی آتم، پر ماتم اکو نظری آئی۔ جنہاں کرپا کری بھيو کھولیا باطن، ظاہر ظہور کرے رُشنائیا۔ رسنا جہوا مٹی دند جیو جنت سارے آکھن، بن بھگتاں اندر وڑ کے درس کوئے نہ پائیا۔ گرکھ اترے ساچے گھاٹن، گھاٹا پچھلا پور کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دیونہار وڈیائیا۔ بے شک چھڈیا پچھے گھونڈ، گھنک پُر واسی بھل کدے نہ جائیدا۔ جس دا لیکھا لوک پر لوک دو جہان ساگر سندھ، برہمنڈ کھنڈ پُری لوء آکاش نو نو چار کھوج کھوجائیدا۔ جس دے حکمے اندر کروڑ تیتیسائے راجا اند، وشن برہما شو اپنی کار کمائیدا۔ جس دی دھار ڈو گھی ساگر سندھ، آد جگاد جگ چوڑی جن بھگتاں جام پمائیدا۔ جس دی گر اوتار پیر پیغمبر شبد انادی بند، سو ست ستوادی ساچا حکم ورتائیدا۔ جس دا نام ندھان نت نوت گھر گھر وچے ساچی کنگ، کنگرے کنگرے مردنگ اکو نام سنائیدا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ہر جن ساچے پار کرائیدا۔ پار کرائے اندر پیار، پریتی سنگرے سچے بھائیا۔ راج نرین اک دو لیکھا تن چار، چوہاں کھیل اکو گھر وکھائیا۔ جس منزل بیٹھے آپ نرنکار، تس مندر دیوے مان وڈیائیا۔ گھر دیا باقی جگے اک اپار، نور کرے رُشنائیا۔ ساچا ساتھی ہر جو ملیا مددگار، لوک مات دیا کمائیا۔ پچھے بنیا رہیا باڈھی دا یار، آگے پُرکھ اکال ہو کے ہوئے سہائیا۔ کھیلے کھیل اولڑی چال، جیو جنت سمجھ سکے کوئے نہ رانیا۔ راج نرین بنیا وچ دلال، سو دا ساچے ہٹ کرائیا۔ آگے دیکھنا کھیل کمال، ہر کرتا اپنا بھيو دئے جنائیا۔ بھگت جن دیکھے ساچے لال، لالن اپنی گود اٹھائیا۔ جنم جنم کرم کرم دے وچھڑے بھال، ورن برن وچوں باہر کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، بھگت وچھل اک رگھورائیا۔ بھگت وچھل اک رگھوپت رگھوناتھ، انا تھاں دیا کمائیدا۔ ساچی سخیاں دیوے ساتھ، کاہن اپنی سیو کمائیدا۔ ہوئے سہائی انا تھاں ناتھ، دینن اپنے گلے لگائیدا۔ انتر باہر پچھے وات، واتا ورن سب دا ویکھ وکھائیدا۔ جن بھگتاں سنجھ

سویر اِکو اک وکھائے پر بھات، پر بھاتی اپنا رنگ رنگیندا۔ گھر میلا کلاپات، پت پر میثور نظری آئیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ڈھر دی دات، نام نرنکار جھولی پائیندا۔ نام ندھانا گاؤنا ایک، اکل کل دھاری آپ سمجھائیا۔ پت پر میثور ساچی ٹیک، جن بھگتاں اِکو اک سمجھائیا۔ ترے گن مایا نہ لگے سیک، پنچ تت نہ ہوئے ہلکائیا۔ اندر وڑ کے دسے بھیت، کایا مندر چڑھ کے خوشی دکھائیا۔ آتم سہائے سہنجنی سچ، کھٹیا اِکو اک وڈیائیا۔ درس دکھائے نیت نیت، نچ نیت نظری آئیا۔ رت بسنتی مَوَلے گرکھ تیری چیت، سرتی چیتن آپ کرائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، سجنناں متراں دیوے آپ گیان، اگیانتا وچوں باہر کڈھائیا۔

★ ۲۴ چیت ۲۰۲۱ پکرمی اوتار سنگھ دے گرہ شاستری نگر کانپڑ اتر پردیش ★

ایرپت کہے موہے ملیا آرام، اگلی پچھلی کمی جڈائیا۔ رتناں وچوں رتن ہو یا پروان، پروانگی دتی بے پرواہیا۔ چرن چھوہ سری بھگوان، نیت نین خوشی منائیا۔ درس کر شاہ سلطان، سنسا روگ لیا مٹائیا۔ نر ہر ملیا نوجوان، نر ویر پُرکھ بے پرواہیا۔ نظری آیا والی دو جہان، نر گن سر گن کھیل کھلائیا۔ میرا پورب لیکھا کر پروان، مہر نظر اِک اٹھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دیوے مان وڈیائیا۔ گج کہے میری آسا پور، پت پر میثور ہو یا سہائیا۔ جنم جنم دا بینڈا مگیا دور، پندھ رہن کوئے نہ پائیا۔ ست ستوادی برہم برہادی شبد انادی دسیا حاضر حضور، حضرت اِکو نور و خدائیا۔ کوڑی کریا مایا متا ہوئے ہنگتا گڑھ تٹا غرور، ساچی ریتی پت پنتی چرن پریتی اِکو اک سمجھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دیوے مان وڈیائیا۔ نیل کہے موہے چڑھیا چاؤ، گرہ وٹی سچ ودھائیا۔ درس پایا اگم اتھاہو، بے پرواہ نظری آئیا۔ آد جگاد جگ چو کڑی جس دا دو جہان پساؤ، برہمنڈ کھنڈ پری لوء آکاش پاتال اپنا رنگ رنگیندا۔ نہیل دیونہارا ساچا تھاؤں، محل اٹل اِکو اک دکھائیا۔ سو صاحب سنگر دین دیال چرن کول سیس جگدیس دھریا پاؤں، محبان بیدوبی خیر یا اللہ جلوہ نور اِک خدائیا۔ نیت نوت نرائن کر نہار سچ نیاؤں، شاہ پاتشاہ شہنشاہ پُرکھ اکال اِک اھوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،

سپس میرے چرن چھہائیا۔ چرن سوہیا اُپر سپس، نیز نین اگھ اگھ گھلایا۔ یلیا میل پر بھ جگدیس، جگدیش رنگ وکھایا۔ جگ چوکڑی رکھدا رہیا اڈیک، سبجک تریتا دواپر کھجک دھیان لگایا۔ کون ویلا پر م پُرکھ پر میثور بخشے اک پریت، ساچی ریت دے جنایا۔ پنج تت کایا مائی کرے ٹھانڈی سیت، امرت میگھ اک برسایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دیوے مان وڈیایا۔ دیوے وڈیائی پُرکھ سمرتھ، آد جگاد دیا کمائیدا۔ جھولی پائے حقیقت حق، لاشریک ویکھ وکھائیدا۔ انتر دیوے برہم مت، وڈیا ست ست پڑھائیدا۔ اپنے ملن دی کھول کے اگھ، آخر اپنا میل ملائیدا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، در گھر ساچا اک وکھائیدا۔ در گھر ساچا ویکھیا اگم، انتر وڈی وکھایا۔ صاحب سننگر بیڑا دتا بنھ، دُبداپا تھر پار کرایا۔ گھر پرکاش کرایا چن، نرگن نور چند رُشنائیا۔ جگ نیز ہوئے اٹھ، لوچن اکو ملی وڈیایا۔ پوری منسا ہوئی من، متا موہ چُکایا۔ کر نمسکار کراں دھن دھن، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر اپنا ہتھ لگایا۔ ہتھ لگائے صاحب سلطان، ہر کرتا وڈ وڈیایا۔ جس نوں ملیاں اُتیجے اک گیان، اگیان اندھیر رہن نہ پائیا۔ ست دھرم داد سے سچ نشان، نشانہ اپنے ہتھ جھلایا۔ جس نوں سجدہ کرے زمیں اسمان، لوک پر لوک چو داں طبق بیٹھے نین شرمایا۔ برہمنڈ کھنڈ وشن برہما شو جس دی منن آن، سپس سکے نہ کوئے اٹھایا۔ اوس پر بھو پورب لیکھا ویکھیا آن، انجھو اپنی دھار بندھایا۔ میں بالی بڈھ انجان، سمجھ سوچ رکھاں نہ رانیا۔ مستی وچ ہو خیران، پنج تت سیوا سچی کمایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا جانے تھاؤں تھانیا۔ فیل کہے میں مست ہاتھی، ہتھ کسے نہ آئیدا۔ جس دی ذات کسے نہ ذاتی، جانہارا اکو اک اکھوائیدا۔ آد جگاد جگ چوکڑی سب دا بنے ساتھی، پت پر میثور ناؤں دھرائیدا۔ نرگن سرگن لے کملا پاتی، آتم پر ماتم آپ پر نامئیدا۔ نردھن سردھن دیوے داتی، وست امولک آپ ورتائیدا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی آپ کمائیدا۔ ساچی کرنی کرے گردیو، سچ سوامی وڈ وڈیایا۔ داتا دانی الکھ ابھیو، اگم اتھاہ سار کوئے نہ پائیا۔ کتھنی کتھ نہ سکے کوئی رسنا جھو، بٹی دند نہ صفت صلاحیا۔ جنم کرم دا لیکھا دیوے اگمیو، وست امولک آپ ورتایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ ایرپت کہے موہے آئی یاد، یادداشت اپنی پھیر بنایا۔ کس کارن سنی میری فریاد، مہروان دیا کمایا۔ میرے انتر وچانا، دُھن راگ سمجھایا۔ جوتی جوت

سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دیوے مان وڈیائیا۔ دیوے وڈیائی دُھر درگاہی، در ساچے دیا کمائندا۔ نرُور ہو کے بنیا جگت ملاجی، بیڑا اپنے کندھ اٹھائندا۔ ساچی انھو دے صلاحی، سوہنی گفتار نال سمجھائندا۔ نیوں نیوں لاگو اس دے پائیں، چرن کول اک دکھائندا۔ جس دا کھیل جل تھل اسگاہی، ہیٹل اپنا رنگ رنگائندا۔ جگ چوکڑی غریب نمائیاں پکڑے بانہیں، نردھن ساچی گود اٹھائندا۔ جن بھگتاں دیوے سرتے چھائیں، سمرتھ اپنی دیا کمائندا۔ آتم پر ماتم جس نے کھیل رچائی، لکھ چوراہی اندر پر بھ ڈیرہ لائندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی کار کمائندا۔ گج کہے نمو دیو سوامی، صاحب سنگر اکو نظری آئی۔ جس دی جگ چوکڑی گر اوتار پیر پیغمبر کتھنی کتھ گون کہانی، دُھر سندیسہ راگ سنائی۔ جس دی صفت کرے چارے کہانی، چارے بانی میل ملایا۔ سوٹھا کر سوامی گھٹ گھٹ بنیا جان جانی، بھو ابھیدا اچھل اچھیدا رہیا کھلایا۔ سچ سنگھاسن پر بھ ابناسن بیٹھا شاہ سلطانی، شہنشاہ اپنا ڈیرہ لایا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جس دیوے پد نربانی، گھر اکو اک دکھایا۔ گھر دیکھیا پاربرہم، وجے سچ ودھایا۔ نہ کوئی کانڈ نہ کوئی کرم، نہ کرمی اپنی کھیل کھلایا۔ نہ کوئی مرن نہ کوئی جنم، مات گر بھ نہ کوئے دکھایا۔ نہ کوئی سنسانہ کوئی بھرم، روگ سوگ نیڑ کوئے نہ آئی۔ اکو بخشے ساچی سرن، سرنگت اک اکھوایا۔ سچ محرابے آیا چڑھن، نام خُماری کول رکھایا۔ سنت سہیلے آیا ورن، بے انت اپنا ویس وٹایا۔ دو جہان جس دا نام ندھان ڈھولا پڑھن، بن رسنا جہوا راگ الایا۔ وشن برہما شو جس دی سرنی پڑن، مستک دکھا دھوڑ لگایا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دیوے مان وڈیائیا۔ فیل کہے میری دیکھو چرچا، جگ چوکڑی سمجھ کسے نہ پائیا۔ گرگھ ماریا مستک برچھا، پچھلی کہانی اکھاں آگے نظری آئی۔ نہ کوئی روگ نہ کوئی ہرکھا، چنتا غم نہ کوئے ستایا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دیوے مان وڈیائیا۔ برچھا لگا تکھا گھاؤ، گوہند دھیان لگایا۔ نمو کر چرن کول دیکھیا اکو تھوؤں، نیر نین نین شرمایا۔ توں داتا بے پرواہو، بے انت تیری وڈیائیا۔ آد جگادی پتا ماؤں، مہروان اکھوایا۔ ایہتھے اوتھے کریں سچ نیاؤں، عدالت اکو اک جنایا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا دینا اک ور، سچ تیری سرنایا۔ گھاؤ کھا کے کرے دھیان، انتر منگ منگایا۔ توں داتا دانی مہروان، سور پیر اکھوایا۔ میں بلیسین نادان، ہنکار رُوپ وٹایا۔ مدھ مستی وچ شیطان، شرع نال لڑایا۔ تڈھ بن سہائی کوئی نہ دے

وِج جہان، سر ہتھ نہ کوئے ٹکایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا دُھر دا ور، در ٹھانڈے منگ منگایا۔ فیل منگی انتر منگ، بن رسنا جہوا بول سناٹیا۔ گوہند سورا چڑھ تُرنگ، ویکھے چائیں چائیا۔ تیری اتم پوری ہوئے اُننگ، آسا تیرے نال رکھایا۔ میرے نال ہووے میرا صاحب سربنگ، شاہ پاتشاہ بے پرواہیا۔ تیری ننگی ہون نہ دیوے کنڈ، چرن کول اُپر لئے ٹکایا۔ انتر آتم دیوے اک انند، پُری انند والا سچا ماہیا۔ جگ جنم دی پچھلی آگے لوے گنڈھ، گنڈھنہار گوپال سوامی اک اکھوایا۔ دوس رین چلدیاں پھردیاں دیوے ٹھنڈ، ساہنگ ست ست ورتایا۔ سو گرگھ گر سکھ ہر جن ہر بھگت ویکھنے نوری چند، جنہاں اندر نرگن جوت کری رُشایا۔ ایٹھے اوٹھے دو جہان بھگت بھگوان بنیا سنگ، ناتا سکے کوئے تڑایا۔ ملے وڈیائی وِج ور بھنڈ، برہمنڈ خوشیاں گیت سناٹیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دیوے مان وڈیایا۔ فیل کہے میری گئی ہوئے، متا مول رہن نہ پائیا۔ ایہہ لیکھ لکھایا سَنگر نوویں، گوہند لیکھا دئے جنایا۔ دُھر دا لیکھا جانے کوئے، اگم اتھاہ بے پرواہ سمجھ نہ کسے جنایا۔ لکھ چوڑاسی جیو جنت بھرے پھردے اونے گوئے، اندج جیرج سیج اُتھج پھیرا پائیا۔ لیکھ چکایا دُشٹ دمنے، دامنگیر ہو کے دیا کمایا۔ لہنا دینا مُکایا ہر سنگت ساہمنے، سمجھ اپنے نال ملاٹیا۔ کوئی بھیو نہ پاوے ملا شیخ مسائق پنڈت براہمنے، گر نٹھی پنٹھی دھار ہتھ کسے نہ آتیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، صاحب سَنگر اک اکھوایا۔ چکا لیکھا وِج مات، سچ دوار ملے وڈیایا۔ لیکھا لکھیا قلم دوات، شاہ شہادت دئے بھگتایا۔ صاحب سَنگر درسن پایا ساکھیا، سخی سرور اکو نظری آتیا۔ آگے واسطے جنم مرن وچوں ہويا آزاد، جوئی جوئی نہ کوئے بھوایا۔ کھیڑا وسیا تن ہويا برباد، انتر آتم گھر مہکایا۔ چرن کول لگ دُھر دا آیا اک سواد، رسنا رس سمجھ کوئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میرا لہنا دتا مُکایا۔ فیل کہے میرے سچ سوامی، در تیرے سچ عرضوایا۔ لکھ چوڑاسی گھٹ گھٹ انتر جامی، ویکھنہارا تھاؤں تھانیا۔ بھگت وچھل صاحب سلطانی، پُرکھ اکال تیری سرناٹیا۔ گرگھ گر سکھ ہر جن ہر بھگت تیری لوکات دسن نشانی، نشانہ تیرا ناؤں ہتھ اٹھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دینی مان وڈیایا۔ فیل کہے توں صاحب فاضل، رحمت تیرے ہتھ وڈیایا۔ آد جگادی دُھر دا عادل، عدالت اکو اک رکھایا۔ جنم کرم کریں تبادل، بدلی اپنے ہتھ رکھایا۔ میرے سنگ پار کراؤنا میرا مہاوت، جسدی عداوت گوہند نال نظری آتیا۔ در

دربار آگے ہو کے دیوے وچ ضمانت، سفارش تیرا نام رکھائیا۔ تُوں صاحبِ سنگر صحیح سلامت، آد پُرکھ تیری سرنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہروان ہونا سہائیا۔ صاحبِ سنگر زِگن دھار تھ، مہروان مہر نظر اٹھائیندا۔ جگ چو کڑی آد جگاد نیت نوت ویکھے سچ سچ، گھٹ گھٹ انتر باہر کھوج کھوجائیندا۔ اندر وڑ کے پوڑے چڑھ کے سرتی شبدی لئے پچھ، رسنا جہوا پتی دند نہ کوئے ہلائیندا۔ سجدہ سپس جھکایا چرن کول جھک، نیتز نین نین دھیان لگائیندا۔ تیرا پیئڈا گیا ٹک، سگی ساتھی پار کرائیندا۔ دھن وڈیائی ساچے گرگھ گرگھ، جو تیرا پچھلا میل کرائیندا۔ لہنا دینا مات لوک وچوں گیا چک، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، لہنا دینا اپنے ہتھ رکھائیندا۔ لہنا دینا چکایا جگ، جگ جیوند اتا آپ مُکائیا۔ جنم کرم دی ترسنا مٹی اگ، تتوت نہ کوئے تپائیا۔ آون جاون پار کنارہ پنڈھ مُکایا حد، حدود اپنی دے وکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دیوے مان وڈیائیا۔ فیل کہے میں توڑاں فصیل، فیصلہ حکمے اندر رسائیا۔ اندروں میری گوبند نال دلیل، باہروں کوڑ کراں لڑائیا۔ ہن بنیا اک وکیل، وکالت ساچی وچ فیصلہ حق سنائیا۔ چوتھے جگ میری اتم اک اپیل، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچا دینا دُھر داور، در ٹھانڈا نظری آئیا۔ گج کہے میرے سہائے پیر، چوتھے جگ چو ناں ملی وڈیائیا۔ جس دی کوئی نہ جانے لہر، لہر وچوں دھار نظر کسے نہ آئیا۔ زِگن سرگن سچ سنگھاسن بہہ کے دو جہاناں کری سیر، لوکات اپنی کھیل وکھائیا۔ جن بھگتاں گرگھیاں اُتے کری مہر، آسن سنگھاسن سوہنا آپ سہائیا۔ دُور دُراڈا چل کے آیا نیرن نیر، پُری لوء برہمنڈ کھنڈ آر پار کنارہ اپنا پنڈھ مُکائیا۔ پورب لہنا پچھلا لیکھا میرا دتا نیڑ، جھگڑا جھیرا آگے نہ کوئے جنائیا۔ اندرے اندر چرن کول میں ڈھیہہ ڈھیہہ ہویا ڈھیر، ڈھیری اپنی خاک جنائیا۔ سرن تگی شہنشاہ اکو شیر، شاہ پاتشاہ بے پرواہیا۔ جس جگ چو کڑی گیرا دتا گیر، سنجگ تریتا دوپر کلجگ حکمے وچ پھرائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہ ہر لہنا دینا دیوے تھاؤں تھائیا۔

★ ۲۵ چیت ۲۰۲۱ بکرمی بالمیک دی کٹیا اُتے بٹھور کان پُر اُتر پردیش ★

پنڈت کون ساچا چرنامت، مٹر سری بھگوان ملائیا۔ نرنتر برہم کرے ہت، مایا پردہ پرے ہٹائیا۔ دب نیز آئے دس، نرگن نرنکار نرنکار جوت
 رُشنائیا۔ بالمیک جو لگاوے کچھ، دُهن آتمک راگ سنائیا۔ دھام دکھائے اولڑا اندھ، جگ نیز نظر نہ آئیا۔ ست وِدیا کتھوں لئی سکھ، کون کرے پڑھائیا۔
 کون کہے قلم شاہی کاغذ لیکھ لیکھ، دُهر دا لحم فرمان اک جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، چرنامت اِکو در رکھائیا۔ چرنامت کون ست، شکر
 پنڈی کون وڈیائیا۔ کس بدھ اُتجے برہم مت، برہم وِدیا سچ پڑھائیا۔ لیکھائے تتوت، واسک دستو اِکو نظری آئیا۔ ملے میل پُرکھ سمرتھ، سری بھگوان
 جوڑ جڑائیا۔ بالمیک جس دی چرنی گیا ڈھٹھ، سیس جگدیس جھکائیا۔ سو بھومکا استھان ساچا گرہ دینا دس، مندر کون سو بھاپائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر،
 آپ اپنی کرپا کر، چرن چرنودک کون روپ وٹائیا۔ چرن چرنودک کسے ہتھ نہ آوے پنڈت، ستجگ تریتا دوپر کلجگ چار کُنٹ چارے کھانی دھیان لگائیا۔
 کوٹاں وچوں بھگت بھگوان در بنے منگت، اپنی اچھیا جھولی اگے ڈاہیا۔ کرپا کرے صاحب سور سرنگت، ست ستوادی دیا کمائیا۔ نرگن نرنکار سرگن انگیکار
 کار انگت، سر اپنا ہتھ لگائیا۔ پنچ تت کایا چولی نام ندھان چاڑھ رنگت، امرت رس انتر جام پیائیا۔ مانس مانگھ مانو بنائے بنتر، گھر سچ دیوے وڈیائیا۔ سچ
 چرنودک چرنامت نج گھر پیائے آپ نرنتر، جھرنا اِکو اک جھرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا چرنامت اک دکھائیا۔ چرنامت نظر نہ
 آوے جگت کٹورے، گڑوا خوشی نہ کوئے جنائیا۔ جگ چوکڑی جن بھگتاں سری بھگوان آپ ورتائے بھورے بھورے، تھوڑا تھوڑا گھ انتر جام پیائیا۔
 جنہاں پیتا تنھاں آپے بہڑے، کایا مندر اندر ساڈھے تن ہتھ خوشی منائیا۔ بالمیک بٹوارا اور اِکو لوڑے، نیز نین اگھ دھیان لگائیا۔ انت کال کل کاتی کوئی
 نہ بہڑے، سگلا سنگ نہ کوئے نبھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، چرنامت چرنودک اپنے ہتھ رکھائیا۔ ساچا چرنامت پنڈت جی دینا دس،
 کون سچ سچ ورتائیا۔ جس دے پیتیاں من واسنا ہووے وس، کام کرودھ لوبھ موہ ہنکار نہ کوئے ہلکائیا۔ کایا مندر اندر نرگن جوت ہووے پرکاس، جوت
 نرنجن ڈگمگائیا۔ جنم کرم دی پورب پوری ہووے آس، ترسنا کوڑی دے چکائیا۔ جس دوارے بالمیک ہویا داسی داس، بجواڑا اپنا سیس نوائیا۔ سو جنگل جوہ

اُجاڑ پہاڑ پر بھہ ویکھنہار پر بھاس، ڈُونگھی کندر کھوج کھوجایا۔ لیکھا جانے چوٹی پر بت اُتے کیلاش، پاربرہم برہم پڑدہ آپ چُکایا۔ وِشن ہو کے وِشو کرے
 تلاش، چار کُنٹ دہ دِشا دو جہاناں کھوج کھوجایا۔ ہر کا چرنامت کوئی پیائے نہ وِچ گلاس، کٹورا نظر کسے نہ آیا۔ کر کرپا جہناں آپ دیوے پُرکھ ابناس،
 ابناسی رُپ دئے بنایا۔ اک چرنامت پین دی سبناں رکھی آس، بن بھگتاں لوکماں ہتھ کسے نہ آیا۔ ساچی پونجی دُھر دی راس، پر م پُرکھ پُرکھو تم
 پاربرہم پت پر میثور سد اپنے ہتھ رکھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، چرنامت اپنا آپ بنایا۔ پنڈت جی دسو کی امرت رس، چرنامت
 کون وڈیایا۔ کون مارگ دیوے دس، راہ ساچا اک سمجھایا۔ ملے میل پُرکھ سمرتھ، مہما اکھ دئے درڑایا۔ شاستر سمرت وید پُران گیتا گیان گر اوتار
 جس دا گاوندے جس، وِشن برہما شو دھیان لگایا۔ سو صاحب سلطان سری بھگوان دُور دُرادا نیرن نیرا گھر ساچے آوے نس، بن پاندھی پنڈھ مُکایا۔
 گلاں باتاں دی نہیں کوئی گاتھ، رسنا جہوانہ کونے وڈیایا۔ اندر وڑ کے ویکھو مار جھت، کی امرت رس تہاڈے نچھر جھرنا جھر اپنا اشٹ پکایا۔ بند
 کوڑی کھول کے ویکھو تاک، بجر کپائی کُنڈا لایا۔ پڑھیاں اوہ نہ آوے سواد، اندر وڑیاں ست سرُپ سمایا۔ سو پنڈت جو پاربرہم وِچ ہوئے وساد، برہم
 وسادی رُپ سمایا۔ جس دا کھیل آد جگاد، ناد انادی اپنی کار کمایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، امرت ساچا اکو اک منگ منگایا۔ پنڈت
 جی کی تِساں امرت پیتا، چلی ہتھاں اُتے کُکایا۔ تن من ہو یا ٹھانڈا پیتا، پنچ تت اگ نہ کونے جلا یا۔ کی آیا گیان بن پڑھیاں اٹھاراں دھیائے گیتا، رام
 کرشنا ستمگھ نظری آیا۔ کی مٹھا ہو یا کوڑا ریٹھا، سچ مٹھاس اکوتت بھرا یا۔ کی لیکھا چُکیا نیچاں اوچاں، ذات اذات لیکھا دتا گوا یا۔ جس امرت رس نام
 ندھان سچ دوار یوں پیتا، سو پنت پاپی پُنیت رُپ وٹایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، جگ جگ چرنامت دُھر دا آپ
 ورتایا۔ پنڈت جی امرت وستو کی، کون دیوے ورتایا۔ جس نال نرمل ہووے جی، جیو آتما بھو رہن کونے نہ پانیا۔ لیکھا چُکے ساڈھے تن ہتھ سین،
 روداس چمارا دئے گواہیا۔ بٹوارا بجواڑا بالمیک پھیر او سے دا ادھین، جس مسکین دتا بنایا۔ دُھر دے پنڈت کولوں پڑھو تعلیم، ودیا اکو دئے سمجھایا۔ شاہ
 پاتشاہ شہنشاہ دو جہاناں والی دکھائے اپنا نرگن نور سچ سین، سوچھ سرُپی رُپ وٹایا۔ جس دا فرمان تھم چو داس لوک ترے بھون چلے لکھ چو راسی جیو جنت

ادھین، گر اتار پیر پیغمبر بیٹھے سیس نوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، چرنامت چلی دے انملی، جس دی قیمت کسے نہ پائیا۔ پنڈت جی چرنامت کس نوں ورتایا، پیونہار کون اکھوائیا۔ جے انتر اگھ ہے ویکھو کھول نظارہ، کی سچھ ساہمنے نظری آئیا۔ جس دے پچھے بالمیک رُلیا وچ اجاڑاں، سو ٹھوکر نام لگائیا۔ جس رام دا نام کیتا اجیارا، لیکھا لکھ کے شہادت دتی گواہیا۔ تس رام دا انت نہ پاراوارا، پار برہم پر بھ بے پرواہیا۔ جگ چو کڑی دیکھنہارا کھیل نیارا، نرگن سرگن روپ وٹائیا۔ چارے ویداں دے سہارا، پُران اٹھاراں کرے اجیارا، گیتا گیان اٹھ دس جوڑ جڑائیا۔ ساچی سخیاں دیکھ اکھاڑا، دو جہاناں منگلا چارا، منڈل راس اک رچائیا۔ دیکھنہارا گنگا کنارہ، بخشنہارا چرنامت ساچا ٹھنڈی ٹھارا، رس اکو اک دکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ لیکھا جانے تھاؤں تھانیا۔ پنڈت جی گڑوی کرے پکار، اُچی کوک کوک سنائیا۔ جس دا آد جگادی تیر تھ تٹ سرور دھر دا سچ بھنڈار، گنگا جمنا سُرستی گوداوری دھار چلائی۔ سو کرتا پڑکھ کر نیہارا کھیل کرے کرتار، کاہن گھنٹیا رام رمیا نرگن سرگن ویس وٹائیا۔ ساچا جام میت پیار پلاونہار، رس اکو اک دکھائیا۔ تس دانیتز نین اگھ کرو درس دیدار، ستمکھ ہو کے رہیا سمجھائیا۔ جگت و دیا وسے باہر، بھگت و دیا اک سمجھائیا۔ جس دھار وچوں نراکھر ساچے کر پیار، بالمیک اپنی قلم چلائی۔ سو بالمیک کھجک وچ کرے پکار، اُچی کوک کوک سنائیا۔ ایہہ میرا اوہو یار، جو جگ نیتز نظر کسے نہ آئیا۔ او سے دا سچا بھنڈار، جس نوں کوٹن کوٹ پنڈت پاندھے رہے ورتائیا۔ پر اب نہ کوئی پیونہار، امرت پی امر روپ نہ کوئے وٹائیا۔ شکر نین رہیا اگھاڑا، اپنی ترسول ہتھ رکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، چرنامت اکو گھر دکھائیا۔ چرنامت اندر وسے بھگوان، جل ساچا رہیا سنائیا۔ اس دی کرو پچھان، پنڈت جی اپنا دھیان لگائیا۔ پھیر دیو فرمان، حکم سندیسہ اک سنائیا۔ دھر دا دیکھ کھیل مہان، مہابلی اپنی کار کمائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بچھنہارا سچ در، جس گھر بہہ کے امرت جل جن بھگت پیون چائیں چائیا۔

ساچی سیتا دکھائی سرتی، ساچے رام نال پرناٹیا۔ جس دا روپ اکال مورتی، ست سرپ سمانیا۔ آسانسا سرب پورتی، بھر تمبر ویکھ دکھائیا۔ واس
 چھے نیڑ دورتی، گنگا آر پار کنارہ اگو گھاٹ نظری آتیا۔ اوس دی ساچا رام کرے سچ مہورتی، مُشکل پچھلی حل کرائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی
 کرپا کر، ویکھنہارا بے پرواہیا۔ سیتا مندر دینا دکھال، جس انتر اگو جوت ہووے رُشناٹیا۔ ایہدے نال رام وسے دین دیاں، سوہنا اپنا جوڑ جڑائیا۔ بے شک
 باہروں کٹدا پھرے بناس، پنج تت کایا ماٹی دکھائی نظری آتیا۔ اندروں کرے ساچی سنبھال، بن پریتم بے پرواہیا۔ کیا کوئی سمجھے لوکُش کس دے بال،
 بالمیک جواڑا دے گواہیا۔ کون کرے پریتال، سر اپنا ہتھ لکائیا۔ کون جنگل جوہ اُجاڑ پہاڑ رکھے سنبھال، اپنی گود اُٹھائیا۔ کس بدھ امرت ست جام دے
 پیال، سوہنا رنگ رنگائیا۔ سو پنڈت جی مندر دینا دکھال، جس اندر سیتا سوہنا روپ وٹائیا۔ سیتا نظری آئے ست، ست ستواد وچ بیٹھی آسن لائیا۔ اگو
 رام رہی جپ، رسنا جہوا پتی دند نہ کوئے ہلاٹیا۔ نالے بناس نالے تپ، دوویں رنگ دکھائیا۔ نالے بالمیک سر اُتے رکھے ہتھ، سگلا سنگ نبھائیا۔ نال پر بھ
 ملن دی کھولی اکھ، انتر درشن پائیا۔ باہروں سارے رہے دس، ساچا بھو نہ کوئے کھلاٹیا۔ اوہ سیتا میا سب دے اندر رہی وس، جیہڑی سیتا ساچے رام
 پرناٹیا۔ اُس دا لیکھا کدے نہ مکے تت اٹھ، اپ تیج وائے پر تھی آکاش ساچا جوڑ جڑائیا۔ سو مندر خوشیاں نال دینا دس، ویکھئے چائیں چائیا۔ مندر اوہ نہ
 دسنا جس وچوں سیتا جائے نٹھ، لبھیاں ہتھ کسے نہ آتیا۔ جس دے پچھے رام ہووے بے بس، بجھے واہو داہیا۔ جس راون ستھر دتا گھت، خاکی خاک
 ملاٹیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا مندر ویکھے بے پرواہیا۔ سیتا مندر دکھاؤنا سوہنا، سوہنی بنت بنائیا۔ جتھے نہ ہسنا نہ رونا، خوشی غم نہ
 کوئے رکھائیا۔ نہ بستر نہ سیجے سونا، آلس ندرانہ کوئے وڈیائیا۔ نہ گیت نہ چھند گاؤنا، تال تلواڑا نہ کوئے وجائیا۔ جس مندر اندر پر م پُرکھ پر ماتم انتر
 درس پاؤنا، سیتا خوشیاں رنگ دکھائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ویکھن آیا اوہ گھد، جس گھر سیتا سوانی بہہ بہہ خوشی منائیا۔ سیتا مندر کڈا
 چنگا، پنڈت جی کون دے دکھائیا۔ جس دے ویراگ اندر روندی پھر دی گنگا، نیتز نیناں نیر وہائیا۔ جس دارام چھڈیا سگ، ناتاٹیا سنگی لوکائیا۔ بن رام سیتا
 اوہ نہ آوے اتندا، جو اتندا وچوں پرگٹائیا۔ جس گھر بن تیل باقی دیا جگائے اگئی چندا، اٹھے پہر ہوئے رُشناٹیا۔ کوڑے کرکٹ نال کدی نہ ہووے

گندہ، جگت واسنا اندر ویکھن کوئے نہ پائیا۔ اوتھے نہ کوئی سنگھاسن نہ کوئی پلنگ نہ کوئی کھٹیا نہ کوئی منجا، اکو جوت نور رُشناپیا۔ شبد اناد دُھن و بے مردنگا، تند ستار نہ کوئے ہلایا۔ جس مندر نوں کوٹن کوٹ لہدے پھردے وچ برہنڈا، جیو جنت سادھ سنت بیٹھے دھیان لگایا۔ سو مندر دکھاؤنا جتھے وڑدیاں کوئی نہ آوے سنگا، ستمگھ ساکھیات سیتا رام دوویں نظری آئی۔ بالمیک اندروں رہیا گا، خوشیاں گیت سناپیا۔ پر بھو کیتا قول رہیا نبھا، پورب لیکھا بھل نہ جائیا۔ اینہاں کولوں میٹوں بھگت لیا بنا، اپنی گود اٹھایا۔ روداس نال جوڑ جڑا، دیوے مان وڈیایا۔ پچھلا چیتا دے کرا، چیتن روپ دکھایا۔ ایسے کارن کرتا گیا آ، گرہ مندر گھر ویکھے نین اٹھایا۔ جس دی آسا رکھ چرن بھرواسا گیا تکا، سو صاحب ہوئے سہایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، بالمیک تیری کرے بھال، پال سنگھ سرن رکھایا۔ ساڈھے تن ہتھ ایتھوں دُور، فاصلہ سچ رہیا سمجھایا۔ کلجک وچ ساڈھے تن ہتھ ایسے کارن ہو یا منظور، مزدوری پچھلی جھولی پائیا۔ جس سنگھاسن اُپر صاحب حاضر حضور، ڈھائی بالشت اس توں پچھے دے وڈیایا۔ اس دھام تے ڈھائی گٹھاں آگے جھک کے اکھاں وچوں نیر وہائے نور، بہل ہو کے انتر گر لایا۔ میری جوڈری کرنی منظور، چرن کول بخشنی سرناپیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، روداس سنگ پوری کیتی آس، آسا وچوں ساڈھے تن ہتھ دی روداس چمارا دے گواہیا۔

★ ۲۵ چیت ۲۰۲۱ بکرمی ستونت کور دے گرہ شاستری نگر کان پُر اتر پردیش ★

جن بھگت کہے میں آرادھیا اک، اینکار دھیان لگایا۔ جس اپنا لیکھا میرے انتر دتا لکھ، کاغذ قلم شاہی سنگ نہ کوئے رکھایا۔ جگ چوکڑی نت نوٹ نرگن اوہو روپ آئے دس، ست سروپ نظری آئی۔ آتم پر ماتم کرے ساچا ہت، پریتی اکو اک دکھایا۔ جنم کرم بھرم بھو کوڑی کریا لیکھا لئے نچٹھ، وڈا تا اپنے ہتھ رکھے وڈیایا۔ لکھ چوراسی جیو جنت جو ستا دے کر پٹھ، گرگھاں ستمگھ نظری آئی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگت رہیا تر اپیا۔ جن بھگت کہے پر بھ تیری ساچی مستی، نام خُماری اکو نظری آئی۔ سدا سدا سد نظری آئے تیری ہستی، گھٹ گھٹ اپنا ڈیرہ لایا۔ آد

جگاد چڑھی رہے مستی، سچ متوالا رُوپ وٹائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دینی اک وڈیائیا۔ جن بھگت کہے پر بھ تیرا نگارہ، گھر نو ندھ و بے ودھائیا۔ ناتا چھٹے سرب سنسار، سگلی چنت گوائیا۔ نچ نیتر نین دیدار، درس حرص سرب گوائیا۔ گرہ دپیک جوت اُجیارا، اندھ اندھیر مٹائیا۔ ست ملن دا سچ پیارا، پریتم پریتی اک درڑائیا۔ مندر سہائے محل منارا، نہچل ناؤں رکھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا دیونہار آپ اکھوائیا۔ جن بھگت کہے کی تیری صفت، سچ صلاحی کہن کچھ نہ پائیا۔ کوئی نہ جانے تیری نسبت، آد جگاد جگ چوکڑی سمجھ نہ کوئے رکھائیا۔ تیرا لیکھا سدا سدا الابرت، لوک پر لوک تیرا نور نظری آئی۔ سچ سوامی جن بھگتاں کرے اک مُجبت، مہروان مہر نظر اک اٹھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا دیوے ہر گھٹ، گرہ گرہ جھولی پائیا۔ ہری بھگت کہے میرے بھگوت، تیری بھگتی سمجھ کسے نہ آئی۔ جگ چوکڑی کر کر تھکے سادھ سنت، جیو جنت بھججن واہو داہیا۔ کسے ہتھ نہ آوے نیا منت، منتر ست نہ کوئے سمجھائیا۔ رُوپ انوپ تیرے ویکھ انت، اگنت سکے نہ کوئے گنائیا۔ بھر مے بھلا جگت سنسار لگرمی جنت، نہہکرمی تیرا نیہوں نہ کوئے لگائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی سکھیا دتی درڑائیا۔ سری بھگوان بھو کھول، جن بھگت دے سمجھائیا۔ جگ چوکڑی تو لاں ساچا تول، نام ترازو ہتھ اٹھائیا۔ ساچے سنتاں سجن بن کے وسماں کول، دُور دُراڈا پندھ مُکائیا۔ اندر وڑ و جاواں ڈھول، سُتیاں آپ اٹھائیا۔ امرت رس پیواں پائل، جام نام ہتھ اٹھائیا۔ اُلٹا کر کے نابھ کول، جھرنا اکو ست جھرائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد ہووے آپ سہائیا۔ جن بھگت کہے تیرا امرت پیوے کون، سمجھ وچ کسے نہ آئی۔ سادھ سنت چار گنٹ دہ دشا بھون، دوس رین من واسنا نال رلائی۔ تیر تھ تٹ کنار جو جا جا نہاؤن، دُرمت میل نہ کوئے دھوائیا۔ مرگشالا جو سیجے سون، دھوڑی تن تپائیا۔ سیس بھسم جو پھڑ پھڑ پاؤن، خاکی خاک رُوپ وٹائیا۔ راگاں ناداں اندر جو گان، تال تلوڑے جو رہے و جائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا ساچا ور، تیرا سنگ سکے نہ کوئے نبھائیا۔ پاربرہم کہے میرا لیکھا سچ، ست ست سمجھائیا۔ جن بھگتاں ملاں ہس ہس، نت نوت پھیرا پائیا۔ جگ چوکڑی دیواں وتھ، نام امولک اک ورتائیا۔ ہر دے اندر آپے وس، ہستی اپنے نال رکھائیا۔ امرت آتم ساچا جھٹ، سچ سروور دیاں بھرائیا۔ ست دھرم دا کھول کے ہٹ، نام ونجارا ونڈ

وڈائیآ۔ آتم سیجا بیٹھ سہنجنی کھاٹ، سنگھاسن اکو رنگ رنگائیآ۔ بھاگ لگا کایا ماٹ، کاجی ماٹی دیاں وڈائیآ۔ سدا سہیلا بن کے وساں ساتھ، سگلا سنگ نبھائیآ۔ جنہاں سناواں اپنی گاتھ، سوہنگ ڈھولا اک پڑھائیآ۔ تنہاں ایٹھے اوتھے بناں ماٹی باپ، پتا پُرکھ اکال اکھوائیآ۔ پکڑ چڑھاواں ساچے راتھ، بن رتھو اہی سیو کمائیآ۔ اپنے ملن دی انتر آپے دستاں جاج، سُرتی شبد جوڑ جڑائیآ۔ ساچی سیجا کر کے بھوگ بلاس، ناری کنت رُوپ وٹائیآ۔ جنم جنم دی پوری آس، جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنے سنگ رکھائیآ۔ جن بھگت کہے کی تیرا رنگ، جگ نیتز نظر نہیں آئیندا۔ کون سیجا سوہے پلنگ، سچ سنگھاسن کون ڈیرہ لائیندا۔ کون نام وجے مردنگ، کون ناد لائیندا۔ کون پریم دے اند، کون اپنا سنگ دکھائیندا۔ کون ڈھولا گائے چھند، جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا سچا ور، در بھکھک منگ منگائیندا۔ میرا ڈھولا سوہنگ سو، آد جگاد جگ چوکڑی جن بھگتاں آپ جنائیآ۔ سرشٹ سبائی نالوں کرے نرموہ، مُجت اپنے نال جڑائیآ۔ کوڑی کرپا لوے کھوہ، سچ سچ جھولی دے بھرائیآ۔ کر پرکاس انتر لو، اندھ اندھیر گوائیآ۔ ڈھر دا ڈھو آ دیوے ڈھو، جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگت لئے اٹھائیآ۔ جن بھگت کہے کی تیرا گیت، میری سمجھ وچ نہ آئیآ۔ میں سُن سُن تھکا مندر مسیت، شو دوالے مٹھ در در پھیرا پائیآ۔ تیری کوئی نہ جانے اچرج ریت، ریتوان پڑدہ نہ کوئے اٹھائیآ۔ سارے کہن پر بھ دا کھیل سدا انڈیٹھ، ویکھن وچ کدے نہ آئیآ۔ جو جن کرے چرن پریت، تِس دیوے مان وڈائیآ۔ کر کرپا سوامی بخشے اک حدیث، حضرت سچ کر پڑھائیآ۔ ہوں بال ایانا نیکن نیک، نیچوں نیچ رہیا دکھائیآ۔ کایا چولی چاڑھ رنگ مچھ، دو جہاناں اتر کدے نہ جائیآ۔ میری ننگی نہ ہووے پیٹھ، پشت پناہ تیرا ہتھ رکھائیآ۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی سرن تیری تکائیآ۔ سری بھگوان کہے جن بھگت سرن لینی تک، اوٹ اکو اک رکھائیآ۔ سب دی جھولی پاواں حق، حقیقت وچوں کھوج کھوجائیآ۔ جھوٹھی پریت لاناہ جانانس، بھچیاں مارگ ہتھ نہ کوئے آئیآ۔ کرپا کرے پُرکھ سمرتھ، دو جہان دے وڈائیآ۔ اپنے ملن دی کھول کے اٹھ، گھر درس سچ سبھائیآ۔ تُوں میرا میں تیرا مل کے گاؤندے ایہو جس، سوہنگ ڈھولا اکو گائیآ۔ تُوں میرا میں تیرے وس، وڈا جھوٹا نظر کوئے نہ آئیآ۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، تیرا نور اپنا نور در سائیآ۔ جن بھگت کہے وڈا جھوٹا ایہہ تیرا کم، میری سمجھ وچ نہ آئیآ۔ تیری وڈائی تُوں ہیں پر بھو

دھن، دھن تیری سرناہیا۔ میں بالا ندھا نوری تیرا چن، توں چاندنا بے پرواہیا۔ میں نت نوت تیرا بھانا رہیا من، توں سد اپنے بھانے وچ سماہیا۔ میرا وسیرا چھری چھن، تیرا محل اٹل سگھنڈ ساچا سو بھاپاہیا۔ توں میرا جینی جن، ہوں پوت سپوت در ٹھانڈا ویکھ وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دینی مان وڈیاہیا۔ توں پوت سپوت میرا جگ، سری بھگوان سچ سمجھائیندا۔ میں وساں اُپر شاہ رگ، گھر ساچے ڈیرہ لائیندا۔ تیرا گرگھ کر کے حج، اپنی حاجت پور کرائیندا۔ جگت دوار سارے تچ، تخت تیرا اک وڈیائیندا۔ میں درس کران رنج، نت لوچن تیرے نال ملائیندا۔ تیرے اندر اپنا پردہ کج، پنج تت کایا اوڈھن اک سہائیندا۔ تھہ بن میرا دیوے نہ کوئی ساتھ، سنگی سنگ نہ کوئے جنائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر تیرے ہتھ رکھائیندا۔ بھگت کہے توں میرا باپ، پتا اکو اک اکھوائیا۔ بن رسنا جہوا کران جاپ، بن پڑھیاں ہووے پڑھائیا۔ نچ نیتر ویکھاں تیرا پرتاپ، اگم اتھاہ تیرا نور نظری آہیا۔ سنساروگ نہ کوئے سنناپ، چنتا دکھ نہ کوئے جنائیا۔ دھن وڈیائی جاگے میرے بھاگ، پورب لہنا جھولی پائیا۔ نام امولک دتی دات، وست اپنی آپ ورتائیا۔ چرن پریت بدھانات، بدھاتا اپنا سنگ وکھائیا۔ توں بیٹھا رہیں اکانت، میں ویکھاں چائیں چائیا۔ بن تیری کرپا تیری سمجھ آئے کسے نہ بات، سوچ سکے کوئی نہ رانیا۔ جنہاں بخشیں آپ نجات، سمرتھ پُرکھ ہو سہائیا۔ تہناں گرگھیاں پوری ہووے آس، آس اصل نال ملائیا۔ کوٹن کوٹ کوٹاں وچوں ہر جن ورلے نال کریں ملاپ، گھر میلا سچ سبھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگت بنائیں سجن ساک، ناتا سگلا جگت تڑائیا۔ مہارج شیر سنگھ وشنو بھگوان، اپنا رکھ ڈوگھا کھات، جگ چوکڑی کھاتے اپنے وچ سماہیا۔

★ ۲۵ چیت ۲۰۲۱ بکرمی بیبی بھگوانتی دے گرہ شاستری نگر کانپڑ اتر پردیش ★

جن بھگت کہے میرا اشٹ بھگوان، دوجا دیو نہ کوئے منائیا۔ جو انتر آتم دیوے سچ گیان، بن اکھراں کرے پڑھائیا۔ نرمل دپاجوت جگائے مہان، تیل باقی نہ کوئے رکھائیا۔ امرت رس پیائے جام، نچھر جھرنایا۔ کوڑی کریا میٹے شیطان، ممتا موہ نہ کوئے ہلاکائیا۔ سچ مندر سہائے مکان، گھر گھر

وچ سو بھاپایا۔ سوچھ سرؤپی درسن دیوے آن، ست سوامی نظری آئی۔ دھر داشبد سنائے ناد دھنکان، انحد راگی راگ الائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، در دیوے مان وڈیایا۔ سری بھگوان کہے میرا بھگت پیار، لکھ چوڑاسی سمجھ کسے نہ آئی۔ جگ چوڑی پاواں سار، نت نوت ویکھ وکھایا۔ ساچی سکھیا اک سکھال، دھر دانام کراں پڑھایا۔ دینا بندھپ ہو کے دین دیال، در گھر ساچا ویکھ وکھایا۔ ترے گن مایا توڑ جنجال، جاگرت جوت کراں رُشانیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر جن ساچے لئے ترایا۔ جن بھگت کہے میرا بھگونت، بن بھگون دوجا نظر کوئے نہ آئی۔ آتم پر ماتم ست ستوادی دھر دا کنت، نر ہر نرائن اکو اک اھوایا۔ جگ چوڑی لکھ چوڑاسی جیو جنت بنائے بنت، سادھ سنت دے سمجھایا۔ بودھ اگادھ شبد اناد مہما سنائے اگت، کھانی بانی اپنا راگ الائیا۔ کوڑی کرپا مایا متا گڑھ توڑے ہوئے ہنگت، سچ سچ اک وکھایا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایستھے اوتھے ہوئے سہایا۔ سری بھگوان کہے میرا بھگت سجن، دو جہاناں وچوں اکو نظری آئیندا۔ چرن دھوڑی کرے سچا مجن، سچ سرور اکو نہا نہا خوشی رکھائیندا۔ دوس رین اٹھے پہر رہے مگن، انتر آتم سچ دھیان لگائیندا۔ اندر وڑ کے کایا پوڑے چڑھ کے سچ دواویوں میٹوں آوے سدن، اچی کوک کوک ساچا نام الائیندا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، جن بھگتاں سنگ سمائیندا۔ جن بھگت کہے میرا ٹھاکر سوامی، پرکھ اکال اکو نظری آئی۔ لکھ چوڑاسی گھٹ گھٹ ہوئے انتر جامی، ویکھنہارا تھاؤں تھانیا۔ شبدی شبد جو گائے اگئی بانی، دھر سندیسہ اک سنایا۔ سنت سہیلا گرو گرو چیللا بھيو کھلائے پد نربانی، گھر ساچا اک وکھایا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر اپنا ہتھ ٹکایا۔ سری بھگونت کہے میرا بھگت سنگ، ساتھی دو جہان نظری آئیندا۔ جس اندر میٹوں ملے اند، گھر وچ گھر بہہ خوشی منائیندا۔ اپنا نوری جوت چاڑھ چند، ساچا نور اک رُشائیندا۔ ستوادی گا چھند، سوہلا ڈھولا راگ الائیندا۔ آسانسا میری پوری کرے منگ، ہر جن اپنا آپ بھیت چڑھائیندا۔ جس ملیاں سدا سد پئے ٹھنڈ، سو بھگت صاحب سنگر پئے بھائیندا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں ویکھ خوشی منائیندا۔ جن بھگت کہے میرا بھگوان اگم، الکھ اگوچر وڈ وڈیایا۔ نہ مرے نہ پئے جم، مات گربھ نہ پھیرا پایا۔ ہرکھ سوگ نہ کوئی غم، چنتا چکھا نہ کوئے جلائی۔ پون سواس نہ کوئے دم، نیتزیر نہ کوئے وہایا۔ برہمنڈ کھنڈ پری لوء دو جہان جانے

اپنا کم، نہکرمی ساچا کرم کمایا۔ لکھ چوراسی جیو جنت آپے گھڑے آپے لئے بھن، گھرن بھنہار کھیل کھلایا۔ وست امولک نام ندھان دیوے دھن، گھٹ گھٹ اندر جھولی آپ بھرایا۔ روس چکا ونہارا چن، چانی اپنی دھار دکھایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ہر بھگت نیوں نیوں لاگے پانیا۔ سری بھگوان کہے بھگت اپار، لکھ چوراسی وچوں نظری آئی۔ جوت نوت مگے اک دیدار، دید عید چند رُشانیا۔ ناتا توڑ کوڑ سنسار، ایشٹ اکو اک منایا۔ درشت کھول آپ کرتار، گھر دیکھے چائیں چانیا۔ میل ملاواں ٹھانڈے دربار، محل اٹل ملے وڈیایا۔ ساچی سنیاں منگلپار، گیت گو بند اک سنایا۔ توں میرا میں تیرا یار، متر پیارا بنے بے پرواہیا۔ آون جاون جنم مرن دا گیز نوار، لکھ چوراسی دے کٹایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر جن ہووے آپ سہایا۔ جن بھگت کہے سری بھگوان میرا متر، ماتر بھومی دے وڈیایا۔ جوتی دھاروں جوت آئے نکل، شبدی شبد ناد و جایا۔ نہ ٹماں نہ پتل، سچ سورن پارس روپ دکھایا۔ ایکا دھار رہے سمل، جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیوے مان وڈیایا۔ سری بھگوان کہے میرا بھگت انوکھا، کوٹاں وچوں نظری آئی۔ جس اندر زرگن نور جگے جوتا، اگیان اندھیر بیٹھا لکھ چھپایا۔ سو صاحب سلطان نام جے سوکھا، بن رسنا جہوا پتی دند ہلایا۔ چرن پریتی رکھے ڈھر دی اوٹا، سیس اُپر نہ کوئے اٹھایا۔ من واسنا من نہ ہوئے کھوٹا، کوڑی کریا دے تھایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر جن اپنا میل ملایا۔ جن بھگت کہے میرا بھگوان وچولا، میلا اپنا آپے آپ کرایا۔ سری بھگوان کہے میں بھگتاں گولا، جگ جگ سیو کمایا۔ بھگت کہے میں گاواں ڈھولا، زرگن تیرا نام دھیایا۔ بھگوان کہے میں بھگتاں اندر مولا، سرگن اپنا رنگ رنگایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا جانے سچا شہنشاہیا۔ بھگت بھگوان اکو رنگ، دوجی ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ اکو سچ اک پلنگ، اکو سنگھاسن سو بھاپایا۔ اکو پریم اک انند، رس اکو اک رکھایا۔ اکو گیت اکو چھند، ڈھولا اکو اک سنایا۔ اکو منزل اکو پنڈھ، پاندھی اکو روپ وٹایا۔ اکو تٹی دیوے گنڈھ، گنڈھنہار اک ہو جایا۔ اکو سچ دوار جائے لنگھ، اکو ایک اینکار نظری آئی۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھگت بھگوان میل ملایا۔ بھگت بھگوان ہوئے ملاپ، ملنی ہر جگدیس کر ایندا۔ دوویں مل کے اک دوجے دا کرن جاپ، پریم پریتی اندر ساچا ناد و جائیندا۔ ناتا جڑائے پتا پوت باپ، پڑکھ اکال کھیل کھل ایندا۔

آتم پر ماتم بن سجن ساک، سگلا سنگ نبھائیندا۔ پاربرہم برہم ویکھے مار جھات، پردہ اوہلا آپ اٹھائیندا۔ سچ دوارے سچ پریتی ساچا بنھے نات، ایٹھے اوٹھے دو جہان نہ کوئے تڑائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھگت بھگوان سوہن اکو گھاٹ، پتن صاحب سنگر اک وکھائیندا۔ بھگت بھگوان سچ محلا، ست ستوادی اک وسائیا۔ اک دوجے دا پھڑیا پلا، پلو سکے نہ کوئے چھڈائیا۔ جوتی شبدی دھار رلا، نرگن نرگن ویکھ وکھائیا۔ جرم کرم دامیٹ سلا، اون جاون ڈیرہ ڈھاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، بھگت بھگوان اکو گھر وسائیا۔ بھگت بھگوان گھر وسے ایک، سچھنڈ وجے ودھائیا۔ سچ دوارے ملے ٹیک، ست ستوادی ہوئے سہائیا۔ اگلا پچھلا چکے لیکھ، قلم شاہی کاغذ دے گواہیا۔ نرگن آتم نرگن پر ماتم دوہاں بنیا ہیئت، ہتکاری اپنے گھر وسائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں سنگ جگ جگ کھیڈے کھیڈ، بن کھلاری اپنا کھیل رچائیا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جنہاں دے آتم انتر اپنا بھیت، انھو پرکاش پُرکھ ابناس اکو وار کرائیا۔

★ ۲۵ چیت ۲۰۲۱ بکرمی کرپا سنگھ دے گرہ شاستری نگر کانپڑ اتر پردیش ★

جن بھگت کہے ویکھ مات لوک، پر بھ اپنا دھیان لگائیا۔ تیری کوئی نہ رکھے اوٹ، بھرے بھلی سرب لوکائیا۔ شاستر سمرت وید پُراناں وچوں پڑھ کے سلوک، رسنا جہوار ہے گائیا۔ من واسنا منگدے موکھ، مفت جھولی آگے ڈاہیا۔ تیرا نور تلے نہ کوئی نرمل جوت، سادھ سنت اکھ نہ کوئے گھلائیا۔ توں بیٹھا رہوں خاموش، گنگ کھ ناؤں دھرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نرگن نرگن لے انکڑائیا۔ جن بھگت کہن اٹھ ویکھ تک، طاقتور اپنی لے انکڑائیا۔ چار گنٹ نوکھنڈ ست دیپ سب تے پیا شک، وشن برہما شو شنکر بیٹھا اکھ چرائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر تیرے دوارے آئے نٹھ، لوکمت ناتا جگت تڑائیا۔ جگ چوکڑی مارگ لکھ کے آئے دس، اکھراں حرفاں نال سمجھائیا۔ انم سارے کر کے بس، بستے اپنے بیٹھے بندھائیا۔ کسے دا چلے نہ کوئی وس، واسطہ سارے رہے پائیا۔ سکھیا دے دے گئے تھک، تھکاوٹ سب دے اُتے چھائیا۔ تیرا ملے نہ نام رس، رستہ حق حقیقت وچوں نہ

کوئے درسایا۔ ست دوارا نظر نہ آئے ہٹ، ونجارے گھر گھر بہہ بہہ کوڑا ونج رہے کرایا۔ پھری دروہی من مت، گرمت نہ کوئے رکھایا۔ بن تیرے
 پاربرہم کوئی نہ رکھے پت، سچ سہائی نظر کوئے نہ آیا۔ نیتز کھول اگئی اگھ، لوچن اپنا نین اٹھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہروان ہو
 سہایا۔ جن بھگت کہن اٹھ پر بھ جاگ، جاگن ویلا آیا۔ سرشٹ سبائی ہوئی کاگ، بدھی کاگ وانگ کرایا۔ گھر گھر گئی کوڑی آگ، اگنی تت جلائی۔ انتر
 اُتجے نہ کسے راگ، گیت اناد نہ کوئے سٹنایا۔ کنت ملے نہ کوئے سہاگ، نار دُہاگن دئے دُہایا۔ سچ سرنائی کوئی نہ جائے لاگ، چرن کول نہ کوئے وڈیایا۔
 تیرے نالوں بن بھگتاں سب نے کیتا تیاگ، ناتا توڑ بیٹھے مکھ بھوایا۔ دیک جوت نہ جگے چراغ، شمع سچ نہ کوئے چکایا۔ سچ دواریوں دُور دُراڈے رہے
 بھاگ، نیرن نیرا ہو کے نیتز درس کوئے نہ پایا۔ گر اوتار پیر پیغمبر ہوئے لاجواب، لیکھا تیری جھولی رہے سٹنایا۔ پر م پُرکھ سلطان سری بھگوان جن
 بھگت تیرے مُتاج، مُجبت تیرے نال رکھایا۔ سیس جگدیس سوہے تاج، تخت نواسی اکو نظری آیا۔ سچ سوامی کارج کر راس، کرتا پُرکھ قُدرت تیرا
 رُپ تیرے وچوں تیری دھار پرگٹایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اٹھ ویکھ اپنا گھر، نرگن اپنا پھیرا پایا۔ جن بھگت کہن پر بھ ہو دلیر،
 بل اپنا آپ دھرایا۔ بچھلا چھڈ دے ہیر پھیر، آگے ساچا راہ چلائی۔ لیکھا چکھے زبر زیر، ہمزا حرف نہ کوئے پڑھایا۔ دُور دُراڈے ویکھ نیرن نیر، پاندھی
 اپنا پندھ مُکایا۔ کوڑی کریا لہنا دینا دے نیڑ، شرکت مٹے جگت لوکایا۔ دو جہاناں والی دُھر دے شیر، شاہ پاتشاہ اپنا حکم ورتایا۔ جوتی جوت سروپ ہر،
 آپ اپنی کرپا کر، مہروان اپنا ویس وٹایا۔ جن بھگت کہن سری بھگوان، دو جہاناں والی دوزخ بہشت تیرا راہ تکایا۔ نرگن سرگن بن پالی، پرتپالک ہو
 سہایا۔ لکھ چوڑاسی جیو جنت بن ایالی، مورکھ گدھ پار کرایا۔ ست دوارا ہویا خالی، ساچا نام جھولی وچ نہ کوئے ٹکایا۔ شاستر سمرت وید پُران مایا بھل
 کرن دلالی، ونج حق نہ کوئے کرایا۔ تیرا نور نظر نہ آئے جوت اکالی، اکل کل دھاری تیرا بھے سر نہ کوئے ٹکایا۔ پھل دے نہ کسے ڈالی، پچھڑ
 بیٹھی رُپ وٹایا۔ من واسنا مت ہوئی متوالی، مطلب اپنا آگے سب نوں رہی دکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کلج ویکھ اگنی تت تپے
 کٹھالی، ساتک ست ست نہ کوئے کرایا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، تیرا کھیل بے مثال، مسل اپنی اگلی دے سمجھایا۔

★ ۲۵ چیت ۲۰۲۱ بکرمی گردت سنگھ دے گرہ شاستری نگر کان پُر اتر پردیش ★

سچ دوارا دیکھیا چڑھ، جن بھگت رہے جنایا۔ پُرکھ اکال ملیا اگے کھڑ، ست سروپی نظری آئی۔ جنہاں لوکمت ملیا ور، اگے اپنا رنگ رنگایا۔ جگت پنچ تت کایا کہے گیا مر، بھگت آتم کہے پر ماتم وچ سانیا۔ جنم کرم دا چکلیا ڈر، آون جاون پنڈھ رہیا نہ رانیا۔ سچ بھومکا ملیا استھان گھر، درگاہ ساچی سو بھا پانیا۔ جس گھر وسے پُرکھ اکال نرائن نر، نر ہر اپنا ڈیرہ لایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر جن لہنا رہیا چکایا۔ بھگت کہے میں دیکھیا اوہ، جو آد جگاد بنت بنائیندا۔ کلجک انت کہن پنچ تت ناتا چھڈیا چھبھی پوہ، جوتی جوت سائیندا۔ اتم بھگتاں جو گا گیا ہو، بھگتاں اندر ڈیرہ لائیندا۔ جس آتم نال پر ماتم بن کے گیا چھوہ، تس شہنشاہ اپنے گھر وسائیندا۔ ست پرکاش دی دے کے لو، لوآں پُرپاں پار کرائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر جن ساچے گھر وسائیندا۔ جن بھگت کہے پایا محل اپار، مہماگنت گنی نہ جائیا۔ دیادپیک جوتی ہوئے اجیار، نورو نور نور رُشانیا۔ گر اوتار پیر پینغمبر سجدے کرن نمسکار، نیوں نیوں بہن دھیان لگایا۔ وشن برہما شو در دوارے دس بھگتار، اپنی جھولی اگے ڈاہیا۔ بھگت جن اچی کوک کوک بولن جیکار، توں میرا سچ گوسائیندا۔ تیرے بچھے ناتا چھوڑ سرب سنسار، پریتی پریتم اکو اک نبھایا۔ منزل ملی سچ دربار، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں اپنے گھر وسایا۔ جن بھگت کہے گھر پایا سچ، وٹی سچ نام ودھایا۔ جوتی اندر جوت روپ ہو کے گیا رچ، رچنا دیکھی بے پرواہیا۔ پریم پیار دا انوکھا آیا رس، بن رسنا جہوا دتا چکھایا۔ بن مٹی دنداں پیا ہس، ہنس مکھ اپنا راگ لایا۔ میں دیکھ ہو یا بے بس، میری چلی نہ کوئے چترایا۔ پر م پُرکھ پر ماتم دیکھ نرگن دھار ورا چرناں اُتے گیا ڈھٹھ، چرن اوہ جس دارو پ رنگ نہ کوئے دکھایا۔ پر م پُرکھ پر ماتم بن سوامی سر اُتے رکھیا ہتھ، دتی مان وڈیایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر بھگت رہیا پار کرائیا۔ بھگت کہے گھر پایا سچ انند، خوشی خوشی وچوں پرگٹایا۔ کوٹن جنم دامیٹ کے پنڈھ، منزل بیٹھا آسن لایا۔ لیکھا چکلیا نار دُہاگن رنڈ، کنت سہاگی اک پرنا یا۔ اگے لوڑ نہ رہی کی منگاں منگ، انمنگی دولت پر بھ نے جھولی پانیا۔ پریم پریتی چاڑھ کے رنگ، رنگت اکو دتی دکھایا۔ توں میرا میں تیرے سنگ، جن بھگت ہوئے نہ کدے جدایا۔ ویکھ حیران دُور دُراڈے دیوت سُر پاون ڈنڈ، نیتز نیناں نیر

وہائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں رہیا ترائیا۔ جن بھگت کہن روون دیوت سُر، بہبل ہو کے دین دُہائیا۔ ویکھو جن بھگتاں میلا
 ملیا دُھر، ادھ وچکار نہ کوئے اٹکائیا۔ چڑھ کے آئے ساچے گھوڑ، گھوڑا اسو سِری بھگوان اپنا اک وکھائیا۔ نیتز شرمایا چن چکور، دوویں بیٹھے مکھ بھوائیا۔
 پر بھ اچرج کھیل کری ہور، ہوڑا سسے اُپر لگائیا۔ ہنگ برہم آپے بہر، نہکرمی کرم کانڈ دتا مُکائیا۔ جنم جنم دے وچھڑے لئے جوڑ، جوڑی اپنے نال ملائیا۔
 پھڑ آتم پر ماتم چاڑھی توڑ، تڑت اپنا سنگ رکھائیا۔ تس صاحب آگے نہیں کوئی زور، جو چاہے سو کرے کرائے کر نہار آپ اکھوائیا۔ جوتی جوت سرُپ
 ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، جن بھگتاں سچ دوارے سچکھنڈ دئے وڈیائیا۔

★ ۲۵ چیت ۲۰۲۱ بکرمی گوہند سرن سِری واستو ★

دھوپ دیپ آرتی کہے گھرت، باقی سنگدھی رہی گر لائیا۔ پر بھو در ویکھیا تیرا پھرت پھرت، چاروں گنٹ پنڈھ مُکائیا۔ توں کھولنہارا سُر ت نرت،
 نر نرائن اک اکھوائیا۔ چنتا سوگ گوا ہرکھ، جگت آسا پور کرائیا۔ مات گر بھ بخش اٹا برکھ، بھل بھلوڑی جگت مہکائیا۔ جس وستو نوں رہے ترس، سو
 انملڑی دات جھولی پائیا۔ کرے عرضوئی نار مرد، استری پُرش دھیان لگائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا ناتا جگت رکھائیا۔ دھوپ
 دیپ سنگ کہے پھولن مالا، مہک اپنی سچ مہکائیا۔ ہے دینا بندھپ دین دِیالا، دِیاندھ تیری وڈیائیا۔ سچکھنڈ دوار تیری سچّی دھر مسالا، سچ سنگھاسن بہہ بہہ
 خوشی منائیا۔ تیرے در منگن شاہ کنگالا، دو جہان جھولی ڈاہیا۔ جگ چوکڑی نرگن سرگن بندا رہوں پرتپالا، پرتپالک اک اکھوائیا۔ بخشش وچوں بخشش
 کردے پنچ تت دا پچّہ بالا، بالک تیری اوٹ تکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ کھیڑا دے وسائیا۔ پھول کہے سُن دیپ گھرت جوتی، اگنی
 ہون سمجھائیا۔ میں سچ سچّی اکو سوچی، سچ سمجھ نال سمجھائیا۔ جس دے نال روداس چمارا موچی، مُشکل سب دی حل کرائیا۔ تہاڑی منزل رہن نہ
 دیوے اوکھی، اوکھیری سوکھی دئے بنائیا۔ ناتا جڑائے پُت پوتی، پتا پوت ہوئے سہائیا۔ مات سوہے ساچی گودی، گھر خوشیاں رنگ وکھائیا۔ سر چوٹی نہ

رکھنی نہ بودی، بودھ گیان اِکو وار دے درڑاِیا۔ بے شک طعنے دیون لوکیں، لوک لجیا پرے ہٹاِیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اُٹھایا۔ سگندھی کہے میں سچ خوشبو، گلشن وچوں مہک مہکایا۔ پر بھ دیونہارا ست سرُپی بخشش رُوح، رحمت اپنی آپ کماِیا۔ جن بھگتاں وست امولک دیوے جو دھیان لگائے تُوں ہی تُوں، تیرا میرا اِکو رنگ دکھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دیوے مان وڈیاِیا۔ گھرت کہے میٹوں آوے گھرنا، سچ سچ سمجھایا۔ پر بھ نوں مل کے دُوبے در پھیر نہ پھرنا، پوری آسا اِکو دے کرایا۔ سچ دوا ریوں ست دا ہووے نرنا، نر نرائن آپ درڑاِیا۔ لکھ چوڑا سی جیو جنت جس دی جوتی کرنا، سو کرن تہاڈے اندر دے لکایا۔ جس دا بھو ہر جن جانے وِلا، دُوبے سمجھ کسے نہ آیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا سدا وڈیاِیا۔ پھول کہے میں مالا منکا، تن سو بھ سچ سہایا۔ میرا شنکار پنج تت تن کا، تنورنگ رنگایا۔ میرا بھگوان مالک جننی جن کا، جن جنیندی ویکھ دکھایا۔ آپے گھڑے آپے بھندا، گھرن بھنہار اپنے ہتھ رکھے وڈیاِیا۔ جو بھگت ایہدے نال پریم پریتی اندر مندا، تِس منسا پور کرایا۔ گھر پرکاش چاڑھے ست دُلا رے چن دا، چن نور وانگ رُشناِیا۔ ایہو کھیل سری بھگوان دا، بھگتاں دے وڈیاِیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، دھوپ دیپ گھرت ہون پون پھول مالا منسا آسا سب دی پور کرایا۔

★ ۲۵ چیت ۲۰۲۱ بکرمی اوتار سنگھ دے گرہ شاستری نگر کان پُر اتر پردیش ★

صاحب سلطان پُرکھ سمرتھ، ست ستوادی تیری سرناِیا۔ ہر پُرکھ نرنجن سر دے کر رکھنا ہتھ، دو جہان تیری وڈیاِیا۔ ایکنکار دینی برہم مت، دُھر دی دھار سچ پڑھایا۔ آد نرنجن نرگن نور جوت کر پرکاش، اگیان اندھیر چُکایا۔ ابناسی کرتے ساچے منڈل دکھاوئی راس، ہر گوپی کاہن نچایا۔ سری بھگوان بھاگ لگاؤنا رسن سواس، پون پوناں وچ سماِیا۔ پاربرہم پت پر میثور سرب گن تاس، دین دیال تیری اوٹ تکایا۔ پر ماتم آتم دینا سچا ساتھ، دُھر داسنگ نبھایا۔ گر اوتار پیر پیغمبر دوئے جوڑ کرن ارداس، سجدہ سیس جگدیس جھکایا۔ پروردگار تیری آس، شاہ سلطان تیری اوٹ تکایا۔ مقامے حق

تیرا کھیل تماش، جلوہ نورِ ظہورِ رُشانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دینی مان وڈیائی۔ سچ وڈیائی دے بھگونت، گر اوتار دھیان لگایا۔
 وشن برہما شو بنے منگت، در درویش الکھ جگایا۔ تیرا بھیو کوئی نہ جانے پاندھا پنڈت، ملا شیخ نہ کوئے پترئیایا۔ سرشٹ سبائی نو نو چار گڑھ بنیا ہوئے
 ہنگت، ہنگ برہم پردہ نہ کوئے اٹھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھ چکاؤنا بے پرواہیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر رہے جھک، درگاہ ساچی سپس
 نوایا۔ پُرکھ اکال دینِ دیالِ نرگن دھاروں اٹھ، سچکھنڈ ساچے تیری جوت رُشانیا۔ جن بھگتاں اُپر آ کے تھ، مہر نظر نین اٹھایا۔ کلجک ویکھ جوٹھ
 جھوٹھ، چاروں کنٹ دے ڈھایا۔ ساچا دے نہ کوئی پوت، پتا گود نہ کوئے سہایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا پڑدہ دے چکایا۔ گر
 اوتار پیر پیغمبر منگن منگ، درگھر ساچے جھولی ڈھایا۔ کرپا کر سورے سربنگ، ست ستوادی تیری اوٹ رکھایا۔ سنجگ تریتا دو اپر گیا لنگھ، کلجک انتم ویلا
 آیا۔ نو کھنڈ پر تھمی بھیکھ پکھنڈ، ست دیپ کوڑی کرپا کرے لڑایا۔ رسنا جہوا گاؤندے سارے بتی دند، ہردے ہر نہ کوئے وسایا۔ مایا متتا رسنا جہوا
 لاؤندے گند، امرت جام رس نہ کوئے چکھایا۔ نج آتم پر ماتم ملے نہ کسے انند، ساچا چند نہ کوئے چکایا۔ جنم کرم دی ٹٹی پائے کوئی نہ گنڈھ، ناتا بدھاتا
 سنگ نہ کوئے رکھایا۔ سچ سوامی کایا مندر اندر پائے کوئی نہ ٹھنڈ، ترے گن گنی تت نہ کوئے بچھایا۔ سرت سوانی ہوئی رنڈ، شبد ہانی میل نہ کوئے ملائی۔
 ساچی سچ آتم چڑھے نہ کوئے پلنگ، لکھ چوڑا سی نار کنت بیٹھے رنگ دکھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نرگن زویر ویکھنا تھاؤں تھانیا۔ گر
 اوتار پیر پیغمبر کرن اڈیک، نج نیتز لوچن دھیان لگایا۔ پر م پُرکھ پر ماتم پورب لیکھا ویکھ تاریخ، وار تھت اپنی آپ جنایا۔ لہنا دینا چکا لاشریک، سرکت
 میٹ جگت خدایا۔ ساچا کلمہ نبی رسول دے حدیث، حضرت اکو کر پڑھایا۔ چرن کول بخش پریت، پریت تیری اوٹ رکھایا۔ نام بھنڈارا دے بخشیش،
 بخشش رحمت اپنی آپ ورتایا۔ لہنا دینا چکا اوچ نیچ، راؤ رنک میل ملائی۔ آتم پر ماتم سچ سنا دُھر دا گیت، مندر مسیت کایا کعبہ نظری آئی۔ من واسنالے
 جیت، کوڑی کرپا ڈیرہ ڈھاہیا۔ نظری آئے ہست کیٹ، ہر گھٹ بیٹھا بے پرواہیا۔ در ٹھانڈے منگیئے بھیکھ، الکھ اکو اک جگایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر،
 آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھایا۔ گر اوتار پیر پیغمبر سارے کہن، انتر کوک کوک سنائی۔ پر م پُرکھ پر بھ ویکھ اپنے نین، نج لوچن اک کھلایا۔

کھج سرشٹ سبائی ڈبی ڈوٹھے ویہن، پار کنارہ نظر نہ کوئے رکھائیا۔ جنم کرم دا مکائے نہ کوئی لہن دین، جھگڑا جھوٹھ نہ کوئے مٹائیا۔ ناتا ٹٹا بھائی بھین، ساک سجن سین سنگ نہ کوئے رکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نرگن اپنا پھیرا پائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کرن ارداس، دوئے جوڑ سپس جھکائیا۔ کرپا کر پڑکھ ابناس، ابناسی تیری اوٹ تکائیا۔ کھج ویکھ اندھیری رات، چاروں کٹ نہ کوئے رُشنائیا۔ جھگڑا پیا ورن برن دین مذہب گوت کوڑی جماعت، ساچی کرے نہ کوئے پڑھائیا۔ سرگن ہو کے جو لوکمت آئے آکھ، آخر تیرا حکم سنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لوکمت ویکھ اپنا در، در دروازہ جگت گھلایا۔ گر اوتار پیر پیغمبر منگن منگ، جھولی اپنی آگے ڈاہیا۔ کوڑی کرپا کٹ نَسنگ، کسنجھڑا روپ نظر کوئے نہ آئیا۔ آتم پر ماتم لکھ چوڑاسی جیو جنت دے اتند، گھر ساچے ملے وڈیائیا۔ سنت سہیلے گرو گرو گر چیلے جن بھگت تیرا دوارا ویکھن لنگھ، کوڑی منزل پندھ مکائیا۔ آتم پر ماتم مل کے گاؤن چھند، ساچا ڈھولا اک سنائیا۔ سرت سوانی رہے نہ رنڈ، شبدی کنت اک ہنڈھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر اپنا ہتھ لکائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر سارے ہوئے تعجب، حیرانی کھج اتنم چھائیا۔ ہر جو کھیل تیرا عجب، نرالی دھار بے پرواہیا۔ جھگڑا پیا دین مذہب، ذات پات کرے لڑائیا۔ ۹۹۲

گردر مندر مسجد شو دوالے مٹھ نہ کوئی ادب، دھیاں بھیناں رہے تکائیا۔ ساچی منزل چڑھے نہ کوئی قدم، ساچا راہ نظر کسے نہ آئیا۔ شاہ سلطان راج راجان کرے نہ کوئی عدل، عدالت حق نہ کوئے دکھائیا۔ کرپا کر کے کوڑی کرپا کھج بدل، سچا مارگ اک دکھائیا۔ جن بھگتاں ملے اپنی منزل، پاندھی ہو کے پندھ مکائیا۔ نام ندھان سری بھگوان نغمہ سنا ساچی غزل، انراگی اپنا راگ جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کھج اپنا پھیرا پائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر چرنی ڈھٹھ، پڑکھ اکال رہے جنائیا۔ ساڈے رہیا نہیں کچھ وس، واسطہ تیرے نال جنائیا۔ تیری جھولی سونیا تیرا حق، حقیقت تیرے ہتھ پھڑائیا۔ ساڈے بھانڈے ہوئے سکھ، دست نظر کوئے نہ آئیا۔ جو وقت ویلا سہنجن آئے دس، بیس پسا دے وڈیائیا۔ کھج کوڑی کرپا مایا متا ماری سب دی مت، بدھ بیک نہ کوئے رکھائیا۔ ناڑ بہتر ابلے رت، رتی رت نہ کوئے وڈیائیا۔ تیرے ملن دی کسے نہ کھلی آکھ، نج نیز کرے نہ کوئے رُشنائیا۔ من واسنا چار کٹ دہ دِشانا نو دوار رہے نٹھ، اٹھے پہر ہوئے ہلکائیا۔ ساچے مندر اُچ محلے گھر سوامی کوئی نہ جاوے وس، میلا سچ نہ کوئے ملائیا۔ سب دے

خالی دسن ہتھ، پاپاں بھری لوکانیا۔ خالی گھٹری کھول کے دیکھ گتھ، لیرو لیر نظری آتیا۔ پھری دروہی تیرتھ تھ، جگت کعبہ رہیا گر لائیا۔ ساچا نظر نہ آئے ہٹ، ونج نام نہ کوئے کرائیا۔ سادھاں سنتاں جیاں جنتاں ثابت رہیا نہ کسے جت، دھیرج سنتو کھ ست سنگ نہ کوئے رکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نرگن اپنا ویس وٹائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر چرنی رہے ڈھٹھ، در ٹھانڈے سپس نوایا۔ لیکھا دیکھ تھ اتھ، اپ تیج وائے پر تھی آکاش من مت بدھ پھول پھلایا۔ نو نو چار جگ چوکڑی گئی لنگھ، کلجک ویلا اتھم آتیا۔ نام ندھان وجامردنگ، تال تلواڑا اک رکھائیا۔ سنت سہیلے جن بھگتاں پاٹھنڈ، امرت میگھ اک برسائیا۔ جنم کرم دی ٹٹی گنڈھ، نام ڈوری تند بندھائیا۔ گیت سہاگی گاؤ چھند، توں میرا میں تیرا دوجا نظر کوئے نہ آتیا۔ انگیکار ہو کے لگا انگ، ساچی گودی گود اٹھائیا۔ نج آتم دے اند، پرمانند وچ سائیا۔ بھو کھلا ہنگ برہم، پاربرہم پردہ لاہیا۔ پون سواس تیرا دم، رسنا جہوا جگت مہکائیا۔ ہرکھ سوگ مٹا غم، خوشی اکو اک پرگٹائیا۔ بھانڈا بھرم بھو دے بھن، سچ سچ گھر ساچے دے وسائیا۔ نرگن جوت چاڑھ چن، محل اٹل ہوئے رُشائیا۔ ساچا راگ سناکن، انحد نادی ناد وجائیا۔ من واسنا میٹ من، من کا منکا آپ بھوایا۔ بھاگ لگا ساڈھے تن ہتھ تن، تتوت دے سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نیتز نین اک اٹھائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر دوئے جوڑ، چرن کول سپس ٹکائیا۔ کرتے پُرکھ کل آپے بہڑ، بہڑی کرے لوکانیا۔ تڈھ بن کسے ہتھ نہ دے ڈور، شاہ سوارا رہن کوئے نہ پائیا۔ جن بھگتاں تیری ساچی لوڑ، گرگھ گر سکھ ہر سنت بیٹھے دھیان لگائیا۔ اپنا منتر فرنا دس پھور، بن اکھراں کر پڑھائیا۔ کر پرکاش اندھیرے گھور، جوت نرنجن ڈمگائیا۔ باہر کڈھ پنچے چور، دھاڑوی نظر کوئے نہ آتیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کلکاتی دیکھ دکھائیا۔ کلکاتی دیکھ کرتار، قُدرت قادر تیری نظری آتیا۔ چاروں گنٹ دے اندھیار، سچ سچ نہ کوئے رُشائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر آپس وچ کرن گفتار، گُفت شنید اپنا حال سُنائیا۔ در منگن بن بھکھار، ڈھر دی الکھ سُنائیا۔ کرپا کر پروردگار، مہروان ویس وٹائیا۔ جگ چوکڑی میتے وچ سنسار، کلجک ویلا اتھم آتیا۔ کاغذ قلم شاہی لکھ لکھ گئی ہار، بن ہر تیرے سر ہتھ نہ کوئے لکھ چوڑا سی ہندی دے سے خوار، خالق خلق میل نہ کوئے ملائیا۔ تعلق ٹٹا پروردگار، فلک دے نہ کوئے خدائیا۔ درس ملے نہ دید دیدار، نور ظہور نہ کوئے چکائیا۔ غفلت وچ ستا سنسار، آلس

نندرا پرے نہ کوئے ہٹائیا۔ مجلس کرے نہ حق پیار، محبوب در نہ کوئے ملائیا۔ نرگن ملیا نہ ہر نرنکار، نرور سنگ نہ کوئے رکھائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، آکے دے ڈھر داور، سچ سنیہڑا اک سمجھائیا۔ سچ سنیہڑا دے جا، آگن تیرا کو نظری آئیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر تیرا راہ رہے تکا، تقویٰ تیرے اُتے رکھائیا۔ شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن گیتا گیان بنے گواہ، شہادت سارے رہے بھگتائیا۔ پر م پُرکھ پر ماتم آتم بنا سچ ملاح، بیڑا اپنے کندھ اٹھائیا۔ کلجک جیو مایا بھرے بھلے اپنا راہ، رہبر نظر کوئے نہ آئیا پھڑ باہوں گلے لگا، ڈبڈے پاتھر پار کرائیا۔ نیتز لوچن نین اگھ کھلا، نورو نور کر رُشنا، جلوہ دکھا سچ خُدا، خودی سب دی دے مٹائیا۔ جو تیتھوں ہوئے جُدا، نرگن اپنا میل ملائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، آکے دیکھ ساچا در، در درویش ویس وٹائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر مارن طعنہ، سچ سلوک اک جنائیا۔ کرپا کر سری بھگوانا، بھگوان تیری اوٹ رکھائیا۔ تیرا لیکھا دو جہاناں، برہمنڈ کھنڈ پُری لوہ تیری سرنائیا۔ ناؤں نرنکار اگم اتھاہ تیرا گانا، شاستر سمرت وید پُران انت کہن کوئے نہ پائیا۔ سچکھنڈ دوار تیرا مکانا، تھر گھر تیرا چرن کول سو بھاپائیا۔ جگ چوکڑی تیرا ڈھر فرمانا، نام سندیسہ اکو اک اکھوائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر تیرا بال ایانا، در درویش نیوں نیوں لاگن پائیا۔ پنچ تت کایا چولا تیرے حکمے اندر پہریا بانا، لوکمت جگ جگ سیو کمائیا۔ انتم سارے من کے گئے بھانا، سد بھانے وچ سمائیا۔ تیرا دس کے گئے سچ نشانہ، نچھاور اپنا آپ کرائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچا دینا ڈھر داور، گھر مندر دیکھ رکھائیا۔ گھر مندر دیکھ آکے ٹھاکر، صاحب سنگر در تیرے الکھ جگائیا۔ کلجک کوڑی کریا ڈونگھا ساگر، بھوری روپ بھور رہی وٹائیا۔ جن بھگتاں ملے نہ کوئی آدر، سچ آدرش نہ کوئے جنائیا۔ کرپا کر کریم قادر، تیری قدرت رہی گر لائیا۔ ساچا ونج کرا بن سوداگر، کلمہ اکو اک پڑھائیا۔ پچھلی بدل کوڑی عادت، جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کہن آپر بھ نیڑے، دُور دُراڈا پنڈھ مکائیا۔ نو کھنڈ پر تھی دیکھ جھیرے، جھگڑا پیا جگت لوکائیا۔ کوڑی کریا پائے گھیرے، پلو سکے نہ کوئے جھڈائیا۔ مایا ممتلائے ڈیرے، در در گھر گھر بیٹھی سو بھاپائیا۔ حقیقت حق کرے نہ کوئے نیڑے، سچ فرمان نہ کوئے جنائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لہنا دینا دے مکائیا۔ لہنا دینا مکا جگ، جگ جیون داتے تیرے ہتھ وڈائیا۔ صدی چودھویں لگی اگت، چوداں طبق رہے گر لائیا۔

ساچے کعبے نہ کوئی حج، حُجرہ حق نہ کوئے دکھایا۔ دُھن ناد نہ وجے ند، انحد راگ نہ کوئے سنایا۔ تیرے نالوں تیرے ہوئے الگ، ساچا میل نہ کوئے ملائیا۔ درشن ملے نہ اُپر شاہ رگ، نو دوار پندھ نہ کوئے چُکایا۔ کوڑی کریا کایا اندروں دیوے نہ کوئی کڈھ، سچ سچ نہ کوئے سمایا۔ بن ہر نامے خالی دسن ہڈ، پنج تت اوڈھن نظری آئی۔ دُھر دامارگ سارے گئے چھڈ، بھگتی بھگت نہ کوئے کمایا۔ تیرے ملن دی کھلے نہ کسے اکھ، پرتکھ نظر کوئے نہ پائی۔ چار کُنٹ وانگ سوان من واسنا رہے نٹھ، بھججن واہو داہیا۔ ملے میل نہ کملاپت، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا ساچا ور، پُرکھ ابناسی ہو سہایا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کہن آ کے دیکھ اپنا ویلا، تھت وار سمجھ کسے نہ آئی۔ جھکڑا کرے گرُگر چیلہ، چیلہ گر نہ کوئے سمجھایا۔ صاحب ستگر ملے نہ سجن سہیلا، ساچا سنگ نہ کوئے نبھایا۔ جوت زرنجن چاڑھے نہ کوئی تیلہ، گھر سنگن نہ کوئے منایا۔ تیرا سمجھ سکے نہ کوئی کھیلا، اچرج پر بھ تیری وڈیایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیکھ اپنی جگت لوکایا۔ جگت لوکائی دیکھ لگ، پردہ اوہلا اک رکھایا۔ سنت سہیلے جن بھگت انتر روون کر کے لکھ، لوچن نین اکھ نہ کوئے گھلایا۔ تیرے وچھوڑے دا لگا دُکھ، دُکھیاں درد نہ کوئے وڈیایا۔ تیرے ملن دی لگی بھکھ، پریم پیاس نہ کوئے بُجھایا۔ ستگر ہو کے گودی چک، بھگون ہو کے سیو کمایا۔ کرپا کر ابناسی اچت، چتر بچ تیرے ہتھ وڈیایا۔ برہوں ویراگ سنت سہیلے گئے سنک، رتی رت نظر کوئے نہ آئی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر سمرتھ ہتھ لکایا۔ دیکھ سمرتھ پر بھ اپنی کار، کرتے تڈھ بن نظر کسے نہ آئی۔ نو سو چرانوے چوکڑی جگ تیرا چلدا رہیا وویار، وویاری تیری سمجھ کوئے نہ پائی۔ گر اوتار پیر پیغمبر بن لکھار، کاتب بن کے قلم چلایا۔ اچی کوک کوک گاوندے گئے وار، وارتا تیرا نام سنایا۔ اکھراں وچ کردے گئے اظہار، حرفاں نال کر پڑھایا۔ کُتب خانے کھول سنسار، جگت وڈیا کر رُشایا۔ کلج انت سارے ہوئے خوار، دھیرج دھیر نہ کوئے دھرائیا۔ ناتا رہیا نہ چار یار، مُرشد مُرید نہ کوئے منایا۔ خالی دسن گرُودوار، مندر مسجد شو دوالے مٹھ رہے گر لایا۔ تٹ کنارے روون زارو زار، گنگا گوداوری جمنا سرتی نیتز اکھ نہ کوئے گھلایا۔ پوجا پاٹھ ہون کر دیوے نہ کوئی آدھار، سنگدھی پون نہ کوئے سمایا۔ ساچی گلشن نہ کوئے بہار، پت ڈالی پھول نہ کوئے مہکایا۔ ملے میل نہ وچھنے یار، پریم پریت نہ کوئے نبھایا۔ نار دُہاگن دسے سنسار، وپچار بھری لوکایا۔ جن بھگت انتر

کرن تیری پُکار، منتر تیرا نام دھیایا۔ بسستر لگی ویکھ روون باہاکار، چاروں کُنٹ کُنٹب گُرا لایا۔ اُتر پُورب پچھم دکھن تیرا کسے نہ ملے درس دیدار، نیز لوچن نین اگھ نہ کوئے گھلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نیز کھول نین اگھ اٹھایا۔ نیز کھول پر بھو پر بھ اگھ، آخر تیرے اگے عرضوایا۔ یارڑے ویکھ اپنا ستھ، ستھر تیرا سو بھاپایا۔ تیرا کھیل پُرکھ سمرتھ، کتھنی کتھ نہ سکے رایا۔ گر اوتار پیر پیغمبر چرنی گئے ڈھٹھ، دوئے جوڑ سیس نوایا۔ صدی بیسویں ساڈی ہوئی بس، بستے پچھلے بٹھ وکھایا۔ اگے سب کچھ تیرے ہتھ، دستگیر تیری سرناپا۔ جوں بھوایں توں لینا رکھ، رکھیا کریں تھووں تھانیا۔ زرگن سرگن پاوئی نتھ، نام ڈوری تند اٹھایا۔ کلجگ کھیڑا ہندا دسے بھٹھ، کوڑی کریا بن بھٹھیا را اگنی ڈاہیا۔ نظر نہ آئے برہم مت، چوڈاں ودیا رہی گُرا لایا۔ چوڈاں لوک رہے بچ، ساتک ست نہ کوئے وڈیایا۔ وشن برہما شو کوئی نہ دیوے رس، سچا جام نہ کوئے پیایا۔ سب دا حق ہو یا فک، فیصلہ پر بھو اک سناپا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، شاہ پاتشاہ اک رگھرایا۔ شاہ پاتشاہ ہر زرنکارا، تخت نواسی اکو نظری آئیندا۔ وشن برہما شو جس دا پسا، شبدی دھار روپ پر گٹائیندا۔ لگھ چوڑاسی گھڑنہارا، گھٹ گھٹ مندر سو بھاپائیندا۔ ترے پنج رنج اکھاڑا، سوہنی بنت آپ بنائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، کلجگ لیکھا ویکھ وکھائیندا۔ کلجگ لیکھا ویکھ وکھاویگا۔ پر م پُرکھ پر بھ اپنا ویس وٹاویگا۔ جوتی جامہ ویس رکھاویگا۔ شبد ناد اک وجاویگا۔ نہکرمی کرم کماویگا۔ دو جہاناں سرن اک رکھاویگا۔ آتم پر ماتم جو جن ڈھولا پڑھن، تنھ پھڑ باہوں اپنے رنگ رنگاویگا۔ منزل پوڑے ساچے چڑھن، محل اٹل اک سہاویگا۔ لیکھا چکے مرن ڈرن، لگھ چوڑاسی گیڑ کٹاویگا۔ ست سروپی دیوے درس، ست ستوادی اکو نظری آویگا۔ لیکھا چکے ذات پات برن، ورن گوت نہ کوئے رکھاویگا۔ نیز کھول ہرن پھرن، نج نیز نور چکاویگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، گر اوتار پیر پیغمبر اں ساچا سنگ رکھاویگا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کرو دھیان، ہر کرتا سچ جنایا۔ جس آد جگاد جگ چوکڑی کریا کھیل مہان، مہما کتھ کتھ پڑھایا۔ سو صاحب ستگر لیکھا جانے دین دیال، دینا بندھپ بے پرواہیا۔ جو جگ چوکڑی کرے سنبھال، نو کھنڈ ست ویپ کھوے تھووں تھانیا۔ شاہ سلطاناں راج راجاناں ویکھے مار دھیان، راؤ رنکاں پڑوہ آپ اٹھایا۔ شبد اگنی ساچا کھنڈا کمال، چلہ اکو اک اٹھایا۔ ترکش

رکھے ہتھ مہان، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، زرِگن زرویر زراکار زرنکار اپنی کار کمانیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر رکھو آس، آہستہ آہستہ ہر جو رہیا جنانیا۔ جو کچھ لیکھا لکھیا وید ویاس، پورب پورا دئے کرانیا۔ جو محمد عیسیٰ گیا آکھ، آخر ویکھے چائیں چاننیا۔ جس نوں نانک کر کے گیا یاد، یادداشت نہ کدے بھلایا۔ جس نوں گوہند کہہ کے گیا باپ، پتا پُرکھ اکال ویس وٹانیا۔ سرشٹ سبائی ویکھے آپ، زرِگن سرِگن کھوج کھوجانیا۔ جو بھگت بھگونت کردے رہے جاپ، آتم انتر دھیان لگانیا۔ تنہا بنے سجن ساک، سگلا سنگ رکھانیا۔ بند کواڑی کھول تاک، بجر کپاٹی دئے تڑانیا۔ امرت بوند پیائے سوانت، رس اِکو اِک چکھانیا۔ نظری آئے ہر اِکانت، سچ سنگھاسن ڈیرہ لایا۔ جن بھگتاں پچھے ہر جو وات، زرِگن سرِگن ہوئے سہانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، لیکھا جانے تھاؤں تھانیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر سہائے ویلا، سہنجینی رت دئے وڈیانیا۔ پر م پُرکھ پربھ پھیرا پاوے اِک اکیلا، سور پیر سچا شہنشاہیا۔ جس دا گوہند بنیا چیلا، گھر ساچے خوشی منانیا۔ سو لکھ چوڑاسی نالوں ہو کے ویہلا، ہر جن ساچے لئے اٹھانیا۔ جگ جنم دے وچھڑیاں آتم پر ماتم کرے میلا، ذئی دوتی رہن کوئے نہ پانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کایا مندر کھوج کھوجائے تھاؤں تھانیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر سُنو سلوک، سو پُرکھ زرنجن آپ سنانیا۔ سنجگ تریتا دوا پر کلج جس دی رکھی اوٹ، سیس جگدیس سچ جھکانیا۔ سو صاحب سلطان سری بھگوان سنت سہیلے لئے کھوج، لکھ چوڑاسی انتر ویکھ دکھانیا۔ آتم پر ماتم ساچے نام دی دیوے مَوج، مَوجودہ ہو کے جھولی پانیا۔ لہنا چُکائے لوک پر لوک، دو جہاناں ڈیرہ ڈھاہیا۔ میل ملاوا نرمل جوت، پرکاش پرکاش وچ رکھانیا۔ آسا منسا پوری کرے لوچ، نچ لوچن میل ملانیا۔ آگے سمجھ دی رہے نہ کوئی سوچ، سوچ سمجھ اپنے وچ چھپانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں دئے وڈیانیا۔ جن بھگت وڈیائے لوکات، سو پُرکھ زرنجن دیا کمائندا۔ نام ندھانا بخشے اگئی دات، گھر سجن سچ ورتائندا۔ کوڑی کرپا میٹ اندھیری رات، نوری چند اِک چکانندا۔ توں میرا میں تیرا سوہنگ دتے ساچی گاتھ، ساچا ڈھولا جیو جنت آپ پڑھائندا۔ کھتری براہمن شوڈر ویش بنائے اِک جماعت، چار ورن اٹھاراں برن اِکو رنگ رنگائندا۔ آتم پر ماتم پُرکھ اکال دین دیال پروردگار بندھائے نات، ناتا اپنے سنگ جوڑ جڑائندا۔ چارے وید پوری کرے خواہش، پُران اٹھاراں گنڈھ پوانندا۔

اٹھاراں دھیائے پیندی ویکھے راس، منڈل منڈپ گوپی کاہن نچائیندا۔ انجیل قرآناں کہے شتاباش، شہنشاہ مہر نظر ٹکائیندا۔ کھانی بانی سمرن پوجا جوگ ابھیاں ویکھے پاٹھ، ہون گھرت دھوپ دیپ سنگدھ پھولن کھوج کھوجائیندا۔ جن بھگتاں اندر وڑ کے کرے اگنی بات، باطن اپنا میل ملائیندا۔ نرگن ہو کے وسے پاس، سرگن اپنا سنگ رکھائیندا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نر نرائن اپنی دھار چلائیندا۔ نر نرائن چلائے دھار، دھرنی دھرت دھول دے وڈیائیا۔ جس دا لیکھا لے نہ وچ سنسار، سو بھو ابھیدا آپ گھلایا۔ جس دی صفت کردے رہے جگ چار، کھانی بانی راگ الاپیا۔ جس دے درتے منگدے رہے گرو اوتار، بن بھکھک جھولی ڈاپیا۔ جس نوں سجدہ کرے نیوں نیوں نمسکار، سو جگدیس جگدیشر روپ وٹایا۔ جس دا انت پاوے نہ پاراوار، انت کہن وچ نہ آیا۔ جس دی مجلس دھر دربار، درگاہ ساچی سو بھاپایا۔ جس دا تخت اگم اپار، پاوا چول نہ کوئے رکھایا۔ جس دا نور جوت اجیار، تیل باقی نہ کوئے ٹکایا۔ جس دا روپ رنگ رکھ نظر نہ آوے وچ سنسار، چکر چہن نہ کوئے سمجھایا۔ سو صاحب کرتا پڑکھ کرنی کرے کرنہار، قاتل مقول دوویں ویکھ وکھایا۔ جس دا چارے کھانی چارے بانی پیندی رہی اشتہار، لوکات لکھ لکھ لیکھ پچایا۔ سو کھیل کرے پروردگار، بے پرواہ بے پرواہیا۔ مرید مرشد لئے اٹھال، گرگھ صوفی رنگ رنگایا۔ محبوب محبت کرے سانجھیا، محبت دیوے جگت لوکایا۔ سری بھگوان ہوئے خبردار، پاربرہم پت پریشور شبد سندیسہ نام سنایا۔ رنگ رلیاں مانے بھگت دوار، مندر اکو اک وڈیایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ہر جن ویکھے چائیں چائیا۔ ہر جن ویکھے چاؤ گھنیرا، وجے ست ست ددھایا۔ سری بھگوان جن بھگت کہے توں میرا میں تیرا، دو جا نظر کوئے نہ آیا۔ تیرے کایا مندر میرا لگا ڈیرہ، جگ نیتز ویکھن کوئے نہ پاپا۔ ساڈھے تن ہتھ سہنجن ہویا کھیڑا، رت رتڑی نال مہکایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگت لئے ترایا۔ جن بھگت تراونہارا ایک، اینکار آپ اکھوائیندا۔ سنج ساچے دیوے ٹیک، کلج اتم مول جھولی پائیندا۔ غریب نمائیاں کملیاں کرے بدھ بیک، بیکی اپنی دھار سمجھائیندا۔ ترے گن مایا نہ لائے سیک، بیج وکار موہ مٹائیندا۔ درس دکھاوے نیتن نیت، نج گھر ساچے نظری آئیندا۔ سچ پریتی دتے ہیئت، اتم پر ماتم جوڑ جڑائیندا۔ اگم اتھاہ کھولے بھیت، بھانڈا بھرم بھو بھنائیندا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ

اپنی کرپا کر، کلج کوڑی کر یا ہر کرتا ویکھ وکھائیندا۔ کلج کوڑی کر یا رہی رو، نیتز نیناں نیر وہائیا۔ سمرتھ پُرکھ جن بھگتاں ڈھوا دیوے ڈھو، وست امولک نام ورتائیا۔ ڈھر دربار دی دیوے ساچی سو، سو پُرکھ نرنجن پھیرا پائیا۔ ہنگ برہم کرے لو، پرکاس اکو نور رُشائیا۔ انتر آتم نخبھر جھرنا دیوے چو، رس سچا سچ ٹکائیا۔ پار برہم برہم جائے چھوہ، ڈھر دا میلا سچ سُبھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ہر جن ساچے گود اٹھائیا۔ ہر جن گودی چکے آپ، سری بھگوان دیا کمائیندا۔ کرے پیار جوں پتا پتر باپ، گود سہنجنی لاڈ لڈائیندا۔ اندر وڈ کایا مندر چڑھ دسم دوا ری کھول کے دسے جاپ، اجپا جاپ آپ سمجھائیندا۔ کوڑی شاہی میٹے پاپ، ترسنا ترپت آپ کرائیندا۔ ہو سہائی انا تھاں ناتھ، مہر نظر اک اٹھائیندا۔ کرپا کر رسول پاک، پتت پاپی ویکھ وکھائیندا۔ لہنا دینا چکا ذات پات، اوچ نیچ راو رنگ اکو رنگ رنگائیندا۔ کوڑ کڑیا را جن بھگتاں کدے کرے نہ گھات، گھاؤ ڈو نگھا نہ کدے لگائیندا۔ سنگر پورا شبدی سورا سدا وسے پاس، نرگن سرگن وچھڑ کدے نہ جائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کلج تیری اتم ور، نر ہر اپنی کار کمائیندا۔ نر ہر کار کرے کرتا، کرنی اپنے ہتھ رکھائیا۔ سنت سہیلے لئے اٹھال، گرگھ گر گر بھیو چکائیا۔ شبد سرُپی بن دلال، ساچا ہٹ چلائی۔ ایہتھے اوتھے دو جہان جینودیاں مریاں سدا کرے سنبھال، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ ساچی درگاہ سچھنڈ دوارے دے بہال، گھر دیوے مان وڈیائیا۔ رائے دھرم چتر گپت لاڑی موت نیڑ نہ آئے وچ جہان، دُور دُراڈا دے دُرکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ہر جن ساچے لئے جگائیا۔ ہر جن ساچے جانا جاگ، ہر جاگرت جوت جگائیندا۔ لکھ چوراسی وچوں تیرا بھاگ، سری بھگوان آپ ونڈائیندا۔ دُرمت میل دھو کے داغ، سو پھ سرُپی رُپ وکھائیندا۔ ہنس بنائے کاگ، کاگوں ہنس اڈائیندا۔ گھر دیا باقی جگے چراغ، گھر کملا پاتی ڈگمگائیندا۔ گھر میلا کنت سہاگ، نار وچھنی جوڑ جڑائیندا۔ کرپا کرے گرو مہاراج، محبوبُ محبت سچ کمائیندا۔ جن بھگت ملن داسدا رہے محتاج، مرید مرشد اپنے گھر وسائیندا۔ کرے کھیل غریب نواز، غریب نمانے گود اٹھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، کلج و تھیا ویکھ وکھائیندا۔ کلج و تھیا ویکھے نرائن، شاستر سمرت وید پُران کہن کچھ نہ پائیا۔ سرشٹ سبائی ڈبی ڈو نگھے وہن، منج دھار پار نہ کوئے کرائیا۔ نُقطہ کسے سمجھ نہ آیا عین، عین اکھ نہ کوئے کھلایا۔ الف رو رو پاوے وین، یے

گیتی نہ سچی سکی سمجھائی۔ پروردگار ہو یا طرفین، بیٹھا گھم بھوایا۔ گر اوتار پیر پیغمبر جو بندے رہے چٹھی رساں، ہلکارے ہو کے حکم وجایا۔ عیسیٰ موسیٰ محمد صدی چودھویں کوئی نہ آئے لین، تعلق سارے بیٹھے تڑایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا حکم اک ورتایا۔ پیر پیغمبر ویکھ اندھیرا گھپ، کھج اکھ نہ کوئے گھلایا۔ چند چاندنی وچ گئے چھپ، پردہ اوہلا اک جنایا۔ اُمت اُمتی ناتا گیا ٹٹ، ساچا بندھن نہ کوئے رکھایا۔ اگلا پینڈا گیا ٹک، پچھلی چلے نہ کوئے پڑھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، دُھر سندیسہ اک جنایا۔ دُھر سندیسہ دیوے بھگونت، دو جہان جنائیندا۔ لکھ چوڑاسی جیو جنت، سادھ سنت آپ سمجھائیندا۔ پُرکھ اکال اگئی منت، منتر اپنا نام درڑائیندا۔ جس دی آد جگاد مہما اگنت، لکھ لکھ لیکھ نہ کوئے مکائیندا۔ کوئی سمجھ نہ سکے پاندھا پنڈت، جگت و دیا ہتھ کسے نہ آئیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ مارگ اک درسائیندا۔ ساچا مارگ دتے بھگوان، بھگوان دیا کمایا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کرن دھیان، وشن برہما شو اکھ گھلایا۔ نو کھنڈ پر تھی ست دیپ لکھ چوڑاسی اک گیان، آتم پر ماتم دُھر پڑھایا۔ انحد ناد سچی دُھن کان، انحد نادی راگ سنایا۔ امرت آتم پین کھان، سچ سروور دئے نہایا۔ نرمل دیا جوتی جگے مہان، گھر باقی اک رُشٹایا۔ ساچا ساتی بنے نوجوان، نام پیالہ جام پیایا۔ کایا مندر بھاگ لگائے سچ مکان، محل اٹل سو بھاپایا۔ آتم سیجا سوہے سری بھگوان، سچ سنگھاسن ڈیرہ لایا۔ دُھر سندیسہ دیوے آن، اکو اک کرے پڑھایا۔ شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن کھانی بانی گیتا گیان جس دا دیوے فرمان، دُھر دی دھار سمجھایا۔ سو پر م پُرکھ پر ماتم آتم ویکھے آن، نرنتر برہم کھوج کھوجایا۔ سنت سہیلے بھگت بھگونت گودی چکے آن، سیوک چاکر ہو کے سیو کمایا۔ گر اوتار پیر پیغمبر بچکنڈ دوار بہہ کے خوشی منان، گرہ مندر و بے ودھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر جن ساچے میل ملایا۔ ہر جن دواوے سچ انند، انند انند وچوں پر گٹائیندا۔ گر گھ گر گر ویکھے چند، نور نورانہ نور رُشٹائیندا۔ خوشی کرائے بند بند، بندگی اپنا نام سمجھائیندا۔ کوڑی کریا اندروں کڈھ، سچ سچ ورتائیندا۔ نو دوارے پار حد، گھر دسویں ویکھ دکھائیندا۔ وشو بنائے ساچی جد، یدپ اکو رنگ چڑھائیندا۔ سچ نربان دیوے چوتھا پد، گھر ساچا سو بھاپائیندا۔ جن بھگت ویکھے اندر لنگھ، سچ پنگ ڈیرہ لائیندا۔ کر نمسکار در ٹھانڈے لئے منگ، مانگت بھکھک آپے ویکھ دکھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا

کر، کرے کھیل سورا سرننگ، ور بھنڈ کھوج کھوجائیندا۔ ور بھنڈ کھوجے پار برہم، پت پر میثور وڈ وڈیائیا۔ جن بھگتاں میٹے کوڑا بھرم، مایا ممتا موہ چُکائیا۔
 لیکھا جانے پورب جنم، جنم کرم دے وڈیائیا۔ ناتا توڑ ورن برن، بخشے اک سرنایا۔ نیز کھول ہرن پھرن، نج نین کرے رُشائیا۔ جو گرگھ گر سکھ لاگے
 چرن، تنہاں چار جگ ستیاں پھیر نہ کوئے اٹھایا۔ درگاہ ساچی سچکھنڈ دوارے وڈن، منزل اپنا پنڈھ مکائیا۔ وشن برہما شو سرنی سیس دھرن، مستک ٹکا
 دھوڑ خاک رماٹیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگت لئے ترایا۔ جن بھگت تراونہارا پر بھ، کلجگ انتم ویکھ وکھایا۔ کوٹاں وچوں تھوڑے
 لہ، مدھ جام نام پیایا۔ لیکھے لائے کایا ماٹی ناڑی ماس چم ہڈ، تتوت کھوج کھوجایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سنت سہیلے گود بہایا۔ سنت
 سہیلے چکے گود، مہروان دیا کمائیندا۔ انتر ہردا دیوے سودھ، سدھی اپنا نام وکھائیندا۔ سچکھنڈ دوارے بخشے موچ، سوہنا گھر سہائیندا۔ سچ پریتم کرے چوج،
 چوجی اپنا راہ وکھائیندا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سنت سہیلے سنگ نبھائیندا۔ سنت سہیلا گرگھ روپ، لوکمت ملے وڈیائیا۔ ہوئے سہائی
 بھوپن بھوپ، شاہ پاتشاہ بے پرواہیا۔ کرپا کرے ست سرپ، ست ستوادی اپنے ست وچ ملایا۔ ناتا چھٹے چارے کوٹ، دہ دشا تند تڑایا۔ سچکھنڈ دوار
 بنائے سچ سپوت، پتا پُرکھ اکال ویکھ وکھایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گرگھ لوکمت کرائے کوچ، درگاہ ساچی کوچا گلی اک سہایا۔ گرگھ
 کہے موہے ملیا گردیو، سچ سوامی نظری آتیا۔ جو لیکھے لائے سیو، سیوک اپنے نال ملایا۔ کرپا کرے الکھ ابھیو، بھيو ابھیدا دے کھلایا۔ صفت کرے نہ
 رسنا جہو، بتی دند نہ کوئے چترایا۔ سد سے دھام اک نہکیو، نہچل ڈیرہ لائیا۔ جن بھگتاں دیوے اگنی میو، چوڈاں رتن نین شرمایا۔ مستک لائے ساچا
 تھیو، چرن دھوڑی ٹکا خاک رماٹیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گرگھ بیڑا پار کرایا۔ گرگھ بیڑا ہووے پار، نیا نوکا نام چڑھائیندا۔ گرگھ
 ویکھے سچ دربار، جس گرہ دیا بائی اک رُشائیندا۔ سنت سہیلا سے دھام نیار، جس گرہ سوامی سنگر سوہا پائیندا۔ بھگت بولے بھگوان جیکار، بھگوان بھگت نام
 صلاحندا۔ سبجگ تریتا دواپر کلجگ جگ چوکڑی ویکھے وارو وار، نو نو چار پنڈھ مکائیندا۔ کوٹن کوٹ بھیج گرو اوتار، پپر پیغمبر سیو لگائیندا۔ حکمے اندر کھیل

کرے زرنکار، زرنگن سرگن ویکھ وکھائیندا۔ کجگ انت سری بھگونت ساچے بھگتاں دے آدھار، سر اپنا ہتھہ لکائیندا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکٹک نرائن ز، نراچھت دوزخ بہشت سورگ نرک دوہاں توں کر دے پار۔

★ ۲۶ چیت ۲۰۲۱ بکرمی دتی دربار پہاڑ گنج ★

پروردگار دے پیغام، پیشینگوئی جنائیا۔ شاہ روم کہے میں سنیا اعلان، عالم گیر کرے پڑھائیا۔ اُمت نبی رسول دے مہمان، چوداں طبق دین دُہائیا۔
 صدی چودھویں ہوئے حیران، امام اپنا حکم ورتائیا۔ خالق خلق بدلے نظام، نوبت اپنا نام وجائیا۔ چوٹی مٹے بن کے آپ حجام، کل دھاری اپنی کل دھرائیا۔
 پیر پیغمبر کرن سلام، سجدہ سیس جھکائیا۔ لکھ چوراسی کسے نہ آئے پہچان، بے پہچان بے پرواہیا۔ نوری کلمہ ویکھے اک میدان، دو جہاناں کھوج کھوجائیا۔
 مشکل بھگتاں کرے آسان، رحمان رحمت اک کمائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیونہار وڈیائیا۔ شاہ روم کہے میں ہویا مہرؤم، خالی ہتھ رہیا وکھائیا۔ بردا در بنا ممنون، سجدہ سیس جھکائیا۔ پروردگار دا پڑھیا نہ کسے حق مضمون، مجلس سچ نہ کوئے کمائیا۔ شاہ سلطاناں لیکھا چکے وانگ فرعون، فرش عرش دے دُہائیا۔ نقطہ نظر نہ آئے نون، عین اکھ نہ کوئے کھلایا۔ کوڑی کرپا مٹن والا ہجوم، حضرت حکم سچ ورتائیا۔ آد جگاد جگ چوکڑی جس دا کسے نہ لایا نجوم، بھیو سکے کوئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ شاہ روم کہے ویکھیا شاہکار، شہنشاہ داتا بے پرواہیا۔ بن اسو بنیا شاہ سوار، لوک پرلوک دو جہان چرناں ہیٹھ رکھائیا۔ بن کاغذ قلم لیکھ لکھے اگم اپار، شاہی شکل نہ کوئے جنائیا۔ نغمہ نظم سنائے دُھر دی دھار، ناد دُھن وجائیا۔ میں ویکھ ہویا حیران، نیرتین شرمائیا۔ جس دی صفت کرے انجیل قرآن، پروردگار نور نور خدائیا۔ سو خالق کھیل کرے مہمان، محبوب اپنا حکم ورتائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا جانے دُھر درگاہیا۔ شاہ روم کہے پیر پیغمبر دین شہادت، پچھلا لیکھا آگے رکھائیا۔ آگے مکے جگت عبادت، مکتب نظر کوئے نہ آئیا۔ پروردگار بے پرواہ بدلے سب دی عادت، ادنیٰ اعلیٰ اکو رنگ رنگائیا۔ جوتی جوت

سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اٹھانیا۔ شاہ رُوم کہے میں صوفیاں ویکھی ٹوپ، پیغمبراں سیلی نظری آتیا۔ کاہناں نال نچدی ویکھی گوپی، سینا رام
 ست لئی پرناٹیا۔ گر اوتاراں ہتھ پھڑائی ویکھی سوٹی، شبدی دھار جناٹیا۔ جن بھگتاں آتما چڑھدی ویکھی چوٹی، سچ محلے سوبھا پانیا۔ ساچے سنتاں جگدی
 ویکھی جوتی، زرگن سرگن کرے اک رُشناٹیا۔ گرگھ گاؤندے ویکھے سلوکی، ساچا ڈھولا راگ الاٹیا۔ گرگھ میل ملایا ویکھیا شوٹی، شہنشاہ اپنا جوڑ بڑاٹیا۔
 جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر فرمانا اک ورتاٹیا۔ رُوم کہے میں ویکھیا رحیم، رازق داتا بے پرواہیا۔ جس دی عجب زراہی تعلیم، طلبا گر اوتار
 پیر پیغمبر لئے بناٹیا۔ جس دا محل اٹل عالیشان عظیم، عجب عجیب زراہا نور کرے رُشناٹیا۔ جو آد جگاد جگ چوڑی گہر گسبھر غنیم، گونتا بے پرواہیا۔ جس
 دا رُپ نہ نرنہ مدین، جوتی جاتا پروردگار نور الاہیا۔ جس دی ایٹھے اوتھے دو جہاناں کرے نہ کوئے تقسیم، لوک پرلوک ونڈ نہ کوئے ونڈاٹیا۔ سو صاحب
 سنگر پُرکھ اکال دین دیال اپنی دھار رکھے مہین، جگ نیز ویکھن کوئے نہ پانیا۔ شاہ پاتشاہ ہوئے شہنشاہ در بردا بنے مسکین، غلام اپنا رُپ وٹانیا۔ جوتی
 جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ہر رگھراٹیا۔ شاہ رُوم کہے میٹوں یاد آیا جیٹھ نو، بچھلا لیکھا سمجھانیا۔ نو نو چار ویکھیا بھوں، چاروں گنٹ
 دھیان لگانیا۔ دہ دشامائس ویکھے بنے کاؤں، ہنس کاگ رُپ وٹانیا۔ جننی جن جنیندی نظر نہ آئی ماؤں، پتا گود نہ کوئے پوت سہانیا۔ ست ستوادی
 پکڑے کوئی نہ باہوں، پھڑگلے نہ کوئے لگانیا۔ سر رکھے نہ ٹھنڈی چھاؤں، سمرتھ دیوے نہ کوئے وڈیانیا۔ سر جھکے نہ ساچے پاؤں، چرن کول نہ کوئے
 سرناٹیا۔ عدالت سچ نہ کرے کوئے نیاؤں، جگت مخالفت وچ لوکانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا حکم رہیا ورتاٹیا۔ شاہ رُوم کہے میں
 مٹاواں شک، شخصیت سب نوں دیاں سمجھانیا۔ جس دی حقیقت آد جگادی حق، سو حاکم بے پرواہیا۔ میں جلوہ نور ظہور لیا تک، داتا دانی نظری آتیا۔
 وسنہارا گھٹ گھٹ، برہمنڈ کھنڈ رہیا سماٹیا۔ پیر پیغمبراں سچ سنہرا رہیا دس، دستاویز دست بچھلا لیکھ پھڑانیا۔ نیز کھول ویکھو اکھ، ویلا آخر دے دکھانیا۔
 جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، حکمران اپنا حکم ورتاٹیا۔ حکمران بنے محبوب، مُجرا دو جہان ویکھ دکھانیندا۔ کھیلے کھیل بہہ کے سچ عروج، زمیں
 اسمان پھول بھلانیندا۔ چڑھ حق منزل مقصود، نیز نین اکھ کھلانیندا۔ چوڑاں طبق ویکھ حدود، حضرت اپنا پھیرا پانیندا۔ کون جن ہوئے محفوظ، مہر نظر کون

اُٹھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچا لیکھا آپ درڑائیندا۔ شاہ روم کہے میں ویکھیا شاعر، شریعت وچوں باہر نظری آئی۔ اگم اتھاہ بے مقام جس دی سیر، سیرگاہ دو جہاناں کولوں باہر رکھائی۔ جتھے کوئی نہ وڑے ایر غیر، ہیبت سب دے اُتے چھائی۔ گر اوتار پیر پیغمبر در بردے منگدے مہر، چرن سرن چرن سپس جھکائی۔ نور نورانی شاہ سلطانی تیری لہر، آد جگاد اکو دھار وہائی۔ سچ پیغمبر در دوار منگدے خیر، خیریت تیرے کولوں جھولی پائی۔ کہانی بانی شاستر سمرت انجیل قرآن مل کے بن کے مشاعر، مشاعرہ تیرا نام سنائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھیو ابھیدا رہیا کھلایا۔ شاہ روم کہے میں تکیا اکھ، اکھیاں والیاں دیاں جنایا۔ کرے کھیل پڑکھ سمرتھ، مہما اکھ کتھ درڑائی۔ بے پرواہ آیا نٹھ، پڑدہ نشیں پردہ رہیا چکائی۔ ساچا مارگ اکو دس، دھر دی کرے پڑھائی۔ کوڑی کرپا کھڑا بھٹھ، ست سچ کرے رُشنائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہروان ہوئے سہائی۔ شاہ روم کہے میٹوں یاد آئے پچھلے ہار، جو مستک سپس اُتے کائی۔ جس دی جن بھگت کھڑی گلزار، گلشن سچ نام مہکائی۔ تس دی سن سچی گفتار، گفت شنید خوشی منائی۔ مُجبت کرے بن کے سانجھا یار، رحمت وچوں رحمت آپ پرگٹائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا لیکھے رہیا لگائی۔ شاہ روم کہے میں تکیا اوہ نظارہ، اپنی نظر اُٹھائی۔ جوتی چمکے نور اُجیارا، سچ کرے رُشنائی۔ دو جہاناں ویکھنہارا آر پار کنارہ، منج دھار اپنا حکم ورتائی۔ لیکھا جانے گر اوتارا، پیر پیغمبر اہل حکم ورتائی۔ سچھنڈ نواسی پڑکھ ابناسی دھر سوامی پروردگارا، پاربرہم بے انت اگم اتھاہ اتھاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھیو ابھیدا رہیا کھلایا۔ شاہ روم کہے سب رہنا شاد، شاکر سب نوں آپ کرائیندا۔ کوڑی کرپا کرے برباد، دھر فرمانا حکم جنائیندا۔ بھگت بھگوان سچ دوارے کرے آباد، ساچی بستی نام وسائیندا۔ ست دھرم دے چاڑھ جہاز، کوڑی کرپا پار کرائیندا۔ صدی چوڈھویں سن فریاد، پھاسی سب دے گل لکھائیندا۔ عیسیٰ موسیٰ محمد دھر دی سنن آواز، ہوئی ہوئی آپ جنائیندا۔ کرپا جن بھگتاں کھولے راز، پڑدہ اوہلا آپ اُٹھائیندا۔ سمت اکیسے سب دی عقل بھلے نماز، نمازی نظر کوئے نہ آئیندا۔ ویکھو کرینہارا کویں کرے فساد، فیصلہ اپنے ہتھ لکھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا سچا ور، پچھلا لیکھا کرایا یاد، نو جیٹھ دتی داد، شاہ روم مولانا مغالتے وچ کدے نہ آئیندا۔

★ پہلی وساکھ ۲۰۲۱ بکرمی جیٹھووال دربار وچ ★

زرگن سرگن ہو کے صفراء بیس دے وڈیاںیا۔ سرگن زرگن ایکا بنیا فقرہ، فکر آد جگاد چکایا۔ گر اوتار پیر پیغمبر جس دا ویکھ نہ سکے شجرہ، بھیو ابھید نہ کوئے سمجھایا۔ زرگن زرویر زرنکار وسے وکھرا، اگم اتھاہ سچ سنگھاسن ڈیرہ لایا۔ نت نوت جگ چوکڑی مرد مردانہ سب توں تکڑا، بلدھاری اک اکھوایا۔ جوت اجالا ہر گوپالا شبد سروپی بنیا رہیا مکرا، فریبی اپنا فریب کرایا۔ گر اوتاراں پیر پیغمبراں بھیدا چڑھاؤندا رہیا چھترا بکرا، چھری جگت ہتھ پھڑایا۔ دھر سندیس نر زرش زرگن زرویر اکو رکھے کرڑا، نت نوت اپنا تھم منایا۔ سنجک تریتا دواپر کلجک برہمنڈ کھنڈ جیرج انڈج اٹیج سیتج چارے کھانی بانی جس نے پایا جھگڑا، لکھ چوراسی من مت بدھ کرے لڑایا۔ شاستر سمتر وید پُران انجیل قرآن کھانی بانی جس نے لکھایا پترا، پاتی اپنا نام جنایا۔ وشن برہما شو کروڑ تیتیا جس دا منے خطرہ، خالق خلق ویکھ وکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ زرگن سرگن ہو یا زیرو، ظاہر ظہور نظر کسے نہ آیا۔ جگ چوکڑی گر اوتار پیر پیغمبر جس نوں منڈے گئے ہیرو، ہر جو اپنا کھیل اچرچ رہیا وکھایا۔ لکھ چوراسی جیو جنت سادھ سنت جس دی منڈے رہے تدیرو، ساچی سکھیا اک درڑایا۔ روپ رنگ ریکھ جس دی سمجھ نہ سکے کوئی تصویر، نیتزین اکھ نہ کوئے گھلایا۔ داتا دانی گہر گبھیر گنی گہیرو، بے انت ناؤں رکھایا۔ ست ستوادی برہم برہمادی شبدی داتا وڈ پیرن پیرو، پیغمبرو اکو نور الاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا جانے بے پرواہیا۔ زرگن سرگن میلا اک، ایککار کھیل رچایا۔ لکھ چوراسی آتم پر ماتم جت، جگ چوکڑی تھم ورتایا۔ زرگن سرگن ویس وٹائے نت نوت، نر نرائن پھیرا پاپا۔ گر اوتار جس نوں پُرکھ اکال کہندے گئے پت، پت پر میثور من کے سیس نوایا۔ سو کرے کھیل ابناسی اچت، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھیو ابھیدا آپ جنایا۔ زرگن سرگن صفرا میلا، بلنی جگدیس کر ایندا۔ جس دی دھار سمجھ سکے نہ کوئی گروگر چیلا، چیلا گر اکو نظری آئندا۔ سچکھنڈ نواسی پُرکھ ابناسی تھر گھر بنیا سجن سہیلا، دھر داسنگ آپ رکھ ایندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا لیکھا آپ درڑ ایندا۔ دوآ صفرا دوآ ایکا، بیس اکیس خوشی منایا۔ جس دی سارے رکھدے گئے ٹیکا، سو ٹکا مستک رہیا وکھایا۔ جوت نورانی دھریا

بھیکھا، ویس اولٹرا آپ وٹایا۔ جس دے ہتھ دو جہاناں لیکھا، لکھت نظر کوئے نہ پانیا۔ جس دی گودی اندر گوبند لیٹا، گھر ساچے ڈیرہ لایا۔ سو صاحب دین دیال پُرکھ اکال پچھلا کریا چیتا، اُبھل بُھل کدے نہ جانیا۔ پاربرہم پت پر میثور دو جہاناں بن کے ساچا نیتا، نر نرائن محکم ورتانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، صاحب سنگر اپنے ہتھ رکھے وڈیایا۔ بیس اکیس پائے شور، اُچی کوک کوک سنایا۔ گر اوتار پیر پیغمبر تیرے ہتھ دے کے ڈور، تندی تیرے نال بندھایا۔ نو سو چرانوے چوکڑی جگ پر بھ بنیا رہوں چور، چوری چوری اپنی کھیل رچانیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر گھلدا رہوں بانکے چھوہر، نڈھے اپنی سیوا لایا۔ حکمے اندر دکھاؤندا رہوں زور، جابر اپنا ناؤں دھرائیا۔ اپنا منتر دسدا رہوں فرنا پھور، رسنا جہوا کر پڑھایا۔ سارے کہندے گئے تیری اتم پئے لوڑ، لکھ چوراسی تیری منگ منگایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لہنا دینا دے چکایا۔ بیس اکیس پائے ڈنڈ، ڈنکا تیرا نام لگایا۔ پچھلی کیتی سب دی گئی ہنڈھ، اگلی کہانی دے سمجھایا۔ تیرا گا گا سارے تھکے چھند، سنسا روگ نہ کوئے چکایا۔ تیرا نظر نہ آیا پُری انند، انند وچوں انند چند نور کر رُشانیا۔ سچ سوامی اپنی کھول کے ویکھ گنڈھ، پڑدے وچوں پڑدہ لے پھولایا۔ جس دی صفت نہ کرے ہتی دند، رسنا جہوا راگ نہ کوئے سنایا۔ جیہڑا لیکھا بن لکھیوں کیتا بند، بن بندگیوں اپنی کار کماپا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دینی سچ وڈیایا۔ ویہہ سو اگلی کہے پکار، اُچی کوک کوک سنایا۔ پورب لیکھا دے وکھال، جو رکھیا پر بھ چھپانیا۔ منگ منگے تیرا گوبند بال، بالی بڈھ دھیان لگایا۔ اک ست پنچ چھ دا دے احوال، حالت پچھلی رہیا درڑانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دی دھار دے سمجھایا۔ بیس اکیس کہے پر بھ پڑدہ کھول، کھولن ویلا نیڑے آیا۔ ہن کیوں بیٹھا نرگن بن اڈول، سچکھنڈ نواسی سچ دوارے ڈیرہ لایا۔ درگاہ ساچی تولنہارے دُھر دا تول، لوکمت کنڈا لے اٹھایا۔ ستجگ تریتا دواپر کلجگ ماردا رہوں رول، اچھل چھلدھاری اپنا چھل جنایا۔ ویلا رکھ یاد جس ویلے پہلوں گوبند امرت دتی پائل، دُھر دا جام سچ پیاپا۔ پُرکھ اکال بن گوبند دوجا کوئی نہ تیرے کول، شہادت والا نظر کوئے نہ آیا۔ میرا بن قلم شاہی لکھیا لیکھ پھول، جس دا ہنسا نظر کسے نہ آیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دے مان وڈیایا۔ بیس اکیس کہے تیرا پچھلا پتر، پتت پاون تیری یاد کرائیا۔ جس تیرا ہنڈایا ستھر، یارڈا اک منایا۔

جگت ہت نہ ورولیا اٹھر، ہنچھو ہار نہ کوئے بنائیا۔ ویہہ سو اگی اُس دا لیکھا توں لکھیا بناں اکھر، اکھراں وچوں ساچی ستر تیرا نور نظری آئیا۔ اج تیری میری پریم پیار دی ہونی پکڑ، سچ اکھاڑے وچ وجے نام ودھائیا۔ میں گرسکھاں پچھے تیرے نال لاؤنی ٹکڑ، توں بھگتاں پچھے میرا سنگ رکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھیا بھیدا موہے دے سمجھائیا۔ میں اکیس کہے میں پاواں رولا، رونق تیرا نام جنائیا۔ میرا بھار کردے ہولا، ہولی ہولی رہیا سنائیا۔ اک ست پنچ چھ دا یاد رکھ تولا، کیتا اقرار اپنا توڑ نبھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دھر دی دینی مان وڈیائیا۔ پُرکھ اکال ہو خیران، پورب دھیان لگائیا۔ میں اکیسا دیوے سچ بیان، گو بند اشارے نال سمجھائیا۔ ہن بالا نڈھا نہیں نادان، ماتا گجری گکھ نہ کوئے رکھائیا۔ شبدی ست بن بلوان، بلدھاری ویس وٹائیا۔ سچ دھرم دالے نشان، نشانہ دو جہان جھلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر اپنا ہتھ رکھائیا۔ گو بند کہے شبد ندھڑک، دھڑکن وچ نہ کوئے رکھائیا۔ میرا ویکھ کھنڈا اوہ کھڑگ، جیہڑی بن لوہار ترکان گھڑیاں ہتھ پھرائیا۔ میری سچکھنڈ دوارے ویکھ مکھ، بن پیراں چلاں چائیں چائیا۔ میری پچھلی پھول فرد، ستاراں سو چھپنجا بکری یاد کرائیا۔ تیرے اگے کیتی اکو عرض، آرزو تیری جھولی پائیا۔ میں تیرا توں میرا دوہاں دا اکو فرض، فرق کوئے رہن نہ پائیا۔ تینوں دھوکھا دین دی مرض، اچھل اچھل اپنا ناؤں رکھائیا۔ میں اگے ایس ریت توں دینا ورج، پھڑ باہوں لینا منائیا۔ کراں کھیل تیرے نال اسپرچ، اچرج تیرے وچ سمائیا۔ توں میرا سدا دینا قرض، سر تیرے احسان چڑھائیا۔ تیری چھری میرا سپس تیری پریم کرد، قتل گاہ تیرا نور نظری آئیا۔ تیرے نال بن اکھراں کری لکھت پڑھت، مسل فائیل وچ بند نہ کوئے رکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ در دینا رکھائیا۔ ویہہ سو اگی کہے کجھ، ہولی ہولی جنائیا۔ زرگن زرگن زیرو نوں بھجھ، صفرا توں ہی نظری آئیا۔ بن سرگن تیرا موں نہ کجھ، تیری قیمت کوئے نہ پائیا۔ توں زرگن بن گو بند تیرا نظر نہ آئے پت، پت کس نوں کہہ کے پتا جگت مات اکھوائیا۔ ہن میں نہیں بہنا چپ، حق منگاں تھاوں تھانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میرا لہنا دے دکھائیا۔ پُرکھ اکال رہیا سوچ، پچھے دھیان لگائیا۔ سچ میں رہیا سچکھنڈ خاموش، اپنا آپ روپ نظر نہ کسے دسائیا۔ جگ چوکڑی آسا کر کر رہے لوچ، لوچن نین دھیان لگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دینی مان

وڈیا۔ پُرکھ اکال پھول کے پڑدہ، اپنا دھیان لگایا۔ کس بدھ گوہند میرے نال لڑدہ، جھگڑا خوشیاں نال دکھایا۔ پُت ہو کے پتا آگے اڑدہ، اچرج کھیل
 جنایا۔ خد متگار ہو کے بھانا جردہ، سپس جگدیس جھکایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا بھو رہیا درسایا۔ پُرکھ اکال کہے کی گوہند منگے،
 پچھلی بیٹی یاد کرایا۔ میرے پچھے چھڈ کے پُری انندے، لیکھا سرسا وچ رڑھایا۔ پار اتریا ساچے کنڈھے، منزل اپنا پنڈھ مکایا۔ بال دو دو چار کر کے
 ونڈے، چارے کنٹ چوتھے جگ کھیہ اڈایا۔ امرت دھار دے کے ٹھنڈے، گرگھ گرگھ گرگیا پرگٹایا۔ آتم پر ماتم دے انندے، انند اکو اک
 جنایا۔ سچ سنا دھر دا چھندے، واہر وفتح اک درڑایا۔ میری پر بیٹی اوسے نال ہنڈھے، جو سب دی بنت بنایا۔ سیبھنگ سورا سربنگے، شوئے شکتی نظری
 آیا۔ دو جہان آپے لنگھے، برہمنڈ کھنڈ ویکھ دکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہروان دیا کمایا۔ پُرکھ اکال ہو حیران، ہر جو اپنی خوشی
 منایا۔ گوہند پچھلا کی کجھ منگے آن، چوتھے جگ سمجھ کسے نہ آیا۔ جس دا کاغذاں اتے قلم نہ لکھیا بیان، شاہی شہادت دے نہ کوئے سمجھایا۔ جس دا
 کھیل بے پچان، نیتز نین ویکھن کوئے نہ پانیا۔ سو سنگر بن بلوان، شبدي شبد جھولی ڈاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہروان مہر نظر لکایا۔
 گوہند کہے پر بھ کھول تاکی، طاقتور تیری وڈیا۔ میرے لیکھے اتے مار جھاک، بن نیتزاں نیناں ویکھ دکھایا۔ اک ست پنچ چھ دی یاد آئے ساکھی، ساکھیاں
 روپ وٹایا۔ پُرکھ اکال میں تیری مٹی آکھی، توں آخر میرا سنگ نبھایا۔ جس وچ سنیہڑا دھر دی رکھی پاتی، پترکا میری میرے ہتھ دے پھڑایا۔ جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دینی مان وڈیا۔ پُرکھ اکال اپنا لیکھا رہیا پھول، بن رقیوں ورتے رہیا اٹایا۔ جس ویلے گوہند دے لے کے آیا
 کول، قول کیتا اکھاں بن اکھاں نظری آیا۔ جس نوں اپنے پریم دی دتی پائل، چرنامت اکو جام پیایا۔ اُس دا لیکھا سدا اڈول، اڈل کدے نہ جایا۔ سو
 منگن آیا میرے کول، نرگن ہو کے نرگن آگے جھولی ڈاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا لہنا دینا جھولی رہیا پانیا۔ پُرکھ اکال لیکھا ویکھیا سچ
 عدالت، بن عدلی عدل کمایا۔ جس وچ بن اکھراں لکھیا خالص، خالص اپنا روپ درسایا۔ پُرکھ اکال دین دیال کلجگ انتم بنا ثالث، لوکات ویس وٹایا۔
 جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی لگی توڑ نبھایا۔ پُرکھ اکال کہے لیکھا لکھیا اپار، مہما اکھ کتھی نہ جایا۔ جس وچ اکھر نہ دو نہ چار، گنتی گنت

نہ کوئے گنایا۔ بے انت بے شمار، شمار سکے نہ کوئے سمجھایا۔ سچ عبارت کیتی تیار، لیکھا لکھیا بن قلم شاہیا۔ کاغذ قلم نظر نہ آئے وچ سنسار، جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ کرنی کار کمایا۔ گوہند لیکھا لکھیا محفوظ، گھر ساچے نظری آیا۔ محل اٹل دکھایا عروج، عرش قرص دوویں پندھ مکایا۔
 نرگن دھار دئے ثبوت، جوتی جاتا کھیل دکھایا۔ سو صاحب ہو موجود، مفت اپنا بھو چکایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا پڑدہ رہیا اٹھایا۔
 ساچا لکھیا سری بھگوان، ڈھر دا آپ دکھایا۔ جس دا نظر نہ آئے کوئی نشان، جگ نیتر سمجھ کوئے نہ پانیا۔ گوہند دیکھے مار دھیان، گھر اپنے خوشی منایا۔
 سو ویلا وقت پہنچیا آن، جس تھت وار دی سمجھ کسے نہ آیا۔ سو نراکھر ہوئے پردھان، نرگن نرور نرکار دئے وڈیایا۔ جس دا لیکھا آپے لکھیا ہو
 مہروان، مشورہ دین والا نظر کوئے نہ آیا۔ سرگن دوا وچ جہان، اتم صفر روپ وٹایا۔ دوہاں مل کے بیس انک بنے مہان، جس وچ راو رنک ڈیرہ لایا۔
 صفرے توں نرگن سرگن گوہند ہوئے بلوان، دوا اپنا رنگ پرگٹایا۔ دواے اندر اک نشان، نرگن نرور نرکار اینکار اکو ایکا دئے سمجھایا۔ دوا ایکا مل
 کے کھیل کرے مہان، اگی ساچا جوڑ جڑایا۔ بیس اکیس دوویں مل کے چارے خوشی منان، گھر ساچے ڈھولا گایا۔ اینہاں چوہاں وچوں واگرو اکھر کیتا
 پردھان، جس دی صفت کہہ کے گرو گرو سمجھایا۔ اُس دے اندر لیکھا ہور مہان، دین دیال لیا چھپایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے
 کھیل اگم اتھایا۔ گوہند دیکھیا پر بھ لیکھ چھپاؤندا، اپنی کرے چترایا۔ سوت ڈارا خوشی نال مسکراؤندا، انتر انتر رنگ چڑھایا۔ پریم پیار نال چرن سپس
 رکھاؤندا، مستک ٹکا دھوڑی خاک رمایا۔ وانگ بالیاں بچیاں وانگ پُرکھ اکال نوں آپ بھراؤندا، ننھی ننھی نکی نکی گفتار سناپا۔ مار چھال گودی وچ آسن
 لاؤندا، سپس سینے نال لگایا۔ بن ہتھاں دوویں ہتھ اگے ڈاھندا، نیتر نیناں نیر وہایا۔ میرے پُرکھ اکال ڈھر دے باپو کیوں میری وست اُتے پڑدہ پاؤندا،
 حق دوجیاں اپنے وچ چھپایا۔ میتوں لاریاں نال وچاؤندا، اشاریاں نال پرے ہٹایا۔ میں دیکھیا چار جگ دا گر اتار پچھتاؤندا، تیری چھاتی اُتے بہہ کے
 خوشی نہ کوئے منایا۔ میں کر عرضویں در تیرے واسطہ پاؤندا، واسطہ تیرے نال رکھایا۔ اوہ پتا کنجوس جیہڑا بچیاں کولوں اپنا دھن بچاؤندا، پھر چوراں
 دئے لٹایا۔ میں تیرا پت ہو کے تیتوں آکھ سناؤندا، میری تیرے ہتھ وڈیایا۔ سری بھگوان اوہ سے ویلے پڑدہ چک کے اوہ اکھر دکھاؤندا، جس دا لیکھا

نظر کسے نہ آیا۔ گو بند نیوں نیوں سپس جھکاؤندا، اپنا آپ بھیٹ کرایا۔ توں میرا میں تیرا دوہاں دا اکو رُوپ نظری آؤندا، بے نظیر تیری سرنا یا۔ میں ایہو وست امولک در تیرے توں چاہندا، چار جگ جیہڑی ہتھ کسے نہ آیا۔ پھڑ چرناں بدن خوشیاں نال مناؤندا، خواہش اپنی تیرے نال رکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دینی مان وڈیایا۔ پُرکھ اکال کہے ایہہ دُھر دا اولہا، آد جگاد نہ کسے دکھایا۔ گو بند ایسے وچوں گر اوتاراں سپر پیغمبراں دیواں چولا، چولی اپنے رنگ رنگایا۔ سچ نام دا دُھر سندیسہ ایسے اکھر وچوں سناواں ڈھولا، سچا راگ ناد جنایا۔ کھانی بانی جس دا گائے بولا، انہولت اکو اک درڑایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہروان رہیا سمجھایا۔ گو بند کہے کی تیری وڈیائی، کیوں پرہہ بیٹھا مان ودھایا۔ پیو پت دی اکو وست نظری آئی، دُجی ونڈ نہ کوئے دکھایا۔ توں میرا میں تیرا دوہاں مل کے وجے ودھائی، اکل کم کسے نہ آیا۔ توں میری لکھت میٹوں دتی دکھائی، میں ویکھ ویکھ خوشی منایا۔ اُس وچوں اکو زرگن زرویر تیری دھار نظری آئی، زر نکار سچ سچ دتا سمجھایا۔ کلجک انت کرپا کر سری بھگونت گو بند تیرا بن کے پاندھی راہی، ساچا میلا لئے ملا یا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار دُھر دی وست امولک آپ ورتایا۔ امولک وست انملٹری دات، سچ تیری جھولی پانیا۔ چوتھے جگ دی پوری خواہش، تیرے نال کرایا۔ چار ورن دا سچا ساتھ، تیرا سنگ دکھایا۔ آد جگادی دُھر دا پاٹھ، پُرکھ اکال درڑایا۔ سچ سرور تیر تھ تاٹ، تٹ کنارہ اک پرگٹایا۔ دے وڈیائی لوکماں، ماتر بھومی کرے رُشانیا۔ برن اٹھاراں اک جماعت، سچا رنگ رنگایا۔ آتم پر ماتم جوڑ نات، گھر میلا سچ سبھایا۔ زرگن زرویر نکار اکو نام جائے آکھ، ست سچ کرے پڑھایا۔ کلجک انتم میٹ اندھیری رات، ساچا نور چند چمکایا۔ گو بند ست کہے شاباش، شہنشاہ دیوے مان وڈیایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا اکھر اکو دتا دکھایا۔ ساچا اکھر دکھایا خالق، مخلوق سمجھ کوئے نہ پانیا۔ جس وچ لکھیا ویہہ سو اگی بکرمی پار برہم پت پر میثور جن بھگت بنائے خالصہ خالص، خالص اپنے نام رنگ وچ رنگایا۔ جنہاں دی دو جہان دُجا کرے نہ کوئی عدالت، مُلزم سکے نہ کوئے بنایا سری بھگوان ہو مہروان بیڑا پار کرائے بن سفارش، ہستی اپنے نال ملا یا۔ بے شک گو بند لکھی نہیں عبارت، تُعارف اپنا اک جنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دیوے مان وڈیایا۔ گو بند کہے پرہہ خالص خالصہ کیہڑا، کون رُوپ دکھایا۔ پر م پُرکھ کہا

جنہاں دا میں آپے بٹھاں بیڑا، پھڑ اپنے کندھ اٹھایا۔ گو بند کہا میرا ایٹھے مک گیا جھیرا، جھگڑا نظر کوئے نہ آیا۔ توں پتا پُرکھ اکال میرا، میں گرسکھاں اپنی گود بہایا۔ توں گرو میں تیرا چیرا، اوس ویلے گر گو بند دتا سنایا۔ پُرکھ اکال ہو کے نیڑا، نیرن نیرا اکو نور نظری آیا۔ میرا نام شبدی دھار جوت اکال سنگھ شیرا، بھبک تیرا روپ نظری آیا۔ تیرے اندر وڈ کے ساچے پوڑے چڑھ کے گھر سوہنے لاواں ڈیرہ، سچ سنگھاسن اک وچھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دتی مان وڈیایا۔ گو بند کہے پر بھ خالص خالص تیرا روپ، میرے تیرے نال وڈیایا۔ ویہہ سو اگی گرا اوتار پیر پیغمبر سارے کر جان کوچ، گلی کوچا خالی نظری آیا۔ سرشٹ سبائی دے جھوٹھ، تیرا نام تیرے بناں سکے نہ کوئے ورتایا۔ بے شک میرے بالے تیرے پریم وچ جاوَن جھونج، نیہاں وچ پے پے خوشی منایا۔ میں تیرا ویکھاں اک عروچ، جس نوں عرش فرش بیٹھن سپس نوایا۔ تیرے بھگت اوتھے محفوظ، مُجبت تیرے نال لگایا۔ میں وی نال ہوواں موجود، وجود وچوں سچ ثبوت شبدی دیاں سمجھایا۔ تیری کرپا میری مہر گرسکھاں آوے سوچھ، بن گرسکھاں سمجھ کسے نہ آیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گھر ساچے لہنا بلایا۔ چٹھی کہے میں سچ سفید، کورا روپ وٹایا۔ نہ کوئی قانون نہ کوئی قاعدہ نہ قواعد، حکم حاکم بن پر بھ دے اور نہ کوئے رکھایا۔ آد جگاد جگ چوکڑی جس دی سارے منڈے گئے ہدایت، نیوں نیوں سجدہ سپس نوایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دیوے مان وڈیایا۔ چٹھی کہے میں دُھر دا چٹھا، چار جگ بھو کھلایا۔ بن گو بند میرا اکھر کسے نہ ڈٹھا، لکھ چورا سی نیز کم کسے نہ آیا۔ کلج انت سری بھگونت کلج جیواں دیوے بچھا، سنمکھ درس کوئے نہ پانیا۔ کوٹن کوٹاں وچوں جن بھگتاں کرے رچھا، سر اپنا ہتھ لکایا۔ گو بند پریم پیار دی پاوے بھچھا، خالی جھولی دے بھرایا۔ سنگر کہے گرگھ ساچے سکھا، سچ تیری مات وڈیایا۔ جنہاں پُرکھ اکال ملیا پتا، پت پر میثور اپنی گود اٹھایا۔ سو گرگھ اترے پار بھاویں وڈا بھاویں نکا، بردھ بال جو بن اوستھا اکو رنگ دکھایا۔ ویہہ سو اگی بکرمی تیاں وچوں بدل کے متر ملائے متا، میت پیارا بے پرواہیا۔ جس دا ایٹھے اوتھے دو جہان حکمی چلے سکا، مہر اپنا نام لگایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا جانے دُھر درگاہیا۔ چٹھی کہے دُھر درگاہی مسد، مُسرٹ خوشیاں روپ وٹایا۔ جس وچوں جن بھگتاں دا نظری آوے اصلا، اصلیت پر بھ دے نال ملایا۔ جنہاں مارگ دتے وکھرا، رہبر

بن کے سیو کمائی۔ لیکھا یاد کرائے بناں اکھراں، آخر پردہ لایا۔ جس یارڈے ہنڈایا ستھرا، ساتھی ساچا دئے بنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، صاحب سنگر ہو سہایا۔ سو لیکھا جو لکھیا بن قلم، کائنات روپ نہ کوئے وٹایا۔ جس دا کسے سمجھ نہ آیا علم، عالم کرے نہ کوئے پڑھایا۔ جس حروف حرف دا کسے نہ سمجھیا جنم، لیکھا جانے نہ پتا مایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچھنڈ نواسی پڑکھ ابناسی کرے کھیل ام اتھایا۔ بیس اکیس کہے میری آئی واری، ملے جگت وڈیایا۔ گوہند پڑکھ اکال نال لگائی یاری، ملیا میل بے پرواہیا۔ شبدی شبد بول جیکاری، نعرہ اکو نام سنایا۔ ونج کرائے بن وپاری، نرگن سرگن ہٹ چلایا۔ دست اموک دیوے تھاری، گھر ٹھانڈے نام جھولی پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا لیکھے دئے لگایا۔ لیکھے وچوں لیکھا لہ، پورب رہیا سبھایا۔ ویہہ سو اگی بکرمی گر اوتاراں پیر پیغمبراں دی بچھلی حد، جو جگ چوڑی گئے منگ منگایا۔ اتم لیکھا لہنا دینامات گئے چھڈ، چھڈیا کھہڑا جگت لوکایا۔ دین مذہب ذات پات ونج جو بیٹھے رہے اڈ، تھاون تھائیں تھم ورتایا۔ کلجگ اتم اکٹھے ہو کے لنگھے اکو حد، گھر ساچے پھیرا پائیا۔ اک دوجے نوں مل کے گاؤن چھند، ساچا ڈھولا راگ الاپیا۔ بچھلا ساڈا مکیا پنڈھ، اگے تھم بے پرواہیا۔ جگت سیاست کوڑی کر یا مایا اکھاڑا ویکھو جنگ، چاروں گنٹ دھیان لگایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ تھم اک ورتایا۔ ویہہ سو اگی کہے میرا اکھر نرالا، نرگن نرویر آپ بنایا۔ سری بھگوان جن بھگتاں مارگ دتا سکھالا، ساچا راہ اکو اک وکھایا۔ کایا مندر اندر سچی دھر مسالا، مٹھ دوارا سچ دئے وڈیایا۔ دیا باقی کملا پاتی کر اجالا، نرگن جوت کرے رشنایا۔ نام پیالہ ساچا رس دئے دین دیالا، دیندھ دیا کمائیا۔ لیکھ چکائے کال مہاکالا، پڑکھ اکال اپنے رنگ رنگایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر اپنا ہتھ لگایا۔ ویہہ سو اگی کہے میں ساچی اکی، اکیاں وچوں نظری آئیا۔ جیہڑی گوہند پڑکھ اکال سانجھی لکھی چٹھی، بن چٹھی رساں دو جہان چلے واہو داہیا۔ اوہو لیکھا جو ستاراں سو چھینجا بکرمی متی وسا کھی، وسا کھ پہلی ملے وڈیایا۔ بچھلی کھیل اچ نجٹھی، قرضہ مقروض دتا چکایا۔ گرکھو تھادی دھار رکھی چٹی، کوڑی کر یا دُرمت میل دھوتی شاہیا۔ پریم پریتی آتم پر ماتم اپنے نال گنڈھ پیچی، دو جہان سکے نہ کوئے گھلایا۔ لکھ چوڑاسی وچوں بے شک ایہہ چھوٹی جی باغیچی، باغبان ساچے مالی دھر دے بوٹے آپ لگایا۔ جنہاں دی پرکھی اندر وڑ کے نیتی، باہروں کری نہ کوئے

پڑھائیا۔ پریم پیار دی مدھ پیانی بھر پیالہ ساچی شیشی، شیشہ آئینہ اکھ اک گھلایا۔ دو جہان مناون خوشیاں پر بھ دی چلی ساچی ریتی، مارگ اکو دتا
 دکھایا۔ سگھنڈ نو اسی بن کے گو بند نال لائی پریتی، گو بند گرگھاں اپنا سنگ نبھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی رحمت رہیا کمائیا۔
 ویہہ سو اگی کہے میں بھاگاں بھری دھول، پر بھ انج دتی مان وڈیایا۔ پورب لیکھ پورا کیتا قول، اقرار اپنا توڑ نبھایا۔ گرگھو گرگھو جگت جیو جہان تہانوں
 کرن مخول، کوڑی جہوا بول سناپیا۔ جن بھگتو تیس تے پورے تول، جس دا تولا بنیا بے پرواہیا۔ سچ دوارے سچ دھرم دا وچا ڈھول، گھری سہنجی خوشی
 منایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر ساچا ہتھ لکایا۔ دیکھ گھری سہنجی گر اوتاراں چڑھی خوشی، پیر پیغمبر ڈھولا گایا۔ لوکات سب دی
 بدلی رچی، دُور دُراڈے دیکھن چائیں چانیا۔ گو بند پُرکھ اکال دوہاں مل کے چار ورن دی سکھی بنائی سچی، اشٹ پُرکھ اکال درڑایا۔ گو بند بھاگ لگایا پتی،
 پوترے گرگھ گودی وچ لٹایا۔ جس دے پچھے ماچھو واڈے نگی پیریں چھالے پائے لاه کے جھوٹھی جتی، جوڑی اپنی جوڑے نال جڑایا۔ اُس دی وست
 کسے نہ لئی، دیکھو دیوے چائیں چانیا۔ گرگھ بھلواری ساچی بھٹی، پت ٹہنی اپنی مہک نال مہکایا۔ گرگھو آگے لوڑ رہی نہ وچ ورن دی ترکٹی، دسم دوار
 دی سدھی دتی چھٹی، راہ وچ نہ کوئے اٹکایا۔ من واسنا تہاڈے کول نہ آوے کتی، کوگر سوگر پرے دے بھجایا۔ من ممتا نار کمذات کول رہے نہ لچی،
 کلھنی روپ نہ کوئے دکھایا۔ گو بند نال مل کے تا دیو مچھیں، مشکل پُرکھ اکال حل کرایا۔ مانس جنم چوگ نہ کسے نکھٹی، جنہاں یلیا بے پرواہیا۔ بھاگ
 لگایا ماواں نکھیں، جو گرگھ جن جن اپنا سیر دتا پلایا۔ ایہتے اوتھے اوہناں رکھاں سکھی، جنہاں کھی اپنا نام جپایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا
 کر، دُھر دا لیکھا رہیا دکھایا۔ ویہہ سو اگی کہے گر اوتار پیغمبر و گاؤ گیت، گھر گبھیر خوشی دکھایا۔ رل مل اکو کرو پریت، دوجا راہ نہ کوئے جنایا۔ سُن
 آواز ساریاں اکو ماری چپک، دروہی تیرا نام خدایا۔ پروردگار پت پر میثور تیری کر دے گئے اڈیک، نیتز لوچن دھیان لگایا۔ تیرا ویلا وقت دیکھیا ٹھیک،
 ٹھا کر آئیوں بے پرواہیا۔ ساڈی پچھلی گئی حدیث، در تیرے سپس نوایا۔ پاربرہم پت پر میثور تیرے نام دی آگے کوئی نہ لئے فیس، جیواں جنتاں جُزمانہ
 کر دیوے نہ کوئے سزایا۔ جے کوئی تیرا ناؤں پڑھے کر کے تیرے بھگتاں نال پریت، قیمت وچ تیری غنیمت سکے نہ کوئے لٹایا۔ جوتی جوت سروپ

ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچا دینا اک ور، شاہ پاتشاہ شہنشاہ تہدہ بن اور نہ کوئے سہانیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر بیٹھے دُور، درگاہ ساچی دھیان لگانیا۔ سجدہ کر ہو
 مشکور، نیز نیناں نیر وہانیا۔ ابناسی کرتا کھیل کرے ضرور، ظاہر ظہور پھیرا پانیا۔ جن بھگتاں در بنے مزدور، سیوک بن بن سیوکمانیا۔ جوتی جوت سرُپ
 ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دیوے مان وڈیانیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر سارے کہن ایک، اینکار تیری وڈیانیا۔ ویہہ سو اگی سارے دے
 کے آئے ٹیک، سچ تیری کہانی مات سمجھانیا۔ اگلا کوئی نہ جانے بھیت، رمز نال رمز نہ کوئے رکھانیا۔ کرتے کی کچھ کھیلیں کھید، خالق خلق کی ورتانیا۔
 جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا لیکھا دینا جنانیا۔ ساچا لیکھا کی جنانینگا۔ ویہہ سو اگی انت مکانینگا۔ پچھلی لکھی پور کرائینگا۔ ساچی سکھی کویں
 پرگٹانینگا۔ دُھر دی چٹھی نو کھنڈ پر تھی کویں سنانینگا۔ تیری دھار نیکوں نکی، وڈیوں وڈی کویں بنائیں گا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا
 دینا اک ور، کی کرنی کار کماوینگا۔ سچ کرنی کار کماواں گا۔ جوتی جوت نور رُشناواں گا۔ شبدی شبد چوٹ لگاواں گا۔ لوک پر لوک دو جہان آپ سناواں گا۔
 سوہلا دُھر دا اک سلوک، راگ اگی ساچا اک جاناواں گا۔ جیہڑا کسے دی آوے وچ نہ سوچ، سو سچ سچ کار ورتاواں گا۔ بچھے بیٹھا رہیا خاموش، آگے اپنی
 کل دھراواں گا۔ کر پرکاش نرمل جوت، دیا باقی اک ڈگگواں گا۔ جن بھگتاں کٹ کے ہوئے روگ، ہنگ برہم اک سمجھاواں گا۔ چنتا چکا کے کوڑا
 سوگ، کوڑی کریا ڈیرہ ڈھاہواں گا۔ آتم پر ماتم دے کے ساچی مَوج، مُجت اپنے نال رکھاواں گا۔ لکھ چوڑاسی کر کے کھوج، گرگھ ساچے میل ملاواں گا۔
 چوہی پر یتیم بن کے کراں چونج، چولا کایا ویکھ دکھاواں گا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا حکم اک ورتاواں گا۔ کی حکم پر بھو ورتانینگا۔
 لکھ چوڑاسی کویں سمجھانینگا۔ گھر گھر پھیرا کس بدھ پانینگا۔ نو سو پُرانوے چو کڑی جگ ڈیرہ کویں ڈھانینگا۔ نو کھنڈ پر تھی آپے تچ، پاندھی ہو کے پندھ
 کویں مکانینگا۔ جن بھگت تیتوں کویں لین بُجھ، بُجھارت کیہڑی اوہناں آگے رکھانینگا۔ تیرے کول نہیں کچھ، کی خالی ہتھیں پھیرا پانینگا۔ جوتی جوت
 سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی کی کرائینگا۔ ساچی کرنی اک کماواں گا۔ ورنی برنی ویکھ دکھاواں گا۔ ساچی سرنی سچ درڑاواں گا۔ گرگھ تار کے
 اپنی ترنی، تار نہار اک بن جاواں گا۔ لہنا چکا ورنی برنی، آتم پر ماتم اکو اک سمجھاواں گا۔ ساچی پوڑی کھتری براہمن شوڈر ویش اکو چڑھنی، ساچے ڈنڈے

ہتھ پواواں گا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھیو اہید آپ کھلاواں گا۔ سچ پوڑا کی درسائینگا۔ لماں چوڑا کی دکھائینگا۔ اندھ گھورا کویں
ہٹائینگا۔ منتر پھورا کویں سنائینگا۔ کاغذ کورا کویں دکھائینگا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچا دینا اک ور، پردہ اوہلا کویں چکائینگا۔ پردہ اوہلا
آپ چکاواں گا۔ ساچا لیکھا لیکھ سمجھاواں گا۔ دیس دیسنتر کھوج کھوجاواں گا۔ دُھر دا منتر نام پڑھاواں گا۔ کر و سیرا ساچے انتر، آتم پر ماتم جوڑ جڑاواں
گا۔ گئی بُجھاواں جگت بسنتر، امرت میگھ اک برسواں گا۔ ویہہ سو ویہہ بکرمی کوکے سرب گگن گگنتر، برہمنڈ کھنڈ آپ درڑاواں گا۔ جوتی جوت سرُپ
ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی کار کماواں گا۔ ستاراں سو چھپنجا بکرمی پچھوں آئی بھجی، ہوکے لے لے رہی سنائیا۔ میٹوں یاد آئی گوہند والی صدی،
ویہہ سو اگی اپنا رنگ رنگائیا۔ جس دا لیکھا کسے نہ آوے وچ ودی سدی، وادھا اپنے نال ملائیا۔ جاں ویکھیا گر اوتاراں پیر پیغمبراں دی خالی دی سدی گدی،
گداگر پھیرا پا ہوکا نہ کوئے سنائیا۔ سارے کوکدے پاربرہم پت پر میثور تیرے حکمے اندر لکھ چوڑا سی بدھی، کلج سکے نہ کوئے جھڈائیا۔ سب دی مٹی
خاک وچ رل گئی ہڈی، ہڈ ماس ناڑی تن نظر کوئے نہ آئیا۔ تیری کھیل نت نوت چنگی، چاروں کُنٹ خوشی منائیا۔ اکو سورا نظری آئے تیرا ست ڈلارا
جنگی، جاگرت جوت کرے رُشنائیا۔ بن گوہند پر بھو تیرے کولوں منگ کسے نہ منگی، عیسیٰ موسیٰ محمد اکھ اُپر نہ کوئے اٹھائیا۔ جاں ویکھیا اللہ رانی رنڈی،
خاوند نظر کوئے نہ آئیا۔ بھجی پھردی او جھڑ پھرے ڈنڈی، اچی کوکے دئے ڈھائیا۔ چند چڑھیا کدھر چوڑھویں چندی، نو چندا نور رُشنائیا۔ میں بندینخانے
وچوں نکل کے اوہدی بندی، بندنا اک درڑائیا۔ چاہے مندی چاہے چنگی، چاروں کُنٹ پھر پھر اپنا آپ گوائیا۔ سچ پچھو میں نیتراں ہوئی اندھی، کنڈھی
لبھیا نہ بے پرواہیا۔ نک سہاگ نہ رہ گئی کناں توں ہو گئی خالی پناں ڈنڈی، جھمکے والی چمک نہ کوئے دکھائیا۔ اُمت نبی رسولاں پے گئی خندق خندی، باہر
سکے نہ کوئے کڈھائیا۔ کوڑی کریا چاروں کُنٹ ویسوا روپ اپنے جو بن دی لا کے بیٹھی منڈی، کلج جیو کام وپاری بھجن داہو داہیا۔ میری کوک کوک
بہہ گئی سنگھی، ڈھولے گا گا اپنا آپ مٹائیا۔ میں سہاگن پیریں پھردی نگی، سنگی انت چھلیاں نال اپنا روپ گئے وٹائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی
کرپا کر، سچا دینا دُھر دا ور، در تیرے سرنائیا۔ ویہہ سو اگی کہے ویکھ اللہ، نور الہی اکو نظری آئیندا۔ کملیئے ایس دا پھڑ لے پلا، بے پرواہ ٹٹی گنڈھ

پوئیندا۔ جس دا نوری جلوہ جلا تھلا، مہینل اپنی کھیل کر ایندا۔ اس دے نال مل کے ہو جا سَمِلا، سَمِیل تیری دھار بنا ایندا۔ کلمہ کوئی نہ رہے اللہ، ہو ہو
 نعرہ نہ پھیر سنا ایندا۔ جس دے لیکھے لگے بورا سکا بلا، عیسیٰ موسیٰ محمد اپنیاں چرناں ہیٹھ رکھائیندا۔ اگلا جیون سکھنا نال جی لا، جیون جگت اک سمجھائیندا۔
 نام ندھان پریم پریتی پیالہ دھر دا پی لا، پر م پُرکھ جام پیا ایندا۔ جیہڑا گو بند سنگ بھگتاں بنیا وسید، گھر ساچے وصل اپنی تیج کر ایندا۔ پچھلا چھڈ دے
 ہن قبیلہ، گرگھ اگلے آپ درسائیندا۔ پاربرہم پت پر میثور چھیل چھیلدا، شہنشاہ اکو نظری آئیندا۔ تارا چند جس دیاں دیون چرناں وچ دلپلا، سو دلبر اپنی
 کار کمائیندا۔ ایہو وقت انت اخیرا، آخر اپنا کھیل دکھائیندا۔ لیکھا چکے پیغمبر پیرنا، پیر پیراں پر بھ روپ وٹائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
 گھر ساچے سو بھاپائیندا۔ اودھروں اٹھو گر اوتار، اپنی آکھ کھلایا۔ اوہ سارے ویکھو کی ایہدی اوہو نہار، جس دا خلیہ تصدیق سکے نہ کوئے کرایا۔ جیہڑا
 جگ چوکڑی ساڈے نال کردا رہیا گفنتار، بن شکلوں ہم سنا یا۔ عیسیٰ موسیٰ محمد کہن بھڑی دروہی ایہو ساڈا یار، یاری یاراں نال رکھایا۔ گو بند کہے نہیں
 ایہہ پُرکھ اکال، میرا پتا مایا۔ میں نہ جاناں کیوں ہو یا دیال، دُوروں چل کے نیڑے آیا۔ اپنا لیکھا رہیا دکھال، پڑدہ وِتا اٹھایا۔ جن بھگتو ویلا لو
 سنبھال، گیا وقت ہتھ نہ آیا۔ بے شک پُرکھ اکال نوں کہو کنگال، ایہہ کنگالاں وچوں کنگال نظری آیا۔ گر سکھو تھانوں مویاں نوں لئے جیوال، مُردے
 زندہ رُوح لئے بنایا۔ بے شک گو بند ہتھ وِچ رکھی نہیں ڈھال، کھنڈا کٹار تن نہ کوئے لٹکایا۔ شبد سروپی بن دلال، ساچا میلا رہیا ملا یا۔ جگ جنم دے
 وچھڑے بھال، دُھر دا سنگ دکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی اگی رہیا پائیا۔ اگی کہے میں پایا اکو، اکو سب وِچ نظری آیا۔ جن
 بھگتو ساچی سکھیا سکھو، دُھر دی کرے نام پڑھایا۔ جے کوئی بھرم بھلیکھا ستمکھ ہو کے پچھو، پڑدہ اوہلا رہن کوئے نہ پائیا۔ پُت بن کے پتا کولوں کدے
 نہ لگو، جو متگنا سو متگو چائیں چائیا۔ بھرم بھلیکھے وِچ کدے نہ رُسو، جے رُسو تے رُسیاں لئے منایا۔ جے تسیں میرا نام دھیا وِنا چاہندے نہیں گھوں،
 میں تہاڈے سوہلے دیواں گایا۔ پیار نال کہاں آؤ میرے لاڈلے پتو، بناں پتراں پتا سو بھ کوئے نہ پائیا۔ پُرکھ اکال اکو جھکو، دُوبے سیس نہ کوئے نوایا۔
 پر میثور نوں ساہمنے ہو کے لٹو، لٹیاں ایہدا گھٹ کچھ نہ جائیا۔ آون جاون لکھ چوڑا سی وچوں چھٹو، کر درن جگت جنجالا تند تڑایا۔ جوتی جوت سروپ ہر،

آپ اپنی کرپا کر، سچ دیوے وڈیائیا۔ چٹھی کہے میرا لیکھ دس، دسمیس تیرے نال جوڑ جڑائیا۔ پُرکھ اکال تیرے وس، دین دیاں تیرا سہائیا۔ گوبند شبدی دھار کھول کے اگھ، پرتکھ رہیا درڑائیا۔ میں پریم پریتی وکیا ہٹ، میری قیمت گرکھاں لینی پائیا۔ پچھے گیا نہیں نٹھ، اگے سنگ نہ کوئے تڑائیا۔ پہلوں پیغمبر اں دی کر کے چٹھ، پھیر گرکھاں گود اٹھائیا۔ جیہڑے دیہہ سو اگی تائیں بیٹھے رہے کر کے ہٹھ، صدق صبوری نال دھیان لگائیا۔ اوہناں دا لیکھا گر اوتار پیر پیغمبر اُتے رہے رٹ، تھلیوں سمجھ کوئے نہ پائیا۔ جیہڑے پچھے گئے نٹھ، انت اوہناں نال ملائیا۔ حئے چاہے اونے لئے رکھ، وادھو سنگ نہ کوئے رکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، کرے کھیل خالق نور الہیاء۔ خالق خلق نور الہی جلوہ، ظاہر ظہور اک درساہندا۔ مرید مرشد اگے کھانا ملے کسے نہ حلوہ، نیاز بھیدنا نہ کوئے چٹھائیا۔ پُرکھ ابناسی گھٹ گھٹ واسی دین دیاں صاحب سوامی لیکھا جانے ارباں کھرباں، بن ضرباں بنسے انک جوڑ جڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچی اگی ویکھ وکھائیندا۔ اگی کہے بہڑی ویکھے نیلے بستر، نیلے والا بے پرواہیا۔ جس دی دھار اگی شستر، شہنشاہ جوڑ جڑائیا۔ ست سروپی نظری آیا استر، دو جہاناں پندھ مکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا جانے تھاؤں تھائیا۔ نیلے بستر پہن کے چولے، جوئی سب دی رہیا بدلایا۔ پیر پیغمبر جس دے گولے، بردے بیٹھے سیو کمائیا۔ رسول گاؤں جس دے ڈھولے، نعرہ کوک الایا۔ سو صاحب کرے کھیل پڑدے اوہلے، جوتی نور کر رُشنائیا۔ واک بھوکھت بول جو بندے گئے وچولے، ثالث سارے ویکھ وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اٹھائیا۔ نیلے بستر پائے پروردگار، تتوت دے وڈیائیا۔ جلوہ نور دے دیدار، ساچا چند اک چکائیا۔ سچ وکھائے اک بہار، محبوب اپنا نام مہکائیا۔ گلشن ویکھے شہنشاہ نرنکار، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، وڈ داتا بے پرواہیا۔ نیلے بستر دھار اوٹی، اول اللہ نور الہیاء۔ جوت اکالن کرے کھیل اگلی، اکل کل وڈی وڈیائیا۔ ہوکا دیوے گلیو گلی، کوچے کوچے رہی سنائیا۔ ویکھو گوبند جوت اکو بلی، بل بلوان کرے رُشنائیا۔ جس دی بھل بھلو اڑی پھلی، پت ڈاہن رنگ چٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، دو جہاناں اپنا کھیل ورتائیا۔ دو جہاناں کھیل کرے خالق، خاستگار اکو نظری آہندا۔ سرشٹ سبائی ویکھ کے حالت، حاضر ہو کے پھیرا پائیندا۔ کوڑی

کریا کڈھے جہالت، مایا ممتا ڈیرہ ڈھاہندا۔ گر اوتار پیر پیغمبر آگے کوئی نہ کرے کسے دی مخالفت، مخر ہو کے مخری سکے نہ کوئے لگایا۔ سچھنڈ نواسی پُرکھ
 ابناسی لگائے اک عدالت، عدلی ہو کے عدل سچ کمایا۔ اکو گوہند دی منظور کرے ضمانت، باقی سب دا لیکھا دے چکایا۔ ویکھو دیہہ سو ائی پچھوں سب
 دی آئے شامت، شامیانے سب دے دے اُکھڑایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، جن بھگت پچھلی سانجھ کے رکھی امانت، عمل اپنے وچ
 لیا یا۔

★ ۲ وساھ ۲۰۲۱ پکرمی بوڑ سنگھ دے گرہ قادراباد ضلع امرتسر ★

پُرکھ اکال کرے عدل، عدالت سچھنڈ دوار سہایا۔ چار جگ دے پچھلے کر معطل، دُھر دا تھم اک درڑایا۔ من مت بدھ پترائی چلے نہ کوئی
 عقل، سوچ سمجھ سکے کوئی نہ رایا۔ نرگن صاحب سلطان تیری نظر نہ آئے شکل، شہنشاہ روپ رنگ رکھ نہ کوئے دکھایا۔ لیکھا چلیا دین مذہب ذات
 پات شریعت قتل، مقتول رہن کوئے نہ پانیا۔ صاحب سنگر دین دیال ٹھا کر سوامی جن بھگتاں پچھلا پھیر دکھائے وطن، جس گھر وسے بے پرواہیا۔ سچ
 ۱۰۲۰ امولک اگئی رتن، رتی رت رنگ نام رنگایا۔ سچ کنارے بیڑالائے پتن، منج دھار نہ کوئے رڑھایا۔ سنجگ تریتا دواپر کلجگ کوٹن کوٹ کر دے رہے یتن،
 بلدھاری اپنا بل ودھایا۔ گوپی کاہن لوکما ت بھومی بھومکا پنچ تت کایا نچن، پگ اٹھاون چائیں چانیا۔ سرگن نرگن شبد سندیسے سُن سُن ہسن، خوشیاں راگ
 الایا۔ گھنڈیا بن بن کھاندے رہے مکھن، مدن مورت روپ وٹایا۔ انتم سب دے لیکھے کیتے سکھن، شہنشاہ اپنی کار کمایا۔ عیسیٰ موسیٰ محمد چاروں کُنٹ
 اٹھ اٹھ نسن، بھجن واہو داہیا۔ کلجگ رین اندھیری ویکھ مسن، چند چوڈھویں نور نہ کوئے چکایا۔ جلوہ نور ظہور نہ درسائے کوئی باطن، جگت و دیا رسنا جہوا
 کتھنی کتھ سنا یا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ پاربرہم پت پر میثور بیٹھا اُج عروج، سچھنڈ نواسی ساچے تخت سوہا
 پانیا۔ جگ چو کڑی پچھلی کر منسوخ، دُھر سندیسہ اک سمجھایا۔ ویکھ دکھانے لکھ چوڑاسی جیو جنت پنچ تت بھوت، تن ماٹی خاکی کھوج کھوجایا۔ جن بھگت
 سہیلے گرو گُر چیلے گھر ساچے میلے جنم جنم دی چکے چوک، آون جاون دے مکایا۔ نام بھنکارا دُھر دی مارے اکو پھوک، ست سندیسہ صاحب سنگر اک

سناٹیا۔ سہجگ تریتا دوا پر کلجگ و چھڑے گوڑھی نیند جو تے گھوک، پھر باہوں لے اٹھایا۔ بھگت بھگوان ہو مہروان بنائے سچ سپوت، پُرکھ اکال پتا اپنی گود اٹھایا۔ چار ورن اٹھاراں برن کھتری براہمن شوڈر ویش بخشے اک رسوخ، صلح کل سچ سمجھایا۔ پیر پیغمبر گر اوتار بھگت بھگوان منگن اک محبوب، مہروان نوجوان سری بھگوان نظری آیا۔ سچھنڈ دوار ہر نرنکار کرپا دھار جو رکھے آپ محفوظ، سمرتھ مہما اکھ سر اپنا ہتھ لکایا۔ گر اوتار پیر پیغمبر جس دانام سندیسہ دے کے گئے خطوط، سو مخاطب ہو کے تعاقب اپنے دل کرایا۔ کسے ہتھ نہ آئے مشرق مغرب شمال جنوب، اتر پورب پچھم دکھن دیکھے سرب لوکایا۔ ایٹھے اوتھے دو جہان چوڈاں لوک چوڈاں طبق چوڈاں و دیا لہ نہ سکی حدوڈ، آر پار کنارہ دیکھن نہ کوئے پایا۔ جو آیا سو اٹھ کے دھایا کر کے گیا کوچ، تھر رہن کوئے نہ پایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا جانے ہر گھٹ تھانیا۔ ہر گھٹ تھانیں وسے بھگونت، بھگوان اپنی کھیل کھلائیندا۔ دھار بندھائے جگا جگنت، جگ چوڑی اپنی کار کمائیندا۔ آد جگادنت نوت نام فرنا شبد دے اگئی منت، منتو اپنا حل کرائیندا۔ بودھ اگادھا بن کے دو جہاناں پنڈت، ساچی و تھیا ساچی سکھیا پائے بچھیا و دیا اکو اک پرگٹائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا سچا ور، درگاہ ساچی سو بھاپائیندا۔ گر اوتار پیر پیغمبر رہے سوچ، سمجھ اپنی اپنے نال ملاٹیا۔ نرگن نروریر نرکار نرادھار لوک مات جن بھگتاں دکھائے ساچی موج، موجودہ ہو کے بے ہودہ وقت کوڑی کرپا ڈوگھے ساگر ہر جن ساچے دتی رڑھانیا۔ لیکھ چکا لوک پرلوک، نام سناٹیا سچ سلوک، ڈھر دی دتی اکو موکھ، مُفت اپنی دات ورتانیا۔ نام نگارہ تن لگائے چوٹ، مایا ممتا ہوئے ہنگتا کڈھے کوڑا کھوٹ، نرمل جوت کر رُشٹانیا۔ نام پیالہ دین دیا لاپیائے اک مدہوش، مدھر رس اکو اک دکھانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، شاہ سلطانا نوجوانا مرد مردانہ سری بھگوانا سچھنڈ مکانا درگاہ ساچی سو بھاپائیا۔ ساچا عدل کرے نرنکار، نرگن اپنے ہتھ رکھی وڈیائیا۔ جس دی سمجھ کسے نہ آئی جگ چار، کوٹن کوٹ کال بتانیا۔ لوک مات سچ سندیسہ دیندے رہے شاستر سمرت وید پُران بول جیکار، بے جیکارا اکو نعرہ ڈھر داراگ سناٹیا۔ نمو نمو نمسکار کردے رہے گرؤ اوتار، پیر پیغمبر سجدہ سیس جگدیس جھکایا۔ آد انت جگا جگنت ننت نوت کسے انت نہ پایا پاراوار، بے انت کہہ کہہ اپنا آپ لیکھے لائیا۔ سو کھیل کرے کرنیہار، قُدرت قادر دیکھے نین اگھاڑ، نچ نیتز لوچن نور نور کرے

رُشانیاً۔ بھو اہیدا اچھل اچھیدا لیکھا جانے جنگل جوہ اُجاڑ پہاڑ، اُچے ٹلے پر بت چوٹی سُنند ساگر ڈُونگھی کھائی خالق خلق ویکھے چائیں چائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، شاہ پاتشاہ شہنشاہ اِکو نُور نُور رُشانیاً۔ سچ عدالت عدل گاہ، بے نظیر آپ کرائیندا۔ نرگن سرگن بن ملاح، صفتی دیوے صفت صلاح، ساچی سکھیا ست ست آپ پڑھائیندا۔ آتم پر ماتم میلا دے ملاء، گر چیلہ ایکا گھر بہا، مندر محل اُچ اٹل سوبھاونت آپ سہائیندا۔ ست سوامی انترجامی نہکرمی جن بھگتاں دے اِکو راہ، رہبر نُور خُدائی نظری آسیندا۔ جام پیالہ مدھ پیالہ، آب حیات گھ چوہ، آسا ترسنا مایا ممتا موہ کوڑی کرپا پار کرائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، دُھر دا حکم اپنے ہتھ رکھائیندا۔ دُھر عدالت کرے عدلی، ایلنکار وڈی وڈیائی۔ کھلج سنجگ سچکھنڈ دوارپوں ہووے بدلی، مابدولت اپنا حکم سنائی۔ جس دی دھار وڈیوں وڈی پتلیوں تپلی، نظر نہ آئے پتن بیٹھا بے پرواہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، دُھر دا فرمانا اِکو اِک سمجھائی۔ عدالت کہے میں ویکھیا بن آدم، بے انت رُپ نظری آئی۔ دو جہان جس دے خادم، لوک پر لوک سیس نوآئی۔ سو صاحب سنگر کھلج انت کوڑی کرپا میٹے تصادم، چاروں کُنٹ ویکھ وکھائی۔ گر اوتار پیر پیغمبر بن بھگتاں کسے دی دیوے نہ کوئی ضمانت، ضامنی سچ نہ کوئے بھرائیا۔ سنجگ تریتا دوا پر کھلج سنت سہیلے جو سانہ کے رکھی اپنی امانت، سچ دوارپوں باہر لئے کڈھائی۔ لکھ چوڑاسی جو جنت کوڑی کرپا نال ایلپس پائے لعنت، طوبی طوبی کر کے رہیا سنائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ست ستوادی اِک رگھورائی۔ عدل وچوں ملے اتفاق، ہر کرتا سچ جنائیندا۔ پر م پُرکھ پت پر میثور کر کے اپنا وڈ پرتاپ، ہر پرتاپی ویکھ وکھائیندا۔ سنجگ تریتا دوا پر کھلج چار ورن جو چدے گئے جاپ، رسنا جہوا بتی دند صفتی صفت صلاحندا۔ من واسنا کوڑی کرپا ت ہنکاری جو کردے رہے پاپ، پت پاپی ہر پُنیت کھوج کھوجائیندا۔ سنت سہیلے بھگت بھگوان گر چیلے لہے دُھر دے ساک، جنم کرم دے وچھڑے اپنے رنگ رنگائیندا۔ دیناں ناتھ ہوئے سہائی آپ رگھوناتھ، ایٹھے اوتھے دیوے ساتھ، نرگن سرگن سگلا سنگ نبھائیندا۔ چار ورن اِکو سرن آتم پر ماتم دے دُھر دی ذات، اذاتی رُپ نہ کوئے وٹائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا جانے رسول پاک، پروردگار جلوہ نُور ظہور اِک رُشائیندا۔ ویکھ عدل گرو گرو پیر، درگاہ ساچی

دھیان لگایا۔ دیکھو سجنو انت ہو یا اخیر، آخر سب نوں رہیا سمجھایا۔ پروردگار لا تصویر، تصور اپنا آپ کر کے مُرید مُرشدان رہیا سمجھایا۔ کوڑا کٹ شرع زنجیر، ظاہر ظہور کرے رُشانیا۔ صدی چوڑھویں بدل تقدیر، تدبیر اگلی دے دکھایا۔ جس نوں سجدہ کر کے محمد ناک نال کڈھ کے گیا لکیر، نیز نیناں ہنجنھواں ہار بنایا۔ جس دے پچھے در درویش بردا بن فقیر، موسیٰ عیسیٰ تن الفی چولی جگت ہنڈھایا۔ جس دی اللہ رانی کسے نظر نہ آئی تاثیر، تسبیح مالا منکا گل گانی سرب لٹکایا۔ سو داتا گھر گسبیر، گونتا بے انت اُدھر دا کنتا اکو کھیل کرے زرگن نور جوت کر رُشانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا جانے ہر شہنشاہ شہنشاہیا۔ گر اوتار تک کے کھیل، خالق سرب رہے جنایا۔ کلجک جیوو دیکھو جن بھگتاں بھگونت سنگ ہندا میل، بلنی ہر جگدیس اپنی آپ کرایا۔ بن تیل باقی کملا پاتی دیک جوت جگائے سجن سہیل، ساچے مندر اندر ڈو نگھی کندر نور کرے رُشانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار نام وڈیایا۔ عدالت دیکھ پچھلے بھگت، کیر جولاہے رہے اٹھایا۔ اٹھ دیکھ روداس دا آیا وقت، روی رو ہر اپنے رنگ رنگایا۔ جس دی آد بھوانی دُھر دی شکت، چتر سنج جس دا روپ انوپ دکھایا۔ سو سری بھگوان ہو مہروان زرگن نور جوتی جامہ دھرے فقط، فیصلہ اپنے ہتھ رکھایا۔ آد پُرکھ اپر پیر سوامی جوتی جاتا آیا پرت، پرتیندھ ہو کے اپنا تھم ورتایا۔ اگے رہن نہ دیوے کوئی فرق، فرقہ پرستی میٹے تھاواں تھانیا۔ کوڑی کرپا کرے غرق، شتوہ دریائے دے رُٹھایا۔ گوہند پُرکھ اکال نال لائی شرط، سگندھ گند منوہر لکھی نرائن اکو اک درٹایا۔ جس دی صفت کرے کوئی نہ رسنا جہوا پتی دند، کاغذ قلم لیکھا کھے نہ کوئے شاہیا۔ سو سری بھگوان سورا سربنگ، جن بھگتاں دیوے اک انند، انتر آتم اپنا رس چکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دیوے مان وڈیایا۔ فقیر فقرہ کہن صوفی، صفت صلاح اک درٹائیندا۔ دیکھو کایا تن رباب وجدی تونبی، طوبی طوبی ہو ہو بُت رُوح سرب گر لائیندا۔ خندق کھائی نظری آئے ڈو نگھی، پار کنارہ پھڑ باہوں پار نہ کوئے لنگھائیندا۔ سب دی کول نا بھی ہوئی مودھی، بن سنگر پورے حاضر حضورے شبدی دھار نہ کوئے اٹائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، دُھر کرتا کرنی اپنے ہتھ رکھائیندا۔ صوفی کہن دیکھو پچھلا سُننا، سوہنی طرح سمجھایا۔ سچ دوارے اُچ محلے لگایا مُجرا، محفل دے بے پرواہیا۔ پروردگار مقامے حق سہایا حُجرہ، جوتی جلوہ نور رُشانیا۔ بیس اکیس اگلا کھیل

کرے سحرا، بیتی کہانی اپنی جھولی پائیا۔ جن بھگتاں جگت جگ جنم دا چکاون آیا بدلہ، مہروان سر اپنا ہتھ لکائیا۔ دو جہاناں پندھ مُکاوے مزلا، منزل اپنی دے چڑھائیا۔ سچ سنگھاسن آتم سیجا پلنگ دکھائے رنگلا، پاوا چول نظر کوئے نہ آئیا۔ گھر وچ گھر بنایا سوہنا بنگلا، بن باڈی ساچی گھڑت آپ گھڑائیا۔ جس وچ رکھیا پرماندلا، اند اند وچوں درسائیا۔ جس گرہ جوتی نور اگئی چندنا، ساچی سچ کرے رُشنائیا۔ اوس گرہ بھگت بھگوان اک دُوبے نوں دوویں کرن بندنا، بندہ خاکی تن نظر کوئے نہ آئیا۔ لیکھا چکے کوٹن کوٹ برہمنڈنا، جیرج اندج اُتبیج سبتج ڈیرہ ڈھاہیا۔ دین دیال پُرکھ اکال سد بخشنڈنا، بخشش رحمت گھر سچے آپ ورتائیا۔ گرگھو گرگھو جن بھگتو انتم اوسے گھر لنگھنا، جس گھر بیٹھا بے پرواہیا۔ جگت کوٹ کسے نہ منگنا، دیونہارا داتا دانی اکو جھولی رہیا بھرائیا۔ آون جاون لیکھا چکے لوکمت ورجنڈنا، کوڑی بھنڈی دیوے مٹائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دیوے مان وڈیائیا۔ صوفی کہن جلوہ نور، اکو اک جنائیا۔ بھگت کہن نادتور، ثریا پار سنائیا۔ پیغمبر کہن سچ محبوب، مُجت حق حق لگائیا۔ گر اوتار کہن ساک جوڑے پتا پوت، پت پریشور بے پرواہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرنی اپنی آپ کمائیا۔ کرنی ویکھ عدل ہسیا، سچکھنڈ وٹی ودھائیا۔ کلج رین اندھیری مسیا، نوری چند نہ کوئے چکائیا۔ گر اوتاراں پیر پیغمبراں جو مارگ دسیا، مانس مانگھ مانو گئے بھلائییا۔ ساچے رنگ کوئی نہ رنگیا، تن ماٹی خاک کوڑی خاک رہے رمانیا۔ کسے ناتا تھانہ بھیکھ پکھنڈیا، جوٹھ جھوٹھ نہ ڈیرہ ڈھاہیا۔ آتم پر ماتم ہو یا رنڈیا، نہ ہر کنت نہ کوئے ہنڈھائیا۔ من واسنا پنج تت ہنکاری ہو یا گندیا، امرت رس جام سچ پیالہ مکھ نہ کوئے لگائیا۔ سچ دوار سنگر مندر گرگھ ورا کوٹاں وچوں لنگھیا، جس سر اپنا ہتھ لکائیا۔ جنم کرم دا وچھڑیا پلو پھڑ کے گنڈھیا، میل ملاواں سچ سُبھائیا۔ دیوے وڈیائی کھکھیاں ننگیاں، شہنشاہ خاک وچ رلائییا۔ گرگھ چنگیاں نالوں کرے چنگیاں، چنگیاں اپنا نام اک ورتائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرتا پُرکھ اپنی کھیل دکھائیا۔ ویکھ عدل شو کہے پکار، شکر بھولا ناتھ دے ڈھائیا۔ دوئے جوڑ کر نمسکار، نمو نمو سیس نوائیا۔ تیری کرنی اپر اپار، توں کرتا بے پرواہیا۔ جگ چوکڑی وینہدے رہے وچ سنسار، نرگن تیرا سرگن روپ ویکھیا وچ لوک خدائیا۔ کلج انت کرے کھیل اپار، اپر پیر سوامی اپنی دھار جنائیا۔ جوتی جامہ لے اوتار، نرگن نور نور رُشنائیا۔ ہنگ برہم دے ادھار، سنت سہیلے کر پیار، گرگھ گر گر میل ملائییا۔ میری

ترسول گئی ہار، اکو منگے تیرا سہار، بلہین دے ڈہانیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر ساچے ہتھ رکھانیا۔ عدل ویکھ اٹھیا برہما، پاربرہم سپس
نوانیا۔ تیرا کھیل پُرکھ اکال اگتا، سمجھ سکے کوئے نہ رانیا۔ لکھ چوراسی جیو جنت تیرے حکم اندر جو جہا، جن جننی پتاما توں ہی نظری آنیا۔ پون سواس
سب دا بیڑا بنے، گھر گھر اپنا ڈیرہ لایا۔ کوٹن کوٹاں وچوں جن بھگت بنائے اپنا چنہ، ساچے سنت ساچی بو جھ بھجھانیا۔ جیو جہان باقی دے اتھا، نچ نیتز نین
تیرا درس کوئے نہ پانیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا سب دا دے چکھانیا۔ وشنوں کہے میں ویکھیا وصال، وشدھاری نظری آنیا۔ آد
جگاد جگ چوکڑی جو کرے پرتپال، بن پرتپالک سیو کمانیا۔ سنجگ تریتا دواپر کلجک جس دی گھال دے رہے گھال، کیتی گھال اپنے لیکھے لایا۔ جن بھگتاں
بن دلال، سچھنڈ دوار دکھائے اکو دھر مسال، پردہ اوہلا دے اٹھانیا۔ ساچی چلے اولڑی چال، گرگھ سجن لے سنجال، سوئی سرتی اپنے شبد نال ملانیا۔
مریاں پھیر لے جیوال، جینودیاں اپنی گود بیٹھال، ایٹھے اتھے دیوے مان وڈیانیا۔ لاڑی موت نہ آوے کھان، چترکپت لیکھا منگے کوئی نہ آن، رائے
دھرم بیٹھانین شرمایا۔ شکر کہے میں ہويا حیران، برہما کہے پاربرہم پر بھ ملیا آن، وشنوں کہے واسطہ اپنے نال رکھانیا۔ دھرنی دھرت دھول کہے دھن
بھاگ میرے اُتے چرن رکھے بھگوان، سرن دیوے مان وڈیانیا۔ جس دی کرے نہ کوئی پہچان، بے پہچان اپنا کھیل کھلایا۔ شاستر سمرت وید پُران کہن
اسیں دیندے آئے احوال، حالت سب نوں سچ جنانیا۔ کلجک انت سری بھگونت زرگن زرویر زرنکار لے اتار، کل کلکی پھیرا پانیا۔ جیہڑا وسے سمبل دھام
نیار، دیا باقی کملاپاتی اک کرے اُجیار، جوتی جاتا پُرکھ بدھاتا ساچا مندر اک سہانیا۔ جن بھگتاں بنے دھر دا رکھا، لیکھ چکائے مستک ماتھا، نام سنائے دھر
دی گاتھا، اکھر دکھر کرے پڑھانیا۔ ونج کرائے اکو ہاٹا، جوت جگائے نور لالا، جام پیائے امرت باٹا، کایا کاسہ اکو اک دکھانیا۔ سچ وڈیائی جن بھگتاں پورا
کرے گھاٹا، گھاٹیوں وادھا دے دکھانیا۔ جنہاں دا گوبند پتا پُرکھ اکال دادا، سو گرگھ نہ مرے نہ جائیا۔ سادھ سنت دوجا بناؤنا کوئی نہ چاچا، چاچا کم کسے نہ
آنیا۔ گرگھ نور ساچا ہیرا لال انملڈا سنگر گھر نہ کدے گواچا، جگ جنم دا وچھڑیا چارے کوٹاں وچوں پھول بھلایا۔ دھیرج نال دے دلاسا، پریم نال
کرے ہاسا، شبد دھار بنے رکھا، دو جہاناں ہوئے سہانیا۔ گر سکھ گر دا منے آکھا، لیکھا چکے پوجا پاٹھا، پار اتارے اپنے گھاٹا، پتن اکو اک دکھانیا۔ چرن کول

جڑائے ناتا، گود اٹھائے بن کے پتاما، ساچا سجن اکو اک ہر اکھوائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا جانے تھاؤں تھانیا۔ ویکھ عدالت ہندی، حوصلہ سارے رہے ڈھاہیا۔ لاڑی موت کہے میری مینڈھی رہ گئی گندی، سیس شنکار وکھانیا۔ رائے دھرم کہے میرا محصول ملیا نہ اتے چنگی، لیکھا ہتھ نہ کوئے پھڑانیا۔ چتر گپت کہے میرے ہتھوں خس گئی کُنجی، قفل سکیا نہ کوئے کھلایا۔ جن بھگتاں دی پر بھ اپنے ہتھ رکھی پونجی، دُوبے ہتھ نہ کسے پھڑانیا۔ چار جگ اندر وڑ کے کسے نہ ڈھونڈی، باہروں اشاریاں نال سمجھانیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کہن نرگن سرگن ہو کے ہتھ وچ پھڑے کھونڈی، کھڈے کایا پھولے چائیں چانیا۔ جس دی اودھ ویکھے پگی، اوس دی پھیر وسائے جھگی، مندر اپنا نال جنایا۔ ایہہ دھار کسے نہ بُجھی، جگ چوکڑی رہی گجھی، پڑدہ سکے نہ کوئے ہٹانیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سمرتھ دیا کمایا۔ ویکھ عدل گر اوتار پیر پیغمبر گئے جھک، جھاکا پر بھ چرن دھیان لگایا۔ جن بھگت وڈیائی اُجل کرے کھ، مُفت اپنی دیا کمایا۔ در گھر آ کے سوامی لئے پچھے، دُور دُراڈا پندھ مُکایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نیتز نین اکو درس درسایا۔ روس سورج چند کرن ہاسا، خوشیاں راگ الاپیا۔ اٹھو منڈل منڈپ سارے ویکھو تماشا، گگن گگنتر اپنی اکھ کھلایا۔ چوڈاں لوک چوڈاں طبق سارے منو آکھا، مان ابھمان رہن کوئے نہ پانیا۔ جس دیاں چار جگ کردے رہے باتاں، اکھراں نال صفت صلاحی ڈھولے گایا۔ سو نرگن نرور نرکار جن بھگتاں ہو یا رکھا، رکھا کرے چائیں چانیا۔ جے باہروں ویکھن اتا اندروں سدا سجاکھا، سوہنی اپنی کھیل رچانیا۔ جگ چوکڑی نت نوت سچ سنائے اگئی بھاشا، دُھر سندیسہ نام درڑانیا۔ جن بھگتاں اندر کر کے واسا، وصل سچو سچ اک سمجھانیا۔ گر کھ گر سکھ ہر جن ہوئے نہ کوئے نراسا، مہروان مہروان مہر نظر اک ٹکانیا۔ کھ چوراسی آون جاون جنم مرن کرے بند خلاصا، بندگی اکو اک سنایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ہر جن ساچے لئے ترانیا۔ دو جہان ویکھو ڈردا، بھے وچ سماپیا۔ چوڈاں لوک کلمہ پڑھدا، چوڈاں طبق و دیا چوڈاں پندھ مُکایا۔ چند چوڈھویں سجدہ کردا، نیوں نیوں لاگے پانیا۔ اک چار دا لیکھا کایا مائی تیج ت دھردا، سیس جگدیس آپے بیٹھا سو بھاپانیا۔ منزل پوڑے دُھر دے چڑھدا، محل اٹل کرے رُشانیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نر نرائن نرگن دھار اک اکلا اکنکار اکل کل اپنا کھیل

رچانیا۔ عدل کہے میں دیکھیا حق، حقیقت وچوں آپ پر گٹانیا۔ نو سو چرانوے چوکڑی جگ دا نکلیا شک، سنسا رہن کوئے نہ پانیا۔ آگے سب دی ہو گئی
 بس، بستر بن کے بیٹھے نظری آئی۔ اچی کوک پکار رسنا کہن توں پُرکھ سمرتھ، سری بھگوان تیری وڈیانیا۔ بن ڈھاہیوں پروردگار تیری چرنی گئے ڈھٹھ،
 مان ابھمان رہن کوئے نہ پانیا۔ سنجگ تریتا دواپر کلجگ تیرے نام دا جو چلایا ہٹ، بن ہٹوانے سیو کمائیا۔ کلمہ کلام رسنا جہوا بٹی دند منکا منکا لیا رٹ، ڈھولا
 سوہلا گیت گو بند الایا۔ جیواں جنناں سادھاں سنتاں وید کتیبیاں مارگ آئے دس، لیکھا لکھ کے قلم شاہیا۔ کلجگ انت کرے کھیل سورا سر بنگ، سمرتھ
 اپنی دیا کمائیا۔ جن بھگتاں وس اُپر شاہ رگ، ترے گن مایا بُجھائے اگ، امرت میگھ اک برسائیا۔ بن مکیوں کعبیوں کرائے حج، بن تند ستار وجائے ند،
 انحد راگ راگ الایا۔ پھڑ کے ہنس بنائے گگ، مانک موتی سوہنگ ساچی چوگ چُگانیا۔ کوڑی کریا جگت وکارے وچوں کڈھ، آتم پر ماتم پار بہم برہم
 کرے سچ گڑمانیا۔ جو سر سے کنڈھے گئے چھڈ، تنہاں دے لیکھے لائے مائی ہڈ، اوہناں وچوں اک ایہہ وی نظری آئی۔ کرپا لیا رکھ، ستر اں دی ایہدے
 ول اکھ، کرپا کر پُرکھ سمرتھ، کٹھوں لکھ دے بنانیا۔ تیرا برد پر بھ کدی نہ جائے پچھے نٹھ، جگ جگ اپنا سنگ نبھانیا۔ جوتی جوت سر پ ہر، آپ اپنی
 کرپا کر، سدا سدا سد ہوئے سہانیا۔ سدا سدا پر بھ تیرا صدقہ، ہوں گھولی واری گھول گھمانیا۔ بھگت بھگوان پر بھ دے تیرا طبقہ، تیرا نور نظری آئی۔
 جد پڑھن تد تیرا سبکا، دوجی کرن نہ کوئے پڑھانیا۔ اکو سکھن اگئی حرفا، جس دی دھار تیرے وچوں نظری آئی۔ ہر جن کدی نہ ہوئے دو طرفہ، یک
 طرف اکو اک نظری آئی۔ جس دانہ کوئی سوگ نہ کوئی ہرکھا، چنتا غم سنگ نہ کوئے لیانیا۔ جد کرے رحمت جن بھگتاں اُتے ترسا، گرکھ گر گر ویکھ
 دکھانیا۔ جنم جنم دی مٹے حرصا، ہوس ہوس اور نہ کوئے ودھانیا۔ جس دامانس جنم سواساں دا مکن والا خرچہ، تس پلو گنڈھ پوانیا۔ گھر گھر ہون نہ دتی
 چرچا، چنتا چکھانہ کوئے تپانیا۔ ویکھو ڈھر دا دھرم رائے دکھائے پرچہ، بہڑی بہڑی رہیا گر لایا۔ توں کتھوں آگیوں وسن والا اُتے عرشاں، لوک مات پھیرا
 پانیا۔ توں پہلوں میرا بدھا دھرتا، دھروائی لا کے گیوں سمجھانیا۔ میرے حکم پناں آگے کوئی نہ لنگھدا، جمدوت پھڑ پھڑ دین سزایا۔ جوتی جوت سر پ ہر،
 آپ اپنی کرپا کر، لہنا دینا جھولی پانیا۔ ویکھ عدل اٹھے چارے جگ، اپنی اپنی لین انگڑانیا۔ کلجگ کہے میری اودھ رہی پگ، سنجگ کہے میری واری نیڑے

آئی۔ تریتا کہے میں اے بہنا لگ، دوا پر کہے گوڑھی نیند سوں کے خوشی منائی۔ جن بھگتاں آسا کہے تئیں سارے رہو چپ، سو بھلی جو صاحب سنگر بھائی۔ گر اوتار پیر پیغمبر جس دے بھانے اندر خوش، خوشیاں رنگ رنگائی۔ چلو رل مل سارے اُس دے کولوں لیئے بچھ، گل پٹو واسطہ پائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچا دیوے اکو ور، اگلا بھو کھلایا۔ چلو رل مل سارے سنگی، سوہنا سنگ بنایا۔ جیہڑا کھیل کرے ور بھنڈی، برہمنڈی جوت جگایا۔ جو بھگتاں دیوے دست امنگی، انڈھڑی دات ورتایا۔ گر کھماں لائے کار انگی، انگن اپنے وچ بھائی۔ پٹھ ہون نہ دیوے تنگی، سر اپنا ہتھ کھائی۔ ناتا توڑ خانہ بندی، بندہ بندے وچوں اپنا پھیر پر گٹایا۔ ایہو صاحب سنگر کھیل لگی چنگی، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، داتا داتار دیاوان ہوئے سہائی۔ چار جگ ویکھ اٹھے، چارے کھانی خوشی منائی۔ چارے بانی ڈھولے رٹے، پرا پسنٹی مدھم بیکھری اپنا راگ سنائی۔ گر اوتار پیر پیغمبر گاؤندے چھکے، سوہلا راگ الایا۔ وشن برہما شو دُور دُراڈے رہے تے، نیز نیناں اٹھ کھلایا۔ جس پچھلے لیکھ دے منسوخ کیتے پٹے، اکو اگے حکم سنایا۔ دین مذہب ذات پات اوچ نیچ دے اگے نہ رہنے رٹے، جھگڑا کرے نہ کوئے لوکایا۔ جوں دھنے پرگٹ ہوئے درس دکھایا وچوں وٹے، ہن بناں وٹیوں نظری آئی۔ جس نامے بھوگ لگایا دُدھ کٹورے چھنے، شہنشاہ اپنا کھیل دکھایا۔ بھگت سہیلا ہو کے سری بھگوان آپے مئے، منسا اپنی آپ گویا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، دھرم سندیسہ نر نریشا اکو اک سنایا۔ سُنو سندیسہ بھگت جن میت، سو پُرکھ نرنجن آپ سنائیدا۔ جگ چو کڑی بدلے ریت، ریتوان حکم ورتائیدا۔ سنجگ ساچے لیکھا چکے مندر مسیت، شو دوالے مٹھ نظر کوئے نہ آئیدا۔ ہندو مسلم سکھ عیسائی نام کلمہ دتے اک حدیث، حضرت ساچا سچ پڑھائیدا۔ گر گھ گر سکھ ہر جن ہر بھگت جگ جائن جیت، جیون جگت اک دکھائیدا۔ جھگڑا لکے اوچ نیچ، راؤ رنک اکو گھر وسائیدا۔ آتم پر ماتم میل ملاوے ٹھیک، کوڑا ٹھیکر کوڑی کریا میٹ مٹائیدا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر جن بخشے سچ پریت، پریتوان اک ہو جائیدا۔ سچ پریت کرو ہر سوامی، دو جہان ملے وڈیایا۔ پُرکھ اکال دی پڑھو اگئی بانی، نت نوت جو آد جگاد سنایا۔ امرت آتم رس پیاو ٹھنڈا پانی، نچھر جھرنا اک جھرائیا۔ تخت نواسی شاہ سلطانی شہنشاہ سنائے سچ کہانی، کہاوت روپ نہ کوئے وٹایا۔ گر گھ گر سکھ ہر جن ہر بھگت سرتی بانی

نڈھی اک انجانی، سوچ سمجھ سکے کچھ نہ رانیا۔ جس کرپا کرے سچ محبوب ہر سلطانی، صلح کل صلح اپنے نال کرائیا۔ سو صوفی بھگت رُوح آتم کدے نہ ہوئے فانی، فنا دے سرب لوکانیا۔ پروردگار سانجھیا رلیا جانی، انجانت انجان اپنی گود بیٹھانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنو بھگوان، جن بھگتاں دیوے اک پد نربانی، جو پد پد چلیاں ہتھ کسے نہ آیا۔

★ ۳ وساھ ۲۰۲۱ بکرمی کرنیل سنگھ دے گرہ قادراباد صلح امرتسر ★

پیر پیغمبر کرن اظہار، ڈھر دے ڈھولے گیت سنانیا۔ ویکھ کھیل پروردگار، خوشیاں رنگ گھر رنگانیا۔ گر اوتار بول جیکار، سچ سندیسہ رہے سنانیا۔ پاربرہم پت پر میثور سانجھیا ر، سچا ساچی کار کمانیا۔ جگ چوکڑی مینے وچ سنسار، کلجگ انتم ویکھ دکھانیا۔ چار جگ دا لیکھا ویکھے آپ نرنکار، بھوکھت پڑدہ آپ چکانیا۔ پڑھن سنن دی جان گفتار، گفت شنید دے سمجھانیا۔ لوکات ہو اجیار، پردہ اپنا آپ چکانیا۔ ہر جن سنت سری بھگونت لئے اٹھال، اٹھ تت ویکھے چائیں چاننیا۔ سچ دواراست سچی دھر مسال، مندر اکو سوبھا پانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرنی کار سچ کمانیا۔ پیر پیغمبر کہن موہے منظور، نسا تیرے وچ سمانیا۔ تیرا جلوہ اُپر کوہ طور، نور نورانا نظری آنا۔ تیرے بردے ہوئے مشکور، سجدہ سیس نوانیا۔ لوکات بن مزدور، چاکر تیری سیو کمانیا۔ کلجگ انت مچیا ویکھ فنور، بھرے بھلی سرب لوکانیا۔ من واسنا کوڑ غرور، غربت گھر گھر ڈیرہ لائیا۔ کوئی نہ منگے پر بھو تیرے چرن دھوڑ، مستک ٹکا خاک نہ کوئے رمانیا۔ مایا ممتا ہوئی مشہور، مشورہ گھر گھر دیوے چائیں چاننیا۔ سادھ سنت کرن قصور، بے وفا نظری آنا۔ جنہاں دی مہما صفت کرے منصور، نیز ویکھ راگ سنانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، تنہاں دیوے سچ وڈیانیا۔ سچ وڈیائی دیون یوگ، ہر جو گیشتر دیا کمانندا۔ سچ اگٹری بھوگے بھوگ، بھسمر رُپ آپ وٹانندا۔ لیکھا جان اپنے لوک، پر لوک پردہ آپ چکانندا۔ میل ملاواں نرگن جوت، سرگن نور چند چکانندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ وست آپ ورتانندا۔ پیر پیغمبر کہن سندیسہ، صدا نام جنانیا۔ پاربرہم پر بھ سچ نریشا، نر نرائن کھیل کھلانیا۔ حکمے

اندر وشن برہم ہمیشہ، شکر لئے جگایا۔ گر اوتار وٹائے ویسا، پیر پیغمبر خاکی تن ہنڈھائی۔ انت بھگونت نرگن دھارے جوتی بھسیا، رُوپ رنگ رکھ نظر کسے نہ آئی۔ پُرکھ اکال ہو کے کھیلے کھید، خالق ہو کے خلق رہیا بھلایا۔ شبد نشانہ مارے نیزہ، تیر انداز بنیا بے پرواہیا۔ آد جگاد وسنہارا سچھنڈ دھام ہمیشہ، ہر گھٹ بیٹھا سو بھاپایا۔ جن بھگتاں لائے دُھر دا لیکھا، پورب لہنا ویکھ وکھائی۔ بھرم چکائے ملا شیخا، مسائق بیٹھن گھ بھوایا۔ جنہاں بھگتاں چچھے اپنی پنچ تت کایا کیتی بھیدا، ہڈ ماس ناڑی اگنی تت تپایا۔ تنہاں گرگھاں بن کے آیا کھیوٹ کھیدا، سچ ملاح رُوپ وٹایا۔ ناتا جوڑ پتا بیٹا، پوت سپوت لئے اٹھایا۔ جگ جنم دا پچھلا یاد رکھے چیتا، ابھل بھل کدے نہ جانی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھایا۔ گر اوتار مارن نعرہ، شبدی ڈھولا اکو گایا۔ چاروں گنٹ ویکھ پسارا، صفتی صفت صلاحیا۔ آد جگادی اک اوتارا، پُرکھ اکال ویس وٹایا۔ نت نوت رہے جگ چارا، چوکڑی اپنا بندھن پانیا۔ سرگن دیونہار سہارا، سرتھ پُرکھ مہما اکھ اک درٹایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، رہبر بن کے دئے سمجھایا۔ رہبر بنے آپ خُدا، خالق خلق دئے سمجھایا۔ جو صوفی سہیلے ہوئے جُدا، جُز اپنے نال ملایا۔ مارگ دُھر دا دس کے سدھا، سبھے سبھے لئے اٹھایا۔ مل سخیاں پاون گدھا، دو ہتھاں تال وجانیا۔ پر بھ ملن دی مل گئی بدھا، آتم پر ماتم ہوئی گڑمائی۔ سچ سنگھاسن پر بھ جو دتا نگھا، نگاہ اپنی اُتے ٹکایا۔ پریم پریتی اندر بھجا، بھنڑا رُوپ وٹایا۔ پریم پیار اندر سجا، چھبر نام وکھائی۔ سچ دربار جن بھگتاں کڈھیا حصہ، دُوبی ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ پورب جنم دا ویکھنہارا چٹھا، کاغذ اپنے کولوں پھول پھلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دیوے مان وڈیایا۔ پیر پیغمبر کہن پر بھ قابل، کائنات دئے سمجھایا۔ سرشٹ سبائی بن کے بابل، بابت اپنی پھیرا پانیا۔ باہروں دسے تن خاکی پاگل، اندر ثابت صورت بیٹھا بے پرواہیا۔ سچ دوارے کرے عادل، اصلیت اپنی آپ سمجھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر جن ہر لئے اٹھایا۔ گر اوتار پیر پیغمبر گاؤن ڈھولا، ہر ہر نام جنایا۔ ویکھو پار برہم پر بھ بنیا گولہ، سیوک اپنا ناؤں دھرائیا۔ شبد سروپی ہو وچولا، وچھڑے اپنے گھر وسایا۔ بدلنہارا کایا چولا، چولی اکو اک ہنڈھائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہروان ہوئے سہایا۔ صوفی کہن تیری صداقت، صاحب تیری وڈیایا۔ درگاہ ساچی سچ عدالت، عدلی نور خُدا ئیا۔ کلج کوڑی کرپا ویکھ بغاوت،

بے پرواہ پھیرا پائیا۔ رحمت نام کرے سخاوت، انڈھڑی دات ورتائیا۔ جن بھگتاں دے ضمانت، ضامن اِکو نظری آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر کرتا کھیل کھلائیا۔ گر اوتار کہن ویکھیا حق، ہر حاکم بے پرواہیا۔ پرگٹ ہو پُرکھ سمرتھ، سچ ساچی کار کمائیا۔ سنت سُہیلے لئے رکھ، لکھ چوراسی وچوں باہر کڈھائیا۔ نچ نیتز کھول کے اکھ، دو اکھاں وچوں پر تکھ کرائیا۔ آتم پر ماتم سنا کے جس، ڈھولا اِکو اک وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہروان دیا کمائیا۔ پیر پیغمبر کہن ویکھو نظارہ، ناظرین آپ جنائندا۔ جس دا لیکھ درود ہزارا، اسم اعظم جو سمجھائندا۔ جس دا درگاہ ساچی سچ منارا، آسن سنگھاسن سو بھاپائندا۔ جس دا ملا شیخ پیر پیغمبر لئے سہارا، سو صاحب ویس وٹائندا۔ جس دا منزل پندھ آد جگاد دسیانہ پار کنارہ، سو وچ سنسارا رُپ دھرائندا۔ سبج تریتا دواپر کلج لبھیا کسے نہ ظاہرا، گپت گپتی رُپ وٹائندا۔ جن بھگتاں مل کے لاوے سچ اکھاڑا، سو ہنی منڈل راس رچائندا۔ پچھلا لیکھا بن لیکھیوں پاڑا، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر ساچی کار کمائندا۔ پچھلا لیکھا دس بھگونت، سچ سچ سمجھائیا۔ کس بدھ ملاوا کیتا بنا بنت، کری نام گُرمائیا۔ گڑھ توڑ ہوئے ہنگت، ہر مندر دتا وسائیا۔ لیکھا چکھیا بہشت جت، سورگ سورگاں ڈیرہ ڈھاپیا۔ ہوئے ملاوا تیرا انت، دعوہ اِکو اک رکھائیا۔ توں سوامی نیتا کنت، پت پر میثور تیری سرنائیا۔ ہوں یاچک سیوک در منگت، نار سنگھنی سو بھاپائیا۔ تیرا ناؤں گیت گاواں نیا منت، منتر اِکو اک درڑائیا۔ کوئی بھیو نہ پاوے پاندھا پنڈت، پردہ سکے نہ کوئے اُٹھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دینی مان وڈیائیا۔ پچھلا جنم دس ضرور، پر بھ تیری اوٹ تکائیا۔ جنم کرم دا کی قصور، کھا کے قسم منگ منگائیا۔ کس بدھ ہو یا در توں دور، دُر اڈا بہہ کے ڈیرہ لائیا۔ کون انتر کرے مجبور، نیتز اکھ نہ کوئے کھلائیا۔ میں بردا تیرا مشکور، نیوں نیوں سیس جھکائیا۔ میری آسا منسا پور، ترسنا روگ مٹائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ لیکھا دے درڑائیا۔ ساچا لیکھا پچھلا سُن، سو صاحب آپ سنائیا۔ گو بند ویلے کیتا گن، گن اوگن رُپ وٹائیا۔ بن پُرکھ اکال جانے کون، دوسر سمجھ کسے نہ آئیا۔ دیوے سندیسہ دھر دا پون، پون پوناں رہیا جنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھیو ابھیدا رہیا کھلائیا۔ بھیو ابھیدا دتے آپ، ہر کرتا دیا کمائیا۔ تیرے کولوں لے کے قلم دوات، کاغذ ٹکڑا منگ منگائیا۔ ماجھے والیاں لکھیا صاف، بے دعوہ دے کے خوشی منائیا۔ اوس لیکھ پچھوں تیتوں آئی

جاگ، کیوں کاغذ قلم دوات پھڑائی۔ اودھروں آئی اک آواز، بن رسناکھ سنائی۔ اس وچ میرا راز، لیکھا بے پرواہیا۔ آگوں بول ہٹوانا کہے غریب نواز، در ٹھانڈے منگ منگائی۔ میرے صاحب میری رکھنی لاج، بھل اپنی جھولی پائی۔ گو بند کہا رکھنا یاد، سچ سنہڑا اک جنائی۔ کلج اتنم آوے میرا باپ، پُرکھ اکال پھیرا پائی۔ میں بناں اوس داساک، سچن روپ دکھائی۔ توں بھلا بھٹکدا پھریں وچ سنتاپ، سنسیاں وچ بھوئی۔ تیرا لیکھا پچھلا ویکھ پاک، پتت پُنت لئے کرائی۔ لہنا مکائے نال قلم دوات، لیکھا لکھے سچی چھاہیا۔ پچھلے کرم سٹ کے ڈوگھے کھات، اتوں چرناں نال دبائی۔ گر سکھ تیری پھیر بنائے ذات، جماعت بھگتاں وچ رلائی۔ کرنیل سنگھ کرماں دا پورا کر کے گھاٹ، لیکھا رکھے بے پرواہیا۔

★ ۳ وساھ ۲۰۲۱ بکرمی سورن سنگھ دے گرہ قادرا باد ضلع امرتسر ★

ٹلے پربت چھڈی آون سدھ، سادھک سنکادک اپنا راہ نکائی۔ پتھراں اُتے رگڑدے آون ڈھڈ، عبادت لیکھے کسے نہ پائی۔ خوشی غمی وچ گئے گجھ، سکھی سکھ نہ کوئے جنائی۔ دوہرے پیار وچ گئے بھج، اک رنگ نہ کوئے رنگائی۔ درس نہ پایا نیتز دب، دوئے لوچن ویکھن چائیں چانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ کرنی کار کمائی۔ سدھ سادھی اندر آون دوڑ، بھججن واہو داہیا۔ ساڈا کارج جائے سور، آگے ملے مان وڈیائی۔ نیتز ویکھے کر کے غور، گھر گبھیر ہر گوسانیا۔ جس دے کول وست انمول، اگم اتھاہ ورتائی۔ چل کے سنیئے اوہدا بول، جو بھگتاں رہیا سنائی۔ پریم پیار اندر جائے مول، اپنا آپ مٹائی۔ گورکھ دا گورکھ والا قول، پچھلا یاد آئی۔ مچھندر دس کے گیا دھول، دھرنی نال رکھائی۔ بیٹھے رہنا اڈول، آسن سوہا پائی۔ نانک نال جو کیتا محول، اُس دا لہنا مول چکائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ سدھاں ویکھ بھجے ناتھ، اپنا پنڈھ مکائی۔ درس کرینے پُرکھ سمراٹھ، ہر داتا وڈ وڈیائی۔ جا کے سنیئے اگنی گاتھ، جو بھگتاں رہیا سنائی۔ نور ویکھے لوکمت، کائنات کرے رُشائی۔ ہرجن بنائے سچ جماعت، پٹی اکو نام پڑھائی۔ جس دی ہوئے نہ کدے وفات، مرنی مرن نہ کوئے دکھائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا لیکھے رہیا

پایا۔ ناتھ کہن ویکھئے اگھ، نیز نین اٹھایا۔ راہ تگدے گئے تھک، ٹلے پر بت ڈیرہ لایا۔ در تے منگیئے اپنا حق، کن پائے کوک سنایا۔ گورکھ اندر وڑ کے گیا دس، مچندر اشارے نال جنایا۔ اکو نام بول اگھ، اگھ زرنجن گیا درٹایا۔ صاحب سلطان دی رکھیو آس، آسا اپنی نال ودھایا۔ زرنجن سرگن سرگن زرنجن ہو کے سدے اپنے پاس، چرن کول کول لئے بلایا۔ تہاڈی پوری کرے خواہش، آسا ترسنا ویکھ وکھایا۔ ویکھو اوہدے اگے اڈیو نہ وچ آکاش، سدھو چلے نہ کوئے چترایا۔ جس دا آد جگاد جگ چوکڑی وڈ پر تاپ، ایہتھے او تھے ہوئے سہایا۔ جس نوں گر اوتاراں پیر پیغمبراں نیا اپنا باپ، پتا پڑکھ اکال کہہ کہہ خوشی رکھایا۔ جس دامالا منکیاں نال کردے جاپ، دھوڑی پیساروپ وٹایا۔ اُس دے درشن کرنے ساکھیاں، سوچھ سرپوئی نظری آئی۔ جوتی جوت سرپو ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی بخشے ست سرنایا۔ ناتھ سدھ ہوئے اگھ، گھر اکو نظری آئی۔ پر بھ سرنائی ساچے ڈھٹھے، مستک لگا دھوڑ رمانیا۔ پڑکھ ابناسی تیرے بچے، بچپن تیری جھولی پائی۔ طلیاں پر بتاں اُتے بیٹھے رہے بن کے کچے، ساچارنگ نہ کوئے رنگایا۔ وڈیاں اندر وڈے ہو ہوئے، چترایاں وچ اپنے چتر دے وکھایا۔ تھہ بن پردہ کوئی نہ کجے، سر ہتھ نہ کوئے رکھایا۔ سب دے ویکھ دوویں ہتھ بدھے، بندنا ڈنڈوت کر کر سپس نوایا۔ گلوں کھلے لئے جھگے، کھیری ہتھو ہتھ نظری آئی۔ کُنڈل پا وال ٹیڈھے کیتے چھے، شکل بے شکل دتی کرایا۔ کن پاڈ مندریں پاتیراں در پھیر نہ لبھے، اٹھ اٹھ ویکھی سرب لوکایا۔ گورکھ مچندر کہہ کے گئے ساڈا سوامی ساتھوں اگے، اگے بیٹھا ڈیرہ لایا۔ جس ویلے کلجک واسی وگے، دُور دُراڈا چل کے آئی۔ دیک جوتی نور نورانہ جگے، جگ مگ جوت کرے رُشایا۔ گو بند سورا اوہدے سچے کہے، اگے پچھے اپنا حکم ورتایا۔ پیر پیغمبر جس حکمے اندر بدھے، گر اوتار بیٹھن سپس جھکایا۔ وشن برہما شو پھرن بھجے، پندھ مکاون واہو داہیا۔ کلجک سنجگ تریتا دواپر جس دی چرنی لگے، در ٹھانڈے سپس ٹکایا۔ شاستر سمتر وید پُراں جس دے دیندے پتے، دُھر سندیسہ راگ سنایا۔ جس دے پچھے سدھو ناتھو اپنے گھر چھڈے، اوہ گھر دامالک بے پرواہیا۔ حکمے اندر سارے بدھے، بدھی جگت لوکایا۔ تن بھبوت رما خاکی پنڈے کیتے وانگ گدھے، گداگر ہو کے گھر گھر پھیری پائی۔ جس ویلے اوس صاحب دی چرنی جا کے لگے، دیوے مان وڈیایا۔ اگلے پچھلے سارے مک جان رٹے، رٹا اگلا دے چکایا۔ مکھ رہے لوڑ نہ لاؤن دی گھٹے، تونبی ہتھ نہ کوئے آئی۔

مرگشالا اُس دے چرن چٹے، نیوں نیوں اپنا سپیس جھکایا۔ تہاں درس کرنا پریم دی اگھے، پر میثور اپنا میل ملائیا۔ چاہے ماڑے چاہے اچھے، اچھے بُرے اپنی جھولی پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر توں لاه کے ٹوپی سیلی رستے، رستہ سدھا دئے دکھایا۔ سدھو ناتھو سنیو جوگ، جگت اکو اک جنایا۔ جس ویلے اپنے پریم پیار دی دیوے چوگ، کایا چوگا دئے بدلایا۔ نہ کوئی ہرکھ نہ کوئی سوگ، چنتا دکھ ڈیرہ ڈھاپیا۔ اوس دوارے دیکھو اوہ موج، جیہڑی موج بھگتاں نال رکھایا۔ ناتھ سدھ سارے پے گئے وچ سوچ، انتر انتر اپنا دیکھ دکھایا۔ کس کوٹے کرینے کوچ، کون گھر بیٹھا بے پرواہیا۔ گورکھ کہے اوہ داتا مہروان الکھ زرنجن زرنل جوت، گھٹ جوتی جوت جوت رُشانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہروان مہر نظر اٹھایا۔ سدھ ناتھ آئے دوارے، دُور دُراڑے سپیس جھکایا۔ در تیرے بنے پنہارے، پتن اکو دیکھ دکھایا۔ کرپا کر ہر زرنکارے، زرن تیری سچ سرناپیا۔ ٹلے پربت چھڈے جنگل جوہ اُجاڑ پہاڑے، دُؤنگھی کندر سنگ تجایا۔ جن بھگت دیکھے در سوہندے تیرے لاڑے، سوہنا روپ وٹایا۔ کرپا میل اپنے پیارے، پیار پریتم اپنے وچوں پرگٹایا۔ تیرا درس کر لیکھا چکے سچ دوارے، دوارا اکو سوہنا پائیا۔ وقت لنگھایا تیرے آون دے سُن سُن لارے، لاریاں نال آسا آسا اک ددھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچا دینا اک در، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، زرن تیرے ہتھ وڈیایا۔

★ ۳ وساکھ ۲۰۲۱ بکرمی بخشیش سنگھ دے گرہ قادراباد ضلع امرتسر ★

ٹلے آسن پچھلے چھڈے، دھونی تیرا نام رماپیا۔ شبدي تیرا کڈھے، بل اپنا آپ دکھایا۔ در ٹھانڈا دیکھ آئے بھجے، بن پاندھی پندھ مکایا۔ کر ارداس تیرے آگے، پر بھ بخش سچ سرناپیا۔ ساڈے پیر دیکھ ننگے، چھالے دسن دین دُہایا۔ ساڈے پاٹے چیتھڑ جھگے، چولا سچ نہ کوئے ہنڈھایا۔ ساڈے ننگے ہوئے ہڈے، چم مائی پڑدہ کوئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، در ساچے ہو سہایا۔ آسن چھڈے ٹلے پربت، چوٹیاں راہ تجایا۔ مان ابھمان مٹی غرُبت، غرُور نظر کوئے نہ آپیا۔ گورکھ مچندر کولوں ملی رخصت، بندی خانہ بند گھلایا۔ ساڈے ملن دی جن بھگتاں وچوں کڈھ

فرصت، وار تھت گھڑی ویکھ وکھانیا۔ ظاہر ظہور نظری آئیں اگئی مُرشد، مُرید اپنے لئیں بنانیا۔ تن بھبھوتی میل دھو دُرمست، سر اپنا ہتھ لکانیا۔ آتم پر ماتم
 دے گرمت، سکھیا ست ست سمجھانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مارگ سچا دے وکھانیا۔ آسن چھڈے اُچے ٹلے، پر بت ڈیرہ ڈھاہیا۔
 انتر دھیرج سب دے پلے، ست نظر کونے نہ آئیا۔ پچھلے کئے چالینے جھلے، چلہ اور نظر کونے نہ آئیا۔ مان وڈیائی وچ بیٹھے رہے ڈھلے، سدھ اڈاری
 سدھییاں وچوں پر گٹانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا لیکھا دے ورتانیا۔ ٹلے پر بت چھڈ کے آئے دوڑ، سنگی ناد سنگ نہ کونے
 لیانیا۔ در ویکھ براہمن گوڑ، اپنا آپ بھیٹ چڑھانیا۔ تیرا لیکھا گہر گمبھیر گور غور، بے انت روپ وٹانیا۔ ساڈے پھوڑیاں اُتے گھس گئے مور، کروٹ بدل
 ملیا نہ سچا ماہیا۔ تیرے نال کاہدا زور، جابر تیری سچ سرنانیا۔ کھجک ویکھ اندھیرا گھور، ساڈی دھیرج بیٹھی ڈیرہ ڈھاہیا۔ چاروں کُنٹ نظری آیا ٹھگ چور،
 سادھ سادھنا سکے نہ کونے کمانیا۔ تیرے نال کردے سارے خور، پریم پریت نہ کونے ودھانیا۔ جن بھگتاں پوری کردا ویکھ لوڑ، آسا ساڈی سانوں لیا
 اُٹھانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، در گھر ساچے دے وڈیانیا۔ ٹلے پر بت چھڈ کے چوٹی، تیرا راہ تکانیا۔ وچوں کڈھ واسنا کھوٹی، کھوٹے
 کھرے لے بنانیا۔ توں بے پرواہ تار نہارا روداس چمارا موچی، مُفت اپنا نام ورتانیا۔ بے شک ساڈی مت ہو چھی، ہو چھیاں گلے لگانیا۔ سانوں سدھییاں
 اندر دیندا رہوں روٹی، بوٹی بوٹی سب دے کھ وچ پانیا۔ تیرے پریم پیار دی اگے سچ نہ آئی سو جھی، سمجھ سکی نہ کونے سمجھانیا۔ بنی رہی کملی کو جھی،
 کوڑی کرپا رنگ رنگانیا۔ سرتے رکھ نکی بودی، وڈا چھتر دھاری دتا بھلانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دینی مان وڈیانیا۔ آسن چھڈے
 چھڈیا در، گھر تیرے الکھ جگانیا۔ سچ سوامی دے دے ور، پورب آسا پور کرانیا۔ پُرکھ ابناسی کرپا کر، دیوے مان وڈیانیا۔ جن بھگتاں اندر جانا رل، ہر
 سنگت چرناں جوڑے سیو کمانیا۔ سوہنگ ڈھولا لہنا پڑھ، تیرا میرا راگ شنانیا۔ درس کرنا ستمکھ کھڑ، سوچھ سروپی ویکھ وکھانیا۔ سرن سرنائی ڈگنا دڑ،
 ندھرک سیس جھکانیا۔ نرگن پلو لہنا پھڑ، نرگن نرگن لئے ترانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد ہووے آپ سہانیا۔ سدھ کہن سانوں
 دے دے صدق، صدقے واری گھولی گھول گھانیا۔ تیرا نظری آئے اشٹ، جوتی نور رُشانیا۔ ساڈی بھرمی کھول درشٹ، اندر شٹ اپنا راہ جنانیا۔ ساڈے

کول بچھلی لکھت، جو نانک گیا پھڑانیا۔ اُس دے اُتے لیکھ لکھیا بھوکھت، اکھر نو نظری آئیا۔ جس دا کھیل ٹانک جست، چوتھے جگ سچ دے وڈیانیا۔ تہاڈا لیکھا چھکے اُلٹا برچھ، لہنا لہنے وچوں آپ ورتانیا۔ پُرکھ اکال دسے اک آدرش، ست ستوادى اپنا آپ پرگٹانیا۔ پورب کرماں میٹ حرص، امرت برکھ میگھ برسائیا۔ کرپان دھان کر کے ترس، ہر سنگت لئے ملائیا۔ گرگھ ویکھ ہون اسپرج، پر بھ ایہہ کی کھیل رچانیا۔ نہ ایہہ ناری نہ ایہہ مرد، بڈھا بال بردھ جوان رُپ نظر کوئے نہ آئیا۔ سیس اُتے پھری کرد، پیراں وچ ہووے درد، انگ انگ اپنی لئے انگڑانیا۔ ہوکیاں وچ پیلا ہویا زرد، لالی لال لال نہ کوئے دکھانیا۔ گورکھ کر کے اپنا فرض، سچ گیا سمجھانیا۔ در دوارے کریو جا کے عرض، آرزو اپنی آگے رکھانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد ہووے مات سہانیا۔ سدھ ناتھ نیز رو، نیناں نیر وہانیا۔ چرن کول تیرے جانیے چھوہ، شہنشاہ ملے وڈیانیا۔ تیرے جوگے جانیے ہو، ہوکا دے دے رہے سنایا۔ کر پرکاش اپنی لو، دیکھ اک جگانیا۔ ٹلے پربت چھٹیا موہ، مہبت تیرے نال ودھانیا۔ دُور دُراڈے آئے چل کے جن بھگتاں سُن کے سو، سوبھاونت گھر ساچے ڈیرہ لائیا۔ سب دی وست سب دے کولوں جس نے لئی کھوہ، خالی ہتھ دتے دکھانیا۔ بن اوس در توں کسے نہ ملے ڈھو، ڈھو آ لے ۱۰۳۶

کے بھیٹ نہ کوئے چڑھانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر ساچا ہتھ لکانیا۔ ہتھ لکا دے ساچے سر، سر سر تیری بھیٹ چڑھانیا۔ جویں بھگتاں بنیوں دھر، مالک دھر اکھوانیا۔ ساڈے نالوں نہ جائیں پھر، پھرت پھرت پر بھ تیرا گھر اکو ویکھیا چائیں چانیا۔ توں بھگتاں اکھر دسیں نر، نرنکار کریں پڑھانیا۔ تیرا ویکھئے گھر تھر، جس گھر شبدی رُپ وٹانیا۔ توں بن کے ساچا پر، پریتم اپنی انگلی لائیا۔ ویکھ سانوں وچھڑیاں نوں ہویا کتاں چر، چری وچھنے کیوں نہ گود بہانیا۔ تیرا سوہنا سہنجانا لگے پڑ، ہر جن بیٹھے ڈیرہ لائیا۔ بھل بھلو اڑی رہی کھل، گلشن سچ رہیا مہکانیا۔ پریم پیار کر کے پر بھ ٹھاکر صاحب مل، ملنی اپنے نال کرائیا۔ توں ساڈا ویکھ دل، دیکھ ہو کے دیئے ڈھانیا۔ جیہڑا گورکھ اپنی ہتھیں لا کے گیا کھل، سو کھل کلک کوگ مار کے رہیا سنایا۔ چوٹی پربت سارے گئے بل، ہلونا تیرا اکو نظری آئیا۔ کی گیڑا گیا گڑ، سمجھ وچوں سمجھ نہ کوئے سمجھانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچا سنگ بنایا۔ آ کے ڈگے تیری چرنی، چرن ملے سرنایا۔ آگے مرے جگت مرنی، مرنی وچوں مرنی دے سمجھانیا۔ سچ سرنائی تیری ترنی، تار نہارے پار

کرائیا۔ مرگشالا دی کھل اندر پکار کرے ہرنی، ہرن اپنی آواز لگائیا۔ ایس پر بھو دی گلو سرنی، جس سرن وچوں سرنگت ملے وڈیائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، ساچی گھاٹ اگے گھڑنی، پچھلی گھاٹ اپنے وچ چھپائیا۔

★ ۳ وساھ ۲۰۲۱ بکرمی مسائنگھ دے گرہ پنڈ بل ضلع گرداس پُر ★

پُرکھ اکال کھول گھڑی، نرگن نرؤیر گنڈھ گھلایا۔ ساچا لیکھ جنابن اکھری، آخر اپنا پردہ لاہیا۔ جگ چوکڑی جو رکھی دکھری، در ٹھانڈے سچ لکائیا۔ جس دا بھو پنڈت پاندھا کھول دے نہ کوئی پٹری، حساب کتاب نہ کوئے جنایا۔ نیتز ویکھ نہ پائے شور ویش براہمن کھتری، چارے جگ سمجھ کسے نہ آئیا۔ سچ پریم پیار نال رتڑی، رنگ رتے آپ رنگایا۔ جس دا تول وزن تولے کوئے نہ تکلڑی، ترازو وچ نہ کوئے لکائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھو ابھیدا اک درسایا۔ بھو ابھیدا کھول بھگوان، ہر کرتے تیری وڈیائیا۔ آد جگاد جگ چوکڑی کھیل مہان، خالق خلق آپ کرائیا۔ سچکھنڈ نواسی نوجوان، مرد مردانے تیری سرنایا۔ شاستر سمرت وید پُران گیتا گیان انجیل قرآن تیرا بھو نہ سکے جان، انھو تیرا رُپ نظر کسے نہ آئیا۔ بن اکھراں دکھرا دیویں گیان، بودھ اگادھ کریں پڑھانیا۔ اک ست دا دیونہارا دان، پنچ چھ بخشنہارا مان، سر اپنا ہتھ لکائیا۔ ستاراں سو چھپنجا بکرمی پُرکھ ابناسی گوہند دتا اک فرمان، سچ سندیسہ دھر الاٹیا۔ میں تیرا توں میرا بالا نڈھا اک نادان، پوت سپوتا نظری آئیا۔ تیرا لیکھا وچ جہان، لوکمت کری گڑمائیا۔ پنچ تت سرشٹ سبائی کر پچان، آتم انتر نرگن نظری آئیا۔ من مت بدھ نو در کھیل مہان، کایا تن مائی رچن رچانیا۔ بن سنگر کرپا ساچا مندر ویکھے نہ کوئے مکان، گھر گھر جوتی نور نہ کوئے رُشنائیا۔ ورن برن ذات پات اوچ نیچ راؤ رنگ راج راجان شاہ سلطان سرب گرلان، دین مذہب کرے لڑائیا۔ نرنتز برہم سکے نہ کوئے پچان، کوڑی کریا ہوئی بے ایمان، ساچا جلوہ نور ظہور نہ کوئے رُشنائیا۔ کاغذ قلم لکھ لکھ دے کے گئے بیان، جگ چوکڑی گر اتار پیر پیغمبر کر کے گئے گیان، رسنا جھوا ہتی دند سوہلا ڈھولا راگ سنانیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا سچا ور، شاہ پاتشاہ سچا

شہنشاہیا۔ شاہ پاتشاہ ہر زرنکار، زرگن زرویر اک اھوائیندا۔ وسنہارا سچکھنڈ دوار، در گھر ساچے سو بھاپائیندا۔ تخت نواسی نوجوان روپ رنگ رکھ بھیکھ ویکھ، جگت نہ کوئے سمجھائیندا۔ وسنہارا اگڑے دیس، الکھ اگوچر اپنی کار کمائیندا۔ دو جہاناں بن زریش، برہمنڈاں کھنڈاں لوآں پڑیاں اپنا حکم ورتائیندا۔ سبجگ تریتا دواپر کلجگ گر اوتار پیر پیغمبر دتے بھیج، دھر فرمانا حکم سنائیندا۔ گوہند تیرا کر پیار انتر آتم مانے تیری سچ، سو بھاونت اپنا آسن لائیندا۔ جوتی جلوہ نوری دے کے تیج، شبدی ڈھولا راگ سنائیندا۔ ست سوامی سدا نہکامی انتر جامی پڑکھ اکال لہنا پیکھ، بن اکھاں نظری آئیندا۔ جو آد جگاد جگ چوکڑی سب دی بدلے رکھ، لیکھا اپنے ہتھ وکھائیندا۔ مچھ داہڑی نہ کوئے کیس، موئڈ منڈایا روپ نہ کوئے جنائیندا۔ آد انت جگاد جگت رہے ہمیش، مرن جن جن وچ کدے نہ آئیندا۔ سیوالائے وشن برہم ہمیش، شکر اپنی کار کمائیندا۔ اُس دا لیکھا کوئی نہ سکے ویکھ، گھڑی کھول ہتھ نہ کسے پھرائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھيو اچھیدا اچھل اچھیدا آپ جنائیندا۔ پاربرہم ہر کرتا کرتا، کرنہار وڈی وڈیائیا۔ سچ دوارا کھول کوڑ، پڑدہ اوہلا آپ چکائیا۔ اشارے نال دئے وکھال، گوہند آپ جگائیا۔ اٹھ لاڈلے دھر دے لال، لالن اپنا رنگ رنگائیا۔ سچکھنڈ دوارا ویکھ سچّی دھر مسال، تھر گھر تیرا آسن اک سہائیا۔ آد جگاد جگ چوکڑی چلاں تیرے نال، نت نوت سگلا سنگ بنائیا۔ اٹھ ویکھ مریداں مرشد لکھیا حال، لیکھا جانے بے پرواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ گوہند کہے تیرا لیکھ انڈھ، پر بھ نظر کسے نہ آئیا۔ کوئی نہ جانے تیرا بھیت، اچھو تیری وڈیائیا۔ دھن بھاگ توں میرا کیتا ہیت، ہوں بالک تیری گود سہائیا۔ جوں بھاوے توں کھیلیں کھید، خالق خلق سچ کھلاڑی اپنا روپ وٹائیا۔ حکمے اندر سب نوں دیویں بھیج، بھے بھو اپنا سر رکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا دینا اک ور، در تیرے منگ منگائیا۔ پڑکھ اکال کہے سُن گوہند سچّے، سچ دیاں درڑائیا۔ اٹھ لاڈلے میرے بچّے، تیرا بچپن اک بنائیا۔ لکھ چوڑا سی بھانڈے کچّے، تن ماٹی خاک رلائی۔ من واسنا نو نو چار نچّے، من مت بدھ اپنی کار کمائیا۔ گر گوہند دوویں اک گھر وسے، گرہ مندر خوشی منائیا۔ سورج چند نہ کوئی روستے، منڈل منڈپ روپ نہ کوئے وٹائیا۔ اکو جوت جوت پرکاسے، پرکاسوان نور خدائیا۔ ساچا لیکھ لکھے پڑکھ ابنا سے، نہ کوئی رکھے قلم شاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دیونہار وڈیائیا۔ قلم شاہی نہ کوئے

کاتب، لیکھا لکھت وِج نہ آئیآ۔ سمجھ نہ سکے سرگن طاقت، نرگن اپنا پردہ پائیآ۔ پر م پُرکھ پر ماتم جگ چو کڑی اپنی آپے جانے عادت، عدالت درگاہ ساچی حق کمانیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل صحیح سلامت، صاحب داتا وڈو ڈیائیآ۔ پُرکھ اکال کہے گو بند اٹھ ویکھ نقطہ، بن اکھاں دیاں وکھائیآ۔ جس دا لیکھ کدے نہ مکدا، جگ چو کڑی حکم ورتائیآ۔ جس دا بھانا کدے نہ رُکدا، نہ کوئی میٹے میٹ مٹائیآ۔ جس دا سروور کدے نہ سکدا، کوٹن کوٹ سمند ساگر بیٹھے مکھ شرمائیآ۔ جس دے کولوں گر اوتار پیر پیغمبر دھر دی سکھیا بچھدا، کرنہار سچ پڑھائیآ۔ اوس تیرے نال ناتا جوڑیا پیو پیت دا، پت پر میثور سجن اکو نظری آئیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دیونہار وڈیائیآ۔ گو بند کہے کی اک ست، انک انک نال جڑائیآ۔ پنچ چھ دا بھيو دس، کس بدھ ہووے کڑمائیآ۔ چوتھے جگ چاروں کر اکھ، سچا بندھن پائیآ۔ وچوں دئی دویت کٹ، اکو رنگ رنگائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دے مان وڈیائیآ۔ اک کہے میرا کھیل ایکنکار، ست کہے ست ستوادی نظری آئیآ۔ پنچ کہے میرا پنچ آدھار، پنچم پنچ دیوے وڈیائیآ۔ چھ کہے میرا سچا گھر بار، چھ گھر گر گر بوجھ بھجائیآ۔ اک ست پنچ چھ کر تیار، ستاراں سو چھپنجا بکرمی وار تھت اک رکھائیآ۔ جس تھت اندر پُرکھ اکال گو بند کیتا پیار، پریم پریتی اک سمجھائیآ۔ اٹھ دُلا رے کر دھیان، نیز لوچن لیناں اکھ گھلایآ۔ چار ورن روون زارو زار، برن اٹھاراں رہے گر لائیآ۔ غریب نمائیاں کوجھیاں کملیاں کوئی نہ سکے اٹھال، شاہ سلطان سر ہتھ نہ کوئے ٹکائیآ۔ شبد دُلا رے بن دلال، لوکات ساچی سیو کمانیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار اک وڈیائیآ۔ گو بند کہے میں کی جاناں، پر بھو کی تیری وڈیائیآ۔ بالا نڈھا تیرا انجانا، سدھکے وِج سمانیآ۔ پریم پیار تیرا پینا کھانا، دوجی ترسانہ کوئے ودھائیآ۔ تُوں میرا میں تیرا گانا گانا، اکو ڈھولا رہیا گائیآ۔ تُوں صاحب سنگر پینا دانا، داتار تیری سرنائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا دینا اک ور، سد تیرا سنگ رکھائیآ۔ سری بھگوان کہے میں کراں پیار، سچ سچ درڑائیآ۔ تیرے نال قول اقرار، اقرار نامہ اپنی ہتھیں دتا لکھائیآ۔ گرگھ گر سکھ ہر جن ہر بھگت سجن کر تیار، پنچ ت تن وڈیائیآ۔ امرت آتم جام پیال، روگ سوگ مٹائیآ۔ چار ورن دے آدھار، اوچ پنچ نہ کوئے رکھائیآ۔ ساچی سکھی کر تیار، ترے گن مایا ڈیرہ ڈھاہیا۔ پنچ شبد ناد ڈھنکار، گھر و بے نام ودھائیآ۔ تیرا لیکھا گم اپار، لکھ اگوچر دے سمجھائیآ۔ بوٹا لاؤنا اک کرتار، مالی تیرا

رُوپ بنائیا۔ پالی بن کے ویکھے سرجنہار، نرگن زرویر پھیرا پائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دیوے مان وڈیائیا۔ ستاراں سو چھپنجا بکرمی
 دیوے مان، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ کرپا کر سری بھگوان، پُرکھ اکال بوجھ بُجھائیا۔ چار ورنناں کر پروان، پنجم میلا سچ سُبھائیا۔ امرت آتم پیا جام، رس اکو
 اک دکھائیا۔ لوکمت دے پیغام، سچ سندیسہ اک سنائیا۔ جیو جنت رہے نہ کوئے انجان، بھرم بھلیکھا آپ کڈھائیا۔ خالص خالصہ جُھلے نشان، دُھر درگاہی
 ہتھ پھڑائیا۔ واپگرو آپ کرے پروان، گر گر اپنی بوجھ بُجھائیا۔ فتح ڈنکا وجے وچ جہان، دو جہان کرے شنوائیا۔ سچ سندیسہ تیرا اک فرمان، جوتی جوت
 سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دیوے مان وڈیائیا۔ ستاراں سو چھپنجا بکرمی گوہند آکھے، پُرکھ اکال تیری وڈیائیا۔ میں سنی تیری اگئی باتے، جو باطن دتی
 جنائیا۔ تیرا لیکھ اگئی ساچے، نہ کوئی میٹے میٹ مٹائیا۔ میرا تن ماٹی کاچے، تھر رہن کوئے نہ پائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر پچھے آکے سارے گئے بھاگے،
 لوکمت اپنا پھیرا پائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھو ابھیدا دے سمجھائیا۔ گوہند کہے گر اوتار پیر پیغمبر جومات آیا، پنچ تت رہن کسے نہ
 پائیا۔ انتم تیرے وچ سمایا، جوتی جوت ڈیرہ لائیا۔ جگت نشانہ نظر نہ آیا، دُھر داسنگ سگلا رُوپ نہ کوئے دکھائیا۔ در ٹھانڈے اکو منگ منگایا، جوتی جوت
 سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دینی مان وڈیائیا۔ ٹھانڈے در منگاں منگ، پُرکھ اکال تیری سرنائیا۔ تُوں صاحب سورا سربنگ، شاہ پاتشاہ اک اکھوائیا۔
 تیرا دوارا دیکھیا لنگھ، کوٹن کوٹ برہمنڈ کھنڈ چرناں ہیٹھ دبا ئیا۔ تُوں صاحب سلطان پُرکھ ابناسی سچھنڈ دوارے بیٹھوں اپنے وچ برہمنڈ، برہمنڈ برہمنڈ وچوں
 پرگٹائیا۔ میٹوں بنا کے گجری چند، لوکمت پنچ تت چولا دتا پہنائیا۔ اگے واسطے میری ننگی ہون نہ دیویں کنڈ، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ نت نوت تیرے نال
 جاواں ہنڈ، سچا سنگ سکے نہ کوئے تڑائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا سچا ور، سد اپنا میل ملائیا۔ ساچا پر بھو میل ملایا، ملایا میل وچھڑ
 نہ جائیا۔ تُوں میرا میں تیرا اکھوایا، دوجا سنگ نہ کوئے رکھائیا۔ تُوں جننی جن بن دائی دایا، ہوں بالک گود اٹھائیا۔ ترے گن پوہ سکے نہ مایا، پنچ تت تیری
 بھیت چڑھائیا۔ پنچ تت چولا دینا تجایا، تن ماٹی خاکی خاک سما ئیا۔ تیرا ناد تیرا شبد تیرا رُوپ نظری آیا، تُوں ہی تُوں دتا جنائیا۔ تیرے نال قول اقرار کرن
 اکو آیا، گھر ٹھانڈے دوئے جوڑ واسطہ پائیا۔ تیرا بھوکھت تیری کرپا میٹوں نظری آیا، مہروان دتا سمجھائیا۔ نو سو چرانوے چو کڑی جگ تیرا بیٹھے دھیان

لگایا، کلجگ انتم راہ تکایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دے مان وڈیایا۔ پر بھو جگ چو کڑی دھیان لگاؤندے نے۔ نیتز نین راہ تکاؤندے نے۔ گر اوتار پیر پیغمبر واسطہ پاؤندے نے۔ کہانی بانی شاستر سمرت وید پُران حال جناؤندے نے۔ بھگت بھگوان تیرا کر دھیان، نیتز نیناں نیر وھاؤندے نے۔ سنت سہیلے منگن دان، خالی جھولی آگے ڈاہندے نے۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچا دینا دُھر دا ور، در سوامی گھر اکو سو بھا پاؤندے نے۔ گو بند کہے میٹوں بھوکھت نظری آؤندا اے۔ جس دا بھو کوئے نہ پاؤندا اے۔ کلجگ انت تیرا راہ تکاؤندا اے۔ دوئے جوڑ واسطہ پا، چرن سیس نواؤندا اے۔ عیسیٰ موسیٰ محمد نین رہیا شرما، نیتز اگھ نہ کوئے اٹھاؤندا اے۔ تینی اوتار چرنی ڈگے مارن دھاہ، نیتز نیناں نیر سرب وھاؤندا اے۔ شاستر سمرت بن گواہ، شہادت اکو وار بھگتاؤندا اے۔ لکھ چوڑا سی بھلے تیرا ناں، سادھ سنت ثابت نظر کوئے نہ آؤندا اے۔ مائس مانکھ ہنس بنے دسن کاں، کاگ بُدھی وانگ سرب گرلاؤندا اے۔ پتر ملن سیجا ماں، کلجگ اپنا رنگ چڑھاؤندا اے۔ ناتا بنے بھین بھرا، نار کنت نہ کوئے ہنڈاؤندا اے۔ گرو چیللا جھگڑا رہیا پا، آتم پر ماتم میل نہ کوئے ملاؤندا اے۔ شاستر سمرت وید پُران نیتز نیناں نیر رہے وہا، سچ گیان انتر نہ کوئے دکھاؤندا اے۔ رسنا جہوا ڈھولے کوڑے رہے گا، ہر دے ہر نہ کوئے وساؤندا اے۔ پیر پیغمبر کرن دُعا، دوئے جوڑ واسطہ پاؤندا اے۔ کلمہ کائنات گئے بھلا، رسول تیرا گیت نہ کوئے الاؤندا اے۔ طوبی طوبی سارے رہے سنا، سر سیس جگدیس نہ کوئے جھکاؤندا اے۔ چاروں کُنٹ ہوئے ویران، ویری گھر گھر آپ دکھاؤندا اے۔ لیکھا چکے انجیل قرآن، صدی چو دھویں چو داں طبق ہاہاکار مچاؤندا اے۔ بیس اکیسا میٹوں نظری رہیا آ، جس ویلے کلجگ اپنا لیکھا تیری جھولی پاؤندا اے۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچا دینا اکو ور، در تیرے منگ منگاؤندا اے۔ در تیرے منگ منگاواں گا۔ جو دیکھیا حال سناواں گا۔ انڈ ٹھری کار کماواں گا۔ تیری گھڑی پھول دکھاواں گا۔ جو دُھر دی لکھی پتری، بن اکھراں اگھ لگاواں گا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا دینا اک ور، در ٹھانڈا دیکھ دکھاواں گا۔ میٹوں بھوکھت نظری آؤندا اے۔ گر اوتار پیر پیغمبر پر بھ تیرے آگے سرب گرلاؤندا اے۔ وشن برہما شو واسطہ پاؤندا اے۔ کروڑ تیتیسا سُرپت اند ہاہاکار سناؤندا اے۔ آد شکت آد بھوانی، چتر بھج مان ابھمان سرب مٹاؤندا اے۔ پروردگار پیر پیغمبر سجدہ کر شکر مناؤندا

اے۔ چاروں گنت دھواں دھار، ساچا چند نہ کوئے چکاؤندا اے۔ سرشٹ سبائی ہندی دسے خوار، دھیرج دھیر نہ کوئے رکھاؤندا اے۔ مندر مسجد شو دوالے مٹھ دھواں دھار، ہاہا کار ناری نر سرب سناؤندا اے۔ پنڈت پاندھے ملا شیخ مسائق دسن بے ایمان، کلمہ حق نہ کوئے پڑھاؤندا اے۔ بھرے بھلے ودوان، چوڈاں ودیا جگت راہ چلاؤندا اے۔ تیرا نظر نہ آئے کسے نشان، نشانہ تیر نہ کوئے لگاؤندا اے۔ میں دیکھ کے ہو یا حیران، ہر جو کی کی کھیل ورتاؤندا اے۔ ایسے کر کے تیرے آگے دیواں بیان، اپنی آسا تیری جھولی پاؤندا اے۔ میٹوں انت دسدا توں نہکلنک پرگٹیں بلی بلوان، تیرا انت کسے نہ آؤندا اے۔ روپ رنگ نہ دسے کوئے نشان، مات گربھ نہ ڈیرہ لاؤندا اے۔ میرے نال کر اقرار، تیرا میرا سچ پیار، سچ سندیسہ اک سناؤندا اے۔ جس ویلے آویں وچ سنسار، میرا پریم نہ دیویں وسار، وچھوڑا تیرا نہ موہے بھاؤندا اے۔ توں پتا پڑھ اکال آد جگادی دین دیال، سدا دین گلے لگاؤندا اے۔ میں تیرے حکمے اندر ستاراں سو چھپنجا پکرمی گرنکھ بوٹے دیواں لا توں آپے کرنی پال، پرتپالک تیری سیوا اک سمجھاؤندا اے۔ جس ویلے دیکھیں آکے حال، نرگن اپنا پھیرا پاؤندا اے۔ اپنے بچے نوں رکھیں نال، تیرا وچھوڑا سہ نہ سنگ تڑاؤندا اے۔ پڑکھ ابناسی ہو دیال، سر اپنا ہتھ لگاؤندا اے۔ گوبند تیتوں وچولا وچ رکھاں دلال، بن ونجارا ہٹ چلاؤندا اے۔ توں اپنے گرسکھ گرنکھ لویں بھال، تیرے وچھڑے پھیر ملاؤندا اے۔ بیس ایسے کریا اک خیال، دلیل دلیل نال درڑاؤندا اے۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ کرنی کار کماؤندا اے۔ سچ کرنی کار کماواں گا۔ نہکلنک نور اجیار، نرگن نور جوت رشناواں گا۔ قلعہ کوٹ بنک سہاواں گا۔ سمبل سچا ڈیرہ لاواں گا۔ شبد چوٹ نگارے اک لگاواں گا۔ نہ کوئی ورن نہ کوئی گوت، دین مذہب وچ کسے نہ آواں گا۔ نہ کوئی پت کہے نہ پوترانہ کوئی اوت پوت، جوتی دھار چکاواں گا۔ گوبند تیرا پورا کر کے شوق، شہنشاہ تیرا کھیل دکھاواں گا۔ تیرا میلانت نوت روز، گھڑی پل وچھوڑا ونڈ نہ کوئی ونڈاواں گا۔ میرا لیکھا کسے نہ آوے سوچ، سمجھ وچ نہ کسے درڑاواں گا۔ جس آسا نوں رہیا لوچ، سو لوچا پور کر اواں گا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ کرنی کر دکھاواں گا۔ گوبند بیس ایسیا وقت سہاوے گا۔ جگت جگدیشا دیکھ وکھائے گا۔ چھتر سپسا اک جھلاوے گا۔ گر اوتار پیر پنیمبراں دھر حدیشا، اک پڑھاوے گا۔ شاہ سلطاناں خالی کھیسہ، راج راجاناں خاک ملاوے گا۔

ویکھ وکھائے شاستر سمرت وید پُران اٹھاراں دھیائے گیتا، تیس بتیس انجیل قرآنا پردہ پھول بھلاویگا۔ خانی بانی بن کے میتا، متر پیارا پردہ لاہویگا۔ لہنا دینا
 چُکائے اوچاں نیچاں، راؤ رنکاں اکو گھر وساویگا۔ لیکھا جانے ہست کیٹا، انڈٹھا اپنا رُوپ دھراویگا۔ گوہند تیرا ویکھ باغیچے، گرگھ ساچے پھول مہکاویگا۔ چرن
 پریتا بخش کرے ٹھانڈا سینتا، سینتل دھار اک وھاویگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ کرنی کار کماویگا۔ پر بھ کرنی کی کماہنگا۔ کس بدھ اپنا
 کھیل رچائینگا۔ سنت سہیلے کوں اٹھائینگا۔ گرگھ چیلے کس بدھ آپ ملاہنگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا سچا ور، کی کرتے کار کماہنگا۔
 کجک ویلے انتم آواں گا۔ اپنی کھیل کھلاواں گا۔ گوہند تیرا شبدی رُوپ وٹاواں گا۔ سچ سندیسہ اک سناواں گا۔ گھر گھر اندر تیتوں واڑ، گرگھ سوئے آپ
 اٹھاواں گا۔ کر پرکاش بہتر ناڑ، جوتی ڈگمگاواں گا۔ انتر آتم کر پیار، پر ماتم میل ملاواں گا۔ بجر کپاٹی کھول کواڑ، دسم دواہری ویکھ وکھاواں گا۔ پھڑ باہوں
 مات اٹھاں، ساچی سچ آپ سہاواں گا۔ ناتا توڑ کال مہاکال، سر اپنا ہتھ لگاواں گا۔ ویکھیں لاڈلے لال، گرگھ لال تیری گود بہاواں گا۔ توں آپے لئیں
 سنبھال، سمبل تیرا گھر وساواں گا۔ ایہو تیرے نال اقرار، تیرے کیتے تیرے نال ملاواں گا۔ وسر نہ جاواں وچ سنسار، وڈ سنساری ہو کے سنسار روگ
 مٹاواں گا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بن وچولا سیو کماواں گا۔ وچولا بن کے آواں گا۔ ڈھولا اک سناواں گا۔ پڑدہ اوہلا آپ اٹھاواں گا۔
 پنچ تت کایا چولا بھاگ لگاواں گا۔ کوڑی کریا پائے نہ رولا، ہنگ برہم پاربرہم اپنا گھر وکھاواں گا۔ ناتا توڑ ترسنا تم، کایا مائی چم رنگ چڑھاواں گا۔ نہ کوئی
 ہرکھ سوگ نہ غم، خوشی اپنی اک جناواں گا۔ لیکھ چُکا کے جاپ دما دم، دے درس پار کراواں گا۔ اگے دیوے کوئی نہ ڈن، رائے دھرم ڈیرہ ڈھاہواں
 گا۔ گھر وکھا چھیری چھن، بنک دوارا اک سہاواں گا۔ تیرا کہنا من، جن بھگتاں نسا پور کراواں گا۔ تھوڑا تھوڑا اندر رکھ کے جن، شنکیاں وچوں سنسے
 ہور ودھاواں گا۔ توں آد جگادی میرا چن، گجری چن اک ست چھ پنچ اُلٹی گنگ وھاواں گا۔ زرگن سرگن زیرو زیرو ظاہر ظہور تیری دھار چلاواں
 گا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، تیرا رُوپ ست سروپ لیکھا جانے شاہو بھوپ، شہنشاہ تیرا حکم اک ورتاواں گا۔ ستاراں سو چھینجا بکرمی
 دھر دا قول، ہر کرتا آپ نبھائیا۔ انتم لیکھا اُپر دھول، دھرنی دھرت دھول دے وڈیائی۔ لکھ چوراسی سٹی ویکھ انہول، گرگھ گرگھ سجن لئے اٹھائیا۔

راتیں سُتیاں آوے کول، گوبند پنچ تت رُوپ وچوں انُوپ نظری آئیآ۔ جس دا پڑدہ سکے کوئی نہ پھول، سو ہرجن ساچے اپنا پڑدہ رہیا اٹھائیآ۔ پریم پریتی پیار اندر مَوَل، میل ملائے سچ سُبھائیآ۔ لکھ چوڑاسی وچوں آپ وِروَل، سنت سہیلے باہر کڈھائیآ۔ بے شک سرشٹ سبائی کرے مخل، مالک مخلوق اپنے گلے لگائیآ۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دیوے مان وڈیائیآ۔ گوبند تیرا قول یاد، یادداشت بھل کدے نہ جائیآ۔ کلجگ انت سُنے فریاد، بے پرواہ پھیرا پائیآ۔ لاشریک واحد دُھر دا گاڈ، پاربرہم وڈی وڈیائیآ۔ نرگن سرگن کرے لاڈ، پوت سپوتے گود اٹھائیآ۔ نیتز کھول جاگ، آلس نندرا دے مٹائیآ۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جس رچنا رچی آد، سو دیکھے چائیں چائیا۔ گوبند کہے اک میری عرض، آرزو تیرے آگے رکھائیآ۔ تُوں پورا کریں فرض، فیصلہ حق حق سمجھائیآ۔ جن بھگتاں اُتے کرنا ترس، رحمت اپنی آپ کمائیآ۔ نہ سوگ رہے نہ ہرکھ، چنتا غم نہ کوئے جنائیآ۔ سدھے جوتیتوں ملن ندھڑک، میں دیکھ کے خوشیاں رنگ چڑھائیآ۔ لال امولک ہیرے موتی گرگھ ساچے تیری جڑت، صاحب تیرا نور نور رُشنائیآ۔ میری یاد رکھیں لکھی لکھت پڑھت، پڑھن والا تُوں ہی نظری آئیآ۔ اس وچ پین نہ دیویں فرق، فرقیوں وچوں دینا باہر کڈھائیآ۔ پر بھو تیرا کھیل اسپرج، اچرج تیری وڈ وڈیائیآ۔ تُوں مرد مردانہ مرد، مردانگی تیری موہے بھائیآ۔ میں اکیس گرگھاں دا پچھلا لاہنا قرض، کیتی گھال جھولی پائیآ۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اٹھائیآ۔ پُرکھ اکال کہے میں ہو یا دین، انا تھی رُوپ وٹائیآ۔ بردا غلام بنیا مسکین، نرگن نرمانتا وچ سائیآ۔ شبدی دھار اگئی رکھاں مہین، جگ نیتز نظر کسے نہ آئیآ۔ رسنا جہوا بتی دند واچک کوئی نہ سکے چین، بھو سکے نہ کوئے سمجھائیآ۔ گر اوتار پیر پینغمبر وشن برہما شو سب دا لیکھا پہلوں چھین، پورب پورب جھولی پائیآ۔ پھر گوبند اکو تیرے اُتے رکھ یقین، یک طرفہ حکم سنائیآ۔ لکھ چوڑاسی دیکھاں نر مدین، بچیا کوئے رہن نہ پائیآ۔ پڑدہ لاہواں لوک تین، کوٹن کوٹ تریلوکی ناتھ بیٹھن سپس نوائیآ۔ کوٹن کوٹ رام پڑھن اوتھے تعلیم، کوٹن کوٹ عیسیٰ موسیٰ محمد الف سکھ سکھ الفی تن رہے گوائیآ۔ پر م پُرکھ پر ماتم کرے کھیل آپ نابین، نابینہ ہو کے دیونہار رُشنائیآ۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا جانے تھاؤں تھائیآ۔ تھان تھنتر کھوج، گگن گگنتر دیکھ وکھائیآ۔ پر م پُرکھ پر بھ جانے اپنی مَوَج، مَوَجودہ ہو کے بھو چکائیآ۔ گوبند تیرے اگئی چوج، پریتم چوجی رنگ

رنگا بنیدا۔ ساچی بخشے بھگتاں سوچ، سمجھ سمجھ نال سمجھائیندا۔ نیز کھول اپنا لوچ، لوچن اپنے نور چکائیندا۔ نام پیالہ پیا کریں مدہوش، مدرا جام اکو ہتھ
 پھڑائیندا۔ تن نگارے لائے چوٹ، شبد رباب ستار آپ ہلائیندا۔ کوڑی کریا مایا ممتا ہوئے ہنگتا کڈھے کھوٹ، کام کرودھ لوبھ موہ ہنکار آسا ترسنا ڈیرہ
 ڈھائیندا۔ کر پرکاس نرمل جوت، اندھ اندھیرا ڈونگھی کندر آپ گوائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، گرگھ ساچے ویکھ
 وکھائیندا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کر کے وس، واسطہ اپنے نال رکھائیا۔ حکمے اندر سارے کرن بس، بستے لوکمت بندھائیا۔ چرن کول سچ سرنائی جاون ڈھٹھ،
 مستک ٹکا دھوڑی خاک رمائیا۔ رسنا جہوا بن کہن توں سمرتھ، سری بھگوان تیری سرنائیا۔ کلجگ انت ساڈا چلے نہ کوئی وس، چاروں کنت پھر پھر تھکے واہو
 داہیا۔ جیو جنت دُور دُراڈے تیتھوں گئے نس، سچ سوامی تیتوں ملن کوئے نہ آئیا۔ تیرے ملن دی کھلی کسے نہ اکھ، جوٹھے جھوٹھے سادھ سنت کوڑی کریا
 کر کر جگت ڈھولے رہے گائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، مہر کر پُرکھ سمرتھ، سمرتھ تیری اوٹ تکائیا۔ تیری اوٹ تکیا سہارا، گر اوتار پیر
 پیغمبر دھیان لگائیا۔ کلجگ اتم ویکھ کنارہ، چاروں کنت اندھیرا چھائیا۔ نہ کوئی سجن میت مرارا، ساک سجن سین پلورے چھڈائیا۔ اپنا لیکھ کر اجیارا، جو
 لکھیا بن قلم شاہیا۔ میریاں گر سکھاں دے اوہ نظارہ، جس نظارے وچوں تیرا مظاہرہ نظری آئیا، مظاہرے وچوں پرگٹ ہووے تیرا اشارہ، بن اکھاں
 اکھ ملائیا۔ توں میرا پروردگارا، تیرا ٹھانڈا سچ دربارا، محل اٹل اُچ تیری رُشنائیا۔ ہر جن ہر بھگت در درویش کرے پکارا، نیز رووے نیر وہائے ہاہاکارا، تڈھ
 بن پار نہ کوئے لنگھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، چرن کول دے سرنائیا۔ صاحب سری بھگوان، پُرکھ اکال آپ جناؤندا اے۔ دینا
 بندھن بندھپ ہو دیال، بندھن پچھلے سرب کٹاؤندا اے۔ آپے ویکھ مُریداں حال، مُرشد اپنی مہر ورتاؤندا اے۔ ترے گن کوڑا توڑ جنجال، جاگرت
 جوت اک رُشاؤندا اے۔ نرگن نرویر بن دلال، ڈھر دامیلا میل ملاؤندا اے۔ جو گرگھ گر سکھ پورب گھالن آئے گھال، کیتی گھال تھیاں پاؤندا اے۔
 گو بند حل کرے سوال، ہر جو سوہنی بنت بناؤندا اے۔ کوڑی کریا پھل رہن نہ دیوے کسے ڈال، پچھڑ آپ وکھاؤندا اے۔ جن بھگتاں وسے سدا نال،
 جگ پچھرت میل ملاؤندا اے۔ ویہہ سو اگی بکرمی وجائے اوہ تال، جس تال وچوں پُرکھ اکال راگ الاؤندا اے۔ جن بھگتاں وکھائے سچ سچی

دھر مسال، سچکھنڈ دوار آپ سہاؤندا اے۔ مرن توں پہلوں لئے جیوال، ایہہ گوبند اقرار پور کراؤندا اے۔ جو سنگر گھر جنمے لال، سو جنم مرن وچ کدے نہ آؤندا اے۔ ایہہ مارگ نہیں سکھال، گر اوتار پیر پینمبر ایہو راہ سمجھاؤندا اے۔ جنہاں بھگتاں سری بھگوان اپنی گودی لئے اٹھال، تنہاں وشن برہما شو چرن دھیان نیوں نیوں سیس نوآؤندا اے۔ اوہ منزل منزل منزل چڑھے مہان، جس منزل صاحب ڈیرہ لاؤندا اے۔ اوتھے نہ زمیں اسمان، سورج چند نہ کوئے چکاؤندا اے۔ نہ کوئی شاستر سمرت وید پُران پڑھے گیان، چارے کھانی چارے بانی ونڈ نہ کوئے ونڈاؤندا اے۔ نرگن نور جوت جگے مہان، پُرکھ اکال اکو نظری آؤندا اے۔ جس نانک کبیر جولاہا کریا پروان، گوبند حکم حق سناؤندا اے۔ سو صاحب سوامی سب دا جانی جان، جانہار دیا کماؤندا اے۔ قول اقرار دا پورا کرے بیان، بن کھیا لیکھ لکھت وچ پرگٹاؤندا اے۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، کرے کھیل سری بھگوان، بھاگ سب دا ونڈ ونڈاؤندا اے۔

★ ۴ وساکھ ۲۰۲۱ بکرمی امراؤ سنگھ دے گرہ پنڈ بل ضلع گرداس پُر ★

بھگت ادھارن کو پر بھ ایکا، جگ چوکڑی دیا کمانیندا۔ چرن کول جن دیوے ٹیکا، سچ سرنائی اک وکھانیندا۔ پورب جنم دا جانے لیکھا، کرم کانڈ کھوج کھوجانیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر جن ساچے آپ اٹھانیندا۔ بھگت ادھارن ہر پر بھ سوامی، گھر گمبھیر وڈی وڈیا پائی۔ آد جگادی انتریامی، جگ ویکھ وکھانیا۔ شبد سنائے دھر دی بانی، دُھن انادی ناد وجانیا۔ پکڑ اٹھائے سوئی سوانی، سرتی شبد جگانیا۔ امرت بخشے ٹھنڈا پانی، نہجھر دھار وہانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں میل ملانیا۔ بھگت میلن کو ایکو داتا، ہر کرتا آپ اکھوانیندا۔ نت نوت بٹھے ناتا، جگ جگ جوڑ جڑانیندا۔ سچ نام دی دتے گاتھا، و دیا اکو اک سنانیندا۔ جنم کرم دا بن کے راکھا، سر اپنا ہتھہ ٹکانیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھگت ادھاری دیا کمانیندا۔ بھگت ادھارن کو ہر ٹھاکر، سو پُرکھ نرنجن دئے وڈیا پائی۔ پار اتارے ڈونگھے ساگر، ساچی نیا نام چڑھانیا۔ چرن کول در دیوے آدر،

دردیاں درد و نڈائیا۔ مہروان ہر کرتا قادر، رحمت بخشش جھولی پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دیوے مان وڈیائیا۔ بھگت اُدھارن کو پر بھ مِتا، مِتر پِیارا اک اِکھوائیندا۔ تن من کایا کرے ٹھانڈا سیتا، اگنی تت گوائیندا۔ لیکھ چُکائے ہست کیٹا، اوچ نیچ ڈیرہ ڈھاندا۔ سچ جنائے دُھر دی ریتا، آتم پر ماتم میل ملائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی آپ کمائیندا۔ بھگت اُدھارن آد زرنجن پُرکھ، سو صاحب وڈی وڈیائیا۔ میٹ مٹائے چنتا سوگ ہرکھ، ہنسا رہن کوئے نہ پائیا۔ سچ دوارے دئے درس، گھر پرگٹ رُپ الاہیا۔ رحمت وچ کماوے ترس، رحیم ہوئے سہائیا۔ کھیل دکھائے ساچے عرش، عرشی پریتم وڈ وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں دیا کمائیا۔ بھگت اُدھارن ہر گوہند، سری بھگوان دیا کمائیندا۔ جنم جنم دی میٹے چند، کرم کرم داروگ گوائیندا۔ امرت دھار بخش ساگر سندھ، بوند سوانتی کھ چوائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر اپنا ہتھ لکائیندا۔ بھگت اُدھارن سری بھگونت، سچ سکھ داتا اکو اک اِکھوائیا۔ لیکھا جانے جگا جگنت، چو کڑی اپنا پڑدہ لاہیا۔ نام درڑائے دُھر دا منت، منتو ساچا حل کرائیا۔ ناؤں دھرائے دُھر دے سنت، سنگر شبدی کھیل دکھائیا۔ چولی چاڑھ رنگ بسنت، کایا مائی آپ لگائیا۔ گڑھ توڑ ہوئے ہنگت، ہنگ برہم بھو چُکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں کھیل دکھائیا۔ تارن کو ہر پُرکھ اگم، بھگت اُدھاری اک اِکھوائیندا۔ ہرکھ سوگ نہ کوئی غم، چنتا میل نہ کوئے ملائیندا۔ بھاگ لگائے کایا چم، تن مائی خاکی خاک رُشنائیندا۔ زرگن سرگن بیڑا بنھ، پھڑ اپنے کندھ اٹھائیندا۔ وست اموک دے کے دھن، دولت خزینہ آپ بھرائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی کار کمائیندا۔ بھگت اُدھاری صاحب کرتار، اچھل اچھل وڈی وڈیائیا۔ داتا دانی دیونہار، دیاندھ اِکھوائیا۔ سچ بھنڈار سدا جگ چار، ورن چار ورتائیا۔ بھگت بھگونت کر پیار، پریتی پریتم اک درڑائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گھر ساچا ویکھ دکھائیا۔ بھگت اُدھاری ہر نرائن، نہر وڈی وڈیائیا۔ درس دکھائے اپنے نین، نچ نیتر آپ گھلائیا۔ رسنا جہوا کوئی نہ سکے کہن، کہہ کہہ لیکھ نہ کوئے بنائیا۔ کر کرپا جس دا بنے سین، سجن اکو نظری آئیا۔ نقطہ مٹائے آپ عین، اکھ پر تکھ رُپ درسائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پردہ اوہلا دئے چُکائیا۔ تارن کو پر بھ پُرکھ اتھاہ، لکھ اگوچر آپ اِکھوائیندا۔ ساچے بھانے رہیا چلا، بھو ابھید نہ

کسے جنائیندا۔ ساچے سنتاں بن ملاح، ساگر بھوری پار کرائیندا۔ ٹلے پر بت جل تھل ویکھ اسگاہ، جنگل جوہ ڈیرہ ڈھاندا۔ اندھ اندھیرا دے گوا، ساچا چند نور چکائیندا۔ رہبر بن کے دسے راہ، رستہ دُھر دا آپ وکھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دوارا اک سہائیندا۔ بھگت ادھارن ہر گھر کجھیر، بے پرواہ اکھوائیا۔ شبد انیالا مارے تیر، نرالا آپ چلایا۔ کوڑی کرپا کٹ زنجیر، شرع سنگل دے تڑائیا۔ امرت بخشے ٹھانڈا سیر، ساہنک ست ست ورتایا۔ جوتی جلوہ دے بے نظیر، نظر اپنے نال ملایا۔ درس کرا سچ تصویر، ایشٹ دیو سوامی درشت دے کھلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا دیوے تھاؤں تھانیا۔ بھگت ادھاری سیری بھگوان، ہر کرتا وڈ وڈیایا۔ دیونہارا برہم گیان، سچ ودیا کرے پڑھایا۔ دکھاونہارا ست نشان، سچ دوارے دے جھلایا۔ پیاونہارا امرت جام، رس اکو اک وکھایا۔ مٹاونہارا آون جان، لکھ چوڑا سی پھند تڑائیا۔ بہاونہارا سچ مکان، سچ دوارا اک سہائیا۔ جیاونہارا اپنا نام، ساچا منتر دے درڑایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا جانے بے پرواہیا۔ بھگت ادھاری بھگتی سنگ، بھگون میل ملاییندا۔ سچ دوارا گرگھ لکھ، گرہ مندر سو بھاپائیندا۔ نام ندھان وجائے مردنگ، دُھر داراگ الایندا۔ دے وڈیائی ساچے چند، نوری جوت رُشانیندا۔ منزل مکے پچھلا پندھ، پاندھی گھر ساچا اک وکھائیندا۔ جگ جنم دی ٹٹی گنڈھ، گھر ساچا میلا اک کرائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھگت ادھاری دیا کماکھیندا۔ بھگت ادھاری بے پرواہیا، بے پرواہی وچ سمایا۔ ترے گن کوڑی میٹے چھایا، شہنشاہ ہوئے سہایا۔ ساچا ڈھولا جس جن گایا، سوہنگ راگ الایا۔ تہناں پھڑ کے پار کرایا، منج دھار نہ کوئے ڈبایا۔ آون جاون گیڑ چکایا، رائے دھرم نہ دے سزایا۔ سچ محل اک وکھایا، دپیک جوت کرے رُشانیا۔ شبد اگمی تال وجایا، اٹھے پہر راگ الایا۔ سچ سنگھاسن اک سہایا، سو بھاونت سہایا۔ پُرکھ ابناسی ڈیرہ لایا، نرگن بیٹھا جوت جگایا۔ بھگت بھگونت ویکھ وکھایا، بن اکھاں اکھ جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں ہوئے سہایا۔ بھگت ادھارنہار سہیلا، سبجن اک اکھوائیندا۔ شبد گرو گرو کر کے میلا، ساچا جوڑ جڑائیندا۔ بندھن پا گرو گرو چیل، بندگی اپنا نام سمجھائیندا۔ وسنہارا دھام نویلا، گھر گھر ساچا کھوج کھوجائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھگت وچھل آپ اکھوائیندا۔ بھگت ادھارن کو ہر اکا، اینکار آپ اکھوائیا۔ آد جگادی نیکن نیکنو نکا، وڈ وڈا اوچو اوچ اکھوائیا۔ پر م پُرکھ سوامی بن کے

سب دا پتا، اکال دیاں کال اپنا حکم ورتایا۔ سچ نام چلائے سکھ، جگ جگ مہر لگایا۔ دُھر سندیس دے کے چٹھا، گر اوتار کرے پڑھایا۔ پیر پیغمبر لیکھ لکھا، لکھت بھوکھت آپ سمجھایا۔ مُرید مُرشد کرے رچھا، رکھشش بے پرواہیا۔ نام بھنڈار پائے بھچھا، بھکھیا اک ورتایا۔ جن بھگتاں سب توں وکھرا رکھیا حصہ، ہر جو اپنے ہتھ وکھایا۔ رس امولک نام دیوے مٹھا، مٹھاس سچ پریم سمجھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، بھگون دان اپنا آپ ورتایا۔

★ ۴ وساھ ۲۰۲۱ پکرمی سڑک اُتے ★

کرپا کرے سنگر پورا، پُرکھ اکال سدا سہایا۔ جن بھگتاں سدا حاضر حضورا، نت نوت دیا کمایا۔ آتم جوتی دیوے نورا، سچ نیز کرے رُشنا یا۔ امرت جام پیائے چاڑھے سچ سرورا، نام نُماری اک رکھایا۔ مایا ممتا ہوئے ہنگتا توڑے گڑھ غرورا، ذئی دوتی ڈیرہ ڈھایا۔ آسا منسا کرے پورا، سنسا روگ چُکایا۔ ناتا توڑے کوڑو کوڑا، سرتی شبد میل ملایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دیونہار وڈیایا۔ کرپا کرے ہر گہر گمبھیر، گونتا وڈ وڈیایا۔ ساچے سنتاں دیوے نام دھیر، ست سنتو کھ جھولی پائیا۔ شبد نرالا انیالا مارے تیر، بجر کپائی پار کرایا۔ امیوں رس امرت دیوے ٹھنڈا سیر، نہجھر جھرنا اک جھرایا۔ جنم جنم کرم کرم دی بدل تقدیر، تدبیر اپنی دے سمجھایا۔ درس کرائے بے نظیر، نظر نظریہ اک اٹھایا۔ لیکھا جانے شاہ حقیر، ہر گھٹ دیکھے تھاوں تھانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ہر جن ساچے لئے ترایا۔ کرپا کرے سیری بھگونت، بھگون اپنی دیا کمائیدا۔ گرگھ گرگھ ہر جن دیکھے جگا جگنت، جگ کرتا نرگن سرگن اپنا ویس وٹائیدا۔ بودھ اگادھ آتم پر ماتم نام ندھان دیوے بن کے ساچا پنڈت، دُھر دی سکھیا اک درڑائیدا۔ دے وڈیائی لکھ چوراسی وچوں جیو جنت، ساچے سنت پار کرائیدا۔ ایتھے اوتھے دو جہان بنائے بنت، گھرن بھنہنہار سمرتھ سوامی سیر اپنا ہتھ لکائیدا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ہر جن ساچے لیکھے لائیدا۔ کرپا کر نہار سمرتھ، پار برہم وڈی وڈیایا۔ بھگت

۱۰۴۹

۱۰۴۹

سہیلے گروگر چیلے لوکمت لئے رکھ، رچھیا کرے بے پرواہیا۔ اپنے ملن دی دیوے اکھ، نج نیز نین گھلایا۔ شبد اناد وجائے سٹ، دُھن آتمک راگ سنايا۔
کوڑی کریا کایا مندر اندر وچوں جائے نٹھ، سنگر پورا بھئے بھیا تک روپ اپنا اک وٹایا۔ آتم پر ماتم شبدی دھار سناے جس، ٹوں میرا میں تیرا ناتا سچا جوڑ
جڑایا۔ پورب جنم وچھڑیاں پوری کرے آس، آسا ترسنا اپنی جھولی پانیا۔ وگدا جل نہ بُجھائے کسے پیاس، بن سنگر پورے ترسنا ترپت نہ کوئے کرایا۔ سدا
سہیلا اک اکیلا جن بھگتاں سدا داسی داس، سیوک اپنا روپ وٹایا۔ گرگھ گرگھ لوکمت کدے نہ ہوئے اداس، جنہاں ملیا بے پرواہیا۔ جوتی جوت
سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھایا۔ کرپا کرے سنگر وگر گردیو، سچ سوامی ویکھ وکھائیندا۔ سنہارا نچل دھام اٹل نہکیو، سچھنڈ دوارے سوہا
پائیندا۔ اکھ اگوچر اگم اتھا ابھید ابھیو، پڑدہ اوہلا آپ چکائیندا۔ جن بھگتاں ویکھے پورب جنم دی سیو، لہنا دینا سب دی جھولی پائیندا۔ امرت آتم رس
دیوے ساچا میو، جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سر اپنا ہتھ لکائیندا۔ کرپا کرے ہر سنگر میت، متر پیارا دیا کمائیا۔ گرگھیاں کایا
کرے ٹھانڈی سیت، اگنی تت بُجھایا۔ چرن کول اُپر دھول بخشے اک پریت، ناتا بدھاتا جوڑ جڑایا۔ سچ محل اٹل وکھائے ٹھیک، جس گھر ٹھا کر سوامی
بیٹھا ڈیرہ لایا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سدا سدا سد دیونہار وڈیایا۔ صاحب سنگر رکھے یاد، جگ چوکڑی ویکھ وکھائیندا۔ سچھنڈ نواسی
سُنے فریاد، دو جہاناں دیا کمائیندا۔ جن بھگتاں بنیا رہے مائی باپ، پتا پُرکھ اکال اپنی گود اٹھائیندا۔ گھر وڑ کے مندر چڑھکے گرہ وجائے ناد، دُھن اگنی راگ
سنايندا۔ شبدی شبد مار آواز، سوئی سرتی آپ اٹھائیندا۔ بھگت بھگوان مل کے کرے کاج، کرنی کرتا اپنی آپ سمجھائیندا۔ جنہاں گرگھیاں کھولے پڑدہ
جنائے اپنا راز، سو گرگھ گر گر اپنے انگ لکائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سدا سہیلا اک اکیلا سمرتھ سوامی سر اپنا ہتھ لکائیندا۔ رکھے
یاد ہر بھگونت، بھگون بھل کدے نہ جائیا۔ داتا دانی گناں گنونت، گنونت اک اکھوایا۔ جگ وچھڑے میلے سنت، سجن اپنا گھر درسائیا۔ جس دی مہما آد
جگاد جگ چوکڑی بے انت، گر اوتار پیر پیغمبر کہہ کہہ گئے سنايا۔ سہنجن دھام سو بھاونت، سچ سنگھاسن پُرکھ ابناسن بیٹھا ڈیرہ لایا۔ سو صاحب سلطان
جن بھگتاں دیوے نام ندھان نیا منت، من منسا پور کرایا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سدا سدا سد لیکھا لیکھے وچ رکھایا۔

۱۰۵.

۱۰۵.

★ ۴ وساڪھ ۲۰۲۱ ڪرمي ڪرپال سنگھ نال امرتسر ★

سنت سنگھ ست سرُپ، نرُگن نرُورِ نورُ رُشائيا۔ آد جُگاد جُگ چوڪڙي وسے چارے کوٺ، ده دِشا رهيا سائيا۔ وسنهارا کايا پنج تت بھوت، نرُگن سرُگن کھيل کھلائيا۔ جوتي جوت سرُپ هر، آپ اپني جوت دهر، سنت سنگھ آپ اڪھوائيا۔ سنت سنگھ هر نرُنڪار، نرُاکار آپ اڪھوائندا۔ نرُگن سرُگن لے اوتار، نت نوت ويس وٺائيندا۔ شبد اگني دُهر جِيڪار، بودھ اگادھانا دِشائيندا۔ پنج تت کايا ڪر پيار، اپ پنج وائے پر تھي آڪاش کھيل کھلائيندا۔ ترے گن مایا دے آدھار، سر اپنا هٿھ رکھائيندا۔ ڪرے کھيل اپر اپار، پر ماتم آتم ونڌ ونڌائيندا۔ جوتي جوت سرُپ هر، آپ اپني جوت دهر، سنت سنگھ اپني ڪل وڪھائيندا۔ سنت سنگھ پُرکھ ڪرتار، هر ڪرتا وڏ وڏيائيا۔ سدا سدا رهے جُگ چار، چوڪڙي اپني کھيل وڪھائيا۔ نرُگن سرُگن لکھ چوراسي ڪر پيار، گھٽ گھٽ ڪرے رُشائيا۔ ديا بائي ڪملا پاتي اڪ اُجيار، نورو نورُ نورُ رُشائيا۔ امرت بوند سوانتي بھر بھنڌار، نَجھر جھرنا آپ وڪھائيا۔ جوتي جوت سرُپ هر، آپ اپني ڪرپا ڪر، سنت سنگھ آپ اڪھوائيا۔ سنت سنگھ هر گھر گجھير، گونتا اڪ اڪھوائيندا۔ ليڪھا جانے پنج تت سرير، تتوت ڪھوج ڪھوجائيندا۔ نت نوت گُر اوتار ۱۰۵۱

بنے پينمبر پير، شبدي شبد محم ورتائيندا۔ دو جهانال پندھ پينڌا چير، لوڪمات وکھ وڪھائيندا۔ جوتي جوت سرُپ هر، آپ اپني ڪرپا ڪر، ڪرے کھيل ساچا هر، سنت سنگھ اپنا رنگ وڪھائيندا۔ سنت سنگھ هر هر رنگ، رنگ راتا آپ جنائيا۔ ڪرے کھيل سور سربنگ، شاه پاتشا بے پروا هيا۔ سچ سنگھاسن سُهائے پلنگ، نرُگن پاوا چول نہ کوء بنايا۔ پُري لوء برھمنڌ ڪھنڌ آپ لنگھ، در گھر ساچے سو بھاپائيا۔ شبد اناد بودھ اگادھ دُهن وجائے مردنگ، سُر تال سمجھ کسے نہ آيا۔ جُگ چوڪڙي کوڙي ڪريا ميٽے بھيڪھ پڪھنڌ، سچ سچ اڪ سمجھائيا۔ جيو جنت آتم پر ماتم ديوء دُهر انند، پار برهم برهم پڙده دے اُٺھائيا۔ جوتي جوت سرُپ هر، آپ اپني ڪرپا ڪر، ڪرے کھيل ساچا هر، سنت سنگھ اپنا نورُ ڪرے رُشائيا۔ سنت سنگھ پُرکھ اڪالا، اڪل ڪلا اڪھوائيا۔ سنت سنگھ دين ديا لا، دين دنيا وکھ وڪھائيا۔ سنگھ پورا توڙنهارا ترے گن مایا جگت جنجالا، جاگرت جوت ڪرے رُشائيا۔ سنت سنگھ وڪھا ونهارا کايا مندر اندر سچي دهر مسالا، مکھ ڪعبه اڪو نورُ ظھور ڪرے رُشائيا۔ جوتي جوت سرُپ هر، آپ اپني ڪرپا ڪر، سنت سنگھ اپنا محم ورتائيا۔ سنت سنگھ شبد سوامي، آد جُگادي اڪ اڪھوائيندا۔ شاستر سمرت

وید پُران گیتا گیان انجیل قرآن کہانی بانی جس دی گائے کہانی، صفتی صفت سرب وڈیائیندا۔ لیکھا جانے جیرج انڈج اُتُبُج سیتج چارے کہانی، چارے بانی راگ الائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، کرے کھیل ساچا ہر، سنت سَنگُر اپنا ناؤں پرگٹائیندا۔ سنت سَنگُر پُرکھ اگم، نراکار اک اکھوائیا۔ نہ مرے نہ پئے جم، مات گربھ نہ پھیرا پائیا۔ نہ پون سواسی لئے دم، نیتز نیناں نیر نہ کوئے وہائیا۔ نرگن ہو کے سرگن جانے کم، کرنی کرتا آپ اکھوائیا۔ لکھ چوراسی جیواں جنتاں بیڑا دیوے بَنھ، نام چوواک وکھائیا۔ ساچا راگ سَنائے بن کن، دُھن آتمک راگ الائیا۔ من واسنا میٹے من، من کا منکا آپ بھوائیا۔ گھر پرکاش نرگن جوت کرے چن، اگیان اندھیر رہن نہ پائیا۔ میل ملائے اکو گھر، سنجی سنج نہ کوئے وکھائیا۔ بھاگ لگائے بن چھپر چھن، ساڈھے تن ہتھ مندر اک وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، سنت سَنگُر سدا سدا دئے وڈیائیا۔

★ ۱۴ وساکھ ۲۰۲۱ بکرمی ڈاکٹر پال سنگھ دے گرہ پنڈ بھلائی پُر ڈوگراں ضلع امرتسر ★

تریتے تیرا دھرمی قول، کملاپت توڑ نبھائیندا۔ جگ چوکڑی پردہ پھول، لیکھ الیکھ ویکھ وکھائیندا۔ ہووے سہائی اُپر دھول، دھرنی دھرت وڈیائیندا۔ شبد سوامی انتر مَوَل، آد جگاد ویکھ وکھائیندا۔ جس دا لیکھا کوئی سمجھ نہ سکے پنڈت پاندھا رول، شاستر سمرت بھیو نہ کوئے کھائیندا۔ سو صاحب سَنگُر پُرکھ اکال کرے کھیل اڈول، اڈل اپنی دھار چلائیندا۔ بھگت بھگونت مانک موتی انمول، المکڑے ہیرے ویکھ وکھائیندا۔ ست چت وسنہارا سدا کول، اننت کل اپنی کھیل کھائیندا۔ لاڑی مَوَت نال ہون نہ دیوے گھول، سر اپنا ہتھ لکھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ کرنی کار کھائیندا۔ تریتا وکھائے اپنا بھوکھت، بھاؤ بھاوئی وچوں پرگٹائیا۔ رام رحیم راما اشٹ، وششٹ نہ کوئے وڈیائیا۔ نیتز کھول دب درشٹ، دُتیا بھیو چُکائیا۔ سچ سمجھایا اک آدرش، آدیس آدیس کر کر سیس نوائیا۔ لیکھ چُکایا عرش فرش، فیصلہ حق سمجھائیا۔ جن بھگتاں اُپر کر ترس، رحمت آپ کھائیا۔ پورب لیکھا پھول فرد، بچھلا ورقہ دتا اٹھائیا۔ آتم پر ماتم لائی شرط، شرع سکے نہ کوئے سمجھائیا۔ قدرت کرتا قادر پین نہ دیوے فرق، جگ چوکڑی ویکھ وکھائیا۔ جوتی جوت

سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیونہار وڈیائی۔ تریتا کہے میرا ویکھ پردہ، اوہلا تیرے وچوں نظری آئی۔ توں لیکھا جانیں گھر گھر دا، در در اپنا ویس وٹائی۔ گر اوتار پیر پیغمبر پلو تیرا پھڑدا، سچ سرن مانگے اک سرنائی۔ بالمیک بجواڑا چرن کول سیس دھردا، نمو نمو نمکھ نمکھ دھیائی۔ میں تیرا اکھرا کو پڑھدا، جگت و دیا نہ کوئے وڈیائی۔ منزل منزل پوڑے تیرے چڑھدا، بن قداماں قدم اٹھائی۔ سچ دوار ویکھ تھر گھر دا، گھر میرے وجے ودھائی۔ در درویش ہو کے بردا، برخوردار سیس نوائی۔ تیرا بھانا تیرے حکم اندر بردا، جر جو بن دتا لٹائی۔ جنہاں پچھے رہیا ٹھکدا، ساک سجن ناری بندھ پلو گئے چھڈائی۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھیا ابھید دے جنائی۔ تریتا کہے پچھلی ویکھ کتاب، کتب خانہ تیرا نظر کسے نہ آئی۔ تیرا لیکھا بے حساب، گنتی گنت نہ کوئے گنائی۔ گر اوتار پیر پیغمبر تیرے آگے لاجواب، در ٹھانڈے سیس نوائی۔ توں صاحب سلطان دیونہارا وڈ خطاب، خطا معاف آپ کرائی۔ پروردگار دھر نواب، شہنشاہ تیری وڈیائی۔ جگ چوکڑی غریب نواز، کوجھے کملے لئیں اٹھائی۔ جلوہ نوری دے مہتاب، محبوب کریں رُشنائی۔ سچ محلا اُچ محراب، محفل اپنا نام لگائی۔ بودھ اگادھ ناد دُھن اگئی تیری آواز، بن رسنا جہوا پتی دند سنائی۔ جس اندر ڈونگھا راز، انتر ویکھ کوئے نہ پائی۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ست ست دے درڑائی۔ تریتا ویکھ تریلوک، ترے بھون دھنی تیری اوٹ تکائی۔ میٹوں پچھلا یاد آیا سلوک، سوہنا بن اکھراں دتا گائی۔ بھگت سہیلا ہو کے دیویں موکھ، مُفت اپنی دیا کمائی۔ تیری آد جگاد جگ چوکڑی جگ مگ جگے جوت، جوتی جوت نور رُشنائی۔ محل اٹل اُچ منارا قلعہ کوٹ، سچھنڈ دوار سو بھا پائی۔ نت نوت بھگت بھگوان درشن رہے لوچ، لوچن نین اٹھ کھلانی۔ صاحب سلطان توں کسے نہ آویں وچ سوچ، من مت بدھ چلے نہ کوئے چترائی۔ کوٹن کوٹ تیری کڈھدے رہے کھوج، کھوجت کھوجت سرشٹ سبائی ہوئی ہلکائی۔ ہر پریتم پت پر میثور تیرا اکو چوج، اگم اتھاہ بے پرواہ اپنی کار کمائی۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دینی وڈیائی۔ تریتا کہے ست تیری اڈیک، شہنشاہ سرنائی۔ بجواڑا ویکھ بالمیک، بالم دے سمجھائی۔ شرکت کرے نہ کوئے شریک، لاشریک ہو سہائی۔ دُور دُراڈے اندر وڈ نزدیک، منزل اپنا پنڈھ مکائی۔ سچ نشانہ دس ٹھیک، ٹھیکر کوڑا بھن وکھائی۔ آتم پر ماتم دس پریت، پریتوان میل ملائی۔ بن سخیاں گاوے گیت، بن سجنناں ڈھولا راگ الائی۔ جوتی جوت سرُوپ ہر،

آپ اپنی کرپا کر، سچ دینی وڈیائی۔ تریتا کہے ہوواں ضامن، ضامنی اپنی اک رکھائی۔ توں بھگتاں پورا کریں کامن، آسا ترسنا ویکھ وکھائی۔ دامنگیر پھراؤنا
 دامن، دستگیر تیری سرنائی۔ مشکل حل ہووے آسان، احسان اُپر نہ کوئے اُکائی۔ لیکھا چکے کھتری براہمن، شودر ویش پندھ مُکائی۔ جوتی جوت سروپ
 ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دینی وڈیائی۔ تریتا کہے ہتھ تیرے ڈور، سری بھگوان تیری اوٹ تکائی۔ لیکھا ویکھ نہ ٹھگ چور، کوڑی کرپا پرے ہٹائی۔ منتر فرنا
 دے نام پھور، سچ ست اک سمجھائی۔ ساچے مارگ اپنے تور، ترت اپنا رنگ وکھائی۔ کر پرکاس اندھیرے گھور، زرگن نور کر رُشائی۔ سدا سدا سد تیری
 لوڑ، تڈھ بن اور نہ کوئے سہائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا مارگ اک وکھائی۔ تریتا کہے صاحب سنگر تھ، در ٹھانڈے سیس نوئی۔
 تیرا بھنڈارا سدا اٹھ، توٹ رہن کوئے نہ پائی۔ بند پچانیوں بندھن جان چھٹ، چھٹے ناتا جگت لوکائی۔ ٹھگ چور شبد دھار نال کٹ، انتر آتم برہم گیان
 درڑائی۔ کر پیار بن مات پت ساچے پت، ست اپنی گود اٹھائی۔ تیرے گھر مولے دھر دی رت، رت بسنتی نین شرمائی۔ بھگت بھگوان ہو کے بچھ، جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دینی سچ سرنائی۔ تریتا کہے موہے تیری آس، اک دھیان لگائی۔ دھواں دھار پر تھمی آکاش، گگن منڈل نہ کوئے
 رُشائی۔ بھگت بھگوان تیری شاخ، شناخت اپنی دیں کرایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دینی وڈیائی۔ سچ وڈیائی دے بھگونت، دوئے جوڑ
 سیس جھکائی۔ تیرا لیکھا آدانت، جگا جگنت تیری بے پرواہیا۔ پکڑ اٹھویں ساچے سنت، بھگتن اپنا رنگ رنگائی۔ میل ملا نار کنت، گھر سرتی شبد کریں
 کُرمائی۔ گڑھ توڑ ہوئے ہنگت، ہنگ برہم دیں سمجھائی۔ بودھ اگادھا بن کے پنڈت، دھر دی وڈیا کریں پڑھائی۔ در درویش بنیا منگت، گھر ساچے الکھ
 جگائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دینی وڈیائی۔ سُن تریتے کہے بھگوان، ہر کرتا آپ جنائی۔ تیری اچھیا میرا دان، بھجھیا بے پرواہیا۔ سچ
 سندیسہ دھر فرمان، نر نریشا اک درڑائی۔ ٹھگ چور ویکھاں کر دھیان، مہر نظر اٹھائی۔ بالمیک دے گیان، نیت نین اٹھ گھلایا۔ ساچا لیکھا لیکھ مہان،
 بھوکھت دے درڑائی۔ میل ملاواں دھر دے رام، رمیا رام آپ سمجھائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دیونہار وڈیائی۔ بالمیک انترگت،
 ہر کرتا ویکھ وکھائی۔ مت وچوں بدلی مت، نسا وچوں متسا دتی اٹھائی۔ ناڑ بہتر نہ اُبلے رت، رتی رت ویکھ وکھائی۔ ست سننوکھ دے کے ست، دھیرج اکو

اک بندھائی۔ اپنے ملن دی کھول کے اکھ، نج نیز کرمی رُشنائی۔ سچ پروشٹا اکو دس، تھت وار سوبھا پائی۔ نو جیٹھ ملیا جس، ہس ہس خوشی منائی۔ چرن سرن کول سرنائی ڈھٹھ، بالمیک جھولی ڈاہیا۔ صاحب سلطان دینا حق، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا جانے تھاؤں تھانیا۔ بالمیک کرے ارداس، انتر انتر دھیان لگائی۔ پنج تت کایا تیری راس، پون سواس تیری وڈیائی۔ ہوں غریب نمنا انا تھاں انا تھ، سیوک چاکر خاکی خاک رُپ وٹائی۔ سچ پریتی بخشانات، بدھاتا اپنا جوڑ جڑائی۔ پچھلا لیکھا لہنا کرنا معاف، گستاخ اپنے نین شرمائی۔ دھن بھاگ توں ملیا باپ، پتا پڑکھ اکال اک اکھوائیا۔ تیرے گھر جنم کے پچھلا گیا ساک، در ملیا بے پرواہیا۔ جگ چوکڑی بخشیش ساتھ، سگلا سنگ نبھائی۔ تیرے پریم پیار دی ویکھاں راس، منڈل منڈپ گونی کاہن نچائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا دینا اک ور، گھر ساچا سچ درسائی۔ سری بھگونت ہو مہروان، پڑکھ اکال دیا کمائیندا۔ جنم وچوں جنم دان، جون اجونی ویکھ وکھائیندا۔ سچ سندیسہ نوجوان، دھر فرمانا اک سمجھائیندا۔ تریتا دواپر کلجگ کھیل کرے مہان، ہر خالق ویکھ وکھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ کرنی کار کمائیندا۔ بالمیک کرے عرضوی، آرزو اپنی اک سنائیندا۔ تڈھ بن ملے کوئی نہ ڈھوئی، گھر نظر کوئے نہ آئیندا۔ سرتی سچ اٹھائے نہ کوئے سوئی، سہاگن رُپ نہ کوئے بنائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا دینا اک ور، در گھر تیرے منگ منگائیندا۔ در گھر منگاں دھر دی منگ، وست امولک دینی اک ورتائی۔ پریم پیار دا بخش انند، انند انند وچوں پرگٹائی۔ تیری سیوا وچ چکاں نوری چند، نور ظہور تیرا رُشنائی۔ دین دیال توں صاحب سدا بخشند، بخشش اپنی دے ورتائی۔ مانس جنم پے ٹھنڈ، مانو مانگھ سائتک ست کرائیا۔ جگ چوکڑی اپنے نال گنڈھ، پلو سکے نہ کوئے چھڈائی۔ سدا سدا سد وساں تیرے سنگ، دھر دا میل ملائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لہنا لیکھے لینا لگائی۔ سری بھگوان ہو دیال، دیاندھ ٹھاکر سوامی آپ سنائیندا۔ مہروان ہو کرپال، پردہ اوہلا آپ چکائیندا۔ سُن لاڈلے میرے لال، لالن اپنا بھو جنائیندا۔ سچ پروشٹا رکھنا یاد، نو جیٹھ وند وندائیندا۔ جس ویلے وتی داد، وست امولک اپنا نام جھولی پائیندا۔ بھيو کھول برہم برہما، برہمانڈ اپنا رنگ وکھائیندا۔ دھن آتمک وجانا، اگنی راگ الائیندا۔ بن رسنا جہوا بتی دند آیا سواد، رس میٹھا انڈیٹھا اکو بھائیندا۔ پریم پریتی انتر ہویا وساد، سمل اپنا رُپ وٹائیندا۔ جوتی

جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا لیکھا آپ جنائندا۔ ساچا لیکھا سُن بالیک، ہر کرتا آپ جنائیا۔ جنم وچوں جنم ملیا تیتوں ٹھیک، کرم دھرم ورن
 برن پچھلا دتا بدلایا۔ دُور دُراڈے ہو نزدیک، نیرن نیرے دیا کمائیا۔ مارگ دس اک اتیت، ترے گن ڈیرہ ڈھاہیا۔ دے ودیائی تیتوں نیچ، اوچوں اوچ
 لئے بنایا۔ چرن پریتی دُھر دی پریت، پتت پاون اک سمجھایا۔ ٹوں میرا میں تیرا دوہاں دا سانجھائیت، سوہنگ ڈھولا راگ سٹایا۔ کلج رکھنی انت
 اڈیک، کل کاتی ویکھ وکھایا۔ لیکھ چکائے مندر مسیت، شودوالے مٹھ پڑدے آپ چکایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر اپنا ہتھ رکھایا۔ بالیک
 کھلی جاگ، نیرن اٹھایا۔ ہر دے آیا اک ویراگ، نیرن نیاں نیر وہایا۔ کون دھوے میرا داغ، دُرمت میل صاف کرایا۔ کون جگائے گھر چراغ،
 وپیک جوت کرے رُشٹایا۔ کون وکھائے اگم سواد، رس پھیکا سرب مٹایا۔ کون بنائے ہنس کاگ، سوہنگ ہنسا ساچی چوگ چکایا۔ کون سنائے اگمی آواز،
 دُھر دا راگ الایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا جانے ساچے گھر، گرہ مندر کھوج کھوجا۔ گرہ مندر کھوج بھگونت، بھگون اپنی دیا
 کمائندا۔ پکڑ اٹھائے ساچے سنت، ست ستوادی ویکھ وکھائندا۔ نام ندھان نیا منت، ساچا منتر اک پڑھائندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
 لیکھا اپنا اپنے ہتھ رکھائندا۔ ساچا لیکھا صاحب سمرتھ، ابھیو ابھید چھپایا۔ جگ چوکڑی چلائے رتھ، بن رتھواہی ویس وٹایا۔ ست ستوادی مارگ دس، سچ
 سچ کرے پڑھایا۔ بھگت بھگونت کر کے وکھ، لکھ چوڑاسی وچوں باہر کڈھایا۔ دُھر سندیسہ اکو دس، بالیک دتا سمجھایا۔ کلج انتم پر بھو کھیل کرے ہو
 پرگٹ، جوتی جاتا ویس وٹایا۔ سچ دوارا کھولے ہٹ، چوڑاں طبق ڈیرہ ڈھاہیا۔ تیرا لیکھا دیوے حق، حقیقت اپنے نال ملایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ
 اپنی کرپا کر، مہروان دیا کمائیا۔ بالیک لہنائن، شبد اگمی دھار جنائندا۔ لیکھا جانے گن اوگن، کرتا کرنی کار کمائندا۔ اپنا منتر جانے بھن، فرنا سب دا بند
 وکھائندا۔ لکھ چوڑاسی وچوں چُن، بھگت بھگونت میل ملایندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر سندیسہ اک جنائندا۔ دُھر سندیسہ کلج
 دھار، کرتا پڑکھ سمجھایا۔ تیرا میلا وچ سنسار، وڈ سنساری آپ کرایا۔ سچ پریتی دے پیار، پریم بندھن اک وکھایا۔ انتر انتر کرے گفتار، کُفت شنید سچ
 پڑھایا۔ لیکھا جانے دُھر دربار، پچھنڈ نواسی ہر سچا سچ گوسانیا۔ نرگن سرگن زیرو صفر ا دسے سنسار، بیس انک جوڑ جڑایا۔ نرگن سرگن دو آ اک کرے

پیار، اک اگلا میل ملائیا۔ دو آ ایک کر کے خبردار، ایک اکی گنڈھ رکھائیا۔ ویہ سو اکی تیرا قرضہ دے اتار، نو جیٹھ مہر نظر اک اٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ
 ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دیوے وڈیائیا۔ بالمیک کہے نو جیٹھ کی، میری سمجھ کچھ نہ آئیا۔ میں بال انجانا نکا جی، آتم برہم روپ وٹائیا۔ شبد
 انادی تیرا بی، پتا پڑکھ اکال منائیا۔ نام ندھان امرت رس لیا پی، ناتا تٹا سرب لوکائیا۔ چرن بلہار گیا تھی، مان ابھمان نظر کوئے نہ آئیا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بخش سچ سچ سرنائیا۔ سری بھگوان کہا ہس، خوشیاں نال جنائندا۔ اگلا لیکھا دیواں دس، دردی ہو کے درد وندائندا۔ کلج
 انت کھیل پڑکھ سمرتھ، سمرتھ ساچی کار کمائندا۔ نو جیٹھ تیرا جنم مائش ہونا بس، بستہ پچھلا پھول دکھائندا۔ حقیقت وچوں دیوے حق، حاکم اپنا کرم
 کمائندا۔ لوکمت جانا چھڈ، سچھنڈ سچ دوار سہائندا۔ نرگن نرگن دھار ہون نہ دیوے اڈ، سچ مکان اک سہائندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
 دیونہارا ساچا ور، بھيو ابھیدا آپ گھائندا۔ بالمیک کہے نہیں منظور، سچ کہانی دیاں جنائیا۔ بے توں میرے پچھلے بخشے قصور، فیصلہ اکو وار سنائیا۔ کلج انت
 میں ہو جاواں مجبور، مجبوری اپنی تیرے آگے ٹکائیا۔ بے مات لوک توں رہے ضرور، تیرا وچھوڑا سہہ نہ سکاں رائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی
 کرپا کر، ساچا دینا اک ور، میں اپنا لیکھا رہیا درڑائیا۔ لیکھا اپنا دساں سچ، پر بھ تیرے آگے سیس نوایا۔ جوں بھاگ لگایا کایا مائی کچ، تتوت وڈیائیا۔ دُور
 دُراڈا آئیوں نس، بن پاندھی پھیرا پائیا۔ انتر آتم آپے وس، پریم پیار ودھائیا۔ سچ نیتز کھول کے اگھ، اپنا آگن دتا جنائیا۔ میں تیرا گاواں جس، دُھر اگم
 ڈھولا دتا پڑھائیا۔ ڈاکے مارنوں گیا ہٹ، تیری وٹھ اپنے وچ رکھائیا۔ توں میرا دینا ساتھ، ساچا سنگ نبھائیا۔ سب کچھ تیرے ہاتھ، جوں بھاوے لہنا
 چلائیا۔ کلج انت میں منگاں اکو دات، دوئے جوڑ واسطہ پائیا۔ اپنے بھگتاں نالوں میری ٹٹن نہ دیویں جماعت، پیٹی اکھر اکو دینا سنائیا۔ ترپتے والا
 بھوکھت واک، بھاکھیا بھاشا سکے نہ کوئے سمجھائیا۔ بے پنج تت چولا ہون والا ناس، نو جیٹھ راہ تکائیا۔ میری یاد رکھیں پچھلی پریتی نال روداس، روی تیرا
 دھیان لگائیا۔ اوہدے پچھے بخش میرے سواس، سواس تیری بھیٹ چڑھائیا۔ جنم وچوں جنم دے کے بن مائی باپ، پتا پڑکھ اکال آپ اکھوائیا۔ نو جیٹھ
 تیرا دُھر دا جڑے نات، ناتا اکو نظری آئیا۔ درس دکھاؤنا ساکھیات، پردہ اوہلا دُور کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، درگھر ساچے لینا

ترانیا۔ نو جیٹھ نہ ہوئے وچھوڑا، وچھڑیاں میل ملائیا۔ تریتا کہے میرا لیکھ نہیں کورا، لکھیا لیکھ بھوکھت رہیا جنائیا۔ جس نے تارے ٹھگ چورا، بدھ بیک
 آپ کرائیا۔ سو صاحب سلطان شہد اگئی ویکھے چڑھ کے گھوڑا، دو جہان پھیرا پائیا۔ بے شک پورب جنم بٹورا وقت رہ گیا تھوڑا، پال سنگھ پلو گنڈھ بندھائیا۔
 جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا دیوے بے پرواہیا۔ تریتا کہے میں تابعدار، سیوک ساچا نظری آئیا۔ پچھلے وچھڑیاں کراں خبردار، دھر
 سندیسہ اک سنائیا۔ جن بھگتو تھانوں نہیں سار، سمجھ سکے نہ کوئے سمجھائیا۔ جس دا لیکھا لہنا قلم دوات، شاہی شہادت نہ کوئے دکھائیا۔ سو نہہرمی نر نرائن
 اوتار، اوتاری رپ وٹائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ تریتا کہے سنو پچھلا لیکھا، بن لکھتوں رہیا درڑائیا۔ جن بھگت
 نہ رہے کوئی بھلیکھا، بھانڈا بھرم بھٹائیا۔ جگ چوکڑی پر بھوکدے نہ بھلے چیتا، چیتن ہو کے کھیل کھلائیا۔ جوتی جامہ دھار ویسا، اولٹا رپ وٹائیا۔ دو
 جہاناں بن کے نیتا، سچ فرمانا حکم سنائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی رہیا کمائیا۔ تریتا کہے میں دیاں دلیل، اپنا آپ جنائیا۔ جن
 بھگتو تھادی جنم جنم دی سنے اپیل، اپر پیر بے پرواہیا۔ لوڑ رہے نہ کسے وکیل، وکلا سکے نہ کوئے سمجھائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
 لیکھا لیکھے وچوں باہر کڈھائیا۔ تریتا کہے میں ویکھیا لیکھ بند، اندر وڑ کے دھیان لگائیا۔ جس دے اُتے لکھیا اکو چھند، سوہنگ ڈھولا اگم اتھاپیا۔ اپنی کرپا
 نال ٹٹی دیوے گنڈھ، گنڈھنہار گوپال سوامی اک اکھوائیا۔ جن بھگتاں دیوے اند، سوہنا رس چکھائیا۔ پنچ تت کایا چولا رہیا ہنڈھ، واہو داہی اپنا پندھ
 مکائیا۔ نو جیٹھ ہونا کھنڈ کھنڈ، انگ انگ ساتھ نہ کوئے رکھائیا۔ جگت ناری دے رنڈ، کنت سہاگ ہوئے جدائیا۔ تریتا کہے میری اتم منگ، رو رو نیناں
 نیر وہائیا۔ دُور دُراڈاکٹ کے آیا پندھ، بن پاندھی پھیرا پائیا۔ اپنا کیتا قول اقرار ویکھ نَسنگ، نچھاور ہو کے رہیا سمجھائیا۔ بھگت بھگوان تیرا چند، چند نور
 مہتاب آفتاب رُشنائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا دھر دا ور، دھر مستک لیکھ بنائیا۔ تریتا کہے پر بھو کر دھیان، دھرنی دھرت
 دھول دے دُہائیا۔ میں حاضر ہو کے دیواں بیان، گھر ٹھانڈے پھیرا پائیا۔ جس جنم وچوں جنم دتا گیان، اگیان اندھیر چکائیا۔ جس بالمیک بٹورا بجواڑا کیتا
 پروان، پروانہ اپنا نام پھرائیا۔ کلجک اتم ہو مہروان، مہر نظر رکائیا۔ بے شک نو جیٹھ مٹن والا نشان، پنچ تت ہوئے جدائیا۔ پر تیرا لیکھا میں بھل نہیں گیا

بن نادان، بالک ہو کے تیری سیو کمائی۔ توں لیکھ لکھیا بناں قلم شاہی بناں زبان، لیکھا پڑھ نہ کوئے درڑائی۔ مہروان مہروان مہروان ہو کے اپنی بخشش وچوں بخشش کر دان، بخشیش تیری اکو نظری آئی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا دینا اک ور، ست ستوادی تیری ست سرنائیا۔ نو جیٹھ اکھاں رہیا کھول، چاروں گنٹ دھیان لگائی۔ پاربرہم پت پر میثور تریتے جگ دا پورا کرے قول، کیتا قول توڑ نبھائی۔ سرشٹ سبائی سٹی لوکمت انہول، نیز نین اگھ نہ کوئے گھلایا۔ پاربرہم پت پر میثور ساچے کنڈے تولے قول، نام ترازو ہتھ اٹھائی۔ سنت سہیلے گرو گریچیلے گرگھ گریسکھ اٹھائے اڈول، اندرے اندر آپ ہلایا۔ بالمیک نال جو بولیا بول، انبولت آپ سنایا۔ سو لیکھا پردہ پورب لیا پھول، اکھر اکھراں وچوں جنایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار سچی وڈیائی۔ پچھلا لیکھا ہر جو پڑھ، ساچی خوشی منائیدا۔ جنم وچوں جنم دے کے پھیر لاوے جڑ، بوٹا اپنا آپ لہرائیدا۔ مرن توں پہلوں بھگت جن جاوے مر، مرنی سنگر اک سمجھائیدا۔ جو سنت ست ستوادی سیس چرنی دیوے دھر، سو دھرت دھول سو بھا پائیدا۔ ساچے مندر جاوے چڑھ، محل اٹل اک دکھائیدا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیال اپنی دیا کمائیدا۔ تریتا کہے میں تیرا جگ، گیتی اپنی دیاں جنایا۔ بے شک میری اودھ گئی مک، میری آسا سکے نہ کوئے مٹایا۔ میں تیرا درسن کراں لگ لگ، دیکھاں چائیں چائیا۔ بالمیک خواہش میتھوں رہی بچھ، ہوئی ہوئی آواز لگائی۔ میں آگوں کہا تک، سچ سچ دتا درڑائی۔ نو جیٹھ پنچ تت ناتا جانا چھٹ، چھٹے سرب لوکائی۔ ایسے کارن میں پچھلا کھاتہ لیاندا پٹ، جو ڈوگھے اندر دتا دبایا۔ اُس وچ پر بھ نے لیکھ لکھیا کچھ، انھو اپنا آپ دیکھ دکھایا۔ جنم وچوں جنم دے کے پھیر بناواں اپنا پت، پتا پوت گود اٹھایا۔ اجل کراں مات کھ، کھ کھڑا صفت صلاحیا۔ ایسے کارن ہر کرتا آیا چپ، چار گنٹ اپنا حکم ورتایا۔ جس دا کایا چولا جانا سی چھٹ، تس چھٹکی لو پھیر لگائی۔ مہاراج شیر سنگھ وشنو بھگوان مرن توں پہلاں لیا بچھ، پچھلا لہنا جھولی پائی۔

★ پہلی جیٹھ ۲۰۲۱ بکرمی ہر بھگت دوار جیٹھووال ★

ہر ہر کھیل اگم اپار، نرگن نرور دھار چلائیندا۔ سچھنڈ نواسی ساچی کار، کرتا پُرکھ آپ کرانیندا۔ ست دوارا کھول کوڑا، سچ سنگھاسن سو بھا پانیندا۔
 دیا باقی کملاپاتی کر اُجیار، جوتی جاتا نوری ڈگمگائیندا۔ محل اٹل اُچ منار، چھپر چھن اتھاہ سہانیندا۔ ساچا سجن بن میت مرار، میل ملاوا اپنے ہتھ رکھانیندا۔
 جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، ہر کرنی کار کمانیندا۔ ہر کرنی کرے نرنکار، نرگن نرور وڈی وڈیائیا۔ آد جگادی بھو نیار، الکھ اگوچر اگم اتھاہ
 اپنے ہتھ رکھے وڈیائیا۔ سچھنڈ نواسی پُرکھ ابناسی ہو تیار، نرکار نرگن نور کرے رُشائیا۔ دیکھے وگسے دیکھنہار، بن نیناں نین گھلائیا۔ جوتی جوت سرُپ
 ہر، آپ اپنی جوت دھر، کرے کھیل ساچا ہر بے پرواہیا۔ بے پرواہی بے پرواہ پروردگار، نوری جلوہ نور چکائیندا۔ سچ محلے ہو اُجیار، حق مقامے سو بھا
 پانیندا۔ تخت نواسی نوجوان، دھر فرمانا اک الایندا۔ شاہ پاتشاہ بن راج راجان، بھوپت بھوپ نام وڈیائیندا۔ پاربرہم پت پر میثور ہو مہروان، مہر نظر اک
 اُٹھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچا ویس آپ وٹائیندا۔ ساچا ویس وٹائے اولاء، اکل کل دھاری اپنی چال
 چلائیا۔ سچ دوارا دیکھ اُچ محلا، محل اٹل کرے رُشائیا۔ نرگن نوری جوتی دیک سچ پرکاش آپے بلا، دیا باقی سنگ نہ کوئے رکھائیا۔ نرکار نرنکار نرگن اپنا
 پھڑے آپے پلا، بندھن اپنا آپے پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا جانے تھاواں تھانیا۔ لیکھا جانے پُرکھ اگم، بے انت وڈی وڈیائیا۔
 سچھنڈ نواسی پُرکھ ابناسی نہکرمی جانے اپنا کم، دوجا سنگ نظر کوئے نہ آئیا۔ ست ستوادی برہم برہادی ساچا بیڑا آپے بنھ، ست پُرکھ نرنجن اپنے کندھ
 اُٹھائیا۔ اپنی اچھیا آپے من، منسا اپنے وچوں پرگٹائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل اگم اتھاہ پُرکھ۔ اگم اتھاہ کھیل پر بھ کردا، نر بھو
 بھے سر نہ کوئے رکھائیندا۔ سچھنڈ دوارے آپے وڑدا، رُپ رنگ رکھ نظر کسے نہ آئیندا۔ ست پرکاش آپے دھردا، جوتی جاتا ڈگمگائیندا۔ نرگن نرگن
 ناری کنت آپے وردا، پت پر میثور اپنی سیو کمانیندا۔ ساچی سیجا آپے چڑھدا، سو بھاونت آپ سہانیندا۔ دائی دایا ہو کے کھیل کردا، بے انت بے پرواہ نظر
 کسے نہ آئیندا۔ ست دُلارا اکو جندا، شبدی ناواں رکھائیندا۔ مات پت آپے بندا، گود سہنجنی آپ اُٹھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،

کرے کھیل ساچا ہر، بھیو ابھید آپ گھلائیندا۔ بھیو ابھیدا کھولے بھگونت، ہر کرتا وڈ وڈیائیا۔ نرگن نرؤیر نرکار نرکار سوبھاونت، ست ستوادی ساچے
 آسن ڈیرہ لائیا۔ بھوپت بھوپ راج راجان ہو وساد، بسمل اپنی کار کمائیا۔ لیکھا جان بودھ اگادھ، شبد دُھن اگمی تار ہلائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ
 اپنی کرپا کر، لیکھا جانے جانہارا، دوجا سنگ نہ کوئے رلائیا۔ نہ کوئی سنگ نہ کوئی ساتھ، متر پیارا نظر کوئے نہ آئیندا۔ اک اکل پُرکھ ابناس، ہر کرتا کھیل
 رچائیندا۔ میل ملاواں ساچانات، سٹ ڈلارے جوڑ جڑائیندا۔ اپنی دے کے آپے دات، وست امولک جھولی پائیندا۔ سچ سچ سمجھا ذات، میل ملاواں آپ
 کرائیندا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، اپنا پڑدہ آپ اٹھائیندا۔ اپنا پڑدہ آپے کھول، اپنے ہتھ رکھے وڈیائیا۔ ساچے
 کندے تولے تول، تولنہارا بے پرواہیا۔ سچھنڈ نواسی پُرکھ ابناسی ساچے مندر رہے اڈول، ڈل کدے نہ جائیا۔ سچ دوارا ہر نرکارا سچھنڈ دوارا اکو کھول،
 تھر گھر چرن کول دیوے وڈیائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا جانے ساچے در، در دروازہ اک گھلائیا۔ در دروازہ نرگن نرؤیر، شبدی
 سٹ آپ گھلائیندا۔ پتا پوت دوویں کرن سیر، ست دوارا اک وڈیائیندا۔ تیجا وڑے نہ کوئی غیر، نظری نظر نہ کوئے ملائیندا۔ پُرکھ اکال دین دیال اک
 اکلے اپنا اگم اتھاہ رچیا ایک شہر، شہنشاہ اپنا ڈیرہ لائیندا۔ آد جگاد جگا جگتر نہ ہووے کوئی قہر، ساتک ست ست اپنی دھار چلائیندا۔ بخشش رحمت کرے
 اپنی مہر، مُجت اپنے نال پرنائیندا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی آپ کمائیندا۔ ساچی کرنی کرتا پُرکھ، اینکار آپ کرائیا۔ نہ کوئی
 سوگ نہ کوئی ہرکھ، چنتا غم نہ کوئے جنائیا۔ نہ کوئی صورت نہ کوئی اشٹ، نہ کوئی درس درسائیا۔ نہ کوئی عرش نہ کوئی فرش، دین دنی نہ کوئے دکھائیا۔ نہ
 کوئی لکھت نہ کوئی پڑھت، کاغذ قلم نہ کوئے شاہیا۔ نہ کوئی ناری نہ کوئی مرد، ذات اذاتی رُپ نہ کوئے وٹائیا۔ نہ کوئی سنساروگ نہ مرض، ہوئے گڑھ
 نہ کوئے بنائیا۔ اکو کھیل کرے اسپرج، اچرج لیلآ آپ رچائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سٹ ڈلارا شبدی سنگ
 نبھائیا۔ شبد سٹ سٹ ڈلارا، ہر ست ستوادی آپ رکھائیندا۔ جگ چوکڑی آد جگاد اکو کارا، کرنی کرتا آپ کمائیندا۔ پتا پوت کرے پیارا، پت پر میثور
 اپنی گود اٹھائیندا۔ ست سوامی سدا نہکامی دیواں اپنا اک سہارا، دوسر سر ہتھ نہ کوئے رکھائیندا۔ سچھنڈ جس دا محل اٹل اُچ منارا، دیا باقی کملاپاتی جوتی جاتا

ڈگمگائیندا۔ اِکو سَت سُنایا ساچا نعرہ، جس دا آد انت بھيو کوءے نہ پائیندا۔ سچھنڈ اندر تھر گھر کھول کواڑا، سَت شبد دے ہلارا، ساچا ہٹ اِک جنائیندا۔ بن ہتھاں بن بانہواں دتا اشارہ، بن رسنا بن جہوا بن مٹی دند آپ سمجھائیندا۔ اُٹھ ویکھ چار کُنٹ دہ دِشا نہ کوئی دوجا مِتر پیارا، سا نچھيوال سنگ نہ کوءے بنائیندا۔ تُوں میرا مِیں تیرا ادھارا، گھر اِکو سوبھا پائیندا۔ سَت شبد سچ بول جیکارا، ساچی سَکھیا اِک دِرڑائیندا۔ چھوٹا نڈھا بال انجان کرے نمسکارا، نیوں نیوں اپنا سِیس جُھکائیندا۔ تیرا لھم مٹاں بن کے فرماں بردار، خادم تیری سیو کمائیندا۔ سچ دس میرے پروردگار، در اِکو منگ منگائیندا۔ تیرا جلوہ نُور میرا نظارہ، بے نظیر نظر کتے نہ آئیندا۔ پُرکھ اکال دین دِیاں دتا اِک اشارہ، ساچی سَکھیا آپ سمجھائیندا۔ پتا پُت کہے تُوں میرا مِیں تیرا دوہاں دا اِکو ہٹ اِکو ونجارا، وست اِکو اِک وکائیندا۔ سب توں پہلوں سب توں اتم سب توں سریشٹ سوہنگ سَت سرُپ بنائی دھارا، جوتی شبدی رُپ وکھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرنی کر، سچ کرنی کار کمائیندا۔ سَت شبد سُن سندیس، تھر گھر خوشی منائیا۔ میرا پتا پُرکھ اکال رہے ہمیش، نہ مرے نہ جائیا۔ جس دا نت نوت سچا اِک سندیس، سوہنا ڈھولا راگ الائیا۔ محل اٹل وسدا رہے دیس، چھپر چھن نہ کوءے چُھہائیا۔ تخت نواسی نظری آئے اِک زرش، نر نر نکارا ۱۰۶۲
 رُپ وٹائیا۔ مچھ داہڑی نہ کوئی کیس، نہ کوئی موند موندائیا۔ رُپ رنگ نہ دے رکھ، ذات پات نہ کوءے سمجھائیا۔ آپے جانے اولٹرا ویس، ویسادھاری بے پرواہیا۔ ساچی منزل کھیلے اپنی کھیڈ، کھیلنہارا اِکو اِک اکھوائیا۔ مِیں اُس دے چرن کولاں ماناں ساچی سچ، دھوڑی خاک مستک اِک رمائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نرگن نرگن سچ دتا سُنائیا۔ پُرکھ اکال کہا آد، شبد سَت سمجھائیا۔ لال دُلا رے میرے جاگ، جاگرت جوت کرے رُشنائیا۔ میری اچھیا تیرا ناد، تیرا ناد میرا نام پرگٹائیا۔ تیرا پریم میرا وساد، گھر ساچے خوشی وکھائیا۔ لیکھا لیکھ جناواں جُگاد، پڑدہ آپ چُکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دیوے مان وڈیائیا۔ شبد دُلا رابالا چھوٹا، نیوں نیوں سِیس نوائیا۔ پر م پُرکھ مِیں تیری جوتا، تیرا نُور رُشنائیا۔ دھن بھاگ تھر گھر مِیتوں بخشیا کوٹھا، چار دیواری بنت نہ کوءے بنائیا۔ تیرے در اِکو مِیتوں ملیا مَوَقع، دوجا نظر کوءے نہ آئیا۔ نہ کوئی ایختے سوچن والا سوچا، سوچ سمجھ نہ کوءے چترائیا۔ اِکو درسن تیرا لوچا، لوچا میری پور کرائیا۔ سچ دس تیرے گھر کون جمیں پوتا، پتر کون دیویں وڈیائیا۔ سری بھگوان ہس کے

کہا سُت دُلا رے مان مَوَجاں، پتا تیرا بے پرواہیا۔ بھيو گھلاواں گوجھا، بن تیرے میرے دُجا سمجھ سکے نہ رانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دیوے وڈیا نیا۔ سُت شبد کہے پر بھ میری ارداس، دوئے جوڑ سرنانیا۔ بے شک میں وسوں تیرے چرناں پاس، تھر گھر بیٹھا ڈیرہ لایا۔ سچکھنڈ تیرا نور پرکاش، جوتی جوت جوت رُشانا۔ اکو دیکھاں سچّی راس، اپنی خوشی منانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا دے دے اک ور، در تیرے منگ منگانیا۔ شبد سُت کہے میں تیرا پت، نرگن دھار نظری آ نیا۔ تُوں سچکھنڈ میں تھر گھر بیٹھا رہاں چُپ، دوہاں دی چلے نہ کوئے وڈیا نیا۔ ہُن تیتھوں پار برہم پت پر میثور میرے سوامی اکو اچھیا رہیا پُچھ، جو صاحب میرے وچ آپ پر گنا نیا۔ مینوں بھچھیا دے دے کچھ، مہر نظر اک اٹھانیا۔ میری مَوَ لے ساچی رُت، رُتڑی تیرے نال مہکانیا۔ سری بھگوان اگوں تھ، دُھر دا لھم جنانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھيو ابھیدا رہیا جنانیا۔ پُرکھ اکال کہے سُن میرے لال، لالن دیاں وڈیا نیا۔ سچکھنڈ دیکھ میری دھر مسال، تھر گھر تیرا گھر وسانیا۔ دوہاں مل کے بنے سچّی دھر مسال، دھرم دوارا اکو اک دکھانیا۔ آد تیرا نور کیتا بحال، انتم تیرا رنگ آپ سمجھانیا۔ جگ چوکڑی پتے کال، نرگن دیکھے چائیں چانیا۔ تیرے گھر پت جنمے سرگن سوہنا بال، ہر کرتا آپ پر گنا نیا۔ اکو سندیسہ رکھنا یاد، دُھر درگا ہی آپ سمجھانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سَت دیونہار وڈیا نیا۔ سُت دُلا رے مَنگے دان، پر بھ آگے سیس نوانیا۔ سچ دس میرے بھگوان، کی رمز اگئی اک لگانیا۔ پُت پوترے کی نشان، کون رنگ دکھانیا۔ کس بدھ ہوئے سچ پچان، بے پچان دے جنانیا۔ پُرکھ ابناسی ہو مہروان، پھر باہوں گل لگانیا۔ میں تیرا تُوں میرا کاہن، دوہاں اکو رُپ جنانیا۔ نرگن تُوں سرگن ہوئے پردھان، سرگن تُوں نرگن رُپ سمانیا۔ نرگن سرگن دُو آ بنے جہان، نرگن ایکا انک اپنا آگے دئے لگانیا۔ دُو اے تُوں صفر ابنے نشان، زیرو اپنا آپ مٹانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سَت سندیسہ دتا جنانیا۔ سچ سندیسہ سُن رمز، ہر جو اشارے نال جنانیا۔ شبد کہے میں گیا سمجھ، پر بھ تیری وڈ وڈیا نیا۔ سچ دس کی ویس وٹائیں نار مرد، تت کون ہنڈھانیا۔ سری بھگوان کہے میرا کھیل اچرج، جس دی سمجھ کوئے نہ پانیا۔ بن اکھراں بن قلم شاہی لکھ کے دیواں فرد، سوہنی بنت بنانیا۔ ویہہ سو اکی بکری سُت شبد تیرا ہون نہ دیواں حرج، آد دا کھیا انت پور کرانیا۔ نہ نار نہ دساں مرد، مرد مردانہ بناں

بے پرواہیا۔ تیری دھار بناواں کرد، کھنڈا اکو اک وکھائیا۔ سُن کے حکم شبد سُت دُلا را ہو یا ندھڑک، دوئے جوڑ پیا سرناہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دینی مان وڈیائیا۔ سچ وڈیائی دینا مان، پر بھ تیری اوٹ تکائیا۔ اگلا لیکھا دس مہروان، کی حکمی حکم جنائیا۔ پر م پُرکھ دیوے دان، اگئی دات ورتائیا۔ سَت ستوادی سچ نشان، گھر ساچے اک جُھلایا۔ شبدی سَت تیرا انس بنس کر پروان، وشن برہما شو کرے کُڑمائیا۔ ترے گُن مایا کر پردھان، پنچ تت جوڑ جُڑائیا۔ پنچ دس کھیل مہان، اپنا رنگ دے رنگایا۔ اچھیا بھجھیا زیں اسمان، منڈل منڈپ دے سہائیا۔ گگن گگنتر کر پروان، کرن کرن نور رُشائیا۔ چند ستار چکاوے بھان، نیتز نین اٹھ گھلایا۔ پون پوناں کر پروان، سچ سنگدھی وچ سماہیا۔ دُھر درگاہی بن کے حکمران، سچ سندیسہ اک درڑائیا۔ وشن ویکھ مار دھیان، و شو کرے پڑھائیا۔ برہے برہم کر پردھان، پاربرہم اک سمجھائیا۔ شکر سنسامیٹ کرے کلیان، دُھر سندیسہ اک وکھائیا۔ دھرنی دھرت دھول کر پروان، جل تھل مہینل ڈیرہ لائیا۔ بودھ اگادھا شبد انادا دے گیان، برہم ویتا کرے پڑھائیا۔ چارے کھانی کر بلوان، اندج جیرج اُتبھج سیچ تیرا بنس سہائیا۔ چارے بانی بول زبان، پرا پسنتی مدھم بیکھری ناد دُھن شنوائیا۔ برہما ویتا دُھر دا نیتا کر پروان، سچ سندیسہ اک سٹائیا۔ چارے ویداں دے گیان، چارے کُنٹ کرے رُشائیا۔ چارے جگ کر کلیان، سنجگ تریتا دواپر کلج اپنے ہتھ رکھائیا۔ نرگن سرگن ہوئے پردھان، جوتی جاتا بے پرواہیا۔ آتم برہم کرے پہچان، پاربرہم بھو گھلایا۔ جگت دوار ویکھ دُکان، نو نو رنگ رنگایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا جانے سچا شہنشاہیا۔ شہنشاہ ہر پُرکھ اکال، سَت پُرکھ نرنجن سَت ستوادی اک اکھوائیندا۔ آد جگادی دین دِیال، دِیاندھ ٹھا کر اپنا ناؤں دھرائیندا۔ کھے اندر کال مہاکال، اپنی کرنی آپ جنائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی اچھیا تیری جھولی رکھے سنجال، رائے دھرم چتر گپت لاڑی موت انگ لگائیندا۔ سب دا حل کرے سوال، پچیا کوئے رہن نہ پائیندا۔ جگ چوکڑی ویکھے کال، گھڑی پل کھوج کھو جائیندا۔ ساچا لیکھا جانے دو جہان، نرگن سرگن حکم ورتائیندا۔ جوتی جاتا ہو پردھان، پُرکھ بدھاتا ویس وٹائیندا۔ گر اوتار بن بلوان، سچ سندیسہ حکم جنائیندا۔ شاستر سمرت لکھ گیان، قلم شاہی رنگ رنگائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچے سَت تیرا پت اکو بنس وڈیائیندا۔ لکھ چوڑاسی تیرا پت، پوترا پر بھ دا نظری آہیا۔ سرگن نرگن

اندر مانے اپنی رُت، رُتڑی تیرے نال مہکائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر پنج تت کایا چولے اندر لگ، اپ تیج وائے پر تھی آکاش دے وڈیائیا۔ ست سرُپ اپنا اُجل کرے لکھ، شاہو بھوپِ حکم سنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دیوے مان وڈیائیا۔ سچ وڈیائی دیواں لوکمت، ہر کرتا آپ جنائندا۔ سبجگ تریتا دواپر کلجک ویکھاں کھیل تماش، زرگن سرگن دھار چلائندا۔ گر اوتار پرگٹاواں شاخ، پیر پیغمبر نال ملائندا۔ کوٹن کوٹ صفتی چلاواں جاپ، اپنا نام نہ کسے سمجھائندا۔ جس کرپا کر کے دساں اپنا آپ، تس بن رسنا جہوا اپنا جاپ چپائندا۔ نہ کوئی پوجانہ کوئی پاٹھ، کرم کانڈ نہ کوئے جنائندا۔ گر اوتار پیر پیغمبر رسنا جہوا بٹی دند سارے جان آکھ، سُرتی شبد جوڑ جڑائندا۔ تھوڑا تھوڑا بول بھوکھت واک، تیری صفت سرب سنائندا۔ سارے منن رسول پاک، پاکاں وچوں پاکیزہ اکو نظری آئندا۔ جس داتن ماٹی نہ ہووے خاک، جلوہ نوری نورُ رُشنائندا۔ آد جگاد جگاد جگنتر کدے نہ ہووے بند تاک، پردہ اوہلا نہ کوئے جنائندا۔ کرپا جن بھگتاں دیواں درس ساکھیات، زرگن سرگن کھیل کرائندا۔ مہروان ہو کے اٹھے پہر رکھاں پر بھات، سندھیاں روپ نہ کوئے جنائندا۔ جے کوئی میرا دتے سچ حالات، دس والا نظر کوئے نہ آئندا۔ گر اوتار پیر پیغمبر میرے نام دی سُن کے صفتی بات، جیواں جتناں سرب درڑائندا۔ میں وساں اک اکانت، میرا آسن شبد سُت بن تیرے ویکھن کوئے نہ پائندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ سچ آپ سمجھائندا۔ شبد سُت بنیا سچ، پر بھو سچ تیری وڈیائیا۔ ست پُرکھ تیرا کھیل سچ، گھر ساچے نظری آئیا۔ نوری نورُ تیرا نورُ سچ، ظہور تیرا بے پرواہیا۔ لکھ چوڑا سی بھانڈا کچ، کاجی گگریا ویکھی سرب لوکائیا۔ جو کچھ سب تیرے ہتھ، سمر تھ بے پرواہیا۔ میں تیرا توں میرے وس، وصل اکو اک نظری آئیا۔ دوویں رل مل گایے سچا جس، دُھر دا ڈھولا راگ سنائیا۔ ویلا وقت اوہ دس، جس دی سمجھ کسے نہ آئیا۔ شاستر سمرت وید پُران گیتا گیان انجیل قرآن کوئی نہ سکے رٹ، رٹیوں پرے بیٹھا ڈیرہ لائیا۔ کس نیتر نین لوچن تکیئے دُھر دی آکھ، لوچن اکو اک کھلایا۔ بے شک توں وسیں وکھ، دکھراہ کے تیری چلے نہ کوئے پتر آئیا۔ میں ہر گھٹ رہ کے ویکھاں تیرا رس، گھٹ گھٹ رہیا سائیا۔ تیرا ناتا ت اٹھ، میری انس سرب لوکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ سچ دے سمجھائیا۔ سُت شبد سچ سمجھائیا۔ آد اپنا حکم ورتاؤندا ہاں۔ شبد ناد تیرا و جاؤندا ہاں۔ برہم برہما برہمانڈ آپ سناؤندا

ہاں۔ لکھ چوڑاسی جیو جنت سادھ سنت آپ پرگٹاؤندا ہاں۔ دُھر دا لیکھا بودھ اگادھ، اگم اتھاہ رکھاؤندا ہاں۔ ست ستوادى اک آواز، بن کتاں راگ جناؤندا ہاں۔ سچ دوارے سچا راج، شہنشاہ ہو کے آپ کماؤندا ہاں۔ گر اوتار پرگٹا کے شاخ، اپنا حکم مناؤندا ہاں۔ پیر پیغمبراں دے کے دات، کلمہ حق پڑھاؤندا ہاں۔ جگ چوڑکڑی میٹ اندھیری رات، ساچا شبدی چند چکاؤندا ہاں۔ چرن پریتی بنھ کے نات، دُھر دا میل ملاؤندا ہاں۔ سچ دوارا دس کے ساچ، سچ آپ صفت صلاحندا ہاں۔ نت نوت کر کے گھات، اپنی کیتی آپ اٹاؤندا ہاں۔ گر اوتاراں دے کے ساتھ، زرگن سرگن سنگ نبھاؤندا ہاں۔ پیر پیغمبراں پوری کر کے آس، آسا ترسنا میٹ مٹاؤندا ہاں۔ گوپی کاہن بن کے پاواں راس، سیتا رام رنگ رنگاؤندا ہاں۔ دین مذہب بن کے ذات، جھگڑا دُئی دویت ودھاؤندا ہاں۔ سجن سین بن کے ساک، بندھپ اپنے نال ملاؤندا ہاں۔ نوآ بن کے کراں ناچ، سوانگی ہو کے سوانگ وکھاؤندا ہاں۔ ست پُرکھ زرنجن ہو کے دساں اپنا پرتاپ، پرم پُرکھ ہو کے بھيو گھلاؤندا ہاں۔ ست ستوادى دس کے جاپ، جگ جیون داتا ناؤں دھراؤندا ہاں۔ کوٹن کوٹ میٹ کے پاپ، پتت پاپی رُوپ وکھاؤندا ہاں۔ زرگن سرگن پرگٹ ہو کے ساکیات، سوہنی بنت بناؤندا ہاں۔ صفت صلاحی قلم دوات، لیکھا دُھر دا آپ لکھاؤندا ہاں۔ اندر وڑ کے سب دے ماراں جھاک، گھٹ گھٹ ڈیرہ لاؤندا ہاں۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا سچا ور، ست دُلا رے تیتوں اک درڑاؤندا ہاں۔ ست دُلا رے تیتوں سچ سمجھاؤندا ہاں۔ بودھ اگادھ بھيو گھلاؤندا ہاں۔ جگ چوڑکڑی پچھلی کیتی، تیرے نین وکھاؤندا ہاں۔ سنجگ تریتا دوا پر کلج چلی ریتی، پیر پیغمبر گر اوتار ساچی سیوا لاؤندا ہاں۔ دُھر درگاہی جو دتی چٹھی، شاستر سمرت وید پُران گیتا گیان نام دھراؤندا ہاں۔ میری دھار سدا سد چٹی، جس دے اُتے اکھر کوئی نہ پاؤندا ہاں۔ گر اوتاراں پیر پیغمبراں نیرا اھ دتی نکی، نکیوں وڈے آپ کراؤندا ہاں۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اگلا بھيو آپ سمجھاؤندا ہاں۔ اگلا بھيو سچ سمجھاؤندا ہاں۔ پڑدہ اوہلا آپ گھلاؤندا ہاں۔ دُھر دا مولا رُوپ وٹاؤندا ہاں۔ کیتا قولاً توڑ نبھاؤندا ہاں۔ دھرنی دھرت دھول سہاؤندا ہاں۔ نور الہی اول ڈمگاؤندا ہاں۔ لکھ چوڑاسی مول، نوری دھار وچ ملاؤندا ہاں۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، تیرا لیکھا اک وکھاؤندا ہاں۔ تیرا لیکھا اک وکھاؤندا ہاں۔ سچ سندیس سناؤندا ہاں۔ پچھلا پنڈھ آپ مکاؤندا ہاں۔

جگ چو کڑی گر اوتاراں پیر پیغمبر اں جو گایا اگمی چھند، تس داراگ آپ درڑاؤندا ہاں۔ جس نوں قلم نال کیتا بند، شاہی شنکیاں وچ پھساؤدا ہاں۔ اُس دا کوئی نہ جانے اند، اند اند وچوں آپ پرگٹاؤندا ہاں۔ اٹھ میرے لاڈلے چند، سُت شبد تیتوں وڈیاؤندا ہاں۔ اوہ دیکھ وشن برہما شو پاؤندے ڈنڈ، نیز نین نیر سرب وھاؤندا ہاں۔ تیرے بن ہون اندھ، رستہ مارگ نہ کسے جناؤندا ہاں۔ پنج تت بھاگاں مند، گھر بھاگ نہ کسے لگاؤندا ہاں۔ گر اوتار کہن ساڈی چار جگ دی پچھلی گئی ہنڈھ، پیر پیغمبر بند کیتے بتی دند، کلمہ زبان نہ کوئے پڑھاؤندا ہاں۔ اللہ رانی دسے رنڈ، خاوند روپ نہ کوئے دکھاؤندا ہاں۔ چاروں کنت سر شٹی ہوئی ننگ، پڑدہ سیس نہ کوئے لگاؤندا ہاں۔ سرگن زرگن کوئی نہ پاوے گنڈھ، ٹٹی گنڈھنہار گوپال اکو اک جناؤندا ہاں۔ جس نوں ملیاں پوے ٹھنڈ، اگنی تت بُجھاؤندا ہاں۔ لیکھا چکے جیرج اند، اُتہج سیتج ڈیرہ ڈھاؤندا ہاں۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا وقت آپ سہاؤندا ہاں۔ شبد سُت، ساچا وقت سہاؤندا ہاں۔ اٹھ دیکھ آئی رت، رت تیرے نال ملاؤندا ہاں۔ پچھلا پینڈا سب دا گیا مک، پاندھی پھر کے تھاؤں تھائیں رکھاؤندا ہاں۔ بن حکمے کوئی نہ سکے اٹھ، منزل سب دی اپنے ہتھ جناؤندا ہاں۔ سچ دوارے آکے بچھ، بھيو ابھیدا آپ گھلاؤندا ہاں۔ میرے پوترے دیکھ ساچے پُت، جنہاں سرتے ہتھ لگاؤندا ہاں۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا سچا ور، ڈھر داراگ اک الاؤندا ہاں۔ سُن سندیسہ شبدی دھار، اپنی لئے انگڑائیا۔ اٹھو دیکھو وچ سنسار، پر بھ اچرج کھیل رچائیا۔ مینوں پچھلی کیتی آئی یاد، جس ویلے میری رچن رچائیا۔ ست ستوادی مار آواز، ویہہ سو اگنی دتی جنائیا۔ زرگن زرویر ہو کے سُنے فریاد، پر م پرکھ پر بھ پھیرا پائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر و جس دی یاد وچ ہوئے وساد، آپ اپنا بیٹھے گوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دیوے مان وڈیائیا۔ شبد سُت خوشیاں وچ آیا ہاسا، ہستی پر بھ دی دیکھ دکھائیندا۔ پاربرہم تیرا اچرج تماشا، شاستر سمرت وید پُران نہ کوئے سمجھائیندا۔ تیری کوئی نہ جانے اگمی راسا، کوٹن کوٹ گوپا کاہن تیرا نوٹو آ روپ وٹائیندا۔ کلج انت میری پوری کریں آسا، آسا اپنی نال ملائیندا۔ ست ستوادی دے دھر واسا، بھانڈا بھرم بھو بھٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دوارا اک سہائیندا۔ شبد کہے میں دیکھاں سچ دربار، ہر کرتا آپ لگائیا۔ جس در وشن برہما شو کھڑے بھکھار، خالی جھولی آگے ڈاہیا۔ گر اوتار کرن پکار، تُوں ہی تُوں

راگ الاّیا۔ پیر پیغمبر بردے بن غلام، برخوردار روپ وٹایا۔ جھک جھک سجدہ کرن سلام، صحیح سلامت اک منایا۔ سچ سندیسہ تیرا پیغام، یامین تیری
 سرنایا۔ سچا پیر سچ رحمان، رحمت تیری وڈیا یا۔ ڈھردر گاہی اک امام، عامل اکو نظری آیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دیوے مان
 وڈیا یا۔ سُت شبد کہے میں دیکھاں کنارہ، نظر تیرے نال ملائیندا۔ پاربرہم پت پر میثور تیرا لگا سوہنا اک دوارا، جس در درویش نظر کوئے نہ آئیندا۔ لکھ
 چوڑاسی جیو جنت ملے سہارا، سر سب دے ہتھ لکائیندا۔ جاں اٹھ کے دیکھاں نیتڑاں کلج رووے زارو زارا، نیتڑاں نیر وہائیندا۔ گر اوتار پیر پیغمبر
 کہن ساڈا چکلیا سہارا، صاحب اکو حکم منائیندا۔ واک بھوکھت جس دا لکھدے گئے بن لکھارا، سو بھکھک اپنی دھار آپ جنائیندا۔ جس دا گوبند سُت ڈلارا،
 شبدی روپ وٹائیندا۔ منزل منزل پندھ نوارا، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی کار کمائیندا۔ شبد سُت اٹھ بولے جے، جیکارا اکو نام
 لگایا۔ پت پر میثور میرا ہوکا دے، سنے سرب لوکایا۔ دین مذہب ذات پات دا کرے کھے، خالق خلق دیکھے تھاول تھانیا۔ پت پوترا اکو رہے، جس
 دیوے مان وڈیا یا۔ لکھ چوڑاسی ہووے لے، سب دی صفحہ اٹھایا۔ کوڑی کرپا کسے دی رہن نہ دیوے میں، نون سو اکھراک سمجھایا۔ پر بھ دا کھیل
 ویکھ کلج جیو کہن ہیں، ایہہ کی رچن رچایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا جانے بے پرواہیا۔ سُت کہے سنو گر اوتار، پیر پیغمبر دھیان
 لگایا۔ آو جلوہ تکو سانجھے یار، پروردگار نظری آیا۔ جس دے بنے رہے خد متگار، جگ جگ سیو کمایا۔ سو پرگٹ ہو کے وچ سنسار، لہنا سب دا جھولی
 پانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اٹھایا۔ گر اوتار پیر پیغمبر سارے رہے تک، طاقت اپنی پر بھ دی جھولی پانیا۔ تیرے ہتھ
 حقیقت حق، حقوق سب دا دے سمجھایا۔ کلج انتم ساڈی لوے نہ کوئی مت، من مت گھر گھر ڈیرہ لایا۔ شرع شریعت چکی ات، چوڈاں طبق کرے
 لڑایا۔ ست دھرم سب دے وچوں گیا نٹھ، سادھ سنت دھیرج دھیر نہ کوئے رکھایا۔ ناڑ بہتر ابلے رت، امرت میگھ نہ کوئے برسایا۔ تیرے ملن دی
 کھولے کوئی نہ آھ، دوئے لوچن دھیاں بھیناں رہے تکایا۔ رسنا چہوا بٹی دند تیرا گاؤندے جس، اندر وڑ کے مل مل درس کوئے نہ پانیا۔ سب نوں
 کہندے سچ رب، رب کولوں بیٹھے اپنا کھ چھپایا۔ کوئی نہ لنگھے ست حد، نو دوارے پندھ نہ کوئے مکایا۔ پنجاں شباں اندر گئے پھس، سار شبد سار کسے

نہ رانیا۔ امرت رس وچوں پیندے رس، ہر کا رس دُور دُراڈا ہتھ کسے نہ آئی۔ ساڈھے تن ہتھ مندر اندر وڑ کے کرن چپ، چین والا سب توں باہر
 بیٹھا بے پرواہیا۔ کوٹاں وچوں اپنا گرکھ آپے لہج، جوتاں وچوں جوت کرے رُشانیا۔ باقی سب دے نکیل پئی نک، کام کرودھ لوہ موہ ہنکار کچھ کچھ
 دھکا لائی۔ ویکھو پاربرہم پت پر میثور اُتے سادھاں پے گیا شک، شکوا سکے نہ کوئے گوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، شبد سُت تیری ہتھ
 رکھے وڈیائی۔ شبد سُت تیرا لیکھا شروع، شہنشاہ جنائندا۔ بن تیرے دُوجا دسے کوئی نہ گرو، جو پنج تت گرو سو مڑھی گور دباہندا۔ میرا منتر اِکو پھرو، دو
 جہاناں فرنا بند دکھائندا۔ سنگر داتا گھر گبھیہ بن سریر دو جہاناں پھرو ترو، پُری لوء برہمنڈ کھنڈ نہ کوئے اٹکائندا۔ کسے دے موڑیاں آگے پچھے کدے نہ
 مڑو، جو کرنی کر دکھائندا۔ کسے دے بھوریاں کدے نہ بھرو، اپنی ونڈ نہ کوئے ونڈائندا۔ وڈیائی وچ نہ آ کے ترو، صاحب سنگر نیچاں وچ سہائندا۔ جن
 بھگتاں گرکھاں گرکھاں سنتاں دے اندر وڑ کے کھرو، کول نا بھی اپنا رنگ رنگائندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، صاحب سنگر اپنی کھیل
 کرائندا۔ شبد گرو گر سچا، بچہ پُرکھ اکال بنایا۔ جس دا نقلی بناوے کوئی نہ سچا، گھاڑت دے نہ کوئے سمجھایا۔ گرو نہیں کوئی گاں گھر وچھا، پھڑ کے ماماں
 سیرکھ نہ کوئے لگایا۔ سو گرو جو سنگر ہو کے ہر گھٹ اندر رچا، شبدی ناؤں دھرایا۔ جس دا شاستر سمرت وید پُران کسے نہ دتا سچا پتہ، تھوڑے تھوڑے
 اشارے کہہ کہہ رہے جنایا۔ جس دے دوارے اندر کوٹن کوٹ گر اوتار پیر پیغمبر سچا، پنج تت کایا چولا جگت ہنڈھایا۔ سو سنگر شبد سدا پکا، اڈول اڈل
 بے پرواہیا۔ سب دا دیوے سچا حقا، حقیقت ویکھے تھائیں تھانیا۔ بن لتاں بانہواں پیراں پھرے نٹھا، بن رسنا جہوا اپنا حکم سناہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر،
 آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل سچا ہر، ساچے شبد میل ملاہیا۔ ساچے شبد تیرا ملاواں، ملنی ہر جگدیس کرائندا۔ جن بھگتاں اُجل کر کے ناواں، نیامت نام
 جھولی پائندا۔ جس ویلے گوہند لکھیا پاڑھیا بے دعوہ، وید شاستر سرب سپس نوائندا۔ مہا سنگھ دا انتم نکلیا ہاوا، ہوکا حق وچ ملائندا۔ ہتھ رکھ کے موڈھے
 اُتے باہوں، گوہند اپنی گود بہائندا۔ کرے پیار جوں پُتراں ماواں، سر اپنا ہتھ اٹکائندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، شبدی کھیل دکھائندا۔
 مہا سنگھ دتی دلیل، اندرے اندر دھیان لگایا۔ شبد گرو میری اپیل، تیری جھولی پائی۔ ایتھے اوتھے بنا وکیل، شہادت اپنی دینی بھگتائی۔ تیرے بستر ویکھ

نیل، نیلے والیا خوشی آئی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ شبد دیسیں وڈیائی۔ مہا سنگھ ہتھ رکھ کے سچ موڈھے، آسا اک تکائی۔ پُرکھ اکال دے بچے اہے چھوٹے، گوہند تیرا بوٹا نظری آئی۔ تیرا سُن کے سچ سلو کے، میرا انتر خوشی منائی۔ ساچے ملیوں آ کے موقعے، سوہنا جوڑ جڑائی۔ ایہتے اوتھے سانوں آگے کوئی نہ روکے، درگھر ساچے نہ ہوئے جدائی۔ ساڈے پچھلے جان دے روسے، رُسے اپنے گلے لگائی۔ گوہند ہس کے کہا میرے گئے غصے، عُصیاں وچوں خوشیاں پرگٹائی۔ جس ویلے بھاگ لگاویں مڑ کے پنچ تت کایا جسے، متوت سوبھا پائی۔ اوسے ویلے نیلا اکو وار ہنکے پٹے، اُچی کوک دے سنائی۔ تیرے گرکھاں مستک لگے ٹکے، جوتی نور ہوئے رُشنائی۔ جو تیرے پریم پیار اندر وکے، قیمت کرتے گھر پوائی۔ گوہند کہا میں دُھر دے دیواں حقے، حق سب دی جھولی پائی۔ نیلا رنگ دھار کے آوے بگے، چٹا سورُپ وٹائی۔ سادھ سنگت ہر سنگت اس دی سیوا کرے وال پکھے، پکھ پچھلا دے جنائی۔ مہا سنگھ تیرا بچن چیتے رکھے، اُبھل بُھل کدے نہ جائی۔ پُشکر جا کے جس نے حال دتے، سنگھ بٹن نال ملائی۔ اوسے کارن مہا سنگھ گرکھاں دی چوٹ اپنے موڈھے رکھے، پچھا دے نہ مکھ بھوئی۔ جے اودوں بال چھوٹے، ہن چھوٹیوں وڈے دتے بنائی۔ سارے وساوے تھر گھر تیرے کوٹھے، چھپر چھن نہ کوئے جنائی۔ دوسر کوئی نہ اوتھے پہنچے، منزل پندھ نہ کوئے مکائی۔ بے شک پر بھ ملن نوں لکھ چوراسی لوچے، اٹھے پہر نیتز نین اکھ گھلایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دیوے مان وڈیائی۔ شبد گرو کہے میں داتا گکھیہر، پر بھ ساچے مات بنایا۔ میرا گھر مندر اک اخیر، بن مزلوں اپنا پندھ مکایا۔ جتھے نہ کوئی شرع نہ زنجیر، مذہبی ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ نہ کوئی منکانہ کوئی تسبیح نہ کوئی تصویر، اشٹ رُپ نہ کوئے درڈایا۔ نہ کوئی تت نہ سریر، من مت بُدھ نہ کوئے سہایا۔ نہ کوئی قلم شاہی کاغذ اتے کچھے کیر، کاتب لیکھ نہ کوئے لکھایا۔ نہ کوئی تقدیر نہ تدبیر، نہ کوئی نغمہ نظم سنایا۔ جس منزل گرہ چڑھ کے بیٹھا اخیر، آخر نرگن ڈیرہ لایا۔ اوتھے اکو اگم اتھاہ بے پرواہ دُھر دا پیر، ہر ہر جو سوبھا پایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا سچا ور، ساچا حکم اک ورتایا۔ ساچا حکم ورتے ورتنت، وارتا اپنی نال ملائی۔ کر کھیل سری بھگونت، بھگون بھگتاں دے وڈیائی۔ سو گرگھ گر سکھ ساچے سنت، کوٹاں وچوں نظری آئی۔ جنہاں انتر ملیا کنت، گھر ناری لئے پرنائی۔ ناتا توڑ وچوں جیو جنت، گھر ساچے میل ملائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر،

آپ اپنی کرپا کر، دیونہار وڈیاںیا۔ دیوے وڈیائی سچ رب، ربی اُل شانی دیا کمائیندا۔ جگت کنارہ پار حد، حدود اِکو اِک وکھائیندا۔ ست پرکاش دِپیک رہیا جگ، نوری نورُ رُشنائیندا۔ سب توں نیارا ہو الگ، وکھری کار کمائیندا۔ ناؤں دھر سورا سربگ، سچ سنگھاسن سو بھاپائیندا۔ رام ہو کے رمیاں جگ، گھٹ گھٹ ڈیرہ لائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ کرنی آپ کمائیندا۔ ساچی کرنی کرے سچ، ہر سچا وڈ وڈیاںیا۔ لکھ چورا سی رہیا رچ، ساڈھے تن کروڑ کرے رُشائیا۔ نو نو چار رہیا نچ، گھر گھر راگ الایا۔ اگنی مایا ممتا رہیا مچ، بھسمر رُپ وٹائیا۔ سچ دوارے رہیا لنگھ، منزل پنڈھ مُکائیا۔ گرگھیاں ویکھ تیج پلنگ، سو بھاونت ڈیرہ اِک لگائیا۔ انتر آتم دیوے اِک انند، پرمانند وِچ سماںیا۔ شبد سنائے دھر دا چھند، ڈھولا راگ الایا۔ جوت زرنجن چاڑھ چند، آد زرنجن کرے رُشائیا۔ لیکھا چکے ہنگ برہم، پاربرہم سماںیا۔ نہکرمی کرے اپنا کرم، کرم کانڈ گوائیا۔ جن بھگتاں گرگھیاں رہے کوئی نہ بھرم، بھانڈا بھرم بھو بھنائیا۔ سنگر شبد جو جن ساچی لئے سرن، سرنگت اِک وکھائیا۔ نیتز کھلے ہرن پھرن، پڑدہ دُئی دوت چُکائیا۔ ساچے پوڑے سجن ہو کے چڑھن، مجن کرن بے پرواہیا۔ جودھے سورپیر ہو کے گجن، بھے بھو پرے ہٹائیا۔ ست سرُپ ہو کے مگن، ست پُرکھ زرنجن وِچ ڈیرہ لائیا۔ پرکاس ہو کے پرکاسمان وِچ جلگن، جاگرت جوت نورُ رُشائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ست دیوے وڈیاںیا۔ شبد کہے سچ ست، سنگر اِکو نظری آئیندا۔ جس دی آد جگاد برہم مت، وِدیا پاربرہم پڑھائیندا۔ جس دی نت نوت اِکو اکھ، نین نیناں وِچوں پرگٹائیندا۔ جو مایا پر کرتی اگن وِچوں لئے رکھ، تتوت نہ کوئے جلائییندا۔ دھیرج ست سنتو کھ دیوے جت، گومت اِک درڑائیندا۔ اندر وڈ کے اپنا مارگ جاوے دس، سرتی شبد نال ملائییندا۔ پریم پیار دادے کے رس، جگت ترسنا بھکھ گوائیندا۔ سچ دوارے ہو کے وس، واسطہ اپنے نال رکھائیندا۔ گرگھ کھیڑا ہون نہ دیوے بھٹھ، بھٹھیالا اگن نہ کوئے تپائیندا۔ سہانک نانک ہو کے لوے رکھ، رکھ اپنی دیا کمائیندا۔ جن بھگتاں ملے ہو انجھک، سدھا اپنا پنڈھ مُکائیندا۔ جے گرگھ دے جاگدیاں سنگر کولوں جاوے اکت، راتیں سٹیاں گھر گھر ویکھ وکھائیندا۔ سب توں چوری ہوئی ہوئی گر سکھ اندر جائے لنگھ، آؤندا جاندا نظر کسے نہ آئیندا۔ وڈا نکا ہو کے آتم سیجا سویا پلنگ، سوہنا بستر آپ وچھائیندا۔ بن پُری انند توں اپنا دیوے اوہ انند، جس وِچوں پُری لوء برہم برہمانڈ وسائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر،

کرے کھیل ساچا ہر، شبد گرو اک وکھائیندا۔ شبد گرو تیرا ناتا جگ، ہر کرتا آپ بنایا۔ تیرا وسیرا اُپر شاہ رگ، نو دوارے پندھ چُکایا۔ تیرا مکہ کعبہ حُجرہ حج، محراب اِکو نور رُشانیا۔ تیرا ڈھولا راگ اگئی چھد، چھندت نال ملائیندا۔ تُوں سب دا پردہ لہنا کج، کجل دھار اِکو نیتز پائیندا۔ اپنے ملن دا دسنا پچ، سبجی گُرمکھ ناری اِک پرگٹائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد ویکھے چائیں چائینا۔ شبد کہے موہے چاؤ گھنیرا، گھر وجے اِک ودھائیا۔ پر م پُرکھ پر بھ نیرن نیرا، دُور دُراڈا نظری آئی۔ کلجگ انت ہو بے انت گُرمکھاں بنھے بیڑا، جھیرا جھوٹھا میٹ لوکائیا۔ سچ وسائے اِکو کھیڑا، کایا کھڑکی کُنڈا آپ کھلایا۔ جس گھر گُرمکھ سنت سچا لاوے ڈیرہ، سو گھر وچ گھر کرے رُشانیا۔ اوتھے کدے نہ ہووے اندھیرا، بتی لو نہ کوئے جنایا۔ ناتا تٹے تیرا میرا، تُوں میں اِکو رُپ سمائی۔ دھن بھاگ پر بھ ٹھاکر سوامی جن بھگتاں اندر لایا اپنا ڈیرہ، نرگن سرگن ویکھ وکھائیا۔ ساچی سخیاں مل کے پایا گھیرا، چاروں کُنٹ خوشی منائی۔ پر م پُرکھ پت پر میشور شبدی رُپ دھار یا شیرا، سنگھ اِکو بھبک سُنایا۔ دو جہاناں کھلا ویکھے ویڑا، بھیرٹی گلی سکھمن ناڑی گھر گھر دے ڈھائی۔ پنج وکار کہن ساڈا ٹٹا جھیرا، مایا متانہ کوئے ہلکایا۔ سنگر پورے حاضر حضورے گُرمکھاں بدھا بیڑا، نام جہاز اُپر چڑھائی۔ اوہنوں اگے روکے کیڑا، وشن برہما شو بیٹھے سیس نوایا۔ جس نے نو سو چرانوے چوکڑی جگ بچھوں نرگن ہو کے پایا پھیرا، جوتی جامہ ویس وٹایا۔ اوس پر بھو دا وڈ وڈا جیرا، جس صبر وچوں گر اوتار پیر پیغمبر لے پرگٹایا۔ چاروں کُنٹ نکیاں نکیاں سارے چھیڑدے پھرن چھیڑاں، چھیکڑ ہتھ کسے نہ آئی۔ کلجگ جیو خچر گدھیاں واہن والے ریڑھا، شبد اسو ہو اسو دو جہان نہ کوئے دوڑایا۔ رسنا جہوا بتی دند بھیر بھیرا، من منسا کرے لڑایا۔ کوٹاں وچوں گُرمکھ پر بھ آپے جانے کیڑا، جس دی کھڑکی کُنڈا آپ کھلایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، شبد گرو اِک اکھوائیا۔ شبد گرو پر بھ دا بیٹا، پتر اِک اکھوائیندا۔ دو جہاناں رنگ رنگیٹا، رنگت اپنی اِک چڑھائیندا۔ تتوت کھیوٹ کھیٹا، ملاح سچ اکھوائیندا۔ کوٹن کوٹ برہمنڈاں کھنڈاں بنے نیتا، دُھر دا مھم سُنائیندا۔ جے کوئی سنگر شبد دی ریس کرے ویکھو ویکھا، جگت مان ودھائیندا۔ انتم تِس دی دسے نہ کوئے ریکھا، لیکھا ہتھ نہ کوئے پھڑائیندا۔ دین دیاں جگ دھارے شبدی بھسیا، کایا چولا تت ہنڈھائیندا۔ کدی نہ لوے اپنے ہتھ تریلوکی ٹھیکا، ٹھیکے دار گر اوتار آپ بنائیندا۔ تھوڑا تھوڑا دس کے اپنا

بھیتا، پنج بھوتک روپ سمجھائیندا۔ جے کوئی حال دسن لگے وڈ وشیشا، وشنوں ہو کے اپنا کھیل رچائیندا۔ جے کوئی پچھن لگے پیشہ، برہما ہو کے اپنی ونڈ
 ونڈائیندا۔ جے کوئی لبھن لگے نیزہ، شکر ہو کے ہتھ ترسول وکھائیندا۔ جے کوئی پچھن لگے سیجا، سانگو پانگ آپ ہنڈھائیندا۔ جے کوئی جانن لگے بھیکھا،
 ہر گھٹ رَویا آپے نظری آئیندا۔ جے کوئی دیون لگے آدسیا، صاحب سلطان ہو کے سچھنڈ سو بھاپائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر،
 کرے کھیل ساچا ہر، جن بھگت آپ پرگٹائیندا۔ کوٹاں وچوں اُپجائے بھگت، دیوے مان وڈیائیا۔ نیتری وکھائے سارے جگت، لیکھا لکھ کے قلم شاہیا۔
 جنہاں پچھے آیا فقط، فقرے نویں رہیا سناہیا۔ سادھو سنتو پچھلا گیا وقت، آگے بخت سب نوں رہیا وکھائیا۔ کسے کول رہن نہ دیوے برکت، بندی خانہ
 دئے سمجھائیا۔ بے شک غصے وچ آ کے سارے کردے حرکت، من دی کرن لڑائیا۔ پاربرہم پر بھ کسے نال نہ کرے شرکت، لاشریک اک اکھوائیا۔
 سری بھگوان گرگھاں اندر وڈ کے اپنا مانے عیشو عشرت، عیش گاہ گرگھ کایا لئی بنائیا۔ جگ جنم دے میلے پچھرت، اپنی دیا کمائیا۔ یاد وچوں یاد نہ جائے
 وسرت، لیکھا دیونہارا اپنی یاد کرائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر جن ساچے لئے جگائیا۔ ہر جن ویکھے جاگدے، لگامات بھاگ۔ گر اوتار
 آکھدے، اُچی کوک آواز۔ ایہہ گرگھ سچے سادھ جے، جنہاں ملیا غریب نواز۔ ایہہ سدا سدا سدا ست وچ وسماد جے، جو بن جہوار ہے آرادھ۔ اینہاں
 پر بھو سوارے کاج جے، جو ہر سرنائی گئے لاگ۔ سچ پچھو بن کرنیوں بن کمائیوں بن نام بن شبد بن کرت اپنے ہتھ وچ پکڑی واگ، چاروں کُنٹ آپ
 پھرائیا۔ مہر نظر نال دُرمت میل دھوتا داغ، کوڑی کریا پرے ہٹائیا۔ اندر وڈ کے پوڑے چڑھ کے دوارے کھڑ کے مارے آواز، ستیاں لئے جگائیا۔ آؤ
 بلو ویکھو گرُو مہاراج، جس دا شاستر سمرت رہے جس گائیا۔ جس دا عیسیٰ موسیٰ محمد کلمہ پڑھدے نماز، حضرت آیا بے پرواہیا۔ جس دا بیڑا اک جہاز، چار
 ورنال رہیا چڑھائیا۔ لیکھا دے کے وچ مہینے ماگھ، رَوداس چمارا نال ملایا۔ لالو ہون نہ دتا اداس، نانک نرگن سیو کمائیا۔ ست دھرم دی بخش کے دات،
 ست ستوادی خوشی جنائیا۔ جن بھگتو گرگھو گر سکھو اوسے دا امرت ویلے کاج، جس دا قرضہ رَوداس کولوں چکائیا۔ سارے پیغمبر پڑھن اوس ویلے نماز،
 کعبے ولوں اپنا گھ بھوائیا۔ پھیر چاروں کُنٹ اُٹھے جہاد، جلوہ اپنا دئے وکھائیا۔ گرگھو تہاڈا کھیڑا کرے آباد، اُجڑے آپ وسائیا۔ کدے نہ ہووے برباد،

برباد ہندی ویکھے جگت لوکائیا۔ راتیں سُتیاں دِنے جاگدیاں اپنے اندر سُمن ناد، صاحب سَنگر آپ وجائیا۔ جے من کر کے جاؤ بھاج، سُرت کر کے شبد لئے ملائیا۔ شبد گرو دا ایہو سواد، بن رسنا رس وکھائیا۔ سَنگر گرسکھو تہاڈے چڑھیا جہاز، تہاڈا جہاز ڈبدا بیڑا لئے ترائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا سچا ور، ہر سنگت ہر دے ہر جو ڈیرہ لائیا۔

★ ۲ جیٹھ ۲۰۲۱ ہر بھگت دوار جیٹھووال ★

وکیہ کھیل ساچے گھر دا، پیر پیغمبر سیس نوائیندا۔ پروردگار کی کچھ کردا، ساچی کرنی کار کمائیندا۔ مُرید مُرشد کویں پھڑدا، در دوارے میل ملائیندا۔ پورب لیکھا کویں پڑھدا، بن اکھراں راگ سنانیندا۔ لیکھا جانے سیس دھڑ دا، بیخ تت کھوج کھوجائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کھیل آپ وکھائیندا۔ پیر پیغمبر پڑھن کلمہ، اک دھیان لگائیا۔ جس دی الف سمجھ نہ آئی کسے علما، عالم چلے نہ کوئے چترائیا۔ تس دا لیکھا ہوئے نہ کدے گنواں، گنتی گنت نہ کوئے جنائیا۔ جس دا حساب نہ ہوئے منواں، دھڑی وٹا تول نہ کوئے تلائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کھیل وکھائیا۔ پیر پیغمبر رہے تک، بے نظیر ویکھ وکھائیا۔ شاہ سکدار دیوے حق، حقیقت جھولی پائیا۔ مہروان ہو پُرکھ سمرتھ، دبانڈھ دیا کمائیا۔ سچ دوارا کھول ہٹ، ونج کرائے سچا ماہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی بنت رہیا بنائیا۔ پیر پیغمبر اک دوجے نوں کرن اشارہ، بن اکھاں رہے سمجھائیا۔ ویکھ کھیل پروردگار، یامین بھجو چکائیا۔ ساچی منزل کھولیا اک دوارا، درگاہ ساچی روپ وٹائیا۔ کرے کھیل اپرا، بھرم کھلیکھا رہیا چکائیا۔ چار ورن دی اکو دھارا، ست ستوادی آپ سمجھائیا۔ چار گنت دا اک ہلارا، اکو وار جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دیوے مان وڈیائیا۔ پیر پیغمبر کہن ویکھو حدود، ہر کرتے وڈ وڈیائیا۔ گھر سجن بن محبوب، مُجت اکو اک بندھائیا۔ تن مندر ویکھ عروج، عرش قُرس پندھ مکائیا۔ مُرشد مُریداں کر محفوظ، سر اپنا ہتھ لکائیا۔ پچھلا آگے دے حقوق، حق ساچا جھولی پائیا۔ جس دا کوئی نہ دیوے ثبوت، ست سکے نہ کوئے درڑائیا۔ میل ملاواں

پنج ت کرے قلبوت، رُوح بُت سنگ نبھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہروان نُورِ الاہیا۔ پیر پیغمبر کہن تن مائی بُت ہو یا پاک، رسول پاک دیونہار وڈیا نیا۔ ساڈی صدی چو دھویں پنی آس، ترسنا بیٹھی مکھ چھپایا۔ چل کے دیکھئے مسجد اوہ خاص، جس داستون نظر کسے نہ آیا۔ جس دی اگئی ہوئے محراب، باڈھی بنت نہ کوئے بنایا۔ جس داسجدہ اک آداب، کلمہ اک جنایا۔ اُس دی سُن کے سچ آواز، انتر انتر لئے انگڑایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی کار کمایا۔ پیر پیغمبر کہن چلو دیکھئے ریتی، ہر کرتا آپ کرائندا۔ جس کھہڑا چھڈایا مندر مسیتی، ساچا در اک وڈیا نندا۔ جس دی گر اوتار پیر پیغمبر رل مل مندے گئے نیتی، سو نیتوان ویس وٹا نندا۔ جس دی پریم دھار سدا جیتی، مرن وچ کدے نہ آئندا۔ ساچی بخشے اک پریتی، چرن کول جوڑ جڑا نندا۔ اوس دوارے لیکھا چکے ہست کیٹی، اوچ پنچ نہ کوئے دکھائندا۔ نو کھنڈ پر تھی ست دیپ وچوں جن بھگت دوار لائی اک باغیچی، باغبان آپے دیکھ دکھائندا۔ جس دی دھار سدا نیکی، نیکن نیکا راہ چلائندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر فرمانا حکم سٹائندا۔ پیر پیغمبر کہن چلو سنیئے فرمان، ہر کرتا آپ سٹایا۔ جس دا کردے رہے دھیان، نیتز لوچن نین اٹھایا۔ سو آیا مہروان، نراکار رُپ وٹایا۔ مائس مانگھ منس دیوے دان، وست امولک جھولی پائیا۔ چار ورنان کر چھان، برن اٹھاراں ڈیرہ ڈھاہیا۔ آتم پر ماتم میل کرے بھگوان، پروردگار مہر نظر اٹھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دیونہار وڈیا نیا۔ پیر پیغمبر کہن دیکھو کھیل دُھر دا، بے پرواہ آپ کرایا۔ جس پچھلا لیکھا کیتا مُردا، شرع ذبح کیتی اپنی شمشیر ہتھ اٹھایا۔ آگے کھیل کرے اگم اور دا، گہر گور بے پرواہیا۔ جگ چوکڑی جس پیالہ پیتا صبر دا، بے صبرے سارے رہیا دکھایا۔ میل ملائے جن بھگت سہیلے ساچے بڑ دا، جنم کرم اپنے ہتھ رکھایا۔ سہارا دیوے شیر بڑ دا، ہوئے سہائی تھاؤں تھانیا۔ اوتھے لیکھا چکے چو داں لوک اُپر امبر دا، طبق طبقاں وچوں نین شرمایا۔ ہن ویلا آیا منگن دا، چلو چلیئے چائیں چانیا۔ کایا مائی چیتھڑ وقت سہاؤنارنگن دا، رنگ انگڑا اک دکھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لہنا دینا چکائے براہمن پچھلے کنگن دا، مہروان اپنی دیا کمایا۔ پیراں وچوں بولیا پیر، پرا پرا کوک سٹایا۔ چلو جس شرع کئی زنجیر، اشاعت کرے نور خدایا۔ جس رویداس دتی دھیر، دھیرج دھیر بندھایا۔ جس دا کھیل بے نظیر، نظر اپنی رہیا چھپایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی

کرپا کر، ساچا پڑدہ رہیا چُکائیآ۔ پیر پیغمبر کہن چلو ویکھئے در، درگاہ ساچی رُوپ وٹائیندا۔ پیا پریتم ہو کے رہیا پھڑ، ہرجن ساچے میل ملائیندا۔ باہروں ویکھو
 پنج تت دھڑ، اندر نورو نور نور رُشائیندا۔ ایہہ پیغمبر نہیں جو جاوے سڑ، گور وچ نہ ڈیرہ لائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ کرنی کار
 کمائیندا۔ پیراں وچوں پیر کلمہ، شبدی ناؤں دھرائیا۔ میرا پریتم اوہ بلما، بلم اکو پھیرا پائیا۔ جس دی سمجھ آئی نہ کسے علماء، عالم دیوے نہ کوئے وڈیائیا۔ نتے
 بھنّ سٹے چلماں، چاروں کُنٹ دھکا لائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل نور خُدا ئیا۔ نور خُدا ئی ویکھو جلوہ، جلوہ گر آپ جنائیندا۔
 پیر پیغمبر و اُس دا کھاون جاؤ حلوہ، در ساچی سوہنی بنت بنائیندا۔ جس نوں نت نوت جگ چوکڑی لکھ چوڑاسی کہندی کما، سو کملی والا پھیرا پائیندا۔ جس
 نوں نرگن نور خُدا ئی مٹیا اولہ، سو عالمین اپنا رنگ رنگائیندا۔ جس دا لیکھا کدے نہ آوے ارباں کھر باں وچ پدماں، گنتی گنت نہ کوئے گنائیندا۔ اج اوس
 نے سب نوں دتا صدمہ، سر اُپر نہ کوئے اُٹھائیندا۔ چل کے بوسا لئیے اُتے قدماں، قدم قدرت قادر وچوں آپ پرگٹائیندا۔ جس دا لیکھا آد جگاد عدما،
 ادنی اعلیٰ اکو نظری آئیندا۔ سچ دوارے جس دے سبنا، سوہنا دھام سہائیندا۔ اوتھے اکو وار ہووے منگنا، دُجا سگن نہ کوئے وکھائیندا۔ پریم پریتی اندر
 کرے کارج اندنا، اند اپنے گنڈھ رکھائیندا۔ جس دا حکم ایہتھے اوتھے کسے نہ بھنّنا، نہ کوئی میٹے میٹ مٹائیندا۔ جس دا مرید گرگھ بوٹا چنّنا، سگندھی دو
 جہان وکھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی آپ کرائیندا۔ پیر پیغمبر کرن سچ صلاح، متا اکو اک پکائیآ۔ ویکھو صدی چوڈھویں
 بنے گواہ، حضرت پیغمبر گیا سمجھائیآ۔ پرگٹ ہووے بے پرواہ، جلوہ نور رُشائیا۔ جس نوں اسماناں اُتے عیسیٰ موسیٰ منڈے رہے خُدا، خالق اپنی کار کما ئیا۔
 سو داتا دانی بے پرواہ، پردہ نشیں اپنا کھ وکھائیآ۔ جس نوں رہبر بن کے بچھدے رہے راہ، رحمت دُھر دی منگ منگائیآ۔ اوس دا حقیقی ویکھئے نکاح، نقاب
 پوش اپنا راہ وکھائیآ۔ سجنو مترو آگے نہیں کوئی وساہ، لگیا پھیر ہتھ نہ کسے آئیا۔ روداس چمارا جس بنایا گواہ، نو جنم دا پنڈت نال رلا ئیا۔ چوٹھے کہاں ہوئی
 جہی دتا سمجھا، شبد اشارہ اک درڑائیآ۔ تیرا لہنا ہتھ بے پرواہ، ناتا تئے کوڑی جگت مائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی اپنے ہتھ
 رکھائیآ۔ روداس کہے میں قلم دباں، بچھلا لیکھ مُکائیآ۔ براہمن کہے میں سجن لبھاں، جنہاں دتی پیلوں گنڈھ کھلا ئیا۔ پُرکھ اکال کہے میں کایا چولی رنگاں،

رنگ اپنا نام چڑھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دیوے مان وڈیایا۔ وڈیائی وچوں دیوے مان، ابھمان نہ کوئے رکھائیدا۔ پچھلا لیکھا جانی جان، جانہارا آپ درڈائیدا۔ پورب کرم لئے پچھان، بھرم بھلیکھا دُور کرائیدا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ کرنی آپ کمائیدا۔ کرنیاں وچوں کرے کرنی، ہر کرتا وڈ وڈیایا۔ مرِنیاں وچوں دیوے مرنی، مر جیوت رُپ وٹایا۔ سرنائی وچوں دیوے سرنی، سرنگت رکھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی بخشے اکو ترنی، تارنہارا دُونگھی بھور لیکھا دئے چُکایا۔ دُونگھی بھوری کلج ساگر، گھسن گھیر رُپ وٹایا۔ جگت کہار ملیا آدر، مہر نظر اٹھایا۔ رُوداس لکھایا اکو کاغذ، بن اکھراں آپ سمجھایا۔ سانہ کے رکھنا نال حفاظت، در ساچے بند کرائیا۔ جس دے وچ میرے نام دی اکو عبادت، کلمہ اور نہ کوئے پڑھایا۔ سلطان ہو کے کراں سخاوت، وست اگم آپ ورتایا۔ کوڑی کرپا وچ نہ رہے ملاوٹ، متا موہ نہ کوئے سمجھایا۔ سچ بناواں اک بناوٹ، بندگی اپنا نام کرائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا جانے تھاوَن تھانیا۔ لیکھے اندر پورب وچار، ہر کرتا آپ جنائیدا۔ کرپا کر چوتھے کہار، مہر نظر اٹھائیدا۔ اک جانے رویداس چمار، دُوجا بھيو کوئے نہ پائیدا۔ جنم جنم دا لہنا دینا قرض اُتار، مقروض اپنا فرض پور کرائیدا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا لیکھا اپنے ہتھ رکھائیدا۔ ساچا لیکھا رکھے ہتھ، ہر کرتا وڈ وڈیایا۔ پیر پیغمبر ویکھن ہس، ہستی وچوں ہستی نظری آیا۔ جس دا گاؤندے آئے جس، صفت صلاحی راگ الا یا۔ سو بھگتاں دیوے حق، مُرشد بے پرواہیا۔ لکھ چوڑاسی وچوں وکھ، پھڑ باہوں آپ کرائیا۔ نام بنانے چاڑھے رتھ، شبد اشارے نال اڈایا۔ کوڑی کرپا کھیڑا بھٹھ، بھانڈا بھرم بھو بھٹایا۔ ست سنتو کھ دھیرج دے کے ست، ست ستوادی ہوئے سہایا۔ حکمے اندر آپے سد، ساچی بنت بنایا۔ شبد نگارے رہے وچ، دو جہان ہوئے شنوایا۔ بھگت سہیلے رہے بھج، سیوا کرن چائیں چانیا۔ گرگھ سجن بیٹھے سچ، سوہنا آسن لایا۔ رُوداس وچولا کارج انند کرے انج، پچھلا لیکھا پور کرائیا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، پیر پیغمبراں نال گرگھیاں دا پورا کیتا جج، حاجت ہور رہے نہ رایا۔

★ ۲ جیٹھ ۲۰۲۱ بکرمی ہر بھگت دوار جیٹھووال ★

شبد سُت کہے سُن میرے باپ، پُرکھ اکال تیری وڈ وڈیاں۔ کیوں جپاویں میرا جاپ، اپنا بھو چھپاںیا۔ ساچی تھاپنا آپے تھاپ، تھپک تھپک گودی وچ بہاںیا۔ اپنا سندیسہ آپے آکھ، سچ دتا سمجھایا۔ چرن کول بخش نواس، تھر گھر سو بھاپاںیا۔ میرے گرہ کر پرکاس، سچ مندر کری رُشناںیا۔ نرگن ہو کے وسیں آس پاس، ڈھر داسنگ نبھایا۔ حکمران ہو کے جاویں آکھ، اپنا حکم ورتاںیا۔ انتر انتر جوڑ نات، ساچا میل ملاںیا۔ اپنے وچوں پرگٹ میری ذات، سوہنی ونڈ ونڈاںیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کی اچرج کھیل رچاںیا۔ سُت کہے میرے بھگوان، پر بھ تیری کی وڈیاںیا۔ میں بالا نڈھا تیرا نادان، بھو سکانہ کوئے پانیا۔ در درویش منگن والا دان، الکھ دوارے اپنی الکھ جگاںیا۔ چرن کول رکھن والا دھیان، ساچا نیزا اک کھلایا۔ تُوں تخت نواسی نوجوان، شاہ پاتشاہ وڈی وڈیاںیا۔ کس بدھ میٹوں دتا مان، سر اپنا ہتھ لکایا۔ میں تیرا گاواں گان، تُوں میری کریں وڈیاںیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، موہے سچ دے سمجھایا۔ شبدی سُت کہے میرے بھگونت، ہر تیری اک سرناںیا۔ تیری مہما سدا اگنت، لیکھا لکھ نہ کوئے جناںیا۔ تیرا کوئی نہ پاوے آدانت، بے انت تیری شہنشاہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا پڑدہ دے اٹھایا۔ شبد سُت کہے میرے صاحب سلطان، ہر کرتے تیری اوٹ رکھایا۔ ساچی سکھیا تیرا گیان، انتر میرے کرے رُشناںیا۔ میں درویش منگنہارا دان، تُوں داتا بے پرواہیا۔ تُوں صاحب حکمران، ہوں چاکر رُپ دکھایا۔ تُوں پتا پُرکھ مہروان، ہوں بالک رُپ سکھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا پڑدہ دے اٹھایا۔ شبد سُت کہے کیوں دیویں مان، سر اپنا ہتھ لکایا۔ تیرا کھیل دیکھ پر بھو مہان، میرا نین رہیا شرمایا۔ میں تیرا ونجرا چلاونہار دکان، ہٹ ہٹوانا ہو کے سیو کماںیا۔ تُوں کھیل کریں مہان، مہما اکھ کھہ درڑاںیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، موہے سچ دے سمجھایا۔ سچ دس میرے پُرکھ اگم، کیوں اگمڑی کار کماںیدا۔ میں تیری دھاروں پیا جم، مات پتانہ کوئے بناںیدا۔ میں تیرا نڈھا بالا چن، تیرے نور نال رُشناںیدا۔ تُوں دیونہارا انملکڑا دھن، سچ خزینہ آپ لٹاںیدا۔ تُوں بیڑا دتا بٹھ، کھیوٹ اپنی کار کماںیدا۔ میں منگنہارا منگ، تُوں اتوٹ اٹھ ورتاںیدا۔ تُوں دیونہارا انند، میں رس وچ سماںیدا۔ تُوں لاونہارا انگ، میں

گودی بہہ بہہ خوشی منائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا سچا ور، در تیرے الکھ جگانیندا۔ شبد سُت کہے میرے صاحب پُرکھ پُرکھوتم، تیری وڈ وڈیائیا۔ میں بال انجانا کلا کو جھا مورکھ، سب تیرے ہتھ وڈیائیا۔ تیری کرپا وچے میرا ناد ثورت، سُرتال نہ کوئے رکھائیا۔ میں درشن کراں اکال مورت، تیرا نور جوت رُشائیا۔ ست سرُپ تُوں آسا پورت، پاربرہم بے پرواہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، موہے لیکھا دے جنائیا۔ سری بھگوان کہے سُن میرے پتر، پت پر میثور آپ جنائیندا۔ تُوں میری دھاروں آئیوں اتر، ماتا گُھ نہ کوئے سہائیندا۔ تُوں میرا کریں شکر، میں مہروان ہو کے ساچی دیا کمائیندا۔ گودی چکاں اپنے کچھڑ، خوشیاں نال کھڈائیندا۔ پریم پیار دا دے کے ٹکڑ، دھیرج دھیر تیری بندھائیندا۔ میرے دوارے کوئی نہ سکے اُپڑ، اکو تیرا جوڑ جڑائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ سندیسہ اک الائیندا۔ سری بھگوان کہے سُن میرے بچے، بچپن تیرا موہے بھائیا۔ تُوں نکلیوں پاربرہم دے ساچے سچے، سچ تیری وڈیائیا۔ تیرا ات نہ ماٹی کچے، کنجن گڑھ نہ کوئے سہائیا۔ جوتی دھار اندر رچے، ہر رچنا ویکھ وکھائیا۔ محل اٹل پر بھ چرن دوارے وسیں، تھر گھر ڈیرہ لائیا۔ کرے درس خوشیاں وچ ہسیں، سوہنا رنگ وکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو تیتوں دیوے وڈیائیا۔ سُن شبد میرے سچے لال، ہر لالن دیا کمائیندا۔ تیرا دوارا اک دھر مسال، دھر درگا ہی آپ اپائیندا۔ جس دا لیکھا بے مثال، مسل دوجی نہ کوئے وکھائیندا۔ دیا باقی کملا پاتی جوتی نور اکو بال، زرگن زویر ڈگمگائیندا۔ زرگن ہو کے وسیں نال، سوہنا سنگ نبھائیندا۔ سدا سہیلا بن کے پچھیں حال، احوال اپنا آپ سمجھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی کار کمائیندا۔ شبد سُت سُن میرے ننھے، سچ دیاں درڑائیا۔ میری سرنائی دھر دے بے، حد حدو نہ کوئے وکھائیا۔ بن تیرے جگ چوکڑی سارے رہن اٹھے، نیز لوچن نین نہ کوئے کھائیا۔ تیرا میرا کھیل سچ دوار کہے سری بھگوانے، بھگوان اپنی کار کمائیا۔ تُوں میرا کہنا میں، میں تیتوں دیاں وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہروان ہوئے سہائیا۔ شبد سُت سُن میرے بالک، ہر کرتا آپ جنائیا۔ میں تیرا بناں پرتپالک، سر اپنا ہتھ لگائیا۔ سچ دوارے نہ نندرا نہ کوئی آلس، خوشی غمی نہ کوئے رکھائیا۔ میں تیرا بناں ثالث، سوہنی ونڈ ونڈائیا۔ تُوں اپنی دسیں حالت، حال سچ دینا سمجھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کھیلے کھیل

بے پرواہیا۔ شبد سُت کہے میرے باپ، پتا پڑکھ تیری سرنایا۔ میں تیرا کراں جاپ، تیری اچھیا نام دھیانیا۔ توں میرا دینا ساتھ، سگلا سنگ نبھانیا۔ دوہاں مل کے بن جائے گا تھ، ڈھولا ناد شنوائیا۔ تیرا کھیل پڑکھ ابناس، ابناسی کرتے موہے بھانیا۔ تیرا کھیل اگم تماش، سوہنی راس رچانیا۔ تیرا جلوہ نور پرکاس، جوت جوت وچوں رُشنائیا۔ میں سیوک تیرا داس، بالک اکو اک اکھوائیا۔ میٹوں بھو دس خاص، کس کارن لیا پرگٹانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، شبد سُت دئے سمجھانیا۔ سری بھگوان کہے سُن شبدی رنگ، سُت دُلا رے دیاں درڑانیا۔ اپنے وچوں کڈھ کے تند، تیری دھار بنانیا۔ نرگن ہو کے وساں سنگ، ساچا سنگ نبھانیا۔ پریتم ہو کے دیواں انند، رس اکو اک ورتانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دیاں سمجھانیا۔ سُن شبد دتے نرگن جوت، آد پڑکھ سمجھانیا۔ میرا لیکھا کسے نہ آوے وچ سوچ، سمجھ سکے کوئی نہ رانیا۔ اکو میرے درتے توں مانے سچّی مَوَج، مَوَجُودہ ہو کے درشن پانیا۔ تیتوں دکھاواں اپنا چوج، چوجی ہو کے پڑدہ لاہیا۔ بچّو تیرے اندر رکھاں اپنی مَوَج، مَوَج وچوں اپنا بھو چکانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا بھاؤ رہیا درسانیا۔ پڑکھ اکال کہے میں بھگوان، جوتی جاتا اک اکھوانیدا۔ توں میرا بال انجان، وانگ بالیاں گود سہانیدا۔ تیتوں دے کے دُھر دا دان، داتا ہو کے مستک ڈکا لائیندا۔ تیرے اُتوں میرا شروع ہووے بیان، ساچا تھم اک ورتانیدا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ کرنی آپ کمانیدا۔ شبد سُت تیرے اُتے میرا لیکھا شروع، شہنشاہ سمجھانیا۔ میں پڑکھ اکال توں بنا گرو، گردیو سوامی تیری دھار چلانیا۔ میرا تھم تیرے وچوں کدے نہ مڑو، نہ کوئی میٹے میٹ مٹانیا۔ تیری پھلوڑی دو جہان کھڑو، سچ سمجھانیا۔ تیری دھار وچوں وشن بالک ہو کے رڑھو، اپنا بل نہ کوئے جنانیا۔ میں خوشیاں اندر تیرے مندر پھروں، دیکھاں چائیں چانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ مارگ اک لگانیا۔ شبد سُت توں بن جا گر، ہر کرتا سچ درڑانیدا۔ تیرا ناتا جوڑاں دُھر، ساچی جوت نال ملانیدا۔ تیرا بیڑا نہ جاوے رڑھ، ساچے کندھ آپ اٹھانیدا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ کرنی آپ کمانیدا۔ شبد کہے پر بھو توں میٹوں جندا، مات پت اکھوائیا۔ میں کی جاناں کویں گرو گر بندہ، اپنا تھم ورتانیا۔ میں تیرا سندیسہ اکو سندا، جو شہنشاہ جنانیا۔ میٹوں پتہ نہیں آگے بچھے ہن دا، ہو کالے کے سپس نوانیا۔ سری بھگوان کہے میں تیتوں اپنے حکمے نال چندا، سوہنی

چون کرائیا۔ کوئی بھیو نہ جانے میرے گن دا، ایہہ دتی تیتوں وڈیائیا۔ میرا کھیل اگم پھن دا، فرنا تیرے وچ سمائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا کاج آپ رچائیا۔ پُرکھ اکال کہے میں تیتوں گرو دیواں تھاپ، سنگر اپنا ناؤں رکھائیا۔ تیرا جگت جپاواں جاپ، اپنا پرتاپ تیتوں دیاں دکھائیا۔ توں ست دوارا دیکھنا جھاک، اگم اتھاہ نظری آئیا۔ میں جگ چوکڑی تیتوں ہوئی جی دیواں آکھ، دُھر سندیسہ اک سٹائیا۔ توں کوٹن کوٹ میرے صفتی نام رکھ کے دسنا جاپ، رسنا جہوانال سمجھائیا۔ میں دیکھاں کھیل تماش، خالق خلق روپ وٹائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ سنیہڑا اک سٹائیا۔ سچ سنیہڑا دیون یوگ، یگتی اکو اک سمجھائیا۔ تیرا میرا سچ سنوگ، دُھر دامیلا آپ ملائیدا۔ سچ دوارے رس لینا بھوگ، انرس روپ نہ کوئے وٹائیدا۔ توں میری دیکھنی موج، میں تیرے نال مجلس دو جہان لگائیدا۔ تیرے ہتھ وچ دے کے اپنی کھوج، آپ اوہلے ہو کے سچکھنڈ ڈیرہ لائیدا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچا مارگ اک سمجھائیدا۔ شبد کہے کی پر بھو میں بنیا، گرو گرو گرو میرا ناؤں دھرائیا۔ توں جننی بن کے ساچے گرہ جنیا، جس دی چھپر چھن نظر کسے نہ آئیا۔ میں تیرا حکم اکو منیا، چلیا سچ رضائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، موہے سچ دتا دکھائیا۔ پر بھو کہے شبدی لال، سچ سچ دیاں جنائیا۔ جگ چوکڑی تیری گھال، نت نوت سیو لگائیا۔ لکھ چوڑاسی بناواں دلال، ست حکم ورتائیا۔ تیرے ہتھ پھڑاواں اپنی بھال، پڑہ اوہلا نال ملائیا۔ توں گر اوتاراں پیر پینمبراں میرا نام دیس سکھال، ساچا حکم جنائیا۔ کرپا کرے ہو دیال، دیاندھ ہوئے سہائیا۔ جگ چوکڑی چلے اولڑی چال، چال نرالی بانگی اکو موہے بھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچی سیوا اک لگائیا۔ شبد ست گرو بننا نہیں سوکھا، تیتوں اکو وار سمجھائیدا۔ میرے درتے ساچا موقع، مکمل اپنا حکم ورتائیدا۔ کسے نال نہیں کرنا دھوکھا، کوڑا رنگ نہ کوئے وٹائیدا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ کرنی اک کمائیدا۔ شبد ست گرو بننا ایک، ایکنکار جنائیا۔ توں رکھنی میری ٹیک، تیری ٹیک سرب لوکائیا۔ نت نوت تیرا وٹاواں بھیکھی، بھیکھی ہو کے ویس دکھائیا۔ جگ چوکڑی کھیلاں کھیڈ، بن کھلاری پھیرا پائیا۔ تیرا حکم سندیسہ اک بھیج، بھجن بندگی ناؤں دھرائیا۔ تیرا رکھاں نرالا دیس، گھر گھر وچ چھپائیا۔ توں سب نوں لینا دیکھ، تیتوں دیکھن والا نظر کوئے نہ آئیا۔ توں سدا رہنا ہمیش، جپوت روپ وٹائیا۔ میں بن قلم شاہی کھنہارا لیکھ، دُھر

دی ٹیک بنایا۔ تیراوسے تھر گھر دیس، سچکھنڈ صاحب بیٹھا بے پرواہیا۔ میں بھگونت نر زلش، ہر کنت اک ہو جائیا۔ توں میرا دینا سدا سندیس، گر گر ہو کے سیو کمایا۔ نو دوارے تیرا کسے نہ لہے بھیت، دسویں گنڈھ رکھایا۔ جگ چوڑی پچھوں تیرا روپ دھر کے دس دسمیس، گو بند اپنا پڑدہ لاہیا۔ پنچ تت کایا چولا کھیل کے کھیڈ، اتم اپنی کار کمایا۔ نرگن نرور نر اکار پھیر تیتوں دیوے بھیج، ست دلا رے تیرا شبدی روپ پرگٹایا۔ پُرکھ اکال دین دیال نرگن ہو کے لئے ویکھ، دکھرا ہو کے دھیان لگایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہروان مہروان مہروان سدا دیا کمایا۔ شبد کہے پر بھو کی گرو چنگا، سچ دے سمجھایا۔ سری بھگوان کہے شبد گرو جس ویلے بنے پنچ تت خاکی بندہ، تیری بندگی دے جنایا۔ لکھ چوڑا سی وچ میرا دھندا، ساچی کرنی کر دکھایا۔ لیکھا جان جیرج انڈا، اتھج سیتج سو بھاپایا۔ ست چکا نوری چندا، کرے اک رُشٹایا۔ میں وساں انگ سنگا، سنگا سنگ نبھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، صاحب ہوئے سہایا۔ شبد کہے میں بھاگ لگاواں تن مائی خاکی، خالق تیرا تھم سیس لکایا۔ سچ دوارے کھول کے تاکی، پردہ اک اٹھایا۔ باطن ہو کے دساں باقی، بیٹل دھام اک سہایا۔ تیری ملاواں تیرے نال ذاتی، ذات ذات وچوں کھوج کھوجا جائیا۔ تیرا دساں نرمل نور ساکھیاتی، ست ستوادی بھیو چکایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میرا لہنا دینا بنایا۔ پر بھ کہے میرے سچے پارس، تیرے ہتھ دیاں تیری وڈیایا۔ تیری صفت اندر جگت و دیا بناواں عارف، الف یے کر پڑھایا۔ تیرا تٹاں نال کراں تُعارف، متاں نال سمجھایا۔ ہتھیاں نال لکھاں عبارت، ناتا جوڑ قلم شاہیا۔ صفتاں وچ کراں سفارش، ساچا بھیو جنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دھر دیواں مان وڈیایا۔ شبد کہے میں گرو بن کے، سچ تیری سیو کمایا۔ دو جہاناں اپنا تانا تن کے، چاروں گنٹ ویکھ دکھایا۔ جو دھا سور پیر بلوان بن کے، تھم اک ورتایا۔ لکھ چوڑا سی بھانڈا گھر کے، گھٹ گھٹ وست لکایا۔ تیرے پریم پیار دا ڈھولا پڑھ کے، سوہنا راگ سٹنایا۔ تت مایا جوڑ جڑ کے، پر کرتی کراں گڑمائیا۔ سچ دوارا ویکھاں کھڑ کے، کھڑکی اک کھلایا۔ مندر پوڑے آپے چٹھ کے، سوہنا ڈیرہ لایا۔ بھیو جاناں گھر گھر کے، بچیا کوئے رہن نہ پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا سچا ور، گھر ساچی سیو کمایا۔ میں گرو شبد سروپ اکھواواں گا۔ تیرا لیکھا جتھوں ہندا شروع، اُس توں آگے گر اوتاراں پیر پیغمبراں پھیر پڑھاواں گا۔

تیرا مارگ جس دوارپوں ترو، اُس نوں تریا راگ سناواں گا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچا دینا اک ور، سچ کرنی کار کماواں گا۔ گرو بن کے گاواں گھر گمبھیر، سیوا سچ کمانیا۔ ناتا جوڑت سریر، ساچی ونڈ ونڈانیا۔ چوٹی چڑھ اک اخیر، آخر منزل محبوب نور خدایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ سندیسہ اک سنانیا۔ میں گرو ہو کے کماواں سیو، سیوک روپ وٹانیا۔ توں داتا الکھ ابھیو، اگوچر اکو نظری آتیا۔ سچکھنڈ دوار وسیں نہکیو، نہچل اپنا ڈیرہ لائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ اکو منگ منگایا۔ میں گرو توں صاحب بھگوان، دوہاں مل کے کھیل رچانیا۔ سچ دس میرے مہروان، در تیرے منگ منگایا۔ کون ویلا دوویں رل کے اکٹھے وسیئے وچ جہان، گرہ مل کے خوشی منانیا۔ ابناسی کرتے ہو مہروان، سچ دتا سنانیا۔ کجگ انتم کھیل کراں مہان، مہما کتھ کتھ نہ سکے کوئے رانیا۔ توں سنجگ تریتا دواپر کجگ گر اوتار پیر پیغمبر بن کے منگدا رہیں دان، جھولی اپنی آگے ڈھیا۔ کاغذ قلم شاہی نال کھدا رہیں بیان، واک بھوکھت اک سمجھانیا۔ لکھ چوراسی دیندا رہیں گیان، ڈھر سندیسہ اک سنانیا۔ آسا تکدا رہیں میرا آوے بھگوان، نرگن اپنا ویس وٹانیا۔ کرپا کرے ہر سلطان، ست ڈلارے ویکھ دکھانیا۔ میرا نور جوت مہان، تیرا شبدی روپ وٹانیا۔ دوہاں مل کے بنے اک ودھان، جس ودھان دی دھارا سمجھ کسے نہ آتیا۔ گرو آں لیکھا چکے جہان، پُرکھ اکال ہتھ رکھے وڈانیا۔ اوس ویلے چار جگ دے پیراں پیغمبراں کولوں لے کے بیان، تیرا کر کے آپ دھیان، ویکھ دکھائے تھاؤں تھانیا۔ توں گرو ہو کے کہیں سنگرؤ میرا بلوان، سنگر کہے میں ڈھر دا سری بھگوان، جس دا جھلدا رہے نشان، ایہتھے اوتھے نہ کوئے مٹانیا۔ اوس ویلے کسے دی کم نہ آوے زبان، زبھ کرے تھاؤں تھانیا۔ نہ کوئی چلہ پھڑے تیر کمان، شستر استر بستر نہ کوئے دکھانیا۔ نہ کوئی کلمہ نبی رسول دیوے پیغام، پیغمبر کرے نہ کوئے پڑھانیا۔ نہ کوئی دین مذہب اسلام، ذات پات نہ کوئے جنانیا۔ جس دی اکو اک کلام، دو جہان رہے جس گانیا۔ شبد گرو گر کلیاں وچوں میٹوں میں امام، اماں وچوں میرا نور رُشانیا۔ توں سجدہ کریں سلام، علیکم مُر کے تیری جھولی پانیا۔ بے شک توں گرو میرے واسطے بال نادان، پچیاں وانگ اپنی گود وچ رکھانیا۔ جس ویلے وساں سچکھنڈ وچ میدان، مادھو اپنا روپ دھرائیا۔ اُس ویلے گر اوتار پیر پیغمبر سادھ سنت بھگت بھگونت میٹوں منن کاہن، میں لکھ چوراسی گوپی آپ ہنڈھانیا۔ ایہو میرا ڈھر فرمان، جیہڑا کسے

نہ بولیا جائے وچ زبان، قلم بند نہ کوئے کرایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اجے ہوئی ہوئی تھوڑا تھوڑا جو دتے بیان، باقی اپنے وچ چھپایا۔

★ ۵ جیٹھ ۲۰۲۱ بکرمی سوہن سنگھ دے گرہ پنڈ منڈی جمال ضلع فروز پُر ★

سُت شبد کہے پر بھ تیرا بیٹا، تھر گھر ملی مان وڈیایا۔ سَت ستوادی آد جگادی دُھر دا کھیوٹ کھیٹا، نرگن نرؤیر نرکار سیو کمایا۔ برہمنڈ کھنڈ پُری لوء آکاش دُھر درگاہی بن کے نیتا، دو جہاناں حکم منایا۔ بیچ تت کایا لکھ چوڑاسی جیو جنت سادھ سنت گر اوتار پیر پیغمبراں کراں پیتا، نیت نوت اپنا میل ملایا۔ نو نو چار نرگن سرگن کھیلاں کھیڈا، رُپ انوپ شاہو بھوپ اپنا ناؤں دھرایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا دتا اک ور، سر میرے ہتھ لکایا۔ سُت شبد کہے پر بھ میرے ٹھاکر، دین دیاں تیری وڈیایا۔ گھر گمبھیر ڈونگھے ساگر، بھيو ابھید تیرا کوئے نہ جانے رانیا۔ بالے نڈھے دیویں آدر، آدرش اشٹ اکو اک وکھایا۔ قُدرت بخشیش کرتے قادر، کریم تیری سرنایا۔ نرل نرؤیر کیا اُجاگر، نرکار دھار چلایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دتی سچ مان وڈیایا۔ شبد سُت کہے میرے صاحب سلطان، پاربرہم بے پرواہیا۔ حکمے اندر کیتا راج راجان، شہنشاہ ہو کے شاہی اک سمجھایا۔ داتا ہو کے دتا دان، دست امولک اگم اتھاہ بے پرواہ دتی اک ورتایا۔ مہروان ہو کے دتا مان، چرن کول تھر گھر بخشیش سچ سرنایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر اپنا ہتھ لکایا۔ شبد سُت کہے موہے بنایا لال، ہر کرتے دیا کمایا۔ اپنی دھاروں آپ اُٹھال، نرگن نرکار ساچی کار جنایا۔ جننی جن بن دین دیاں، مات پت آپ اکھوایا۔ سچ سہنجنی گود اُٹھال، محل اٹل دتا بہایا۔ سچکھنڈ اندر تھر گھر سچی دھر مسال، دھرم دوارا اکو اک جنایا۔ دوجا کوئی نہ دے نال، سنگی سنگ نہ کوئے نبھایا۔ رُپ نظر نہ آئے کال مہاکال، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اُٹھایا۔ سُت شبد کہے پر بھ بے نظیر، لاشریک تیری سرنایا۔ تیرا جلوہ نور اگم لاتصویر، مصوّر سکے نہ کوئے بنایا۔ تیری منزل چوٹی اک اخیر، رہبر پنڈ نہ کوئے

مُکائیا۔ بے انت بے پرواہ تیری تدبیر، تجویز ہتھ کسے نہ آئی۔ تیرا نور نورانہ بے نظیر، نیز نین نہ کوئے تکائیا۔ تیری دھار اگنی اک لکیر، لیکھا جانے نہ قلم شاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دتی مان وڈیائیا۔ شبد کہے میرے پروردگار، بے عیب بے پرواہیا۔ ساچی منزل دتی وکھال، جس گرہ وسے نور الاہیا۔ مقامے حق جلوہ بے مثال، مسل سکے نہ کوئے بنائی۔ آد جگاد نہ آئے زوال، نت نوت اکو رنگ وکھائی۔ محل اٹل اک دیال، دینن سچ دتا درڑائی۔ درگاہ ساچی دھام بہال، محل کرے رُشائیا۔ دیا باقی دُھر دا بال، جوتی نور ڈمگائیا۔ مہروان محبان میں ہو یا حیران، بے سمجھ تیری سمجھ پاوے نہ کوئے رائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پردہ اوہلا دتا چکائی۔ شبد کہے میں کلمہ تیرا نور، سد صفتی صفت صلاحیا۔ ظاہر باطن تیرا ظہور، جلوہ گر اکو اک درسائی۔ نت نوت سدا سدا سد رہاں حاضر حضور، حضرت درتے سیس جھکائی۔ تیرا بھنڈارا ویکھ بھرپور، خالی جھولی اک وکھائی۔ میری عرض آرزو خواہش کر منظور، مقصد اپنے نال ملائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچا سنگ اک نبھائی۔ ساچا سنگ رکھ بھگونت، در تیرے الکھ جگائی۔ پریم پریتی دے دے نیا منت، نام ندھانا اک سمجھائی۔ میں صفتی ڈھولا گاواں اگنت، لیکھا لکھ نہ سکے کوئے رائیا۔ تیرا کھیل ویکھاں آد انت، جگ چوکڑی نین اٹھائی۔ تیرا ناتا ویکھاں نارکنت، زرگن زرگن کریں گڑمائیا۔ تیری ست ستوادی ویکھاں بنت، کس بدھ گھاٹت لئیں گھڑائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا پردہ دتا چکائی۔ شبد ست کہے میرے پتا پُرکھ اکال، اکل کل دھاری اک اکھوائیندا۔ میں ننھا بالا ندھا تیرا لال، گودڑی سوہنی اک سہائیندا۔ تن ماٹی نہ کوئی کھال، پنچ تت چولا نہ کوئے ہنڈھائیندا۔ چھپر چھن نہ کوئے دھر مسال، چار دیوار نہ کوئے وکھائیندا۔ سجن میت نہ کوئے نال، متر پیارا نہ کوئے اکھوائیندا۔ پر بھ زرگن زرگن تیری ویکھاں اک اولڑی چال، جس انتر اپنی کھیل کھائیندا۔ اپنی دھاروں لُبجیا اکو لال، جس وچ لالچ طمع نہ کوئے رکھائیندا۔ اکو بخشیں چرن پیار، سچ پریتی ساچے گھر بندھائیندا۔ سچکھنڈ ویکھ تیرا دھر مسال، تھر گھر اپنا ڈیرہ لائیندا۔ تیری کرپا اندر سیوا کراں مہان، سیوک اپنا روپ وکھائیندا۔ تیرا سن تھم فرمان، دُھر دی دھار بندھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا دینا اک ور، در تیرے الکھ جگائیا۔ ست شبد جگائے الکھ، اچی کوک کوک سنائیا۔ پت پر میثور مارگ دس، رہبر بن کے دے سمجھائی۔ وست امولک

جھولی پا حق، اپنی حقیقت دے درڑائیا۔ اپنے ملن دی کھول اگھ، نت نوت رہے رُشنائیا۔ ناتا جوڑ سچو سچ، دو جہان تٹ کدے نہ جائیا۔ پریم پریتی اندر رچ، رچنا اپنی دے سمجھائیا۔ سگل و سورے جائن لتھ، دُبدھاروپ نہ کوئے دکھائیا۔ مہروان ہو کے سیس جگدیس رکھ ہتھ، سمرتھ تیری سرنائیا۔ سچ دوارا کھولاں ہٹ، بن ہٹوانا تیرا حکم اپنے اندر ٹکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا سچا ور، شبد سُت رہیا درڑائیا۔ شبد سُت میرے اگم، اگم دیاں وڈیائیا۔ میری دھاروں پیا جم، نہ کوئی پتا نہ کوئی مایا۔ نرگن نرور نرکار نرکار دسے کم، کرتا ساچی کرنی اک سمجھائیا۔ توں میرا میں تیرا دوہاں دا وجود نہ کوئی تن، روپ رنگ رکھ نظر کسے نہ آئی۔ نہ کوئی چھری نہ کوئی چھن، چار دیوار نہ کوئے بنائیا۔ نہ کوئی گھرے نہ سکے بھن، گھاٹت روپ نہ کوئے جنائیا۔ نہ کوئی آد جگاد دیوے ڈن، بھے بھو نہ کوئے دکھائیا۔ میں تیرا بیڑا دیواں بنھ، بن کھیوٹ اپنے کندھ اٹھائیا۔ توں پتا پرکھ اکال اکو لینا من، دوسر سیس نہ کسے نوائیا۔ تیرے گھر انوکھا چاڑھاں چن، نرگن جوت نور رُشنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، شبد سُت دے سمجھائیا۔ شبد سُت سُن راج بھوپ، پریم پرکھ پر بھ آپ درڑائیندا۔ دہ دشا ویکھ چارے کوٹ، بن نرگن نظر کوئے نہ آئیندا۔ تانا پیٹا نہ کوئے سوت، سوتر دھاری روپ نہ کوئے وٹائیندا۔ نہ کوئی آوے نہ کوئی جاوے کر کے کوچ، پاندھی پندھ نہ کوئے مکائیندا۔ تت نہ دسے کوئے پنج بھوت، ترے ترے جوڑ نہ کوئے جڑائیندا۔ تیرے اُپر دین دیال ہو کے جاواں تھ، مہر نظر اک اٹھائیندا۔ شبد تیرے گرہ جنمے وشنوں سُت، وشنوں اندر برہما برہم روپ وٹائیندا۔ کرے کھیل ابناسی اچت، چیتن تیری دھار رکھائیندا۔ آپے ویکھے اوہلے لگ، سچھنڈ ساچے سو بھا پائیندا۔ دے بھنڈار اک اتھ، نام امولک وست ہر ورتائیندا۔ نرگن ہو کے لئے بچھ، بھو ابھیدا آپ گھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ سندیسہ اک الائیندا۔ سچ سندیسہ گھر گبھیر، ہر کرتا آپ جنائیا۔ سُت لاڈلے چوٹی چڑھ ویکھ اخیر، آخر منزل اک سمجھائیا۔ پار برہم پت پر میشور جوت سروپی بن تت سریر، ست ستوادی سو بھا پائیا۔ چنتا ڈکھ ہر کھ سوگ نہ کوئی پیر، مایا ممتا لوبھ موہ نہ کوئے رکھائیا۔ وڈا چھوٹا نہ کوئے ہست کیٹ، اوچ نیچ نہ کوئے دکھائیا۔ اک اگلا اینکار نر ہر اپنا بن کے بیٹھا میت، سجن اپنا آپ نال پرگٹائیا۔ سُت ڈلارے دسے ریت، شبدی شبد آپ سمجھائیا۔ میرے پریم پیار دی مار چیک،

تیرے اندروں پر ہوں دھار دے پر گٹایا۔ تیرا میرا روپ سوہنگ ٹھیک، سو پڑکھ زرنجن آپ جنایا۔ تھر گھر گاؤنا اکو گیت، سچھنڈ ہوئے شنوایا۔ سدا سدا سد رکھی اک اڈیک، نیتز لوچن نین اگھ گھلایا۔ میں دُور دُراڈا سد و سنہار نزدیک، نیرن نیرا اپنا ناؤں رکھایا۔ شبد دُلا رے ساچی وست پاواں بھیکھ، اگم اتھاہ آپ ورتایا۔ نت نوت رکھیں اڈیک، جگ چوکڑی راہ تکایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا سچا ور، شاہ سلطان رہیا سمجھایا۔ شاہ سلطان شہنشاہ شاہ پاتشاہ، پاربرہم پر بھ دیا کمائیدا۔ اکھ اگوچر اگم اتھاہ، پردہ نشیں پردہ اٹھائیدا۔ بے عیب پروردگار نوری خدا، جلوہ اکو اک درڑائیدا۔ ست ستوادی بن ملاح، ساچا مارگ اک لگائیدا۔ سٹ دُلا رے آپ سمجھا، بھو ابھیدا آپ گھلایا۔ تیرا میل لائے ملا، میل ملاوا اکو اک وڈیائیدا۔ وشن برہما شو تیرا سنگ رکھا، ساچا سنگل اپنا نام پائیدا۔ انتر ہو کے منگل گا، شبد گوبند جنائیدا۔ ست ستوادی سوہنا مندر دے سہا، ساچی کندر سوہا پائیدا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا سچا ور، ساچا راہ اک اپائیدا۔ سٹ دُلا رے سُن میرے سٹ، آد پڑکھ آپ سمجھایا۔ تیری سہاواں سہنجی رت، رتڑی اپنے نال مہکایا۔ وشن برہما شو تیری دھاووں جاوَن اٹھ، ترے گن مایا کراں گُرمایا۔ پنج تت کر پرکاس ہوواں خوش، اپ تیج وائے پر تھی آکاش سوہا پائیا۔ زرنگن سرگن دے بھنڈار اٹھ، لکھ چوڑا سی وند وندایا۔ بھاگ لگاواں کایا مائی بُت، زرنگن سرگن کراں رُشنا یا۔ دیواں وڈیائی من مت بدھ، منسا منسا وچوں پر گٹایا۔ ناؤں رکھا ابناسی اچت، گھر گھر چیتن ستا دیاں سمجھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا سچا ور، شبدی شبد بھو گھلایا۔ شبدی بھو کھولے اپار، اپر مپر اپنے ہتھ رکھے وڈیائیا۔ نام جیکارا بول بے جیکار، سچ سندیسہ اک سنایا۔ چارے کھانی کراں خبردار، انڈج جیرج اُتبھج سیج آپ اٹھایا۔ چارے بانی دیاں آدھار، پرا پسنتی مدھم بیکھری ناد سنایا۔ چارے گنٹ کراں خبردار، آلس نندرانہ کوائے رکھایا۔ چارے جگ کراں تیار، سبجگ تریتا دوا پر کلجگ ناؤں رکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا سچا ور، سٹ دُلا رے بھو گھلایا۔ سٹ دُلا رے رکھنا یاد، ہر کرتا آپ جنائیدا۔ تیری رچنارچ کے آد، جگ چوکڑی جگاد تیرے نال رکھائیدا۔ آپے وچ رہے وساد، بسمل اپنی کار کمائیدا۔ زرنگن سرگن دیوے داد، آتم پر ماتم وند وندائیدا۔ گرہ مندر گھر گھر و جاوے ناد، دُھن آتمک راگ سنائیدا۔ امرت آتم دیوے سواد، نچھر جھرنا اک

جھرائیندا۔ دیکھ جوتی بال گرہ مندر کرے آباد، رُت بسنتی ویکھ وکھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا سچا ور، شبدي تیرا حکم ورتائیندا۔ شبد سُت ویکھ نوجوان، تیرا جو بن اک وکھائیا۔ دو جہاناں کر کے حکمران، سر اپنا ہتھ لکائیا۔ پُری لوء برہمنڈ کھنڈ دھرت دھول آکاش پرکاش دینا فرمان، سچ سنہیہڑا اک گھلایا۔ تتوت تیرا داس، ترے پنچ ہوئے گُرمائیا۔ کایا منڈل تیری راس، زرگن سرگن گوپی کاہن رُپ وٹائیا۔ گرو اوتار پیر پیغمبر تیری شاخ، لوکات پت ٹہنی آپ مہکائیا۔ میری صفت دی شاستر سمرت وید پُران گیتا گیان انجیل قرآن کھانی بانی گائے گاتھ، اکھر وکھر کر پڑھائیا۔ لکھ چوڑاسی جیو جنت آتم پر ماتم تیرا ساک، پار برہم برہم تیرا رُپ نظری آئی۔ تُوں دو جہاناں ویکھنا مار جھاک، محل اٹل بہہ بہہ خوشی منائیا۔ تیری سدا سدا سد رہے پر بھات، دوس رین سورج چند گھڑی پل اٹھے پہر تیری سیو کمائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا سچا ور، شبدي شبد تیرا راہ وکھائیا۔ شبد سُت گیا جھک، در ساچے سپس نوائیندا۔ دھن بھاگ پر بھ گیوں ٹٹھ، سر میرے ہتھ لکائیندا۔ میٹوں بنا کے اپنا پت، لکھ چوڑاسی میری جھولی پائیندا۔ میں سیوا کر کے خوش، چاکر اپنا ناؤں وٹائیندا۔ جگ چوڑی زرگن سرگن کھیل ویکھاں لگ، ظاہر گپت اپنی کار کمائیندا۔ سبجک تربیتا دوا پر کلجک پینڈا جائے مک، تھر رہن کوئے نہ پائیندا۔ گرو اوتار پیر پیغمبر اجل کراں مکھ، مکھ صفتی صفت صلاحیندا۔ جننی بھاگ لگاواں لکھ، سُت دلارا اک وڈیائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچا دتا اک ور، در تیرے سپس نوائیندا۔ سُت دلارا کہے میرے جگدیس، جگدیش تیری وڈ وڈیائیا۔ میں چھتر ویکھاں تیرے سپس، سچکھنڈ نواسی تیری سچی شہنشاہیا۔ جگ چوڑی ساچا کلمہ نام دیواں حدیث، گرو اوتاراں پیر پیغمبراں کر پڑھائیا۔ چٹے اُتے کالی کچ لکیر، الف یے کاتب قلم دیاں سمجھائیا۔ آپ بن کے لاشریک، شرکت سب دی میٹ مٹائیا۔ تیری کرپا اپنے ہتھ رکھاں اک توفیق، رحمت دھر دی نال ملایا۔ مُرشد ہو کے مُریداں دستاں دھار باریک، صوفیاں سُفن سکھوپت جاگرت تریا بھو گھلایا۔ غریب نمانا ہو کے وساں نیچاں نیچ، اوچو اوچ تیرے نام کراں وڈیائیا۔ جن بھگتاں دستاں سچ پریت، سنت سجن میل ملایا۔ گروکھاں رکھاں سدا اڈیک، گروسکھاں راہ تکائیا۔ تُوں میرا میں تیرا ایختے اوختے دو جہان سوہنگ ڈھولا گاواں گیت، جس دا آد انت کہن کوئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، تیرے نام

دی بنا کے مندر مسیت، شودوالے مٹھ گردر جگت راہ وکھائیا۔ شبد کہے میں دُو لھو دُو لھا، مہابلی اک اکھوائیا۔ تیری کرپا پھلیا پھولا، لکھ چوڑاسی پت ڈالی مات مہکائیا۔ دو جہاناں آون گون ترے بھون میرا جھولا، برہمنڈ کھنڈ اُنجا پون میری سنگدھی رہی وکھائیا۔ کوئی نہ جانے میرا آد مولا، انت کہن کوئے نہ آئیا۔ وشن برہما شو سیوالا شکر ہتھ پھرائی ترسولا، ترے گن سکلا سنگ نبھائیا۔ کوٹن کوٹ جگ چوڑی لکھ چوڑاسی جیو جنت بھولا، سچ سچ تیرا نام اکو نظری آئیا۔ توں صاحب سلطان سِری بھگوان سرب جیاں کنت کنتوہلا، ست ستوادی نظری آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دکھاؤنا اک گھر، جس گھر وجے ست ودھائیا۔ سِری بھگوان سرب گونتا، ست سچ سچ درڑائیندا۔ ست شبد ویکھ بنائی بنا، گھرن بھنہار کھیل کھلائیندا۔ جگ چوڑی اگنتا، گنتی گنت نہ کوئے گنائیندا۔ سیوا لگائے گر اوتار پیر پیغمبر سادھ سنتاں، بھگت بھگوت کھیل وکھائیندا۔ ویس وٹائے جگا جگنتا، نرگن سرگن اپنی کار کمائیندا۔ گڑھ توڑے آتم پر ماتم ہوئے ہنگتا، برہم ودیا اک سمجھائیندا۔ در درویش لکھ نرنجن جن بھگت دوارے ہوئے منگتا، نردھن سردھن اپنا روپ وٹائیندا۔ بودھ اگادھا شبد انادا کھانی بانی بنے دھر دا پنڈتا، ساچی سکھیا اک سمجھائیندا۔ لیکھا جانے جیو جنتا، جاگرت جوت نور رُشنائیندا۔ پڑدہ لاہے جیرج انڈتا، اُتبجھ سیتج ویکھ وکھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچی کرنی آپ کمائیندا۔ شبد ست کہے پر بھ تیری کرنی، ہر ٹھا کر موہے بھائیا۔ ہوں سیوک خاک ڈھیہہ پیا چرنی، چرن چرنودک کھ چوایا۔ سچ دس کون ویلا بن سہیلا بانہہ پھرنی، نرگن نرگن اپنا میل ملائیا۔ کون مندر کون دھام کون پوڑی چڑھنی، کون منزل پنڈھ مکائیا۔ کون ناد دُھن کون اکھری بانی پڑھنی، کون شبد کرے شنوائیا۔ کون لیکھا چکائے ورنی برنی، کوڑی کرپا ڈیرہ ڈھاپیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا بھو دے کھلائیا۔ ساچا بھو کھول کرتار، کرتا پرکھ تیری سرنائیا۔ کون ویلا کریں پیار، پریتم ہو کے میل ملائیا۔ کون وقت لئیں اٹھال، نرگن سرگن آپ جگائیا۔ کون مندر دیپک دیویں بال، نرگن جوت کریں رُشنائیا۔ کون سروور امرت جام دیں پیال، سچ پیالہ اک اٹھائیا۔ کون گرہ ہوئیں دیال، گھر سوامی ویکھ وکھائیا۔ کون روپ بھاگ لگائیں سچّی دھر مسال، در دروازہ اک کھلائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا دینا اک ور، صاحب سلطان تیری وڈیائیا۔ پرکھ اکال دتے بول، دھر دی دھار جنائیا۔ شبد ست رہنا اڈول،

اڈل رہیا درڑایا۔ جگ چو کڑی نیت نوت کھیل انمول، زرگن سرگن ویس وٹایا۔ شاستر سمرت وید پُران گیتا گیان انجیل قرآن کھانی بانی تولے تول، نام ترازو ہتھ اٹھایا۔ لکھ چو راسی جیو جنت مول، مولا اپنا نام پرگٹایا۔ کلجگ انت زرگن زویر پرگٹے اُپر دھول، دھرنی دھرت سوبھا پاپا۔ گر اوتار جو کر کے جاوان قول، واک بھوکھت لکھت وچ سمجھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سُت شبد دتا سمجھایا۔ سُت شبد کر دھیان، سو پُرکھ زرنجن آپ سنایا۔ ہر پُرکھ زرنجن ہوئے مہروان، ایکنکار دئے وڈیایا۔ آد زرنجن دپیک بال، ابناسی کرتا کرے رُشٹایا۔ سری بھگوان نوجوان، پاربرہم لئے انگڑایا۔ کلجگ انتم ویکھے مار دھیان، نو نو چار پنڈھ مکٹایا۔ پیر پیغمبراں پورا کرے بیان، جو لکھ لکھ گئے سمجھایا۔ ساچے مندر سے مکان، ساڈھے تن ہتھ ڈیرہ لایا۔ سمبل بیٹھ کرے کلام، کلمہ نبی رسول پڑھایا۔ درگاہ ساچی بن امام، عامل اپنا عمل دکھایا۔ سمبل نگر دیوے مان، مہر نظر اک اٹھایا۔ شبد کھنڈا تیر کمان، ساچا چلہ اک اٹھایا۔ کاغذ قلم ہوئے حیران، شاہی نیتز نیٹیاں نیر دہایا۔ برہمنڈ کھنڈ ویکھ نیٹن شرمان، اٹھ سکے نہ کوئے اٹھایا۔ گر اوتار پیر پیغمبر نیوں نیوں سیس جھکان، نمو نمو کہہ کہہ ڈھولا گایا۔ پرگٹ ہو یا شبد سُت بلوان، سورپیر اک اکھوایا۔ شہنشاہ بنیا حکمران، سری بھگوان تخت نواسی اپنا حکم سنایا۔ ساچا دیوے دھر پیغام، سچ نام کرے شنوایا۔ جس نوں مندا گیا رام، جس نے کرشن دھار لوکات پرگٹایا۔ جس نے تینی اوتاراں دتا دان، عیسیٰ موسیٰ محمد اشارے نال چلایا۔ جس نوں نانک گوہند دہ دشا کرے پرنام، نیوں نیوں لاگے پانیا۔ جس نوں بھگت اٹھاراں کہن مہروان، ہر وڈا وڈا گوسانیا۔ جس نوں سنت کہن گن ندھان، گونتا اک اکھوایا۔ جس نوں گرگھ گر سکھ کہن سنگر و بلوان، شبدی روپ جنایا۔ جس نوں صوفی کہن بن پڑھیاں دئے کلام، بن کلمیوں کرے پڑھایا۔ بن رسنا بولے زبان، بن شرع دئے سمجھایا۔ بن مسجد دئے پیغام، سچ سندیسہ اک الایا۔ سو پروردگار اک امام، امام اماماں وچوں نور خدایا۔ جس دا دو جہان چو داں لوک چو داں طبق سچا انتظام، چاروں گنٹ حکم خدایا۔ کوٹن کوٹ منمکھ جیو جس نوں کرن بدنام، سو صفت بھریا بے پرواہیا۔ اُس دی کھیل مشکل کرے آسان، احسان سکے نہ کوئے چڑھایا۔ جس بوند رکت توں کیتے انسان، انساناں اندر مہروان ہو کے ڈیرہ لایا۔ سو صاحب سنگر شبدی شبد بے پچان، بن سنگر نیتز نظر کسے نہ آیا۔ گرگھ گر سکھ ہر جن ہر بھگت سچجگ تریتا دواپر کلجگ نیت نوت درشن پان،

گھر بیٹھیاں خوشی منانیا۔ لہیاں چار کُنٹ دہ دشا جنگل جوہ اُجاڑ پہاڑ اُچے ٹلے پربت کسے ہتھ نہ آئے سِری بھگوان، بھگوان بھگتاں انتر سو بھا پانیا۔ گھر وچ گھر میل ملاوا کرے آن، دُور دُراڈا دُورن دُور پنڈھ مُکانیا۔ گُرسکھ گُریل کے اک رُپ ست سِرُپ سو ہنگ ڈھولا گان، تُوں میرا میں تیرا نرگن نرگن ہووے نہ کدے جدانیا۔ ایہو شبد گُریلووان، جس جگ چوکڑی کھیل رچانیا۔ ایہو گُریوتار پیر پیغمبر لوکات کھیلے کھیل مہان، خالق خلق دے سمجھانیا۔ ایہو شاستر سمرت وید پُران لکھے قرآن، کھانی بانی دے وڈیانیا۔ ایہو مکہ کعبہ دے ایمان، سجدہ سجدہ رہیا کرانیا۔ ایہو نرگن ست سِرُپ بھگوان، ایہو اشٹ دیو سرشٹ رہی سمجھانیا۔ ایہو رام رچیم رحمان، رحمت سب تے رہیا کمانیا۔ ایہو نرگن سرگن نانک گوپند جوتی جوت جگے مہان، دیا باقی کملاپاتی اِکو اِکوٹکانیا۔ ایہو شبد گُریلسدا پردھان، سچ پردھانگی اک کمانیا۔ سو جانے جس انتر ملے آن، باہروں سمجھ کسے نہ آنیا۔ کسے نہ وکے ہٹ بازار دُکان، قیمت سکے نہ کونے چُکانیا۔ جو گُریل گُریل ہر جن ہر بھگت در دوار منگدے دان، مان ابھمان موہ مٹانیا۔ تنہاں جاگت سوت درشن دیوے آن، دید عید چند کرے رُشانیا۔ جوتی جوت سِرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، دیونہارا سچا ور، شبد گُریوسوامی اِکو گھر کرتا پُرکھ کرنہارا، نرگن سرگن بٹھے دھارا، سرگن نرگن اِکو رُپ جنانیا۔

★ ۶ جیٹھ ۲۰۲۱ بکری مُنڈی جمال باغیچہ سنگھ دے گرہ ضلع فرور پُر ★

سُت شبد ہر ساچا سویہلا، سو پُرکھ نرجن اک جنانیا۔ تیرا میرا اگمی ڈھولا، دو جہان وجے ودھانیا۔ گُریوتار پیر پیغمبر گاون بولا، بن رسنا جہوا گانیا۔ سچ دوارا نرگن نرور ست ستوادی کھولا، سچ سچ دے سمجھانیا۔ پت پر میثور ہو کے وسے کولا، دُورن دُور پنڈھ مُکانیا۔ بھو چُکائے پردہ اوہلا، ستمکھ اپنا رنگ دکھانیا۔ بھاگ لگائے اُپر دھولا، دھرنی سو بھا پانیا۔ جوتی جوت سِرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دیوے وڈ وڈیانیا۔ سُت دُلا رے تیرا رنگ، ہر کرتا آپ رنگانیا۔ چار کُنٹ وجے مردنگ، دہ دشا خوشی منانیا۔ آتم پر ماتم ملے انند، گرہ منگل ہر گن گانیا۔ جگت ترسنا پائے ٹھنڈ، امرت میگھ برسایا۔ آتم

پر ماتم دیوے گنڈھ، دُھر دانا تا جوڑ جڑائیا۔ پار برہم برہم دیوے سنگ، سگلا سنگ نبھائیا۔ گھر مندر و بے مردنگ، سوہنا ناد اکو اک سمجھائیا۔ ملے وڈیائی
 وچ ورجنڈ، برہمنڈ خوشی وکھائیا۔ بھیو کھلائے جیرج انڈ، اُتبھج سبتج آپ سمجھائیا۔ صفت چُکائے مٹی دند، بن رسنا جہوا دُھر دی دھار بنائیا۔ جوتی جوت
 سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا بے پرواہیا۔ سُن دُلا رے تیرا گھر، گرہ مندر ہر اُپائیندا۔ سچ دوارے بٹھے وڑ، رُپ رنگ رکھ نہ کوئے رکھائیندا۔ نہ
 کوئی سپس نہ کوئی دھر، تتوت نہ میل ملائیندا۔ اپنی کرنی آپے کر، کرتا پُرکھ کار کمائیندا۔ زرویر ہو کے بٹھے لڑ، پلو اپنی گنڈھ وکھائیندا۔ ساچی منزل
 جائے چڑھ، محل اٹل سو بھاپائیندا۔ نرمل نُور جوت اکو دھر، سچ اُجالا آپ وکھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی کار کمائیندا۔
 سُن دُلا رے راجن راج، پار برہم دے وڈیائیا۔ سَت ستوادی تیرا کاج، کرنی دیونہار اپنی اچھیا جھولی پائیا۔ کھجک انت سازن ساز، سچ سچ دے سمجھائیا۔
 جگت جگدیشا نر نرائن سپس رکھ تاج، تخت نواسی حکم منائیا۔ گھر سُنھننے لگے بھاگ، گرہ مندر و بے ودھائیا۔ جن بھگتاں دیوے اک ویراگ، ویراگی
 رُپ وٹائیا۔ کوڑی کرپا جگت ترسنا جان بھاگ، مایا متا موہ چُکائیا۔ سُر تئی شبدی گائے راگ، آتم پر ماتم ڈھولا اک سنائیا۔ شبد اگئی و بے آواز، سُر تال نہ
 کوئے رکھائیا۔ اندر وڑ کے مندر چڑھ کے کھولے راز، بجر کپائی پردہ پرے ہٹائیا۔ سچ سرور امرت دے نبھجائے پیاس، نخبھر جھرننا اک جھرائیا۔ گھر وچ
 گھر کرائے واس، استھان بھومکا اکو اک وکھائیا۔ جس مندر اٹھے پہر ہووے پرکاش، سورج چن نظر کوئے نہ آئیا۔ نرگن نر اکار زرویر ملے پُرکھ ابناس،
 سری بھگوان میل ملائیا۔ لہنا دینا چکے پر تھی آکاش، گگن گگنتر ڈیرہ ڈھاہیا۔ شبد شبدی ہوئے واس، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا سچا
 ور، مہروان دیا کمائیا۔ شبد سُن دُھر دے میت، ہر متر پیارا آپ درڑائیندا۔ اچرج چلائی تیری ریت، ریتوان کھیل کھلائیندا۔ تیرا واسا ہست کیٹ،
 لکھ چوراسی وچ کمائیندا۔ تُوں میرا میں تیرا گاواں گیت، دُھر دا سوہلا راگ الائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، شبدی شبد وڈیائیندا۔
 شبد سُن تیرا وسیرا ایک، ایککار دے درڑائیا۔ سچکھنڈ دوارے ساچی ٹیک، تھر گھر محل اٹل دے سہائیا۔ جگ چوکڑی سبجک تریتا دواپر کھجک وٹاویں
 بھیکھ، گر اوتار پیر پیغمبر ناؤں رکھائیا۔ بودھ اگادھ کھانی بانی کھیس لیکھ، شاستر سمرت وید پُران ناؤں دھرائیا۔ آتم پر ماتم کریں ہیئت، برہم پار برہم

سماںیا۔ دوس رین رہیں نیتن نیت، دُور دُراڈا پندھ مُکائیا۔ دو جہاناں بن کے کھیوٹ کھیٹ، بیڑا اپنے کندھ اُٹھائیا۔ جن بھگتاں دیویں ساچا بھیت، پردہ اوہلا اندروں دیں اُٹھائیا۔ نچ نیتز نرگن سرُپ لین دیکھ، سرگن ملے مان وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، وڈ داتا دیا کماںیا۔ شبد سُت تیرا مندر انوکھا، گھر گھر وچ آپ بناکیندا۔ جس در کدے نہ ہووے دھوکھا، کوڑا رنگ نہ کوئے رنگائیندا۔ جس دا دروازہ ہتھ نہ آوے کوئی کوٹا، کوٹن کوٹ پاندھی بن بن پندھ نہ کوئے مُکائیندا۔ تیرا مارگ سَنگَر صاحب دسے سوکھا، پریم پریتی نال سمجھائیندا۔ لکھ چوڑاسی وچوں مانس جنم اکو موقع، جگ جنم وچھڑے آتم پر ماتم جوڑ جڑائیندا۔ کر پرکاس نرمل جوتا، اگیان اندھ اندھیر مٹائیندا۔ اندر وڈ کے ساچے مندر چڑھ کے شبدی دُھن سُنائے ہوکا، بن رسنا جہوا بیتی دند گائیندا۔ بھيو کھلائے لوک پر لوکا، چوڈال طبقال ڈیرہ ڈھاہندا۔ پیر پیغمبر گرو اوتار جس دی رکھدے گئے اوٹا، سو صاحب سَنگَر دین دیاں شبدی رُپ آپ پرگٹائیندا۔ تن نگارے پنج تت لگائے چوٹا، سچ رباب اک و جائیندا۔ کوڑ گڑیار تن ہنکار رہن نہ دیوے کھوٹا، من مت بُدھ آپ سمجھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا سچا ور، شبدی شبدی صفت صلاحندا۔ شبد گرو شبد سوامی، ہر شبد وڈا وڈ وڈیائیا۔ شبد بودھ ۱۰۹۳

اگادھ گھٹ انترجامی، گرہ مندر ڈیرہ لائیا۔ شبد بودھ اگادھ دُھر دی بانی، ست ستوادی کرے شنوائیا۔ شبد وشن برہما شو رچے چارے کھانی، ترے گن مایا پنج تت کرے گڑمائیا۔ شبد امرت رس ٹھنڈا پانی، جل تھل مہینل رہیا سماںیا۔ شبد آد جگاد جگا جگتتر اکھ کہانی، کہہ کہہ انت کوئے نہ پائیا۔ شبد ناد دُھن کھیل مہانی، خالق خلق رہیا سمجھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا سچا ور، سر اپنا ہتھ لکائیا۔ شبد شبد پہرے بانا، پنج تت اپنا ویس وٹائیا۔ شبد بھوپ شبد رانا، راجن راج آپ اکھوائیا۔ شبد حکم سچ حکمرانا، دُھر سندیسہ اک سناںیا۔ سَنگَر تریتا دوپر کلجگ ہر شبدی ورتے بھانا، نہ کوئی میٹے میٹ مٹائیا۔ کلجگ انت نر ہر نرائن کرے کھیل دو جہاناں، نرگن سرگن اپنی کار کماںیا۔ ست سرُپ شہو بھوپ اگئی پہرے بانا، رُپ رنگ رکھ نظر کسے نہ آئیا۔ سچ سندیسہ نر نریشا دیوے دو جہاناں، ناؤں نر نکارا اک درڑائیا۔ شبد گرو سدا مہروانا، بن اکھاں دیکھ دکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا سچا ور، ایکا شبد نام نہہام دئے سمجھائیا۔

★ ۶ جیٹھ ۲۰۲۱ بکرمی کپور سنگھ دے گرہ موگا ضلع فروزپور ★

سُت شبد سچ کھیل کردا، نہکرمی ساچی کار کمانیا۔ دو جہان برہمنڈ کھنڈ آپے پھردا، نرگن زرویر نظر کسے نہ آئیا۔ محل اٹل اُچ منار آپے کھڑدا، دھام بھومکا اک سہائیا۔ ناد دُھن جیکار ساچی کردا، بن رسنا جہوا راگ الائیا۔ بن اکھراں آپے پڑھدا، کرے حق پڑھائیا۔ جگ چوکڑی ولس دھردا، نرگن سرگن نام دھرائیا۔ لیکھا جانے پنج تت کایا گھر دا، گھر گھر وچ سو بھاپائیا۔ نہ جیوندا نہ کدے مردا، مر جیوت روپ وٹائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر گھاڑن گھڑدا، کایا ماٹی اپنے رنگ رنگائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دیونہار وڈیائیا۔ سُت شبد کھیل اپارا، جگ چوکڑی آپ کرانیندا۔ لکھ چوراسی ویکھنہارا، انڈج جیرج اُتبیج سبتج کھوج کھوجائیندا۔ شبدی شبد بول جیکارا، تن نگارہ رباب وجائیندا۔ ناؤں رکھ گرو اوتارا، پیر پیغمبر صفت صلاحیندا۔ نر اکھر اکھر بن لکھارا، کاغذ قلم شاہی ونڈ ونڈائیندا۔ شاستر سمرت وید پُران بن ونجارا، انجیل قرآن گیتا گیان سو بھاپائیندا۔ صفتی نام کھول بھنڈارا، کوٹن کوٹ رسنا جہوا گائیندا۔ ست سرپ ہو کے وسے باہرا، شاہو بھوپ ہو کے گھٹ گھٹ ڈیرہ لائیندا۔ حکمے اندر تھم ورتارا، سچ سندیسہ اک سمجھائیندا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، شبدی دھار آپ وکھائیندا۔ شبدی دھار وکھائے سوامی، ہر کرتا وڈ وڈیائیا۔ آد جگاد جگ چوکڑی انترجامی، ویکھنہارا تھاوں تھائیا۔ شبد اناد بول بانی، اگم اتھاء دے درڑائیا۔ سچ سروور امرت پانی، ٹھنڈی دھار اک وہائیا۔ لیکھا جانے چارے کھانی، چاروں کُنٹ کھوج کھوجائیا۔ چار جگ دی سمرتھ کہانی، مہما اکھ آپ وکھائیا۔ سرتی شبدی کھیل مہانی، گرہ مندر کھوج کھوجائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر بخشنہارا سچ دھیانی، آتم پر ماتم جوڑ بڑائیا۔ سچکھنڈ دی سچ نشانی، سچ دوارے اک وکھائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچے شبد بھو چکائیا۔ سچ شبد سنگر روپ، بے پرواہ آپ پرگٹائیندا۔ وسنہارا چارے کوٹ، دہ دشا ڈیرہ لائیندا۔ میٹ مٹاوی جوٹھ جھوٹھ، سچ سچ اک سمجھائیندا۔ دیال ہو کے جائے ٹٹھ، کال ہو کے سرب مکائیندا۔ جنم کرم پورب جو گئے رُٹھ، مانس مانکھ مانس اپنے رنگ رنگائیندا۔ جن بھگتاں کرے پیار جوں ماواں پُت، پتا پوت گود سہائیندا۔ آسا ترسنا مایا ممتا کوڑی کر یا میٹے بھکھ، ہوئے ہنگتا گڑھ تڑائیندا۔ جنم مرن دا چکے ڈکھ، لکھ چوراسی چھند کٹائیندا۔ اپنی گودی لئے چک، سر اپنا

ہتھ لکھائیں۔ اُجل کرے مات کھ، دُرمت میل دھوائیں۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ شبد صفت صلاحیندا۔ ہر شبد ساچی سیو، پُرکھ اگم
 اتھاہ کرانیندا۔ لیکھا جانے وڈ دیوی دیو، دیوت سرُ حکم منانیندا۔ پاربرہم الکھ ابھیو، اگوچر اپنی کار کمانیندا۔ جن بھگتاں دیوے ساچا میو، رس امرت اک
 چکھائیں۔ نام چپائے بن رسنا جہو، ہتی دند نہ کوئے ہلانیندا۔ اندر وڈ کے ساچے مندر چڑھ کے کھولے بھو، پڑدہ اوہلا آپ اٹھائیں۔ میل ملائے اک
 نہکیو، نہچیل اپنا گھر دکھائیں۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر آپ اٹھائیں۔ مہر نظر کرے گر شبد اپار، اپر مہر دے جنائیا۔ تن کایا ماٹی
 کھول کوڑ، دُئی دویٹی ڈیرہ ڈھاہیا۔ کر پرکاس بہتر ناڈ، گھر ساچے کرے رُشنائیا۔ ناتا توڑ پنچم دھاڑ، کام کرودھ لوبھ موہ ہنکار نہ کوئے ہلکائیا۔ دیکھنہارا
 گپت ظاہر، گہر گہیر اپنے ہتھ رکھے وڈیائیا۔ سکھمن ٹیڈھی بنک پاوے سار، اڑاپنگل بیٹھے سیس نوایا۔ جن بھگتاں گرگھاں امرت آتم بخشے ٹھنڈی
 ٹھار، نہجھر جھرنایا۔ انحد شبد سچئی ڈھنکار، آتمک راگ اکو اک درڑایا۔ ساچی سخیاں منگلچار، گپت گوہند الایا۔ دیکھ جوت کر پرکاس، ساچا نور
 کرے رُشنائیا۔ آتم پر ماتم بھوگ بلاس، سچ سہنجنی سوہا پائیا۔ دوسر نہ کوئی دے سے پاس، سگلا سنگ آپ اکھوائیا۔ گرگھ لہنا دینا چکھے پر تھمی آکاش، گنگ
 گگنتر چرناں ہیٹھ دہانیا۔ اکو سمرن پوجا پاٹھ، جوگ ابھیاں دے سمجھایا۔ اک سرور تیرتھ تاٹ، جل تھل مہیئل دے دکھایا۔ جنہاں صاحب سنگر ملیا
 پُرکھ سمراتھ، شبدی دھار دھار وچوں جنایا۔ تنہاں جنم جنم دی پوری کرے آس، کرم کانڈ رہن نہ پائیا۔ دوس زین گھڑی پل اٹھے پیر بن کے داسی
 داس، سنگر سیوک ہو کے سیو کمانیا۔ انتر آتم ملن دی رکھے خواہش، باہروں نظر کسے نہ آئیا۔ ساچے گھر ساچے گرہ ساچے مندر محل اٹل کرے نواس،
 نج گھر اپنا ڈیرہ لایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل سچا ہر، شبدی ساچی کار کمانیا۔ شبد گروگر صاحب سچا، ست پُرکھ زرنجن آپ
 وڈیائیں۔ بھاگ لگائے کایا ماٹی کچا، پنچ تت زرنجن سرگن رنگ رنگائیں۔ میل ملائے کملاپتا، کنت کنتوہل اپنا رنگ دکھائیں۔ آتم پر ماتم ناتا جوڑے پکا، دو
 جہان نہ کوئے تڑائیں۔ بھگت بھگوان بنائے بچے، بچپن اپنے نال ملانیندا۔ لوں لوں اندر آپے رچا، ساڈھے تن کروڑ سوہا پائیں۔ اندر باہر گپت ظاہر
 زرنجن سرگن ہو کے پھرے نٹھا، دو جہاناں پنڈھ مکھائیں۔ کر پرکاس کایا مٹا، جوتی نور ڈگمگائیں۔ لیکھ چکائے چوڈاں ہٹاں، چوڈاں طبقاں دیکھ دکھائیں۔

من مت دارہے نہ رٹا، بدھ بیک آپ جنائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، شبدی گُر دیوے اِکو رسا، رس پھیکے سرب مٹائیندا۔ ساچا رس امرت دھار، گُر گُر گرگھ جام پینایا۔ پی پیالہ ہوئے غمخوار، غمی خوشی اِکو رنگ رنگایا۔ روگ سوگ چنتا دُکھ نوار، مایا ممتا موہ تجایا۔ انتر آتم برہم کرے پیار، پاربرہم اِشٹ گُر دیو سوامی اِکو نظری آیا۔ لیکھا چکے چار کُنٹ دہ دِشا تیر تھ تٹ اٹھسٹھ کنار، گنگا گوداوری جمناسرتی بیٹھی سپیس نوانیا۔ وشن برہما شو دوئے جوڑ جوڑ کرن نمسکار، گُر اوتار پیر پیغمبر دھیان لگایا۔ بھگت بھگوان کرن جیکار، تُوں میرا میں تیرا سوہنگ ڈھولا راگ سنایا۔ سنت سبجن چرن دھوڑی منگن چھار، مستک اِکا اِک رمانیا۔ گرگھ گرگھ اُچی کوک کوک کرن پکار، برہوں روگ نہ لاگے رانیا۔ نت نوت جگ جگ ہر کرتے تیری ساچی کار، کرنی اپنے ہتھ رکھایا۔ شبد گُر گُر بلہار، بلہاری اپنا آپ بھیٹ چڑھایا۔ جس وچھڑیاں دُکھی دے سنسار، سُنکھ ساگر نظر کوئے نہ آیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، کرتا اپنا بھو کھلایا۔ اپنا بھو کھولے پر بھ، پاربرہم بے پرواہ اکھوائیندا۔ شبد سہیلا سچا سد، سدا اپنا نام سنائیندا۔ دو جہاناں ویکھ حد، پُری لوء برہمنڈ کھنڈ ساچا راہ جنائیندا۔ لکھ چوڑاسی جیو جنت چارے کھانی ویکھ ہڈ، ماس ناڑی کھوج کھوجائیندا۔ آتم پر ماتم وچھڑ جو ہوئے اڈ، تنہاں اِکو حکم ورتائیندا۔ زرگن زرویر ہو کے بھج، پاندھی ہو کے پندھ مکائیندا۔ شبد سروپ ہو کے گج، بے جیکارا اِکو نام و جائیندا۔ گُر اوتار پیر پیغمبر مکے کعبے مندر مسجد شو دوالے مٹھ تیرا کر کے گئے جج، گُرودوار تیرا راہ تکائیندا۔ جس گرہ جاویں سچ، سو تھان بھومکا آسن سو بھاپائیندا۔ کوٹن کوٹ رکھ مَن جوگی جتی جنگم سنیا سی تیتوں رہے لہ، ملا شیخ مسائق پیر تیرا بھو کوئے نہ پائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا سچا ور، سچ شبد تیرا لیکھا اِکو گھر دکھائیندا۔ شبد کہے موہے چاؤ گھنیرا، پر بھو تیری صفت صلاحیا۔ دھن بھاگ تُوں بنیا میرا میں تیرا، دُجا نظر کوئے نہ آیا۔ پُرکھ سمر تھ تیرا سچکھنڈ دوار ڈیرہ، میرا تھر گھر آسن دتا بنایا۔ جگ چو کڑی نت درشن کراں ہو کے نیرن نیرا، دُور دُراڈا پندھ مکایا۔ دو جہان کھلا ویہڑا، جس وچ کوٹن کوٹ برہمنڈ رہیا وسایا۔ وشن برہما شو میرا چیرا، ترے گن مایا بنج ت کرے کڑمانیا۔ گُر اوتاراں پیر پیغمبراں وسایا کھیڑا، بنج ت برہم مت دتی سمجھایا۔ ساچا حکم سندیسہ دتا کر کے مہرا، بودھ اگادھ کری پڑھایا۔ بھو ابھیدا میرا جانے کیہڑا، من مت بدھ چلے نہ کوئے چترایا۔ چو داں

و دیا دیوے گیڑا، چوڑاں طبق ویکھاں تھاؤں تھانیا۔ بن صاحب سنگر پُرکھ اکال کوئی نہ جانے آر پار کنارہ میرا، بیڑا وہن وہے لکھ چوڑا سی جیو جنت دھار
 اپنی وچ رُڑھانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا دُھر دا ور، سچا مستک لیکھ بنانیا۔ شبد کہے پر بھ میرے ٹھاکر، سوامی تیرے ہتھ
 وڈیانیا۔ سر شٹ سبائی تیرا ساگر، بھوجل تیری دھار بنانیا۔ تُوں کریم کرتا دُھر دا قادر، قُدرت تیرا رس نظری آئی۔ میں ونجارا شبد سوداگر، ساچا ہٹ
 کھلایا۔ تُوں بیٹھا رہیں نرمل جوت اِکاگر، ست سرُپ سو بھاپانیا۔ تُوں صاحب سلطان جودھا سورِ بہادر، شہنشاہ سیس جگدیس تاج لُکایا۔ میں نیوں
 نیوں چرن کول سیس جھکا کراں نوازش، نمونو تیرا دھیان لگایا۔ تُوں بن میری کرے نہ کوئی حفاظت، سر ہتھ نہ کوئے لُکایا۔ سچ دوار ست ستوادی
 پار برہم تیری ویکھی اِک عدالت، عدل اِکو نظری آئی۔ تیرے حکمے اندر گر اوتار پیر پیغمبر لوکات کر کے گئے بغاوت، دین مذہب کرن لڑانیا۔ سچ نام
 ساچی دیوے نہ کوئے سخاوت، دست اموک جھولی کوئے نہ پانیا۔ پریم پیار اندر دیوے نہ کوئی دعوت، مُجت خانے وچ محبوب میل نہ کوئے ملائی۔ جوتی
 جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی دے اِک نیامت، توحفہ سچ توفیق خدائے اپنی رحمت جھولی پانیا۔ رحمت رحم کرے خُدا، خالق خالق رُپ
 وٹانیا۔ نت نوت جو رہے جُدا، جُز اپنا دئے سمجھانیا۔ جو مُرید مُرشد اُتوں ہووے فدا، فطرت اپنی دئے چُکایا۔ تِس مارگ رہبر دیوے راہ سدا، پردہ
 اوہلا آپ اُٹھانیا۔ صوفیاں اندر رکھیا اپنا حصہ، سوہنی ونڈ ونڈانیا۔ بھگتاں سچ دوار یوں اِکو دسا، دہ دشا ڈھونڈن کوئے نہ جانیا۔ سنت کہن پر م پُرکھ پر بھ
 ساچا پتا، گھٹ گھٹ رہیا سمانیا۔ گر گھ کہن کرے نرگن سرگن ہتا، ہتکاری ویکھ وکھانیا۔ گر سیکھ کہن کدے نہ دیوے بچھا، سنمکھ ہو کے درس دکھانیا۔
 سری بھگوان کہے شبد گرو گرو سدا کرے رچھا، رچھک اپنا ناؤں پر گٹانیا۔ ہر جن پاوے دُھر دی بچھا، بچھیا اِکو اِک ورتانیا۔ نام رس امیوں دیوے مٹھا،
 رسنا رس نہ جانے رانیا۔ ایہو کھیل آد جگاد جگ چو کڑی کرے انڈھا، جگ نیر نظر کسے نہ آئی۔ بچھوں شاستر سمرت وید پُران گیتا گیان اِنجیل قُرآن
 کھانی بانی پر بھو سنگر دا سندیس پڑھدے چٹھا، رسنا جہوا بتی دند ڈھولا گانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، کرے کھیل ساچا ہر، بھگت
 بھگوان آپے پھر، قلعہ توڑ ہتکاری گڑھ، بیچ وکارا سٹے دڑ، لیکھا جانے چوٹی جڑ، گھر گرہ میلا سچ سبھانیا۔

★ ۶ جیٹھ ۲۰۲۱ بکرمی سائیں فیز محمد تون پُچھ گچھ تکھانودھ ضلع فرور پُر ★

شربت کہے میرا رنگ گلابی، گلشن اِکو نظری آئی۔ ندر کرے تے دیکھاں اُچ محرابی، ساچا روپ بے پرواہیا۔ اوتھے جگے نہ کوئی مہتابی، نورو نور نور خدایا۔ سچ پیالہ دیوے آب حیات شتابی، حیاتی وچوں حیاتی دے بدلایا۔ جلوہ دیوے الاهی آفتابی، محبوبِ مِلے بے پرواہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ شربت دیکھ دکھایا۔ شربت کہے میرا رنگ گلابی، گھر گمبھیر آپ بنایا۔ پروردگار بنے دلال، دُھر درگاہی اک خدایا۔ جلوہ دیوے حق جلال، ظاہر ظہور کرے رُشنائیا۔ مُرشد دیکھے مُرید لال، لال امولک اک پرگٹائیا۔ جس دا قلم شاہی دیوے نہ کوئی احوال، کاغذ سکے نہ کوئے سمجھایا۔ اوہ صاحب بے مثال، جس دی مُسل نہ کسے بنایا۔ سو سدا سدا کرپال، کرپاندھ اکھوایا۔ کوٹن کوٹ جیو جنت سادھ سنت صوفی فقیر جس دی کردے بھال، کھوجت کھوجت دھیان لگایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ شربت دیکھ دکھایا۔ شربت کہے میرا رنگ دتے اک محبوب، مُجبت جس دے نال لگایا۔ اُس دا سوہنا اک عروج، عرش قرص دوویں دیکھ دکھایا۔ جس دی منزل سچ مقصود، محکمہ بے پرواہیا۔ اوہ دُور دُراڈا نیرن نیرا کر کے آوے کوچ، بن کے پاندھی راہیا۔ سچ پیالہ دیوے اِکو گھوٹ، رس رسک رسک دکھایا۔ جس اُپر مُرشد جائے ٹٹھ، مُرید خوشی منایا۔ سائیں گوسائیں دیکھے اندر لگ، باہروں نظر کسے نہ آئی۔ مُجبت اندر لئے بچھ، پیار اندر صدا بانگ سنایا۔ روزیاں وچ نہ رہے چُپ، رازق رحیم آپ اکھوایا۔ سچ نماز پڑھے بن کایا بُت، کلمہ اِکو اک سنایا۔ جس دے نالوں ناتا گیا چھٹ، پھر اوسے نال جڑایا۔ دوزخ بہشت دوہاں بینڈا جائے ٹک، مِلے میل بے پرواہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، شربت وچوں شرع دے بدلایا۔ شربت کہے میری شرع لاشریک، شرکت وچ کدے نہ آئی۔ میرے محبوب دی وڈ توفیق، توحفہ گھر گھر دے پُچایا۔ اوہ سبج سچ رفیق، رحمت اک کمایا۔ جس دی کردے رہے اڈیک، سو آیا شہنشاہیا۔ اُس دے بنو بردے عزیز، عالیشان مکان بے مقام دے دکھایا۔ اندر وڈ کے دیکھو نزدیک، گھر حُجرہ رہیا سہایا۔ جس دی صفت کرے قرآن مجید، سو مجلس رہیا لگایا۔ صوفیاں دی اِکو عید، عید گاہ اِکو اک سمجھایا۔ جس منزل چڑھ کے مِلے سچ رسید، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، شربت وچوں ساکھیات رہیا سمجھایا۔ شربت کہے میرا سچ

پیار، پریتی اکو اک جنایا۔ جس دی مجلس اُچ منار، درگاہ ساچی سو بھاپایا۔ مقامے حق جس دا اُجیار، جلوہ نورو نور رُشانیا۔ اوہ سبجناں دا سبجن اوہ یاراں دا
 یار، دکھیاں درد و نڈانیا۔ غفلت وچوں ہوئے بے دار، نیتز نین اک کھلایا۔ اُس دی صفت کرے جگ چار، شاستر سمتر وید پُران دین گواہیا۔ بن مُرشد
 ہتھ نہ آوے وچ سنسار، پھڑ باہوں گلے نہ کوئے لگایا۔ ساچا وصل دیوے اصل روپ اپار، بے مثال کرے نہ کدے جدانیا۔ سچ شربت جس نوں دے
 پیال، پریتی اکو گھر دکھانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا جانے تھاؤں تھانیا۔ شربت کہے میرا پریم پیار عزیز، حضرت اکو اک جنایا۔
 جس نوں اندر باہر بخشے تمیز، طمع تہمت نہ کوئے لگایا۔ سو حافظ ہوئے حفیظ، بن حرفاں کرے پڑھانیا۔ سو لطف ویکھے اک لطیف، توحفہ کہانی نغمہ نہ
 کوئے سنانیا۔ جس اُپر مُرشد کرے بخشیش، مُرید رحمت جھولی بھرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، شربت وچوں سوہنارنگ دکھانیا۔ شربت
 کہے دسو سائیں، سچ سنا منگ منگایا۔ کس دوارے ملے گوسائیں، گھر داتا بے پرواہیا۔ گلے لگائے چائیں چائیں، پھڑ باہوں آپ اٹھانیا۔ نیامت بخشے جام
 پیائے بے پرواہی، پردہ اوہلا آپ چُکایا۔ سر رکھ ہتھ سمرتھ دیوے ٹھنڈیاں چھائیں، گنی تت نہ کوئے تپانیا۔ چوڈاں و دیا دین دہائی، چوڈاں طبق سپس
 جھکانیا۔ جس دا لیکھا بے انت کوئی لکھے نہ قلم شاہی، الف یے انت کوئے نہ پانیا۔ عین غین کہے میرا محبوب ماہی، زیر زبر نہ کوئے وڈیانیا۔ نقطہ نوں نہ
 دیوے کوئے گواہی، شہادت حمزا نہ سکے بھگتایا۔ بستہ بستہ مکتب نہ کوئے دکھائی، پٹی پے نہ کوئے پڑھانیا۔ تختہ زمیں اسماناں رہیا اُلٹائی، ثابت اپنا نور
 کرے رُشانیا۔ سو صاحب سچ مقام حضرت وسے ایکا تھائیں، درگاہ ساچی مقامے حق اپنا آسن لایا۔ سانوں تھوڑا جہا وچ پیا شک، گھنڈی گنجھل کھولو اوہ
 جس وچ پیر پیراں بیٹھا گھ شرمایا۔ پیر پیراں بیٹھا چُچپ، چہر چہن ویکھ دکھائیندا۔ پڑدہ اوہلا چکو اندھیرا گھپ، چند نور ظہور نظری آسیندا۔ اوہ کلمہ
 بولے گھ، جس کلمے وچوں کائنات کاتب بن کے لیکھ لکھائیندا۔ جس نوں پیر پیغمبر سید اولیئے رہے جھک، گر اوتار نیوں نیوں دھوڑی مستک ٹکا خاک
 رمانیندا۔ جس دا آد جگاد جگ چوکڑی لیکھا کدے نہ جائے مک، دیونہارا اک اکھوائیندا۔ چلو اُس دے کولوں رل مل لئیے پچھ، کس دھام کس مقام کس
 سنگھاسن سو بھاپائیندا۔ پریم پیار اندر سچ دوارے جائے جٹ، گھول دنگل اکو ویکھ دکھائیندا۔ تیس کیٹری منزل گئے پُج، راہ وچ کون غزل نغمہ نام سنانیندا۔

کی دست آگے دیوے کچھ، کی خالی ہتھ پھر آئیندا۔ کی داہری رکھے مجھ، کہ سپس کٹا موٹو مُنڈایا نظری آئیندا۔ کی کایا کہ بُت، کی تتوت سہائیندا۔ چلو چل کے ویکھئے اٹھ، اندر باہر گپت ظاہر کی کی رنگ رنگ آئیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ سائیں گوسائیں تیرے انتروں ویکھ وکھائیندا۔ شربت کہے میرا رنگ وانگ شراب، مدھ مدر نام دھرائیا۔ جس دارس بنے نال کباب، اگنی تت تپائیا۔ مل کے دوہاں میل وجود بنے احباب، رباب سچ ستار ہلایا۔ کس جُجرے ملے جناب، بیٹھا سو بھا پائیا۔ کس ہتھ نال کرو آداب، سجدہ سپس جھکایا۔ کی آگوں دیوے خطاب، مخاطب ہو کے دئے سمجھایا۔ اوس منزل کی رواج، کون رنگ رلیاں رہیا منایا۔ مُرشداں والی مُرشداں کول کرینے بات، باطن ظاہر نُور خُدا ئیا۔ سارا دن آون جاون پی کے جان شربت گلاس، ساچا جام منگ نہ کوئے منگایا۔ چلو ویکھئے اوہ پرکاس، جس پرکاس وچوں پرگٹیا آپ الاہیا۔ پھیر اک دُوجے نوں کہینے شتابش، گھر ساچے وجے ودھایا۔ سچ دوارے ہوئے اک اتفاق، نفاق کوئے رہن نہ پائیا۔ مُرید مُرشداں سدا مُشتاق، پریم پیار اندر سمایا۔ عیسیٰ موسیٰ محمد جس نوں گئے آکھ، آخر پرگٹے نُور خُدا ئیا۔ اُس دا بھيو کھولینے نال وضاحت، وجہ دُھر دی دئے سمجھایا۔ جس دا لیکھا جانے نہ کوئی نُغات، کلماں نال نہ کوئے وڈایا۔ جو سدا سدا سد دیونہار نجات، نج گھر بیٹھا سو بھا پائیا۔ سوہنا باغیچہ ویکھ باغات، گلابی رنگ خوشی منایا۔ گلابی باغ والے لے کے آئے ساتھ، انتر آتما خوشی منایا۔ اندر ویکھئے مار جھات، کس کونے گوشے لُکيا بے پرواہیا۔ جس دی کدے نہ ہوئے وفات، مڑھی گور نہ کوئے دبایا۔ اُس دی گواہی دیوے گلاس، جو اپنے اندر ساچا جام بیٹھا ٹکایا۔ جس دی اٹھے پہر رہے پر بھات، سندھیا سرگھی ویلا نظر کوئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بچھنہارا اوہ گھر، جس گھر اکو اک نُور و نُور خُدا ئیا۔ شربت کہے میں جنم دا پانی، کرماں نال مٹھا نال ملایا۔ ایہو کھیل مُرشد مہانی، جو مُریداں دئے سمجھایا۔ جس ویلے اپنی کرے مہروانی، دست اموک اپنے کولوں دئے ورتایا۔ پھیر مُشکل کرے آسانی، منزل منزل پنندھ مُکایا۔ لیکھا چکے جگت فانی، عالمے جابدانی اکو گھر وکھایا۔ جس نوں رہر ملے روحانی، آگے بچھے بھجا پھرے واہو داہیا۔ کوڑ کر یا کام کرودھ لوبھ موہ ہنکار کوئی نہ روڑھے طُغیانی، شوہ دریا نہ کوئے سٹایا۔ پار کرائے دو جہانی، سر اپنا ہتھ رکھایا۔ تس مُرشد اُتوں مُرید جاون قُربانی، جو کایا کعبے وچوں محبوب دئے ملایا۔ جوتی جوت سرُپ

ہر، آپ اپنی کرپا کر، شربت وچوں شریعت رہیا دکھایا۔ بخشش کرو کر کے رحمت، رحمان منگ منگائیندا۔ مُرید مُرشداں ہووے سہمت، سگلا سنگ دکھائیندا۔ کوئی نہ جانے تیر بٹھے تہمت، ویس اینکا اپنا کھیل دکھائیندا۔ اندر وڈ کے مارے اکو سینت، شبد اشارے نال اٹھائیندا۔ دھام دکھائے اکو بیتل، مقدّس آپ وڈیائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گھٹ انتر کھوج کھوجائیندا۔ شربت کہے مُرشد جانے تدبیر، طبع سب دی دے بدلایا۔ مہر نظر بدلے تقدیر، تقصیر اپنی وچ ملایا۔ دُئی دوتی شرع کٹ زنجیر، لاشریک دے دکھایا۔ جس دی جگ نیتز نظر نہ آئے کسے تصویر، نچ نیتز کرے رُشائیا۔ جس دی منزل چوٹی اک اخیر، درگاہ ساچی سو بھاپایا۔ جو آد جگاد کدے نہ ہووے دلگیر، حرس ہوس نہ کوئے ودھایا۔ جس دا کھیل بے نظیر، نظر سکے نہ کوئے اٹھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سوہنا جام اک درڑایا۔ شربت کہے میرا جام انوکھا، اکل کل اکھوائیندا۔ جس دے وچ کدے نہ دھوکھا، کوڑی کرپا ڈیرہ ڈھائیندا۔ میرے پیتیاں من رہے نہ کھوٹا، دُرمت میل پرے ہٹائیندا۔ جے مُرشد ہتھ وچ پھڑ لے اگئی سوٹا، اندر باہر بھے جنائیندا۔ صاحب سلطان ساچا دسیا اکو روزہ، جس روضے وچ جوٹھ جھوٹھ رسنا کوئے نہ لائیندا۔ اُس روزے وچ سدا مَوَجاں، مَوَجوَدہ ہو کے درس دکھائیندا۔ اُس دی کھوج نہ کوئی کھوجا، بھرے بھرمی سرب بھلائی۔ اُس نوں ملیاں لیکھا چکے ایکا دُوجا، نورِ الہی اکو نظری آئیندا۔ ایہو بھو مُرشداں کول گو جھا، بن کرپا بند تاکی نہ کوئے گھلائی۔ اللہ ہو انا ہو عالمین مہبان بیدوبی خیر یا اللہ الہی جس نوں پُجا، پوجنیک اکو نظری آئیندا۔ سچ دوارا تِس نوں سُبھا، گرہ مندر اک دکھائیندا۔ اوہناں سبجتاں پینڈا مُکا، تسبیح مالا پرے سُٹائیندا۔ اوہ صوفی سدا سُچا، سُچیاں وچوں صحیح سلامت دیکھ دکھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، شربت وچوں دیکھے رس مٹھا، مٹھت وچوں سچ مٹھاس مٹھاس وچوں آس آس وچوں رکھ نواس نواس وچوں داس نظری آئیندا۔ گلاس کہے میری خاطر، خاتمہ کوڑی کرپا دیو کرایا۔ اپنے آپ نہ بنے کوئی چاتر، جگت چترائی کم کسے نہ آئی۔ جس نوں دُھر دا سنہیہڑا آوے پاتر، سچ سندیسہ اک خُدایا۔ سو منزل دیکھے آخر، اخیر اپنا پندھ مُکایا۔ جلوہ دسو انتر باطن، گلاں باتاں نال نہ کوئے وڈیایا۔ کس کنارے بیٹھے پاتن، کون ملاح نظری آئی۔ جس نوں پردہ نشیں سارے آکھن، گھ نقاب رہیا لکایا۔ اوہ کس منزل جا کے بنے ساتھن، سوہنا سنگ نبھایا۔ کیہرا کلمہ

گاوے گاتھن، بن رسنا جہوا راگ الایا۔ کیہڑا کملی والا سچ پریتی جوڑے ناتن، پلو اپنے گنڈھ بندھایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بچھنہارا اک گھر جس مندر وچوں ماندری منتر رہیا سکھایا۔ کرو اشارہ نال عش، عاشق معشوق دوویں روپ وٹایا۔ توں میرا میں تیرا دوہاں دا ساچا جس، قلم شاہی صفت صلاحیا۔ پریم پریتی اندر جانا وس، واسطہ اکو نال رکھایا۔ جیہڑا کسے نہ آوے ہتھ، سنمکھ بیٹھا بے پرواہیا۔ پروردگار مہما اکھ، کتھنی کھ نہ سکے رانیا۔ جو اندر وڑ کے رہیا دس، سو باہروں کرے پڑھایا۔ پہلوں مرشد نال ملائے ہتھ، ہتھاں وچوں ہستی دتی جنایا۔ ہن ملو تے گھل جائے اکھ، جس اکھ وچوں نظری آئے نور خدایا۔ نہیں تے آگے ہو جائے بس، بستہ سب دا رہیا بندھایا۔ ایس گلاس دا اگمی رس، جس وچوں لال رنگ اپنا رنگ دکھایا۔ جل نال مل کے لاہا رہیا کھٹ، ملی مان وڈیایا۔ مرشد کرپا جے مرید پیوے گٹ گٹ، پیندیاں کٹکا پوتھی پڑھن دی لوڑ رہے نہ رانیا۔ گھر پرکاس جوت ہووے لٹ لٹ لٹ، شبد ناد دُھن انحد کرے شنوایا۔ ایہہ رس جو لوے چٹ، چپٹک مکے جگت لوکایا۔ آگے سوہنا دسے ہٹ، جتھے بیٹھا بے پرواہیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ سائیں کس منزل ملے گوسائیں غنسل وصل اصل وچوں کرایا۔ اصل وصل وچ کون وجود، رنگ سچ کون رنگائیندا۔ کون سیجا رکھے محفوظ، چاروں کُنٹ ویکھ دکھائیندا۔ آو ویکھئے اوہ محبوب، جو مُجبت وچوں پریم پریتی اک پرگٹائیندا۔ جس دا اصل جے کوئی سمجھے نال آپے رل جائے سو، شرع وچ لیا کے کل زر روپ دکھائیندا۔ فقیر فقیراں لین بو جھ، بُجھارت اکو نام جنائیندا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، فقرہ حق حقیقت وچوں سُننا چاہندا۔ اندروں ہو نگر نکلے ہو، رسنا جہوا بٹی دند تال وجانیا۔ جے صاحب ملیں توں، توں ہی توں راگ الایا۔ اُجل ہووے منہ، مکھ کھڑا صفت صلاحیا۔ ایہہ کایا مائی جھوٹھا دسے کھوہ، ہنکار وکار اس دے وچ بھرایا۔ جنہاں دا پاک ہو یا رُوح، رسول گھر ملے چائیں چانیا۔ اوہ ویکھن اوہدی جوہ، جنگل اُجاڑ پہاڑ ڈو نگھی کندر ڈیرہ ڈھاہیا۔ اوہ اوہناں نال ہوئی ہوئی جاوے کو، سچ سندیسہ اک سنایا۔ جے میری کسے نوں مل جائے پتی سوہ، سو صحبت نال سو بھاپایا۔ جگت جگیا سو جگت واسنا کردے پھوں پھوں، ہوئے بھری لوکایا۔ جو ستنگر پورے نال جائے چھوہ، سونا کنچن پارس پارس نالوں اُپر اپنے رنگ نال رنگایا۔ خوشی کرے ساڈھے تن کروڑ لوں لوں، اندر وڑ کے تند تندر ستار وجانیا۔

اوتھے نہ کوئی ہاں نہ کوئی ہوں، توں میں میں توں اِکو راگ سُنایا۔ جو درویش بن کے بیٹھے برؤں، سچ دوارے ڈیرہ لایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اشارے نال اشارے رہیا ملایا۔

★ ۶ جیٹھ ۲۰۲۱ بکرمی سرین سنگھ دے گرہ نِدھانوالی ضلع فرورز پُر ★

فقیراں فقرہ حق نہ پڑھیا، سنی کلام نہ دُھر درگاہیا۔ حُجرے اندر حج نہ کریا، ملیا میل نہ بے پرواہیا۔ سچ محرابے مول نہ کھریا، سوہنا رُپ وٹایا۔ جیوت رُپ کوئے نہ مریا، کایا گور نہ سوہا پائیا۔ سچ پیالہ جام کسے نہ بھریا، خالی دسے تت صُراحیا۔ در درویش نہ بنیا دریا، سچ الکھ نہ کوئے جگایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ویکھنہارا اک اکھوایا۔ فقیراں فقرہ نہ جاتا حق، حقیقت بیٹھی مکھ بھوایا۔ جگت خدائی رہے تک، تقویٰ دیوے نہ بے پرواہیا۔ لہجہ لہجہ سارے گئے تھک، اندر باہر کھوج کھوجایا۔ کوڈی پلے نہ کسے ککھ، قیمت سکے نہ کوئے پوایا۔ سجدہ سیس نہ جھکیانک، لکیر تقدیر نہ کوئے مٹایا۔ جگت جیون دسے بھٹھ، گنی بھٹھیلا اِکو رنگ وکھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا جانے ہر رگھورایا۔ فقیر فقرہ نہ جانے، پردہ اوہلا نہ کوئے اُٹھایا۔ رنگ محبوب کوئے نہ مانے، سنجیس سچ دین دُہایا۔ راتیں سُنٹیاں رین وہانے، باہوں پھڑگلے نہ کوئے لگایا۔ بالی بُدھ بنے بال انجانے، من مت دیوے جگت گواہیا۔ کوڑی کریا بیٹھی سرانے، سوہنا ویس شنگار کرایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا جانے تھاوں تھانیا۔ فقیراں ملی نہ سچ فقیری، فضل فضل رحم نہ کوئے کمایا۔ تٹی تن نہ شرع زنجیری، شریعت پندھ نہ کوئے مُکایا۔ تسبیح ملی نہ بے نظیری، من کا منکا دے بھوایا۔ دُئی دویت نہ مٹی پیرٹی، دردی درد نہ کوئے ونڈایا۔ چوٹی چڑھے نہ کوئے آخیری، گرہ ویکھے چائیں چانیا۔ لیکھا چکے نہ شاہ حقیری، حقیر حقیراں وچ بیٹھا رنگ وکھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا سوہلا رہیا سُنایا۔ فقیراں فکراں اندر آیا فاقہ، دھیرج دھیر نہ کوئے رکھانیدا۔ کسے نظر نہ آیا ساچا آقا، عقل وچوں اصل شکل نہ کوئے سمجھانیدا۔ بند کواڑ نہ گھلا تاکا، پردہ دُوئی نہ کوئے چُکانیدا۔ آب حیات نہ ملیا باٹا،

۱۱۰۳

۱۱۰۳

امرت رس نہ کوئے چکھائیندا۔ سچ سہنجی نہ سٹا کھاٹا، پریم گلوکڑی پریتم اپنی نہ کوئے دکھائیندا۔ ڈونگھا دسے اکو کھاتہ، خطرہ جس وچوں نظری آئیندا۔ جتھے لیکھا منگے باقا، باقی نوئیس اپنا حکم منائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی سکھیا اک سمجھائیندا۔ فقیراں چکھیا نہ فکر موت، سہم وہم نہ کوئے مٹائیا۔ جگت بیہڑی جاندی دسے اؤنت، مرید مرشد گود نہ کوئے اٹھائیا۔ اندر وڑ کے سارے رہے سوچ، سمجھ سکے کوئی نہ رائیا۔ پروردگار ملیا نہ دھر دا خونت، خاوند بیوی نہ ہوئی گڑمائیا۔ اوتھے کسے نہ دسے کوئی پہنچ، ملاوے میل نہ سچے ماہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، فقیراں فاتح رہیا پڑھائیا۔ فقیراں اُتے اکو فقرے لایا فتویٰ، حکم صادر اک کرائیا۔ کسے پیر دا چڑھے نہ کوئی حلوہ، نیاز روپ نہ کوئے وٹائیا۔ کباب ملے نہ کسے تلواں، بھنّ سیخ نہ کوئے چڑھائیا۔ بھلکے من نہ واسنا منوآ، من کا منکا دئے بھوئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، دھر دا لیکھا آپ مُکائیا۔ فقیراں کرے دارخبر، بے خبر خبر سنائیا۔ سب دے ہتھوں کاسہ ٹٹا پیالہ صبر، صبوری سنگ نہ کوئے نبھائیا۔ عیسیٰ موسیٰ محمد جو اسلامی بنایا تیر، شرع نال جوڑ جڑائیا۔ تنہاں ویکھنہارا شیر بر، شہنشاہ اکو پھیرا پائیا۔ انت ویلا کوئی نہ سکے سمجھل، قدم قدم سکے نہ کوئے ٹکائیا۔ پیر پیغمبر کہن ہویا غضب، غرض پوری نہ کوئی دکھائیا۔ فقیر حقیر ہوں تعجب، خیرانی سب دے سرتے چھائیا۔ جس لیکھا چکاؤنا دین مذہب، لا مذہب پھیرا پائیا۔ اُمتی سارے کرو ادب، آداب اکو سپس جھکائیا۔ سب دا حل کرے مطلب، مطالعہ کر کے ویکھے جگت لوکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا حکم اک ورتائیا۔ سچ فقیر بنائے گرکھ، جس فقرہ حق پڑھائیندا۔ پریم پریتی کر بنائے سٹ، پتا پوت گود اٹھائیندا۔ کلجگ انتم لئے پچھ، پت پر میثور پھیرا پائیندا۔ جن بھگتاں جھولی پائے سب کچھ، اپنا خالی ہتھ رکھائیندا۔ ایہتھے اوتھے دو جہان بینڈا جائے مک، ادھ وچکار نہ کوئے اٹکائیندا۔ سنت سہیلا بوٹا کدے نہ جائے سک، پت تھنی آپ مہکائیندا۔ شبدي دھاروں آپے اٹھ، جوتی جاتا ویکھ دکھائیندا۔ پریم پیار سچ پریتی اندر لگ، آتم سچ سہنجی ڈیرہ لائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ فقیر اک دکھائیندا۔ سچ فقیر جن بھگت، جنم جنم دا بھو چکائیا۔ لیکھے لائے بوند رکت، پنچت کایا مائی دئے وڈیائیا۔ آتم پر ماتم پائے ساچی شکت، شخصیت اپنے نال رکھائیا۔ آپے جانے ویلا وقت، تھت وار سکے نہ کوئے سمجھائیا۔ گرگھاں اُتے کر کے ترس،

رحمت اپنی رہیا ورتائیا۔ جگ جنم جو رہے بھٹک، دے درس بھٹکنا دے گوائیا۔ ادھ وچکار کوئی نہ جائے لٹک، رائے دھرم نہ دے سزائیا۔ گرگھ فقیر کوٹاں وچوں فقط، جس فقرہ پڑھیا سوہنگ ڈھولا گائیا۔ تس آتم وچھڑی پھیر ملاوے پرت، پریتم اپنا رنگ رنگائیا۔ نیتز دیدار اکھ اکھیاں کر کے درس، درشن اپنا اک درڑائیا۔ ایہو کھیل پر بھو اسپرج، اچرج لیلہ رہیا دکھائیا۔ چھری شرع پھیر کرد، ذبح ظالم رہیا دکھائیا۔ دکھیاں دیناں ونڈے درد، مہروان سر اپنا ہتھ لکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا سچا ور، ہر جن ساچے میلے سچ سبھائیا۔

★ ۸ جیٹھ ۲۰۲۱ پکرمی ہر نام سنگھ دے گرہ گمان پرا ضلع امرتسر ★

کریا کرے پر بھ انترجامی، آدن انتا جگا جگنتا ویکھ دکھائیندا۔ لیکھا جانے دو جہانی، برہمنڈ کھنڈ پڑی لوء کھوج کھوجائیندا۔ جن بھگتاں اُپر کرے مہروانی، مہر نظر اک اٹھائیندا۔ بودھ اگادھ شبد سنائے اگئی بانی، ڈھر داراگ آپ لائیندا۔ امرت آتم نچھرس دیوے ٹھنڈا پانی، اگنی تت بھجائیندا۔ چرن کول بخشے سچ دھیانی، نیتز لوچن نین اکھ کھائیندا۔ لیکھا چکائے آون جانی، لکھ چوڑاسی بھند کٹائیندا۔ سچ دوارے بخشش کرے مانی، سر اپنا ہتھ رکھائیندا۔ سرت ملاوے شبد ہانی، گرہ مندر اک سہائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچا بھيو آپ چکائیندا۔ سنگر پورا سچ سوامی، سچ سنت دے وڈیائیا۔ نت نوت سدا نہکامی، نہکرمی کرم کمائیا۔ پریم پیار اگم اتھاہ شبد اناد سنائے کہانی، چوڑاں وڈیا نہ کوئے وڈیائیا۔ ساچا مندر محل اٹل دکھائے اک لاثانی، جلوہ جوت نور رُشنائیا۔ من واسنا کوڑ کریا میٹے شیطانی، شرع مذہب نہ کوئے لڑائیا۔ کرپا کرے صاحب سلطانی گن ندھانی، گونتا بے پرواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا سچا ور، لیکھا جانے تھاواں تھائیا۔ صاحب سنگر سد بے انت، گرگھ گر گر بوجھ بھجائیندا۔ نام ندھان دیوے نیا منت، بھيو ابھیدا بھيو کھائیندا۔ دے وڈیائی وچوں جیو جنت، پڑدہ اوہلا آپ اٹھائیندا۔ گھر ملاوا ساچے کنت، گرہ ناری سو بھاپائیندا۔ بودھ اگادھا بن کے پنڈت، دُھن آتمک راگ سنائیندا۔ گڑھ توڑ ہوئے ہنگت، ہنگ برہم میل ملائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر جن

ساچے ویکھ وکھائیندا۔ صاحبِ سنگر لیکھا جانے گرسکھ، گرو گرو دیو وڈی وڈیائیا۔ نام وست پاوے بھکھ، امولک اک ورتائیا۔ بن اکھاں آوے دس، نج نیز
 کرے رُشائیا۔ آتم پر ماتم کرے ہت، برہم پار برہم ویکھ وکھائیا۔ کروٹ لے بدلے پٹھ، سنگھ اپنا روپ رُشائیا۔ پریم پیارا بن کے مات پت، پریم اپنی
 گود اٹھائیا۔ ویکھنہار انت نوت، جگ چوکڑی کھیل کھائیا۔ سبج تریتا دوپر کلج اپنی دھاروں اٹھ، جوتی شبدی کھیل کھائیا۔ گرگھ سبج لے پچھ، گھر
 وچ گھر کھوج کھوجائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچی سکھیا اک سمجھائیا۔ صاحبِ سنگر ساچی سکھیا دیوے ایک، ایکا
 کرے نام پڑھائیا۔ کوڑی کریا ناتا توڑے بھیکھ، بھانڈا بھرم بھو بھٹائیا۔ سچ سرنائی دتے دھر دی ٹیک، اشٹ دیو اکو اک سمجھائیا۔ من مت بدھ کرے
 بیک، دُرمت میل دھوائیا۔ ترے گن مایا نہ لائے سیک، پنچت شیطان شرع نہ کوئے لڑائیا۔ دُور ڈراڈا نیرن نیرا ہو کے لئے پیکھ، آپ اپنا پڑدہ لاپیا۔
 جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، کرے کھیل ساچا ہر، گرگھ میلے سبج سبھائیا۔ صاحبِ سنگر کرے ملاپ، ہر شبدی جوڑ جڑائیندا۔ بند کو اڑی
 کھول تاک، بجر کپائی پرے ہٹائیندا۔ میٹ مٹائے اندھیری رات، جوتی نور چند اک چکائیندا۔ مایا ممتا موہ وکار ہنکار دیوے کاٹ، سچ سچ اکو گھر وکھائیندا۔
 آتم سیجا سہنجی سہائے کھاٹ، سنگھاسن آسن ڈیرہ لائیندا۔ شبد اگئی سنائے بات، باطن اپنا حکم ورتائیندا۔ زرگن زرگن بنھے نات، سرگن لیکھا موں
 چکائیندا۔ سچ بھنڈار وکھائے ڈونگھا کھات، گھر گھبیر بھو کھائیندا۔ کر کرپا گرگھائے اپنی ذات، ذات وچوں ہر جن اپنا نور چکائیندا۔ دوجا نہ کوئی
 دسے ساتھ، کرتا پڑکھ کرنی آپ کمائیندا۔ شاستر سمتر وید پُران انجیل قرآن گیتا گیان جس دی گاوے گاتھ، سو صاحبِ سنگر اپنا حکم ورتائیندا۔
 جوگ ابھیاں جپ تپ سنجم جس دا پوجا پاٹھ، سو پڑکھ اکال جگ جگ اپنا ویس وٹائیندا۔ جن بھگتاں سچ پریتی دیوے دات، داتا دانی آپ ورتائیندا۔
 جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سنت سہیلے گرو گر چیلے گرو دیو سوامی اپنا پڑدہ لائیندا۔ سنگر پورا گھر گھبیر، ہر سبج اک
 اکھوائیندا۔ کرے کھیل بن سریر، پنچت نظر کسے نہ آئیندا۔ دو جہاناں جو دھا سوربیر، بلدھاری اک اکھوائیندا۔ مہروان مہان وڈ پیرن پیر، حضرت اپنا
 رنگ رنگائیندا۔ چوٹی چٹھ کے بیٹھے اک اخیر، آخر اپنا حکم ورتائیندا۔ مُریداں مُرشد ہون نہ دیوے دلگیر، دردی ہو کے دردیاں درد وندائیندا۔ لیکھا

جانے شاہ حقیر، حقیقت وچوں حق حقوق کھوج کھوجائیندا۔ اپنے ہتھ رکھے توفیق، توحفہ کلمہ نغمہ نام اک سنائیندا۔ صاحب سلطان سجن بن رفیق، فریق کوڑی کریا میٹ مٹائیندا۔ اپنا مارگ دس اک باریک، رہبر ہو کے نال ملائیندا۔ لیکھا جانے لاشریک، شرکت وچ کدے نہ آئیندا۔ بھگت سہیلا بن کے میت، متر پیارا ویکھ وکھائیندا۔ اندر وڑ کے کایا مندر چڑھ کے دتے سوہناگیت، بن رسنا جہوا بٹی دند آپ سنائیندا۔ نہ کوئی مندر نہ مسیت، شودوالا مٹھ نظر کوئے نہ آئیندا۔ نہ کوئی قلم شاہی نہ کوئی اکھر مارے لیک، حرف حروف نہ کوئے وکھائیندا۔ دُور دُراڈا نظری آئے نیرن نیر نزدیک، نج گھر بیٹھا سوہا پائیندا۔ اوتھے نہ کوئی ہست کیٹ، اُوچ نیچ راؤ رنگ راج راجان شاہ سلطان ویس نہ کوئے وٹائیندا۔ کرے کھیل دھام انڈیٹھ، اگم اگمرا اگمرا کار کمائیندا۔ جن بھگتاں بخشش کر کے چرن پریت، پریتوان پریتم اپنے رنگ رنگائیندا۔ کایا ماٹی ٹھانڈی کرے سیتل سیت، امرت میگھ اک برسائیندا۔ گرسکھاں سمجھائے جس گھر وسیرا سچ و سنیک، گرہ مندر اکو اک رُشنائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی کرنی آپ کمائیندا۔ ساچی کرنی کرے بھگوان، بھگوان اپنی دیا کمائیا۔ کرپاندھ ٹھا کر سوامی ہو مہروان، مہر نظر اک اٹھائیا۔ نت نوت جگ چوکڑی کرنہار پچان، بے نظیر اپنی نظر لئے بدلایا۔ گرسکھاں دیوے سچ گیان، گرسکھاں کرے نام پڑھائیا۔ ساچے سنتاں بخش آتم پر ماتم اک دھیان، بھگتاں بھگونت ملے چائیں چائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، جگ چوکڑی نت نوت اپنا حکم ورتائیا۔ جگ چوکڑی حکمی کار، ہر کرتا آپ کمائیندا۔ سیوالا گرو اوتار، پیر پیغمبر کھیل کھلائیندا۔ شاستر سمتر بول جیکار، اکھر وکھر راہ وکھائیندا۔ سر سرور تیر تھ تھ کنار، جل تھل مہیئل روپ وٹائیندا۔ لیکھا جان جنگل جوہ اُجاڑ پہاڑ، اُچے ٹلے پر بت سوہا پائیندا۔ گرسکھ سجن آپ اٹھال، سنت سہیلے میل ملائیندا۔ بھگت وچھل دین دیاں، بھگتی اپنی سچ سمجھائیندا۔ کایا مندر اندر سچی دھر مسال، جس گھر سوامی نت نوت سدا سدا اپنا ڈیرہ لائیندا۔ جتھے پوہ نہ سکے کال، مہاکال کھ شرمائیندا۔ جتھے چھری کرے نہ کوئی حلال، ذبح روپ نہ کوئے وٹائیندا۔ جتھے ترے گن مایا نہ کوئے جنجال، مایا موہ نہ کوئے بھرمائیندا۔ تس دوارے صاحب سنگر ملے آن، شبد سرُپی اپنا ویس وٹائیندا۔ سچ پریتی دیوے دان، آتم پر ماتم جوڑ جڑائیندا۔ میل ملاوا گوپی کاہن، سخی سہیلی ویکھ وکھائیندا۔ ایہو کھیل سری بھگوان، جگ

جگ جن بھگتاں آپ کرائیندا۔ کجگ انت ہو پردھان، جوتی جامہ ویس وٹائیندا۔ سنت سہیلے ویکھے آن، گرسکھ گرسکھ گود اٹھائیندا۔ چرن پریتی دے کے مان، ناتا اکو گھر بندھائیندا۔ روگ سوگ چنتا دکھ سرب مٹ جان، جس سر اپنا ہتھ ٹکائیندا۔ بھگت بھگونت اکو سوہلا ڈھولا گان، توں میرا میں تیرا دوجا نظر کوئے نہ آئیندا۔ ایہتے اوہتے دو جہاناں خوشی منان، ادھ وچکار نہ کوئے اٹکائیندا۔ وشن برہما شو کوٹن کوٹ سپس نوان، کروڑ تینتیس سُرپت اند اگھ نہ کوئے اٹھائیندا۔ گن گندھرب پھول برسان، سوہنا ویلا وقت سہائیندا۔ دھن وڈیائی جنہاں جگ جگ ملیا نرگن سرگن ہو سیری بھگوان، بھگوان اپنا ویس وٹائیا۔ تنہاں سخیاں سچ سوامی وچھڑ نہ جائے کاہن، ساچی راس دھر دے منڈل آپ دکھائیا۔ سو جن ہوئے پروان، جنہاں پر م پڑکھ پر ماتم آتم میل ملائیا۔ لکھ چوراسی وچوں گرگھ ورلے ملے مان، جس مہابلی دیوے مان وڈیائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکٹک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، گرگھ گرسکھ ہر جن ہر بھگت ہر سنت سنگر روپ جوتی شبدی میل ملائیا۔

★ ۸ جیٹھ ۲۰۲۱ بکرمی زین سنگھ دے گرہ گمان پرا ضلع امرتسر ★

بھگت زین ملیا نرائن، نرائن وڈی وڈیائیا۔ آد جگادی سجن سین، صاحب سنگر بے پرواہیا۔ بھگت وچھل چکائے لہن دین، پورب لہنا جھولی پائیا۔ رسنا جہوا بٹی دند کوئی نہ سکے کہن، بھو ابھید نہ کوئے سمجھائیا۔ سچ دوارے بھگت بھگونت اگھے رہن، گرہ مندر خوشی منائیا۔ اک دوجے نوں ویکھن اپنے نین، جگ نیتز ناتا دتا تڑائیا۔ نقطہ ملیا پچھلی غین، این اگھ کری رُشائیا۔ کوڑی کریا وچوں کدھیا ڈوگھے وہن، وہی کھاتہ شہوہ دریائے رڑھائیا۔ پڑکھ ابناسی دیونہارا دین، دیندیاں اتوٹ اٹھ آپ ورتائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پنچ تت کایا کرے رسائن، سچ کسوٹی نام چڑھائیا۔ بھگت زین نرائن پر بھ ٹھاکر، پاربر ہم بے انت اکھوائیندا۔ ویکھنہارا کجگ ڈوگھا ساگر، بھور بھوری کھوج کھوجائیندا۔ ونج وپاری بن سوداگر، کرتا قیمت آپے پائیندا۔ کرماں وچوں کرم اجاگر، جہاں وچوں جنم وڈیائیندا۔ سچ دوارے دے کے آدر، عدل اپنا اک سمجھائیندا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا

لیکھا لیکھے لائیندا۔ نرین بھگت نرائن بھگونت، گھر وجے اک ودھائیا۔ نرین ناری نرائن کنت، گھر خوشیاں منگل گائیا۔ نرین پریم نرائن رت بسنت، نرائن گلشن پت ڈالی آپ مہکائیا۔ نرین مایا نرائن بے انت، نرائن ممتا موہ مٹائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نرین ویدار تھی نرائن پنڈت، بودھ اگادھ کرے پڑھائیا۔ نرائن نرگن نرائن نرؤیر، سرگن اپنی کھیل کھلائیندا۔ نرین کھیڑا نرائن کردا سیر، گوشہ کونا گنٹ ویکھ وکھائیندا۔ نرین مانگت نرائن مہر، مُجبت اپنے نال رکھائیندا۔ نرین میلا لکھ چوراسی وچوں اکو ویر، نرائن ملیاں نرائن وچھڑ کدے نہ جائیندا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل گبھیہر گہر، گور اپنی دیا کمائیندا۔

★ ۸ جیٹھ ۲۰۲۱ بکرمی اوتار سنگھ دے گرہ پنڈ کاؤں کے ضلع امرتسر ★

سو پڑکھ نرنجن ٹھانڈا دربار، ہر کرتا آپ لگائیندا۔ ہر پڑکھ نرنجن بے عیب پروردگار، الکھ اگوچر اگم اتھاہ اپنی کار کمائیندا۔ ایکنکار نرؤیر نراکار، اکل کل دھاری اپنی کل دھرائیندا۔ آد نرنجن نور اجیار، جوتی جلوہ ڈگمگائیندا۔ ابناسی کرتا شاہ سکدار، شہنشاہ اپنا ناؤں پرگٹائیندا۔ سیری بھگوان ویکھنہار، رُوپ انوپ نظر کوائے نہ آئیندا۔ پاربرہم در درویش بن بھکھار، الکھ نرنجن اکو الکھ جگائیندا۔ پڑکھ اکال پاوے سار، پروردگار کھوج کھوجائیندا۔ محل اٹل کر اجیار، دیا باتی کملا پاتی اکو ڈگمگائیندا۔ سچ سنگھاسن سوبھاونت کرتیار، سچ دوارا آپ سہائیندا۔ سچھنڈ دوارا کھول کواڑ، نرگن اپنی کار کمائیندا۔ بھوپت بھوپ بن راج راجان، محکم حاکم آپ سہائیندا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، ساچی کرنی کار کمائیندا۔ ساچی کرنی ہر بھگونت، کرتا پڑکھ آپ کمائیا۔ آپے آد آپے انت، اپنا کھیل آپ رچائیا۔ آپے نار آپے کنت، کنت کنتوہل اپنا ناؤں پرگٹائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دوار اک سہائیا۔ سچ دوار سہنجنا، کرنی کرتا آپ کمائیندا۔ آد جگادی پڑکھ نرنجنا، نور نورانہ ڈگمگائیندا۔ سچ دوارے بن بھکھاری آپے منگنا، درویش اپنا ناؤں دھرائیندا۔ داتا دانی درد ڈکھ بھھے ہو بھنجنا، وست امولک اپنی آپ ورتائیندا۔ سچ دوارے متر میت پیارا بنے سنجنا، دوجا نظر کوائے نہ

آئیندا۔ نہ گھڑیا نہ انت بھجنا، گھڑن بھنہار اپنی کار کمانیدا۔ بھيو ابيدا اپنا کھول آپے دسنا، دوجا ويس نہ کوئے وٹائیندا۔ سچکھنڈ دوار تخت نواسی بہہ آپے سچا، سچ جگدیس سو بھاپائیندا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، کرے کھیل ساچا ہر، کرنی کرتا آپ کمانیدا۔ کرنی کرتا کرے سمرتھ، پر بھ وڈا وڈا وڈیا نیا۔ نرگن جوت کر پرگٹ، جوتی جاتا کرے رُشائیا۔ ست دوارا کھول ہٹ، وست اگم وچ ٹکائیا۔ دیونہارا اپنے ہتھ، سدا سہیلا آپ ورتائیا۔ سچ سوامی بن کے مت، پریتم اپنی پریت جوڑ جڑائیا۔ نرگن ہو کے کرے ہت، ہتکاری آپ اکھوائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دوارے سچ سنگھاسن آسن لائیا۔ سچ دوارا سچکھنڈ، ست ستوادی ڈیرہ لائیندا۔ آد جگادی اک انندا، انندا وچوں پرگٹائیندا۔ نہ کوئی سورج نہ کوئی چند، منڈل منڈپ نہ کوئے وڈیا نیندا۔ نہ کوئی برہمنڈ نہ کھنڈ، جیرج انڈ ونڈ نہ کوئے ونڈائیندا۔ چھپر چھن چار دیوار نہ کوئی کندھ، مندر رُپ نہ کوئے وٹائیندا۔ در درویش نہ کوئی منگے منگ، جھولی خالی آگے نہ کوئے رکھائیندا۔ نہ کوئی گیت سنائے چھندا، رسنا جہواراگ نہ کوئے لائیندا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دوار اک وڈیا نیندا۔ سچ دوارا سچکھنڈ وڈا، ہر وڈا دے وڈیا نیا۔ جتھے وسے آپے نڈھا، بال جوانی بردھ رُپ نہ کوئے وکھائیا۔ آر پار مدھ جانے اپنی حد، کنارہ سکے نہ کوئے سمجھائیا۔ سچ سنگھاسن پُرکھ ابناسن ابناسی آپ سچا، جگت دوار نہ کوئے وڈیا نیا۔ اپنے حکم اندر آپے بھجا، دوجا حکم نہ کوئے سنائیا۔ اپنی پریم پریتی اندر آپے رجا، ترسنا بھکھ نہ کوئے رکھائیا۔ آپے ست پیالہ پیتا مدھا، رس اپنے وچوں پرگٹائیا۔ آپے جوت پرکاس نرگن دیپک جگا، نور اجالا اک وکھائیا۔ آپے ست ستوادی ست پُرکھ نرگن پھرے بھجا، رُپ رنگ رکھ نظر کسے نہ آئیا۔ آپے اپنی دھاروں جننی جن ہو کے جنیا بچھ، ست دلارا شبدی ناؤں رکھائیا۔ بن پُرکھ اکال دُوبے کسے نہ کوئی پتہ، انت کہے کوئی نہ رائیا۔ سچ دوار اکو وساء، نہچل دھام دے وڈیا نیا۔ سچکھنڈ اندر تھر گھر ساچا رکھا، چرن کول اک ٹکائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، بھيو ابيدا اپنے ہتھ رکھائیا۔ سچکھنڈ نواسی پرگٹایا پوت، مات پت نظر کوئے نہ آئیا۔ نہ کوئی دشانہ کوئی کوٹ، حصہ ونڈ نہ کوئے وکھائیا۔ نہ کوئی تت نہ کوئی قلبوت، رُوح بت نہ میل ملائیا۔ نہ کوئی تاگا تانا پیٹا سوت، ٹٹی گنڈھ نہ کوئے وکھائیا۔ نہ کوئی محل اٹل عرُوج، چھپر چھن نہ کوئے پُھہائیا۔ نہ کوئی شستر بستر کرے محفوظ، مہروان

اپنی مہر اپنے وچوں پر گٹائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ گرہ خوشی منائی۔ سچ گرہ سے دوارا، ملے مان وڈیائی۔ کرپا کرے آپ زرنکارا، زرن گن زرویر کھیل وکھائی۔ شبدی سٹ اک دُلا را، شاہ پاتشاہ آپ اُچائی۔ چرن پریتی دے پیارا، سر اپنا ہتھ ٹکائی۔ محل اٹل اک اُسارا، تھر گھر ناؤں رکھائی۔ دیا باقی آپے بالا، جوتی جوت کرے رُشائی۔ ساچا منتر اک سکھالا، سکھیا دے کری پڑھائی۔ سچکھنڈ میری سچی دھر مسالا، سچ سنگھاسن سو بھا پائی۔ تیرا میرا کھیل زالا، آد جگاد کوئی سمجھ سکے نہ رآیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سٹ شبد دے سمجھائی۔ سٹ شبد چڑھیا چاؤ گھنیرا، تھر گھر وٹی ودھائی۔ پُرکھ اکال بنیا پتا میرا، جننی جنے نہ کوئی مآیا۔ جس دا اکو سچکھنڈ کھیڑا، دوجا در نہ کوئے کھلآیا۔ جس دا اچا لَمّا کوئی نہ جانے ویڑا، پار کنارہ پار نہ کوئے رکھائی۔ اوتھے ناتا جُڑیا توں میرا میں تیرا، دوجا نظر کوئے نہ آئی۔ سری بھگوان ابناسی کرتا کرے اپنی مہرا، مہروان ہوئے سہائی۔ سمر تھ پُرکھ کہا اکو سٹ شبد ہتھیرا، دوجی لوڑ رہے نہ رآیا۔ جس نال تھر گھر سے کھیڑا، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، کرنی کرتا آپ کمائی۔ تھر گھر وسیا سچ محل، ہر کرتا آپ وسائیندا۔ ناؤں رکھایا اُچ اٹل، بھيو کوئے نہ پائیندا۔ اگئی وپک رہیا بل، تیل باقی وچ نہ کوئے رکھائیندا۔ سچکھنڈ نواسی وسایا نہچل دھام اچل، اچل مورت اپنی کار کمائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچا حکم اک سنائیندا۔ ساچا حکم دھر فرمانا، سو پُرکھ زرنجن آپ سنائی۔ ہر پُرکھ زرنجن ہو مہروانا، محبوب اکو راہ تکائی۔ ایکنکارا وڈ بلوانا، لیکھا جانے نور خدائیا۔ آد زرنجن جوت مہانا، جلوہ اکو اک رُشائی۔ ابناسی کرتا نوجوانا، پروردگار نہ مرے نہ جائیا۔ سری بھگوان لیکھا جانے سچ مکانا، مقامے حق ڈیرہ لائی۔ پار برہم مرد مردانہ، سچ مردانگی اک کمائی۔ تخت نواسی راج راجانا، شہنشاہ اکھوائیا۔ سٹ دُلا رے دیوے دانا، دھر دی دات ورتائی۔ وشن برہما شو تیرا کھیل مہانا، ترے گن مایا پنچ تت کرے گُڑمائی۔ لکھ چوراسی تیرا نور نورانہ، انڈج جیرج اُتبیج سیتج وند وندائی۔ نو سٹ بدھا گانا، سوہنا سگن وکھائی۔ سچجگ تریتا دوپر کجگ دیوے مانا، جگ چوکڑی بندھن پائی۔ شبد اگئی بول ترانہ، دھر داراگ سنائی۔ گر اوتار پیر پیغمبر کر پردھانا، لوکمت پنچ تت آتم پر ماتم کرے گُڑمائی۔ شاستر سمرت بھيو کھلآئے انجیل قرآنا، گیتا گیان اک درڑائی۔ کھانی بانی دے پروانہ، پر م پُرکھ سچ سندیسہ اک

سناٹا۔ نو سو چُرانوے چو کڑی جگ کھیلے کھیل مہانا، خالق خلق وچ سہایا۔ دُھر سندیسہ دیوے اک گیانا، پاربرہم برہم ودیا اک پڑھایا۔ بھگتاں بخشے چرن دھیانا، سری بھگوان بھو گھلایا۔ سنتاں دیوے نام ندھانا، زرنتر برہم دے سمجھایا۔ گرکھاں دیوے چرن دھوڑ اشنا، دُرمت میل دھوایا۔ گر سکھاں ہوئے مہروانا، مہر نظر اک اٹھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، شبد سُت دے سمجھایا۔ شبد سُت سُن دُھر دی آواز، بن رسنا جہوا ہر سنا سنا سنا۔ آد جگاد جگ چو کڑی تیرا راز، رحمت کر کے آپ گھلایا۔ کوٹن کوٹ صفتی نام کرن جہاد، نو کھنڈ پر تھی ست دیپ برہمنڈ کھنڈ ڈنکا اکو اک وجائیدا۔ گر اوتار پیر پیغمبر تیرا سازن ساز، پنج تت کایا چولا اک دکھائیدا۔ وست اموک دُھر دی دے کے دات، لوکات کھیل کرائیدا۔ رسنا جہوا بتی دند دس کے پوجا پاٹھ، سمرن اکو اک دکھائیدا۔ اندر وڑ کے ساچے مندر چٹھ کے شبد اگئی کھولاں راز، بھو ابھیدا آپ سمجھائیدا۔ ساچا کلمہ دے نماز، نبی رسول آپ سمجھائیدا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، کرتا پڑکھ اپنی کار کمائیدا۔ شبد سُت سُن کر دھیان، ہر کرتا آپ جنایا۔ سنجگ تریتا دواپر کلجک جگ چو کڑی جگت گیان، چو داں ودیا کرے پڑھایا۔ گرگھ ورلے دیوے پہچان، پاربرہم برہم اپنا بھو گھلایا۔ انتر آتم دیوے دان، پر ماتم اپنا رنگ رنگایا۔ ساچا راگ سناے دُھر دے کان، انادی ناد وجایا۔ سنت سہیلے گرو گرجیلے ویکھے آن، زرگن سرگن پھیرا پانیا۔ قلم شاہی کاغذ لکھ لکھ دے نہ سکے کوئی بیان، نیز روون مارن دھائینا۔ بے انت بے پرواہ پروردگار نوجوان، شاہ پاتشاہ سچا شہنشاہیا۔ آد جگاد جگ چو کڑی ٹھکران، سچھنڈ نو اسی ساچے تخت بیٹھا سچا ماہیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر جس دا کرن دھیان، اشٹ دیو سوامی اکو اک منایا۔ سو پاربرہم پت پر میثور کلجک انتم لوکات ہوئے پردھان، جوتی جلوہ نور نور کرے رُشائیا۔ ساچی منزل محبوب ویکھے آن، دُور دُراڈا پندھ مکایا۔ پیر پیغمبر ملا شیخ مسائق ہون حیران، نیز نین اٹھ نہ کوئے گھلایا۔ جس دا کاغذاں اتے دیندے گئے بیان، کاتب بن کے کری لکھایا۔ سو لیکھا جانے دو جہان، پُری لوء برہمنڈ کھنڈ کھوج کھوجایا۔ وشن برہما شو ہوئے حیران، بھو ابھیدا جانے کوئے نہ رانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سُت شبد اکو اک اٹھایا۔ شبد سُت اٹھائے پر بھ، ہر دیوے مان وڈیایا۔ دو جہان زرگن دھار ویکھ جھب، رُپ رنگ ریکھ نظر کسے نہ آیا۔ نو ست پار کر حد، برہمانڈ تیری اوٹ نکایا۔

وِشَو ویکھ ساچی جد، وِشَنوؤں پُو رہیا پھڑایا۔ چار کُنٹ دہ دِشا بن لٹاں اُٹھ کے بھج، اپنا پندھ مُکایا۔ سچ نگارہ ہو کے وِج، دو جہان کر شنوایا۔ سچ دوارے
 کر اُٹھ، محل اٹل سو بھا پایا۔ تیمی اوتاراں اک سندیسہ دس، دُھر فرمان سنا یا۔ بھگت اٹھاراں آؤن نٹھ، بن کے پاندھی راہیا۔ عیسیٰ موسیٰ محمد قدم جائن
 ڈھٹھ، دھوڑی کُکا خاک رمایا۔ گر دس ہوون دس، در بیٹھن سیس جھکایا۔ ترے گن مایا رووے بھٹھ، پنچ تت اپنا گھ بھوایا۔ سبجک تریتا دواپر کلجک
 اپنی کرنی دین دس، سچ سندیسہ اک سنا یا۔ ویکھنہار پُرکھ سمرتھ، دُوجا نظر کوئے نہ آیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، شبد سٹ رہیا درڑایا۔
 شبد سٹ اُٹھ جاگ، ہر کرتا آپ جگائیندا۔ سرشٹ سبائی اندھیری دسے رات، ساچا چند نہ کوئے چٹھائیندا۔ گر اوتار پیر پیغمبر جو لکھ کے گئے بھوکھت
 واک، واقعہ اوہو نظری آئیندا۔ بجر کپاٹی کسے نہ کھلا تاک، دیا باقی گھر جوت نہ کوئے رُشائیندا۔ ساچے پتن کوئی نہ آیا گھاٹ، گھاٹا پور نہ کوئے کرائیندا۔
 من واسنا کرن بات، ممتا موہ نہ کوئے چکائیندا۔ جھگڑا پیا ذات پات، دین مذہب سچا رنگ نہ کوئے دکھائیندا۔ چاروں کُنٹ ڈونگھا دسے کھات، منزل پندھ
 پار نہ کوئے مُکائیندا۔ آتمک دُھن کوئی نہ سنے آواز، ساچا راگ نہ کوئے لائیندا۔ ساچا کلمہ پڑھے نہ کوئے نماز، وُضو حق نہ کوئے کرائیندا۔ آتم پر ماتم
 کرے نہ کوئی ارداس، سیس جگدیس نہ کوئے جھکائیندا۔ سرتی شبدی گونی کاہن کوئی نہ پائے راس، منڈل منڈپ رنگ نہ کوئے دکھائیندا۔ سیتا سرتی وسے
 نہ رام پاس، سخی سہیلی انگ نہ کوئے لگائیندا۔ پھری دروہی پر تھمی آکاش، چاروں کُنٹ اندھیرا چھائیندا۔ پیر پیغمبر سارے ہوئے اُداس، دھیرج دھیر نہ
 کوئے دھرائیندا۔ چو داں طبق پوری کرے نہ کوئی آس، مہروان سر ہتھ نہ کوئے لگائیندا۔ جس دے وچوں اُچی لکھ چوڑا سی شاخ، سو شناخت کر نہہارا نظر
 کسے نہ آئیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچے شبد آپ سمجھائیندا۔ سٹ شبد کرے تیاری، اپنا بل پر گٹایا۔ حکم ملیا
 ایککاری، نہ کوئی میٹے میٹ مٹایا۔ تھر گھر ویکھاں وسدی اک اٹاری، محل اٹل رُشائیا۔ نرمل جوت جگے اپاری، دیا بتی نہ کوئے دکھایا۔ جس گھر وسے
 شہنشاہ سیکداری، راجن راج آپ ہو جایا۔ اُس دی نظر نہ آئے چار دیواری، قلعہ کوٹ بنک نہ کوئے دکھایا۔ سو ہر گھٹ اندر کر کر بیٹھا پساری، نچ گھر
 اپنا ڈیرہ لایا۔ شبد ناد سچّی دُھنکاری، گرہ مندر ناد سنا یا۔ نرگن جوت کر اُجیاری، جوت نرنجن کرے رُشائیا۔ امرت رس سچ جُماری، نُبھر جھرنادے

جھرائیا۔ ناتا توڑ کام کرودھ لوبھ موہ ہنکاری، کوڑی کریا ڈیرہ ڈھایا۔ پکڑ اٹھائے سرتی لاڑی، شبدی کنت لئے پرناٹیا۔ لیکھا چکے جنگل جوہ اُجاڑ پہاڑی، اُچے ٹلے پر بت ڈونگھی کندر کھوج کھوجانیا۔ چرن پریتی دئے پیاری، پریم پیار اک سکھانیا۔ سوشد گرو آد جگاد اک اگلا سب دامیلنہاری، جگ وچھڑے رہیا ملانیا۔ جنم کرم دی کٹے بیماری، ہوئے روگ رہن نہ پانیا۔ آپے پھرے پچھے اگاڑی، ایستے اوتھے ہوئے سہانیا۔ لیکھا جان بہتر ناڑی، ہاڑی ہاڑی سوہا پانیا۔ بوند رکت کرے ونجاری، سوہناہٹ کھلایا۔ لیکھا جانے سچ درباری درگاہ ساچی سوہا پانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکاسٹ رہیا اٹھانیا۔ شبدی سٹ اٹھ اٹھ دوڑ، ہر کرتا حکم سنائیندا۔ وید ویاسا لکھ کے گیا براہمن گوڑ، پوت سپوتا بھو کوئے نہ پانیندا۔ عیسیٰ موسیٰ محمد کہے جائے بہرے، جو عرشاں اُتے عرشی ڈیرہ لائیندا۔ نانک نرگن کہے کھیل کرے اور کا اور، بودھ اگادھا آپ جنائیندا۔ گوبند کہے ویکھنا کر کے غور، گہر گسپھر سمبل ڈیرہ لائیندا۔ جس دا آد جگاد جنگ چو کڑی رس نہ مٹھا نہ کوڑ، انرس اپنی دھار چلائیندا۔ جس آگے کسے نہ چلے زور، سو جابر اپنا حکم ورتائیندا۔ سچکھنڈ دوارا دیوے کھول، ست ستوادی راہ وکھائیندا۔ لیکھا جانے اپر دھرنی دھرت دھول، زمیں اسماناں پڑدہ لائیندا۔ بسمل ہو کے جائے مول، مولا ہو کے ویکھ وکھائیندا۔ کرتا ہو کے پورا کرے قول، کرنی اپنے ہتھ وڈیائیندا۔ ست پرکھ نرنجن ہو کے رہے اڈول، لکھ چوراسی جیو جنت آپ ڈلائیندا۔ ست شبد کلجک جیو رہے نہ کوئی انہول، آلس نندرا نیز اگھ کھلائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دوارا اک سہائیندا۔ سچ دوارا سوہنا لگا، شبدی سٹ سپس جھکائیا۔ حکمے اندر پھرے بھجا، گر اوتاراں رہیا اٹھانیا۔ پیر پینمبراں دیوے سدا، سچ سندیس سنائیا۔ جن بھکتو ویکھو اپنا آگا، اگلا لیکھا پر بھو دئے وڈیائیا۔ ساچے سنتو انتر جانو اپنا مزہ، منزل پنڈھ مکائیا۔ گرگھو ویکھو لوں لوں وچ رچا، ذات اپنی تہاڑی ذات وچ چھپانیا۔ گر سکھ ویکھو پرکھ اکال دین دیال دھر دارام سچا، رمیا اکو بے پرواہیا۔ جس گوبند بنایا اپنا بچہ، پتا پرکھ اکال دیا کمائیا۔ کلجک انت بس ایکسا حکمے اندر کرے سرب اکٹھا، اکثر تا اکو گھر وکھانیا۔ چوتھے جگ سب دا پچھلا پاڑیا پٹا، جگت نیاد دتی مکائیا۔ آگے کھیل کرے پرکھ سمر تھا، سمر تھا اپنی کار کمائیا۔ سچکھنڈ دوارے جو نرگن ہو کے وسا، سرگن دیوے مان وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ویکھنہارا سچا گھر، جس گرہ گر اوتار پیر پینمبر ڈیرہ لائیا۔ گر اوتار پیر پینمبر

کھولن اکھ، بن نیناں نین اٹھایا۔ پت پر میثور نظر آئے پر تھک، جس دا پتا نہ کوئی مایا۔ سرن سرنائی چرن کول سچ جگدیس جاون ڈھٹھ، نیوں نیوں لاگن پانیا۔ پروردگار ساڈی بس، پیر پیغمبر بستے رہے بنھایا۔ الف یے رہیا نہ کوئی رس، مکتب سچ نہ کوئی پڑھایا۔ عین کھلی نہ کوئی اکھ، نقطہ نوں نہ کوئے مٹایا۔ گرو گرو دیو کہن تیرا بھلیا سب نوں جس، شاستر سمرت وید پُران دین دُہایا۔ دست امولک کسے نہ آوے ہتھ، کوڑی کریا جگت لوکایا۔ ترے گن مایا سرشتی رہی مچ، پنج تت جلن نہ کوئے بھجایا۔ نو دوارے رہے سچ، من نو آسوانگ دکھایا۔ سرن سرنائی پر بھ ٹھا کر تیری گئے ڈھٹھ، مان ابھمان نظر کوئے نہ آیا۔ جوں بھاوے توں لہنا رکھ، شہنشاہ تیری سرنایا۔ ستجگ تریتا دواپر کلجگ تیرے حکمے اندر لئے کٹ، دھر دی سیو کمایا۔ اتم سارے آئے چھڈ، ناتا آگے نہ کوئے جڑایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا دے اک ور، ہر ٹھا کر تیری اوٹ رکھایا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کرن سجدہ، در ٹھانڈے سیس نوایا۔ در درویش ہوئے بردا، بندی خانہ دے تڑایا۔ تیرا روپ نرائن زدا، نہ ہر تیری سرنایا۔ تیرے آگے کوئی نہ اڑا، سب بیٹھے سیس نوایا۔ نت نوت سب تیرا کلمہ پڑھدا، نام تیرے وڈایا۔ ویکھیا کھیل تیرا تھر گھر دا، جتھے شبد گرو بیٹھا آسن لایا۔ نہ جیوندانہ کدے مردا، اکو رنگ سمایا۔ توں میرا میں تیرا کردا، سوہنگ راگ الاپا۔ صدی چو دھویں سب نوں پھڑدا، شرع زنجیر کٹایا۔ کلمہ جانے گھر گھر دا، کائنات کھوج کھوجایا۔ شرع وچ کدے نہ وڑدا، لاشریک دے نور خدایا۔ راج راجاناں کولوں کدے نہ ہردا، شاہ سلطاناں خاک ملاپا۔ محل اٹل اچ منارے چڑھدا، صوفیاں بھگتاں لئے اٹھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا ساچا ور، کلجگ اتم منگ منگایا۔ گر اوتار پیر پیغمبر ڈاھون جھولی، تن خاکی نظر کوئے نہ آیا۔ ہوں درویش در ٹھانڈے بنے گولی، گھر گبھیہر تیری سیو کمایا۔ پنج تت کایا لوکماں چھڈی چولی، جوتی جوت سماپا۔ شبد اگم تیری سب توں دکھری بولی، انبولت دیں سمجھایا۔ نرگن نرویر ساڈی پریم پریتی اندر چکی ڈولی، سچ دوارے دتا وسایا۔ ایہتھے دوجا کوئی نہ پاوے روئی، اکو تیرا حکم ورتے بے پرواہیا۔ نہ کوئی دے تند موئی، مہندی رنگ نہ کوئے رنگایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچا دینا اک ور، در تیرے اکھ جگایا۔ تیرے در اکھ اکھ نرنجن، گر اوتار پیر پیغمبر سیس نوایا۔ وشن برہما شو کوٹن کوٹ منگن، نیوں لاگن پانیا۔ اچی کوک پکارن توں داتا درد

دُکھ بھئے بھجن، بھاونہ سب دی اپنے وچ لگایا۔ اکال مورتِ اکو مدن، مکند منوہر لکھمی نرائن تیرا رُوپ بے پرواہیا۔ چرن کول سچ دوار کرائیں محن، مجلس اپنی لئیں بہایا۔ جتھے ناد نگارے اگئی و جن، ڈھولک چھینا نہ کوئے کھڑکایا۔ سچ پریم پریتی آوے انندن، انند اند وچوں دکھایا۔ مستک لگانا نام لگاویں چندن، چند چاندنی کرے رُشانیا۔ دین مذہب شرع کوئی نہ رہے بندھن، بندگی اکو اک سمجھایا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچا دینا اک ور، در تیرے آس لگایا۔ در تیرے رکھی آس، آشنا تیرے نال ملائی۔ جگ جگ دی مٹے پیاس، ترسنا دے گوائیا۔ گوپی کاہن بن کے پائی تیری راس، سخیاں نال ناچ نچایا۔ پیر پیغمبر ہو کے سنی سنائی تیری آواز، ڈھولا راگ الایا۔ سرگن ہو کے زرگن تیرا دیکھیا کھیل تماش، خالق خلق اندر ڈیرہ لایا۔ کجک انت پورا کر بھوکھت واک، گر اتار پیر پیغمبر دیکھ خوشی منایا۔ تہہ بن تیرا کوئی نہ جانے راز، پڑدہ سکے نہ کوئے اٹھایا۔ سچ بیننتی اک ارداس، دوئے جوڑ ڈنڈوت اک کرایا۔ پاربرہم پر بھ وسنا بھگتاں پاس، بھگون اپنا رنگ دکھایا۔ آتم پر ماتم دسنا دھر دا پوجا پاٹھ، ہون اکو وار کرایا۔ کوڑی کریا نیڑ نہ آئے کوئی بد معاش، من مت نہ کوئے لڑایا۔ گھر وچ گھر دکھاؤنا سچ پرکاس، جوتی جوت جوت رُشانیا۔ جو گرگھ گر سکھ بن گئے تیرے داس، داسی داس بن کے اوہناں سیو کمایا۔ اندر وڑ کے ڈونگھی کندر و سیں پاس، جگت دوارے پندھ مکایا۔ جاگت سوت ماریں اک آواز، اندرا نندرا آلس پرے ہٹایا۔ جنم جنم دی پوری کریں خواہش، آسا اپنی جھولی پائی۔ صاحب سنگر ساچے در توں جائے نہ کوئے نراس، نراسا آسا وچ بدلایا۔ درس دکھاؤنا ساکیات، سوچھ سرُوپی رُوپ وٹایا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، اکو دینا دھر دا ور، ہرجن ساچے میل ملائی۔ ہرجن میل ملاؤنا جگ، سنگر تیری اک سرنایا۔ ترے گن بھجوانی اک، ممتا موہ مٹایا۔ درس دینا اپر شاہ رگ، گھر سچ ہوئے رُشانیا۔ بن مکے کعبیوں ہوئے حج، حجرہ حق دینا دکھایا۔ میل ملاؤنا بن مندر مٹھ، شودوالا اکو اک سمجھایا۔ ساچی دینی برہم مت، برہم و دیا دھر پڑھایا۔ اپنے ملن دی کھولنی اٹھ، دب نیتر کر رُشانیا۔ جگت و کاریوں کر کے دکھ، دکھرا اپنا گھر جنایا۔ جس مندر پر بھ رہوں وس، تس کھیڑے لہنا بہایا۔ تیری کرپا آئیے نٹھ، جگ کوڑا پندھ مکایا۔ سچ سرنائی جاییے ڈھٹھ، چرن دھوڑی خاک لگایا۔ سر ہٹھ دینا رکھ، رکھیا کرنی تھاؤں تھانیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا سچا ور، ہرجن

ساچے رہیا درڑا گیا۔ سننگر پورا دیا کماؤندا اے۔ گرگھیاں آپ سمجھاؤندا اے۔ جگت سٹیاں آپ اٹھاؤندا اے۔ جگ رٹھیاں پھڑ مناؤندا اے۔ بن پچھیاں دات ورتاؤندا اے۔ راتیں سٹیاں میل ملاؤندا اے۔ جگت وکارے کولوں چھڈاؤندا اے۔ سچ دوارے آپ بہاؤندا اے۔ شبد نگارے ناد وجاؤندا اے۔ امرت تال سہاویے آپ نہاؤندا اے۔ جوت زرنجن دیک ڈگگاؤندا اے۔ امرت رس رس چکھاؤندا اے۔ جن بھگتاں ہو کے وس، گھر گھر پھیری پاؤندا اے۔ پریم پیار دادے کے رس، رس رسیا ونڈ ونڈاؤندا اے۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، جنم کرم دے وچھڑے لئے پھڑ، پچھرت اپنا میل ملاؤندا اے۔ لیکھا جانے چوٹی جر، سیس دھڑ کایا کنجن گڑھ اندر وڑ، محل اٹل سو بھا پاؤندا اے۔ کنت سہاگی ہو کے لئے ور، شبد انادی ہو کے لئے پھڑ، برہم برہادی ہو کے کھوج کھوجاؤندا اے۔ جو جن سرن سرنائی گئے پڑ، تنہاں تٹا ہنکاری گڑھ، نون سو اکھراک پڑھاؤندا اے۔ پڑکھ ابناسی کرپا کر، بھگت سہیلا دیوے ور، وارتا اپنی جن بھگتاں نال بناؤندا اے۔ گرگھو گرگھو مڑ کے جاؤ اپنے گھر، جتھے آوے نہ کوئی ڈر، سننگر سوامی بٹھے اپنے لڑ، ناتا اکو گھر بناؤندا اے۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گرگھیاں وکھائے اوہ گھر، جس دروازے اندر آپے وڑ کے زرنجن زرویر زراکار پڑکھ اکال سو بھا پاؤندا اے۔

★ ۹ جیٹھ ۲۰۲۱ بکرمی اوتار سنگھ دے کھوہ اُتے کاؤنکے ضلع امرتسر ★

سننگر کرپا سچ سکھ، سکھ آتم آپ دکھائیدا۔ سننگر کرپا من واسنا مٹے دکھ، ممتا موہ نہ کوئے ستائیدا۔ سننگر کرپا چکے بھکھ، سچ بھنڈار جھولی پائیدا۔ سننگر کرپا اجل گھ، کوڑی کرپا دُور کرائیدا۔ سننگر کرپا دھرنی دھرت دھول آکاش پاتال ہون خوش، خوشیاں راگ سنائیدا۔ سننگر کرپا ساچا رس ملے گھٹ، امرت دھار وہائیدا۔ سننگر کرپا، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھائیدا۔ سننگر کرپا کارج راس، دکھ سکھ وچ بدلایا۔ جوں سننگر مل گرگھ مٹے پیاس، توں دھرنی دھرت جل پانی رہی بللایا۔ بن نیر کوئی نہ اُتجے شاخ، پت ٹہنی نہ کوئے مہکایا۔ پنکھڑی سوہے نہ کوئی بھل گلاب، گلشن

رنگ نہ کوئے رنگا گیا۔ بن آب نہ کوئے صواب، سُکھ شانت نہ کوئے ورتا گیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیونہار وڈیا گیا۔ جل کہے میں دھرتی رس، رساں وچوں رس نظری آئیندا۔ پر بھ دی کرنی ایہدے اندر رہیا وس، کھیڑا اڈ نہ کوئے بنائیندا۔ کرپا کری پُرکھ سمرتھ، میری سوہنی ونڈ ونڈائیندا۔ پریم پیار نال اندروں جھٹ، قطرہ قطرہ بوند بوند برسا ئیندا۔ میرا اک اگمی رس، پنجاں تٹاں وچ سو بھا پائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا کھیل آپ دکھائیندا۔ دھرنی کہے میری ڈونگھی دھار، سمجھ کسے نہ آ گیا۔ کرپا کری آپ نرنکار، جل پانی خاک ملا گیا۔ میرے اندروں آوے باہر، اپنا رُپ بدلایا۔ سیوا کرے وچ سنسار، سوہنی کار کما گیا۔ جن بھگتاں کارج دے سوار، جوں دھنے جٹ ملیا گوسانیا۔ گرگھ کدے نہ آوے ہار، مہروان ہوئے سہا گیا۔ ٹھنڈے جل وگدی رہے نسا، سوہنا رنگ بنا گیا۔ کھیڑا وسدا رہے اوتار، پیار بنیا بے پرواہیا۔ یاراں وچوں یاراں دا یار، وہاراں وچ نورُ خدایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، سدا سد ہوئے سہا گیا۔

★ ۹ جیٹھ ۲۰۲۱ یکرمی ہزارا سنگھ دے گرہ کاؤنکے ضلع امرتسر ★

پُرکھ اکال سدا سمرتھ، سنگر سور پیر اکھوائیندا۔ سچ دوارے آپے وس، ہر گھٹ اپنا نور دھرائیندا۔ بودھ اگادھ شبدی دس، دھر دا ڈھولا آپ سنا ئیندا۔ پریم پیار اندر ہو کے وس، واسطہ نرگن سرگن جوڑ جڑائیندا۔ نر نرائن نج نیتز کھول اکھ، آخر اپنا میل ملائیندا۔ جگ جگ جن بھگت سہیلے سبجن سد، سدا اپنا نام سنا ئیندا۔ گرہ مندر کرائے اپنا ج، کایا کعبہ اک دکھائیندا۔ ڈھولا راگ سنائے چھند، سوہنا تال و جائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہروان ویکھ دکھائیندا۔ پُرکھ اکال دین دیاں، دیا ندھ وڈی وڈیا گیا۔ وسنہارا سچھنڈ پتی دھر مسال، دھرم دوارا اک سہا گیا۔ جگ چوکڑی ہر جن ویکھے اپنے لال، لالن لکھ چورا سی کھوج کھوجا گیا۔ پورب جنم جو گھالن آئے گھال، کیتی گھال لیکھے پایا۔ بن متلیاں دیوے دان، بن کھوجیاں گھر گھر پردہ دے اٹھایا۔ ست پریتی دیوے چرن کول دھیان، دئی دوتی ڈیرہ ڈھایا۔ آتم برہم اُتجے اک گیان، نرا کھر دے سمجھایا۔ شاستر سمرت وید پُران جس

نوں گان، صفت صلاحی راگ الایا۔ جو پر م پُرکھ شاہ سلطان، شہنشاہ جگ جگ ویس وٹایا۔ کھجگ انتم ہو پردھان، ست پردھانگی اک کمایا۔ لکھ چوڑاسی
 دُھر داکاہن، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھیو ابھیرا رہیا سمجھایا۔ پُرکھ اکال سرب گنوت، گھر گمبھیر ہر اکھوانیدا۔ لیکھا جانے آدانت،
 جگ چوڑی ویس وٹانیدا۔ نام پرگٹائے ساچا منت، منتر اکو اک وکھانیدا۔ جن بھگت سہیلے پرگٹائے وچوں جنت، جیون جگت اک وکھانیدا۔ گھر ملاوانار
 کنت، سیج سہنجنی میل ملائیدا۔ شبد انادی بن کے پنڈت، دُھر دی ودیا آپ سکھانیدا۔ دُوبے در نہ جائے منگت، درویش ہو نہ الکھ جگائیدا۔ جوتی جوت
 سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھگوان اپنا کھیل وکھانیدا۔ پُرکھ اکال سرب گن ٹھاکر، شاہ پاتشاہ آپ اکھوانیدا۔ سرشٹ سبائی ویکھنہارا ڈونگھا ساگر، نو نو
 چار کھوج کھوجانیدا۔ لیکھا جانے کریم کرتا قادر، قدرت وچ اپنی دھار چلائیدا۔ جن بھگتاں در گھر ساچے دیوے آدر، ادنے اعلے آپ بنائیدا۔ جوتی
 جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر اپنا ہتھ لکھانیدا۔ پُرکھ اکال ہر سجن میت، پت پر میثور بے پرواہیا۔ جس دی نت نوت اگئی ریت، لوکمت سکے نہ
 کوئے سمجھایا۔ جس داگر اوتار پیر پیغمبر سخیاں بن کے گاؤن گیت، سوہنا سوہلا راگ سناہیا۔ سو ٹھاکر سوامی بیٹھا رہے اتیت، ترے گن وچ کدے نہ
 آہیا۔ کسے ہتھ نہ آوے مندر مسیت، شودوالے مٹھ دین دُہانیا۔ جن بھگتاں انتر آتم سنے چیک، دُور دُراڈا نیرن نیرا ہو کے ویکھ وکھانیا۔ جنہاں پاربرہم
 پت پر میثور ملن دی رکھی اڈیک، تہاں میل ملائے سیج سُبھانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، در گھر ساچا اک وکھانیا۔ پُرکھ اکال وڈ گنوت،
 رسنا جہوا کہن کچھ نہ پانیا۔ دیوے وڈیائی ساچے سنناں، سنگر اپنا بھیو چکایا۔ سنگ رکھائے جوں نار کنتا، جوڑی دُھر دی جوڑ بڑایا۔ گڑھ توڑ ہوئے ہنگت،
 ہنگ برہم کرے پڑھانیا۔ میل ملائے ساچی سنگت، ہر سنگت اپنا نور در سائیا۔ لیکھا چکے بھکھا ننگت، اوج نیچ اکو گھر بہانیا۔ کایا چولی سچی رنگدا، نام مہیٹھی
 رنگ چڑھانیا۔ لیکھا چکے خانے بند دا، بندی خانہ توڑ تڑانیا۔ میل ملائے گجری چند دا، شبدی جوتی دھار سمانیا۔ لہنا دینا چکے بھیکھ پکھنڈ دا، کوڑی کریا ڈیرہ
 ڈھاہیا۔ نام ندھان اگم اتھاہ دولت آپے ونددا، دیونہارا چائیں چانیا۔ سیج دوارے کایا مندر آپے لنگھدا، نو دوارے پنڈھ مکانیا۔ رس مانے آتم سیج سچی پلنگ
 دا، جس دا پاوا چول نظر کسے نہ آہیا۔ امرت جام پیائے سچی گنگ دا، گنگا گوداوری جمن سُرستی بیٹھی نین شرمایا۔ کرے پرکاس دُھر دے چند دا، جوتی

جاتا ڈمگایا۔ نِت نوت جن بھگتاں سنگ سدا ہنڈدا، ایہتھے اوتھے ہوئے سہایا۔ ناتا توڑ نار دُہاگن رنڈ دا، گھر سہاگن دئے بناہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر جن میللا ملائے سہج سُبھایا۔ پُرکھ اکال دُھر دا سبجن، ہر کرتا آپ اکھوایا۔ جن بھگت کرائے دھوڑی مجن، دُرمت میل دھوایا۔ گڑھ ہنکاری کوڑے بھججن، بھانڈا بھرم بھو رہن نہ پایا۔ سنت سہیلے آوے سدن، اندر وڑ کے لئے اٹھایا۔ جن بھگتاں ہووے پڑدے کبجن، اوڈھن اکو سیس ٹکایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ہر سبجن سچ گوسانیا۔ ہر سبجن پر بھو سچ گوسائیں، گھر گمبھیر اک اکھواینیدا۔ جگ جنم وچھڑے پکڑے بانہیں، پھڑ باہوں گلے لگائیندا۔ سچ دوارے کرے سچ نیائیں، عدالت حق وکھائیندا۔ سنت سہیلا بن کے دیوے ٹھنڈیاں چھائیں، گر چیللا اپنے گھر وسائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ہر جن لہنا دینا جھولی پائیندا۔ ہر جن لہنا دینا دئے ضرور، جگ چوکڑی ویکھ وکھائیندا۔ پرگٹ ہوئے جوتی نور، نور نورانہ ڈمگائیندا۔ شبد اناد اگئی تور، ثریا ثرت تھم سنائیندا۔ امرت آتم دیوے ست سرو، مدھر رس اک چکھائیندا۔ دُو نگھی کندر حاضر ہو حضور، حضرت اپنا میل ملائیندا۔ جنم جنم دے بخشے آپ قصور، پاپ اپرادھ دُرمت میل ڈیرہ ڈھاہندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گرگھ گر گر آپ جگائیندا۔ پُرکھ اکال صاحب سنگر سچا، سچ سچ وڈیایا۔ سنت سہیلا ویکھے بچہ، بچپن اپنی گود لکایا۔ کایا ماٹی بھاگ لگائے تن کچا، پنچ تت میللا سہج سُبھایا۔ جوت پرکاس سچا رکھا، دُھن ناد شنوایا۔ زرگن ہو کے پھرے نٹھا، سرگن کھوج کھوجایا۔ لیکھا جانے تت اٹھا، اپ تیج وائے پر تھی آکاش من مت بدھ پڑدہ دئے چکایا۔ آون جاون کر کرپا میٹے رٹا، لکھ چوراسی بندھن بندھ کٹایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، کرے کھیل ساچا ہر، گرگھ گرگھ لئے اٹھایا۔ پُرکھ اکال جائے تھ، دین دیا کمائیندا۔ گرگھ سبجن ویکھے لگ، کایا مندر اندر ڈیرہ لائیندا۔ دیال ہو کے لئے پچھ، شبدی شبدی آواز لگائیندا۔ اٹھ لاڈلے دُھر دے ست، ست ستوادی آپ جگائیندا۔ بچھلا پینڈا گیا مک، اگے اپنا پندھ درسائیندا۔ جو گرگھ گرگھ صاحب سنگر پورے جاون جھک، تنہاں جھاکی اپنا نام ست سروپ وکھائیندا۔ ایہتھے اوتھے اگے بچھے پینڈا جائے مک، مکمل اپنے

گھر وسائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، ہرجن جام پیائے اگمی گھٹ، رس بن رسنا
آپ چکھائیندا۔

★ ۹ جیٹھ ۲۰۲۱ بکرمی پورن پورن سنگھ دے گرہ لیلیاں ضلع امرتسر ★

گر اوتار کرن ارداس، سچکھنڈ دوارے سپس نوائیا۔ تیری دست پر بھ تیرے پاس، پُرکھ اکال دتی ٹکائیا۔ ساڈے ویکھ خالی ہاتھ، چاروں گنٹ
جنائیا۔ شبد سندیسہ تیرا نام ندھان اکھراں وچ لکھ کے آئے آکھ، بھوکھت واک اک درڑائیا۔ پت پر میثور پار برہم سرب جیاں دامائی باپ، پتا پوت گود
اٹھائیا۔ نت نوت جگ چوکڑی جس دا جاپ، رسنا جہوا پتی دند صفت صلاحیا۔ سدا سہیلا میٹنہار اندھیری رات، کوڑی کریا ڈیرہ ڈھاہیا۔ بھرم بھلیکھا دُور
کرائے ذات پات، دین مذہب اکو گھر دکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا دینا دُھر دا ور، در ساچے منگ منگائیا۔ پیر پیغمبر رہے جھک،
سجدہ پروردگار کرائیا۔ نور خدائی ساڈا پینڈا گیا مک، پاندھی پندھ نہ کوئے چلائی۔ تیرے قدام سپس بیٹھے سٹ، سر سکے نہ کوئے اٹھائیا۔ صدی
چو دھویں چو داں طبقات پئی لٹ، کلمہ حق نہ کوئے پڑھائیا۔ پریم پیار نہ مات پت، پتا پوت نہ سنگ نبھائیا۔ اُجل دے نہ کسے کھ، کوڑی کریا لگی شاہیا۔
شیخ مسائق بھوگن دُکھ، ہستی سچ نہ کوئے ملائی۔ ساچی درگاہ گئے رُٹھ، ستمکھ نظر کوئے نہ آئی۔ چوتھے جگ اودھ رہی پگ، لیکھا چکے تھاؤں تھانیا۔ جوتی
جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا دے دے اک ور، شہنشاہ تیری سرنائیا۔ جن بھگت رہے رو، نیتز نیناں نیر وہائیا۔ ست سوامی تیری دیوے کوئی
نہ سو، ساچا راہ رہبر نہ کوئے درڑائیا۔ آتم پر ماتم پریم پریتی بیٹھے کھو، کوڑی کریا گھر گھر کرے لڑائیا۔ امرت رس نبھر کوئی نہ دیوے چو، چور یار ٹھک
بنی لوکائیا۔ سچ پرکاس نرمل جوت نہ دیوے کوئی لو، لوک پر لوک پردہ نہ کوئے اٹھائیا۔ ہوئے ہنگت نہ کوئی تڑائے مایا موہ، ترسنا ترکھانہ کوئے بھجائیا۔ آتم
پر ماتم گھر وچ گھر نہ جائے چھو، دُھر دا میل نہ کوئے ملائی۔ ابناسی کرتے پر تکھ سوامی پرگٹ ہو، نرگن نرگن کر زشائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی

۱۱۲۱

۱۱۲۱

کرپا کر، سچا دینا اک ور، در ٹھانڈا منگ منگائیا۔ سنت سُہیلے رہے پکار، اُچی کوک کوک سنائیا۔ سرشٹ سبائی دھواں دھار، ساچا چند نہ کوئے چکائیا۔ شاستر
 سمتر وید پُران گئے ہار، گیتا گیان پڑھ پڑھ تھگی سرب لوکائیا۔ انجیل قرآن ہوئے خوار، تیس بتیسا ساچا نعرہ نغمہ حق نہ کوئے الائیا۔ دید درس نہ کوئی
 پروردگار، عید چند نہ کوئے رُشنائیا۔ رفیق ملے نہ سانجھ یار، دُھر میل نہ کوئے ملائیا۔ چاروں کُنٹ دسے خوار، گھر گھر پئی لڑائیا۔ جیو جنت بنے دُہاگن نار،
 کنت سہاگ نر ہر نرائن نہ کوئے ہنڈھائیا۔ کرپا کر آپ نرنکار، نرگن تیری اوٹ نکائیا۔ جل تھل مہینل پاسار، جنگل جوہ اُجاڑ پہاڑ، ٹلے پربت کھوج
 کھوجائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گھر سچ دے وڈیائیا۔ گر سکھ گرگھ مارن دہا، نعرہ اکو اک لگائیا۔ کرپا کر بے پرواہ، بے انت تیری
 سرنائیا۔ ساچا بھلے سرب راہ، مارگ نظر کسے نہ آئیا۔ گوڑھی بندر غفلت سُنے اگھ نہ سکے کوئی کھلا، نیتز نین نہ کوئے رُشنائیا۔ ساچا مندر کایا سکے نہ کوئے
 سہا، چار کُنٹ اُٹھ اُٹھ بھجن واہو داہیا۔ گھر دیک سچ پرکاس نہ سکے کوئی جگا، جاگرت جوت نہ کوئے رُشنائیا۔ امرت آتم جام سکے نہ کوئی پیا، اٹھسٹھ
 تیرتھ ویکھن تھاؤں تھانیا۔ نچ نیتز درشن سکے نہ کوئی پا، دوئے لوچن جگت ویکھ ویکھ بگسائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہروان ہو سہائیا۔
 گر اوتار کرن بیننتی، دوئے جوڑ سرنائیا۔ پیر پیغمبر کہن ساڈی مٹی ہستی، ہستی تیرے وچ سمائیا۔ بھگت کہن بھگوان تڈھ بن دیوے نہ کوئی مستی، نام
 خُماری نہ کوئے چڑھائیا۔ سنت کہن تیرا میل ہووے اُپر عرشی، عرش فرش دوویں تیری سرنائیا۔ گرگھ کہن توں پت پر میثور کرپاندھان ہو کے پرتیں،
 لوکمت پھیرا پائیا۔ گر سکھ کہن دھن بھاگ سہاؤنی سہنجنی دھرتی، چرن کول اُپر دھول آپ ٹکائیا۔ ہرجن آسا کدے نہ مردی، مر جیوت رُپ وٹائیا۔
 سنگر سرنائی مل بھو جل تردی، شوہ دریا نہ کوئے رُٹھائیا۔ سچ دوار اگئی منزل چڑھدی، پوڑی ڈنڈا ہتھ نہ کوئے پھڑائیا۔ گیت سنگیت اکو پڑھدی، توں میرا
 میں تیرا ڈھولا راگ الائیا۔ در درویش بنے بردی، سیوک ہو کے سیوکمائیا۔ پر م پڑکھ پر ماتم تیرے اگے سب دی اکو عرضی، آرزو سب دی اک سنائیا۔
 کوڑی کرپا جگت کھیل دسے فرضی، فیصلہ تیرے ہتھ جوں بھاوے لینا چلائیا۔ آد جگاد جگ چوڑی تیرے اگے چلے نہ کسے کوئے مرضی، مرض علامت
 کوڑی دینی گوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پورب لیکھا دینا دکھائیا۔ گر اوتار پچھلی پھولن فرد، پردہ اوہلا آپ چکائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر

کہن توں صاحب ویکھ درد، دردی ہو کے دیا کمائیا۔ جو دھا سوربیر مردانہ مرد، شاہ پاتشاہ شہنشاہ اکو تیرے ہتھ وڈیائیا۔ سبجگ تریتا دوپر کلجگ جو کردے گئے لکھت پڑھت، مان دے کے کاغذ قلم شاہیا۔ اتم تیری پوری ہوئی شرط، سنسا شک رہیا نہ رانیا۔ بچھلا رہن نہ دینا فرق، فقرہ اکو اک سنایا۔ اگلا لیکھا اسیں کیتا ترک، تیرا حکم سن بے پرواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا دینا اک ور، صاحب سلطان تیرے ہتھ وڈیائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر ہو خاموش، نیوں نیوں سجدہ سیس جھکایا۔ تیرے ملن دی سچی لوچ، لوچن بیٹھے دھیان لگایا۔ پُرکھ اکال دین دیال سچ دوارے آپے پہنچ، زرگن بن کے پاندھی راہیا۔ ہرجن سنت سہیلے ویکھ نردوش، دوشاں بھری سرب لوکایا۔ بن تیرے چرن سچ ملے نہ کوئی موح، مُجت حق نہ کوئے دکھایا۔ توں سنگر صاحب سوامی اکو بہت، ہتے گرو نہ کوئے وڈیائیا۔ تیرے سنتاں تیرے بھگتاں نیڑ نہ آوے لاڑی موت، رائے دھرم نہ دے سزایا۔ توں پت پر میثور پروردگار ساچا خونت، نارکت آپ پرناپا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچا دینا اک ور، در تیرے منگ منگایا۔ گر اوتار پیر پیغمبر منگن منگ، کلجگ اتم کوک کوک دے دہایا۔ سچ دوارا ویکھیا لنگھ، منزل منزل پنڈھ مکایا۔ پُرکھ ابناسی سگھنڈ ستا اک پلنگ، جس دا پاوا چول نظر کسے نہ آیا۔ تھر گھر وجے نام مردنگ، سرتال سمجھ سکے کوئے نہ رانیا۔ نہ کوئی رسنا جہوا گائے بتی دند، پنچ تت نہ کوئے وڈیائیا۔ نہ کوئی سورج نہ کوئی چند، منڈل منڈپ نہ کوئے رُشانیا۔ اکو بیٹھا سورا سربنگ، جو دھا سور ہر شبدی ناؤں دھرایا۔ جو گر اوتار پیر پیغمبراں لاوے انگ، انگیکار آپ ہو جائیا۔ جن بھگتاں وسے سدا سنگ، دُھر دا جوڑ جڑایا۔ ساچے سنتاں دیوے اک انند، انند انند وچوں پرگٹایا۔ گر گھ چاڑھے ست ستوادی چند، نرمل جوت کرے رُشانیا۔ گر گھیاں ٹٹی دیوے گنڈھ، گنڈھنہار گوپال سوامی اپنی دیا کمائیا۔ بھو کھلائے ہنگ برہم، پاربرہم سمجھایا۔ لہنا دینا مکائے جنم کرم، کرم کانڈ کوئے رہن نہ پانیا۔ ناتا توڑے ورن برن، ذات پات نہ کوئے رکھایا۔ نیتز کھولے ہرن پھرن، نچ نین کرے رُشانیا۔ لیکھ چکائے مرن ڈرن، لکھ چوراسی شرع زنجیر تڑایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ سہنچنا ویلا اک دکھایا۔ سچ سہنچنا ہوئے ویلا، ہر کرتا آپ کراہیندا۔ میل ملایے گرو گر چیل، چیل گر اپنے رنگ رنگاہیندا۔ زرگن سرگن سجن سہیلا، ساچا جوڑ جڑاہیندا۔ گر اوتار پیر پیغمبر جگ چوکڑی کھیل کھیلا،

بن نوآ سوانگی سوانگ رچائیندا۔ آد جگاد اپنے ہتھ رکھے اپنا ویلا، وار تھت نہ کسے سمجھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرنی کرتا آپ کمانیندا۔ کرنی کرتا کرے سمرتھ، مہما اکھ وڈ وڈیائیا۔ جو کچھ سو اپنے ہتھ، خالی ہتھ سرب لوکائیا۔ مہروان ہو کے دیوے وٹھ، مبان ہو کے مُجّت ناتا جوڑ جڑائیا۔ دین دیال ہو کے کھولے اکھ، نج نیز کرے رُشائیا۔ سَجگ تریتا دوپر کلجگ واک بھوکھت جو آیا دس، گر اوتار پیر پیغمبر بھو کھلائیا۔ سو کلجگ انتم دیکھے ہس ہس، ہستی وچوں اپنی ہستی آپ پرگٹائیا۔ جن بھگتاں دیوے دُھر دارس، رس آتمک آپ چکھائیا۔ جن سنت دوارے جائے نٹھ، پاندھی بن کے پھیرا پائیا۔ گرکھاں دسے رَویا گھٹ، ہر گھٹ ڈیرہ لائیا۔ گر سکھاں دکھائے کھیل سچ، سچ سچ آپ سمجھائیا۔ سرشٹ سبائی کلجگ انت ترے گن گنی رہی مچ، پنج تت کرے لڑائیا۔ نو دوارے رہی نچ، جگت واسنا میل ملائیا۔ ساچی منزل کسے نہ کیا پندھ، مندر گھر نہ دیکھ دکھائیا۔ جو گرگھ گر سکھ سنکر سرنائی گئے ڈھٹھ، تنہاں لیکھا دے چکائیا۔ ساچی دیوے برہم مت، گرمت اک سمجھائیا۔ تت ورو لے ساچے مٹھ، بھٹھایلا اپنی کار کمائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیونہار وڈیائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر دے سندیس، صدا دُھر دانام سنائیا۔ لیکھا جانے وشن برہما شو مہیش، ہر کرتا بے پرواہیا۔ ترے گن مایا پنج تت کھیلی کھید، لکھ چوراسی چارے کھانی ونڈ ونڈائیا۔ چارے بانی شبد سندیسہ بھیج، چاروں کُنٹ کری شنوئیا۔ قلم شاہی کاغذ بن کُتب لکھیا لیکھ، کاتب ہو کے کرم کمائیا۔ سچ سنہڑا اکو بھیج، جگ چوکڑی حکم ورتائیا۔ جوتی جلوہ دے کے تیج، آتم برہم کری رُشائیا۔ گھر مندر مانی اگنی سچ، سنگھاسن سوہنے ڈیرہ لائیا۔ کلجگ انت پچھلی میٹے رکھ، لیکھا اگلا دے درڑائیا۔ دو جہاناں کھولے اپنا بھیت، ابھو آپ سمجھائیا۔ جن بھگتاں رت بسنتی مولے چیت، بھل بھلوڑی آپ مہکائیا۔ زرگن سرگن کرے ہیت، گرگھ گر گر گود اٹھائیا۔ متی دانہ لگے مہینہ جیٹھ، اگنی تت نہ کوئے تپائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سنت سہیلے رہیا ترائیا۔ سنت سہیلے سو کہیے سکھ، جس سنکر دیا کمانیندا۔ نام پدارتھ پائے بھکھ، بھچھیا اکو اک ورتائیندا۔ بن دواں اگھاں پئے دس، نج نیز نظری آئیندا۔ سچ پریتی کرے ہت، پریم پیار ناتا جوڑ جڑائیندا۔ کروٹ لے بدلے پٹھ، سنمکھ سوچھ سرُپی رُپ دھرائیندا۔ ابناسی کرتا ہو کے وسے چت، چتوت ٹھگوری کوئے نہ پائیندا۔ پت پریشور ہو کے لیکھا جانے مات پت، پتا پوت

گود اٹھائیںدا۔ جنم کرم دا لہنا دینا گھر آ کے جائے نجھ، اگلا پچھلا پندھ مکائیںدا۔ سو گرگھ سنت سہیلا کہیے سکھ، جس ساکھیاں کا یا مندر اندر نج نیتز سنگر جوتی نوری نظری آئیںدا۔ نہکرمی ہو کے اگلا لیکھا دے لکھ، پچھلا لیکھ اپنی جھولی پائیںدا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، کرے کھیل ساچا ہر، گرگھ گر سکھ ہر جن بھگت بھگونت لئے ور، گھر مندر کا یا اندر اک سہائیںدا۔

★ ۹ جیٹھ ۲۰۲۱ بکرمی منگل سنگھ دے گرہ پنڈ سارنگڑا ضلع امرتسر ★

شبد اگئی دھر دی لکھت، جگت و دیا سمجھ کسے نہ آئی۔ نرگن سرگن بھيو چکائے بھوکھت، دھر سندیسہ راگ سنائی۔ جگ چوکڑی سچ پریتی لگا عشق، ویکھنہارا تھاؤں تھانیا۔ سنجگ ست ستوادی کھولنہارا درشت، اشٹ اپنا اک سمجھائی۔ تریتا کہے پت پر میثور میری پوری ہوئے تریپت، آسا منسا وچ سمائی۔ بالمیک کہے میٹوں دتا صدق، ساچی سکھیا اک سمجھائی۔ سچ دوار وکھایا آدرش، نیتز نین اکھ گھلایا۔ کوڑی کریا کولوں دتا ورج، ساچا مارگ اک پرگٹائی۔ کریا کر مردانے مرد، سچ مردانگی دتی سمجھائی۔ دوئے جوڑ چرن کول آرزو کیتی عرض، میننتی اکو اک سنائی۔ پاربرہم توں نت نوت ونڈیں درد، دکھیاں دیناں انا تھاں ہوئیں سہائی۔ تیرا کھیل سدا اسپرج، اچرج لیلہ اپنے رنگ رنگائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سچ دینی مان وڈیائی۔ تریتا کہے میری مٹی ترکھا، ترسنا مول رہن نہ پائی۔ صاحب سنگر دین دیال اکو دسا، چاروں گنٹ دہ دشا کرے رشنائی۔ جن بھگتاں ونڈے ساچا حصہ، مہر نظر اک اٹھائی۔ گرور گردھار بن کے دھر دا پتا، پوت سپوتے گود اٹھائی۔ کوئی نہ جانے قد وڈا نکا، بال بردھ جوان سمجھ کسے نہ آئی۔ کرے کھیل ابناسی اچتا، چیتن اپنی دھار چلائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل اگم اتھاپیا۔ تریتا کہے میرا مٹیا سوگ، چنتا دکھ رہن نہ پائی۔ ابناسی کرتے سنا یا اک سلوک، سوہنا ڈھولا راگ الائی۔ کر پرکاس نرمل جوت، اندھ اندھیار دتا مٹائی۔ بھيو گھلایا لوک پرلوک، دو جہاناں وجے ودھائی۔ سچ سرنائی بخش اوٹ، چرن کول ملے وڈیائی۔ انتر آتم پر ماتم دسی گوت، ذات اذاتی روپ نہ کوئے وٹائی۔ پریم پریتی اندر ہو کے موہت، محبت اکو اک لگائی۔ جس

دی کوئی سوچ نہ سکے سوچ، سمجھ وچ نہ کوئے چترائیا۔ سوٹھا کر ہو کے جائے پہنچ، بے پرواہ ہو کے پھیرا پائیا۔ جن بھگتاں دیوے ساچی موکھ، مُفت اپنا نام ورتائیا۔ گھر دکھائے کایا بنک ساچا کوٹ، گرہ مندر کرے رُشنائیا۔ سچ نگارے لاوے چوٹ، انحد ناد کرے شنوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پردہ اوہلا دئے چُکائیا۔ تریتا کہے میری ترکھا ہوئی دُور، منسا موہ نہ کوئے ستائیا۔ تھامان جگت غرُور، ہوئے گڑھ نہ کوئے لڑائیا۔ اگنی تت نہ کوئے تندُور، سائنک ست میگھ برسائیا۔ درشن پایا حاضر حضور، حضرت ملیا بے پرواہیا۔ کوٹ جنم دے بخشنہار قصُور، دُرمت میل رہیادھوائیا۔ جگ چوکڑی جو لیکھا جانے گر اوتار پیر پیغمبر ضرور، ضرورت سب دی پور کرائیا۔ بخشنہارا جوتی نُور، نُور ظہور اک سمجھائیا۔ توڑنہارا ناتا کوڑو کوڑ، سچ سچ اک دکھائیا۔ چتر سگھڑ بنائے مورکھ موڑھ، نردھن سردھن اکو گھر وسائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گھر مندر کرے رُشنائیا۔ تریتا کہے بھگت وچھل، سری بھگوان آپ اکھوائیندا۔ جس دا لیکھا آد جگادی اچھل، ول چھلدھاری اپنی کار کھائیندا۔ نرگن ہو کے سرگن دتے بچن، شبد سندیسہ آپ پرگٹائیندا۔ بھاگ لگائے کایا ماٹی کنچن، ساڈھے تن ہتھ وڈ وڈائیندا۔ کر پرکاس جوت نرنجن، نر ہر اپنی دھار چلائییندا۔ در درویش وشن برہما شو کوٹن کوٹ منگن، بھجھیا اچھیا جھولی پائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر داستگ آپ نبھائیندا۔ تریتا کہے پرہہ ویکھیا سنگ، در ٹھانڈے منگ منگائیا۔ جن بھگتاں دینا سچ انند، انند آتم اک پرگٹائیا۔ تریتا دواپر کلجک جائے لگھ، انتم ویکھنا چائیں چائیا۔ پرگٹ ہو سورے سربنگ، ساچی کرنی لیننی کمائیا۔ پورب لیکھا یاد رکھنا چھند، جو بالمیک دتا درڑائیا۔ گھر سوامی پاؤنی ٹھنڈ، کوڑی کرپا اگن بُجھائیا۔ کروٹ لے بدلنی کنڈ، سنمگھ اپنا درس دکھائیا۔ مرن توں پہلوں کرم دی ٹٹی لیننی گنڈھ، جنم دا لیکھا اپنی جھولی پائیا۔ تیری صفت کوئی گانہ سکے بتی دند، رسنا جہوا سار کوئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر اپنا ہتھ لکائیا۔ تریتا کہے تیرا بھگت پیار، بھگتی وچوں نظری آئیا۔ تُوں صاحب ستگر سرجنہار، وڈ داتا گھر گبھیر اکھوائیا۔ تیرا لیکھا سدا رہے جگ چار، نت نوت اپنا تھم ورتائیا۔ تیرے درتے منگدے رہن بھگھار، بھگھک اپنی جھولی ڈاہیا۔ تُوں داتا دانی شاہ پاتشاہ سچی سرکار، شہنشاہ اپنا ناؤں دھرائیا۔ تیرا بودھ اگادھ شبد نام جیکار، شاستر سمرت وید پُران گیتا گیان تیرا جس گائیا۔ تُوں اگم اتھاہ بے عیب خدائی پرگوردگار، جلوہ نُور نُور رُشنائیا۔ تُوں

مقامے حق و سنہارا ٹھانڈے دربار، سچکھنڈ بیٹھا ڈیرہ لایا۔ تیرے حکمے اندر کوٹن کوٹ گر اوتار، پنچ تت کایا چولا جگت ہنڈھانیا۔ سکھیا دے دے وچ سنسار، ساچی جگت کرن پڑھانیا۔ تیرا کوئی نہ جانے انت پاراوار، بے انت بے انت کہہ کہہ خوشی منانیا۔ تیرے آگے منٹ اینکار، دوئے جوڑ سرن سرنانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا دینا اک ور، گھر سچ الکھ جگانیا۔ تریتا کہے میرے ساچے نیتا، نیتز تیرا اکو نظری آنیا۔ بھگت ادھارن تیرا پیشہ، پیشینگوئی سرب سنانیا۔ پورب پر م پڑھ رکھیں چیتا، ابھل ابھل کدے نہ جانیا۔ دیکھیں و سیں سچکھنڈ ساچے دیسا، درگاہ ساچی ڈیرہ لایا۔ کوئی نہ جانے تیرا لیکھا، کاغذ قلم شاہی بیٹھی مکھ بھوانیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر پنچ تت کایا تیری چاڑھن بھینا، نرگن نور تیرے وچ سمانیا۔ تیرا پریم پیار وچوں سنت سہیلا پرگٹے بیٹا، جس دا اکو اک پتا مانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر اپنا ہتھ لکانیا۔ تریتا کہے اوہ دیکھ پتر، پت پریشور، تیری گود سہانیا۔ تیرا شبد تیری دھاروں آئے اتر، نہ کوئی جنم پتا مانیا۔ ساچی گود ست سوامی ہے تیرے کچھڑ، امرت سیر اکو مکھ چوانیا۔ ست ستوادی برہم پاربرہم تیرا کھا کے دُھر دا ٹکر، آد جگاد شکر منانیا۔ کر کے قول اقرار کدے نہ جانا ٹکر، مکھ سکے نہ کوئے بھوانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا پڑدہ دینا چکانیا۔ ساچا پڑدہ چک بھگونت، در تیرے عرضونیا۔ توں مالک جیو جنت، لکھ چوراہی تیرا روپ اکو ہونیا۔ دُھر دانام نیا منت، دیویں ساچی ڈھونیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پریم پریتی انتر لانا موہیا۔ تریتا کہے دے ترپتاس، ترکھا جگت بُجھانیا۔ سچ سوامی پوری کر آس، منسا وچ ملا نیا۔ پورب رکھنا یاد، یادداشت اک درڈانیا۔ جو باطن بالمیک نال کیتی بات، لیکھا کھے کوئے نہ قلم شاہیا۔ اوس دا دینا سچا اک جواب، شبد ترانہ راگ سنانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اٹھانیا۔ بالمیک کہے سُن میرے باپ، تیری وڈ وڈیا نیا۔ اکو اکھر دتا آکھ، آخر کر پڑھانیا۔ نرگن ہو کے دسیا جاپ، توں میرا میں تیرا اکو محکم ورتانیا۔ سچ سرنائی گیا لاگ، دھوڑی خاک رمانیا۔ توں کرپا کر کے لیا جھاک، مہر نظر اٹھانیا۔ ناتاٹیا کوڑے ساک، سجن رہن کوئے نہ پانیا۔ بند کواڑی کھلیا تاک، گھر گھر وچ ہوئی رُشنانیا۔ مندر دسیا اکو ساچ، جس گھر بیٹھا بے پرواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا لیکھا دتا جنانیا۔ ساچا لیکھا دسیا ایک، نراکھر کر پڑھانیا۔ پریم پیار اندر پیکھ، میری میرے وچوں گوانیا۔ نیتز گھلایا

نیت نیت، نچ نین کری رُشنائیا۔ سچ دوارے کھولیا بھیت، پڑدہ آپ اُٹھائیا۔ دوار دکھایا اگئی دیس، جس گھر بیٹھا ڈیرہ لائیا۔ نظری آیا نر نریش، شہنشاہ
اکو بے پرواہیا۔ دو جہاناں رہیا ویکھ، برہمنڈ کھنڈ تھم ورتائیا۔ گر اوتاراں رہیا بھجج، پنچ تت دیوے مان وڈیائیا۔ آپے جانے اپنی ریکھ، رُوپ رنگ سمجھ کسے
نہ آئیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی رہیا درڑائیا۔ ساچی کرنی تیری بھگوان، تیرے وچوں نظری آئیا۔ تیرا تھم دُھر فرمان،
اُبھل اُبھل کدے نہ جائیا۔ لیکھا لکھیا گن نہان، نہ کوئی میٹے میٹ مٹائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھو ابھیدا دئے کھلائیا۔ بھو ابھیدا
دیواں کھول، ہر کرتا آپ جنائندا۔ تیرے انتر وساں کول، دُور دُراڈا پندھ مکائندا۔ تیرے ہتھ بھنڈار دے انتول، انملڈی وست ورتائندا۔ جوتی
جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر نین اُٹھائندا۔ مہر نظر گئی اُٹھ، نیز نین نین نہالیا۔ کر پیار بھگت بھگوان جوں ماں پُت، ساچا مارگ اک
سکھالیا۔ لوکات نہ کوئی لگ، تھم تھم وچوں پرگٹالیا۔ سچ سُنجنی مَوَلے رُت، رُت رُتڑی ویکھ دکھالیا۔ پنچ تت کایا جنمے تتو پُت، ست سرُوپی بنت بنا لیا۔
جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا سچا ور، رام دھاروں رام پئے اُٹھ، رام رنگ رام ویکھنہار ہوئے خوشحالیا۔ سُن سندیسہ دُھر دا ایک،
بٹوارا خوشی منائیا۔ تیرے ہتھ میرا بھیت، بھو اپنا دینا جنائیا۔ تیری سرنائی میرا بھیت، تیری وڈیائی میری صفت صلاحیا۔ درشن سدا لواں پیکھ، نیرن
نیرا گھر ساچے نظری آئیا۔ نیوں نیوں بندنا کراں آدیس، ڈنڈاوت پرنام اکو موہے بھائیا۔ سو رُت مہینہ نو جیٹھ، جس ویلے بالمیک پر بھ جگت اندھیرا
تاریک دتی مٹائیا۔ مٹیا اندھیرا چڑھیا چند، ہوئی سچ رُشنائیا۔ امرت رس اک انند، نچھر دتا چوایا۔ پریم پریتی اندر گائے چند، سوہنگ ڈھولا راگ سنائیا۔
کوڑی کرپا ہوئی کھنڈ کھنڈ، گھر برہمنڈ وچ و دھائیا۔ ناتا تٹا جگت رنڈ، سہاگن ہو کے خوشی منائیا۔ دوئے جوڑ اکو منگی منگ، مانگت ہو کے جھولی ڈاہیا۔ پر بھ
تیرا ملے سدا سنگ، ناتا سکے نہ کوئے چھڈائیا۔ جس ویلے آویں وچ ورت بھنڈ، نرگن سرگن ویس وٹائیا۔ میرے نال اپنا پلو لہنا گنڈھ، کئی کئی نال جڑائیا۔
تیرے پریم پیار دا وجے سچا تند، ستار کایا رباب ہلائیا۔ اندر وڑ کے مندر چڑھ کے بہنا سچ پلنگ، سچ سُنجنی ڈیرہ لائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی
کرپا کر، لیکھا دینا تھاوں تھانیا۔ سری بھگوان ہو دیال، شبدي شبد جنائندا۔ اُٹھ لاڈلے میرے لال، سر اپنا ہتھ لکائندا۔ جگ جگ دی تیری ویکھے گھال،

کیتی گھال لیکھے پائیندا۔ سنگر مل کے جو کیتا سوال، سو اچھا تیری بھجھیا نال ملائیندا۔ کرپا کرے ہو کرپال، کرپاندھان ویکھ وکھائیندا۔ کجگ انت کرے پروان، سچ پروانہ نام پھرائیندا۔ جس ویلے تیرا نیڑے آوے کال، ویلا وقت جگت پنڈھ مکائیندا۔ اوس ویلے کرے پھیر سنبھال، مہر نظر اکھ اٹھائیندا۔ گھر جا کے باہوں پھڑ آپ اٹھال، پچھلا لیکھا یاد کرائیندا۔ مُرشد ہو کے پچھ حال، مُرید اپنے گلے لگائیندا۔ کوڑی کریا وہن نہ دیوے تال، تلواڑا اپنے نام سنائیندا۔ ترے گن مایا توڑ جنجال، جاگرت جوت اک رُشائیندا۔ صدّادے ہووے خوشحال، خوشیاں رنگ رنگائیندا۔ یاراں وچوں لبھے یار، یارانہ پچھلا ویکھ وکھائیندا۔ بالمیک دا متر سردار، ٹھگاں وچوں ٹھگ اکو اک وڈیائیندا۔ جس دا وچھوڑا ہویا پچھلی رات، دُوبے دن میل نہ کوئے ملائیندا۔ اُس دی کو جھی کملی ذات، گل ہین اکھوائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی کار کمائیندا۔ گل ہین ذات کلال، نیچاں وچوں نیچ نظری آئی۔ بالمیک دا پریم پیار، سجن سجنناں داسنگ نبھائی۔ جس ویلے صاحب ہویا کرپال، مہر نظر اٹھائی۔ سرتی سرت دتی سنبھال، مورت اکال اکو اک درسائی۔ سچ بیننتی من سوال، سر اپنا ہتھ لگائی۔ شبد اگئی آواز آئی وچوں آکاش، دُهن ناد اکو اک سمجھائی۔ لیکھا لکھ نال قلم دوات، میل ملاؤنا پانی شاہیا۔ جس نال تیری اُبجے شاخ، شہنشاہ اپنا حکم سمجھائی۔ بالمیک ہوئی جھی دتا آکھ، اپنے دوست دتا بتائی۔ تُوں میرا دینا ساتھ، مددگیر ہو جائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی رہیا کمائیا۔ ساچی کرنی نو جیٹھ، تریتا جگ ملے وڈیائی۔ پرم پُرکھ پر بھ کریا ہیت، ہتکاری پھیرا پائی۔ ویکھ وکھائے سجن اپنے دیس، دشا کونا ونڈ ونڈائی۔ جس نال اگلا لکھنا لیکھ، لیکھا چکاؤنا جگت جدائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیونہار وڈیائی۔ بالمیک دا متر یار، اکو سنگی نظری آئیندا۔ جس نال قول کیتا اقرار، بن اکھراں لیکھ پرگٹائیندا۔ اٹھ سجن جا بازار، ساچا راہ اک سمجھائیندا۔ کر کے آونج وپار، سودا ہٹ وکھائیندا۔ اک لے کے آقلم دوات، شاہی سوہنی بنت بنائیندا۔ ڈھائی گھڑی تیرے اُتے رہے وشواش، دھیرج تیرے نال بندھائیندا۔ جے میری پوری کریں آس، آسا تیری اگے ودھائیندا۔ میٹوں پر میثور ملیا خاص، جو خالص زرگن نظری آئیندا۔ اوہدے نال تیرا بناواں ساتھ، جو سگلا سنگ نبھائیندا۔ تیری نیچوں اُچی کرے ذات، ذات اپنی آپ درسائیندا۔ اوسے ویلے کلال ہتھ نال ملایا ہاتھ، بالمیک دست بدست آپ ہو جائیندا۔ جوتی جوت سروپ

ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا لیکھا آپ سمجھائیندا۔ دُھر دا لیکھا قلم شاہی، کاغذ دے وڈیائیا۔ جس نال شہادت پائی دُھر دی گواہی، نہ کوئی میٹے میٹ
 مٹائیا۔ سبج تیرا میلا شہنشاہی، اپنے نال دیاں کرائیا۔ کلجگ انتم دس کے گیا گوسائیں، ہووے سچ سہائیا۔ مرن توں پہلاں اک ویراں لواں بچائی، جیون
 وچوں جیون آپ بدلایا۔ تریتے لکھیا لیکھ کوئی میٹ نہ سکے رائی، رحمت اپنی آپ کمائیا۔ تیرے دوارے میرے پریم دی وجے ودھائی، پریتم ڈھولا راگ
 سنایا۔ تینوں میٹوں دوہاں سمجھ رہے نہ کائی، کایا مندر اندر دیکھنہارا چائیں چائیا۔ نرگن بن کے آوے پاندھی راہی، جوتی شبدی ولس وٹایا۔ پورب جنم
 دے سبج مٹر دوویں لئے ملائی، وچھوڑا پچھلا آپ چکایا۔ سچ سہیلا اپنی گود لئے اٹھائی، جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر اپنا ہتھ لکایا۔ سر اپنا
 ہتھ لکاوے ٹھاکر، دو جہاناں دیکھ وکھائیندا۔ جودھا سوربیر وڈ بہادر، مہابلی روپ وٹائیندا۔ کرتا کریم ہوئے قادر، کائنات کھوج کھوجائیندا۔ جوتی جوت
 سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہروان مہروان مہروان ہو کے مرن وچوں اپنا مرن جنائیندا۔ مرن وچوں نہ ہووے مردا، مرشد دیوے مان وڈیائیا۔ جس دا
 منتر اکو پھردا، فُرنے سارے بند کرائیا۔ اوہ لیکھا جانے دُھر دا، شاہ پاتشاہ سچا شہنشاہیا۔ جس ویلے جن بھگتاں بیڑا ویکھے رُڑھدا، سبجگ تریتا دواپر کلجگ
 اپنا پھیرا پائیا۔ ابھو کھیل ساچے گر دا، دُھر مستک ویکھ وکھائیا۔ ویکھو میل کویں جُڑدا، تریتا جگ دے گواہیا۔ پریم پُرکھ دا لیکھ کدے نہ گھردا، نہ کوئی
 اکھر سکے بُجھائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بالمیک دے وڈیائیا۔ بالمیک سُن اگلے پچھلے بال، ہر بالم آپ جنایا۔ نرگن تیرا بن دلال،
 سرگن ہوئے سہائیا۔ پچھلا لیکھا چکلیا کال، اگے جنجال نہ کوئے جنایا۔ ساچا مندر سچّی دھر مسال، گھر ٹھا کر دے وکھائیا۔ تیرا مٹر پیارا پچھلا بھال، سوہنا جوڑ
 جُڑایا۔ دوہاں ویکھ ہوئے نہال، گھر ساچے خوشی منایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، وڈ داتا اک اکھوائیا۔ وڈ داتا ہر گوہند، گھر گمبھیر
 اکھوائیندا۔ جنم جنم دی میٹ کے چند، چنتا چکھا روگ سرب مٹائیندا۔ داتا دانی بن کے گنی گہند، وست اموک اک ورتائیندا۔ بھگت بھگوان بنا اتادی بند،
 سُن دُلا رے گود اٹھائیندا۔ لیکھا جانے جیوں پنڈ، برہمنڈ کھنڈ کھوج کھوجائیندا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی آپ کمائیندا۔ ساچی
 کرنی وچ تریتے جنگل، جوہ پہاڑ دے وڈیائیا۔ بالمیک دا مٹر سنگھ منگل، نیچاں وچوں نیچ نظری آئی۔ جس نوں پریم پیار دا پیا سچا سنگل، دواپر کلجگ سکیا نہ

کوئے ٹڑائی۔ جس دے وچ کوئی نہ گنجھل، گھنڈی بند نہ کوئے دکھائی۔ پر بھ اپنی لگا کے آپے اُنکل، ہوئی ہوئی رہیا چلائی۔ جگت اندھیرا میٹ کے دُھندل، سچ چند کرے رُشنائی۔ کایا مندر اندر کھول کے کوڑی بُلک، بُرقع مایا دئے ہٹائی۔ کرے پیار جوں پیو پتر، پتا پوت گود اٹھائی۔ سجنناں نال سجن مل کے کہن شکر، شکر یہ تیرا نام نظری آئی۔ پُرکھ اکال کیتا قول نہ گیا نکر، مکمل اپنی کار کمائی۔ نرگن دھاروں آپے اتر، سرگن دیکھے چائیں چائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دیونہار وڈیائی۔ نو جیٹھ کہے میری موئی رُت، گھڑی سہنجنی خوشی منائی۔ سری بھگوان پورب لیکھا لیا بچھ، پڑدہ اوہلا آپ اٹھائی۔ بھگتاں بھگتی پیڈا گیا مک، اگے کرے نہ کوئے پڑھائی۔ یاد کرائے پچھلی تک، تُوں میرا میں تیرا دوجا نظر کوئے نہ آئی۔ جس دی دھار او سے دا سٹ، ابناسی اچت دیکھ دکھائی۔ سفل کرائے جننی گکھ، دیوے وڈیائی دھن جنیندی مایا۔ کوڑی کرپا جڑ دیوے پٹ، ست سچ سچ دئے اُچھائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر جن ساچے رہیا ترائی۔ ہر جن ساچا کہے میرے پُرکھ اگم، اگم تیری وڈیائی۔ کس بدھ بیڑا رہوں بٹھ، سچ سچ دے سمجھائی۔ کریں پیار بن کے جننی جن، دُھر دی گودی آپ اٹھائی۔ ساچا راگ سنائیں کن، رسنا جھوا بٹی دند نہ کوئے ہلائی۔ جگت واسنا میٹ کے من، من کا منکا دتا بھوایا۔ ناتا ٹٹیا کوڑے تن، تن دا مالک اکو نظری آئی۔ جس نوں ملیاں کوئی نہ دیوے ڈن، رائے دھرم نہ دئے سزائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھگت سہیلا اک اھوئی۔ بھگت سہیلا ایکنکار، اک اکلا ہر اھوئی۔ لیکھا جانے جگ چوکڑی چار، نو سوچرانوے جگ چوکڑی اپنا حکم ورتائیندا۔ حکمے اندر گر اوتار، پیر پیغمبر نام دھیائیندا۔ حکمے اندر وشن برہما شوکر کے خبردار، بے خبر خبر سنائیندا۔ شاستر سمرت کھانی بانی بول جیکار، انجیل قرآنا تیس بتیسا کلمہ نبی پڑھائیندا۔ لوک پرلوک دو جہان چو داں طبق پاوے سار، چو داں و دیا مول سمجھائیندا۔ ملا شیخ مسائق دے ہلار، عالم علما کھوج کھوجائیندا۔ سچ دوار کھول کواڑ، ٹھاکر سوامی پھیرا پائیندا۔ تریتے جگ دا کیتا ادھار، کلجگ اتتم مقروض اپنا قرضہ لاہندا۔ پال سنگھ دا پل پل پیار، بل بل بلہاری جا خوشی منائیندا۔ منگل سنگھ دا پچھلا یار، یاراں وچوں یارانہ اکو سچ سمجھائیندا۔ جس وچ ملے آپ نرنگار، نرگن اپنا رنگ رنگائیندا۔ دئے جاگدیاں راتیں سٹیاں دئے دیدار، درس ادرش اکو اک دکھائیندا۔ سد رت سہنجنی موئی رہے بہار، گلشن دُھر دا اک مہکائیندا۔ نو جیٹھ وار تھت آپ

وچار، پروٹھا اپنے رنگ رنگائیندا۔ روس سورج چن منڈل منڈپ برہمنڈ کھنڈ جیرج انڈ اُتھج سیتج کھانی بانی مایات وشن برہما شو دیوت سُرگن گندھرب
 گر اوتار پیر پیغمبر کرن نمسکار، نمو نمو نمو سبب سرب جھکائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، کرے کھیل اگم اپار، 10 لکھ اگوچر ساچی
 کرنی اپنے ہتھ رکھائیندا۔

★ ۱۰ جیٹھ ۲۰۲۱ بکرمی گر بخش سنگھ نوتج سنگھ نال پریت لڑی ضلع امرتسر ★

گر اوتار پیر پیغمبر پر بھ دے بچے، زرگن سرگن دے وڈیائیا۔ پنج ت کا یا ڈھالے سنجے، ترے گن میلا سنج سبھائیا۔ ست ستوادی شبد انادی مارگ
 دے، دھر سندیسہ اک سنائیا۔ پریم پریتی رنگ اگڑے رتے، رنگ رنگیلا وڈ وڈیائیا۔ سرشٹ سبائی جنائے اکومتے، بدھ بیک دے کرائیا۔ مانس مانگہ بخشے
 حقے، حقیقت اپنی اک درڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نت نوت اپنی کھیل وکھائیا۔ نت نوت کھیل کرے کرتار، ہر کرتا قدرت
 ویکھ وکھائیندا۔ لیکھا جانے جگ چوکڑی چار، چارے کھانی بانی بھو چکائیندا۔ سچ سندیسہ دے دے وارو وار، گر اوتار پیر پیغمبر آپ پڑھائیندا۔ ساچی سکھیا
 پائے بھجھیا کاتب بن کے بنے لکھار، ناتا جوڑے کاغذ قلم شاہیا۔ مت بدھ کرے وچار، من ممتا ڈیرہ ڈھاہیا۔ سرب جیاں دا اک پیار، آتم پر ماتم دے
 وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا تھم اک وکھائیا۔ ساچا تھم سری بھگوان، ہر کرتا آپ جنائیا۔ ساچے پُرشاں ساچا دان، داتا دانی
 جھولی پائیا۔ سرشٹ سبائی رسنا جہوا بتی دند سنان، ڈھولا اکو راگ الائیا۔ ست ستوادی دس اک نشان، رہبر بن کے راہ دین درسائیا۔ ست ستوادی بخشے
 سچ گیان، کوڑی کریا ڈیرہ ڈھاہیا۔ پت پریشور انساناں وچوں انسان ناداناں وچوں نادان، مہرواناں وچوں مہروان اکھوائیا۔ اُس دا کلمہ سچ کلام، کائنات
 کرے پڑھائیا۔ دین مذہب دے ایمان، ساچی صفتی صفت صلاحیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر
 بنائے بردا، بندی خانہ پنج ت چولا اک سمجھائیا۔ کر پرکاش نور چڑھائے اگمی چندا، سورج چند نین شرمائیا۔ لیکھا جانے کوٹن کوٹ برہمنڈا، برہمنڈ کھنڈ پری

لوء آکاش پر کاش اپنا کھیل دکھانیا۔ شبد ناد دُهن سچ سنائے چھندا، دُهر داگیت لائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا جانے بے پرواہیا۔
 گر اوتار پیر پیغمبر کرن نمسکار، نیوں نیوں سپس جُھکائیا۔ سبجگ تریتا دواپر کھجک جس دی دھار، شاستر سمتر وید پُران گیتا گیان انجیل قرآن رہے جس
 گائیا۔ مندر مسجد شودوالے مٹھ اُچی کوکن کرن پکار، ہاہاکار رہے سنائیا۔ بن ست ستوادى برہم برہمادی شبد انادی ساچا کرے نہ کوئے پیار، پریم پریتی نظر
 کوئے نہ آئیا۔ رسنا جہوا بتی دند گا گا سرشٹ سبائی گئی ہار، سچ وچار نظر کسے نہ آئیا۔ سچے گرگھ کر تیار، جنہاں اندر اک ادھار، دُئی دوتی رہن کوئے نہ
 پائیا۔ ساچی سکھیا سچ سکھال، کایا مندر اندر نظری آئے دھر مسال، اٹاں پتھر پاہن پوجن والا نظر کوئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
 سچ منکھتا دئے وڈیائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر سیوا کردے رہے جگ، نت نوت ویس وٹائیا۔ اتم سب دی اودھ گئی پگ، تھر رہن کوئے نہ پائیا۔ کایا ماٹی
 لوکمت گئے سٹ، پنج تت کایا مڑھی گور دباٹیا۔ سچ پیار دی مولی رہی رت، جو سچ بھلو اڑی گئے لگائیا۔ ساچے کرماں بچھے کرنی دی ہووے بچھے، جوتی جوت
 سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ لیکھا ویکھ دکھانیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر سارے رہے بول، اُچی کوک کوک سنائیا۔ کھجک کوڑی کرپا
 وبتا ڈھول، نہ کوئی سکے مات بچائیا۔ ست دست نہ کسے کول، جوٹھ جھوٹھ گھر گھر ڈیرہ لائیا۔ مندر مسجد شودوالے مٹھ سارے ویکھنے پھول، وست امولک
 ہٹ نہ کوئے ورتائیا۔ مایا ممتا ہووے گھول، ہوئے ہنگتا گڑھ بنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچا پڑدہ آپ چُکائیا۔
 ساچا پڑدہ چکے مات، اوہلا رہن کوئے نہ پائیا۔ چار ورنناں نظری آئے اکو ذات، دین مذہب شرع نہ کوئے لڑائیا۔ من واسنا مٹے نار کمذات، کلکھنی اپنا
 رُپ چُھپائیا۔ مانس مانس دیوے ساتھ، نو کھنڈ پر تھی ست دیپ اکو رنگ رُپ اکو منزل پنڈھ بیٹھے مکائیا۔ سچ نگارہ وجے چارے کوٹ، دہ دشا ہوئے
 شنوائیا۔ سو گرگھ گر سکھ ہر جن ہر بھگت بن سچے پوت، سپوت دھرنی دھرت دھول گود سہائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل
 ساچا ہر، ست ستوادى مارگ اک سمجھائیا۔ ست ستوادى مارگ لگے جگ، نو نو چار خوشی منائیا۔ سرشٹ سبائی بچھے اگ، ہوئے ہنگتا روگ چُکائیا۔ پریم
 پیار پریتی اندر سارے جاون بچھ، دُئی دوتی ڈیرہ ڈھاہیا۔ اوچ نیچ ویکھن دی مٹ جائے اٹھ، پر تکھ سب نوں اکو رُپ نظری آئیا۔ جو جنمیا تیس دا اکو جہا

حق، چھوٹا وڈا دین دُنی رہی بنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ویلا وقت سُہنجنا دے سُہائیا۔ ویلا وقت ہوئے سُہنجنا، لوکمت وجے ودھائیا۔ سرشٹ سبائی ملے اکو مجنا، گھر سرور ست نہائیا۔ کوڑی کرپا بھانڈا سب دا بھجنا، بھے بھرم بھو دے چُکائیا۔ سچ پریم اندر کرگنا، پریتی دُھر دی اک بندھائیا۔ لیکھا چھکے اعلیٰ، ادنیٰ، اوچ نیچ نہ کوئے رکھائیا۔ سب دا پڑدہ اکو جہا کجنا، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا سچا ور، سچ تیری سرنائیا۔ تیری سرناگر اوتار، نت نوت سیو کمائیا۔ جگ چو کڑی بدھیوان بن لکھار، کاغذ قلم لیکھا لکھیا شاہیا۔ صدی چو دھویں سچ گُفتار، گُفت سُنید رہے شنوائیا۔ لیکھا لکھے سانجھ یار، دوس رین اپنی کار کمائیا۔ جگت اندر جگت پیار، پیار وچوں پیار اندر رہیا چُھپائیا۔ جس پیار وچوں ملے سانجھ یار، سب دا میت گوسائیا۔ سو چھپر چھٹاں وسیا باہر، محل اٹل کوٹھی مندر ڈیرہ کوئے نہ لائیا۔ جس دی رسنا جہوا ہتی دند کرن گُفتار، جہوا اپنا نام نال ناد ملائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، کرنی اکو کار کمائیا۔ سچ پریتی پریت لڑی، لڑی لڑی وچوں پرگٹائیا۔ کون ودیا لوکمت پڑھی، کون اکھر رہے سمجھائیا۔ کون منزل انتر آتم چڑھی، دُور دُرڈا پنڈھ مکائیا۔ کون پریمن آگے کھڑی، دوئے جوڑ واسطہ پائیا۔ کون کہے سٹکھنی گھڑی، چاروں کُٹ خوشی منائیا۔ کون من واسنا بھے اڑی، سچ سچ نہ کوئے درڑائیا۔ کون کہے ست سرُپ نہ کوئے ہری، نر نرائن نہ کوئے سرنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچا لیکھا اپنے ہتھ رکھائیا۔ پریت لڑی سچ پریت، کون دھاروں لئی پرگٹائیا۔ کون مارگ کون ریت، کون رہبر راہ رہی دکھائیا۔ کون امرت کون کرے ٹھانڈی سیت، اگنی تت بُجھائیا۔ کون مندر مسجد شو دوالے مٹھ ناتا تھے مسیت، مسلہ اکو اک سمجھائیا۔ کون سچ کرے بختیش، گر بخش بخش اکو دینی درڑائیا۔ کون نوتیج ناچیز، سچ دلہیز پڑدہ دینا اٹھائیا۔ کون برخوردار بنے عزیز، سیوک سیوا ست کمائیا۔ کون رکھے وڈ توفین، رحمت اپنی آپ جنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچا میلا دیکھے چائیں چائیا۔ پریت لڑی کون ملاپ، میلا کون کون جنائیدا۔ کون سجن کون ساتھ، سگلا سنگ کون نبھائیدا۔ کون سندیسہ دیوے آکھ، کون نریشا حکم منائیدا۔ کون لہنا دینا چُکائے ذات پات، کون دین مذہب پڑدہ آپ مٹائیدا۔ کون دکھائے رُوح بُت پاک، خاکی خاک سو بھاکون پائیدا۔ کون کرے بدھ بیک پچھلا لیکھا کرے

بے باق، حساب اگلا اک درسائیندا۔ کون سوہنی سہنجی ہوئے کتاب، مخاطب ہو کے کون سمجھائیندا۔ کون سجدہ کرے آداب، سیس جگدیس کون
 جھکائیندا۔ کون منزل کون محراب، محبوب کون سنگھاسن آسن لائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچا متر اکو اک
 بنائیندا۔ سچا متر سو سچن میت، چار ورن دے وڈیائیا۔ جس دا لیکھا چکيا مندر مسیت، شودوالے مٹھ بیٹھا پنڈھ مکائیا۔ اکو رنگ سمجھے ہست کیٹ، اوچ
 پنچ نہ کوئے دکھائیا۔ ست سچ دا بولے گیت، دوجی کرے نہ کوئے پڑھائیا۔ پریم پیار دی منگے دیوے بھیکھ، دو جہاناں وچوں آپا اپنے نال ملائیا۔ سچ پُرشاں
 دی ساچی ریت، سدا سدا سچ سندیس سنائیا۔ ساچی سکھیا لئیے سکھ، ست ویدا دینی پڑھائیا۔ پڑھیاں وچوں اتم سریشٹ ملے پریت، پریت لڑی وچوں
 لڑی لڑی نال جڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، تھوڑا جہا جگت سندیسہ جاگت وچوں جنائیا۔ کریا پیار اندر گربخش، سنگھ نام وجے
 ودھائیا۔ جس دے ہر دے اندر سب دا اچا آدرش، سرب دیوے وڈیائیا۔ ایہو مائس جنم دا سچا فرض، سبناں ملے چائیں چائیا۔ نمانیاں ہو کے ہووے نہ
 کسے دا حرج، وڈا ہو کے نکیاں لئیے اٹھائیا۔ دردی ہو کے ونڈے درد، دکھیاں دکھ اپنی جھولی پائیا۔ سو سوربیر وڈا مرد، مردانگی اکو اک دکھائیا۔ کسے دے
 سیس چلن نہ دیوے چھری کرد، ظلم ظالم سکے نہ کوئے دکھائیا۔ ہوئے ہنگتا کوڑ کوڑیاری کڈھے مرض، سچ ودياست اک سمجھائیا۔ ایہو کھیل پریم پیار
 پریتی دا اسپرج، جو پریت لڑی وچوں لڑی لڑی اپنے نال بندھائیا۔ نوتیج لیکھ لکھے ہونڈھڑک، سوہنی قلم کاتب بن کے ہتھ اٹھائیا۔ پاربرہم دی کوئی کھول
 نہ ویکھے فرد، اوہلا سکے نہ کوئے چکائیا۔ میل مل کے مٹی حرص، ہوس وچوں ہوس دتی گوائیا۔ سب دے اُتے سانجھا کرنا ترس، رحمت رنگ رنگائیا۔
 سہنجنا ویلا سچناں ہويا درس، نیتز نین خوشی منائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پریم پیار پریمیاں وچوں اکو دست جھولی پائیا۔

★ ۱۰ جیٹھ ۲۰۲۱ بکرمی سوندر سنگھ دے گرہ پنڈ بھلر ضلع امرتسر ★

شبد گرو وڈ بلوان، دو جہاناں ویکھ وکھائیندا۔ آد جگادی نوجوان، جو بن رتا ویس وٹائیندا۔ نو کھنڈ پر تھمی ست دیپ ویکھے مار دھیان، چار کُنٹ دہ دشا کھوج کھوجائیندا۔ لکھ چوڑاسی جیو جنت سادھ سنت دیوے گیان، نام سندیسہ اک سٹائیندا۔ مایا ممتا ہوئے ہنگتا کوڑی کریا مٹے نشان، سچ سچ اک وکھائیندا۔ آتم پر ماتم میل ملائے گھر پر کاس کرے جوتی مہان، کوڑ گڑیا را اندھ اندھیارا دور کرائیندا۔ ساچا مندر ساڈھے تن ہتھ وکھائے مکان، محل اٹل اکو اک سہائیندا۔ امرت رس پیاوے آن، نہجھر جھرناسچ جھرائیندا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا رنگ اک رنگائیندا۔ شبد گرو گر داتا سور، ہر وڈا وڈا وڈائیندا۔ آد جگاد جگ چوڑی حاضر حضور، نت نوت اپنا کھیل کھلائیندا۔ سچ بھنڈارا سدا بھر پور، اتوٹ اٹٹ آپ ورتائیندا۔ نرگن سرگن کھیل کرے ضرور، ظاہرا اپنی کل ورتائیندا۔ دُور دُراڈا نیرن نیرا ساچے گرہ بنے مزدور، سیوک ہو کے سیوکمائیندا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا تھم اک ورتائیندا۔ شبد گرو سچا شہنشاہ، پاتشاہ اکو اک اکھوائیا۔ سچجگ تریتا دواپر کھجگ دسدا رہیا راہ، رہبر ہو بنت بنایا۔ بودھ اگادھ سٹاؤندرا رہیاناں، نرگن سرگن کر پڑھائیا۔ سچ محل وساؤدا رہیا مکان، شو دوالے مٹھ مندر مسیت گر گر گنڈھ پوائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا کھیل رہیا وکھائیا۔ گر شبد سچ دیون یوگ، یگتی اپنے ہتھ رکھائیندا۔ نرور سوامی خوجے خوج، انترجامی بھيو چکائیندا۔ ست ستوادی سچ کرائے دھر سنجوگ، ساچا میللا میللا میللا۔ آتم پر ماتم دیوے ساچی مونج، موجودہ ہو کے ویکھ وکھائیندا۔ آسا منسا پوری کرے لوچ، لوچن نیتز نین اکھ کھلائیندا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا تھم آپ ورتائیندا۔ ساچا تھم سنگر پروان، پروانہ اپنا نام جنائیا۔ شاستر سمرت لیکھا لکھ وید پُران، کاغذ قلم دے وڈائیا۔ رسنا جہوا بٹی دند سارے گان، من مت بدھ دھر دا جوڑ جڑائیا۔ کوٹن کوٹ جگت نیتز درسن پان، نچ نیتز کرے نہ کوئے رُشنائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ شبد گرو پر بھ بنائے ایک، ایکنکار دے وڈائیا۔ جس دے ہتھ پھڑائی ٹیک، دو جہاناں ویکھے چائیں چائیا۔ نرگن سرگن ہو کے کھیلے کھیلے، لکھ چوڑاسی وند وندائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر دیوے بھج، نام سندیسہ اک سٹائیا۔ بھگتاں سہائے سہنجنی سچ، آتم انتر ڈیرہ لائیا۔

ساچے سنتاں لئے ویکھ، جیواں جنتاں وچوں کھوج کھوجاںیا۔ گرکھاں اندر وڈ کے دیوے بھیت، بھرے بھلے سرب لوکایا۔ گر سکھاں وکھائے اگمڑا دیس،
 جس گھر بیٹھا ڈیرہ لایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا جانے تھاؤں تھانیا۔ شبد گرو ویس اولڑا، جگ جگ آپ کرانیدا۔ سدا سدا سد
 سچ پھڑائے پلڑا، ڈوری اپنے تند بندھانیدا۔ پُری لوء برہمنڈ کھنڈ جیرج انڈ ویکھے اک اکلڑا، دوجا سنگ نہ کوئے رکھانیدا۔ وسنہارا نہپل دھام اولڑا، محل
 اٹل سو بھاپانیدا۔ سچ سنگھاسن اکو ملڑا، گھر گھر وچ ڈیرہ لائیدا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچی کرنی کار کمانیدا۔
 شبد گرو گر سانجھا میت، متر پیارا اک اکھوانیدا۔ سچجک تریتا دواپر کلجک جس دی ریت، ریتوان اکو نظری آئیدا۔ شبد ناد دھن جس دا گاؤندے گیت،
 گو بند اپنی کھیل کھلانیدا۔ پتت پاپی جو کرے پُنیت، مہر نظر نین اٹھانیدا۔ مٹھا کرے جو کوڑا ریٹھ، امرت رس وچ بھرانیدا۔ ایکا رنگ رنگائے ہست
 کیٹ، اوچ نیچ بھو نہ کوئے بنانیدا۔ وسنہارا دھام انڈیٹھ، سچ دوارے سو بھاپانیدا۔ جس داراہ تگے مندر مسیت، شودوالا مٹھ اکھ اٹھانیدا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سو شبد گرو دتے سچ پریت، پریتوان اکو اک اکھوانیدا۔ شبد گرو گھٹ گھٹ سوامی، بیٹھا اکو نظری آئیا۔ جس دی صفت
 کرے چارے بانی، پرا پسنتی مدھم بیکھری رہی جس گانیا۔ جس دی سیوا کرے چارے کھانی، انڈج جیرج اُتج سیتج چاکر روپ وٹانیا۔ جس دانیر
 ورو لے اٹھسٹھ تیرتھ پانی، گنگا گوداوری جمنا سرتی بیٹھی نیتز شرمایا۔ جس دا ایٹھے اوٹھے دو جہان کوئے نہ ثانی، لاتصویر نظر کسے نہ آئیا۔ جس دا کھیل
 دو جہانی، زرگن سرگن ویکھے چائیں چانیا۔ جس دی گر اوتار پیر پیغمبر سدے گئے نشانی، عرشاں اوتوں عرشی پریتم نظری آئیا۔ جوتی جوت سروپ
 ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، وڈ داتا بے پرواہیا۔ شبد گرو اُج اگم، اتھاہ اپنی کھیل کرانیدا۔ نہ مرے نہ پئے جم، مات گر بھ نہ ڈیرہ لائیدا۔
 نہ کوئی گھڑے نہ لئے بھن، ٹھیکر روپ نہ کوئے وکھانیدا۔ نہ کوئی مایا مائی کایا تن، پنج تت چولا نہ کوئے ہنڈانیدا۔ نہ کوئی بیڑا دیوے بٹھ، شوہ دریا نہ
 کوئے لنگھانیدا۔ نہ کوئی رسنا جہوا بتی دند سننہارا کن، نیتز نین اکھ نہ کوئے کھلانیدا۔ نہ کوئی جننی نہ کوئی جن، مات پت نہ کوئے بنانیدا۔ نہ کوئی دولت
 نہ کوئی دھن، جگت خزانہ ہتھ نہ کوئے رکھانیدا۔ نہ کوئی دیونہارا ڈن، بھے بھو نہ کوئے جنانیدا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل

سچا ہر، شبد گرو اکو اک پر گٹائندا۔ شبد گرو پر گٹے ہر گھٹ، گھٹ گھٹ اپنا ڈیرہ لائیا۔ ویکھنہارا چوڑاں لوک چوڑاں طبق نٹھ نٹھ، بن پاندھی پندھ
مکائیا۔ دسنہارا سچا مارگ ہس ہس، گر اوتار پیر پیغمبر کرے پڑھائیا۔ پیاونہارا دھر دارس، آب حیات سچ پیالہ اکو اک ہتھ اٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر،
آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، شاہ پاتشاہ سچا شہنشاہیا۔ شبد گرو تیری سدا اڈیک، سبجک تریتا دواپر کلجک نت نوت دھیان لگائیا۔ تھدہ بن لکھ
چوڑاں لکھے نہ کوئے تاریخ، طریقہ سچ نہ کوئے درڑائیا۔ مٹر پیارا بنے نہ کوئی میت، سبجک روپ نہ کوئے وٹائیا۔ سری بھگوان گائے کوئی نہ گیت، نام
ندھان نہ کوئے شنوایا۔ سچ سچ چلائے نہ کوئے ریت، ریتوان نہ کوئے اکھوایا۔ لیکھا سمجھے نہ کوئے ہست کیٹ، اوچ نیچ نہ میل ملائیا۔ لکھ چوڑاں پیسن
رہیا پیس، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دے مان وڈیائیا۔ شبد گرو تیرا آونا جگ، جگ جیون داتے تیری اوٹ نکائیا۔ پیغمبر فقیر بھگت
سنت گرکھ سبجک رہے لہہ، چاروں گنٹ دھیان لگائیا۔ آر پار کنارہ تیری نظر نہ آئی حد، کھوجت کھوجت تھی سرب لوکائیا۔ ہر گھٹ رمیا سب توں
بیٹھوں اڈ، تیری سار کسے نہ پائیا۔ کوئی لیکھا نہ جانے تیخ ت کا یا ماٹی ہڈ، ناڈ بہتر اگنی ت نہ کوئے بھجھائیا۔ پڑھ پڑھ سرشٹ سبائی گئی تھک، تیرا صفتی
ڈھولا گائیا۔ کسے دی جھولی پیانہ کوئی حق، خالی در کوکن دین دھائیا۔ کرپا کر پڑھ سمرتھ، مہما تیری اکھ، سکے نہ کوئے جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ
اپنی کرپا کر، سچ دینی مان وڈیائیا۔ شبد گرو کر پرکاس، پرکاسوان تیری سرنائیا۔ تیرے حکمے اندر پر تھی آکاش، گگن منڈل روس سورج چند سیو کمائیا۔
تیرے حکم اندر گوپی کاہن جگ جگ پاگئے راس، لیلہ اپنی مات رچائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر رسنا جہوا گاوندے گئے سواس سواس، انتر آتم دھیان لگائیا۔
پیر پیغمبر تیرے قدام وچ منگدے گئے نواس، دھوڑی ٹکا مستک خاک رمائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دینی مان وڈیائیا۔ شبد گرو
تیرا کلمہ کائنات، محبوب تیری وڈیائیا۔ تیرا پریم پیالہ آب حیات، حیاتی سب دی دئے بدلایا۔ پیر پیغمبر تیرا لیندے گئے خواب، خواہش تیرے نال
ملائییا۔ سجدہ کر کر دے گئے آداب، نیوں نیوں سیس نوائیا۔ کر کرپا اپنا کھول آغاز، غرض سب دی پور کرائیا۔ اسیں ممنون تیرے محتاج، مجت
تیرے نال رکھائیا۔ صدی چوڑھویں اپنا ویکھ سماج، اُمت اُمتی رہی گر لائیا۔ ساچا وضو نہ کوئے نماز، کلمہ حق نہ کوئے پڑھائیا۔ حقیقت وچوں ملے نہ کوئی

راس، رحمت سکے نہ کوئے کمائیا۔ چاروں کُنٹ دسے اُداس، حیرانی سب دے اُتے چھائیا۔ جس نوں کہندے دسے اُتے آکاش، جلوہ نُور خُدائیا۔ اوس
 پینمبر دی سارے رکھ کے بیٹھے آس، آسا اپنی اک ودھائیا۔ کرپا کر رسول پاک، پاکیزہ رُوح دے دکھائیا۔ تیرا ناؤں پُرکھ ابناس، ابناسی کرتے اپنی کار
 کمائیا۔ تیرے در ہووے نہ کوئی نراس، آسا بھری لوکائیا۔ سچ دوارے کرنا واس، مکہ کعبہ سچ محراب ہووے نہ کوئے رُشنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر،
 آپ اپنی کرپا کر، ساچا دینا اک ور، سر اپنا ہتھ لُکائیا۔ شبد گرو سچ آؤنا دوڑ، دُور دُراڈا پندھ مُکائیا۔ وید ویاسا لکھ کے گیا لیکھا براہمن گوڑ، پُوت سپوتا سکے
 نہ کوئے سمجھائیا۔ عیسیٰ موسیٰ محمد دوئے منگدے رہے جوڑ، خالی جھولی آگے ڈاہیا۔ نانک گو بند کہے پر بھ کھیل کرے اور کا اوڑ، گھر گمبھیر اپنی کار کمائیا۔
 سنت سہیلا بھگت وچھل جن بھگتاں جائے بہڑ، گرگھ گرگھ گود اُٹھائیا۔ لکھ چوڑاسی وچوں ریٹھا دیکھے مٹھا کوڑ، گھٹ گھٹ اندر پھول پھولائیا۔ تِس صاحب
 سلطان آگے کسے دا چلے نہ کوئی زور، ظورُ زر دوویں نین شرمائیا۔ جس دا منتر فُرنا چلے پھور، پُھن اپنی کار کمائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا
 کر، سچ دیونہار وڈیائیا۔ شبد گرو تیرا سچ سماج، دین مذہب نظر کوئے نہ آئیندا۔ دُھر درگاہی اک آواز، لکھ چوڑاسی پاک رُوح بنائیندا۔ غریباں نمائیاں
 راجیاں رانیاں اکو جہا دیوے خطاب، وڈا چھوٹا سنگ نہ کوئے جنائیندا۔ گھر دیک دیا جوت کرے پرکاس، اگیان اندھیرا میٹ مٹائیندا۔ لیکھا جان پون
 سواس، سواس سواساں وچوں اپنا نام چلائیندا۔ من مت کوڑی کرپا گرگھیاں کول رہن نہ دیوے راس، جوٹھ جھوٹھ تن مائی وچوں پرے ہٹائیندا۔ سنت
 سہیلا گرو گر چیلآ آپ بنائے پارجات، مگند منوہر لکھی نرائن اُکھ اکو اک کُھلائیندا۔ گھر وچ گھر درس دکھائے ساکھیاں، سنت سرُپی پردہ لاہندا۔
 باطن ظاہر کرے بات، بے عیب اپنا حکم آپ ورتائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچا سنگر شبدی اکو اک پرگٹائیندا۔ شبد گرو وڈ دیوی
 دیوا، دیوت سُر دھیان لگائیا۔ وشن برہما شو جس دی کرن سیوا، جگ چوکڑی چاکر روپ وٹائیا۔ تِس دا کھیل لکھ ابھیوا، آگم اتھاہ سمجھ کوئے نہ پائیا۔ سو
 وسنہارا ساچے دھام نہچل نہکیوا، نہکرمی اپنا کرم جنائیا۔ جن بھگتاں امرت پھل دیوے دُھر دا میوہ، رس اکو اک دکھائیا۔ کوستک نیاں مستک لاوے
 تھیوا، جوت للاٹ کرے رُشنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اُٹھائیا۔ شبد گرو سرب دا پیارا، پریم پریتی اک دکھائیندا۔ ذات

پات توں رہے نیارا، شرع وِج کدے نہ آئیندا۔ چار ورن دا اک آدھارا، برن اٹھاراں آپ سمجھائیندا۔ ست پُرکھ دا اک جیکارا، نعرہ اکو اک الائیندا۔ جس دے حکمے اندر آئے تینی اوتارا، بھگت اٹھاراں جوت رُشنائیندا۔ جس نوں عیسیٰ موسیٰ محمد کرے نمسکارا، نیوں نیوں سجدہ سیس جھکائیندا۔ جس نوں نانک گوہند کہے پتا پُرکھ اکال ہمارا، دُوجی اوٹ نہ کوئے تکائیندا۔ سو سرب جیاں دا سرجنہارا، گھر گھر رِزق پُچائیندا۔ لکھ چوڑاسی جیو جنت جاگرت جوت کرے اُجیارا، نرگن دیا باقی کملاپاتی آپ کائیندا۔ شبد ناد سچّی دھکارا، گھر آتمک راگ سنائیندا۔ گرگھ سخیان منگلچارا، گیت گوہند الائیندا۔ کوٹن کوٹاں وچوں گرگھ وِلا کر وِنجارا، نام ہٹّ دست اموک اک ورتائیندا۔ سرشٹ سبائی جیو جنت لکھ چوڑاسی رووے زارو زارا، دھیرج دھیر نہ کوئے دھرائیندا۔ گھر گھر دے کام کرودھ لوبھ موہ ہنکارا، مایا متاناں ملائیندا۔ ساچے سنگر بن اترے نہ کوئی پار کنارہ، منج دھارا بیڑا پار نہ کوئے دکھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، دُھر دی کرنی آپ کمائیندا۔ شبد گرو کرے سچ کرنی، کرامات نہ کوئے جنائیا۔ سنت سہیلے رکھے سرنی، گر گر چرن گرگھ لئے ملائیا۔ نیتز کھولے ہرنی پھرنی، نچ نین کرے رُشنائیا۔ ناتا توڑے مرنی ڈرنی، بھے بھیانک رہن کوئے نہ پائیا۔ ساچے سنتاں پٹی اکو پڑھنی، توں میرا میں تیرا دُوجا سنگ نہ کوئے رکھائیا۔ منزل پوڑی اکو چڑھنی، گھر وِج اپنا پنہد مکائیا۔ ساچی ڈوری اکو پھرنی، سرتی شبدی جوڑ جُڑائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گھر مندر دے دکھائیا۔ شبد گرو سچ دیوے دات، دیاوان دیا کمائیندا۔ کوڑی کریا میٹ اندھیری رات، سچ بھان پرکاش اکو ڈگمگائیندا۔ ذات وچوں دکھائے اپنی ذات، اذاتی روپ نہ کوئے جنائیندا۔ اندر وڑ کے دیوے ساتھ، باہروں نظر کسے نہ آئیندا۔ ساچی دے دُھر دی گاتھ، ڈھولا اکو اک پڑھائیندا۔ میل ملاوے کملاپات، پت پر میثور نظری آئیندا۔ سچ پریتی بچھے نات، دو جہان نہ کوئے تڑائیندا۔ سچکھنڈ نواسی سچ دوارے کرے نواس، ہرجن ساچے میل ملائیندا۔ لیکھا چکے پر تھی اکاش، گگن گگنتر اُپر گھر مندر سوہنا اک دکھائیندا۔ سدا سوامی ہو کے وسے پاس، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا لیکھا اپنی جھولی پائیندا۔ شبد گرو سچا مات پت، پت پر میثور اک اکھوائیا۔ جن بھگتاں کرے سچا ہت، ہتکاری ناؤں دھرائیا۔ نرگن ہو کے وسے چت، چت وِت ٹھگوری رہن کوئے نہ پائیا۔ بن اکھاں آوے دس، نچ نیتز نور رُشنائیا۔ بھيو گھلائے دھام انڈٹھ، جس

گھر سے سچا ماہیا۔ اوتھے رس نہ کوئی بھک، امرت اِکو اک چکھایا۔ سو گرگھ گرسکھ مانس جنم جاون چت، لکھ چوراسی ناتا توڑ تڑایا۔ جنہاں درس دکھائے کروٹ بدل اپنی پٹھ، ستمکھ اِکو نظری آیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میل ملائے سچ سُبھایا۔ شبد گرو سد گھر گمبھیر، گور اپنی کار کمانیدا۔ میل ملائے کایا پنج تت سریر، شریکت دوجی پرے ہٹانیدا۔ جس دے سہارے چلدے پیر فقیر، سو بے نظیر تقدیر سرب بدلانیدا۔ چوٹی چڑھ کے بیٹھے اخیر، منزل اپنی پنڈھ مکانیدا۔ صوفی ہوئے نہ کوئے دِگیر، رحمت حق کمانیدا۔ جس دے ہتھ سچی شمشیر، کھنڈا کھڑگ نام چکمانیدا۔ سو شرع دی کٹنہار زنجیر، شریعت وچ ونڈ نہ کوئے ونڈانیدا۔ جس دی نظر نہ آئے کسے تصویر، نور نورانہ نورو نور ڈگمانیدا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا لحم آپ ورتانیدا۔ شبد گرو لحم ورتے جگ چار، نہ کوئی میٹے میٹ مٹانیا۔ نت نوت ویکھے وگسے ویکھنہار، نرگن سرگن نرگن کھیل کھلایا۔ برہمنڈ کھنڈ کرے خبردار، کھانی بانی آپ جگایا۔ سنت سہیلے گرو گر چیلے لئے اٹھال، میل ملائے سچ سُبھایا۔ ترے گن مایا توڑ جنجال، جاگرت جوت کرے رُشانیا۔ کایا مندر اندر سچی دھر مسال، کعبہ اِکو دئے سمجھایا۔ جس وچ جلوہ نوری دے جلال، جوتی جوت جوت رُشانیا۔ اٹھے پہر شبد وجے دُھکان، انراگی راگ سُنایا۔ امرت رس ملے پین کھان، دوجی ترکھانہ کوئے لگایا۔ گھر سوامی ملے آن، انترجامی پھیرا پانیا۔ جس دی گر گربانی کرے پچان، پڑدہ اوہلا اِک اٹھایا۔ اُس داروپ انوپ سدا مہان، جگ نیتز نظر کوئے نہ آیا۔ گرگھ ورلے درس پان، جنہاں گھر وچ گھر آپ اپنا بھيو دئے کھلایا۔ لکھ چوراسی جیو جنت سارے ہون خیران، من واسنار ہے گرلایا۔ پڑھیاں کسے نہ آوے گیان، نہاتیاں دُرمت میل نہ کوئے دھوانیا۔ جنان چر سترگر شبد نہ ہووے مہروان، آتم پر ماتم جوڑ نہ کوئے جڑایا۔ نو دوارے ساڈھے تن ہتھ کوڑی دے دُکان، من ونجارا جگت ہٹ چلایا۔ گرگھ گرسکھ ساچی دست اوتھے منگن آن، جتھے صاحب سترگر نرگن سرگن اپنی دھار چلایا۔ بن قیمتوں کرتا پاوے جھولی دان، دست اموک اِک دکھایا۔ جس دی جگت بانیاں کرائے نہ کوئی پچان، سنیار کسوٹی نہ کوئے لگایا۔ گرگھ پورے سوئی لین جان، جنہاں انجانت دئے بُجھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہرجن ساچے لئے ترانیا۔ شبد گرو تیری کوئی نہ کرے پرکھ، پرکھیا وچ کدے نہ آیا۔ کوٹن کوٹ برہمنڈ کھنڈ وشن برہما شو تیری کرپا

نوں رہے ترس، اٹھے پہر دھیان لگائیا۔ کون ویلا وقت سُنہنجا امرت میگھ دیوے برس، بوند سوانتی کھ چوائیا۔ بن تیری کرپا کوٹن کوٹ سادھ سنت
 جوگی ابھیسی ادھ وچکار رہے اٹک، منزل پندھ نہ کوئے مُکائیا۔ تیرا پینڈا او جھڑ سخت، اگے بچھے اندھیرا اکو نظری آئیا۔ چار کُنٹ دہ دشا جگت وکارے
 چڑھیا کٹک، بن سنگر پورے سکے نہ کوئے بچائیا۔ تیرے پریم پیار دی کسے کولوں لبھے ناہیں سچّی مرض، مطلب حل نہ کوئے کرائیا۔ فرضی گرو پورا کوئی
 کر نہ سکے فرض، پار کنارہ نہ کوئے جنائیا۔ ایہو کھیل تیرا اسپرج، بن بھگتاں نظر کسے نہ آئیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر سنت سادھ سرشٹ سبائی سارے گئے
 ورج، اُچی کوک کوک سُنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہرنگہ اک اٹھائیا۔ شبد گرو تیری سدا اوٹ، اوٹ اکال جنائیا۔ تیرے نام دی
 لگے چوٹ، دُجی اور نہ کوئے پڑھائیا۔ آتم پر ماتم نال ہووے موہت، گھر وچ گھر ناری کنت روپ وٹائیا۔ بن تیرے دُجی سمجھے کوئی نہ سوچ، سوچیاں
 ہتھ نہ کوئے پھڑائیا۔ بن تیرے چرناں ساچی ملے کتے نہ موچ، مفلس ویکھی جگت لوکائیا۔ تیرا سُن کے سچ سلوک، سوہنا ڈھولا انتر اک ویراگ اُچھائیا۔
 لیکھا مکے لوک پر لوک، نرگن جوت جوت وچ سمائیا۔ جن بھگتاں لوڑ نہیں کسے کمتی موکھ، کمتی گرگھ چرناں ہیٹھاں رہے دبائیا۔ جنہاں بلیا پر م پُرکھ پر ماتم
 سول گئے اوسے جوت، جس جوت وچوں نور نور رُشنائیا۔ سچھنڈ دوارا ملے دُھر دا کوٹ، قلعہ بنک اک سہائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
 لہنا لہنے لہنا پائیا۔ شبد گرو سدا دیوے لہنا، گرگھ لہنیدار اکھوائیندا۔ درس کرائے نچ نیز نیناں، لوچن اپنا اک پرگٹائیندا۔ حکمے اندر جس نیا کہنا، تس اپنا
 رنگ رنگائیندا۔ سچ دوارے مندر چڑھ کے بہنا، جتھے دُجا نظر کوئے نہ آئیندا۔ تُوں میرا میں تیرا شبد سلوک ڈھولا اکو کہنا، دُجا راگ نہ کوئے الائیندا۔
 جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر جن ساچے میل ملائیندا۔ شبد گرو ہووے مہردان، مہر نظر اٹھائیا۔ آتم میلے وچھڑی بھگوان، پر ماتم وچ سمائیا۔
 نرگن نرگن کر پروان، پنج تت کایا ماٹی مڑھی گور دبائیا۔ اکھراں نال کرے گیان، نراکھر نرگن اکو اک سمجھائیا۔ جس دے بچھے گر اوتاراں پیر پیغمبراں
 کھانی بانی رہیا نشان، نشانہ ساچا گئے جنائیا۔ سو جگ چوکڑی پت پر میثور جن بھگتاں گھر آئے بن مہمان، دھرو پرہلا د گئے جنائیا۔ چاروں کُنٹ سرشٹ
 سبائی دسے ویران، ویری گھر گھر ڈیرہ رہے جمائیا۔ پنج تت کرپا ویکھو شیطان، شرع کرے لڑائیا۔ جس سرت سوانی شبد گرو سچا ہانی بلیا آن، سورل مل

خوشیاں سنگ نبھائیا۔ لیکھا چھکے پون پانی پون مسان، بسنتر نظر کوئے نہ آئیا۔ سچ دوارے بہہ کے گرگھ گرگھ درسن پان، ساچی ترسنا ترکھا نبھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سنت سہیلے لئے ور، گر شبد جنا ایکا گھر، گھر گھر وچ وجے ودھائیا۔

★ ۱۰ جیٹھ ۲۰۲۱ بکرمی ارجن سنگھ دے گرہ پنڈ بھلر ضلع امرتسر ★

سنگر شبد ملے وڈ بھاگ، وڈ بھاگی سنگر پائیندا۔ سنگر پورا انتر آتم دیوے اک ویراگ، ویراگی اپنی دھار جنائیندا۔ کوڑی کرپا کرے تیاگ، مایا ممتا موہ مٹائیندا۔ دُرمت میل دھوئے داغ، ہوئے ہنگتا دُور کرائیندا۔ سچ دیک جوت جگائے چراغ، اندھ اندھیرا ڈیرہ ڈھاہندا۔ پھڑکے ہنس بنائے کاگ، مانک موتی اپنا نام چوگ چکائیندا۔ نیتز نین گھلاوے جاگ، آلس نندرا دُور کرائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر جن ساچے ویکھ وکھائیندا۔ شبد گرو جن کھولے اکھ، آخر اپنا میل ملائیا۔ نظری آئے اک پرکھ، جوتی جوت جوت رُشنائیا۔ کوڑی کرپا کرے بھٹھ، بھانڈا بھرم بھو بھنائیا۔ کرے پرکاس لٹ لٹ، ناد دُھن کرے شنوائیا۔ سچ دوارا کھول ہٹ، وست اکو نام ورتائیا۔ ساچی سکھیا دیوے برہم مت، من مت رہن نہ پائیا۔ ست سنتو کھ بخشے دھیرج جت، بہتر ناڑی رت تتوت نہ کوئے تپائیا۔ کایا کھیڑا نہ ہووے بھٹھ، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر جن ساچے لئے اٹھائیا۔ سنگر پورا دیوے پریت، پرنگیا اپنے نال رکھائیندا۔ کایا مندر وکھائے مسیت، مسلا اکو حل کرائیندا۔ ترے گن داتا نظری آئے اک اتیت، ترے بھون دھنی اپنا پڑدہ لاہندا۔ من آتما پرما کرے ٹھانڈا سیت، بُدھ بیسی روپ وٹائیندا۔ گھر سوامی ڈھولا سنائے سچائیت، راگ ناد دُھن اکو اک اُپجائیندا۔ دوس رین اٹھے پہر سے چیت، آپ اپنا میل ملائیندا۔ در گھر آکے نام ندھان پائے بھیکھ، بھجھیا اچھیا جھولی آپ بھرائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر جن لیکھا مول چکائیندا۔ سنگر پورا بھرے جھولی، نام بھنڈارا اک ورتائیا۔ آتم پرما تم دتے بولی، انبولت راگ سنائیا۔ کایا گھڑی جس نے کھولی، کوڑی کرپا باہر کڈھے واہو داہیا۔ سرت سوانی ساچی رت جائے مولی، مولا اپنا رنگ وکھائیا۔ پنڈھ مکائے ہوئی ہوئی، دُور دُراڈا نیڑے آئیا۔ کایا رنگن

رنگے چولی، رنگ مجیٹھی اِکو چڑھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سدا سدا سدا اپنا گھر دکھائیا۔ گر سَنگُر دکھائے گھر ایک، اِکو دئے وڈیائیا۔ جس گرہ ملے ٹیک، سمرتھ ہوئے سہائیا۔ بُدھ ہوئے بیک، دُرمت میل دھوائیا۔ ترے گن مایا نہ لاگے سیک، پنچ تت نہ کرے لڑائیا۔ آتم پر ماتم کھولے بھیت، پار برہم برہم دئے سمجھائیا۔ نظری آئے نیتن نیت، نچ گھر بیٹھا تاڑی لائیا۔ مل سخیان لئے کھید، سوہنا منگل گائیا۔ پریم پیار دی مانے سچ، نار کنت ملے وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گر گھ گر گر اِکو دئے بُجھائیا۔ گر گھ بُجھے اِکو دیہہ، زِگن سرگن کار کمائیدا۔ پر م پر کھ پر بھ لگے نینہ، ناتا بدھاتا جوڑ جڑائیدا۔ امرت اگنی بر سے مینہ، میگھلا اِکو دھار وسائیدا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر جن لیکھا مول چُکائیدا۔ ہر جن لیکھا مول جائے چک، چکا ونہارا اِک اکھوائیدا۔ جو اندر وڑ کے بیٹھا لگ، جگ نیتز نظر کسے نہ آئیدا۔ جس ویلے پورب کرماں لہنا دینا دیون والا ہووے خوش، خوشیاں اپنے رنگ رنگائیدا۔ سو صاحب سَنگُر اُجل کرے کھ، کھ کھڑا آپ دکھائیدا۔ پرگٹ ہووے بن جننی کھ، شبد شبدی اپنی کار کمائیدا۔ جن سنتاں ساچے بھگتاں لئے بچھے، دُور دُراڈا نیڑے آئیدا۔ ویکھنہارا ساچے سَت، صاحب سَنگُر اپنی گود اُٹھائیدا۔ جنم کرم کر کے جو گئے رُٹھ، پھڑ باہوں گلے لگائیدا۔ پریتم پریم پیار اندر ساچی گودی لئے چک، بن ہتھاں بانہوں ساچی سیو کمائیدا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر جن ساچے رنگ رنگائیدا۔ ہر جن رنگ دکھائے گوڑھ، لال لال آپ رنگائیا۔ جس جن بخشے چرن دھوڑ، ٹکا لاوے نور خدائیا۔ چتر سگھڑ بنائے موڑھ، سر اپنا ہتھ لکائیا۔ انتر بخشے دُھر دا نور، جلوہ گر کرے رُشنائیا۔ کوٹ جنم دے معاف کرے قصور، پتت پاپی پُنت دئے دکھائیا۔ درس دکھائے ہوئے حاضر حضور، حضرت اپنا پھیرا پائیا۔ ناتا توڑے کوڑو کوڑ، ساچی سکھیا اِک سمجھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جگ جگ نیت نوت کر ہت، ہر جن ساچے ویکھ دکھائیا۔ ہر جن سچے ویکھنہارا، اِک اِکلا ہر اکھوائیدا۔ جگ چوکڑی لے اوتارا، زِگن سرگن ویس وٹائیدا۔ لکھ چوڑا سی پاوے سارا، جیو جنت کھوج کھوجائیدا۔ لیکھا جانے جل تھل مہیئل دُنگھی گارا، سمند ساگر اُچے ٹلے پربت پھیرا پائیدا۔ سنت سہیلے میلے وچ جنگل جوہ اُجاڑ پہاڑا، کرتا کرنی آپ کمائیدا۔ ساچی سخیان لاوے اِک اکھاڑا منگل گیت سہاگی آپ سَنائیدا۔ لیکھا جانے دُھر دربارا، مندر مسجد شو دوالا کایا کعبہ اِک جنائیدا۔ جس

اک اند، برہم پاربرہم میل ملائیندا۔ نرگن جوت چاڑھے چند، نور نورانہ ڈگمگائیندا۔ شبدا اگئی سنائے چھند، دُھن آتمک راگ الائیندا۔ جنم کرم دی ٹٹی
 دیوے گنڈھ، گنڈھنہار گوپال سوامی اپنی دیا کمائیندا۔ کوڑی کریا مایا ممتا کرے کھنڈ کھنڈ، بھانڈا بھرم بھو بھنائیندا۔ لیکھا جانے رسنا جھوا پتی دند، پون سواسا
 کھوج کھوجائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھائیندا۔ سنگر وُشبدا سچا سچ سوامی، نت نوت ویکھ وکھائیا۔ بودھ اگادھ شبدا اناد
 جس دی بانی، شاستر سمرت وید پُراں رہے جس گائیا۔ جس دا کھیل ورتے چار کھانی، انڈج جیرج اُتبیج سیتج وند وندائیا۔ جس داناد اگئی بانی، پرا پسنتی
 مدھم بیکھری راگ سنائیا۔ جس دا لکھ چوراسی میلا دو جہانی، نرگن سرگن ویس وٹائیا۔ جس دا مندر اک لاثانی، اُچ اگم اتھاہ آپ بنائیا۔ جس گرہ دیک
 جوت جگے مہانی، نرگن نور نور رُشنائیا۔ جس دا لیکھا کاتب بن کے لکھے کوئی نہ کانی، جگت وِدیا نہ کوئے وڈیائیا۔ جس دا بھو جانے نہ کوئے وِدوانی، من
 مت بُدھ نہ کوئے چٹرائیا۔ سو پت پر میثور سرب جیاں دا جان جانی، گھٹ گھٹ ویکھے تھاول تھانیا۔ نت نوت جُگا جگنتر کھیلے کھیل جگت جہانی، گر اوتار
 پیر پیغمبر اپنا روپ وکھائیا۔ ساچی سچ سنائے کہانی، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیونہار وڈیائیا۔ شبدا گر وڈا بلکار، بلدھاری اک اکھوائیندا۔
 جس دا حکم ورتے جگ چار، دو جہان نہ کوئی میٹے میٹ مٹائیندا۔ جس دے حکمے اندر سورج چن رو سس نٹھن وارو وار، دُور دُراڈا پندھ نہ کوئے مَکائیندا۔
 جس دی منزل اگم اتھاہ اُچ دربار، درگاہ ساچی بھو کوئے نہ پائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچی کرنی کار کمائیندا۔
 ساچی کرنی کرے کرتار، ہر کرتا وڈ وڈیائیا۔ نرگن سرگن کھیل وچ سنسار، ست سروپی دھار چلائی۔ پنچ تت کایا چولا کر اُجیار، نرگن نور جوت کرے
 رُشنائیا۔ سنجگ تریتا دوا پر کُجگ ویکھے وارو وار، نت نوت ویس وٹائیا۔ گھر گھر ویکھے ویکھنہار، گرہ گرہ کھوج کھوجائیا۔ سنت سُسیلے لئے اٹھال، بھگت بھگوان
 لئے جگائیا۔ ترے گن مایا دیوے ساڑ، اگنی تت بُجھائیا۔ پنچ تت کرے خبردار، آلس زندرا پرے ہٹائیا۔ پریم پیالہ امرت دیوے ٹھنڈی ٹھار، نچھر جھرنا
 اک جھرائیا۔ سچ پریتی بخشے درس دیدار، نج نیز کر رُشنائیا۔ محل اٹل گھر وچ گھر دے وکھال، جس گھر وسے بے پرواہیا۔ شبدا انادی وجے تال، تریا اپنا
 لکھ چھپائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر جن ساچے لئے اٹھائیا۔ سنگر پورا شبدا گردیو، آد جُگادی اک اکھوائیندا۔ آد جُگادی وشن برہما شو

جس دی کردے سیو، گر اوتار پیر پیغمبر سیوک سیو کمانیندا۔ جس دا لیکھا الکھ ابھیو، زرگن سرگن سرگن زرگن اپنی کار کمانیندا۔ جس دی صفت کرے نہ کوئی رسنا جہو، مٹی دند نہ کوئے وڈیا نیندا۔ سو سے نہچل دھام نہکیو، سگھنڈ ساچے آسن لائیندا۔ شبد گرو گرو کرتا دیوے بھيو، کلمہ نبی رسول آپ سمجھائیندا۔ جن بھگتاں زرگن مانے سہنجنی سیج، سوبھانت آسن لائیندا۔ جوتی جلوہ دیوے نوری تیج، اندھ اگیان اندھیر آپ مٹائیندا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی آپ کمانیندا۔ ساچی کرنی کرے بھگونت، سنگر وڈا وڈا وڈیا نیندا۔ لیکھا جانے آد جگاد جگا جگنت، جگ چوکڑی پھیرا پائیا۔ لکھ چوڑاسی وچوں ورو لے گرگھ سنت، سنت ساجن لئے ملا نیندا۔ نام درڑائے نیا منت، من کا منکا آپ بھوائیا۔ گرگھ توڑے ہوئے ہنگت، ہنگ برہم اک سمجھائیا۔ لیکھ چکائے بھگھ ننگت، نام دوشالان پہنائیا۔ بودھ اگادھا بن کے پنڈت، دھر دی ویدیا دئے سمجھائیا۔ در درویش دوجے در نہ جائے منگت، الکھ زرنجن گھر ساچے اکو الکھ جگائیا۔ ناتا توڑے جیرج انڈت، اُتہج سیج پنڈھ مکائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر جن ساچے پار لنگھائیا۔ ہر جن ساچے پار جانا لنگھ، سنگر آپ لنگھائیندا۔ انتر آتم دے اند، رس اکو اک وکھائیندا۔ سرتی شبدی جوڑی گنڈھ، دھر دامیلا میل ملا نیندا۔ دئی دوتی بھرماں ڈھاہے کندھ، مایا ممتا موہ چکائیندا۔ پریم پریتی کایا چولی دیوے رنگ، اندر باہر دُرمت میل دھوائیندا۔ نار دھاگن ناتا توڑے رنڈ، سہاگن روپ گھر گھر آپ وکھائیندا۔ انگیکار بن کے لائے انگ، جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، گرگھ گر گر ویکھ وکھائیندا۔ گرگھ منگ اک اپار، اپر پیر دئے وڈیا نیندا۔ جس دا لیکھا نظر نہ آئے وچ سنسار، نو نو چار بھيو کوئے نہ پائیا۔ دیونہارا دیاوان اک داتار، داتا دانی بے پرواہیا۔ اتوٹ اٹ بھرے رہن بھنڈار، چارے کھانی جھولی رہیا بھرائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا سچا ور، ساچی سکھیا دھر دی بھجھیا اکو جھولی پائیا۔ ساچی سکھیا گرگھ لئے سکھ، گر شبدی شبد جنائیندا۔ گھر سوامی ٹھا کر آئے دس، جنگل جوہ اجاڑ پہاڑ اُچے ٹلے پر بت سمنڈ ساگر ویکھن کوئے نہ جائیندا۔ آتم پر ماتم کرے ہت، پریم پیارا اپنا رنگ وکھائیندا۔ نج نیز در سن کرے نت، لوچن نین آپ گھلائیندا۔ کروٹ لے بدلے پٹھ، ستمگھ اپنا گھ پرگٹائیندا۔ ابناسی ہو کے وسے چت، چتوت ٹھگوری نہ کوئے وکھائیندا۔ سجن سوامی ہو کے بنے مت، متر پیارا اکو نظری آئیندا۔ مہروان ہو کے گود

اُٹھائے گرگھ گرسکھ، سچا پت سپوت اپنے گھر وسائیندا۔ اگے پچھے آون جاون لگھ چوراسی پینڈا جائے نک، چتر گپت لیکھ نہ کوئے وکھائیندا۔ رائے دھرم نہ مارے مار نہ سکے کٹ، لاڑی موت نہ کوئے پرنائیندا۔ صاحب سنگر شبد سوامی اپنی گودی لئے چک، چکھنہارا نظر کسے نہ آئیندا۔ جگ جگ جن بھگتاں ساچے سنتاں لئے بچھ، دُور دُراڈا نیرن نیرا بن کے پاندھی راہی پندھ مکھائیندا۔ ہر جن بوٹا کدے نہ جائے سک، امرت میگھ آپ برسائیندا۔ جو گرہ گرہ بیٹھا لگ، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی کار مکھائیندا۔ ساچی کرنی کرے بھگوان، جن بھگت دے وڈیائیا۔ جگ چوکڑی وچھڑے میلے آن، بلنی ہر جگدیس کرائیا۔ دھرم وکھائے اک نشان، کوڑی کرپا ڈیرہ ڈھاپیا۔ ناتا توڑ دین مذہب ایمان، شرع شریعت شتوہ دریا رڑھائیا۔ ساچی منزل وکھائے اکو آن، اگلا بچھلا پندھ مکھائیا۔ نام سندیسہ دیوے دُھر فرمان، جگت اکھر نہ کوئے پڑھائیا۔ اندر وڑ کے ساچے مندر چڑھ کے دیوے گیان، نو دوارے ڈیرہ ڈھاپیا۔ من واسنا میٹے آپ شیطان، بُدھ بیک دے کرائیا۔ اکو راگ سنائے کان، دُھر دی دھار آپ جنائیا۔ کایا ہٹ نہ ہوئے ویران، وست امولک اکو اک وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا سچا ور، سدا سدا سنگ اپنا آپ رکھائیا۔ سنگر پورا دیوے تار، تارنہار اک اکھوائیندا۔ زرگن سرگن کرے پیار، انتر آتم میل ملائیندا۔ سرت سوانی کرے خبردار، شبد ہانی آپ جگھائیندا۔ بجر کپاٹی کھول کواڑ، گھر گھر وچ ڈیرہ لائیندا۔ نام ندھان اگمی بول جیکار، ازراگی راگ سنائیندا۔ سچ محلے دے آدھار، اُچ اٹلے سوبھا پائیندا۔ گلشن وچوں کھڑی دے گلزار، کلی کلی آپ مہکائیندا۔ محبوبُ محبت کرے اپار، محراب اکو اک سہائیندا۔ کلمہ روزہ نہ کوئے نماز، سجدہ سیس نہ کوئے جھکائیندا۔ کاتب دے نہ کوئے لکھار، قلم شاہی نہ ونڈ ونڈائیندا۔ رسنا جھوانہ کوئے جیکار، بتی دند نہ کوئے ہلائیندا۔ اکو نراکھر دے سچ دربار، جس وچوں کوٹن کوٹ و دیا باہر کڈھائیندا۔ گرگھ گرسکھ سنت سہیلا ورا پڑھنیہار، جس جن اپنی دیا مکھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لہنا دینا جھولی پائیندا۔ لہنا دینا جھولی پاؤندا اے۔ سنگر پورا دیا کماؤندا اے۔ آد جگادی ویس وٹاؤندا اے۔ نر نریش اک اکھواؤندا اے۔ وشن برہما شو سیو لگاؤندا اے۔ سچکھنڈ وے ساچے دیس، تھر گھر شبدی ونڈ ونڈاؤندا اے۔ مچھ داہڑی نہ کوئے کیس، مؤنڈ مُنڈایا نظر نہ آؤندا اے۔ نت نوت رہے ہمیش، شبد گرو اکھواؤندا اے۔ تیج تت کایا چولا

کرے ہیئت، تیمی اوتار اٹھاراں بھگت عیسیٰ موسیٰ محمد گُر دس جوت جگاؤندا اے۔ ایہو کرے اگمی کھیڈ، کھیلنہارا نظر کسے نہ آؤندا اے۔ جن بھگتاں
 لئے ویکھ، نچ نیز اک گھلاؤندا اے۔ نہ کوئی رُوپ رنگ نہ رکھ، سب دی ریکھا آپ بناؤندا اے۔ زرگن سرگن کر کے ہیئت، ہتکاری پھیرا پاؤندا اے۔
 جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں دسے نیت نیت، نچ گھر بیٹھا سو بھا پاؤندا اے۔ نچ گھر ساچا اک سہاؤندا اے۔ گھر گھر وچ آسن
 لاؤندا اے۔ ست سوامی نام دھراؤندا اے۔ انترجامی بھو چکاؤندا اے۔ شبد بانی راگ سناؤندا اے۔ سرتی ہانی میل ملاؤندا اے۔ اکھ کہانی آپ
 جناؤندا اے۔ امرت جام ٹھنڈا پانی رس پلاؤندا اے۔ گرگھ ویکھ بال انجان، سنگر پورا گود اٹھاؤندا اے۔ ایتھے اوتھے دیوے مان، دو جہاناں سنگ
 نبھاؤندا اے۔ نیڑ نہ آئے من شیطان، بدھی بیک آپ کراؤندا اے۔ توں میرا میں تیرا دوہاں دیوے اک گیان، ساچی سکھیا اک درڑاؤندا اے۔
 ساچا میلا مندر مکان، ساڈھے تن ہتھ بنک وڈیاؤندا اے۔ جس دی باڈھی گھاٹ گھڑے نہ کوئی ترکھان، لوہار نظر کوئے نہ آؤندا اے۔ جس دے اندر
 پون پانی مسان، رُوچ بُت میل ملاؤندا اے۔ جن بھگتاں مشکل کرے آسان، دیہاں ناتھ ہو کے دردیاں درد ونداؤندا اے۔ ساچا راگ سنائے کان، اگمی
 راگ الاؤندا اے۔ توں ہی توں ہی ڈھولا سارے گان، جنہاں اپنی رمز سناؤندا اے۔ سو مرید مرشد ملن آن، جس مسلہ حق سناؤندا اے۔ ناتا چھٹے
 انجیل قرآن، الف یے نہ کوئے پڑھاؤندا اے۔ مہان بیروبی خیر یا اللہ دیوے اک پیغام، ڈھر سندیسہ آپ سناؤندا اے۔ میل ملانے اک امام، مقامے
 حق ڈیرہ لاؤندا اے۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا سچا ور، ہر جن ہر ہر پار کراؤندا اے۔ ہر جن سچا اترے پار، منج دھار نہ کوئے
 رڑھائیا۔ رائے دھرم نہ کرے خوار، چترگپت نہ کوئے سزائیا۔ مات گر بھ نہ کوئے آدھار، جوئی جون نہ کوئے بھوایا۔ دس دس ماس نہ اگن انگیار، اٹا
 برکھ نہ کوئے لٹکایا۔ جنہاں سنگر شبد زرگن ہو کے ملیا آن، سرگن لئے جگایا۔ سچ دوارے بخشش کر کے مان، بخشیش ساچی جھولی پائیا۔ سری بھگوان
 پریتی سچ ایمان، دھرم اکو اک درڑایا۔ پنج تت کایا جگت دسے مہمان، تھر رہن کوئے نہ پائیا۔ گر کا شبد سدا سچا گیان، اکھراں وچوں اکھڑ دئے سمجھایا۔
 جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا پردہ دئے اٹھایا۔ ساچا پردہ جائے کھل، دئی دویتی پرے ہٹائیندا۔ بھاگ لگائے گرگھ کُل، کلوئا ویکھ

دکھائیندا۔ نام جنائے وست انمل، کرتا قیمت کوئے نہ لائیندا۔ پورب جنم جو گئے بھل، جنم کرم کر کے میل ملائیندا۔ سچ پریتی گرگھ جائے گھل، گھولی
 واری لیکھے لائیندا۔ بھل بھلوڑی جائے بھل، پت ڈالی آپ مہکائیندا۔ سنت سہیلا کدی نہ جائے رُل، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے
 کھیل ساچا ہر، ساچا کھیڑا آپ وسائیندا۔ سچ وسائے ہر جو کھیڑا، دیوے مان وڈیائیا۔ پنچ وکارا چھے جھیرا، تتوت نہ کوئے لڑائیا۔ کوڑی کریا مٹے اندھیرا، سچ
 سچ کرے رُشائیا۔ حقیقت وچوں حق نبیڑا، اکو اک دکھائیا۔ جنم کرم داکے گیڑا، آون جاون رہے نہ رانیا۔ صاحب سنگر ناتا جوڑے تون میرا میں تیرا،
 دوہاں اکو روپ نظری آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ بھومکا دئے دکھائیا۔ سچ بھومکا دھر استھان، ہر کرتا آپ جنائیندا۔ گرگھ ورلے
 درس پان، نچ نیتز نین گھلائیندا۔ سچ بانے چاڑھے آن، شبدی شبد اڈائیندا۔ ناتا توڑ جیو جہان، گھر ساچے میل ملائیندا۔ سو گرگھ گرگھ ہر جن ہر بھگت
 سوہنگ ڈھولا گان، زرگن زرگن ویکھ دکھائیندا۔ درگاہ ساچی ملے مان، سچکھنڈ دوارے آپ بہائیندا۔ وشن برہما شو سس جھکان، گر اوتار خوشی دکھائیندا۔
 گھر سجن ملے آن، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر جن ساچے پار لنگھائیندا۔ ہر جن میلا سچ دوار، درگاہ وٹی ودھائیا۔ جس گھر وسے اک
 زرنگار، زرگن بیٹھا آسن لائیا۔ دیادیک جوتی جگدا رہے جگ چار، آد جگاد نہ کوئے بچھائیا۔ شاہو بھوپ بیٹھا رہے سیکدار، شہنشاہ اپنا آسن لائیا۔ حکم
 سندیسہ دیندار ہے وارو وار، زرگن سرگن کرے پڑھائیا۔ سو صاحب سنگر پاوے سار، پُرکھ اکال ویس وٹائیا۔ جن بھگتاں ہو دیال، اپنے رنگ رنگائیا۔ کایا
 مندر دکھا سچی دھر مسال، دھرم دوارا اک سمجھائیا۔ امرت بھریا سہنجنا تال، گھر نجھر جھرنائے جھرائیا۔ شبد و بے انادی تال، انحد راگ سنائیا۔ کوٹن
 کوٹ برہم دکھائے برہما، برہمانڈ پڑدہ لاہیا۔ سو سنت سہیلا جائے جاگ، جس جاگرت جوت کرے رُشائیا۔ سرشٹ سبائی ترے گن گنی مایا لگی آگ، پنچ
 تت رہیا تپائیا۔ کسے نہ ملیا کنت سہاگ، گھر گھر سہنجنی سچ نظر نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گرگھ ویکھے چائیں چائیا۔ گرگھ ویکھے
 پاربرہم، پت پر میثور دیا کمائیندا۔ جن بھگت ملاوا جس داکم، دوجی کار نہ کوئے کمائیندا۔ ساچے سنتاں بیڑا دیوے بنھ، جگ جگ کندھ اٹھائیندا۔ گرگھ
 چاڑھے دھر دا چن، جوتی جوت ڈمگائیندا۔ گڑھ ہنکاری دیوے بھن، نون سو اکھر راہ دکھائیندا۔ بھاگ لگائے ماٹی تن، خاکی خاک سو بھاپائیندا۔ بھگت

وچھل بن کے جننی جن، ساچی گود اٹھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر جن ساچے میل ملائیندا۔ ہر جن میلے انتم کل، کر کرتا ویکھ
 دکھائیا۔ لکھ چوڑا سی کرے اچھل چھل، ول چھلدھاری بھو کوئے نہ پائیا۔ سچھنڈ دوارا بیٹھا مل، تھر گھر شبدی ڈیرہ لائیا۔ ویکھنہارا جل تھل، مہیئل
 رُپ وٹائیا۔ جوتی شبدی گیا رل، زرگن اپنا رُپ رنگ نہ کوئے دکھائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر شبدی دھار جس نے دتے گھل، صدا اکو نام سنائیا۔ سو بیٹھا
 رہے اٹل محل، اچل اچل کرے رُشائیا۔ گرگھ بوٹے اوسے دا پھل، امرت رُپ نظری آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا منتر اک
 درڑائیا۔ ساچا منتر دیوے چار ورن، کھتری براہمن شوڈر ویش آپ سمجھائیندا۔ کرتا پُرکھ ہر کرنی کرن، کرنہار اک ہو آئیندا۔ جن بھگتاں نیز کھول
 ہرن پھرن، نچ نیز دیا کمائیندا۔ منزل پوڑے ساچے چڑھن، گھر گھر وچ پنڈھ مکائیندا۔ کوڑی اگنی کدے نہ سرن، اگنی تت نہ کوئے تپائیندا۔ مایا موت
 کدے نہ مرن، موہ ممتا ڈیرہ ڈھائیندا۔ سچ دوارے سنت سہیلے کھرن، گھر مندر اک دکھائیندا۔ دُھر دا ڈھولا اکو پڑھن، سوہنگ سچا نام جنائیندا۔ جوتی
 جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی کار کمائیندا۔ سوہنگ شبد انادی گیت، پُرکھ اکال آپ پرگٹائیا۔ شبدی گر چلائی ریت، تھر گھر وٹی اک
 ودھائیا۔ تتوت رہے اتیت، ترے گن وچ نہ کوئے پھسائیا۔ بھگتاں بنے دُھر دامیت، متر پیارا اک اکھوائیا۔ لیکھا جانے ہست کیت، اوچ نیچ رہیا سمائیا۔
 ناتا تھے مندر مسیت، جس بلیا بے پرواہیا۔ سچ دواروں بخشے بھیکھ، بھچھیا اپنا نام ورتائیا۔ سو گرگھ گر سکھ مانس جنم جائے جیت، لکھ چوڑا سی پھند کٹائیا۔
 سچ نشانہ ملے ٹھیک، سری بھگوان دیا کمائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جس جن بخشے چرن پریت، ساچا ناتا لے جڑائیا۔ ساچا ناتا جوڑے
 آپ، پر بھ اپنی دیا کمائیندا۔ جن بھگتاں دے اگما جاپ، بن رسنا جہوا شبد پڑھائیندا۔ کوٹن کوٹ جنم اُتارے پاپ، دُرمت میل دھوائیندا۔ آتم سچ
 سہنجی کھاٹ، سچ سنگھاسن اک وچھائیندا۔ کوڑی کریا میٹ اندھیری رات، جوتی چند اک چکائیندا۔ اندر وڑ کے پچھے بات، باہروں نظر کسے نہ آئیندا۔
 توں میرا میں تیرا سجن ساک، دُھر داناتا آپ سمجھائیندا۔ مانس جنم لکھ چوڑا سی وچوں پوری کرے آس، آسا ترسنا اپنی جھولی پائیندا۔ جن بھگتاں لیکھے
 لائے سواس سواس، پوناں وچوں پون پون اپنے وچ کائیندا۔ سچ دوارے دئے نواس، استھان بھومکا اکو اک وڈیائیندا۔ جس گھر بن تیل باقی ہوئے

پرکاس، سورج چن نہ کوئے چکائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگت پھڑائے شبدی لڑ، پلُوساچے گنڈھ بندھائیندا۔ نام پلُوشبدی ڈوری، ہر سَنگُر تند پھڑائیا۔ گرگھ وِرا چڑھے توڑی، گہر گمبھیر ہوئے سہائیا۔ آتم پر ماتم ملدی ویکھے جوڑی، ملنی جگدیش کرائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ہر جن ہر ہر لئے ترائیا۔

★ ۱۱ جیٹھ ۲۰۲۱ بکرمی چرن سنگھ دے گرہ مانانوالا ضلع امرتسر ★

آد جگاد سمرتھ پُرکھ پربھ اک، پت پر میثور نام دھرائیندا۔ جگ چوکڑی نیت نوت لیکھا رہیا لکھ، شبدی دھار ست ورتائیندا۔ لکھ چوڑاسی جیو جنت سادھ سنت پائے بھکھ، آتم پر ماتم جھولی آپ بھرائیندا۔ گرہ گرہ گھر گھر ٹھا کر سوامی ہو کے آئے دس، نورو نور نور رُشنائیندا۔ ایہتھے اوتھے دو جہاناں سجن ساک بنے پت، پوت سپوتے گود اٹھائیندا۔ ہر جن گرگھ گرگھ جانے گت مت، متر پیارا اپنا میل ملائیندا۔ لیکھے لاونہارا بوند رت، رکت اپنی گنڈھ پوائیندا۔ جگت واسنا لئے جت، کوڑی کریا ڈیرہ ڈھائیندا۔ جن بھگتاں دیوے ساچا ہس، حصیدار آپ بنائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ سوامی اک اھوائیندا۔ سچ سوامی سمرتھ کرتار، کرنہار اھوائیندا۔ زرگن سرگن سرگن زرگن کھیل کرے اپار، جوتی جاتا شبدی داتا نام دھرائیندا۔ گرگھ گرگھ گرگھ بنے ویکھنہار، نیز لوچن نین اھ کھائیندا۔ سچ بھنڈارا نام ندھان بن ورتار، اتوٹ اتٹ اتھاکو نظری آئیندا۔ سنت سجن لئے ابھار، محن دھوڑی اک کرائیندا۔ پردے کجن سرجنہار، سر سر ہتھ لکائیندا۔ دکھیاں دکھ دئے نوار، دردیاں درد وندائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سمرتھ سوامی اک اھوائیندا۔ سمرتھ سوامی داتا ایک، اینکار وڈ وڈیائیا۔ جس دا کوئی نہ میٹے لیکھ، لکھت سکے نہ کوئے چھپائیا۔ لکھ چوڑاسی بخشے ٹیک، مہر نظر اٹھائیا۔ جن بھگتاں کرے بدھ بیک، وویکی آپ جنائیا۔ میل ملائے دھر دے ساچے دیس، دشا اپنی اک سمجھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سدا سدا سدا سمرتھ اکتھ کہانی آپ جنائیا۔

★ ۱۱ جیٹھ ۲۰۲۱ بکرمی ہزارا سنگھ دے گرہ پنڈ چھینے جتروال ضلع امرتسر ★

پُرکھ اکال دُھر نریشا، نرنکار ہر سمجھائیندا۔ سَت شبد سچ دے سندیسہ، وشن برہما شو راہ تکانیندا۔ دو جہاناں ویکھ لیکھا، برہمنڈ کھنڈ پُری لوء آکاش
 نیتز نین اٹھائیندا۔ لوکماں ویکھ جگت ویسا، نو نوست تیرا راہ تکانیندا۔ گر اوتاراں پیر پیغمبراں ویکھ لیکھا، واک بھوکھت جو سمجھائیندا۔ آد پُرکھ ابناسی
 کرتے دارکھ چیتا، چیتن دھار آپ جنائیندا۔ نرگن ہووے سرگن نیتا، بھوپت بھوپ ناواں وڈیائیندا۔ لکھ چوراسی اندر کھیلے کھیدا، گھٹ گھٹ اپنا ڈیرہ
 لائیندا۔ سچ سہنجی مانے سیجا، آسن سنگھاسن اک وڈیائیندا۔ جوتی جلوہ نوری دیوے تیجا، انھو اپنا کھیل وکھائیندا۔ جنم کرم بنائے ریکھا، سچ دھرم اک
 اپائیندا۔ ڈوگھی بھوری کایا کوری وڈ کے کھولے بھیتا، پڑدہ اوہلا آپ اٹھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا تھم آپ ورتائیندا۔ ساچا
 تھم پُرکھ اکال، ہر کرتا آپ سمجھائیندا۔ سَت شبد اٹھ ساچے لال، ہر سنگر سیوا لائیندا۔ دو جہان ویکھ اپنی دھرمسال، سچ دوارا تیرا اک وڈیائیندا۔ گر
 اوتاراں پیر پیغمبراں سُن حال، حالت سب دی تیرے آگے رکھائیندا۔ نو نو چار کوڑی کرپا دے جنجال، جاگرت روپ نہ کوئے وکھائیندا۔ پھری دروہی شاہ
 کنگال، شہنشاہ سر ہتھ نہ کوئے لکھائیندا۔ ساچی گھالن کوئی نہ سکے گھال، کوڑی کرپا جیو جنت سادھ سنت سرب بھرمائیندا۔ حقیقت جانے نہ کوئے حلال،
 حق نہ کوئے وکھائیندا۔ جگت اولڑی دے چال، متر پیرا میت نہ کوئے بنائیندا۔ بن تیرے پنج تت بنے نہ کوئے دلال، سچ وچولا نظر کوئے نہ آئیندا۔
 گر اوتار پیر پیغمبر کردے گئے سوال، رسنا جہوا بتی دند ڈھولا راگ سرب سٹائیندا۔ جگ چوکڑی ویکھے کال، ہر کرتا ویس وٹائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر،
 آپ اپنی کرپا کر، ساچا تھم اک سمجھائیندا۔ ساچا تھم سری بھگونت، ہر کرتا آپ جنائیا۔ شبد دلارے ساچا دس اکو منت، دو جہان کرنی پڑھائیا۔ بودھ
 اگادھا بن پنڈت، شاستر سمرت وید پُران سرب نین شرمائیا۔ تیرے در لکھ چوراسی جیو جنت ہون منگت، دیونہار اک ہو جائیا۔ تیرا لیکھا جیرج انڈت،
 اتبج سیتج تیرا کھیل کھلایا۔ سچ پریتی چاڑھ اکو رنگت، دُرمت میل دھوایا۔ اوچ نیچ راؤ رنگ سچ بنا پنگت، سنگت اکو گھر وکھائیا۔ ناتا توڑ بھکھ ننگت،
 بھانڈا بھرم بھو بھٹایا۔ لیکھا چکے دوزخ بہشت جنت، سورگ سمجھ کوئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، شبد دلارے رہیا جگائیا۔ پُرکھ

اکال دیوے فرمان، ہر کرتا آپ جنایا۔ اٹھ سُنّت نوجوان، گھر سچ لے انگڑائیا۔ تھر گھر تیرا سوہے مکان، چھپر چھن نہ کوئے پُھہائیا۔ چار کُنٹ دہ دشا
 ویکھ مار دھیان، بن نیتز نین اگھ اٹھائیا۔ دیوت سُر تیرا راہ تکان، چاروں کُنٹ ویکھن چائیں چائیا۔ زرگن ہو کے بن ٹھمران، سرگن ساچی کارے لائیا۔
 کلج انت جیو جنت سادھ سنت اکو بھلیا سری بھگوان، دین مذہب ذات پات گھر گھر کرے لڑائیا۔ سَت دھرم دسے نہ کوئے نشان، ورن برن لیکھانہ
 کوئے چُکائیا۔ سچ سَت دسے نہ کوئے ایمان، کلمہ حق نہ کوئے پڑھائیا۔ بھلی شریعت جگت قرآن، صحیح سلامت نظر کسے نہ آئی۔ مُلا شیخ مسائق ہوئے
 بے ایمان، قُطب غونس روون دین دُہائیا۔ مکہ کعبہ دو دو آہ دسے ویران، حُجرہ حق محراب جلوہ نُور نہ کوئے رُشنائیا۔ فتویٰ لگا اُپر جہان، تقوار کھے نہ
 کوئے جوان، جو بن کوڑا سارے رہے ہنڈھائیا۔ خاوند بیوی کرے نہ کوئے پرنام، ساچا دسے نہ کوئے اسلام، اسم اعظم سکے نہ کوئے سمجھائیا۔ ساچا کلمہ
 دے پیغام، پیر پیغمبر ہون حیران، کوڑی شرع مٹے شیطان، شرع کرے نہ کوئے لڑائیا۔ چوڑاں طبق پڑھن اکو سبق، الف یے بیٹھے گھ شرمائیا۔ جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ سنہیڑا رہیا جنائیا۔ سچ سنہیڑا دیوے پروردگار، وڈ محبوب دیا کمائیدا۔ مقالے حق ہوئے خبردار،
 لاشریک حکم ورتائیدا۔ صدی چوڑھویں چوڑاں طبقاں کرے خبردار، بے خبر خبر سنائیدا۔ ساچا کلمہ کوک کوک سنا پکار، نعرہ اکو اک جنائیدا۔ توں میرا
 میں تیرا یار، دوجا نظر کوئے نہ آئیدا۔ سچ محلے اُچ اٹلے منارے منزل دے پیغام، حرف دو حرف اکو اک سمجھائیدا۔ کوڑی کرپا اُتے لا الزام،
 بے ایمان نظر کوئے نہ آئیدا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، دُھر فرمانا آپ سمجھائیدا۔ دُھر فرمانا دیوے رام، رحمت
 اپنی سچ کمائیا۔ سُنّت دُلا رے شبدی بال انجان، تیرے ہتھ وڈیائیا۔ جگت دُنیا ویکھ لکھ چوڑاں مکان، گھر گھر اپنا پھیرا پائیا۔ کام کرودھ لو بھ موہ ہنکار
 لڑے شیطان، ہوئے ہنگتا گڑھ بنائیا۔ سُنکڑ شبد جانے نہ کوئی زبان، رسنا جہوا بٹی دند دوس رین ڈھولے رہی گائیا۔ ساچا مندر ملے نہ کسے مکان، مندر
 مسجد شودوالے مٹھ کوٹن دین دُہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اک جنائے ساچا در، دُھر درباری دیا کمائیا۔ سری بھگوانت کہے سُن ساچے
 پوت، پتا دیونہار وڈیائیا۔ کلج ویکھ چارے کوٹ، دہ دشا کھوج کھوجائیا۔ لیکھا جان پنچ تت کایا بھوت، بھوکھت لہنا دے مکائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر سنجگ

تریتا دوپر کھج کر گئے کوچ، تھر رہن کوئے نہ پائیا۔ تیرا نام سندیہ دے کے گئے سوچ، سوچنا اکو اک جنائیا۔ پاربرہم پت پر میثور شبدی شبد بھیج دھر
 دا دوت، دو جہاناں بھجے واہو داہیا۔ بھيو چکائے جوٹھ جھوٹھ، کوڑی کریا ڈیرہ ڈھاہیا۔ سچ سچ سہاوے رت، رت رتڑی آپ مہکائیا۔ لیکھا جانے کایا ماٹی
 خاکی بُت، رُوح پاکی پاک سائیا۔ گرکھ گر سکھ ہر جن ہر بھگت صوفی سنت گودی لئے چک، پھر باہوں گلے لگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
 ساچی سیوا اک سمجھائیا۔ ساچی سیوا کر جگ، ہر کرتا آپ جنائندا سرشٹ سبائی لگی اگ، بن شبد نہ کوئے بھجائندا۔ شاہ سلطان رہے بھج، دھیرج دھیر نہ
 کوئے دکھائندا۔ سادہ سنت رہے بھج، سوانگی سوانگ نہ کوئے دکھائندا۔ مکے کعبے کر کر تھکے جج، محبوب نظر کسے نہ آئندا۔ مندر مسجد شودوالے مٹھ ٹیکے
 متھ، مستک ریکھ نہ کوئے مٹائندا۔ بچ نیز لوچن سکے نہ کوئے تک، جلوہ ہر نہ کوئے دکھائندا۔ پڑھ پڑھ و دیا گئے اک، چوداں و دیا بھيو کوئے نہ آئندا۔
 آتم پر ماتم ملیا کسے نہ رس، اٹھسٹھ تیر تھ جگت کھوج کھوجائندا۔ ناڑ بہتر سب دی ابلے رت، امرت میگھ نہ کوئے برسائندا۔ ترے گن مایا اگنی رہے بھج، متو
 تت بھيو نہ کوئے گھلائندا۔ نو کھنڈ نو دوار رہے بھج، دسویں میل نہ کوئے ملائندا۔ جن بھگتاں جا کے دے دھر دا حق، سری بھگوان اک سمجھائندا۔ سچ
 ملن دی کھول اٹھ، بچ نیز پڑدہ لاہندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا حکم اک ورتائندا۔ شبد سٹ اٹھ ویکھ لوکما، ماتر بھومی دے
 ڈھائیا۔ چاروں گنٹ اندھیری رات، سچا چند نہ کوئے چکائیا۔ شودوالے مٹھ گرنتھی پنٹھی پنڈت پاندھے کردے پاٹھ، سرتی شبدی میل نہ کوئے ملائیا۔ پھر
 پھر تھکے تیر تھ تاٹ، سروور سچا نہاون نہ کوئے نہائیا۔ دُرمت میل نہ دیوے کوئی کاٹ، کنچن روپ نہ کوئے دکھائیا۔ نام امولک دست دیوے نہ کوئی
 دات، دیاوان دیا نہ کوئے کمائیا۔ من مت نار ہوئی کمذات، ہر کنت نہ کوئے ملائیا۔ کوڑی کریا ناتا بڑیا سجن ساک، پرکھ بدھاتا میل نہ کوئے ملائیا۔ گر
 اوتاراں پیر پیغمبراں کوئی نہ جانے بھوکھت واک، سرشٹ سبائی بھرے بھلی جگت لوکائیا۔ ہومے ہنگتا گھر گھر کرے ناچ، جوتی جوت سروپ ہر، آپ
 اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی سکھیا اک درڑائیا۔ سٹ شبد اٹھ چل ضرور، ہر کرتا آپ جنائندا۔ جس دے بچھے سولی چڑھیا منصور، انا الحق نعرہ اک
 لگائندا۔ سو ویکھنہارا سرب قصور، لکھ چوراسی بچیا نظر کوئے نہ آئندا۔ صدی چودھویں چارے گنٹ ہوئی مجبور، مشکل حل نہ کوئے کرائندا۔ نیز رووے

غریب نمانا مزدور، سیس ہتھ نہ کوئے لگانیدا۔ جگت وکارا شاہ سلطاناں بھریا غرور، غربت میٹ نہ کوئے مٹانیدا۔ چاروں کنٹ ڈنکا وچا کوڑو کوڑ، سچ سچ نشانہ نظر کوئے نہ آئیدا۔ کسے گرگھ سچی ملے نہ کوئے دھوڑ، لگا نام نہ کوئے لگانیدا۔ ساچا نام لوکات وچوں ہویا مفروز، لبھیاں ہتھ کسے نہ آئیدا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ سنہیڑا اک سمجھانیدا۔ سٹ شبد اٹھ دیکھ جا، جاگرت جوت کر رُشانیا۔ عیسیٰ موسیٰ محمد نانک گوہند وید ویاسا بنے گواہ، شہادت تیرے نال بھگتایا۔ وقت سہیلا رہیا آ، تھت وار بیٹھی راہ نکایا۔ چوڑاں طبق نین رہے اٹھا، صدی چوڑھویں اپنا پنڈھ مکایا۔ کون ویلا نیتز کھولے بے پرواہ، پروردگار پھیرا پاپایا۔ پردہ اوہلا دئے چکا، گھ نقاب نہ کوئے لگانیا۔ ساچا سجدہ دئے دکھا، سیس جگدیس اک نوانیا۔ لیکھا جانے تھاؤں تھاں، تھان تھنتر کھوج کھوجانیا۔ مرشد مریداں پکڑے بانہہ، پھر باہوں گلے لگانیا۔ سو کلمہ دینا پڑھا، جس کلمے وچوں کائنات اُس دا نور نظری آئی۔ شرع شریعت توں باہر وسے خدا، خودی تکبری صاحب سچے کدے نہ بھانیا۔ آتم پر ماتم مارگ دسنا سدھا، صدق صبوری تیرے نال رکھانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، دھر سندیہ اک سمجھانیا۔ دھر سندیہ لے جا جگ، جگ جیون داتا آپ درڑانیدا۔ سرشت سبائی بچھے اک، اگنی تت آپ مٹانیدا۔ جن بھگتاں میل ملاؤنا اُپر شاہ رگ، شہنشاہ اکو گھر دکھانیدا۔ بن مکے کعبیوں کراؤنا حج، جُجرہ حق اک وڈیانیدا۔ ساچا دیکھ ہو کے جانا جگ، اگیان اندھیر دُور کرانیدا۔ امرت جام پیانوارنج، نچھر جھرنا اک دکھانیدا۔ پریم پریتی اندر لہنا سد، صدّا ہوکا اپنا نام سنانیدا۔ وشو بناؤنی ساچی ید، واسطہ اپنے نال رکھانیدا۔ دین مذہب رہے کوئی نہ اڈ، ذات پات ڈیرہ ڈھانیدا۔ پچھلی ریتی سارے جاون چھڈ، آگے تیرا حکم منانیدا۔ دھرم سندیس و جاؤنا ند، نوبت تیرا نام سنانیدا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی آپ کمانیدا۔ ساچی کرنی ایکا وار، ایکنکار دئے جنانیا۔ لیکھا چکے جگ چار، نو سو پُرانوے چو کڑی بیٹھی پنڈھ مکایا۔ ویلا وقت سہائے سانجھا یار، پروردگار نور خدانیا۔ خوشی مناوان گر اوتار، پیر پیغمبر ڈھولا گانیا۔ واہوا ساڈا لیکھا قرضہ مکے ادھار، مقروض اپنا فرض پورا رہیا کرائیا۔ جو لیکھا لکھ کے آئے وچ سنسار، ناتا جوڑ کاغذ قلم شاہیا۔ تیس نوں ویکھے آپے ویکھنہار، پاربرہم پت پر میثور اپنی اکھ گھلایا۔ سٹ ڈلارا کر تیار، ترے گن اتینا ٹھانڈا سینا اپنا حکم ورتانیا۔ برہمنڈ کھنڈ کر خبردار،

پُری لوءِ آکاش دھرنی دھرت دے ہلایا۔ نرگن سرگن بن سکدار، دُھر سندیسہ تھم منایا۔ ساچے بھگتاں دے دیدار، سنت ساجن لے اٹھایا۔ شبد سندیسہ بول جیکار، ساچا نام اک سمجھایا۔ تیرا میرا اک دربار، تخت نواسی رہیا درڑایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دیوے مان وڈیایا۔ شبد ویکھ جگت ہلار، جگ جیون داتا آپ جنائندا۔ جگ چوکڑی کرنا پار کنارہ، تیری سیوا اک سمجھائندا۔ گر اوتار جو دے کے گئے لارا، سو لیکھا تیرے ہتھ پھرائندا۔ تُوں جو دھا سور پیر بلکار، تیرا انت کوئے نہ پائندا۔ تیرا محل اٹل اُچ منارا، تھر گھر سو بھا پائندا۔ تُوں نت نوت لئیں اوتارا، نرگن سرگن کھیل کھلایندا۔ تیرا نام سچ جیکار، کھانی بانی تیری صفت صلاحندا۔ تُوں شہنشاہ سکدار، دو جہاناں راج کمائندا۔ تُوں آون جاون کھیل کریں بن ونجارا، چو داں لوک چو داں طبق ہٹ چلائندا۔ تُوں چو داں و دیا دیونہار بھنڈارا، رسنا جہوا ہتی دند پڑھائندا۔ تُوں کاتب بن کے لیکھا لکھے لکھارا، ساچی کرنی کار کمائندا۔ تُوں میٹنہارا اندھ اندھیارا، کوڑی کریا ڈیرہ ڈھاندا۔ تُوں دکھا ونہارا منزل مندر اُچ منارا، جس گھر نرگن نر ویر بیٹھا نظری آئندا۔ تُوں جانہارا آر پار منج دھار کنارہ، پردہ اوہلا آپ چکائندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، تیری سیوا اک لگائندا۔ تیری سیوا لگائی آگم، الکھ اگوچر دے وڈیایا۔ لوک مات بیڑا بن، رڑھدی دے جگت لوکایا۔ سچ سندیس سنا کن، دُھر داراگ الایا۔ کوڑی کریا میٹ واسنا من، من منکا دے بھوایا۔ بھاگ لگا خاکی تن، نرمل جوت کر رُشانیا۔ جلوہ دکھا اندھیرے اٹھ، نرگن نور ڈگمگایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا جان تھاوں تھانیا۔ تھاوں تھائیں جا کے کھوج، کھوجت کھوجت تیری تیرے وچ وڈیایا۔ جو پر بھ درسن رہے لوچ، تنہاں گرکھاں لے اٹھایا۔ دینا مان لوک پر لوک، دو جہاناں خوشی دکھایا۔ سچ سُنہجنا دسنا سلوک، سوہنگ ڈھولا اکو گایا۔ پردہ اوہلا اٹھاؤنا کایا بنک دوارے کوٹ، گرہ مندر ہوئے رُشانیا۔ آتم تن پر ماتم لگاؤنی چوٹ، دُھن انادی ناد سُنایا۔ جوٹھی جھوٹھی کریا کڈھنی کھوٹ، سچ سچ وست اک ورتایا۔ پریم پیار پریتی اندر ہونا موہت، مُجبت ساچے گھر دکھایا۔ کھتری براہمن شوڈر ویش اک بناؤنی گوت، ذات پات راؤ رنک نظر کوئے نہ آیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچا لیکھا اک سمجھایا۔ ساچا لیکھا لہنا سمجھ، ہر کرتا آپ جنائندا۔ شبدی شبد لگاؤنی رمز، رحیم رحمان ویکھ دکھائندا۔ دُئی دویتی کڈھنی مرض، طبیب تیرا

ناؤں دھرائیں۔ بھگت اُدھارن تیرا فرض، ساچی سیوا اک سمجھائیں۔ سنتاں ملاؤنا تیری غرض، ضرورت اپنے نال رکھائیں۔ ایہو کھیل سدا اسپرج، من
 مت بُدھ سمجھ کوئے نہ پائیں۔ چھری جگت سیس چلے نہ کوئے کرد، ذنج روپ نہ کوئے وٹائیں۔ دیناں انا تھاں ونڈنا درد، دیاوان آپ سمجھائیں۔
 صوفیاں سنتاں سُنی عرض، آسرا تیرا اک رکھائیں۔ مظلوماں اُپر کرنا ترس، معصوماں تیری جھولی پائیں۔ جودھا سوراہ بننا مرد، مردانگی تیرے ہتھ
 پھرائیں۔ تیرا نام دُھر دا کھنڈا کھڑگ، دو جہان بھے بھو سرب رکھائیں۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا کھیل اک رکھائیں۔ ساچا کھیل
 دکھائے خالق، ہر کرتا دئے وڈیائیا۔ شبد سُت تیتوں نندرا نہ کوئی آلس، غفلت وچ کدے نہ آئی۔ جگ چوکڑی بندا رہوں ثالث، زرگن سرگن ویس
 وٹائی۔ کلج انتم گرگھ گرگھ کڈھ خالص، لکھ چوراسی وچوں کھوج کھوجائی۔ سری بھگوان دیکھے سچ عدالت، عدلی بیٹھا بے پرواہیا۔ جنہاں دی گر اوتار
 پیر پیغمبر دین ضمانت، دوجا ضامنی سکے نہ کوئے بھرائیا۔ غیر آؤن دی نہ کوئی ممانت، جو کوئی آوے پر بھ در سیس جھکائی۔ صاحب سلطان سچ محبوب
 ملے صحیح سلامت، شاہ پاتشاہ سری بھگوان اک رگھرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیونہار وڈیائیا۔ سُت شبد اٹھ ویکھ جاگ، ہر کرتا
 آپ جنائی۔ کلج چو ہوئے کاگ، بدھی کاگ وانگ گرائیا۔ دُرمت میل کوئی نہ دھوئے داغ، نرمل روپ نہ کوئے دکھائی۔ کوڑی کریا لگی آگ،
 امرت میگھ سیتل ست نہ کوئے ورتائی۔ شتوہ دریائے ڈبدا دے جہاز، کھیوٹ کھیٹا بیڑا پار نہ کوئے کرائیا۔ اندر وڈ کے کوئی نہ کھولے راز، پڑدہ سکے نہ
 کوئے چکائی۔ جس دا کلمہ پڑھدے نماز، کر وُضو کتاں وچ انگلاں رہے پائیا۔ اُس دا انتر آتم کسے نہ آیا سواد، من کر کے ذنج چھری حق حلال ہتھ نہ کسے
 اٹھائی۔ بلیا میل نہ سچ محراب، محبوب مُجت نہ کوئے لگائی۔ انتم سب توں لئے خراج، بچیا کوئے رہن نہ پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
 ساچے دھندے رہیا لگائی۔ شبد سُت اٹھ لگ جا دھندے، دُھندھوکار دے مٹائی۔ لکھ چوراسی وچوں دیکھ خاکی بندے، جو بندگی ساچی رہے کمائی۔ پکڑ
 وروں من واسنا گندے، گندگی وچ بیٹھے اپنا آپ ڈبائی۔ چڑھیا چند نہ کسے نو چندے، اماوس روپ بیٹھے نظری آئی۔ ترے گن مایا پائے پھندے، پنج وکار
 بندھن نہ کوئے تڑائی۔ ساچی منزل پنڈہ نہ کیا آئے نہ دُھر دے کنڈھے، آگے سمجھ کسے نہ آئی۔ تن مائی سینے کسے نہ ہوئے ٹھنڈے، آب حیات پیالہ

گھ نہ کوئے لگائیا۔ سروں پیروں دسدے ننگے، اوڈھن سپس نہ کوئے لگائیا۔ ساچی دھار ملی نہ کھنڈے، امرت رس نہ کوئے چکھائیا۔ بن پریتم پیارے
 ہوئے رنڈے، ڈھاگن روپ رہے وٹائیا۔ جنم جنم دی ٹٹی کوئی نہ گنڈھے، پلو گنڈھ نہ کوئے دکھائیا۔ ساچا سجن چکے کوئی نہ کندھے، سپس بھار نہ کوئے
 اٹھائیا۔ جگت دوارا کوئی نہ لنگھے، بن مرشد مریداں ملے نہ بے پرواہیا۔ گھر گھر بن کے بیٹھے چنگے، کایا مائی پوچ پچائیا۔ پر بھ ملن نوں سارے اندھے، نج
 نیز اگھ نہ کسے کھلائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دیوے سچا ور، سچ کرنی رہیا دررائیا۔ شبد سٹ ویکھ کر وچار، بن سمجھ لے انگڑائیا۔
 بھگت سنت لے اٹھال، سچ اشارہ اک لگائیا۔ گرگھ گرگھ ویکھ لال، بچیاں بچین دے جنائیا۔ ناتا توڑنا شاہ کنگال، اوچ نیچ نہ کوئے جنائیا۔ کایا مندر اندر
 ویکھنی سچی دھر مسال، کعبہ اکو نور خدائیا۔ امرت سہائے سہنجنا تال، رس اپنا نام بھرائیا۔ دیا باقی دینا بال، کملا پاتی ہوئے سہائیا۔ ساچا مندر دینا دکھال، نو
 در پندھ چکائیا۔ بجر کپائی دینی پاڑ، پردہ اوہلا رہے کوئے نہ رائیا۔ سچ سہنجنی دینا سوال، بن پاوا چول خوشی منائیا۔ اکو بخشا دھر جلال، جلوہ گر آپ
 درسائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، شبدی شبد لئے وڈیائیا۔ شبد ویکھ سچ مرید، مجت اک جنائیا۔ جنہاں پیاریاں میری دید، تنہاں دیواں مان
 وڈیائیا۔ پاواں سار نیچوں نیچ، نیکن نیکارو پ وٹائیا۔ کلجگ اوڈھ رہی بیت، سچ لے انگڑائیا۔ جس وچ مائس مانگھ مائش چلے اکو پریت، شرع کرے نہ
 کوئے لڑائیا۔ ہست کیٹ سچ پریت، نو نو چار دینی بندھائیا۔ چار اٹھاراں گاوے اکو گیت، اٹھ دس شبد پڑھائیا۔ نو نو چار بنے میت، سجن سچا اکو نظری
 آئیا۔ اکو مندر شودوالا مٹھ سچی مسیت، جس گھر وسے بے پرواہیا۔ جن بھگتاں نظر آئے نزدیک، دور دراڈا پندھ مکائیا۔ جس نوں کھندے لاشریک،
 پاربر ہم سچا شہنشاہیا۔ اوسے وچ سچ توفین، توفہ گھر گھر رہیا پچائیا۔ جن بھگت بچے ویکھے عزیز، نھے اپنی گود اٹھائیا۔ ساچے سنتاں بخش پریت، پر م پڑکھ
 ہوئے سہائیا۔ گرگھیاں کایا کر کے ٹھانڈی سیت، امرت دینا اک برسائیا۔ گرگھ سدا سدا جگ جائے جیت، جگ جیون داتا سر اپنا ہتھ لگائیا۔ تیرا ناؤں
 میٹھلو بیٹھ، بے انت دے وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، شبدی شبد راہ چلائی۔ شبدی راہ چلاؤنا ایک، ایککار سمجھائیندا۔ درشت اشٹ اکو
 ٹیک، دوچارو پ نہ کوئے وٹائیندا۔ ست پڑکھ داساچا بھیکھ، بن روپ رنگ ریکھ دکھائیندا۔ پڑکھ اکال دا اکو ہیبت، زرگن سرگن آپ سمجھائیندا۔ جس آد

جُگاد رچنارچ کے کھیلی کھید، سو خالق خلق وچ سو بھاپائیندا۔ اوس صاحب کرو آدیس، جس دادیس سچھنڈ اکو نظری آئیندا۔ اوتھے نہ کوئی مُلا مسائق پیر پینمبر شیخ، پنڈت پاندھا گرتھی پنتھی گر اوتار اکو جوت روپ نظری آئیندا۔ اوس سوامی نال کرو ہیت، جس دا پیار دو جہان نہ کوئے مکائیندا۔ سو اندر وڑ کے کھولے اپنا بھیت، دُئی دویتی ڈیرہ ڈھائیندا۔ اگنی اگ نہ لاگے جیٹھ، تتی وانہ تت تپائیندا۔ سو سنت سہیلا گر چیللا شبد گرو سوامی لئے ویکھ، جس انترجامی اپنا پردہ لائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، آد جُگاد آپے جانے اپنا ویس، نر نریش اپنی کرنی دھر دی کار کمائیندا۔

★ ۱۱ جیٹھ ۲۰۲۱ پکرمی پیارا سنگھ دے گرہ پنڈت جسر اور ضلع امرتسر ★

اگی مرضی پُرکھ اکال، نرگن نرور آپ پرگٹائیا۔ ساچی اچھیا کرتیار، سو پُرکھ نرنجن کھیل رچائیا۔ ہر پُرکھ نرنجن ہو تیار، ایکنکار بھو کھلائیا۔ آد نرنجن دپیک بال، جوتی جوت جوت رُشائیا۔ ابناسی کرتا ہو دیال، سری بھگوان دئے وڈیائیا۔ پاربرہم پت پر میثور کرے ساچی کار، کرتا پُرکھ کرنی آپ کمائیا۔ سچ دوارا رچ سچھنڈ سچی دھر مسال، محل اٹل آپ اُپائیا۔ نرگن دیا اکو بال، سچ نور کرے رُشائیا۔ مقامے حق ہو کے خبردار، پروردگار کھیل کھلائیا۔ اپنی مرضی کر پیار، پریم پریتی اک وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ہر رگھرائیا۔ ساچی مرضی سری بھگوان، آد انتا آپ جنائیندا۔ سچ دوارا وکھائے اک نشان، دوجا نشانہ نظر کوئے نہ آئیندا۔ جس گھر سوامی وسے اکو آن، نہکامی انترجامی ڈیرہ لائیندا۔ شاہو بھوپ بن راج راجان، شہنشاہ اپنا حکم ورتائیندا۔ نت نوت آد جُگاد کرے کھیل مہان، بے انت اپنی کار کمائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی آپ کرائیندا۔ اپنی مرضی کر ہر پُرکھ، اولڑی کھیل کھلائیا۔ نہ کوئی سوگ نہ کوئی ہرکھ، چنتا غم نہ کوئے جنائیا۔ سچ دوارے اپنا آپے کرے درس، آدرش اپنا آپ جنائیا۔ نہ کوئی زمیں اسمان نہ فرش، خاکی روپ نہ کوئے وٹائیا۔ نہ کوئی نار کنت نہ دسے مرد، مرد مردانہ اک اکھوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی مرضی آپ پرگٹائیا۔ ساچی مرضی گہر گسپھر، ہر کرتا آپ پرگٹائیندا۔ منزل چوٹی چڑھ اخیر، سچھنڈ ساچے ڈیرہ لائیندا۔ جودھا

سور بن کے وڈا بیر، جو بن اپنا اک ہنڈھانیندا۔ روپ رنگ رکھ نہ کوئے تصویر، ظہور اپنا اپنے وچوں پرگٹانیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کھیل آپ رچانیندا۔ ساچی مرضی کرے بھگونت، ہر کرتا وڈو ڈیائیا۔ آپے بن کے نار کنت، سچ دوارے سچ سہانیا۔ زرگن ہو کے زرگن بناوے بنت، زرگن میلا سچ سُبھانیا۔ زرگن کھیلے کھیل آد انت، اک اکلّا اپنی دیا کمانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھانیا۔ اپنی رچنا مرضی اندر، ہر کرتا آپ اُپانیا۔ سچکھنڈ دوارے کھول مندر، تھر گھر دیوے مان وڈیائیا۔ جنگل جوہ اُجاڑ پہاڑ نہ کوئی ڈوٹکھی کندر، سمند ساگر نظر کوئے نہ آئیا۔ نادگیت نہ کوئے منگل، دُھنی دُھن نہ کوئے شنوایا۔ شرع شریعت نہ کوئے سنگل، مذہب روپ نہ کوئے وٹانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا جانے تھاؤں تھانیا۔ اپنی مرضی ہر کرتا، آد پُرکھ پرگٹانیا۔ شاہو بھوپ بن سکدار، شہنشاہ تھم ورتانیا۔ جننی جن بن اگم اپار، الکھ اگوچر کھیل دکھانیا۔ سُت دُلارا کرتا، شبدی ناؤں رکھانیا۔ تھر گھر ساچے دیوے واڑ، چھپر چھن نہ کوئے چھہانیا۔ نہ کوئی دسے چار دیوار، باڈھی بنت نہ کوئے بنانیا۔ سورج چند نہ کوئی اُجیار، منڈل منڈپ نہ کوئے رُشانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنی مرضی آپ پرگٹانیا۔ ساچی مرضی شبدی دھار، ہر کرتا کار کمانیندا۔ شبدی سُت کر پیار، ساچی سکھیا اک درڑانیندا۔ بھيو اُبھیدا کھول کوڑا، اُنھو اپنی کار جنانیندا۔ تیرا مندر اگم اپار، دیا باقی اک رُشانیندا۔ کملاپاتی میت مُرار، ہر سچن اک اکھوانیندا۔ ساچی مرضی سچ وھارا کر زرگن تیار، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی آپ درڑانیندا۔ ساچی مرضی اینکار ایک، اک اکلّا آپ جنانیا۔ شبد سوامی تیری ٹیک، گر گر روپ وٹانیا۔ وشن برہما شو کھيڈن کھيڈ، ہر کرتا اکو سندیسہ رہیا جنانیا۔ ترے گن مایا تیرا لیکھ، پنچ تت کری گُرمائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دی مرضی اندر بنت بنانیا۔ ساچی مرضی سنائے ہر کرتا، شبدی شبد دئے وڈیائیا۔ وشن برہما شو کرتا، ساچی سکھیا اک سمجھانیا۔ ترے گن مایا بھر بھنڈار، پنچ تت کرے گُرمائیا۔ زرگن سرگن کھیل اپار، چارے کھانی ونڈ ونڈانیا۔ انڈج جیرج اُتسج سیتج دئے آدھار، لکھ چوراسی روپ دکھانیا۔ شبد اگمی بول جیکار، گھر گھر ناد سنانیا۔ پراپسننتی مدھم بیکھری کر خبردار، بے خبر خبر پُچانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دیونہار وڈیائیا۔ ساچی مرضی کرے پر بھ ٹھاکر، کرنہار اکھوانیندا۔ دو جہان دیکھے

گہر گمبھیر ڈونگھا ساگر، بھیو ابھیدا اپنے وچ چھپائیندا۔ جگت و نجارا بن سوداگر، زرگن سرگن ویس وٹائیندا۔ پنج تت کایا دیوے آدر، آتم پر ماتم ونڈ وٹائیندا۔ کرتا پڑکھ بن کریم قادر، قدرت اپنے رنگ رنگائیندا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مرضی اکو اک وکھائیندا۔ ساچی مرضی کرے گہر گمبھیر، گونتا وڈ وڈیائیا۔ دیوے مان پنج تت سریر، تتوت اک بھجھائیا۔ چوٹی چڑھ کے بیٹھے آپ اخیر، منزل منزل پنہدھ مکائیا۔ مارنہارا انیالا اکو تیر، تیر نرالا آپ چلائی۔ پیاونہارا جام ٹھنڈا سیر، امرت دھار اک وہائی۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا لیکھا دے بنایا۔ ساچا لیکھا بنائے آپ، پاربرہم پر بھ دیا کمائیندا۔ جگ چوکڑی تھاپن تھاپ، سبجگ تریتا دوپر کلجک ونڈ وٹائیندا۔ زرگن ہو کے سرگن جائے آکھ، ساچی سکھیا اک درڑائیندا۔ توں میرا میں تیرا کرنا جاپ، جیون جگت اک سمجھائیندا۔ نور خدائی نظری آئے پاک، پوت اپنی دھار بنائیندا۔ بھاگ لگائے کایا ماٹی خاک، جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی کار کمائیندا۔ مرضی اندر رچے سنسار، لکھ چوراسی جیو جنت اپائی۔ مرضی اندر روس کر اجیار، منڈل منڈپ سو بھاپائی۔ مرضی اندر پر تھی آکاش دے ادھار، پری لوء سو بھاپائی۔ مرضی اندر بول سچ جیکار، ناؤں نرنکار دے سنائی۔ مرضی اندر کھیل کرے اگم اپار، اگڑی کار کمائی۔ مرضی اندر ساچا تحم کرے ورتار، نہ کوئی میٹے میٹ مٹائی۔ مرضی اندر بھیجے تئی اوتار، لوکمت سیو لگائی۔ مرضی اندر عیسیٰ موسیٰ محمد کرے خبردار، کلمہ حق رسول پڑھائی۔ مرضی اندر جن بھگتاں دے ادھار، بھیو ابھیدا آپ گھلانی۔ مرضی اندر گر گر روپ دھرے آپ نرنکار، وہ دشا کھوج کھوجائی۔ مرضی اندر شاستر سمرت وید پوران کرے تیار، صفتی ڈھولا راگ سنائی۔ مرضی اندر اٹھ دس گیتا گیان لائے اکھاڑ، بھگت بھگوان ساچا بھیو چکائی۔ مرضی اندر آوے جاوے جگ چوکڑی چار، نت نوت ویس وٹائی۔ مرضی اندر دیوے دیدار، زرگن نور جوت رُشنائیا۔ مرضی اندر ساچے سنت لئے اٹھال، من منتر اک سمجھائی۔ مرضی اندر گرگھ گرسکھ گودی لئے بہال، پھڑ باہوں گلے لگائی۔ مرضی اندر سنگر بنے دیال، دیناں آنا تھاں ہوئے سہائی۔ مرضی اندر روپ وٹائے کال، لکھ چوراسی آپے کھائی۔ مرضی اندر پاونہارا ترے گن مایا جنجال، مرضی اندر ساچی سکھیا دے سہائی۔ مرضی اندر آتم وجائے انادی تال، شبد راگ اک سنائی۔ مرضی اندر سرت سوانی کرے بے حال، بہیل ہو کے دے ڈھائی۔ مرضی اندر کایا مندر

دھرم دوار دے وکھال، جتھے وسے بے پرواہیا۔ مرضی اندر پُچھے مُریداں حال، مُرشد اپنا پھیرا پائیا۔ مرضی اندر گھالن رہیا گھال، گر گر اپنا بھیو چُکائیا۔
 مرضی اندر گر چیلے ویکھے لال، لالن اپنا رنگ رنگائیا۔ مرضی اندر سب دا حل کرے سوال، جہالت کوئے رہن نہ پائیا۔ مرضی اندر شبد گرؤ بن کے
 ہوئے دلال، دو جہاناں بیڑا پار کرائیا۔ مرضی اندر لکھ چوڑا سی ویکھے پت ڈال، بھل ٹہنی آپ مہکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنی
 مرضی وچ آد جُگاد کھیل کھلائیا۔ مرضی اندر کھیل اولّا، سو پُرکھ نرنجن آپ کرائیندا۔ ہر پُرکھ نرنجن دھام سہائے نہچل اک اٹلا، سچ دوارے ڈیرہ لائیندا۔
 ایکنکار سچ سَنگھاسن دُھر دا ملا، جگ نیز نظر کسے نہ آئیندا۔ آد نرنجن سچ پرکاس دیک بلاء، دو جہاناں ڈگمگائیندا۔ ابناسی کرتے ست سندیس سچا گھلا، نرا کھر
 آپ پڑھائیندا۔ سری بھگوان سچ نشان اکو جھلا، جھلک اپنے نام درڑائیندا۔ پاربرہم پت پر میشور پھڑائے اپنا پلا، پلو اکو گنڈھ بندھائیندا۔ ساچی مرضی اندر
 ویکھے جلاں تھلاں، ڈونگھے ساگر کھوج کھوجائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ کرنی آپ کمائیندا۔ مرضی اندر دیوے دات، وشن برہما شو
 جھولی آپ بھرائیا۔ مرضی اندر ہووے ساتھ، نرگن سرگن رُپ وٹائیا۔ مرضی اندر جنائے گاتھ، دُھر دا ڈھولا راگ سناٹیا۔ مرضی اندر میٹے اندھیری
 رات، سنجگ تریتا دواپر کلج اپنا ویس وٹائیا۔ مرضی اندر بنے پتاماں، پوت سپوت گود اٹھائیا۔ مرضی اندر نج نیز کھولے آنکھ، ہر سنتاں لئے جگائیا۔
 مرضی اندر پرگٹ ہوئے ساکھیاں، ظاہر ظہور رُپ درسائیا۔ مرضی اندر ہر جن بنائے پارجات، مہر نظر اک اٹھائیا۔ مرضی اندر لیکھا لکھ کے گیا قلم
 دوات، واک بھوکھت اک سناٹیا۔ مرضی اندر ورن برن کھتری براہمن شوڈر ویش ویکھے ذات پات، دین مذہب کھوج کھوجائیا۔ مرضی اندر ہووے داسی
 داس، بن سیوک سیوکمائیا۔ پر بھ دی مرضی سب نے رکھنی یاد، بھلے جیو نہ کوئے لوکائیا۔ جس دی گر اوتار پیر پیغمبر سناؤندے رہے آواز، رسنا جہوا
 کوک الایا۔ جس دا کلمہ پڑھدے رہے نماز، سجدہ اکو گھر دکھائیا۔ اُس دی مرضی اندر لکھ چوڑا سی تن وجے رباب، ستار نظر کسے نہ آئیا۔ سو مرضی اندر
 گر اوتاراں پیر پیغمبر اں گیا آکھ، شبد سندیسہ اک سناٹیا۔ کلج اتم ویکھاں کھیل تماش، نرگن نور رُپ پرگٹائیا۔ میری سمجھ نہ آوے کسے ذات، رُپ
 رنگ رکھ نہ کوئے دکھائیا۔ صدی چوڈھویں کراں وفات، فاتحہ سب دا پڑھاں تھاوں تھانیا۔ بیس پیسا ویکھاں حالات، ہر جگدیشا ناؤں دھرائیا۔ نو کھنڈ

پر تھی ست دیپ من واسنا کرے ناچ، بدھ بیک نہ کوئے جنایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا جانے بے پرواہیا۔ پر بھ دی مرضی کہے
سنو جگ میت، ہر کرتا سچ درڑا نیندا۔ کلجگ کوڑی کریا ویکھو ریت، سچ سچ نظر کوئے نہ آئیندا۔ جھگڑاپیا مندر مسیت، گر در شودوالا مٹھ سرب گرا لائیندا۔
آتم دے نہ کوئی ٹھنڈی سیت، منکا من نہ کوئے بھوائیندا۔ ملے وڈیائی نہ کوئی اوچ نیچ، اگم اتھا دھیان نہ کوئے لگائیندا۔ سچ دوارے ملے نہ کوئے بھیکھ،
بھجھیا نام نہ کوئے درتائیندا۔ اُمت اُمتی ساچا کلمہ بھلیا حدیث، حضرت میل نہ کوئے ملائیندا۔ نیتز کھول ویکھو ٹھیک، گر کا شبد نظر کسے نہ آئیندا۔ گھر
سوامی ستا دے کر پیٹھ، نیتز اکھ نہ کوئے کھلائیندا۔ دُور دُراڈا وسنہار نزدیک، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہروان دیا کمائیندا۔ پر بھ دی
مرضی کہے اُٹھو جیو جنت جگ، کلجگ انت اندھیرا چھائیا۔ اپنے اندروں آیا لو لہ، کیوں بیٹھے گلھ بھوائیا۔ نو دوارے پندھ مُکاؤ حد، ناتا تٹے کام کرودھ
لو بھ موہ ہنکار کوڑی کریا رہن نہ پائیا۔ ساچا مندر ویکھو لنگھ، بن کے پاندھی راہیا۔ گھر سوامی سُنو چھند، اٹھے پہر رہیا جس گائیا۔ نچ آتم لو اک اند،
رنا جہوا پتی دند نہ کوئے وڈیائیا۔ نوری تیج چمکے چند، چند سورج دوویں نین شرمائیا۔ پر بھ دی مرضی نال اپنی مرضی لو گنڈھ، آتم پر ماتم گھر گھر وجے
ودھائیا۔ کایا چولی نام مجھیٹی لو رنگ، دُرم ت میل دھوائیا۔ پُرکھ اکال نوں ملن دی نہیں کوئی سنگ، پڑدہ اولہا جن بھگتاں رہیا چُکائیا۔ لیکھا چکے جمن
سُستی گوداوری گنگ، امرت دھار گلھ چوائیا۔ آتم تیج سہائے اک پلنگ، پاوا چول نہ کوئے بنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیونہار
وڈیائیا۔ پر بھ دی مرضی سب نوں مارے طعنہ، اُچی کوک کوک سٹائیا۔ کلجگ جیو ایہہ دیس بیگانہ، تھر کوئے رہن نہ پائیا۔ نیتز کھولو انتر اکھ مہانا، پڑدہ
اولہا جگت چُکائیا۔ درس کرو سری بھگوانا، جو آد جگادی سچا ماہیا۔ اندرے اندر سُنو نام ترانہ، انحد راگی راگ سٹائیا۔ ایٹھے اوٹھے ملے مانا، دو جہان ہوئے
سہائیا۔ ویلا گیا سرب پچھتانا، جگ جگ پچھتاپ کرے لوکائیا۔ لکھ چوڑا سی وچوں مائس جنم اک مہانا، جس وچ ملے بے پرواہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر،
آپ اپنی کرپا کر، سچ دیوے مان وڈیائیا۔ پر بھ دی مرضی نال یلیا اک کبیر، جگت کعبہ دتا تجائیا۔ ناتا تٹات سریر، برہم مت اِکو پائیا۔ مہروان بدل دتی
تقدیر، تدبیر اپنی اک سمجھائیا۔ جل دھار کٹ زنجیر، شبد ڈوری تند دکھائیا۔ پر بھ دی مرضی نال مل کے چوٹی چٹھ گیا اخیر، جس گھر وسے شہنشاہیا۔

جلوہ تک بے نظیر، اپنی نظر نظر نال ملائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہرجن ساچے رہیا سمجھائیا۔ پر بھ دی مرضی میٹے مرض، ہوئے روگ چُکائیا۔ جن بھگتو تھادی سدا غرض، ابناسی کرتا آپ رکھائیا۔ دین دیاں ہو کے ونڈے درد، دکھیاں دکھ اپنی جھولی پائیا۔ ایہو کھیل جگُو جگ اچرج، ہر کا بھو کوئی سمجھ سکے نہ رائیا۔ لیکھا جانے پرگٹ ہو کے جودھا سورِ پیر وڈ مرد، مرد مردانہ اپنا ناؤں دھرائیا۔ گر اوتاراں پیر پیغمبراں کری منظور عرض، آرزو اپنے لیکھے لائیا۔ کلجگ انتم پورا کرن آیا فرض، فیصلہ اکو وار سنائیا۔ ہرجن ساچے ہون نہ دیوے حرج، اگلا پچھلا پورب لہنا جھولی پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی مرضی اندر اکو مزہ نام چکھائیا۔ پر بھ دی مرضی چنگا مزہ، مریض رہن کوئے نہ پائیا۔ رائے دھرم نہ دیوے سزا، چتر گپت لیکھ نہ کوئے جنائیا۔ نیڑ نہ آوے لاڑی موت قضا، جوئی جوئے نہ کوئے بھوائیا۔ سری بھگوان جگ جگ جن بھگتاں پچھے پھرے بھجا، دو جہاناں پنڈھ مکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ویکھے ویکھنہارا بے پرواہیا۔ پر بھ دی مرضی ویکھے کلجگ مرضی، مرضی مرضی وچوں پرگٹائیا۔ صاحب سنگر پُرکھ اکال کوئی نہ دسے تیرا دردی، تیری لوڑ نظر نہ آئیا۔ بے شک رسنا جھوٹی دند تیرا ناؤں پڑھدی، اندر تیرا روپ ویکھن کوئے نہ جائیا۔ مندر مسجد شو دوالے مٹھ کلجگ جیو جانڈے فرضی، فرماں بردار نہ کوئے اکھوائیا۔ ساچی سکھیا بڈھ بیک کوئے نہ پڑھدی، من مت گھر گھر بیٹھی ڈیرہ لائیا۔ جگت واسنا آگے ہو کے کھڑدی، سوہنا سُنہنجا روپ وٹائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی سکھیا دے سمجھائیا۔ کلجگ مرضی کہے میں بڑی چالاک، کلجگ جیواں دتا بھلائیا۔ اندر وڑ کے کھول سکے نہ کوئے تاک، بجر کپائی نہ کوئے تڑائیا۔ پاربرہم تیری ملے نہ کوئی ذات، اپنا آپ نہ کوئے مٹائیا۔ بندے خاکی کیتے خاک، کوڑی کریا وچ رلا لائیا۔ جگ نیتز کام واسنا رہے جھاک، دب نیتز نہ کوئے کھلائیا۔ لو بھ موہ ہنکار دتا ساتھ، اٹھے پھر کرے لڑائیا۔ ناتا تیا پتا پوت باپ، سچا سنگ نہ کوئے نبھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا لیکھا دے دکھائیا۔ کلجگ مرضی کہے میں وڈی سوہنی، سوہنا روپ وٹائیا۔ لکھ چوراسی جس نے کوہنی، سر سکے نہ کوئے اٹھائیا۔ میرا ناؤں رکھیا آد جگادی ہونی، جس دے ہوئے مرے سرب لوکائیا۔ میں چوڈاں لوک چوڈاں طبقاں چوڈاں و دیا کرنی بوہنی، لکھ چوراسی اپنے وچ لکائیا۔ میری آد جگاد جگ چوڑی کسے نہ بھری دوہنی، خالی

کاسہ رہی دکھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر لینی اٹھایا۔ جیواں مرضی کہے ملے جگ مایا، ممتا سوبھا پانیا۔ کوڑی کریا سنگ نبھایا، سچ سچ نہ کوئے وڈیایا۔ نارکت سچ بسنت نہ کوئے ہنڈایا، سنجیں رین دے ڈھایا۔ انگیکار کرتا انگ نہ کوئے لگایا، سر ہتھ نہ کوئے ٹکایا۔ جگت رنڈیپا نظری آیا، سہاگن رُپ نہ کوئے بنایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا پڑدہ رہیا چُکایا۔ جگت مرضی وچوں بھگتاں مرضی گئی جاگ، کلجک وچ اپنی اکھ کھلایا۔ پر بھو نام دا اُتجے ویراگ، بن ویراگن دے ڈھایا۔ ناتا تے سجن ساک، بندھپ نظر کوئے نہ آیا۔ کملی کوچھی ہو کے رہی جھاک، نیتز نین اکھ کھلایا۔ کون ویلا پت پر میشور پاربرہم پر بھ ملے آپ، اپنا پھیرا پانیا۔ اپنی مرضی دا دس کے جاپ، میری مرضی دے بدلایا۔ پچھلا میٹے روگ سنتاپ، آگے ڈکھ رہے نہ رانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر ساچا ہتھ ٹکایا۔ بھگتاں مرضی بولے بول، سوہنا راگ سنایا۔ صاحب سنگر تیرے وسال کول، دُجا تھان نہ کوئے سہایا۔ تیرے پریم پیار اندر جاواں مول، بسمل ہو کے سیو کمایا۔ گر اوتاراں نال جو کیتا قول، پورا کر کے دے دکھایا۔ تیرے نام دا ڈنکا وجے ڈھول، دو جہان تیرا نام دھیایا۔ سچ دوارا دینا کھول، کلجک جیواں مرضی دے بدلایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہروان ہونا سہایا۔ بھگتاں مرضی کرے پکار، واہوا وجے نام ودھایا۔ کلجک جیواں مرضی لے اٹھال، شبد ہلارا اک لگایا۔ تیری مرضی دین دیال، درد ڈکھ بھجنن اکو بھایا۔ تیاں مرضی مل کے تیرا سوہے بنک دوار، جس گھر وجے سچ شنوایا۔ سبجک تریتا دواپر کلجک نو سو پُرانوی چو کڑی جگ اترے پار، نت نوت اپنا پندھ مکایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پورب لیکھا دے دکھایا۔ بھگتاں مرضی رہی کوک، دروہی تیرا نام خدایا۔ وجے نگارہ چارے کوٹ، دہ دشنا ناد سنایا۔ کلجک ناتا توڑ جوٹھ جھوٹھ، بھانڈا بھرم بھو بھٹایا۔ ہر بھگت اپا ساچے پوت، پتا اپنی گود سہایا۔ اجل کر انہاں گھ، جو بیٹھے تیرا نام بھلایا۔ جنم مرن دا کٹ ڈکھ، گھ چورا سی تند کٹایا۔ گھر آتم پر ماتم دے سکھ، برہم پاربرہم ہو سہایا۔ بے شک کلجک جیو بھلے بن منکھ، مانس ہو کے تیری سار نہ پانیا۔ اپنی مرضی اینہاں گودی چک، اینہاں دی مرضی شوہ دریا دے رڑھایا۔ تیری مرضی نال اپرا دھی سچے بن سٹ، پت پت پت دے کرائیا۔ تیری مرضی اندر سب کچھ، دو جہان بھجنن واہو داہیا۔ کلجک جیواں پچھلی مرضی جائے مک، اگلا حکم دے درڑایا۔ تیرا

نام ندهانا سری بھگوانا گاؤن گھ، سوہنا ناد سناہیا۔ سیس جگدیس سجدہ کرن جھک، گڑھ ہنکار ٹڑایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ محبت دے سکھایا۔ سچ محبت دے دلیل، در تیرے عرضویا۔ تڈھ بن سچا دے نہ کوئے وکیل، وکلا نظر کوئے نہ آیا۔ لگھ چوراہی مانس کرن اپیل، بری خانہ دے دکھایا۔ توں داتا چھیل چھیل، شہنشاہ اکو اک نظری آیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پورب لہنا دے مکایا۔ تیری مرضی کرے انکشاف، کھوے تھوون تھانیا۔ کلجک مرضی ہوئی خلاف، وعدہ پور نہ کوئے کرایا۔ تڈھ بن میٹے نہ کوئی اختلاف، دئی دویت نہ کوئے چکایا۔ جوں بھاوے توں لینا راگھ، پر بھ تیرے ہتھ وڈیایا۔ تیرا پتن تیرا گھاٹ، تیری نیا نوکا نام نظری آیا۔ تیرا نام تیرا شبد تیری دات، تیرا نور نور رشناہیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچا دینا اک ور، جن ڈھیہ پئے سرناہیا۔ ڈھیہ پئے سرنا، سوچ سمجھ نہ کوئے رکھایا۔ ساڈی مرضی بخش گناہ، مرضی اپنی نال ملاہیا۔ بن تیرے ہوئے فنا، سر ہتھ نہ کوئے کایا۔ آگے ملے نہ کوئی راہ، رہبر پنڈھ نہ کوئے چکایا۔ کرپا کر نوری خدا، خیر خواہ ہو کے مہر نظر اٹھایا۔ پاربر ہم پر بھ ہو سہا، سہانتا کرنی چائیں چانیا۔ سچ مرضی اندر منگیئے اک دُعا، اسیس تیرے در تے نظری آیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا ساچا ور، ڈھر دی مرضی نال ہر جن لینے آپ چلایا۔ پر بھ دی مرضی جینا نام، سچی کرت سمجھانیدا۔ امرت آتم پینا جام، مدھ پیالہ اک دکھانیدا۔ من ممتا توڑنا مان ابھمان، نون سو اکھراک پڑھانیدا۔ گھر ٹھا کر سوامی لہنا پچان، دئی دویتی پڑدہ لائندا۔ کلجک جیو نہ بھل انجان، ابناسی کرتا کھیل کھلانیدا۔ جس دی مرضی اندر چلے دو جہان، سورج چند سیو کمانیدا۔ سو صاحب سنگر دیونہارا دان، دست امولک جھولی پانیدا۔ راتیں سٹیاں ملے آن، دے جاگدیاں خوشی دکھانیدا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، خوشیاں اندر دیوے ور، گھر گھر وچ سو بھا پانیدا۔ گھر وچ سو بھا سبھانیاں، سچ دے وڈیایا۔ پر بھ دی مرضی کو ورا گرگھ جانے وچ جہان، دوسر ہتھ کسے نہ آیا۔ جگت مرضی بھرم بھلے شیطان، دوس رین اٹھے پہر ڈھانیا۔ سنگر مرضی گرگھ ملے مان، گھر ٹھانڈے وچے ودھایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، کرے کھیل ساچا ہر، مرضی اندر دیوے دان، چرن دھوڑ بخش ایشان، انتر آتم برہم گیان، ناد دُھن کرے سچ سچ سچ شنوایا۔

★ ۱۳ جیٹھ ۲۰۲۱ بکرمی اجیت سنگھ دے گرہ بٹالا ضلع گرداس پُڑ ★

ودیا کہے میں قلمناں نال گئی ودھی، سچ ودیالا نظر کوئے نہ آئیندا۔ اکھراں وچوں لبھدے تیرے ملن دی بدھی، ست تیرا دھیان نہ کوئے لگانیندا۔ لیکھاں وچوں لیکھ پر بھو تیری کہانی وڈی کڈی، بے کھوجاں تے نکلیوں نکا تیرا رُپ نظری آئیندا۔ علماں والے بن گئے ضدی، نیتز نال اکھ نہ کوئے ملائیندا۔ مذہب پگڈنڈی تیری دھار ملے نہ سدھی، بن قداماں پنہ نہ کوئے مکائیندا۔ کسے سمجھ نہ آئے مُنی رکھی، جوگ ابھیاں اندر سرب گُرا لائیندا۔ تیرے پریم پیار دی کوئی نہ پاوے اکی، دُؤ آہو کے ایکا رُپ سمانیندا۔ کی دساں کہانی بیتی، پچھلا لیکھا سمجھ کوئے نہ پائیندا۔ رسنا پڑھ کے تیتوں لبھدے مندر مسیتی، ساچا مندر کھوج نہ کوئے کھوجائیندا۔ شرع والے میٹوں رہے گھسیٹی، میت پیارا میل نہ کوئے ملائیندا۔ بے شک میں لکھدی رہی دسدی رہی وست ملے پورب کیتی، کرنی تیری سمجھ کوئے نہ پائیندا۔ ایہو جیہی میں کدے نہ ویکھی ریتی، جو بن پڑھیاں بن گایاں بن اکھراں اپنے لیکھے پائیندا۔ خیرانی وچوں ہوئی ٹھنڈی سیتی، اگنی وچوں امرت نظری آئیندا۔ سچ بھلوڑی تیری دھرم باغیچی، گرگھ سجن سو بھا پائیندا۔ کرپا کر کے آگے سب نوں دس ایہو سچی ریتی، جس ریتی دا لیکھ کھت وچ نہ کوئے بنائیندا۔ میں بخشاواں پچھلی بھل کیتی، اُبھل اک تُوں ہی نظری آئیندا۔ سجن بن کے صاحب ہو کے سنگر اکھوا کے کیوں اندر باہر کھیدنی لگن میٹی، لگیاں تیرے ہتھ کی آئیندا۔ بن انگلی چچی اگوں ہٹا دے پراں گیتی، جس گیتی پچھے اپنا آپ چھپائیندا۔ اتھے قلم شاہی نہ کوئی ریتی، لیکھا لیکھ نہ کوئے بنائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا دے اک ور، جس ور وچوں اکھر نظر کوئے نہ آئیندا۔ ودیا کہے میرے ودھاتے، ودھ سوہنی دتی بنائیا۔ میں جگ جگ گئی جگت سمجھا کے، کاغذ شاہی میل ملائیا۔ گر اوتاراں پیر پیغمبراں کولوں لکھوا کے، شہادت گواہی دتی بھگتائیا۔ شاستر سمرت وید پُران گیتا گیان انجیل قرآن گرو گرنٹھ وڈیا کے، سوہنا سوہنا جوڑ جڑائیا۔ کلج اتم اپنے نین بیٹھی شرما کے، اکھ سکاں نہ کوئے اٹھائیا۔ ودیا پڑھن والے بیٹھے اپنا آپ گوا کے، تیری سار کسے نہ پائیا۔ مندر مسجد شو دوالے مٹھ باہروں بہن نہا دھو کے، اندر کرے نہ کوئے صفائیا۔ میں ساریاں دواریاں وچوں نکلی اتم رو کے، اچی کوماں کوک کوک سنائیا۔ داتا صاحب ملے پر بھ

اوہ آ کے، جس میری بنت بنائیا۔ کسے اُن پڑھ گُرسکھ کہا کملیئے چرنی ڈگ اوہدی جا کے، جس دی سمجھ کسے نہ پائیا۔ تیرا لیکھا بناوے پھیر مٹا کے، مٹی خاک نال رلا کے دے وڈیائیا۔ جو گُراوتاراں پیر پیغمبراں لیکھا حساب مُکا کے، مکمل اپنا حکم منائیا۔ اوہ دیاوان اپنی دیا کما کے، دردیاں درد دُکھ وندائیا۔ اک ویراں ویکھ بن لکھیاں سوہنگ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان گا کے، گاہک تیرا کو نظری آئیا۔ ایہہ تھوڑی جیہی رمز چلیا آپ سنا کے، اگے چوڈاں و دیا لیکھا سارا دے کھلایا۔

★ ۱۳ جیٹھ ۲۰۲۱ بکرمی مہنگا سنگھ دے گرہ پنڈ سدا ضلع گرداس پُڑ ★

بن سدویوں آیا سدے، سدھنا مول چکائیندا۔ پورب پریم بچن بدھے، بدلہ لہنا جھولی پائیندا۔ چھری حلال ویکھے قضے، قاضی ملا بھیو مٹائیندا۔ کھان پکوان دے جانے مزے، لذت سچی اک درڑائیندا۔ بھگت سہیلا ہو کے آپے بھجے، جگ جگ پنڈھ مکائیندا۔ نظر پئی اُس پٹ سبے، جس دا دُکھ نہ کوئے وندائیندا۔ ہو کے لے لے میں میں کر کے گجے، توں ہی توں توں سنایندا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پورب لیکھا ویکھ وکھائیندا۔ پورب لیکھا چکائے بن سدیاں، سدھنے لہنا دین مٹائیا۔ لبھیاں ہتھ نہ آوے بھجیاں، پھڑیاں کول نہ کوئے رکھائیا۔ جس نے پورب پڑدہ کجیا، سو ویکھنہار گوسائیا۔ کیتے قول دی پالے لجیا، اقرار بُھل کدے نہ جائیا۔ نت نوت اس ٹھاکر بھگتاں کھہرا کدے نہ چھڈیا، ویکھ وکھانے تھاؤں تھائیا۔ جگت دور کر کے پار حدیا، سچ دوار ڈیرہ لائیا۔ پریم پریتی سچ خُماری اندر مدھیا، مستی اکو اک چڑھائیا۔ جس نے رس چکھیا ناڑی ہڈیا، ہڈاں وچوں اڈ اکو نور خُدا ئیا۔ اوہناں دا لیکھا کئے پچھوں صدیاں، صداقت دین والا دیا کمائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہروان مہر نظر اٹھائیا۔ سدے والا اکو صادق، صاحب سنگر ہر اکھوائیندا۔ بھگت ادھارن جس دی عادت، آدانت کھوج کھوجائیندا۔ ساچا نام دے سمجھاوے عبادت، عدل عادل اک کمائیندا۔ بخشش رحم کرے سخاوت، امولک وست انمول ورتائیندا۔ پورب جنم دی ویکھنہار علامت، پڑدہ اوہلا آپ اٹھائیندا۔ بے پرواہ بن صحیح سلامت، جوتی جوت سرپ

ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا لہنا مول چکانیدا۔ پچھلی یاد وچ لئے سد، صدقے واری گھولی گھول گھمایا۔ باقی حصہ رہ گیا ادھ، ادھا سبناں جھولی پائیا۔ نیز روکھا ہوئی حد، واہوا تیری ایہہ وڈیایا۔ ذبح کیتیاں بناں مینوں دتا چھڈ، پچھری جگت روپ قصایا۔ نیز روون تڑپھن ہڈ، ناڑی ناڑی دے ڈہایا۔ برہوں ستائے اگنی اگ، اگلا بھیونہ کوئے جنایا۔ بے زبان تیرے قدماں سر رہیا سٹ، محبان تیری اوٹ تکایا۔ جے میرا میرا دینوں کٹ، تیرا تیری جھولی دکھایا۔ دھڑی سیر وکیندا ہٹ، قیمت گھر گھر سائیں چکایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دیونہار وڈیایا۔ بے زبان کری پکار، اکو کوک سنایا۔ تیری شرع خبردار، شرع تیرے وچوں نظری آیا۔ سبناں دے سانجھے یار، لاشریک نور خدایا۔ غفلت وچ ستوں اپنا آپ پسا، بے دار اٹھ نہ کوئے کھلایا۔ اٹھ ویکھ میرا حال، بے حال رہیا گر لایا۔ اپنی چھری نال کردوں حلال، قصایاں ہتھ کیوں میری کھل پھرایا۔ توں میرا مالک توں میرا ایمان، رحمان توں ہی نظری آیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دینی وڈیایا۔ بے زبان ماریا نعرہ، حقیقت حق جنایا۔ ویکھ خدائی پروردگارا، بے وفا مینوں نظری آیا۔ جگت جہان تیرا دوارا، مائس وچوں مائس دتی وڈیایا۔ پنج تت کیا ادھارا، ترے گن سو بھاپایا۔ من مت بدھ لا اکھاڑا، سو ہنارنگ رنگایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہروان کیوں بیٹھا کھ بھوایا۔ بے زبان بکرا کہے میں نہیں میرا، میرا تیرا نظر کچھ نہ آیا۔ بے صبر ہو کے کیوں کیتا وڈا جیرا، زیر زبر تیری سمجھ کسے نہ آیا۔ ساڈھے تن امرت ویلا، وار تھت سوہنی خوشی رہی جنایا۔ دکھاں پایا گھیرا، سکھاں زین وہایا۔ سکھاں پچھے دکھاں چکلیا میرا بیڑا، اپنے کندھ اٹھایا۔ جے پر بھو قصائی اُتے کریں مہرا، اوہدا انتر دین جنایا۔ سہائی ہوویں ہو کے نیرن نیرا، گھر ساچے پھیرا پائیا۔ بھاگ لگے ساچے مندر ڈیرہ، وجے ست ودھایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دینی مان وڈیایا۔ سُن فریاد صاحب گنونت، اندرے اندر ستار ہلایا۔ تیری پکار بے زبان سنت، صاحب سنگر سچے بھایا۔ دوہاں جنا اک جیو اک جنت، جاگرت وچوں جاگرت کرے رُشٹایا۔ سچ سندیسہ دُھر دامت، بن اکھراں دیاں پڑھایا۔ تیری منگ تیری منت، مہروان جھولی پائیا۔ حکمے اندر بخشاں ہمت، سدھنا دیاں سمجھایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اٹھایا۔ مہر نظر اٹھائے اک، اک اگلا دیا کمانیدا۔ دوہاں دا لیکھا دتا لکھ، ویکھنہارا نظر کوئے نہ آسیندا۔

بے زبان ماری نہچھ، کوڑا میلا باہر کڈھائیندا۔ اُس دے وچوں اکو ورقہ گیا ڈگ، جس اُپر پرم پُرکھ اپنا نام لکھائیندا۔ تُوں میرا میں تیرا ہت، دوجا سنگ نہ کوئے نبھائیندا۔ کروٹ لے بدلاں پٹھ، ستمکھ نظری آئیندا۔ سوامی ہو کے وساں چت، گھر گھر ڈیرہ لائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی آپ کمائیندا۔ ورقے اُتے لیکھ اپار، اکو اک جنائیا۔ سدھنے کراں خبردار، تیتوں دیاں وڈیائیا۔ دوہاں وچولا سرجنہار، اکو کار کمائیا۔ جس دی چھری اوسے دی دھار، جس دی گردن اوسے آپ کٹائیا۔ کی ہویا جے میرا پٹ دتا پاڑ، دکھی ہوئے درد نہ کوئے ونڈائیا۔ ایسے دکھ پچھے تُوں کیتی پکار، انتر رو رو دتا سٹائیا۔ میں سُننہار نر نکار، نر گن ویکھاں تھاوں تھانیا۔ مہر کراں وچ سنسار، سر تیرے ہتھ لکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہووے سدا سہائیا۔ بکرے کہا کہا کی، سُنن وچ کچھ نہ آئیا۔ میں نہانا نکر من جی، جگ جیون داتے تیری کی وڈیائیا۔ سد بلہاری تیتھوں تھی، اپنا آپ مٹائیا۔ پریم پیار دی رکھاں نیہہ، کوڑی کرپا کندھ ڈیرہ ڈھاہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دینی وڈیائیا۔ بکرے کہا تیری رحمت، پروردگار موہے بھائیا۔ تُوں میرے دکھ نال ہوئیوں سہمت، دردی ہو کے درد ونڈائیا۔ میں مورکھ انجانا احمق، بھیو ابھید سمجھ سکا نہ رائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد لیکھا دینا مکائیا۔ سری بھگوان کہا ہس، خوشیاں نال جنائیا۔ دکھی دکھیارے کر بس، دکھاں وچوں پریم نظری آئیا۔ ہوئی جیہی نر گن بن ہتھاں پھیریا اُتے ہتھ، کٹ اُتے اپنی دیا کمائیا۔ اوسے ویلے چرن ڈھٹھ، نیتز نیناں نیر وہائیا۔ ادھروں سدھنے سٹے پے وچی سٹ، شبد اگمی چوٹ لگائیا۔ اپنا آپ رہیا کٹ، چھری ہتھ پھڑ قصائیا۔ جس ویلے اپنے پٹ اُتے لگا پھٹ، اگوں بکرا اوہو نظری آئیا۔ جیہڑا ہو کے بے بس، تڑپھ پر بھ نوں رہیا دھیائیا۔ اپنی کہانی رہیا دس، بے بس ہو کے رہیا گائیا۔ تیرے گھر کی ایہو جہا حق، حقیقت بیٹھی گھ چھپائیا۔ ابناسی کرتے ہوئی جیہی دتا دس، رمز نال رمز دتی ملائیا۔ میں ہن لوکات وچوں جانا نٹھ، تیرا لیکھا دیاں مکائیا۔ سدھنے دے کے اکو مت، چھری ہتھوں دیاں سٹائیا۔ نہیاں ہیٹھاں رکھ، چار دیواری دیاں کڈھائیا۔ چار دیواری رو رو ستھرنے گھت، اپنا حال سٹائیا۔ جناں چر کرپا کرے نہ پُرکھ سمر تھ، تیری مات نہ کوئی وڈیائیا۔ میں ویکھنی تہاڈے پریم پیار دی رت، اٹ گارا کم کسے نہ آئیا۔ اوسے ویلے سری بھگوان پیا ہس، خوشیاں نال سٹائیا۔ گوہند بیٹے تیریاں نہیاں ہیٹھاں

رکھ، اُتے تیری بنت بنائیا۔ پھر زرگن ہو کے بھگتاں گاواں جس، سوہنا راگ سُنائیا۔ جوں میں میری دے ہو کے وس، آپ گیا تجائیا۔ جس دی دُکھ لگا چوتھی لت، اٹھے پہر رہیا گر لائیا۔ سر رکھ کے اوس دے ہتھ، ہتھاں نال دینا دبائیا۔ تیری پھر کھولاں اکھ، اکھاں وچوں اکھ تیرے نال ملائیا۔ پریم پیار دا دے کے حق، سوہنا جوڑ جڑائیا۔ تیرا ماس مہنگا وکیا اچ ہٹ، پھر مہنگا رکھ دیاں نام وڈیائیا۔ ایہہ کھیل پُرکھ سمرتھ، جگ جگ لہنا دینا رہیا مکائیا۔ سدھنے دا لیکھا آگے باقی حق، اگی ساون راہ نکائیا۔ بن سدیا سدا دیون والا سبھے سبھے رہیا دس، گرکھ گرکھ آپ اٹھائیا۔ کی ہویا جے پچھے زرگن ہو کے گیا بچ، ہن زرگن سرگن وچوں زرگن نظری آئی۔ آپے اپنے ملن دا دتے چچ، آپے میل ملائے چائیں چائیا۔ چھری کٹار سپنے کسے نہ جائے ونج، ذبح کر سیس نہ کوئی کٹائیا۔ پریم پیار پریتی اندر رکھ، ساچی ریتی نیتی دے بتائیا۔ ایتھے کسے دا نہیں کچھ وس، کچھ کرن والا نظر کسے نہ آئی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پورب پچھلے لہنے اندر ہو کے وس، واسطہ گرگھاں رہیا جڑائیا۔

★ ۱۳ جیٹھ ۲۰۲۱ بکرمی چیلا سنگھ دے گھر جوں شہر وزارت روڈ ★

شبد شبد پر بھ اٹھایا بیٹا، زرگن دیا کمائیا۔ پورب لیکھا سب دا ویکھا، نو نو چار کھوج کھوجائیا۔ سرگن کرایا اپنا چیتا، انبھل دتا سمجھائیا۔ پریم پُرکھ پر بھ ویکھو نیتا، نر نرائن بے پرواہیا۔ نیت نوت جس دی کھیڈا، دو جہاناں رچن رچائیا۔ گر اوتار پیر پینمبر جس نے بھیجا، دُھر فرمان حکم منائیا۔ کھ جوڑا سی گھٹ گھٹ انتر مانے سیجا، ست ستوادی ڈیرہ لائیا۔ نام ندھانا دیوے دُھر سندیسہ، انراگی راگ سُنائیا۔ نیت نوت وٹا کے ویسا، روپ انوپ آپ سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کھیل کرائیا۔ شبد کہے پر بھ دتاماں، سر صاحب ہتھ لکائیا۔ دُھر سندیس سچ فرمان، فرماں بردار رہیا جنائیا۔ اٹھ لال مار دھیان، بن اکھاں اکھ گھلائی۔ جو دھا سور پیر بن بلوان، بل اپنا آپ پرگٹائیا۔ سر شٹ سبائی ویکھ شیطاں، شرع کرے لڑائیا۔ من واسنا جیو بے ایمان، بیوہ بنی سرب لوکائیا۔ گر کا شبد نہ کوئے گیان، ہر دے ہر نہ کوئے وسائیا۔ چاروں گنٹ دے حرام، دھیرج جت نہ کوئی رکھائیا۔

مشکل حل نہ ہووے کسے آسان، دُور دُراڈا پندھ نہ کوئے مُکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ تھم دتا سمجھائیا۔ شبد کہے پر بھ کرپا رہیا کر، سد دیونہار وڈیائیا۔ حکے اندر دکھائے گھر گھر، گرہ گرہ اپنا پردہ لاہیا۔ سر ہتھ ٹکائے نرائن نر، نر ہر اکو اک اکھوائیا۔ ساچے مندر دیکھنا چڑھ، محل اٹل ڈیرہ لائیا۔ بھیو چکاؤنا سیس دھڑ، جیو جنت کھوج کھوجائیا۔ لہنا چکاؤنا چوٹی جڑ، مدھ اپنی کار کمائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دیونہار وڈیائیا۔ شبد کہے پر بھ بخش دات، دیاوان دیا کمائیا۔ سیس جگدیس رکھ کے ہاتھ، مہر نظر اٹھائیا۔ بند کواڑی کھول تاک، پردہ دتا اٹھائیا۔ اٹھ لاڈلے مار جھاک، دہ دشا ویکھ دکھائیا۔ چک پچھلی ویکھ کتاب، جو بن اکھراں دتی بنائیا۔ جس دا سمجھ نہ سکے کوئی حساب، لیکھا لکھت نہ کوئی گنائیا۔ گر اوتار ساہمنے رکھ کے بیٹھے بھوکھت واک، واقعہ اپنا رہے جنائیا۔ ویلا وقت سُنجننا پر بھ دینا سچا ساتھ، سوہنی ونڈ ونڈائیا۔ نر ویر پُرکھ ساڈی پوری کرنی آس، تر سنا میٹ مٹائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیونہار وڈیائیا۔ شبد کہے پر بھ دتا ہلارا، مہروان دیا کمائیا۔ انتر انتر جنایا اک اشارہ، سچ سچ سمجھائیا۔ کلج ویکھ انت کنارہ، نیا ڈولے تھاؤں تھانیا۔ سر شٹ سبائی دھواں دھارا، ساچا چند نہ کوئی رُشنائیا۔ سجن ملے نہ میت مُرا، پریکی پریم نہ کوئے رکھائیا۔ کاغذ قلم کرے پکارا، اچی کوک کوک مٹائیا۔ پڑھ پڑھ تھکا سرب سنسارا، پڑھیاں ہتھ کسے نہ آئیا۔ چوڈاں و دیا چوڈاں لوک چوڈاں طبقا دتا اکو لارا، اگلا لیکھا کوئی سمجھ سکے نہ رانیا۔ ایسے کر کے گر اوتار پیر پینمبر کر دے گئے پکارا، سر شٹ سبائی کوک مٹائیا۔ سب دا لیکھا دیوے وارو وارا، ہر وڈا وڈ وڈیائیا۔ ست ستوادی برہم برہادی مٹائے اک جیکارا، بے جیکار دو جہان شنوائیا۔ جس دا اُچ اگم اتھاہ لگے اک اکھاڑا، کوٹن کوٹ گونی کاہن بن تت چولے ناچ نچائیا۔ سو صاحب سترگر پُرکھ اکال نرگن نر ویر دیکھنہارا، کل اکل کل اپنی کھیل کھلائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر رکھائیا۔ نرگن نرگن کرے جاپ، سرگن سرگن سو بھاپائیا۔ دوہاں وچولا بنیا آپ، دوجا نظر کوئے نہ آئیا۔ اندر وڑکے رہیا آکھ، باہروں کرے نہ کوئی پڑھائیا۔ توں میرا میں تیرا ساک، سجن اکو اک اکھوائیا۔ آد جگادی تیری میری اکو ذات، ورن گوت ونڈ نہ کوئی ونڈائیا۔ تیرا پڑدہ پنج تت مائی خاک، میرا اوہلا دو جہاناں نظر کسے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ کھیل رہیا کھلائیا۔ شبد کہے پر بھ بخشش کیتی، مہر نظر اٹھائیا۔ کلج ویکھ

کوڑی ریتی، ریتوان رہیا سمجھائیا۔ جھیراپیا مندر مسیتی، گرو دووار شودوالے مٹھ رہے گر لائیا۔ انتر آتم ہوئے پنیتی، واسنا میل نہ کوئی دھوایا۔ اگئی اگت نہ ٹھانڈی سیتی، میگھ سچ نہ کوئی برسایا۔ لیکھا چھکے نہ ہست کیٹی، اوچ نیچ ذات پات نہ کوئی وڈیائیا۔ کوڑی کریا گنڈ پیچی، لوک مات سکے نہ کوئے گھلایا۔ گر اوتار کرن اڈیکی، پیر پیغمبر دھیان لگایا۔ پروردگار سچ لاشریکی، شرکت سب دی دئے گوائیا۔ ویکھے حق حقیقی، حقیقت وچوں کھوج کھوجایا۔ اُس دی صفت وڈ تعریفنی، تعریفان وچ نہ کوئی سنایا۔ اُس دا پریم پیار دتے اک عزیز، شبد ڈلارے رہیا اٹھایا۔ آتم کرن اکو پریتی، دھر دا ڈھولا راگ گایا۔ تیری دھار اک اتیتی، ترے گن وچ کدے نہ آئی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ مارگ رہیا جنایا۔ شبد کہے پر بھ حکم سنایا، بن میرے سمجھ کوئے نہ پائیدا۔ دو جہاناں راہ وکھایا، بن اگھاں اگھ وڈیائیدا۔ بن چرناں دُور ڈراڈا پندھ مکایا، قدم قدم نہ کوئے ٹکائیدا۔ بن نیتز لوچن ویکھ وکھایا، پردہ اوہلا سرب رکھائیدا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی آپ کرائیدا۔ شبد کہے پر بھ بخشش کرنی، سچ دتی وڈیائیا۔ آتم پر ماتم کدے نہ مرنی، مر جوت روپ وٹایا۔ جن بھگتاں دس پر بھ دی سرنی، دوجی اوٹ نہ کوئے تکایا۔ ساچی سکھیا اکو پڑھنی، باقی اور نہ کوئی پڑھایا۔ منزل پوڑی اکو چڑھنی، گھر ساچے پھیرا پائی۔ لیکھ چکا ونا ورنی برنی، ذات پات نہ کوئے لڑایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ مارگ رہیا وکھایا۔ شبد کہے پر بھ دئے سندیسہ، اکو حکم ورتایا۔ لال لال تیرا پیشہ، پیشتر دئے وکھایا۔ حکم ورتا وشن برہما شوگنیشا، سُرپت سویا رہن کوئے نہ پائی۔ گر اوتاراں پیر پیغمبراں پچھلا مکا ٹھیکا، حصیدار نہ کوئے سنایا۔ دو جہاناں اگلا بھو چکا بیتا، پڑدہ آپ اٹھایا۔ سب نوں نظری آئے اکو نیتا، نر نرائن وڈی وڈیائیا۔ لہنا چھکے ملا شیخا مسائق دین دہایا۔ آتم پر ماتم اکو نظری آئے سوہرا پیکا، پیسے سوہرے اک رنگ وکھایا۔ مل سخیان سوہنا ملے کھیڈن کھیڈا، وجے نام ودھایا۔ ایسے کارن نرگن دھار تیتوں بھیجا، پنچ تت نہ کوئے وکھایا۔ جن بھگتاں اندر سوہاونی سیجا، سوہنا آسن لایا۔ جوتی بخشا نوری تیجا، نرگن جوت جوت رُشایا۔ امرت برسا ٹھانڈا میگھا، نہجر دھار وہایا۔ کھنڈا وکھا ونا نام تیجا، شتر و کوڑے میٹ مٹایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار پتی سرناہیا۔ شبد کہے پر بھ ہو یا دیال، مہروان ہوئے سہایا۔ ساچی سکھیا دتی سکھال، دھر دی کر پڑھایا۔ سرشٹ سبائی ویکھ مار دھیان، چار گنٹ

کھوج کھوجائی۔ اکھراں لیکھا ویکھ مہان، پتھراں وچوں کھودیاں پڑدہ دے اٹھائی۔ قلم ویکھ بولیا زبان، ڈھولا سولہ راگ سنائی۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مینوں دیونہار وڈیائی۔ شبد کہے پر بہ سنا گیا، اکو راگ لائی۔ جیہڑا وسے ہر گھٹ چیت، گھر گھر ڈیرہ لائی۔ میل ملے ہست کیٹ، اوچ نیچ نہ کوئے دکھائی۔ لکھ چوراسی رہیا جیت، مانس میلا سہج سبائی۔ چرن کول دے پریت، سرن وڈ وڈیائی۔ کلمہ دے حدیث، دھر دی کرے پڑھائی۔ نام کرے اک بخشیش، وست امولک جھولی پائی۔ سبجگ دے اگئی ریت، ریتوان رہیا سمجھائی۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، رہبر اکو اک اکھوئی۔ شبد کہے پر بہ دیوے راہ، رستہ اک جنائی۔ لکھ چوراسی بن ملاح، ذات پات ورن گوت نہ کوئی رکھائی۔ آتم دے دھر صلاح، پر ماتم ویکھ دکھائی۔ چار جگ دی کھانی بانی نال بنا گواہ، شہادت اکو وار بھگتائی۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، تیری بنت رہیا بنائی۔ شبد سنت کہے میں ہوواں دلیر، ہر دیونہار وڈیائی۔ میرا روپ اگئی شیر، رنگ ریکھ نظر کسے نہ آئی۔ دو جہاناں زرگن ہو کے رہیا گھر، سرگن اپنا پھیرا پائی۔ جگ جنم دا لہنا دیاں نیر، لیکھا منگاں تھواں تھانیا۔ کوڑی کریا مکے جھیر، جھگڑا رہے نہ جگت لوکائی۔ بھاگ لگا کے مندر کھیر، کایا کھڑکی اک گھلای۔ من سہسا نہ کوئی بھیر، ہوئے ہنگتا گڑھ تڑائی۔ مجت کر کے کراں مہر، مجت اکو اک سمجھائی۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا مارگ اک دکھائی۔ شبد کہے پر بہ کرپا کری ٹھاکر، سہسا سرب چکائی۔ کلج دکھایا کایا ساگر، بھوری پئی لوکائی۔ ایٹھے اوٹھے ملے کسے نہ آدر، سر ہتھ نہ کوئے رکھائی۔ ناتا تٹا کریم قادر، پروردگار گود نہ کوئی اٹھائی۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اگلا لیکھا رہیا جنائی۔ میں بھگتاں ماناں سچ، ساچے سنتاں کراں گڑمانی۔ گرگھ لوواں پیکھ، گرگھ گود سہائی۔ سچ دکھاواں دھر دادیس، سبجگند پردہ آپ اٹھائی۔ جس گھر سدا وسے ایک، ایکا ایککار ڈیرہ لائی۔ گر اوتار پیر پیغمبر چھوٹے بچے ننھے رہے کھید، ادھر ادھر بھجن واہو داہیا۔ چرن کول سچ سہارا اکو رہے پیکھ، نیر نین نین نین اٹھائی۔ لوکات پچھے چھڈ کے گئے دیس، آگے بہہ کے خوشی منائی۔ سبجگ تریتا دوا پر لکھ کے گئے لیکھ، ناتا جوڑ قلم شاہیا۔ لہنا دینا دے کے گیا آپ دسمیس، دہ دشا گیا سنائی۔ پر م پرکھ پر ماتم وٹائے بھیس، جس دا پتا نہ کوئی مائی۔ مجھ داہڑی نہ دے کیس، نہ کوئے مونڈ منڈائی۔ آد جگاد رہے ہمیش، نہ مرے نہ جائی۔ سچ سہنجا وسائے دیس، سمبل ڈیرہ لائی۔

جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میری دُھر دی بنت بنائیا۔ شبد کہے پر بھ بنائی بنت، گھرن بھنہار اک اکھوائیا۔ آد جگاد مہما سدا اگنت، لیکھا لیکھ نہ کوئے وکھائیا۔ تھوڑا تھوڑا بھو گرگھ ورلے دتا سنت، بھگت بھگوان اشارے نال اٹھائیا۔ لکھ چوڑا سی بھرے بھلے چو جنت، جاگرت جوت نہ کوئے رُشائیا۔ ناتا تیا نار کنت، سچ سہنجنی سو بھا کوئے نہ پائیا۔ آد جگادی برہم بہمادی منت، منتر اپنا نام سمجھائیا۔ جس نال گڑھ تئے ہوئے ہنگت، ہنگ برہم نظری آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، شبد سوامی اک سمجھائیا۔ شبد کہے میں بنیا سوامی، پر بھ سچ دتی وڈیائیا۔ آواز مار انتر جامی، انتکرن ویکھ وکھائیا۔ پنج تت دی چھڈی غلامی، نرگن ہو کے حکم ورتائیا۔ سچھنڈ دی ساچی بانی، سچ سندیسہ اک سنائیا۔ جس دی صفت سدا لاثانی، سو آسانی رہیا بنائیا۔ سنگر دے گھر سُت دُلارا ہو کے کھاواں مہمانی، اپنا پیٹ بھرائیا۔ بہت خوشیاں نال دسائی اگلی کہانی، جس دی سمجھ کسے نہ پائیا۔ کوڑی کرپا مٹے شیطانی، شرع نہ کوئی لڑائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر میرے ہتھ لکائیا۔ شبد گرو کہے پر بھ دیوے مان، دو جہاناں حکم ورتائیا۔ جس دی صفت کرے شاستر سمرت وید پُران، گیتا گیان انجیل قرآن رہیا جس گائیا۔ جس دے بچھے شو دوالے مٹھ بنائے مکان، تیرتھ تھ مندرائیاں نال سہائیا۔ جس دی ویدیا اکھراں نال میزان، رسنا جہوا پتی دند ڈھولا گائیا۔ جس دا ملے نہ کتے نشان، لہ لہ تھگی سرب لوکائیا۔ جس نوں کہندے سری بھگوان، رُپ رنگ رکھ نہ کوئے سہائیا۔ سو میرا بنیا مہروان، شبدی سُت رہیا درٹائیا۔ جس دے حکم اندر برہنڈ کھنڈ وشن برہما رو سس سوریا چند سیو کمان، دوس رین بھجن واہو داہیا۔ منڈل منڈپ کھیل ویکھے زمیں اسمان، جل تھل مہیئل اپنا رُپ جنائیا۔ سو داتا دانی سوریر بلوان، مہر نظر اک اٹھائیا۔ مُجبت وچ دتا دان، وست اگم دی جھولی پائیا۔ شاہو بھوپ مار دھیان، سنگر سچا حکم سنائیا۔ بن شبد دوجا دسے نہ کوئی نشان، نشانہ اکو اک ہلائییا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل سچا ہر، سچ سچا اک اکھوائیا۔ شبد کہے میں سب دا ٹھاکر، گھر گھر ٹھوکر لائیندا۔ پنج تت کایا دے کے آدر، گر اتار پیر پیغمبر گود سہائیندا۔ سوریر جودھا بن بہادر، دو جہاناں ونڈ کھنڈ کھنڈ آپ کرائیندا۔ لکھ چوڑا سی وچوں جنہاں بھگتاں نرمل کرم کرے اُجاگر، دُرمت میل دھوائیندا۔ نام ونجارا بن سوداگر، چوڑاں لوک ہٹ چلائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی کار کمائیندا۔ شبد

کہے میں سیوادار، دُھر دی سیو کمائیا۔ جگ چوکڑی لے اوتار، نرگن سرگن کھیل وکھائیا۔ اندرے اندر بول جیکار، کراں اگم پڑھائیا۔ پریم پریتی اندر
 پکار، سچ ست سمجھائیا۔ گُفت شنید کراں گُفتار، راگ اناد وجائیا۔ در درویش بناں بھکھار، اکھ نرنجن ہو کے اکھ جگائیا۔ کاتب ہو کے بنا لکھار، میل ملاواں
 کاغذ قلم شاہیا۔ مخاطب ہو کے دیوا دیدار، نرگن نور کر رُشائیا۔ عبادت وچ ہو کے بناں مددگار، دُھر داستگ نبھائیا۔ سفارش کر کے بیڑا کراواں پار، شوہ
 دریا نہ کوئی رُٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہروان ہوئے سہائیا۔ شبد کہے میں سچ رام، رام راموں وچوں نظری آئیا۔ پریتی وچ بناں
 غلام، مُرشد ہو کے مُریداں لواں اُٹھائیا۔ بردا ہو کے کراں سلام، نیوں نیوں سیس جھکائیا۔ پیغمبر ہو کے دیاں پیغام، کلمہ اک پڑھائیا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچارنگ اک رنگائیا۔ شبد کہے میرا رنگ انوکھا، آد جگاد سدا رنگائیا۔ چار ورن کر کے دھوکھا، ذات پات ڈیرہ ڈھاہیا۔ مان
 دواواں اُپر لوکا، پر لوکاں خوشی وکھائیا۔ سچ سناواں اک سلوکا، آتم پر ماتم کر پڑھائیا۔ تن نگارے لگاواں چوٹا، سرتی شبد تال سناٹیا۔ کوڑی کریا کڈھا کھوٹا،
 ہوئے گڑھ تڑائیا۔ جگت اندھیر جگاواں جوتا، نور نور نور رُشائیا۔ کسے وچ نہ آواں سوچاں، من مت بدھ میری سار کسے نہ پائیا۔ جن بھگتاں پریتی نت
 نت لوچاں، ساچے سنتاں ویکھ خوشی منائیا۔ پکڑ اٹھاواں وچوں کوٹاں، گرگھ ورلے گلے لگائیا۔ سنت سہیلا اکو بیٹا، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
 لیکھا جانے بے پرواہیا۔ شبد کہے میری سوہنی کار، ہر کرتے آپ جنائیا۔ جگ چوکڑی ویکھاں چار، سنجگ تریتا دواپر پھیرا پائیا۔ کلج کھیل کراں اپار،
 اپر پر اپنا ویس وٹائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر جو لیکھا لکھ کے گئے بن لکھار، بھوکھت جگت جگت آپ جنائیا۔ تنہاں تیج دیاں سوار، سوار تھی ہو کے دیا کمائیا۔
 نرگن نرور لے اوتار، جوتی شبدی دھار پرگٹائیا۔ مہابلی کھیل اپار، ولی چھلی ویس وٹائیا۔ دھام انوکھا دسے اگم دوار، سمبل سمجھ کوئے نہ آئیا۔ ساچا نام
 بول اک جیکار، دُھر دی کرے اک پڑھائیا۔ آتم پر ماتم لکھ چوراسی اک وبار، بوہاری رہیا سمجھائیا۔ کرنی کر وچ سنسار، سگل سرشٹی رہیا اُٹھائیا۔ بھگت سہیلے
 رکھے نال، گر چیلے میل ملائیا۔ ساچی سکھیا اک سکھال، سچ سبھاؤ کرے پڑھائیا۔ دینا بندھپ دین دیاں، دیاندھ دیا کمائیا۔ کایا مندر اندر سوہنی سہنجینی
 دھر مسال، پُرکھ ابناسی کملا پاتی دیا باقی اک جگائیا۔ جس دی منزل سدا سکھال، گھر وچ گھر پنڈھ مُکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا

سچا ور، ور گھر داتا اکو اک اکھوائیا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، شبد سروپ شاہ سلطان، مہما انوپ باہر بیان، نت نوت ویکھے آن، سنت سجن کر
پچان، گرگھ گر گر دیوے دان، گر سکھ چرن کول بخش دھیان، دھیان اپنے وچ رکھائیا۔

شبد کہے میں بنیا سہیلا، انجھو کھیل کھلائیندا۔ بھگت بھگونت کر کر میلا، گرہ گرہ خوشی دکھائیندا۔ اکو گھر وسا گرو گر چیلا، چیلا گر رنگ رنگائیندا۔
دھر دا دھام دس نوپلا، نراکار آپ سمجھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی سیوا اک دکھائیندا۔ شبد کہے میں بناواں بنت، گھرن
بھٹنہار اکھوائیندا۔ لیکھ جناواں جیو جنت، لکھ چوراسی کھوج کھوجائیندا۔ نام دیواں نرالا دھر دامن، منتر اک پرگٹائیندا۔ روپ دکھاواں نار کنت، گھر
سجن سچ وڈیائیندا۔ مہما سمجھاواں سدا اگنت، لیکھا لکھت وڈیائیندا۔ ویکھ دکھاواں آدانت، جگ چوکڑی پھیرا پائیندا۔ بودھ اگادھ بنا کے پنڈت، دھر دا
ساچا نام سٹائیندا۔ کر پرویس جیرج انڈج، اُتجھ سیتج بھرم چکائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا حکم آپ ورتائیندا۔ شبد کہے میں آیا
دوڑ، دھر درگاہی پھیرا پائیا۔ جنہاں سجن گیا بہر، تنہاں پورب لیکھا نظری آئی۔ کوئی دس کے گیا برہمن گوڑ، پوت سپوتا دے وڈیائیا۔ جگت پیاسا ہوئے
بجھائے اوڑ، ترسنا تریت پور کرایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اُس دے ہتھ ڈور، بٹھ شبدی تند اٹھائیا۔ بھگت کہے موہے میرا گیا بہر، دور
دراڈا نظری آئی۔ چڑھ کے منزل ویکھے پوڑ، گھر مندر سو بھاپائیا۔ اوتھے کھیل اور کا اور، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کل سوہنی بنت بنائیا۔
شبد کہے میں بن کے سچا، صاحب سنگر نظری آئی۔ جن بھگت اٹھاواں اپنا بچہ، بچپن اپنے نال ملائی۔ چار جگ دھر سندیس جو گر اوتاراں دساں، پیر
پینمبراں اشارہ دتا جنائیا۔ اوسے مندر اندر وساں، جس دی ساڈھے تن ہتھ کرے وڈیائیا۔ اوسے پریم پیار اندر نٹھاں، نرگن ہو کے بھجاں واہو داہیا۔
اوسے تال نگارے ہو کے وجاں، جس دی دھن ناد سمجھ کسے نہ آئی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، حکم دتا بے پرواہیا۔ شبد کہے میں آیا
گردیو، سب دا متر نظری آئی۔ جس دی جگ چوکڑی کردے رہے سیو، سیوک بن کے سیس نوائیا۔ سو دیونہارا اگئی میو، رس امرت اک چکھائیا۔

جس دی صفت جانے کوئی نہ جہو، بٹی دند نہ کوئی وڈیا۔ جن بھگتاں کھول اپنا بھيو، پڑدہ اوہلا دتا اٹھایا۔ دھام وکھایا اک نہکیو، نہچل بیٹھا ڈیرہ لایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی دتی سمجھایا۔ شبد کہے میں آیا نٹھا، بن کے پاندھی راہیا۔ سنت سہیلا کیتا اکٹھا، پورب میل ملایا۔ جنم کرم دامیٹ کے رٹا، ساچی سکھیا اک درٹایا۔ جوگ ابھاس کوئی نہ دستا، پوجا پاٹھ نہ کوئے پڑھایا۔ سر سرور نہ بنایا کوئی تئا، تیر تھ رُپ نہ کوئی وکھایا۔ پریم پیار اندر ہر دے وسا، گھر گھر وچ ڈیرہ لایا۔ سچ سندیس سنایا جسا، سوہنگ ڈھولا راگ الایا۔ گر اوتار پیر پیغمبر رہ گیا ہکا بکا، خیرانی سب دے اُپر چھایا۔ کرے کھیل کھیل پُرکھ سمرتھا، نرگن اپنا لحم ورتایا۔ سچ دیوے نچھر رسا، امرت دھار مکھ چوایا۔ ترے گن مایا جگت خیال کدے نہ پھسا، پھاسی سب دی رہیا تڑایا۔ اگنی تت نہ کوئے تپایا بھٹھا، جوتی جوت جوت رُشٹایا۔ نہ کوئی جنگل جوہ اُجاڑ پہاڑ پلا پربت دے وٹا، ڈو نگھی کندر نچ گھر آپے ویکھ وکھایا۔ ست دھرم ست ستوادی برہم برہادی لے کے متا، متا اپنے نال پکایا۔ جس دی مہاسدا اکٹھا، کتھنی کتھ نہ سکے رانیا۔ سو صاحب سجن میت مُرا گھر سوامی بنیا سکا، کوڑ گڑیارا ناتا توڑ تڑایا۔ اکھاں نال ملا کے اکھاں، آخر اپنا گھر وکھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دیونہار وڈیا۔ شبد کہے میں آیا لاڑا، دُھر دی بنت بنایا۔ بن کنت بنائی نار، نرگن زویر لے پرنا یا۔ ساچے مندر اندر اک اکھاڑا، گونی کاہن ناچ نچایا۔ تُوں میرا میں تیری سانجھی گاؤن وارا، ڈھولا راگ اکو سنایا۔ اگم اتھاہ بول جیکارا، کرے سچ پڑھایا۔ محل اٹل اُچ منارا، گھر گھر وچ کرے رُشٹایا۔ کاغذ قلم نہ لکھنہارا، وید کتیب سمجھ نہ پانیا۔ تھوڑا تھوڑا سارے دے کے گئے اشارہ، اشاریاں وچوں بے پرواہ بے پرواہی وچ سمانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچی کھیل آپ وکھایا۔ شبد کہے میں آیا کھیل کرن، کرتے دتی وڈیا۔ سنت سہیلے آیا پھرن، لکھ چوڑا سی کھوج کھوجایا۔ جیودیاں جگ آیا مرن، مرن جیون وچ بدلایا۔ دو جہاناں آیا ترن، سگلا ساتھ نال ترانیا۔ اُچے ٹلے آیا چڑھن، ساچے پوڑے سو بھاپانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا لیکھا رہیا وکھایا۔ شبد کہے میں آیا ادھارن، پت پاپی پار کرائیندا۔ جن بھگتاں پچ سوارن، سوار تھی سوار تھ اپنے ہتھ رکھائیندا۔ لکھ چوڑا سی وچوں آیا ابھارن، پھڑ باہوں پار لگائیندا۔ ایہہ وڈا دُھر دا کارن، بن کرنیوں لیکھے لائیندا۔ شاستر سمرت وید پُران گیتا گیان انجیل قرآن ایسے

دی صفت اُچارن، جو صفتاں والا ہر بھگت صفتی رُوپ وٹائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچی کرنی آپ جنائیندا۔
 شبد کہے میں آیا کرتا، قُدرت ویکھ وکھائیا۔ نہ جمدانہ کدے مردا، نرِگن نُو رُشنائیا۔ نہ بھو ہو کدے نہ ڈردا، بھے وچ کدے نہ آئیا۔ آد جگاد جگ
 چو کڑی ویس اگما دھردا، دھرنی دھرت دھول سہائیا۔ سنت سہیلے گر چیلے گر کھ وچوں پھردا، لکھ چو راسی کھوج کھوجائیا۔ نار سہاگن بن ویراگن آتم پر ماتم
 آپے وردا، ور داتا بے پرواہیا۔ لیکھا جاناں جیو جنت سادھ سنت گھر گھر دا، در در اپنی لکھ جگائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل
 ساچا ہر، بے پرواہ پھیرا پائیا۔ شبد کہے پر بھ لیکھا بے پرواہ، بے پرواہی دتی جنائیا۔ دُھر دا بن اک ملاح، بیڑا اپنے کندھ اٹھائیا۔ رہبر ہو کے سچ خُدا، نوری
 جلوہ دیاں جنائیا۔ دُھر دانادی ناد سنا، انراگ راگاں وچوں دیاں پر گٹائیا۔ بودھ اگادھ منتر درڑا، کراں سچ پڑھائیا۔ جگ چو کڑی جو پورب بھوکھت گئے
 لکھا، سو لیکھا ویکھاں تھاوں تھائیا۔ لکھ چو راسی جانہارا گناہ، صفتاں بھریا اکو اک نظری آئیا۔ سنت سہیلے لوواں جگا، گر چیلے میل ملائیا۔ جن بھگتاں پکڑ
 بانہہ، سٹے سٹیاں وچوں جگائیا۔ ناتا جوڑ پتا ماں، پوت سپوت گود اٹھائیا۔ ساچی سکھیا اک درڑا، در شٹی اپنے وچ لکائیا۔ جنہاں گرگھاں اک وار ہاں وچ
 کیتی ہاں، ہوئے روگ چکائیا۔ اوہناں سچ دوارا بخشاں سچا تھان، جس دی بھومکا جگت نیتز ویکھن کوئے نہ پائیا۔ سچ محلے دیاں وسا، واسطہ اپنے نال
 جڑائیا۔ جو جن سوہنگ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، ڈھولا رہے گا، گون آون دوویں دتے مٹائیا۔

★ ۱۴ جیٹھ ۲۰۲۱ بکرمی بیبی امر و دیوی، سدھرو دیوی دے گرہ جموں ★

شبد کہے میں سد امر، امر اپد سمانیندا۔ گر اوتاراں دے دے خبر، بے خبر آپ سمانیندا۔ جام پیالہ دیواں مدھر، رس اکو اک پر گٹائیندا۔ پیر پیغمبر
 بنا ٹبر، گنبہ اکو اک وڈائیندا۔ ست ستوادی دیواں صبر، ثابت اپنا آپ وکھائیندا۔ کھیلاں کھیل باہر اندر، گپت ظاہر نُو چکائیندا۔ توڑ ٹڑاواں کوڑا جندر، سچ
 ہتھوڑا ہتھ رکھائیندا۔ کدے وچ نہ آواں مڑھی گور قبر، خاکی خاک نہ کدے سمانیندا۔ نیت نوت اپنا رُوپ لوواں بدل، ویس انیکا آپ وٹائیندا۔ سچ

دوارے بہہ کے کراں عدل، عدالت اِکو اِک لگائیندا۔ قتل گاہ وِچ میٹوں کوئے نہ کرے قتل، مقتول روپ نہ کوئے دکھائیندا۔ میرا دھام مُقدس بیٹل، سچ دوارا اِک سہائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کھیل موہے سمجھائیندا۔ شبد کہے میں سچ امر او، اُلفت اِکو اِک وڈیائیا۔ وسوں نہچل دھام اگم اتھاہو، محل اٹل ڈیرہ لائیا۔ سچ سندیسہ گاؤں دا سدا چاؤ، گر اوتاراں پیر پیغمبراں کراں پڑھائیا۔ زرگن ہو کے سرگن پکڑاں باہوں، نردھن سردھن دیاں وڈیائیا۔ جگ جگ پھڑ پھڑ ہنس بناواں کاؤں، کاگ ہنس روپ دکھائیا۔ جن بھگتاں دیواں ٹھنڈی چھاؤں، سر اپنا ہتھ لکائیا۔ بھلیاں بھٹکیاں پاواں راہو، مارگ اِکو اِک دُھر دا دیاں دکھائیا۔ سچ منتر جپاواں ناؤں، ناؤں نرکارا اِک اِکو اِک دکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی سیوا دتی لگائیا۔ شبد کہے میں اُچ اگم، پر بھ دیونہار وڈیائیا۔ نہ مراں نہ پواں جم، جیون جگت سمجھ کسے نہ آئیا۔ ہتھ منہ نک نہ کوئے کن، اکھاں درشت نہ کوئے جنائیا۔ پنج تت نہ کوئی تن، مایا ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ مندر مسجد مکان نہ کوئی چھپر چھن، جھونپڑی نظر کسے نہ آئیا۔ شاہ پاتشاہ راج راجان دیوے کوئی نہ ڈن، بندی خانے نہ کوئے سٹائیا۔ ساچے حکم اندر بن حاکم سب نوں رہیا بٹھ، بندھن اِکو اِک جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا پڑدہ دتا چکائیا۔ شبد کہے میرا دھام اپارا، ہر جو سوہنی بنت بنائیا۔ زرگن ہو کے وسوں نیارا، نرکار ہو کے سوہا پائیا۔ جگ چوکڑی کھیل کراں وِچ سنسارا، بن سنساری ویس وٹائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر دے سہارا، سر اپنا ہتھ لکائیا۔ جگ چوکڑی آتم پر ماتم کھول کوڑا، ساچا مارگ اِکو اِک جنائیا۔ نت نوت گوپی کاہن لگاواں اکھاڑا، ساچی سخیان منڈل راس رچائیا۔ سدا سدا سد سچ وجاواں تاڑا، دُھر دا راگ ناد سنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی موہے دتی جنائیا۔ شبد کہے میں سب دا عالم، علماں وچوں نظر کسے نہ آئیا۔ حکم واسطے سب توں ظالم، حقیقت وچوں حق دیاں بھجائیا۔ لیکھاں وچوں اگم اتھاہ وڈا کاتب کالم، کلیاں وچوں کلمہ نبی پڑھائیا۔ روپاں وچوں روپ ست سروپ میرا سالم، صحیح سلامت آپ اکھوائیا۔ نغمیاں وچوں نغمہ دیاں پیغامن، پرا پسنتی مدھم بیکھری راگ سنائیا۔ ایماناں وچوں سچ درڑاواں ایمان، ایشٹ دیو سوامی بے پرواہیا۔ جگ جگ جن بھگتاں بن دا رہیا ضامن، دُھر دی ضامنی توڑ نبھائیا۔ ایہو جیہا سماں کدے نہ بلیا جو بھگت بھگونت بیٹھن آمنو سامن، سمت سمتی خوشی منائیا۔ جس نوں گر اوتار پیر

پینمبر کرشنا رام گاؤن، رام رام رام کو نظری آئی۔ جس دا جگ چوکڑی کردے رہے آگن، آگیا وچ سرب لوکائی۔ سُن دے رہے کلام دُھر
 کلامن، عالمین کرے پڑھائی۔ سو صاحب سنگر شبدی شبد پکڑیا دامن، دستگیر اک اھوئی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں لیکھا
 چکائے دو جہانن، ایکا دو ات سروپ اپنے وچ ملائی۔

★ ۱۴ جیٹھ ۲۰۲۱ بکرمی پرکاش چند دے گرہ جوں ★

تھم اندر بناں حاکم، شبدی شبد خوشی منائیندا۔ بھو چکاواں پر ماتم آتم، پڑدہ اوہلا آپ اٹھائیندا۔ کھیل کراواں ظاہر باطن، گُفت شنید رنگ رنگائیندا۔
 بن رسنا جہوا کراں باطن، دُھر دی دھار آپ پرگٹائیندا۔ پیا پریتم ہو کے بناں ساتھن، سگلا سنگ نبھائیندا۔ ساچا ڈھولا سناواں گاتھن، گیت گوبند لائیندا۔
 ساچے منڈل پاواں راسن، گوپی کاہن نچائیندا۔ ساچی جوت کراں پرکاسن، نرگن نور نور نور ڈگمگائیندا۔ سچ بھومکا سہاواں اگٹرا آسن، سچ سہنجنی ڈیرہ
 لائیندا۔ میل ملاواں چرن پریتی ساچا ناتن، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا تھم آپ درڑائیندا۔ حکمے اندر ویکھاں حقیقت، حق بحق کھوج
 کھوجائی۔ میٹ مٹاواں کوڑ شریکت، لاشریک ناؤں وڈیائی۔ سچ دساواں اک عقیدت، عقیدہ اکو گھر جمائی۔ گر اوتار پیر پینمبر جو کر کے گئے وصیت، مسل
 سب دی دیاں دکھائی۔ لگھ چوراسی چو جنت شاستر سمرت وید پُراں جو کرن نصیحت، الف پے کرے پڑھائی۔ مہروان ہو کے سب دی بدل دیواں
 طبیعت، طبء طبع اکو رنگ دکھائی۔ مہروان ہو کے دیواں اک قابلیت، علم عالم نہ کوئے وڈیائی۔ ہردے وچوں دستاں اک اصلیت، اصل اپنا روپ
 دکھائی۔ وست امولک دستاں ملکیت، نام پدارتھ اک دکھائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا کھیل رہیا سمجھائی۔ حاکم بن کے بولاں جیکارا،
 اکو ناد سنائی۔ سرب جیاں دا سچ پیارا، پیا پریتم دیاں درڑائی۔ ست ستوادی ست منارا، محل اٹل دیاں دکھائی۔ جوتی جاتا ہو اُجیارا، نرگن نور نور کراں
 رُشنائی۔ آتم پر ماتم کھیل نیارا، گھر مندر دیاں دکھائی۔ سرتی شبدی سچ اکھاڑا، گوپی کاہن روپ دکھائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا

ساچا ور، بھيو ابيدا اک چُکائيا۔ حاکم بن کے دیواں سندیسہ، دُھر فرمانا اک جنائيا۔ پرم پُرکھ پر بھ اک نریشا، دو جہاناں شاہ اکھوائيا۔ نِت نوت میرا
 دھارے اگمی ویسا، ویس اولٹا آپ پر گٹائيا۔ ست دھرم چلائے پیشہ، پیشتر سب نوں آپ سمجھائيا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کرنہارا پیتا، پرتیوان پرتیم داتا
 بے پرواہیا۔ آد جگاد جگ چوکڑی اگلا بچھلا جانے لیکھا، پڑدہ اوہلا دئے اٹھائيا۔ اندر وڈ کے کایا مندر چڑھ کے ساچا کھولے بھیتا، انھو اپنی کھیل وکھائيا۔
 جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی کار کمائيا۔ حاکم ہو کے بدلاں تقدیر ساچی کرنی کرت کمائيا۔ پریم پیار دی دس تدبیر، من کا منکا دیاں
 بھوائيا۔ منزل ویکھاں چڑھ اخیر، چوٹی بہہ بہہ سو بھاپائيا۔ کوڑی کریا میٹ زنجیر، شرع شریعت ڈیرہ ڈھاپيا۔ گھر گسبھر بن وڈ پیرن پیر، ضمیر سب دی
 دیاں بدلایا۔ سچ وکھاواں اک تصویر، جوتی جلوہ نور رُشنائيا۔ مرید ہون نہ دیواں کوئی دلگیر، مُرشد ہو کے ہوواں سہائيا۔ بھگوان ہو کے کٹاں بھیر، جن
 بھگتاں گود اٹھائيا۔ سنگر ہو کے امرت جام پیالہ پیواں سیر، سائک ست ست ورتائيا۔ نیز لوچن اکھ کھولاں بے نظیر، نظر اپنی نال ملایيا۔ جوتی جوت
 سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچا لیکھا اپنے ہتھ رکھائيا۔ حاکم ہو کے کھیل کھلاواں، خالق خلق دیاں سمجھائيا۔ سنت سہیلے مات اٹھاواں،
 لکھ چوڑا سی کھوج کھوجا۔ پریکی ہو کے پکڑاں بانہوں، بھجاں اپنے نال ملایيا۔ منتر سچ چاواں دُھر داناواں، ناؤں نرکارا اک اپائيا۔ ہنس بناواں پھڑ پھڑ
 کانواں، کاگوں ہنس اڈائيا۔ بھلے بھٹکے پاواں راہواں، رہبر بن کے نور خدائيا۔ بچھلا لیکھا سرب جناواں، پیر پیغمبر اں نال ملایيا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ
 اپنی کرپا کر، کھیلاں کھیل ہو کے بے پرواہیا۔ شبد حاکم حکم ایک، اینکارا آپ درڑائيا۔ جس دا آد جگاد جگ چوکڑی کسے نہ لکھیا لیکھ، کاغذ قلم شاہی و دیا
 نیز نیناں نیر وہائيا۔ گر اوتار پیر پیغمبر جس دا لہدے گئے بھیت، لہیاں انت کوئے نہ پائيا۔ جس دا آد جگاد جگ چوکڑی نرگن سرگن اولٹا ویس،
 رُپ رنگ ریکھ سمجھ کسے نہ آئيا۔ جو برہمنڈ کھنڈ پُری لوء آکاش لکھ چوڑا سی اندر وڈ کے رہیا کھیڈ، نر ویر نرکارا نرکارا رُپ دھرائيا۔ جوتی جوت سرُپ
 ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھيو ابيدا رہیا گھلائيا۔ شبد حاکم کہے میری دُھر دی ٹیک، سدا سدا سد دیاں وڈیائيا۔ جگ چوکڑی بچھوں کھولاں بھیت، پردہ اوہلا
 آپ اٹھائيا۔ بھگت بھگوت ہو کے لواں ویکھ، سنت سنگر رُپ سمائيا۔ گر سکھاں گرگھاں سرنائی دیواں ایک، چرن کول ملے وڈیائيا۔ مستک لاواں دُھر دی

مخ، گکا اکو اک دکھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی کار کمایا۔ حاکم ہو کے شبد گرو بلکار، ایکا محکم ورتایا۔ جس نوں سپس جھکاوندے گئے گرو اوتار، پیر پیغمبر سجدہ سچ کرایا۔ جس دی شاستر سمرت وید کرن پکار، اچی کوک کوک سنایا۔ جس دی رسنا جہوا مٹی دند صفت کرے جگ چار، ڈھولا راگ اکھراں وچ سنایا۔ جس دا آد جگاد انت نہ پارادار، بے انت ناؤں دھرایا۔ جس نوں سادھ سنت متدے گئے کنت بھتار، پت پریشور بے پرواہیا۔ جس دا جیو جنت آدھار، لکھ چوراسی رہیا سمایا۔ جس نوں برہمنڈ کھنڈ کرن نمسکار، وشن برہما شو دھیان لگایا۔ جس دارو سس کرے اجیار، دوس رین سیو کمایا۔ تس دا لیکھا چلے اپر اپار، بھرم بھلیکھا دُور کرایا۔ سو صاحب بنیا سکدار، محکم اکو اک جنایا۔ شبد گرو مہابلی بلکار، جودھا جگت رُپ وٹایا۔ کل کلکی لے اوتار، نرگن نور جوت رُشنایا۔ سمبل بہہ کے دھام نیار، محل اٹل کرے رُشنایا۔ سنت سہیلے لئے اٹھال، گُر چیلے میل ملایا۔ لیکھ چکائے شاہ کنگال، اوچ نیچ نہ کوئے وڈیایا۔ کایا دکھائے اگئی دھر مسال، سچ دوارا اک پرگٹایا۔ دیا باقی کملاپاتی آپے بال، جوتی جوت کرے رُشنایا۔ شبد انادی وجے تال، دُهن آتمک راگ سنایا۔ پچھن آیا مُریداں حال، مُرشد اپنا پھیرا پاپایا۔ جس دے آگے کردے گئے سوال، نت نوت جھولیاں ڈاہیا۔ سو دیونہارا دان، داتا دانی ویکھ دکھایا۔ جس نوں اکھراں وچ کہندے رام، بن اکھراں رام رمیا گھٹ گھٹ رہیا سمایا۔ جس نوں پیر پیغمبر کردے گئے سلام، سو نور خدائی جلوہ نور کرے رُشنایا۔ سچ سندیسہ دیونہار پیغام، پیر پیغمبر کرے پڑھایا۔ کلجگ انت سیری بھگونت اپنے ہتھ لے انتظام، نوبت اپنا نام وجایا۔ جس دا اکو کلمہ اکو نام، اک حدیث اکو دئے کلام، کاتب ہو کے دوجی قلم نہ کوئے اٹھایا۔ اکو مندر اکو منزل اکو محبوب اکو امام، پروردگار اک اکھوایا۔ اکو بردا در درویش بنے غلام، اکو بیٹھا ڈیرہ لایا۔ اکو نور سیری بھگوان، اکو جوت نوجوان، اکو قلعہ کوٹ دیونہار وڈیایا۔ اکو سچکھنڈ مکان، اکو دیا باقی جگے مہان، اکو کملاپاتی ویکھے نوجوان، رُپ رنگ ریکھ سمجھ کوئے نہ پاپایا۔ اکو شبد داتا جودھا سوربیر بلوان، برہمنڈ کھنڈ رچنہارا پُری لوء جہان، وشن برہما شو ترے گن مایا پنچ تت لکھ چوراسی گھٹ گھٹ اپنا کھیل دکھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، شبدی محکم محکم درڑایا۔ شبد سندیسہ دُھر دا محکم، ہر کرتا آپ سمجھائیندا۔ سنت سہیلے کڈھے اُتم، درشٹ اشٹ نال ملائیندا۔ شبد انادی بنائے محکم، تاثیر اپنے نال ملائیندا۔

جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنی کرنی کار وکھائیندا۔ کرنی کار اندر کرتار، ہر کرتا دے وڈیائیا۔ جگ چو کڑی ویکھ سنسار، نت نوت ویس وٹائیا۔ کلجگ انتم ہو تیار، ترے گن اپتیا پھیرا پائیا۔ بھگت وچھل گرور گردھار، گھر گمبھیر خوشی منائیا۔ پورب لیکھا مقروض سب دا قرضہ دے اُتار، گر اوتاراں پیر پیغمبراں جھولی پائیا۔ سب نوں کر کے دستبردار، دستگیر اپنا رنگ رنگائیا۔ گرہ مندر حکم سندیہ کرے خبردار، بے خبر خبر جنائیا۔ کوڑی کرپا کل کاتی کڈھے باہر، جگت حیاتی دے بدلایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا حکم اک ورتائیا۔ حیاتی کہے میں بدلاں حدیث، حضرت تیری کراں پڑھائیا۔ عیسیٰ موسیٰ محمد راہ تگدے گئے اکیس، ایکا اکھ گھلایا۔ تیرا کلمہ گاواں گیت، اکو راگ الائیا۔ صدی چودھویں رہی بیت، بیٹی کہانی تیری جھولی پائیا۔ میں تیرے حکمے اندر بدلاں ریت، ریتوان تیری سرناپا۔ میری ہستی نہ کوئی میں کینن کیٹ، نیچاں وچوں نیچ نظری آپا۔ پروردگار نہ دیس پیٹھ، کروٹ لے نہ کھ بدلایا۔ میرا انتر کرنا ٹھانڈا سیت، اگنی ت نہ کوئے تپایا۔ لیکھا چکے جگت مسیت، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر اپنا ہتھ لکایا۔ سر ہتھ لکاؤنا خداوند کریم، کلمہ تیرا نظری آپا۔ تیری شان عالی عظیم، اعظمت تیرے ہتھ پھڑایا۔ تیری کوئی نہ جانے تعلیم، طوبیٰ طوبیٰ کرے خدائیا۔ تیری کسے سمجھ نہ آئی تقسیم، زیر زبر رہی گر لایا۔ تیرا بھو نہ جانا الف میم، نقطہ نوں نہ کوئے مٹایا۔ تیرا پیر پیغمبر پکا بنیا نہ کوئے نمیم، سدا سدا سدا ساچا سنگ نبھایا۔ جو آیا بردا بن اولین، نیوں نیوں سپس جھکایا۔ رسنا کہندا گیا غمخوار مسکین، مشکل تیری جھولی پائیا۔ تیری دھار سمجھ مہین، سپس قداما اُتے لکایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچا دینا اک ور، در ٹھانڈے میل ملایا۔ ٹھانڈا در پروردگار، گھر اکو نظری آئیندا۔ جس گرہ بنیں مددگار، دھر داسنگ نبھائیندا۔ جس دا عددان وچ نہ کوئے شمار، تشدد رُپ نہ کوئے وٹائیندا۔ سو قدرت اندر قادر ہو کے کرے پیار، جن بھگتاں قدر اپنے ہتھ رکھائیندا۔ کسے غدر وچ نہ آئے فساد، فیصلہ حکم وچ منائیندا۔ کلجگ انتم گر اوتاراں پیر پیغمبراں کرن آیا امداد، عمل عامل سب دا ویکھ وکھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ست اعتماد و ساد ہو کے بسمل رُپ اپنے اُپر لکائیندا۔

★ ۱۵ جیٹھ ۲۰۲۱ بکرمی لال چند دے گرہ جموں ★

جگ چوکڑی بچھوں اٹھیا سٹ شبد زوریر، نرنکار دے وڈیا نیا۔ پریم پریتی پیار اندر ست سروپی کرنی مہر، مہروان ہو کے دیا کمائیا۔ دو جہان برہمنڈ کھنڈ پری لوء ویکھنا شہر، شہنشاہ اپنا حکم جنائیا۔ بھیو چکاؤنا اندر باہر گپت ظاہر گبھیہر گہر، پردہ اوہلا رہن کوئے نہ پائیا۔ بھگت ادھارن تیج سوارن کوئی نہ لاؤنی دیر، دُور دُراڈا نیرن نیرا پندھ مکائیا۔ لکھ چوڑاسی جیو جنت کایا مائی اٹا گیڑنا گیڑ، چار کُنٹ دہ دشا آپ بھوائیا۔ کوڑ وکارا ہوئے ہنکارا مایا ممتا لینی گھیہر، بلدھاری ہو سہائیا۔ نت نوت جوٹھا جھوٹھا جھگڑا دینا نیڑ، ثالث اپنا روپ وٹائیا۔ آتم پر ماتم مل مل کھلاؤنا کھیل، خالق خلق وچوں دینا جنائیا۔ گھر پر کاش کرنا بن باقی تیل، جوتی جوت ڈگمگائیا۔ متر پیارا ہو کے ملنا سجن سہیل، دُھر دا سنگی سنگ رکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دیوے مان وڈیا نیا۔ جگ چوکڑی بچھوں آیا نرگن دھار، سورا سنگر اک اکھوائیا۔ پنج تت نہ کوئے آکار، من مت بدھ عقل سنگ نہ کوئے رکھائیا۔ دو جہاناں نردھن سردھن ہو کے پاوے سار، مہابلی بل اپنا اک پرگٹائیا۔ جگ چوکڑی پورب لیکھا ویکھے وگسے ویکھنہار، بن اکھاں نیتز نین اک گھلا نیا۔ گر اوتاراں سپر پیئغمبراں جو جگ جگ دتا سکھال، سو سکھیا لکھیا ویکھے تھاواں تھانیا۔ سپر پیئغمبراں جو دیندا رہیا جلال، جلوہ نور نور رُشنائیا۔ سو ویکھ وکھاوے صاحب گوسائیں پروردگار، بے پرواہ پھیرا پائیا۔ جس دا کلمہ کاغذاں اُتے کرے پکار، نغمہ رسنا نال سنائیا۔ سو مُریداں مُرشد کرے پیار، پوشیدہ اپنا پردہ لاہیا۔ عقیدہ اکو دتے سچ دربار، درگاہ ساچی میل ملا نیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار مان وڈیا نیا۔ نرگن زوریر شبد اگئی آیا نٹھ، کلجگ انتم پھیرا پائیا۔ جگت آکار نہ کوئی تت، منہ ہتھ تن مائی خاک نہ رنگ رنگائیا۔ ایشٹ دیو سوامی رسنا جہوا کسے دا نام نہ لئے رٹ، نیواں ہو کے سیس نہ کسے نوائیا۔ ویکھ وکھائے سب کچھ جانے وسنہارا گھٹ گھٹ، گرہ گرہ لیکھا کھوج کھوجائیا۔ گر اوتار سپر پیئغمبر پریم پریتی اندر جس دا نام گئے رٹ، دوس رین اٹھے پہر دھیان لگائیا۔ جس دے پچھے سولاں اُتے ستھر بیٹھے گھت، یارڈا اکو اک منائیا۔ سو صاحب سلطان پریم پریتی اندر ہو کے وس، جن بھگتاں ویکھے چائیں چائیا۔ ساچے مندر وصل کرائے حق، اصل وچوں سچ نسل سمجھائیا۔ سچ دوار کر پیار کرے اکٹھ، میل ملاوا سچ سُبھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی

کرپا کر، وڈ وڈا اکو اک اکھوائیا۔ نرگن نرؤیر نر نرکار، کھیلے کھیل بے پرواہیا۔ جوتی جاتا لے اوتار، جاگرت جوت کرے رُشائیا۔ شبد دامامہ وجے اگم اپار، کوٹن کوٹ رانین اٹھائیا۔ پیر پیغمبر پیغام سنن ہو کے خبردار، آلس نندرا نظر کوئے نہ آئیا۔ گرو گرو گر کرن نمسکار، سیس جگدیس اک جھکائیا۔ کاغذ قلم شاہی کرے ہاکار، ہوکا لے لے رہی سنائیا۔ چارے جگ بن پنہار در درویش اکھ جگائیا۔ تیرا کھیل اگم اپار، پاربرہم تیری وڈیائیا۔ تیرا حکم سچی سرکار، نہ کوئی میٹ میٹ مٹائیا۔ تیرا سٹ لاڈلا بر خوردار، شبدی اکو اک اکھوائیا۔ جس دا حکم رہیا جگ چار، نت نوت ویکھ وکھائیا۔ کلجگ انتم نرگن ہو کے پاوے سار، مہاسار تھی اپنا کھیل کرائیا۔ سنت سہیلے گرو گر چیلے لے اٹھال، کایا مندر اندر ویکھ وکھائیا۔ پورب جنم دا لیکھا جانن والا حال، حالت اگلی دے درڑائیا۔ ناتا توڑ کال مہاکال، دین دیال دیا کمائیا۔ ست دھرم دی سچی دھرمسال، لکھ چوراسی جیو جنت رہیا جنائیا۔ ساڈھے تن ہتھ ہر ٹھا کر بنایا مکان، گھاٹ اپنا آپ گھڑائیا۔ جس گرہ بہہ کے کھیل کرے مہان، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ہر کرتا بے پرواہیا۔ نرگن ہوئے شبد سوامی، لوکمت ویس وٹائیا۔ سرب جیاں گھٹ انترجامی، انتر آتما کھوج کھوجائیا۔ سچ سندیسہ دھر دی بانی، تیر انیلا اک چلائیا۔ بھوپت بھوپ بن شاہ سلطانی، شہنشاہ اپنا حکم ورتائیا۔ جس دا لیکھا کوئی نہ جانے قلم کانی، کائنات سکے نہ کوئے سمجھائیا۔ جس نے آد جگاد جگ چوڑی لکھ چوراسی جیو جنت سادھ سنت گر اوتار پیر پیغمبر پنج تت کایا کیتی فانی، فیصلہ اپنا اک سنائیا۔ سو صاحب سنگر دین دیال ٹھا کر ہو کے بنیا اکو بانی، بلدھاری پھیرا پائیا۔ جن بھگتاں دسے مارگ سچ آسانی، انسانیت وچوں انس اپنی لے جگائیا۔ پچھلی پڑھے نہ کوئے کہانی، اگلی گاتھا رہیا درڑائیا۔ امرت بخشے ٹھنڈا پانی، پریم پریتی دھار وہائیا۔ لیکھا جانے بن ذبح ہویاں ترقبانی، سیس دھڑاڈ نہ کوئے وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ویکھنہارا تھاوے تھانیا۔ نرگن دھار آیا بھجا، شبدی روپ وٹائیا۔ بھگت سہیلا ہو کے پڑدہ کجا، اوڈھن اک ٹکائیا۔ نام ندھان نگارہ ہو کے وجا، اگلی راگ سنائیا۔ آتم پر ماتم دیوے رسا، رسنا جہوا سمجھ کوئے نہ پائیا۔ محل اٹل اندر وڑ کے ہسا، ہستی مستی وچ وکھائیا۔ سچ درباری دے کے دھر دا پتہ، پت پر میثور پڑدہ لاہیا۔ لوچن نین گھلائے اگھا، آخر اپنا میل ملائیا۔ بھاگ لگا ونہارا کھی سکھاں، محل اٹل کرے رُشائیا۔ سجن سہیلا بن کے سکا، سین اپنا ناوے دھرائیا۔ ست

ستوادی دُھر دی دیوے متا، من مت کوڑی ڈیرہ ڈھاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھایا۔ نرگن ہو کے ویکھن آیا، شبد سوامی بے پرواہیا۔ جس نوں کہندے دائی دایا، آد جگادی سیو کمایا۔ جس دی رچنا ترے گن مایا، لوک پرلوک ویکھے چائیں چانیا۔ جس نے پنج تت کھیل رچایا، اپ تیج وائے پر تھی آکاش بندھن پانیا۔ جس نے سبجک تریتا دواپر کلجک ونڈ ونڈایا، حصہ اپنے ہتھ رکھایا۔ جس نے شاستر سمرت وید پُران لیکھ لکھایا، کھانی بانی ناد سُنایا۔ جس نے گر اوتار پیر پیغمبر مات پرگٹایا، آتم پر ماتم بوجھ بُجھایا۔ جس نے سادھ سنت گلے لگایا، بھگت بھگونت ناؤں دھرائیا۔ جس نے سخیاں نال بن بن کنت سوہنا منگل گایا، گیت اگمِ الاہیا۔ جس نے جنگل جوہ اُجاڑ پہاڑ اُچے ٹلے پر بت ڈیرہ لایا، ڈو نگھی کندر کھوج کھوجایا۔ جس نے آد جگادیت نوت دین مذہب شرع زنجیر تن پہنایا، جگت نیز نظر کسے نہ آیا۔ سو صاحب سنگر نرگن ہو کے جن بھگت دوارے منگن آیا، در درویشا لکھ جگایا۔ جس دا اند انداں وچوں ہتھ کسے نہ آیا، اند کارج کر کر تھکی سرب لوکایا۔ تِس نے بچھلا لیکھا سب دا خارج اپنی ہتھیں دتا کرایا، خالص اپنا حکم ورتایا۔ سب دا ارداسا دے بھرواسا اکو وار دے سودھایا، نراسا رہن کوئے نہ پانیا۔ آسا نسا نسا آسا لیکھے لایا، پر تھی آکاشا کھوج کھوجایا۔ جس دا خلاصہ کھول نہ کسے سمجھایا، اشاریاں نال گئے درڑایا۔ سو پُرکھ ابناسا ویس وٹایا۔ شبدی ساٹھا جوڑ جُڑایا، پورب گھاٹا جن بھگتاں پور کرایا، اتم نیڑے واٹا رہیا وکھایا۔ سرب جیاں دا داتا نظری اکو آیا، نرگن نرویر بے پرواہیا۔ پر م پُرکھ پر ماتم آتم مات پت آپ ہو جایا، گر سکھ گر گر گودی گود سہانیا۔ اتم سیریشٹ سچ پریتی ناتا آپ جُڑایا، ایہتھے اوتھے نہ کوئی توڑ تڑایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، شبد اگمی روپ دھر، سچ دھرواسا اک وکھایا، پریم پیار پریتی اندر پریتم ہو کے وچ سمایا، سمگری اپنے ہتھ رکھایا۔

★ ۱۵ جیڈہ ۲۰۲۱ بکرمی تیج بھان دے گرہ شیخ سر ضلع جموں ★

گر شبد کہے میری دُھر دی نوکا، جن بھگتاں راہ تکائیا۔ جس دا دو جہاناں دتا ہوکا، اُچی کوک کوک سنائیا۔ پڑدہ اوہلا چُکایا چوُداں لوکا، چوُداں طبق سبق درڑائیا۔ لکھ چوُراسی جنایا اگئی مَوّج، سچ آواز لگائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دی کار کمائیا۔ شبد کہے میں لے کے آیانیا، سوہنی بنت بنائیا۔ متر پیارا بن کے آیا سنیا، سبّج رُپ وٹائیا۔ جس دی یاد وچ یادو دسدا رہیا گھننیا، گوپی کاہن کھیل کھلائیا۔ جس دے دھیان وچ آد شکت بیٹھی رہی میا، جگ چوُکڑی کھوج کھوجائیا۔ جس دے بھے اندر رائے دھرم نہ کڈھے ویسیا، چتر سکت نہ لیکھ دکھائیا۔ جس دے محم اندر دو جہان برہمنڈ کھنڈ لکھ چوُراسی آتم پر ماتم بنائے سچا بھیا، پریم پریتی اک بندھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ مارگ رہیا درڑائیا۔ گر شبد کہے میں لے کے آیانیا ایک، ایکنار محم جنائیا۔ جو بھگتاں دیوے ٹیک، سوہنی سیو کمائیا۔ دُجا کوئی نہ لوے پیکھ، جگ نیتز نظر کسے نہ آئیا۔ گر گھ گر گھ سنت سہیلے اُپر چڑھ کے لین کھید، خوشیاں راگ الائیا۔ پاربرہم پت پر میثور میٹوں دتا بھیج، سوہنی سیو سمجھائیا۔ میں چل کے آیا اگڑے دیس، دستر ویکھاں نین اٹھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی بنت بنائیا۔ شبد کہے میری نیار نگیلی، رنگ رتے آپ رنگائیا۔ جس دی سمجھ نہ آئے دلیلی، من مت بدھ نہ کوئے چترائیا۔ جس دی دھار کوئی نہ جانے پہلی نیلی، سوہا رُپ نہ کوئے جنائیا۔ اس وچ آد جگادی اکو اصیلی، سنت سہیلے لئے اٹھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دی ونڈ ونڈائیا۔ شبد کہے میری نیایا دا اگئی ناپ، گھاڑت ہر جو آپ گھڑائیا۔ جس اُتے بہہ کے کوٹ جنم دے اُترن پاپ، پت پوت دے کرائیا۔ جس اُپر چڑھ کے اندرے اندر چلے اجپا جاپ، سوہنگ کرے سچ پڑھائیا۔ جس دے مندر وڑ کے دیکھے جوت پرکاس، زرگن نور نور رُشنائیا۔ جس دا کدے نہ ٹٹے ساتھ، کھیوٹ بنیا بے پرواہیا۔ بھگت سہیلا بن کے جائے آکھ، اکھرا اپنا اک جنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دیوے مان وڈیائیا۔ شبد کہے میری نوکا اولی سوری، سیوا سب دی اک لگائیا۔ کوٹاں وچوں گر گھ ورا کرے تیاری، ترے گن ناتا توڑ ٹڑائیا۔ ادم کر کے چڑھے مار چھالی، شہنشاہ شاہ پاتشاہ اپنی دیا کمائیا۔ میل ملے جوت زرنکاری، زرگن میلا سچ سبھائیا۔ لکھ چوُراسی مانس

جنم وچوں ایہو سچّی تاری، تارنہارا آپ ترانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہروان ہوئے سہانیا۔ شبد نیا نوکا رہی بول، انبولت راگ سنانیا۔ سچ کوک وجاوے ڈھول، ڈھولک اک کھڑکانیا۔ نو سو چرانوے چوکڑی جگ بچھوں میں آئی بھگتاں کول، دوسر ہتھ نہ کسے پھڑانیا۔ ہوئی ہوئی اپنے وچ بہاواں اڈول، پھڑ باہوں آپ اٹھانیا۔ مارگ دس اک انمول، پاندھی دھر دے دیاں بنانیا۔ سچ دوارا اگمی کھول، پڑدہ اوہلا اک اٹھانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سیوا سوہنی اک سمجھانیا۔ شبدی نیا کہے اخیر، بن اکھراں رہی جنانیا۔ جن بھگت سہیلے اٹھ ویر، ویلا وقت خوشی منانیا۔ پرم پڑکھ پر بھ آیا پیر، پیرن پیرا نور خدانیا۔ جس دا کھیل گھر گمبھیر، اگم اتھاہ اکھوانیا۔ امرت بخشے ٹھانڈا سپر، مدھر پیالہ جام دکھانیا۔ دھام دکھائے بے نظیر، نظر اپنی لئے بدلانیا۔ جنم جنم دی کٹے دِگِیری اگے ہوئے نہ کوئے دِگِیر، سکھ ساگر وچ سمانیا۔ آون جاون چکے پیر، لکھ چوراسی پنڈھ مکانیا۔ آتم پر ماتم بٹھ کے بیڑ، گھر ساچے دئے بہانیا۔ جس مارگ نوں لجدے گئے پیر فقیر، سنت سجن دھیان لگانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دھر دا حکم اک سنانیا۔ نیا کہے جو میرے اُپر چڑھدا، اپنا آپ مٹانیا۔ سو دھر دا ڈھولا پڑھدا، سوہنگ راگ الاانیا۔ توں میرا میں تیرا کردا، دوجی اوٹ نہ کوئے رکھانیا۔ ۱۱۹۔ منزل منزل پوڑے چڑھدا اپنا پنڈھ مکانیا۔ دیکھے کھیل سچے تھر گھر دا، جتھے وے شبد ودھانیا۔ ملے میل اگمی پر دا، پیا پریتم لئے ملانیا۔ جگت وچھوڑا مٹے چر دا، دُور دُراڈا ڈیرہ ڈھاہیا۔ اگے گیڑا انوکھا گڑدا، گیرنہار اک اکھوانیا۔ نو سو چرانوے چوکڑی جگ بچھوں پار برہم پر بھ آیا پھر دا پھر دا، پت پر میثور ویس وٹانیا۔ کنڈھی اُتے آکے آپ گھر دا، بھگتاں ڈوری تند لیا بندھانیا۔ مان تٹا اگمی شیر دا، مہر وچ اپنا آپ بدلانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اٹھانیا۔ شبد نیا کہے میں آئی کھیڑے، کھہرا جگت جُھڈانیا۔ ساچے لگے پچھلے ڈیرے، اگلی خوشی منانیا۔ جگ چوکڑی لنگھائے کر کر وڈے جیرے، آسا اک ودھانیا۔ کون ویلا پر بھ کرے مہرے، مہر نظر اٹھانیا۔ میں بھگتاں سنگ راگ الاواں تیرے میرے، میرا تیرا ناد وجانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیونہار وڈیانیا۔ نیا کہے میں چلاں بن پانی، آب لوڑ رہے نہ رانیا۔ ایہو میری اکھ کہانی، جو گر اوتار پیر پیغمبر گئے گانیا۔ صفت اندر لکھی دھر دی بانی، چارے کہانی جگت سمجھانیا۔ میرا کھیل جانے شاہ سلطانی، شہنشاہ اپنا حکم ورتانیا۔ کلج انت میں بن کے آئی نہانی، اپنا

آپ مٹائیا۔ جن بھگت ویکھ دُھر دے ہانی، سجن پیکھ گیت گاواں چائیں چائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میرا لیکھا لیکھے دے لگائیا۔ شبد نیا کہے میری انوکھی بنت، گھرن بھننہار آپ بنائیا۔ کوٹاں وچوں گرگھ ورا چڑھے سنت، جس صاحب سنگر آپ چڑھائیا۔ باقی روندے پھر دے جگت ودوانی پنڈت، ملا شیخ ہتھ کسے نہ آئیا۔ میری دُھر دی سیوا میں وچھڑے ملاواں نال اوس کنت، جس دی رت بسنت اکو نظری آئیا۔ ایسے کارن میں بھگتاں کراں منت، نیوں نیوں سیس جھکائیا۔ گرگھو اٹھو کرو ہنت، اپنا آپ میرے وچ لووٹکائیا۔ میرے کول کجگ کوئی نہ کرے علت، دُور دراڈا دے ڈھائیا۔ اگے خواری نہ ہوئے ذلت، سچ اٹاری دیاں بہائیا۔ اوتھے مجازی حقیقی نہ کوئی عشق، عاشق معشوق نظر کوئے نہ آئیا۔ نہ کوئی دوزخ نہ کوئی بہشت، نرک سورگ نہ کوئے وڈیائیا۔ نہ کوئی سوامی نہ کوئی ایشٹ، دیو دیوانہ کوئے اکھوائیا۔ نہ کوئی راما نہ وششٹ، بودھ گیان نہ کوئے سمجھائیا۔ اکو جوت پرم پُرکھ پر بھ کرے ملت، میل ملائے سچ سبھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گھر سچا دے دکھائیا۔ شبد نیا کہے میں آئی چڑھاؤن، دُھر دا حکم سیس لکائیا۔ میرے صاحب دا حکم موڑے کون، بلدھاری نظر کوئے نہ آئیا۔ میرے اندر سیوا کرے اُنجا پون، اپنا آپ مٹائیا۔ میرے اندر گر اوتار پیر پیغمبر سارے گاؤن، توں ہی توں ہی راگ الاٹیا۔ میرے اندر جگ چوکڑی بھگت سہیلے ورلے سون، باقی سچ نظر کسے نہ آئیا۔ اٹھو گرگھو میں پھڑ باہوں آئی بہاؤن، رُٹھڑے جگت ملائیا۔ پورب جنم دا قرضہ آئی لاہن، جو لارا دے دے گئی سمجھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھیو ابھیدا دے گھلائیا۔ شبد نیا کہے میں دتا لارا، ویلا وقت سمجھائیا۔ بن گوہند کسے یاد نہ سرسا کنارہ، اُدھارا سمجھ کوئے نہ پائیا۔ اوس ویلے میں کر کے کہا نمسکارا، نیوں نیوں سیس جھکائیا۔ جس ویلے شبدی رُپ آویں دوبارا، اپنا ویس وٹائیا۔ اوس ویلے تیرے بھگتاں دیاں سہارا، گرگھ اپنی گود بیٹھائیا۔ توں چو لاؤنا اپر اپارا، ونجھ مہانا اپنے ہتھ اٹھائیا۔ دو جہاناں بن کے مددگارا، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، راہ کھہڑا دینا دکھائیا۔ نیا کہے میٹوں آئی یاد، بھلیا لیکھ نہ بے پرواہیا۔ جس دی صاحب سنی فریاد، بے انت بے انت دیا کمائیا۔ اوس ہوئی جیہی ماری آواز، میری سنی اٹھ گھلائیا۔ میٹوں نظری آیا اتے آکاش، پرکاش کرے نورِ الہیا۔ جس دے حکمے اندر دو جہان آباد، آبادی لکھ چوراسی بنائیا۔ جس میرا سازن لیا ساز، بن گھڑیاں گھاڑت

دِتا دکھائیا۔ اندر وڑ کے کھولیا راز، پڑدہ آپ اٹھائیا۔ حکم سندیسہ دے کے گھلایا لوکمت، مطلب اپنا نہ کوئے دکھائیا۔ جا کے بھگت سہیلے پیکھ اوہناں نبھاؤنا دُھر دا ساتھ، سگلا سنگ بنائیا۔ ویکھیں فرق نہ پائیں ذات پات، اُوچ نیچ نہ دھیان لگائیا۔ جو گاؤندا ہووے سوہنگ دُھر دی گاتھ، تِس جا کے سِیس نوایا۔ اوہناں اندر میری ذات، میری ذات وِچ وفات کدے نہ آئی۔ ایہہ لیکھا لکھن والا نہیں قلم دوات، بن اکھراں رہیا سمجھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی خواہش پور کرایا۔ نیا کہے میٹوں گھلایا اوس، جو اصل رُپ سمائیا۔ نو نو چار جو رہیا خاموش، زرگن ہو کے کھ چھپائیا۔ جس دے درس دیوت سُر رہے لوچ، جگ چوکڑی دھیان لگائیا۔ جس دی گر اوتار کردے گئے سوچ، سوچ سمجھ اپنی نال ملایا۔ سو صاحب سنگر پُرکھ اکال جن بھگت ویکھ نردوش، نردھن لئے جگایا۔ دے سہارا اپنی جوت، دیدارا دردی رُپ دکھائیا۔ سچ مُجتِ انتر ہو کے موہت، پریم پریتی اک جڑایا۔ جس دی میں کردی رہی کھونج، کھوجت کھوجت اپنا مان مٹایا۔ اُس دے ویکھ نرالے چونج، چرنی ڈگی نیتز نیناں نیر دہائیا۔ میٹوں سمجھ نہ آیا بھيو گوجھ، بھیت سکلیا نہ کوئے درڑایا۔ مستی اندر ہو بے ہوش، مدہوش دیاں دہائیا۔ تیری سار نہ آئی چوڑاں لوک، سلوک تیرا نہ کوئے پڑھائیا۔ لکھ چوڑاں بھری کوڑ گڑیارے کھوٹ، سدا سچ نہ کوئے سنایا۔ جن بھگت گاون تیرا سلوک، دُھر داراگ الایا۔ اوس کنارے اوس کنڈھی پگڈنڈی پے کے میں وی گئی پہنچ، اپنا پنڈھ مکائیا۔ جس دوار یوں دردی ملے خونت، خطرہ کئے خطا بھل دے بخشائیا۔ خوشیاں اندر میٹوں بھگتاں ملن دا شوق، شہنشاہ میری آسا پور کرایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سوہنا جوڑ جڑایا۔ نیا کہے میرا اندر صاف، سوہنا وچوں نظری آئی۔ جس وِچ گرکھاں وڑدیاں پچھلے کرم ہون معاف، اگلا جنم دیاں بدلایا۔ جو پریم پریتی اندر ہوئے گستاخ، تنہاں دا غصہ دیاں مٹایا۔ جو گوبند گیا آکھ، سو آخر پور کرایا۔ میرے اندر اکو تاک، طاقت نال سکے نہ کوئے کھلایا۔ پر م پُرکھ اکال اپنے ہتھ رکھی جاچ، کُنجی اور نہ کوئے لگایا۔ جو انتر آتم پر ماتم سوہنگ جپدے جاچ، تنہاں سدا سدا سد میرے اندر بہائیا۔ میں مندر رکھیا خاص، جس وچوں خالص اک نور نظری آئی۔ کوٹن کوٹاں وچوں میں جن بھگت وِچوں کہاں شاباش، بن رسنا جہوا آواز سنایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نیا نوکا خوشی منایا۔ نیا کہے میری نوکا منظور، ہوکا انتر نہ کوئے دکھائیا۔ میں بھرنا اکو پور،

بھگت سُہیلے آپ چڑھائیا۔ پھر جگ چوکڑی رہنا مشہور، مشق اپنی اک سمجھائیا۔ سنجگ تریتا دواپر کجگ میری انتظار کردے ضرور، گرگھ بیٹھے دھیان لگائیا۔ پر میں حکمے اندر بیٹھی رہندی دُور، دُور دُراڈا ڈیرہ لائیا۔ جس ویلے پُرکھ اکال دین دِیال میٹوں اپنا دسداسچ دستور، دُھر دا حکم سنائیا۔ گہری اکھ نال لیندا گھور، بھے بھو اک جنائیا۔ اوس ویلے میں ہو کے مجبور، موجودہ ہو کے درس دکھائیا۔ جن بھگت ساچے سنت لے کے جاواں ضرور، ضرورت اپنی پور کرائیا۔ باقی ناتا دسے کوڑ، کوڑیاں کولوں اپنا پلو چھڈائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، حکمے اندر رہیا بھوائیا۔ حکمے اندر میں سدا بھوندی، بھور جگت جہان ویکھ دکھائیا۔ فکر اں اندر کدے نہ سوندی، غفلت روپ نہ کوئے وٹائیا۔ دوس رین اکو ڈھولا گاؤندی، تُوں ہی تُوں راگ الاٹیا۔ جن بھگتاں ویکھ خوشی مناؤندی، چاؤ گھنیرا اک پرگٹائیا۔ ویکھ کھیل اگئی شاہو دی، شُکراں وچ دھیان لگائیا۔ ایہہ دھار بے پرواہو دی، جس دی سمجھ کسے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کھیل رہیا دکھائیا۔ نیا کہے میں آئی کنڈھی، کنڈیاں سولاں میری حالت دتی بدلایا۔ جدھر ویکھیا پئی بھنڈی، ور بھنڈی رہی گر لائیا۔ صاف سُتھری نظر نہ آئی ڈنڈی، راہ حق نہ کوئے جنائیا۔ گندیاں وچ مل کے ہو گئی گندی، ست سچ روپ نہ کوئے سمائیا۔ جس ویلے آئی آواز میں سُنیا سوہنگ چنڈی، میرے انتر لئی انگڑائیا۔ میری جگت واٹ ٹٹی بندی، بندی خانہ رہن کوئے نہ پائیا۔ میٹوں سچ آئی سگندھی، جیہڑی دھار بے پرواہ آپ پرگٹائیا۔ میں اوسے ویلے وست اک منگی، خالی جھولی اپنی آگے ڈاہیا۔ پاربرہم پت پر میثور میں پھردی پیریں تنگی، بھجاں واہو داہیا۔ بن تیرے ہوئی رنڈی، سہاگ کنت نظر کوئے نہ آئیا۔ میٹوں کوئی نہ لاوے اگی، انگیکار نہ کوئے اکھوائیا۔ مینڈھی سیس نہ کوئے کنگھی، کجل دھار نہ کوئے بندھائیا۔ ابناسی کرتے میٹوں ملے کوئے نہ سنگی، جو دُھر داسگ نبھائیا۔ میں نیتراں ہوئی اندھی، لوچن اکھ نہ کوئے کھلائیا۔ پاٹے چیتھڑ میری اگی، لیرو لیر روپ وٹائیا۔ میری نیا نوکا بن پانی دھار پار کدے نہ لنگھی، چپو ونجھ نہ کوئے سہائیا۔ حکم دتا سورے سر بنگی، سچ سچ سمجھائیا۔ اٹھ تیری کٹاں تنگی، مہر نظر اٹھائیا۔ تُوں کنارہ ویکھ اوہ کنڈھی، جس کنڈھی وچوں کنڈھے والا نظری آئیا۔ اوتھے جن بھگتاں تھان بھومکا سہائی چنگی، سوہنا آسن اک بنائیا۔ تیری پوری مراد ہووے منگی، ترسنا آسا وچ سمائیا۔ بھگتاں نال بھگت سنگی، نام وجاون اک مردنگی، دُھر دا تال وجائیا۔ جوتی

جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، تیرا لیکھا دئے چُکائیا۔ کنڈھی آ کے ویکھا کنارہ، تگاں نین اٹھائیا۔ جس ویلے سُنیا سوہنگ مہاراج شیر سنگھ وِشنوؤں بھگوان جیکارا، میری سُدھ رہی نہ رائیا۔ بن جھکولیوں آیا ہلارا، بن پونوں دتا ہلایا۔ گرگھ مینوں لگا پیارا، جس گرگھ اندروں تیرا نام جس رہیا سُنایا۔ میں ہس کے کہا سوہنا لگا اکھاڑا، جنگل جوہ اُجاڑ پہاڑ سوہا پائیا۔ جاں تئیا تقدیر بناؤن والا نظری آیا لاڑا، تدبیر سچّی رہیا سمجھائیا۔ اوتھے مینوں بھل گیا اگلا پچھلا کنارہ، اِکو چرن دھیان لگائیا۔ جنہاں ملیا ایہہ سہارا، اوہناں میری لوڑ رہی نہ رائیا۔ میں منگاں چرن دھوڑ چھارا، جو گرگھ بیٹھے ڈیرہ لایا۔ بے اوہناں وچوں اِک تیج بھان کرے اشارہ، میری شان دئے بنائیا۔ چرن جُھہائے نر نر نکارا، میری نیا اپنے نال لئے ترائیا۔ میں نیا ویکھا اوہ سُنیا، جس سب دی پکڑی بہییا، اوچ پنچ بنائے بھین بھنیا، وِسیا دھرم رائے اگے نہ کسے کڈھائیا۔ اوس دی سرنی اوسے درتے پئیا، جس دیاں بھگت سہیلے سجن ساچے سخی رُپ سُنیا، صاحب اِکو بے پرواہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سب دا لہنا دینا دیونہار دے دے خوشی منائیا۔

★ ۱۶ جیٹھ ۲۰۲۱ بکرمی تیج بھان دے گرہ شیخ سر ضلع جموں ★

نیا کہے میں نوکا ہو کے تردی، پُرکھ اکال حکم سُنایا۔ جگ چو کڑی رہی ڈردی، اپنا کھ چھپائیا۔ کلجگ انت بن کے دردی، دردیاں درد وندائیا۔ بھگت سہیلے ساچے وردی، وعدہ پچھلا پور کرائیا۔ دکھاواں کھیل سچّے نر ہر دی، نر نرائن دیاں ملایا۔ سدا کلا رکھاں چڑھدی، اتر پورب پچھم دکھن وجے ودھایا۔ میں جگت جہان کدے نہ مردی، مُردا رُپ نہ کوئے وٹائیا۔ سنت جنان دی سدا بردی، بن سیوک سیوکمائیا۔ میرا پریتم پیارا اِکو عرشی، جس عرشوں فرش دتا دکھائیا۔ میں چلاں اوس دی مرضی، منسا ہور نہ کوئے ودھائیا۔ سچ دوارے گوہند دتی اِکو عرضی، آرزو اپنے نال ملایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دتی وڈیایا۔ نیا کہے میں نوکا ہو کے آئی، اپنا رُپ وٹائیا۔ مینوں ویکھنہاری آد شکت مائی، چتر بھج دھیان لگائیا۔ میرا راہ تئے کچھی نین اٹھائی، وِشنوؤں اشارے نال سمجھائیا۔ مینوں ویکھ پاربتی گر لائی، بھولے ناتھ رہی جگائیا۔ سبجگ تریتا دوا پر کلجگ میں ہتھ کسے نہ آئی، دُور

دُرّاوی بیٹھی مکھ چھپائی۔ کوٹن کوٹ پاؤندے گئے دُہائی، نیتز نیناں نیر وہائی۔ پیر پیغمبر گُر اوتار بن کے گئے راہی، پاندھی ہو کے پندھ مُکائی۔ لیکھا لکھدے گئے قلم شاہی، شاکر ہو کے حکم منائی۔ شہادت دیندے گئے گواہی، اپنا سنگ نبھائی۔ پر بھ پت پر میثور مینوں حکم دتا نہ سچے ماہی، دُھر فرمانا اک جنائی۔ میں قدم نہ چلی رائی، اپنی آپ نہ لئی انگڑائی۔ جس ویلے گوہند بوٹا پٹیا کاہی، انتر آتم دھیان لگائی۔ میں چلاں تیری رضائی، رحمت تیرے ہتھ وڈیائی۔ میری آسا دُور دُرّاوی نیڑے آئی، اپنا حال رہی جنائی۔ سُن صاحب سچ گو سائیں، گہر گبھیر تیری سرنائی۔ سچ نیا دینی دکھائی، جس نوکا دی گھاڑت نہ کسے گھڑائی۔ جو جولاہے کبیر ہتھ نہ آئی، گنگا دھار رہیا گر لائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہونا سدا آپ سہائی۔ نیا کہے مینوں لہدے گئے پیر فقیر، فکران وچ مری لوکائی۔ شاہ سلطان ہو دِگیر، دل دی آسا پور نہ کسے کرائی۔ میں ہتھ نہ آئی چار کُنٹ اخیر، دہ دشا سمجھ کسے نہ پائی۔ مینوں تگدے رہے لا نظیر، نیتز نین اٹھ گھلایا۔ میری نظر نہ آئی تصویر، شناخت سکے نہ کوئے کرائی۔ کنڈھے ملیا نہ کوئے ماہیگیر، مُجت زنجیر لئے بندھائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میری سوہنی کھیل رچائی۔ نیا کہے میں نوکا ہوئی، نو نو چار ویکھ دکھائی۔ سچ دوار سنی عرضوی، گر گر ناد و جائی۔ آلس نندرا وچوں اٹھی سوئی، سوہنا روپ وٹائی۔ میرا بھونہ جانے کوئی، کہن والا نظر کوئے نہ آئی۔ میرا سندیسہ کبیر نے اک وار دسیا لوئی، بن لہنیوں لہنا دتا جنائی۔ جس میرا پر بھ کرپا کر کے دیوے درگاہ ڈھوئی، چرن کول بخشے اک سرنائی۔ تہاں جوگی دُھر دی نیا ہوئی، جس اُپر چڑھ کے پچھے پرت کوئے نہ آئی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دیوے وڈیائی۔ نیا کہے میں نوکا ایک، آد جگاد سیو کمائی۔ جن بھگتاں کیتا دُھر دا ہیبت، بن ہتکاری پھیرا پائی۔ مینوں لہدے گئے مُلا شیخ، شیخی اپنے نال رلائی۔ میرا کسے نہ آیا بھیت، پڑدہ سکے نہ کوئے اٹھائی۔ میں کدے نہ چلاں بالوریت، سچ سروور اپنی تاری لائی۔ کلج انتم ویکھن آئی کھیڈ، سوہنا من موہنا روپ وٹائی۔ مینوں نال لے کے آیا جس کھیل رچایا مہینہ جیٹھ، اگنی تپش نہ کوئے تپائی۔ میں چھایا سچی بیٹھی ہیٹھ، سکھ ساتک روپ وٹائی۔ جن بھگتاں ویکھاں لیکھ، جنہاں لکھارا بنیا بے پرواہیا۔ درس دکھائے نیتن نیت، نج نیتز بیٹھا ڈیرہ لائی۔ آتم پر ماتم کر کے ہیبت، ہت سوہنا رہیا بنائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا جانے بے پرواہیا۔ نیا کہے میرا نوکا ناؤں، نر

نرنکار دے وڈیاںیا۔ میں جن بھگتاں پکڑاں باہوں، ہر جن ساچے لواں اٹھایا۔ لہدی پھراں گھر گھر ڈھونڈاں گاؤں گاؤں، در در اپنی الکھ جگایا۔
 جنہاں بلیا میرا صاحب سچا شہنشاہو، شاہ پاتشاہ بیٹھا سیس ہتھ لکایا۔ تنہاں نیوں نیوں لاگاں پاؤں، دوئے جوڑ سیس جھکایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ
 اپنی کرپا کر، میرا سچا سنگ بنایا۔ نیا کہے میتوں نوکا کہندے بیڑی، بیڑا بھگتاں پار کرایا۔ میں دیکھن آئی گرگھ سخی کیہڑی، جو انتر ہر دے بیٹھی دھیان
 لگایا۔ جس داناتا مٹنا پنج تت کایا ڈھیری، خاکی خاک نہ کوئے سمایا۔ جنہاں نال سری بھگوان نہ کرنی ہیری پھیری، کوڑی کرپا پندھ مکایا۔ جنہاں اُتے
 کجک کال نہ جھلنی اندھیری، امرت میگھ اک برسایا۔ جنہاں دی جڑ ایٹھے اوٹھے نہ کسے اُکھیری، بوٹا لایا بے پرواہیا۔ میں اوہناں دی بن کے رہاں
 چیری، سیوک ہو کے سیو کمایا۔ اوہ گرگھ کدے نہ لاون دیری، سد بیٹھے پندھ مکایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میرا دھر دا میل ملایا۔
 نیا نوکا کہے میں گاواں ڈھولا، دھر دا راگ الایا۔ جن بھگتاں دیکھیا چلیا پڑدہ اوہلا، دوتی روپ نظر نہ آیا۔ صاحب سنگر دین دیال بنیا وچ وچولا،
 سوہرے پیئے اکو گھر بنایا۔ پریم پریتی انتر لگا ساچا ہولا، لال گلا رنگ چڑھایا۔ نرگن سرگن بدلے اپنا چولا، چولی اکو رنگ دکھایا۔ در درویش ہو کے
 بنیا گولا، ٹھا کر سیوک روپ وٹایا۔ آتم سچ سہائے سچ کھٹولا، کھٹیا نظر کسے نہ آیا۔ اوٹھے کوئی نہ پاوے رولا، رسنا جہوانہ کوئے دہایا۔ ساچا تول اکو تول،
 تولنہارے دیا کمایا۔ سچ کنارہ اک اڈولا، دو جہاناں ڈل کدے نہ جایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا سچا ور، سنگی ساتھی رہیا بنایا۔ نیا
 نوکا کہے میتوں چڑھیا چا، گھر وٹی اک ودھایا۔ سو ویلا وقت گیا آ، تھت وار خوشی منایا۔ گھڑی گھڑیاں رہی کھڑکا، کھٹکا پچھلا رہی چکایا۔ گر اوتار بن
 گواہ، پیر پیغمبر شہادت دین بھگتایا۔ پُرکھ ابناسی بن ملاح، بیڑا اپنے ہتھ رکھایا۔ بھگت بھگوان لئے چڑھا، پھڑ باہوں اُپر لکایا۔ ساچی سکھیا دے سنا، دھر
 دا ڈھولا راگ الایا۔ شبد اگئی چپنا ناں، دوجی اور نہ کوئے پڑھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھایا۔ نیا نوکا کہے میں گرگھ
 دیکھاں چڑھدے، چرن کول اک اٹھایا۔ سوہنگ ڈھولا دیکھاں پڑھدے، پت پر میثور نام الایا۔ پریم پریتی دیکھاں کردے، ناتا جوڑ سچے ماہیا۔ کنت
 سہاگی دیکھاں وردے، ست سروپ پھیرا پائیا۔ جینودیاں جگ دیکھاں مردے، مر جپوت روپ وٹایا۔ ساچی ترنی دیکھاں تردے، تارنہارا جنہاں اکو

نظری آئی۔ سچ دوارے ویکھاں کھڑدے، کوڑی کریا ڈیرہ ڈھاہیا۔ ساچے مندر ویکھاں وڑدے، بند کوڑی کڈا آپ کھلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہرجن ساچے لئے ترایا۔ نیا نوکا کہے میری سیوا اپار، اپر میر پر بھو آپ لگایا۔ میں سچ دوارا دیواں وکھاں، ویکھ ویکھ خوشی منایا۔ میں پار اتاراں شاہ کنگال، اوچ پنچ نہ کوئے رکھایا۔ سچ دوارے دواں بہال، جس گرہ وسے بے پرواہیا۔ کلج انت پچھلا دیواں احوال، حال اگلا اپنے نال ملایا۔ ایہو گوہند دا سوال، سوالی ہو کے منگ منگایا۔ کرپا کری دین دیال، دیاندھ ہو سہایا۔ بھگت سہیلے لئے اٹھال، پھر باہوں گلے لگایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی نیا دتے چڑھایا۔ نیا نوکا ہوئی خوش، خوشیاں راگ الایا۔ پڑکھ اکال مان دتا گوہند پت، گوہند پت گرگھ میرے نال ملایا۔ میری سوہنی سہنجنی موئی رت، رت رتڑی اک مہکایا۔ میں واہو داہی چلاں لوکمت چپ، میری آواز سنن کسے نہ پائیا۔ منج دھار پار کراواں اندھیرا گھپ، ڈونگھی بھوری ڈیرہ ڈھاہیا۔ اوس دوار دا کراں رن، جس دوارے منگھ نظر کوئے نہ آئیا۔ اکو بیٹھا پار برہم ابناسی اچت، ست ستوادی سوہا پائیا۔ اُس دی گودی گرگھ ساچے دیواں سٹ، پورب وچھڑے میل ملایا۔ اوہ کرپا ندھان گلوکڑی پائے گھٹ، پچھلا ڈکھڑا سرب گوائیا۔ نرگن ہو کے لئے پچھ، بن رسنا جہوا اپنا ناد جنایا۔ لوکمت کیوں بیٹھے رہے لگ، اپنا گھ چھپایا۔ سری بھگوان کہے جن بھگت ملن دی میتوں بھکھ، ترسنا اک رکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنے لیکھے پائیا۔ نیا کہے میں پار کراواں پور، نوکا ہو کے سیو کمایا۔ جن بھگتاں پر ماتم ملے حضور، حضرت ہو کے درس دکھایا۔ اینہاں دوہاں مل کے میں ہوواں مشہور، میرے نام ملے وڈیایا۔ میرے صاحب دا آد جگادی سچ دستور، حکمے اندر کھیل کھلایا۔ اوہناں ملدا آد جگاد ضرور، جو شرع وچوں اپنی شرع بیٹھے بدلایا۔ کرپا پورب بخشے سرب قصور، قسم نال میں نمائی ہو کے رہی سنایا۔ جنہاں ملائے اپنے نور، سو نور اوہو نظری آئیا۔ جس نور وچوں جھلک دتی کوہ طور، موسیٰ منہ دے بھار سٹایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ہرجن ساچے گھر بہایا۔ نیا کہے میں سخن سچا کہنا، سخن والی بات رہی نہ کوئی سنایا۔ جن بھگتو پر بھ چرن کول سدا بہنا، بیٹھیاں ہوئے نہ کدے جدایا۔ درسن

دیکھنا اوس دے نیناں، اپنے نین نہ کوئے وڈیاںیا۔ چرن قدماں کولاں اُتے ڈھنہا، مان ابھمان دوویں دینے تجاںیا۔ سچ پریم پیار پریتی اندر سوہنگ مہاراج
شیر سنگھ وشنوں بھگوان سب نے کہنا، رسنا کہن نال اگلا پچھلا پچھلا اگلا وچلا لیکھا دئے چُکایا۔

نیا کہے میٹوں ملی اوہ چٹھی، جس دا اکھر نظر کسے نہ آئی۔ وچوں حکم ملیا بن کے آویں نکی، دُھر فرمان اک سمجھایا۔ لکھ چوڑاسی وچوں گرگھ
چڑھاؤنے چھوٹی سکھی، سوہنی سیو کماںیا۔ بن گوہند توں سمجھ نہ سکے اکی، ایکنکار دئے وڈیاںیا۔ میں اندروں باہروں سچ سفیدی دھار چٹھی، دوجا رنگ نہ
کوئے رنگایا۔ میری سچ ست دی بولی مٹھی، ست ستوادی آپ سمجھایا۔ میری کھیل سدا انڈٹھی، انڈٹھری کار کماںیا۔ میں چل کے آئی او سے متی،
جس دا حال متر پیارا گیا لکھایا۔ میں نیز ویکھیا میٹوں اوہو دھار دسی، جو بھگت اپنا ناؤں دھرایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا کھیل
رہیا کرایا۔ نوکا کہے میں پڑھیا سندیس، میرا انتر لئے انگرایا۔ حکم دتا اک نریش، نر نرائن دتا سمجھایا۔ اٹھ اپنے نیتز پیکھ، لوچن اک گھلایا۔ ساچے
سجناں نال کر ہیت، جنہاں ہتکاری دیا کماںیا۔ اپنا آپ کر بھیٹ، مان ابھمان گواںیا۔ جگت جہان بن کے کھیوٹ کھیٹ، ساچی سیو کماںیا۔ دھن دولت
بھراں خزانہ تیری جیب، قیمت اکو وار چُکایا۔ ساچے سنتاں نال نہ کریں فریب، فیصلہ اکو حق سناںیا۔ در دروازے جانا بن نیک، نیکی اپنی جھولی پانیا۔
جنہاں بخشی ساچی ٹیک، تنہاں لے کے آؤنا چائیں چانیا۔ چو تیرے اندر وڑ کے شبدی لائے دس دسمیش، دہ دشا اکو وار بھوایا۔ میں ویکھاں سدا
ہمیش، سچھنڈ بیٹھا ڈیرہ لایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی کار کماںیا۔ نکی ہو کے آئی نکی، اک دھیان لگایا۔ حکمے اندر گھر ساچے
مٹی، منسا موہ مٹایا۔ ڈونگھی کندر آئی بھٹی، اپنا پنڈھ مکاںیا۔ کنارہ ویکھاں چھپر چھٹی، سوہنارنگ سہانیا۔ جگت نیتز ہو گئی انھیں، بھگتی اٹھ گھلایا۔ گرگھ
ویکھاں وڈا دھنی، میرا لہنا دئے مکاںیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، صاحب ستگر ہوئے سہانیا۔ نیا کہے میں آئی بھج، دُور دُراڈا پنڈھ مکاںیا۔
بھگت سہیلے رہی سد، سدا ہوکا اک جنایا۔ کوٹن کوٹ شاہ سلطان ایتھوں گئے لد، پار کنارہ نظر کسے نہ آئی۔ سچ دساں جس ویلے تندوے تار کٹ لجیا

رکھی گج، زرگن اپنا پھیرا پائیا۔ اوس ویلے ساچی دھارا چرن کولاں ہیٹھاں گئی سچ، اپنی سیو کمائیا۔ زرگن روپ اُپر بیٹھ پڑکھ سمرتھ، سر میرے ہتھ
 ٹکائیا۔ میری کھول اگئی اگھ، اکو وار دتا سمجھائیا۔ کلج انتم تیرا لہنا دیواں حق، لیکھا لیکھے وچوں پور کرائیا۔ بھگت سہیلے نال رکھ، گر چیلے میل ملائیا۔
 تیرے اُتے بہہ کے میرا ڈھولا گاون جس، سوہنا راگ الائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میری آسا پور کرائیا۔ نیا کہے میں کو جھی کملی،
 پر بھ سچے میری بنت بنائیا۔ بدھ ہین جگت نمانی یملی، گھر گمبھیر ساچی سیو کمائیا۔ میری قیمت جگت جہان کوئی نہ پاوے دمڑھی، پیسا دھیلا سکے نہ کوئے
 چکائیا۔ ہڈ ماس نہ کوئے چمڑی، کاٹھ گھاٹ نہ کوئے گھڑائیا۔ مات پت نہ کوئی امڑی، بھنیا بھین نہ کوئے وڈیائیا۔ شودوالے مٹھ مسیت نہ پھراں
 مندریں، گردوار نہ پھیرا پائیا۔ جنگل جوہ اُجاڑ پہاڑ کسے ٹلے ملاں نہ کندریں، تٹ کنارے روون دین دُہائیا۔ کسے ہتھ نہ آئی گورکھ مچھندری، کن پائے نیتز
 نیناں نیر وہائیا۔ کوئی لہ نہ سکیا جگت پیالہ پیانوہارا عملی، ڈھونڈ تھکی سرب لوکائیا۔ اپنا قدم اپنا پیڑ پر بھ کرپا نال سمبھلی، ڈونگھے کھات نہ کوئے ٹکائیا۔
 جگ چو کڑی ویکھدی رہی ہندی بدلی، بدلہ مکدا رہیا تھاواں تھانیا۔ سچ دستاں ایہو جیہا شہنشاہ جگ چو کڑی کوئی نہ ملیا عدلی، جو سچ عدالت اکو اک لگائیا۔
 جن بھگتاں پریم پیار دی پا کے سنگلی، سگلا سنگ تڑائیا۔ جے سناوے تے سناوے کہانی اگلی، پچھلی کرے نہ کوئے پڑھائیا۔ حکم دے کے سچ دوارے سد
 لئی، بھجی آئی واہو داہیا۔ میں اکو پار کنارہ حد لہ لئی، جس گھر بیٹھا بے پرواہیا۔ گرکھاں سچ سندیسے دے سد رہی، اُچی کوک کوک سنائیا۔ جوتی جوت
 سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر میرے ہتھ ٹکائیا۔ نیا کہے میں نکلی وڈی، وڈی نکلی پر بھ نے آپ بنائیا۔ میں بھگت دوارے آئی سدسی، صد کے واری
 گھولی گھول گھمائیا۔ گرکھاں گر سکھاں بھار اُٹھاواں اپنے سیس ساڈھے تن ہتھ کایا ماٹی ہڈی، دھر دی سیوک بن کے سیو کمائیا۔ جنہاں پریت پریت نال
 لگی، لاگت منگاں کوئے نہ رانیا۔ ایس اڈیک وچ لنگھدی جائے پیسویں صدی، گر اوتاراں پیر پیغمبراں سدا دتا چائیں چانیا۔ شاہ سلطان سری بھگوان حکمے
 اندر جس دے بدھی، بندنا کر سیس نوایا۔ جن بھگتاں ریت لگی چنگی، مندر مسیت بیٹھے تجائیا۔ سری بھگوان لائے اگلی، انگیکار اکھوائیا۔ اوہناں پٹھ نہ
 دے سنگی، جنہاں ملیا بے پرواہیا۔ میں آپ نہیں آئی کندھی، کندھی والا حکمے اندر رہیا بھائیا۔ جن بھگتاں آسا منسا پوری کرے بوہ رنگی، رنگ رتا ہو

سہانیا۔ اچ دی گھڑی سٹکھنی وار تھت چنگی، گھڑی پل خوشیاں نال رلائیا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنو بھگوان جن بھگتاں انتر آتم کیتی ٹھنڈی، پورب جنم دی ٹٹی گنڈھی، مہر نظر اک اٹھانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچی سکھیا سکھی وچوں سمجھانیا۔

★ ۱۶ جیٹھ ۲۰۲۱ بکرمی رام چند شیخ سرجموں ★

ہر جن بولن سچ جیکارا، بے بے جے جیکار اک سنایا۔ جگت جہان چھٹے کنارہ، منجھدھار نہ کوئے رڑھانیا۔ لکھ چوراسی نہ رہے پیارا، ملے میل بے پرواہیا۔ ناتا تے کوڑ کڑیارا، سچ سچ اکو نظری آئی۔ پت پر میثور پاربرہم پر بھ ملے ایکنکارا، اک اگلا سچا ماہیا۔ ایتھے اوتھے دے سہارا، سر اپنا ہتھ رکاکیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہروان ہوئے سہانیا۔ بھگت جن بولن جیکار، ڈھر دا نعرہ اک لگایا۔ جگت ناتا چھٹے سنسار، سگلا سنگ تجابیا۔ بھگت وچھل ملے گردھار، گرو اپنی گود رکاکیا۔ جنم کرم پر بھ پاوے سار، دیکھ دکھاوے چائیں چانیا۔ مانس جنم دے ادھار، انتر آتم پر ماتم ویکھ دکھانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سدا سد ہوئے آپ سہانیا۔ بے جیکار گایاگیت، ہر کرتا آپ جنایا۔ اچرج ویکھی ڈھر دی ریت، ریتوان رہیا سمجھانیا۔ لہنا دینا چکیا ہست کیٹ، اوچ نیچ نہ کوئے دکھانیا۔ پت پر میثور ملیا اک اتیت، ترے گن لیکھا رہیا مکانیا۔ سچ ست بندھائے پریت، بخشے اک سرنایا۔ دھام جنائے دھرم انڈیٹھ، نہکرمی کرم مکانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دیوے مان وڈیانیا۔ سچ جیکارا لگا ست، سنگر دے وڈیانیا۔ جن بھگتاں بخشے برہم مت، وڈیا برہم پڑھانیا۔ انتر آتم پریم وس، وصل اکو اک کرائیا۔ شبد اگمی مارگ دس، رہبر بنیا نور خدایا۔ ست پرکاس کر سمرتھ، پر بھ دیوے مان وڈیانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا سوہلا اک سنایا۔ ساچا سوہلا سنیا جگ، جگ چوتھے وچے ودھانیا۔ گرگھ گرگھ سنت سہیلے رہے ہس، بھگوان خوشی منایا۔ دھرم دوارے ڈھر دا جس، سچ سوامی کری پڑھانیا۔ پچھلا پنڈھ کیا نٹھ نٹھ، اگلا لیکھا لیکھے وچوں دتا مکانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دیونہار وڈیانیا۔ سچ جیکارا گہر گہیر، اکو اک سنایا۔ ہر جن لاؤندار ہے بن سریر، پنج تت

نانا توڑ تڑایا۔ جس مندر چڑھ کو کے کبیر، گہر گبھیہر الایا۔ سو صاحب بے نظیر، زرویر ویس وٹایا۔ جس دی اجل سچ تصویر، دستگیر نور خدایا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیونہار وڈیایا۔ بھگت جیکارا بولیا سچ، سچ ملی وڈیایا۔ وشن برہما شور ہے تک، تقویٰ اک رکھایا۔ گر اوتار گاوندے جس،
 سوہنا راگ الایا۔ پیر پیغمبر کہندے حق، نعرہ حق پر گٹایا۔ برہمنڈ کھنڈ ویکھن رو سس، سورج چند دھیان لگایا۔ پری لوء آکاش پرکاش چرن کول ٹیکن
 متھ، مستک ٹکا دھوڑی خاک رمایا۔ شاستر سمتر وید پُران اکھراں نال گاوں جس، انجیل قرآن صفت صلاحیا۔ سنجگ تریتا دواپر کلجک سچ سرنائی رہے
 ڈھٹھ، اپنا آپ مٹایا۔ دو جہان اندر باہر اکو نام رہے رٹ، رٹا چھڈیا جگت لوکایا۔ لوک پر لوک چوڈاں کھول ہٹ، چوڈاں طبق طبق اک سمجھایا۔
 سارے کہن اچی کوکن آد جگاد کسے دا چلے نہ کوئی وس، بے بس بیٹھے دھیان لگایا۔ جو کچھ کرے سو کرے پرکھ سمرتھ، شاہ پاتشاہ سچا شہنشاہیا۔ رکھی
 منی جگت تپیشراہ رہے تک، نیتز نین نین اٹھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دیوے مان وڈیایا۔ رکھ من تنن راہ، نیتز نین نین اٹھایا۔
 کون ویلا پر بھ ملے آ، پت پر میثور بے پرواہیا۔ بچھلا لہنا رہے تک، انتر آتم دھیان لگایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دیوے مان وڈیایا۔
 دے وڈیائی صاحب سنگر، جن بھگت دھیان لگایا۔ میرا لیکھا تیرے نال دھر، دھر مستک کھوج کھوجایا۔ زرگن ہو کے سرگن جڑ، جوڑی دھر دی لے
 بنایا۔ تیرا لیکھا منتر پھر، فرنا اکو دے سمجھایا۔ آدانت تیری لوڑ، سدا سدا سدا تیری آس رکھایا۔ سچ سوامی چڑھ گھوڑ، دو جہاناں پنڈھ مکایا۔ زرگن ہو
 کے زرویر بہر، نراکار تیری وڈیایا۔ جگت اندھیرا ویکھ گھور، ساچا چند نہ کوئے چمکایا۔ رسنا جہوا بتی دند سارے پاوندے شور، اچی کوک کوک سنایا۔ جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دے مان وڈیایا۔ دے وڈیائی پچھلے میت، ست ستوادی تیری یاد نظری آئی۔ تیرا گاوندرا رہیا گیت، بن رسنا جہوا
 بتی دند ہلایا۔ تیرے پریم پیار اندر بنیا رہیا ٹھنڈا سیت، اگنی تت نہ کوئے تپایا۔ تیری منڈا رہیا ریت، حکم اندر سپیس جھکایا۔ توں صاحب کیتی بختیش،
 بخشش میری جھولی پائی۔ ہتھ رکھ کے پشت پناہ پٹھ، دھر دا حکم سنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دھر دا لیکھا لیکھے لایا۔ دھر دا لیکھا
 لاؤنا بھرنگ، بھرنگو رہیا جنایا۔ تیرے نام وجائی کنگ، کنگرا کنگرا ناد سنایا۔ توں داتا دانی گہر گبھیہر ساگر سندھ، بوند سوانتی میرے مکھ چوایا۔ میں

سادھی اندر بنیا تیری بند، تن من تیری بھیٹ چڑھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر اپنا ہتھ لکائیا۔ بھرنگو مارے انتر آواز، نیتز نیناں نیر وہائیا۔ میٹوں دس میرے مہاراج، محبوب کیوں بیٹھا کھ چھپائیا۔ نہ اوہ پتن بیڑا دسے جہاز، نیا نوکا نظر کوئے نہ آئیا۔ نہ کوئی بھگتاں دسے سماج، سگلا سنگ نہ کوئے دکھائیا۔ نہ ناد سنے سچ رباب، تندی تند ستار نہ کوئے ہلائییا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ست سچ دے درڑائیا۔ بھرنگو کہے میرے غریب نواز، در تیرے عرضوئیا۔ میرے پورب جنم دا دیکھ کاج، کرتے تیرے ہتھ وڈیائیا۔ تُوں اپنی کرپا دتی داد، دست امولک جھولی پائیا۔ کجک انت تیرا سازن ساز، ساچی سکھیا اک دکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا جانے تھاؤں تھانیا۔ بھرنگ کہے میرے بھگوان، پر بھاتی تیری موہے نظری آئیا۔ بے شک تیری کرپا بلیا دان، دیاوان جھولی جھلک نال بھرائیا۔ میں کر لیا پروان، مہروان تیری تک سرنائیا۔ تُوں ہوئی چُپکے پھیر دتا فرمان، سچ سندیسہ اک سنائیا۔ جنم کر کے آوے نہ کوئی پہچان، کرم کر کے ملے مان وڈیائیا۔ زرگن ہو کے درسن دیواں آن، سرگن ستمگھ بچن نہ کوئے سنائیا۔ ڈھر سندیسہ دے فرمان، تیرا پورب ناتا جوڑ جڑائیا۔ تُوں بنیا رہیں انجان، بالی بدھ اکھوائیا۔ کوڑی کرپا سرشٹ سبائی مان، بن سری بھگوان انت ہوئے نہ کوئے سہائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا حکم اک ورتائیا۔ ساچا حکم اکو ورتے انت، نہ کوئی میٹے میٹ مٹائیا۔ ناتا جڑے جیو جنت، مانس مانگھ سو بھا پائیا۔ نام رکھائے جواہر پنڈت، براہمنی گود سہائیا۔ لیکھا کئے نہ کسے کولوں انت، انتشکرن کھوج نہ کوئے کھجائیا۔ ایسے کر کے نو سال پہلے بنائی بنت، لیکھا تیرے گھر پہنچائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سدا سد دیونہار وڈیائیا۔ بھرنگو رُوح بنی جواہر، موتی مانک وچوں پرگٹائیا۔ سرشٹ وچوں گئی ہار، چاروں گنٹ دہائیا۔ تنناں دناں وچ لہیانا نہ کوئی یار، سبجن سنگ نہ کوئے دکھائیا۔ آر پار نہ دسے کنار، منجھدھار نہ کوئے لنگھائیا۔ رائے دھرم سنگ پتر گپت لیکھا رہیا دکھال، پڑدہ اوہلا آپ اٹھائیا۔ اوتھے کنگالاں وچوں کنگال، دھن دولت نظر کوئے نہ آئیا۔ نیتز پونجن نوں لہے نہ کوئی رومال، دکھیاں دکھ نہ کوئے ونڈائیا۔ ساچا کرے نہ کوئے پیار، سر ہتھ نہ کوئے لکائیا۔ چاروں گنٹ ویکھ روئی دھاہاں مار، اوچی کوک کاگ وانگ گر لائیا۔ پھیر آئی پچھلی یاد، جنم بھرنگو والا رہیا ستائیا۔ جس نے کھیل رچایا آد، سو برہما دیکھ دکھائیا۔ اُدھروں دُور دُر اڈا دیکھ سنگھ

گرو دیال آیا بھاج، سچ سندیسہ اک جنائیا۔ میں راجیاں وچوں راج، بل راجا روپ وٹائیا۔ جس دا انت پر بھو سواریا کاج، گھر ساچے دے وڈیائیا۔ اوس بنا کون رکھے لاج، اگے پچھے لئے ترائیا۔ جس نے تیرا نام لکھیا اوس وچ کتاب، جیسہڑی کتب خانے نہ وچ بنائیا۔ اوس دوارے گنا تیرا حساب، بے باق لیکھا دئے کرائیا۔ نمانا درویش ہو محتاج، ممنون ہو کے سیس نوایا۔ اُس صاحب دا سدا کھڑا رہے جہاز، ڈبڈے رُڑھدے لئے چڑھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دیوے وڈیائیا۔ کہے آتم میتوں آئی ہوش، ہستی دتی سمجھائیا۔ جو آد جگاد بیٹھا رہیا خاموش، خوشیاں وچ سچا آسن لائیا۔ میرا اوس نال کاہد اروس، جو رسیاں رہیا منائیا۔ میں چھڈ کے کایا ماٹی تن پوش، سبناں نالوں کیتی جدائیا۔ ایتھے میری چلے نہ کوئی سوچ، سمجھ کم کسے نہ آئی۔ میں کر کر تھکی کھوج، چاروں گنٹ راہ کھہڑا سکے نہ کوئے سمجھائیا۔ جگت جہان کوڑی دسی موج، اگے سولاں سچ سو بھاپائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کون ویلا ہووے آپ سہائیا۔ آتم کہے میں بھرنگو پنڈ، انڈ برہمنڈ روپ وٹائیا۔ توں داتا گنی گہند، گہر گمبھیر اکھوائیا۔ تیری دھار ساگر سندھ، امرت روپ وٹائیا۔ کی ہویا میں بنیا رہیا والی ہند، ہندوان اگے نہ کوئے سہائیا۔ میتوں پئی انوکھی چند، چنتا سکے نہ کوئے گوائیا۔ توں شہنشاہ نرند، بخشند بے پرواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دیوے وڈیائیا۔ صاحب سنگر پورب کرم وچار، اپنا لیکھا دئے جنائیا۔ جس دا لیکھ قلم نال لکھ دتا روداس چمار، ڈھر داشد جوڑ جڑائیا۔ تس دی انت دیواں تیج سوار، پھڑ باہوں گلے لگائیا۔ ایسے کارن جن بھگت دوارے نیالے کے کھڑا تیار، سچ سنیا بے پرواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لہنا دینے وچوں چکائیا۔ جس دا لیکھ لکھیا گیا پر بھ شبدی دھار، کاغذ شاہی قلم میل ملائیا۔ سو گرگھ گرگھ ہر جن ہر بھگت اتن اترن پار، پار برہم پر بھ آپے ہوئے سہائیا۔ گرگھو گرگھو جن بھگتو جنہاں بولیاں ست جیکار، بے جیکار کرے لوکائیا۔ جس دوارے اندر تہانوں دیوے واڑ، اوس دوارے دے درتے شاہ سلطاناں دئے بہائیا۔ کیوں اوہناں جگت نہیں کرپا پیار، پچھلی بھگتی نال ترائیا۔ ایہہ لیکھا پہلوں لکھ کے رکھیا آپ نرنکار، کرپا کر بے پروایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، جن بھگتاں دئے دکھال، ورقہ ورقے نالوں اٹائیا۔

★ ۱۷ جیٹھ ۲۰۲۱ بکرمی شو سنگھ دے گرہ شیخ سرجموں ★

پرم پڑکھ پرماتم آدجگاد، نرگن نرؤیر نرکار اکھوانیندا۔ ست سرؤپ سدا وساد، رؤپ رنگ رکھ نہ کوئے جنائیندا۔ سچ دوارے ہو آباد، محل اٹل اک سہائیندا۔ کرتا ہو کے رچے کاج، کرنی اپنی آپ کمائیندا۔ ویکھنہارا کھیل برہما، برہمانڈ کھوج کھوجائیندا۔ ست دُلا راشدی ناد، انادی آپ پرگٹائیندا۔ تھر گھر بہہ کے کرے کاج، دُجا سنگ نہ کوئے دکھائیندا۔ ست ستوادی دیوے دات، دست امولک آپ ورتائیندا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، ساچی کرنی آپ کرائیندا۔ ساچی کرنی پاربرہم، پرم پڑکھ آپ کرائیا۔ نہکرمی کرے اپنا کرم، کرم کانڈ سمجھ کسے نہ آئیا۔ نہ کوئی جننی دیوے جنم، مات پت نہ کوئے بنائیا۔ نہ کوئی ورن گوت ذات پات دھرم، اشٹ دیو نہ کوئے منائیا۔ نہ کوئی ٹھاکر سوامی بخشے سرن، سپیس جگدیس نہ کوئے جھکائیا۔ نہ کوئی نیتز ہرن پھرن، لوچن اکھ نہ کوئے گھلائیا۔ نہ کوئی منزل پوڑی چڑھن، محل اٹل نہ کوئے وڈائیا۔ نہ کوئی اکھر وڈیا پڑھن، نہ کوئی حروف دے سمجھائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی کار کمائیا۔ ساچی کرنی کرے بھگوان، سو صاحب سنگر اک اکھوانیندا۔ سچکھنڈ نواسی نوجوان، پڑکھ ابناسی ویس وٹائیندا۔ داتا دانی دیونہارا دان، دیاوان آپ ہو جائیندا۔ جودھا سوربیر بلوان، ست دُلا اک اٹھائیندا۔ حکمے اندر دے فرمان، سچ سندیسہ اک سنائیندا۔ تیرا میرا رؤپ مہان، نورو نورو نور درسائیندا۔ ساچی اچھیا کر پروان، بھچھیا اکو اک دکھائیندا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرنی کرتا آپ کمائیندا۔ کرنی کرتا کرے کرنے یوگ، دُجا نظر کوئے نہ آئیا۔ سچ دوارے سچ سنجوگ، گھر میلا سچ سُبھائیا۔ پڑکھ اکال دین دیاں پروردگار بخشے ساچی اوٹ، رام رحیم اک سرنائیا۔ کر پرکاس نرمل جوت، جوتی جوت کرے رُشنائیا۔ وساونہارا ساچا کوٹ، بنک دوار اک سُبھائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، مہروان مہروان اپنا پڑدہ آپ اٹھائیا۔ جوتی دھار پرگٹے شبد، ہر کرنی کار کمائیندا۔ جس دانہ کوئی دین نہ کوئی مذہب، ذات پات نہ کوئے رکھائیندا۔ نہ کوئی ہتھ پیر نہ چکے قدم، پاندھی بن نہ پنڈھ مکائیندا۔ نہ کوئی سجدہ بندنا کرے ادب، ٹھاکر رؤپ نہ کوئے دکھائیندا۔ نہ کوئی تت پر کرتی نہ کوئی بدن، مایا ویس نہ کوئے وٹائیندا۔ نہ کوئی مارگ نہ کوئی منزل، رہبر رؤپ نہ کوئے وٹائیندا۔ جوتی جوت

سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کھیل آپ کھلائیندا۔ ساچی کھیل شبدی سُت، ہر کرتا آپ جنائیا۔ حکم دیوے ابناسی اچت، دُھر دا لیکھا اک درڑائیا۔ وشن برہما شو مولے تیری رُت، وشن برہما شو تیری سیو کمائیا۔ تیری دھاروں ترے گن مایا پئے اٹھ، رجو طمعو ستو گھاٹ لہنا گھڑائیا۔ گھاٹ وچوں میل ملناکت، انھو اپنی کار کمائیا۔ انھو وچوں پنچ تت سہاون ساچی رُت، اپ تیج وائے پر تھی آکاش بندھن پائیا۔ سبناں میل کرنا سچ سچ، تیرے ہتھ وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی کار کمائیا۔ پنچ تت ہوئے ملاپ، نرگن زور دے وڈیائیا۔ پنچ پنچھی کھیل تماش، پر کرتی اپنا رنگ دکھائیا۔ لیکھا جانے پڑھ اکال، دوجا سمجھ سکے نہ رائیا۔ جس گھاٹ گھڑی کمال، ٹھھیار بن کے سیو کمائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی سکھیا اک درڑائیا۔ ساچی سکھیا پار برہم، برہم ویتا آپ جنائیندا۔ برہم تیرا دُھر داکم، پر کرتی وچ رکھائیندا۔ انڈج جیرج اُتھج سیتج بیڑا بٹھ، ساچا کھیڑا اک وسائیندا۔ شکر دھواں دھار دینا ڈن، ڈنکا تیرے ہتھ پھرائیندا۔ وشن و شو ویکھنا مار دھیان، نو نو چار تیرا حکم ورتائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، بھیو ابھیدا اچھل اچھیدا سچ سوامی آپ کھلائیندا۔ وشن برہما شو کیتے خبردار، دُھر فرمانا حکم سنائیا۔ سچ بھنڈارا دیونہار، داتار دیا کمائیا۔ برہم ویتا ہویا خبردار، نیز نین اکھ گھلائیا۔ شکر چرن کول کرے نمسکار، دوئے دوئے جوڑ لاگے پائیا۔ ترے گن مایا جائے بلہار، بلہاری بلہار پر بھ تیری وڈ وڈیائیا۔ پنچ تت ویکھن اکھاڑ، سوہنا بنک سہائیا۔ پر کرتی چلے نال نال، درشتی پر بھونے آپے پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی آپ کمائیا۔ ساچی کرنی کھیل اپارا، ہر کرتا آپ کرائیندا۔ ترے پنچ دارچ اکھاڑا، ساچا ویس ویکھ دکھائیندا۔ تتو تت دے آدھارا، ماٹی بُت بنت بنائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، بھیو ابھید آپ چھپائیندا۔ پنچ تت ماٹی کایا کر تیار، تتو تت دے وڈیائیا۔ پر کرتی اندر باہر رووے زارو زار، نیز نیناں نیر وہائیا۔ تیرا انت نہ پاراوار، بے انت تیری سرنائیا۔ تیرا رُپ اگم اتھاہ پروردگار، شاہ پاتشاہ تیری اوٹ تکائیا۔ ندھ بن دے نہ کوئی میت مرار، سجن سین نہ کوئے اکھوائیا۔ کرپا کر ہر نرنکار، زور ہو سہائیا۔ دوئے جوڑ کراں نمسکار، نمو اپنا سپس نوائیا۔ تیرا گھر ٹھانڈا دربار، سچھنڈ نواسی تیری سرن سرنگت اکو موہے بھائیا۔ توں وشن برہما شو کیتے تیار، ترے گن مایا پنچ تت بنایا میت

مُرا، میرا ناتا پر کرتی وچوں درِ شئی وچ بدلایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا دینا اک ور، در تیرے الکھ جگایا۔ در تیرے اک الکھ، اُچی کوک کوک سنایا۔ سری بھگوان ہو پر تکھ، پاربرہم تیری وڈیایا۔ میرا دیدے میٹوں حق، خالی جھولی رہی وکھایا۔ مہروان ہو پُرکھ سمرتھ، دین دیاں دیا کمایا۔ اپنا ناؤں پر ماتم دس، پر م پُرکھ سمجھایا۔ گھٹ گھٹ نرگن جوت کراں پر کاس، آد نر نجن ہو کے جوت نر نجن رُپ وٹایا۔ ساچی وست دیواں خاص، خواہش اپنی نال ملایا۔ جو آد جگاد نہ ہوئے وناش، وناشی رُپ نہ کوئے دھرایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دیوے مان وڈیایا۔ دیوے وڈیائی ہر بھگونت، کرنی آپ کمائیدا۔ گھر میلا نار کنت، سچ سُنھنجی آپ ہنڈائیدا۔ کایا چولی باہروں ویکھ بسنت، رنگ انگرے آپ رنگائیدا۔ انتر بخش جیو آتما جنت، پر ماتما اپنا نور کائیدا۔ جس نوں کوٹن کوٹاں وچوں جانے ورا سنت، ساکھیات جس نوں آپ در سائیدا۔ باقی بھرے بھلی جیو جنت، جاگرت جوت نہ کوئے جگائیدا۔ جس نے رچنا رچی آد سو ویکھنہارا انت، مدھ اپنی کھیل کھلائیدا۔ تِس دی مہما سدا بے انت، شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن کہہ نہ کوئے سنائیدا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا کھیل آپ رچائیدا۔ ساچا کھیل پنخ تت کایا چولا، سو صاحب آپ کرایا۔ پر ماتم آتم اندر رکھے اولہا، پردہ سوہنا اک بنایا۔ من واسنا جگت پاوے رولا، بدھی کھوج کھوج بگسایا۔ جنا چر شبد گرو نہ ملے وچولا، پڑدہ سکے نہ کوئے اٹھایا۔ پر کرتی اندر پاربرہم برہم ہو کے مولا، مولا اپنی کار کمایا۔ سچ دوارا جس نے کھولا، تن مائی خوشی وکھایا۔ سچ سندیسہ گایا ڈھولا، ڈھر داراگ الاپا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پر ماتم آتم اپنا رُپ در سائیا۔ پر ماتم کہے آتم سچ، ہر سچ دتی وڈیایا۔ کایا مائی بھانڈا کچ، پر کرتی سیو کمایا۔ من منو آ اندر رہیا نچ، نو دوار بھجے واہو داہیا۔ بدھی جگت وہارا رہی دس، اُچی کوک کوک سنایا۔ گرگھ ورا سنت سہیلا انتر آتم لئے رس، نچھر جھرنا اک جھرایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گھر مندر اک سہایا۔ پر کرتی تت بنایا مندر، سوہنی بنت بنایا۔ آتم رکھی پر بھ او سے اندر، گھر گھر وچ ڈیرہ دتا لگایا۔ ترے دھاتی لایا جندر، نہ سکے کوئے تڑایا۔ من واسنا کوئی نہ سمجھے ڈوگھی کندر، ساچی کھوج نہ کوئے کھجایا۔ گرگھ ورا پر بھ کرپا اندر لنگھن، منزل منزل پندھ مکایا۔ انحد ناد سنے مردنگن، شبدي راگ الاپا۔ گھر سوامی آتم پر ماتم نظری آئے سجن، بیٹھا ڈیرہ لایا۔ بن رسنا جہوا بتی

دند ست سرُپ ہو یا مگن، ایکا ایک نُور رُشنا یا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، آتم انتر اپنا رنگ دکھایا۔ انتر آتم رکھی ایک، ایکنکار بنت بنایا۔ جس آتم پچھے تت پر کرتی دھارن بھیکھ، بن آتم پر کرتی کم کسے نہ آیا۔ کایا ماٹی جگت جہان کھید، لکھ چوڑا سی ونج کرایا۔ جنہاں بخشے اپنا تیج، جلوہ نُور کرے رُشنا یا۔ سو بھگت بھگوان دی انتر آتم مان سچ، سہنجی ڈیرہ لایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، آتم پر ماتم دوہاں مل کے کھیل کھلایا۔ آتم کہے میرا پر کرتی ناتا، دُھر سنجوگی میل ملا یا۔ پر کرتی کہے میں آتم بن کے راکھا، سوہنی سیو کمایا۔ دوہاں دا داتا پُرکھ سمراتھا، دین دیاں اک اکھوایا۔ اُس دا کھیل کسے نہ جاتا، بُدھی بھو کوئے نہ پایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کھیل آپ کرایا۔ آتم کہے میں پر کرتی ساتھ، سوہنا سنگ نبھایا۔ پر کرتی کہے میں ہو کے داس، داسی رُپ وٹایا۔ تیج تت کہن واہوا شباش، سوہنی بنت بنایا۔ ترے گن کہے میں رہی بھاج، دُور دُراڈا پندھ مُکایا۔ سبناں مل کے تت سریر بنیا جہاز، بیڑا پر بھ جی اپنے ہتھ رکھایا۔ جس دے اندر نہ کوئی رسم نہ رواج، سماج سمجھ کوئے نہ پایا۔ جے کوئی اندر وڑ کے دیکھے ست سرُپ پرکاس، وکاس اکو اک دکھایا۔ لیکھا چکے دھرنی دھرت دھول آکاش، برہمنڈ برہمانڈ اناد اکو رُپ دکھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دیوے مان وڈیا یا۔ آتم پر ماتم پر کرتی دیکھن وچ الگ، کرنی وچ کٹھے رُپ وٹایا۔ اک دُوبے نال گئے بچھ، دُھر دی سوہنی ڈوری تند بندھایا۔ جتی سمجھ اونا کوئی دے دس، اگلی کہانی نہ کوئے درڑایا۔ اوتھے بُدھی ہووے بس، بے بس ہو کے مت متوالی رہی گرا یا۔ جنہاں مل گئی پچھلی دیکھن والی اکھ، اوہ آخر منزل چڑھ کے دین سمجھایا۔ آتم دا اپنے تھاں حق، پر کرتی اپنے تھاں رہی وس، تت اپنے تھاں رہے بچھ، مایا اپنے تھاں رہی سچ، ساجن سب دا اکو نظری آیا۔ جو آد جُگاد جُگ چو کڑی نت نوت سب دے پڑدے رہیا کج، مہبان بیدوبی خیر یا اللہ الہی نُور خُدا یا۔ تس نوں کہندے پُرکھ سمرتھ، بے انت بے پرواہ اتھاہ رُپ وٹایا۔ آتم پر کرتی سب پر بھ دے حصے اوسے دی آس، راس منڈل جگت جیو جہان رہے دکھایا۔ بن آتم انتر نہ ہوئے پرکاس، پون چلے نہ کوئے سواس، تتو کم نہ کرن بن کے داس، من مت بُدھ نہ کوئے وڈیا یا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، دوہاں وچولا بے پرواہیا

★ ۱۷ جیٹھ ۲۰۲۱ بکرمی گردت سنگھ چھمب شیخ سر ضلع جموں ★

دیکھ کھیل اگمی ہر دا، ہار منے جگت لوکایا۔ لیکھ دیکھ اگمی گھر دا، گھر گھر بیٹھے جگت بھلایا۔ بھو ویکھ اگمی نرناری نین نہ کوئے اٹھایا۔ گھاڑت دیکھ اگمی گھڑ دا، جگت باڈھی کھ بھوایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دھر دی کرنی آپ کمایا۔ دیکھ کھیل اگمی رب دا، رہر بیٹھے کھ بھوایا۔ اوہ لیکھا جانے سب دا، شاہ پاتشاہ سچا شہنشاہیا۔ آد جگاد جگ چوکڑی آپے لہدا، نرگن سرگن کھوج کھو جانیا۔ لیکھا جانے دو جہاناں حد دا، آر پار کنارہ دیکھے چائیں چانیا۔ سچ نشانہ ست دوارے آپے گڈ دا، چار گنٹ دہ دشا آپ بھلایا۔ لیکھا جانے ناڑی ماس ہڈ دا، لکھ چوڑا سی کھوج کھو جانیا۔ نشہ جانے پریم پیار مدھ دا، پیا پریم بے پرواہیا۔ ناد دھن دیکھے وچدا، بن تندی تند ستار ہلایا۔ سچ پرکاش دیکھ ویکھے جگدا، کون دوارے ہوئے رُشانیا۔ صاحب سنگر سرن کون لگدا، پُرکھ اکال کون منایا۔ چرن کول نمانا ہو کون ڈھٹھا، ابھمان موہ مٹایا۔ ساچا نام آتم پر ماتم کون رٹدا، سوہنگ ڈھولا سچا گایا۔ پڑدہ لاہے چوڈاں لوک چوڈاں طبق ساچے ہٹ دا، لیکھا جانے تھاؤں تھانیا۔ مارگ دیکھے ست ستوادی رتھ دا، رتھو ہی بن کے پھیرا پانیا۔ میل ملاپ دیکھے تیجی اکھ دا، کون اشارے نال سمجھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کھیل رہیا درڑایا۔ دیکھ کھیل اگمی نور، جگت نور رہے شرمایا۔ نیتز روپیا منصور، نیناں نیر وہایا۔ موسیٰ دہاہ مار کوہ طور، اچی کوک کوک سنایا۔ عیسیٰ ہو کے کہے مجبور، طوبیٰ طوبیٰ بے پرواہیا۔ محمد کہے پروردگار بے قصور، قسم کھا کے رہیا جنایا۔ جس دا سچ سچا ظہور، چار گنٹ کرے رُشانیا۔ جس دے مشورے نال مسیر ہوئے مشہور، کُطب غُوش ملی وڈیایا۔ تس دا سب توں وڈا شعور، شہنشاہ داتا بے پرواہیا۔ چاروں گنٹ حاضر حضور، حضرت اکو نظری آیا۔ میں در بردا بن مزدور، سوہنی سیو کمایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی اپنے ہتھ رکھایا۔ دیکھ کھیل اگمی ہر دا، چار گنٹ لئے انگڑایا۔ وشن برہما شو پھرے ڈردا، سیس سکے نہ کوئے اٹھایا۔ گر اوتار منتر پھرے پڑھا، دھر دا ڈھولا راگ سنایا۔ ست ست ست دے کردا، است روپ نہ کوئے وٹایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچا راہ دکھایا۔ دیکھ کھیل ہر جگت، جگ خوشی منائیدا۔ ملے وڈیائی دھر دے بھگت، بھگون اپنی دیا کمائیدا۔ نرور ہو کے دیکھے پرت،

پت پر میثور پھیرا پائیندا۔ اگلا پچھلا کڈھ فرق، فیصلہ اکو وار سٹائیندا۔ جنم کرم دامیٹ ہرکھ، سنساروگ سوگ چکائیندا۔ بن کسوٹیوں لیا پرکھ، پارکھو اکو نظری آئیندا۔ غریب نمائیاں کوجھیاں کملیاں کر کے ترس، رحمت اپنی نال رکھائیندا۔ انتر آتم میگھ برس، جگت اگنی تت بُجھائیندا۔ پورب جنم جو رہے تڑپ، کر کرپا گھر ساچے میل ملائیندا۔ من واسنا مٹے بھٹک، ساتک ست ست کرائیندا۔ منزل منزل سنت سہیلا کوئی نہ جائے اٹک، مارگ اکو اک دکھائیندا۔ پیچ وکار دئی دوتی پرے ہٹائے کٹک، کھنڈا کھڑگ نام کھڑکائیندا۔ ہوئے ہنگتا دیوے جھٹک، چھری ذبح ہتھ اٹھائیندا۔ ٹھا کر ہو کے کرپاندھان دیوے مدد، سر اپنا ہتھ ٹکائیندا۔ جن بھگت بنائے اک توں عدد، عدل عدالت اکو اک دکھائیندا۔ جس گھر دے نہ کوئی تشدد، دوجا روپ نہ کوئے وٹائیندا۔ نہ کوئی دین نہ کوئی مذہب، مظلوم نظر کوئے نہ آئیندا۔ سب داتا سرب دا گرو اکو شبد، گردیو سوامی اک سمجھائیندا۔ جگ چوکڑی پچھوں پر بھ ایہو کیتا غضب، گھر گسبھیر اپنا نام پرگٹائیندا۔ نہ روپ نہ رکھ نہ تت نہ مرد، جوتی جاتا روپ انوپ دھرائیندا۔ دین ہو کے ڈھیاں ونڈے درد، درد ڈکھ بھئے بھنجن اپنی کار کمائیندا۔ کوڑی کرپا رہیا ورج، سر سر تھم آپ سٹائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سنت سہیلے سچ اٹھائیندا۔ ویکھ کھیل سری بھگونت، گھر ساچے وجے ودھائیا۔ خوشی مناون گُرمکھ سنت، ڈھولا راگ الائیا۔ دھن بھاگ ابناسی کرتا ملے کنت، ناری سوہنی سیج ہنڈھائیا۔ تن مائی چاڑھے رنگ بسنت، دو جہان اتر کدے نہ جائیا۔ آتم پر ماتم دیوے منت، دُھر دا ڈھولا اک سٹائیا۔ ملے وڈیائی وچ جیو جنت، جاگرت جوت کرے رُشائیا۔ گڑھ توڑے ہوئے ہنگت، ہر مندر دے دکھائیا۔ جتھے نہ کوئی ملا شیخ مسائق پنڈت، شاستر سمرت وید پُران نظر کوئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ ویکھ کھیل صاحب سَنگُ، گرہ گرہ وجے ودھائیا۔ ہر جن میل ملاوا میل کرے دُھر، دُھر مستک ویکھ دکھائیا۔ منتر فرنا اکو دے جو رہیا پُھر، فرماں بردار ہو کے سیو کمائیا۔ سچ پریت پیا پریتم جائے جڑ، جوڑی آتم پر ماتم آپ بنائیا۔ کر پرکاش اندھیرے گھور، جوتی نور کرے رُشائیا۔ پکڑ پچھاڑے پیچ چور، مایا متا موہ مٹائیا۔ کوڑی کرپا نہ پاوے شور، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گھر مندر اک سہائیا۔ ویکھ مندر گھر سوامی، ہر جن ساچا خوشی منائیندا۔ جس گرہ شبد انادی سنے بانی، بان نرالا تیر چلائیندا۔ جس دا لیکھا کوئی نہ جانے

جگت وِ دوانی، وِ دیا اندر ہتھ کسے نہ آئیندا۔ جس دا لیکھ شاہی لکھے نہ کوئے کانی، کاتب قلم نہ کوئے چلائیندا۔ جس دا جلوہ نُور نُورانی، توتت نہ کوئے
 وکھائیندا۔ جس دی گر اوتار پیر پینمبر گاؤندے گئے کہانی، کہاوت وِچ اپنا نام پرگٹائیندا۔ سو صاحب سنگر پُرکھ اکال کرے مہروانی، مہر نظر نرائن اک
 اٹھائیندا۔ جن بھگتاں آب حیات امرت بخشے ٹھنڈا پانی، نیر سیر گہر گمبھیر کھ چوائیندا۔ سچ دربار دیوے پد نربانی، نربان پد چرن کول وکھائیندا۔ منزل
 مقصد رہبر راہ دسے آسانی، اصل اپنا بھو چکائیندا۔ بن کر بلیوں منظور کرے قربانی، بن چھریوں ذبح اپنے لیکھے لائیندا۔ بن مرن توں لہنا دینا چکائے
 فانی، فیصلہ اپنے ہتھ وکھائیندا۔ بن قتل گاہ قاتل مقتول ویکھے مار دھیانی، نیر نین اٹھ کھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر جن ساچے
 ساچے در سہائیندا۔ ویکھ کھیل ساچے دوار، در گاہ وٹی ودھائیا۔ پر م پُرکھ پر بھ کرے پیار، پت پر میشور ہوئے سہائیا۔ بھگت وچھل گرور گر دھار، نر
 نرائن نین کھائیا۔ سنت سہیلے گود اٹھال، گر چیلے میل ملائیا۔ لیکھا چکے اوتھے شاہ کنگال، شہنشاہ اپنا رنگ رنگائیا۔ سچ دھرم دی پتی دھرمسال، ست
 ستوادی دئے وکھائیا۔ شبدی دیک اکو بال، جوتی جوت جوت رُشائیا۔ کرے کھیل سری بھگوان، بھگون اپنی کل ورتائیا۔ سچ مہبت پیار پریتی اندر پر م
 پُرکھ کر پروان، پریمی اپنے گھر وسائیا۔ ساچے در ساچے گرہ ساچے مندر ساچا ڈھولا گان، گات گیت گو بند لائیا۔ اک دوجے دی کرن پہچان بے پہچان
 اپنا، پڑدہ دئے اٹھائیا۔ جدھر ویکھن نرگن نور جوت سروپ ست سوامی نظری آئے سری بھگوان، سچ سنگھاسن پُرکھ ابناسن بیٹھا ڈیرہ لائیا۔ بھگت
 وچھل دیاندھ ٹھاکر سوامی دیوے اک فرمان، دھر سندیسہ اگم اتھاہ سنائیا۔ ساچا محل اٹل اُچ مکان، جن بھگتو تہاڈا حصہ دتا بنائیا۔ خوشیاں نال وسنا گیت
 گاؤنا سوہنگ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، بھگوان دان دھر دا جھولی پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، تہاڈے نال رکھے اپنا ایمان،
 اپنے ایمان نال تہاڈا دھرم دئے بنائیا۔

۱۲۱۰

۱۲۱۰

★ ۱۷ جیٹھ ۲۰۲۱ بکرمی گوڑھارام دے گرہ شیخ سرجموں ★

کرپا کرے پر بھ سنگر پورا، ست پُرکھ زرنجن دیا کمائندا۔ چتر سنگھ بنائے مورکھ موڑھا، منتر انتر نام درڑائندا۔ کایا چولی رنگ اگمڑا چاڑھے
گوڑھا، ایہتے اوہتے اتر کدے نہ جائندا۔ سگلا سنگ بنائے بن کے سورا، سوربیر دُھر دا میل ملائندا۔ مایا ممتا ہوئے ہنگتا گڑھ ڈھاہے کوڑا، سچ سچ اک
وکھائندا۔ شبد انادی ناد وجائے تورا، ترت اپنا حکم سنائندا۔ سچ پرکاس بخشے نورا، جوتی جوت جوت رُشنائندا۔ سرب کلا بن بھر پورا، وست امولک جھولی
پائندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں جنم ہون نہ دے ادھورا، ہر جو اپنے لیکھے لائندا۔ سنگر پورا سدا سہانک، آد انت وڈیائیا۔
شبد اگئی دے ہدایت، دُھر دی کرے پڑھائیا۔ نام ندھان بخش کرے عنایت، رحمت جھولی پائیا۔ کوڑی کرپا کدھے شریعت، شریعت ساچی وچ ملائیا۔
جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں کرے سدا حمایت، اہیت اپنی دے درڑائیا۔ سنگر پورا سدا سہیلا، سنگی ساتھی اک اکھوائیا۔ جگ
چو کڑی پھرے اکیلا، دو جہاناں زرنجن زرنجن پندھ مکائیا۔ اپنے ہتھ رکھائے وار تھت ویلا، گھڑی پل نہ کسے سمجھائیا۔ جن بھگتاں بن کے سجن
سہیلا، میل ملائے چائیں چائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گرگھ گرگر گود اٹھائیا۔ سنگر پورا پاربرہم، پت پر میثور اک اکھوائندا۔ جن
بھگتاں وکھائے اپنا دھرم، سد دھرمی دیا کمائندا۔ چرن پریتی بخش کے سرن، سرنگت اک درڑائندا۔ نیتز کھول ہرن پھرن، ہر دے اپنا روپ وسائندا۔
لہنا دینا چکا مرن ڈرن، بھے بھیانک ڈیرہ ڈھاہندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سنت سہیلا ویکھ وکھائندا۔ سنگر پورا ایکنکار، اکل کلا اکھوائیا۔
جگ جنم دیوے تیج سوار، سر اپنا ہتھ لکائیا۔ لیکھا جانے مورکھ گدھ گوار، بدھ ہین دے وڈیائیا۔ ساچی سکھیا سکھائے اپر اپار، اپر مپر کرے پڑھائیا۔
میت پیارا بن کے سجن یار، سہیلا ہو کے صدا دے لگائیا۔ اٹھ گات گیت گا اک مرار، مُرلی تن رباب وجائیا۔ میرے اندروں نکلے سچی ڈھنکار، انحد نادی
راگ سنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گرگھ دے وڈیائیا۔ گرگھ گائیت سویہلا، ہر سنگر آپ سمجھائندا۔ تیرا چکے پردہ اوہلا، مکھ نقاب نہ
کوئے لکائندا۔ سچ نام دا سوہنا بولا، انبولت آپ سنائندا۔ توں میرا میں تیرا وچولا، میلنہار اک اکھوائندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،

ہر جن ساچے رنگ رنگائیندا۔ ساچا رنگ چاڑھ مجیٹھ، سوہنی بنت بنایا۔ دھام وکھا اک انڈیٹھ، امکڑی رت سہانیا۔ ٹھا کر ہو کے وس چیت، چیتن رُپ
 وٹانیا۔ ناتا توڑ مندر مسیت، سوہنا بنک سہانیا۔ بھگت بھگوان دُھر دی ریت، نہ کوئی میٹے میٹ مٹانیا۔ ہسڈیاں ہسڈیاں مانس جنم جانا جیت، خوشی غمی اکو
 گھر دسانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچی بھیکھ، بھجھیا اپنا نام جھولی پانیا۔ سنگر پورا پائے بھچھا، بھکھک دیا کمائیندا۔ ایہتھے
 اوتھے کرے رچھا، رچھک ہو کے سر اپنا ہتھ لکائیندا۔ ست ستوادی آتم انتر سٹائے قصہ، قسمت کایا وچوں بدلائیندا۔ رُپ رنگ ویکھن نوں دسے نکا،
 وڈیا وچوں وڈا وڈا داتا اکو نظری آئیندا۔ جس دا آد جگاد جگ چوکڑی ست دھرم دا چلے سکھ، دو جہاناں حکم منائیندا۔ سوہنا بھاگاں والا مستک لائے نکا،
 جس دی ریکھ نہ کوئے مٹائیندا۔ سچھنڈ دوار وکھائے جتھے نہ کوئی لائے گارا اٹاں، جگت مزدور سیو نہ کوئے کمائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا
 کر، جن بھگتاں سچ پریتی دا پریتم اکو وار کڈھے سٹا، جس دا انت کوئے نہ آئیندا۔ پیار وچ مٹر پیارا مٹا، پریم وچ پرم پُرکھ اکھوائیندا۔ ہتکار وچ اندر باہر
 کرے ہتا، ہت وچوں ابناسی اچتا نظری آئیندا۔ ابناسی ہو کے کھیل کرے نت نوتا، جگ چوکڑی ویس وٹائیندا۔ جن بھگتاں ساچے سنتاں بن کے دُھر دا
 پتا، پوت سپوت اپنی گود اٹھائیندا۔ رس امرت دیوے مٹھا، بھکا رُپ نہ کوئے جنائیندا۔ ایہو کھیل سدا سدا سد اندٹھا، جگ نیز نظر کسے نہ آئیندا۔ جوتی
 جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، آپے جانے اپنی بدھا، ودھ ناتا اپنا اپنے نال جڑائیندا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، بخشش وچ وڈا داتا، رحمت وچ
 رحیم نظری آئیندا۔ جنہاں گرکھاں مٹیا شبدی آکھا، تنہاں پدوی اک وکھائیندا۔ جتھے نہ کوئی اتھا نہ سجاکھا، نیز اکھ نہ کوئے مٹکائیندا۔ اکو اک پُرکھ
 سمراتھا، سچ سنگھاسن سو بھاپائیندا۔ جن بھگتاں میل ملا کے گاوے خوشیاں گاتھا، سوہنگ راگ سٹائیندا۔ اوہناں گرکھاں کاہدا گھاٹا، جنہاں پاربرہم پت
 پر میثور اپنی گود اٹھائیندا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، نرگن سرُپ بنیا راکھا، پرتپالک ہو کے بالکاں اُپر اپنی نظر اٹھائیندا۔

★ ۱۷ جیٹھ ۲۰۲۱ بکرمی گرام دے گرہ پنڈ سرداری جموں ★

مہروان ہو کے آیا پر بھ آپ، سو صاحب سنگر پھیرا پائیندا۔ دیاوان ہو کے چپائے اکو چاپ، آتم پر ماتم بوجھ نبھائیندا۔ بھگت و چھل ہو بخشے اگئی دات، وست امولک جھولی پائیندا۔ پرکاسوان ہو کے میٹے اندھیری رات، اندھ اندھیرا دُور کرائیندا۔ بودھ اگادھا ہو کے دسے سچی گاتھ، سوہنگ ڈھولا راگ سنائیندا۔ پت پر میثور ہو کے بنے پت مات، بھگت بھگونت پوت سپوتے گود اٹھائیندا۔ شاہ پاتشاہ ہو کے چرن کول بندھائے نات، سرن سرنائی اک جنائیندا۔ نرگن نرؤیر نرکار ہو کے پار برہم برہم دسے سچی ذات، ورن گوت اوچ نیچ ونڈ نہ کونے ونڈائیندا۔ لوک پر لوک برہمنڈ کھنڈ ویکھ سچ دوار دسائے ہاٹ، چوڑاں لوک چوڑاں طبق پڑھائیندا۔ گپت ظاہر باطن کرے بات، انحد نادى ناد سنائیندا۔ سچ کنارہ پتن ویکھے کنڈھی گھاٹ، نیا نوکا اپنا نام جنائیندا۔ دین دیال ہو کے بچھنہارا وات، واسطہ اپنے نال جڑائیندا۔ انجھو دھاری ہو کے رہیا بھاکھ، لکھ چوڑاں کھوج کھوجائیندا۔ گر اوتار پیر پیغمبر سنجگ تریتا دواپر کھجگ جو گئے آکھ، آخر سب دا لیکھا جھولی پائیندا۔ کرے کھیل بن سوانگی نٹو آناٹ، منڈل راسی راس رچائیندا۔ سچ سہائے سہنجی بن پاوا چول کھاٹ، انتر آتم سو بھاپائیندا۔ دیوے وڈیائی ہر جن گرگھ وڈ وڈ بھاگ، رت رتڑی آپ سہائیندا۔ گرہ مندر گھر دیکھ جگے چراغ، بن تیل باقی ڈگمگائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سجن سہیلے آپ ملائیندا۔ سجن سہیلے ملاونہارا، پڑدہ اوہلا آپ چکائیا۔ ویکھے وگسے ویکھنہارا، دُور دُراڈا نیرن نیرا رُپ وٹائیا۔ انتر آتم کرنہار پیارا، پر ماتم پر ماتم ہو کے ویس وٹائیا۔ محل اٹل دیونہار سہارا، ساڈھے تن ہتھ کایا بنک کھوج کھوجائیا۔ نام سوداگر بن ونجارا، شبد امولک ہٹ چلائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نرؤیر اپنا رُپ دھرائیا۔ نرؤیر ہو کے آیا پر بھ، پار برہم پر بھ ویس وٹائیندا۔ سنت سہیلے لئے لہ، جیو جنت کھوج کھوجائیندا۔ گھر سوامی وجائے ند، دُھر داراگ الائیندا۔ کوڑی کریا وچوں کڈھ، سچ پریتی جوڑ جڑائیندا۔ کر پرکاش کایا ہڈ، جوتی جاتا ڈگمگائیندا۔ امرت جام پیائے مدھ، بن رسنا رس چکھائیندا۔ ساچے مندر آپے لنگھ، گھر گھر وچ ویکھ وکھائیندا۔ آتم سچ اگئی پلنگ، ابناسی کرتا ڈیرہ لائیندا۔ نہ کوئی سورج نہ کوئی چند، نورو نور نور رُشنائیندا۔ ایٹھے اوتھے دے اک اند، اند اند وچ سہائیندا۔ کرپا کر

سُوراً سربنگ، سر اپنا ہتھ ٹکائیندا۔ جن بھگتاں چولی دے رنگ، رنگ رنگیلا اک چڑھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھائیندا۔ بھگت وچھل آیا بھگوت، بھگوت دیا کمائیا۔ جس دی مہما آد جگاد صفت سناؤندے گرنٹھ، شاستر سمرت راگ الایا۔ جس نوں دین مذہب مندے پنٹھ، اشٹ دیو سوامی کہہ کہہ سیس نوایا۔ جس دی اوٹ رکھدے سنت، آپ اپنا بھیٹ چڑھایا۔ جس نوں گرگھ کہندے دُھر داکنت، شاہ پاتشاہ سچا شہنشاہیا۔ جس نوں گرگھ کہندے بناوے بنت، گھرن بھننہار وڈی وڈیایا۔ جس دا لیکھا لکھ چوڑاسی جیو جنت، اندج جیرج اُتبیج سبتج رہیا سمایا۔ جس دوارے وشن برہما شو بنے منگت، در بیٹھے الکھ جگایا۔ جس دواریوں گر اوتار پیر پیغمبر بودھ اگادھے بن پنڈت، دُھر داراگ ناد شنوایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سو سوامی کھیل کرائیا۔ سو سوامی آیا جگ، جگ جیون داتا ناؤں دھرائیندا۔ جن بھگتاں واسا کر اُپر شاہ رگ، گھر ساچے میل ملائیندا۔ جنم جنم دی بُجھائے اگت، کرم کرم داروگ گوائیندا۔ نو دوارے پار حد، گھر مندر اک دکھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں ویکھ دکھائیندا۔ بھگت تارنہار پر بھ آپ، زرگن دیا کمائیا۔ جگ چو کڑی پچھوں پر ماتم ہو کے بنے باپ، پتا ہو کے گود سہایا۔ زرگن ہو کے دتے جاپ، سوہنگ ڈھولا اک سمجھایا۔ داتا ہو کے بخشے دات، دیاوان جھولی آپ بھرائیا۔ ساچی نیئا بیڑے چاڑھ جہاز، زرگن اپنے کندھ اٹھایا۔ ایٹھے اوٹھے رکھ لاج، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر جن ساچے رہیا جگایا۔ ہر جن جگائے شبدی دھار، سچ سچ اٹھایا۔ انتر آتم کر پیار، پر ماتم ویکھ دکھایا۔ زرگن سرگن دے آدھار، زویر کھیل کھلایا۔ جیو جنت نہ پاوے سار، بھرے بھلے سرب لوکایا۔ گرگھ ورا جس بخشے چرن کول اُپر دھول اک پیار، پریتی نیٹی اک درڑایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچا مارگ اک دکھایا۔ سچا مارگ رہیا دس، دردی درد وندایا۔ پرگٹ ہو پُرکھ سمرتھ، صاحب پھیرا پانیا۔ گرگھیاں کھول اپنی اٹھ، آخر بوجھ بُجھایا۔ امرت جھرنا دُھر دارس، بوند سوانتی مکھ چوایا۔ ست سنتو کھ دھیرج جت، ہٹھ رُپ دے وڈیایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اٹھایا۔ مہر نظر کرے پار برہم، نیتز نین نین اٹھایا۔ جن بھگتاں لیکھے لائے کرم، نہکرمی ہوئے سہایا۔ سچ جناوے اکو دھرم، ست ستوادی دُھر دی بوجھ بُجھایا۔ لیکھا چکے ورن برن، چار اٹھاراں وند نہ کوئے وندایا۔ پُرکھ اکال

سب دی سرن، سرن گت اک اھوائیا۔ سنت سُہیلے پلُو پھرن، گر چیلے میل ملایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیونہار وڈیایا۔ وڈیائی وڈا دیونہار، آد جگادی کھیل کرانیندا۔ جس دانت نہ پاراوارا، بے انت ناؤں دھرانیندا۔ جو جگ چوکڑی کھیل ویکھنہارا، زرگن سرگن سرگن زرگن اپنی کار کمانیندا۔ جو نت نوت گر اوتار پیر پیغمبر لئے اوتارا، لکھ چوراسی جیو جنت سادھ سنت آپ سمجھانیندا۔ جو شبد اناد بولنہار جیکارا، صفتی صفتی ناؤں پرگٹانیندا۔ جو شاستر سمرت وید پُران بنے لکھارا، اکھر اکھر جوڑ جڑانیندا۔ جو واک بھوکھت دسنہارا بھو نیارا، انھو اپنی کار کمانیندا۔ جو جوتی جاتا پُرکھ بدھاتا دسنہارا دھام نیارا، سچکھنڈ ساچے سو بھا پانیندا۔ سو صاحب سمرتھ کلجگ انتم کھیل کرے نیارا، نراکار بھو ابھیدا اپنا آپ گھلانیندا۔ بھگتاں دیوے بن بھگتی سہارا، آتم شکتی شخصیت اپنے نال ملانیندا۔ پریم پریتی اندر بن ونجارا، در در گھر گھر پھیری پانیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی کار کمانیندا۔ ساچی کرنی کرے کرتار، کرنہار دیا کمانیندا۔ بھگت جناس سچ پر تپال، پرتپالک ہو کے سیو کمانیندا۔ کوئے نہ جانے اپنی گھال، بن دلال میل ملانیندا۔ اگلا بچھلا دس احوال، حقیقت حق وچوں پرگٹانیندا۔ گود اٹھا چھوٹے ننھے نکے بال، بالک اپنی انگلی لائیندا۔ سچ وکھا سچی دھر مسال، دھرم دوارا اک سہانیندا۔ مارگ دیوے دھر سکھال، او جھڑ راہ نہ کوئے پانیندا۔ جس دی جگ چوکڑی گر اوتار کر دے گئے بھال، نیتز نین نین سرب اٹھانیندا۔ سو پرگٹ ہو کے کھیل کرے دین دیال، دیناں اناتھاں ناتھ ہو کے گلے لگانیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی کار کمانیندا۔ ساچی کرنی کرے گوبند، گھر گبھیر وڈی وڈیایا۔ جن بھگتاں میٹ کوڑی چند، چنتا چکھا دتی جلائی۔ شبد انادی بنا بند، سٹ اپرادھی لئے اٹھایا۔ لیکھا جانے جیو پنڈ، برہمنڈ کھوج کھوجایا۔ نام ستار وجائے دھر دی کنگ، تندی تند ستار نظر کسے نہ آئی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل گھر گبھیر گنی گہند، گور اپنا محکم ورتایا۔ گھر گبھیر وڈو نگھا ساگر، شاہ پاتشاہ اک اھوائیا۔ سچ سروور جن بھگتاں نرمل کرم کرے اجاگر، دُرمت میل دھوایا۔ ایٹھے اوتھے آگے پچھے زرگن سرگن دیوے آدر، عدالت دھر دی دئے سمجھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کرنی کار کمانیا۔

★ ۱۸ جیٹھ ۲۰۲۱ بکرمی سردارا سنگھ دے گرہ پنڈ سرداری جموں ★

بھگوان کہے میں سیوادر، جگ جگ جن بھگتاں سیو کمانیدا۔ نت نوت لے اوتار، ویس انیکا روپ وٹانیدا۔ ست ستوادی مارگ سچ سکھال، سکھیا
 ڈھر دی اک پڑھانیدا۔ لکھ چوڑاسی جیو جنت وچوں اٹھال، پردہ اوہلا میٹ مٹانیدا۔ دُور دُراڈا نیرن نیرا ہو کے بچھاں حال، انتر آتم کھوج کھوجانیدا۔
 بال انجانے پھڑ اٹھاواں سچ وکھاواں سچی دھر مسال، در دوارا اِکو اک جنانیدا۔ سبجگ تریتا دواپر کلجگ چلاں نال نال، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا
 کر، ساچی کرنی کار کمانیدا۔ بھگوان کہے میں بھگتاں جوگا، جگ جیون داتا ناؤں دھرائیا۔ پنج تت کایا چولا چوغا، چولی اپنی رنگ دکھائیا۔ شبدی ہو کے
 دیواں ہوکا، ڈھر داناؤں سنانیا۔ مان دواواں چوڈاں لوکاں، پرلوک دیاں وڈیائیا۔ ساچی بخشاں چرن اوٹا، سر اپنا ہتھ لگائیا۔ جیو جنت وچوں ویکھاں کھرا
 کھوٹا، نام کسوٹی اُپر لگائیا۔ نام پدارتھ دیواں بہتا، جگت دھن نہ کوئے پترائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا مارگ اک درشائیا۔ بھگوان
 کہے میں بھگتاں میت، متر پیارا اک اکھوانیدا۔ پنج تت کایا کراں ٹھنڈی سیت، اگنی تت بھجھانیدا۔ سچ سناواں سوہنگ گیت، دُوجا راگ نہ کوئے الاینیدا۔
 بن سوامی وساں چیت، چیتن سرتی آپ دکھانیدا۔ اچرج دساں ڈھر دی ریت، سچ پریت اک بنانیدا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سدا
 سہیلا دیا کمانیدا۔ بھگت کہے پر بھ تیری اوٹ، بھگوان تیری سرنائیا۔ میرا نور نورانی تیری جوت، روپ انوپ تیرا نظری آئیا۔ میرا کایا بنک تیرا کوٹ،
 گھر مندر دتا سہائیا۔ تیرا نام میرا سلوک، سوہنا ڈھولا راگ الائیا۔ تیرے پریم پیار اندر موہت، مُجت تیرے نال لگائیا۔ تیرے چرن بلے مَوج، مجلس
 ہو نہ کوئے جنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ مارگ دینا جنائیا۔ بھگت کہے پر بھ تیرا صدقہ، ہوں داری گھولی گھول گھمائیا۔ لیکھا
 جانے پورب جنم دا، کرم اپنے لیکھے پائیا۔ لہنا دینا چکائے مرن کا، بھانڈا بھرم بھو بھنائیا۔ لہنا دینا دیویں ساچی سرن کا، سرنار تھی اپنی گود اٹھائیا۔ مارگ
 دسین منزل چڑھن کا، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھيو اُبھیدا آپ کھائیا۔ بھگت کہے موہے تیرا بھروسا، سرنگت تیری سرنائیا۔ جنم جنم
 دی پوری کر دے آسا، ہوئے ترسنا میٹ مٹائیا۔ در درویش گھر ہوئے نہ کوئے نراسا، نر نرائن تیری وڈی وڈیائیا۔ وست اگم اتھاہ بے پرواہ پریم پریتی

بخش داتا، دیاوان دیا کمایا۔ اندر باہر گپت ظاہر رسنا جہوا پتی دند گاواں تیری گاتھا، منتر اکو اک کراں سچ پڑھائیا۔ بن تیری کرپا تیرا رُوپ نہ کسے
پچھاتا، بے پہچان نظر کسے نہ آئی۔ سچ سچ توں ہی پتا توں ہی ماتا، ہوں بالک رُوپ سکھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا بخشیش اکو ناتا،
دُھر دا میللا میل ملائی۔ بھگوان کہے میں بناں سنگ، دُو جاسگی نہ کوئے بنائیا۔ بھگت کہے میں لاگاں انگ، انگیکار اکو اک اکھوائیا۔ سری بھگوان کہے میں
وجاواں مردنگ، دُھن آتمک راگ الائیا۔ بھگت کہے میں ماناں انند، انند تیرے وچوں نظری آئی۔ سری بھگوان کہے میں ٹٹی دیواں گنڈھ،
گنڈھنہار گوپال سوامی ناؤں دھرائیا۔ جن بھگت کہے میں گاواں تیرا چھند، توں میرا سچا ماہیا۔ سری بھگوان کہے میں دین دیال سدا بخشند، بخشش اپنی
اک ورتائیا۔ جن بھگت کہے میں در دوار منگاں دُھر دی منگ، مانگت ہو کے جھولی ڈاہیا۔ سری بھگوان کہے میں لیکھ چکاواں کھنڈ برہمنڈ، پُری لوء آکاش
پندھ مُکائیا۔ جن بھگت کہے میں سچ دوار تیرا ویکھا لنگھ، ادھ وچکار نہ کوئے اٹکائیا۔ سری بھگوان کہے میرا پرکاش نہ کوئی سورج نہ کوئی چند، جوتی جوت
جوت رُشنائیا۔ جن بھگت کہے میں ویکھاں سُہنجنی ٹھنڈ، اگنی تت نہ کوئے تپائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مان دینا تھاؤں تھانیا۔ جن
بھگت کہے میں ویکھاں دربارا، درگاہ تیری پھیری پائیا۔ سری بھگوان کہے میرا اوتھے اک اُجیارا، دیا باقی نظر کوئے نہ آئی۔ جن بھگت کہے میں بولاں سچ
جیکارا، توں ہی توں راگ الائیا۔ سری بھگوان کہے میں کراں سچ پیارا، پھڑ باہوں گلے لگائیا۔ دوہاں مل کے زرُگن رُوپ بنے زرنکارا، زرویر اپنی کھیل
کھلائیا۔ جگ چوکڑی پچھوں لوکات پر بھ کرے آپ بوہارا، بوہاری ہو کے پھیرا پائیا۔ آد جگاد جس دا انت نہ پاراوارا، بے انت کھیل کرائیا۔ جوتی جوت
سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، بھگت بھگونت لگائے لڑ، پلو اپنے نال بندھائیا۔ بھگت بھگوان کرے ملاپ، مہروان دیا کمائیندا۔ بن
بھگتاں سوہنگ کسے نہ جییا جاپ، سَتجگ تریتا دواپر کلجگ گر اوتاراں پیر پیغمبراں اکھری نام پڑھائیندا۔ کسے نہ بُجھیا آیا آپ، اپنے وچوں وڈ پرتاپی نظر
کسے نہ آئیندا۔ کوئے نہ ملیا پر بھ دی ذات، پاکی پاک نہ کوئے اکھوائیندا۔ کلجگ انت سری بھگونت جنہاں بھگتاں دتا دُھر دا ساتھ، بن سنگی سگلا سنگ
نُبھائیندا۔ دُور دُراڈا ویکھن آیا کنڈھی گھاٹ، پابندی آگے نہ کوئے رکھائیندا۔ وڈی چھوٹی نکیوں نکی سب توں چنگی اوہ ذات، جس ذات وچ اپنا نُور

درسائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، ویکھنہارا سچ باغات، باغیچہ گلشن گرگھ گرگھ ویکھ خوشی منائیندا۔

★ ۱۸ جیٹھ ۲۰۲۱ بکرمی بسو دیوی دے گرہ پنڈ سرداری جموں ★

جن بھگت کہے سُن بھگوان، نرگن اپنا دھیان لگائیا۔ ہوں بالی بدھ انجان، مورکھ مگدھ نظری آئیآ۔ کس بدھ سانوں بخشیش مان، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ کون دست دیویں دان، امولک اک ورتائیا۔ جگت نین تیتوں نہ سکے پہچان، من مت سمجھ نہ کوئے رکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھيو ابھیدا دے کھلایا۔ جن بھگت کہن پر بھ دسیئے کی، سمجھ وچ کچھ نہ آئیآ۔ کس سہارے رہے جی، چپوت جیون جنم تیرے لیکھے پائیآ۔ پورب جنم کی سبجیا بی، پھل کون رہیا دکھایا۔ کس بدھ ناتا جڑیا ساڈھے تن ہتھ کایا سیں، گھر مندر سو بھاپائیآ۔ کون پریم پیالہ لیا پی، مدھر رس اک چکھایا۔ کون پریتی گئے تھی، اپنا آپ لٹایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ سچ دے سمجھایا۔ سچ دس پُرکھ اکال، تیرے آگے عرضویا۔ کس بدھ بنے تیرے لال، ناتا سچ جڑایا۔ جگت غریبی دسیئے کنگال، وست ہتھ نہ کوئے رکھایا۔ دولت خزانہ نہ دھن مال، محل اٹل نہ کوئے وڈیایا۔ مالا تسبیح نہ کوئی مرگچھال، آسن سنگھاسن نہ کوئے سہایا۔ پوجا پاٹھ ہون نہ کوئے وچار، تلک للاٹ نہ کوئے لگایا۔ سکھ ناد نہ کوئے آواز، آرتی روپ نہ کوئے دکھایا۔ گیرو کپڑے نہ کوئی سنت سادھ، مٹی خاک نہ کوئے رمایا۔ صبح شام نہ تیری یاد، رسنا جہوا بتی دند صفت نہ کوئے صلاحیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کس بدھ لہنا رہیا چکھایا۔ جن بھگت کہن پر بھ ہوئی حیرانی، سوچ سمجھ رہی نہ رانیا۔ گھر گھر دے کوڑ شیطانی، شرع کرے لڑایا۔ سرت سوانی بال نادانی، تیری سمجھ نہ پائیآ۔ امرت ملیا نہ ٹھنڈا پانی، نہجھر رس نہ کوئے چکھایا۔ بھيو چکھیا نہ چارے کھانی، بانی سمجھ نہ کوئے سمجھایا۔ ایسے کارن ہوئی پریشانی، پسچاتا پ رہیا ستایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچا دینا اک ور، کس بدھ میلا رہیا ملایا۔ سری بھگونت ہو خوشحال، خوشیاں

۱۲۱۸

۱۲۱۸

نال جنائیندا۔ سُن میرے لاڈلے لال، ہر لالن دیا کمائیندا، جس اُپر ہوواں آپ کرپال، مہر نظر اٹھائیندا۔ اپنی بخش دیواں دولت نام سچا دھن مال، پریم خزینہ اک بھرائیندا۔ ساچی گھالن لواں گھال، گھول گھمائی اپنا بھیٹ چڑھائیندا۔ اندر وڈ کے وساں نال، ہر دم اپنا رنگ رنگائیندا۔ ایہو میری اولٹری چال، جن بھگتاں دیا کمائیندا۔ اٹھسٹھ تیر تھ نہ دیواں نہال، جوگ ابھياس نہ کوائے کرائیندا۔ رسنا جہوانہ پوجا پاٹھ، تسبیح مالانہ گل لٹکائیندا۔ آلس نندرا نہ دیواں رات، دوس ونڈ نہ کوائے ونڈائیندا۔ جس ول مہر نظر کر کے لواں جھاک، اگلی پچھلی جھاک آپ جنائیندا۔ بند کواڑا کھول کے تاک، پڑدہ دئی دویت اٹھائیندا۔ باطن دساں اپنی بات، بیٹی کہانی آپ سمجھائیندا۔ چرن پریتی بخش کے دات، وڈی بھگتی آپ کرائیندا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا کھیل آپ دکھائیندا۔ ساچی بھگتی سنگر چرن، آد جگاد سمجھائی۔ ساچی و دیا گرکھ پڑھن، اکو نام دھیائی۔ ساچی منزل سنت سہیلے چڑھن، اپنا پنڈھ مکائی۔ جن بھگتاں کرپا کر کے پُرکھ اکال لوکمت آوے کھرن، نرگن نرویر ویس وٹائی۔ ناتا توڑ ذات پات ورن برن، ساچی سرن اک سمجھائی۔ جو گر سکھ سوہنگ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان ڈھولا پڑھن، تنہاں منزل پنڈھ دو جہاناں لیا مکائی۔

★ ۱۸ جیٹھ ۲۰۲۱ بکرمی نانک چند دے گرہ پنڈ سرداری جموں ★

جن بھگتو جگ جنم دی پوری ہوئی بھگتی، سری بھگوان لیکھے لائیندا۔ گر اوتار پیر پینمبر سمت اکیوس تنگدے رہے برسی، صدیاں وچ سدا دے دے سرب سٹائیندا۔ جس ویلے کرپا کرے سری بھگوان داتا دھر دا عرشی، عرش قُرس اپنے لیکھے لائیندا۔ رُپ وٹائے نرگن نرویر نرکار فرشی، فیصلہ اپنے ہتھ رکھائیندا۔ مان دواوے وڈے وڈ کر نالوں نرسی، ساچی ہنڈی اکو ہتھ پھرائیندا۔ دو جہاناں پلے بٹھے خرچی، خیر خواہ ہو کے پوری خواہش دکھائیندا۔ نو سو پُرانوںے چوکڑی جگ پچھوں تھوڑیاں گرکھاں دی نکلی پرچی، باقی پرچہ حل نہ کوائے کرائیندا۔ دینا بندھو دین دیاں ہو کے ہویا دردی، دردیاں دُکھ ونڈائیندا۔ جس دی وید ویاس عیسیٰ محمد گوبند پا کے گئے عرضی، سو آرزو سُننہار ویس وٹائیندا۔ آد جگاد چل کے آیا دھر دا قرضی، مقروض جن بھگتاں

لہنا جھولی آپ لکائیندا۔ پُرکھ اکال دین دیاں کھیل کدے نہ کرے فرضی، حق حقیقت وچوں آپ دکھائیندا۔ جن بھگتو بن بھگتیوں تہاڈی پوری کیتی
 مرضی، جنم مرن دی مرض گوائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر اپنا ہتھ لکائیندا۔ جن بھگت تیرا چکیا جھیرا، جھگڑا مکا لوکائیا۔ اُجڑیا وسیا
 تیرا کھیڑا، کھڑکی بند کھلایا۔ جتھے ناتا جڑے تیرا میرا، ہووے نہ کدے جدائیا۔ پریم پیار دا سدا کھلا ویڑا، چار دیواری بند نہ کوئے دکھائیا۔ نہ کوئی سنجھ
 نہ سویرا، سورج چند نہ کوئے رُشائیا۔ نہ کوئی دُور نہ کوئی نیڑا، پاندھی پندھ نہ کوئے مکائیا۔ کوبلو چکی چک نہ کوئے گیرا، آون گون نہ کوئے بھوائیا۔ پُرکھ
 اکال دیاوان ہو کے کرے مہراں، مہر نظر اک اٹھائیا۔ جدھر دیکھو نظری آئے سری بھگوان نرگن نرؤیر دُھر دا شیرا، شیر دلیر اپنا ناؤں دھرائیا۔ جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر جن ساچے پار لنگھائیا۔ جن بھگتو چھٹا جگ، لیکھا مکیا جگت لوکائیا۔ ملیا میل سورے سرگ، سرب کل داتا دیکھ
 دکھائیا۔ مات گر بھ پھیر نہیں پینا اگ، نو اٹھاراں کُنڈ نہ کوئے رکھائیا۔ جنم کرم دی سکی حد، کوڑی کریا ڈیرہ ڈھاہیا۔ لیکھے لگا کایا مائی ہڈ، جو جن نیتر نین
 درشن پائیا۔ اگے رہن نہ دیوے اڈ، جگت وچھوڑا دئے چکائیا۔ ایسے کارن غریب نمانے رہیا سد، ہوکا دیوے بے پرواہیا۔ بھگتاں وچوں بھگتی لئی لبھ،
 بن بھگتیوں بھگت دتے ترائیا۔ ایہو وڈیائی رہے جگ، جگ جیونداتا ہوئے سہائیا۔ بن مکے کعبیوں کرایا جج، بن جُجریوں حق دکھائیا۔ بن تند رباب وجایا
 ند، اگئی راگ سناہیا۔ گر گھو گر سکھو ساچے مندر وڑنا بھج، ادھ وچکار نہ کوئے اٹکائیا۔ مرن توں پچھوں سر شٹی رووے جگ، گر کھماں وجے ودھائیا۔ سچا
 دیکھ جائے جگ، جوتی جوت جوت رُشائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر جن لہنا رہیا چکائیا۔ جن بھگت تیرا مکیا پندھ، پُرکھ اکال ہوئے
 سہائیا۔ کوڑی کریا ناتا ٹٹا گند، ہوئے ہنگتا نہ کوئے لڑائیا۔ نرگن مل کے سرگن گایا چھند، سوہنگ ڈھولا راگ الائیا۔ جس وچوں ملیا پرمانند، نجاند ہوئے
 رسائیا۔ بن جل دھارا پئے ٹھنڈ، بوند سوانتی مکھ چوائیا۔ جگت اندھیرے چاڑھ کے چند، ساچا نور کیتا رُشائیا۔ گھر سجن سوامی آیا لنگھ، بنک داری لکا
 گڑھ تڑائیا۔ جس رام دی رام کر کے گیا منگ، مانگت ہو کے جھولی ڈاہیا۔ سو صاحب سنگر پُرکھ اکال دین دیاں بیج سُنہنجی بیٹھ پلنگ، آسن سنگھاسن
 سو بھاپائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، کرے کھیل ساچا ہر، جن بھگت ترائے گھر گھر، گھر وچ گھریلو بن کے پھیرا پائیا۔

★ ۱۸ جیٹھ ۲۰۲۱ بکرمی رام لال دے گرہ پنڈ سرداری جموں ★

جن بھگت تیری سوہے کُلی، کُلوںتا آپ سہانیندا۔ جتھے مارگ لگی وچھڑی آتما رُوح بھلی، در ساچا اک جنانیندا۔ پنج تت کایا اندر وڈ کے سنمل وانگ نہ ہلی، پت ڈالی بھل آپ مہکانیندا۔ جگت اندھیری کوڑی جھلی، چار کُنٹ اندھیرا چھانیندا۔ دھن وڈیائی تہناں جس دوارپوں پر بھ بھوگ لگائے روٹی سکی گلی، رسنا جہوا ست صلاحندا۔ سو بھل بھلواڑی لوکات بھلی، بنس سر بنس آپ سہانیندا۔ دھر دے تول اگمی کُنڈے تلی، جگت ترازو ہتھ نہ کوئے دکھانیندا۔ اگے واسطے کرپا کر کے جن بھگتاں جھٹی دتی کھلی، رائے دھرم اگے ہو نہ کوئے اٹکانیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جنہاں دکھائے دھر دا گھر، اوہناں دی جھڈاؤنی پھیر پئے نہ چلی، امرت انتر اپنا جام پیمانیندا۔ کُلی کہے میں کی دتاں، دسں یوگ کہانی سمجھ کسے نہ آئی۔ خوشیاں وچ اندر باہر ہساں، دھر سنجوگ ملیا بے پرواہیا۔ اوہناں دے قدماں ڈھٹھاں، جنہاں نوں ارباں وچوں ملی وڈیائی۔ نین نیز ویکھاں اکھاں، لوچن اپنا آپ گھلایا۔ واری گھولی زمانتا وچ ٹیکاں متھا، دھوڑی خاک رمانیا۔ جنہاں نوں پر م پرکھ پر ماتم پتا ملیا سکا، دھر داناتا سچ بندھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اٹھایا۔ جن بھگت کہے کُلی تیرا وڈا بھاگ، سوہنی بنت بنایا۔ جس وچ جگیا اوہ چراغ، جس دانور اکو اک رُشانیا۔ تیرے اندر وڈ کے دُرمت میل دھو کے جاوے داغ، ست سرُپ رُپ وٹایا۔ غریب نمائیاں پورا کرے کاج، کرتا پرکھ ہو سہایا۔ جنہاں نوں بیڑے چاڑھ کے جائے جہاز، منزل اگلا پنڈھ مکانیا۔ ایہو انج نہیں پچھلا رواج، جگ چو کڑی ہوئے سہایا۔ پر ایہو جیہی پچھے نہیں دتی دات، بن بھگتیسوں بھگوان بھگت لئے بنایا۔ جگ چو کڑی پچھوں نرگن آ کے توریا ایہہ رواج، روایت رعایت گرکھاں جھولی پائی۔ اگے ہون نہ دیوے کسے دے محتاج، مُجت اپنے نال بندھایا۔ سیس جگدیس رکھ کے تاج، طاقت اپنی نال رکھایا۔ جو ہر جن صاحب دا ہویا داس، تس داسی دے لوکائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جنم جنم دے وچھڑیاں پوری آس کرائیا۔

۱۲۲۱

۱۲۲۱

★ ۱۸ جیٹھ ۲۰۲۱ بکرمی بے لورام دے گرہ پنڈ سرداری جموں ★

بھگت کہے پر بھ دتا پیار، انتر دھار دتی پر گٹائیا۔ ساچا مندر سُجھیا گھر بار، گرہ اپنا ویکھ وکھائیا۔ دیا باقی ہويا اُجیار، اندھ اندھیر رہیا نہ رائیا۔ ساچی سخیاں سُنیا منگلا چار، گیت گو بند اک الایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میرا لہنا رہیا چُکائیا۔ بھگت کہے پر بھ دسیا پریم، پر م پُرکھ دیا کمائیا۔ میل ملایا جس تپسیا کیتی ہم، کُنٹ اِکو کھوج کھوجائیا۔ اُس دے نال مل کے پکا ہويا نیم، ناتا سکے نہ کوئے تڑائیا۔ درشن کر بگسائے نین، نیتز خوشی منائیا۔ جہوا صفت آئی کہن، ساچی سیوک بن کے سیوکمائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی ریتی دتی سمجھائیا۔ جن بھگت کہے پر بھ دتا پریم رس، وڈ رسیئے دیا کمائیا۔ میری پوری کیتی آس، آشا اپنے نال رکھائیا۔ نچ آتم کر کے واس، وصل سچا دتا وکھائیا۔ دُئی دوتی کر کے ناس، نالش کوڑی دتی مٹائیا۔ سچ نور کر پرکاس، دیک دیا ڈمگائیا۔ اٹھے پہر بخشی پر بھت، سندھیا نظر کوئے نہ آئیا۔ ساچے سنتاں بخشی جماعت، گرکھاں سنگ رکھائیا۔ لیکھا لکھا کے نال قلم دوات، بن بھگتیوں بھگت دتے بنائیا۔ ایہو جیہی آگے کسے نہ دسی جان، یاچک اپنے گلے لگائیا۔ اِکو ڈھولا پڑھا کے ڈھر دی گاتھ، در گھر ساچے میل ملایا سچ سُبھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، درسن دے کے ساکھیا، سجن سہیلے لئے ترائیا۔ جن بھگت کہے پر بھ بخشی ناتا، آتم پر ماتم سنگ رکھائیا۔ زرگن ہو کے بنیا راکھا، سرگن دیوے مان وڈیائیا۔ جنہاں اِکو مٹیا شبدی رُپ آکھا، آخر چوٹی دے چڑھائیا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، دیونہارا داتا، گھاٹا اپنے گھر نہ کوئے وکھائیا۔

★ ۱۸ جیٹھ ۲۰۲۱ بکرمی نندورام دے گرہ پنڈ سرداری جموں ★

پیار مُجبت نہیں ایہہ کوگ، آوازاں وچوں آواز اک الایا۔ جس دا چار یاری دے ثبوت، پیراں وچوں پیر دین گواہیا۔ جس نوں چلدیاں پھر دیاں ملیا اک محبوب، سچ کلمہ گیا پڑھائیا۔ چرواہے رکھنا یاد اُچ عرُون، سوہنی بنت بنائیا۔ تیری حد اک حدوڈ، بندی خانہ دے جنائیا۔ جوتی جوت

سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پُرب لیکھا رہیا چُکایا۔ چار یاری دے پچھلے سنگی، محمد ویکھ دکھایا۔ جس ویلے آئیوں پیریں نگی، تن خاکی رُپ وٹایا۔ پریم پیار اندر منگ اکو منگی، وصل ملے بے پرواہیا۔ تیتوں درس دکھاونا اُپر شاہ رگ جگت گھنڈی، گھر اپنا اک پرگٹایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دینی وڈیایا۔ چار یاری دا پچھلا ساک، سجن اکو اکھوایا۔ جس دا پُرب نام مُشتاق، مُشکڑیاں وچ ہس ہس خوشی منایا۔ اک دن دُبن لگا سی آفتاب، رمضان مہینہ دے گواہیا۔ روزہ چو دھواں پکڑیا بھل گلاب، خوشیاں مہک مہکایا۔ اودھروں آیا حق جناب، محمد پھیرا پایا۔ نیل کنڈھے کیتا آن آداب، سجدہ سیس جھکایا۔ باہوں پکڑ اوس کہا شتاب، ہوئی جیہی اٹھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا جانے بے پرواہیا۔ مُشتاق کہا میں مسکین، مسکیناں وچوں نظری آیا۔ میں بردا در ادھین، برخوردار رُپ وٹایا۔ میں پڑھی الف یے نہ کوئے سین، نون نون غنے وچ نہ کوئے بدلیا۔ اکو کلمہ پڑھیا یا آمین، میرا توں ہی توں خُدا خُدا آیا۔ میں تیرے در ادھین، آسرا تیرا اک تکایا۔ میتوں ساچی کر تلقین، تسبیح مالا ہتھ نہ کوئے پھڑایا۔ میں کہاں یا آمین، دُھر داراگ سٹایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دیوے وڈیایا۔ سُن مُشتاق ایہہ نیل کنڈھا، جل دھارا وہن وہایا۔ نیلی دھاروں امرت ملے ٹھنڈا، ٹھنڈا رُپ وٹایا۔ تیرا آگے لیکھا دستاں چنگا، چنگی طرح سمجھایا۔ کلج اتم ہوویں بھکھا ننگا، بھکھیاں وچوں بھکھ پر بھ نون تیری سچی بھایا۔ جس ویلے میرا پروردگار لوکمت لے کے آئے مردنگا، تیرے نال مل کے دے وجایا۔ توں سبناں نالوں چنگا، چنگی طرح دیواں سمجھایا۔ باہروں ویکھن نون جگت جہان لگیں مندا، دُنی دار تیتھوں کھ بھوایا۔ جس دوارے جا کے میں منگاں، سو دیونہارا مانگت ہو کے تیرے درتے آیا۔ جگت مہتابی آفتابی چڑھے چندا، محرابی نور رُشنا یا۔ تیرا نام ہونا اک اندا، اندا اند وچوں پرگٹایا۔ جس دا پر م پُرکھ نال مل کے بنے چھندا، سوہنگ رُپ وٹایا۔ لیکھے لائے بندگیوں بناں بندہ، بندھن اگلا پچھلا دے تڑایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھکوان، اگلا لیکھا کرے چنگا، پچھلا دکھ پورا پورا پورا رہیا چُکایا۔

نندو تیری غریبی وِج سَنکھ، پریم بیٹھا رُوپ وِٹائیا۔ تیری کُلی وِج بھکھ، پر بھ دا دھیان لگائیا۔ تیری جلی نیز رہی چک، لوچن رہی اٹھائیا۔ تیرا پریم پیار گلو کڑی پائے گھٹ، ناتا توڑ جگت لوکائیا۔ جینودیاں تیری چوراسی گئی چھٹ، جنم مرن دا جھگڑا دتا مکائیا۔ اگے ایسے طرح گودی لے جائے چک، گھر آ کے پہلوں درس دکھائیا۔ جے کوئی آندھی گوانڈھی لے پُچھ، ساکھیاں نظری آوند ا دینا سمجھائیا۔ میں پتا توں میرا پُت، تیرے پُت پوترے رُوپ وِٹائیا۔ سوہنا درشن کرنا گھر بیٹھیاں چُپ، راتی سُنٹیاں ہوئے سہائیا۔ مہاراج شیر سنگھ وِشنو بھگوان، دُکھیاں وِچوں تیرا کٹ کے جاوے دُکھ، دلدر اپنی جھولی پائیا۔

★ ۱۸ جیٹھ ۲۰۲۱ بکرمی بیلا سنگھ دے گرہ دھنگالی جموں ★

جن بھگت گایا ساچا منگل، ہر ہردے نام دھیائیا۔ آون جاون کیا وقت جگت جنگل، جوہ اُجاڑ نہ کوئے دکھائیا۔ مستک ٹکا لگا دُھر دا چندن، جوت للاٹ کرے رُشنائیا۔ انتر بلیا پرماندن، نج آتم خوشی منائیا۔ سچ درڑاؤنی اکو بدن، بندگی پر بھو سمجھائیا۔ ٹھاکر ہو کے رکھے انگن، اپنی گود اٹھائیا۔ درویش ہو کے آوے منگن، در ٹھانڈے الکھ جگائیا۔ روگ سوگ جرم کرم کیتا کھنڈن، کھنڈا کھڑگ ہتھ اٹھائیا۔ پریم پریتی آیا ونڈن، چار ورنناں اکو گھر بہائیا۔ جگ جنم دی ٹٹی آیا گنڈھن، پاربرہم برہم میلا سبھج سبھائیا۔ ساچا مارگ اکو آیا دسن، دہ دشا کرے پڑھائیا۔ ہر جو ہو کے ہردے آیا وسن، گھر گھر ڈیرہ لائیا۔ لکھ چوراسی وِچوں گرکھ نام مدھانے وِرو لے کھن، چاروں گنٹ دیکھنہارا تھاؤں تھانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر جن ساچے دیکھ دکھائیا۔ جن بھگتاں میلا کرن آیا، پاربرہم بے پروا ہیا۔ ترے گن کوڑی میٹے مایا، متا موہ چکائیا۔ سمرتھ ہو سر ہتھ ٹکایا، دھیرج دھیر اک بندھائیا۔ آتم پر ماتم ساچی گاتھ پڑھایا۔ سوہنگ راگ انراگ دئے سمجھائیا۔ اندر وڑ مندر چڑھ ساچی سدا الکھ سنایا، الکھ اگوچر کھیل رچائیا۔ ہو پر تکھ درس دکھایا، ساکھیاں نظری آئیا۔ نیز لوچن نین اکو اکھ کھلایا، پردہ اوہلا دتا چکائیا۔ انجھک ہو کے پھیرا پایا، لوک لاج پرے ہٹائیا۔ پاربرہم ہو کے برہم لے اٹھایا،

سُرتی شبدی جوڑ جڑائیا۔ نہکرمی ہو کے کرم کمایا، ہر جن دیکھے چائیں چائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہروان دے وڈیائیا۔ جن بھگت گایا ساچا گن، دُھن آتمک وٹی ودھائیا۔ پُرکھ ابناسی پُکار لئی سُن، دُور دُراڈا دھیان لگائیا۔ پندھ مُکا کے آیا بھن، ویس اولٹا رُپ دھرائیا۔ سنت سہیلے لئے چُن، لکھ چوڑاسی وچوں باہر کڈھائیا۔ مان دویا وڈ رکھ مَن، مَنیشٹراں وچوں مَنیشٹر دتے بنائیا۔ لیکھا چکھیا سادھی سُن، سُن سادھ لوڑ رہی نہ رائیا۔ لہنا چکھیا ناد دُھن، دُھنی راگ نہ کوئے شنوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر بھگت لئے ترائیا۔ جن بھگتاں گایا رسنا جہوا، بتی دند ناد سنائیا۔ پرم پُرکھ پر بھ الکھ ابھیوا، اگم اتھاہ ویکھ دکھائیا۔ ہر جن دیکھے کردے ساچی سیوا، سیوکاں وچوں سیوک رُپ وٹائیا۔ دیوے وڈیائی وڈ دیوی دیوا، دیو آتما اپنے لیکھے پائیا۔ امرت رس اگمی میوہ، بن رسنا دے چکھائیا۔ ساچا دھام اٹل دکھائے نہکیوا، نہچل اگوگر دے بہائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں ہوئے سہائیا۔ جن بھگتاں گایا ڈھولا سوہنگ سو، سو صاحب دے وڈیائیا۔ جنم کرم دا ٹٹاموہ، کوڑی کرپا ڈیرہ ڈھایا۔ آسا ترسنا اگے کرے نہ کوئی دھروہ، ہوئے ہنگتا سنگ نہ کوئے رکھائیا۔ گھر پرکاس کرے لو، نیتزنج ہووے رُشنائیا۔ آتم پر ماتم گئی چھوہ، شہنشاہ اپنے رنگ رنگائیا۔ سری بھگوان بھگتاں جو گا گیا ہو، ہوکا دے دے آپ اٹھائیا۔ نام ندھانالے کے آیا ڈھو آ ڈھو، گھر گھر وست رہیا ورتائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر اپنا ہتھ لکائیا۔ جن بھگتاں گایا رسنا ایک، اینکار دے وڈیائیا۔ ست پُرکھ زرنجن ہو کے بخشے ٹیک، چرن کول دے سرنائیا۔ جگت بدھی اوہناں کرے بیک، جنہاں دسی آپ پڑھائیا۔ ترے گن مایا اگنی نہ لائے سیک، جگت تت نہ کوئے تپائیا۔ دھن گُرکھ گُرکھ جنہاں اپنا آپ کیتا بھیٹ، کایا ماٹی سٹگر جھولی پائیا۔ سٹگر پورا حاضر حضورا شبد دوشالے لئے لپیٹ، ایٹھے اوٹھے ہوئے سہائیا۔ خوشیاں نال بالکاں نال کھیلنہارا کھیڈ، خالق ہو کے خلق وچوں مُرید مُرشد لئے جگائیا۔ جوتی جلوہ دے کے تیج، شبدی ناد کرے شنوائیا۔ جس کارن کرتے لئے بھیج، سو کرنی دے درٹائیا۔ آو رل کے پار برہم دی مانو تیج، تیج سہنجنی ڈیرہ لائیا۔ گر اتار پیر پیغمبر تہاڈا لہنا دینا لین ویکھ، نج نیتزنین اٹھ گھلائی۔ صاحب سٹگر کرے اگمرا ہیبت، ہتکاری اپنا میل ملائی۔ بے شک لکھ چوڑاسی اگنی لگی جیٹھ، گُرکھ ٹھنڈا ٹھار رُپ وٹائیا۔ پر بھ سرنائی جانا لیٹ، کھیوٹ کھیٹ آپے لئے ترائیا۔ ناتا جڑ گیا باپ بیٹ، پتا پوت ویکھ خوشی

منایا۔ لکھ جوڑا سی وچوں تھوڑے کیتے نیک، نیکی اپنی نال ملایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سدا سدا سدا ہوئے سہانیا۔ گرگھ گا گا ہونا خوش، خوشیاں راگ الایا۔ اگلا پچھلا پینڈا رہیا نک، لکھ جوڑا سی نہ کوئے بھوایا۔ دردی ہو کے دیاوان لئے چک، باہوں پکڑ گلے لگایا۔ دھرت مات تہاڈی منگدی رہی سکھ، واری صدقے گھولی گھول گھمایا۔ نیناں نال تئے تہاڈا گھ، جو سوہنگ ڈھولا رہے گایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا دیوے چائیں چانیا۔ گرگھ کہن گایا گوہند، اگو نام دھیایا۔ پر م پُرکھ کہے میں میٹاں چند، چنتا سوگ گویا۔ گرگھ کہے میں لیکھے لائی چند، ہوں واری آپا بھیت چڑھایا۔ پُرکھ اکال کہے میں سدا بخشند، بخشش گرگھوں جھولی پانیا۔ گرگھ کہے میں تیری بند، دھر دا اگو پتا مایا۔ ٹھا کر کہے میں گنی گہند، گہر گبھیہر اکھوایا۔ ہرجن کہے پنچ ت جیو تیر اپنڈ، کایا تیرے رنگ رنگایا۔ دین دیال کہے میں امرت دھار دھاواں سندھ، ساتک ست ست رُپ دکھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیکھنہارا بے پرواہیا۔ گرگھ کہے میں گایا ناد، ہر ہر نام دھیایا۔ پچھلا جنم نہیں یاد، پورب سمجھ کسے نہ آیا۔ پریم پریتی اندر ہو وساد، سمل رُپ وٹایا۔ کون بدھ پر بھ سُن فریاد، مہر نظر اٹھایا۔ اندر وڑ کے مارے آواز، سٹا لیا جگایا۔ بھرم بھلیکھا کھول کے راز، رحمت اپنی اک کمایا۔ پریم پیار اندر ہو کے داس، داسی گرگھ لئے بنایا۔ ساچا کرے بھوگ بلاس، آتم سیجا سو بھاپانیا۔ لہنا چکا پر تھی آکاش، آکاش آکاشاں اُپر ڈیرہ لایا۔ نرگن جوت کر پرکاس، دیا باقی اگو ڈمگایا۔ اپنی گودی چک کے رکھے ساتھ، دس دس ماس اگن نہ کوئے تپانیا۔ جدھر دیکھاں چاروں کُنٹ دہ دشا نرگن دسے پاس، پت پر میثور اپنا سنگ نبھانیا۔ غریب نمانے کوجھے کملے پوری کیتی آس، ساس ساس اپنی جھولی پانیا۔ بے شک بھرمے بھل کے پہلوں بنے رہے بد معاش، پر بھ نال کردے رہے لڑایا۔ ایسے کارن جنم جنم ہندے رہے نراس، نراستا اپنا سنگ نبھانیا۔ کلجگ انتم پوری ہوئی خواہش، خواہش وچوں خالص گرگھ لئے پرگٹایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دیوے مان وڈیایا۔ گرگھ کہے میں گایا بھگونت، دوجی ٹیک نہ کوئے رکھایا۔ بھگونت کہے میں بن کے کنت، ناری نر نرائن ہو پرناپا۔ مان دھرایا دھر دا سنت، سنت ساجن آپ بنایا۔ جس دی مہما پچھوں رہے چار جگ رسنا گائے جیو جنت، چار کُنٹ وجے ودھانیا۔ اپنا کھیل کر بے انت، بے پرواہ دھار دکھایا۔ ساچا دے کے نیا منت، منتر انتر کری

اک پڑھائیا۔ گڑھ توڑ ہوئے ہنگت، ہنگ برہم دتا سمجھائیا۔ جو مل گیا ہر کی سنگت، تنہاں وشن برہما شومل مل سیو کمائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچے مارگ دتا لگائیا۔ سنگت ملیا پر بھ داسنگ، سگلی سرشٹ تجائیا۔ ایہہ نہ ملنا پھیر رنگ، رنگن والا نو سو چرانوے چوکڑی جگ پچھوں پھیرا پائیا۔ کوٹن کوٹ گر اوتار پیر پیغمبر گئے ہنڈھ، زرگن سرگن ویس وٹائیا۔ ایسے دی یاد اندر شاستر سمرت وید پُران لکھ کے گئے چھند، انجیل قرآن سوہلا ڈھولا گائیا۔ ایسے دی دھار وچوں چڑھدے رہے اگئی چند، جوتی نور کر رُشائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ہر جن ساچے لئے سمجھائیا۔ ہر جن ساچے سمجھنی بات، گر ستگر آپ درڑائندا۔ اندر ویکھو مار جھات، جھاک اپنی آپ جنائندا۔ سچ پچھو جن بھگتاں دتی اوہ دات، جس دات وچوں داتار نظری آئندا۔ ثالث بن کے لیکھا لکھاوے نال قلم دوات، جس دا لیکھ جگت نہ کوئے مٹائندا۔ تت سروپ نہیں زرگن جوت ساکھیات، پنج بھوتک بھو چکائندا۔ نوری چشم تکنا دلیل نہیں آفتاب، محبوب محراب اندروں نظری آئندا۔ آگے لیکھا نہ رہیا کوئے حساب، پچھلی کتاب پاڑ پُستک چرناں ہیٹھ دبا ئندا۔ ٹھاتھوں منگے نہ کوئے جواب، راہ وچ نہ کوئے اٹکائندا۔ ایہہ سُفنا نہیں خواب، خالص اپنے نال ملائندا۔ ایہہ مالک نہیں ہند پنجاب، دو جہاناں ویکھ وکھائندا۔ جس نوں پیر پیغمبر کہندے حق جناب، جناب عالی ناؤں دھرائندا۔ جس نوں گر اوتار منڈے گئے سچا صاحب، شاہ سلطان روپ وٹائندا۔ جیہڑا آد جگاد جگ چوکڑی رہیا غائب، جگ نیز نظر کسے نہ آئندا۔ پیراں پیغمبر شاہ حقیراں فقیراں کر دا رہیا ہدایت، کلمہ شرع نال ملائندا۔ ٹھاڈے اُتے بڑی کیتی رعایت، رحیم ہو کے رحمت برکھا لائندا۔ اس توں وڈی ہور نہیں کوئی کفایت، بن پڑھیاں پار کر آئندا۔ ایہہ وی گر اوتاراں پیر پیغمبر پچھے کیتی حمایت، ہم دست ہو کے اپنا دست ملائندا۔ دست بدست کرے سچ عنایت، دست اموک جھولی پائندا۔ جن بھگتو ٹھاڈی اوتھے کرے رہائش، جس گھر وچ ڈیرہ لائندا۔ جے کوئی کرن آئے آزمائش، لہجیاں ہتھ کسے نہ آئندا۔ اس دی کسے نہ کیتی پیمائش، آر پار کنارہ نہ کوئے سمجھائندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنی پوری کر کے خواہش، خواہش بھگتاں اپنے وچ سمائندا۔ بھگت کہے پر بھو کریں نہ ٹھگی، ٹھگ چور یار روپ وٹائیا۔ چاروں گنٹ ویکھ اگ لگی، امرت میگھ نہ کوئے برسائیا۔ سرشٹ سبائی پھرے بھجی، راج راجاں شاہ سلطان پھرن واہو

داہیا۔ نیتز نیر وہاؤندی ویکھی چو دھویں صدی، میسویں مل کے کپرنے رہی پائیا۔ کسے دی ثابت دے نہ گدی، گدیدار دھیرج دھیر نہ کوئے دھرائیا۔ سری بھگوان تیرے پچھے سرشی ساری چھڈی، طعنے مینے دئے لوکائیا۔ پریم پیار تیرے دی بدھی، بندنا اکو سیس جھکائیا۔ وشورُپ تیرا اسیں تیری وشو جدی، ناتا تیرے نال بندھائیا۔ ساڈی لیکھے لگے ساڈھے تن ہتھ اندر تن سو سٹھ ہڈی، ناٹ بہتر تیرا نورُ رُشنائیا۔ برہوں ویراگن سچ پریمین ہو کے سرتی پھرے بھجی، دوس رین واہو داہیا۔ دھن بھاگ تیرے چرناں دی سرن لہجی، اوٹ اکو گھر رکھائیا۔ تُوں دیاں ہو کے پڑدہ کجیں، مہروان ہو کے سیس ہتھ لکائیا۔ بے شک گرگھ سوانی کملی کو جھی کجی، سنگھڑ سوانی آپ لئیں بنائیا۔ دوئے جوڑ در دوار کراں ہتھ بدھی، بندگی تیری موہے بھائیا۔ جوں بھاوے توں اپنے سنگ رکھیں، رکھیا کریں تھاوں تھانیا۔ پر وچھوڑا نہ دیویں میں درشن کراں اٹھیں، اکھیاں وچوں اٹھ تیرا رُپ نظری آئیا۔ میں بنا نہیں کرشن والی سخی، جس نوں وچھوڑا دے کے کیتی جدائیا۔ میں تیرے پریم پیار نام دی پڑھی پٹی، پٹنے والا نال ہو کے دیوے گواہیا۔ میں ایہو کھٹی کھٹی، پر بھ ملیا بے پرواہیا۔ تیرے نام اندر رتی، رت اپنی دتی مکائیا۔ ایہو منگ منگدا رہیا نانک بول کے گیا جگ چھتی، چھتیاں راگاں وچوں تیری سمجھ کسے نہ آئیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر تیرا ناؤں گاؤندے رہے دند بٹی، بتیاں وچوں کملاپتی اپنا بھیو نہ کسے جنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، اکو دینا سچا ور، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، تیری ملے سچ سرنائیا۔

۱۲۲۸

۱۲۲۸

★ ۱۸ جیٹھ ۲۰۲۱ بکرمی سیوا سنگھ دے گرہ دھنگالی جموں ★

بھگت کہے پر بھ دیسے نہ لارا، تیری پچھلی یاد چیتے آئیا۔ جگ چوکڑی کردا رہوں اشارہ، شبدي سینت نال سمجھائیا۔ گر اوتار بناؤندا رہوں لکھارا، رہبر پیغمبر کاتب رُپ وٹائیا۔ ناد دُھن و جاؤندا رہوں نگارہ، انحد ناد سنائیا۔ جوتی نورُ بخشدا رہوں چتکارا، گھر گھر کر رُشنائیا۔ ناؤں دسدا رہوں پرورد گارا، بے عیب نورُ خدائیا۔ ساچے مندر چٹھ کے لگاؤندا رہوں اکھاڑا، سوہنا ویس وٹائیا۔ وقت سہیلا دسدا رہوں وچ سنسارا، کلجگ انتم اک نشان جنائیا۔ نرگن

ہو کے لواں مات اوتارا، نر ویر ہو کے کھیل وکھایا۔ جن بھگتاں کرائے سچ پیارا، پریم پریتی اک بنایا۔ جل تھل مہیئل ویکھاں ڈو نگھی گارا، سمنڈ ساگر کھوج کھوجانیا۔ پاواں سار جنگل جوہ اُجاڑ پہاڑا، اُچے ٹلے ویکھاں چائیں چانیا۔ سچ نام دا دس اک جیکارا، بے جیکار دیاں وکھانیا۔ بھگت وچھل ہو گرو گر دھارا، چوگر د اپنی کار لگانیا۔ کھڑگ کھنڈا ہو کٹارا، ترکش تیر کمان رُوپ وٹانیا۔ مہروان ہو کے میل ملاواں دُھر دربارا، درگاہ ساچی خوشی وکھانیا۔ سو وقت سہیلا سہنجنا نظری آوے پر اپارا، اپر مپر دینی مان وڈیانیا۔ جگت جگ جگ وچوں چرن کول لہیا اک دوارا، دعوہ بٹھ کے رہے سنانیا۔ ساڈا کر کے جائیں پار کنارہ، ادھ وچکار نہ کوئے اٹکانیا۔ ساڈی منظور ہووے نمسکارا، ڈنڈوت بندنا تیری جھولی پانیا۔ سچ منزل دینا اگم نظارہ، نظر نین کوئے ویکھ نہ سکے رانیا۔ خوشیاں رنگ ویکھئے تیرے سچ سچ دربارا، جس گھر بیٹھا ڈیرہ لایا۔ جوتی نور ہو کے اُجیارا، دیا باقی نہ کوئے رُشانیا۔ پھیر پورا ہووے توں میرا میں تیرا جیکارا، سوہنگ رُوپ سمانیا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، سچکھنڈ تیرا گھر بارا، برہمنڈ تیری رچنا نظری آنیا۔

★ ۱۸ جیٹھ ۲۰۲۱ بکرمی پورن سنگھ دے گرہ دھنگالی جموں ★

جن بھگت ہوئے بند خلاصی، بندی خانہ توڑ تڑانیندا۔ مانس جنم آوے راسی، جس رستہ آپ سمجھانیندا۔ چنتا غم ہرکھ سوگ مٹائے اُداسی، جھوٹھے وہن نہ کوئے وہانیندا۔ سچ دوارے کر کے داسی، سیوا اکو اک وکھانیندا۔ رائے دھرم دی کٹے پھاسی، رستے جم نہ کوئے لٹکانیندا۔ جنہاں ملیا گھنک پُر واسی، گھنڈیا نیا سچ دی آپ چڑھانیندا۔ اوہناں سدا رہے پر بھاتی، سندھیا اندھیر نہ کوئے بنانیندا۔ منزل دُور دُراڈی چڑھن گھائی، مارگ اکو اک وکھانیندا۔ اوہ ست سنتو کھ دے بنے پاٹھی، جنہاں سوہنگ آتم پر ماتم میل ملانیندا۔ کٹ وچھوڑا کملا پاتی، دُھر دا جوڑا جوڑ جڑانیندا۔ بچھلا لہنا رہے نہ باقی، اگے کھاتہ پور وکھانیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گھر ساچے سچ دوار وسانیندا۔ سچ دوار دس پر بھ، جن بھگت رہے منگ منگانیا۔ کس بدھ لوک مات لینے لہ، کُنٹ چار کھوج کھوجانیا۔ تیری نظر نہ آوے حد، کنارہ سمجھ کوئے نہ پانیا۔ سری بھگوان مہروان ہو کے دتا دس، دیناں انا تھاں ناتھ بھو گھلایا۔

جو سچ سرنائی جائے ڈھٹھ، آپ اپنا بھیٹ کرائیا۔ سو سچھنڈ دوارے جائے وس، منجھار سکے نہ کوئے رُڑھائیا۔ اوتھے ملے اکو رس، جل پانی لوڑ رہے نہ رائیا۔ کرپا کر کنڈھی وچوں کڈھ اوس درگاہ آوے چھڈ، جتھے بیٹھا بے پرواہیا۔ رل مل بھگت بھگوان سانجھا گاؤن چھنڈ، سوہنگ راگ الائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، جن بھگت مُکاوے چلن پھرن والا پنڈھ، در ساچے دئے وڈیائیا۔

★ ۱۸ جیٹھ ۲۰۲۱ بکرمی کھیمو دیوی دے گرہ دھنگلی جموں ★

پر بھ تیری کرپانکے بھور، ہر جن ساچی خوشی منائیندا۔ پریم پیالہ پیتا صبر، جگت ترسنا بھکھ گوانیندا۔ ناتا چھڈیا مڑھی گور قبر، اشٹ تیرا نظری آئیندا۔ سہارا نکلیا شیر بر، بھے بھیانک وچوں پار کرائیندا۔ ساچے بھگت جس دا ٹبر، دوجا سنگ نہ کوئے دکھائیندا۔ گرگھاں پچھے پھرے مگر، در در گھر گھر ویکھ دکھائیندا۔ آسانسا پوری پچھے سدھر، جگت کوڑا روگ مٹائیندا۔ مہروان ہو کے قسمت دیوے بدل، بدلہ اگلا پچھلا آپ چکائیندا۔ تخت نواسی ہو کے کرے عدل، عدالت اکو گھر جنائیندا۔ جتھے شہادت پروان ہووے بن ہویاں قتل، قتل گاہ رنگ نہ کوئے رنگائیندا۔ اوہ تارنہارا آیا اپنے پتن، پت پر میشور پھیرا پائیندا۔ سنت سہیلے گر چیلے آیا رکھن، جیواں جنناں وچوں کھوج کھوجائیندا۔ کوٹن کوٹ پر بھ ملن دا کردے یتن، ییتھا یوگ سرب دھیان لگائیندا۔ بن ہر کرپا کوئی نہ جائے مڑ کے اپنے وطن، جس وطن وچوں دیس پردیس پردیسی ہو کے ویکھ دکھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، دیونہارا ساچا ور، بھگت سہیلے آیا تگن، دُور دُراڈا اپنا پنڈھ مُکائیندا۔

۱۲۳۰

۱۲۳۰

★ ۱۸ جیٹھ ۲۰۲۱ بکرمی وکیل سنگھ دے گرہ دھنگالی جموں ★

واجاں مارے جگت بھگتی، جن بھگتاں رہی سنائیا۔ برہوں وچھوڑے اندر مردی، ملیا میل نہ بے پرواہیا۔ سنگی دے نہ کوئی دردی، میرا ڈکھڑا درد وندا ئیا۔ مینوں سار نہ آئے ساچے گھر دی، در در دیاں دُہائیا۔ خبر ملی نہ ساچے زردی، نر نرائن نہ کوئے ملایا۔ میں چاروں گنٹ پھراں ڈردی، سیس اُپر نہ کوئے اُٹھائیا۔ کس دوارے بناں بردی، سیوک ہو کے سیوکمایا۔ میری منظور نہ ہووے عرضی، آرزو سنن والا نظر کوئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اچرج کھیل دتی ورتائیا۔ جگت بھگتی مارے دھاہ، نیتز نیناں نیر وہائیا۔ سچا ملے نہ کوئے ملاح، کھیوٹ کھیٹا روپ وٹائیا۔ ساچی سکھیا دیوے صلاح، کرے اک پڑھائیا۔ میں لہ لہ تھکی تھاوں تھان، چارے گنٹ کھوج کھوجایا۔ میری کسے نہ پکڑی بانہہ، اُنگی نال نہ کوئے بندھائیا۔ سر رکھے نہ ٹھنڈی چھاں، کلجگ اگنی تت تپائیا۔ بہڑی دروہی کی ہویا میتھوں گناہ، بھل سکے نہ کوئے سمجھائیا۔ بھگت پلو گئے جھڈا، اپنی کئی مات کترائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کی کرنی رہیا کمائیا۔ جگت بھگتی نیناں روندی، نیتز نیر وہائیا۔ سکھاں نیند رات نہ سوئدی، گٹیاں گن گن وقت لنگھائیا۔ مینڈھی سہاگ اپنی کھوہندی، کھلڑے کیس دئے دُہائیا۔ چاروں گنٹ اُچی کوک پائے ڈاؤنڈی، ہوکا دے کے رہی سنائیا۔ میں ستجگ تریتا دواپر کلجگ نت نوت رہی بھوئندی، بھاؤ اپنے نال رکھائیا۔ گیت گوہند رہی گاؤندی، ہر جن ساچے نال ملایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میرا لیکھا رہیا چکائیا۔ جگت بھگتی کہے میں ہوئی چھڑ، سنگی نظر کوئے نہ آئیا۔ پُرکھ اکال نرگن دھاروں آیا اتر، نر اکار پھیرا پائیا۔ بھگت سہیلے بنائے اپنے پتر، پتا ہو کے گود اُٹھائیا۔ اوہ سدھے اوہے دا کردے شکر، میری سار کوئے نہ پائیا۔ میرے ولوں ہوئے نمکر، اگھ نال اگھ نہ کوئے ملایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچا مارگ دتا درڑائیا۔ جگت بھگتی وہائے نیر، نیناں چھبر لائیا۔ سچ دے نہ اوہ تصویر، جو بنائی بے پرواہیا۔ گل الفی پھراں وانگ فقیر، بھجاں واہو داہیا۔ میری چولی لیرو لیر، اوڈھن سیس نہ کوئے ٹکائیا۔ میری انتر ہوئی دِگِیر، بسنتر سکے نہ کوئے بُجھائیا۔ کلجگ انتم آئی بھیر، پینڈا پندھ نہ کوئے مکائیا۔ میں نیتز ویکھ کے آئی جن بھگت اک دُوجے دے بھین بھائی سکے بنے ویر، ناتا دُھر دا رہے جڑائیا۔ لیکھا مُکا شرع زنجیر، مذہب ذات نہ

کوئے وڈیاںیا۔ اوہناں دی بناں میرے بدل گئی تقدیر، تدبیر پر بھو دتی سمجھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گھر میلا لئے ملائیا۔ بھگتی کہے
 میری دروہی اک، خدائے تیرے آگے عرضوئیا۔ سبجَن دسے نہ کوئی مت، سنگی رُپ نہ کوئے دکھائیا۔ دو ہتھڑاں مار کے رہی پٹ، کھلی مینڈھی رہی
 گر لائیا۔ ساچا کرے نہ کوئی ہت، پریتی پریم نہ کوئے دکھائیا۔ سچ سوامی نظر نہ آئے دس، ساکھیاں رُپ نہ کوئے وٹائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ
 اپنی کرپا کر، مہروان دیا کمائیا۔ بھگتی کہے سُن میرے سبجَن، جن بھگت تیری اوٹ نکائیا۔ تُوں میرا پردہ آؤنا کجَن، میں پچھلی ریتی دتی تجائیا۔ تیرا اتر
 پار برہم نال ہویا مگن، میری لگن رہی نہ رائیا۔ میں بھگتاں نال پر بھ داپیندا دیکھیا سگن، سوہنے گھر ہوئی گڑمائیا۔ اوتھے اگم اتھاہ مچھٹی اکو رنگن، کسنجھرا
 رُپ نہ کوئے وٹائیا۔ جوت للائی چڑھدا دیکھیا چندن، نورو نور نور رُشنائیا۔ میں کرن آئی بدن، بندگی کر کر سیس نوئیا۔ میرا لیکھا ہویا کھنڈن، پر بھ
 کھنڈا کھڑگ دتا چکائیا۔ میں سہاگن ہوئی رنڈن، چاروں گنٹ رنڈیا نظری آئیا۔ ساچی دات آئی منگن، در درویش ہو کے الکھ جگائیا۔ ساچے سنتو
 میدوں رکھنا انگن، انگیکار کر کے لہنا دینا چکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا لیکھا رہیا دکھائیا۔ بھگتی کہے میں کو جھی کملی، پورب رہی
 نہ کوئے چترائیا۔ دھرنی دھرت دھول مات بن نہ میدوں جمدی، گودی گود نہ کوئے اٹھائیا۔ میں آس نہ رکھدی پنچ تت کایا تن دی، مائی خاک نہ دھیان
 لگائیا۔ آدانت او سے دا حکم مندی، جو بنیا بے پرواہیا۔ اپنا ہنکار وکار بھانڈا بھنڈی، نون سو اکھر رُپ وٹائیا۔ میں سار نہ جانی ساچے بھگت اگئی چن دی،
 جس دی دو جہان رُشنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنی کھیل دتی بدلایا۔ جن بھگتی کہے میرے نال ہویا دھوکھا، پچھلی کہانی دیاں سنائیا۔
 بناں میرے پر بھ دے ملن دا کسے نہ ملیا موقع، سبجگ تریتا دوا پر سب نے میری اوٹ نکائیا۔ کلج انتم نرگن ہو کے مارگ دسیا سوکھا، سوہنی بنت بنائیا۔
 چرن پریتی دے کے اوٹا، چوٹ تن نگارے اک لگائیا۔ کر پرکاس اگئی جوتا، جوتی جوت کیتی رُشنائیا۔ سدھا اپنے نام دا دس سلوکا، سدھی کیتی اک
 پڑھائیا۔ لہنا چکیا لوک پر لوکا، دو جہاناں پندھ بیٹھے مکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دتی مان وڈیائیا۔ بھگتی کہے میرا سُنو نعرہ، حق حق
 وچوں لگائیا۔ پچھلے جگ دا ا بے سہارا، تھوڑی اوٹ تھاڑے اُتے نکائیا۔ میں آد جگاد جگ چوکڑی دیکھدی رہی پت پر میشور رہیا کوارا، لکھ چوراسی پرنا اپنا

شکر نہ کوئے منایا۔ گر اوتار پیر پیغمبروں دیندا رہیا لارا، واک بھوکھت اک درڑایا۔ سادھا سنتاں جیواں جنتاں کردا رہیا اشارہ، سینت نال سمجھایا۔ کلج انت کھیل کیتا اپرا، میری سمجھ رہی نہ رایا۔ پرگٹ ہو کے نہہکنک نرائن نر اوتارا، نرگن جوت کری رُشانیا۔ چل کے آئے بھگت دوارا، سنت سہیلے لئے اُٹھایا۔ بے شک باہروں دسدی کنڈیا واڑا، اندر لال امولک ہیرا رتن دتا کُٹایا۔ جو سب توں سُچا اتم رُپ جوہرا، مانک موتی ناؤں پرگٹایا۔ جس گھر سخیاں منگل لا لایا اکھاڑا، پریم پریتی ناچ نچایا۔ اوہ سوہنا لگے دربارا، جس گھر بیٹھا بے پرواہیا۔ میں بن ڈومنی منگن آئی واڑا، دُور دُراڈی الکھ جگایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا لہنا دئے مُکایا۔ بھگتی کہے میں ہوئی دُہاگن، اپنا مان مٹایا۔ بھگت وچھوڑے کیتا ویراگن، برہوں اگن لگایا۔ رات نندرناہ دنے جاگن، سوت سکھ نہ کوئے دکھایا۔ اٹھے پہر اکو آگن، تتی واؤ رہی جلائی۔ میں جن بھگت دوارے سُن کے آئی آوازن، ڈھولا گائے بے پرواہیا۔ سُن کے ہوئی وچ وسمادن، بسمل اپنا آپ کرایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میری جھولی خالی ویکھ دینی بھرایا۔ جگت بھگتی کہے میں ہوئی گولی، ساچے در ملے نہ ڈھویا۔ پچھے بندی رہی وچولی، گھر گھر اپنا پھیرا پایا۔ سوہرے پیئے دسدی رہی اگئی بولی، دُھر داراگ جنایا۔ کلج انت سیری بھگونت میری دست میرے ہتھوں کھولی، خالی ہتھ دتا کرایا۔ میں اٹھ کے اپنی گھٹری پھولی، وچوں دست نظر کوئے نہ آیا۔ نہ کوئی دسی مہندی نہ کوئی موئی، سہاگی تند ہتھ نہ کوئے پھڑایا۔ نہ کوئی پانی کیسر والی لہی کوئی، تلک للاٹ مستک بندی نہ کوئے دکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میرا لیکھا دتا چُکایا۔ جگت بھگتی کہے میں انتم بھلی، بھرم بھلکھے وچ سمانیا۔ میں نہ جانا پر بھ بھگتاں پھرے اندر وچ کُلی، کملاپت ویس وٹایا۔ جس دی دھار امرت بھہار اگنوں ڈلھی، ساتک ست ست رہی ورتایا۔ اوس پیالے وچوں گرگھ پیون اک اک چلی، چلداں پھردیاں ملے بے پرواہیا۔ جنہاں رس لایا اپنی بلیس، سنمکھ ہو کے درسن پانیا۔ دست دتی پر بھ انملی، کرتا قیمت کوئے نہ لایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر جن دیوے مان وڈیایا۔ بھگتی کہے میرا خالی کاسہ، وستو نظر کوئے نہ آیا۔ سیری بھگوان کیتا عجب تماشا، لیلہ اچرج آپ رچایا۔ جن بھگتاں دیوے آپ دلاسا، سر اپنا ہتھ کُٹایا۔ پورب جنم دی پوری کر کے آسا، جگت نراسا دئے گوانیا۔ سجن سہیلا بن کے کرے ہاسا، سوہنگ ہنسا ساچا

راگ سنایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اٹھایا۔ بھگتی کہے میری کسے کم نہ آونی پٹی کنگھی، سوہا ویس نہ کوئے وٹایا۔ میرا پانا چیتھڑ
 لیرو لیر اگی، اوڈھن سچ نہ کوئے سہایا۔ میں پیراں پھراں نگی، چاروں کُنٹ بھجاں واہو داہیا۔ مینٹوں وست کتوں نہ ملے منگی، کلجک خالی ہٹ وکھایا۔
 میں روندی ویکھی گوداوری جمنا سرتی گنگی، گل پلڑو رہی پایا۔ پھری دروہی وچ ورجھنڈی، برہمنڈ دئے ڈھایا۔ جگت واسنا سرشٹی ہوئی رنڈی، ہر کنت نہ
 کوئے ہنڈھایا۔ کلجک بھگت دسے پکھنڈی، ایسے کر کے پر بھ نے مینٹوں دھکا دتا لایا۔ اینہاں بھگتاں سدھا مارگ دسیا اگئی ڈنڈی، ساچے پوڑے دتا
 چڑھایا۔ اکو دس کے سوہنگ چھندی، تیرا میرا تیرا لیکھا دتا مکایا۔ گھر وچ گھر دکھا پرمانندی، نج گھر ڈیرہ دتا لگایا۔ کرپا کر کے ٹٹی گنڈھی، سچ
 پریتی ڈور بندھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا مندر رہیا دکھایا۔ بھگتی کہے میں بچھلی وچولی، جن بھگتاں میل ملایا۔ جن بھگت
 کہن توں ہوئی گولی، کایا گولک ملے نہ کوئے وڈیایا۔ ہن سکھ توں ساتھوں اگی بولی، جس نال ملے بے پرواہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
 سوہنی ریتی دتی سمجھایا۔ بھگتی کہے مینٹوں دسو ریتی، جن بھگت دیو سمجھایا۔ میں وڈیوں ہوئی نیکن نیکی، اپنا مان ابھمان مٹایا۔ میں ویکھ کے آئی مندر
 مسیتی، شودوالے مٹھ گر در نیتزین نہ کوئے ملایا۔ ترے گن مایا تپے انگلیٹھی، کلجک اگنی رہیا ڈاہیا۔ جن بھگتاں کہا اٹھ سوانی اپنی دکھا سب نوں انگلی نکی
 چچی، جس دے اُتے کبیر چیرا گیا لگایا۔ اوس ویلے توں سی اکو وار کیتی، ہوکا لے کے دتی ڈھایا۔ جولاہے کہا تیری آگے نہ رہی پریتی، توں ڈکھاں
 وچوں دکھ دتا سنایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بچھلا لیکھا رہیا سمجھایا۔ بھگتی کہے میں بھلی نمانی، مینٹوں سمجھ رہی نہ رانیا۔ بھگتو دسو اوہ
 کہانی، جو کبیر جولاہے دتی سنایا۔ جن بھگت کہن توں سُن سوانی، سچ دیئے سمجھایا۔ جس ویلے پاربرہم پت پر میشور کبیر دوارے ونددا امرت پانی، بن
 چلیاں چلی رہیا بھرا یا۔ توں اوس ویلے بن کے پتر سنگھڑ سبھی رانی، گوشے بیٹھی رہی دھیان لگایا۔ کرے کھیل پر بھو مہانی، مہروان کھیل رچایا۔ کبیر
 جولاہے جنایا جان جانی، جانہار دیا کمایا۔ اوس کنڈیاں دی کھتی اک سول لیاندی نشانی، جیہڑی تیری انگلی دتی چُجھایا۔ آگے کلجک انت توں بنیں کوئی نہ
 رانی، اپنا تھم نہ کوئے ورتایا۔ پر بھ جن بھگتاں سدھا آ کے ملے جوت نورانی، نورو نور نور رُپ وٹایا۔ پھڑ باہوں مارگ دسے آسانی، منزل پنڈھ

مُکائیا۔ تیری حیرت پست پر گئے وچ حیرانی، ہو کالے کے دے ڈھائیا۔ اوہ بھگت نہیں اوہ بھگونت نہیں جو اک دوجے دی کرن نہ قربانی، قربانی وچوں اپنا آپ بھیٹ چڑھائیا۔ جس ویلے کنڈیاں دی واڑ تیری ہووے نشانی، پر م پُرکھ پت پر میثور جن بھگتاں وچوں لئے ملائیا۔ اس دا لیکھا کسے نہ لکھنا کاغذ قلم شاہی کانی، ودوان و دیا وچ نہ کوئے سمجھائیا۔ کلجگ انت سہری بھگونت آپ اپنی کرے مہروانی، مہر نظر اک اٹھائیا۔ مہاراج شیر سنگھ و شنوں بھگوان، مشکل کر آسانی، جن بھگتاں ساچے سنتاں جگت سنسار وچوں اپنے نال ملائیا۔

★ ۱۹ جیٹھ ۲۰۲۱ پکرمی بھگ سنگھ دے گرہ دھنگالی جموں ★

بھگتی کہے میرے خالی ہتھ، پنج دس نظر کچھ نہیں آئیندا۔ میں پنڈھ مکایا نس، پینڈا قداماں وچ اپنا سیس جھکائیندا۔ انتم ٹٹامان ہتھ، ست نظر کوئے نہ آئیندا۔ میتھوں کھوہ لیا پر بھ نے حق، آپ اپنی اکھ بھوائیندا۔ جن بھگتاں ہر دے اندر گیا وس، سدھا اپنا میل ملائیندا۔ کوئی نہ ویکھے پریم پیار دی تک کے اکھ، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ کھیل کی ورتائیندا۔ بھگتی کہے میری گئی بناوٹ، مصنوعی شکل نظر کوئے نہ آئیا۔ میرے ہڈاں لگی تھکاوٹ، بھار سکے نہ کوئے اٹھائیا۔ کلجگ سنتاں میرے نال پائی بغاوت، جھوٹھی کیتی لڑائیا۔ ابناسی کرتے لا کے سچ عدالت، دھر فرمانا دتا سنائیا۔ جن بھگتاں بخشش کر کے اپنی سخاوت، نام جھولی دتا پائیا۔ میری کسے نہ لئی ضمانت، چاروں کٹ ویکھاں نین اٹھائیا۔ سنت سہیلے پر بھ دی بنے امانت، ایمان داری اگو گھر نظری آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سوہنی بنت بنائیا۔ بھگتی کہے میرا جھٹھیا لڑ، ڈوری تند نہ کوئے بندھائیا۔ گرگھ گرگھ دھر دا ڈھولا گئے پڑھ، اگو نام دھیائیا۔ جوگ ابھیاں نہ کوئی رہیا کر، ڈو نگھی کندر نہ ڈیرہ لائیا۔ ساچی منزل رہے چڑھ، بن پاندھیوں پنڈھ مکائیا۔ درس کر نرائن نر، نج نیز خوشی منائیا۔ پورب جنم دا پورا ہویا ور، ور دتا بے پرواہیا۔ نہکرمی ہو کے آیا گھر، کرم کانڈ رہیا چکائیا۔ میں دُور دُراڈے ویکھاں کھڑ، اپنی اکھ شرمائیا۔ ابناسی کرتے جنہاں دکھایا دھر دا در، درگاہ ساچی دتا گھلائیا۔ سو ہر جن سچ سبھاؤ پر بھ سرنائی گئے پڑ، اگلا پچھلا

لیکھ چُکائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دتا دُھر دا ور، گھر ساچا دتا دکھائی۔ بھگتی کہے میرا رویا نین، چھہبر اک لگائی۔ میں اندروں آئی کچھ کہن، کہہ نہ سکاں رائی۔ جن بھگتاں پر بھو بنیا سچا سین، سجن رُپ وٹائی۔ ہر سنگت ویکھی ناتا بھائی بھین، پریم پریتی اندر بیٹھی آسن لائی۔ ایہتے چُکیا پچھلا لہن دین، آگے لیکھا بے پرواہیا۔ سری بھگوان جن بھگتاں آپے آیا لین، زرگن ہو کے پھیرا پائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہروان دیا کمائی۔ بھگتی کہے ایہتے کاہدا روسا، سری بھگوان رُسیاں رہیا منائی۔ جس دا سچھنڈ دوار دُھر دا کوٹھا، چھہر چھن ویکھ دے وڈیائی۔ اوتھے سچ پرکاس نرمل جوتا، ایہتے جوتی جوت کرے رُشائی۔ آپ پچھانے کھرا کھوٹا، لکھ چوراسی ویکھ دکھائی۔ بھو چُکالوک پرلوکا، سچ سلوک رہیا سنائی۔ جن بھگتاں نال مل کے خوشیاں رنگ مانے مَوجاں، مجلس اپنی اک لگائی۔ لیکھ چُکائے ایکا دُوجا، دُو آ ایکا اکو رنگ رنگائی۔ اپنا بھو کھلایا گو جھا، ست سچ دتا سمجھائی۔ جنہاں گرکھاں ہری دوار سو جھا، سو پتر سگھڑ سجان رُپ وٹائی۔ بھگتی کہے اوتھے میرا کاسہ مودھا، پاسہ پرت نہ کوئے دکھائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں دتا اک ور، درگاہ ساچی دیوے مان وڈیائی۔

★ ۱۹ جیٹھ ۲۰۲۱ بکرمی چوہڑ سنگھ دھنگالی جووں ★

بھگتی کہے وڈا گرکھ، جس گر سنگر دے وڈیائی۔ جنم کرم دا مٹیا دُکھ، آون جاون دتا چُکائی۔ انتر اُبجیا سچا سکھ، بسنتر اگن بُجھائی۔ اُجل ہووے مات گھ، دُرمت میل دھوئی۔ کوڑ وکارا کڈھے کٹ، جوٹھ جھوٹھ ڈیرہ ڈھاہیا۔ انتم گودی لئے چک، پھڑ اپنے رنگ رنگائی۔ سفل کرا کے مات گھ، سچ دوارے دے وڈیائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گرکھاں ہوئے سہائی۔ گرکھاں ویکھ دو جہان ہسن، اک دُوجے ول دھیان لگائی۔ گر اوتار اکٹھے ہو کے دسن، پیر پیغمبر کرن صلاحیا۔ ویکھو سری بھگوان اوہناں دی پت آیا رکھن، جنہاں اگلا پچھلا پتہ کچھ نہ رائی۔ دُھر دا مارگ آیا دسن، دردی ہو کے کرے پڑھائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر ہردے آیا وسن، جوتی جوت کر رُشائی۔ جن بھگتاں ویکھ ون ترن موئے،

پنکھی پنچھی خوشی رہے منائیا۔ سری بھگوان پورا کرے تولے، اقرار بھل کدے نہ جائیا۔ پرگٹ ہوئے اُپر دھولے، دھرنی دھرت سو بھاپائیا۔ ہر جن آپ اٹھائے ہوئے ہوئے، مہروان مہر نظر اٹھائیا۔ دھن گُرگھ جو سوہنگ ڈھولا بولے، بن وچولے پار کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، گُرگھ اپنے گرہ وسائیا۔ گُرگھ ویکھ ترءا، چار کُنٹ نین اٹھائیا۔ گُرگھ ویکھ پڑھدا، چوڈاں لوک خیرانی چھائیا۔ گُرگھ ویکھ چڑھدا، ٹلے پربت دین ڈھائیا۔ گُرگھ ویکھ ساچے مندر وڑدا، شودوالے کوٹن نیتز نیناں نیر دھائیا۔ گُرگھ ویکھ پریم پریتی کردا، عاشق معشوق دوویں بیٹھے گھ بھوائیا۔ گُرگھ ویکھ پر بھ ساچے نال ملدا، گر اوتار پیر پیغمبر سارے خوشی منائیا۔ ایہہ کھیل اچرج اگئی دلبر دل دا، دلیل وچوں دلیل دے بدلایا۔ پڑدہ ہٹا کے بجر کپائی سل دا، راتیں سُنیاں درس کرائیا۔ پریتم پر بھ پیارا ہو کے ملدا، پریم وچوں پریتی سنگ رکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، گُرگھ مڑھی گور وچوں باہر کڈھائیا۔

★ ۱۹ جیٹھ ۲۰۲۱ بکرمی دیوا سنگھ دے گرہ دھنگالی جموں ★

دُنی داری دا دُنیا جھیرا، جگ جگ جھگڑے وچ لوکائیا۔ نیت نوت پر بھ گیردا رہیا گیرا، نرگن سرگن اُلٹی لٹھ بھوائیا۔ گھر گھر اندر چھیڑدا رہیا چھیڑا، من مت کرے لڑائیا۔ کوٹن کوٹاں وچوں گُرگھ وِ رلے بٹھدا رہیا بیڑا، آپ اپنے کندھ اٹھائیا۔ سچ دوار وساؤدا رہیا کھیڑا، گرہ مندر سو بھاپائیا۔ جگت لوکائی ویکھے جھیرا، جھگڑا دے ڈھائیا۔ جنہاں پر بھ نوں مل کے کہا پر بھ میرا، تنہاں ہو کے دے دکھائیا۔ جن بھگت ملن نہ لاون دیرا، دُور دُراڈا پندھ مکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہروان دیا کمائیا۔ دُنیا دار دُنیا وچ بولن بول، جگت رسنا نال ملایا۔ جن بھگت سدا رہن اڈول، دھرو پر ہلا د گیا سمجھائیا۔ صاحب سوامی جنہاں وسیا کول، سد گھر بیٹھا ڈیرہ لایا۔ اوہ سنت سہیلے تلن پورے تول، جگت ترازو نیڑ کوئے نہ آئیا۔ ابناسی کرتا مہروان ہو کے آپے انتر جائے مول، ساچا منتر اک سنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، دین دُنی دوویں دے تچائیا۔

دُنیا دار دُنیا وِچ پاؤن شور، اُچی کوک کوک سُنایا۔ جن بھگتاں پر بھ اپنے شبدی بنھے ڈور، تندری تند نال جڑا نیا۔ جگت وِیہن دے اندھیرا گھور، سچ چند نہ کوئے رُشائیا۔ گرگھیاں گر آتم پر ماتم ناتا لئے جوڑ، جوڑی دھر دی آپ بنا نیا۔ ساک سجن بھائی بھین مٹر جان چھوڑ، دھیاں پُت نار کنت ہوئے جدائیا۔ اوتھے صاحب ساچے دی ساچی لوڑ، نرگن نر ویر نر کار نر کار لیکھا لائے چائیں چائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار اک سرنا نیا۔ دُنیا داری دُنیا رہی ڈرا، کوڑ کوڑیا رابھو دکھائیا۔ جنہاں ملیا بے پرواہ، اوہ بیٹھے اپنا آپ مٹائیا۔ جگت سماج نہ سکے کوئی چھڈا، سجن سجن دیاوے نہ کوئے گواہیا۔ سب دے سرتے کوئے انت قضا، لکھ چوڑا سی رکھی کھائیا۔ جن بھگتاں آوے اوہ مزہ، جس دارس دیکھن کوئے نہ پائیا۔ دُنیا دار دھرم رائے توں سکے نہ کوئی چھڈا، شوہ دریا پار نہ کوئے لنگھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جنہاں اُپر دیا رہیا کما، تنہاں جنماں جنماں جنم دا لیکھ چُکائیا۔

★ ۱۹ جیٹھ ۲۰۲۱ بکرمی روڑ سنگھ دے نوٹ دھنگالی جموں ★

سنگر ملیا دھر دا گنیا، گونتا نظری آئیندا۔ جس دی بانی اگم سُنیا، سروت اپنی اک سمجھائیندا۔ جس دی کرپا نال پچھلی چھٹی دُنیا، دُنیا وچوں دین پر م پُرکھ اپنا اک دکھائیندا۔ ایہہ مارگ ہتھ نہ آیا رکھیاں نیاں، سادھ سنت سرب گر لائیندا۔ جس بھاگ لگائے کایا کُلیا، ڈھٹھا کلا ویکھ دکھائیندا۔ اُس دے نام اندر جنہاں دیا پنچ وار ہلیاں بلیاں، بُلھے نالوں اگلا راہ دکھائیندا۔ جو سخیاں رہیاں بھلیاں، تنہاں بھلیاں مارگ پائیندا۔ اوہ دو جہان سچ پھلواری اندر بھلیاں، پت ڈالی آپ مہکائیندا۔ دھرم ترازو کڈے تلیاں، تولنہارا اکو نظری آئیندا۔ لوکات لکھ چوڑا سی وِچ نہ رُلیاں، جم کی پھاسی پھند کٹائیندا۔ سچ دوارے چھٹیاں دے کے کھلیاں، گھر مندر اک دکھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھے لائے رُوحاں اوہ انملیاں، جنہاں اپنے لیکھے لائیندا۔ دُنیا وچوں ملیا ملاپ، پر بھ دتی مان وڈیائیا۔ دس کے اپنا اگلا جاپ، پچھلی پچھے دتی کھپائیا۔ دُرمت میل بھری کر کے پاک، پت پُنیت پوت روپ وٹائیا۔ سچ پدارتھ دے کے دات، خالی جھولی اک بھرائیا۔ میں چھڈ کے جھوٹھا جگت سجن ساک، ناتا کوڑا لیا ٹٹائیا۔ امرت ویلے لے کے اکو

واک، واسطہ دوئے جوڑ پائیا۔ توں صاحب میرا ساتھ، سگلا سنگ رکھائیا۔ شبد اگئی آئی آواز، دُھر سندیسہ دتا سنا ئیا۔ میں بن کے تیرا باپ، پتا ہو کے پوت گود اٹھائیا۔ توں اوس پُرکھ دی اگئی شاخ، جس دی شناخت نظر کسے نہ آئیا۔ تیرا ہو کے تیری بچھے وات، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہروان مہر نظر اٹھائیا۔ آتم کہے میں چھڈیا جگ، ناتا تٹا لوکائیا۔ سچ پریتی در ٹھانڈے گئی لگ، مہتر پیارا اکو نظری آئیا۔ ہڈ ماس ناڑی دتا تچ، مائی خاک میل رہیا نہ رائیا۔ سچ دوارے آئی بھج، بینڈا پنڈھ مکائیا۔ دُور دُراڑی آئی نس، در ویکھاں چائیں چائیا۔ جتھے پاربرہم دا جس، دوجا نظر کوئے نہ آئیا۔ بھگت سہیلے رہے وس، خوشیاں رنگ رنگائیا۔ میں نیتز کھول درس کراں پُرکھ سمرتھ، اگھ نین چرناں بھیت چڑھائیا۔ سرشٹی نالوں ہو کے دکھ، دکھڑے مندر بیٹھی آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میرا لیکھا دئے مکائیا۔ میرا لیکھا مکے سنگر ہٹ، لہنا اپنا جھولی پائیا۔ ساک سجن پچھے آئی چھڈ، جھکڑا مٹے لوکائیا۔ میرے کسے کم نہیں آونے ہڈ، خاکی خاک ملایا۔ جس دی دست اوسے دے ہتھ، اوہ مالک بے پرواہیا۔ جس دا آد جگاد جگ چوکڑی گر اوتار پیر پیغمبر گاوندے جس، شاستر سمرت بیٹھے راگ الا ئیا۔ اوس دے قدماں چرناں گئی ڈھٹھ، ارباں کھرباں وچوں پنج کے گھر ساچے پھیرا پائیا۔ لکھ چوڑاسی نالوں ہو اگ، در ٹھانڈے خوشی منائیا۔ میرا پریتم ہوئی جیہی ایٹھے گیا چھڈ، بھار اپنے کندھ اٹھائیا۔ میں بھگتاں ویکھ پئی ہس، سوہنی خوشی منائیا۔ اوہ اشارے نال رہے دس، ہوئی ہوئی سمجھائیا۔ توں سوہنگ گایا جس، ایسے کارن ایٹھے آئیا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، پر م پُرکھ پر ماتم سمرتھ، آتم پر ماتم ہو کے اپنے وچ سما ئیا۔

۱۲۳۹

۱۲۳۹

★ ۱۹ جیٹھ ۲۰۲۱ پکرمی کرم سنگھ دے گرہ دھنگالی جموں ★

آتم کہے میں ہوئی حیران، بھگوان کھیل بے پرواہی دا۔ سچ دوارے نہ مندر نہ کوئی مکان، چھپر چھن نہ کوئے پُچھائی دا۔ نہ زمیں نہ اسمان، منڈل منڈپ نین نہ کوئے اٹھائی دا۔ پنج تت نہ کوئے نشان، استری مرد روپ نہ کوئے وٹائی دا۔ شاستر سمرت نہ کوئی پُراں، رسنا گیان نہ کوئے درڑائی

دا۔ سرورِ جل نہ پین کھان، تیر تھ تٹ نہ کوئے وکھائی دا۔ ساک سجن نہ کوئی دسے چتر سنگھڑ سجان، بدھیوان بھیونہ کوئے کھلائی دا۔ مات پت نہ بال
 انجان، نار کنت نہ جوڑ جڑائی دا۔ شرع شریعت دین مذہب نہ کوئے ایمان، اوچ نیچ نہ کوئے وکھائی دا۔ مڑھی گور نہ کوئے دفنان، اگنی تت نہ کوئے
 جلائی دا۔ اکو نظر آیا جوت سروپ صاحب سچا سری بھگوان، جس دا آد جگاد اکھراں نال جس گائی دا۔ اُس دا چرن کول مہان، جس دا نقشہ مات لوک
 نہ کسے سمجھائی دا۔ نہ کوئی رسنا دیوے بیان، قلم شاہی نہ لیکھ بنائی دا۔ ویکھ دوار ہوئی پریشان، پراپسنستی مدھم بیکھری راگ نہ کوئے الائی دا۔ کرپا کری
 جس ویلے میرے مہروان، مہر مُجبت نال اپنا بھیو کھلائی دا۔ میں دوئے جوڑ چرن ڈگی بن کے بال انجان، نیر رو رو بن اکھاں حال سنائی دا۔ اوسے ویلے
 پُرکھ اکال دین دیال اپنی جوت وچ جوت ملایا آن، جس جوتی وچوں نظر کسے نہ آئی دا۔ جوتی جوت ہو یا میلا، پرم پُرکھ دتی وڈیائی۔ جس گھر وسدا رہیا
 اکیلا، اوسے گھر دتا بہائی۔ اکو رنگ رنگ کے گر چیل، چیلگر آپ ہو جائی۔ سہنجنا وقت سہایا ویلا، رت رتڑی نال ملایا۔ اپنا کھیل آپے کھیل، خالق خلق
 سمجھ سکے نہ رانی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گھر ساچے لیا لکائی۔ گھر سچ و سیرا گئی ٹک، ٹکھی اکو اک دھیان لگائی۔ بن قیمتوں گئی وک،
 وکری ہور نہ کسے جنایا۔ اکو سچ پیار پریم دی مار کے کھچ، کھچ لیا بے پرواہیا۔ جس ویلے وڈیا میرے وچ، وچلا بھیو چکائی۔ جدھر ویکھاں اودھر پئے دس،
 چاروں کنت نظری آئی۔ آتما کہے میں پر ماتا کر کے ہت، ہتکاری لیا منائی۔ مل کے میل ابناسی اچت، چیتن اپنا روپ وٹائی۔ بے شک چھڈ کے آئی کایا
 بت، بن کایا کپڑ پرم پُرکھ پر ماتم لیا ہنڈھائی۔ اُس سچ سبھاؤ اپنے ہتھاں لیا چک، بھجاں اُپر لکائی۔ پریم پریتی اندر لیا بچھ، بچھلا بھیو کھلائی۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا رنگ دتا وکھائی۔ آتم کہے میں ویکھیا رنگ، انوکھا دتا وکھائی۔ پر ماتم سوہنا سہایا پلنگ، سہنجنی سچ بنائی۔ نام نگارہ وجے
 مردنگ، تال تلواڑا اکو اک جنایا۔ جوتی نور چڑھے چند، روس نہ کوئے رُشنائی۔ میٹوں اوتھے آیا اوہ انند، جیہڑا انند بھائی بھیناں وچوں ہتھ نہ آئی۔
 میری کرنی میری مرنی پر بھ سرنی کدے نہ ہووے بند، بند خلاصی بندی خانہ بندھن دے تڑائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنی پر ماتم
 آتم انگ اپنے نال ملایا۔ آتم کہے میں ہوئی نرالی، نرگن روپ وٹائی۔ پچھلی چکی رین اندھیری کالی، کلج لہنا دتا مکائی۔ جینودیاں جینودیاں جو سیوا کر

کے گھال گھالی، سو سیوا لیکھے لایا۔ بچھوں کوٹن کوٹ دیپک جگدے رہن دیوالی، آتم شمع نہ کوئے رُشائیا۔ ساک سجن سین بھائی مات پت دوست متر ہتھ رکھن خالی، وست امولک ہتھ کسے نہ آئی۔ پنڈت پاندھا ملا شیخ کیا کوئی کرے وچ دلالی، اپنی سار سمجھ کسے نہ پائی۔ ہڈیاں روون در بنن سواہی، بھلک ہو کے الکھ جگایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد سر اپنا ہتھ ٹکایا۔ آتم کہے موہے ہو یا وچھوڑا، ناتا جگت تڑایا۔ سری بھگوان آپے بہڑا، پُرکھ اکال پھیرا پائی۔ شبد اگئی دے کے گھوڑا، شاہ سوار دتا سہایا۔ جن بھگتاں مارگ کیا کوئی اٹکاوے روڑا، جگت ریتی کم کسے نہ آئی۔ اوہناں جنم لینا پئے پھیر دوہرا، جو بھلے بے پرواہیا۔ مات گر بھ وچ بھریا رہے پھوڑا، دریاں درد نہ کوئے ونڈایا۔ گرگھ کہن سانوں اوس پر بھو دی لوڑا، جس ساڈی بنت بنایا۔ راگ گایا تورا مورا، سوہنگ روپ سہایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگت آتم لئے ور، پر ماتم اپنے گھر وسایا۔

★ ۱۹ جیٹھ ۲۰۲۱ بکرمی اندر رام دے گرہ دھنگلی جموں ★

جم کی پھاسی ٹٹا رسا، نکلی کھٹیا دئے گواہیا۔ زندگی وچوں زندا کیتا بچے، بچیاں وچوں بچے دتی وڈیایا۔ کی کسے نوں یاد بچھلا پتہ، جو پتیاں اُتے گیا سمجھایا۔ ایہہ ویلا وقت ویکھ اچھا، اچھی طرح درڑایا۔ کایا مائی بھانڈا کچا، بھجنوں ٹٹنوں لیا بچایا۔ پریم پریتی اندر ویکھ کے سچا، سچی ڈوری تند بندھایا۔ کسے پیار خاطر کسے وبار خاطر پھرے نسا، وچار وچوں وچار سکے نہ کوئے سمجھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بخشش آپ کمایا۔ کھٹیا کہے میں کی دساں حال، کی کچھ دیاں جنایا۔ جس دے سرتے کوکن والا سی کال، اُس دی کالکھ دتی لاہیا۔ دیالاں وچوں ہو کے دیال، دیناں وچوں دینن لئے اٹھایا۔ پرتپالاں وچوں ہو کے پرتپال، بالک اپنی گود سہایا۔ گودی وچ رکھ انملڑا لال، لالن دئے وڈیایا۔ ایہہ جگت نہیں جیون جنجال، سنگر جگت رہیا سمجھایا۔ بچھلی پریتی آگے نبھی نال، دوہاں پنڈھ مکایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اٹھایا۔ کھٹیا کہے میرا ٹٹا انگ، انگ انگ دئے دہایا۔ جس ویلے صاحب سنگر سچ دوارا گیا لنگھ، اپنا قدم اٹھایا۔ جن بھگت منگی اوہ منگ، گھر آیا بے پرواہیا۔ جس دا وجے سدا مردنگ، مرد

مردانہ ہو کے رہیا سنایا۔ سو سہائے سہنجی سچ پانگ، آتم انتر ڈیرہ لایا۔ تھوڑا سماں بہتی پاوے ٹھنڈ، ٹھنڈ وچوں ٹٹی گنڈھ وکھایا۔ مہاراج شیر سنگھ
ویشنوں بھگوان ہو بخشند، بخشش وچوں کر بخشش بخشش وچوں بخشش دتی ورتایا۔

★ ۱۹ جیٹھ ۲۰۲۱ بکرمی میلہ رام دے گرہ دھنگالی جموں ★

جن بھگت جگ جائے جت، جتے سرب لوکایا۔ جو سری بھگوان دوارے گیا وک، قیمت دُوبے گھر نہ کوئے رکھایا۔ اُس دی ایختے اوتھے کوئی نہ
لاوے پٹھ، گھ سکے نہ کوئے بھوایا۔ آد انت ملن انتم اوسے پت، جس نوں پت پر میثور کہہ کے رہے سنایا۔ سری بھگوان پوری کرے سک، آسا آسا
نال جڑایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اٹھایا۔ گرگھ کہن رسنا جہوا، دُھر داراگ الاپا۔ پر بھ پایا اکو الکھ ابھیوا، جس دی اچرج
دسی وڈیایا۔ سچ ست سچ اوس دی سیوا، در دربار اکو سو بھاپایا۔ جس دا سچ پدارتھ دُھر دا میوہ، سادھ سنت سدا سدا سد رہے کھایا۔ اوہ وسے نہچل
دھام سدا نہکیوا، اٹل رُپ وٹایا۔ کر کرپا جس دے مستک سچ لگاوے تھیوا، جوتی جوت جوت کرے رُشٹایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
کرے کھیل الکھ ابھیوا، ابھید اپنا دئے گھلایا۔ ابھید کھولے انتر بولے کایا چولے، پڑدہ دئے چکایا۔ سنائے ڈھولے شبد انمولے وسے کولے، وچھڑ کدے
نہ جایا۔ سرتی شبدی مولے، امرت بھرے نا بھ کولے، دیوے وڈیائی اُپر دھولے، دھرنی ویکھ ویکھ خوشی منایا۔ سرشٹ سبائی جن بھگتاں کہے ایہہ
کملے، کول نین والا کہے کامل پُرکھ نظری آپا۔ جنہاں دے لوکمت چکاؤنے بدلے، بچھلا لہنا جھولی پاپا۔ گھر وساؤنے جا کے اگلے، جتھے بچھایا کوئے نہ
آپا۔ ایہہ پریم پیار پریتی اندر ہوئے پگلے، اپنا آپ گئے بھلایا۔ اینہاں دے کارج پورے ہوئے سگلے، سنگی ملیا بے پرواہیا۔ جنہاں دے پائے چیتھر
رنگلے، سوہنا رنگ چڑھایا۔ سچھنڈ دوار سہائے سوہنے بنگلے، در دروازہ اپنے ہتھ رکھایا۔ گر سکھ نور نورانی چڑھے چندنے، چنداں وچوں چند اپنا رُپ
وٹایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایختے اوتھے انتر آتم اک اند دے، پرمانند وچ انت ملاپا۔

★ ۱۹ جیٹھ ۲۰۲۱ پکرمی پچھمن سنگھ دے گرہ دھنگالی جموں ★

چار جگ داپیار گجھا، اٹھ کے اپنی لئے انکڑایا۔ چاروں کُنٹ دیکھے ہو کے اچا، چار دشا دھیان رکھایا۔ کون گرہ ہووے سُچا، ست سرُپ نظری آئی۔ اوس دوارے جا کے پُجا، اپنا پنڈھ مُکایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میرا نیتز دے گھلایا۔ چار جگ داپیار دیکھے، نیتز نین اٹھایا۔ کون لیکھا لائے وچ لیکھے، لکھنہار دے وڈیایا۔ سنجگ تریتا دواپر کرداپیا چیتے، پچھلی یاد اکھاں آگے لیا۔ آگے ہو کے کھج پائے بھلکھے، کوڑی کر یا نال ملا۔ ایہہ کی کھیل پر بھو پر بھ کھیڈے، کھیلنہار ا بے پرواہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میرا پردہ دے چکایا۔ چار جگ داپیار تڑپھے، رو رو دے دُہایا۔ میٹوں سادھ سنت اٹھ کے کردے رہے تڑکے، امرت ویلا رت سہایا۔ میٹوں لہدے رہے جل سرور پانی ٹھر کے، گنگا گوداوری جمنا سُستی تاریاں لایا۔ میٹوں وردے رہے اگنی سڑکے، جگت دھونیاں مات تپایا۔ میٹوں پھڑدے رہے پہاڑاں چوٹی چڑھ کے، پر بتاں اُتے ڈیرہ لایا۔ میٹوں سدّے رہے شاستر سمرت وید پُران گیتا گیان اُچی پڑھ کے، رسنا جہواناد سُنایا۔ میٹوں لہدے ہتھ چھاتی تے دھر کے، کٹاں وچ اُنکلاں پانیا۔ میٹوں سدّے دھرنی اُتے متھا رکھ کے، سجدہ کرن تھاؤں تھانیا۔ میں سب توں گلیا بچ کے، پردہ اوہلا اک رکھایا۔ کوٹن کوٹ لوکات گئے لد کے، میری سار کسے نہ آئی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میری سوہنی دھار چلایا۔ جگت پیار کہے میرا کھیل اولہ، آد جگادی آپ بنائیندا۔ میٹوں لہدے جنگل جوہ اُجاڑ پہاڑ دُونگھی ڈلا، کھوجیاں ہتھ کسے نہ آئیندا۔ میرے اندر پیار ویراگی لگا سلا، آر پار تیر نشان اک کر آئیندا۔ میرے پیار اندر سادھ سنت ہو یا جھلا، جھلک وچوں جھلک نہ کوئے دکھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میری کرنی اک در سائیندا۔ پیار کہے میری کرنی وگھ، ہر کرتے آپ بنایا۔ سنجگ تریتا دواپر کھج نیت نوٹ مارگ دس، گر اوتاراں دتا درڑایا۔ کوئی لہے مندر مٹھ، کوئی شو دوالے نین اٹھایا۔ کوئی مکے کعبے کر کر جج، مسیتاں وچوں کھوج کھوجایا۔ کوئی گرودوارے رہیا بھج، امرت ویلے اٹھ کے کرے دھایا۔ کوئی گچھا اندر بیٹھا سچ، جوگ ابھیا س نال رہیا منایا۔ کوئی نعرہ بولے حق حق، اُچی کوک کوک سُنایا۔ کوئی جنم جنم وچ گیا تھک، بن بن پاندھی پنڈھ مُکایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،

میرا پڑدہ اک بنایا۔ پیار کہے میں پڑدے اوہلے، جگ نیز نظر کسے نہ آئیندا۔ بھاگ لگاواں کایا چولے، ساڈھے تن ہتھ سو بھاپائیندا۔ سادھ سنت بناواں گولے، پیر فقیر در در آپ پھر آئیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میری ساچی کھیل آپ رچائیندا۔ پریم کہے میری کھیل سچ، ہر ساچے آپ بنایا۔ بھاگ لگا کے کایا ماٹی کچ، گلریا اکو اک سہانیا۔ دُھر دامارگ اگمی دس، رستہ اکو دتا دکھانیا۔ جس دوارے رہیا وس، اُس دا کُنڈانہ کوئے کھلایا۔ میں بیٹھا کر کے ہٹھ، حوصلہ اک ودھانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیوے مان وڈیانیا۔ پیار کہے میں رہیا لکھیا، اپنا کھ چھپانیا۔ اتم دیکھیا اپنا پینڈا لکھیا، نیز نین کھلایا۔ ابناسی کرتا اندرے اندر ٹٹھیا، دُھر فرمانا دتا سنانیا۔ ویس وٹائے ابناسی اچتیا، زرگن نور کرے رُشانیا۔ کھجک سہائے ساچی رتیا، رت رتڑی آپ مہکانیا۔ سدھا جن بھگتاں جا کے بچھیا، شبد ہلُونے نال اٹھانیا۔ پورب جنم دا جو پچھے رہیا رُٹھیا، پھر باہوں لئے منانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دیوے مان وڈیانیا۔ پیار کہے میں دیکھیا پیار، پریم پیاریاں نال رہیا کمائیا۔ یاراں نال ملے ہو کے یار، سبجناں نال سبجَن نظری آئیا۔ بھگتاں نال بھگت وچھل گردھار، بھگوان داتا جوت نور رُشانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سوہنا ویلا رہیا سہانیا۔ پیار کہے موہے ہوئی حیرانی، پر بھ ایہہ کی کھیل ورتانیا۔ جن بھگتاں ملیا والی دو جہانی، زرگن سرگن کھیل کھلایا۔ میرے انتر ہوئی پریشانی، میری پیشانی پسینہ رہی وہانیا۔ میرے نیز نین کرن قربانی، آپ اپنا بھیٹ چڑھانیا۔ کچھلی گائے کوئے نہ بانی، پریم انیلا تیر پریم پُرکھ پر بھ اکو اپنا لائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اٹھانیا۔ پریم کہے میں دیکھیا تیر لگدا، ہر جو ہر بھگتاں آپ لگائیندا۔ لیکھا چکے اُپر شاہ رگ دا، شہنشاہ اپنا میل ملائیندا۔ گرگھ سچ پریم پیار اندر بھجدا، راہ کھہڑا نظر کوئے نہ آئیندا۔ اکو سری بھگوان چرن ڈھٹھ دا، دوجی اوٹ نہ کوئے نکائیندا۔ اوتھے لہنا رہے نہ تیر تھ تٹ دا، گردر مندر مسجد قیمت کوئے نہ پائیندا۔ سری بھگوان جس ویلے چرن کول سیس اُپر رکھدا، رکھیاوان نظری آئیندا۔ لہنا چکے تیجی اکھ دا، لوچن لوچن وچ لگائیندا۔ گرگھ ہووے لکھوں لکھ دا، قیمت کرتا آپ مکائیندا۔ اوہ ویلا حق دا، حقیقت وچوں کھوج کھوجائیندا۔ جگت پیار دُور بیٹھا تک دا، بھگت پیار بھگتاں وچوں نظری آئیندا۔ ہن ویلا نہیں شک دا، سنسا روگ سرب مٹائیندا۔ سنگر پیار کچھن سنگھ وچ دیکھو ٹپدا، ہوئی ہوئی ہلائیندا۔ ایہہ پریم اوسے

جپ دا، جس وچ تیرا میرا رُوپ نظری آئیندا۔ سچ دوارے مستی اندر مستانہ ہو کے ہندا، سوہنگ ہنسا رُوپ وٹائیندا۔ جس ویلے پریم پُرکھ پر ماتم تیر نرالا کسدا، انیالا آپ چلائیندا۔ اوس پیار اندر گرگھ پیارا ڈھٹھ دا، مان ابھمان گوائیندا۔ اندر باہر اکو نام رٹ دا، رٹا جگت جہان چُکائیندا۔ مانس جنم ایہو لایا کھندا، دُھر دی کھٹی اپنی جھولی پائیندا۔ کایا چولی رنگ اگڑے رنگدا، رنگ مھیٹھی اک وکھائیندا۔ ساچے مندر اُچ منار آپے لنگھدا، ادھ وچکار نہ کوئے اٹکائیندا۔ جس ویلے درس کرے پریم پریم سچ پلنگ دا، جس دا پاوا چول نظر کسے نہ آئیندا۔ اوتھے رس ملے دُھر دے گائے چھند دا، جس چھند وچوں اپنا اند پرگٹائیندا۔ ایہو وست گر اوتار پیر پیغمبر جگ جگ منگدا، جو سری بھگوان جن بھگتاں جھولی پائیندا۔ اوتھے لیکھا چکے کھنڈ برہمنڈ دا، جیرج انڈج اُتہج سیتج ڈیرہ ڈھائیندا۔ کر پرکاس اپنے چند دا، نوری جلوہ اک وکھائیندا۔ پریم پیار اندر پریم ہو کے پریتی گنڈھدا، دو جہان نہ کوئے تڑائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی کار کمائیندا۔ جگت پیار کہے میں ویکھیا پیار، بن اکھاں نظری آئیا۔ بن رسنا ہندی ویکھی گفنتار، بن دنداں کرے پڑھائیا۔ بن تن کایا کرے جیکار، بن تٹاں کھیل رچائیا۔ بن قلم شاہی بنے لکھار، بن حرفاں حرف سمجھائیا۔ بن محل اٹل کرے اجیار، دیا باقی کر رُشائیا۔ بن شاہ پاتشاہ شہنشاہ ہووے حکمران، دُھر فرمانا اک سنائیا۔ اوتھے شاستر سمرت نہ وید پُران، انجیل قرآن کھانی بانی رُوپ نہ کوئے وٹائیا۔ پریم وچ بھگت بھگت وچ بھگوان بھگوان وچ نشان، نشان وچوں ملیا بے پرواہیا۔ ایہو مارگ سب توں آسان، جو کرپا کر کے رہیا ترائیا۔ ایہتھے بھگتی بنی نادان، اپنا بیٹھی سیس نوائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر سوہنے ڈھولے گان، گیت گوہند سنائیا۔ وشن برہما شو خوشی منان، پُشپ برکھا رہے برسائیا۔ جنہاں پار برہم پت پریشور بن لہبیاں ملیا آن، بن کھوجیاں پھیرا پائیا۔ سو گرگھ گر سکھ ہر جن ہر بھگت سچ دوارے خوشی منان، خوشیاں اندر اپنا راگ الائیا۔ ہوئی پوتر رسنا جہوا اوہ زبان، جو سوہنگ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان رہی دھیائیا۔

★ ۱۹ جیٹھ ۲۰۲۱ بکرمی کلونت سنگھ دے گرہ دھنگالی جموں ★

شاہ پاتشاہ سچی سرکار، شہنشاہ سرن سرنایا۔ جگ چوکڑی راہ تگدے رہے سانجھے یار، چار کُنٹ دھیان لگایا۔ اُچی کوک گاؤندے رہے وار، سدا ڈھولا نام سُنایا۔ رسنا جہوا بٹی دند کردے رہے تکرار، انبولت بول تیرا نام سُنایا۔ من مت بُدھ کردے رہے وچار، سوچ سمجھ نال ملایا۔ راہ دسدے رہے گر اوتار، پیر پیغمبر حکم منایا۔ بھگت بھگونت بولدے رہے جیکار، سوہنا ناد وجایا۔ سنت سجن دھوڑی منگدے گئے چھار، خاکی خاک رُپ وٹایا۔ گرگھ گرگھ در درویش بندے رہے بھکھار، نردھن ہو کے الکھ جگایا۔ شاستر سمرت وید پُران دسدے گئے وہار، وہاری تیرا بھیو گھلایا۔ انڈج جیرج اُتبیج سبیج چارے کھانی نیتز رہی اگھاڑ، وہ دشا ویکھے چائیں چانیا۔ پت ڈالی پھل پھل تیری لہدے گئے بہار، گلشن غنچہ کلی کلی نین اٹھایا۔ پریم پریتی اندر تیرا کردے گئے پیار، ساچی ریتی مات دکھایا۔ جگت نشان نظری آئے اپر اپار، الکھ اگوچر تیری وڈیایا۔ آسا ترسنا بھیٹا ہندی رہی آپا وار، میں ممتا موہ چکایا۔ زرگن سرگن سندیسہ دیندا رہیا جگ چار، سبجگ تریتا دوا پر کھجک ولس وٹایا۔ بھیو ابھیدا اچھل اچھیدا کوئی نہ جانے دُھر دی سار، ساچی کار نہ کوئے کمایا۔ بودھ اگادھ بول تیئی اوتار، گر دس کر کے گئے شنوایا۔ جن بھگتاں کہا میت مُرار، متر پیارا بے پرواہیا۔ صوفیاں کہا پروردگار، پیغمبراں دسیا نورِ الہیا۔ جس دامکا تسبیح تن شنکار، سوہنی بنت بنایا۔ صفت صالاجی وسے باہر، رسنا جہوا جگت نہ کوئے سمجھایا۔ اوس دا کھیل اپر اپار، اپر میر ہو کے دئے دکھایا۔ جگ چوکڑی دے وچھڑے یار، اکتھے کرے بے پرواہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دیوے مان وڈیایا۔ جگ چوکڑی کرے اکتھے، ایک اپنی دیا کمایا۔ سچ دوارے صاحب سدے، سدا ہو کا نام سُنایا۔ سنت سُہیلے آون بھجے، گرگھ پنڈھ مُکایا۔ پت پر میثور پردہ کجے، سر اپنا ہتھ لکایا۔ ایٹھے اوتھے آپے سچے، لاجاوت ہوئے سہایا۔ داتا داتار ہو کے بھیو گوجھا دتے، پردہ آپ چکایا۔ کوڑ کوڑیارا در توں نئے، مایا ممتا کھ بھوایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار وڈیایا۔ دیوے وڈیائی بھگت پیار، پریم پریت وچوں پرگٹایا۔ ساچا مندر کرتار، اندرے اندر کرے رُشٹایا۔ من کا منکا پھیر نرنکار، تن کات بھوایا۔ جن کا جن کرے خبردار، ڈنکا اک شنوایا۔ شنکا رہے نہ کوئی سنسار، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ

اپنی کرپا کر، مہر نظر اٹھایا۔ مہر نظر جائے اٹھ، نیتز نین نین نہالیا۔ بھگت سہیلا جائے تھ، پر م پُرکھ دین دیا لیا۔ بھيو گھلائے اندر گجھ، ذئی دویت ڈیرہ ڈھاہ لیا۔ اُجل کر کے ہر جن مکھ، ستمکھ ہو کے درس دکھا لیا۔ پچھلی اودھ گئی مک، اگے جنم اک بنا لیا۔ سنگر گھر جمیا پت، گر مکھ ناؤں رکھا لیا۔ جام پیاوے دھر دا گھٹ، رس امرت اک چوا لیا۔ آون جاون جائے چھٹ، لکھ چورا سی پندھ مُکا لیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گھر مندر اک دکھا لیا۔ گھر مندر دکھائے آپ پر بھ، سچ دیونہار وڈیا لیا۔ سنت سہیلے گر مکھ لہ، بھگتن جوڑ بڑا لیا۔ نام ندھان سنائے ند، ازراگی اپنا راگ سمجھایا۔ جگت ترسنا مٹے اگ، تتوت بُجھایا۔ بھاگ لگا کے سچی جد، وشو رُپ دکھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دیوے مان وڈیا لیا۔ سچ وڈیا لیا دیون یوگ، ہر کرتا اک اکھو ایندا۔ آد جگادی دھر سنوگ، جن بھگتاں میل ملا ایندا۔ کرم کرم دا کٹ کے روگ، چنتا دُکھ مٹا ایندا۔ سچ پریتی بخش اوٹ، چرن کول دھیان دکھایا۔ کر پرکاس اگئی جوت، جاگرت رُپ بنا ایندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا مارگ اک دکھایا۔ ساچا مارگ دتے پنتھ، پر بھ دیونہار وڈیا لیا۔ جس دی صفت کرن گرتھ، شاستر رہے سمجھایا۔ جس دا لہنا آد انت، جگ چو کڑی ویکھ دکھایا۔ جس دانام دھر دامت، منتر پڑھے لوکایا۔ جس نوں لہدے پھر دے سنت، ڈھونڈن تھاؤں تھانیا۔ جس نوں نانک کہا کنت، شاہ پاتشاہ سچا شہنشاہیا۔ جس دی مہما سدا بے انت، بے پرواہ وڈی وڈیا لیا۔ جس دا لیکھا اگم اتھاہ اگنت، انکڑیاں وچ نہ کوئے جنایا۔ سو کھیل کرے سری بھگونت، بھگون اپنا پھیرا پانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پورب لیکھا ویکھ دکھایا۔ پورب لیکھا ویکھے ایک، اینکار دھیان لگاندا۔ جس دا کوئی نہ میٹے لیکھ، لکھیا لیکھ اور نہ کوئے دکھایا۔ جس دا سچکنڈ اگمڑا دیس، دیا باقی نظر کوئے نہ آیندا۔ جس دا جگ چو کڑی ویس، نرگن سرگن رُپ وٹا ایندا۔ جس دا کوئی نہ جانے بھیت، انھو اپنا کھیل کرائیندا۔ سو صاحب بن درویش، در ٹھانڈے لکھ جگاندا۔ جس دے حکمے اندر وشنوؤں مانے باشک سچ، سانگو پانگ ہنڈھاندا۔ جس نوں مندے نر زیش، ہر کرتا کھیل کرائیندا۔ جس دا گر اوتار پیر پیغمبر سنن اُپدیش، اُپدیش اکو اک اکھو ایندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ کرنی کار کما ایندا۔ سچ کرنی کرے جگ، ست ست دے وڈیا لیا۔ آتم پر ماتم برہم مت، برہم و دیا اک سمجھایا۔ تتاں وچوں و رول تت، تتو اکو رنگ

رنگا گیا۔ سرب جیاں جان مت گت، گت مت اپنی جھولی پائی۔ کرپا کر پُرکھ سمرتھ، مہما اکھ رہیا درڑا گیا۔ جو تریتا مارگ آیا دس، ترے گن اتیتا ویکھ
 دکھائی۔ جو دوا پردے کے آیا ہتھ، لیکھا اپنا رہیا چکا گیا۔ جو کلجک دتا دس، سو پڑدہ رہیا اٹھائی۔ چاروں جگ بن پاندھی رہے نٹھ، بھجن واہو داہیا۔ اک
 دوجے نوں کوئی نہ سکے دس، رسنا کہہ نہ کوئے سمجھائی۔ اپنی کرنی ہو کے بے بس، سمجھ سوچ رہے نہ رائی۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی
 سکھیا اک درڑا گیا۔ ساچی سکھیا سری بھگوان، دُھر دی یاد کرائی۔ اٹھو ویکھو سارے مار دھیان، پورب لیکھا رہیا دکھائی۔ سچکھنڈ نو اسی نوجوان، مرد مردانہ
 بے پرواہیا۔ تھر گھر ویکھے سوت بلوان، پوت سپوتا آپ اٹھائی۔ سن اگم ہو پردھان، ڈکا اپنا نام وجایا۔ بھوپت بھوپ ہو کے بنے حکمران، دُھر فرمانا اک
 سنائی۔ وشن برہما شو دیونہارا دان، وست امولک جھولی پائی۔ تیاں مل کے دتا اک بیان، انتر اپنی آواز الائی۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
 سچ دینی مان وڈیائی۔ دے وڈیائی پر بھ سچ سوامی، در تیرے عرضیائی۔ وشن برہما شو چرن کول کر دھیانی، نیز نیناں نیر وہائی۔ توں آد پُرکھ انتر جامی،
 بے انت تیری وڈیائی۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر رکھنا ہتھ لکائی۔ صاحب سنگر کر پیار، ایک ٹیک جنائی۔ تیاں اندر اکو دھار، رکھی
 بے پرواہیا۔ مل کے گیت گاؤ نرنکار، توں ہی توں الائی۔ میرا اُتجے سچ پیار، پریم روپ وٹائی۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیوے مان
 وڈیائی۔ تنے کہن تیرا پر بھ پیار، انتر انتر نظری آئی۔ سدا بنیا رہے جگ چار، نت نوت میل ملائی۔ ٹٹ نہ جائے وچ سنسار، ناتا اور نہ کوئے بندھائی۔
 لک نہ جائے انتم وار، اپنا پنڈھ مکائی۔ دوئے جوڑ کرن نسکار، بیٹھے سیس نوائی۔ چرن کول تیرا آدھار، دوجی اوٹ نہ کوئے رکھائی۔ کرپا کر سچی سرکار،
 شہنشاہ تیری سچی شہنشاہیا۔ مانگت کھڑ کے ٹھانڈے دربار، درویش لکھ جگایا۔ پُرکھ ابناسی ہو مہروان، شبدی تھم سمجھائی۔ نیز کھول کرو دھیان،
 ترے بھون دھنی دئے سمجھائی۔ میرا سچ دا سچ پیار، نہ کوئی میٹے میٹ مٹائی۔ آد جگاد رہے جگ چار، جگ چوکڑی ویکھ دکھائی۔ اک فرمان رکھنا یاد، دُھر
 دی دھار رہیا جنائی۔ کلجک انت جن بھگتاں سنن آواں فریاد، نرگن ہو کے پھیرا پائی۔ بھگت کھیڑا کر آباد، سوہنا گھر وسایا۔ اندر وڈ کے کھولا راز،
 پردہ پرے ہٹائی۔ پریم پریتی اندر مار کے آواز، سوئی سرت جگایا۔ جنم جنم دی پوری کر کے خواہش، آسا ترسنا جگت بُجھائی۔ جوتی جوت سرپ ہر،

آپ اپنی کرپا کر، سچ دیوے وڈیاںیا۔ وشن برہما شو رہنا خبردار، ہر اگلی خبر سمجھائیا۔ کلجگ انتم کھیل کراں اپار، بے انت ہو کے دیا کماںیا۔ جن بھگتاں اندر ہو کے کراں نمسکار، نیوں نیوں سپس جھکائیا۔ جھکدا جھکدا ویکھ زرنکار، گرگھ اپنے نین شرمائیا۔ اندروں مارے اک آواز، سوہنا راگ سنائیا۔ گھر ٹھاکر ویکھ جس تیرا سازن دتا ساز، کایا ماٹی بنت بناٹیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہروان دیا کماںیا۔ وشن برہما شو جن بھگت پریم کماؤن گے۔ پر بھ ملے وڈا دیوی دیو، دیوت سُر سپس نواؤن گے۔ ابناسی کرتا لکھ اھیو، گر اوتار پیر پیغمبر درسن پاؤن گے۔ سچکھنڈ نواسی سدا نہکیو، محل اٹل اک رُشاؤن گے۔ سنت سہیلے کر کے سیو، گھر ساچے رنگ چڑھاؤن گے۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، گھر ساچے ڈھولا گاؤن گے۔ وشن برہما شو گئے جھک، اپنا سپس نوائیا۔ پر بھ کس بدھ ویکھئے تیرے سَت، لوکمت کون دوارے نظری آئی۔ کس گرہ جا کے لیئے پُچھ، کون دوارا پندھ مُکائیا۔ کون نور ویکھئے گھ، اُجل رُپ کون وٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچا دے دے اک ور، در تیرے جھولی ڈاہیا۔ ساچی دتے آپ کرتا، کرتا ہر جنائیا۔ جس ویلے جگ چو کڑی میتے نو نو چار، کلجگ انتم پھیرا پائیا۔ زرگن رُپ لئے اوتار، نہ کوئی جنمے پتا مائیا۔ ۱۲۳۹

شبدی ڈنک اگم اپار، دو جہاناں دے وجائیا۔ وشن برہما شو ہونا خبردار، سٹیاں اگھ گھلائی۔ چار کُنٹ ویکھنا نین اگھاڑ، دہ دشا دھیان لگائیا۔ پر بھ دی وکھری ہووے دھار، بن اکھراں کرے پڑھائیا۔ گرگھیاں اندر دے پیار، سچ پریتی دے سمجھائیا۔ جیہڑے گر سیکھ ہتھیاں وچ لے کے ہار، ہری دوارے ہر کا رُپ سمائی۔ اوہ سوہنا سہنجنا وقت لہنا وچار، اپنا دھیان لگائیا۔ اوس گرہ گھر وسے زرنکار، زرگن اپنا پھیرا پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیونہار وڈیاںیا۔ ہار کہے میں گیا ہار، جگ جگ اپنا پھیرا پائیا۔ کلیاں نال ٹنگ چھڈیا سنسار، مُنہ دے بھار لٹکائیا۔ سادھاں سنتاں کول کردے رہے خوار، میرا مان تان گوائیا۔ تن سہاؤندے رہے کوڑیارے پیار، کلجگ جیو انگ لگائیا۔ رُپ بناؤندے رہے بردھ بال جوان، جگت نشان دکھائیا۔ میرے پریم پیار دی کسے نہ کیتی پہچان، پردہ سکیا نہ کوئے اٹھائیا۔ دھیلا ٹکا میری قیمت پان، ہٹو ہٹ وکائیا۔ سب توں پہلوں میٹوں کچھی کیتا دان، وشنوں بھگوان تن شنگار کرائیا۔ اوہو جیہی پھیر کوئی نہ بنی نار رکان، جو سچا پریتم لئے منائیا۔ ایسے کر کے پر بھ نے اپنا لیکھا بدل جہان، ساچا مارگ دتا سمجھائیا۔

بناں بھگتاں سری بھگونت دُوجے کسے نہ ملے آن، نیتز لوچن درس نہ کسے دکھائیا۔ انگیکار نہ کرے پروان، ساچی سیج نہ کوئے سہائیا۔ جگ چوکڑی سارے منگدے گئے دان، اپنی جھولی آگے ڈاہیا۔ گر اوتار پیر پینمبر دیندے گئے بیان، شاستر سمرت شہادت نال رکھائیا۔ کلجگ انتم پرگٹ ہووے مہابلی بلوان، کل کلی پھیرا پائیا۔ داتا جودھا سور پیر نوجوان، شستردھاری اک اھوئیا۔ دو جہاناں بن کے حکمران، شترؤ میٹے تھاؤں تھائیا۔ لکھ چوراسی وچوں گرگھ ورلے کر پروان، نام پروانے ہتھ پھرائیا۔ ڈھر سندیسہ دے کے سوہنگ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، وشو دھار وچ ملائیا۔ اوہناں پریم پیار دے ہار کرے پروان، پروانیاں وچوں پروانے بن شمع توں شمع لئے جگائیا۔ ایہہ کھیل کرے مہان، جس دی صفت نہ کرے زبان، قلم نہ لکھے نشان، نظر نہ تلتے جہان، مہروان اپنی کل ورتائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، جن بھگتاں درگاہ ساچی ملے آن، بال انجانے بدھ بیک بنائیا۔

★ ۲۰ جیٹھ ۲۰۲۱ بکرمی بی بی پریکی دیوی دے گرہ دھنگلی جموں ★

جنم وچوں ملدا جنم، جرم روپ وٹائیندا۔ جس جن ملدی سنگر سرن، تنہاں لیکھا مول چکائیندا۔ اوہناں ملدا مرن وچوں مرن، مر جیوت روپ وٹائیندا۔ جیوت جگ ترن، جگ داتا دیا کمائیندا۔ دیا اندر ڈھولا پڑھن، ڈھر دا نام سٹائیندا۔ نام اندر پوڑے چڑھن، ساچا گھر سہائیندا۔ گھر اگئی ہر دے وٹن جس مندر ڈیرہ لائیندا۔ مندر بہن درس کرن، جس سنگھاسن سوہا پائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ڈھر دا بھيو کھلائیندا۔ جنم وچوں جنم ملدا، آد جگاد کھیل کھلائیندا۔ ہر جن میلے گھر ساچا ہردا، ہر دے ہر جو ڈیرہ لائیندا۔ اوہ گرگھ گر سکھ کدے نہ مڑدا، جس دا گر گر بھيو کھلائیندا۔ اگے پیار اندر جڑدا، کئے جگت و ہار تجائیندا۔ لیکھا ویکھ اپنا ڈھر دا، مستک چرن سیس نوائیندا۔ منتر فرنا اکو پھر دا، ڈھن آتمک راگ لائیندا۔ جگ بیڑا کدے نہ رڑھدا، صاحب سنگر اپنے کندھ اٹھائیندا۔ ایہہ کھیل اگئی گر دا، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گھر ساچے دیا کمائیندا۔ جنم کہے میں اتم روپ ویکھیا منگھ، لکھ چوراسی پھر پھر پنڈھ مکائیا۔ ایس اندر پر م پڑکھ دا ملے سکھ، آتم وچوں سمجھائیا۔ آون جاون دا میٹے ڈکھ، ہوئے روگ

چُکائی۔ اگنی اگ نہ لگے لکھ، تتوت نہ کوئے جلائی۔ لہنا چکے اندھیرا گھپ، ساچا نور کرے رُشنائیا۔ کر کرپا جنہاں سنگر شبدی لئے بچھے، پردہ اوہلا آپ اٹھائی۔ تنہاں جنم جنم دا پینڈا جائے مک، جرم جرم نہ کوئے بھوئی۔ جو مانس ہو کے بیٹھے رُٹھ، اپنا گھ بھوئی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر جن ہر ہر رنگ رنگائی۔ جرم کہے میرا لیکھا لگا، سنگر دتی وڈیائی۔ پچھلا بچھے سوریا اگلا اگا، ملے مان وڈیائی۔ پریتم گرہ دپیک جگا، ہوئے سچ رُشنائیا۔ جگت جہان چک گئی حد، گھر ملیا بے پرواہیا۔ نام ندھان رس پیتا آیا سچا مزہ، منزل پنڈھ دتا مکائی۔ جس دی بیان کرے نہ کوئی وجہ، وضاحت نال نہ کوئے سمجھائی۔ سو صاحب سری بھگوان نیتز نین کھلائے اکھاں، آخر اپنا گھر دکھائی۔ اوسدا حال کیہڑی صفتے دساں، صفتوں باہرا صفت وچ کدے نہ آئی۔ ایہو بیننتی اکو ارداس چرن کول ڈھٹھاں، مان ایدھان موہ مٹائی۔ گرکھاں وچ بہہ کے وساں، دھر داسنگ بنائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچا کھیل رہیا درسائی۔ جرم کہے میں سنگر لیکھے، جس لکھیا لیکھ دتا مٹائی۔ پچھلے چکن بھرم بھلکھے، اگے مارگ بے پرواہیا۔ جس یاد نہ بھلی پچھلے چیتے، پھر باہوں لیا اٹھائی۔ اوس دی گود گرگھ کیوں نہ کھڈے، جو دو جہاناں پتا مائی۔ آد جگاد کوٹاں وچوں تھوڑے لہدے بیٹے، جو پتا پوت سمجھ ناتا گئے جڑائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، کرے کھیل ساچا ہر، جن بھگتاں جنم آپے دیکھے، پنڈت پاندھا سکے نہ کوئے سمجھائی۔

★ ۲۰ جیٹھ ۲۰۲۱ بکرمی فرنگی رام دے گرہ توتیاں والی جموں ★

سو پُرکھ نرنجن کیتا ترس، دو جہان خوشی منائیدا۔ ہر پُرکھ نرنجن کھیل کرے اسپرج، اپنی رچنا آپ رچائیدا۔ اینکار بن کے وڈا مرد، مردانگی آپ سمجھائیدا۔ آد نرنجن آرزو سُن کے عرض، علیہہ اپنا روپ وٹائیدا۔ ایناسی کرتا وندنہارا درد، درد دُکھ بھئے بھنجن ناؤں دھرائیدا۔ سری بھگوان لاہنہارا قرض، پچھلا لیکھا مول چُکائیدا۔ پاربرہم پرہ ہون نہ دیوے حرج، حرجانہ اپنی جھولی پائیدا۔ کرے کھیل ہو سمرتھ، شبدی اکھ ڈھولا گائیدا۔ لیکھ جان عرش فرش، فیصلہ اکو حکم سٹائیدا۔ وشن برہما شو دے کے درس، دید عید چند رُشنائیدا۔ نرگن نرؤیر نرکار مہر نظر کر جگت، جاگرت جوت

ڈگمگائیںدا۔ لکھ چوڑاسی وچوں ویکھ بھگت، بھگون اپنا میل ملائیںدا۔ دُھر دی دھارا امرت بوند رہی ٹپک، رس اکو اک چوائیںدا۔ جگ جنم جو آتم رہی بھٹک،
 تس دی ترسنا بھکھ گوائیںدا۔ لکھ چوڑاسی وچ جو رہی اٹک، تس دا لہنا دینا لیکھے لائیںدا۔ ویلا سہائے سہنجنا وقت، تھت وار اپنے نال ملائیںدا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی کار کمائیںدا۔ سچ پریم پیار دی برکھے دھار، دھرنی دھرت دھول سو بھاپائیا۔ کرے کھیل آپ نرنکار، کرتا قدرت
 ویکھ خوشی منائیا۔ خوشیاں وچ کر گر اوتار، پیر پیغمبر رنگ چڑھائیا۔ بھگت بھگوت آپ اٹھال، ستیاں اٹھ کھلائیا۔ ساچے سنتاں رہیا دکھال، نیتز لوچن نین
 رُشنائیا۔ گرکھاں میٹ جگت جنجال، جیون جگت رہیا سمجھائیا۔ گر سکھ بنا کے اپنے لال، لالن گودی گود اٹھائیا۔ ساچی سکھیا اک سکھال، دُھر دی کرے
 آپ پڑھائیا۔ میل ملا کے شاہ کنگال، اوچ نیچ اکو گھر وسائیا۔ کایا مندر اندر پتی دھر مسال، دھرم دوار دے دکھائیا۔ انحد ناد پتی ڈھکان، گھر آتمک
 راگ سنائیا۔ دیا باقی اکو بال، جوت اپنی کرے رُشنائیا۔ آتم سیجا دے سوال، آسن سنگھاسن اک وچھائیا۔ پریم ہو کے وسے نال، نرگن نرور نہ کرے
 جدائیا۔ پورب جنم جو گھالن آئے گھال، تنہاں گھال لیکھے پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دیوے مان وڈیائیا۔ گرگھ گھالن رہی ہس،
 خوشیاں رنگ دکھائیا۔ چاروں کٹ رہی نس، اپنا پنڈھ مکائیا۔ جن بھگتاں سدا دے کے رہی دس، اگلا حال سنائیا۔ اٹھو نیتز کھول ویکھو اٹھ، نین موند
 بے پرواہیا۔ رل مل رسنا جہوا گاوو جس، حقیقی ڈھولا اک سنائیا۔ پرگٹ ہو پُرکھ سمرتھ، نرگن سوہنی کھیل رچائیا۔ پورب جنہاں دیوے حق، حقیقت
 کھوے چائیں چائیا۔ جس نوں ملیاں کوئی نہ جاوے اک، تھکاوٹ کوئے رہن نہ پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیوے مان وڈیائیا۔
 تھکاوٹ کہے میں ہواں دُور، جن بھگتاں نیڑ نہ آئیا۔ امرت پریم پیار دی برکھے بھور، نمی نمی دھار وھائیا۔ آسا منسا سب دی کرے پور، ترسنا ترکھا دے
 بھجھائیا۔ میرا مٹا در غرور، ابھمان نظر کوئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر رہیا اٹھائیا۔ ابھمان کہے میں ہویا نمنا، اپنا آپ
 مٹائیا۔ درس کر سری بھگوانا، ہومے ہنگتا روگ چکائیا۔ رنگ ویکھیا دو جہاناں، خوشیاں روپ وٹائیا۔ وشن برہما شو جنانوندے گانا، سوہنا راگ الائیا۔ گر
 اوتار پیر پیغمبر چرن کول کرن دھیانا، نیتز نین اٹھ نہ کوئے اٹھائیا۔ کروڑ تیتیساکھے واہوا وڈ مہروانا، تیری اک سرنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی

کرپا کر، مہر نظر اک اٹھایا۔ مہر نظر اندر پکی بوند، اپنا روپ وٹایا۔ آگے بچھے دو جہان پاؤندی گونج، زرگن سرگن تال وجایا۔ بھگت پیار اندر رہی
 جھوٹ، اپنا آپ مٹایا۔ دھرت دھول اُتے آ کے پئی سوچ، نیز اٹھ کھلی پرانیا۔ صاحب سنگر ویکھیا ساچی کوٹ، دشا بیٹھا ڈیرہ لایا۔ بھاگ لگا کایا چولا
 پنج بھوت، جوتی جوت کرے رُشانیا۔ غریب نماںیاں اُپر تھ، آتم نکھ رہیا اُپجایا۔ کر کے اُجل نکھ، دُکھیاں درد وندایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی
 کرپا کر، مہر نظر اٹھایا۔ بوند کہے میں بوند سواتی، ٹھنڈا ٹھار روپ وٹایا۔ کھیل کرائے پُرکھ ابناسی، ابناسی کرتا حکم ورتایا۔ میں سیوک ہو کے داسی،
 بھجاں واہو داہیا۔ چڑھ کے جاواں بھگتاں گھائی، اپنی پندھ مُکائیا۔ جتھے دوس دی بنے راتی، راتی پر بھاتی وچ وٹایا۔ مجلس گرکھاں ملاں جماعتی، اپنا ناواں
 وچ لگایا۔ ہرجن کر پریم پیار میٹوں لگاون چھاتی، گلو کڑی اِکو پائیا۔ جنہاں دے اندروں پر بھ نظری آئے کملا پاتی، کول نین بیٹھا ڈیرہ لایا۔ سچ پیالہ
 مدھر رس دیوے آپ حیاتی، رس اِکو اک دکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہروان ہوئے سہانیا۔ بوند کہے میرا رس انڈھا، جگت رسنا
 سمجھ کسے نہ پائیا۔ نہ کوئی جانے رنگ سوہا پیلا چٹا، لالن روپ نہ کوئے جنایا۔ پر م پُرکھ پت پر میثور میٹوں بخشیں ساچا ہتا، پریم پریتی اک سمجھایا۔ میں
 جن بھگتاں ویکھاں کایا قہ، بنک دوارا کھوج کھوجایا۔ جتھے پریم وچھاؤنا وچھا، سوہنا آسن نظری آئی۔ رس اگئی ملے مٹھا، دُھر دا جام اک پیایا۔ جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیونہار وڈیایا۔ بوند کہے میں کیتی بدلی، عرش چھڈ کے فرش آئی۔ پر م پُرکھ پر بھ ویکھیا عدلی، عدالت اِکو رہیا
 لگایا۔ جس دا پندھ مُکاوے نہ کوئے مزلی، منزل منزل چل کے تھلے پاندھی راہیا۔ میں اوس دے در نماںی ہوئی پگی، اپنا آپ گوانیا۔ میٹوں خبر نہ کوئی
 اگلی، پڑدہ سکے نہ کوئے اٹھایا۔ میں ویکھاں اُجاڑ پہاڑ جوہ جنگلی، چاروں گنٹ پھیرا پائیا۔ اوس دی کھیل اگئی رنگی، رنگ راتا نظری آئی۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سدا سد ہوئے سہانیا۔ بوند کہے میں ویکھیا رنگ، میں میری سمجھ سکی نہ رانیا۔ پر م پُرکھ پر ماتم زرگن وسیا
 بھگتاں سنگ، سوہنا سنگ بنایا۔ جس دے اندر باہر اک انند، دُوجی وند نہ کوئے وندایا۔ گیت سناوے ساچا چھند، سوہنگ سو کرے پڑھایا۔ جس نوں
 ملیاں پیندی ٹھنڈ، اگنی تت بُجھایا۔ جس جگ جنم دے وچھڑیاں ٹٹی دتی گنڈھ، ڈوری اپنا نام بندھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی

کرنی رہیا کمائی۔ بوند کہے میرے نین شراوندے، نین سکاں نہ اُٹھائی۔ جس ویلے ویکھاں نِکے وڈے چھوٹے بالے گاؤندے، دُھر داراگ اک الائی۔ خوشیاں نال ٹپن سوہنا وقت سہاؤندے، رُترئی رُت نال ملائی۔ کر میننتی پچھلی بھل بخشاؤندے، اگے ملے مان وڈیائی۔ چرن کول ویکھے سیس نواؤندے، نیوں نیوں لاگن پائی۔ کوٹن اندر اندر اسن بیٹھے برکھا لاؤندے، چھبر اپنی اک جنائی۔ وشن برہما شو ویکھے بھل برکھاؤندے، کھاری سیس اک اُٹھائی۔ پون اُنجا ویکھی چور جھلاؤندے، چاروں کٹ ہلارا اک جنائی۔ گر اوتار پیر پیغمبر ویکھے خوشی مناؤندے، سوہنا تال وجائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ہر جن رہیا ترائی۔ بوند کہے میں ٹھنڈی ٹھار، پُرکھ اکال دتی وڈیائی۔ جن فرشوں عرش دتی چاڑھ، عرشوں فرش اُتے پُکائی۔ میں ویکھیا اُپر چڑھ کے پر بھو کس نال کرے پیار، کون اپنے رنگ رنگائی۔ ساکھیاں نظری آیا وچ جہان، لوکات خوشی منائی۔ جن بھگتاں دے دُھر دا کاہن، گرگھ گوی روپ وٹائی۔ گھنٹیا نیا چڑھائے آن، ساچا سنی پکڑے بانہیا۔ کلج کوڑی کریا نہ روڑھے کوئی طوفان، ڈوگھی بھور نہ کوئے بھوئی۔ پر م پُرکھ سمرتھ سوامی دین دیال ہو کے ملیا آن، اگلا پچھلا پندھ چکائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، جن بھگتاں خوشی وکھائی۔ بوند کہے میں ویکھے خوش، تن ماٹی اندر وٹی ودھائی۔ جنہاں سری بھگوان بنایا اپنے سٹ، سٹیاں لیا اُٹھائی۔ اوہناں کولوں کی کوئی لئے پچھ، پچھیاں دسن والی بات سمجھ کسے نہ آئی۔ باہروں چلدا پھر دا پنچ تت کایا ماٹی دسدابت، اندر نرگن بیٹھا آسن لائی۔ جس دے حکم نال جن بھگت بھگوان جائے جھک، من منکا آپ پھرائی۔ اوتھے اگلا پچھلا پینڈا جائے مک، لکھ چوراسی پھند کٹائی۔ جنہاں پریم پیار دا جام پیائے گھٹ، امرت رس چکھائی۔ سو گرگھ کہن سانوں دے رات اکو جیہا سکھ، صُح سندھیا نہ کوئے وڈیائی۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، تنہاں اُجل کرے گھ، جو گھڑے سوہنگ ڈھولا رہے گائی۔

